R 14
2/16

Inv 55
n 164

Collegii Societatis Jesu Audomarensis

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΜΒΔΑ,

ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΦΕΞΗΣ ΕΩΣ

ΤΕΛΟΥΣ, ΙΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ

ῥαψῳδίας, Εὐσταθίου παρεκβολαί.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Λ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ αὐτός τε ὁπλισάμενος, καὶ τοὺς ἄλλους καθοπλίσας Ἕλληνας, ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. Ἕκτωρ δὲ Διὸς κελεύσαντος, ἀναχωρεῖ τῆς μάχης, ἕως Ἀγαμέμνων ἐπὶ τὸν ναύσταθμον διασώζεται. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς, κυκλωσαμένων αὐτὸν τῶν Τρώων, ἀμύνεται αὐτοὺς, Αἴαντος καὶ Μενελάου βοηθησάντων αὐτῷ. τιτρώσκονται μέντοι τῶν Ἑλλήνων οἱ ἄριστοι. Ἀγαμέμνων μὲν, ὑπὸ Κόωνος. Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὸ Σώκου. ὑπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου τοξεύονται Διομήδης, καὶ Εὐρύπυλος, καὶ Μαχάων, οὓς ἐπανιόντας σὺν Νέστορι, θεασάμενος Ἀχιλλεὺς, διαπέμπεται Πάτροκλον μαθησόμενον, τίς εἴη ὁ τετρωμένος. ὁ δὲ, ἀφικόμενος καὶ μαθὼν Μαχάονα εἶναι, παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται ἢ τὸν Ἀχιλλέα πεῖσαι συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησιν, ἢ αὐτὸς γοῦν λαβὼν τὴν παντευχίαν τοῦ Ἀχιλλέως ἐξελθεῖν εἰς μάχην. ἐπανερχόμενος δὲ περιτυχὼν Εὐρυπύλῳ, κομίσας εἰς τὰς ναῦς θεραπεύει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Λ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἐν τῇ λάμβδα ῥαψῳδίᾳ ὁ βασιλεὺς ἀποκινδυνεύων ἀριστεύει, διὸ καὶ Ἀγαμέμνονος ἀριστεία κατὰ πεζὴν φράσιν τὸ γράμμα τοῦτο ἑρμηνεύεται. ἡ δὲ ἔμμετρος αὐτοῦ ἐπιγραφὴ, αὕτη. λάμβδα δ' ἐν προμάχοισι μέγη βασιλεὺς Ἀγαμέμνων. τὰ μέν τοι πρὸ τούτου ὁ τοιοῦτος βασιλεὺς, ἀσφαλέστερον μᾶλλον διὰ τὴν ἡγεμονίαν ἢ φιλοκινδυνότερον ἠγωνίζετο, θαῤῥῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ προπετῶς ἐπὶ κινδύνοις φερόμενος. καὶ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα πραγμάτων ἀντιστροφήν. Διομήδης τε γὰρ ὀνειδισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἠρίστευσε. καὶ ὁ βασιλεὺς αὖθις ὑπὸ Διομήδους ἔναγχος τὰ ὅμοια παθὼν, ἀριστεύσει τὰ μέγιστα, καὶ οὕτως ἀνταπεδόθη τὸ ἴσον τοῖς ἥρωσιν. εἰς τοσοῦτον δὲ ὁ βασιλεὺς εὐδοκιμήσει, ὡς κινδυνεῦσαι τοὺς Τρῶας ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἔρχεσθαι, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς ἐκώλυσε. τύχαις γὰρ οὐ γνώμαις ἐλείποντο τῶν Τρώων οἱ Ἕλληνες. τρίτην δὲ τοῦ πολέμου ἡ-

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο,
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσι.
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ.
Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

μέραν ταύτην σημαίνουσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι περίφρασις ποιητικὴ τό, ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέρῃ ἠδὲ βροτοῖσιν. ἔστι δὲ ὁ νοῦς τῆς περιφράσεως, ὡς ἡμέρα ἀπὸ ἡλίου γέγονε. τὸν δὲ μῦθον τοῦτον καὶ ὁ Λυκόφρων ἐν καταρχῇ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ἐκτίθεται. δῆλον δὲ ὅτι μίαν ὑπόνοιαν ἀλληγορικὴν ἔχουσιν ὅ τε Τιτὰν Ἀπόλλων καὶ ὁ Τιθωνός. ὃς καὶ αὐτὸς ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον. ἄμφω γὰρ ἐκ τοῦ τιταίνω. ἵνα καὶ ὁ Τιθωνὸς, εἴη Τιτωνὸς, διὰ τὸ πανταχοῦ τὸ αὐτοῦ φῶς ἐν ἡμέρᾳ τιταίνεσθαι. ἀὴρ γὰρ ὑπὸ ἡλίου πεφωτισμένος ἡ ἡμέρα ἐστί. φασὶ δὲ Ἱερώνυμόν τινα ἱστορεῖν, ὅτι Τιθωνὸς ἀδελφὸς Πριάμου ἐς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, καὶ ζῆν μηκέτι ἐθέλων, ᾐτήσατο παρὰ τῆς ἠοῦς θάνατον, συνοικῶν αὐτῇ κατὰ ἔρωτα, ἡ δὲ ἀδυνατοῦσα, ἤδη γὰρ ἐνεγράφη τοῖς ἀθανάτοις ὁ Τιθωνὸς, εἰς τέττιγα μετέβαλεν αὐτὸν, ὡς ἂν ἥδοιτο, τῆς αὐτοῦ φωνῆς ἐς τὸ διηνεκὲς ἀκούουσα. ἕτεροι δέ φασι τὴν ἠῶ ἐρασθεῖσαν τοῦ Τιθωνοῦ ἁρπάσαι αὐτὸν, καὶ ἐντείλασθαι ζητῆσαι ὅπερ ἂν βούλοιτο ἀγαθόν. τὸν δὲ, προελέσθαι ἀθανασίαν, καὶ λαβεῖν, μὴ προσεπιζητήσαντα καὶ τὸ ἀεὶ νέον. ἐπεὶ δὲ γηράσοι, τότε δὴ μαθεῖν, ὡς ἀτελῆ ἐζήτησεν. εἶχε γὰρ ἀθάνατον κακὸν τὴν τοῦ γήρως κάκωσιν. ὅθεν αἰτῆσαι τὴν εἰς ἄλογα μετάστασιν. καὶ πολλὰ λιτανεύσαντα, τυχεῖν τοῦ μεταπεσεῖν εἰς τέττιγα. διὸ καὶ ψυχρὸς ὁ τέττιξ, ὡς Τιθωνοῦ τοῦ πεμπέλου. καὶ πολύφωνος, διὰ τὰς πολλὰς λιτὰς τοῦ Τιθωνοῦ. περὶ οὗ, ὥσπερ δὴ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ἔρωτος, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. ἡ δὲ παροιμία, ἐπὶ δυσυχῶν γερόντων τίθησι τὸ τοῦ Τιθωνοῦ ὄνο-

Εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ, μέγα τε δεινόν τε,
Ὄρθι' ἀχαιοῖσιν. μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους. ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην, νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον,
Τοὔνεκά οἱ τὸν, δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο,
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴρισιν ἐοικότες. ἅς τε κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν, βάλετο ξίφος. ἐν δέ οἱ ἧλοι
Χρύσειοι πάμφαινον, ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Ἀργύρεον χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
Ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν
Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν.
Ἐν δέ οἱ, ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
Λευκοί. ἐν δὲ μέσοισιν ἔην, μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν, γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο
Δεινὸν δερκομένη. περὶ δὲ, δεῖμός τε φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν. αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῦ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων. κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον
Ἵππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε,
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ
Ὀξέα. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
Λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν ἀθηναίη τε καὶ ἥρη,
Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο μυκήνης.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ, ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ.
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ῥώοντ'. ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό.
Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.
Ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. ἐν δὲ, κυδοιμὸν

Ὦρσε κακὸν Κρονίδης. κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλεν
Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν.

μα. ὡς δηλοῖ ὁ εἰπών. γέροντα ἄνδρα Τιθωνὸν παράττων καὶ ταράττων καὶ κινῶν. ἔστι δὲ τὸ μὲν Ἠὼς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, διαλέκτου Ἰώνων. τὸ δὲ Ἕως, ἀττικῶν. δωριέων δὲ τὸ Ἀώς. αἰολέων δὲ τὸ Αὔως. Ἠοῦς δὲ λέχος τὸ κατὰ ἀλληγορίαν, αἱ ὑπὸ γῆν τοῦ ἡλίου διατριβαί. καθ' ἃς μηκέτι λάμπουσα, δοκεῖ ὡς ἐν ὕπνῳ ἀναπαύεσθαι κατὰ λέχος. ἐξ οὗ αὖθις ἐγειρομένη, φέρει φῶς. καὶ ἄλλως δὲ λέχος Ἠοῦς λέγεται τὸ κατὰ νύκτα, οὐ κατ' αὐτήν, ἀλλ' ἐπεὶ ἄνθρωποι τηνικαῦτα ὡς ἐπίπαν λέχονται ἤτοι κοιμῶνται. οὕτω δὲ καὶ ἐκ λεχέων ἐγείρεται, διὰ τὸ αὐτοὺς μετὰ νύκτα τοῦτο ποιεῖν. διὸ καὶ ἠλέκτωρ ὁ ἥλιος, ὡς μὴ ἐῶν ἐν λέκτρῳ κεῖσθαι. καὶ ὄρθρος δὲ καὶ ἦρ, ἡ τῆς ἡμέρας ἀρχή, διὰ τὸ ὀρθοῦν καὶ αἴρειν εἰς ἔργον. τὸ δὲ ὤρνυτο, ἐτυμολογία τοῦ τῆς Ἠοῦς ὄρθρου ἐστί, καθ' ὃν εἰς ἔργον ὀρνύμεθα, ἤτοι ὀρθούμεθα. ταυτὸν γὰρ ὀρθοῦσθαι καὶ ὄρνυσθαι. καὶ ἄλλως δέ, τὸ ῥῆμα οἰκεῖον τῇ καθ' ἥλιον ἡμέρᾳ, διὰ τὸ τὸν ἥλιον ἐκ ταπεινοτέρων ὑψοῦσθαι αἰρόμενον. διὸ καὶ αὔξεσθαι μέχρι μεσημβρίας ἡ ἡμέρα λέγεται. ἀθανάτους δὲ κἀνταῦθα τὰ ὑπὲρ γῆν στοιχεῖα φησίν. οἷς φῶς ἐκ τοῦ ἡλίου φέρεται καθὰ καὶ τοῖς ζώοις ὧν ἐνταῦθα οἱ βροτοὶ ὡς ἐκ μέρους εἰσὶ δηλωτικοί. τὸ δὲ φόως φέρειν, συντίθησι μὲν τὴν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον φωσφόρον, δηλοῖ δὲ σωματικώτερον ὡς οἷα ἔν τινι ζωγραφίᾳ λαμπαδηφορεῖν ὑπουργικῶς τὴν μυθικὴν Ἠῶ τοῖς θεοῖς, καὶ ἐξαναστᾶν τοῦ ὕπνου αὐτούς, ἕπεσθαι οὖσαν κατὰ τὸν μῦθον, ἢ ξυνωρίδι ἵππων καθ' Ὅμηρον λάμπου καὶ φαέθοντος, ἢ τοῦ Πηγάσου κατὰ τοὺς νεωτέρους. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶς γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τὸ φόως. ἐξ οὗ καὶ τὸ Ξενοφόων Κτησιφόων καὶ τὰ ὅμοια. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸν Τιθωνόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἡ Τροία ἤνεγκε καλοὺς τουτέστι διαφέροντας ἐπὶ κάλλει. Γανυμήδην, Ἀγχίσην, Βουκολίωνα, θεοειδὴς δὲ καὶ Ἀλέξανδρος. ἔτι δὲ καὶ Δηΐφοβος παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ Πριάμῳ δὲ ὄψις ἀγαθή, καὶ ταῦτα γέροντι ὄντι. καὶ Ἕκτορος δὲ ἐθηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος οἱ Ἕλληνες, καὶ ταῦθ' ὅτε νεκρὸς ἔκειτο. καὶ μήποτε διὰ τοῦτο καὶ κάλλους ἐρασταὶ οἱ ἐν τῇ Τροίᾳ, διὸ τὴν καλὴν Ἑλένην ἁρπάσαντες, τὴν οἰκουμένην ἐκίνησαν. Ὅτι ποιητικώτερον σωματοποιῶν Ὅμηρος τὴν ἔριν, φησί. Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, ἤγουν σημεῖόν τι ἐγκεχειρισμένην εἰδωλοπεποιημένον, οἷον βέλος ἢ ξίφος ὡς ἐν σχήματι ὁπλιτικῷ, ἢ ἄλλο τι τερατῶδες. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔρις ἦν αὕτη, ἀλλ' ἔρις ἐπὶ πολέμῳ. ἕτεροι δὲ πολέμοιο τέρας, περιφραστικῶς τὸν πόλεμον ἐνόησαν, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἔχουσα σὺν ἑαυτῇ τὸν πόλεμον. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλως πολέμου τέρατα, αἱ μεγάλαι πρὸς πόλεμον συσκευαί, αἱ τῶν στρατηγῶν ἐμβοήσεις, καὶ τὰ λοιπά. διὸ καὶ ἐπὶ τῇ τοῦ Ὀδυσσέως ἡ ἔρις ἔστη μεγακήτεϊ νηΐ, καὶ ἐβόησεν ὡς ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ τὸ ἀργαλέην πρὸς διαστολὴν τεθὲν τοῦ ῥᾴονος εἴδους. ὥσπερ καὶ τὸ πολέμοιο τέρας ἔχουσαν, διασταλτικῶς ἐρρέθη πρὸς ἑτέρας ἔριδας, ἀργαλέας μέν, οὐ πολεμικὰς δέ. ἀσφαλῶς δὲ οὐκ ἔφη κακὴν τὴν τοιαύτην ἔριν ὁ ποιητής. οὐ γὰρ ἦν τοιαύτη, ἀλλ' ἀργαλέη, ὡς αὐτός φησιν, ἤτοι ἐργώδης. ἢ ἀλεγεινὴ διὰ τὰ ἐκ μάχης δεινά. Ἰστέον δὲ ὅτι μυθικῶς μέν, σωματοειδὴς ἐνταῦθα πολεμικὴ δαίμων ἡ ἔρις εἰδωλοπεποιημένον τέρας πολεμικὸν κατέχουσα ὡς εἴρηται. πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἔρις νοεῖται νῦν, ὁ Ἑλληνικὸς ἐρεθισμὸς πρὸς μάχην. οἱ γὰρ νύκτωρ δειλοί, καὶ φεύγειν ἕτοιμοι καὶ τὴν ἔριν ἀπορρίψαντες, νῦν ἀναλαμβάνουσι ταύτην, καὶ ὅλοι τοῦ πολέμου γίνονται, ἀλλήλοις κατὰ ζῆλον οὐ φαῦλον ἐρίζοντες. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πᾶσα ἔρις ἀφορῶσα εἰς μέγα κακόν, λεχθείη ἂν καὶ αὐτὴ ἀργαλέη πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Ὅτι ἡ τοῦ Ὀδυσσέως ναῦς ἣν καὶ μεγακήτεα λέγει τουτέστι μεγάλην κατά τι κῆτος, ἐν μεσσάτῳ ἔσχεν, ἤγουν ἐν μεσαιτάτῳ ἦν τοῦ ναυστάθμου καθὰ καὶ προεδηλώθη. τοῦτο δὲ ᾠκονόμητο διὰ τὸ πολύχρηστον τοῦ ἥρωος, καὶ ἵνα μέσος ὤν, ῥᾳδίως ἔχῃ τοῖς ἑκατέρωθεν ἐπαρκεῖν ἔν τε συμβουλαῖς καὶ ἑτέροις ἔργοις. οὕτω καὶ ἡ καρδία μέσην λαχοῦσα θέσιν, ζωογονεῖ ὁμαλῶς τῷ ἰσορρόπῳ τῆς διαστάσεως. αἱ μέντοι τῶν ἀνδρειοτάτων Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως κλισίαι, ἐν ἐσχάτῳ ἵσαντο. φησὶ γάρ. οἵ ἔσχατα ἤγουν εἰς τὰ ἄκρα νῆας ἐΐσας εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. ὧν ἦν χρεία μάλιστα τοῖς ἐν τῷ ἄκρῳ. ἵνα μήτε αὐτοὶ ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐφόδοις βλάπτωνται. καὶ τὸ μέσον δὲ συντηρῶσι δεδιότων τῶν ἐχθρῶν τὴν κύκλωσιν. διὸ καὶ τοὺς ἐν τοῖς στρατεύμασι προμαχοῦντάς τε καὶ οὐραγοῦντας, ἀνδρείους εἶναι χρεών. τὴν τοιαύτην δὲ ὁμηρικὴν τῶν νηῶν στάσιν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, σκηναῖς ναυτικαῖς Αἴαντος ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ μεγακήτης, ἐκ τοῦ κῆτος, κατὰ τὸ μέγεθος εὐμεγέθης καὶ ἦθος εὐήθης, ἐσχημάτισται. οὐ μὴν κατὰ τὸ γένος εὐγενής. βέλος ὀξυβελής. ὧν ἑτεροία ἡ τοῦ ὀξέος τόνου αἰτία. καὶ ὅτι τὸ ἐν μεσσάτῳ, ἐλλειπτικῶς ἐρρέθη. λείπει γὰρ τό, τόπῳ. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ τὸ μέσος. ὡς γὰρ τρίτος τρίτατος καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ μέσσος μέσσατος. ναῦς δὲ μεγακήτης, ἀσφαλῶς ἐρρέθη, οὐ διὰ μόνον μέγεθος, ἀλλ' ὅτι καὶ περὶ θάλασσαν πονεῖται. τοῦ δὲ ἠνορέῃ, τοιοῦτόν ἐστι τὸ κατὰ παραγωγὴν σκιαγράφημα. ἦνωρ ἤνορος ἄρρενον ὄνομα, ἐξ οὗ Ἀντήνωρ καὶ ῥηξήνωρ καὶ ἀγήνωρ. ἐκεῖθεν κτητικόν, ἠνόρειος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἠνόρεος, καὶ θηλυκὸν ἠνορέη ἰσχὺς ἡ τοῦ ἀνέρος, καὶ κατ' ἔλλειψιν ὁμοίαν τῇ λυκέη παρδαλέη καὶ τοῖς τοιούτοις, ἠνορέη ἁπλῶς

ἡ ἀνδρία. Ὅτι στᾶσα ἐπὶ τῆς ῥηθείσης τοῦ Ὀδυσσέως νηὸς ἡ ἔρις γεγωνέμεν ἤγουν ὥστε διακούσιον βοᾶν ἐκεῖθεν ἀμφοτέρωσε, ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' αἴαντος κλισίας ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, οἳ ἔσχατα ἐνεώλκιζον τὸν κατὰ αὐτὴν στόλον. ἤυσεν ἤγουν ἐφώνησε μέγα τε δεινόν τε ὄρθια, ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. δηλοῖ δὲ ἡ τοιαύτη τῆς ἔριδος βοὴ, τὰ τῶν στρατηγῶν κατ' ἔριν ἀγαθὴν ἐγκελεύσματα, ὑφ' ὧν εἰς πόλεμον οἱ ἀχαιοὶ θήγονται, ὡς δῆθεν παρακονώμενοι. ὃ καὶ ὡς ἀπὸ μέρους ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ἀτρείδης δ' ἐβόησε καὶ τὰ ἑξῆς. τὸ δὲ ὄρθια, εἴρηται μὲν ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὄρθιον. ὁποῖα καὶ ἄλλα τοιαῦτα προγέγραπται, ἑρμηνεύεται δὲ, ἀπὸ τοῦ μέγα τε δεινόν τε. τοιοῦτος γὰρ ὁ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς, εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος γοῦν ὄρθιον ᾄσας, τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. σαφέστερον δὲ Ὅμηρος ὑποδηλῶν οἷόν τι ὁ ὄρθιος νόμος, ἐπιφέρει. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. τοῦτο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ οἱ αὐτοὶ ἔπαθον λόγοις ὀτρυνθέντες δεινοῦ ῥήτορος. γλυκαίνει δέ πως τὴν μάχην τοῖς ἀχαιοῖς ὁ κατὰ τρώων θυμὸς, γέμουσι γὰρ τούτου. ὃν ἐν ἄλλοις γλυκύτερον μέλιτος καταλείβεσθαι Ὅμηρος λέγει, ἐν τοῖς τοῦ θυμουμένου στήθεσιν. ἄναρθρος δὲ ἤτοι ἀγράμματος, ἡ ῥηθεῖσα βοὴ τῆς κατὰ μῦθον ἔριδος, καθάπερ εἰ καὶ σάλπιγγος ἦν. ἴσως δὲ καὶ ἁπλᾶ τῇ βοῇ ἐφώνησε καθὰ καὶ ὁ βασιλεύς. περὶ οὗ φησιν. ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἠδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν. οὐδὲν γὰρ οὐδ' αὐτὸς ἐλάλησε διεξοδικὸν, ὅτι μὴ δὲ εἶχεν πρὸς καιρόν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὴν τοῦ βασιλέως ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἀριστείαν πάνυ σεμνύνων Ὅμηρος, ἀντὶ κήρυκος μὲν, αὐτὴν τὴν ἔριν προάγει βοῶσαν καὶ ὀτρύνουσαν εἰς μάχην τοὺς ἀχαιούς. ἀντὶ δὲ σάλπιγγος ἤ τινος ἄλλου τοιούτου ὀργάνου, βροντώσας ποιεῖ τὴν Ἥραν καὶ τὴν ἀθηνᾶν. καὶ βοὴν δὲ ἄσβεστον γενέσθαι λέγει, καὶ κυδοιμὸν ἐγερθῆναι κακὸν, καὶ δρόσους αἱματοέσσας ὑψόθεν κατενεχθῆναι, καὶ πανοπλίαν δὲ τῷ βασιλεῖ περιτίθησιν ἔξαλλον, καὶ ὅλως εἰπεῖν, μυρίαν ποιητικὴν τερατείαν τεχνᾶται, ἐμφῆναι θέλων ὡς μέγας ἔσται, καθὰ καὶ φαίνεται, ὁ σήμερον πόλεμος. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα δῆθεν ὁ λόγος. ὃς τοὺς ἕλληνας ἐρεθίσας, θανεῖν ἑτοίμους ἐποίησε. καὶ ὅτι προθυμίας ἄκρας τῆς εἰς μάχην δηλωτικὸν τὸ μέγα θάρσος ὡς ἐῤῥέθη ἔχειν, καὶ γλυκὺν κρίνειν τὸν πόλεμον. τὸ δὲ ἀχαιοῖσιν ἑκάστῳ, σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα, ταὐτὸν ὂν τῷ, ἀχαιῶν ἑκάστῳ. Ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τῆς κόρυθος κορύσσω καὶ ἱπποκορυσταὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ θώρακος τὸ θωρήσσω, καὶ ἀπὸ ἀσπίδος οἱ ἀσπισταὶ, καὶ ἀπὸ αἰχμῆς τὸ αἰχμάζειν καὶ οἱ αἰχμηταὶ, καὶ ἀπὸ κνημῖδος εὐκνήμιδες, ὡς ἐκ μέρους ἐν τοῖς τοιούτοις δηλουμένης τῆς ὅλης ὁπλίσεως, οὕτω καὶ ἀπὸ ζώματος τοῦ συναπτομένου ἢ συῤῥαπτομένου τῷ στατῷ θώρακι ἢ τῇ μίτρᾳ ὡς προδεδήλωται, ζώννυσθαί φησιν Ὅμηρος νῦν τὸ ὁπλίζεσθαι εἰπών. ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἠδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν ἀργείους. ἑαυτὸν δηλαδὴ προθεὶς παράδειγμα. ἐπάγει γὰρ, ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν, ἤγουν λαμπρὸν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. εἶτα διασαφῶν ἐνδιασκεύως τὸ ἐδύσατο χαλκὸν, φησί. κνημῖδας μὲν πρῶτον καὶ ἑξῆς ὡς ἐν ἄλλοις ποιεῖ. ἔνθα καὶ ἀργύρεα ἐπισφύρια, οὐ ποδῶν μέρος ἀλλὰ μέρη κνημῖδος τὰ περὶ τὰ σφυρά. ἄλλως τε ἐπὶ ἀνδρὸς ἥρωος εἰπεῖν ἐπισφύρια ἀργυρᾶ, οὐ σεμνόν ἐστι. πρέπει δὲ μᾶλλον τοῦτο, εἰς ἀργυρόπεζαν θέτιν, καὶ εἴ τις ἑτέρα τοιαύτη. οὕτω δὲ καὶ ἑλίκωπες ἀχαιοὶ, οὐ διὰ τὸ ἑλικὸν ἤτοι μέγαν τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς. κόραις γάρ φασι γυναιξὶν αὐτὸ πρέπον τὸ ἐπίθετον. ἀλλὰ διά τι ἄλλο γραφὲν ἑτέρωθι. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ νώροπα κοινότερον χαλκὸν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ τὸν λαμπρότατον διὰ τὸ στερεῖν τοῦ ὁρᾶν τὴν ὄψιν τῇ ἐξ αὐτοῦ ὡς δῆθεν ἀστραπαίᾳ στιλπνότητι, ἀλλ' ἡ σκωπτικὴ παράχρησις δύναται καὶ ἄνθρωπον ἐμφῆναι. τὸν γὰρ παρ' ἄλλοις ἰλλὸν εἴτουν παραβλῶπα καὶ στραβὸν, διὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ κατὰ ὅρασιν ὀπτικοῦ. ἵνα ἡ νῶροψ μὲν χαλκὸς, ὁ ἀποστερῶν τοῦ ὁρᾶν. νῶροψ δὲ ἄλλως ἀνὴρ, ὁ ἐστερημένος τοῦ ὁρᾶν. ἡ δὲ τοιαῦτα νομοθετήσασα βλασφημία, ἧς καὶ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ μνήμη κεῖται, καὶ τὴν ἐπαινετῶς ἀῤῥενωπὸν ἀῤῥενῶπα ἔφη προονομάσασα ψογερῶς. καὶ οὕτω σκώψασα τὴν ἀνδρόγυνον. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀῤῥενοπίπην πρὸς ὁμοιότητα τῆς παρθενοπίπης καὶ πυῤῥοπίπης. οὕτω δὲ καὶ αἰσχύλου μάχλον φασὶν ἄμπελον, εἰπόντος τὴν ῥεομένην, ἡ κωμῳδία μάχλον εἶπε τὸν ὑπὸ καταφερείας δίυγρον. καὶ Πανὸς δὲ λεγομένου τοῦ, κατὰ κλῆσιν δαιμονίαν. ἕτεροι ἀπ' ἐκείνου πᾶνά φασι τὸν καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν. ὅθεν παρὰ καλλιμάχῳ τὸ πᾶν τρύπανον αἰπολικόν. Ὅτι ὁ Κινύρας κοινῶς ἢ δωρικῶς. ἢ καθ' Ὅμηρον ἰωνικῶς ὁ Κινύρης, Θείαντος ὢν κατά τινας παῖς βασιλεὺς Κύπρου ζάπλουτος. ὃς παριόντας τοὺς ἀχαιοὺς ἐξένισεν, ὑποσχόμενος καὶ ἐν ἰλίῳ πέμψειν τὰ ἀναγκαῖα. φασὶ δὲ αὐτὸν ἀμελήσαντα ἐπικατάρατον γενέσθαι ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, καὶ αὐτὸν μὲν ἀπολωλέναι ᾠδικῶς ἁμιλλώμενον τῷ ἀπόλλωνι ὡς οἷα μουσικῆς τεχνίτην. Διὸ καὶ Κινύρης ἐκλήθη παρωνύμως τῇ Κινύρᾳ. τὰς δὲ θυγατέρας αὐτοῦ πεντήκοντα οὔσας, ἁλέσθαι εἰς θάλασσαν καὶ εἰς ἀλκυόνας μεταπεσεῖν. ἄλλοι δέ φασιν αὐτὸν ἐν πάφῳ ὀμόσαντα Μενελάῳ πέμψειν πεντήκοντα ναῦς, μίαν μόνην ἀποστεῖλαι. τὰς δὲ λοιπὰς ἐκ γῆς πλάσαντα πέμψαι, καὶ γηΐνους ἄνδρας ἐν αὐταῖς, καὶ οὕτω σοφίσασθαι τὸν ὅρκον, ὀστρακίνῳ στόλῳ δεξιωσάμενον. παρατηρητέον δὲ τῇ εἰρημένῃ κυπριακῇ ξενίᾳ τῶν ἀχαιῶν, καὶ τὴν δηλιακὴν ἣν καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. πάνυ λαμπροτέραν οὖσαν τῆς ἐν κύπρῳ. αὕτη μὲν γὰρ εἰσάπαξ γέγονεν. ὁ δὲ ἐν τῇ δήλῳ ξενίσας τὸ πανελλήνιον, οὐκ ἠρκέσθη δαψιλευσάμενος οἴκοι τὰ εἰς τὸ ξένιον ἐπὶ μετρίῳ καιρῷ, ἀλλ' ἤθελε παρακατασχεῖν

τοὺς

τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ εἰς δέκα περιπλομένους ἐνιαυτούς. καὶ διδόναι, ὡς δῆθεν ἔκ τινος θαλάσσης ἀντλεῖν τὸν ἐκείνου πολύῤῥουν πλοῦτον ἡσυχῇ μένοντας. κατὰ δέ τινας καὶ ἐς αὐτὴν Τροίαν τὸ τοιοῦτον ἐκείνοις ζωογόνον ῥεῦμα μετοχέτευσε, διὰ τῶν αὐτοῦ θυγατέρων τῆς Οἰνοῦς τῆς Σπερμοῦς, καὶ τῆς Ἐλαΐδος. ὧν ἦσαν τρόφιμοι τὸ πᾶν στράτευμα, δυναμένων χορηγεῖν τερασίως τὰ τρέφοντα ὡς ὁ μῦθος φησίν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ φαίνεται εἰδὼς Ὅμηρος ξενίαν Κινύρου, ἀλλὰ σέβας μόνον τὸ ἐξ ἀκοῆς, πεύθετο γάρ φησι Κύπρονδε μέγα κλέος καὶ ἑξῆς. οἵα δὲ ἡ Κύπρος εἰς πλοῦτον καὶ λοιπὴν εὐδαιμονίαν, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὅτι δὲ καὶ Ἄμασις, πρῶτος ἀνθρώπων Κύπρον κατεστρέψατο εἰς φόρου ἀπαγωγήν, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ἔξεστι δὲ νοῆσαι καὶ ὅτι ὁ Κινύρης Ἰωνικῆς διαλέκτου ἐστίν. ἐπεὶ καὶ ὁ Κυματίας ποταμός, Κυματίης παρ' ἐκείνῳ εἴρηται. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Ὅμηρος δέ φησιν ὅτι ὁ Κινύρης θώρακα ἔδωκε τῷ βασιλεῖ ξεινήιον εἶναι. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, τοὔνεκά οἱ τόν, ἤγουν τοῦτον, δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ. καὶ δώροις οὕτως οἰκειούμενος τὴν Ἑλληνικὴν φιλίαν. καὶ οὐ δήπου διδοὺς εἰς ποινὴν ἀστρατείας ὡς ὁ τῷ Ἀγαμέμνονι ὑποπλῶν Σικυώνιος Ἐχέπωλος τὴν ὑμνουμένην Αἴθην τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἵππον, ἐξ ἀνάγκης αὐτῷ ὡς οἰκείῳ βασιλεῖ δέδωκεν ἵνα μὴ στρατεύσηται. εἶτα ἐκφράζων ὁ ποιητὴς τὸν τοιοῦτον θώρακα, ὁποῖος ἂν καὶ ἦν, εἴτε ἁλυσιδωτός, εἴτε ἐκ φολίδων, τοῦτο γὰρ οὐ παρασημαίνεται, λέγει. ὅτι τοῦ δέκα οἶμοι τουτέστιν, οἷον ζῶναι, ὁδοί, ῥάβδοι ὀρθαὶ ἦσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο. κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο ποτὶ δειρήν, τρεῖς ἑκάτερθεν, ἤγουν οἱ ὅλοι ἕξ. Ἴρισσιν ἐοικότες τῷ κυρτώματι δηλαδή, ἴσως δὲ καὶ τῷ χρώματι. ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων. ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς διδάσκει ὁ ποιητὴς μὴ δεῖν τὰ τυχόντα κατὰ τὸ αὐτόματον γίνεσθαι. εἴγε καὶ τοῦτο τὸ περὶ τὸν ἀέρα πάθος ἡ ἶρις, οὐχ οὕτως εἰκῇ συμπίπτει, ἀλλὰ σημαίνει τι τῶν μελλόντων, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ξενοφάνους περὶ τῆς ἴριδος ἐν ἡρωϊκοῖς ἔπεσιν οὕτω φράζοντος. ἥντ' Ἶριν καλέουσι νέφος, καὶ τοῦτο πέφυκε πορφύρεον καὶ φοινίκεον καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι, οἱ ἀκριβέστεροι ὁρμώμενοι ἐκ τοῦ, ἐν νέφεϊ στήριξε, φασὶν οὐ νέφος εἶναι τὴν ἶριν. ἀλλὰ πάθος περὶ νέφος. πάντως γὰρ ἄλλο ἐστὶ τὸ στηριζόμενον, καὶ ἄλλο τὸ ἐν ᾧ στηρίζεται. ἔστι γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἶρις, πάθος περὶ τὸν ἀέρα, ἐξ ἡλιακῶν ἀκτίνων τὴν αἰτίαν ἔχουσα, ὑγρῷ νέφει ἐμφαινομένη. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ἐν δὲ τῷ δῶκε ξένιον, καιριωτάτη λέξις τὸ δῶκε. διὸ καὶ ἐνταῦθα ἐπιμένει δὶς αὐτὴν εἰπών. Τὸ δὲ δῶκε ξεινήιον εἶναι, ἢ ἔλλειψιν ἔχει τοῦ ὥστε, ἵνα λέγῃ ὅτι ἔδωκεν ὥστε ξεινήιον εἶναι, ἢ περιττότητα τοῦ εἶναι. ἧς χρῆσις, οὐ μόνον τὸ ἑκὼν εἶναι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ καὶ τό, χρηστὴν ἡμῖν τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσε. Τὸ δὲ μέγα κλέος τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, ὑποδηλοῦται διὰ τοῦ φθάσαι τοὺς Κυπρίους δῶρα πέμψαι οὐ μὴν τὸ εἰς Τροίαν πλεῦσαι, ἀλλ' ὅτε ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον. καὶ ὅρα τὸ ἀναπλεύσεσθαι. ἀνάπλοος γὰρ ὡς καὶ προεδηλώθη, ὁ ἀφ' Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον πλοῦς. καὶ ἀναβάσει ἐοικὼς διὰ τὸ ἐκεῖθεν κατάῤῥουν. Τὸ δὲ μέγα κλέος, ὅτι τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον Μεγακλῆν συντίθησι, καθὰ καὶ τὸ εὐρὺ κλέος τὴν Εὐρυκλέα, δῆλόν ἐστι. Τὸ δέ γε νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι, ἢ ἐκ περιττοῦ ἔχει τὸ νήεσσιν, ἢ βούλεται μεγάλας ἐνταῦθα νῆας νοεῖσθαι, δι' ὧν ἦν πλεῦσαι τοσοῦτον πέλαγος. ὡς ἐντεῦθεν τὰς σχεδίας καὶ τὰς ἁλιάδας, μὴ ἁπλῶς νῆας, ἀλλὰ μετά τινος προσθήκης λέγεσθαι. οἷον, μικράς, ἢ τοιοῦτόν τι. ὥσπερ ἄλλαι μακραὶ λέγονται, ἢ φορτηγοί, ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν. Τὸ δὲ χαριζόμενος γενικόν ἐστι τοῦ δωρεῖσθαι. πᾶν γὰρ δῶρον χάρις ἐστί, καὶ ὡς ὑπὸ γένος αὐτὴν ἀνάγεται. αἱ δὲ ῥηθεῖσαι ῥάβδοι ἢ ζῶναι, μία παρὰ μίαν ἐοίκασι κεῖσθαι, πλεοναζουσῶν τῶν ἐκ κασσιτέρου τῷ μεταξὺ κεῖσθαι. καὶ οὕτω τῇ παραβολῇ τῶν χρωμάτων, πολὺς ὁ κόσμος ἐγίνετο ξενίζων τὸν θεατήν. τῶν δὲ δώδεκα τοῦ χρυσοῦ ῥάβδων, αἱ μὲν δέκα συνεπεμερίζοντο ταῖς κυανέαις ὡς εἰκός. αἱ δὲ δύο, περὶ τὰ προστέρνια παρενεβέβληντο, ὡς ἂν εἴη πλείων ἡ στιλπνότης τοῦ χρυσοῦ πρόσθεν. τὰς δὲ κασσιτερίνας οἴμους, σίδηρον νοητέον ἀλειφόμενον κασσιτέρῳ εἰς ἀργύρου σχῆμα. ὡς καὶ τὰς κυανέας, ἔγκαυσιν ἐχούσας ἢ χύμευσιν μέλαιναν τὴν διὰ κυάνου. ἴσως δὲ καὶ αἱ χρυσαῖ, σίδηρος ἦσαν χρυσῷ συγκαλυπτόμενος. Τὸ δὲ οἶμος, βαρύνεται κανόνι τοιῷδε. τὰ εἰς ος δισύλλαβα μονογενῆ, ἀπὸ τοῦ οἱ ἀρχόμενα, φιλεῖ βαρύνεσθαι ὅτε πρὸ τοῦ ος σύμφωνον, ἢ σύμφωνα ὑπάρχει. οἷον, οἶκος, οἶτος, οἶμος, οἶκτος, οἶστρος. τὸ οἰός, δῆμος δέ ἐστιν Ἀττικοῦ, ὀξυτόνως, οὐκ ἔχει σύμφωνον πρὸ τοῦ ος. ὁ δὲ ῥηθεὶς οἰός, ἔοικε καὶ Οἴη λέγεσθαι θηλυκῶς. διὸ καὶ ὁ ἐκ τοῦ τοιούτου δήμου, οἴηθεν ἐλέγετο εἶναι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἀθήνηθεν καὶ Θήβηθεν. εἰ δὲ ἴσως ἄλλος δῆμός ἐστιν ὁ οἰός, καὶ ἄλλος ἡ Οἴη, ζητητέον ἑτέρωθεν. κύανος δὲ εἶδός τι χρώματος μέλανος, ἐξ οὗ τὸ κυάνεον, καὶ ὑφαιρέσει τοῦ διχρόνου κυάνεον, καὶ ἐν συναιρέσει κυανοῦν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀναγκαίως κατὰ τοὺς φυσικούς, ὁπηνίκα ἐστὶ πάντη ἀνέφελος. τὸ δὲ ὀρωρέχαται, Ἰωνικόν, ἔστι μὲν ὅμοιον τῷ ἐπεπλέχατο καὶ τοῖς ὁμοίοις, δηλοῖ δὲ τὸ ἐτέταντο. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα δεινόν, καὶ ὡς εἰπεῖν τεράστιον, καταχάσκοντες δειρῆς κυάνεοι δράκοντες. ὡς γὰρ ἐπὶ ἁρπαγῇ ἔχασκον συντεινόμενοι. ἐοίκασι δὲ καὶ ἐπικυρτοῦσθαι τοὺς αὐχένας οἱ τοιοῦτοι δράκοντες κατά τινα κυκλικὴν καμπήν. διὸ καὶ ἴρισιν ἕκαστος αὐτῶν ἔοικε τοῦτό γε. οὐ γὰρ δή που κατὰ τὸ χρῶμα. κυάνεοι γὰρ αὐτοί. ἡ δὲ ἶρις, οὐ τοιαύτη ὡς καὶ εἴρηται. ἧς νῦν ἡ ἄρχουσα συνέσταλται, πρὸς διαστολὴν ἴσως τῆς μυθικῆς ἀγγέλου ἴριδος. ἐκείνης γὰρ τὸ κατάρχον ἰ ἐκτείνεται. τοῦτο δὲ διὰ τὸ δίσημον γίνεται τῶν διχρόνων. διὸ ἐν τῷ, ἴρισιν ἐοι-

κότες, ἡ μὲν ἄρχουσα συνέσταλται. ἡ δὲ μετ᾽ αὐτὴν δευτέρα, ἐκτείνεται, μεταθέσει χρόνου. ὁποία τις γίνεται καὶ ἐν τῷ, κρονίων κρονίωνος. τινὲς μέντοι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἴεισι, θέσει μακρὰν ποιοῦσι διπλάζοντες ἐνταῦθα τὸ σ'. τὸ δὲ τέρας μερόπων ἀνθρώπων, οὐ συνήθως πέφρασται. διὸς μὲν γὰρ τέρας αἱ ἴριδες ὀρθῶς ἂν ῥηθεῖεν, ἀνθρώπων δὲ, οὐκ ἄν. μάλιστα δὲ ἀντιπτωτικῶς, τέρας ἀνθρώποις εἰσίν. Ἐν τούτοις δὲ, προσθετέον εἰπεῖν καὶ ὡς ἡ ποτί πρόθεσις, ποτὲ μὲν, φωνήεντος ἐπαγομένου, ἐκθλίβει ἀναλόγως τὸ ἰ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποτάνιον τοῦ ἀλλαχοῦ ῥηθέντος. καὶ ἐκ τοῦ πότωπον τὸ πρόσωπον. ποτὲ δὲ καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου, τὸ αὐτὸ πάσχει. ὡς δηλοῦται ἐν τῷ πὸτ τῶ διός, ὅ ἐστι πρὸς τοῦ διός, καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ θώραξ τῷ βασιλεῖ. ἄλλως μὲν ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ σεμνότερον διασκευασθέντι. ἐνταῦθα δὲ καινότερον ὡπλισμένῳ. τὸ δὲ ξίφος, αὐτοῦ μὲν, ἥλοις χρυσέοις παμφαίνει. τὸ δὲ κουλεὸν ἦν ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρὸς, ὅ ἐστι χρυσοῦς ἔχον ἀορτῆρας ἤγουν ἀναφορεῖς, καὶ ὡς ἄν τις εἴπῃ δημοτευόμενος, βαστάγια, ἢ κρεμαστῆρας, ἀπὸ τοῦ ἀείρω. ἐξ οὗ καὶ παρήορος ἀορτήρ. τὴν δὲ ἀσπίδα τοῦ βασιλέως, ἀμφιβρότην λέγει, πολυδαίδαλον, θοῦριν, καλήν. ἔνθα σημείωσαι ὅτι τε ὥσπερ ἀλλαχοῦ θοῦρις ἀλκὴ, ἡ θοῦρόν τινα ποιοῦσα ὅ ἐστιν ὁρμητίαν, οὕτω καὶ ἀσπὶς θοῦρις. καθὰ καὶ θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας παρὰ Σοφοκλεῖ. ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχὺς, ἀλλ᾽ αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνεσθαι νῆα κωπηλάταις. καὶ ὅτι τὸ, καλὴν, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ πολυδαίδαλον. τὸ γὰρ πολυδαίδαλον, εἴη ἂν καὶ καλόν. τὰ δ᾽ ἐφεξῆς, διεξοδικώτερον δηλοῦσι κατὰ διασκευὴν, πῶς καὶ πολυδαίδαλος ἦν καὶ καλὴ ἡ ἀσπίς. φησὶ γάρ. ἣν πέρι μὲν ἤγουν περὶ ἣν δὴ, κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν. ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ὅ ἐστι βοῦλαι ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο λευκοί. ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο, ὀμφαλὸς δηλαδή. ταῦτα δὲ μίμημα τοῦ κόσμου εἶναί φασιν οἱ περὶ τὸν Κράτητα. διὸ πολυδαίδαλός τε εἴρηται, διὰ τὴν τῶν κοσμικῶν εἰδῶν ποικιλίαν, καὶ τὴν τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν. καὶ ἀμφιβρότη δὲ, ἐπεὶ τοὺς βροτοὺς περιείληφεν. οἱ δὲ κύκλοι, δηλοῦσι τούς τε παραλλήλους. τὸν ἀρκτικόν. τὸν θερινὸν τροπικόν. τὸν ἰσημερινόν. τὸν χειμερινὸν τροπικόν. καὶ τὸν ἀνταρκτικόν. καὶ τοὺς ἀνακεκραμμένους κολούρους. καὶ τοὺς δύο λοξοὺς, τὸν γαλαξίαν δηλαδὴ, καὶ τὸν ζωδιακόν. καὶ μὴν καὶ τὸν ὁρίζοντα. οὓς καὶ χαλκοῦς λέγει, ὡς καὶ τὸν οὐρανὸν χάλκεον. οἱ ὀμφαλοὶ δέ φασι, τοὺς ἀστέρας αἰνίττονται. καὶ τοιαῦτα μὲν οἱ ἀλληγορηταί. λέγοντες καὶ ὅτι καλῶς οὐρανοῦ φέρει μίμημα ἡ τοῦ βασιλέως ἀσπίς. ὃν φθάσας Ὅμηρος, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελον ἔφη τῷ Ὀλυμπίῳ διΐ. ὁ δέ γε ποιητὴς τὰ ἑαυτοῦ ποιῶν, λέγει περὶ τῆς ἀσπίδος καὶ ταῦτα. τῇ δ᾽ ἐπὶ μὲν γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο ἤγουν κύκλῳ ἦν, δεινὸν δερκομένη. περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε. δηλοῖ δὲ διὰ τούτων συμβολικῶς, τὸ κατὰ θέαν γοργὸν καὶ δέους ποιητικὸν καὶ φοβερὸν τοῦ ἥρωος ὡς ἐν ἀλληγορίας λόγῳ. καθὰ καὶ ἐπὶ τῆς αἰγίδος τῆς ἀθηνᾶς ἐποίησεν. ἢ καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ, γοργότητος καὶ φόβου πεπληρῶσθαι τὴν ἀσπίδα. μυθικῶς γὰρ δαιμόνιά τινα ἡ γοργὼ καὶ ὁ δεῖμος καὶ φόβος. ἅπερ ὁ ποιητὴς περὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἀσπίδα γράφειν φησίν. Ἄρης οὖν αὐτόχρημα ὁ βασιλεύς. εἴγε καὶ αὐτὸν ὁ δεῖμος καὶ ὁ φόβος οἱ τοῦ ἄρεος ὀπαδοὶ, ἀμφέποντες περιέρχονταί καί πως ὑπασπισταὶ αὐτοῦ γίνονται. εἴ τι δὲ καὶ ἕτερον περὶ γοργοῦς καὶ δείμου καὶ φόβου φασὶν οἱ παλαιοί, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν σποράδην δηλοῦται. οὐκ ἂν δὲ εἴη περιέλκον καὶ νῦν εἰπεῖν, ὅτι δαιμόνιόν τι πλάττεται ἡ γοργὼ καταπληκτικὸν καὶ ἐκ μόνης ὄψεως, περὶ ἧς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. διὸ καὶ βλοσυρῶπιν αὐτὴν λέγει ὁ ποιητὴς καὶ δεινὰ δερκομένην. οἱ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον καὶ γοργόνα λέγουσιν αὐτὴν, οὐ κατὰ τὴν Σαπφὼ, ἀλλὰ κατὰ τὴν τρυγόνα κλίνοντες. καὶ ἀπολιθοῦσθαι ὑπ᾽ αὐτῆς τοὺς αὐτὴν ἰδόντας φασί. τοῦτο δὲ ἢ διὰ κάλλος ἀμύθητον ἐκπλῆττον τοὺς θεωμένους, καὶ καθιστῶν ὡσεὶ καὶ ἀνδριάντας ἀκινήτους, ἢ καὶ διὰ φόβον. λέγονται γὰρ αἱ γοργόνες καὶ φοβεραὶ εἶναι οὕτως, ὡς δοκεῖν καὶ ἀπολιθοῦν μικροῦ δεῖν ὑπὸ δέους τοὺς ἐκείναις ἐμβλέποντας. τὸ δὲ, ἡ γοργὼ καὶ ἡ γοργὼν ἔχει ὁμοιούμενα τὸ, ἡ ἀηδὼν καὶ ἡ ἀηδώ, ὅθεν γενικὴ μὲν τὸ ἀηδοῦς, κλητικὴ δὲ τὸ ὦ ἀηδοῖ. ἔτι δὲ καὶ τὸ, ἡ χελιδὼν καὶ ἡ χελιδώ. ἧς κλητικὴ τὸ ὦ χελιδοῖ. μή ποτε δὲ καὶ Ὅμηρος οἶδε τὴν τῆς γοργόνος κλίσιν, ἐν τῷ, γοργονείη κεφαλὴ, καὶ ἐν συγκοπῇ γοργείη. ἀπὸ γάρ τοι τοῦ ἡ γοργὼ, γοργῶα ὤφειλεν εἶναι, καθάπερ ἐκ τοῦ ἡ λητὼ γίνεται λητῶα. κατὰ τὸ, κὰν τῇδε μιωίσασα λητῶα κόρη. γνωστὸν δὲ τοῖς εἰδόσιν, ὅτι κατὰ τὸ γοργὼν καὶ γοργώ. ἀηδὼν καὶ ἀηδώ. χελιδὼν καὶ χελιδώ, οὕτω καὶ εἰκὼν καὶ εἰκώ. ἐξ οὗ εἰκοῦς τὰς εἰκόνας ἔφη ὁ κωμικὸς πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἡ Σαπφὼ, τὰς Σαπφοῦς. Ὅρα δὲ ὅτι τε οὐ μάτην τὸ λευκοὶ προσέθηκεν ἐν τῷ, ὀμφαλοὶ κασσιτέρου, ἀλλ᾽ ἵνα δηλώσῃ τὸ ἄκρατον αὐτοῦ καὶ κυάνῳ ἀμιγές, καὶ ὅτι τὸ κασσίτερον καὶ κασσίτηρον διὰ τοῦ η οἱ μεθ᾽ Ὅμηρόν φασι· καὶ ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ τῶν βασιλικῶν ὅπλων διασκευῇ, καὶ εἴκοσι τρισυλλάβως ἔφη ὁ ποιητὴς, καὶ τετρασυλλάβως ἐείκοσι. Καὶ ὅτι ἐπιμένει ὑπαρκτικοῖς ῥήμασι, τῷ ἦσαν, καὶ ἔην, καὶ ἦν. καὶ ὅτι τὸ βλοσυρὸν φανερῶς δι᾽ ἑνὸς σ γράφεται. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ ἀκριβέστερον εἴρηται. ἀφ᾽ οὗ ἡ βλοσυρῶπις γίνεται συντεθεῖσά τε κατὰ τὴν γλαυκῶπιν, καὶ τὸ αὐτὸ δηλοῦσα νόημα κατὰ τοὺς ἀλληγοροῦντας. καὶ τοιαύτη μὲν καὶ ἡ βασιλικὴ ἀσπίς. τῆς δ᾽ ἐξ ἀργυρεός φησι τελαμὼν ἦν ὅ ἐστιν ἱμάς, ἀναφορεύς. αὐτὰρ ἐπ᾽ αὐτῷ κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, προσφυῶς καὶ αὐτός. οὐ γὰρ ἦν δράκοντα χρυσοῦν πλάσασθαι ἢ ἀργυροῦν. δοκεῖ δὲ οὐ τετανὸς διηνεκῶς εἶναι, ἀλλ᾽ ἑλικτὸς κατὰ σχῆμα ἕρπεως, ὡς δηλοῖ τὸ ἐλέλικτο. κεφαλαὶ δέ οἱ φησὶν ἦσαν τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἤγουν κατὰ κύκλον καμπτόμεναι, ἢ ἀμφιστρεφέες, ὅ ἐστιν ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι. ἑνός φησιν αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, ὃ δὴ

ἀνάπα

ἀνάπαλιν ἔχοι ἂν πρὸς τὸ ἐμπεφυκέναι ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ, μίμημα τοῦ κόσμου καὶ ταῦτα εἶναί φασιν, αἰνιττομένου τοῦ ποιητοῦ. Ὅμηρος δὲ καὶ ἄλλως τοῦ μικροῦ τούτου ἐπαινετικὸς πάνυ ἐστίν. οὐδὲ γὰρ ἦν ἄλλῳ τινὶ σχήματι καταποικίλαι τὸν τελαμῶνα εἰς στενὸν συνηγμένον, καὶ εἰς μῆκος συρόμενον, εἰ μὴ περὶ τοῦ δράκοντος, ὃς δολιχὸς ἕλκεται καὶ στενός. οὕτω δὲ καὶ τὴν βασιλικὴν ὅλην ἀσπίδα, σὺν καὶ περὶ κατ' αὐτὴν τελαμῶνι, περιεργασάμενος ὁ ποιητὴς, εἶτα περιτίθησιν αὐτῷ, καὶ κυνέην ἀμφίφαλον τετραφάληρον ἵππουριν. δεινὸν δέ φησι λόφος καθύπερθεν ἔνευε. δίδωσι δὲ καὶ δύο ἄλκιμα δοῦρα, ὀξέα, ὧν ὁ χαλκὸς, τῆλε ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπεν. ἐφ' οἷς, οὐ μόνον ἀνδρεῖον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλῆ τὸν βασιλέα παραδεικνὺς, ἐπάγει. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. ἐνταῦθα δέ τις εἰπὼν τὸ, τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτῶν οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπεν, ὅμοιον εἶναί πως τῷ πρὸ ὀλίγου ῥηθέντι τῷ, τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπεν ὥστε στεροπὴ Διὸς, ἤτοι ἀέρος, θαρρήσοι ἂν φάναι, καὶ ὅτι τολμήσας ἤδη ὁ ποιητὴς, ἀστραπῇ παρεικάσαι τὴν τοῦ ὅπλου αὐγὴν καὶ ῥᾷον παραδεχθεὶς, περαιτέρω προσφυῶς ἐνταῦθα καί τινα δι' ταύτην ἐν μάχῃ βροντὴν εἰπών. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν καὶ ἑξῆς ὡς προέκκειται. ὡς τοῦ τῆς βροντῆς δούπου τῇ ἀστραπῇ συνέρχοντος. Ἔνθα καὶ ὅρα ὅπως τὸ τῆς βασιλικῆς ὁπλίσεως χωρίον, οὐ μόνον καλὸν τῇ ἐκφράσει, ἀλλὰ καὶ φοβερὸν, καὶ σεμνὸν δέ. οἷς οὐδὲν ἀφελῶς φράζει, ἀλλὰ τὰ πλείω τραγικώτερον. καὶ οὐ κοινῶς, ἀλλὰ ποιητικώτερον. δοκεῖ δὲ ὁ μὲν τῆς Ἥρας δοῦπος, βοὴν μεγάλην ἀερίαν σημαίνειν ὁποία τις καὶ ἡ τοῦ ἔριδος. κατὰ τὸ, βοὴ δ' οὐρανὸν ἷκε. διὸ μετ' ὀλίγα καὶ ὁ ἀὴρ Ζεὺς, κυδοιμὸν ὦρσε κακόν. ὁ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ἐκφρονήσαντος στρατηγικῆς καὶ ἐγκελευσάσης γινόμενον ἐπιτηδες ἐπὶ ἐρεθισμῷ πολὺν ἦχον οἷα εἰκὸς, καὶ τὴν ὡς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ἄσβεστον βοήν. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ τετραφάληρον, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἀμφίφαλον. ἡ γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα φάλους, ἤγουν ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, καὶ αὖθις ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, κατὰ μὲν τὰς δύο συζυγίας τὴν ἔμπροσθεν, καὶ ὄπισθεν, καὶ τὴν δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν, λεχθείη ἂν ἀμφίφαλος. κατὰ δὲ τὴν καθ' ἕκαστον τετράδα, εἴη ἂν τετραφάληρος. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ λοφωτή ἐστιν, εἴγε κατά τινας οἱ φάλοι πρὸς λόφους ἐχρησίμευον ἔνδεσιν, ὡς ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ἵππουριν. εἶτα πλέον σαφηνίζων φησί, δεινὸν δὲ λόφος ἔνευεν. ὅτι δὲ δεινὸν ὁ τοιοῦτος νεύει λόφος, προδεδήλωται ἐν τοῖς περὶ ἀσυνάκτου. ἄλκιμα δὲ δοῦρα ὅ ἐστιν ἀλκιμωτατα, τὰ πολεμικὰ πρὸς διαστολὴν ἑτέρων ξύλων τῶν ἁπλῶς, ὡς τό, ἐκ δὲ τὸ δοῦρα θ' ἁμάξης, ὅ ἐστι ξύλα. εἶτα σαφέστερον φράζων φησί. κεκορυθμένα χαλκῷ, τουτέστιν ἄνω περὶ τὴν ὡσεὶ κεφαλὴν τὴν ἀπεναντίας τῷ κάτω σιδηρέῳ οὐριάχῳ, φοροῦντα σίδηρον, ὡς οἷα καί τινα κόρυθα. ὀξέα δὲ τὰ τοιαῦτά φησι, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐσφαιρωμένων δοράτων. ἐκεῖνα γὰρ, οὐ προφαίνει τὴν ὀξύτητα. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι ἐνδεξότερον ἐπὶ τοῦ βασιλέως νῦν εἶπεν ὁ ποιητὴς, ἤπερ ἐπὶ τοῦ Διομήδους ἀλλαχοῦ, ἐκεῖ μὲν γὰρ εἶπεν ὅτι ἔλαμψεν ὁ χαλκὸς, ὡς ἀστραπὴ πατρὸς Διὸς ἤτοι ἀέρος, περὶ τὰ κατώτερα δηλαδή. ἐνταῦθα δὲ ὅτι τῆλε χαλκὸς οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπεν. ὡς καὶ ἄνω τῆς τοιαύτης λαμπηδόνος ἀναρεχούσης ἕως καὶ εἰς οὐρανόν. τὸ δὲ ἐγδούπησαν, μετέλαβεν ἔχει τὸ γ διὰ τραχύτητα φωνῆς. πάντως γὰρ οὐκ ἔστι φυσικόν. οὔτε γὰρ ὁ γδοῦπος ἐν ἁπλότητι εὕρηται, οὔτε γδουπῶ ῥῆμα. συνθέτως μέντοι ἐρίγδουπος λέγεται. οὐχ οὕτω δὲ βαρύφωνον τὸ γδουπεῖν, ὡς τὸ βροντᾶν. ἔχει δὲ ὅμως τραχύτητος ἰδιότητα καὶ ὁ γδοῦπος καθὰ καὶ ὁ κτύπος καὶ ὅσα τοιαῦτα. περὶ δὲ Μυκήνης, καὶ πῶς πολύχρυσος λέγεται, καὶ ὡς ἠφάνισαι περὶ μακρῷ χρόνῳ ἐς τοσοῦτον ὡς μηδὲ ἴχνος αὐτῆς φαίνεσθαι, προδεδήλωται ἱκανῶς. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ ἂν οὕτω πολὺν ἀνάλωσε λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὴν βασιλικὴν ὅπλισιν, εἰ μὴ μεγάλα τινὰ ἔμελλεν ἱστορήσειν περὶ αὐτοῦ. ἐπεὶ μὴ δὲ ἐχρῆν ἀξίων ἀρετὴν ὅπλων, ἔργων φαυλότητι. καὶ ἔστι κἀνταῦθα μάλιστα οἰκεῖον εἰπεῖν, ὡς ἐσθλὰ ἐσθλὸς ἔδυνε. καὶ ἔοικε μὲν καὶ ἄλλοτε τὰ τοιαῦτα τεύχεα πεφορηκέναι ὁ βασιλεύς. Ὁμήρῳ δὲ νῦν ἤρεσεν οὕτως αὐτὸν λαμπρῶς ὁπλίσαι, ὅπηνίκα ἔμελλεν ἀνδραγαθίαις ἐλλάμψεσθαι. πολλαχοῦ δὲ εἴωθεν ὁ ποιητὴς κατά τινα διαλείμματα φιλοτιμεῖσθαι γραφῆς καινότητας, ἐξεγείρων μεθόδοις τοιαύταις τὸν δι' ὕπνηλον καὶ ὕπτιον τῆς ἀφηγήσεως. ὅς γε καὶ νῦν ἐν τοῖς κατὰ τὸν Κινύραν καὶ τοῖς ἑξῆς θαυμασίαν οἷαν δαιταλουργίαν ῥητορείας ἐσκεύασεν, ἱστορήσας εὐμεθόδως παλαιόντι οὐ μὴν ἐκ τοῦ δεκάτου ἔτους, ἐκφράσας καινότερον ὡς οὐδαμοῦ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, τερατευσάμενος, ἀλληγορίας ἐμφήνας, καὶ μὴ ἐρρημονήσας εἴπερ εἰς κάλλος φράσας, καὶ ὅλως εἰπεῖν, ἀλλοιώσας τὴν ἀκροατὴν ἐξ ὧν πολεμικῶς τὰ πρὸ τούτων ἤκουσεν. Ὅτι οἱ πάντες ἔφασαν ἐπὶ τῆς τάφρου ἐξήλασαν ἐπὶ πόλεμον. οἱ γοῦν περὶ τὸν βασιλέα, πεζοὶ ἐξῆλθον, ἐπιτάξαντες πρότερον τὰ περὶ εὐκοσμίας ἵππων. φησὶ γοῦν, ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος, ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν ἐπὶ τάφρῳ. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, ῥώοντο ἤγουν ἐρρωμένως ἐκινοῦντο. ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετο ἠῶθι πρό. ἔστι δὲ ἐπιτέλλειν τὸ μετ' ἑτέρας προθέσεως λεγόμενον ἐντέλλεσθαι. ὅ ἐστιν εἰς τι τέλος ἔργου προκαλεῖσθαι. λέγεται δέ τε παθητικῶς καὶ αὐτὸ ἐπιτέλλεσθαι. ἀφ' οὗ δ' αὐτοῦ, σπανίως μὲν ἐπιτολὴ ἡ ἐντολή. ὡς ἐπιπολὺ δὲ, ἐπιστολὴ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιτέλλειν, ἐπιστέλλειν εὑρίσκεται. τὸ δὲ ἐρυκέμεν παρατόνετον τὸ ἐρύειν, ὅ ἐστιν ἑλκύειν. ὡς γὰρ ἐπιπολὺ ἐρύονται ἵπποι καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ κυλίεσθαι. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, τὰ ὁπωσοῦν ἐρυόμενα ἤγουν ἑλκόμενα ζῶα, ἐπέρχονται τοῦ θέειν

αἴνεται. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐρύω τὸ φυλάσσω, γίνεται τὸ ἔρυκος. οὗ παράγωγον τὸ ἐρυκάκω καὶ ἐρυκανέω· ὧν χρῆσις πολλαχοῦ. περὶ δὲ πρυλέων οἳ εἰσι πεζῶν, προγέγραπται. Τὸ δὲ θωρηχθέντες, διασαφητικόν ἐστι τοῦ σὺν τεύχεσι καὶ ὡς οἷον ταυτολογεῖ. ἐν δὲ τῷ, βοὴ ἄσβεστος, εἰ μὲν ἐπὶ κραυγῆς νοήσειας τὴν βοὴν, οὐκ ἀγαθή ἐστιν ἡ ῥοπή. ἐὰν δὲ μάχη νοηθείη ἡ βοὴ, ἔχεται λόγου. καυστήριος γοῦν καὶ πυρόεις ὁ πόλεμος. ὅθεν καὶ δήϊς, ἡ μάχη παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω. διὸ καλῶς ἐπὶ πολὺ ἐκκαιόμενος πόλεμος, ἄσβεστος ἂν βοὴ λέγοιτο. τοῦ δὲ ἠῶθι πρὸ, ἤγουν ἐκ πρωΐας, ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὸ Ἰλιόθι πρὸ, καὶ οὐρανόθι πρό. Ὅτι κυδοιμὸν ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη ὄρσας κακὸν ὁ Ζεὺς, καθῆκεν ὑψόθεν ἐέρσας ὅ ἐστι δρόσους, αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. δι' ὧν ἐδήλου πολὺν ὄλεθρον καὶ χύσιν αἵματος ἔσεσθαι Τρώων τε καὶ Ἑλλήνων. φησὶ γοῦν, οὕνεκ' ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν. ὅπερ παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε. καὶ ὅρα τὸ κεφαλὰς, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ, Τεῦκρε φίλη κεφαλή. καὶ, τοίνυν τὴν κεφαλὴν τεθέω. ὡς ἀδιάφορον ὂν ψυχὴν εἰπεῖν, ἢ κεφαλήν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ δοκεῖν ἐν κεφαλῇ ἱδρύσθαι τὸ τῆς ψυχῆς δεσπότατον. Ἰστέον δὲ ὡς τοιοῦτόν τι ἐρεῖ Ὅμηρος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτε τὸν Σαρπηδόνα ὁ Πάτροκλος ἀναιρεῖ. ἔνθα τὸ ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ψιάδας αἱματοέσσας ἐρεῖ. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, οὐ μόνον τέρας εἶναι τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἄλλως εἰκότως καὶ κατὰ φύσιν γενέσθαι. ἐπεὶ γοῦν ἔπληθον αἵματος οἱ περὶ Τροίαν τόποι, ἀναγκαίως καὶ αἱ δρόσοι αἱματώδεις εἰσὶν, ὡς ἐκ τῶν ἐκεῖ οὐσῶν ἀναθυμιάσεων. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. λέγεται δὲ ὑπό ἄλλων καί τι καινότερον. περὶ γὰρ τὰ Ἀρμένια ὄρη, καὶ χιόνες φασὶν ἐρυθραὶ καταῤῥήγνυνται διὰ τὸ ἐκμιλτώδους γῆς ἀναθυμιάσεις τοιαύτας ἀναφερομένας, ὅμοιον ἀποτελεῖν τὸν πίπτοντα νιφετόν. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. τεθεώρηται δὲ οὐ πρὸ πολλοῦ καὶ τῆς τῶν Μακεδόνων γῆς περὶ τὸν εἴτε Ἄξιον εἴτε Βαρδάειον, καταῤῥαγεῖσα ὕφαιμος ἀθρόα χάλαζα, σημαίνουσα ὡς ἔοικε δεινά. ὧν ἡ πεῖρα, μετ' οὐ πολὺ κατήραξεν ἐπ' ἀπωλείᾳ τῆς γείτονος πόλεως. ὡς δὲ καὶ ποταμοί ποτε ἔῤῥευσαν αἵμασιν, ἱστόρηται καὶ αὐτό. οὕτω δὲ, καὶ ὅτι οὐ μόνον εἰς αἷμα χρώζονται ὕδατα πολλάκις, ὡς καὶ τὸ ὕδωρ τῆς ἐν Βαβυλῶνι φασὶ λίμνης, ἐρυθρὸν ἐπί τινας ἡμέρας γίνεται, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑτεροίας χρόας. αὐχμῶν γοῦν φασὶ γενομένων ποτὲ περὶ τὸν Νεῖλον, ἐῤῥύη τὸ ὕδωρ ἰῶδες. καὶ ἦν φαῦλον καὶ αὐτὸ τέρας. πολλοὶ γὰρ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. καὶ τὸ τοῦ Βορυσθένους δέ φασι κατά τινας χρόνους ἰοβαφὲς ὁρᾶται. εἰ δέ τισιν ὕδασι καὶ πράσιον ἔστιν ὅτε συμβεβηκὸς χρῶμα, ἀλλ' αὐτὸ οὐ σημεῖον, πάθος δὲ ἀπὸ γῆς φυμάτων τοιουτοχρόων. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ κατὰ κοινὴν ἐτυμολογίαν, ἔρση ἡ δρόσος, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄρδω ἄρσω ὡς τὰ περὶ γῆν ποτίζουσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ἔαρι σεύεσθαι, ψιλοῖτο ἂν καὶ αὐτὴ, καὶ ἡ ἀπ' αὐτῆς κατὰ πλεονασμὸν γινομένη ἐέρση. πρὸς ὅπερ ἀντιφωνοῖ τὸ λωτὸν θ' ἑρσήεντα. καὶ τὸ χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἀπὸ τούτων γὰρ δασύνεσθαι ἡ ἕρση δείκνυται. διὸ ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέζω τὸ πράττω γίνεται κατὰ μετάθεσιν ἕρζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕρση καὶ ἐέρση, ἡ ἀνυστικὴ, καὶ δραστική. ἵνα οὕτω δασύνοιντο διὰ τὴν θεματικὴν δασεῖαν. μυδαλέαι δὲ αἱ δίυγροι ὡς ἀπὸ τοῦ ὕδατος ὅθεν καὶ τὸ μυδᾶν.

Ὅτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν ἡγεμόνων, τοὺς μὲν δίχα ἐπιθέτων προάγει, τοὺς δὲ μετὰ ἐπιθέτων. τὸν μὲν Ἕκτορα μέγαν ὀνομάζων. ἀμύμονα δὲ τὸν Πολυδάμαντα. δῖον δὲ τὸν Ἀγήνορα. τὸν δὲ Ἀκάμαντα, ἠΐθεον ἐπιείκελον ἀθανάτοισι. περὶ δὲ Αἰνείου, περιφραστικῶς λέγων ὅτι Τρωσὶ θεὸς ὡς τίετο δήμῳ, ἤγουν τῷ δήμῳ τῶν Τρώων, οὐ μὴν τοῖς βασιλεῦσιν. οἱ μὲν γὰρ τοῦ δήμου, ὡς καὶ ἀγαθὸν καὶ εὐγενῆ καὶ ἀνδρεῖον ἐτίμων αὐτόν. τῷ δὲ βασιλικῷ γένει, ζηλοτυπία τις ὑπῆν πρὸς αὐτὸν, οἷα μετὰ τοὺς Πριαμίδας βασιλεύσειν ἐλπιζόμενον, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ὅρα δὲ περὶ τοῦ ῥηθέντος Ἀκάμαντος, ὅτι καθ' Ὅμηρον ἠΐθεος ὢν

Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,
Ἕκτορα τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ' ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,
Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ,
Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα,
Ὣς Ἕκτωρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
Πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει,
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες,
Δήουν. οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. οἱ δὲ, λύκοι ὣς

ἐπ

Θυῖον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν.
Οἱ δ' ἄλλοι, οὔ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἕκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἧχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ. ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
Χαλκοῦ τε στεροπήν, ὀλλύντας τ', ὀλλυμένους τε.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο. πῖπτε δὲ λαός.
Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας,
Τάμνων δένδρεα μακρά, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ.
Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'. ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν
Αὐτόν. ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξιππον.
Ἤτοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη.
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου. ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε, καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Υἷε δύω Πριάμοιο νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁ μὲν νόθος, ἡνιόχευεν.
Ἄντιφος αὖ, παρέβασκε περικλυτός. ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι
Ποιμαίνοντ', ἐπ' ὄεσσι λαβὼν καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ
Γινώσκων. καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ῥηϊδίως ξυνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
Ἐλθὼν ἐς εὐνήν, ἁπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα,
Ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν

ἦν, ὅμως μετὰ τῶν ἀρίστων ἦν.

Τοῦ δὲ τόπου τούτου ἡ ἔννοια, ἐλλιπῶς ἔχει ῥήματος. εἰπὼν γάρ. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἑξῆς, τέσσαρας ὅλους στίχους, ἀφῆκεν ἐκ τοῦ θεν νοῆσαι τὸ ἦσαν. οἷ', Τρῶες δὲ ἦσαν ἐν τῷ δεῖνι τόπῳ ἀμφὶ τὸν δεῖνα. ἴσως δὲ καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρω γραφέντως, ἢ τὸ ἐκοσμήθησαν ἐλλείπεται κατὰ κοινοῦ ἐκ τοῦ, ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, ἢ τὸ ἐθορύβησαν ἐκ τοῦ, ἐν δὲ κυδοιμὸν ὦρσε κακὸν Κρονίδης.

Ὅτι Ἕκτωρ ἐν πρώτοις ἔφερεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην ἤγουν προεμάχετο ἐν σταδίᾳ μάχῃ. παρακαλῶν δὲ παραφράζει τὸ ἐν πρώτοις φέρειν ἀσπίδα. εἰπὼν τὸν Ἕκτορα μετὰ πρώτοισι φαίνεσθαι. ἔνθα πρώτους λέγει, οὓς ἀλλαχοῦ προμάχους ἔφη. Ὅτι τὸν Ἕκτορα ἐπ' ἄλλοτε ἄλλῳ μέρει ὀξέως ἐπιφαινόμενον, καὶ ὅτε μὲν προμαχοῦντα καὶ οὕτω προφαινόμενον, ὅτε δὲ ἄλλως οὐραγοῦντα καὶ ἀποκρυπτόμενον, καὶ οὕτω μὴ ὁμοῦ πᾶσι φαινόμενον πανταχοῦ, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ὁπλισμοῦ ἐλλαμπόμενον, ἀστραπῇ τε εἰκάζει καὶ ἀστέρι. ὃς ποτὲ μὲν φαίνεται, ποτὲ δὲ ὑπονέφελος γίνεται. φησὶ γάρ. οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα, ὣς Ἕκτωρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο. ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ Διομήδους αἰχμῆς φθάσας εἶπεν ὁ ποιητής. ἔνθα ἄρα ὡς τὸν μὲν ἑλληνικὸν βασιλέα εἰς πλάτος διεξοδικῶς ἐξέφρασεν ὁ ποιητής, ὅπως ὡπλίζετο. ἐπὶ δὲ Ἕκτορος ἠρκέσθη παραβολῇ βραχυτάτῃ τῇ κατὰ τὴν ἀστραπήν, δηλώ-

σα

σι καὶ λαμπρότης τῆς ὁπλίσεως, ἅμα τε διδάσκων μὴ χρῆναι ἀεὶ χαλινῶς ἐμπλατύνεσθαι, ἀλλὰ τε ἐπιτροχάδην ὅτε δέοι λαλεῖν. ὅρα δὲ καιρίαν λέξιν ἐπὶ ἀστέρων τὸ φαίνεσθαι, διὸ καὶ ἐπιμόνως εἴρηται,

Χραισμεῖν. αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει.
Καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ' ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς,
Ὡς ἄρα τοῖς, οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' ἀργείοισι φέβοντο.

ἀναφαίνεται, καὶ παμφαίνων, καὶ φάνεσκεν. Οὔλιος δὲ ἀστὴρ κατά τινας, ὥς που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ τοῦ κυνὸς, ὡς φθοροποιὸς διὰ τὰ ὑπὸ κύνα ὀλέθρια καύματα. οἱ δὲ, κομήτην φασὶν ἀστέρα νοοῦσιν, ὃς φθορὰν ὑποσημαίνει φανείς. οἱ δὲ τὸ οὔλιον αὔλιον γράφουσιν ὅ ἐστι τὸν ἕσπερον. ὃς δηλαδὴ εἰς αὐλὰς ἄγει τὰ ζῶα, τουτέστιν αὐλίζεσθαι ποιεῖ. διαφορὰν δὲ ἀστέρος καὶ ἄστρου, τὴν καὶ ἀλλαχοῦ δηλουμένην, ἐρέννιος φίλων φησὶν ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων. λέγων ὡς ἀστὴρ μὲν, ἕκαστος τῶν ἐν τῷ ζωδίῳ. καὶ θόφαμλος τὴν ἄρκτον ἐξ ἀστέρων τόσων συγκεῖσθαι. ἄστρον δὲ, τὸ ὅλον ζώδιον τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνεστώς. τὸ δὲ ἔδυ νέφεα, ἐντελῶς ῥηθὲν, δηλοῖ ὅτι τὸ ἔδυ ἁπλῶς οὕτω λεγόμενον, ἐλλιπῶς ἔχει. δι', ἔδυ ὁ ἥλιος τὴν γῆν, ἢ κατὰ γῆς, ἢ ὑπὸ γῆν. τὸ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ ποτὲ, οἱ ἀρχαῖοι παροξυτόνως φασὶν, ὡς τε ἐν τῇ ῥῶ φανεῖται ῥαψῳδίᾳ. Τὸ δὲ ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, φανερῶς παρίστα ὡς καὶ ἐν τῷ μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἡ μετὰ πρόθεσις τῇ ἐν ἰσοδυναμεῖ. Τὸ δὲ κελεύων, ἀσφαλῶς κεῖται, ἵνα λέγῃ ὅπου διὰ δειλίαν ὕστερος ὁ ἕκτωρ ἐφαίνετο, ἀλλ' ὀτρύνων στρατηγικῶς τοὺς ὄπισθεν οἷα οὐραγός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κελεύειν, οὐ μόνον ἐπιτακτικόν ἐστιν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὀτρυντικὸν ἢ ἐπιπαιδευτικὸν ἢ ἐρεθιστικόν. διό τε οἱ μηχανικοὶ κελεύειν λέγονται, ὅτε τὰ οἰκεῖα τεχνῶνται. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ναυτικοί. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, κατακέλευε δή. Τὸ δὲ πᾶς χαλκῷ ἔλαμπεν, ἀντὶ τοῦ ὅλος. πολλαχοῦ δὲ οὕτω φράζει ὁ ποιητὴς, εἰ καὶ κυρίως τὸ πᾶς ἐπὶ πλήθους λαμβάνεται, καὶ οὐκ ἐπὶ μιᾶς συνεχοῦς ὁλότητος. ὅρα δὲ καὶ ὡς πάνυ καίριον τὸ τῆς παραβολῆς. καθὰ γὰρ ἀστὴρ ἐκ νεφέων παμφαίνων, αὖθις ἔδυ νέφεα, οὕτω καὶ ὁ ἕκτωρ ποτὲ μὲν, ὡς οἷα νέφει τινὶ ἐκρύπτετο τῇ τοῦ στρατοῦ πυκνότητι δυόμενος εἰς βάθος καὶ ὀτρύνων αὐτοὺς, ἢ καὶ οὐραγῶν καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ἀχαιοῖς μὴ φαινόμενος πρὸς καιρὸν, ποτὲ δὲ ἀνεφαίνετο, ὅτε δηλαδὴ πρόμαχος ἦν. οὐ λαμπόμενος ἔξωθεν ποθεν, ἀλλ' αὐτὸς λάμπων χαλκῷ καθάπερ εἰ καὶ ἡλίου φωτί. Ὅρα δέ τε ὅτι τὴν ἐκ τοῦ ἀστέρος παραβολὴν βραχύτι πλατύνας, τὴν τῆς στεροπῆς ἐπέτεμεν ἵνα μὴ ῥητορεύσῃ μονῳδῶς. καὶ ὅτι τὸ διὸς αἰγιόχοιο, οὐ μάτην δοκεῖ ῥηθῆναι, ἀλλ' εἰς δεῖξιν τοῦ ἐν καιρῷ μάλιστα στεροπῆς, αἰγίοχον τὸν δία εἶναι. Ὅτι οὐκ ἀεὶ μὲν, πολλάκις δὲ ὅμως καιροῦ, οἱ πάλαι θερισταὶ ἀπὸ περάτων ἀρχόμενοι τοῦ λῃίου, ὅτε ἴσως μέγα τι εἴη ἐκεῖνο καὶ εὔκαρπον καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, μάκαρος ἀνδρὸς καὶ διὰ τοῦτο εὐτυχοῦς, ἐτελεύτων εἰς τὰ μέσα ἔσω ἀγαθὴν ταύτην ἰσῶντες καὶ ἁμιλλώμενοι τάχιον συντελέσαι τὸ ἔργον. τοιούτοις θερισταῖς παραβάλλει νῦν τοὺς ἐξ ἀντιπροσώπου μαχομένους ὁ ποιητὴς. λέγων. οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν, ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει, ὣς τρῶες καὶ ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, δῄουν. οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. ἀλλὰ δηλαδὴ κατὰ τοὺς ῥηθέντας θεριστὰς, ἐχώρουν ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη ἁρμόττουσα ὅλη ὅλῳ τῷ πράγματι. ἐναντίοι γὰρ ἀλλήλοις καὶ οἱ θερισταὶ καὶ οἱ μαχηταί. καὶ ὥσπερ ἐκεῖ συχνὰ πίπτει δράγματα, οὕτως ἐνταῦθα συχνοὶ νεκροί. ὅτι δὲ ἡ λεχθεῖσα παραβολὴ ἐνέργειαν ἴσην παραδηλοῖ ἀμφοῖν τοῖν στρατοῖν, μεταλαβὼν ὁ ποιητὴς. εὐθὺς ἐπιφέρει. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν ὅ ἐστιν ἰσοψύχως ἐμάχοντο, καὶ, ὡς κεῖται ἀλλαχοῦ, ἕνα θυμὸν εἶχον. ἤδη γὰρ πρὸ βραχέων ὅμοιον εἶναι ἐῤῥέθη κεφαλὴν εἰπεῖν καὶ ψυχήν. ἐπεὶ δὲ ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ οὐδὲν ἔλαιλαφ ἄγριον καὶ πολέμῳ οἰκεῖον, ἐπάγει ἑτέραν εὐθὺς, ταύτην. οἱ δὲ, λύκοι ὣς θύνον. τουτέστιν οὐχ ἁπλῶς οὕτως ἐναντίοι ἀλλήλοις ἦσαν κατὰ τοὺς ἀμητῆρας, ἀλλ' ὡς οἱ λύκοι πρὸς τὰ ζῶα καθ' ὧν ἐναντίοι ὁρμῶσιν. ἐπίτομος δὲ αὕτη παραβολὴ, ἐπενεχθεῖσα τῇ τῶν ἀμητήρων διεξοδικωτέρᾳ οὔσῃ. καθά τε πρὸ ὀλίγου τῇ τοῦ ἀστέρος, τὴν τῆς στεροπῆς ἐπήνεγκε. μεσώσας ἐπίτηδες καὶ τὸν παρόντα τόπον παραβολαῖς, διὰ συνήθη ἐνάργειαν. ὄγμος δὲ ὁ προαροτριαθεὶς τόπος καὶ αὐλαξὶς ἑλκυσμῷ ἀρότρου, ὡς ἀπὸ τοῦ οἴγω οἶγμος καὶ ὄγμος κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ἐκ τοῦ ἕλκω ὄλγμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ' ὄγμος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄγμος καὶ ὄγμος ἢ ἐπίστιχος ἀγωγή. σημαίνει γάρ φασιν, ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη φυτείαν. βαρύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ο καὶ ἔχοντα δύο σύμφωνα, βαρύνεται. ὄκνος, ὄμβρος, ὄασος, ὄρθρος, ὄρφνος, ὄλβος, ὄλμος. οὕτω γοῦν καὶ ὄγμος. καὶ ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ βαδίσεως θεριζόντων ἐνταῦθα τὸ ἐλαύνειν τέθειται, γινόμενον ἀπὸ τοῦ ἐλάω πλεονασμῷ τοῦ υ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ν. περιίσταται δὲ ἡ λέξις αὕτη κατὰ Ἡρακλείδην διαλέκτοις τρισί. βοιωτῶν μὲν γὰρ τὸ ἐλάω καθὰ καὶ τὸ πεινάω καὶ διψάω καὶ τὰ ὅμοια. αἰολέων δὲ, ἡ προσέλευσις τοῦ υ. ὡς καὶ ἐν τῷ ψαύω, χραύω, αὔω. δώριος δὲ, ὁ πλεονασμὸς τοῦ ν. καθὰ καὶ ἐν τῷ, δύνω καὶ θύνω. τὸ δὲ ἴσας

ὑσμίνη

ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχειν, μετενήνεκται μὲν τροπικῶς ἀπὸ ἀνθρώπων ἐχόντων ἰσότητα μεγέθους. ἔστι δὲ ἀλληγορία ῥητορική, καὶ δηλοῖ, ὡς οὐδεὶς τῷ τέως ὑπερεῖχε μαχόμενος, ἀλλ' ἰσοκέφαλος ἦν· μέχρι τινὸς ἡ μάχη ἦν διὰ τὸ ἀνυπέροχον καὶ ἰσοπαλές. ἀμφοτέρων γοῦν ὡς ἐρεῖ τὰ βέλεα ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως. λέγει ὁ ποιητὴς ὅτι κατὰ μὲν τὰ σώματα, ὑπερεῖχον ἄλλοι ἄλλων, τῇ δὲ ὑσμίνῃ, ἴσας εἶχον κεφαλὰς ἤγουν, ὡς ἐρρέθη, ψυχάς. καὶ νῦν μὲν, οὕτως. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ἄλλως αὐτὸ φράσει δίχα τροπῆς καὶ σαφέστερον εἰπών. κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων. καὶ νῦν μὲν ἰσορροποῦσιν οἱ πρὸ μικροῦ τὸ ἔλαττον φερόμενοι. μικρὸν δὲ ὕστερον, περιέσονται τῶν Τρώων, ἀναμαχησάμενοι, καὶ τὴν ἧτταν ἀναπαλαίσαντες, καὶ ἀρετῇ τὸ μεῖζον ἀπενεγκάμενοι, εἰ καὶ τὰ ἐκ τύχης ἀντιστατεῖ. καὶ οὕτω, διὰ μέσης τῆς νῦν ἰσότητος, μεταβάντες ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ πρώην ἐλάττονος. ἔχει δὲ τὸ ἀσφαλὲς ἡ ῥοπή, ἐν τῷ, ὑσμίνῃ. οὐ γὰρ κατὰ μέγεθος ἴσας εἶχον κεφαλὰς, ἀλλὰ κατὰ ὑσμίνην. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τῆς τοῦ λύκου ἐνταῦθα γοργοτάτης παραβολῆς, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ὦρτο λέων ὣς Ἀτρείδης, καὶ μεμαὼς ὥστε λὶς, ἀναλόγως τῇ τοῦ καιροῦ ἐντρεχείᾳ συντέμνων καὶ τὰς παραβολὰς, καὶ τῇ τῶν ἔργων περισπερχείᾳ συντρέχων τῷ λόγῳ τεχνικῶς. τὸ δὲ ἀνδρὸς μάκαρος, εἰς ἦθος παιδεύει, ὡς τοῖς τοιούτοις, καὶ τῆς γῆς λίαν εὐφορούσης, καὶ οὕτω θεριζομένης ὑπὸ πολλῶν ἀμητήρων καινοτέρους. πυρῶν δὲ καὶ κριθῶν ἡ παραβολὴ ἐμνήσθη, οὐ μόνον διὰ τὸ τῶν σπερμάτων τούτων εὔχρηστον καὶ πολύχρηστον, ἀλλὰ καὶ ὅτι τοιούτοις ἐνευθηνοῦνται οἱ μάκαρες, οἳ καὶ ὄλβιοι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται λέγονται, ὡς ἐν ὀλαῖς ὅ ἐστι κριθαῖς τοῦ βίου ὄντος αὐτοῖς. ἐξ ὧν ὀλῶν ὡς μέρους, καὶ τὰ ἄλλα νοοῦνται γεώργια. δράγματα δὲ, ὧν ἡ χεὶρ δράττεται ἐν τῷ θερίζεσθαι. εἰ δ' αὐτὸ μὲν διὰ τοῦ γ', ἡ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος γινομένη δραχμὴ διὰ τοῦ χ' γράφεται, ὁμοίωμα τούτοις πρὸς τὸ βρέγμα καὶ τὸν βρεχμὸν, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ ταρφέα, καιριώτατα ἐνταῦθα κεῖται. πυκνά τε γὰρ καὶ συχνὰ τὰ πίπτοντα δράγματα, καὶ οἷα δὲ ῥεῦμα. ἐξ οὗ καὶ τὸ ταρφος, ἤγουν δάσος γίνεται, καὶ τὸ ταρφὺ, ὅπερ ἐστὶ δασύ. τὸ δὲ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, ἢ καθ' ὑπερβατὸν ἀντὶ τοῦ ἐπεμπηδήσαντες ἀλλήλοις, ἢ καὶ ἑτέρως ἀντὶ τοῦ κατ' ἀλλήλων ὁρμήσαντες, κατὰ μετάληψιν τε προθέσεως καὶ ἀντίπτωσιν. ἔνθα καὶ σημειωτέον τὴν ἐπὶ πρόθεσιν ληφθεῖσαν ἐπὶ ἐναντιώσεως. καὶ ἔστι χρήσιμον καὶ τοῦτο εἰς τὸ, δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις. καθ' ὃ καὶ λόγον καὶ ἔχθραν ἐπιχαίρει τις. τὸ δὲ οὐδ' ἕτεροι μνώοντο φόβου, ἐγγύς ἐστι τῆς ἑρμηνείας τοῦ τί ἐστι τὸ ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχειν. εἰ γοῦν μὴ δ' ἕτεροι φεύγοιεν, ἐπίσης ἄρα δοκοῦσι μάχεσθαι, καὶ οὐ κατὰ ἑτεραλκῆ τινα νίκην. διὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν σχηματίσας ὁμοίας ἐννοίας φησίν. οὐδ' ἕτεροι ἔφυγον ὡς δῆθεν ὑποκύψαντες, ἀλλ' ὄρθιοι τὰς κεφαλὰς ἐν ἰσότητι μάχης ἦσαν. ἀναγκαίως δὲ τὸ οὐδ' ἕτεροι ἐνταῦθα δέχεται ἀπόστροφον. οὐ γοῦν λογίζεται ὡς ἕν, ἀλλὰ τέμνεται ἰδίᾳ ὁ σύνδεσμος. φησὶ γὰρ, ὅτι οὐδὲ ἐμέμνηντο φυγῆς θάτεροι διὰ τὸ ἑτεραλκὲς τῶν ἑτέρων. Ὅτι κατὰ σχῆμα προεκθέσεως ἀναφωνῶν ὁ ποιητὴς, ὡς ἐν τοῖς παροῦσιν οὐ παρενθήσει μυθικὰ ἐπεισόδια, καὶ ἅμα αἰνιττόμενος ὡς ἡ ῥηθεῖσα ἐκ τῶν ἀμητήρων παραβολὴ, καὶ ἡ τῶν κεφαλῶν ἰσότης, ἐξ Ἔριδος ὥρμηνται μάλα πολλῆς οὔσης ἄρτι κατὰ τὴν μάχην, φησίν. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα. οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν. οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν ἤγουν παρῆσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἕκηλοι ἐν σφοῖσιν, ἤγουν ἰδίοις μεγάροις ἐκάθηντο ἔνθα ἑκάστῳ δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας οὐλύμποιο. ταῦτα δὲ παραφρασθέντα ἢ προσδηλωθέντα, δύνανται προσαρμόττειν ἐνδόξοις προσώποις, ἃ ἐν καιρῷ Ἔριδος ἔξω κινδύνου κάθηνται ἡσυχάζοντα. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅτι τὴν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ Ἔριν, οὐκ εἰς ποιότητα λαμβάνει ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ σωματοειδῆ τινα πλάττει. οὐ μόνον γοῦν ἵσταται ὡς ἐρρέθη, ἐν νηῒ καὶ μέγα καὶ δεινὸν βοᾷ, ἀλλὰ καὶ χαίρει τοῖς μαχομένοις, οἷα μὴ μόνον πολύστονος, ἀλλ' ἤδη καὶ φιλόστονος. φαύλης δὲ τὰ τοιαῦτα Ἔριδος ἐπίθετα. ἡ γάρ τοι ἀγαθὴ Ἔρις ἀρετὴ οὖσα, οὐκ ἂν τοιαύτη λέγοιτο, εἰ καὶ κάματοι ἐπακολουθοῦσιν αὐτῇ, οὓς γλυκεῖς κρίνουσιν οἱ κατ' ἀρετὴν ἐρίζοντες. τὸ δὲ ἔνθα ἑκάστῳ δώματα καὶ ἑξῆς, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἐν μεγάροις. ἵνα δηλώσῃ ὀλύμπια ταῦτα εἶναι καὶ μὴ ἁπλῶς μέγαρα. οἷα δὲ ταῦτα, καὶ ὅτι ἡφαιστότευκτα, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. Ὅτι πάντες οἱ τοῖς Ἀχαιοῖς δηλαδὴ συμμαχοῦντες θεοί, ᾐτιόωντο Δία οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ, ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς, ὅ ἐστι χωρισθεὶς, τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. τοῦτο δὲ περὶ παντὸς ἂν λέγοιτο δυνατοῦ, ὃς τὰ δοκοῦντά οἱ ποιῶν, ὀλίγα τῶν λοιπῶν ἐπιστρέφεται. Καὶ ὅρα τὸ ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι Τρωσὶ, χρησιμεῦον καὶ αὐτὸ εἰς τὸ, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. τὸ δὲ πατὴρ ἐν ἁπλότητι ῥηθὲν, ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἐν τῷ παρὰ Διὸς, ἐλλιπῶς ἔχει. τὸ δὲ πλῆρες, ἐν τῷ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Ὅτι γοργοτάτῃ καιρίᾳ διασκευῇ μάχης τὸ, εἰσορόων χαλκοῦ τε στεροπὴν ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε. ὅτι καὶ νῦν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, εἴς τι αὐξήσεως εἶδος τίθησιν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν ἐξ ἀνατολῆς καὶ ἠοῦς, ὅ ἐστι πρωΐας ἀνάβασιν τοῦ ἡλίου, ὡς δηλοῖ τὸ, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, ὡς ἔκτοτε φθίνοντος τοῦ ἤματος. διὸ καὶ ἡλίου φθίνασμα τὴν δύσιν ἔφη τις ποιητής. καὶ ἀναλογεῖν δὲ φθινάδι ὥρᾳ τὰ πρὸς δύσιν λέγεται, ὥσπερ χειμερινῇ τὰ τῆς νυκτὸς, ἐαρινῇ δὲ τὰ ἑῷα. ὅθεν καὶ ἦρ, ὁ ὄρθρος ὁμοφώνως τῇ ὥρᾳ. ἱερὸν δὲ ἦμαρ κατὰ μὲν παραφύειον, τὸ μέχρι μεσημβρίας διὰ τὰς καὶ ἑτέρωθι δηλωθείσας τηνικαῦτα θυσίας. δύναται δὲ καὶ ἡ ὅλη νοηθῆναι ἡμέρα. καθὰ καὶ Ἡσίοδος τὰς νύκτας λέγει μακάρων εἶναι. εἰ γὰρ ἱερὸν τὸ κνέφας φησί που Ὅμηρος. πολλῷ πλέον τοιοῦτον τὸ ἦμαρ διὰ πολλὰ αἴτια. Ὅρα δὲ ὡς οὐχὶ μερεῖ ὥραις τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ τῇ τοῦ ἡλίου ἄλ-

λως ἁπλούστερον κινήσει, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ, ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ. ἐξ οὗ ἡ μεσημβρία παρὰ τοῖς ὑστέροις σύγκειται. ὡρῶν γάρ φασι μνῆσις οὔπω ἠκρίβωτο. ὡς καὶ αὐτίκα φανεῖται ἐν οἷς ὁ ποιητὴς ἀπὸ δρυτόμου ἐνταῦθα σημειοῦται τὴν μεσημβρινὴν ὥραν, καθ' ἣν μάλιστα κορέννυται κόπου ὁ δενδροτόμος, φράζει οὕτως. ἦμος δὲ δρυτόμος ἀνὴρ ὡπλίσατο δεῖπνον, οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἐπεί γ' ἐκορέσατο χεῖρας, τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ, τῆμος Δαναοὶ καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ ποιητοῦ φράσις. τὸ δὲ δρυτόμος, ἐκ μέρους τοῦ δρυὸς, ὃς τίμιος ἐδόκει τοῖς παλαιοῖς διὰ τὰς πρεσβυτέρας καὶ παλαιφάτους βαλανηφόρους δρύας, τὸν ἁπλῶς ξυλοκόπον καὶ ὑλοτόμον δηλοῖ. ὥσπερ καὶ δρυμὰ καὶ δρυμὼν, οὐ μόνον ὁ δρύας ἔχων τόπος, ἀλλὰ καὶ λοιπὰ δένδρα. καὶ δρυοκολάπτης ὁ πᾶν ξύλον κολάπτων ἐπὶ ἀνευρέσει οὗ ζητεῖ. ὁ δ' αὐτὸς λόγος, καὶ ἐπὶ τοῦ προειρημένου δρυφάκτου καὶ ἐπὶ δρυκάρπων, ἅπερ εἰσὶ ξύλων καρποὶ καὶ τῶν ὁμοίων. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς δρυτόμον εἰπὼν, ἐπάγει. τάμνων δένδρεα οὐ μὴν δρῦς μόνους. ὡς εἶναι ταυτὸν τὸ τάμνειν δένδρεα, καὶ τὸ δρυτομεῖν. καὶ τὸ δενδροτόμον, καὶ δρυτόμον. Ἱστέον δὲ ὅτι ὥσπερ δρῦς ἅπαν δένδρον, ἤδη δὲ ἡ πεύκη ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ, τὴν ἐν Ἴδῃ πεύκην, οὕτω καὶ δόρυ οὐ μόνον ἰδίως λόγῳ μέρους τὸ πολεμικὸν ξύλον, ἀλλὰ καὶ ἅπαν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, δούρατα μακρὰ ταμών. καὶ ὅς εἰσι διὰ δουρὸς ὑπ' αἰθέρος. καὶ, οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. Τὸ δὲ ὡπλίσατο, ἀντὶ τοῦ ἐσκεύασεν. ὅπλα γὰρ οὐ τὰ πολεμικὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ παντὸς ἔργου καὶ ἁπάσης τέχνης ὄργανα. Ὅρα δὲ καὶ μέχρι πότε βούλεται ὁ ποιητὴς διήκειν τὸ δεῖπνον. ἕωθεν γὰρ ἄχρι καὶ μέσης ἡμέρας, ὅτε καὶ ὁ δρυτόμος μάλιστα κάμνει τάμνων δένδρεα οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ μακρά. ὅτι δὲ τὸ δεῖπνον ἀορισταίνει, δῆλον. ὧδε μὲν γοῦν, τὸ περὶ μεσημβρίαν δηλοῖ. ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ τὸ πρωΐθεν, ἐν δὲ τῷ τέλει τῆς κ' ῥαψῳδίας, τὸ ἅμα τῇ ἠοῖ, ἔνθα δειπνῆσαι εἰπὼν τοὺς κατασκόπους, ἐπάγει. ἠὼς δ' ἐκ λεχέων καὶ τὰ ἑξῆς. ἴσως δὲ δεῖπνον ἄρτι τὸ περὶ μεσημβρίαν, διότι τηνικαῦτα δεῖ τουτέστιν ἐλλείπει τοῦ πονεῖν ὁ ἐργάτης, κορεννύμενος τὰς χεῖρας κατὰ τὸν ποιητὴν καὶ ἄδος πάσχων. οὗπερ ἀνάπαλιν, δεῖπνον τὸ ἑωθινὸν, ἐπεὶ τότε ὡς καὶ ἄλλοθι δηλοῦται, δεῖ ὅ ἐστι χρεία ἐστὶ πόνου τοῖς ἐργατικοῖς. τὸ δὲ χεῖρας, ἔλλειψιν προθέσεως ἔχει, ἵνα ᾖ, ὅτι ἐκορέσατο κατὰ χεῖρας, πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ ψυχὴν ἢ προθυμίαν. κατ' αὐτὰ γὰρ ἴσως, οὐκ ἐκορέσατο. ἔχει δὲ καὶ τὸ κορέσατο ἔλλειψίν τινα. ἵνα λέγῃ. ὡς ἐκορέσατο κόπου ἢ πόνου, ἢ μᾶλλον τοῦ δενδροτομεῖν. οὐκοῦν ἐπὶ μόνων βρωμάτων τὸ κορέσασθαι. κόρος γὰρ κοπή τις ἐστὶν, ὡς ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ, διὸ ἐγκόπτει ἐπὶ βρώσεως μὲν τὸ φαγεῖν, ἐπὶ δὲ ἐργατῶν, τὸν ἐν ἔργοις κάματον. ὕπεστι δ' ἐνταῦθα καί τι ἀστεῖον τοιοῦτον. κορεσάμενος γὰρ χεῖρας ὁ δρυτόμος, ὁπλίζεται καὶ ἄλλως γαστέρα κορέσασθαι. οὐκ ἐξετύπωσε δὲ τὸ τοιοῦτον ὁ ποιητὴς νόημα, ἵνα μὴ ἀφῇ λαλεῖν σεμνῶς, ἀστεϊσάμενος οὐ κατὰ καιρόν. τὸ δὲ ἄδος ὅ ἐστι κόρος, ἡρμήνευται ἤδη διὰ τοῦ κορέσατο, ζητητέον δ' αὐτοῦ τὸ γένος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ψιλοῦται ἡ τῆς λέξεως ταύτης ἀρχοῦσα, καὶ ὅτι ἐν ἑνὶ δ γράφεται. καὶ ὅτι συστέλλεται τὸ κατάρχον α, εἰ καὶ ἐν τῷ καμάτῳ ἀδηκότες, ἤτοι κορεσθέντες, ἐκτείνεται τὸ ἐν ἀρχῇ τῆς μετοχῆς διὰ χρόνον. ὥστε τὸ ἄδην ὅ ἐστι δαψιλῶς, οἷα συστοιχοῦν τούτοις, καλῶς ἂν δι' ἑνὸς δέλτα ἐκφέροιτο. ἐπείτοι καὶ τὸ ἀδηκότες οὕτω γράφεται. καὶ τὸ ἀδημονεῖν δέ. οὗ πρωτότυπον ἀδήμων ἀδήμονος, ὁ ἐκ λύπης ὡς οἷα καί τινος κόρου, ὃς ἄδος λέγεται, ἀναπεπτωκώς. τὸ δὲ περὶ φρένας, ἤγουν περιασῶς τὰς φρένας ἵμερος αἱρεῖ, πρὸς ὁμοιότητα κεῖται εἴρηται τοῦ κορέσατο χεῖρας. ὁ γὰρ δρυτόμος, καμάτου μὲν κατὰ χεῖρας κορέννυται, βρώσεως δὲ κατὰ φρένας ἱμείρεται. εἰς δὲ τὸ μετὰ κάματον ἐφίεσθαι τροφῆς τὸν δρυτόμον, παραπηγνύουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὴν κατὰ τὸν Σωκράτην ἱστορίαν. ὃς πολλά ποτε περιπατήσας ἑσπέρας, πρὸς τὸν πυθόμενον τί τηνικάδε ὦ Σώκρατες, ἔφη ὄψον ζητεῖν. καὶ ὁ μὲν ἀκούσας, ᾤετο τὸν φιλόσοφον προσόψημά τι ἐθέλειν. ὁ δὲ ἐδήλου, ὡς κοπιῶ ἵνα ἡδέως φάγοιμι. ἔστι γὰρ ὄντως ὁ γυμναστικὸς πόνος βρώσεως ὄψον, καὶ οὐδὲν οὕτως ἡδὺ ὄψον, ὡς τὸ μετὰ πόνον φαγεῖν. τοῦτο οὖν καὶ Ὅμηρος ἐνδεικνύμενός φησι τὸν δρυτόμον γλυκὺ σῖτον προσφέρεσθαι μετὰ κάματον, διδάσκων μετὰ πόνους ἐμφορεῖσθαι σιτίων πρὸς τὸ εὐόρεκτον. Οὐκ ἔπαινος Ἑλλήνων τὸ, σφῇ ἀρετῇ ῥήξαντο φάλαγγας, εἰ καὶ ἄλλως δηλαδὴ ἡ τύχη ἐκώλυε. λέγει δὲ ῥήξασθαι, τὸ διακόψαι συνασπισμὸν ἀντιμάχων, ὅπερ ὁ κατορθῶν δι' ἀνδρίας ῥηξήνωρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἦν. ἔστι δὲ τὸ σφῇ ἀρετῇ ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπὲρ αἶσαν, καὶ ὑπὲρ μόρον, ἤγουν ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον. Ζεὺς μὲν γὰρ Τρώεσσι βούλετο νίκην, Ἕλληνες δὲ νικῶσιν ἄρτι τῇ κατ' αὐτοὺς ἀνδρίᾳ. ἐνταῦθα δὲ δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ ὡς σωτήριον ἐν τοῖς δεινοῖς τὸ φιλάλληλον. φησὶ γὰρ ὅτι Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ ἐν ἄλλοις λέγει, συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. ἱστορεῖ δὲ καὶ ὅτι πρῶτος ὁ βασιλεὺς ἕλεν ἄνδρα τὸν δεῖνα. οὐδὲ γοῦν ἐχρῆν τὸν οὕτω σεμνῶς φαθέντα, μὴ μέγα τι ποιῆσαι. κεῖται δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸ σπουδαίως πεζεῦσαι, καταπηδῆσαι ἵππου, φησὶ γάρ. ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη. αἰολικῶς δὲ ψιλοῦται τὸ κατεπάλμενος. λέγει δὲ καὶ μετώπιον, ἢ τὸ μέτωπον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, ἢ τὸ μεσόφρυον. ὡς καὶ μεταμάζιον, τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, καὶ μετάχμιον, τὸ μεταξὺ δύο στρατῶν. φησὶ γὰρ, μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ ἔνυξε. καθὰ δὲ τὸ ἴχνος ἴχνιον οὐκ ἔστι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκοριστικὸν, οὕτως οὐδὲ τὸ μετώπιον. σημειοῦνται γοῦν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται, μὴ εἶναι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκορισμὸν, διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς κατ' αὐτὸν ποιήσεως, εἰ μὴ ἄρα φασὶν ἐν τῷ, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. ὅπερ ἐκ τῆς ὑποκοριστικῆς χθαμαλότητος ἐγήγερται, διά τε τοῦ μάλα, καὶ διὰ τοῦ μέγα. μέμνη-

ται

ται δ' ἐνταῦθα καὶ στεφάνης ὁ ποιητὴς, ὥς που καὶ πρὸ τούτων, εἰπών. δουρὶ νύξεν, οὐδὲ στεφάνη οἱ δόρυ σχέθε χαλκοβάρεια. Ἔνθα ὅρα ὡς ἡ τῆς συνθέσεως φύσις, ἴσχυσε προπαροξῦναι καὶ τὴν βαρεῖαν, καθὰ καὶ τὴν δασεῖαν μετὰ σύνθεσιν. ἔφη γάρ που κυνέην ἱπποδάσειαν. ταῦτα δ' ἴσως, διὰ τὸ καὶ τὰ ἀρσενικὰ αὐτῶν προπαροξυνθῆναι ὁμοίως τῷ τραχὺς ἄτραχυς ὀξὺς κάτοξυς. θῆλυς ἄθηλυς. ὡς γοῦν αὐτὰ, οὕτω καὶ χαλκόβαρυς, ὡς εἰκὸς καὶ ἱππόδασυς. ὅθεν χαλκοβάρεια καὶ ἱπποδάσεια, ὁμοίως τῷ, ἡμίσεια, θήλεια. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γενναίαν πληγὴν δηλοῖ δόρατος, τὸ ἔνυξεν, οὐδὲ στεφάνη δόρυ σχέθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα. Ὅτι σκώπτων τινὰς ὁ ποιητὴς συμβολικῶς ἅμα καὶ ἀστείως ἐπὶ σκιαγραφίᾳ, φησὶν ὅτι τοὺς μὲν ἀνελὼν ὁ βασιλεὺς, λίπεν αὐτόθι στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας. τοιούτων γοῦν ἀνδρῶν ἴδιον ἡ πολλὴ οὕτω λευκότης θαλαμευομένων καὶ γυναικιζομένων ὡς τὰ πολλά. περιδύειν δὲ, τὸ ὅλον ἐκδύειν δηλοῖ. πάντως δὲ ὕπτιοι κεῖνται οἱ οὕτω στήθεσι παμφαίνοντες. σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ ταπεινὸν τὸ παμφαίνειν στήθεσιν, οὕτω λαμπρὸν τὸ παμφαίνειν ὅπλοις. διὸ καὶ Ἕκτωρ χαλκῷ λάμπει ὡς ἀστραπὴ, καὶ τοῦ στρατοῦ δὲ, ἀστραπὴ χαλκοῦ ἀπεπάλλετο, καθὰ εἶπε πρὸ βραχέων ὁ ποιητής. Ὅτι φανερῶς καὶ ἐνταῦθα δίδωσιν ὁ ποιητὴς διαφορὰν ἡνιόχου καὶ παραιβάτου ἐν τῷ, ὁ μὲν ἡνιόχευεν, ὁ δὲ παρέβασκεν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἅρματος παραιβάτης. ᾧ ἔοικε παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὁ ἐν τοῖς γάμοις λεγόμενος πάροχος. φησὶ γὰρ Παυσανίας, ὅτι ἐν γάμοις, τρεῖς ἐπὶ ἁμάξης ἐκάθηντο, μέση ἡ νύμφη, ἑκατέρωθεν δὲ, ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἔνθα σημείωσαι ἐπὶ οἵου σημαινομένου ὁ πάροχος ἔκειτο. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθους, ὃς ἐκ τοῦ παρέχειν γίνεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὡς εἴρηται παροχουμένου καὶ ὡσανεὶ παραιβάτου. Ἰστέον ὅτι νῦν μὲν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ξυνωρίδας τινὰς ἵππων ζημιοῖ τῇ πτώσει τῶν ἐπ' αὐτοῖς ὀχουμένων. προϊὼν δὲ, πολλοὺς ἵππους κενὰ ὄχεα κροταλίζειν ἀφίησιν, ἐμπίπτων αὐτοῖς ὡς πῦρ ὕλῃ δασείᾳ κατὰ τὸν ποιητήν. εἰσὶ δὲ οὓς νῦν ἀναιρεῖ κατὰ συζυγίας, Βιήνωρ καί τις Ὀϊλεὺς ξωϊκὸς ὁμώνυμος τοῦ πατρὶ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἔτι δὲ, Ἶσος καὶ Ἄντιφος υἱοὶ Πριάμου καὶ Πείσανδρος καὶ Ἱππόλοχος υἱοὶ Ἀντιμάχου. ἐν οἷς ὅρα ὅτι ὁ Ἶσος μὲν, ἅπαξ ἐρρέθη ἐν τῷ, βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων. ὁ δὲ Ἄντιφος, τρίς. καὶ ἔοικε σιωπᾶν τὸν Ἶσον ὁ ποιητὴς διὰ τὴν ἐξ ὁμωνυμίας ἀσάφειαν. ὅτε γοῦν ὄγκον ἡ λέξις ἔχει, καὶ πάνυ δὲ ἂν ἐπλάνα τὸν ἀκροατὴν, εἰπὼν, Ἶσος ἡνιόχευε, καὶ Ἶσον ἔβαλε δουρί. διὸ καὶ ἐπιτηδευσάμενος ἅπαξ αὐτὸν εἰπεῖν, τὸ λοιπὸν σιωπᾷ, γνωρίζων αὐτὸν ἐκ τοῦ συζυγοῦντος Ἀντίφου. φησὶ γάρ. υἷε δύω Πριάμοιο νόθον καὶ γνήσιον. ὁ μὲν νόθος, ἡνιόχευεν. Ἄντιφος αὖ παρέβασκε. καὶ πάλιν. τὸν μὲν, ὁ βασιλεὺς ἔβαλε δουρὶ, Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων, ἤγουν ἐξέρριψε τοῦ ἅρματος. ὃ μετ' ὀλίγα ἀφ' ἵππων ὦσε φησίν. ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὅτι τὸ, αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων, σχεδικῆς τερθρείας καὶ τῆς κατ' αὐτὴν λαβυρίνθου κεῖται λεληθότως ἀφορμὴ τοῖς ὕστερον. ὁποῖα καὶ ἄλλα παρὰ τῷ ποιητῇ, τεθέντα μὲν ἀπραγματεύτως κατὰ συνήθειαν συνήθη, παρελκυσθέντα δὲ τοῖς γραμματικοῖς εἰς μίμησιν. προβέβληται μὲν γοῦν ἐνταῦθα ἐν τῷ βῆ ῥ' Ἶσον, Ῥήσου δῆθεν τινὸς ἀπήχησις, ὁποῖος ὁ προϊστορηθεὶς Θρᾷξ ἥρως. ὁ δὲ ὀρθὸς νοῦς ἐν ἰδίοις μέρεσι λόγου διαλελυμένως νοεῖ τὸ βῆ ῥ' Ἶσον, ἤγουν ἔβη δὴ τὸν Ἶσον ἐξεναρίξων. οὐ ζηλωτέα δὲ οὖν ἡ τοιαύτη φάσις ἐν λόγῳ πεζῷ. τὸ μέντοι μέτρον, ἐνδυναμεῖ καὶ τοιούτοις, ποτὲ μὲν κατ' ἀνάγκην τινὰ, ποτὲ δὲ χάριν ὄγκου ὡς καὶ ἐνταῦθα. δυνάμενος γὰρ ὁ ποιητὴς εἰπεῖν αὐτὰρ ὁ βῆ Ἶσον ἐξεναρίξων, ἐπενέβαλε τὸν ῥα σύνδεσμον συναλειπτικῶς, πρὸς θεραπείαν τε χασμῳδίας οὐκ εὐγενοῦς, καὶ ἵνα τῷ ῥοίζῳ τοῦ ἀμεταβόλου ὀγκώσῃ τὴν φάσιν διὰ σεμνότητα. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, υἷε δύω νόθον καὶ γνήσιον. ἄμφω εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, παρέλκει τὸ δύω συνήθως. καὶ χωρὶς γὰρ αὐτοῦ, νοεῖται τὸ δυϊκὸν ἐκ τοῦ υἷε, καὶ τοῦ νόθου καὶ γνήσιον, ἅπερ ἀντίκειται καὶ πρὸς διαστολὴν ἀλλήλων λέγονται. Τὸ δὲ ἄμφω εἰν ἑνὶ δίφρῳ, ἔχει τι ἀντιθετικὸν κατὰ τὸ δύο περὶ ἕνα. ἐν δὲ τῷ, ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευε, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ ἀσυνδέτως ἔχει καὶ ἐξήλλακται διὰ ποικιλίαν. ἦν δ' ἂν τὸ κοινὸν καὶ ὀρθὸν, οὕτω. δύω ἐν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. τὸν μὲν, ἡνιοχεύοντα, τὸν δὲ, παραβάσκοντα. τὸ δὲ ἡνιοχεύειν, ἐκ τοῦ ἡνιοχεῖν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ Αἰολικῶς. ὡς καὶ τὸ ζητέω ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τοῦ ἡνιοχεύειν, καὶ ἡ ἡνιοχεία, καὶ ὁ ἡνιοχεὺς γίνεται. Ὅτι καὶ νῦν Ὅμηρος Ἀχιλλέως τε μνήμην συνήθως παρενθεὶς, καὶ ἱστορίαν παλαιοτέραν τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος παρεμβάλλων, δι' ἧς τόν τε Ἀχιλλέα σεμνύνει καὶ τὴν ποίησιν καταποικίλλει, λέγει δύο τινὰς Πριαμίδας ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πεσεῖν ἐν ἑνὶ ὄντας ὡς προσεχῶς εἴρηται δίφρῳ. οὕς ποτ' Ἀχιλλεὺς Ἴδης φησὶν ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι, ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων. καὶ τοῦτο μὲν, οὕτω πλατύτερον ἐρρέθη. μετ' ὀλίγα δὲ πάνυ γοργῶς φράζει οὕτως. ὅτ' ἐξ Ἴδης ἤγαγε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. ἔνθα σημείωσαι ὡς οὕτω θερμῶς ἐξέχεται τοῦ Ἀχιλλέως ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσα, ὡς μὴ ἐθέλειν ἐν τῇ κατ' ἐκεῖνον μνήμῃ ῥαδίως ἀποσχέσθαι αὐτοῦ. ἐν τούτοις γοῦν ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἀνδραγάθημά τι Ἀχίλλειον, εἶτα τοῦ βασιλέως μνησθεὶς, πάλιν εὐθὺς μετὰ πέντε στίχους, μέμνηται τῆς αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως ἀνδραγαθίας ἐπὶ βραχύ. καὶ αὖθις ἐπισυνάπτει τὸ βασιλικὸν ἀρίστευμα, εἰκάζων καὶ διὰ παραβολῆς τὰ κατὰ τοὺς ῥηθέντας Πριαμίδας. φησὶ γάρ. ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα ῥηϊδίως συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν, ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἁπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα. ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ

δυνατοὶ σφίσιν χραισμεῖν. αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει. καρπαλίμως δ' ἤιξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, σπεύδουσ', ἱδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς, ὣς ἄρα τοῖς, οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον Τρώων. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. καθὰ καὶ μήτηρ ἔλαφος παροῦσα μὲν τῷ φόνῳ τῶν νεογνῶν, μὴ ἔχουσα δὲ ἀμύνειν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φεύγουσα. καὶ οὕτω μὲν ἐμβραδύνει τοῖς ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πίπτουσιν ὁ ποιητής, οἷα λόγου πλείονος ἀξίοις, ἀποσεμνύνων καὶ οὕτως αὐτόν. ὃ δὴ καὶ ἐφεξῆς ποιήσει εὐθὺς ἐπὶ τῶν τοῦ Ἀντιμάχου παίδων. καίτοι δυνάμενος ἐν ὀλιγίστῳ δηλῶσαι ὡς ἀνῃρέθησαν, καθὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ποιεῖ. κνημοὶ δὲ Ἴδης, οἱ μὲν τοὺς προπόδας, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζωϊκῶν μετὰ πόδας κνημῶν, ὡς καὶ προδεδήλωται. εἰ δέ τινες δασεῖς τόπους ἑρμηνεύουσι τοὺς κνημούς, καλῶς φασὶ καὶ αὐτοί, ὡς τῶν ταπεινοτέρων τόπων ἐν τοῖς ὄρεσι δασυτέρων ὄντων διὰ τὸ ἐκεῖ συλλείβεσθαι τὰ ὕδατα. τὸ δὲ δίδη, δηλοῖ μὲν τὸ ἐδέσμει, ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἵστη. ὡς γὰρ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἱστῶ ἵστημι, οὕτω τὸ δίδη, ἀπὸ τοῦ διδῶ δίδημι. ὅπερ οὕτω φράζεται, πρὸς διαστολὴν τοῦ διδῶ δίδωμι, ὃ δηλοῖ τὸ δωροῦμαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ δῶ δώσω, ἐξ οὗ τὸ δῶρον, γίνεται τὸ δίδωμι, οὕτως ἐκ τοῦ δῶ οὗ μέλλων δήσω ἢ δέσω, παρῆκται τὸ δίδημι. μόσχοισι δὲ λύγοισι, τοὺς ἁπαλοὺς δηλοῖ ἢ τρυφερούς. ἢ φασὶν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ἀπὸ τοῦ ἔτι ἁπαλῶν βοῶν ὅ ἐστι μόσχων, μετενήνεχθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ καὶ λυγώδη φυτά. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τούτου, καὶ τὸ μοσχεύειν ἡ γεωργικὴ λέξις ἐστίν. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ λύγον φασὶν οὐχ ἁπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸν κλάδον, ἀλλὰ φυτοῦ ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλόν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον τὸ κατά τινας ἀγνόκοκκον. ἐπεὶ ὁ λύγος, καὶ ἄγνος καλεῖται οἱονεὶ ἄγονος. ὁ γὰρ αὐτοῦ καρπός φασιν ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς. διὸ καὶ οἱ ἱερεῖς, κόμας τοῦ φυτοῦ τούτου ὑπετίθεντο τῇ στρωμνῇ ὡς φυσικήν τινα δύναμιν εἰς τὸ ἁγνεύειν ἐχούσας. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγου, καὶ τὸ λυγίζειν. ἢ οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί. λέγεται δὲ λυγέα ἰδιωτικῶς. ἧς οἱ ἁπαλοὶ ἀκρέμονες ἢ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται καὶ εἰς δεσμούς, κατά τινας σχοίνους τε καὶ ἱμάντας. ὅρα δὲ ὅπως ἀγεννῶς τοὺς Πριαμίδας ὁ ἀστεῖος Ἀχιλλεὺς ἐδέσμησεν. οὐ γὰρ ἱμᾶσιν ἀλλὰ λύγοις, ὑφ' ὧν καὶ βόες συνδούμενοι, ἕλκονται ἰλλάσιν ὥς πού φησιν ὁ ποιητὴς ἤγουν συνεστραμμένοις δεσμοῖς ὡς ἀπὸ τοῦ ἴλλω ῥήματος, ἐξ οὗ καὶ ἰλλὸς στραβός. ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἴλη ἡ τάξις καὶ τὰ παρ' αὐτήν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ποιμαίνουσι κἀνταῦθα παῖδες εὐγενεῖς, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἔθος τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν βουκολεῖν, ἢ ἱπποφορβεῖν, ἢ ποιμνίοις ἐπιστατεῖν, καρτερίας καὶ ἀσκήσεως χάριν, τὴν ἀνθρωπικὴν ποιμαντικὴν ἀσκουμένοις ἐν τῇ τῶν ἀλόγων ἐπιμελείᾳ. διὸ καὶ ποιμένες λαῶν ἐλέγοντο. κυριολεκτεῖται δ' ἐνταῦθα τὸ ποιμαίνειν ἐπὶ προβάτων, ἐπεὶ καὶ ποιμὴν κυρίως, ὁ τῶν οἰῶν ἐπιμελητής, παρὰ τὸ ὄϊς ἢ μῶ τὸ ζητῶ, ὡς δῆθεν οἰμήν τις ὢν ἤγουν ὄϊς ζητῶν, καὶ ἐν συναιρέσει οἰμήν, καὶ πλεονασμῷ ποιμήν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἤγανον πήγανον, ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ κεῖται. ἔτι δὲ καὶ τὸ μῆλα ἦλα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται. ἴσως δέ, καὶ τὸ γίννος ἴννος. ὧν τὸ μέν, παρὰ Ἀριστοτέλει κεῖται καί τισιν ἄλλοις. τὸ δέ, ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουΐδα, δηλοῦνται ζωΐδια δι' ὄνους ἤ τινα τοιαῦτα εὐτελέστατα. καὶ τὰ ἄποινα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ ἔλυσε, πάνυ κυρίως εἴρηται, δι' ὧν δηλοῦνται λύτρα ἐκφόνου. τὸ δὲ ἔλυσεν ἀποίνων, ἐλλειπτικῶς μὲν εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἀπέλυσε διὰ δώρων. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὠνήσατο χρυσοῦ, καὶ ἐδούλευσε μισθοῦ. καὶ ἐπώλησε πολλοῦ. χρηματίζεσθαι δὲ τοὺς Ἀχαιοὺς δηλοῖ ἐξ ὧν ἐληΐζοντο, ἢ τὴν περιουσίαν συνιστᾶν ἣν ἐν τοῖς πρὸ τούτου, ἐκ ῥοίας πωλεῖναι εἶπεν αὐτῷ Ἀχιλλεύς. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τούτῳ, κεῖται καὶ καλλοπιάζοντα τό, ἐπὶ ὄεσσι λαβών, καὶ ὑπὲρ μαζοῖο βάλε, καὶ ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων. παρηχοῦσι γάρ πως αἱ τοιαῦται λέξεις. ἢ γίνεται οὕτω κοινῶς, κάλλος φάσεως. ἰδίως δὲ ἐν τῷ, λαβὼν ἢ βάλε, ἀναγραμματισθὲν γὰρ τὸ λαβεῖν, ποιεῖ τὸ βαλεῖν. αὐτὸ δὲ τό, ἔκβαλεν ἵππων, ἐμφαίνει βάθος τι τὸν δίφρον ἔχειν οὗ ἐξεβλήθη ὁ Ἄντιφος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν ἄλλοις φαίνεται. Τὸ δὲ συνέαξεν ὅ ἐστι συνέκλασε, συνέτριψε, δηλοῖ ὅπως οἶδεν ὁ λέων δάκνειν κραταιῶς κρατεροῖς ὀδοῦσι. τὸ δὲ ἐλθὼν εἰς εὐνήν, τὸ πάντη ἀβοήθητον τῶν ὡς ἐρρέθη κειμένων δηλοῖ. ὡς γὰρ νεβροὶ ἐν εὐνῇ κείμενοι ῥᾴονές εἰσιν εἰς ἐπιβουλήν, οὕτω καὶ οὗτοι. ἐν δὲ τῷ, ἁπαλὸν ἦτορ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι Ἀντίπατρος συλλογίζεται τὴν ψυχὴν τῷ σώματι συνδιατίθεσθαι, ὡς ἢ συναύξεσθαι αὐτῷ καὶ συμμειοῦσθαι. ἁπαλοῦ μὲν ὄντος, τοιαύτην οὖσαν. τελείῳ δὲ ὄντι, συντελειουμένην. καὶ συμφθίνουσαν φθίνοντι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κατὰ τὸ ἁπαλὸν σῶμα ἐξ οὗ παρῆκται καὶ ὁ ἁπαλός, οὐ μόνον ἦτορ ἁπαλόν, ἀλλὰ καὶ ἁπαλαὶ φρένες. ὡς δὲ αὐτά, οὕτω καὶ τὸ μαλακόν, πολύτροπόν ἐστιν. οὐ γὰρ μόνον τὸ κοινὸν καὶ σύνηθες. ἀλλὰ καὶ ἑτέρως μαλακόν τε κῶμα. καὶ πῦρ δὲ μαλακὸν τὸ μὴ ἐξαρθὲν εἰς ἀξιόλογον φλόγα ὡς ταχὺ σκληρύνειν τὰ πελάζοντα. ἢ ἀὴρ δὲ μαλακός, κατὰ τὸν εἰπόντα τό, περὶ Αἴγυπτον ὅτι ὁ μαλακώτερος ὁ ἀήρ. καὶ λόγοι δὲ μαλακοί, οἱ προσηνεῖς. ὧν ἀνάπαλιν οἱ σκληροί. ὧν πρὸς ὁμοιότητα, καὶ σκληρὰ ῥοπὴ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἡ ἢ ἀτηρά. ἢ λέξεις σκληραί, αἱ τραχεῖαι ἢ ἀντικείμεναι ταῖς λεγομέναις λείαις. λέγεται δέ τινα καὶ ὕδατα σκληρά, δι' ὧν τὰ ἄτονα. ὁ δὲ ἁπαλὸς οἶνος, καθωμίληται. τὸ δὲ αὐτήν μιν, οὐ σύνθετον ἀντωνυμίαν δηλοῖ ὡς τὸ αὐτόν μιν πληγῇσι δαμάσσας ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. ἐκ παραλλήλου δὲ συνήθως κεῖνται κατά τινα στοιβὴν αἱ δύο ἀντωνυμίαι, πρὸς ἔμφασιν τοῦ μηκέτι τῶν τέκνων φροντίζειν, ἀλλὰ μόνης ἑαυτῆς. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ αὐτήν μιν, ταὐτόν ἐστι τῷ, αὐτὴν ἐκείνην κατά τινα τρόπον ὑπεροχῆς. τὸ δὲ διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, περιφραστικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ δάσος. ἔνθα ὅρα ὅτι τε δρυμὰ μεταπλασμὸν ἔπαθε γένους, ὡς καὶ τὸ κέ-

λευθον

λοῦθον καὶ τὸ ζυγὸν ἐστὶ τὸ ναύσαθμον ἢ τὸ κοῖλον. καὶ ὅτι ταυτὸν δρυμὸν καὶ ὕλην εἰπεῖν, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου εἴρηται. καὶ ὅτι ὡς τὸ δρυμὸν καὶ ὁ δρυμὸς, ἐστὶ τὰ ἄλλα, οὕτω διγενὲς καὶ τὸ μόρον. καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτοῦ, ἐν τῷ, πρῶτον μὲν ὅτε λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίξαντα στρογγύλον μόρον, ὃ δηλοῖ συκαμίνου καρπόν. τοῦ δὲ οὐδετέρου χρῆσις, ἐν τῷ, τὰ δὲ συκάμινα, ἃ ἐστὶ μόρα λέγεται. καὶ τὸ μόρον τὸ βατῶδες, ξανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, καὶ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ τὰ τῆς βάτου, μόρα λέγεται διὰ ὁμοιότητα. τὸ δὲ σπεύδουσα, ἱδρώουσα, τῆς ἀσυνδέτῳ καὶ γοργῷ τοῦ σχήματος, τὸ περισπερχὲς τῆς φευγούσης ἐλάφου δηλοῖ. ὅμοιον σχῆμα ἐστὶ ἑξῆς, ἐν τῷ, βῆ δὲ, ἰὼν εἰς Ἴλιον, εὗρεν υἱὸν Πριάμοιο. ζητητέον δὲ, ἢ διὰ τί τὸ ἱδρώουσα, μὴ γράφεται κατὰ τὸ ἡβώωσα, ἢ τὸ ἀνάπαλιν. κραταιὸν δὲ θῆρα, τὸν λέοντα ὡς οἷα βασιλέα φησί. τὸ δὲ χραισμῆσαι ὄλεθρον, ἐντελῶς εἴρηται. ὥστε ἀνωτέρω ἐν τῷ, οὐ δύναται χραισμεῖν, λείπει τὸ ὄλεθρον. τὸ δὲ ὑπ' ἀργείοισιν, ἀντιπτωτικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἀργείων.

Αὐτὰρ ὁ, Πείσανδρόν τε, καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην,
Υἷας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος. ὅς ῥα μάλιστα
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα,
Οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ.
Τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.
Τὼ δὲ κυκηθήτην. ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς
Ἀτρείδης. τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην.
Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ σύ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν ἀχαιῶν.
Ὣς τώγε κλαίοντε, προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν.
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν.
Ὅς ποτ' ἐνὶ τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς ἀχαιούς.
Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.
Ἦ καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε. τὸν, αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας.
Ὅλμον δ' ὥς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τοὺς μὲν, ἔασ' ὁ δ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ'. ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες ἀχαιοί.
Πεζοὶ μὲν, πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
Ἱππεῖς δ' ἱππῆας. ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου. τὴν, ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων
Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' ἀργείοισι κελεύων.

Ὁ δὲ Ἀντήνωρ καθὰ μὲν προϊστόρηται, φίλος ἦν ἕλλησιν ὡς πρόξενος, Ἀντίμαχος δὲ διὰ δωροληψίαν ἐχθιστος. ὃς δὴ μάλιστα χρυσόν φησιν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα. οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ. καὶ τοῦτο μὲν φορητότερον αὐτὸς λέγει ὁ ποιητής. ὁ δὲ βασιλεύς φησι πρὸς τοὺς υἱοὺς, ὅτι ὁ Ἀντίμαχός ποτε ἐν τρώων ἀγορῇ, Μενέλαον ἄνωγεν ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς ἀχαιούς. τοῦ τοιούτου τοίνυν Ἀντιμάχου τοὺς υἱοὺς ὁ βασιλεὺς ἔλαβε σήμερον ἐν ἑνὶ ἐστὶ αὐτοὺς δίφρῳ ἐόντας, καθὰ καὶ τοὺς προσεχῶς εἰρημένους Πριαμίδας. ὁμοῦ δ' ἔχον φησίν, ἤγουν ἤλαυνον ὠκέας ἵππους. ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. τὼ δὲ ἤγουν οἱ ἵπποι κυκηθήτην. ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς Ἀτρείδης. τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην. ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται χαλκός τε καὶ ἑξῆς. ὡς καὶ ὁ Δόλων φθάσας ἔφραζε. καὶ αὐτοὶ μὲν, οὕτως ἀγεννῶς κλαίοντες ἔλεγον μειλιχίοις ἐπέεσσιν. ὁποῖον οὐδεὶς ἑλλήνων ποιήσας εὕρηται. τοιοῦτον γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οἱ πλουτοπαφεῖς. ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν. ἡ δὲ, ἦν τοιαύτη. εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν. ὅς ποτε ἐν τρωσὶν ἄνωγε τὰ πρὸ βραχέων ῥηθέντα, νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, ἤγουν τὴν μετ' αἰκίας ποινήν, ἣν ἐκεῖνον ἔδει παθεῖν

θεῖν. καὶ αὐτίκα τὸν μὲν, ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος. ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐξέβαλεν ἵππων ἔφη. τὸν δὲ ἕτερον, χαμαὶ ἐξενάριξε χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, ἤγουν ἀφῆκε κυλίεσθαι ἐν μέσῳ οἷα ὅλμον. ὃς λίθος ἐστὶ στρογγύλος κυλινδροειδής. ἢ σκεῦος κοῖλον ἐκ λίθου, ἢ καὶ ξύλου, ἐν ᾧ πτίσσονται κοπτόμενα ὄσπρια ἢ ἕτερά τινα. ᾧ εὐφυῶς εἰκάζει ὁ ποιητὴς τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοίων κύτος τοῦ σώματος δίχα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ θώρακά τινα καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ κορμὸν ἰδιωτικῶς. Καὶ ὅρα καὶ ἐν τούτοις ὅπως ἱστορίαν δεξιῶς παρέπλεξε τὴν περὶ ἀγγελίας Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως, οὐ τοῦ δεκάτου ἔτους, ἀλλὰ τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς οὖσαν. καὶ ὡς οὐ μάτην ὁ βασιλεὺς ἔφη, τοὺς παῖδας τὴν τοῦ πατρὸς τίσαι λώβην. τὸν μὲν γὰρ ἕνα οὐκ ἔχει ποινηλατῆσαι, ὡς ἅμα βληθέντα καὶ θανόντα. τὸν δὲ λοιπὸν, οἰκείως τῷ τοῦ πατρὸς ἀδικήματι κολάζει. κεφαλήν τε ἀποτεμὼν, ὡς αὐτὴν τὴν τοῦ πατρὸς Ἀντιμάχου τὴν φθεγξαμένην ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἀγορᾷ γνώμην κατὰ τῶν πρέσβεων οὐκ ἀγαθὴν, καὶ χεῖρας αἷς τὸν χρυσὸν ἔλαβεν ἐκεῖνος. ἢ συντομώτερον εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἰκεία ἡ κόλασις, κατὰ τοῦ λαλήσαντος ἄδικα, ἡ τοῦ υἱοῦ κεφαλή. κατὰ τοῦ λαβόντος χρυσὸν, αἱ χεῖρες. οὕτω καὶ ποδῆς εἰλαπιναστὴς Ἕκτορος παράσιτος, ποιεῖταί που τιτρωσκόμενος οἰκείως ὑπὸ Μενελάου κατὰ γαστέρα, ὡς καὶ Πάνδαρός φασι διὰ τὸ ἐπιορκῆσαι, κατὰ γλώσσης. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι νεμέσεως ἔργον, τὸ τοὺς παῖδας τοῦ ἀδικήσαντος, πεσεῖν ὑπὸ τῷ τοῦ ἀδικηθέντος ἀδελφῷ. ὃς διὰ φιλαδελφίαν οἰκτρῶς κολάζει τοὺς ἐπιβούλους τοῦ ἀδελφοῦ. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τὴν δίκην θαυμάζοντες, ὡς τὸν πατέρα τῶν κληρονόμων παίδων ἐστέρησε, δι' οὓς ἐκεῖνος οὐκ ἐν δίκῃ συνήγαγε τὸν χρυσόν. φασὶ καὶ ὡς ἀνόητοι οἱ παῖδες, ὑπομιμνήσκοντες τὸν βασιλέα χρυσοῦ, ὃν ὁ πατὴρ κατὰ Μενελάου ἔλαβε. σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι δαΐφρονα ὁ βασιλεὺς ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς καλεῖ τὸν Ἀντίμαχον, εἰρωνευόμενος ἐν βαρύτητι καὶ καταφερόμενος αὐτοῦ, εἴγε δαΐφρων ὢν ἤτοι συνετὸς, φαύλην γνώμην εἰσήνεγκεν. ἢ καὶ ἄλλως δαΐφρων ὢν τουτέστιν ἀνδρεῖος, ἐδόκει γενναῖόν τι ποιεῖν κτείνων τοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ ἐλθόντας. τὸ δὲ μάλιστα, κατὰ τὸ εἰκὸς κεῖται. ὡς καὶ ἄλλων μὲν ἐν Τροίᾳ δῶρά τε λαβόντων Ἀλεξάνδρου καὶ κωλυόντων, μάλιστα δὲ τοῦ Ἀντιμάχου. τὸ δὲ δῶρα δεδεγμένος συντεθὲν, τὴν δωροδοκίαν ποιεῖ. ταυτὸν δὲ πάντως ἐνταῦθα, χρυσὸν εἰπεῖν καὶ δῶρα. πρὸς ἑρμηνείαν γοῦν ἐπάγεται τὸ δῶρα. τὸ δὲ ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἔπαινον χρυσοῦ ἔχει, καὶ πλῆθος δὲ αὐτοῦ ἐμφαίνει τῷ πληθυντικῷ πληθυσμῷ. τὸ δὲ ἐκ χειρῶν φύγον, ἀστείως τὸ πολὺ τοῦ φόβου δηλοῖ, δι' ὃν ἀκρατεῖς ἡνιῶν ἦσαν οἱ ἐπὶ τοῦ δίφρου. τοῦτο δὲ καὶ συλληπτικοῦ σχήματός ἐστιν. οὐ γοῦν οἱ δύο εἶχον τὰ ἡνία, οὐδ' ἀμφοτέροις ἐκ χειρῶν αὐτὰ ἔφυγον. ἀλλὰ τῷ ἑνὶ, συνεκδοχικῶς εἴτουν κατὰ σύλληψιν, συνεπινοεῖται καὶ ὁ ἕτερος. Ὅρα δὲ καὶ ὡς νῦν μὲν, διὰ φόβον ἐκ χειρῶν φεύγει τὰ ἡνία, ἑτέρωθι δὲ, ἄλλως ἔπος φεύγει ἐκ στόματος. γλυκὺ δ' ὁμοίως ἐν ἀμφοῖν τὸ φεύγειν ὡς ἐπί τινων ἐμψύχων λεχθέν. Τὸ δὲ γουνάζεσθαι, οὐ κυριολεκτεῖται οὐδ' ἐνταῦθα. οὐ γὰρ δήπουθεν γούνων ἥπτοντο οἱ ἐκ δίφρου λαλοῦντες, εἰ μὴ ἄρα τῇ κατὰ νοῦν μόνῃ προθυμίᾳ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπιστήσας, διασαφεῖ τὴν λέξιν ἐπαγαγὼν, ζώγρει καὶ ἑξῆς. μονονουχὶ ἑρμηνεύων ὡς γουνάζεσθαι, ὅ ἐστι γουναστικῶς ἔλεγον, ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. εἰ μὴ ἄρα εἴπῃ τις λείπειν ἐνταῦθα μετοχήν τινα. δι' ἣν φάμενοι ἢ εἰπόντες, ζώγρει. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι στίχου ὁλοσπονδείου κειμένου τοῦ, Ἀτρείδης, τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην, τὰ τοιαῦτα ἔπη εὐτελῆ φασιν εἶναι οἱ παλαιοὶ τῇ τῆς στιχοποιίας κατασκευῇ, διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον. δωδεκασύλλαβοι γὰρ ἐξ ἀνάγκης εἰσί. τοὺς γε μὴν ὁλοδακτύλους ἢ πολυδακτύλους, μεγαλοπρεπεστέρους κρίνουσι. δῆλον δ' ὅτι σπάνιοι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰσιν οἱ ὁλοσπόνδειοι, ὁποῖος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐκεῖνος. τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. Τὸ δὲ κυκηθήτην ὅ ἐστιν ἐταράχθησαν. μετενήνεκται. κυρίως γὰρ κυκᾶν, ἐπὶ ὑγρῶν. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. τὸ δὲ ὦρτο λέων ὣς, συντέμνει τὴν παραβολικὴν ὁμοιότητα νῦν, ἀναλόγως τῇ σπουδῇ τοῦ ἥρωος, διὰ τὸ ἤδη φθάσαι πρὸ βραχέων πλατῦναι τὴν ἐκ τοῦ λέοντος παραβολήν. Τὸ δὲ ἄξιον, ὅτι καὶ ἀντάξιον Ὅμηρος λέγει προδεδήλωται. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ, ἄξιον καὶ τὸ εὔωνον εἶπον καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. Σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ τιμιότητα, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐν ἀξίαις, ὅ ἐστι τοῦ ἐν ἀξιώμασι. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ τῆς παροιμίας τὸ ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι. γίνεται δὲ ἄξιον, ἐκ τοῦ ἄγω ἄξω, οἷον καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ὡς ἡδύ. ὡς δὲ καὶ ὄνομα ποταμοῦ ὁ Ἄξιος, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. Τὸ δὲ πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται, γράφεται καὶ, πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, ῥηθὲν κατ' ἔλλειψιν Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός. ἐτυμολογικοῦ δὲ τρόπου καὶ νῦν τὸ κειμήλια κεῖται. τὸ δὲ ἀντιθετικῶς ῥηθὲν ἀμείλικτον, διὰ μέτρον ἐγράφη, ἄλλως γὰρ ἦν ἀμείλιχον εἰπεῖν πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ μειλιχίοις. ἀγγελίαν δὲ, τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν λέγει, ὡς καὶ ἐν τῇ ἑ ῥαψῳδίᾳ. ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἐξεσία παρὰ τῷ ποιητῇ ἀλλαχοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐξίημι ῥήματος ὅ ἐστιν ἐκπέμπω. ἐπεὶ ἐκπέμπονται οἱ στελλόμενοι πρέσβεις. ὅθεν ἐξεῖναι τὸ ἐκπέμψαι, ὅπερ ἐξέμεν ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς κατὰ παραγωγὴν συνήθη τοιαύτην. ἵημι, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ἡ μετοχὴ αὐτοῦ, εἷς ἕντος, ἀπαρέμφατον εἶναι μετὰ δασείας. ὡς κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν Βατράχοις. ἐξ οὗ τὸ ἀφεῖναι καὶ μεθεῖναι. τούτου τὸ εἶναι, κατὰ ἐπένθεσιν δωρικὴν τῆς με συλλαβῆς, γίνεται εἵμεναι, καὶ ἰωνικῇ ἀπελεύσει τοῦ ι, ἕμεναι. καὶ μετὰ προθέσεως ἐξέμεναι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν αἰολικὴν, ἐξέμεν. τὸ δὲ σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσσῆϊ, ἀμφιβολίαν παρεισάγει. ἄδηλον γὰρ εἴτε λέγει ὡς ὁ Μενέλαος εἰς ἀγγελίην ἦλθε σὺν Ὀδυσσεῖ, εἴτε ὅτι Ἀντίμαχος συνεβούλευε κτεῖναι τὸν Μενέλαον σὺν

τῷ

τῷ Ὀδυσσεῖ. τὸ δὲ αὖθι, τουτέστιν αὐτόθι καταχτεῖναι, διασαφητικόν ἐστι, μὴ δὲ ἐξέμεν ἄψ. αὐτοῦ δὲ πάλιν ἐστὶν, ἐς ἀχαιούς. ὁ γὰρ αὐτόθι ἐν Τροίᾳ φονευθεὶς, οὐκ ἐξεπέμφθη ἄψ, ὅ ἐστιν ἔμπαλιν εἰς ἀχαιούς. τὸ δὲ, εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχου υἱοί ἐστε. καὶ, νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς τίσετε λώβην, σχεδιαστικῶς ταυτολογεῖ τοῖς αὐτοῖς συνδέσμοις. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν σκεψάμενος ῥήτωρ εἶποι τ' ἂν οὕτω γράψαι δυνατὸν ὂν εἰπεῖν, ἦτ' ἂν δὴ τοῦ πατρὸς τίσετε λώβην, ἢ τοιοῦτόν τι. τὸ δὲ ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἅρματος. οὗ μέρος εἰσὶν οἱ ἵπποι. ἐκεῖθεν γοῦν πάντως ὕπτιος εἰς γῆν ἔπεσεν ὁ δουρὶ βληθεὶς τὸ στῆθος, τὸ δὲ ἀπόρουσε, καὶ ἐξενάριξε, καὶ χεῖρας ἀποτμήξας, καὶ αὐχένα ἀποκόψας, ποιητικῶς περισώθη, ἀβρυνομένου τοῦ ποιητοῦ, ἐφ' οἷς ἐστι κακὸν γένος ἔπαθεν. ὁ δὲ ἀνωτέρω ἑρμηνευθεὶς ὅλμος, οὗ πολλαχοῦ χρῆσις, γίνεται παρὰ τὸ ὅλλειν καὶ μεθ' ὧν τὰ εἰς αὐτὸν πτισσόμενα. περὶ τοῦ τοιούτου ὅλμου λόγος ἦν, ὡς οἱ κοιμώμενοι ἐν αὐτῷ, μαντικοὶ ἐγίνοντο. Παυσανίας οὖν φησι παροιμιακῶς, ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω, ἤγουν μαντικὸς ἐγένου. διατί δὲ βαρύνεται, ἐν τοῖς περὶ τοῦ ὅλμου δηλοῦται. τὸ δὲ ἔσσευεν ἀλλοπαθῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι ἐποίησε, καὶ ὡς εἰπεῖν, παρώρμησε. τὸ δὲ κυλίνδεσθαι, τοῦ κυλίνδω ἐξώρμηται βαρυτόνου θέματος. τὸ γὰρ κυλινδεῖσθαι, τοῦ μετ' Ὅμηρόν ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ καλινδεῖσθαι. οἷς ὅμοιόν ἐστι τὸ ἀλινδεῖσθαι, ἀφ' οὗ ἡ ἀλινδήθρα ὅπερ ἐστὶ κονίστρα. προϋπάρχει δὲ ἀμφοῖν, τὸ ἀλίζειν. ὧν χρῆσις παρὰ τῶν κωμικῶν, ἐν ᾧ, ἀλινδήθρας ἐπῶν ἤγουν κονίστρας παλαίστρας. καὶ ἐν ᾧ, τὸν ἵππον ἐξαλίσας ἤγουν κυλισθῆναι ποιήσας. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φόβον μὲν ἡνιόχου δηλοῖ, τὸ, ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία καὶ ἑξῆς. ἀνδρὶ δὲ δυσωποῦντι μὲν ἱλαρῶς ἀκούοντι δὲ δεινὰ, ἐπιλεχθήσεται τὸ ὡς ὁ μὲν κλαίοντε προσηύδα μειλιχίοις καὶ ἑξῆς. παῖδες δὲ ἀντὶ ἐχθροῦ πατρὸς τιμωρούμενοι, ἀκούσειαν ἂν εὐφυῶς τὸ, εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχου υἱοί ἐστε, νῦν μὲν δὴ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Ὅτι ἀνδρείας παραστατικόν ἐστι, τοὺς μὲν, ἔασε. ὁ δ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες ἐνόρουσε. πολέμου δὲ δεινότητα φράζει τὸ, πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου, τὴν, ἤγουν ἥν τινα ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων χαλκῷ δηϊόωντες, ἤτοι δαίοντες, μερίζοντες, κόπτοντες. ἐπειδὴ καὶ ἡ κονία καὶ ἡ κόνις, ἐκ τοῦ καίνω καὶ κατὰ συγκοπὴν κνῶ τὸ κόπτω γίνεσθαι λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ κνῆσις ἡ διακοπτικὴ μάχαιρα. Τὸ δὲ φεύγοντες ἀνάγκῃ, διὰ τοὺς μὴ οὕτω φεύγοντας εἴρηται. τοιοῦτοι δὲ σὺν ἄλλοις καὶ οἱ προσποίητοι τὴν φυγὴν, καὶ οἱ μὴ προτροπάδην αὐτὴν ποιούμενοι, καὶ οἱ κατὰ ἀπάτην δὲ φεύγοντες. τὸ δὲ ὦρτο κονίη, συντίθησι παρὰ τοῖς ὕστερον τὸν κονιορτόν. τὸ δὲ ὦρσαν, κυριολεκτεῖται νῦν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, λᾶαν ἄνω ὤθεσκεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐρίγδουποι, καὶ ἐπὶ ποδῶν ἵππων λέγεται. εἰ δὲ τὸ σεμνὸν τοῦ ἐριγδούπου Διὸς εἰς πόδας ἵππων κατήνεκται, ὑπερλαλείτω ἑαυτοῦ ἡ ποίησις. χαλκὸν δὲ νῦν λέγει τὰ σεληναῖα τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων, οἷς διακόπτονται εἰς πλέον τὰ πατούμενα.

Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ,
Ὣς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων. πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
Κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας, οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ.
Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Οἱ δὲ, παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
Μέσσον κὰπ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
Ἱέμενοι πόλεως. ὁ δὲ, κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης. λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον,
Οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο βόες ὥς,
Ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
Πάσας, τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος,

Ὅτι περὶ τοῦ βασιλέως εἰπὼν ἐπαινετικῶς ὡς αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετο Ἀργείοισι κελεύων, προϊὼν φησὶν ἐντελέστερον, ὅτι ἔφεπεν αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, ὅπερ συγκέκοπται ἐκ τοῦ ὀπισθότατον. αὐτὸ δὲ τὸ ἕπετο Ἀργείοισι κελεύων, μετ' ὀλίγα οὕτω φράζει. ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων, ἤγουν σπευδανῶς, σπευστικῶς. καὶ, ὁ δὲ, κεκληγὼς ἕπετο αἰεί. εἶτα παραδεικνὺς καὶ διὰ παραβολῆς τὸ τοῦ ἥρωος ἐνεργὸν, φησίν. ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα Τρώων φευγόντων. ἐφ' οἷς διασκευάζων καὶ τὰ ὡς εἰκὸς ἐντεῦθεν συμβαίνοντα, φησί. πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι κείν' ὄχεα

Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα, καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.
Ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, οἱ δ', ἐφέβοντο.
Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων,
Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσί. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
Οὐρανόθεν καταβάς. ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν.
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. τὸν, Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπε.
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Θούοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύητ' ἥλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς Ἴλιον ἱρήν.
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον.
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι,
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Θούοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξω
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι.
Δύητ' ἥλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας. οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ κείατο ἤγουν ἔκειντο, γύπεσσι πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισιν. ὅπερ ἐλλιπῶς ῥηθὲν, ἔχει τι ἀστειότητος. λέγοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς πολὺ φίλτεροι νῦν ἦσαν τοῖς οἰωνοῖς ἢ ταῖς ἀλόχοις ὁ πλείονα ἔξωθεν. καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀρχαιοπρεπὴς ἡ φράσις αὕτη καὶ ἀστεία μετὰ σεμνότητος. παραμιγνύντος κἀνταῦθα τοῦ ποιητοῦ τοῖς πικροῖς, ἀστειότητα νοήματος. ᾧ συνεπιπλέκει καὶ σχῆμα κάλλους, τὸ κατ' ἐπαναφορὰν κομματικὴν, ἐπορχούμενος δι' αὐτῶν ῥυθμῷ, ὡς συγκροαίνων τῷ Ἕκτορι σωζομένῳ, καὶ συνεξαλλόμενος ἐκείνῳ τὴν μάχην ἐκκλίνοντι. φησὶ γάρ. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. καὶ ὅρα τὸ ὕπαγεν, ἀντὶ τοῦ ὑπεξῆγεν. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ λίαν ἐστὶν ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα σεμνύνει, ὅμως οὐδὲ τοῦ πιθανοῦ ἀπέχεται. ἀλλ' εἰπὼν ὅτι ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, τῇ ῥ' ἐνόρουσεν ἤγουν ἐνταῦθα δὴ ὥρμησεν, ἐπήγαγεν. ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. καὶ πάλιν, αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετο Ἀργείοισι κελεύων. καὶ, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. δι' ὧν δηλοῖ, ὡς ἐποίει μὲν μεγάλα ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἄνευ μέντοι τῶν ὑπ' αὐτόν. ὧν τοῖς ἐθνικοῖς ἐγκροαίνων, Ἀχαιούς τε καὶ Ἀργείους καὶ Δαναοὺς ἐνταῦθα ὠνόμασε. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. αἴδηλον δὲ καὶ νῦν πῦρ, τὸ οἱονεὶ ἄστατον καὶ ὡς εἰπεῖν ἄιζηλον, καὶ μὴ ἶζον καὶ μένον ἐπὶ ἑνὸς τόπου. ὅτε δηλαδὴ ἀνέμου εἰλυφόων φέρει, τραπέντος τοῦ ζ εἰς δ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ γίνεται. καθὰ προεσημάνθη. ἐνθάδε πρατηκτίον καὶ τὸ κατὰ μὲν Ὦρον τὸν γραμματικὸν, ζήτρειον προπαροξυτόνως. κατὰ δὲ ἑτέρους, ζητρεῖον προπερισπωμένως. ὃ δηλοῖ φασι δούλων δεσμωτήριον ἤγουν μύλωνα. ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμοῦντο οἱ δοῦλοι. αὐτὸ δὲ κατά τινας, παρὰ τὸ δεῖν ὅ ἐστι δεσμεύειν, καὶ τὸ τρεῖν ἤγουν φοβεῖσθαι συντεθὲν εἰς δήτρειον, ζήτρειον γέγονε μεταπεσόντος τοῦ δ εἰς ζ. οὕτω δέ φασι καὶ ζεῖρα ὑπὸ ὁμοίας τροπῆς ἐγένετο, συγκειμένη καὶ αὐτὴ, παρὰ τὸ δεῖν ἤτοι δεσμεῖν, καὶ τὸ εἴρειν. σημαίνει δέ φασι ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείροντες οἱ Λυκιακοὶ, ἡμίζαρον λέγουσιν. ἄξυλος δὲ ὕλη, ἢ δασεῖα καὶ πολύξυλος κατὰ ἐπίτασιν, ἢ κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. ἣν ξύλοχον λέγει ἐν ἄλλοις, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πυκνὴν τῶν ξύλων συνέχειαν. εἴη δ' ἂν

πάντως

πάντως καὶ ἡ ἀξύλευτος, πολύξυλος, εἰσαγούσης τῆς στερήσεως ἐπίτασιν. ἢ ὡς εἰπεῖν, πλεοναζούσης τῇ ἐνδείᾳ. Τὸ δὲ ἐμπέσῃ, τὸν ὡς εἰκὸς κατὰ τύχην ἐμπρησμὸν τῆς ὀρφνῆς ὕλης δηλοῖ. εἰλυφόων δὲ κατὰ παραγωγὴν, ὁ εἰλῶν καὶ στρέφων πανταχοῦ. ἢ καὶ κατὰ σύνθεσιν, ὁ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ εἰλῶν τὸ φαῖνον πῦρ. ἢ καὶ ἄλλως, ὁ εἰλῶν καὶ φαίνειν ποιῶν. ὅθεν δὲ καὶ εἰλυφάζειν λέγεται. Τὸ δὲ ἄνεμος φέρει, γράφεται καὶ ἄνεμος στρέφει. καὶ ἔστιν ἡ γραφὴ αὕτη προσφυεστέρα τῷ εἰλυφόων. θάμνος δὲ, ἀρσενικῶς μὲν ἐνταῦθα εἴρηται, εἶδος δέ ἐστι χαμαιζήλου φυτοῦ καὶ πολυκλάδου, παρὰ τὸ θαμὰ ἐτυμολογούμενος. οὐ γὰρ μονοστέλεχος κατὰ τὸ δένδρον ἄνεισιν, ἀλλὰ πυκνὸς ὁ θάμνος, καὶ πολυστέλεχος εὐθύς ἐστιν ἐκ ῥιζῶν. θάμνοι δὲ ῥᾷον οὕτω πυρὶ πίπτουσιν. οὐ μὴν δὲ ἤπου μεγάλα δένδρα. ἡ δὲ πτῶσις διὰ τὸν ἄνεμον, καὶ διὰ τὸ πολὺ πῦρ ἐξικμάζον τὴν συνεκτικὴν τῶν λεπτῶν θάμνων ὑγρότητα. ἴσως δὲ οὐ κυριολεκτεῖται τὸ πίπτειν ἐνταῦθα, οὐ γὰρ θάμνοις, ἀλλὰ δένδρα ὁ ἄνεμος βλάπτει ῥίπτων αὐτῇσι ῥίζῃσιν. ἀλλ' ἔστι πίπτειν ἐν τούτοις, τὸ ταπεινοῦσθαι πυρὶ καὶ ἀπόλλυσθαι μεταφορικῶς. διὸ οὐδὲ τὸ πρόῤῥιζοι, ταυτὸν ἂν εἴη τῷ, σύῤῥιζοι. ἀλλ' ὥσπερ τὸ πρὸ θυρῶν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἔξω θυρῶν, οὕτω καὶ τὸ πρὸ ῥιζῶν ἐξ οὗ σύγκειται τὸ πρόῤῥιζοι.

Τὸ δὲ ἐπειγόμενοι, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων μὲν τῶν θάμνων εἴρηται, πιπτόντων ἐν τῷ ὠθεῖσθαι καὶ οἷον ἐπείγεσθαι. ἀμφιβολίαν δὲ ἔχει εἴτε παθητικῶς ἑρμηνευθήσεται, εἴτε κατ' ἐνέργειαν. Τοῦ δὲ ἐπείγω ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ, δυσχερῆ αἰτιολογίαν ἔχουσα, παραδίδοται ὑπὸ τῶν τεχνικῶν οὕτω γράφεσθαι διὰ τὸ δοκεῖν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι τὸ οἶγω, ὅ ἐστιν ἀνοίγω. διὸ καὶ ὡς ἀναφαινομένου ἐνταῦθα τοῦ ὁμοῦ τῷ ι, φαίνεται τὸ ἐπείγω, προέχειν τὸ ε μετὰ τοῦ ι. ἵνα ἡ ἐπείγειν καὶ ἔπειξις, τὸ οἴγειν οἷον τινα ὄγμον ὁδῶν εἰς ἔργον.

Ὅρα δὲ ὡς καὶ μετὰ δοτικῆς ἡ ὑπὸ κἀνταῦθα κεῖται πρόθεσις ἐν τῷ ὑπ' ἀτρείδῃ, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἔκπεσον ἵππων ἀτρείδεω ὑπὸ χερσίν. Ἐν δὲ τῷ, ἔπιπτε κάρηνα τρώων, ἢ ἄνδρας ὑπερέχοντας νοητέον, οὓς κεφαλὰς τῶν ἀρχομένων καλεῖν εἰώθαμεν, ἢ περιφραστικῶς τοὺς τρῶας, κατὰ τὸ, τεῦκρε φίλη κεφαλή.

Τὸ ἐριαύχενες δὲ ὅτι ἔπαινός ἐστιν ἵππων, καὶ οἷαί τινες αἱ τοῦ πολέμου γέφυραι, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ταυτὸν ἐριαύχενα εἰπεῖν καὶ δουλιχοδείρους, εἰ καὶ τὸ μὲν, ἵπποις, τὸ δὲ, κύκνοις δεδόσθαι δοκεῖ. καὶ ὅτι τῷ ἐριαύχενι ὁ βυσαύχην ἀντίκειται, ὅμως μέντοι τροπικώτερον, ὁ βυσαύχην, ψόγον δηλοῖ. σημαίνει γὰρ τὸν ἐπιβουλευτικὸν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ἴσως φυσιογνωμονικῶς ἐῤῥέθη ὡς ἀπὸ ζώων, ὅσα λοχῶντα ἢ ἄλλως θυμούμενα, σιμοῦσι τοὺς αὐχένας ἐν τῷ μέλλειν ἐμπηδᾶν.

Κενὰ δὲ ὄχεα, ὡς ἐπί τινος ἀγγείου περιοχῆς εἴρηται μὴ ἐχούσης τὸ ἔνδον στεγόμενον. τὸ δὲ κροταλίζειν, ὠνοματοπεποίηται, καθὰ καὶ τὸ κροτεῖν, οὗ παράγωγον τὸ κροταλίζειν. ἔστι γὰρ κροτῶ, ἀφ' οὗ κροτίζω, ὡς νεμεσῶ νεμεσίζω, καὶ πλεονασμῷ κροταλίζω, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐγγυαλίζω καὶ τῶν ὁμοίων. ἐκ δὲ τοῦ κροταλίζειν, καὶ κρόταλον, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. σκεύη δέ τινα τὰ κρόταλα ἐξ ὀστράκου τυχὸν, ἢ ξύλου, ἢ χαλκοῦ, ἃ ἐν χερσὶ κρατούμενα θορυβεῖ. ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ ὁ στωμύλος καὶ παρὰ τὸ δέον ἐν λαλιαῖς ὀχληρὸς, εἰς κρόταλον παροιμιάζεται.

Τὸ δὲ ἡνιόχους ποθέοντες, ὡς ἐπὶ λογικῶν καὶ ἐμφρόνων τῶν ἵππων εἴρηται. τοιοῦτον δὲ, καὶ τὸ γύπεσσι πολὺ φίλτεροι. περὶ οὗ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον οἱ ἄρτι πεφονευμένοι, πολὺ μᾶλλον φιλοῦνται ὑπὸ γυπῶν ἤπερ ὑπὸ τῶν ποτὲ ἀλόχων. αἱ μὲν γὰρ, οὐκ ἂν θέλοιεν ἰδεῖν τούτους νεκροὺς, οἱ δὲ, χαίρουσι κειμένους βλέποντες.

Ὅτι σῆμα, ὡς καὶ προδεδήλωται, ἴλου παλαιοῦ δαρδανίδαο κατὰ μέσον τὸ πεδίον ἦν, ὅπου τὴν προσεχῆ νύκτα βουλὰς ἐβούλευεν ἕκτωρ ὡς ὁ δόλων κατεμήνυσεν. ἐνταῦθα παρ' ἐρινεὸν Ἀγαμέμνονος διώκοντος φεύγουσι τρῶες, ἱέμενοι τουτέστιν ἐφιέμενοι πόλεως. Καὶ ὅρα πολέμου τε ἀδηλίαν, καὶ ὡς ἀμφιῤῥεπὴς ὁ κατ' αὐτὴν ἄρης ἐστὶ καὶ ἀλλοπρόσαλλος καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα. ὁ γὰρ αὐτὸς τόπος, πρὸ ὀλίγου μὲν εἶχε τοὺς τρῶας περὶ τῆς τῶν ἑλλήνων σκεπτομένους φυγῆς, νῦν δὲ τοῖς τρωσὶν ὑφήπλωται φεύγουσι. καὶ ὡς οὐκ ἀγαθὸς ἦν οἰωνὸς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, τὸ παρὰ νεκροῦ βουλεύεσθαι μνήματι. ὅτι δὲ καθάπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ ἀσφοδελὸς, οὕτω κἀνταῦθα ὁ ἐρινεὸς περιεκτικοῦ τύπου ἐστίν. οὐ γὰρ ἓν τι φυτὸν ἡ λέξις ἐνταῦθα δηλοῖ, ἀλλὰ τόπον ἐρινεώδη. καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἀναβατὸν ἦν τὸ τρωϊκὸν τεῖχος, προδεδήλωται.

Ὅτι δρασικότητα φράζει στρατιωτικὴν τὸ, ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ, λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. ὡς ἐπὶ ἀετοῦ δὲ εἴρηται τὸ κεκληγώς. σύγχυσιν δὲ στρατιᾶς δηλοῖ τὸ, ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον. οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο. ἀριστέως δὲ φραστικὸν τὸ, ἔφεπεν αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσατον, οἱ δ' ἐφέβοντο. πολλοὶ δὲ πρηνέες τε, καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων ὑπὸ χερσὶ τοῦ δεινοῦ. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦε. περὶ Ἀγαμέμνονος δὲ ταῦτα. ὃν καὶ διὰ παραβολῆς ὁ ποιητὴς σεμνύνων, φησὶν ὅτι φοβέοντο ὑπ' αὐτῷ οἱ τρῶες, βόες ὥς, ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, πάσας. τῇ δέ τ' ἰῇ, ἤγουν μιᾷ δὲ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι πρῶτον. ἔπειτα δέ θ' αἷμα, καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. ὡς ἀτρείδης ἔφεπε κτείνων ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη. οἱ δὲ φέβοντο ὅ ἐστιν ἔφευγον. ὃ φοβέοντο ἔφη ἀνωτέρω, ποικιλλομένου φράσιν διάφορον. ἧς χάριν καὶ τὸ κατὰ μέσον πεδίον, ἐν τοῖς ἀνωτέρω μὲν ἔφη, μέσσον κὰπ πεδίον παρ' ἐρινεόν. ὑποκαταβὰς δὲ, κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο.

Ὅρα δὲ ὅτι θηλυκῶς κἀνταῦθα εἶπε τὰς βόας. ὡς καὶ τὰς ὄϊς, καὶ τὰς ἵππους. ἁπλῶς δὲ, πᾶσαν ἀγέλην ἐκ θηλυνούσιν Ἴωνες τῇ προφορᾷ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ κεκληγὼς, ἄναρθρον δηλοῖ φωνὴν, ἐξ ἀετοῦ πρεπόν-

πως τῷ βασιλεῖ ἐνταῦθα ληφθεὶν, ἢ τοιοῦδέ τινος. καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὸ κελεύειν. ἐκεῖνο δὲ τὴν ἀκέλευσιν ἐδήλου τὴν δὲ ἀνθρωπίνης φωνῆς. τὸ δὲ λύθρον, μιασμὸν δηλοῖ τὸν ἐξ αἵματος, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λύω, ἀφ' οὗ καὶ λῦμα τὸ κάθαρμα. καὶ ἄλλως δὲ φασὶ λύθρον ἐστὶν, ἀκαθαρσία αἵματος μετὰ κόνεως, δεομένη λύματος ἤγουν καθάρσεως. γράφεται δὲ διὰ τοῦ θ, πρὸς διαστολὴν τοῦ λύτρου, ὃ ἐπὶ αἰχμαλώτων τίθεται. περὶ δὲ τοῦ παλάσσετο εἴτουν ἐμολύνετο, ἐξ οὗ καὶ ὁ πηλός. καὶ τίνες ἄαπτοι χεῖρες προδεδήλωται. ἀμολγὸς δὲ νυκτὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, καθ' ὃν οὐδεὶς μολεῖ ἢ μογεῖ. ἢ ὅτε ἀμέλγονται ζῶα ἐκ νομῆς ἐλθόντα, ἢ εἰς νομὴν ἀπιόντα. ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτὸς, ὡς βούλονται νοεῖν καὶ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίην μάζαν ἑρμηνεύοντες. Ἰστέον δὲ ὅτι τε εἰ νοηθείη ἀμολγὸς κατὰ στέρησιν τοῦ μολεῖν, ἀντιθετικὸς οὕτω τρόπος ἐνταῦθα ἐμφαίνεται, ἵνα λέγῃ ὅτι μολὼν ὁ λέων ὅτε οὐδεὶς μολεῖ. καὶ ὅτι Παυσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. οἱ δ' αὐτοί φασι, καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ, ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν. δι' ὃ μέν τις, ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας. τὸ δὲ πάσας μὲν φέβεσθαι, μίαν δὲ ὀλλύσθαι, ἄελπτα δηλοῖ τὴν ἐν πολλοῖς ἀριστείαν τοῦ ἑνὸς, ὃς τρέπει μὲν πολλοὺς, ἕκαστον δὲ, δεδιότα περὶ ἑαυτοῦ. καὶ ἔστι τοῦτο, ἀληθῶς αἴτιον καθόλου τῆς προτροπάδην φυγῆς. τὸ δὲ αὐχένα ἔαξεν, ἰδιότης καὶ νῦν λέοντος. ὃς βοὸς δραξάμενος, καταγνύει πρῶτον τὸν αὐχένα διὰ τῶν κεράτων, εἶτα λαφύσσει. ὅπερ ὀνοματοποιΐας τρόπῳ, τὸ ῥαγδαίως καταπίνει δηλοῖ, γινόμενον ἐκ τοῦ λάπτω λάψω λέλαφα, ὅθεν καὶ λάφυρον. ὥσπερ ἐκ τοῦ λέλαπα μέσου παρακειμένου, ἢ τοῦ ἔλαπον δευτέρου ἀορίστου, γίνεται λαπάρα καὶ λάπαθον καὶ λαπάζειν. ὃ διὰ τοῦ α ὡς ἐπὶ πλέον λέγεται ἀλαπάζειν. οὕτω δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ λέλαμμαι ἡ λάμια. ὁ δὲ αἰὲν κτεινόμενος ὀπίστατος, εἰς στίχας κορυφοῦται, οἷς καθ' Ἡσίοδον εἰπεῖν, σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ συχνὰ κατατίθεται τὸ ἔπος. διὸ μετ' ὀλίγα στίχας ἀνδρῶν ἐναίρειν ὁ βασιλεὺς λέγεται. ὅπου καὶ ὁ ποιητὴς μούσας ἐπικαλεῖται εἰπεῖν ὅπερ αὐτὸς ἐθέλει. γίνεται δὲ ὀπίστατος, ἢ ὡς προερρέθη ἐκ τοῦ ὀπισθότατος κατὰ συγκοπὴν, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ὀπίσω, ὀπίστερος, καὶ τὸ ὑπερθετικὸν ὀπίστατος. ἐν δὲ τῷ πρηνέες τε καὶ ὕπτιοι, πρηνεῖς μὲν κεῖνται πάντως οἱ φεύγοντες, ὕπτιοι δὲ οἱ ἀντιστάντες τῷ βασιλεῖ. οὕτω γάρ τις καὶ πρὸ βραχέων βληθεὶς τὸ στῆθος, ὕπτιος ἔπεσε. τὸ δὲ, περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, ἀντὶ τοῦ περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι προμαχόμενος. Ὅτι μὲν ἀλλαχοῦ πολυπίδακα τὴν Ἴδην λέγει, διὰ τὸ πολύυδρον τῶν ὀρῶν ὡς ἐκεῖ ἐρρέθη, ἐνταῦθα δὲ, καθ' ὅμοιον λόγον πιδήεσσαν, οἱονεὶ πιδακόεσσαν, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η. φησὶ γὰρ, Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης, οὐρανόθεν καταβὰς, ὁ Ζεὺς δηλαδὴ, ὃς καὶ εἰς τὸν ἀνωτάτω αἰθέρα ὑπονοεῖται, καὶ εἰς τὸν πρὸς τοῖς ὄρεσιν, ἤδη δὲ καὶ εἰς τὸν περίγειον. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑπὸ γῆν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Ὅτι τὴν ἀστραπὴν οἷά τι βέλος ἔχειν ὁ Ζεὺς ἐν χερσὶ λέγεται, ὡς καὶ εἰς ἀέρος φύσιν ἀλληγορούμενος. διὸ, οὕτως ἡ μετάληψις καὶ τὸν κεραυνὸν αὐτῷ δίδωσι καὶ τὰς αἰγίδας. καὶ τερπικέραυνον αὐτὸν καλεῖ καὶ αἰγίοχον. μυθικῶς μέντοι καθάπερ ἡ Ἶρις πτολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν εἶχε πρὸ τούτων, οὕτω καὶ ὁ Ζεὺς νῦν ἔχει στεροπὴν μετὰ χερσὶ καθὰ καί τι βέλος. ᾧ λόγῳ καὶ ἐγχεικέραυνον αὐτὸν ἡ λυρικὴ μοῦσα καλεῖ, ὡς οἷα καὶ δόρατι χρώμενον αὐτῷ. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ φάσας ὅτι ἐναγκοινεῖται ὁ Ζεὺς κεραυνὸν ὡς ἐν σχήματι αἰχμητοῦ πολεμησείοντος. Ὅτι ἄγγελος κἀνταῦθα Διὸς, ἤγουν ἀέρος, ἡ Ἶρις ὡς καὶ προδεδήλωται. καὶ χρυσόπτερος δὲ, ὡς μὴ μόνον λαμπρὰ, ἀλλὰ καὶ ὠκεῖα. ὧν, λαμπρότητος μὲν, ἐμφαντικὸν ὁ χρυσός. ὠκύτητος δὲ, τὸ πτερόν. διὸ καὶ ταχεῖαν αὐτὴν ἡ ποίησις καλεῖ καὶ ποδήνεμον. ἔστι δὲ ὁ περὶ αὐτῆς καὶ νῦν ὁμηρικὸς λόγος οὗτος. Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν. βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα καὶ ἑξῆς. Ὅτι τῇ λεγομένῃ προπαρασκευῇ καὶ προεκθέσει καὶ ὑποσχέσει καὶ προαναφωνήσει, χρῆται καὶ ἐνταῦθα ἐκφανέστατα ὁ ποιητής, προεκτιθέμενος ἐν ὀλίγῳ καὶ προαναφωνῶν εἰς ψυχαγωγίαν φιλοπευθοῦς ἀκροατοῦ τὰ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθησόμενα. πλάττει οὖν τὸν Δία λέγοντα τῷ Ἕκτορι διὰ τῆς Ἴριδος, οὕτω, ὄφρ' ἂν μὲν θύνῃ ἐν προμάχοισιν ἤγουν προμάχηται ὁ βασιλεὺς ἐναίρων στίχας ἀνδρῶν, τόφρα ὁ Ἕκτωρ ἀναχωρείτω. τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω μάρνασθαι. ἐπειδὰν δὲ ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ, εἰς ἵππους ἅλεται ὁ βασιλεὺς, τότε δώσει κράτος τῷ Ἕκτορι κτείνειν εἰσόκε νῆας ἀφίκηται, δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ, ἤγουν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ἀρίδηλον διαφορὰν τοῦ τυπῆναι καὶ τοῦ βληθῆναι σεσημειωμένην καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἕκτωρ ἄρτι διὰ τὸ ἐπὶ τῷ βασιλεῖ δέος, εὕρηται ἀεργὸς ἑστὼς ἔν τε ἅρμασι κολλητοῖς καὶ ἵπποισιν ὡς οἷα τεθαμβημένος, μήτ' αὐτὸς πολεμῶν μήτε τοῖς φεύγουσιν ἐγκελευόμενός τι. ὀψὲ δέ ποτε Διὸς ἀγγελίαν λαβὼν, ὅ ἐστιν εἰς νοῦν ἐλθὼν, Ζεὺς γὰρ μυριαχοῦ καὶ ὁ νοῦς, κρίνει δέον εἶναι ὑπεξελθεῖν τῆς μάχης καὶ φυλάξασθαι τὸν κίνδυνον, συννοούμενος ὡς εἰκὸς, οὐκ ἐπὶ μακρὸν ἀνθέξειν τὸν βασιλέα μαχόμενον, ἀλλὰ φεύξεσθαι ὡς προείρηται. τῷ δ' ἄλλῳ λαῷ ἐγκελεύεται μάχεσθαι. καὶ ταῦτ' ἦν, ἃ διὰ τῆς Ἴριδος ὁ Ζεὺς ἐμήνυσεν Ἕκτορι. Τὸ δὲ ἅλεται, ἀπὸ αὐθυποτάκτου μέσου ἀορίστου ἀπήχθη ὡς εἰς ἐνεστῶτα, διὸ καὶ τὸ ε προπαραλήγεται, εἰ καὶ διὰ ἑνὸς λ γράφεται. ἄλλως δέ γε, ἅλλεται λέγεται κοινῶς τε καὶ ἀττικῶς. πῶς δὲ ἱερὸν τὸ κνέφας φησὶ, πρὸ ὀλίγων εἴρηται. τινὲς δέ φασι κνέφας ἱερὸν τὸ βαθὺ καὶ μέγα σκότος. ἐπεὶ καὶ ἐπὶ μεγάλου πολλάκις τὸ ἱερὸν τίθεται, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅρα δὲ ὡς ἐπὶ Ἕκτορος μὲν, τὸ φεύγειν, ἀναχωρεῖν Ὅμηρος εἶπε σεμνῶς φράσας. ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως ἔτι σεμνότερον, εἰς ἵππους ἅλεσθαι. πεζὸς γὰρ

μαχό-

μαχόμενος εἶτα βληθείς, ἀναχωρήσει ἀναβὰς εἰς ἅρμα, καὶ οὐχ ἁπλῶς. ἀλλὰ σιωπόντως, ἄλλεται γάρ. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σχῆμα ἐργὸν ἀσύνδετον τό, βῆ δὲ ὠκέα Ἶρις εἰς Ἴλιον, εὗρεν υἱὸν Πριάμοιο Ἕκτορα, ἵνα ἡ ὠκεῖα πέτεσθαι, ἢ ὠκέως φάζοιτο. ἐν δὲ τῷ ἅρμασι κολλητοῖς, λείπει τὸ εὖ ὡς καὶ ἐν τῷ τάφρος ὀρυκτὴ κατά τινας. καὶ ἐν τῷ δῶμα ποιητόν. ὃ ἐντελῶς ῥηθὲν εὖ ποιητόν, ἴσον ἐστὶ τῷ εὔπηκτον μέγαρον. Ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ δωρικὴ ἀντωνυμία. τὸ τίν ἀντὶ τοῦ σοί, ὁποῖον παρ' ἄλλοις καὶ τὸ ἐμίν ἀντὶ τοῦ ἐμοί. ἀσυντελῆ ταῦτα λόγῳ πεζῷ.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ', ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν, ᾤχετο πάντῃ
Ὀτρύνων μαχέσασθαι. ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.
Ἀρτύνθη δὲ μάχη. στὰν δ' ἀντίοι. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'. ἔθελεν δὲ, πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῶν τρώων. ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας ἀντηνορίδης, ἠΰς τε μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν θρῄκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων.
Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα,
Μητροπάτωρ. ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον.
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν.
Γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' ἀχαιῶν,
Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν, ἔπειτ' ἐν περκώτῃ, λίπε νῆας ἐΐσας.
Αὐτὰρ ὃ πεζὸς ἐὼν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει.
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε. παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας.
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον. ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή.
Καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαὼς ὥς τε λίς. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Σπάσσατο. τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
Κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε.
Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ, χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά, οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε.
Βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἀχαιῶν τεύχεα καλά.

Ὅτι ἀντιπαρατάξεως ἐκφαντικὸν τό, ἐξ ὀχέων, εἴποι δ' ἄν τις καὶ ἐξ ἵππων, σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα. κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας, ἀρτύνθη δὲ μάχη. στὰν δ' ἀντίοι. ὃ ἀνωτέρω ἐναντίοι ἔσταν ἔφη. Καὶ ὅρα ὡς ἰσχύων ὁ ποιητὴς παρισώσεις ποιῆσαι ἀπὸ τοῦ ὀτρύνειν καὶ καρτύνειν καὶ ἀρτύνειν, ὁ πλεονασμὸς τοῦ ν ἀπὸ τοῦ ἀρτύειν γίνεται, οὐκ ἠθέλησε διὰ τοῦ τοιούτου σχήματος προσπαίζειν ἐναγωνίῳ δυσχερείᾳ πράγματος. ἀρτύνεσθαι δὲ μάχην λέγει, τὸ τοὺς στρατιώτας ὡς ἔφη στῆναι καὶ οὕτως ἀρτίους καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν. τὸ γὰρ φεύγειν, οὐ μάχην ἀρτύει ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. τὸ δὲ ἔγειρεν, ὡς ἐπί τινος ὑπνοῦντος ἢ κειμένου φησίν, ἢ μάλιστα καθημένου, ὅτι ὅς που καὶ ὁ ἄρης πλάττεται.

Ὅτι ἀκμαιοτέραν ποιῶν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατοῦ ὁ ποιητής, καὶ ἅμα θαυμάζων τὸν βασιλέα τὸν ἀριστέα, ὃς ἀρτυνθείσης νῦν ὡς ἐρρέθη τῆς μάχης, πρῶτος ὤρουσεν, ἔθελε δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, ὃ δὴ ἀριστέως ἔπαινός ἐστιν, ἐρωτᾷ ὡς ἐρῶν καινότερόν τι οὐ μίαν μοῦσαν ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ τὰς ὅλας, καί φησιν. ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν, ἢ αὐτῶν τρώων, ἢ ἐπικούρων. ἔνθα τὸ αὐτῶν, ἐξοχήν τινα

τινα δηλοῖ, ἐπειδὴ καὶ τὸ πᾶν τοῦ πολέμου τοῖς Τρωσὶν ἔγκειται. εἶτα ἐν σχήματι ἀποστατικῷ ἐπάγει ὡς οἷα ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ μουσῶν, ἢ καὶ ὡς ὑποφητεύων αὐταῖς. Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε, ἀντίθεος δηλαδὴ τοῦ βασιλέως ἦλθεν, ὃς τράφη ἐν Θρῄκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων. Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα, μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε ἤγουν οὗτος. θυγατέρα ἥν. ἀδελφὴν δηλαδὴ Θεανοῦς τῆς τοῦ Ἰφιδάμαντος μητρός. γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν. ὃ δὴ κλέος καὶ τοῖς περὶ Κινύραν ἐν Κύπρῳ ἤκουστο. ἦλθε δὲ σὺν δυοκαίδεκά φησι νηυσὶν, αἵ οἱ ἕποντο. τὰς μὲν περί που τὴν Λαμψακηνῶν ἀφῆκε χώραν. αὐτόθι γὰρ ἡ Περκώτη, πόλις οὖσα Τρωάδος. αὐτὸς δὲ πεζὸς ὢν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει. καὶ νῦν μὲν, ἄχρι τούτων ὁ Ὅμηρος τὴν ἱστορίαν ἱστᾶ. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ ἕδνα λέγει διὰ πιθανότητα ἱστορικὴν, ὧν τὰ μὲν δέδωκεν ὁ Ἰφιδάμας τῇ γυναικὶ, Τρωΐηθεν δηλαδὴ ἔχων αὐτὰ ἐκ τῶν πατρῴων. τὰ δ' ὑπέστη, τουτέστιν ὑπέσχετο. Καὶ ὅρα ὅπως ἱστορίαις κἀνταῦθα Ὅμηρος πυκάζει τὴν ποίησιν ποικίλαις, ἐκκλίνων τὸ ὁμοειδὲς διὰ τὸ προσκορές. ἐν αἷς καὶ τοπογραφεῖ, καὶ γενεαλογεῖ, καὶ πολλὰ ἕτερα κατορθοῖ, μερίζων διαφόροις τόποις αὐτάς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Τράφη ἐν Θρῄκῃ, τοπικῶς μὲν σαφὲς ὄν, ἀσαφαῖνον δὲ κατὰ τὸ θρεψάμενον πρόσωπον, διασαφεῖ ὁ ποιητὴς ἐπαγαγών. Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψεν. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ἔθρεψεν ἀσαφῶς ἔχει, τρέφει γὰρ καὶ ὁ ἁπλῶς ἐμβρωματίζων κατὰ ξενίαν, ἢ καὶ ἄλλως ἐκ παρόδου τινὰ, ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, τυτθὸν ἐόντα. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐκ μικροῦ ἀνεθρέψατο. ἐστάλη γὰρ ὡς εἰκὸς ὁ Ἰφιδάμας ἐκ Τροίας εἰς Θρᾴκην ἔτι νεώτατος ὢν, καθὰ καὶ Πολύδωρος εἰς Πολυμήστορα, ἵνα ἐν εἰρηνικοῖς χωρίοις ἐκτρέφηται. τὸ δὲ μητέρι μήλων, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ πολύμηλον ἔφη τὴν Θρᾴκην καθάπερ καὶ τὸν Ὀρχομενόν. τοιαύτη γὰρ ἦν καὶ αὐτή. εἰ δέ τις ὥς που καὶ ἀλλαχοῦ ἐτέθη, καὶ χώραν ἐν ᾗ πολλὴ ὀπώρα τὰ μῆλα φέρετε, μητέρα μήλων ἐρεῖ, ὁποία καὶ ἡ τῶν Παφλαγόνων, ἀστείως ἂν προσενεχθείη τῷ ἀκροατῇ, ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ κήπου δρεψάμενος. ὁ δὲ μητέρα γῆν τινα εἰπὼν, καλῶς ἂν καὶ μαστὸν αὐτῇ δώσει, ὡς ἐν τῷ, οὖθαρ ἀρούρης. τὸ δὲ Κισσῆς, πάθος ἔχει συναιρέσεως. ἀπὸ γὰρ τοῦ Κισσέας συνείληπταί φασιν ὁμοίως τῷ Ἑρμέας Ἑρμῆς. Ποδέας Ποδῆς. εἴτε δὲ ὁ τοιοῦτος Κισσέας, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Κισσεῖ οὗ Εὐριπίδης μέμνηται, εἴτε καὶ ἕτερος, ὅθεν καθ' ἕτερον σχηματισμὸν, ἡ τοῦ Κισσέως Κισσηὶς θυγάτηρ. Κισσῆς λέγοιτ' ἂν κατὰ συναίρεσιν ἐν προγεγραμμένῳ τῷ ι, ὁμοίως τῷ νηρηὶς νηρῆς καὶ τοῖς ὁμοίοις, οὐ καιρὸς ἄρτι πολυπραγμονεῖν. μητροπάτωρ δὲ, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. διὸ ἑρμηνεύων φησί. ὃς τίκτε Θεανώ. εἰ γὰρ Ἰφιδάμας υἱὸς ἦν Ἀντήνορος καὶ Θεανοῦς, τίκτει δὲ Κισσέας τὴν Θεανὼ, μητροπάτωρ πάντως ἐστὶν οὕτως ὡς ἐρρέθη τῷ Ἰφιδάμαντι. ὁ δὲ μήτρως, ἄλλως λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ πάτρως. Θεανοῦς δὲ τῆς ἐνταῦθα κειμένης, ἐμνήσθη που καὶ πρὸ τούτων ὁ ποιητής. ἐν δὲ τῷ ἥβης μέτρον, τὸν καίριον γάμον δηλοῖ, ὅτε δηλαδὴ φίλτατος ἂν εἴη τῇ νύμφῃ ὁ γαμέτης. καὶ ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν, ὥσπερ κατὰ τὸν Ὅμηρον χαριεστάτη ἡ ἥβη, καὶ ἡδεῖα ὡς τὸ τῆς λέξεως δηλοῖ ἔτυμον, ἀπὸ τοῦ ἥδω γὰρ ἡ ἥβη κατὰ τοὺς παλαιούς. μέτρον δὲ τὴν ἡλικίαν λέγει καθ' ἣν χρονικῶς μετρεῖται τὰ ἡλικιούμενα ζῷα. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἥβησεν. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι ὅμοιος ὁ γάμος τοῦ τε Διομήδεος καὶ τοῦ νεήλυδος τούτου Ἰφιδάμαντος. ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἔγημαν ἀδελφάς. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, ἐπεί ῥ' ἥβης, τὴν τοῦ ῥὰ συνδέσμου παρένθεσιν, οὐκ ἀναγκαίαν οὖσαν ὅτι μὴ μόνον διὰ θεραπείαν σεσηρότος χασμήματος. τὸ δὲ ἐκ θαλάμοιο, δηλοῖ μὲν τὴν εἰς Τροίαν ἐξ ὑπογύου μετὰ γάμον αὐτίκα ἔλευσιν. ἄγει δέ πως τὸν Ἰφιδάμαντα εἰς ὅμοιόν τι τῷ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἱστορουμένῳ Πρωτεσιλάῳ. ὅτι δὲ θάλαμος καὶ ὁ κοιτὼν λέγεται, καθωμίληται. αἱ δὲ ιβ' νῆες, καὶ δύναμιν καὶ πλοῦτον τῷ Κισσέᾳ μαρτύρονται, καὶ παραλίαν εἶναι τὴν ὑπ' αὐτὸν χώραν δηλοῦσι. τὸ δὲ αἵ οἱ ἕποντο, δεσπότην τῶν ιβ' νηῶν εἶναι δηλοῖ τὸν νεήλυν. ἵνα λέγῃ, ὅτι σὺν ιβ' νηυσὶν οἰκείαις. ἡ δὲ Περκώτη αὕτη, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, γραφομένην Περκώτην. περὶ ἧς ἱστόρηται ὅτι καθὰ Κῦρος ὁ μέγας Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ φίλῳ ὄντι πόλεις ἑπτὰ ἐχαρίσατο, ὧν μία καὶ ἡ Ὁμηρικὴ Πήδασος, οὕτω καὶ τῷ Θεμιστοκλεῖ Πέρσης βασιλεὺς τὴν εἰρημένην Περκώτην καὶ τὴν Παλαίσκηψιν δέδωκε στρωμνῆς χάριν καὶ ἱματισμοῦ. κελεύσας ἐκείνῳ, στολὴν φορεῖν βαρβαρικήν. δοκεῖ δὲ ἡ δεδηλωμένη Παλαίσκηψις, διαστολὴν ἔχειν πρὸς νεωτέραν Σκῆψιν ἧς ὁ πολίτης Σκήψιος. Τὸ δὲ εἰληλούθει, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ εἰλήλουθα, ὅσους κατὰ τὸν Ἀλεξανδρέα Ἡρακλείδην διαλέκτοις πεποίηται, προδεδήλωται σαφῶς. Ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι, ὡς οὐδὲν ὤνησεν οὔτε νῦν τὸν Ἰφιδάμαντα, οὔτε μετ' ὀλίγα τὸν ἀδελφὸν Κόωνα, εἴπερ Ἀντήνορος παῖδές εἰσι τοῦ ὡς δεδήλωται προξένου τῶν Ἀχαιῶν, καὶ δὴ τούτων φίλου. πολέμιοι γὰρ ἐπεξιόντες τῷ βασιλεῖ, τῶν ἴσων μετέχουσι. καὶ τοῦ φιλεῖν ἐπίπροσθεν τὸ πολεμεῖν θέμενοι, ἀντιπολεμοῦνται. ὃ καὶ Γλαῦκος εἰ τῷ Διομήδει ἀντισταίη πάθοι ἄν. καὶ ῥίπτειν ἐθέλοντες, πίπτουσι. καὶ οὐδὲ ὁ ἀνελὼν αὐτοὺς παρανομεῖ. οὐ γὰρ μιαρός φασιν ὁ ἐν πολέμῳ φόνος. Σημείωσαι δὲ ὡς τὸ κατὰ τὴν γενεαλογίαν τοῦ Ἰφιδάμαντος χωρίον, ἀσάφειάν τινα ἔχει, οὐ μόνον διὰ τὸ συντόμως φρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τῶν πραγμάτων περιβολῆς νόμῳ, μετάταξιν. τὸ δέ γε κατὰ φύσιν, ἔχει οὕτως. Ἀντήνορος τοῦ Τρωϊκοῦ γυνὴ ἡ Θεανὼ ἐκ Θρῄκης, ταύτης πατὴρ ὁ Κισσῆς

οἰκῶν

ᾤκησεν ἐν Θρᾴκῃ, πρὸς ὃν σταλεὶς ὁ ἔγγονος Ἀντηνορίδης Ἰφιδάμας ὡς μητροπάτορα, καὶ τραφεὶς ἐκεῖ, ἔγημε θυγατέρα ἐκείνου. Ὅτι διὰ πιθανότητα πλάσσων ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα καὶ ἀποτυγχάνοντά ποτε, φησίν. Ἀτρείδης μὲν ἥμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Ἰφιδάμας δὲ ὁ προσεχῶς ἱστορηθείς, κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε νύξε, ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον. ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή. ἐφ' οἷς τὸ βασιλικὸν ἄρεσόν τε καὶ γενναῖον ὑποδεικνύς, φησί. καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν ὁ βασιλεύς, ἕλκ' ἐπὶ οἷ. ἠΰτε εἵλκεν ἐφ' ἑαυτὸν μεμαὼς ὥστε λίς, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς σπάσατο καὶ ἑξῆς. Ὅρα ὅπως ἠρέμα προβιβάζει τὸν λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὸ τὸν βασιλέα τῆς μάχης ἀπαγαγεῖν. Ἰφιδάμας μὲν γάρ, εἰ καὶ μὴ κρατερῶς, ἔτρωσε δ' ὅμως. ὁ δὲ ἀδελφὸς Κόων, εὐθὺς μετ' αὐτὸν ἔνυξε δουρὶ ἐναργέστατα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μικρὸν εἰς δυστυχίαν μάχης, ὅπλων ἀμέλεια. ἰδοὺ γοῦν δόρυ οὐκ εὖ ἐστομωμένον, οὐδὲν ὤνησε τὸν ἔχοντα. ζώνη μέντοι βασιλικὴ ἀργύρῳ οὐ μόνον κοσμουμένη, ἀλλὰ καὶ στερεουμένη, ὠφέλησε τὸν βασιλέα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παρετράπετο ἔγχος, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἥμαρτε. τὸ μέντοι ἐτράπετο αἰχμή, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκάμφθη κεῖται. τέτραπται δὲ μεταφορικῶς τὸ παρετράπετο ἔγχος, ἐκ τῶν ἐν ὁδῷ παρεκτρεπομένων τῆς κατ' εὐθεῖαν ἀτραπιτοῦ. τὸ δὲ ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, ἀντὶ τοῦ ὤθησε τὸ ἔγχος θαῤῥήσας τῇ ῥωμαλεότητι. καὶ ἔστι τὸ ἔρεισεν, ἐπίτασις τοῦ ἔνυξεν, ὃ ἰσοδυναμεῖ τῷ οὔτησεν ἔτρωσε. τὸ δὲ ἔτορε, δεύτερός ἐστιν ἀόριστος συγκοπεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτόρησε, κατὰ τὸ ἐχραίσμησεν ἔχραισμεν. ἰδοὺ τύπησεν ἔδουπεν. ἐκτύπησεν ἔκτυπεν. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ ἔτορεν ὥσπερ καὶ τὸ θέμα αὐτοῦ ὃ καὶ οὐ κατὰ συγκοπὴν τὸ τρῶ τρήσω. ἀπὸ δὲ τοῦ τορεῖν, καὶ φώνημα τορόν. καὶ τορεύων σκεῦος μαγειρικόν. ὁ τόρος ὁ καὶ τόρνος. ὅθεν τὸ ῥῆμα, τορνῶ, καὶ ἕτερον τορνῶ. ὡς τό, τορνώσαντο δὲ σῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ Τορώνη κύριον, ἡ πόλις θρακικὴ ὁμώνυμος παρασημαινομένη καὶ νῦν. ζωστὴρ δέ, κατὰ πολυωνυμίας λόγον, ταυτὸν δηλοῖ τῇ ἀνωτέρω ῥηθείσῃ ζώνῃ, ἣν καὶ θωρακοζώνην φασί τινες. λέγοντες ὅτι ἔνυξεν εἰς τὰ κάτω τῆς θωρακοζώνης. παναίολος δὲ ζωστὴρ ὁ ῥηθείς, τῇ κατὰ τὸν περὶ αὐτὸν ἄργυρον ποικιλίᾳ. τὸ δὲ μόλιβος ὥς, τῇ παραβολῇ τῇ συντομίᾳ τὸ ἀχρεῖον δηλοῖ τῆς βαφῆς τοῦ σιδήρου ἤτοι τῆς ἐπιδορατίδος, ἣ μολίβου δίκην ἐνετράπη ὡς ἐῤῥέθη ἐν τῷ ἀπαμβλυνθῆναι. τὸ δὲ ἀργύρῳ ἀντομένη, γλυκέως εἴρηται ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τινός. ὅτι δὲ τοῦ ἀντομένη βαρύτονον θέμα τὸ ἄντω, καὶ ὅτι ὁ μόλιβος καὶ διὰ τοῦ δ ἔστιν οὗ γράφεται, πολλαχοῦ δηλοῦται. καθὰ καὶ ἡ τροπὴ τοῦ ι εἰς υ, ἐν τῷ μόλυβδος καὶ μολύβδαινα. ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀλυβδήσασα ὃ κεῖται παρὰ τῷ Λυκόφρονι. τὸ δὲ ἕλκεν ἐπὶ οἷ. ἀντιπτωτικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ εἵλκεν ἐφ' ἑαυτόν. εἰς δὲ τὸ ἕλκεν ὥστε λίς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς οἱ λέοντες ὑφαρπάζουσι τῶν κυνηγετῶν τὰ δόρατα, καὶ λανθάνουσιν ἐπισπώμενοι τὸν σφαγέα. καὶ τοῦτο δηλῶν φαίνεται καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ εἰπεῖν πάνυ γοργῶς, ὅτι καθὰ λέων ἕλκει δόρυ, οὕτω καὶ τῷ Ἰφιδάμαντι ἐπίσπασμον διὰ εἰς ὄλεθρον τὸ οἰκεῖον δόρυ γέγονεν. ἀφαιρεῖ ἄρα ὁ ῥηθεὶς προβιβάσας, μὴ ἀφιεὶς τὸ δόρυ ἀλλ' ἐφελκόμενος δι' αὐτοῦ εἰς θάνατον. τὸ δὲ λίς, κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον ὥς φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ὀξύνεται, συνεξομοιούμενον τῷ χαρακτῆρι τοῦ τίς κίς. ἔτι δὲ καὶ τῷ τίς, καὶ θίς καὶ ῥίς, εἰ καὶ διαφόρως ταῦτα κλίνεται πρὸς τὸ λίς. ὁ Αἰσχρίων δέ φασι περισπᾷ διὰ τὸ καὶ τὴν αἰτιατικὴν περισπᾶσθαι. ὡς γὰρ μῦς μῦν, σῦς σῦν. οὕτω καὶ λῖς λῖν. εἰ δὲ μηδὲν τῶν εἰς ις περισπᾶται, ἀλλ' ὁ Αἰσχρίων τοῦτο ἐπιτρίβει, ἐκφεύγειν θηλυκὸν ἐπίθετον ὀξύτονον τὸ, λὶς πέτρη, ἐν Ὀδυσσείᾳ ῥηθέν. καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖνος τὸ λῖς ὁ λέων περισπᾷ ἐπὶ τοῦ λέοντος πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. ἀλλ' ἡ παράδοσις φασὶ τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεται. Ὅτι ἐν τῷ, ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον οἰκτρὸς ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων, κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε. πολλὰ δ' ἔδωκε, πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν. ἔπειτα δέ, χίλι' ὑπέστη αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. χάλκεον μὲν ὕπνον, ἢ τὸν ἐκ σιδήρου φησί, ἢ τὸν στεῤῥὸν διὰ τὸ ἀνέγερτον, ὥς που καὶ χάλκεον ἔφη δεσμὸν καὶ οὐρανόν. ἢ καὶ τὸν οὐ μαλακόν, ὁποῖον τὸ ἀλλαχοῦ μαλακὸν κῶμα, ἀλλὰ σκληρόν. τὸ δὲ οἰκτρὸς ὅ ἐστιν οἴκτου ἄξιος, δηλοῖ ὡς οἰκτίζεται τὸν Ἰφιδάμαντα ὁ ποιητής, οὕτω νέον καὶ ἀπὸ θαλάμου ἔτι ὑπογύου ὡς ἐῤῥέθη, μετὰ κλέος ἀχαιῶν ἐλθόντα διὰ τὸ φύσει φιλοπόλεμον. τοιοῦτοι γὰρ οἱ νέοι, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ λέγων. γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα. φαίνεται δ' ἐν τοῖς πρὸ τούτου ὁ ποιητὴς καὶ τὸν Πρωτεσίλαον ὁμοίως οἰκτισάμενος. ἀστοῖς δὲ ἀρήγων, τοῖς ἑαυτοῦ, δηλαδὴ τοῖς Τρωσίν, αὐτοὶ γοῦν ἀστοὶ τῷ Ἰφιδάμαντι, εἰ καὶ ἀσαφῶς ἔχειν δοκεῖ διὰ τὸ τῆς μετοικήσεως συνθήκης ὑπερβατόν. Τὸ γὰρ κουριδίης, οὐ συντάσσεται τοῖς ἀστοῖς, ἀλλ' ὑπερβατῶς μετὰ τὸ ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ὕστερον ἐπίτηδες κεῖται, ἵνα εὐθὺς ἐπισυνάψῃ συνεχῶς τὴν περὶ τῆς ἀλόχου ἱστορίαν. τὸ δὲ ἧς οὔτι χάριν ἴδε, συλλαμβάνεται μέντοι καὶ πρὸς τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθησόμενον χαριέστατον τῆς ἥβης. βοηθεῖ δὲ καὶ εἰς τὴν τραγικὴν τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων χάριν. μάλιστα δὲ χάρις, ἐνταῦθά ἐστι, τὸ ἐκ τῆς τεκνοποιΐας καὶ μακρᾶς συμβιώσεως καλόν. ὧν στερηθεὶς ὁ Ἰφιδάμας, ὡς πρὸ ὥρας θανών, ἡμιτελῆ τὸν δόμον καὶ αὐτὸς ἔλιπεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἧς χάριν, τοῦτο δὴ τὸ ὁμηρικόν, ἐνάγει νοεῖν ὅτι τὸ χάριν ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν ὄνομα ὂν ἐπιῤῥηματικόν, ἐντεῦθεν πόθεν εἴληπται. ὁ γὰρ εἰπὼν ὅτι σοῦ χάριν τάδε ποιῶ ἢ ὑπομένω, δηλοῖ πάντως τὸ διὰ σὴν χάριν, ἵνα σοι χαρίσωμαι. διαφέρει δὲ τὸ τοιοῦτον αἰτιολογικόν, τοῦ ἕνεκεν, ὅτι αὐτὸ

μὲν, ἐπὶ μόνων χαρίτων τίθεται τῶν ὑπέρ τινων, τὸ δὲ ἕνεκεν, ἁπλῶς αἰτιολογικοῦ πλατύτερον. οἷ' ἕνεκά σου ὁπλίζομαι ἤγουν κατὰ σοῦ, ὡς πολεμήσων σοι. οὐ μὴν χάριν σοῦ. τὸ δὲ ἔδωκε, δὶς ῥηθὲν ἐν τέλει ἐννοιῶν κατὰ σχῆμα κάλλους, ἀνάγει καὶ τὰ ἕδνα εἰς τὸ δῶρον, καθάπερ εἰς τὸ γένος. τὸ δὲ ἑκατὸν βοῦς ἔδωκεν, ἐπεξηγητικόν πως ἐστὶ τοῦ γυνὴ ἀλφεσίβοια. αἱ γὰρ τοιαῦτα ἕδνα λαμβάνουσαι, εἰσὶν αἱ ἀλφεσίβοιαι. ὅτι δὲ οὐ ταυτὸν τὸ ἑκατὸν βοῦς καὶ τὸ ἑκατόμβοιον, πολλαχοῦ φαίνεται. οὕτω δὲ οὐδὲ ἡ ἑκατόμβη ταυτίζεται τούτοις. ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ δηλοῦται καὶ ὡς ἐν τοῖς πολυτιμήτοις τισὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦν ἡ τῶν ἕδνων μεγαλοπρέπεια, ἐν θρέμμασι δὲ ὡς τὰ πολλά. θρέμματα δ' ἔφαμεν ἄρτι τὰ τετράποδα, οὐ μὴν ἑτεροῖά τινα. ὁποῖαι καὶ αἱ περιστεραί, ἃς ὁ Λιβάνιος θρέμμα φησὶ δεινὸν καταδουλώσασθαι νέους. Τὸ δὲ χίλια ὑπέστη ἤγουν ὑπέσχετο αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, καινοπρεπῶς μὲν ἐσχημάτισται, λόγου δὲ ὅμως ἔχεται. τὸ γὰρ χίλια ὥσπερ καὶ τὸ πολλά, οὐδετέρως λεχθέν, ὡς πρὸς γενικόν τι νοεῖται, τὸ ζῶα, ἢ θρέμματα, ἢ κτήματα. διὸ καὶ ἐλλειπτικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, ὡς ἐν τῷ χίλια, λείποντος τοῦ ζῶα ἢ τοιούτου τινός, καθὰ καὶ ἐν τῷ, πολλὰ δ' ἔδωκε. καὶ ἐν τῷ, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. ἔστι δὲ καὶ ἀττικὸν τὸ κατὰ γένους ὑπαλλαγήν, εἰπεῖν χίλια αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς ἃ ἐποιμαίνοντο. ἐν δὲ τῷ ἐποιμαίνοντο, οὐ μόνον τὸ κυριολεκτούμενον αἱ ὄϊς, ἀλλὰ καὶ βόες καὶ αἶγες συμφράζονται καταχρηστικῶς, ἤδη δὲ καὶ συνεκδοχικῶς ἤγουν κατὰ σύλληψιν, ὡς τῇ ποιμάνσει συλλαμβανομένου καὶ τοῦ βουκολεῖν καὶ αἰπολεῖν. ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸν ἡρωϊκὸν ἐν ζώοις πλουτισμόν, εἴπερ ὁ Ἰφιδάμας τοσαῦτα εἶχεν. ὧν μέρος τὰ ῥηθέντα πολλὰ ἕδνα. εἰ δὲ καὶ νῆες θρακικαὶ τοῖς Τρωσὶν ἐπικουρίαν ἔστελλον, σημειῶσαι ὡς οὐκ ἠσχολοῦντο θαλασσοκρατεῖν οἱ ἀχαιοί, ἑνὸς καὶ μόνου γινόμενοι τοῦ περὶ τὴν Τροίαν πονεῖσθαι, δὴ τὸ ἀπὸ χρησμοῦ δέκατον ἔτος τῆς ἁλώσεως. Οὐ λαφυραγωγοῦ ἀριστέως τό, βῆ δὲ φέρειν ἂν ὅμιλον ἀχαιῶν τεύχεα καλά.

Ὅτι καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, ὥσπερ τὸ κορυφαῖος, οὕτω καὶ τὸ δῖος καὶ τὸ ἀριδείκετος διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτῶν σημασίας γενικῇ συντάσσονται ὡς οἷα ὑπερθετικά. φησὶ γοῦν Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν. ὥσπερ καὶ δῖα γυναικῶν. τέτριπται δὲ καὶ τό, κορυφαῖος τῶνδέ τινων. ἡ γὰρ ἐπίτασις τοῦ ἀρι μορίου, καὶ ἡ παρωνυμία τῆς ὑπερεχούσης κορυφῆς, καὶ τοῦ εὐρυμέδοντος Διός, δύναμιν ὑπερθετικὴν τοῖς ῥηθεῖσιν ὀνόμασιν ἐπεισάγουσι. σεμνύνει δὲ Ὅμηρος τὸν Κόωνα εἰπὼν ἀριδείκετον, ἐπὶ αὐξήσει τοῦ κατὰ τὸν βασιλέα ἔργου, ὃς τὸν οὕτω μέγαν ἔρριψεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀριδείκετος καὶ κορυφαῖος καὶ δῖος, εὔλογον ἔχουσι τὴν ὑπερθετικὴν μετὰ γενικῆς σύνταξιν. ἐν δὲ τῷ, νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ, καινῶς τὸ πολὺ ἀντὶ τοῦ πλέον ληφθέν, γενικῇ συντέτακται. τὸ δέ γε μεταβολὴ πάντων γλυκύ, ἀλλοῖόν τι παρὰ ταῦτά ἐστιν.

Ὅτι κινδυνεύει ὁ πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης Κόων, διὰ τὸν ἀδελφὸν Ἰφιδάμαντα. ὡς γὰρ ἐνόησε τὸν ἀδελφὸν πεσόντα, κρατερὸν ῥά ἑ ἤγουν αὐτὸν πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψεν, ὅ ἐστι περιφρασι-

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον.
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν.
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησεν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης, ἠδὲ πτολέμοιο.
Ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
Ἤτοι ὁ, Ἰφιδάμαντα κασίγνητον, καὶ ὄπατρον,
Ἕλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ ἀΰτει πάντας ἀρίστους.
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
Ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὁ, τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα
Δριμύ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι,
Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς.
Ὦ φίλοι ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες.

Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

κῶς, ἀντὶ τοῦ ἐλυπήθη. στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ. λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον, καὶ κλέψας οὕτω τὴν νίκην. νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθε, κατὰ δ' ἔτεινας ὑπέρθεν. ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. ῥίγησε δ' ἄρ' ἔπειτα ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο. ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος. καὶ ὁ μὲν Κόων Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον, ἕλκε πρὸς ἐπιβοώμενος πάντας ἀρίστους. ἤδη γοῦν αὐτὸν ὑποτρέχει δειλία καὶ οὐ θαῤῥεῖ μόνος ἑλκειν. ὁ δὲ βασιλεὺς ῥίψας καὶ αὐτὸν ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστὰς, ἤγουν ἔτεμε τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν θεὶς ἄνω τοῦ Ἰφιδάμαντος. καὶ ὥσπερ ἐπιξήνῳ μακελλικῶς τῷ ὑποκειμένῳ νεκρῷ χρησάμενος. καὶ οὕτω, κακὸν ἐπὶ κακῷ κεῖται, τὸ παροιμιῶδες. καὶ ἔχει ἀστεϊσμόν τε καὶ βαρύτητα ἡρωϊκὴν ἡ πρᾶξις αὕτη. εἶτα συμπληρῶν Ὅμηρος τὸ νόημα, φησὶν, ὡς οἱ μὲν Ἀντήνορος υἷες ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω. ὁ δὲ, ἐπιστρέφει τὰ ῥηθησόμενα. ἔστι δὲ τὸ πότμον ἀναπλήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἐντελῶς θανόντες, ἢ μὴ κατὰ τοὺς ἡμιθανεῖς διατεθέντες. ἢ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ τὴν τύχην πληρώσαντες. εὐποτμίαις γὰρ καὶ δυσποτμίαις οἱ τεθνεῶτες οὐχ ὑπόκεινται. οὕτω καὶ μοῖραν ἀναπλῆσαι βιότου, τὸ πληρῶσαι τὴν ζωήν. τὰ δὲ τοιαῦτα, περίφρασίς ἐστι τοῦ θανεῖν. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ὡς ἀτυχίαν μὲν ἐνταῦθα οὐ μὴν δὲ ἀνανδρίαν ἐστὶ τοῦ βασιλέως αἰτιάσασθαι, ὃς ἀριστεύων ἐκ πλαγίου τιτρώσκεται λεληθότως, οὐ μὴν προτροπάδην φεύγων κατὰ νώτων, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ στέρνου. ὧν οὐδέτερον ἡρωϊκῆς ἦν ἀνδρίας. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς τὴν ἀριστερὰν ἐβλήθη χεῖρα ὁ βασιλεὺς, ἀφ' οὗ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι ἐθέλειν ἀθλῆσαι ἄκοντι. οὐ γὰρ ἂν ἀκοντίσειν ἠθέλησεν ἐναγώνια, εἰ τὴν δεξιὰν ἐτέτρωτο, πλὴν εἰ μή που ἦν ἀμφιδέξιος. τὸ δὲ εὐρὰξ, δηλοῖ μὲν τὸ ἐκ πλαγίου, γίνεται δέ φασιν ἀπὸ τοῦ πλευρὰξ. ὀξύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς αξ ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται, πλὴν τοῦ ἅπαξ. ἢ καὶ ἄλλως καθολικώτερον, τὰ εἰς ξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ὀξύνεται, ἀπρὶξ, ὑποδρὰξ, διαμπὰξ, πὺξ, γνὺξ, πλὴν τοῦ ἅπαξ καὶ πέριξ. τὸ παρὲξ διφορεῖται, καὶ παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὀξύνεται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον βαρύνεται. Ἱστέον δὲ ὅτι καθ' Ἡρακλείδην, διαλέκτου Ἰωνικῆς καὶ Αἰολικῆς ἐστι τὸ εὐρὰξ. ἡ γὰρ τῶν Ἰώνων καὶ Αἰολέων φησὶ διάλεκτος τὰ πρῶτα σύμφωνα αἴρειν εἴωθεν ἄντε ἓν ἦ, ἄντε καὶ δύο τύχη. ἓν μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, λαιψηρὸς αἰψηρός. πήγανον ἤγανον. δεινὸν αἰνόν. δύο δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ πλάνη. ἀπελθόντων γὰρ τῶν ἐξ ἀρχῆς δύο συμφώνων, γίνεται ἄνη, καὶ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ν εἰς τὸ λ, ἄλη. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ πλανᾶσθαι φησὶ τὸ ἀλᾶσθαι. καὶ ἐκ τοῦ φθείρω δὲ ἀπελθόντων τῶν ἐν ἀρχῇ κειμένων δασέων, τὸ ἔῤῥω φησὶ γίνεσθαι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ κείρω κέῤῥω Αἰολικοῦ. ὁμοίως οὖν καὶ ἐκ τοῦ πλευρὰξ ἀφῄρηνται τὰ κατάρχοντα δύο σύμφωνα καὶ λέλειπται τὸ εὐρὰξ, ὃ κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρονι. τοῖς δὲ τὸ κατ' ἀρχὴν ἓν σύμφωνον ἀποβάλλουσι, συντακτέον καὶ τὸ σῦς ὗς. σμικρὸς μικρός. καὶ τἄλλα ὅσα ἑτέρωθι κεῖται. ἐν οἷς καὶ τὸ, σιαγὸν ὑαγὼν τὸ καινότατον. καὶ τὸ, σμάραγδος μάραγδος. δι' ὃν, μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια. ὅτι δὲ τὴν εἰρημένην ὑαγόνα κατ' ἀναλογίαν φασὶν εἶναι ἀπὸ τοῦ ὗς ὑὸς, εἴσεται ὁ τῷ εἰπόντι περιτυχών. τὸ δὲ διέσχε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ διέσχισε, διῆλθε, διήλασε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ διασχὼν τὴν νεφέλην. καὶ κεῖται ἡ λέξις παρὰ πολλοῖς. ὁ δὲ κωμικὸς, δίχα προθέσεως φησὶν, οὐκ ἔσχον τὴν γαστέρα, ἤγουν ὀπτωμένην οὐκ ἔσχασα. καὶ ἔστι τούτου πρωτότυπον τοῦ σχάζω. ἔχει δὲ πολλὴν διαφορὰν τὸ ἔσχον καὶ τὸ διέσχον. τὸ μὲν γὰρ, ἁπλῶς δηλοῖ χάσμα, τὸ δὲ διασχεῖν, πλέον τι σημαίνει. τὸ διαμπερὲς γάρ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν. ἀντικρὺ δὲ διέσχε. φαεινὸν δὲ δόρυ, τὸ διὰ ἐπιμέλειαν ἠκονημένον καὶ ἐσμηγμένον ἢ διὰ τοῦτο λαμπρόν. τὸ δὲ ῥίγησεν ὡς διαφέρει τοῦ ἐῤῥίγησεν, ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ γενναῖον τοῦ βασιλέως εἰ ἢ ῥιγήσας μετὰ πληγὴν, ὅμως οὐκ ἀπέληγε μάχης. ῥιγῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ πληγῇ, ἀνθρώπινον. ἀνδρεῖον δὲ τὸ ὑποστῆναι καὶ οὕτω μάχην. τὸ δὲ μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, εἴτε διαφορὰν ἵνα ὑποδηλοῖ τοῦ μάχεσθαι καὶ πολεμεῖν, εἴτε ταυτίζονται, προδεδήλωται. ὁ δὲ πτόλεμος Κυπρίων καὶ Ἀττικῶν λέξις καθ' Ἡρακλείδην ἐστὶ, καθὰ καὶ ἡ πτόλις. ὧν ἴδιον προεντιθέναι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ. ὅθεν φησὶ καὶ ἡ ἄνακτος καὶ νυκτὸς γενικὴ ἔχει τὸ τ. τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ ἀνύω ἀνύτω. καὶ ἀρύω ἀρύτω. ἐξ οὗ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀρύταινα. ἀνεμοτρεφὲς δὲ ἔγχος, τὸ τραφὲν καὶ ἐγγυμνασθὲν εἰς τὰς ἵνας ἀνέμῳ, καὶ διὰ τοῦτο στεῤῥὸν καὶ οὐκ εὔθραυστον, ἀλλὰ εὔτονον ὁποῖα τὰ ἐν εὐηνέμοις χωρίοις τρεφόμενα φυτά. διὸ καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως μελία κατὰ τὸν ποιητὴν, Πηλίου ἐκ κορυφῆς τέτμηται ὅπου μάλιστα ἦν ἀνέμοις εὐγύμναστος. ἕτεροι δὲ ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος νοοῦσι, τὸ δι' οὗ ἀνεμοτρεπὲς καὶ ἀντιπασσόμενον ἀνέμοις διὰ στερεότητα. καὶ οὐ τοιοῦτον δι' οὗ ἂν ἐξαπίνης ἄνεμος βόθρου τ' ἐκστρέψῃ καὶ τανύσῃ ἐπὶ γῆν, ὃ περὶ ἔρνους νεοθαλοῦς λέγει πού ὁ ποιητής. ἄλλοι δὲ ἀνεμοτρεφές φασι, τὸ κοῦφον καὶ εὐκίνητον. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος. κῦμα δέ που ἀνεμοτρεφὲς, ὅπερ ἀνέμῳ αὔξεται τρεφόμενον, ἤγουν πηγνύμενον καὶ συνιστάμενον, ὡς κορυφοῦσθαι, καὶ μὴ δίκην ἐπιπέδου, ὡς ἐν νηνεμίᾳ ἡπλῶσθαι. Ἐν δὲ τῷ κασίγνητον καὶ ὄπατρον, γενικὴ μὲν λέξις ὁ κασίγνητος, εἰδικὴ δὲ ὁ ὄπατρος. λεχθεῖσα πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων. δύναται δὲ καὶ ἐκ πε-

ρίας οὗ κεῖσθαι ὁ καὶ σύνδεσμος. ἔστι δὲ ὄπατρος, ὁ ὁμόπατρος, ἀντιδιαιρούμενος τῷ ὁμομητρίῳ. εἰ δὲ ὤφειλεν οὕτω δασύνεσθαι ἡ ἄρχουσα ἐκ τοῦ ὁμοῦ, ἀλλὰ ψιλοῦται ἄλλως, διότι τὸ ο πρὸ τοῦ π οὕτω πάσχει. εἰ μὴ κατ᾽ ἀναφορικὴν ἔννοιαν εἴη. παρασημειωμένου τοῦ ὁπλὴ ἢ ὅπλον καὶ τῶν παρ᾽ αὐτῶν. ἀναφορικὰ δέ εἰσι, τὸ ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπηλίκος, καὶ τὰ τοιαῦτα. παραδείγματα δὲ τοῦ κανόνος, ὀπιστεύω, ὀπή, ὀπώρα, ὀπάων παρὰ τὸ ἕπω τὸ δασυνόμενον, οὕτως Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος. τὸ δὲ λέγειν ὡς ἡ συγκοπὴ ἐψίλωσεν αὐτό, οὐ πάνυ ἀσφαλές. οὐ γὰρ πάντα διὰ ταύτην ψιλοῦνται, ἀλλ᾽ ἔστιν ἃ μένουσι δασυνόμενα. ὡς ἢ τὸ ἑστήκαμεν ἕσταμεν. Ὅτι ἀνδρικοῦ στρατιώτου ἔργον τό, αὐτὰρ ὁ ἤγουν οὗτος, τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, ἔγχεΐ τ᾽, ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισι. καὶ ὅρα τὸ μεγάλοισι, δι᾽ οὗ ὑψοῦται τὸ ταπεινὸν τῆς τῶν χερμαδίων ὑποκορίσεως. ὃ καὶ ἡ Ὀδύσσεια ποιεῖ ἐν τῷ, μάλα γάρ τι μέγα θηρίον ἦεν. ὡς δὲ τὸ ἐπιπωλεῖσθαι καὶ ἡ ἐπιπώλησις, καὶ ὅλως τὸ πωλεῖται, ὡς τό, πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος, μεγαθύνεται παρὰ τῷ ποιητῇ, δῆλόν ἐστιν. Ὅτι ὄφρα μὲν τῷ βασιλεῖ αἷμ᾽ ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἤγουν ἀνεφέρετο ἐξ ὠτειλῆς, ἣν ὑπὸ Κόωνος ἔπαθεν, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἤτοι μετήρχετο σὺν πολεμίοις ἔγχεΐ τε καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἐρρέθη. ἔνθα ὅρα τὸ μένος ἢ τὸ θάρσος τοῦ ἥρωος. αὐτὰρ ἐπεί φησι τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο παύσατο δ᾽ αἷμα, ὀξεῖαι δ᾽ ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο, διὰ τὸ ἤδη φλεγμαίνειν τὸ τραῦμα, καὶ οὕτω νύττεσθαι αὐτὸν ὑπὸ ἐγκοπτικῆς ἀλγηδόνος. ὡς οἷα ὑπὸ κέντρου ὀξέος τινός. καὶ ἔστι καιριωτάτη λέξις ἐνταῦθα τὸ ὀξεῖα καὶ δυσμετάληπτος, ἤγουν δυσερμήνευτος, ἢ μόνοις τοῖς πεπειραμένοις τοιούτου νύγματος δῆλον τὸ ταύτης καίριον γίνεται. εἶτα διδάσκει παραβολικῶς ποίᾳ ὀξύτητι ἔοικεν ἡ τοιαύτη ὀδύνη, ὅτι δηλαδὴ τῇ ἐν ταῖς ὠδῖσι τῶν τικτουσῶν. ἣν καὶ βέλος ὀξὺ καλεῖ καὶ δριμύ, ἔτι δέ πως καὶ πικρὸν ἐν τῷ, πικρὰς ὠδῖνας εἰπεῖν, φησὶ γάρ. ὡς δ᾽ ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα δριμύ, τό τε ἤγουν ὅπερ προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, ὣς ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. καὶ ὅρα ὅτι τε ἀποδεξάμενος τὸ ὀδύναι δῦνον, δὶς αὐτῷ ἐχρήσατο. περὶ οὗ ἐφεξῆς ῥηθήσεται. καὶ ὅτι κύκλου σχῆμά τι ὁ τόπος ἔχει. ὁ γὰρ πρὸ τῆς παραβολῆς στίχος, καὶ ἡ παραβολικὴ ἀπόδοσις, περὶ μίαν λέξιν ταυτίζονται κατὰ πάντα. οἷα τοῦ ποιητοῦ ἐπίτηδες τὴν πικρὰν ἐνταῦθα ἔννοιαν γλυκάναντος σχήμασι καλοῖς. αἴτιον δ᾽ ὅτι οὔτε τὸ δριμὺ οὔτε τὸ πικρόν, οἰκεῖον ταῖς ὠδῖσιν ὡς τὸ ὀξύ φασιν οἱ παλαιοί, διὸ ἐκ τοῦ ὀξεῖαι ἀρξάμενος Ὅμηρος, εἰς αὐτὸ πάλιν κατέληξε διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, καὶ ὁ ἐφεξῆς στίχος, ῥωμαλέον καθυπογράφει ἄνδρα. καὶ ὅτι τὸ ἀνήνοθεν, ἀγωγὴν μὲν ἔχει ὁποίαν ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ τὸ ἐνήνοθεν. ἐκ τοῦ ἔθω γὰρ ἢ ὤθω γίνεται, ταυτὸν δέ ἐστι τῷ ἀνηκόντιζεν ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. ἕλκος δὲ φιλοσόφως λέγει, οὐ τὸ ἤδη ἔμπυον, ἀλλὰ τὴν τῆς συνεχείας λύσιν, διὰ τὸ παρειλκύσθαι τῆς κατὰ φύσιν θέσεως. διὸ δὲ τὰ παρελκυσθέντα οὐ πελάζει, διὰ τοῦτο ἐτόλμησέ πού τις ἀπέλαστον ἕλκος εἰπεῖν διὰ στέρησιν τοῦ πελάζειν. τέρσεσθαι δὲ ξηραίνεσθαι, καὶ τέρσω τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ τὸ τερσαίνειν παράγεται. καὶ ὁ τῶν τυροποιούντων ταρσός, ὁ καλαθίσκος δηλαδὴ ἐν ᾧ τυρὸς τέρσεται. καὶ ὁ τοῦ ποδός. κατὰ δέ τινας, καὶ ἡ τῶν Κιλίκων Ταρσός. ὡς ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. ὅτι δὲ ὁ τῆς τυροποιΐας ταρσός, καὶ ταρρὸς λέγεται κατὰ τὸ πυρσὸς πυρρὸς καὶ τὰ ὅμοια, δηλοῖ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. τὸ δὲ παύσατο δ᾽ αἷμα, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἐτέρσετο. οὕτω καὶ Ταρσὸς ἡ πόλις ἐκλήθη ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται, παυσαμένης τῆς τῶν ὑδάτων ἐπιρροίας ἐπ᾽ αὐτήν. εἰ δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, πρωθύστερον κἀνταῦθα σχῆμά ἐστι, καὶ προηγεῖται μὲν φύσει τὸ παύσατο αἷμα, ἕπεται δὲ τό, ἐτέρσετο ἕλκος, καὶ οὕτω οὐκ ἂν εἴη τὸ παύσατο δ᾽ αἷμα, ἑρμηνευτικὸν τοῦ ἕλκος ἐτέρσετο. τὸ δὲ ὀδύναι δῦνον, οὐ μόνον παρήχησίς ἐστι σώφρων, ἀλλὰ καὶ ἐτυμολογία τῆς ὀδύνης, οὕτω λεγομένης, διὰ τὸ εἰς βάθος δύνειν. ὅρα δὲ ὡς τὸ μὲν δύνειν, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἡ ὀδύνη, βραχεῖα παραλήγεται. καιρία δὲ λέξις ἐπὶ τῶν τοιούτων ἡ ὀδύνη, διὸ ἐπιμένει καὶ αὐτῇ ὡς ἐρρέθη ὁ ποιητής. τὸ δὲ ὠδίνουσαν παρακείμενον ταῖς ὀδύναις, παρήχησιν ἐμφαίνει περιερριμμένην ἁπλῶς οὕτω ἢ εἰκῇ καὶ ἀπραγματεύτως, εἰς ὁμοιότητα μόνης ἐξηχήσεως οὐ μὴν καὶ γραφῆς ὁποῖαι καὶ ἄλλαι καινόφωνοι προεγράφησαν. ἴσως δὲ καὶ ἐτυμολογικῶς παράκεινται ταῖς ὀδύναις αἱ ὠδῖνες. δοκεῖ γὰρ ἐκ τῆς ὀδύνης, γίνεσθαι ἡ ὠδὶν κατὰ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης καὶ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι. ἔστι δὲ κυρίως ὠδίνειν, τὸ ἐπὶ τόκῳ ἀλγεῖν, εἰ δέ ποτε ἢ τὸ γεννᾶν οὕτω λέγεται, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος λέγεται, ἤγουν ἐκ τῶν ὠδίνων αἳ ταῖς τικτούσαις ἕπονται. ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, ὥστε μ᾽ ὠδίνειν τί φῄς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι ὠδίνειν εἰποῦσα ἔχει συγγνώμην ὡς γυναικικῶς ἐκ πείρας φράσασα. τὸ δὲ βέλος ἔχῃ, κάτοχον ὀδύναις βούλεται εἶναι τὴν ὠδίνουσαν, καὶ οὐκ ἔστι φράσαι κάλλιον. ἐντεῦθεν καὶ θυμῷ κάτοχος λέγεταί τις, ἢ λύπῃ, ἢ ἄρει, καὶ τοῖς ὁμοίοις. δῆλον δ᾽ ὅτι σωματικώτερον ἡ ποίησις, ὄργανόν τι ταῖς εἰλειθυίαις δίδωσι τηλεβόλον ἐξ οὗ καὶ βέλος ὀξὺ ταῖς τικτούσαις προΐεται ὡς ἐκ τόξου ὀϊστός, ἵνα ὥσπερ ἡ Ἔρις ἔχει τέρας πολέμου ἐν χερσί, καὶ ὁ Ζεὺς δὲ τὴν ἀστραπήν, οὕτω καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ εἰλείθυιαι, ἃς καὶ προϊεῖσι βέλους δίκην κατὰ τῶν τικτουσῶν. ἔστι δὲ τὸ προϊεῖσιν, ὅμοιον τῷ τιθέασι τιθεῖσιν. ὡς γὰρ ἐκεῖνο τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ ὁμοφωνεῖ τῆς οἰκείας μετοχῆς, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ δὲ μογοστόκοι εἰλείθυιαι, παροξύνεται ὁμοίως τῷ πρωτοτόκοι γυναῖκες ὡς ἐνέρ

γεῖ

γειν δηλοῦν τὴν κατὰ τῶν ἐκτὸς ὁδῶν. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν συνθέτων ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ ἐνέργειαν ὑπισχνούμενα προξύνονται, εἰ μὴ κανὼν ἄλλος κωλύει, χωρὶς τοῦ ἱππόδαμοι. αὐτὸ δὲ ἀντικρὺς τῷ κανόνι μάχεται. ἐνεργητικὸν γὰρ ὂν καὶ κανόνα μὴ ἔχον κωλύοντα, παροξύνεται. πλεονασμὸν δὲ τοῦ σ ἡ μογοστόκος ἔχει, ὡς ἂν οὕτως εὔχρηστον εἰς μέτρον γίνοιτο. οὕτω καὶ ἐν τῷ θέσφατον καὶ θεσπέσιον καὶ θεόσδοτον καὶ τοῖς ὁμοίοις, τὸ σ δι' ὁμοίαν αἰτίαν ἐπλεόνασε. θυγατέρες δὲ Ἥρας γαμηλίου μυθικῶς αἱ μογοστόκοι εἰλείθυιαι, ὡς ἐπιστατοῦσαι τόκοις. καὶ ἐν τῷ ποιεῖν τὰ ἔμβρυα εἰς φῶς ἐλεύθειν, μόγους ταῖς τικτούσαις ἐκ τῶν ὠδίνων ἐπάγουσαι ὡς εἰ καὶ βέλη ἔπεμπον. καὶ ἴσως τούτῳ λόγῳ, τοξικὴ καὶ ἡ Ἄρτεμις ὡς τοῖς τόκοις οὕτως ἐπιστατοῦσα καὶ αὐτή, διὸ καὶ λοχεία ἐπονομάζεται. λέγονται δὲ εἰλείθυιαι, παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὡς εἴρηται. διὸ καὶ γράφεται ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ διφθόγγου ὡς ἐπενθέντος τοῦ ι εἰς τὴν τοῦ ἐλεύθω καταρχήν. εἰ δὲ μετὰ τὴν ἄρχουσαν, ἔχει τοιοῦτον δίφθογγον καὶ αὐτή, ἐκ τοῦ ἐλεύθω μεταθέσει τοῦ διχρόνου υ συνήθως εἰς τὸ ι δίχρονον. ἡ δὲ παραλήγουσα τὴν διὰ τοῦ υ καὶ ι δίφθογγον ἔχει, διότι τὰ εἰς α θηλυκά, ἐθέλουσιν ὡς τὰ πολλὰ τῷ ι παραλήγεσθαι ἢ μόνῳ, ἢ μετὰ καὶ ἄλλου φωνήεντος κατὰ λόγον διφθόγγου. μόνῳ μέν, ὡς κοιλία καρδία καὶ ἄλλα μυρία. μετὰ δὲ ἄλλου φωνήεντος, ἢ τοῦ α, ὡς μαῖα γαῖα. ἢ τοῦ ε, δι' εὐσέβεια ἀσφάλεια, ἢ τοῦ μικροῦ ο, δι' εὔροια σύῤῥοια. ἢ μετὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁποῖόν ἐστιν ἡ ᾤα τοῦ ἐνδύματος. ἢ μετὰ τοῦ υ, ὡς ἐν τῷ μυῖα καὶ ἅρπυια, οἷς συντρέχει καὶ τὸ εἰλείθυια. ὡς μὴ δύνασθαι μὲν ὅλως μετὰ τοῦ ο ἐνταῦθα συγκροτηθῆναι τὴν δίφθογγον. οὐ γὰρ προϋπόκειται τῆς εἰλειθυίας ὄνομα, ᾧ ἔγκειται ὁ μικρὸν ἵνα ἐκεῖθεν ἡ οι δίφθογγος γεννηθῇ. ὥσπερ ἡ σύῤῥοια ἔχει τὸν ῥόος προϋποκείμενον. καὶ τὸν νόος, ἡ εὔνοια. καὶ τὸν βόα, ἡ εὔβοια. καὶ τὸν χρόα, ἡ εὔχροια. ἐξ ἀνάγκης οὖν τὸ εἰλείθυια, συνεξηκολούθησε τῷ κυνόμυια, ὠρείθυια, ἅρπυια. διαστατέον δὲ τοῦ εἰρημένου κανόνος, τὸ μῶα, καὶ τὸ πᾶα. ὧν σημασία τὸ μοῦσα, πᾶσα. ταῦτα γὰρ εἴπερ ἕτερον κατ' αὐτὰ οὐ παραλήγονται τῷ ἰῶτα τῆς παλαιοτάτης δωρίδος ὄντα, καὶ οὕτω μὲν ὁ γέρων μῦθος καὶ ἡ πρεσβυτάτη γραμματικὴ μαιοῦνται τὴν εἰλείθυιαν. ἡ δὲ φιλοσοφία ἐκδεξαμένη, τελεσφορεῖ πρὸς ἀλήθειαν, λέγουσα θυγατέρας Ἥρας τὰς εἰλειθυίας, ἐπειδὴ τηνικαῦτα τὸ βρέφος εἰς φῶς ἐλεύθει ὅταν τὰ ἐκ τῆς Ἥρας αὐτὸ προκαλέσηται. τότε γὰρ τὸ ἔμβρυον ἐκκύπτει πρὸς γέννησιν ἱκανῶς ἔνδον θαλαμευθέν, ὅταν καὶ ὁλκῆς ἀέρος καὶ τῆς ἔξω ζωῆς ἐξ ἀνάγκης προσδέηται. εἶεν ἂν οὖν εἰλείθυιαι, ὡς μὲν ἓν ἀνθ' ἑνὸς φράσαι, αἱ ἐλεύσεις. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, αἱ εἰς φῶς ἐλεύσεις καὶ προαγωγαὶ τῶν κυοφορουμένων. οὐ μόνον δὲ πληθυντικῶς εἰλείθυιαι παρ' Ὁμήρῳ ἀλλὰ καὶ ἑνικῶς. ὡς τό, ὅθι σπέος εἰλειθυίης. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι διαφερόντων φύσει τοῦ πικροῦ καὶ τοῦ ὀξέος, ὅμως ἀμφοτέρων ἔμφασιν αἱ ὠδῖνες ἔχειν λέγονται. Ἱστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες, τὸ δριμὺ μετεσκεύασαν εἰς ἡδύ, ἐννοίας δριμείας λέγοντες, ἐν αἷς γλυκύτης ἐπιτείνεται. καὶ λέξεις δὲ δριμείας ὁμοίως. Ὅτι ἀναχωρεῖ τῆς μάχης ὁ βασιλεὺς ἐλαύνων νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ διαπρύσιον ἐγκελευσάμενος τοῖς ἀρίστοις, νηυσὶν ἀμύνειν φύλοπιν ἀργαλέην. ἐπεί φησιν οὐκ ἐμὲ θεὸς εἴασε πανημέριον πολεμίζειν. καὶ ὅρα κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς οὐ τὸ τραυματισθῆναι τὸν βασιλέα λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι πανημέριος κεκώλυται μάχεσθαι. ἀναφωνεῖ δὲ τοῖς ἀρίστοις τὸ τῆς ὑποχωρήσεως αἴτιον, ἵνα μὴ κακόν τι φασὶ μέγα περὶ αὐτοῦ ὑπονοήσαντες, τὴν τάξιν λύσωσι. καὶ ὅρα τὸ ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν συνήθως τῷ Ὁμήρῳ ῥηθέν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νῆας. ὡς καὶ προϊών, φησίν, ἵμασεν ἵππους ἐπὶ νῆας γλαφυράς. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔννοια, καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ἐπὶ Διομήδους ἀπαραλλάκτως αὐταῖς λέξεσιν ἐν δυσὶ καὶ ἐκεῖ στίχοις κεῖται. τὸ δὲ νηυσὶν ἀμύνετε φύλοπιν, ἐντελῶς καὶ νῦν πέφρασται. ἄλλως δέ γε ἤρκει καθ' ἑαυτὸ ἐλλιπῶς καὶ μόνον τὸ ἀμύνετε, οἷα σύνηθες γεγονός. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἤχθετο κῆρ, πρὸς διαστολὴν τοῦ σωματικοῦ ἄχθους.

Ὣς ἔφαθ'. ἡνίοχος δ' ἵμασε καλλίτριχας ἵππους,
Νῆας ἔπι γλαφυράς. τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Ἄφρεον δὲ στήθεα. ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἴχετ' ἀνὴρ ἄριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους,
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὣς εἰπών, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

Οὐκ ἐν τούτοις δὲ καὶ τοὺς βασιλέως ἵππους ἀνυμνολογεῖ Ὅμηρος ἐπὶ ταχυτῆτι καὶ δρόμῳ ἐναγωνίῳ, φησίν. ἡνίοχος δ' ἵμασε καλλίτριχας ἵππους. τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην. ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες. καὶ ὅρα τὸ ἄφρεον ὡς ἀπὸ θέματος τοῦ ἀφρέω, ἐξ οὗ τὸ ἀφρίζω. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ὁπλέω τὸ ὁπλίζω. τὸ δὲ πετέσθην ἐπὶ ἁπλῶς ἵπποις λεγόμενον διὰ τὸ πάνυ πολὺ τοῦ τάχους, οὗ χάριν καὶ ἡ-

Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
Σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι,
Ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσι σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει.
Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ,
Ἥτε καθαλλομένη, ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὦρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην.
Τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν. αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθὺν, ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξει,
Ἀργεστᾶο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων,
Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς.
Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς.

λίῳ ἵππος ἀνάκειται κατ' Ἡρόδοτον, τὸν τοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου μῦθον συγκροτεῖ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. συντελεῖ δὲ καὶ εἰς τὴν τοῦ ἵππου ἐτυμολογίαν, ἵππος γὰρ λέγεται, παρὰ τὸ ἵπτασθαι ποσί, διὸ καὶ ἐν δισσῷ π γράφεται, οὐ μὴν ἐν ἑνὶ κατὰ τὸ ἶπος ἡ παγὶς τῶν μυῶν. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ῥαίνοντο οὐκ ἐπὶ ὑγροῦ ἀλλὰ κόνεως ῥηθέν. τίς δὲ ἡ διαπρύσιος βοὴ καὶ πόθεν γίνεται, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. ὅτι Ἕκτωρ ὡς ἐνόησε τὸν βασιλέα νόσφι κιόντα, ἐνεκελεύσατο τοῖς περὶ αὐτὸν συνήθως, ἀνδρείους τε εἶναι καὶ μνησθῆναι ἀλκῆς ἧς ἐξελάθοντο. σεμνολογήσας καὶ τὸν βασιλέα ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς, οἴχετ' ἀνὴρ ἄριστος. ἐμοὶ δὲ μέγα εὖχος ἔδωκε θεός. οὐχ ὅτι αὐτὸς τὸν βασιλέα ἔβλαψέ τι, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἀνδραγαθήσει τοῦ τηλικοῦδε βασιλέως ἀπελθόντος. πιστὸς δὲ ὁ διὰ τὸν βασιλέα τοῦ πολεμίου λόγος, προσειπόντος ἐκεῖνον ὑπερθετικῶς μάλα καὶ ἄρθρου, τὸν ἄριστον ἄνδρα. εἶτα ἐπάγων ὁ Ἕκτωρ ἀξίωσιν ὀτρυντικὴν εἰς ἔριν, φησίν. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους Δαναῶν, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε νικήσαντες δηλαδή. καὶ οὕτως εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. ἐνεργὸς γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ δραστήριος καὶ τῷ ὄντι ἀνυστικὸς πᾶς λόγος στρατηγικὸς, διδάσκοντι τοῖς ἄρχουσιν ὑπακούειν. τὸ δὲ νόσφι κιόντα, εὐφήμως ῥηθὲν ἐπὶ ἀναχωρήσεως, ταυτόν ἐστι τῷ, οἰχόμενον. διὸ ἐπάγει τὸ, οἴχετ' ἀνὴρ ἄριστος. ἡ δὲ λέξις αὕτη καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. τὸ δὲ νόσφι μάχης ἄνευθεν ἀνωτέρω ἔφη. τὸ δὲ εὖχος ὡς καίριον καὶ αὐτὸ, δὶς εἴρηται, ταυτὸν ὂν τῷ κῦδος. διὸ ἐνταῦθα μὲν, εὖχος ἄρησθέ φησιν ὑπέρτερον, ἀλλαχοῦ δὲ, ἠράμεθα μέγα κῦδος. ἐν δὲ τῷ ἵπποις Δαναῶν, τὸ μέτρον ταράσσει τὴν σαφήνειαν, τὸ γὰρ ὀρθὸν, ἀλλὰ τοὺς ἵππους ὑμῶν ἐλαύνετε ἰθὺς Δαναῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐπ' εὐθείας καὶ ἀντικρύ. ὅπερ ἀλλαχοῦ καὶ δίχα τοῦ σ ἰθὺ λέγεται. ὅτι ὡς ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ ἠὲ λέοντι, ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσι σεῦε Τρῶας μεγαθύμους Ἕκτωρ Πριαμίδης βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ. αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, ὅ ἐστι περιφραστικῶς, προεμάχετο. ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ, ἥτε καθαλλομένη, ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἄλλως ὁ Ἕκτωρ ἠρίστευσεν εἰ μὴ ὁ Ἀγαμέμνων ᾤχετο. καὶ ὅτι οὐκ ἐπὶ ἀνδρίᾳ τοὺς Τρῶας, ἀλλὰ θρασύτητι ἐξαίρει. οὐ γὰρ αὐτοὶ λέοντες ἢ ἀγρότεροι σύες, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οἱ φεύγοντες Ἀχαιοί. οἱ Τρῶες δὲ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς μετ' ὀλίγα ἑτέρᾳ δηλώσει παραβολὴ, κύνες ἀναιδεῖς. ἀργιόδοντες δὲ, οἱ ὀξυόδοντες, οἷς ἀργοὶ ὀδόντες, ὅ ἐστι ταχεῖς, θοοὶ, καὶ μεταληπτικῶς ὀξεῖς. σεύειν δὲ, τὸ παρακινεῖν καὶ παρορμᾷν ἤδη δὲ καὶ ὀρίνειν. καιρία δὲ αὕτη λέξις ὡς ἐν ποιήσει, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. τὸ δὲ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ, ἀσφαλὲς ἦν καὶ κατὰ αἰτιατικὴν εἰπεῖν ἀγρότερον σῦν, ὅ ἐστιν ἄγριον. ὃν ὡς καὶ προεδηλώθη συνθέτως οἱ νεώτεροι σύαγρον φασὶν ὡς ὄναγρον. ὥσπερ δὲ αἰπωλὸς αἰπώλιος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου καὶ ἄμφω. οὕτω καὶ κάπρος κάπριος ὁ πρὸς θήλειαν σῦν διαστελλόμενος. τὸ δὲ ἐπ' Ἀχαιοῖσι σεῦε Τρῶας, ἀντὶ τοῦ ἐφώρμησε τοῖς Ἕλλησι καὶ κατ' αὐτῶν ἐκίνησε. πολλαχοῦ γὰρ ἡ ἐπί πρόθεσις ἰσοδυναμεῖ τῇ κατά. πρώτοις δὲ κἀνταῦθα, τοὺς πρωταγωνιστὰς ἢ προμάχους λέγει. ἔνθα τὸ ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, παράφρασίς ἐστι τοῦ προεμάχετο. τὸ δὲ μέγα φρονέων, ἐπὶ Ἕκτορος νῦν εἰπὼν, μετ' ὀλίγα καὶ ἐπὶ κάπρων ἐρεῖ κατὰ ἰδέαν γλυκύτητος. ἡ δὲ κατὰ τὴν ἄελλαν παραβολὴ πάνυ σεμνοτέρα οὖσα ἤπερ ἡ κατὰ τοὺς Τρῶας, τὸ τοῦ Ἕκτορος ὀξυκίνητον εἰς μάχην παραδηλοῖ. καὶ τὴν ἄνωθεν ἐκ Διὸς ὑπὲρ αὐτοῦ ῥοπήν. δι' ἣν, ὡς ἐκεῖθεν καθαλλόμενος, οὐ φορητὸς

ἐν σκη

ἐν σκέπτῃ τοῖς ἀχαιοῖς. τὸ δὲ ἐνέπεσεν, ἀντὶ τοῦ ἐνέβαλε. συνέμιξε. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, ὁμοίως καθ' ὑπερβατὸν κείσεταί τι τοιοῦτον. τὸ μένει μετ' ὀλίγα ἐν νήεσσι πέσον ἀχαιοί, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀπέθανον λέγεται. ἄελλαν δὲ ὑπεραέα, οὐ μόνον τὴν ἄγαν πνέουσαν λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν ὕπερθεν, ὅ ἐστιν ὑψόθεν. ὁποῖός τις καὶ ὁ βορρᾶς ἐξ ὑψηλοῦ καταπνέων καὶ αὐτός. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ὑπεραής, ἡ ἄνωθεν ὡς ἐν καθέτῳ καθαλλομένη, ὅ ἐστι καταφερομένη τῆς γῆς σφοδρὰ οὖσα καὶ ἀπαραφύλακτος. ὁποῖοί τινες καὶ οἱ στρόβιλοι. διὸ καὶ τὸ ἐνέπεσε, θαυμασίως εἴρηται, καὶ τὸ καθαλλομένη. τὸ δὲ ἶσος, οὐδ' ἐνταῦθα ποσότητα δηλοῖ, ἀλλὰ πολλὴν ὁμοιότητα, εἴληπται γὰρ φανερῶς ἀντὶ τοῦ ὅμοιος. πόντος δὲ ἰοειδὴς, οὐ μόνον ὁ μέλας καὶ ἄνθους ἴου εἶδος ἔχων, ἀλλὰ καὶ ὁ πλατὺς καὶ ἀνεπιπρόσθητος τῇ ὄψει, δι' οὗ ἐστιν ἰέναι ἀκωλύτως τὸ βλέπειν ὡς ἔν τινι παραβολῆς νοήματι δηλοῖ ὁ ποιητής. ἐκ δέ γε τοῦ ῥηθέντος αἴθοπος τοῦ χαμαιίου, καὶ νεφέλη κατά τινα ποιητὴν ἑτέρον ἰοειδὴς, ἤτοι μέλαινα. Οὐκ ἐπὶ μὲν Ἀγαμέμνονος ἀριστεύοντος, μούσας ῥητῶς ἐκάλεσεν εἰς ἀφήγησιν τῶν πιπτόντων, καθὰ προγέγραπται, ὡς ἐπὶ μεγάλῳ τινὶ ἔργῳ. ἐνταῦθα δ' ἐπὶ Ἕκτορος ἑαυτὸν ἐρωτᾶν δοκῶν ὁ μουσογραφὴς ποιητὴς, φησίν. ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν Ἕκτωρ ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε. τουτέστιν ὅτε κατὰ τὸ εἱμαρμένον εὐτυχῶς εἶχε. τοῦτο δὲ λέγει καταβάλλων τὸ τοῦ Ἕκτορος τρόπαιον. καὶ τρόπον τινὰ, οὐ φύσει λέγων αὐτὸν ἀριστεύειν, ἀλλὰ νόθοις ἐκ τοῦ μοιριδίου ἀγλαΐζεσθαι ἀριστεύμασιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀκριβῶς φιλέλλην ὢν ὁ ποιητὴς, τοὺς μὲν ὑφ' Ἕκτορος ἀναιρουμένους ἀχαιοὺς, ἐπιτρέχει ὡσεὶ καὶ τυχόντας ἀνθρώπους, καὶ οὐ πολυλογεῖ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ μόνον ἐξονομάζει αὐτοὺς, ὡς ἂν τῇ βραχυλογίᾳ τὸ τῶν ἑλλήνων ὄνειδος ἐπικρύπτοιτο. ἐπὶ δέ γε τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλέως, πολὺν λόγον κατέτεινεν. ἄλλα τέ τινα ποιῶν, καὶ γενεαλογῶν δὲ τοὺς ὑπ' ἐκείνῳ πίπτοντας. οἷον τοὺς πριαμίδας. τοὺς ἀντηνορίδας. τοὺς ἀντιμαχίδας. Ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ἀναιρεῖ μὲν καὶ ὁ Ἕκτωρ ἡγεμόνας ἐνταῦθα πλὴν οὐ συνδύο κατ' ἐκεῖνον. ἵνα καὶ τούτῳ ποικιλίαν τινὰ ἔχῃ ἡ ποίησις. οὐ γὰρ καθ' ἕνα ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ τοὺς πλείους κατὰ ξυνωρίδας ἀνεῖλε, καὶ αὐτοὺς ἀδελφούς. εἰ δὲ καὶ ἡγεμόνων ἐννέα πεσόντων ὑπὸ τοῦ Ἕκτορι, ἕνα μόνον ὁ ποιητὴς μετ' ἐπιθέτου προήγαγεν εἰπὼν, μενεχάρμην ἱππόνοον, εἴη ἂν οὐδὲ τοῦτο δηλωτικὸν τοῦ περιφανεῖς τοὺς πεσόντας εἶναι. ὧν ἐστι καὶ Δόλοψ ὁμωνυμῶν τῷ παρ' ἕλλησιν ἐθνικῷ. καὶ Ὀφέλτιος τετρασυλλάβως πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ Ὀφέλτης, ὃ τοπικόν ἐστιν ὡς καὶ παρὰ Λυκόφρονι. καὶ Αἴσυμνος. ἐξ οὗ συγκρότησίς τις ἐστὶ τοῦ αἰσυμνήτης. ὁ δὲ Ἀγέλαος, τῷ ἐν ὀδυσσείᾳ μνηστῆρι ὁμωνυμεῖ. ὁ δὲ Ὦρος, τῷ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον Ἀπόλλωνι. ὁ δὲ Ἀσαῖος, οὐκ ἂν ἔχοι τὴν αὐτὴν παραγωγὴν Ἀσίῳ τῷ τρωϊκῷ. ἡ Ἄσις μὲν γὰρ ἴσως παράγει τὸν Ἄσιον. ἢ ὁ Ἄσιος λειμών. ἡ Ἄση δὲ τὸν Ἀσαῖον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, τίνα πρῶτον τίνα δ' ὕστατον, ἀπειρίαν τινὰ ὑποδηλοῖ. ὡς μήτε ἀρχῆς, μήτε πέρατος ὑπεμφαινομένων τῷ τῶν πιπτόντων ἀριθμῷ. καὶ ὡς ταυτόν ἐστι κατ' ἀλληγορίαν τὸ, τὸν ποιητὴν τῆς μούσης πυθέσθαι, καὶ ἑαυτὸν ἐρωτῆσαι. εἴπερ μοῦσα, ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ γνῶσις ὑπονοεῖται. καὶ ὅτι πλείων ἡ τοῦ Ἕκτορος ἀριστεία κατά τε τῶν ἡγεμόνων καὶ τοῦ ὁμίλου, εἰ καὶ Ὅμηρος τῇ μεθόδῳ σεμνότερον τὸν βασιλέα ποιεῖ. δῆλον γὰρ ὡς ἡγεμόνας μὲν ὁ Ἕκτωρ οὐκ ἐλάττους τῶν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πεσόντων ἀναιρεῖ, πληθὺν δὲ πλείονα. εἰ δὲ χρὴ καὶ ἄλλως ἀκριβέστερον ἐπιβαλεῖν, εἰς μὲν τὴν τῶν ἀρίστων ἀναίρεσιν, μᾶλλον τὸν βασιλέα σεμνύνει ὁ ποιητὴς ἤπερ τὸν Ἕκτορα. τοὺς μὲν γὰρ τοῦ βασιλέως, διερρητόρευσε καὶ πλατικῶς ἔφρασε. τοὺς δὲ ὑφ' Ἕκτορι πεσόντας ἡγεμόνας, γοργότατα ἔφρασε πρὸς μόνον ὄνομα. ἐπὶ δέ γε τοῦ πλήθους, μᾶλλον ἐσέμνυνε τὸν Ἕκτορα. εἴπερ ἐπὶ μὲν τοῦ βασιλέως εἶπεν ἁπλῶς, ὅτι ἐπιπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἔγχει καὶ ξίφει καὶ χερμαδίοις μὴ προσθεὶς καὶ εἰ ἐφόνευσέ τινας. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος ἔφη ὅτι πληθὺν εἷλεν ἤγουν ἀνεῖλεν, ὡς ὅτε νέφεα ζέφυρος στυφελίξει καὶ ἑξῆς ὡς μετ' ὀλίγα κεῖται. σεμνὼ οὖν ἄμφω τὼ ἄνδρε, καὶ οὐκ ἔστι ῥᾳδίως δοῦναι θατέρῳ τὴν κατὰ θατέρου ἐνταῦθα ὑπεροχήν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν Ἕκτωρ, σεμνότερόν ἐστι κατ' ἔννοιαν τοῦ, τίς δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. ὅτι ἡγεμόνας μὲν δαναῶν ἠριθμημένους τινὰς εἷλεν, ὅ ἐστιν ἀνεῖλεν ὁ Ἕκτωρ, ἐννέα γὰρ ὡς προσεχῶς δεδήλωται. αὐτὰρ ἔπειτα πληθὺν, ὡς ὁπότε νέφεα ζέφυρος στυφελίξει, ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων, πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς, ὡς ἄρα πυκνὰ καρήατα ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. Καὶ ὅρα ὅπως τε τὸ δεινὸν τῆς παραβολικῆς ἐννοίας, ταχείαις διόλου ὁ ποιητὴς ἔφρασε λέξεσι, καὶ ὅτι καθάπερ εἰ ἐκ θαλάσσης ἦν ἡ παραβολὴ, κύμασιν ἂν ἐμέτρει τὸ τοῦ πλήθους πυκνὸν, οὕτως ἄνωθεν λαβὼν παραβολὴν, ἐκεῖθεν καὶ τὸ πλῆθος ἐμέτρησε, παραβαλὼν αὐτὸ νεφελῶν πυκνότητι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ στυφελίξει, ποιητικὴ μὲν λέξις ἐστίν. ἐκ τῶν κάτω δὲ ἄνω μετῆκται, δηλοῖ δὲ τὸ στρυφνῶς ἢ ἐσυμμένως, ὅ ἐστι στυφέως ἐλίσσειν. τὸ δὲ ἀργεστάο, εἰ μὲν ἔστι κύριον ἀνέμου, προπαροξύνεται, ὡς τὸ Ἀτρείδαο, Αἰήταο, ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ ἀργέστης. εἰ δὲ ἐπίθετον νότου ἐστὶ, προπερισπᾶται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργεστής. καὶ δηλοῖ τὸν ταχὺν, ἢ τὸν λευκὸν νότον, ὃν καὶ συνθέτως οἱ σοφοὶ λευκόνοτόν φασι. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς οὐ δύναται παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἀργέστην, ἀνέμου κύριον εἶναι, οὐ μόνον διὰ τὸ κακοσύντακτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τέσσαρας ἀνέμους εἰδέναι μόνους τὸν Ὅμηρον. νότον, εὖρον βορέαν, καὶ ζέφυρον. ὁ δὲ γεωγράφος, φανερῶς ἄνεμον καὶ τὸν ἀργέστην οἶδεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐ-

δηλώθη φησὶ γοῦν ὅτι ἀντίος ὁ ἀργέστης τοῦ εὔρῳ ἀπὸ χειμερινῶν ὄντι ἀνατολῶν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἀπεναντίας τοῖς ἐνταῦθα λεχθεῖσιν, εἰς ταυτὸν ἄγει ζεφύρῳ τὸν ἀργέστην. λέγων δισσὰ ζέφυρον λέγεσθαι, τὸν ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ἀργέστην, ὑφ' οὗ τὰ συναγόμενα νέφη ἀσθενῆ ὄντα, ὁ ζέφυρος εἴωθε διασκιδνάναι. Ὅρα δὲ ὥσπερ ἐπὶ νεφῶν τὸ συνελίξειν, οὕτω τὸ τύπτειν ἐπὶ λαίλαπος ἐλέχθη ἐμπιπτούσης ὕδασι βιαίως. τὴν βαθεῖαν φησὶν, ἢ ὡς βυσσόθεν ταράσσουσαν τὸ τυπτόμενον. ἢ μᾶλλον οἷα πολὺν ἀέρα παράττουσαν καὶ εἰς βάθος ἰκνουμένην αὐτοῦ. πολλὸν δὲ κῦμα, τὸ μέγα. οὐ γὰρ ἐπὶ ἀριθμοῦ νῦν κεῖται ἡ λέξις, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους. ὁποῖον καὶ τὸ, πολλὸς γάρ τις ἔκειτο, ἀντὶ τοῦ μέγας. τὸ δὲ τρόφι, ἀντὶ τοῦ τρόφιμον, ἤγουν στάσιμον, πεπηγὸς, ὡς καὶ τοῦ τρέφειν, καθὰ καὶ προεδηλώθη, ἐπὶ τοιαύτης τιθεμένου σημασίας, ἐπειδὴ συνέχει τὸ σῶμα καὶ συμπήγνυσιν ἡ τροφή. ἀποκοπὴν δὲ ἔχει τὸ τρόφι ἐκ τοῦ τρόφιμον, ὡς ἀπὸ τοῦ κρίμνου τὸ κρῖ. ἄλλως γὰρ, οὐδὲν ὄνομα οὐδέτερον ἑλληνικὸν εἰς ἰῶτα λήγει, δίχα τοῦ μέλι, καὶ τοῦ, τί. πρόσκειται τὸ ἑλληνικὸν, διὰ τὸ πέπερι καὶ τὸ σίνηπι καὶ τὸ σέσελι καὶ τὸ κόμμι, καὶ τὸ κῖφι. ταῦτα γὰρ, οὐχ ἑλληνικὰ ξενικὰ δὲ ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες, ἄλλως τρόφιμον καὶ τρόφιν, τὸν ὑπό τινος ἐκτραφέντα φασὶν, ὃν καὶ θρεπτόν τινες ὀνομάζουσι. τοιοῦτον τὸ τοῦ λόγου εἰπεῖν τινα, ἢ μουσῶν τρόφιμον, καὶ ἱερὸν τρόφιν ἐννοσιγαίου, καὶ τὰ τοιαῦτα. εἰσὶ δὲ αὐτὰ ἐλευθέρων. δοῦλοι μέντοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, οὐ τρόφιμοι καλοῦνται, ἀλλὰ δεσπόσυνοι, ἢ δεσπόσιοι, ὡς ὑπὸ τῶν παλαιῶν παραδέδοται. τὸ δὲ κυλίνδεται, σύνηθες ἐπὶ κυμάτων λέγεσθαι, ἅπερ ὁ τῷ ζεφύρῳ οἰκεῖος βορρᾶς κινεῖ. ἐκεῖνος γὰρ ταῦτα κυλίει, ὥσπερ ὁ νότος ὠθεῖ. καθὰ δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. πρωτότυπον δὲ κυλίνδεσθαι, τὸ κυλίνδειν ἐστίν. ἀεὶ δὲ, ὡς καὶ προεφάνη, τὸ κυλίνδω παρ' Ὁμήρῳ βαρύνεται, καθὰ καὶ τὰ τούτου σύστοιχα. τῶν τινὲς δὲ τῶν μεθ' Ὅμηρον κυλινδῶ περισπωμένως λέγοντες, ἀκόλουθον καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦνται κίνησιν. ἄχνη δὲ καὶ νῦν τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος, ἤγουν ὁ ἀφρὸς, ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ ἔχειν, ἡ μὴ συνεχὴς ἀλλὰ σκορπιζομένη, ὡς δηλοῖ τὸ, ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται. ἀναλογοῦσι δὲ πρὸς τὸ ἄχνη, ἡ πάχνη, ἡ λάχνη. σὺν ἄλλοις δὲ καὶ ἡ μυσάχνη. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἡ μυσαρά, ὡς ἀπὸ τοῦ μυσάττω. οὗ παρακείμενος μεμύσαχα. ὅθεν μυσάχνη πλεονασμῷ συνήθει τοῦ ν. πολύπλαγκτος δὲ ἄνεμος, ὁ μὴ ἀεὶ μένων ἐν ταυτῷ. διὸ καὶ τοὺς κατὰ νοῦν ἀστάτους, ἀνεμιαίους φαμέν. ἐκ δὲ τῆς ἐνταῦθα ἰωῆς, ὅ ἐστι πνοῆς, ἣ καὶ αὐτὴ δύναται συμβιβάζεσθαι τὸ πολύπλαγκτος, γίνεται ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγή. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ δεξιῶς ὁ ποιητὴς νέφεσιν εἴκασε τοὺς ἀχαιούς. οἳ τῷ βασιλεῖ μὲν οἷα τινὶ νότῳ ἤτοι ἑτέρῳ τινὶ ἀνέμῳ, συνάγονται πυκνούμενοι, ὡς ἂν εἴη ἐκεῖνος καὶ νεφεληγερέτης τρόπον τινὰ, καὶ ὅμοιος καὶ κατὰ τοῦτο διΐ. ζεφύρῳ δὲ ὥσπερ, τῷ ὑψόθεν δυναμουμένῳ καὶ ἐκ τῆς ὑψηλῆς τροίας ἰόντι ἕκτορι, σκεδάννυνται. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, πῆμα τοῖς ἕλλησι κυλίνδεσθαι λέγεται ὁ Ἕκτωρ ὃν πρὸ βραχέων ἀέλλῃ εἴκασεν ὑπεραέϊ ὑψόθεν καθαλλομένῃ κατά τινα ὡς προερρέθη βορρᾶν. ἐξ ὑψηλοῦ γὰρ πνέει καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ ὁ ζέφυρος, ὃ καὶ διὰ τὸ ἀντιπνέειν τῷ νότῳ σκεδάζων ἅπερ ἐκεῖνος νέφη συνήγαγε. τὸ δὲ πυκνὰ κάρηατα δάμνατο ἀνδρῶν, περίφρασίς ἐστι τοῦ, πολλοὶ ἐφονεύοντο. τοῦ δὲ κάρηατα, εὐθεῖα τὸ κάρηαρ. Ὅτι ἐπὶ κινδύνου, καλῶς ἔχει ῥηθῆναι τὸ, ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο εἰ μὴ ὁ δεῖνα τόδε πεποίηκεν. δι' οὗ εἰ μὴ Τυδείδην Ὀδυσσεὺς ἠρέθισεν εἰπὼν τὰ ῥηθησόμενα. Ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲν ἐνέπεσεν ὁ Ἕκτωρ τῇ ὑσμίνῃ ἀέλλης δίκην. ἐνταῦθα δέ φησιν Ὅμηρος ὡς μικροῦ ἂν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες ἀχαιοί, εἰ μὴ τῷ Διομήδει ἐνεκελεύσατο ἀνδρίσασθαι ὁ Ὀδυσσεύς. Καὶ σημειῶσαι ὡς καὶ προεδηλώθη. δύο ταῦτα σημαινόμενα τοῦ ἐμπεσεῖν. τὸ μὲν, δραστικὸν, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος. τὸ δὲ, κατὰ πάθος φόβου, ὡς νῦν ἐπὶ τῶν φευγόντων ἀχαιῶν.

Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο. δὴ γὰρ ἔλεγχος
Ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη κρατερὸς Διομήδης.
Ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι. ἀλλὰ μίνυνθα
Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ ἐθέλῃ δοῦναι κράτος ἠέπερ ἡμῖν.
Ἦ. καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν.

Ὅτι Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδει κέκλετο ἀμῦναι φεύγουσι τοῖς ἀχαιοῖς, εἰπὼν, Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς. εἰς ὃ δηλαδὴ καὶ ἴσως ἀκοῦσαί ποθεν ἡμᾶς τὸ μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς. ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο. δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται εἴ κεν ἕλῃ νῆας κορυθαιόλος ἕκτωρ. καὶ δείκνυσι καὶ νῦν, συμφερτὴν εἶναι τὴν τῶν ἀνδρῶν ἀρετήν. καὶ ὅρα ὅτι τε πρὸ καιροῦ μὲν ἀλογίστως ὁρμῶντα τὸν διομήδην καὶ

Τὼ δ' αὖθ' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον. ὡς ὅτε κάπρω
Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον,
Ὣς ὄλεκον τρῶας πάλιν ὀρμένω. αὐτὰρ ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φεύγοντες, ἀνέπνεον, Ἕκτορα δῖον.
Ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
Υἷε δύω Μέροπος περκωσίου. ὃς περὶ πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τοὺς μὲν, τυδείδης δουρικλυτὸς διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
Ἱππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθά σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσε κρονίων,
Ἐξ ἴδης καθορῶν, οἳ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἤτοι τυδέος υἱὸς Ἀγάστροφον οὔτασε δουρί,
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον. οὐ γάρ οἱ ἵπποι
Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν. ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
Τοὺς μὲν γὰρ, θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν. αὐτὰρ ὁ, πεζὸς
Θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν.

τοῖς ἐκ διὸς κεραυνοῖς ἀντιβαίνοντα, ὁ σοφὸς Νέστωρ ἀνέκοπτεν. ἐνταῦθα δὲ ὀκνοῦντα τὴν μάχην, ὁ συνετὸς Ὀδυσσεὺς παρορμᾷ. καὶ οὕτως ἀνταπεδόθη τὸ ἴσον, ὡς γὰρ πρὸ τούτου τὸν διομήδην ἐδέησε τοῦ Ὀδυσσέως, οὕτω νῦν Ὀδυσσεὺς ἐρεθίσας εἰς μάχην, ἐκεῖνον προσεταιρίζεται. Συζεύγνυται δὲ κἀνταῦθα ἀνδρία καὶ φρόνησις. Κομανὸς δέ φασι λέγει καθ' ὑπεροχὴν ἐπαινεῖσθαι τὸν Ὀδυσσέα ἐνταῦθα παρὰ τοῦ ποιητοῦ. εἴγε ὡς ἥττονι τῷ διομήδει ἐπιτάσσει. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν, τί παθόντε λελάσμεθα καὶ ἑξῆς. ἐρεθισμός ἐστιν εἰς ἔργον σπουδαῖον. τὸ δὲ ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι, ἀλλὰ μίνυνθα ἡμῶν ἔσσεται ἦδος, ὅπερ ὁ διομήδης πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησί, ῥηθήσεταί ποτε καὶ ἐπὶ τῶν ἑτοίμων μὲν βοηθεῖν, οὐ θαρρούντων δέ τι ἀνύσαι. καὶ μάλιστα εἰ τὸ θεῖον κωλύει. οὗ δηλωτικὸν τὸ, ἐπεὶ θεὸς τρωσὶ δὴ βούλεται δοῦναι κράτος. τὸ δὲ σχῆμα προαναφώνησις τῶν μελλόντων ἐστί. διδάσκει δὲ ὁ λόγος, ὡς χρή τινα πράττειν τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰ καὶ τὰ τῆς τύχης ἀπεναντίας χωρεῖ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὁ συνετὸς Ὀδυσσεὺς οὐκ ἀπαρακαλύπτως ὀνειδίζει τὸν ἑταῖρον, ἀλλὰ κατὰ κοινότητα. οὐ γὰρ εἶπε, Τυδείδη, τί δὴ παθὼν ἐπιλέλησαι ἀλκῆς, ἀλλὰ τί παθόντε λελάσμεθα. ὃ δὴ λεπτότερον τῆς ἰδιαιτάτης ἐστὶν ἐπιτιμήσεως. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχει τὸ τί παθόντε λελάσμεθα, καθ' ὅτι ἄμφω τοῦτο ἔπαθον. καὶ ὅτι μὲν ἀνεχώρει ὁ διομήδης, αὐτὸς ἐκεῖνος βεβαιοῖ ἐν τῷ, ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι. οἷα νῦν γε μὴ μένων, ἀλλὰ ἀναποδίζων. ὅτι δὲ καὶ ἀμφότεροι ἀνεχώρουν τῆς μάχης, δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ὣς ὄλεκον τρῶας πάλιν ὀρμένω τουτέστιν ὁρμίσαντες ὀπίσω, καὶ ἀντὶ νώτων τὰ στέρνα δείξαντες. χάρις δ' ἐνταῦθα πλείων τῷ Ὀδυσσεῖ, ἑαυτόν τε καὶ τὸν διομήδην προκαλεσαμένῳ ἀναμαχήσασθαι. ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ αἰσχύνης νῦν τέθειται, καθὰ καὶ ἡ ἐλεγχεία ἐν τῷ, ἐλεγχείην καταχεύει. καὶ τὸ ἐλέγχειν δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχύνειν ἐν τῷ, μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς. τὸ δὲ τλήσομαι παρετυμολογεῖ πως τὸν τλήμονα. ἵνα λέγῃ διομήδης ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος τῷ τλήμονι Ὀδυσσεῖ. Τὸ δὲ μενέω καὶ τλήσομαι, ἢ ἐκ παραλλήλου ταυτὸ νοοῦσιν, ἢ διαφοράν τινα ἔχουσιν. ἔστι γὰρ μεῖναι μέν τινα, μὴ τλῆναι δέ. πολλοὶ γὰρ μένουσι μὲν πρὸ κακοῦ τινός. ἐπελθὸν δὲ, τλῆναι οὐ δύνανται. μάλιστα δὲ τοιοῦτοι, ὅσοι κατὰ τὸν Πάτροκλον θελχθέντες ἵστανται πάσχοντες. τάλανες μὲν ἀληθῶς ἐκεῖνοι, τλήμονες δὲ οὔ. δύσελπις δὲ ὁ διομήδης ἐστὶν, οὐχ ὅτι τὸν ἕκτορα δέδιεν, ἀλλ' ὅτι ὁ ζεὺς ὅ ἐστιν ἡ μοῖρα, τρωσὶ βούλεται δοῦναι κράτος. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ, ζεὺς τρωσὶ δὴ βούλεται δοῦναι κράτος ἠέπερ ἡμῖν. συντελεῖ γὰρ καὶ αὐτὸ εἰς τὸ, διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Ὅτι τίθησιν ἐνταῦθα παρὰ τῷ Ὀδυσσεῖ, Μολίωνά τις ὁμώνυμος τῷ παλαιῷ ἑλληνικῷ ἥρωϊ, καὶ ἱππόδαμός δέ τις καὶ ὑπείροχος. ἢ φερωνύμως πρὸς ἀλήθειαν ὄντες τοιοῦτοι, ἢ καὶ ἐξ ἐπιθέτων εἰς κύρια ἑλκόμενοι κατὰ πλάσμα, ὁποῖα ὡς εἰκὸς καὶ ἕτερά εἰσι πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνιστόρητα ὀνόματα τῆς κοινότητος. Οἱ περιφράζων τὸ ἀνεῖλον, φησίν. ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν. Ὅτι ὡς πρὸ βραχέων κυσὶ τοὺς τρῶας, κάπρῳ δὲ τοὺς ἕλληνας εἴκασεν, οὕτω πως καὶ νῦν ποιεῖ. φησὶ γὰρ περὶ διομήδους καὶ Ὀδυσσέως. τὼ δ' ἂν ὅμιλον ἰόντε, κυδοίμεον ὡς ὅτε κάπρω ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον ἤγουν ἐμπέσωσιν ὡς προγέγραπται, ὡς ὄλεκον τρῶας πάλιν ὀρμένω, τουτέστιν, ὡς καὶ αὐτὸ ἐρρέθη, ἐκ τοῦ φεύγειν στραφέντες. ὃ δὴ καὶ σῦς ἐν τῷ φεύγειν διωκόμενος ποιεῖ. ἀνάπαλιν δὲ ἡ παραβολὴ αὕτη πέφρασται τῇ πρὸ ὀλίγου ῥηθείσῃ. ἐκεῖ μὲν γὰρ οἱ τρῶες ὡς κύνες ἐπὶ συῒ καπρίῳ. ἐνταῦθα δὲ οἱ ἥρωες ὡς κάπροι ἐν κυσί. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, διαφορὰ τῆς παραβολῆς ταύτης πρὸς ἐκείνην, ὡς ἐκεῖ μὲν, θηρευτὴρ κύνας ἐφορμᾷ τῷ ζώῳ. ἐνταῦθα δὲ, κάπροι διωκόμενοι, κυσὶν ἐμπίπτουσι. καὶ ἐκεῖ μὲν κάπρος καὶ λέων, ἐνταῦθα δὲ, δύο μόνοι κάπροι. ἔχει δέ τι καὶ σαφέστερον τῶν ἐκεῖ τὸ θηρευτὰς κύνας εἰπεῖν. τοιοῦτοι γὰρ κάπρους διώκουσιν. ὅπερ ἐκεῖ ἀ-

ξυμφα

ξυμφανῶς διὰ τοῦ θηρητῆρος ἐσήμαινεν. ὡς τοῦ τοιούτου, τοιούτοις κύνας ἄγοντος. ἐκεῖ δὲ σαφέστερον τὸ σὺν ἀγροτέρῳ κάπρῳ, ὅπερ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς κάπρω εἰπεῖν. ὅρα δὲ καὶ ὡς κάπρους ἐκεῖ βισυλλάβως εἰπὼν, δισυλλάβως ἐνταῦθα τὴν λέξιν προήγαγε. καὶ ὅτι τὸ κυδοίμεον, ὡς ἀπὸ θέματος τοῦ κυδοιμῶ. ποιητικὴ δὲ λέξις αὕτη οὐ πάνυ ἑλκυστέα εἰς λόγον πεζόν. καὶ ὅτι τὸ μέγα φρονεῖν, ὡς καὶ προεσημάνθη, ἐπὶ ἀλόγων ἄρτι ζώων ἔθετο κατὰ ἰδίαν γλυκύτητος. εἰ μή τις αὖ τὸ ἴσως πρὸς τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν Διομήδην συμβιβάσει ἐν ὑπερβατῷ σχήματι. Ὅτι Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους ὑπομεινάντων τὴν μάχην ἥτις αὐτοῖς ἄρτι ἐγκέκλιται μόνοις, ἀχαιοὶ ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον, Ἕκτορα δῖον. τὸ δὲ ἀσπασίως, προσφυῶς ἔχει καὶ πρὸς τὸ ἀνέπνεον καὶ πρὸς τὸ φεύγοντες τὸν Ἕκτορα. τὸ δὲ ἀνέπνεον, ἐπιλιπούσης πνοῆς ἀνάληψιν δηλοῖ. ὡς καὶ ἡ ἀναψυχὴ, ψυχῆς ἀνάκτησιν ἐκλειπούσης ἐκ ἀθυμίας. οὕτω καὶ Ἕκτωρ μετ' ὀλίγα ἐκφυγὼν καιρίαν πληγὴν, ἄμπνυτο. τοιοῦτον καὶ τὸ, τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος. Ὅτι ἄνδρας δήμου, τοὺς τῆς κοινότητος λέγει, πρὸς διαστολὴν τῶν ἡγεμόνων. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ ὁμίλου ἄνδρες καὶ πληθύος λέγοιντο ἂν κατὰ τὸ, μίκτο δ' ὁμίλῳ καὶ, ἐξέλασεν ἐς πληθύν. καὶ, πληθὺν ταρβήσας. ἃ μετ' ὀλίγα κεῖνται παρὰ τῷ ποιητῇ. δῆλον δ' ὡς καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, εἰσί τινες ἀγαθοί. διὸ καὶ Ὅμηρος, ἐνταῦθα φησὶν ἀνέρε δήμου ἀρίστω, υἷε δύω Μέροπος περκωσίου. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτο, διχῶς ἐστὶν ἀναγνῶναι. ἢ γὰρ ἀνέρε δήμου, μετὰ ὑποστιγμῆς, κατὰ τὸ, ὃν δ' ἂν δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι. ἢ ἀνέρε, καταμόνας, εἶτα δήμου ἀρίστω, ἤγουν ἀρίστους οὐκ ἐν βουλευταῖς ἀλλ' ἐν δημόταις. ὅτι δὲ δῆμος καὶ ὁ δημότης καινότερον λέγεται, φανεῖται ἐν τῷ, οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορεύειν. Ὅτι ὁ ῥηθεὶς περκώσιος Μέροψ, περὶ πάντων ᾔδεε μαντοσύνας, ἤγουν μαντικώτατος ἦν, οὐδὲ ἑοὺς παῖδας ἔασκε στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τὼ, δέ οἱ οὔτι πειθέσθην. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. οὓς καὶ ἐσκύλευσε Διομήδης, θυμοῦ φησι καὶ ψυχῆς κεκαδὼν ὅ ἐστι περιφραστικῶς ἀνελών. διδάσκει δέ φασιν ὁ ποιητὴς διὰ τούτων, μήτε πατράσι δεῖν εἶναι ἀπειθεῖς, μήτε μαντικῆς καταφρονεῖν, θανάτῳ κολάσας τοὺς ἀπειθοῦντας. ὅρα δὲ ὡς που καὶ προερρέθη τὸ Μέροψ ὡς ἐξ ἐπιθέτου κοινοῦ κυριολογεῖται. ὅθεν ληφθείσης ἀρχῆς τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ Ὀλυμπιονίκης τις κατὰ κυριωνυμίαν ἐκλήθη ἄνθρωπος. οὕτω καὶ παίωντις, μετ' ὀλίγα εὕρηται τὸ ἐθνικὸν ἰδιωσάμενος ὄνομα. τὸ δὲ περὶ πάντων, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντας, περισσότερον πάντων μάντεων. εἰπεῖν γὰρ ὡς περὶ πάντων πραγμάτων ὁ Μέροψ ἐμαντεύετο, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ὁμηρικὸν οὔτε σπουδαῖον. τὸ δὲ κῆρες θανάτου, ἢ πρὸς ἐντέλειαν φράσεως εἴρηται. ἄλλως γὰρ ἡ κὴρ ἐλλιπῶς ἔχει μονάζουσα. ἢ καὶ πρὸς διαστολήν. εἰσὶ γὰρ κῆρες νόσου καὶ ἑτέρων κακῶν. ἐν δὲ τῷ θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν ὅ ἐστι στερήσας, μᾶλλον δὲ ὑποχωρῆσαι ποιήσας, ἐκ παραλλήλου ταὐτὸ δηλοῖ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ψυχή. τὸ δὲ κεκαδὼν, ἀχρεῖον μέν ἐστι λόγῳ πεζῷ. χρόνος δέ ἐστιν ἀορίστου δευτέρου ἐκ τοῦ χάζω ἔχαδον χαδὼν, καὶ ἰωνικῶς κεκαδὼν, ὡς τὸ λελαχὼν καὶ λελαβὼν καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτι τὸ ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, παραφράζων ἅμα καὶ διασαφῶν γοργῶς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, φησίν. ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε θεός. καθὰ καὶ προείρηται. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ ἐκεῖ μετὰ τὴν ἰσότητα, ἥτις ἦν τὸ μηδετέρους μεμνῆσθαι φόβου ὡς ὁ ποιητὴς ἡρμήνευσεν, ἡ τῶν τρώων ἧττα γέγονεν, οὕτως ἐνταῦθα τῆς μάχης εἰς ἶσα τανυσθείσης, εἶτα μετ' ὀλίγα φεύξονται ἀχαιοί. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ κατὰ ἶσα τανυσθῆναι τὴν μάχην ἑρμηνεύων εὐθὺς, ὁ ποιητὴς ἐπάγει. τοί δ' ἀλλήλους ἐνάριζον. οἱ γὰρ ἀλλήλους ἐναρίζοντες αὐτοὶ καὶ μάχην κατὰ ἶσα τεταμένην ἔχουσι. καὶ τὰς κεφαλὰς οἱ τοιοῦτοι ἐξισοῦνται κατὰ λόγον φιλόσοφον, εἴτε ἄνισοι πρὸς ἀλλήλους ἔφθασαν εἶναι εἴτε καὶ ἴσοι. τῇ γὰρ ἑκατέρωθεν ἀφαιρέσει τῶν ἴσων κεφαλῶν, φυλάττεται ἐν ὁμοιότητι, ἢ γοῦν ἀναλογίᾳ τῶν στρατευμάτων. καὶ ἔστι πως καὶ τοῦτο, ὁμοίιος ἤγουν ὅμοιος πόλεμος τὸ, ἀλλήλους ἐναρίζειν καὶ μὴ ἑτεραλκῶς ἔχειν. αὐτὸ γὰρ, ἄνισον καὶ οὐχ ὅμοιον οἷα νίκης ἔργον. τὸ δὲ ἐτάνυσσεν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται σχοινίου, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅπου πεῖραρ πολέμου ἐπαλλάσσεται κατά τινα σχοινίου πέρατα. Ὅτι ἐπὶ πεζῷ προμάχῳ πεσόντι, ἐρεῖ τις τὸ, πεζὸς θῦνε διὰ προμάχων εἵως ἤγουν ἕως φίλον ὤλεσε θυμόν. Ὅμηρος δέ γε ψεκτικῶς αὐτὸ λέγει περὶ τοῦ παιονίδου ἀγαστρόφου. ὃς δέον ὂν φυγεῖν, οὐκ εἶχεν ἵππους. οὐ γάρ οἱ ἵπποι ἐγγύς φησιν ἔσαν προφυγεῖν. ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. τοὺς μὲν γὰρ, θεράπων ἀπάνευθεν ἔχεν. αὐτὰρ ὁ πεζὸς θῦνε καὶ ἑξῆς ὡς ἐξετέθη. Ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ ἀγάννιφον Ὄλυμπον, φυλάττεται τὸ ἀμετάβολον τοῦ ἄγαν ἐπιρρήματος. ἤδη δέ πως καὶ ἐν τῷ ἀγάρροον ἑλλήσποντον. ὁ δέ γε Ἀγάστροφος τὸ κύριον ὡς εὐφωνεῖσθαι θέλων, ἀπέβαλεν αὐτό. γινόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἄγαν ὡς οἱονεὶ ἄγαν εὔστροφος. εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἀγάω γίνεται ἢ ἐκ τοῦ ἀγαίω τὸ ἐκπλήττω ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα. τοιοῦτον δέ τι νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνων. καὶ Ἀγαμήδης καὶ τῶν ὁμοίων. ὅρα δ' ἐν τοῖς περὶ τοῦδε τοῦ Ἀγαστρόφου πλοκὴν γραφῆς. μνησθεὶς γὰρ ὁ ποιητὴς αὐτοῦ νῦν ὡς οὐτηθέντος, εἶτα εἰπών τι περὶ Ἕκτορος, καὶ μεταξὺ ἄλλους πολλοὺς, φάμενος ὡς τὸν Ἀγάστροφον ὁ Διομήδης ἐξενάριξε σκυλευτικῶς, καὶ εὐθὺς ἐπισυνάψας τέσσαρα ἔπη περὶ τοῦ Πάριδος, ἐπάνεισιν αὖθις εἰς τὸ σκύλευμα τοῦ Ἀγαστρόφου, ὃ ἐνεργῶν ὁ Διομήδης, βάλλεται ὑπὸ Πάριδος.

Ὅτι

Ὅτι ἐπεὶ Ἕκτωρ ὀξὺ νόησεν, ὦρτο δὲ κεκληγὼς ἑπομένων καὶ Τρώων, ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα. νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ. ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. ὃ δὴ πᾶς ἂν εἴποι ἑταιριζόμενός τινα κατὰ κοινοῦ ἐχθροῦ. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ἀνταπόδοσιν ἀσφαλείας.

Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς. ἅμα δὲ, Τρώων εἵποντο φάλαγγες.
Τὸν δὲ ἰδὼν, ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν. οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
Ἄκρην κὰκ κόρυθα. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός.
Οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν. ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος αὐλῶπις. τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ.
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δουρὸς ᾤχετ' ἐρωὴν,
Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης.
Τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας,
Ἐξέλασ' ἐς πληθὺν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων, προσέφη κρατερὸς Διομήδης.
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὦ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν, ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι.
Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ὅν κε κιχείω.
Ἦ. καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Τυδεΐδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο ποιμένι λαῶν,
Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
Ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο,
Αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων.
Καὶ κόρυθα βριαρήν. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκε
Καὶ βάλεν. οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός.
Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσας
Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Βέβληαι. οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. ὡς ὄφελόν τοι
Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι,
Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος.
Οἵ τέ σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.

Ὀδυσσέα γὰρ φθάσαντα ὀτρῦναι, αὖθις ὁ Διομήδης ἀντερεθίζει πρὸς μάχην. τὸ δὲ βοὴν ἀγαθὸς, δεξιῶς παράκειται τῷ, ἐρίγησεν. ἵνα μὴ δι' ἀνανδρίαν ὁ ἀγαθὸς μάχεσθαι Διομήδης ῥιγῆσαι φαίνοιτο, ἀλλ' ὡς ἐρρέθη, διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου ῥηθεῖσαν βουλὴν τοῦ Διός.

Ἱστέον δὲ ὅτι σαφηνείᾳ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ ῥιγῆσαι φαίνεται τὸ, ῥίγιον αἴ κεν ἁλῶ ῥηθὲν πρὸς Ὀδυσσέως. καὶ ὅτι τὸ ἰδὼν ῥίγησε γράφοντές τινες ἰδὼν ἐνόησέ φασιν, ὡς οὐ διὰ δειλίαν πρῶτος εἶδεν ὁ ἥρως ἐπελθόντα τὸν Ἕκτορα, ἀλλὰ προσοχὴν δὲ καιριωτάτην. ὡς οὐδὲ Ὀδυσσεὺς δειλός ἐστι, τὸν Δόλωνα καὶ τὸν Ῥῆσον προσκεψάμενος. περὶ δὲ τοῦ κυλίνδεται εἰ καὶ προεῤῥέθη, ὅμως οὐ περιττὸν εἰπεῖν καὶ νῦν, ὡς ἀστείως ἔχει ἄρτι ῥηθὲν ὡς ἐπὶ κύματος, ὃ κυλίει Βορρᾶς ὑψόθεν καταπνέων. καὶ γὰρ Ἕκτωρ ἐξ ὑψηλοτέρων ἔρχεται ὡς καὶ προδιείληπται. ὑπὲρ ἠνεμόεσσα ἡ Τροία ἐστί. καὶ ἄλλως δὲ ὑψόθεν, ὡς οὐρανόθεν ἐκ Διὸς ἐπιών. οὕτω πάντοθεν ἀσφαλὲς τὸ νόημα. Σημειῶσαι οὖν ὅτι ἀέλλῃ τὸν Ἕκτορα φθάσας εἰκάσαι ὑπερᾳεῖ, καὶ ἑρμηνεύσας τὴν ἄελλαν ταύτην ἐν τῷ εἰκάσαι ζεφύρῳ ὑφ' οὗ κῦμα κυλίνδεται, λαβὼν ἐντεῦθεν ἀρχὴν, μετέλαβε τὸ κῦμα κυλίνδεται, εἰς τὸ πῆμα κυλίνδεται. μονονουχὶ λέγων ὅτι τὸ παραβολικῶς κυλιόμενον κῦμα, τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπικυλιόμενον πῆμα δηλοῖ. τὸ δὲ στέωμεν, πρωτότυπος ἐνεστὼς ποιητικῶς κατὰ τὸ, ποιέομεν καὶ τὰ ὅμοια. ἐξ οὗ ἐπενθέσει τοῦ υ στεύω. παθητικὸν στεῦμαι στεῦται

καὶ

καὶ συγκοπῇ στεῦται, ὅπερ ἐστὶν ὑφίσταται, ἤγουν ὑπισχνεῖται ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη. Ὅτι ὑποστήσας εἰς θάρσος ἐκεῖνον ὁ Διομήδης καὶ ἀφεὶς ἔγχος, ἔβαλε τὸν Ἕκτορα καταστοχαζόμενος κεφαλῆφιν ἄκρην κὰκ κόρυθα. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν. ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια τρίπτυχος αὐλῶπις. τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. καὶ ὁ Ἕκτωρ πολὺ ἀνεχώρησεν. ὦκα γάρ φησι ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, καὶ σκοτωθείς. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, ὀφθαλμοὺς κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν, στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών. καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ γαίης, ἤγουν ἐπὶ γῆς. μετὰ δὲ μικρὸν ἐν ὅσῳ Διομήδης ᾤχετο λήψεσθαι τὸ ἀφεθὲν δόρυ, τόφρα Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας ἐξέλασ' ἐς πληθὺν καὶ ἀπήλυθε, παρὰ βραχὺ πελάσας θανάτῳ. καὶ λαλεῖ μὲν ὁ Διομήδης τὰ εἰρησόμενα. Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπιστρέφεται ἀγαπῶν εἰ καὶ σέσωσται. Ἰστέον δ' ὅτι τὸ ἔβαλεν ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς ὡς μὴ δηλοῦν ἁπλῶς βέλους ἄφεσιν ἀλλὰ καὶ ἐπιτυχίαν, φησίν. οὐδ' ἀφάμαρτε. στοχασάμενος γὰρ τῆς κεφαλῆς ἔτυχεν. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. βάλεν, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. οὕτω καὶ τὸ πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς διασαφῶν, ἐπήγαγε τό, οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν. ὁμοίως καὶ τό, μίκτο δ' ὁμίλῳ, ἑρμηνεύει ἐν τῷ, ἐξέλασεν ἐς πληθύν. τὸ δὲ καταστοχαζόμενος τιτυσκόμενος λέγει, ὡς οὐκ ἂν φωνήσοι Καλλιόπη πεζική. οὗ θέμα ὡς καὶ προδεδήλωται ἀμετάβατον εἰς μέλλοντα, τύκω, καὶ πλεονασμῷ τύσκω, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τιτύσκω. τὸ δὲ κεφαλῆφιν ὁμωνυμίαν ἔφηνε. βάλλεται γάρ τις κεφαλῆφιν, οὐ μόνον ὅταν αὐτὴν ἐκείνην βληθῇ, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὸ περὶ αὐτήν, ὡς ἐνταῦθα ἡ κυνέη. τὸ δὲ ἄκρην κατὰ κόρυθα, πρὸς πιθανότητα εἴρηται. εἰ γὰρ περὶ τὸ κύτος ἐνέσκηψε, διέσχεν ἂν τὸ δόρυ, ὡς ἀντερειδούσης ἔσωθεν τῆς τοῦ Ἕκτορος κεφαλῆς. τὸ δὲ πλάγχθη χαλκός, ἀντὶ τοῦ ἐξεκρούσθη καὶ διεξέπεσε τοῦ σκοποῦ. γενικέως δὲ εἴρηται τὸ πλάγχθη, ὡς ἐπί τινος ἐμψύχου. τρίπτυχος δέ, ἡ τρεῖς πτύχας ἤτοι θέσεις ἔχουσα, καὶ ὡς εἰπεῖν τριέλυμνος διὰ στερρότητα πρὸς ἀσφάλειαν. ἔστι δὲ ἡ ταύτης παραγωγή, ὁμοία πως πρὸς τὸ δίπτυχα. δίπτυχα ποιήσαντες. αὐλῶπις δὲ ἡ ὡς εἰς αὐλὸν ἀνήκουσα, ὅ ἐστιν εἰς στενὸν καὶ μακρὸν ἀπολήγουσα. κεῖται γάρ ποτε καὶ ἐπὶ τοιούτου ὁ αὐλός. ὡς ἐν τῷ, αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθε. πάνυ δὲ κατακέχρηται εἰ καὶ τροπικῶς ὁ αὐλὸς ἐνταῦθα. καθὰ καὶ ἐν τῷ αὖλαξ. καὶ αὐτὴ γὰρ διὰ τὸ στενοεπίμηκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνόμασται. καὶ μὴν αὐτὴ ἔχει τι καὶ κοιλότητος ἐκ τῆς τοῦ ἀρότρου τομῆς. καί πως ἐγγίζει τῷ αὐλῷ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἤπερ ἡ αὐλῶπις τρυφάλεια, εἰ μὴ ἄρα καὶ αὐτῇ βοηθεῖ εἰς τροπὴν ἡ κατ' αὐτὴν κοιλότης. ὁ μέντοι ῥηθεὶς παχὺς αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας, σκληρότερον τέτακται. τὸ δέ, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, θεόθεν εἶναι καὶ τὰ καλὰ ὅπλα δηλοῖ. καὶ παρῴδηται τὸ τρυφάλεια καὶ ἑξῆς, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Κάλχαντα στίχου. ὃς θεόσδοτον ἐκείνῳ τὴν μαντικὴν εἶναι δηλοῖ. Ὅρα δ' ἐνταῦθα ὡς τῆς κυνέης ἀποσιωπηθείσης, ἀνεπλήρωσε τὸ αὐτῆς Ὅμηρος ὄνομα τρισὶν ἐπιθέτοις εἰπών, τρυφάλεια τρίπτυχος αὐλῶπις. πέλεθρον δὲ ἤτοι πλέθρον, μέτρον γῆς ποδῶν ρʹ. ὅθεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται ἀπέλεθρον, τὸ μὴ ὑποπίπτον πλέθρῳ κατὰ στέρησιν. ἢ τὸ πολυπέλεθρον κατ' ἐπίτασιν. τὸ δὲ ἀνέδραμε, ταὐτὸν ἐνταῦθα τῷ ἀνεπόδισεν, ἀνεχώρησε. καὶ οὐ κοινῶς ἀντὶ τοῦ ἀνέβη κατὰ τό, ὁ δ' ἀνέδραμε ἔρνεϊ ἶσος. τὸ δὲ μίκτο δ' ὁμίλῳ, ἀστείως ἔχει. Διομήδης μὲν γάρ, ἑνὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ἔμικτο, καὶ οὕτω τὸν Ἕκτορα ἔβλαψεν εἰς κίνδυνον. Ἕκτωρ δὲ οὐκ ἔχει σωθῆναι εἰ μὴ τῷ ὁμίλῳ μιχθεὶς ἐξελάσει εἰς πληθὺν ἀναδραμών. καὶ ἄλλως δέ, μυκτηρίζει ἐὰν ὁ ἄριστος καὶ ὅλων ἡρώων ἐξέχων, οὕτως ἀγεννῶς ὁμίλῳ ἐμίγη. τὸ δὲ στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, ὡς μέσον ἐστὶ πτώσεως καὶ στάσεως, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ χειρὶ παχείῃ, ἐνταῦθα μάλιστά ἐστι καίριον. ἐχρῆν γὰρ τοιαύτῃ χειρὶ τὸν πίπτοντα ἥρωα ἐπερείσασθαι καθὰ καί τι βάρος κίονι στερρῷ. νὺξ δὲ καὶ νῦν συνήθως Ὁμήρῳ, οὐ μὴν κατὰ πᾶσαν γῆν, ἀλλ' ἡ καλύπτουσα τοῦ δεῖνος ὄψιν σκότωσις. λέγεται δέ ποτε οὕτω, καὶ ἡ ἐκ νεφῶν περὶ ἥλιον ζόφωσις. ὅλως δὲ εἰπεῖν, νὺξ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐ μόνον ἡ σωματικὴ δαίμων τοῦ μύθου, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινῶς οὕτω λεγομένη. ἔτι δὲ καὶ ἡ σκοτεινὴ ἐκ νεφῶν κατάστασις ἐν ἀέρι, ναὶ μὴν καὶ ὁ τῶν ὀμμάτων σκοτισμός, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ Κιμμερίων λόγῳ κεῖται. Ὁ δὲ Διομήδης φεύγοντος ὡς ἐρρέθη τοῦ Ἕκτορος, δουρὶ ἐπαΐσσων προσέφη. ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι ἦλθε κακόν. νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο θεὸς ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, εἴ που καὶ ἔμοιγε θεὸς ἐπιτάρροθός ἐστι. ταῦτα δὲ εἴποι ἂν ἅπας ἡττώμενος μέν, ἀναπαλαίσων δὲ ὅμως ἐλπίζων καὶ καταβαλεῖν τὸν ἀντίπαλον.

Καὶ ὅρα ὅπως καιρίως ὁ Διομήδης ἀνθυβρίζει τόν, ἦν ὅτε, ὑβρίσαντα. Ἕκτωρ μὲν γάρ ποτε, κακὴν γλήνην προσεῖπεν αὐτόν. ὁ δὲ ἄρτι φεύγοντα ἐκεῖνον ἰδών, κύνα ὠνόμασεν, οὐ λυσσητῆρα καὶ δραστήριον ὁποῖος ἐν ἄλλοις φαίνεται, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων δηλαδὴ οἳ πτώσσουσιν ὑπὸ λέοντι. τὸ δὲ ἐρύσατο, οὐκ αὔξησιν ἔχει ὡς ἀπὸ τοῦ ῥύω, ἀλλὰ φιλικῶς ἐρρέθη ἐκ τοῦ ἐρύω τὸ φυλάσσω. τὸ δὲ μέλλεις εὔχεσθαι, στοχαστικῶς εἴρηται. οὐ γὰρ εἶπεν ᾧ εὔχῃ, ἀλλ' ᾧ μέλλεις, ἤγουν ἔοικας εὔχεσθαι. ἄλλος γὰρ ἄλλῳ θεῶν αἰειγενετάων καὶ ῥέζει καὶ εὔχεται. δύναται δὲ εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφείλεις ὡς καὶ ἑτέρωθι. δοῦπος δὲ ἀκόντων, ἐκ μέρους ἡ ἁπλῶς μάχη. μέρους δέ, τοῦ ἐν ὅπλοις πάντως κρείττονος. ἐπαινετέοι γὰρ μάλιστα οἱ αἰχμηταί. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν ἀκοντισταί. ἔστι δὲ δοῦπος ἀκόντων ὁ πόλεμος, πρὸς διαστολὴν ἄλλων δούπων. τὸ δὲ ἐξανύω, ἀντὶ μέλλοντος τοῦ τελέσω. δηλοῖ γὰρ τὸ εἰς τελευτὴν ἀγάγω. τὸ δὲ ἐπιτάρροθος ὅτι πλεονασμὸν ἔχει τῆς τὰρ συλ-

λαβῆς

λαβῆς, ἐπίῤῥοθος γὰρ ὁ σπουδαῖος ἐπίκουρος καὶ μετὰ ῥόθου βοηθῶν, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι τὸ ἐπιείσομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιπορεύσομαι, ἐλεύσομαι, ἀπ᾽ ἐνεστῶτός ἐστι τοῦ εἴω. καθὰ καὶ πρὸ βραχέων τὸ, ὅθι καταείσατο γῆς. ἤγουν ὅπου γῆς τὸ τοῦ Διομήδοιο δόρυ κατῆλθεν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου εἴω οὗ καὶ χρῆσις προσεσημείωταί που, καὶ τὸ ἦεν ἀντὶ τοῦ ἦλθον μέσος ὑπερσυντέλικος ἀπὸ τοῦ ἦια μέσου παρακειμένου. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ὅν ἄν κιχείω, λέγει δὲ αὐτὸ Διομήδης, σχήματι συνήθει, ἐμερίκευσεν Ὅμηρος τὸ καθόλου. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις ἐπίορκον ὀμόσσῃ. τὸ μέντοι κοινὸν, οὕτω. τῶν ἄλλων ὧν ἂν κιχείω. καὶ ἄνθρωπον, ὃς ἐπίορκον ὀμόσει. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ. Ὅτι Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο, ἐπὶ τῷ Διομήδει σκυλεύοντι τὸν προειρημένον Ἀγάστροφον, τόξα τιταίνεται. στήλῃ κεκλιμένος ὅ ἐστι περιεχόμενος, καὶ κρυπτόμενος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου Δαρδανίδαο παλαιοῦ δημογέροντος. Καὶ ὅρα ὅτι καὶ νῦν Ὅμηρος μνήμην τῆς ἡρωΐδος Ἑλένης παραῤῥιπτεῖ. σημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ ὡς πολλάκις τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνόματι, εἰς οὐδὲν κατεπεῖγον καὶ τὴν Ἑλένην προστίθησιν, ἀναμιμνήσκων τῆς αὐτῆς ἀσελγείας τοὺς ἀκροατάς. ἢ καὶ θέλων συχνὰ μεμνῆσθαι αὐτῆς τὸν ἀκροατὴν, ὡς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως. οὐ γὰρ ἔχει Ὅμηρος μὴ φιλεῖν καὶ αὐτήν. οὐχ οὕτω τοῦ γένους οὐδὲ τοῦ κάλλους οὐδὲ τῶν λοιπῶν ἃ τὴν Στησιχόρειον παλινῳδίαν πεποίηκε, ἀλλὰ καὶ ὅτι μετάμελον ἐκείνη σωφρόνως πάσχει, ἐφ᾽ οἷς οὐκ εὖ πεποίηκε. καὶ ὅτι ἀφορμὴ ἐπιδείξεως αὕτη μεγάλης τῷ ποιητῇ γέγονε συγκροτήσασα τηλικαύτην πραγματείαν αὐτῷ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὑπεξαγαγὼν ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα διὰ τοῦ Κόωνος, ἀπάγει νῦν καὶ τὸν Διομήδην διὰ τοῦ Πάριδος. εἶτα τὸν Ὀδυσσέα διὰ τοῦ Σώκου. καὶ ἄλλως τοὺς λοιπούς. καὶ οὕτω τῶν ἀρίστων ἀπόντων, ῥᾴων ἡ νίκη τῷ Ἕκτορι γίνεται, πελάζοντι κατὰ βουλὴν τοῦ Διὸς ταῖς ναυσί. τόξα δὲ πληθυντικῶς καὶ νῦν, τὸ κατωτέρω ἑνικῶς τόξον. ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸ ἅρμα, ἅρματα. τὸ δὲ τιταίνω, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ Τιτὰν Τιτᾶνος, τοῦτε κατὰ μῦθον λαμβανομένου, καὶ τοῦ κατὰ σκῶμμα. ὅπερ ἐνέφηνε καὶ ὁ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἄστυτος γέρων, ἢ ἀστυάναξ. ὃς δηλαδὴ οὐκ εἶχε στύεσθαι τὴν ἔμβολον καθὰ παίζει ὁ κωμικός. εἰ γὰρ ἐκεῖνος οὐκ εἶχε τανύσαι, ὁ ἄρα τανύσαι δυνάμενος κατὰ τὸν νοῦν ἐκείνου, εἴη ἂν Τιτάν. τὸ δὲ στήλῃ περιέχεσθαι κρύβδην τὸν Πάριν ἄοπλον ἐλλοχῶντα, ἔχει τι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀστεῖον σκῶμμα, εἰ νεκρὸν ἀντὶ ἀσπίδος προβέβληται. καὶ ὡς οἷά τις τὰ εἰς μάχην ἄψυχος παρὰ νεκροῦ στήλῃ ἑστὼς, ποιεῖ ἅπερ ποιεῖ. ὅτι δὲ πρὸ τούτου καὶ ὁ Ἕκτωρ ὑπὸ τῇ αὐτῇ ἦν προγονικῇ στήλῃ προϊστόρηται. ἀνδρόκμητος δὲ στήλη, ἡ ἐπὶ ἀνδρὶ οὐ ζῶντι, ἀλλὰ καμόντι ὅ ἐστι θανόντι, εἰπεῖν γὰρ περὶ ἣν ἄνδρες ἔκαμον, ἀβαθές ἐστι καὶ ἀπερινόητον. ἔχει δὲ ἀμφιβολίαν εἴτε στήλῃ ἀνδροκμήτῳ συντακτέον, εἴτε ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. στήλη δὲ κυρίως, ἡ ἐκ λίθου ὡς ἀπὸ τοῦ στῶ στήσω καὶ τοῦ λᾶς ὁ λίθος, ὁ ἐκ λίθου δηλαδὴ ἀνεστηκὼς ἀνδριάς. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης στήλης, οὐ μόνον στηλίτης ἄῤῥητον ὄνομα, ἐξ οὗ στηλιτεύειν σκωπτικῶς τὸ στήλαις ἐγγράφειν τὰ κατά τινων, ἀλλὰ καὶ ὁ στύλος τροπῇ ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἅλμη ἁλμυρός. καὶ τηρῶ τυρός. τὸ δὲ κεκλιμένος, ἀντὶ τοῦ περιεχόμενος, ὡς καὶ ἐν τῷ, λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. ἢ ἀντὶ τοῦ κρυπτόμενος. διὸ βαλὼν τὸν Διομήδην ἐκ λόχου, ἀνεπήδησεν ἐκφήνας ἑαυτόν. δημογέρων δὲ Ἶλος, οὐχ ἁπλῶς γέρων τοῦ δήμου ἤγουν ὁ τυχὼν γέρων κατὰ τὸ, δῆμον ἐόντα ἤγουν δημότην καὶ ἕνα τῶν πολλῶν, καὶ δήμου ἀρίστοιο ἤγουν ὁμίλου, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄντας τείχους. ἐλέγοντο γὰρ οὕτω καὶ οἱ βασιλεῖς. ὡς παρὰ τοῦ δήμου γέρας ἔχοντες, ἤγουν παρὰ τῷ δήμῳ γεραροί. καὶ ἔστιν ἡ λέξις αὕτη, οὐ ταπεινὴ, ἀλλὰ σεμνὴ καὶ βασιλική, ὡς δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν τῇ γ΄ ῥαψῳδίᾳ δημογέροντες. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς, ἕως καὶ παρ᾽ Ἴλου σῆμα τοὺς Τρῶας ἐτρέψαντο. ἔνθα καὶ Ἀγαμέμνων πρὸ ὀλίγου αὐτοὺς ἀνέστειλε. τὸ δ᾽ ἐντεῦθεν, δυστυχοῦσιν Ἀχαιοὶ Διομήδοιο βληθέντος, ὡς καὶ ἐκεῖ τοῦ βασιλέως τρωθέντος. φράζει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ τοῦ Διομήδοιο δυστύχημα οὕτω. ἤτοι ὁ μὲν, ἤγουν ὁ Διομήδης θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο αἴνυτο, τουτέστιν ἀφῄρει ἀπὸ στήθεσφι παναίολον. ἀσπίδα τ᾽ ὤμων. καὶ κόρυθα βριαρήν. Ἀλέξανδρος δὲ προθέμενος ἀριστεύοντα τὸν Διομήδην βαλεῖν, τόξου πῆχυν ἀνέλκε. καὶ βάλεν οὐδ᾽ ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς, ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. διὰ δ᾽ ἀμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας, ἐκ λόχου ἀμπήδησε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. βέβληαι, οὐδ᾽ ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. ὡς ὄφελόν τοι νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι. ἢ μᾶλλον ἑλέσθαι, οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος, οἵ τέ σε πεφρίκασι λέονθ᾽ ὡς μηκάδες αἶγες. Καὶ ὅρα ὅπως ἀνόητος ὁ Πάρις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὕτως εἰκῆ ἐκκαλύπτων τοῖς πολεμίοις τὰ τῶν πολιτῶν ἐλαττώματα. ὅτι δηλαδὴ τὸν Διομήδην ὑπερλίαν πεφρίκασι. καὶ ὡς ἀσχημονεῖ, ἐφ᾽ οἷς οὐδέν τι μέγα πράξας μεγάλα φρονεῖ. ὃς ἀλλαχοῦ τε φευγόντων Ἀχαιῶν ὀϊστεύσας, ἵππον βάλλει μόνον, καὶ αὐτὸν τοῦ πρεσβυτάτου Νέστορος. καὶ νῦν δὲ λοχήσας καὶ βαλὼν ἕνα τινὰ, οὐ μόνον οὐκ ἀναιρεῖ, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐν καιρίῳ βάλλει. δῆλον δ᾽ ὅτι ὡς τὰ πολλὰ τῶν σκυλευομένων ἀπεχθάνεται ὁ ποιητής. οὐ μόνον γὰρ νῦν ὁ Διομήδης δι᾽ αὐτὸ τιτρώσκεται, ἀλλὰ καὶ μετ᾽ ὀλίγα ὁ Εὐρύπυλος. πρὸ δ᾽ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς φέρων ἀν᾽ ὅμιλον τὰ τοῦ Ἰφιδάμαντος ὅπλα, τιτρώσκεται ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Κόωνος. καὶ Ἐλεφήνωρ δὲ πρὸ τούτων ἐν τῇ τῆς μάχης καταρχῇ, σκυλεύων πίπτει. ὅθεν καὶ ὁ σοφὸς Νέστωρ συμβουλὴν εἰσήγαγε μή τινα ἐνάρων ἐπιβάλλεσθαι. ἵνα ὕστερον ἥσυχοι συλᾶν ἔχωσιν αὐτά. Ὅρα δὲ ὁμη-

ἀεικὲς θέλημα καὶ ἐν τῷ, θώρηκα παναίολον καὶ κόρυθα βριαρήν. αὐτὰ γὰρ σὺν ἐπιθέτοις ἐκθείς, τὴν ἀσπίδα ψιλῶς ἔφρασε. τόξου δὲ πῆχυς, ἢ περιφραστικῶς τὸ τόξον ὅλον ὅπερ χεὶρ διὰ τοῦ τοξότη ἐστίν, ἢ τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω τῆς τοῦ τόξου λαβῆς. ἤγουν κέρατα ἐξ ὧν τὸ τόξον συμβέβληται. ἀφ᾽ ὧν πάλιν τὸ ὅλον τόξον δηλοῦται. εἴρηται δὲ καὶ τοῦτο μεταφορικῶς κατά τινα ὁμοιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πήχεων. ὡς γὰρ ὁ ἡμέτερος πῆχυς εἰς τὸ πλατὺ τῆς χειρὸς τελευτᾷ, οὕτως ἑκάτερα τοῦ τόξου τὰ μέρη, τὸ θέναρ τῆς κρατούσης χειρὸς καὶ τοὺς δακτύλους ἔχουσιν ἀντερείδοντας ὅτε καιρὸς μεταχειρίσεως. ὡς εἶναι πῆχυν οἱονεὶ τῆς χειρὸς τοῦ τοξότου τὸ ἄνω κυρτὸν τοῦ τόξου καὶ τὸ κάτω. ἢ ἄλλως δὲ εἴγε δάκτυλοι τόξου τολμηθῶσι λεχθῆναι τὰ περὶ ἑκατέραν κορώνην, εἶεν ἂν πήχεις τὰ μετὰ τοὺς δακτύλους τύπους. τὸ δὲ ἀνέλκεν, ἢ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. οὐ γὰρ πάνυ δηλοῖ τὸν ἄνω ἑλκυσμὸν ὡς ὅτε τις ἱμονιᾷ ὕδωρ ἀνέλκει ἢ ἰχθὺν ἀγκίστρῳ, ἢ καὶ ἠρεμαίαν τινὰ δηλοῖ ἄνω ἕλκυσιν ὡς οἷα μὴ κατακύψαντος τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ἑλκυσμῷ. μάλιστα δὲ ἀνέλκει, ὡς ἄνωθεν ἐκ τοῦ τύμβου διοϊστεύσας κατὰ Διομήδους ταπεινοτέρου ὄντος. διὸ καὶ ὁ τοῦ ποδὸς ταρσὸς ἐκείνου βέβληται. καὶ ἄλλως δέ, ὃς μὲν λόγον ἐοίκει ἀνδρῶν, ἕλκει τόξον. ὃς δὲ λόχου ἀναπηδήσει κατὰ τὸν Πάριν, ἀνέλκειν αὐτὸ λέγοιτ᾽ ἄν. τὸ δὲ ἢ βάλον οὐδ᾽ ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, ἀποδεξάμενος τῆς φράσεως ὁ ποιητής, ἢ καὶ ὡς ἐν σχεδιασμῷ διπλολογῶν, παρακατιὼν πάλιν ὁμοίως ἔφρασεν ἐν τῷ βέβληαι οὐδ᾽ ἅλιον καὶ ἐφεξῆς, ὡς ἀνωτέρω κεῖται. οὐκ ἀπαξιώσας πλάσαι τὸν Πάριν λαλοῦντα ὡς καὶ αὐτὸς δὴ Ὅμηρος ἔφρασεν. ἀλλὰ δείξας κἀνταῦθα, ὡς δυνατόν ἐστι τὴν αὐτὴν καὶ ἔννοιαν καὶ φράσιν εἰς διαφόρους ἔρχεσθαι. ταρσὸς δὲ ποδός, τὸ κάτω πλατύ, ἀπὸ τοῦ τέρσω τὸ ξηραίνω. τοιοῦτον γὰρ τὸ μέρος ὀστῶδες ὄν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ πτέρυγος ὀρνέων ἡ λέξις αὕτη κεῖται, καὶ ἐπὶ μέρους τειρήρεων. σημαίνει δέ ποτε καὶ πόλιν. καὶ τάλαρον δὲ τυρῷ χλωρῷ χρήσιμον, ἐν ἄλλοις εἴρηται. ὧν πάντων πρὸς διαστολὴν πέφρασται ταρσὸς ποδός. δεξιτερὸς δὲ πλάττεται πούς, πρὸς ἱστορικὴν πιθανότητα. γίνεται δὲ τὸ δεξιτερὸν ἀπὸ τοῦ δεξιὰ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἵνα ἐξομοιωθῇ πρὸς τὸ ἀντίθετον ἀριστερόν. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀριστερόν, οὕτως ἐκ τοῦ δεξιοῦ δεξιτερόν. τὸ δὲ ἐν γαίῃ κατέπηκτο, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ διαμπερές. τὸ γὰρ ἄνω μὲν ἐνσκῆψαν, καταπηχθὲν δὲ εἰς γῆν, διαμπερὲς βέβληκε. τὸ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας, ὡς ἐν λόγῳ σκώμματος κεῖται. οὐ γὰρ μειδιᾷ ἡρωϊκῶς καὶ ὡς εἰπεῖν κατὰ τὸν Αἴαντα βλοσυροῖς προσώποις, ἢ καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς πρὸ μικροῦ ἐπὶ Δόλωνος, ἀλλὰ ἐκλύτως γελᾷ. Καὶ ὅρα τὴν αὔξησιν. οὐ γὰρ μειδήσας ἔφη, ἀλλὰ γελάσσας, καὶ οὐχ ἁπλῶς γελάσσας, ἀλλὰ καὶ ἡδὺ γελάσσας. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ μάλα ἡδύ. καγχαλῶν ὁ ἄφρων ἐφ᾽ οἷς ὡς ἐρρέθη οὐδὲν μέγα ἤνυσε, τί γὰρ μέγα, εἴπερ ἐκ λόχου ἕνα τοῦτον βαλών, οὐ μόνον οὐκ ἀνεῖλεν, ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐν καιρίῳ ἔβλαψεν. ἐν δὲ τῷ, ἐκ λόχου ἀμπήδησεν, ἑρμηνεύεται τὸ στήλῃ κεκλιμένος, ὅπερ ἦν περιεχόμενος ὡς διὰ τῆς ἑτέρας στήλης ἔμψυχος, τῇ παλαιᾷ συνιστάμενος, ἴσως δέ, ἢ αὐτὸ τοῦτο κεκλιμένος ἐν αὐτῇ κατὰ νόμους λόχου, ὡς δηλοῖ τὸ ἀνεπήδησε διὰ τῆς ἀνά προθέσεως. ὁ γὰρ ἀναπηδῶν, ἐξ ὑφιζήσεως ἀναπηδᾶν ἔοικε. δοκεῖ δὲ τὸ ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ ὡς διὰ ἐτυμολογικὸν τοῦ λόχου εἶναι. ὁ γὰρ ἀναπηδήσας, δῆλον ὅτι ἐλέγετό πως ἤγουν ἔκειτο ἢ ἐκάθητο, ὡς παρῆχθαι τὸν λόχον ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος. ἵνα ᾖ λοχᾶν, τὸ ὑποκαθῆσθαι ἐνεδρευτικῶς. τὸ δὲ βέβληαι, οὐδ᾽ ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, ἐλλιπῶς ἔχει τοῦ χειρὸς οἷα Πάριδος ἐπιτρέχοντος οἷς λέγει, ἀνωτέρω δ᾽ ἐντελῶς ἔχει τὸ οὐδ᾽ ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. τὸ δὲ ὡς ὄφελόν τοι καὶ ἑξῆς, ὁμολογία ἐστὶ τοῦ Πάριδος ὡς προθεμένου μὲν ἀνελεῖν τὸν ἥρωα οὐκ εὐστοχήσαντος δέ, ὥς που καὶ ἄλλοτε φευγόντων Ἑλλήνων, ἴσον ἐρρέθη ἀντὶ ἀνδρὸς βαλεῖν οὐκ ἐπιτυχῶς. τὸ δὲ ἐξελέσθαι θυμόν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν καὶ ἀφελεῖν, ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ ἐξαίρετον ἐν ἀνθρώποις λαβεῖν. εἰ δὲ γράφεται ἐκ θυμὸν ὀλέσσαι, συγκροτεῖ τὴν γραφὴν Εὐριπίδης ἐν τῷ, Ἐκ [illegible] τ᾽ ἀπόλλυται ψυχή. τὸ δὲ καὶ Τρῶες, ἢ περιττὸν ἔχει τὸν σύνδεσμον, ἢ κοινοποιεῖται καὶ αὐτοὺς τὴν κακότητα. τὸ δὲ ἀνέπνευσαν, πολλὴν ἀγωνίαν τῶν Τρώων δηλοῖ, κακῶς διακειμένων. ὡς μὴ δὲ δύνασθαι ἀναπνεῦσαι καθὰ πρὸ μικροῦ Ἕλληνες φεύγοντες ἀνέπνεον. καὶ ἡ ῥηθεῖσα δὲ παραβολὴ τὸ φρίσσουσιν ὡς λέοντα αἶγες, πάνυ πολλὴν ἑρμηνεύει ἀγωνίαν Τρωϊκήν. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ἀνέπνευσαν, ἀντὶ τοῦ ἀνεζωώθησαν, πνοὴν πάλιν σχόντες καθὰ καὶ προγέγραπται. τὸ δὲ κακότητος, ἀσφαλείας χάριν κεῖται. ἵνα λέγῃ ὅτι εἰς καθαρὰν ἀναπνοὴν κατέστησαν οἱ κακῶς ἔχοντες. ἄλλως γάρ, καὶ οἱ εὐτυχῶς ζῶντες διαπαντὸς ἀναπνέουσι. τὸ δὲ λέοντα ὡς μηκάδες αἶγες, γοργῶς ἐφράσθη ὡς ὁ καιρὸς ἐπεμέτρει. τὸ δὲ μηκάδες μίμημα ὂν φωνῆς, ἁρμόζει οὐ μόνον ἐπὶ αἰγῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεμάδος ὡς προερρέθη καὶ λαγωοῦ.

Ὅτι καὶ βληθεὶς ὁ Διομήδης ὑπὸ Πάριδος καὶ ἀκούσας ἃ ἤκουσεν, ὅμως γενναῖα φρονεῖ. ἢ τὸ ἐκείνου καταβάλλει φρόνημα, λαλήσας ἑαυτοῦ ἄξια. εἰ δὲ ὕστερον ὑποχωρεῖ τῆς μάχης, καινὸν οὐδέν. ἤχθετο γὰρ

Τὸν δ᾽ οὐ ταρβήσας, προσέφη κρατερὸς Διομήδης.
Τοξότα λωβητήρ, κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα.
Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί.
Νῦν δέ μ᾽ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὔχεαι αὔτως.

Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων.
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
Ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι.
Τοῦ δὲ, γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί. ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων,
Πύθεται. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Ἔστη πρόσθ'. ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος βέλος ὠκὺ
Ἐκ ποδὸς ἕλκ'. ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω. μέγα μὲν κακὸν αἴ κε φέβωμαι,
Πληθὺν ταρβήσας. τὸ δὲ, ῥίγιον αἴ κεν ἁλώω
Μοῦνος. τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός.
Οἶδα γὰρ ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο.
Ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
Ἑστάμεναι κρατερῶς. ἤ τ' ἔβλητ' ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον.
Ἕως ὁ, ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων.
Ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.

κῆρ, ἐπενεχθείσης ὀδύνης. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης. τοξότα λωβητὴρ κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως. οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο. ἦ τ' ἄλλως ἐπ' ἐμεῖο καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι. τοῦ δὲ, γυναικὸς μὲν ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί. παῖδες δ' ὀρφανικοί, ὁ δὲ, αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πύθεται. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες. ἡ παράφρασις διασαφητική ἐστι τοῦ ἐν ἄλλοις ῥηθέντος ὡς οἱ ἐν πολέμῳ κείμενοι, οἰωνοῖς εἰσὶ φίλτεροι ἢ γυναιξί. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ κατὰ Διομήδην χωρίον ἐν ᾧ μεγαλόφρων ὁ ἥρως φαίνεται, καὶ ἀληθῶς κρατερός. ὃς οὔτε πληγὴν τὸ περὶ αὐτὸν τραῦμα καλεῖ. καὶ ἐν ἀκμῇ δὲ τοῦ πάσχειν ὢν, πειραθῆναι σὺν τεύχεσι θέλει τοῦ πολεμίου. καὶ τρόπον τινὰ, προκαλεῖται τὸν βαλόντα εἰς τὸν κατὰ συστάδην πόλεμον, ὡς οἷα λογισμὸν καὶ αὐτὸς ἔχων. ὁποῖον ὁ ῥηθησόμενος Ἀγαμέμνων παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ. τῶν δὲ τοῦ ῥηθέντος χωρίου νοημάτων τὸ, εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον πειρηθείης οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ βιὸς, ῥηθείη ἂν, παρά τινος πρὸς τὸν πόρρωθεν λοιδοροῦντα ἢ ἄλλως κακουργοῦντα. ὁ δὲ ὑβριζόμενος πρός τινος ἢ βλαπτόμενος μὴ ἐπιστρεφόμενος δὲ, εἴποι ἂν τὸ, οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων, κωφὸν γὰρ βέλος καὶ ἑξῆς. ὃ δὴ καὶ ὡς γνωμικόν ἐστι. τὸ δὲ ἀμφίδρυφοι παρειαὶ καὶ ἑξῆς, οἰκεῖον ἐπὶ ἀνδρὸς ἀριστέως ἐν μάχῃ πεσόντος ᾧ γυνή τε ἦσαν καὶ παῖδες. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. τὸ δὲ τοξότα λωβητὴρ, οὐχ ἁπλῶς ὕβρις ἐστί. τοξότης γὰρ καὶ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις καὶ τῶν ἡρώων οἱ κράτιστοι. Ἡρακλῆς, Ἴδας, Εὔρυτος, καὶ κατὰ ἐνίους Φιλοκτήτης, Τεῦκρος, Μηριόνης. ἀλλ' ὑφ' ἓν νοητέον, τοξότα λωβητήρ. ἵνα λέγῃ ὦ φαῦλε τοξότα. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ὦ ἀχρεῖον τὴν τοξικήν. καὶ κατὰ τὸν λόγιον κωμικὸν φάναι, λωβητὰ τέχνης τῆς εἰρημένης δηλαδή. τοιαῦτα δὲ καὶ ἕτερα παρὰ τῷ ποιητῇ προσφανῆ ἐν παραθέσει λέξεων ἔχοντα τὴν ὑφέν. τινὲς δὲ ἰδίᾳ λέγοντες τὸ τοξότα, φασὶν οὐκ ἐν γενναίοις τίθεσθαι τοὺς παλαιοὺς τὸν τοξότην. διὸ καὶ ᾔδεσαν μὲν τοξεύειν οἱ ἄριστοι, προετιμῶντο δὲ τὴν σταδίαν μάχην. ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς διὰ πάσης τῆς Ἰλιάδος, τόξον ἅπαξ χειρίζεται κατὰ τὴν νυκτεγερσίαν. τὸ δὲ κέρα ἀγλαὲ, οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ τόξοις ἀγλαϊζόμενε. ἵνα λέγῃ κέρατα τοὺς προρρηθέντας πήχεις τοῦ τόξου. οἵπερ εἰσὶν ὡς ἐδηλώθη συμβεβλημένα κέρατα. οἱ δέ φασι τὸ κέρα ἀγλαὲ, ἀντὶ τοῦ κάλλιστε τὴν τρίχα. καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων. ἄλλως γὰρ καθ' αὑτὸ οὐδὲ τὸ κομᾶν κακὸν, ὡς οὐδὲ τὸ τοξεύειν. εἴγε καὶ οἱ Ἕλληνες καρηκομόωντες γράφονται. καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης. ἔστι τὸ τῶν γυναικῶν δὲ εὐκόμους, εἰς ἐπαίνου λόγον ἐστὶν αὐταῖς. διὸ καθάπερ τὸ τοξότα λωβητὴρ, οὕτω καὶ τοῦτο ὑφ' ἓν ἀναγνώσκουσι. κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. ἤγουν κομῶν ἐπὶ τῷ παρθένους ὑπάγεσθαι. ὅτι δὲ καλὴ κόμη τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἐπαφρόδιτος προμεμαρτύρηται. οἱ δὲ ταῦτα οὕτω λέγοντες, φασὶ καὶ ὡς κέρας ἐστὶν, ἡ ἐμπλοκὴ τῶν τριχῶν. καθὰ παρ' Ἀθηναίοις ὁ κρώβυλος. ὃς τῶν εὐγενῶν καὶ ἰθαγενῶν ἦν δεῖγμα. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει ὅτι κέρας

ἐπὶ τριχὸς, μάλιστα ἐπὶ βοῶν καὶ ἄλλων θηρίων λέγεται. καὶ ἕτεροι δὲ, σπανίως φασὶν ἐπὶ τριχὸς ἀνθρώπου τὸ κέρας λέγεσθαι. κυρίως δὲ κόμην καὶ τρίχα καὶ πλοχμὸν καὶ ἔθειραν. οἱ δὲ περὶ Ἡρόδωρον καὶ Ἀπίωνα, καὶ τοιαῦτά φασιν. ἐμπλοκῆς τι γένος εἰς κέρατος τύπον ἀνεπλέκοντο οἱ παλαιοί. καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐκάλουν αὐτό. καὶ ἄλλα δὲ ἦσαν τριχῶν κοσμήματα. ὁ γοῦν Σώφρων φησὶ περὶ κορώνας ἀναδούμενοι. καὶ ἀθηναῖοι τέττιγας ἀνεπλέκοντο. καὶ παρ' Ὁμήρῳ πλοχμοί τινες χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Ἀριστοτέλης δέ φασι κέρα ἀγλαὸν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ αἰδοίῳ σεμνυνόμενον. ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου τὴν λέξιν ἐκεῖνος νοήσας. καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος, ἁπαλὸν κέρας τὸ αἰδοῖον εἰπὼν, ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι. παρθενοπίπης δὲ, ὁ τὰς παρθένους ὀπιπεύων, ὅ ἐστιν ἐπιτηρῶν οἷα γυναιμανὴς ὡς προέσκωπται. ὡς καὶ γυναικοπίπης, ὁ τὰς γυναῖκας. πρὸς ὃ παίζων ὁ κωμικὸς, πυρροπίπην σκώπτει τινὰ ὡς ὀπιπεύοντα τοὺς πυρρούς. τινὲς δέ φασιν καὶ ὅτι παρθενοπίπην τὸν Πάριν εἰπὼν, πικρῶς κατηγόρησεν εἴπερ μὴ μόνον γυναιμανής ἐστιν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν κατακλείστων παρθένων τῇ ἀπάτῃ φθάνει. ἕτεροι δὲ παρθενοπῖπα γράφουσιν ὅ ἐστι παρθένοις ἐοικὼς τὴν ὄψιν. ἐπαφρόδιτος γὰρ ὁ Πάρις ὡς εἴρηται. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς φησι θεοειδής. τὸ δὲ εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης καὶ ἑξῆς. παραφράζων ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς ἐν τοῖς Ἀγαμέμνονος πρὸς τὸν Τεῦκρον φησὶ τὸ, μέγ' ἄν τι κομπάσειας ἀσπίδ' εἰ λάβοις. ὃς καὶ τὸν τοξότην ἐξευτελίζων ὁμηρικῷ ζήλῳ. ἦν δὲ ὁ τοξότης ὁ Τεῦκρος, φησίν. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. οὐ λωβητῆρα τοξότην προσειπὼν, ἀλλ' ἀρκοῦν εἰς ὕβριν λογισάμενος, τὸ μόνον τοξότην ἐκεῖνον προσειπεῖν. τὸ δὲ ταρφέες ἰοὶ, οὐ μόνον σκωπτικῶς πλῆθος δηλοῖ ὡς οἷα θάμνων τινῶν τούτων ταρφέων προσπεφυκότων τῷ Πάριδι, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰς τὸ τοξεύειν ἐμφαίνει γοργότητα. ὡς πυκνοτοξότου ὄντος τοῦ Πάριδος. ἐπεὶ δὲ τοῦ ταρφέος ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ τρέφειν ἐστὶν, εἴποι ἄν τις ἀστείως ἐνταῦθα, ὡς τῶν ταρφέων ὀϊστῶν, ἡ μὲν ἐκφώνησις θρεπτική. τὸ δὲ ἔργον φθοροποιόν. ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τοῦ βιοῦ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς τῇ μὲν προφορᾷ τὸν βίον δηλοῦντος. ἀποτέλεσμα δὲ ἔχοντος τὸν θάνατον. δῆλον δὲ ὅτι πολλοὶ ἐκ τοῦ βιοῦ παράγουσι τὸν βίον. ὡς τῶν ἀρχαίων ἐκ τοῦ τοξεύειν ζώντων. ἐν δὲ τῷ, ἐπιγράψας, οὐ πληγὴν τὸ τραῦμα εἰπὼν ἀλλ' ἐπιγραφὴν, ψεύδεται καιρίως ὁ ἀριστεύς. γέγονε μὲν γὰρ ἡ κατ' αὐτοῦ βολὴ, διαμπερὲς, τὸν τοῦ ποδὸς διασχοῦσα ταρσόν. καὶ τὸ βέλος ἐν γαίῃ κατέπηκτο. αὐτὸς δ' ἐπιγραφῆναι λέγει τὸν ταρσόν. ὅ ἐστι ξέσιν παθεῖν ἐπιπολῆς. ὅθεν καὶ οὐκ ἀλέγειν φησὶ τῆς βολῆς. ἐπικρύπτων τῷ ἐχθρῷ τὸ οἰκεῖον δυστύχημα καὶ λανθάνειν καθάπαξ βουλόμενος. διὸ καὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἔμπροσθεν στάντος ὡς ῥηθήσεται, ἐξέλκει τὸ βέλος. καὶ Διομήδης μὲν, οὕτως οὐκ ἀληθεύει. Ἀλέξανδρος μέντοι ὡς καὶ προείρηται, ἀνοήτως ἀληθεύει, τὰ τῶν οἰκείων ἐκκαλύπτων κακά. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ καὶ προδηλωθὲν γράφειν ὅ ἐστι ξέειν ἐξ οὗ καὶ τὸ γράβδην ἐπίρρημα, ἔστι μὲν ὀνοματοποιΐα, παράγεται δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀπὸ τραχυφώνου ῥήματος τοῦ γρῶ τὸ ἐσθίω. ἐξ οὗ καὶ ἡ παρὰ τῷ Λυκόφρονι γρώνη πέτρα, καὶ ἡ γραῦς, καὶ ἡ τοῖς ζώοις φίλη γράστις. λειότερον δὲ αὐτοῦ τὸ γλάφειν. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται σαφῶς. ἐκ δὲ τοῦ γράφειν, καὶ ἄλλα μὲν παράγονται ὡς καὶ προπέφανται. σὺν ἐκείνοις δὲ καὶ ὁ κατάγραπτος, ἤγουν ὡς ἡ κοινὴ ὁμιλία λαλεῖ, γραμμιστός ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ γράφειν γίνεται καθὰ καὶ ὁ γραπτός. καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁμηρικὴ γραπτύς. χρῆσις δὲ τοῦ κατάγραπτος, παρὰ Ἀθηναίῳ ἐν τῷ, ἀτταγᾶς, μείζων πέρδικος. ὅλος κατάγραπτος τὰ περὶ τὸν νῶτον, κεραμεοῦς τὴν χρόαν, ὑποπυρρίζων, κονιστικὸς, πολύτεκνος, σπερμολόγος. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ εἰρημένου γράφειν καὶ ἡ γραμμὴ γίνεται καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς διαγραμμισμὸς, δῆλόν ἐστιν, οὕτω δὲ καὶ ἡ εὐγραμμία. δι' ἣν ψιλαὶ περσικαὶ ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζώων. τὸ δὲ εὔχεαι αὔτως, πρὸς διαστολὴν κεῖται αὐχημάτων ἑτέρων ἃ μὴ μάτην γίνεται. τὸ δὲ οὐκ ἀλέγω ἀσυνδέτως ῥηθὲν, κατὰ θυμὸν ἐνταῦθα καὶ ἀγωνίαν οὕτω προήνεκται. ἐκ γυναικὸς δὲ καὶ παιδὸς φαυλίζει ὁ Διομήδης τὴν βολὴν, καθάπερ καὶ ὁ Νέστωρ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως συμβουλὴν ὡς προγέγραπται. κωφὸν δὲ βέλος, ὡς εἴπερ ἔμψυχον ἦν καθὰ ἔθος Ὁμήρῳ ποιεῖν, τὸ μὴ ἔχον αἴσθησιν. ἢ καὶ ἄλλως, οὗ οὐκ ἄν τις αἴσθησιν λάβῃ ἁπτικήν. γέγονε γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ μεταφορὰ, ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἀκοὴν, εἰς τὴν ἁφήν. καὶ ἄλλως δὲ, εἰ καλῶς ἵπποι λέγονται πληγῆς ἀΐειν τουτέστιν αἰσθάνεσθαι, ὀρθῶς λέγοιτ' ἂν ἐξ ἐναντίου βέλος κωφὸν, τὸ ἀνεπαισθήτως ἐπελθὸν, καὶ δίχα ῥοίζου ὡς μηδὲ ἀκουσθῆναι μηδὲ ἀέρα κινῆσαι πολύ. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, καὶ κῦμά που λέγει κωφόν. ἔνθα σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι κωφὸν οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ ἐμψύχου τίθησι. τὸ δὲ οὐτιδανοῖο, εἰς ψόγον ἀνανδρίας ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης φησίν. ὡς τοῦ ἀνάλκιδος, ἤδη καὶ οὐτιδανοῦ ὄντος. καὶ ἄλλως δὲ, ὁ μὲν ἄναλκις, εἴη ἄν τις, ὁ δὲ οὐτιδανὸς, οὔτις ἐστὶν, ὡς μηδέν τι ὤν. πλεονάζειν δὲ δοκεῖ ἡ δα συλλαβὴ ἐν τῷ, οὐτιδανός. εἰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ οὔτις οὔτιδος παρωνόμασται, εἰδείη ἂν Ὅμηρος ὁ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ οὖτιν παρονομάσας. τὸ δὲ εἴκ' ὀλίγον ἀντὶ τοῦ ἐὰν ὀλίγον, διασαφεῖ καὶ αὐτὸ τὴν τοῦ ἐὰν συνδέσμου σύνθεσιν φανερῶς. ὃς ἀπὸ τοῦ εἰ γέγονε καὶ τοῦ ἄν τοῦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ, κὰν, εἰ ἂν ἢ ἀπελεύσει τοῦ ἰῶτα ἐάν. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ὁ αἴκε σύνδεσμος, τῷ, εἴκεν. ὥσπερ ταυτὸν τὸ ἐὰν καὶ εἴκεν. τὸ δὲ ἐπαύρῃ, δηλοῖ μὲν τὸ ἐπαπολαύσει, ψαύσει, γεύσεται. πλὴν εἰ μὲν ἐπὶ βέλους ἡ λέξις κεῖται ὡς οἷα τοῦ κατὰ τὸν Πάριν βέλους ἀψύχου ὄντος γλυ-

κέως

κέως εἴρηται ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, καθάπερ Ὁμήρῳ σύνηθες, ὅτε καὶ τὸ ἄλλως ἐκτείνεται ὡς ἐπίῤῥημα. εἰ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου ἡ λέξις ληφθῇ, ἔχει μέν τι καὶ τόλμης ὁ νοῦς κατὰ τὸ ἀπολαύειν κακοῦ ὁμοίως τῷ, ἐπαύρωνται βασιλῆος. συστέλλεται δὲ καὶ τὸ ἄλλος ὡς ἀντωνυμία. ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ μὴν ἄλλος εἰ καὶ ὀλίγον ἐπαύρη, ὀξὺ τὸ βέλος ἐστί. οὐ μὴν δηλαδὴ ἀμβλὺ καθὰ τὸ τοῦ ἀλεξάνδρου. οὕτω γὰρ ὁ διομήδης αὐτὸ λογίζεται. καὶ ἄλλως δὲ βέλος ὀξὺ, τὸ καίριον καὶ βλαπτικόν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων βέλος ὀξὺ τὸ τῶν ὠδίνων ἐῤῥέθη, διὸ εἰπὼν βέλος ὀξὺ πέπεται, ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν ἤγουν ὀξέως θανατοῖ. ὁ ἀκήριος γὰρ ἴσως εἶναι τῷ νεκρῷ δέδεικται, καὶ τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν ἔχει. στέρησις γὰρ ἐν ἀμφοτέροις ψυχῆς. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὡς ὁ ἀκήριος, οὐ μόνον ἄψυχος, ἀλλὰ καὶ ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλονότι κηρί. ὁποῖος καὶ ὁ ἀκήρατος. ὁ ἐστερημένος δηλαδὴ κηρὸς καὶ ἄτης. ὁμώνυμος οὖν λέξις τὸ ἀκήριος. τὸ μέντοι ἀκηράσιον ἕτερον, ἄλλης ἑρμηνείας ἐστί. τὸ δὲ ἀμφίδρυφοι, πάθους ὑπερβολή. ὅτε οὐ μία παρειὰ δρύπτεται ἀλλ᾽ ἀμφότεραι. ἀπὸ δρυῶν δὲ τὸ δρύπτω ὅ ἐστι ξύλων, ἃ λέπονται τοῦ φλοιοῦ. τὸ δὲ πλέες, ἰωνικὴ συγκοπὴ τοῦ ο καὶ τοῦ ν ἐκ τοῦ πλέονες. τὸ μέντοι κοινὸν τὸ πλέους, τὸ ν μόνον ἐξέθλιψεν. εἶτα συνεῖλε τὸ λειφθέν. ὡς καὶ τὸ μείζους καὶ κρείττους καὶ τὰ λοιπά. τῷ δὲ περὶ πλέες λείπεται ἀντωνυμίας, δηλοῦν τὸ, περὶ αὐτὸν πλέονες οἰωνοί. Ὡς Ὀδυσσεὺς ἄλλο μέν τι συντελέσαι οὐ φαίνεται τῷ προκληθέντι διομήδει. ὅτε δ᾽ ὑπ᾽ ἀλεξάνδρου ἐβλήθη, ἐγγύθεν ἐλθὼν, ἔστη πρόσθεν. ὃ δ᾽ ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὀξὺ ἢ ὠκὺ, ἐκ ποδὸς εἵλκεν. ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ᾽ ἀλεγεινή. καὶ οὕτως ἐς δίφρον ἀνορούσας, ἐπὶ νηυσὶν ἤλαυνεν ἤγουν ἐπὶ νῆας. οὐκ ἄλλως ἀπελθὼν, εἰ μὴ κατεπείχθη τῇ ὀδύνῃ. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, ἤχθετο γὰρ κῆρ, ὀδυνώμενος μὲν, οὐ ταρβήσας δὲ, ὡς προείρηται. ἔχει δέ τινα γλυκύτητα εἰ καὶ ἀμυδρὰν, τὸ εἷλκε καὶ τὸ ἦλθεν ἀλλήλοις παρακείμενα. Ὅτι διομήδους οἰχομένου, οἰώθη Ὀδυσσεύς. ὅπερ ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. οὐδέ τις αὐτῷ ἀργείων παρέμιμνε. διὸ μεμόνωται. εἶτα αἰτίαν ἐπάγων φησίν. ἐπεὶ φόβος ἔλαβε πάντας ἤγουν φυγή. ἐν τούτοις δὲ διασαφεῖται καὶ τὸ οἰώθη δὲ μάχη τὸ προγραφέν. ὅ ἐστιν αὐτῇ μόνῃ γέγονεν, οὐδενὸς ἄλλου τῶν κατ᾽ αὐτὴν δαιμόνων παρόντος. ὥσπερ καὶ Ὀδυσσεὺς οὐ πάντων μονοῦται. τῶν γὰρ τρώων πάντως οὐκ ἐμονοῦτο. ἐπεὶ μὴ δὲ ἔφυγον ἀλλὰ μάλιστα ἤγγιζον αὐτῷ. μόνων δὲ μονοῦται τῶν φίλων ἑλλήνων. ὡς τῶν ἄλλων δαναῶν καθὰ μετ᾽ ὀλίγα ἐρεῖ, φοβηθέντων. ἐφ᾽ οἷς ἐπάγει κατὰ σχῆμα λόγου δι᾽ ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται ὅπου ὀδυσσεὺς κινδύνῳ θαλασσίῳ ἐναπείληπτο, ὅτι ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. ὤμοι ἐγὼ τί πάθω. μέγα μὲν κακὸν αἴκε φέβωμαι πληθὺν ταρβήσας. τὸ δὲ, ῥίγιον αἴκεν ἁλώω μόνος, καὶ τὰ ἑξῆς. εἶτα ἐπιῤῥωννύων ἑαυτὸν καὶ πείσας μένειν, ἐπάγει γνωμικῶς. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. οἶδα γὰρ ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο. ὃς δέ κ᾽ ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τόνδε μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς. ἤτ᾽ ἔβλητ᾽ ἤτ᾽ ἔβαλ᾽ ἄλλον. ὃ δὴ κόμμα, διά τε τὰς ἐκθλίψεις καὶ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ τέ συνδέσμου πολλὴν δυσφραδίαν ἔχει, ἐπιτετηδευμένην μέντοι, διὰ ταχυφωνίαν τεχνικήν. ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν, ἢ ἔβλητ᾽ ἤτ᾽ ἔβαλ᾽ ἄλλον. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι ἕως ὀδυσσεὺς ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, τόφρα δὲ ἤγουν ἐν τοσούτῳ δὴ, ἐπῆλθον οἱ τρῶες. ἔλσαν δ᾽ ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες. Τουτέστιν ἤλασαν ἢ εἴλησαν ὅ ἐστι συνέκλεισαν μέσον τὸν ἥρωα ὡς μὴ δὲ εἰ θέλοι ὑποχωρεῖν, ἐξεῖναι αὐτῷ. διδάσκει δέ φησιν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, ὡς οὐ μανιωδῶς ὁρμητέον ἐπὶ τὰ δεινά, ἀλλὰ σκεψαμένους πρότερον καὶ κρίναντας δέον εἶναι τὸ μένειν. Καὶ ὅρα καὶ νῦν πραγματικῶς τλήμονα τὸν ὀδυσσέα, ὃς πάντων φευγόντων μένει. καὶ ὅτι τὸ μὲν φυγεῖν, μέγα κακὸν ἔφη. ῥίγιον δὲ τὸ ἁλῶναι μονωθέντα. μεῖζον γὰρ ἐκείνου θέμενος ὡς καὶ ἐπικινδυνωτέρον. ἀναλογία δὲ τοῦ ἁλώω. κατὰ τὸ ἱδρώω καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐν τισὶ δὲ κεῖται καὶ τὸ κρονίων μετ᾽ ἐκτάσεως τῆς παραληγούσης. φησὶ γὰρ τοὺς δ᾽ ἄλλους δαναοὺς ἐφόβησε κρονίων. ὅρα δὲ καὶ τὸ διελέξατο μήποτε ἀντὶ τοῦ εἶπε κεῖται. εἰ καί τινες ἀπεῖπον τὴν τοῦ λέγειν χρῆσιν εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ τί διελέξατο θυμὸς, οὐκ ἂν ἔχοι πως εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἔστιν ἴσον τῷ εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, ἤγουν διελογίσατο. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὤμοι ἐγὼ καὶ ἑξῆς μεταποιηθὲν, οἷον μέγα μὲν κακὸν αἴκε τόδε γένηται, ῥίγιον δὲ ἐὰν τόδε, εἴποι ἂν ὁ ἐν κινδύνῳ διαγνωμονῶν. εἰ δὲ στήσει τὴν διχόνοιαν εἰς ἓν, ἐρεῖ ἂν προσφυῶς τὸ, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. τριτέον τό δέ τι. ἔστι δὲ τὸ φίλος θυμὸς, ὅμοιον τῷ φίλον ἦτορ. καὶ φίλη χείρ. καὶ φίλα γυῖα καὶ φίλα γούνατα. τὸ δὲ οἶδα, αἰολικῶς πεποιῆσθαι ὁ Ἡρακλείδης φησί. ὡς καὶ τὸ δέδοικα, λέλοιπα, πέποιθα. τὰ γὰρ κοινά, τῇ διὰ τοῦ ε καὶ ι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι βούλεται. ὁ δὲ σύνδεσμος ἐν τῷ, οἶδα γὰρ ὅτι κακοὶ καὶ ἑξῆς, δοκεῖ μὲν παρέλκειν. συμβιβάζεται δὲ ὅμως δι᾽ ἐλλείψεως. εἰπὼν γὰρ ὀδυσσεὺς, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα καὶ ἑξῆς, καὶ κατὰ νοῦν σιωπηθὲν δι᾽ οὗ ἐνθυμηθεὶς ὡς ἀνάγκη μένειν, ἐξεφώνησε γνωμικῶς τὸ, οἶδα γὰρ καὶ τὰ ἑξῆς. κακοὺς δὲ τοὺς δειλοὺς καὶ νῦν ἔφη παρὰ τὸ χάζεσθαι. ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ τῷ ἑστάναι κρατερῶς. αὐτὸ γὰρ, ἔργον ἐστὶν ἀριστέως. οὐ περίφρασις δὲ, ὃς ἀριστεύει ἐν μάχῃ. τὸ δὲ ἔβλητο ἢ ἔβαλεν ἄλλον, σημείωσαι ὡς οὐ τὴν πόῤῥωθεν εἰδικῶς μόνην δηλοῦσι βολὴν κατὰ κυριολεξίαν, ἀλλὰ γενικῶς πᾶσαν αἰτίαν τραύματος. ὁ γὰρ κρατερὸς ἑστὼς ἐν μάχῃ, οὐ μόνον βάλλει οὐδὲ μόνον τύπτει, ἀλλ᾽ ἁπλῶς ἕλκος ἐμποιεῖ τοῖς ἐχθροῖς ὅπως ἂν δύναιτο. τὸ δὲ μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες, ἀμφίβολον ἔχει ἔννοιαν. δηλοῖ γὰρ, ἢ ὅτι ἔλσαν ἐν σφίσι τὸν Ὀδυσσέα

πῆμα τιθέντες αὐτοῦ, ἢ ὅτι ἕλωσιν αὐτὸν πῆμα τιθέντες σφίσιν αὐτοῖς. καὶ ἔστι σεμνὸς ὁ λόγος οὗτος καὶ ὑψηλός, ὡς κρεῖττον ὂν τοῖς Τρωσὶν ἀφεῖναι αὐτὸν ἀκύκλωτον εἰς διέκδυσιν, ἢ περικύκλῳ περιλαβεῖν, καὶ κακὸν ἑαυτοῖς ἐπίσπαστον φυλάξαι ἄφυκτον. πολλοὺς γὰρ ἀνεῖλε τῶν κυκλωσάντων.

Οὐ κἀνταῦθα ὁ τὴν γλῶτταν πολύστροφος ποιητής, ἀπὸ κυνῶν καὶ κάπρου παραβολὴν φράζων, φησί. ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ σεύονται. ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν. ἀμφί τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεται. οἱ δὲ, μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα, ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα διῒ φίλον ἐσσεύοντο Τρῶες. καὶ προσαρμόττει καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη ὅλη τῷ πράγματι. καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἀμφαΐσσονται. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, κύκλῳ ὁρμῶσιν. οὐ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τὸ ἀμφ' Ὀδυσῆα ἐσσεύοντο. παράγωγον δὲ τοῦ κάπρος, τὸ κάπριος. ὡς καὶ τοῦ αἰτωλὸς καὶ μείλιχος, τὸ αἰτώλιος καὶ μειλίχιος. ὡς δὲ καπρᾶν ἐκ τοῦ κάπρου λέγεται τὸ ἀσελγαίνειν, ὅθεν καὶ γυνὴ καπρῶσα ἡ ἀσελγής, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τῇ ἀφροδίτῃ ὗς ἐθύετο. καὶ μάλιστα παρ' ἀργείοις, παρ' οἷς καὶ ἑορτὴ ἀφροδίτης τὰ ὑστήρια. ἱστορεῖται δὲ καὶ εἶδος ἰχθύος εὐδοκιμοῦντος ἐν ἄργει, κάπρος εἶναι. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἐξ ἀττικῆς γλαυκίσκον, ἐξ ἄργους κάπρον. ὅτι δὲ τὸ καπρᾶν, καὶ καπρώζειν λέγεται, δηλοῦται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. τὸ δὲ θαλεροί, τὸ γενναῖόν τε τοῦ καπρίου ἐμφαίνει ὡς τοιούτων δεομένου ἀντιμάχων. καὶ διδάσκει ὡς νεωτέροις ὠκείωται τὰ τοιαῦτα μᾶλλον ἤπερ γέρουσι. τὸ δὲ ξυλόχοιο, φανερῶς θηλυκὸν ἐνταῦθα ὡς δηλοῖ τὸ βαθείης. λευκοὺς δὲ ὀδόντας φησὶν, οὐ πρὸς διαστολήν, ἀλλ' ὅτι ὀδόντος ἀπαθοῦς ἴδιον ἡ λευκότης. παρ' ἣν καὶ ἀργιόδους λέ-

Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύωνται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσι.
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα.
Ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα διῒ φίλον ἐσσεύοντο
Τρῶες. ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην,
Οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα, καὶ Ἔννομον ἐξενάριξεν.
Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα
Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Νύξεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.
Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν ἰσόθεος φώς.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι,
Τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας,
Ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος.
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο.
Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν. οὐδ' ἔτ' ἔασε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς, ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.
Ἂψ δ' ἀναχωρήσας, Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἆ δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἤτοι μὲν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἤματι τῷδ' ἔσεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει.
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
Ὤμων μεσσηγύς. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὦ Σῶχ' Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο
Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
Ἆ δείλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ

γεται

Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι ἀχαιοί.

γεται οὗς ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. οὐ τῶν ὀδόντων λευκὴ περιλάμπει χρόα. οὐ μὴν καὶ ἑτεροία τις, ὃ δὴ πολλάκις ἡ μαργαρίτης οἶδε λίθος. περὶ ἧς φέρεται, ὅτι τε καὶ ἀρσενικῶς προφέρεται, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ μαίρειν γίνεται, καθὰ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ δίχα τοῦ σ μάραγδος. καὶ ὅτι ἡ μέν ἐστι χρυσοειδὴς σφόδρα, ὥστε μὴ ῥάδιον εἶναι διαγνῶναι αὐτὴν εἰ παρατεθῇ χρυσίῳ, ἡ δὲ, ἀργυροειδής. ἡ δὲ, τελείως λευκὴ, ὁμοία ἰχθύων ὀφθαλμοῖς. γίνεται δέ φασιν ἐν σαρκὶ ὀστρέου καθὰ ἐν ὑείοις κρέασιν αἱ χάλαζαι. ἀφ' ὧν ῥῆμα τὸ χαλαζᾶν, ἃς δὴ χαλάζας ὀρόβους ἰδιῶται φασί. διαφέρει δέ φασιν εἰς διαύγειαν καὶ καθαρότητα καὶ μέγεθος, ὁ ἐκ τῆς ἐμβυθίου πίννης μάργαρος. ὡς δὲ καὶ ἑτεροῖον ὄστρακον χαλαζᾷ κατὰ τὸ κοιμικὸν εἰπεῖν χαλάζαις τοιαύταις, ὃ ὅτι βέρβερι παρὰ Ἰνδοῖς ἐκεῖνο καλεῖται, ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφῶς. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τὸ δὲ γναμπτῇσι γένυσιν, ἐτυμολογία ἐστὶ τοῦ γαμφηλαί. ἵνα ἐμφήνῃ ὡς αἱ γένυες, καὶ γαμφηλαί εἰσι. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο γοργότητος μέθοδος. ἐκ τοῦ γνάμπτω δὲ, ἡ γναμπτὴ ὅ ἐστιν ἡ καμπτή. ὃ δὴ γνάμπτω, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ μ. πρὸς διαστολὴν τοῦ γνάπτω ὡς βάπτω τοῦ καὶ κνάπτω λεγομένου. ὧν ἐκ τοῦ γνῶ γνάπτω μὲν, τὸ γναφεύειν κοινότερον, καὶ ὁ γναφεύς. ἐκ δὲ τοῦ κνάπτειν, τὸ κναφεύειν καὶ ὁ κναφεὺς τῶν ὑφαινομένων, ἢ πλεκομένων. ἤδη δὲ καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ ἰχθύς. ἱστορεῖται γὰρ ἰχθὺς κναφεύς. οὗ τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως ὑγρόν φασι πάντα σπίλους καθαίρειν. τὸν δὲ κτύπον, ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντα, πάνυ ἐπιτυχῶς ὀνοματοποιήσας, κόμπον εἶπεν. ἐντεῦθεν δὲ κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ φλυαρίας ἀλαζονικῆς ὁ κόμπος καὶ τὸ κομπάζειν καὶ τὸ κομπεῖν λέγεται. ἐπαινεῖται δ' ἐνταῦθα πρὸς τῶν παλαιῶν καὶ ἡ φράσις τοῦ θήγων λευκὸν ὀδόντα ἐν γένυσι καὶ ἑξῆς. φασὶ γὰρ ὡς οὐκ ἐπὶ τὸ δακεῖν ὁρμᾷ, ἵνα διὰ τοῦτο ἀναστέλλῃ τὰς γένυς. ἀλλὰ παρατρίβει αὐτὰς, μόνῃ τῇ ἐμβολῇ ἀμυνόμενος. τινὲς δὲ καὶ τὸ ἀμφί τ' ἀΐσσονται, οὐκ ἐπὶ τῶν κυνῶν ἢ τῶν αἰζηῶν ἐνόησαν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν γενύων. ἴσως δὲ τοῦτο οὐ πάνυ ὀρθῶς. σκοπητέον δὲ εἴπερ οἱ τὰ τοῦ ὁμηρικοῦ καπρίου ποιοῦντες, ὀδοντομάχαι σύες ἐλέγοντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τῶν δὲ ὀδόντων, κοινὴ μὲν εὐθεῖα ὁ ὀδούς. εὕρηται δὲ καὶ ὁ ὀδών. ἐξ οὗ καὶ πρόοδων κατὰ Παυσανίαν, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος. καὶ ὁ χαυλιόδων, καὶ ἀμφόδων, καὶ ὁ χαλκόδων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἰακὸν δέ φασιν ὁ ὀδών. ὅθεν καὶ ὀδόντισμα, διάλεκτος αὐλητικὴ ἢ κρουματική τι. τὸ δὲ ἄφαρ ὅτι τε ἀπὸ τοῦ ἅπτω γίνεται, ἤγουν ἐκ τοῦ ἐκεῖθεν ἧφα παρακειμένου, καὶ ὅτι ὡς αἰολικὸν ψιλοῦται, καὶ ὅτι τέσσαρα σημαινόμενα δηλοῖ, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ δὲ διίφιλον, ἀναφωνεῖ δεξιῶς ὡς οὐ πεσεῖται ἄρτι Ὀδυσσεὺς διὰ τὸν φίλον Δία. Ὅτι πρότμησιν οἱ μὲν, αὐτόν φασι τὸν ὀμφαλὸν ὡς οἱ περὶ Παρμενίσκον, διὰ τὸ πρῶτον τέμνεσθαι γεννωμένου τοῦ βρέφους, ἢ ἐπεὶ κατ' αὐτὸν εἰς δύο τέμνεται μέσος ὁ ἄνθρωπος. ἕτεροι δὲ ὡς καὶ οἱ περὶ Ἀρίσταρχον πρότμησίν φασι τὸν ἀπὸ τῆς ἥβης τόπον ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ὃν καὶ ἦτρον καλοῦμεν. ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος, τὴν ὀσφὺν οὕτω καλεῖ. ὅν φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐκ πίπτειν τοῦ ὀρθοῦ. διότι οὐδαμοῦ ὀσφὺν ὁ ποιητὴς τιτρώσκει, ἐπειδὴ θεοῖς ἱέρωται ὡς ζωογονίας αἰτία καὶ σπέρματος. ἔστι δὲ ἡ λέξις, τῶν ἅπαξ εἰρημένων τῷ ποιητῇ. εἰπόντι ὡς οὖξε τινα Χερσιδάμαντα Ὀδυσσεὺς δουρὶ κατὰ πρότμησιν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, τουτέστιν ἀγκῶνι κατά τινας. μάλιστα δὲ καθ' ἑτέρους, τῷ πλατεῖ τῆς χειρὸς ἤγουν τῇ δρακί. κρεῖττον γάρ φασι τὴν δράκα οὕτω νοεῖν ἔνθα περιάγονται τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, ἢ ἀγκύλη κατὰ τὰς σκυταλίδας καμπτομένων. ἀγκῶνι γὰρ οὐδεὶς δράττεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Χερσιδάμας καθὰ καὶ Πολυδάμας καὶ ὁ Ἀδάμας καὶ ὁ Ἀκάμας καὶ ὁ Ἀθάμας, κανόνι βαρύνεται τοιούτῳ. τὰ εἰς ας λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὅτε ἔχει τὸ α παραλῆγον, βαρύνεται. παρὰ τὸν ὀρθὸν οὖν φασι λόγον περισπῶσιν οἱ ἀττικοὶ τὸ ἀτταγᾶς. ὃς ἀτταγὴν κοινότερον λέγεται, κλινόμενος ἀτταγῆνος. διὸ καὶ τὸ παλαιὸν, ἀτταγαῖ μὲν ἀττικῶς. ἀτταγῆνες δὲ κοινῶς. Ὅτι καὶ Ὀδυσσεὺς ἀδελφοῖς στρατιώταις ἐπιχειρήσας ἐν μάχῃ, ὅμως οὐ κατὰ τὸν βασιλέα κατορθοῖ ἀλλὰ βλάπτεται βληθείς. οὔτασε μὲν γὰρ δουρὶ Χάροπα Σώκου εὐηγενέος αὐτοκασίγνητον. τῷ δ' ἐπαλεξήσων ἦλθε Σῶκος ἰσόθεος φώς. στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν. καὶ εἰπὼν ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας καὶ ἑξῆς, οὔτησε κατ' ἀσπίδα καὶ τὸ ἔγχος διὰ τῆς ἀσπίδος ἐλθὼν καὶ διὰ τοῦ θώρακος ἐρειθὲν, ἃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖνται, πάντα ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, ἤγουν ἀπεῖρξεν, ἀπήγαγεν, ἀπεκόλλησε τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπολὴν, οἷα μὴ προκύψαι εἰς βάθος: διὸ καὶ ἐπάγει, ὡς οὐκ εἴασεν ἡ Ἀθηνᾶ μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός. ἴσως γὰρ κατὰ Ἀθηνᾶν ὅ ἐστι σύνεσιν σχηματίσας ἑαυτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ παρεκκλίνας οἷα ὁ δόλων ἆτος ὅ ἐστιν ἀκόρεστος κατὰ τὸν τοῦ Σώκου λόγον, οὐκ εἴασεν ἐμβαθῦναι ταῖς πλευραῖς τὸ ἔγχος. γνῶ δ' Ὀδυσσεὺς, ὃ ἤγουν ὅτι οὔ οἱ βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν, ἂψ δ' ἀναχωρήσας, Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν, ἆ δείλ' ἢ ἤγουν ὦ δείλε ὄντως μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. ἤτοι μέν ῥ' ἐμὲ, ἤγουν ἐμὲ μὲν δὴ ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσιν, ἤγουν κατὰ Τρώων μάχεσθαι, σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἤματι τῷ δ' ἔσεσθαι. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα, εὖχος ἐμοὶ

δώσειν, ψυχὴν δ' ἄϊδι κλυτοπώλῳ. καὶ γέγονεν οὕτω. καὶ ὁ μὲν Σῶκος φύγαδε αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει. Ὀδυσσεὺς δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασε. καὶ ἐπευξάμενος, φησὶν, ὦ Σῶκ' Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον οὐδ' ὑπάλυξας. ἆ δείλ', ὡς καὶ ἀνωτέρω κεῖται. οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω κτεριοῦσί με δῖοι ἀχαιοί. καὶ ὅρα τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ἐντίμου ταφῆς, οὗ χάριν οἱ πλείους θαῤῥοῦσι τὸν θάνατον. καὶ ὅτι οὐδ' ἐν τοῖς δεινοῖς οἱ ἀνδρεῖοι ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀπέχονται τοῦ βαρέως ἀστεΐζεσθαι. Ὀδυσσεὺς οὖν πολλὰ νῦν ἀστεῖά φησι. τὸ γοῦν εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δὲ τῷ ᾅδῃ, ἀστείως εἴρηται ὡς ἐπὶ δωρεᾶς ἐπιτελευτίου. ὁμοίως καὶ τὸ φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον. λέγει γὰρ ὡς εἰ καὶ ὠκὺς ἦσθα φυγεῖν, ἀλλ' ὁ θάνατος κατέλαβέ σε, διὸ καὶ σαφηνίζων, ἐπάγει. οὐδ' ὑπάλυξας. οὕτω δὲ καὶ τὸ, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες, περιμάχητον αὐτὸν ἔσεσθαι δηλοῖ τοῖς κρεωφάγοις οἰωνοῖς ὡς ἐπ' αὐτῷ κατακοπτομένοις πτερὰ πυκνὰ ῥίπτειν κατὰ ἔριν. ἃ καθὰ καί τις χυτὴ γῆ, ἀφοσιώσονται τῷ Σώκῳ κειμένῳ ταφῆς. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως σχηματίζει γραφικῶς, οἰωνοὺς τετυμμένους περὶ σαρκοφαγίαν. οἳ περιβάλλουσι τὸ σπαραττόμενον ἁπλοῦντες τὰ πτερὰ οὐχ οὕτω πρὸς τὸ καλύψαι, ὅσον πρὸς ἀντέρεισιν ἵνα μὴ καταπίπτοιεν. ὑπογράφει δ' ἐν τούτοις καὶ θρασύδειλον ὁ ποιητὴς τὸν Σῶκον. ὃς ἔβη μὲν γενναῖόν τι δράσων. καὶ δὴ καὶ πεποίηκεν. ἀπειλῇ δὲ μόνῃ τραυματίου ἀνδρὸς, εἰς φυγὴν ὥρμησε. καὶ ἐντρέχειαν δὲ τοῦ Ὀδυσσέως δηλοῖ. ὃς ἀκμὴν ἐμπεπηγότος ταῖς πλευραῖς τοῦ δόρατος, ἔῤῥιψε τὸν πολέμιον. καὶ ἀταραξίαν δὲ πολλὴν τοῦ ἥρωος παραδίδωσιν. ὃς καὶ τὸ ἔγχος μετ' ὀλίγα ἔξω χροὸς εἷλκε καὶ ἀσπίδος, καὶ πληγεὶς διέγνω ὡς τὸ βέλος οὐ κατὰ καίριον ἦλθεν. ὅπερ ἀλλαχοῦ οὕτως ἔφρασεν. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. Ἀχιλλεὺς μέντοι ἐν τοῖς ἑξῆς μηδὲν δεινὸν παθὼν, ὅμως τὸ ἡφαιστότευκτον σάκος ἀφ' ἑαυτοῦ ἔσχετο, ταρβήσας ἐπὶ ἔγχει ἀφεθέντι κατ' αὐτοῦ. ὅτι δὲ φιλάδελφος ὁ Σῶκος, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ ὁ Κόων, καὶ ὅτι ἀλαζὼν ὡς δηλοῖ τὸ ἐπεύξεσθαι τοιώδε ἄνδρε κατακτείνας, δῆλον ἤδη ἐστί. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ φήμη ἀγαθὴ ὁποίαν ζητήσας ὁ Ὀδυσσεὺς θεόθεν ἐν τῷ τῆς μνηστηροκτονίας καιρῷ, ἔλαβεν ἀπὸ γραὸς δουλίδος ῥηθεῖσαν ὡς ἐκεῖ δηλοῦται. κἀνταῦθα γὰρ τὸ, σήμερον δοιοῖς ἐπεύξεαι ἀδελφοῖς, εὐτυχῶς τῷ Ὀδυσσεῖ ὁ Σῶκος προὐβάλετο τοῦ λόγου. αὐχήσει γὰρ Ὀδυσσεὺς, ἀμφοτέρους ἀνελών. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. τὸ δὲ εὐηγενὴς ἀντὶ τοῦ εὐγενοῦς, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, καθὰ σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ ἐπήβολος καὶ ἐπηετανὸς καὶ ὑπερήφανος. ὁ δὲ Σῶκος ὁμωνυμεῖται τῷ ἑρμῇ. ἀναπτύσσεται δὲ ἡ λέξις αὕτη ἀπὸ τοῦ σώζειν. ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ σωκῶ. ὃ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ ἰσχύω κεῖται. ἢ παρὰ τὸ σάον οἶκον ὅ ἐστι σώζειν. ὅπερ οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοὶ ὡς μηδὲ προσγράφοντες τὸ ἰῶτα ἐν τῷ σῶκος. τὸ δὲ πολύαινε, ἢ ἐπὶ ἐπαίνῳ εἴρηται, πιστὸς δὲ ὁ ἐκ τῶν πολεμίων ἔπαινος, εἰ μήπερ πρὸς εἰρωνείαν λαλεῖται, ἢ ἀντὶ τοῦ στωμύλε, μυθολόγε. αἶνος γάρ ἐστιν οὗ καὶ ὁ μυθώδης λόγος. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω ἤτοι μυθώδη παραίνεσιν. περὶ οὗ δὴ αἴνου, καὶ τοιαῦτά φασιν οἱ παλαιοί. αἶνος καὶ παροιμία, διαφέρουσι, καθὸ ὁ μὲν αἶνος, λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν. ὥς φησι Λούκιλλος ὁ ταῤῥαῖος ἐν πρώτῳ περὶ παροιμιῶν. ἀπὸ μὲν ἀλόγων, ὡς παρὰ ἀρχιλόχῳ αἶνός τις ἀνθρώπων ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καὶ αἰετὸς ξυνωνίην ἔθεντο. καὶ Ἡσίοδος. νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω. ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα. ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔνκοτε τμώλῳ δάφνην καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ὁ αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία. καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς ἐρεννίου φίλωνος. ἆτος δὲ ὁ ἀκόρεστος, ἀπὸ δύο ἄλφα τοῦ α στερητικοῦ, καὶ τοῦ ἆσαι τὸ κορέσαι κέκραται. λέξις οὐ χρηστὴ μὲν πεζογραφοῦσιν, ἀξιωθεῖσα δὲ νῦν λόγου, διὰ τὸ ἐν τῇ παρεκβολῇ κεῖσθαι. τὸ δὲ δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, σχῆμα μὲν ἔχει ὅμοιον τῷ μόθου ἢ μάχης ἢ πολέμου ἀκόρεστος, δεδίχασται δὲ κατὰ νοῦν καὶ αὐτό. ἢ γὰρ ἐπαινεῖ τὸν Ὀδυσσέα ὅς που ὁμολογεῖ δόλοισι μέλεσθαι, ἢ ψέγει κατὰ τὸ, καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε. οὕτω δὲ καὶ τὸ πόνοιο, διχῆ νοεῖται. δηλοῖ γοῦν ἢ τὸν ἐνεργέστατον, ὡς ἔχειν ἀκοῦσαί ποθεν καὶ αὐτὸν τὸ, σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις. ἢ τὸν ἄλλως πονηρὸν καὶ περιπόνηρον. τὸ δὲ σήμερον ἐπεύξεαι, προοίμιον παραφράζει. ἤματι τῷ δε εὖχος δώσεις. τὸ δὲ τοιώδε ἄνδρε ἀρετὴν μεγάλην ὑπολαλεῖ, καὶ ἔστι συνῆθες Ὁμήρῳ καὶ οὕτως ἀορίστως ἐπαινεῖν. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν. τὸ δὲ τεύχε' ἀπούρας ὅ ἐστιν ἀφελόμενος, περίφρασίς ἐστι τοῦ σκυλεύσας. τὸ δὲ ἔγκασι, καινῶς καὶ αὐτὸ μεταπέπλασται ἀπὸ τοῦ ἐγκάτοις. ὡς ἀλλαχοῦ τὸ προσώπασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις. ἐν δὲ τῷ ἆ δείλ' ὅ ἐστιν ὦ δείλαιε, κλητικὸν ἐπίῤῥημά ἐστι τὸ ἆ. ἢ μᾶλλον προσφωνητικόν. διαφέρει δὲ τοῦ διὰ τοῦ ὦ προσφωνήσεως, ὅτι τοῦτο μὲν ψυχῆς ἀπαθοῦς. τὸ δὲ ἆ, πάθος ταραχῶδες δηλοῖ ψυχικὸν ὡς ἔστιν εὑρεῖν πολλαχοῦ. οἷον ἢ σχετλιασμόν, ἢ ὄνειδος, ἢ ἀγανάκτησιν, ὡς ἐνταῦθα. ἢ ἔλεον ὡς κατωτέρω ἐν τῷ ἆ δειλὲ, οὐ μέντοι γε πατὴρ καὶ ἑξῆς. διὰ γὰρ τὸ καίριον, δεδίαστευται νῦν ἡ τοιαύτη πρόσρησις. Ἰστέον δὲ ὅτι εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἅ, καὶ μετὰ δασέος πνεύματος καὶ ὀξείας προφερόμενον. καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ἃ ἃ δασυνθὲν, γέλωτα δηλοῖ. οὕτω καὶ βᾶ ἐπίῤῥημα παρὰ ἑρμίππῳ. ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν. ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ταῦτα μὲν, πρὸς τι, τουτέ-

σιν ἀπό τινος φωνοῦντος πρός τινα ἕτερον. εἰσὶ δὲ καί τινες μιμητικαὶ φωναὶ αὗται κατὰ αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας. ὡς τὸ ἀρῦ, ἐπιφθεγμά φασι καμηλατῶν. καὶ τὸ ὢ ὄψ φθέγμα τῶν ἀφιέντων τινὰς ἅμα γέρειν. καὶ τὸ ὢ ὄπ, ναυτικόν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐν οἷς καὶ τὸ μᾶ παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ τὸ ψό, ποιμενικόν, καὶ τὸ βῆ, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ τὸ χύῤῥε, συβωτικόν. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δεδήλωται, καὶ τὸ φίττα δηλωτικόν φασι τάχους. ὅθεν φίττα μαλιάδες, φίττα ῥοιαί. νυμφῶν δέ φασι ταῦτα ἐπωνυμίαι. ἔτι δὲ καὶ τὸ σίττε. ὅθεν σίττ' ἀμνίδες. τὸ δὲ σοί δ' ἐγώ φημι φόνον καὶ ἑξῆς, οὐ διστακτικῶς ἀλλ' ἀξιωματικῶς εἴρηται κατ' ἀπόφανσιν, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. τὸ δὲ κλυτοπώλῳ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἢ ἀντὶ τοῦ εὐίππῳ διὰ τὸ πανταχοῦ φθάνειν τὸν θάνατον, ἢ οὗ κλυτὴ ἡ ἐπιπόλησις ἤγουν ἐπέλευσις διὰ τὸ ἐξάκουστον τῶν θρηνούντων ἐπιθανάτια. τὸ δὲ φύγαδε, καθ' ὁμοιότητά ἐστι τοῦ οἴκαδε. καὶ μεταπέπλασται ἐκ τοῦ φυγῆς. ἵνα ᾖ φυγὴν φύγα, ὡς ἰωκὴν ἰῶκα. τὸ δὲ ὑποστρέψαι ὅτι ταυτόν ἐστι τῷ μεταστραφθῆναι, τὸ ὁμηρικὸν ὕφος δηλοῖ. ὥσπερ καὶ ὅτι μετάφρενόν ἐστι τὸ μεσηγὺς ὤμων. ὅ, τις πλήξας, διὰ στήθεσφι τὸ βέλος ἤλασε. τὸ δὲ ὦ Σῶκε ἱππόδαμε καὶ ἑξῆς ὡς προέκκειται, ἔπαινός ἐστι τοῦ κειμένου. ῥηθεὶς οὐκ ἐξ ὀρθοῦ παρὰ τοῦ ἀνδρείου ῥήτορος Ὀδυσσέως. ἀλλὰ κατά τινα σαρκασμόν. τὸ δὲ ὄσσε περὶ οὗ ἱκανῶς ἐν ἄλλοις δηλοῦται, οὐχ ὥρισται κατὰ τὸ γένος ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται. φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ὄσσος ὁ ὀφθαλμὸς ἀρσενικῶς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. παρ' Ὁμήρῳ δὲ οὐδετέρως. τὸ δὲ καθαιρήσουσιν, ἀντὶ τοῦ καθελοῦσι τὰ βλέφαρα. καὶ οὕτω μύσαι ποιήσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύψαντες. ὅλον δὲ τὸ, οὐ σοί γε πατὴρ καὶ μήτηρ θανόντι ὄσσε καθαιρήσουσι, ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι, καὶ παραφράζει ἅμα καὶ σαφηνίζει τὸ οἰωνοῖς φίλτεροι ἢ γυναιξί. καὶ τὸ οἰωνοὶ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες. πλὴν ὅσον ἀντὶ γυναικῶν, γονεῖς ἐνταῦθα κεῖνται. τὸ δὲ ὠμησταί, ὁ μὲν Τυραννίων ἐβάρυνεν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς στής, τῶν ἡ παραληγομένη ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σίγμα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνονται, ἐρπιστής, ὀρχηστής, ὠμηστής. ὅτι δὲ ὠμηστὴς ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται τραπέντος ἰωνικῶς τοῦ δασέος θ εἰς ψιλὸν τὸ τ, Ὅμηρος μετ' ὀλίγα δηλοῖ θῶας εἰπὼν ὠμοφάγους. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς. τὸ δὲ πτερά, ἢ συστολὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πτῶ πτήσω καθὰ καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον πτενόν, ἢ παρῆκται κατὰ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ξερόν. ἵνα ᾖ ὥσπερ ξέω ξερὸν, οὕτω καὶ πέτω πετερὸν καὶ ἐν συγκοπῇ πτερόν. ἐξ οὗ δὴ πέτω, καὶ πετήεια ἐκπέταλα λέγεται τὰ καὶ πλατέα καὶ ὡς εἰκὸς κοῦφα δι' ἐλαφρότητα. ἔτι δὲ καὶ πέτηλα τὰ φύλλα. ἐξ ὧν εἰπεῖν γίνεται τὰ πτίλα, ἔχει αὖ πολλὴν ἀπορίαν ἡ διὰ τοῦ ἰῶτα γραφὴ τοῦ πτίλου. τὸ δὲ ἔξω χροὸς εἷλκεν, ἀργίαν δηλοῖ τῇ χρονικῇ παρατάσει. οὐ γὰρ εἰκὸς εὐχερῶς οὕτως ἐξελκυσθῆναι τὸ βέλος ἐληλαμένον διὰ χροὸς καὶ ἀσπίδος. ἄλλως μέν τοι ἠδύνατο εἷλξεν εἰπεῖν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐκ τῶν ῥηθέντων τὸ μὲν ἃ δειλὲ ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος, στρατιωτῶν θυμικοῦ ἐστιν ἀπειλή. ἀριστέως δὲ λόγος πρὸς ἀντίπαλον, τὸ εὖχος ἐμοὶ δώσεις, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ δειλὸς ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας ἢ καὶ φύξηλις, ἐξ οὗ καὶ ἡ δειλία καὶ τὸ δειλαίνεσθαι, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον μάλιστα ἐπλεόνασεν. ἀφ' οὗ σύνθετος πρὸς ἄλλοις, καὶ ὁ θρασύδειλος, καὶ ὁ χερσαῖος κροκόδειλος. ὃς κρόκον δεδιὼς, δι' αὐτοῦ ἀποσοβεῖται τὴν σίμβλων, ὥς φασιν οἱ εἰδότες. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔνυδρος κροκόδειλος, τὰς κρόκας δειλιῶν αὐτὸς ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι. χαίρει γὰρ τῇ καθ' ὕδωρ διαίτῃ μάλιστα. εἰ δὲ καὶ ὁ κροκύδειλος προπαροξυτόνως, ἢ κροκυδειλὸς ὀξυτόνως μικρὸν αὐτός φασι ζωΰφιον παρ' Ἱππώνακτι, τοιαύτην τινὰ ἐτυμολογίαν ἔχει, εἰδεῖεν ἂν οἱ παλαιοί.

Ὣς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἔξω τε χροὸς εἷλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.
Αἷμα δέ οἱ, σπασθέντος ἀνέσσυτο. κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός.
Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
Αἶψα δ' ἄρ Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν,
Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτὴ
Τῷ ἱκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.

Ὅτι τοῦ ἔγχους ἑλκυσθέντος τῷ Ὀδυσσεῖ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλευρῶν, αἷμα ἠκοντίσθη. ὃ καὶ ἐθάρῥυνε κατ' αὐτοῦ τοὺς Τρῶας. φησὶ γάρ, αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο. κῆδε δὲ θυμόν. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος, κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. καλῶς οὖν φασι Λυκοῦργος ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις, ἐσθῆτα φοινικῆν ἐν πολέμῳ φορεῖν. ὡς ἂν εἰ τρωθείη τις, λανθάνῃ διὰ τὸ τῆς τοιαύτης χλαμύδος ὁμόχρουν πρὸς αἵματος ἐρυθρότητα. ἐν δὲ τῷ, σπασθέντος

Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον. ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
Δείδω μή τι πάθησιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεὶς,
Ἐσθλὸς ἐὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι
Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς,
Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν,
Ἐν νέμεϊ σκιερῷ, ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
Σίντην, θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει.
Ὡς ῥά τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἀΐσσων ᾧ ἔγχει, ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Στῆ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
Ἤτοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου
Χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην, νόθον υἱόν. ἔπειτα δὲ, Πάνδοκον οὖτα.
Οὖτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.

τος, λείπει πρόθεσις, ὡς δηλοῖ πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν τὸ, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς ἐσπάσατο ἔγχος ἐξέσπασε. τὸ δὲ κῆδεν ἐνεργητικῶς ῥηθὲν, ἀντὶ τοῦ ἔβλαπτε καὶ ἐλύπει κεῖται. ἀφ' οὗ καὶ κῆδος ἡ βλάβη. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ἄλλοις τὴν ἐκ τραύματος ἀνάδοσιν τοῦ αἵματος, ἄλλως φράζει. οἷον αἷμα δ' ἀνεκήκιε. καὶ αἷμα δ' ἀνηκόντιζε. καὶ αἷμα θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Οἱ δὲ Τρῶες ὡς ἐρρέθη ἐπελθόντων, ὀπίσω ἀνεχάζετο Ὀδυσσεύς. τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅ ἐστιν ἐβόησεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. εὐρυβόας γὰρ καὶ αὐτὸς καὶ ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος πέμπων, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος, καὶ ταχὺ τὸν μέγαν Αἴαντα προσεφώνει ἐγγὺς ἐόντα. οὐ γὰρ ἦν αὐτὸς ἀξιόμαχος μόνος ἀντιστῆναι τοσούτοις ὁ καὶ ἄλλως μαλθακὸς πολεμιστής. ἡ δὲ προσφώνησις μετὰ τιμῆς ἡ ἀξίωσις, πατρόθεν ἐκ γενεῆς, ὡς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ βασιλέως παρήγγελται, φησὶ γάρ. Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν, ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνὴ τῷ ἰκέλη, ὡς εἴπερ αὐτὸν βιῴατο μοῦνον ἐόντα, Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ. ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον. ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον. δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσιν, ἢ μετὰ Τρώεσσι μονωθεὶς, ἐσθλὸς ἐών. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ Μενέλαος. Αἴας δὲ μηδὲν ἀμειψάμενος διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον, οἷα μὴ δὲ λαλεῖν μακρὰ εἰδὼς ὡς ἡ πρεσβεία ἔδειξε, πείθεται εἰς ἔργον. καὶ Μενέλαος μὲν ἦρχεν. ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς. εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον. ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτὸν, Τρῶες ἕπονθ' ὡς εἴτε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον. ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι φεύγων ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς, ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν ἐν νέμεϊ σκιερῷ. ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων σίντην. θῶες μέν τε διέτρεσαν. αὐτὰρ ὁ δάπτει. ὡς ῥά τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην, Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. ὁ δὲ ἀΐσσων ἀμύνετο ἔγχει νηλεὲς ἦμαρ. Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. στῆ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. καὶ Ὀδυσσέα μὲν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου χειρὸς ἔχων εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους. Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος, ἐποίει ἃ ἐφεξῆς λέγει ὁ ποιητής. Καὶ ὅρα ὅτι σῶστρα Ὀδυσσεὺς ὀφείλει τῷ Αἴαντι κινδύνου διασωσαμένῳ αὐτόν. ὡς καὶ τῷ Διομήδει ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὀφειλέτης ἦν χαρίτων ὁ Νέστωρ. Ὅρα δὲ τὴν παραβολὴν μὴ μόνον οὐ δι' ὅλου ἡρμοσμένην τῷ πράγματι, οὗ χάριν παρελήφθη, ἀλλὰ καὶ πάντη ἐναντιουμένην ἐν μέρει. τουτέστι κατὰ τὸ ἀκροτελεύτιον αὐτῆς τὸ, αὐτὰρ ὁ δάπτει. τὰ μὲν γὰρ λοιπὰ, καλῶς ἔχει. ἔλαφος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ βληθεὶς Ὀδυσσεύς. θῶες δὲ περὶ αὐτὸν, οἱ Τρῶες. λέων δὲ ὁ Αἴας. οὗ ἐλθόντος, οἱ θῶες φεύγουσι καὶ σώζεται Ὀδυσσεύς. οὐ μὴν ὑπὸ τοῦ λέοντος δάπτεται. οὐκοῦν διὰ τὸ τῆς ἱστορίας ἐντελὲς ἐνταῦθα πρὸς ἀναπλήρωσιν συνήθη παραβολικῆς ἐννοίας κεῖται περιττῶς τὸ, αὐτὰρ ὁ δάπτει. ἐπεὶ οὐ πᾶσα παραβολὴ ὅλη δι' ὅλου κολλᾶται τῷ πράγματι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καί τινα ἔχει ἀνόμοια. ὧν ἀμελητέον ἐπιλεγομένοις μόνα τὰ ὅμοια. ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ μὲν αὐτὰρ ὁ δάπτει, οὐ προσλογιστέον τῷ πράγματι, μόνον δὲ συμβιβαστέον τὸ, ὡς θῶας ἀπελαύνει λέων ἐπιφανεὶς, οὕτω τοὺς Τρῶας Αἴας. δῆλον δὲ ὡς οὐ διὰ δειλίαν ἐλάφῳ εἰκάζεται Ὀδυσσεὺς ὥς που Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ διὰ πάθους ὁμοιότητα. καθ' ἣν πρὸ βραχέων ὁ αὐτὸς καὶ κάπρῳ εἰκάσθη ὃν κυκλοῦσι κύνες τε καὶ θαλεροὶ αἰζηοί, ὅτε οὔπω

τρωθεὶς

τρωθεὶς, καὶ ἐπεπνεῖτο τῇ ῥύσει τοῦ αἵματος. ἔχει δὲ καὶ ἐνθάδε πολυμάθειαν ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ ἐξ ἱστορίας ζωϊκῆς, βληθέντος τε ζώου ἰδιότητα ἱστοροῦσα, τὸ μετὰ τὴν βολὴν εἰς δάσος εἴπου καὶ παρατύχοι φεύγειν. καὶ τὸ τοὺς θῶας δαφοινούς τε εἶναι καὶ ἐχθροὺς λέοντι. οὓς λυκοειδῆ ζῶα εἶναί φασιν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τὴν τῶν λυκοπανθήρων κλῆσιν ἐντεῦθεν ἴσως εὗρον οἱ πολλοί. καὶ Ἀριστοτέλης μὲν, θῶας πολεμίους εἶναι λέουσιν, ὕστερος ἱστόρησε. πρὸ δὲ ἐκείνου, Ὅμηρος οἶδεν αὐτό. πάνυ δὲ καὶ φίλος ἀγαθὸς καὶ προσεκτικὸς ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὁ Μενέλαος εἴπερ τρὶς ἰάχοντος Ὀδυσσέως καὶ ἤκουσε καὶ οὕτως ἐνδιαθέτως ἐπεστράφη. οὐκ ἐστέρηται δὲ, οὐδὲ τοῦ, μένος καὶ θάρσος ἔχειν, διὸ καὶ ἀρηΐφιλον αὐτὸν ἔφη ὁ ποιητὴς καὶ ἀρήϊον. ἀφθόνητος δὲ καὶ ὁ Αἴας εἴπερ ἐπαίνους τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ Μενελάου ἀκούσας, οὔτε ἀντιφωνεῖ, καὶ ἅμα ἕπεται βοηθήσων. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἐξοπίσω ἀναχάζεσθαι, φθάσας ὁ ποιητὴς ἀναχωρεῖν εἶπε. καὶ ὅλως ἐκ περιττοῦ κεῖται τὸ ὀπίσω. ἤρκει γὰρ ἀντ' αὐτοῦ ἡ ἀνά πρόθεσις. κειμένου δὲ τοῦ ἐξοπίσω, περιττεύει ἡ ἀνά. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως, περιτταὶ καὶ αἱ δύο προθέσεις εἰσί. τοῦ δὲ αὔειν ὅ ἐστι φωνεῖν ἡ διάλυσις ἤγουν τὸ ἀΰειν, ἐξ οὗ ἡ ἀϋτή, γεννητικόν ἐστι τοῦ ἤυσεν. ὃ εὐθὺς ἐπήγαγεν ἐν τῷ, τρὶς ἤυσε. τὸ δὲ κεφαλὴ χάδεν, ἀντὶ τοῦ ἐχώρησε. χρόνου ἀορίστου δευτέρου ῥῆμα. ἐκ τοῦ χῶ χάζω τὸ χωρῶ. καθὰ παράγεται καὶ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ. κεφαλὴ δὲ φωτὸς περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἀνήρ. ἵνα λέγῃ, ὅσον ἐχώρει ἀνὴρ εὐρυφωνότερος ὢν γυναικός. δύναται δὲ καὶ ἄλλως ἐπ' αὐτοῦ δὴ κεφαλῆς εὐοδωθῆναι ἡ ἔννοια. ὡς καὶ τῆς περὶ στόμα εὐρύτητος καὶ ἑτέρας τινὸς διαθέσεως συλλαμβανομένης εἰς τὸ μεγαλόφωνον. τὸ δὲ ἄϊεν, οὗ θέμα τὸ ἀΐω τουτέστιν ἀκούω, ὀνόματος πυθαγορικοῦ ἐστι παραγωγόν. ὥσπερ καὶ τὸ ἀκούειν. ὡς γὰρ ἐξ αὐτοῦ ὁμακόϊον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων, οὕτω καὶ ὁμάϊον τὸ αὐτὸ, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀΐειν ὅπερ ἐστὶν ἀκούειν. τὸ δὲ Αἶαν διογενὲς καὶ ἑξῆς, Ὅμηρος τῷ Μενελάῳ εἰπεῖν ἀναθεὶς, τὸν κρείττω ἔπαινον ἔσω τοῦ ἐταμιεύσατο ἐν τῷ, ἕσπετο ἰσόθεος φώς, ὃ φθάσας καὶ περὶ Σώκου εἶπε. ταλασίφρονα δ' Ὀδυσσέα εἰπεῖν ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ταυτόν ἐστι τῷ τλήμονα. ἴσως δὲ καὶ κατὰ διπλοῦν ἔπαινον, τλήμονα καὶ φρόνιμον ἡ λέξις ἄνδρα δηλοῖ καθ' ὁμοιότητα τοῦ δαΐφρων ὅτε δάϊον σημαίνει καὶ φρόνιμον. κατεπύκνωσε δὲ αὐτοὺς ἐπίτηδες ὡς ἀριστέα ἐνταῦθα ἐπαίνοις ὁ ποιητὴς, ταλασίφρονά τε καλέσας καὶ ἐσθλόν. καὶ μάλα ποθεινὸν Ἀχαιοῖς. καὶ δαΐφρονα καὶ ποικιλομήτην. τὸ δὲ τῷ ἴκελη, εἰ μὲν ἀρσενικοῦ γένους ἐστὶ, λέγοι ἄν, ὅτι τούτῳ ἤγουν τοιούτῳ Ὀδυσσεῖ ὁμοία ἦν ἡ φωνὴ, ὡς εἴπερ μόνος ὢν ἔπαθε βίαν. εἰ δὲ οὐδετέρως προῆκται, νοεῖ ὡς τοιούτῳ πράγματι ἔοικεν ἡ φωνὴ καθάπερ ἄν, εἴ τινες τὸν Ὀδυσσέα βιάζοιντο. τὸ δὲ βιῴατο, δευτέρας συζυγίας εἶναι ῥῆμα φαίνεται. τὸ κοινὸν τὸ, βιῷντο ὡς βοῷντο, ἐμφαίνει δὲ, ἀλλόκοτόν τινα φωνῆς τρόπον ἐκβοῆσαι τὸν Ὀδυσσέα δι' ἧς ἡ βία ἐξεφάνη. ἔνθα καὶ ὅρα πραγματικῶς, ὡς δεῖ τοὺς στρατηγοὺς, ἤδη δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐν τῇ μάχῃ, βοὴν ἀγαθοὺς εἶναι αὐτῶν τε χάριν καὶ ἑτέρων. διὸ καὶ ἐσπούδαζον οἱ παλαιοὶ μεγάλα φωνεῖν. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ περὶ Περσῶν ἱστορήσας ὅτι τε ἀπαιτοῦσι λόγον ἑκάστου μαθήματος, καὶ ὡς μεγαλοφωνίαν ἀσκοῦσι. τὸ δὲ μοῦνον ἐόντα, ἴσον ἐστὶ τῷ, μονωθέντα, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐν Τρώεσσι μονωθείς. εἰς ταῦτα δὲ συντελεῖ καὶ τὸ, Τρῶες ἀποτμήξαντες. δῆλον γὰρ ὡς ἀποκοπεὶς τῶν ἑαυτοῦ μεμόνωται. τὸ δὲ κρατερῇ ὑσμίνῃ, παρατετηρημένως ἐρρέθη. ὡς τοῦ Ὀδυσσέως μὴ ἂν ἄλλως ἐκ δειλανδρίας φωνήσαντος, εἰ μὴ κρατερὰ ἦν ἡ μάχη. τὸ δὲ ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον καὶ ἑξῆς, φίλος ἂν εἴποι ἐρεθίζων ἑαυτὸν ἀμῦναι καταπονουμένῳ ἑταίρῳ. ἔστι δὲ καθ' ὅμιλον τὸ μέσον τοῦ τῶν μαχομένων ὄχλου. τὸ δὲ Ὀδυσῆα διῒ φίλον, ἀστείως κεῖται ἀντὶ τοῦ τῷ μειλιχίῳ φίλον. καὶ μὴ δυστυχῆ κατὰ τὸν ἔλαφον ᾧ ἐπὶ λῖν ἤγαγε δαίμων, ὅ ἐστιν οὐκ ἀγαθή τις τύχη. λίαν γὰρ εὐτυχῶς τῷ Ὀδυσσεῖ ὁ Μενέλαος τε φωνοῦντος ἀκούει, καὶ ὁ Αἴας ἐγγὺς ὢν καλεῖται καὶ τὴν μάχην θαρρεῖ. τὸ δὲ Τρῶες καὶ θῶες, ὁμοιοκαταληκτοῦνται κατὰ καιρίαν παρίσωσιν. τὸ δὲ ἀμφὶ αὐτὸν ἕποντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀμφηκολούθουν, ἢ αὐτὴν ἀμφεῖπον ὅ ταυτόν ἐστι τῷ, ἀμφεπένοντο. διόπερ ὑποκαταβὰς ἔφη, ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον. ἤγουν ἀμφεῖπον ἐκεῖνον. τὸ δὲ ὃν ἔβαλεν ἀνὴρ ἰῷ καὶ ἑξῆς, οὐ πρὸς σαφήνειαν ἐπῆκται τοῦ, βεβλημένον. αὐτὸ γὰρ πάνυ σαφές. ἀλλ' ἵνα καὶ τὸ βέλος δηλωθῇ ὡς εἰκὸς, ἤγουν ὁ ἰός. καὶ ὡς κυνηγετικῶς τὸ ζῶον βέβληται καὶ οὐ πρὸς ἄμυνάν τινα οἷα βλαπτικόν. ἴσως δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν κεῖται διασαφητικῶς. ἐπείπερ ἐνίοτε γενικῶς λέγεται πολλαχοῦ τὸ βάλλειν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ πλήττειν. τὸ δὲ ἀπὸ νευρῆς, περισσὸν καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου τὸ ἐξοπίσω. ἤρκει γὰρ καὶ αὐτοῦ δίχα εἰπεῖν ὃν ἔβαλ' ἀνὴρ ἰῷ. σχεδιασμοῦ δὲ καὶ ταῦτα ἴδια. ἐν δὲ τῷ, ὄφρ' αἷμα, λείπει τὸ ἐστὶν ἢ ἔνεστιν. αἷμα δὲ λιαρὸν, ὃ πρὸ ὀλίγου θερμὸν εἶπεν ἐν τῷ, ὄφρα αἷμα ἔτι θερμόν. Ἱστέον δὲ ὅτι πολλῶν ὄντων κατὰ τὸ χλιαρὸν λιαρὸν, πήγανον ἤγανον, ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, τακτέον σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ σμίλαξ. καὶ δίχα δὲ τοῦ σ μίλαξ. δι' οὗ ἐστεφανοῦντο μίλακι καὶ ἀμπέλῳ καὶ κισσῷ. ἔτι δὲ καὶ τὸ σμύραινα, καὶ μύραινα δὲ ὡς ἐπὶ πολύ. καὶ τὸ καπάνη, ἀπάνη, ὅ ἐστιν ἀπήνη. Θετταλοὶ γὰρ ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται, τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον, ὅθεν καὶ καπανικὰ παρ' αὐτοῖς τὰ ἁμαξιαῖα. ὡς δηλοῖ φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, Λυδῶν δεῖπνα καὶ Θετταλῶν. ὧν τὰ Θετταλικὰ πολὺ καπανικώτερα. τοῦτο δὲ ἐρρέθη ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων. ὅθεν ἔφη τις καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς ὑείας Θετταλότμητον κρέας. ὅτι δὲ πολυφάγοι οἱ Θετταλοὶ, διαβεβαιοῦνται, ἀφ' ὧν καὶ Θετταλικὴ ἔνθεσις ἡ μεγάλη τροφή. Τὸ δὲ ὀρώρει οὐχ ὑπερσυντέλικος, ἀλλὰ παρακείμενος καὶ ἐνταῦθα ὑποτακτικὸς ἐκ τοῦ ὄρωρα. τὸ δὲ ὠμοφάγοι, ὡς ταυτόν

ἐστι τὸ ὠμηστάς, περὶ βραχέων εἴρηται. τὸ δὲ δαρδάπτειν, παράγωγόν ἐστι τοῦ δάπτειν, ὃ κατωτέρω αὐτοῦ κεῖται. πέπηκται δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ μαίρω μαρμαίρω καὶ τῶν ὁμοίων. νέμος δὲ σκιερόν, πρὸς διαστολὴν λειμῶνος. αὐτὸς γὰρ ἡλίῳ ἔκκειται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. τόπος δέ ἐστι δασὺς τὸ νέμος, ἐπιτήδειος εἰς νομήν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς προτοτυπίας τοῦ σκιεροῦ, ὅπερ ἐστὶν ἡ σκιά, γίνεται καὶ ἡ σκιάς. ἧς ὑποκοριστικὸν τὸ σκιάδιον. γράφει γοῦν τις ὅτι ἀγάλματι Διονύσου πομπεύοντι, περιέκειτο καὶ σκιὰς ἐκ κισσοῦ καὶ ἀμπέλου. τὸ δὲ λῖν, οἱ μὲν περὶ Ἀρίσταρχον, ὀξύνουσιν ὡς καὶ τὴν ὀρθήν. ἤδη γὰρ δεδήλωται ὅτι τὸ λὶς ὠξύνετο παρ' αὐτοῖς. ἕτεροι δὲ περισπῶσι. κανονίζοντες, ὡς πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος εἰς ν λήγουσα, περισπᾶται. μνᾶν, δρῦν, μῦν, κλεῖν, καί τοι τῆς εὐθείας τούτου ὀξυνομένης. ὀξύνεται γὰρ ἡ κλείς. τινὲς δὲ ἐτόλμησαν ἐνταῦθα τὸ λῖν, δισυλλάβως εἰπεῖν. λέγοντες ὅτι οὐ πλῆρες, λῖνά ἐστι δωρικῶς, ὡς τὸν θῖνα. ὥστε κατ' αὐτοὺς διακατάληκτόν ἐστιν ὁ λὶν καὶ ὁ λίς. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ λάω τὸ βλέπω γίνεται ὁ λέων οὕτω καὶ ὁ λὶς κατὰ τὸν γραμματικὸν Ὧρον ὡς ὀξυδερκής. καὶ ὅτι ὥς φησι Μανέθων ἐν τοῖς πρὸς Ἡρόδοτον, οὐ καθεύδει ὁ λέων, ὅπερ ἀπίθανον. οὐ γὰρ ἂν ἀεὶ ἐγρηγόρει. ἀλλὰ κατὰ δορκάδα τὴν ἐκ τοῦ δέρκω παρηγμένην, καὶ κατὰ λαγὼν τὸν ἐκ τοῦ λάω, ἀνεῳγότας καθεύδων ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ παλαιοί φασιν. εἰ δὲ προαναφαινομένου τοῦ ἄλφα ἐν τῷ λάειν ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός, τὸ λὶς καινότερον διὰ τοῦ ι γράφεται, ὑπερλαλείτωσαν οἱ ὡς ἐῤῥέθη τὸν λῖν ἐτυμολογήσαντες. τὸ δὲ σίντην, ἤρεσεν Ὁμήρῳ οἰκειῶσαι τῷ λέοντι διὰ τὸ αὐτοῦ βίαιον. ᾧ λόγῳ καί τινες ἄνδρες ἐλέγοντο καθ' Ὅμηρον σίντιες ἄλλως ἐκεῖνοι κλινόμενοι. ὁμοία δέ τις ἔννοια καὶ λῃστὴν τόν, σίντην παρήγαγε. τὸ δὲ διέτρεσαν δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κείμενον, τὴν μετὰ δέους φυγὴν δηλοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐμφαντικώτερον δειλίας τὸ διέτρεσαν, ἤπερ τὸ ἔτρεσαν. ἡ γὰρ διὰ πρόθεσις, καὶ σκεδασμοὺς δηλοῖ τῶν τρεσάντων. φύσις γὰρ αὕτη τῆς προθέσεως ταύτης πολλαχοῦ, διχασμὸν ὑποδηλούσης καὶ σκεδασμὸν καὶ διαίρεσιν. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ διασχὼν τὴν νεφέλην. καὶ ἐκ τοῦ διαφωνεῖν. ὅπερ ἐστὶν ἐναντιοῦσθαι κατὰ φωνήν. καὶ ὡς εἰπεῖν ἀντιλογεῖν ἢ ἀμφιλογεῖν. ὅμοιον δέ τι καὶ τὸ διείπατε. καὶ τὸ δίειπέ μοι ὄφρα δαείω. ἤγουν εἰς πλάτος λάλησον ὡς διαιρεῖσθαι τὸ ἔπος εἰς πολλὰ μέρη λόγου. οὕτω καὶ τὸ διακρίνειν μερισμὸν δηλοῖ σαφέστερον ἤπερ τὸ κρίνειν. καὶ τὸ διανέμειν μᾶλλον τοῦ νέμειν. τοῦ δὲ δάπτειν δοκεῖ προϋπεῖναι ἄρρητον θέμα τὸ δῶ. ἵνα ᾖ ὡς βῶ βάπτω, ῥῶ ῥάπτω, οὕτω καὶ τὸ δῶ δάπτω. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου δῶ, καὶ τὸ δαίω ἤγουν μερίζω. ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ τὸ δακεῖν καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ τοῦ Αἴαντος σάκος ὡς μέγα ἦν, καθωμίληται. καὶ διότι εὐρύ, ὅθεν καὶ προϊών, φησίν. εὐρὺ γοῦν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἐξ οὗ καὶ Εὐρυσάκης αὐτῷ παῖς ὠνόμασται. τὸ δὲ καὶ πύργον αὐτὸ εἰπεῖν, ὑπερβολῆς τρόπος ἐστὶν ἐμφαίνων συλλογιστικῶς ἐπὶ τὸ τοῦ ἥρωος μέγεθος ὃς διὰ τοῦτο καὶ ἕρκος λέγεταί που ἀχαιῶν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ τρέξ, ἀπολύτως τε ῥηθὲν δίχα τινὸς συντάξεως, καὶ μετὰ τοῦ ξὶ καὶ ταῦτα συμφώνου ἐπιφερομένου. οὐ μὴν διὰ τοῦ κ ὡς ἐν τῷ, τρὲκ νόον ἤγαγε. σημαίνει δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις τὸ ὀλίγον τι ἐκτός. ἄλλως δὲ ὅμως, ἐγγὺς ὡς δηλοῖ τό, Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε καὶ ἑξῆς. χειρὸς δὲ τὸν Ὀδυσσέα ἔχει Μενέλαος, καθάπερ καὶ αὐτὸν βληθέντα ὁ βασιλεὺς ἀδελφός. καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅπως εὐμεθόδως τοὺς ἀριστεῖς ἀπάγει τῆς μάχης ὁ ποιητὴς πιθανολογῶν τὴν ἑλληνικὴν ἧτταν. πρῶτα μὲν γοῦν, τὸν πρώτιστον Ἀγαμέμνονα. εἶτα τὸν Διομήδην. ἄρτι δὲ τὸν Ὀδυσσέα. ἐφεξῆς δέ, καὶ ἑτέρους καθὰ δηλωθήσεται. ὡς μὴ ἄλλως δυνατὸν ὂν καταπονηθῆναι τοὺς ἀχαιούς, εἰ μὴ προέπαθον οἱ ἀριστεῖς. Ὅτι ἐν τῷ, Αἴας εἷλε Δόρυκλον Πριαμίδην νόθον υἱόν, δοκεῖ ἀδολεσχία πως εἶναι τό, υἱόν. ἔγκειται γὰρ ὁ υἱός, δυνάμει ἐν τῷ, Πριαμίδης, καὶ συνοεῖται. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοὶ ὅτι τοῖς μὲν κτητικοῖς, προστίθεται καθ' ἑρμηνείαν τὸ ἔξωθεν κτῆσιν ἐρχόμενον, οἷον, Αἰάντειος τὸ κτητικόν, ᾧ δεῖ προσθεῖναι τὸ οἶκος, ἢ υἱὸς ἤ τι τοιοῦτον. ἐν δὲ παρωνυμικοῖς, οὐχ οὕτως. ἀλλ' ἐμπεριέχεται τὸ γέννημα τῇ τοῦ πατρὸς φωνῇ, ὥστε ὁ λέγων Πριαμίδην, Πριάμου φησὶν υἱόν. διόπερ ὁ ἐπαγαγὼν καὶ εἰπὼν Πριαμίδην νόθον υἱόν, δὶς τρόπον τινὰ λέγει τὸ αὐτὸ καὶ ἀδολεσχεῖ, ὡς οἷα εἰπὼν Πριάμου υἱὸν υἱόν. τοιοῦτόν τι δεδήλωται εἶναι καὶ τό, Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν. ὅμοιον δέ τι ἐστὶ νοῆσαι ἐπὶ ἐν τῷ μεγαλήτορα θυμόν, καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα παρατετήρηται. οἱ δέ γε παλαιοὶ ἐν τῷ Πριαμίδην νόθον υἱὸν τελείαν στίζοντες εἰς τό, Πριαμίδην, τό, νόθον υἱὸν ἐπανάληψίν τινα εἶναί φασι πρὸς σαφήνειαν, ὡς ἂν δηλωθῇ ὅτι οὐ γνήσιος ἦν Πριαμίδης. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σχῆμα κάλλους ἐπαναστρεπτικὸν δὲ τριυλικῆς λέξεως ἐν τῷ, πάνδοκον οὖτα. οὖτα δὲ Λύσανδρον, κοσμοῦντος κωμικῶς Ὁμήρου, τὴν ἀριστείαν τοῦ μεγάλου Αἴαντος. ὡς δὲ τὸ οὖτα συστέλλει τὴν λήγουσαν ἀποκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ οὔταζε, πολλαχοῦ δηλοῦται. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ Πυλάρτης κύριον. ὅπερ ἐν ἄλλοις ᾅδου ἐστὶν ἐπίθετον.

Ὅτι ὡς πρὸ τούτων τὸν Διομήδην, οὕτω καὶ νῦν τὸν Αἴαντα πλήθοντι ποταμῷ εἰκάζει ποιοῦντι δεινά. καὶ συγκλείει τὴν παραβολὴν εἰς τὸ οὕτω κλονεῖν τότε τὸν Αἴαντα οἷς ἐνέπιπτε. δηλῶν ὅτι νῦν ἀναγ-

Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐς φέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει.
Ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,

καίων

Δαΐζων ἵππους τε, καὶ ἄνδρας. οὐδέ πω Ἕκτωρ
Πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
Ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου. τῇ ῥα μάλιστα
Ἀνδρῶν πῖπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων
Ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε. νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Μή πως μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἕλοιεν.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον.
Ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγρει σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ, Μαχάων
Βαινέτω. ἐς νῆας δὲ τάχισ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο. πὰρ δὲ Μαχάων
Βαῖν' Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος,
Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Νῆας ἔπι γλαφυράς. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν
Ἕκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἕκτορ νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν
Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες, ὀρίνονται ἐπιμὶξ, ἵπποι τε, καὶ αὐτοί.
Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος. εὖ δέ μιν ἔγνων.
Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Κεῖσ' ἵππους τε, καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
Ἱππῆες, πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες
Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.

κείως εἰς μάχην ἐᾶν. τὸ ὁ Αἴας ἀνάπτει, τὸν ἄλλον καιρὸν οὐκ εὐκίνητος ἢ ὀξυκίνητος ὤν. διὸ καὶ προσέθηκε τὸ, τότε. ἔστι γὰρ ἡ προσθήκη πρὸς τὰ πρὸ τούτου ὅτι ὁμαλῶς καὶ ὑπονωθρότερον ὁ Αἴας ἐμάχετο. ἔχει δὲ ἡ παραβολὴ, οὕτω. ὡς δ' ὅτε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον, ἤτοι κατὰ τὴν πεδιάδα, τότε φαίδιμος Αἴας. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. ὃ προσφυὲς ἐπὶ ἀριστεύματι πεζομάχου τινός. ὅρα δὲ ὅτι ἐπὶ χειμάρρου ἔθετο τὸ πλήθων ποταμός. ὁ μὲν γὰρ ἀέναος, οὐ δέεται τοῦ πλήθειν. ὁ δὲ χείμαρρος κενὸς ὢν ἐν ἀνομβρίᾳ, πλήθει τουτέστι πλήρης γίνεται, ὅτε Διὸς ὅ ἐστιν ἀέρος, ὄμβρους καταρρίψαντος, εἰς τὰς πεδιάδας ἀναχεθῇ ἐξ ὀρέων ῥέων. ἔστι δὲ γενικὸν μέν τι ὁ ποταμός. εἰδικὸν δὲ ὁ χειμάρρους, ὃς γίνεται μὲν ἐκ τοῦ χείμαρρος. ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάδοσιν τόνου, ὁ χείμαρρος. ἑρμηνεύει δὲ τὸ πλήθων ποταμός. τοιοῦτος γὰρ ὡς ἐρρέθη ὁ χείμαρρος. δῆλον δ' ὅτι καὶ πλοίου πρὸς τὸ ἔδαφος πάσσαλος, χείμαρρος λέγεται. ὁ ἰδικώτερον καλούμενος ἴβδης. ὃς ἐξαιρούμενος ὅτε ὁρμίζεται, οὐκ ἐᾷ ἐκεῖνο πίθεσθαι Διὸς ὄμβρῳ κατὰ Ἡσίοδον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, συντόμως οὕτω φησί. χειμάρροιο, τρῆμα νεώς. ἢ θηλυκῶς τρήμη ὡς πλήμη, ὅθεν ἡ ἀντλία ἐκρεῖ. τὸ δὲ ὀπαζόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπειγόμενος. ὅ ἐστι κατὰ τὸ πρὶν ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀέρος ὄμβρου. δρῦς δὲ ἀζαλέας, ἢ ἁπλῶς εἶπε τὰς ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἐκσπασθείσας καὶ χρόνῳ ἀφαυανθείσας καὶ οὕτω εὑρεθείσας ἐλαφρὰς χειμάρρῳ παρασύρεσθαι, ἢ τὰς ἐκ προνοίας ἀνθρωπίνης ὡς εἰκὸς ὃ δὴ πολλαχοῦ γίνεσθαι οἴδαμεν, παραβληθείσας μετὰ ὑγρὰς ὑλοτομίαν ἐγγὺς χειμάρρου, ἵνα ὅτε ξηρανθῶσι, κατασύρῃ αὐτὰς ὅποι χρεών. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο χρησομάθεια βιωτικὴ ἐν παραβολῇ. Ἰστέον δὲ ὡς ἤρκει μὲν εἰπεῖν δρῦς ἀζαλέας εἰς δήλωσιν ξύλου παντὸς ὡς καὶ προδεδήλωται. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ πεύκας προσθέμενος, ὅμως καὶ οὕτω πᾶν ξύλον ὡς ἐκ μέρους ἐδήλωσε. ἐπιμάλιστα ὅτι τοιούτων ξύλων μέλησις τοῖς προνοουμένοις ὕδατι πιστεύειν αὐτὰ ὥστε κατασυρῆναι. τὸ δὲ ἐσφέρεται, πλήθοντος χειμάρρου ἔργον, ὃς ὑπερχυθεὶς καὶ ἁρπάσας, εἰσφέρει πολλὴν ὕλην. τὸ δὲ ἀφυσγετὸν, Τυραννίων μὲν, βαρύνει ὡς τὸ ἀτρύγετος. Ἀρίσταρχος δὲ, ὀξύνει ὡς τὸ ἰαπετός. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τὸν

ἰλυώδη συρφετὸν, ὠνοματοπεποιημένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω. ὃ καὶ αὐτὸ ὀνοματοποιΐας τρόπος ἐστί. τὸ δὲ εἰς ἅλα βάλλει, βούλεται οὐ μόνον ἐκβολὴν κατὰ τὴν μακρὰν χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς βολὴν ποταμοῦ λέγεσθαι τὸν τόπον ἔνθα τὸ ποτάμιον ὕδωρ εἰς θάλασσαν ἐρεύγεται. ὃς δὴ τόπος, διὰ τοῦτο καὶ στόμα ποταμοῦ καὶ στόμιον λέγεται. ὀρθότατα δὲ πέφρασαι ὡς πεύκας μὲν φέρεται ἤγουν φέρει. ἀφυσγετὸν δὲ βάλλει εἰς ἅλα ὁ ποταμός. πεῦκαι μὲν γὰρ, φορτίου δίκην ἐπ' αὐτοῦ ὀχοῦνται. ἀφυσγετὸς δὲ, οὐχ οὕτω φέρεται, ἀλλὰ δι' ὅλου αὐτοῦ ἀναμὶξ ἥκων, ῥιπτεῖται εἰς θάλασσαν. τὸ δὲ φαίδιμος Αἴας, δύναται μὲν καὶ μετὰ τοῦ τότε νοηθῆναι, ἵνα λέγῃ ὅτι ὁ τότε φαίδιμος Αἴας. δύναται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἶναι, ἵνα νοηθείη ὅτι ἔφεπε τότε κλονέων ὁ ἀεὶ περιφανὴς Αἴας. τὸ δὲ ἔφεπον, ἔστι μὲν νοῆσαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον ἁπλῶς ἀκολουθῶν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἀμφ' Ὀδυσῆα ἕποντο Τρῶες, κάλλιον δὲ ἐπὶ βλάβης νοῆσαι τὴν λέξιν. φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ, ὅτι ἕπειν Ἴωνές φασι, τὸ κακοῦν καὶ περιελαύνειν, ὡς τὸ Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι.

Ὅτι καθὰ ὁ Ἄρης ἀλλαχοῦ ἐπ' ἀριστερὰ μάχης ἐνήργει, οὕτω κἀνταῦθα ὁ Ἕκτωρ μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης, εἶτα ἑρμηνεύων τὰ τῆς μάχης νῦν ἀριστερὰ, φησίν, ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου, δηλῶν, ὡς μάχης ἀριστερὰ, τὸν περὶ Σκάμανδρον τόπον ἔφη, ὃ καὶ ἐσχατιὰν πολέμου δυσηχέος ἐρεῖ. τούτοις δὲ ἐπιπλέκει εὐθὺς καὶ ἃ ἐγίνετο ἐκεῖ ὁμιλοῦντος Ἕκτορος τοῖς ἀριστεῦσι, διασκευὴν ἐν ὀλίγῳ φράζων μεγάλου πολέμου, ταύτην. ἔνθα μάλιστα ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει, ὃ καὶ πρὸ τούτων ἐγράφη. εἶτα ἐπάγει στρατηγικὸν ἔπαινον τὸ, ὁ δ' ὁ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων, ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε ἤγουν τῇ τοῦ ἱππεύειν ἀρετῇ, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. ἔστι δὲ καὶ νῦν ὁμιλεῖν κυριολεκτικῶς, τὸ ὁμοῦ ταῖς στρατιωτικαῖς ἴλαις γίνεσθαι. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν, οὗ περίφρασις, τὸ δῦναι ὅμιλον. Οὐκ ἐξαίρων ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἰατρὸν Μαχάονα ὡς φερωνύμως ἀριστέα φησίν. οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο, παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν, ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. ἔνθα βληθεὶς, οὐκέτι ἀριστεύειν εἶχε. καὶ ὅρα τὸ κελεύθου, δηλοῦν οὔτε τὴν διὰ θαλάσσης, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἁπλῶς ὁδὸν, τὴν κατὰ πόλεμον δέ. τὸ δὲ οὐδ' ἄν πω χάζοντο, καθ' ὑπερβατὸν ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἂν χάζοντο. καὶ σημείωσαι ἐν τῷ, οὐδ' ἄν πω, τὸ πω, δίχα τόνου τεθὲν ἐγκλιτικῶς. ὅθεν συνακτέον ὡς οὐκ ἂν ἀλόγως τὸ πώποτε προπαροξύνοιτ' ἂν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρεσημάνθη. ὁ δὲ Μαχάων, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, διὸ καὶ συστέλλει ἐν ταῖς πλαγίαις, τὸ ο. καθόλου γάρ φασι τὰ εἰς ων βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διχρόνῳ παραληγόμενα, εἰ μὲν βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσι, φυλάττουσι τὸ ω καὶ ἐπὶ γενικῆς. οἷον Ἀμφιτρύωνος, Δευκαλίωνος. εἰ δὲ μακρῷ διχρόνῳ παραλήγονται, συστέλλουσι πάντως τὸ ω τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. οἷον Ἰξίονος, Μαχάονος, Ἰάσονος. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι πάνυ τὸν Μαχάονα ἐφίλουν οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς ἐνταῦθα δηλοῖ ὁ ποιητής. διὸ καὶ καθὰ πρὸ βραχέων Ὀδυσσεὺς περὶ τῷ Αἴαντι, οὕτω νῦν περὶ τῷ ἰατρῷ δείσαντες μένεα πνέοντες Ἀχαιοὶ μήπως πολέμοιο μετακλινθέντος ἤτοι ῥέψαντος καὶ τροπὴν δεξαμένου, ἕλοιεν αὐτὸν οἱ Τρῶες δηλαδὴ οὓς ἐπισπεύδων τῇ φράσει ἐσίγησεν ὁ ποιητὴς, ἔσπευσαν καταγαγεῖν ἐς τὰς νῆας. φιλεῖται δὲ, ὡς μὴ μόνον τοὺς πολεμίους ἀναιρῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπ' ἐκείνων βλαπτομένους ἀνακομιζόμενος ἰατρικῶς. Ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι τὸ περιέδδεισαν, μένεα πνέοντες Ἀχαιοὶ, ἐσχημάτισαι μὲν ἀντιθετικῶς, δηλοῖ δὲ, ὡς μένος πνέοντες, ὅμως ἔδεισαν περὶ τῷ ἥρωϊ.

Ὅτι εὐμεθόδως ἐνταῦθα κατὰ συμβουλὴν Ἰδομενέως, ἀπέρχονται τῆς μάχης, Νέστωρ τε ὁ πρὸ βραχέων εἰς αὐτὴν ἐλθὼν, καὶ Μαχάων. οὗτος μὲν, βληθεὶς ὡς ἐῤῥέθη, καὶ μηκέτι πολεμεῖν ἔχων. ἐκεῖνος δὲ, ἀπάξων αὐτὸν ἐς νῆας. ἵνα καὶ οὕτως ἐνδεὴς εἴη ἀριστέων ἡ κατὰ τοὺς Ἀχαιοὺς μάχη. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ παραβαίνειν, οὔτε ἐπὶ ὁπλίτου καθὰ σύνηθες, οὔτε ἐπὶ ἡνιόχου, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ἀναβῆναι εἴς τινος ἅρμα καὶ παρ' ἐκείνῳ εἶναι. οὕτω γὰρ ὁ Μαχάων ἄρτι βεβλημένος παραβαίνει ἐν τῷ τοῦ Νέστορος ἅρματι. ὡς δηλοῖ τὸ, ἄγρει σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω. καὶ πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνεν. εὐθὺς δὲ ἐν τῷ, ἐς νῆας δὲ τάχιστα ἔχε μώνυχας ἵππους, ἔχειν, τὸ ἐλαύνειν ἐστί. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὸ ἐπέχε σκοπῷ τόξον, οὕτω νοεῖται καὶ τὸ ἐς νῆας ἔχε ἵππους.

Ὅτι τὸ ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν, οἱ πλείους μὲν γνωμικῶς νοοῦσι. τινὲς δὲ μερικῶς αὐτὸ εἰρῆσθαί φασι καὶ οὐ καθόλου κατὰ τὴν τῆς γνώμης φύσιν. λέγοντες, ἰητρὸς γάρ ἐστιν ὁ προσεχῶς ῥηθεὶς Μαχάων, ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος διὰ τὰ καὶ τά. ἴσως δὲ οὕτω τὸν Μαχάονα σεμνολογεῖ ὁ ποιητὴς, ἐπειδὴ τοῖς μὴ σοφοῖς ἡ τῶν ἰατρῶν φασὶ βαθύτης καὶ λεπτολογία φορτικὴ ἐδόκει καὶ ἐγγὺς τοῦ μὴ φρονεῖν. ἀξύνετα γὰρ λαλοῦσι τοῖς μὴ φρονοῦσιν. οὕτω δὲ ὁμοίας ἁλίσκονται ἀβελτηρίας παρὰ τοιούτοις ἀνδράσι, καὶ οἱ γραμματικοί, ὡς δηλοῖ Ἀθήναιος ἐν τῷ, εἰ μὴ ἰατροὶ ἦσαν, οὐδὲν ἂν ἦν τῶν γραμματικῶν μωρότερον. Ὅρα δὲ ὅτι περὶ τραύματα εἶχεν ὁ καλὸς οὗτος ἑλληνικὸς ἰατρός. διαίτης δὲ οὐ μέμνηται ὁ ποιητής. φασὶ γὰρ τὸ χειρουργικὸν καὶ φαρμακευτικὸν μόνον εὑρῆσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τοῦ δὲ διαιτητικοῦ, Ἱπποκράτην μὲν κατάρξαι, Ἡρόδικον δὲ συντελέσαι καὶ Πραξαγόραν καὶ Χρύσιππον. τινὲς δὲ τὸν Μαχάονα μὲν χειρουργεῖν ἐθέλουσι, Ποδαλείριον δὲ στρατιώτην ὄντα καὶ αὐτὸν ὡς ἀλλαχοῦ δηλώσει ὁ ποιητὴς, ἀσκεῖν τὰ περὶ δίαιταν. τεκμήριον δὲ, ὁ βασιλεὺς εἰς θεραπείαν τοῦ Μενελάου βληθέντος, καλέσας τὸν Μαχάονα οὐ μὴν τὸν Ποδαλείριον. μαρτυρεῖ

δὲ καὶ

δὲ καὶ τὰ ἰσοδύναμα ἔστι τὰ ἐπὶ τῇ ἡρωϊκῇ προθέσει. ἐν οἷς φέρεται περὶ Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος, ὡς ἄμφω μὲν, Ποσειδῶνος ἦσαν. ἑτέρῳ δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκεν, ὁ Ποσειδῶν δηλαδή. τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν ἐκ τε βέλεμνα σαρκὸς ἑλεῖν τμῆξαί τε καὶ ἕλκεα πάντ' ἀκέσασθαι. τῷ δ' ἄρ ἀκριβέα πάντ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν ἄσκοπά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέ' ἰήσασθαι. ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο ὄμματ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα. φασὶ δὲ τὸν ποιητὴν καὶ διὰ τὸ ἀπρεπὲς σιγῆσαι τὴν κατὰ δίαιταν θεραπείαν. τί γάρ φασιν ἔδει παραβαλεῖν πυρέττοντά τινα ἥρωα ἢ προποτιζόμενον ἢ κενούμενον τὴν γαστέρα. κωμικώτερα γὰρ ταῦτα. γελοῖος οὖν φασὶ καὶ Διονύσιος ᾧ πεποίηται νοσῶν Ἡρακλῆς, καὶ Σιληνὸς κλύζειν αὐτὸν πειρώμενος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸν ἰητῆρα οἱ μεθ' Ὅμηρον ἰατρόν τε λέγουσι καὶ ἰατρὸν δὲ ὅτι οὐ μόνον κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἰατρὸς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ἰατρὸν γυναῖκα. Ἄλεξις ἰάτρειαν. ἡ δὲ ἰατρίνη, οὐχ ἑλληνικόν φησι. παρὰ δὲ τοῖς τεχνικοῖς κεῖται, καὶ ὅτι ὁ μὲν Ὧρος, οὐχ ἑλληνικὴν λέξιν τὴν ἰατρίνην εἶναί φησιν. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κοτυαεὺς πρὸς ἀκρίβειαν λαλῶν, μὴ ἀττικὴν εἶναι αὐτὴν λέγει. τὸ δὲ ἰοὺς ἐκτέμνειν, κινδυνώδεις βολὰς δηλοῖ. οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης πάντες ἰοὶ ἐκτέμνονται, ἀλλ' οἱ πλείους ἐξέλκονται σῶοι. εἰ μὴ ἄρα διὰ τοῦ ἰοῦ, τὸ ἐξ αὐτοῦ τραῦμα δηλοῦται. καὶ ὅμως οὐδὲ πᾶν τραῦμα ἐκτάμνεται. τὸ δὲ ἤπια εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἤδω γίνεται κατά τινας, ἀλλὰ ψιλοῦται, ὡς καὶ ἡ συναλοιφὴ δηλοῖ τὸ, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα. καὶ ἴσως μὲν, ὡς αἰολικόν. ἴσως δὲ καὶ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἠπεροπευτὴς, ἠπεδανὸς, ἠπύτα κῆρυξ καὶ τῶν ὁμοίων. εἰ δέ τις φιλονεικοίη γράφων ἐπὶ δ' ἤπια, ἵνα δασύνῃ τὸ ἧπος, ἴσω πρὸς τὴν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ἀκρίβειαν ἀπομαχόμενος. αἰδείσθω δὲ καὶ τὸ ὀδύναι κατηπιόωντο βαρεῖαι.

Ὅρα δὲ καὶ τὸ φάρμακα πάσσειν. δηλοῖ γὰρ οὐκ ἀλείμματα. πάσματα δὲ ἀπὸ ῥιζῶν ἢ ὅλως φυτῶν τρίψεως ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται. ὅτι δὲ καὶ πατρῴα τέχνη τῷ Μαχάονι τὸ ἰατρεύειν, καὶ ὅτι εὐγενὴς ὁ ἀνὴρ, ἢ καὶ κατὰ μῦθον, θεῖον γένος ὡς Ἀσκληπιάδης, δηλοῖ μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς εἰπὼν αὐτὸν Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος. καινὸν δ' οὐδὲν θεογενῆ, ὡς ἂν Σοφοκλῆς εἴποι, νομισθῆναι τὸν Μαχάονα, καὶ πρὸ αὐτοῦ, τὸν πατέρα τὸν Ἀσκληπιόν. τὸ γοῦν τῆς ἰατρικῆς χρήσιμον τοιούτοις νοεῖσθαι ὑπέβαλε τοὺς ἰητῆρας. Μενεκράτης οὖν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται ὁ Συρακούσιος, Ζεὺς ἤθελεν ἐπιλέγεσθαι ὡς οἷα μόνος αἴτιος τοῦ ζῆν, διὰ τὸ εὖ ἰατρεύειν. ὃς καὶ Φιλίππῳ ἐπιστείλας, προέγραψε, Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν. καὶ ἀλαζονευσάμενος σὺν ἄλλοις ῥήμασι, καὶ ὅτι Ζεὺς ἐγὼ ἀνθρώποις βίον παρέχω, ἐσκώφθη εὐφυῶς, ἐπιστείλαντος Φιλίππου καὶ προσφωνήσαντος ὡς μελαγχολῶντα, τὸ, Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. ἤγουν φρονεῖν. ἔπαιξε δὲ κατ' αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς καὶ ἐν δείπνῳ, τὸ περιαδόμενον. οὐ παραθεὶς ἐδώδιμα καθὰ τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ θυμιῶν διὰ τῶν παίδων καὶ σπένδων ὅσα καί τινι θεῷ. καὶ θεραπεύων δέ φασιν ἱερὰς νόσους, ἠνάγκαζε τοὺς ὑγιαζομένους, κατατίθεσθαι ὡς ὑπακούσονται αὐτῷ οἷα δοῦλοι περισωθέντες. καὶ τινὲς ἠκολούθουν, ὁ μέν τις Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων καὶ καλούμενος Ἡρακλῆς. ἄλλος δὲ χλαμύδα εἶχε καὶ κηρύκιον καὶ πτερὰ ὡς Ἑρμῆς. καί τις θεραπευθεὶς, Ἀπόλλων ἦν. ἐν δὲ τοῖς, καὶ Ἀσκληπιοῦ τις ἀναλαβὼν στολὴν, συμπεριεφθείρετο φασίν. αὐτὸς δ' ὁ Ζεὺς πορφύραν ἠμφιεσμένος καὶ στέφανον χρυσοῦν φορῶν καὶ σκῆπτρον κρατῶν, περιῄει μέσος τοῦ θείου χοροῦ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὡς δὲ ὁ μῦθος θεοῖς ἐντάττει τὸν Ἀσκληπιὸν, καὶ ὡς ἤπιος τὰ πρῶτα καλούμενος, Ἀσκληπιὸς μετεκλήθη. καὶ διατί τοῦτο, καὶ ὡς καινότερον ὀξύνεται ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν τῇ συνθέσει ὁ πρὸ ταύτης ἐν τῷ, ἤπιος προπαροξυνόμενος, ἀλλαχοῦ δεδήλωται. περὶ δὲ τοῦ ἀμύμονός φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς τὸ τοιοῦτον ἐπίθετον θνητοῖς ὁ ποιητὴς ἐπιλέγει. διὸ καὶ τὸν πρότερον Πήδασον τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἵππον ὡς θνητὸν, ἀμύμονα λέγει, διαστέλλων αὐτὸν τῶν ζυγιτῶν οὓς ὁ μῦθος ἀθανάτους ληρεῖ. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ Ἀσκληπιοῦ υἱὸς καὶ ἑξῆς, δέον ὂν προσκολληθῆναι τοῖς ἄνω, ὅμως μεμέρισται κατωτέρω. ἴσως μὲν, κατὰ σχεδιασμόν. μάλιστα δὲ, κατ' ἔθος Ὁμήρου εἰωθότος διαφόροις τόποις μερίζειν τὰς ἰσοεικὰς ἀκολουθίας. Ὅτι ἐν τῷ, μάστιξε δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην νῆας ἐπὶ γλαφυράς. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. τὸ μὲν πετέσθην, ὑπερβολῆς ῥοπῇ τάχος ἵππων δηλοῖ. ὧν καὶ τοὔνομα παρὰ τὸ ἵπτασθαι ποσί. τὸ δὲ οὐκ ἄκοντε, ἀρετή ἐστιν ἵππων. οὐ γὰρ ἀτεχνῶς κεντρηνεκέες εἰσίν. ἀλλ' εἰ καὶ μαστίζονται, ὅμως ἄλλως ἀκέντητοι δέμας ἔχειν δοκοῦσι κατά γε τὸ εὐψύχως θεῖν. τὸ δὲ τῇ γὰρ ἤγουν ἐνταῦθα φίλον ἔπλετο θυμῷ, εὐπειθεῖς ἐμφαίνει τοὺς ἵππους εἶναι, ὡς εὐστοχοῦντας τοῦ προθυμουμένου τῷ ἡνιοχοῦντι. καὶ ἅμα καὶ τεχνίτην ἡνιοχείας ὑποσημαίνει τὸν γέροντα, ὡς ἀπευθύνοντα τὸ ἅρμα ὅπη φίλον αὐτῷ. Καὶ ὅρα ὡς τὸ ῥηθὲν κόμμα δεξιῶς ὁ ποιητὴς παρέθετο, νοοῦντι ἔχον ἀγαθὸν καὶ ἀναπληροῦν ἔπους ὁλότητα. δῆλον δ' ὅτι τὸ μάστιξε δ' ἐλάαν, παρῴδησε Διογένης παρωσάμενος μὲν προκειμένας ἐλάας, ἤγουν καρποὺς ἐλαίας, ἁψάμενος δὲ ὄψου πολυτελοῦς. Ὅτι δηλαδὴ Ὅμηρος ὡς καὶ ἐπὶ ἡνιόχου λέγεται τὸ παραβεβηκέναι, φησί. Κεβριόνης Ἕκτορι παραβεβαώς. καὶ φαίνεται οὐκ ἀλλόκοτόν τι εἶναι παραβάτην καὶ τοῦτον κληθῆναι. ἴσως μὲν διότι καὶ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ Κεβριόνης, παραβάτης ἦν ἐν ἅρματι ἄλλῳ στρατιωτικῶς εἰ καὶ νῦν διὰ τὸν Ἕκτορα ἡνιόχευε. μάλιστα δὲ διότι εἰς πόλεμον ἀγαθὸς ἡνίοχος, οὐδὲν ἂν ἐλάττων εἴη παραιβάτου. ὥσπερ οὖν καὶ ὁ παραιβάτης, κρείττων ἂν εἴη ἐὰν καὶ ἡνιοχεῖν εἰδείη. διὰ τοῦτο γὰρ ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται, καὶ ἐπαλλάσσουσιν ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα ὡς ἐνδεχόμενα συνυπάρχειν. καὶ νῦν μὲν, ὁ ἡνίοχος παραβεβηκέναι λέγεται. ἐν δὲ ἄλλοις ὁ Ἕκτωρ ἐν παραιβά-

τους ἄριστος ὢν, ὅμως ὡς καὶ Ἱππόδαμος, θρασὺς ἡνίοχος λέγεται. Ὅτι ἐσχατιὰν φανερῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸ ἁπλῶς ἔσχατον μέρος λέγει ἐν τῷ, ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν ἐσχατιῇ πολέμοιο. οὔκουν ἐπὶ ἀγροτικῆς μόνης ἐσχατιᾶς κυριολεκτεῖται κατὰ τοὺς ὕστερον. καὶ μάλιστα τῆς ἀπῳκισμένης ὡς ἐκείνοις δοκεῖ. Ὅτι φράσις ἐναγωνίου πολέμου τὸ, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι, ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί. ὁ δεῖνα δὲ ὡς ἐνταῦθα ὁ αἴας κλονέει. εὖ δέ μιν ἔγνων. εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κεῖσε ἵππους ἰθύνομεν ἔνθα μάλιστα ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες ἀλλήλους ὀλέκουσι. βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν, ἡ καὶ προρρηθεῖσα. Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ ἱππῆες πεζοί τε, ἴσον ἐστὶ τῷ ἀνωτέρω ῥηθέντι ἵπποι τε καὶ αὐτοί. τὸ δὲ ὀρίνονται, ταυτόν ἐστι τῷ, κλονοῦνται. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, αἴας δὲ κλονέει. ἵνα νοῆται καὶ νῦν ὡς ὁ κλονέων, ὀρινομένους κλονεῖ. ὅ ἐστι κλονουμένους. ἐν δὲ τῷ, εὖ δέ μιν ἔγνων καὶ ἑξῆς, ὅρα ὡς ἀπὸ τῆς ἀσπίδος ὁ ἥρως γνωρίζεται. καθάπερ καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ὅπλων εἰσὶν ἐπίσημοι. ὡς καὶ ὁ Νέστωρ ἐκ τῆς χρυσῆς ἀσπίδος. τὸ δὲ ἔριδα προβαλόντες, ἀντὶ τοῦ προρρίψαντες, προθέμενοι, ἐκφήναντες, καὶ ἐκ τοῦ δυνάμει προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν.

Ὅτι σπουδῆς ἡνιοχικῆς δηλωτικὸν τὸ ἵμασε καλλίτριχας ἵππους μάστιγι λιγυρῇ. τί δὲ ὄφελος τῆς λιγυρᾶς μάστιγος, ἐμφαίνει ἐπαγαγών. οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, ῥίμφα ἔφερον ἅρμα. ἐκφοβεῖ γὰρ ἵππους μάστιξ λιγὺ κλάζουσα. πάνυ δὲ γοργὸν τὸ, πληγῆς ἀΐοντες οἷα συνεπακουομένου τῇ ἀκοῇ, καὶ τοῦ ἐκ τῆς πληγῆς ἄλγους. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται ῥητῶς ταῦτα. λιγαίνειν τὸ τύπτειν. ὥσπερ ἡμεῖς φησὶ τὸ ξαίνειν, ἀφ' οὗ κατὰ ἄλλον λεξιγράφον, ξάνιον τὸ κτένιον. εἴη ἂν οὖν λιγυρὰ μάστιξ, καὶ τὸ κατ' αὐτὴν λιγὺ, ὅμοιά τινα πρὸς τὸ τοιοῦτον λιγαίνειν. Ὅτι ἀλλαχοῦ περὶ ἀνδρῶν εἰπὼν, ὡς ἔβησαν ἂν φόνον ἂν νέκυας διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, ἐνταῦθα οὕτω φράζει περὶ ἵππων. στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων τῶν καὶ ἀλλαχοῦ κειμένων. θάρσους δὲ ἀνδρείου δηλωτικὸν τὸ, ὁ δὲ, δῖος Ἕκτωρ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε μετάλμενος. ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧκε κακόν. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός. οἷα δηλαδὴ ταχὺ ἐπιφανεὶς εἰς μάχην. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, στείβοντες νέκυας καὶ ἑξῆς ὡς εἴρηται, σχῆμά ἐστι συλλογισμός.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασε καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ. τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ ἀχαιοὺς,
Στείβοντες νέκυάς τε, καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον.
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ, ἵετο δῦναι ὅμιλον
Ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε μετάλμενος. ἐν δὲ, κυδοιμὸν
Ἧκε κακὸν Δαναοῖσι. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ, τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε.
Στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος ἑπταβόειον.
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου θηρὶ ἐοικὼς
Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται.
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες, ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν.
Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ.
Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.
Ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ,
Ἤιε πόλλ' ἀέκων. περὶ γὰρ δίε νηυσὶν ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
Κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήιον. οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτουσι ῥοπάλοισι. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν
Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.
Ὡς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν
Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι

ἔνθα

Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις ὑποστρεφθεὶς καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων. ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.
Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
Ἱστάμενος, τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὅρμενα πρόσσω.
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.

ἔνθα γὰρ τοιαῦτα γίνεται, οὐκ λογιστέον οἷοι ἔκειντο νεκροί. ἐμφαίνεται γὰρ τὸ πλῆθος ἐκ τοῦ μὴ γῆν στείβεσθαι, ἀλλὰ νεκροὺς καὶ ὅπλα. στείβειν δὲ καὶ νῦν τὸ πατεῖν. ἐξ οὗ καὶ στίβος ὁ πάτος ἤγουν ἡ ὁδός. καὶ στιβὰς κυρίως ἡ πεπλημένη καὶ διὸν καταπεπατημένη στρωμνή. τὸ δὲ, αἳ περὶ δίφρον, δι' ἃς ἐλλείπει αὐτὰς τὸ περὶ τοὺς τροχούς. ῥαθάμιγγες δὲ ποιητικῶς, λεπταὶ σταγόνες, μικροὶ αἱματηροὶ θρόμβοι. παρὰ τὸ ῥᾷον θαμίζειν. καὶ τοιοῦτον μὲν αἱ ῥαθάμιγγες. ὧν ἴσως ῥῆμα τὸ ῥαθαμίζειν, ἕτερον παντελῶς ὂν παρὰ τὸ ῥαθαπυγίζειν. ἐκεῖνο γοῦν οὐκ ἀπέοικε τοῦ, λὰξ ποδὶ κινεῖν, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἔστι γάρ φασι σκινθαρίζειν μὲν, τὸ, τῷ μέσῳ δακτύλῳ παίειν μυκτῆρα τινός. ῥαθαπυγίζειν δὲ, τὸ, σιμῷ τῷ ποδὶ τὸν γλουτὸν παίειν. οὗ χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, τὰς πρεσβείας ἀπελαύνειν ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων. τὸ δὲ δῦναι ὅμιλον ῥῆξαί τε, πρωθύστερον σχῆμά ἐστι. δεῖ γὰρ πρῶτον ῥῆξαι ὅμιλον, εἶτα δῦναι αὐτόν. τὸ δὲ ὅμιλον ἀνδρόμεον ῥῆξαι, ῥηξήνορα ἑρμηνεύει ἄνδρα. τὸ ῥῆξαι γοῦν καὶ τὸ ἀνδρόμεον, τὴν τοῦ ῥηξήνορος χορηγοῦσι σύνθεσιν. Ὅρα δὲ, ὡς οὐ μόνον ἀνδρόμεον ἐν Ὀδυσσείᾳ κρέας, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἀνδρόμεος ὅμιλος. Ὅτι καθὰ πρὸ μικροῦ ὁ Ἀγαμέμνων, οὕτω νῦν ὁ Ἕκτωρ τὰς τῶν ἀνδρῶν στίχας ἐπεπωλεῖτο ἔγχεΐ τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην τελαμωνιάδαο, εἰδὼς ἑαυτόν. κἂν ἄλλως τῇ εὐτυχίᾳ ἐξῄρετο, καὶ ὅμως ὁ ποιητὴς τρέψει ἀναγκαίως εὐθὺς καθὰ καὶ τοὺς ἄλλους, οὕτω καὶ τὸν τηλικοῦτον αἴαντα εἰς εὐσχήμονα φυγὴν, ὡς δηλωθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα καίρια πᾶσα ἐν τῷ, ἔγχεΐ καὶ ἄορι. καὶ μεγάλοισι χερμαδίοισι. καλῶς τὸ καλὸν φράζοντος τοῦ ποιητοῦ. οὕτω δὲ πᾶσα μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, τύπτουσι ῥοπάλοισι. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν. τὸ δὲ μεγάλοις, ἔχει τι καὶ αὐτὸ συλλογισμοῦ. μεγάλη γὰρ χεὶρ, ἡ τὸ μέγα χωροῦσα χερμάδιον. τὸν δὲ νῦν τελαμωνιάδην, ἀναλύων ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα, τελαμώνιον υἱὸν λέγει. Οὐ σεμνύνων τὴν τοῦ αἴαντος φυγὴν ὁ ποιητὴς, οὔτε προτροπάδην αὐτὸν ποιεῖ φεύγοντα, καὶ οὐδὲ ὑπὸ ἀνδρὸς, ἀλλὰ Διὸς βλαπέντα. φησὶ γοῦν. Ζεὺς δὲ πατὴρ αἴαντι ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε. στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον. ἤγουν ἑπτάβυρσον ἑπτάπτυχον, τὸ πολυλάλητον. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς. ἐντροπαλιζόμενος. ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. εἶτα πλατύνων τὸ, θηρὶ ἐοικὼς, καὶ ἅμα καὶ ἑρμηνεύων, ὅτι θῆρα τὸν λέοντα κατ' ἐξοχὴν εἶπεν, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσαύλοιο ἐσσεύοντο τουτέστι μετῆλθον ἐδίωξαν κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, πάννυχοι ἐγρήσσοντες. ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων, ἰθύει. ἀλλ' οὔτι πρήσσει. θαμέες γὰρ ἄκοντες ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. καιόμεναί τε δεταί. τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ. ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ, ὡς αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ, ἤιε τουτέστιν ἀπῄει πόλλ' ἀέκων. διατί; περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν. ἤγουν περιττῶς ἐδεδίει ὑπὲρ τῶν νηῶν. Καὶ ὅρα καὶ ταύτην τὴν παραβολὴν, παρ' ὀλίγον ὅλην ὅλῳ ἡρμοσμένην τῷ πράγματι. δίχα γὰρ τοῦ ἐπαγομένου πυρὸς τῷ λέοντι, τὰ λοιπὰ ἥρμοσαι. καὶ μάλιστα καὶ τὸ ὅτι καὶ ἐκεῖνος καὶ οὗτος, τετιημένῃ ψυχῇ ἀπέρχονται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς εἴκασε τὸν αἴαντα λέοντι, ἀλλὰ πεινῶντι. τὸ γὰρ κρειῶν ἐρατίζων, ταυτόν ἐστι τῷ, πεινῶν. ὃν ἀνδρῶν πολυχειρία μόλις ἐξεφόβησε. καὶ ὅτι σωτήριος Ἀχαιοῖς ἡ τοῦ αἴαντος ἀναχώρησις, φεύγουσιν ἐν ἀδείᾳ. ἦν γὰρ τότε ὡς ῥηθήσεται, τοὺς μὲν Τρῶας κωλύων ἐμπίπτειν ταῖς ναυσί. τοὺς δὲ Ἕλληνας ἀναχωρεῖν προτρεπόμενος. καὶ ὅτι δευτέραν ἐπιφέρων παραβολὴν, τὸν λέοντα αἴαντα ὄνῳ εἰκάζει ὃν ληίῳ ἐπιθέμενον, μόλις παῖδες πολλὰ τύψαντες ἐξήλασαν μετὰ κόρον. παρείληπται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μὲν λέων, πρὸς τὸ γενναῖον τῆς πράξεως, ὁ δὲ πληγῶν ἐθὰς ὄνος, πρὸς τὴν ὑπομονήν. φονεύει μὲν γὰρ ὁ αἴας, ὡς λέων. ὑποχωρεῖ δὲ ὀκνῶν, ὡς ὄνος, περιφρονῶν τοὺς Τρῶας ὡς παῖδας. ὥστε παραλαμβανομένων ὡς ἐπὶ πολὺ τῶν παραβολῶν ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, τριῶν ἕνεκεν, αὐξήσεως, ἐνεργείας, σαφηνείας, ἡ μὲν τοῦ λέοντος παραβολὴ, δι' αὔξησιν παρείληπται. ἡ δὲ τοῦ ὄνου, καὶ τὴν ἡρωϊκὴν ἐνέργειαν παρασημαίνει, καὶ διασαφεῖ δὲ τὸ τοῦ ἥρωος βέβαιον καὶ ἀνένδοτον. καὶ ἄλλως δὲ, ἡ μὲν πρώτη παραβολὴ, λέοντι τὸν αἴαντα εἴκασεν ἐπιθυμοῦντι μὲν κρεῶν οὐδὲν δὲ πράξαντι. ἡ δὲ, δευτέρα ὄνῳ ἐξελαθέντι μὲν, πλὴν ἐπειδὰν ἐκορέσατο. ἔχει δὲ ἡ κατὰ τὸν ὄνον παραβολὴ, οὕτως. ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας, νωθής. ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη. κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήιον. οἱ δέ τε παῖδες τύπτουσι ῥοπάλοισι. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν, σπουδῇ τ'

διηλάσαν ἐπεὶ τ' ἐκορέσατο φορβῆς, ὣς τότ' ἔπειτ' αἴαντα μέγαν τελαμώνιον υἱὸν τρῶες καὶ ἐπίκουροι νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἕποντο. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ παραβολὴ αὕτη, ληφθεῖσα πρὸς τὸ τοῦ ἥρωος νωθὲς εἰς φυγὴν, ὥσπερ ἡ πρὸ αὐτῆς, πρὸς τὸ ἐκείνου θρασὺ καὶ ἀνδρεῖον εἴληπται. τὰ δὲ ἐφεξῆς γραφικὸν μένει κέκραται κατὰ τὰς ῥηθείσας παραβολάς. τὸ μὲν γὰρ μνησθῆναι τοῦ πτε ἀλκῆς τὸν αἴαντα ὑποστρεφθέντα, λεοντῶδές ἐστι. τὸ δὲ αὖθις τροπᾶσθαί που καὶ φεύγειν ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, καὶ ὄνος ἂν πάθοι. τῶν δὲ ῥηθέντων, τὸ μὲν ὑψίζυγος, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, τὸ τοῦ διὸς ἤγουν τῆς εἱμαρμένης ἀμφιρρεπὲς δηλοῖ, ὡς ἀπὸ τῶν ταλαντιαίων ζυγῶν, ἃ ταιταίνει ὁ τοιοῦτος ζεὺς ὡς ἐν ἄλλοις φράζει ὁ ποιητής. τὸ δὲ ταφὼν, οὐχ ἁπλῶς δειλίαν κατηγορεῖ τοῦ αἴαντος, ἀλλὰ θάμβος ἐκείνου δηλοῖ καὶ διὰ θελκτικὴν ἔκστασιν. ὃς καὶ σάκος ὄπιθε βάλλει ὅ ἐστι τίθησιν ἢ ῥίπτει, φυλάττων τὸ μετάφρενον. δίχα δὲ τοῦ σίγμα καὶ ταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὸ ὄπιθε. τρέσε δὲ τὸ τρόμον ἔπαθε. παπταίνειν δὲ, τὸ πάντη διαπεταννύειν ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ τὴν θέαν. ἐντροπαλιζόμενος δὲ, ὁ συχνὰ ἐπιστρεφόμενος. ὡς μετ' ὀλίγα ἑρμηνεύσει ὁ ποιητὴς, καὶ προνοούμενος, μὴ ἐκ τῶν ὄπισθεν πάθοι πληγήν. ἢ ὁ εἰς ἑκάτερα ῥεπόμενος ἤγουν στρεφόμενος εἴς τε τὸ φεύγειν καὶ εἰς τὸ ὁρμᾶν. οὕτω δέ φασι καὶ τὸν λέοντα φεύγειν μετὰ φρονήματος. ὡς καὶ αὐτὸς, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβει οὐκ ἐπιτρέπων ἑαυτὸν τοῖς ποσίν. ἔστι δὲ ἀμείβειν γόνυ γουνὸς, τὸ βραχὺ προποδίζειν. καὶ μὴ μακρὰ βιβάζειν κατὰ τοὺς ἢ θρασέως διώκοντας ἢ ἀμεταστρεπτὶ φεύγοντας. φύσει δὲ στάσιμος ὁ αἴας καὶ οὐ ποδώκης, διὰ τὸ πάνυ πολὺ τοῦ μεγέθους. διὸ καὶ ὄνῳ εἴκασται καὶ βουγάϊός που σκώπτεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν προϊέναι ἠρέμα, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν εἶπεν Ὅμηρος. τὸ δὲ οὕτως ἀναποδίζειν, ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, εἶπον οἱ μετ' αὐτόν. ἤγουν ἠρέμα ὀπίσω χωρεῖν. ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ὅτι σαμβὼ εὕρηται ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. αἴθων δὲ λέων ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ὁ διάπυρος. εἴ τι που δὲ καὶ ἄλλο χρήσιμον εἰς τοῦτο, προείρηται. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ ταῦτα, αἴθων βοῦς, καὶ σίδηρος αἴθων. καὶ ἄνθρωπος δέ ποτε, καὶ λέων. ἐῤῥέθη δὲ ἰδίως αἴθων, καὶ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, διὰ τὸ εἶναί φασι βορᾶς ἄπληστος. καὶ αἴθειν, ὅ ἐστι κατακαίειν. ὅθεν καί τις ἕτερος πολυφάγος, κεραυνὸς ἐκαλεῖτο. ἐπεὶ κατά τινα ποιητὴν ἀβάτους ἐποίει τὰς τραπέζας κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ. Ὅρα δὲ ὡς αἴθωνες μὲν οἱ εἰρημένοι. αἴθοψ δὲ, οὐδεὶς αὐτῶν λέγοιτ' ἄν. ἀλλὰ τοὔνομα τοῦτο, οἴνῳ μέλανι ἐπιτίθεται πρὸς ἔπαινον. δυναμικώτατος γάρ φασιν ὁ μέλας οἶνός ἐστι. καὶ μένων ἐν ταῖς ἕξεσι τῶν πινόντων, πλεῖστον χρόνον. ὁ δὲ λευκὸς, ἀσθενής ἐστι καὶ λεπτός. ὁ μέντοι κιῤῥὸς, ξηραντικὸς ὢν, πέττει ῥᾷον. ὡς δὲ μέλας οἶνος παρὰ χίοις πρώτοις ἐγένετο, οἳ καὶ φυτεύειν καὶ θεραπεύειν τοιαύτας ἀμπέλους πρῶτοι ἐπέβαλον μαθόντες παρὰ οἰνοπίωνος υἱοῦ Διονύσου καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μετέδωκαν, θεόπομπός φασιν ἱστορεῖ. μέσαυλον δὲ, ἡ καὶ αὐλὴ καὶ ἔπαυλις καὶ αὖλις. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκήσεως. ὡς δηλοῖ τὸ, ὅτε οἱ μέσαυλον ἵκοντο. οἱ δὲ παλαιοὶ, σημειοῦνται ὡς ἀττικοὶ μὲν, τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι. μάλιστα μὲν οὖν, τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν ὥς φησιν αἴλιος διονύσιος. ἣν καὶ μέταυλον αὐτὸς λέγει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μεσόθυρον καὶ μετάχμιον. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ μέσαυλος, ἐπὶ ἀγροικικῆς λέγεται κατοικίας ἤτοι ἐπαύλεως ἢ μάνδρας. ἐπὶ δὲ μὴ τοιούτου καταλύματος, τάξις αὕτη ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, ἑρκίον, αὐλὴ, αἴθουσα, πρόδομος, δόμος. καὶ τὸ ἐνδοτάτω, θάλαμος. ἣν δέ φασι καὶ μεσαύλιον, κροῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον. τὸ δὲ ἀγροιῶται, ἀπὸ τοῦ ἀγρόται γίνεται κατὰ διπλῆν ἐπένθεσιν τοῦ τε ι καὶ τοῦ ω μεγάλου. δοκεῖ δὲ ὑποκρίνασθαι τοῦτο, ἀναλογίαν τῶν προπαληγομένων μόνῳ τῷ ι οἷον στρατιώτης, ἀμβρακιώτης, μασσαλιώτης. ἐν δὲ τῷ οὐκ εἰῶσιν, ἀναγκαία εἰς μέτρον ἡ τοῦ ι ἐπένθεσις. ὡς καὶ ἐν τῷ, εἰρύω. καὶ εἰρωτῶ καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, ἤγουν ἐκλέξασθαι, ἰδιότητα θηρίων ἐμφαίνει, ὡς ἐπιλεγομένων τὸ ἐν τοῖς ἀγρευομένοις πιότερον. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, μήλων αἱρεύμενος ἤγουν τὸ ἐξαίρετον ἁρπάζων. τὸ δὲ ἐγρήσσειν, ἐκ τοῦ ἔγρω πέπλασται. ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥήσσω. αὐτὸ δὲ τὸ ἔγρω, ἐκ τοῦ ἐγείρω συγκέκοπται. ἀγρυπνούντων δὲ τὸ, παννύχιοι ἐγρήσσοντες. τῷ δὲ ἐρατίζειν σύστοιχα ὁ ἐραστὴς καὶ ὁ ἐρατεινός. ὡς καὶ τῷ ἰθύειν, ὁ ἰθὺς καὶ τὸ ἰθύ. καὶ ἡ ἰθεῖα. καὶ τὸ ἰθύνειν. καὶ ὁ ἰθαγενής. καὶ τὸ κύριον ὁ Ἰθαιμένης. θρασείας δὲ χεῖρας λέγει, τὰς τῶν ἀφιέντων κατὰ τοῦ λέοντος. δεταὶ δὲ, δεσμοὶ δᾴδων τουτέστι λαμπάδων ἃς ὁ λέων πτοεῖται. τοῦ δὲ τοιούτου φόβου φασὶν αἴτιον, τὸ ἔνθερμον αὐτοῦ καὶ διὸ πυρῶδες. διὸ καὶ δέδιε τὸ πῦρ. διὰ τοῦτο δέ φασιν οὐδὲ μύει κοιμώμενος. ὡς δὲ δημόκριτός φησιν, οὐδὲ τικτόμενος. μόνος γάρ φασι γεννᾶται ὁρῶν. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην θερμότητα, καὶ αἴθων ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη, καλεῖται. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ πάνυ πυκνὰ καὶ στεῤῥὰ ὄντα, πῦρ ἀφιᾶσι τῇ προστρίψει καθὰ καὶ τὰ πυρεῖα. οὐχ ἁπλῶς δὲ αἱ λαμπάδες δεταὶ, ἀλλὰ ὁμοῦ, αἱ καιόμεναι δεταί. ἄλλως γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς δεταί, αἱ συνδεδεμέναι φρυγανίδες. αἳ ῥᾳδίως ἐξαπτόμεναι καὶ ἐπιῤῥιπτόμεναι, φοβοῦσι τὸν λέοντα. τὸ δὲ ἠῶθεν ἰδιότητα θηρίων δηλοῖ ἅπερ ὁλονύκτια παῤῥησιασάμενα, μεθ' ἡμέραν οἴχονται. τὸ δὲ πόλλ' ἀέκων, ἀντὶ τοῦ λίαν πάνυ ἀκουσιαζόμενος. ὡς μὴ ἀρκοῦν ὂν εἰπεῖν ἀέκων, εἰ μὴ προσετεθείη καὶ τὸ πολλά. οὗ αἴτιον, τὸ περὶ ταῖς ναυσὶν ὡς εἴρηται δεδιέναι. τοῦτο δὲ, καὶ προκλητικόν ἐστι τῆς τοῦ ὄνου παραβολῆς. ὃς γὰρ πόλλ' ἀέκων ἔβη ἐκ μάχης, δοκεῖ νωθρεύεσθαι κατὰ ὄνον τοῦτό γε. ὄνος δὲ κοινῶς μὲν, τὸ ζῶον, τό, τε χερσαῖον, καὶ ὁ ἰχθὺς, ὁ καὶ

ὀνίσκος

ὀνίσκος καὶ βάκχος. ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ τὸ σκεῦος αὐτὸ οἶδε παρὰ τοῖς ἀριστοπλικοῖς. καὶ ἔστιν ἀπ' αὐτοῦ ὀνεύειν ῥῆμα. περὶ οὗ Αἴλιος Διονύσιος γράφων, φησίν. ὤνευον παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ, ἐκίνουν καὶ περιῆγον, ὄνος γὰρ τοῦ μύλου τὸ κινούμενον καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ, ὄνος. ὁ δὲ νωθὴς, ὥσπερ τὸ ταχὺς ἐπὶ ἵππου, οὕτως αὐτὸ ἐπίθετον οἰκεῖον ὄνῳ, ὡς ἀργῷ φύσει καὶ ἐστερημένῳ τοῦ θεῖν. διὸ οὐ ὥσπερ ὁ νωθὴς, οὕτω πως καὶ ὁ νωθρὸς γίνεται, ὡς ἐστερημένος τοῦ θορεῖν ὅ ἐστι πηδᾶν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἕτερα μὲν ὀνόματα ἐκ τοῦ νωθὴς παράγονται. ἐν δὲ τοῖς, καὶ κωμικὴ λέξις ὁ νώθουρος, ἤγουν ὁ νωθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν φασὶν ἐν τῷ συγγίνεσθαι. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἄνδρας αἰδοῖον. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ, καὶ ἄστυτος ἐλέγετο. καθὰ καὶ οἶκος ἄστυτος, ὁ μὴ ἔχων ἄνδρα. ὅς ἔοικεν ἂν λέγειν τὸ, σύομαι τερέμβολον, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἀστυάναξ γέγονα. ἡ δὲ εἰρημένη οὐρὰ, καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναῖκα τὴν αἰσχροποιόν. παρὰ τὸ μυζᾶν ἤγουν θηλάζειν οὐράν. εἰ δὲ καὶ πανδοσία ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς πανδώρας. καὶ βορβορόπη δὲ ὡς ἀκάθαρτος, παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ὀπὴν, ἄλλου ταῦτα λόγου. παρακείμενον δὲ τὸ νωθὴς μετὰ τὸ παῖδας. ἐβιήσατο γάρ φησι παῖδας νωθής. ζητοῖτο ἂν ὑπὸ τῶν ἐκδιδόντων ἄρτι τοὺς σχεδικοὺς γρίφους ὡς ἀπατήλιον τοῖς παισί. τὰ δὲ ῥόπαλα, καιρία λέξις. διὸ καὶ δὶς αὐτῇ χρῆται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ῥέπω. διὰ τὸ μὴ ὀρθὰ εἶναι. ἀλλά που κατὰ τὸ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ σκολιὸν σκίπωνα χερός. ἐντεῦθεν καὶ τὴν καλαύροπα οἱ παλαιοί, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, παράγουσι. καὶ τὸ τῆς θύρας ῥόπτρον περὶ οὗ ἑτέρωθι δηλοῦται. καὶ τὸ ῥοικὸν δὲ λαγωβόλον. παρείληπται δὲ τὰ ἐαγότα ῥόπαλα, πρὸς ἔνδειξιν τῆς πολλῆς τοῦ ὄνου νωθείας. τὸ δὲ ἀμφὶς ἐάγη, ἀντὶ τοῦ κύκλῳ, πάντοθεν. οὕτω που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, πολλοὶ ὄρχατοι ἀμφὶς, ἀντὶ τοῦ ὧδε καὶ ἐκεῖ καὶ μὴ περὶ ἕνα τόπον. τὸ δὲ κείρει λήιον, ἀντὶ τοῦ εἰς κόρον ἐσθίει. ὅς δὴ κόρος ἐκ τοῦ τοιούτου κείρειν γίνεται. διὸ καὶ ἐπῆκται τὸ, ἐπεὶ κορέσατο φορβῆς. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ καραίζειν, ὅπερ ἐπί τε ἄλλων, καὶ ἐπὶ λέοντος δέ που εἴρηται. βαθὺ δὲ λήιον, τὸ ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἔχον στάχυας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ λήιον, τρέψαν μὲν τὸ η εἰς α καὶ συναιρεθὲν, λαῖον εὕρηται παρὰ Θεοκρίτῳ. ἄλλως δὲ κατὰ συναίρεσιν, λῇον αὐτὸ παραδιδόασιν οἱ τεχνικοί. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ Λάιος τὸ κύριον, ἐκ τούτου παρωνομάσθαι. τὸ δὲ παῖδες τύπτουσι ῥοπάλοις, διὰ σαφήνειαν εἴρηται τοῦ, ᾧ πολλὰ περὶ ῥόπαλα ἐάγη. ἵνα μὴ ὑπ' ἀνδρῶν ὁ ὄνος ἐνταῦθα νοηθείη ῥοπαλίζεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ παίδων τῶν καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παραβολῆς κειμένων. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγων ἔλαφον βεβλημένον ὁ ποιητὴς εἰπὼν, ἡρμήνευσε τὸ σαφὲς ἔτι σαφέστερον, εἰπών. ὃν ἔβαλεν ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ νηπίη, ἐν ἄλλοις μὲν, ἡλικίας ὄνομα. ἐνταῦθα δὲ, ἀδυναμίαν δηλοῖ. ἵνα λέγῃ ὅτι ἡ τῶν παίδων βία, οὐ κατὰ τὴν τοῦ ὄνου ἦν ἰσχύν. ἐκεῖνος γὰρ γενναίως ἐβιήσατο παῖδας. ἀλλὰ νηπία ἐστὶν, ὅ ἐστιν ἀσθενὴς καὶ νηπίοις πρέπουσα. ὃ δὴ ἑτέρωθι, νηπίη ἔφη λόγῳ κτητικῷ. τὸ δὲ σπουδῇ ἐξήλασαν, ἀντὶ τοῦ ἐν δυσχερείᾳ ἐδίωξαν. ὅθεν ἀλλαχοῦ ἀσπουδεὶ ἔφη, τὸ δίχα πολλῆς ἀγωνίας καὶ δυσχερείας. φορβὴν δὲ, τὴν τῶν ἀλόγων λέγει τροφήν. ὡς τῆς ἡμέρου ἀποκληρωσαμένης μάλιστα τὸ βρῶσις καὶ ἐδητὺς καὶ ἐδωδή. πρωτότυπον δὲ φορβῆς, τὸ φέρβειν. ἐξ οὗ καὶ γῆ φορβάς. καὶ Φόρβας κύριον. καὶ ἄλλα ὧν ἑτέρωθι κεῖται δήλωσις. ξυστὰ δὲ καὶ νῦν τὰ δόρατα, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὰ δευτέρου πόνου. τμηθέντα γὰρ, εἶτα τὸ μὲν πρῶτον ἐκδέρονται. ὅθεν καὶ δόρατα λέγονται. τὸ δὲ δεύτερον, ξύονται διὰ ἐλαφρότητα καὶ ὀρθότητα. ἴσως δὲ ξυστὰ λέγονται, καὶ ὡς αὐτὰ μόνα τῶν πολεμικῶν πλείονος δεόμενα ξέσεως. ἢ καὶ ὡς εὔξεστα. πρωτότυπον δὲ τοῦ ξυστοῦ, τὸ ξύειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ξύλον καὶ ἡ ξυσμή. τοῦ δὲ τοιούτου, ἔχεται καὶ παροιμία, τὸ ξύειν τὸν ἀντιξύοντα. ἐκ τοῦ ξύω δὲ ξύσω, καὶ ξὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀξὺς ὁ θυμικός. οὗ σύνθετον, πάροξυς. ὅθεν, οὐ μάχιμος οὐ πάροξυς οὐδὲ βάσκανος. τὸ δὲ αἰὲν ἕποντο, εὐφήμως εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον.

Ὅτι ὁ μέγας Αἴας ἄλλοτε μὲν, μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς αὖτις ὑποστρεφθεὶς καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας Τρώων. ὁτὲ δὲ, τρωπάσκετο φεύγειν ἢ φεύγων. εἶτα διασαφῶν τὸ ἐρητύσασκε φάλαγγας Τρώων, φησί. πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν. ἔνθα τὸ πάντας, κολλητέον ἢ εἰς τὸ προέεργεν, ἵνα λέγῃ ὅτι πάντας Τρῶας εἶργεν εἰς νῆας ὁδεύειν. ἢ μετὰ τοῦ ὁδεύειν συντακτέον αὐτό, ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὡς εἶργεν ἐπιέναι πάντας ταῖς ναυσίν. ὃ καὶ κρεῖττον. εἴργεσθαι γὰρ ἄλλως ἐκ τῶν νηῶν οὐ τινὰς Τρῶας ἀλλὰ πάντας ὑφ' ἑνὸς, ἀπίθανον. ἐπὶ δὲ τούτοις φησὶν ὁ ποιητὴς περὶ Αἴαντος τὸ, αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ, ἱστάμενος, οὐ μὴν δηλαδὴ φεύγων. εἶτα μεγεθύνων τὸ κακὸν τὸ περὶ τὸν ἥρωα, φησί. τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἄλλα μὲν, ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὅρμενα πρόσσω, πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. καὶ ταῦτα μὲν διεξοδικῶς νῦν περὶ Αἴαντός φησιν ὁ ποιητής. ἀλλαχοῦ δὲ ἐπιφωνηματικῶς φράζων, φησί. σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά. τὸ δὲ ῥηθὲν ὅλον χωρίον, οἰκεῖον ἐπὶ ἀριστέως μεγάλῳ ἐναπειλημμένου κινδύνῳ. Ὅρα δὲ τὰ πάρισα τὸ, μνησάσκετο καὶ τρωπάσκετο ποικίλα μὲν ὄντα, πρέποντα δὲ ὡς καλὰ τῷ λαμπρῷ Αἴαντι. τὸ δὲ αὖθις ὑποστρεφθεὶς ἤγουν μεταστρεφθεὶς ὡς μετ' ὀλίγα φησὶ, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἐντροπαλιζόμενος, ὃ φθάσας ἔφη ὁ ποιητὴς, λέοντος ὂν ἴδιον. ἐκείνου γὰρ τὸ ἄλλοτε μὲν ὑποστρέφεσθαι πρὸς ἔνστασιν, ὁτὲ δὲ φεύγειν. Ὅρα δὲ ὡς ὑποστρεφθεὶς ὁ Αἴας, γενναῖον μὲν εἶχε ποιεῖν οὐδέν. εὐώδου δὲ μόνον τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς φυγήν. ἐρητύων φάλαγγας Τρώων ὡς προέκκειται, οὐ μὴν ῥηγνὺς αὐτὰς, ὅτι μὴ δὲ δύναται ἄρτι ῥηξήνωρ εἶναι. ὅτι δὲ τροπὰν ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ὡς τὸ στροφὰν καὶ τροχὰν, δηλοῦται σαφῶς ἀλλαχοῦ. ἐκ δὲ

τοῦ ῥηθέντος τρωπάσκετο, τὸ προτροπάδην φεύγειν παρὰ τοῖς ὕστερον. τὸ δὲ σάκει μεγάλῳ, συλλογιστικῶς εἴρηται, δηλοῦν τὸν αὐτὸν φέροντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν. τὸ δὲ ὄρμενα πρόσσω, πρὸς ἀσφάλειαν μὲν ἐρρέθη τῆς τῶν δοράτων ἐμπήξεως. οὐ γὰρ ἂν ἐνεπήγνυντο μὴ πρόσσω ἱέμενα. πέφρασται δὲ τερατωδέστερον ὡς ἐπὶ ἐμψύχων. καθὰ καὶ τὸ χρόα ἐπαυρεῖν. καὶ τὸ ἵσταντο. καὶ τὸ λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. περὶ ὧν εἰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται πλατύτερον, ἀλλὰ καὶ νῦν εἰπεῖν ἀρκέσει, ὡς οὐχ ἁπλῶς Ὅμηρος ψυχοῦν ἐθέλει τὰ βέλη, ἀλλὰ τὰ τῶν στρατιωτῶν, ἐπὶ τὰ ὅπλα μετάγει. καὶ ἅπερ ἐκεῖνοι βούλονται, ταῦτα τοῖς ὅπλοις περιτίθησι. χρόα δὲ λευκόν, κατὰ φύσιν λέγει ἐκ τοῦ πλεονάζοντος. λευκὸς γὰρ ὁ ἔσω χροῦς ὡς τὰ πολλά. συμφωνεῖ δὲ τῇ λέξει ταύτῃ, καὶ ὁ λειριόεις χροῦς, ὃν ὁ Ἕκτωρ ἐπισκώπτει τῷ αἴαντι. καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τὸν Μενέλαον λευκότης. οὗ οἱ μηροί, πρὸς ἐλέφαντος ὅσα εἰκάσθησαν. εἰ καὶ ἄλλως τὸ λευκὸν ἐλοιδορεῖτο τοῖς παλαιοῖς. ὅθεν φασὶ καὶ Ἄλεξις ὁ κωμικός, λευκόπυγον ἔφη τὸν ἄνανδρον. οὗ ἔμπαλιν μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον. ὅθεν καὶ παροιμία τό, οὔπω μελαμπύγῳ ἐνέτυχες. ὁποῖός τις ἐν ἱστορίαις φέρεται καὶ ὁ Ἡρακλῆς. καὶ τοιάδε μὲν καὶ τάδε. εἰ δὲ γράφεται χρόα χαλκὸν ἐπαυρεῖν, ἀργεῖ τὰ τοῦ λευκοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, οὐδ' αὐτὸ ψόγον ἔχει διὰ τὸ ἀπολογηθὲν ἐν τοῖς εἰρημένοις. ἥ τε ἡ παραβολὴ τοῦ λέοντος ἔχει αὐτὸ καὶ ὁ περὶ τῶν ζώων λόγος. καὶ ὅτι τὸ ὑποστρεφθείς, εὐχρηστότερόν ἐστιν Ὁμήρῳ τοῦ ὑποστραφείς, πρός τε χρείαν μέτρου καὶ πρὸς ὄγκον φράσεως. καθὰ καὶ τὸ βλαφθείς, τοῦ βλαβείς. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ βαφθείς. προκρίνεται γάρ που καὶ αὐτό, τοῦ βαφείς, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τό, ἅλμῃ ἀπεβάφθη.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι,
Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
Εἵλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ
Δεξιόν. ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς.
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἴανθ' ὃς βελέεσσι βιάζεται. οὐδέ ἕ φημι
Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος. ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
Πλησίοι ἔστασαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν αἴας,
Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.

Ὅτι ὡς ἐνόησεν Εὐρύπυλος πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι τὸν αἴαντα, ἔστη παρ' αὐτὸν ἰών, οὐκ ἐπίκλητος, ἀλλ' αὐτόματος ἐλθὼν βοηθός. οὐ γὰρ αἴαντι πρέπει προσκαλεῖσθαι τὸν ἐπικουρήσοντα. ὅπερ Ὀδυσσεύς που ποιεῖ καὶ Μενέλαος. καὶ ἀχαιοὶ δὲ μετὰ μικρὸν ἐπὶ τῷ αἴαντι συνασπίσαντες, οὐκ αὐτοῦ καλέσαντος ἦλθον. οὕτω δὲ στὰς ὁ Εὐρύπυλος, εἶτα βληθεὶς ὡς ἐφεξῆς εἰρήσεται καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς τῆς μάχης ἀπιών, ἤϋσεν ὅ ἐστιν ἐβόησε διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς. ὦ φίλοι στῆτε ἐλελιχθέντες καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ αἴαντι, ὃς βελέεσσι βιάζεται. οὐδέ ἕ φημι φεύξεσθαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος. διπλάζων δὲ τὴν ἀξίωσιν παραφραστικῶς, ἐπάγει. ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθ' ἀμφ' αἴαντα. εἰπὼν ἄντην στῆναι, ὅπερ ἀνωτέρω ἐλελιχθῆναι εἶπεν. οὕτω φιλάλληλοι μὲν οἱ ἕλληνες, ἀνδρεῖος δὲ ὁ αἴας καὶ μεγαλόφρων καὶ φιλοκίνδυνος. ὅρα δὲ ὅτι τε βέλη συνήθως λέγει καὶ νῦν τὰ ἐπαφιέμενα δόρατα. καὶ ὅτι παθητικῶς τὸ βιάζεσθαι φράζει, ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐνεργητικῶς λαμβάνεται. καὶ ὅτι ἀρεσθεὶς τῇ φράσει τοῦ βιάζεσθαι βέλεσσι, δὶς τὸ τοιοῦτον ἔφη νόημα. τὸ δὲ ὡς ἐνόησε, καὶ ὑποκαταβὰς πάλιν φησὶν ἐν τῷ, τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος καὶ ἑξῆς. πρὸ δ' αὐτοῦ, εἰπόντος Ὁμήρου ὡς ὁ Εὐρύπυλος ἔβαλέ τινα ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων τουτέστι φρενῶν, ταὐτὸ γὰρ πραπίδες καὶ φρένες, τὸ μὲν, ποιητικῶς τὸ δὲ, κοινῶς φραζόμενον. φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι φρένες, οὐ μόνον ἡ δύναμις καθ' ἣν νοοῦμεν, ἀλλὰ καί τι σπλάγχνον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προεδηλώθη, ὅπερ διάφραγμα οἱ περὶ Πλάτωνα πρῶτοι ὠνόμασαν. ἔστι δὲ νευρώδης ὑμὴν τὰ σπλάγχνα διεζωκώς. ᾧ ὡς νευρώδει, συμπάσχει φλεγμαίνοντι καὶ ὁ ἐγκέφαλος καὶ παραφρονεῖν ποιεῖ, πηγὴ ὢν τοῦ νευρώδους, ὡς ἀρτηριῶν ἡ καρδία

δία, καὶ τὸ ἧπαρ φλεβῶν. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι φρένες εἰσὶν, αἱ διεζωκυῖαι τὸν περὶ τὸν πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τόπον, ὃς διάφραγμα λέγεται. ἄλλοι δὲ οὕτω. φρένες τὸ διάζωγμα. ἔστι δὲ ἐπίπλοος διαιρῶν τὸν θώρακα τοῦ πνεύμονος. ὅτι δὲ ὑποκάτω τῶν φρενῶν τὸ ἧπαρ, δηλοῖ φασιν ὁ ποιητὴς, εἰπὼν, ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Εὐρύπυλος δυστυχεῖ ἄρτι ἐν τῷ σκυλεύειν ὃν βέβληκεν. ὡς γοῦν ἐνόησεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος σκυλεύοντα, ἔβαλεν οἰστῷ, καὶ ἡ βολὴ συνέπεσε κατὰ μηρὸν δεξιὸν, ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν. διὸ, ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο καὶ αὐτός. καὶ ἤυσε διαπρύσιον τὰ προειρημένα. καὶ ἰδοὺ πάλιν μονοῦται ὁ Αἴας. μᾶλλον δ' εἰπεῖν ἡ μάχη, τῶν ἑλληνικῶν ἀριστέων. ἵνα ἡ κατὰ κράτος τῶν ἀχαιῶν τροπὴ πιθανολογηθείη. χάζεται γοῦν καὶ Εὐρύπυλος. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ οἱ ἐκ προκλήσεως τοῦ Εὐρυπύλου βοηθήσαντες τῷ Αἴαντι ἀχαιοὶ νηυσὶν ἔπι γλαφυραῖς ἐεργμένοι ἰσχανόωνται, ἤγουν ἐπέχονται, καὶ οὕτω πιθανῶς ἡ πρὸς τῷ ναυστάθμῳ τειχομαχία συνίσταται. ἣν πρὸ ἔργου μάλιστα τίθεται ὁ ποιητὴς, ἵνα μὴ τοσοῦτον ἀρτύσας καὶ ἱστορήσας πόλεμον, ἀμαθῆ τινα τῆσδε μάχης ἐάσῃ τὸν φιλομαθῆ ἀκροατὴν, καὶ οὐδ' αὐτὸς ἰδέᾳ τοιαύτῃ ἐνευδοκιμήσῃ γραφῆς. δόναξ δὲ, ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος, εἴτε ἀπὸ κάλου ἐσκεύασται ὅ ἐστι ξύλου ὅτε καὶ κυρίως κῆλον τὸ βέλος λέγεται, εἴτε ὥς τινές φασιν, ἐκ καλαμίσκου στεριφωτάτου, ὁπηνίκα καὶ δόναξ κατὰ κυριολεξίαν ὀνομάζεται. καινὸν δὲ οὐδὲν εἰ δόναξ βέλους λέγεται καὶ ὁ ξύλινος ἄτρακτος, ἀπὸ παλαιᾶς εὑρέσεως καὶ χρήσεως, καθ' ἣν καὶ ὁ ὑστεροφανὴς σίδηρος, τὸ παλαίφατον τοῦ χαλκοῦ ἔχει ὄνομα. καὶ ὁ καννάβινος κάλως, τὸ τοῦ παλαιγενοῦς σχοινίου, ὡς ἀλλαχοῦ σεσημείωται πλατύτερον. ἐπεὶ καὶ τὸ κεράμεον ὃ σκεύεσιν εὐτελέσι τοῖς ἐκ γῆς ἐπελέγετο, ὕστερον καὶ τοῖς ἐκ τιμιωτέρας ὕλης προσήρμοζε. Κλεοπάτρα γοῦν φασὶν ἡ μεγάλη ἐφ' ἧς ἡ τῶν αἰγυπτίων κατελύθη βασιλεία, ἐκ διαιτηθεῖσα ὡς ἀντὶ τῶν πάλαι κεραμέων σκευῶν πολυτελεστέροις χρῆσθαι, καὶ τοὔνομα οὐ δυναμένη ἀλλάξαι, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἀπεκάλει κεράμιον. τοιοῦτον δὲ καὶ Πτολεμαίου τὸ, δεῖπνα ῥωμαϊκῶς κατεσκευασμένα κεράμῳ χορηγούμενα ἀργυρῷ. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κυριολεκτικῶς λεγομένου δόνακος, δονακεὺς ποταμὸς λέγεται τύπῳ περιεκτικῷ τινι, δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς που Ὅμηρος. ὁ δ' αὐτὸς καὶ δονακώδης ἂν ῥηθείη κατὰ Βακχυλίδην. ὃς που δονακώδεα τὸν Νεῖλον ἔφη. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ εἵλκετο ἀντὶ τοῦ εἷλκεν, δι' οὗ αὐτίκα τόξον εἵλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλεν. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἐπ' Εὐρυπύλῳ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ Εὐρυπύλου. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄμυναν συναπιστικὴν φράζει τὸ, ὦ φίλοι. στῆτ' ἐλελιχθέντες ἑξῆς ὡς προεγράφη ἕως τοῦ, ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθε. ἡ παράφρασίς ἐστι τοῦ στῆτε ὡς προείρηται. ἣν δ' ἂν ἐνταῦθα καὶ κύκλος εἴποι ἀντὶ τοῦ ἵστασθε, στῆτε εἴρηκε. τὸ δὲ βάρυνε μηρὸν, ἔχοι ἂν ἴσως διαφορὰν, πρὸς τὸ ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον τὸν δεῖνα. Ὅτι συνασπισμοῦ κατάστημα τὸ, οἱ δὲ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες, δούρατ' ἀνασχόμενοι. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ πλησίοι ἀπὸ εὐθείας τοῦ ὁ πλησίος, ὅθεν καὶ τὸ πλησίαι ἥστην. τὸ δὲ κλίναντες, ἀντὶ τοῦ ἐγκλίναντες, ἐρείσαντες. τὸ δὲ ἀνασχόμενοι ὅ ἐστιν ἀνατείναντες, καὶ ἐνεργητικῶς ἀνασχόντες λέγεται. Ἰστέον δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι Εὐρύπυλος μὲν προπαροξυτόνως τὸ κύριον. τὸ μέντοι ἐπίθετον, ἄλλως. εὐρυπυλὴς γάρ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. οὕτω παρὰ ἄτραπος ὀϊζὺς εὑρέθη ἡ καὶ ἀτραπής. εὕρηται δὲ καὶ ἐκ τῆς αὐδῆς οὐ μόνον ἄναυδος, ἀλλὰ παρέλκυσαι καὶ ὁ ἀναυδὴς ἐκεῖθεν. οὗ πληθυντικὸν οἱ ἀναυδεῖς παρά τινι κωμῳδῷ, δι' οὗ πρώτιστα μὲν, πάντες ἀναυδεῖς τότ' ἐπέστησαν. Ὅτι ὁ Αἴας ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, στῆ ἤγουν ἔστη μεταστρεφθεὶς, ἀντιπρόσωπος δηλαδὴ τοῖς τρωσί. ὡς καὶ ἐντεῦθεν πιστοῦσθαι τὸ σοφόκλειον τὸ, καὶ μέγας ὀρθοῖτο ὑπὸ σμικροτέρων. ἰδοὺ γὰρ ὁ Αἴας ὑπὸ τοιούτων ἑταίρων βοηθεῖται. καὶ ὅρα ὅτι καίτοι καταστασιαζόμενος ὑπὸ Διὸς, ὅμως τῆς κατὰ φύσιν ἀρετῆς ὁ ἥρως οὐκ ἐξίσταται, ποτὲ μὲν μέσος ἱστάμενος ὡς προγέγραπται καὶ ἀποτειχίζων τοὺς τρῶας οἷά τι ἕρκος ἢ ἔρυμα, ποτὲ δὲ ἀνθιστάμενος εἰς πόλεμον. καὶ οὕτως εὐκαιρίαν κινδύνου φυγῆς διδοὺς τοῖς ἀχαιοῖς. τοὺς γὰρ πλείστους τῶν ἀριστέων ἤδη ἀπαγαγὼν ὁ ποιητὴς ἐν οἷς καὶ τοὺς συνετωτάτους Ὀδυσσέα τε καὶ Νέστορα, τὸν γοῦν Αἴαντα φυλάττει τέως ἕως τῆς τοῦ Πατρόκλου ἐξόδου. αὐτοῦ δ' ἐξελθόντος, ἐκεῖ τὸν λόγον ἀπασχολεῖ. Πάτροκλον δὲ ἀνελὼν, αὖθις ἀναλαμβάνει τὸν Αἴαντα. εἶτα τὸν κορυφαῖον Ἀχιλλέα τοῦ μηνίματος ἀναστήσας, ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον τὴν ἰλιάδα συμπληροῖ. ἔθνος δὲ ἑταίρων, ἁπλῶς τὸ πλῆθος λέγει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ποιεῖ. τὸ δὲ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, ἀνωτέρω, τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν ἔφη. ὅ ἐστιν ἀντιπρόσωπος τοῖς ἀχαιοῖς, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις, μαχιμόν ἐστι τὸ ἀντίον ἐλθεῖν.

Ὣς οἳ μὲν, μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον νηλήϊαι ἵπποι
Ἱδρῶσαι, ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν, ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηὶ
Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν.

Ὅτι καὶ νῦν τὸ μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, ἐν ᾧ φανερῶς τὸ δέμας οὐκ ἐπὶ ἐμψύχου κεῖται, ἐλλιπῶς πέφρασται, καὶ περιπέφρασται ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο. καὶ νῦν μὲν οὕτω σαφῶς. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ παραβολὰς ἐκ τούτου ποιεῖ.

ποιεῖ. ὡς καὶ ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐμπέσοι ἀξύλῳ ὕλῃ, ποιεῖν εἶπε τὰ συνήθη τῷ πυρί. αἰθόμενον δὲ πῦρ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, πρὸς διαστολήν. ἵνα μὴ νοηθείη πῦρ, ἢ λαμπὲς κατὰ τὰ ὑποσημειούμενα, ἢ καὶ ἄλλως τροπικῶς, ὁποίου πυρὸς καὶ ἡ καρδία ἑστία λέγεται. καὶ ὁποίῳ πυρὶ λάμπονται οἱ τοῦ θυμουμένου ὀφθαλμοί. καὶ ὁποῖον πῦρ ἡ γυνή ἐστιν ἡ ἄτερ δαλοῦ εὕουσα, οὐδὲ ὁποῖον τὸ δήϊον πῦρ. ἢ οἷον ἴσως πυρὸς αἰθομένου ὁ διομήδης νοστῆσαι θαρρεῖ, ἐπαιρεσάμενος τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ. ἀλλὰ τερατωδέστερον, τὸ αὐτόχρημα πῦρ τὸ ἀφανίζον πάντα, οἷς ἂν ἐμπέσῃ. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα φανερῶς τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν ταυτίζων ὁ ποιητής, φησί. Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον νηλήϊαι ἵπποι ἱδρῶσαι, ἦγον δὲ Μαχάονα. ἔστι δὲ οὐχὶ ἄκρατον ἐνταῦθα τὸ φέρειν.

Αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπε
Φθεγξάμενος παρὰ νηός. ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,
Ἔκμολεν ἶσος ἄρηϊ. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
Τὸν, πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Τίπτέ με κικλήσκεις Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Δῖε μενοιτιάδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι ἀχαιοὺς
Λισσομένους. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτός.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε διῒ φίλε Νέστορ' ἔρειο,
Ὅν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
Ἤτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε
Τῷ ἀσκληπιάδῃ. ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός.
Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ, φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
Αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λῦε τοῖο γέροντος,
Ἐξ ὀχέων. οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων
Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

ὁ γὰρ νοῦς, ὅτι ἐξέφερον μάχης, αἱ ἵπποι τὸν Νέστορα. τῷ δὲ τοιούτῳ ἐκφέρειν, ἀντιπαράκειται τὸ ἐκφορεῖν, ἢ πλοίου γόμον οὗ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ ἄλλο τι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τοὺς ἵππους τοῦ αἰνείου, τρωΐους ἔφη ὁ ποιητὴς οὐχ ὡς αὐτοῦ ὄντας τοῦ Τρωὸς, ἀλλ' ὡς ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων ἵππων τὸ γένος κατάγοντας οὓς ἐκ διὸς ὁ Τρὼς ἔλαβεν ὁ τοῦ νηλέως ἀρχαιότερος, οὕτω καὶ Νέστορος ἵππους νηληΐους ἔφη, τοὺς ἐκ τῆς νηλέως ἀγέλης κατὰ διαδοχήν. οὐ γὰρ δήπου ἄλλως αὐτοῦ δὴ ἐκείνου τοῦ νηλέως ἵπποι, ἔτι τῷ πεμπέλῳ παρῆσαν Νέστορι. ἐπεὶ μὴ δὲ οἷόν τε ζῆν τοσαετεῖς ἵππους. εἴγε κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, ἄρρην μὲν ἵππος ζῇ ἔτη πέντε καὶ τριάκοντα. θήλεια δὲ πλείω τῶν τεσσαράκοντα. ἐβίω δέ τις φασὶ καὶ πέντε πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα. οἱ δὲ ταῦτα φιλοκρινοῦντες, φασὶ καὶ μέλισσαν, ἔτη ἓξ ἢ καὶ ἑπτὰ ζῆν. τὸ δὲ ἱδρῶσαι, ἢ κατὰ διάθεσιν εἴρηται δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἢ ἐκ τοῦ ἱδρώουσαι συγκέκοπται. ἱδρὼς δὲ καὶ ἱδρῶσαι, κυρίως ἐπὶ ζώων κεῖται. ὁ δέ γε τὰς πηγὰς, γῆς ἱδρῶτας εἰπὼν, τροπικῶς εἶπεν. ὥσπερ καὶ ὁ τὸν οἶνον εἰπὼν βρόμιος ἱδρῶτα πηγῆς, ἀμπέλου δηλαδή. καὶ τὸν ἰξὸν δὲ δρυὸς ἱδρῶτα. ὡς τὸ, δρυὸς ἱδρὼς καὶ θαμνομήκης κλάδος. Ὅτι ὁ φιλοπόλεμος ἀχιλλεὺς, καὶ ἀπόμαχος ὢν, ὅμως εἱστήκει ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηῒ εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν, καὶ οὕτω τῇ θέᾳ γοῦν τῆς μάχης ἐχόμενος. ἦν γὰρ αὐτῷ καθάπου ἐρρέθη, αἰεὶ φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε. καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν ἀνέμνησεν ἡμᾶς τοῦ ἀχιλλέως, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὡς θεατοῦ τῆς μάχης καὶ τῇ θέᾳ δ' οὖν ὀργῶντος εἰς αὐτήν. ἐντεῦθεν δὲ ὡς δ' οὖν προκαταστατικῶς ἄρχεται καταβολή τις ὑποτεθῆναι τοῦ παύσασθαι μὲν τὸν ἀχιλλέα τῆς μήνιδος, κακῶς δὲ γενέσθαι τοῖς τρωσί. οἰκτίζεται γὰρ ἐφ' οἷς ὁρᾷ ὁ καλὸς ἥρως. καὶ τέως μὲν στέλλει τὸν ἑταῖρον Πάτροκλον ἐφ' οἷς ἄρα καὶ στέλλει ὡς δηλωθήσεται. ὁ δὲ ἀπελθὼν, ξυρὸς ὅ φασιν ἀκόνῃ ἐντυγχάνει τῷ Νέστορι. καὶ θήγεται λόγοις ὑπ' αὐτοῦ εἰς μάχην παροξυνθεὶς ὡς καὶ αὐτὸ εἰρήσεται. καὶ πείθει τὸν ἀχιλλέα, σταλῆναι τοῖς ἀχαιοῖς αὐτὸς ἐπίκουρος, καὶ τυχὼν οὗ ἤθελε, περιπίπτει οἷς μὴ ἔθελε. πίπτει γὰρ, καὶ οὕτως ἀνιστᾷ τὸν Ἀχιλλέα εἰς μάχην, καὶ γίνονται πράξεις πολλαί τε καὶ ἡρωϊκαὶ πρέπουσαι τῷ τε φράζοντι ποιητῇ καὶ τῷ ποιοῦντι Ἀχιλλεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὧδε τὸ μεγακήτεϊ νηῒ, συντελοῦν εἰς τὸ λακεδαίμονα κητώεσσαν, ὡς οἶδεν ὁ νοῶν τεχνικῶς. καὶ ἄλλως δὲ οἰκεῖον μεγακήτεα ὀνομάζειν τὸν θαλάσσιον τοῦτον ἵππον κατὰ τὸ αἵθ' ἁλὸς ἵπποι. ὅτε δὲ καὶ τὸν κίλικα Ὀππιανὸν μάθῃ τις νῆα ἱστοροῦντα ἐξομοιωθεῖσαν ξιφίᾳ κατὰ τὴν ναυπηγίαν, τότε δὴ ἄλλως ἐκεῖ προσαρμόσει τῇ νηῒ ἐκείνῃ τὸ μεγακήτες. ὅτι δὲ ἵππος καὶ θαλάσσιός ἐστιν, ἱστόρηται, οὕτω

δὲ καὶ

δὲ καὶ θαλάσσιος βοῦς οὐ μὴν μόνον χερσαῖος, πρὸς ὃν παίζων τίς κατὰ Κλέωνος κιθαρῳδοῦ ὃς ἐπεκαλεῖτο βοῦς εἶπεν. ὄνος λύρας ἐλέγετο, νῦν δὲ βοῦς λύρας. τὸ δὲ ἰῶκα, ὃ δηλοῖ τὴν ἐν μάχῃ δίωξιν μεταπέπλασται. ὡς γὰρ φυγὴν φύγα ἐξ οὗ τὸ φύγαδε ὡς τὸ οἴκαδε, οὕτω καὶ ἰωκὴν ἰῶκα. ὅμοια δὲ, καὶ τὸ κνίσην κνίσα. καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ κρόκην κρόκα. Ὅτι τοὺς ἀχαιοὺς διωκομένους ὡς εἴρηται ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς, αἶψα ἑταῖρον Πατροκλῆα προσέειπε φθεγξάμενος παρὰ νηὸς ἤγουν ἐκ νηός. ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας. οὐ γὰρ ἔτυχεν ἔξω συμπαρεῖναι, ἔκμολεν ἶσος ἄρηϊ, κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. ὃ δὴ γοργότατα φράσας, προαναφωνητικῶς εἶπεν Ὅμηρος. ἡ γὰρ ἔξοδος αὕτη ταυτὸν δ' εἰπεῖν τὸ ἐκμολεῖν, αἰτία τοῦ Πατρόκλῳ θανάτου, περιπεσόντι δεινῷ ῥήτορι τῷ Νέστορι. ὃς καὶ ὑπὲρ τὸν ὑμνούμενον Τυρταῖον, εἰς μάχην ἐρεθίζειν εἰδὼς, ἔπεισε τὸν Πάτροκλον πεσεῖν ὡς ἔπεσεν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅπως δεξιώτατα ὁ ποιητὴς τὸ πλάσμα μετεχειρίσατο. οὔτε γὰρ δευτέρας λιτὰς πέμπει τῷ Ἀχιλλεῖ ὅπερ ἐκεῖνος φαίνεται θέλων, ὅτε ἐρεῖ, νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι ἀχαιοὺς λισσομένους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτόματον ἐξάγει τὸν ἀχιλλέα, δραμὼν δὲ τὴν μέσην, λιτάζεται διὰ τοῦ φιλτάτου Πατρόκλου, καὶ πείθει δι' αὐτοῦ, οὗ καὶ ἐξελάσαντος καὶ πεσόντος, ἐγείρει τὸν ἀχιλλέα εὐμηχάνως εἰς πόλεμον. τέως γε μὴν, ἤδη ἐν τούτοις ἔληξε τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀχιλλεῖ ὀλοφυρομένῳ τοὺς ἀχαιοὺς ὡς ὁ Νέστωρ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἔλεος γὰρ τῶν ἑλλήνων ὕπεισιν αὐτὸν ἠρέμα. διὸ καὶ στέλλει τὸν Πάτροκλον, ἐν οἷς δείκνυται καὶ ὡς δραστικώτερον τῆς τῶν δεινῶν ἀφηγήσεως ἡ τοῦ κακοῦ θέα. καθὰ καὶ ἡ τραγῳδία δηλοῖ ἐν τῷ, τῶν πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστα ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. ἰδοὺ γὰρ ἀχιλλεὺς πρέσβεων μὲν ἀκούσας ἀφηγησαμένων δεινὰ ἐφ' οἷς ἐδυστύχουν ἀχαιοὶ, οὐκ ἔπαθε τὴν ψυχήν. ἰδὼν δὲ κακῶς πάσχοντας, εἰλκύσθη πρὸς οἶκτον, καὶ γέγονεν αὐτῷ ἡ τοῦ κινδύνου θέα οἷά τις ἐλέου εἰσβολή. οὕτω δὲ καὶ Πάτροκλος ἐν τοῖς ἑξῆς, οὐχ οὕτω πείθεται Νέστορι ποικίλως καθομιλήσαντι, ὅσον ὑπὸ τῆς τοῦ δεινοῦ θέας πεισθεὶς εἰς ἱκεσίαν τοῦ ἀχιλλέως οὕτω προσερεθίζεται. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, Πατροκλῆα προσέειπεν, οὐ λόγον δηλοῖ διεξοδικόν. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκάλεσεν εἴρηται. διὸ ἐρεῖ ὁ Πάτροκλος, τί πτέ με κικλήσκεις ἀχιλλεῦ. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο, τὸ πολλαχοῦ κείμενον. ταῦτα δὲ δύναται πᾶς λέγειν κληθεὶς πρός τινος καὶ ἀκούσας. ἄρει δὲ ἶσον ὁ ποιητὴς αὐτὸν λέγει, σεμνύνων ὡς τοῖς ἕλλησι χρησιμεύσοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἀξία μεγάλη φιλοτιμούμενος. καθὰ καὶ τὸν Πάριν πρὸ βραχέων θεοειδῆ ἔφη ὅτε τὸν Εὐρύπυλον ἔβαλεν. Ἀχιλλεὺς μέντοι, οὐδὲν τοιοῦτον προσφωνεῖ. ἀλλὰ δῖον τὸν Πάτροκλον λέγει καὶ διῒ φίλον. ὃ ταυτόν ἐστι πάλιν τῷ δίῳ, καὶ ἐσωτέρω κεχαρισμένον. φησὶ γοῦν, διογενὲς Μενοιτιάδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ ἤγουν φίλτατε. Ἱστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ συνετὸς ἢ βασιλικὸς ἀνὴρ ἀτάλαντος διῒ λέγεται, οὕτω καὶ ὁ ἀνδρεῖος, ἶσος ἄρει, ὡς ταυτὸν ὂν ἰσόν τε εἰπεῖν καὶ ἀτάλαντον. ἔστι δὲ πάνυ σεμνὸν καὶ ἐμφατικώτερον ἐν τοῖς τοιούτοις, τὸ ἶσον ἤπερ τὸ ὅμοιον. δίδωσι γὰρ νοεῖν, ὡς εἴπερ ἡ σύνεσις ἢ ὁ ἄρης, συνελόντα δ' εἰπεῖν αἱ ποιότητες σταθμῷ ὑπέκειντο ταλαντευόμεναι, ἶσος ἂν ἦν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι κατὰ σύνεσιν ἢ ἀνδρείαν καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτι ἀνάγκης καὶ κατεπείξεως τὸ, νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι λισσομένους ἀχαιούς. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. ἐρεῖ δὲ αὐτὸ, ὁ ἐλπίζων ἱκετευθῆναι ποθὲν κατ' ἀνάγκην. ἀττικὸν δὲ τὸ ἀνεκτὸς ἀντὶ τοῦ ἀνεκτή ὁποῖα καὶ ἕτερα πολλὰ δεδήλωται. τὸ δὲ περὶ γούνατα στήσεσθαι, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ γουνάσεσθαι. ἄλλως γὰρ οἱ ἱκέται, οὐχ ἵστανται περὶ γούνατα, κάμπτονται δὲ μᾶλλον. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γονυπετεῖν, καὶ ἐκ τῆς γονυκλισίας, καὶ ἐκ τοῦ προσκυνεῖσθαι, ὃ παρὰ τὸ πίτνειν ὅ ἐστι πίπτειν γίνεται, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ προσπίπτειν. ὃ καὶ αὐτὸ, γονυασμόν τινα σημαίνει. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀναθεὶς ὁ ποιητὴς τὸν τοιοῦτον νοῦν τῷ ἀχιλλεῖ, ἐμφαίνει δύνασθαι καὶ δευτέραν πρεσβείαν ἄρτι σταλῆναι εἰς ἀχιλλέα, καὶ δὴ καὶ ἐποίησεν ἂν οὕτω εἰ μὴ τὸ μονοειδὲς ἐξέκλινε, προτιμώμενος τὸ ἑτέρως πως ἐξαγαγεῖν τὸν ἥρωα εἰς μάχην καὶ μὴ διὰ πρεσβείας κοινῆς ἣν φθάσας ἐκεῖνος ἀπεδοκίμασεν. Ὅτι φανερὰ μὲν διαφορὰ τοῦ βεβλῆσθαι καὶ τοῦ οὐτᾶσθαι, ὡς καὶ ὅτε μικρὸν πρὸ βραχέα λέγει, βέβληται ὁ δεῖνα, οὔτασται δὲ ὁ δεῖνα. ἐνταῦθα μέντοι ἀχιλλέως εἰπόντος ὅν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο, γενικῶς νοητέον τὴν τοῦ βεβλῆσθαι λέξιν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πεπλῆχθαι. πόθεν γὰρ στοχασάμενος ἔγνω ἀχιλλεὺς καὶ τὸ τῆς πληγῆς εἶδος ὅτι δηλαδὴ βέβληται ὁ Μαχάων οὐ μὴν οὔτασται. οὕτω δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου ἔλεγεν Ὀδυσσεὺς ὡς ὁ ἐν πολέμῳ ἱστάμενος, ἢ ἔβλητο ἢ ἔβαλεν ἄλλον. εἰ μὴ ἄρα ὁ Ἀχιλλεὺς ἀστείως οἷα φεύγοντα τὸν Μαχάονα, βεβλῆσθαι λέγει. ὡς τοῦ μὲν ἡττημένου, τὸν περὶ ψυχῆς θέοντος, καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἐπίτασιν φεύγοντος, τοῦ δὲ αὐτὸν διώκοντος, ἐξ ἀνάγκης πόρρωθεν βάλλοντος. Ἱστέον δὲ ὅτι κήδεται τοῦ Μαχάονος ὁ ἀχιλλεὺς οὗ χάριν καὶ στέλλει πιθανῶς τὸν Πάτροκλον, ἢ διότι ἄμφω θετταλοὶ, ἢ καὶ ὅτι ὁ Μαχάονος πατὴρ ἀσκληπιὸς, αὐτῷ φασι παρὰ τῷ διδασκάλῳ Χείρωνι συνεφοίτησε. διὸ καὶ εἰπὼν ὅτι τάγ' ὄπιθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν ὡς ὁ ὁπλισμὸς ἴσως ἐδήλου, ἐπάγει, τῷ ἀσκληπιάδῃ. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ τὰ ὄμματα ὡς ἀναγκαιότατον μέρος, ἐπὶ τοῦ ὅλου προσώπου. ἐπιφέρει γοῦν. αὐτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός. αἱ ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, ἤγουν ταχὺ παρῆλθον, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, πρόσσω μεμαυῖαι. τοῦτο δὲ διὰ πιθανότητα προσετέθη. εἰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ὁ Μαχάων ἔγνωστο, οὐκ ἦν χρεία σταλῆναι τὸν Πάτροκλον. καὶ οὕτως ἤργει τὸ τοῦ πλάσματος καίριον. κεῖται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἔρεο ἀντὶ τοῦ ἐρώτησον, ἐκ τοῦ ἔρεο πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα διὰ τὸ μέτρον. φησὶ γὰρ, ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Νέστορ' ἔρεο ὅν τινα τοῦτον ἄγει. Ὅτι τὸ αὐτοὶ μὲν ἀπέβησαν ἐπὶ χθό-

να πουλυβότειραν, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπέζευσαν, κατέβησαν τοῦ ἅρματος. καὶ νηὸς δέ τις ἀποβαίνειν λέγεται. καὶ οὕτω μὲν ἀποβῆναι ἀπολύτως ἐνταῦθα, τὸ καταπεζεῦσαι ἐξ ἵππων τινὰ καὶ ἀντὶ ἱππότου γενέσθαι πεζόν. ἐντελὲς δὲ ἀλλαχοῦ τὸ ἐξ ἵππων ἀπέβησαν. Ὅτι ψύχεσθαι μὲν καὶ ἀναψύχειν, καὶ τὸ πρὸς ἄνεμον. φησὶ γοῦν, οἱ δὲ ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. τερσαίνεσθαι μέντοι, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνεσθαι ὡς καὶ ἡ Ὀδυσσεία δηλώσει. τὸ δέ γε ἀναποψύχειν, ἄλλο τι παρὰ Ἡσιόδῳ δηλοῖ. ὅθεν καὶ ἀπόψυξις, ἡ ἀποπνευμάτωσις ὡς Παυσανίας δηλοῖ. τὸ δὲ στάντε ποτὶ πνοιήν, σαφηνείας χάριν κεῖται, ἵνα μὴ ἐπὶ λουτροῦ τινος νοηθείη τὸ ἀπεψύχοντο. οἵῳ δὴ λουτρῷ πρὸ τούτων ἐχρήσαντο οἱ τῆς Δολωνείας ἥρωες, ἀναγκαίως διὰ τὸν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας κόπον. ἀναψύξαντες τὸν ἐκ θερμότητος ἐκείνης κόπον διὰ τοῦ καταιονηθῆναι ψυχρῷ ὕδατι. τὴν δὲ τοῦ θερμοῦ ἀγαθότητα, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς πάντες οἱ θερμοὶ ἄρτοι, τῶν ἐψυγμένων εἰσὶν εὐοικονομητότεροι. καὶ τό, οἱ δ' ἐψυγμένοι, πλήσμιοι καὶ δυσοικονομητότεροι. ὅπερ ἐστὶ δύσπεπτοι. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἐψυγμένοι θεματικὸν ῥῆμα ὂν τῶν τε ἀνωτέρω ἐκκειμένων καὶ ἑτέρων μυρίων. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τοὺς ψυχροὺς ἄρτους, ἐκ τοῦ ψύχω, ἐξ οὗ καὶ τό, ἔψυχον τὸν οἶνον οἱ ἀρχαῖοι. καὶ τὸ ψύξον τὸν οἶνον. καὶ τὸ ἀπεψύγη ἡ ἀγάπη. ἔτι δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ψυχεῖον παραδεικτικὸν κατὰ τό, ἐν Κιμώλῳ τῇ νήσῳ, ψυχεῖα κατεσκεύασται θέρους ὀρυκτά. τὸ δὲ παρὰ θῖν' ἁλός, ὡς ἐκεῖθεν οἷα εἰκὸς αὔρας ἰούσης τινός. θὶν δὲ ἁλὸς λέγεται, πρὸς διαστολὴν θινῶν τῶν τε ἄλλων, καὶ τῶν κατὰ ἀμμίους αἳ κεῖνται ἐν μεσογαίοις, ὃ δὴ μάλιστα περί που τὰ τῆς Λιβύης νότια γίνεται.

Ὅτι Ἑκαμήδη γυνὴ Τενεδία θυγάτηρ Ἀρσινόου ὑπ' Ἀχιλλέως ληϊσθεῖσα, ἐξῃρέθη τῷ γέροντι Νέστορι. οὐχ ὅτι ἀνδρεῖος ἦν ὁ τριγέρων, ἀλλὰ διότι εὐδοκίμει κατὰ τὴν βουλήν. ὥστε σοφίας ἡ γυνὴ αὐτῷ ἐδόθη ἔπαθλον. διὸ καὶ οἰκείως τῷ ἐπάθλῳ τὸ ὄνομα κεῖται τῇ γυναικί. αὕτη μὲν γὰρ Ἑκαμήδη παρὰ τὸ ἕκαθεν μήδεσθαι ἤγουν βουλεύεσθαι. ὅπερ ἐστὶ πρέπον σοφῷ. ὁ δὲ πατὴρ Ἀρσίνοος, διὰ τὸ μετάρσιον τοῦ νοῦ. οἱονεὶ ὁ ὑψηλόνους, ὁποῖον εἶναι δεῖ τὸν σοφόν. καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ δὲ τοῦ Πατρόκλου ἀγῶνι, ἀρετῆς ἀπρακτούσης ἔπαθλον ὁ σοφὸς Νέστωρ λήψεται. ὥς που καὶ ὁ Θεμίστιος ἐπισημαίνεται. εἰ καὶ Ἰσοκράτης λέγει ὅτι τὰ γυμνικὰ τιμῶντες οἱ Ἕλληνες, σοφίας γέρας οὐ προετίθεντο. ἔστι δὲ ἃ περὶ

Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη.
Τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς.
Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος. ἣν οἱ ἀχαιοὶ
Ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων.
Ἥ, σφωῒν πρῶτον μὲν, ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν κυανόπεζαν, ἐΰξοον. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς,
Χάλκειον κάνεον. ἐπὶ δὲ, κρόμυον ποτῷ ὄψον,
Ἠδὲ μέλι χλωρόν. παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν.
Πὰρ δὲ, δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. οὔατα δ' αὐτοῦ,
Τέσσαρ' ἔσαν. δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
Χρύσειαι νεμέθοντο. δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
Πλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ ἐϊκυῖα θεῇσιν,
Οἴνῳ πραμνείῳ. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν,
Κνήστι χαλκείῃ. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.
Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισε κυκειῶ.

Ἑκαμήδης ὁ ποιητὴς λέγει, ταῦτα. τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ, ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη, τήν, ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν ἀχιλλεύς, θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ ἀχαιοὶ ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων. αὐτὸς δηλαδὴ ὁ Νέστωρ. οὐ δήπου γὰρ ἡ Ἑκαμήδη. τίς δὲ ὁ κυκεὼν καὶ ἐξ οἵων εἰδῶν συνέκειτο καὶ εἰς οἷον δέπας ἐκυκήθη καὶ οἵα τράπεζα ἐφ' οἷς ἐτέθη, μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀπαθές, κυκεών. οὐ ψεκτὴ αὕτη λέξις. ἀλλ' ὥσπερ κρατὴρ διὰ τὸ συγκιρνᾶσθαι, οὕτω κυκεὼν διὰ τὰ ἐν αὐτῷ κυκώμενα εἴδη, καθὰ φανεῖται. ἡ δὲ τούτου ἐνταῦθα αἰτιατικὴ τὸ κυκειῶ, δύο ἔπαθεν, ἐπένθεσίν τε τοῦ ι καὶ ἀποκοπὴν τῆς τελευταίας συλλαβῆς. ὅρα δὲ τὸ τεῦχε κυκειῶ, γενικῶς λεχθέν. μετ' ὀλίγα δὲ ἀντὶ τοῦ τεῦχεν, ὥπλισεν ἐρεῖ, κατὰ λέξιν καὶ αὐτὸ γενικήν. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν εἰπὼν κύκησε, προσφυέστερον ἔφη καὶ τὸ κατὰ πλάτος γένους τοσοῦτον. τοῦ δὲ ἄρετο ἑρμηνεία κατωτέρω τό, ἣν οἱ ἀχαιοὶ ἔξελον. ἵνα λέγῃ ὡς οὐκ αὐτὸς ἁπλῶς ἔλαβεν, ἀλλ' οἱ ἀχαιοὶ μὲν ἐξεῖλον, αὐτὸς δέ, διδομένην ἔλαβε. τὸ δὲ γέρων, ἀναγκαίως διασταλήσεται ἵνα μὴ ἀποτελέσῃ ὥς οἱ παλαιοί φασιν ἀδιανόητον ἀμφιβολίαν μὴ διασταλὲν ἐκ τοῦ ἀχιλλεύς. γέρων γὰρ Νέστωρ οὐ μὴν γέρων ἀχιλλεύς. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἰς τό, ἐς, τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἀναγκαίως μετὰ τὴν ἐς πρόθεσιν, διαστολὴ ἔσται. ἵνα μὴ ἀλλόκοτόν τι νοηθείη. τό δὲ γέρων, ἐνταῦθα μὲν ὡς καὶ ἀλλα-

χου, εἰς δεῖξιν κεῖται φρονήσεως. διὸ καὶ ἐπάγει, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκε. ποτὲ δὲ ἔλεον ὑποσημαίνει. ὡς ὅτε Ἀχιλλεὺς τῷ Πριάμῳ φησί. καί σε γέρον τὸ πρὶν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. καὶ, τῷ σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. ἔστι δὲ ὅτε ἁπλῶς ἔντιμον δηλοῖ. καὶ βαρυνόμενος δέ τις, ἐκφωνεῖ ποτε αὐτὸ σκωπτικῶς. ὡς Ἀγαμέμνων που τὸν Χρύσην προσφωνεῖ. οἱ δὲ παλαιοὶ παρασημειοῦνται ὅτι ἑνικῶς μὲν, γέρων ἐπὶ ἡλικίας. οἷον γέρων περ ἐὼν πολεμιστής. καὶ, ὦ γέρον. ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί. πληθυντικῶς δὲ, πῆ μὲν ἐπὶ ἡλικίας ὡς ἐν τῷ πολιοκροτάφους τε γέροντας. πῆ δὲ, ἐπὶ τιμῆς. οἷον, κίκλησκε δὲ γέροντας ἀριστῆας. ἔτι δὲ ἐφιστῶσι καὶ ὡς Μενελάου δίχα τοῦ διὰ γυναικὸς οὕτω λαμπρᾶς ἔρωτα ἐστρατευμένου, οἱ ἄλλοι παλλακαῖς ἐχρῶντο πάντες καὶ αὐτὸς ὁ πέμπελος Νέστωρ. οὕτω δὲ καὶ ὁ Φοῖνιξ. οὐ γάρ φασιν ἦσαν ἐκλελυμένοι τοῖς σώμασιν ἐν νεότητι διὰ μέθης καὶ ἀφροδισίων καὶ ἀπεψίας τῆς ἐξ ἀδηφαγιῶν. εἰκότως οὖν ἔῤῥωνται τῷ γήρᾳ. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα δεξιῶς μνήμην τοῦ φίλου Ἀχιλλέως Ὅμηρος ἔθετο, οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ μετ' ἐπαίνου, ἱστορήσας ὑπ' αὐτοῦ πορθηθῆναι τὴν Τένεδον. τὸ δὲ ἔξελον, συνήθως ἀντὶ τοῦ κατ' ἐξαίρετον ἔδωκαν ὡς ἐξαιρέτῳ κατὰ τὴν βουλήν. Ὅτι ἐκ τῶν ἀγωνίων καὶ σκυθρωπῶν μεταβαίνων ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὸ ἱλαρώτερον κατὰ κρᾶσιν ἰδεῶν αὐτῷ ἀρέσκουσαν ὡς ἂν ὁ ἀκροατὴς ἀναπνεύσῃ μὴ πολέμους ἀεὶ ἀκούων, ἐκθήσεται μὲν μετ' ὀλίγα καὶ ἱστορίαν μακρὰν διὰ τοῦ Νέστορος. νῦν δὲ τράπεζαν ἱστᾷ καὶ δαῖτα σκευάζει διὰ τῆς ῥηθείσης γυναικὸς ἐκ πολέμου ἐλθοῦσι τῷ Νέστορι καὶ τῷ Μαχάονι, ὡς ἐν ἀκινδύνῳ ἤδη καθεστῶσι. καὶ φησὶν ὅτι ἡ Ἑκαμήδη σφῶιν ἤγουν αὐτοῖς, πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλὴν κυανόπεζαν, ἐΰξοον. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ, χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον, ἠδὲ μέλι χλωρὸν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός. ὃ καὶ ἐκφράζων Ὅμηρος, ἐπάγει. χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, οὔατα δ' αὐτοῦ τέσσαρ' ἔσαν. δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον, χρύσειαι νεμέθοντο, δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. εἶτα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ποτηρίου ἱστορῶν, φησίν. ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης πλεῖον ἐὸν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. εἶτα καὶ τὸ ἔτυμον ἀναπτύσσων τοῦ κυκεῶνος καὶ τὸ χρήσιμον δὲ τοῦ τοιούτου ποτηρίου ἱστορῶν, φησίν. ἐν τῷ ῥά σφιν ἤγουν ἐν τούτῳ δὴ αὐτοῖς κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν θεοειδὴς ἢ θεοείκελος, οἴνῳ Πραμνείῳ. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν ἐπεί ῥ' ὥπλισε κυκειῶ. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ Ὁμηρικὸν τουτὶ χωρίον. τὰ δὲ κατ' αὐτὸ, ἔχει οὕτω. τὸ μὲν προΐηλεν, οὐχ ὡς ἀλλαχόθι οὕτω καὶ νῦν τὸ ἁπλῶς προέπεμψε σημαίνει, ἀλλὰ τὸ προέτεινε κατὰ τὸ, χεῖρας ἴαλλον. ἢ τὸ, προέθηκεν. ὅπερ καὶ τῷ μέλιτι προσαρμόζει καὶ τῷ κρομύῳ καὶ τῷ ἀλφίτῳ. εἰ μὴ ἄρα τὴν τράπεζαν Ἑκαμήδη μὲν προὔπεμψε, θεράπων δέ τις προέθετο. πρωτότυπον δὲ τοῦ ἰάλλω, τὸ ἰῶ τουτέστι πέμπω. καθὰ καὶ τοῦ ἀχάλλω, τὸ ἄχω πλεονασμῷ τοῦ σ'. ὅθεν καὶ τὸ ἄχος, καὶ τὸ ἄχνυσθαι. καὶ τοῦ θάλλω, τὸ θέω θῶ ἐξ οὗ καὶ αἶθος ἐκ τοῦ ἀναθέειν συγκοπέν. καὶ τοῦ ἀγάλλω τὸ ἀγάω ἀγῶ. καὶ τοῦ ἐπὶ βλάβῃ σφάλλω τὸ σφῶ, ἐκ τοῦ φῶ γεγονὸς αὐτὸ ἀφ' οὗ προσελεύσει τοῦ σ', καὶ τὸ σφάζω καὶ τὸ σφαδάζω καὶ ὁ σφυγμός. οὕτω δὲ καὶ τοῦ ψάλλω πρόεισι τὸ ψῶ, ἐκεῖνο δὲ αὖθις προὐπόκειται τοῦ ψηλαφῶ. ψηλαφᾶν γὰρ κυρίως τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον χορδῶν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ψῶντα χειρί. τράπεζα δὲ δι' εὐφωνίαν ἀφῄρηται τῆς φύσει καταρχούσης συλλαβῆς. τετράπεζα γοῦν τὸ ταύτης ἐντελὲς, διὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς τετράπουν αὐτὴν, εἰ καὶ ὕστερον συνετμήθη εἰς τριποδίαν. πρὸς ὃ καὶ πέπαικται τὸ, οἴμοι πῶς ἂν εὕροιμι τρίπουν τράπεζαν. ὡς δὲ τὸ εὔφωνον τῆς προφορᾶς πολλὰς ἐπιτέμνει λέξεις, δηλοῖ σὺν ἄλλοις μυρίοις, καὶ ὁ τὸ τετράδραχμον εἰπὼν τέτραχμον. οὕτω δὲ καὶ ἡ συνεκτικὴ τῶν ζώων φύσησις εἰς τὸ φύσις συγκέκοπται. τὸ δὲ κυανόπεζαν, μετὰ τοῦ τράπεζαν ἔχει μέν τι κάλλους διὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας καθὰ καὶ ἀργυρόπεζα λέγεται ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔχουσαν κυανέαν τὴν πέζαν ὅ ἐστι τὸν ἔξω κύκλον, καθά φασιν οἱ παλαιοί. αἱ μέντοι κρουπέζαι παρὰ Παυσανίᾳ ὃ δηλοῖ ὡς ἐκεῖνός φησι, Βοιώτια ὑποδήματα ξύλινα, ἐκ τῆς κατὰ τοὺς πόδας πέζης γίνονται. ὡς καὶ ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις καὶ ἕτερα τοιαῦτα. ἐν οἷς καὶ ὅτι ἐκ τῆς πέζης ἀφ' ἧς ἡ ἀργυρόπεζα, γίνεται, καὶ τὸ διάπεζον φόρημα, οἷον ἄγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζον τε καὶ ἐπ' αὐτοῦ κροκωτούς. τὸ δὲ ἐΰξοον, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, καλήν. καλὴ γὰρ ἦν ὡς ἐΰξοος. τὸ δὲ κρόμυον, λέγει ποτῷ ὄψον, διὰ τὸ διψητικοὺς ποιεῖν τοὺς προσιεμένους αὐτό καθὰ καὶ τὰ τραγήματα. καὶ θερμοὺς ὄντας, ὀχλεῖν εἰς τὸ πλεῖον. καὶ ἔστιν ἀστεῖος ὁ λόγος. ἰχθύες μὲν γὰρ καὶ κρέας, ὄψον εἰσὶν ἄρτῳ. ἐπεὶ δι' αὐτῶν πλείω, καὶ ἡδυτέρους τοὺς ἄρτους προσιέμεθα. ὁ δὲ ἅλς, καὶ ἄρτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδεστοῖς. κρόμυα δὲ καὶ τραγήματα, ὄψους ἂν εἰκότως λέγοιντο τῷ κατὰ γένος οὐδετέρους ποτῷ. ὁ γὰρ πότος τοὺς ἀρσενικοὺς, συμποσιακὴ ἄλλως λέξις ἐστίν. ὅρα δὲ ὡς Ὅμηρος τοὺς οἴνους ἐν ἄλλοις ἐκλύφας λέγων τε καὶ ἀπογεύων, ἐνταῦθα μέθοδον παραδίδωσι τοῦ πλείω πίνειν. τεχνίτην τούτου παραδιδοὺς τὸν σοφὸν Νέστορα καὶ τὸν ἰατρὸν δηλαδὴ Μαχάονα. πρὸ δὲ αὐτῶν, τὴν Ἑκαμήδην. ἡ μαθοῦσα ὡς εἰκὸς ἐκ τοῦ σοφωτάτου γέροντος, τῷ ἰατρῷ Μαχάονι ἀπυρέτῳ, οἷα εἰκὸς, ὄντι δι' εὐταξίαν βίου, ἔτι δὲ καὶ ἀφλεγμάντῳ, διὰ τὸ μὴ πλησμίως τρυφᾶν, οὔτε τὸ κακόχυμον τοῦ κρομύου προσελογίσατο, καὶ οἴνους δὲ προσέφερε, ταῖς φλεγμοναῖς ἐναντιωτάτους ὄντα. καὶ αὐτοὺς Πραμνείους. ὃν ἴσμεν φασὶ παχὺν καὶ πολύτροφον. καὶ ἡ προσφορὰ, οὐ δι-

ψήσεώς φασιν ἄνθος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκεν. καὶ ταύτης, ὁποία καὶ τῷ Νέστορι προσήρμοσεν ὑγιαίνοντι καὶ οὐ πίνοντι οἶνον, ἀλλὰ στρατιωτικῶς διαιτωμένῳ. καί που καὶ αὐτῷ εὐχομένῳ, πίνειν τε παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν τοιούτων, καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἐνταῦθα δὲ νῦν μνηστέον ὅτι παρᾴδεται ἐν κρομμύοις τὸ Σαμοθράκιον παρὰ Ἀντιφάνει. καθὰ καὶ τὸ κύπριον νᾶπυ. καὶ τὸ μιλήσιον κάρδαμον, καὶ ὁ ὑμήττιος θύμος, καὶ τὸ τενέδιον ὀρίγανον. ἑτέρως δὲ ὄψον ἁπλῶς φασὶν οἱ παλαιοί, πᾶν τὸ σὺν ἅμα σιτίοις ἐσθιόμενον. καὶ γίνεταί φασιν ἡ λέξις παρὰ τὸ ὀψέ, διότι οὐχὶ ἕωθεν ἀλλ' ὀψὲ τοιαύτας τροφὰς προσεφέροντο. ἢ μᾶλλον, ὅτι ὀψὲ καιροῦ εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις ἡδονῆς χάριν, τὸ ὄψον. τὰ περὶ τούτου γοῦν ἁπλοϊκῶς ἔχομεν. τὸ δὲ εἰπεῖν ὡς ἐκ τοῦ ἕψειν γίνεται τὸ ὄψον, οὐ πάνυ εὐοδοῦται. τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὸ μὲν ἕψω δασύνεται. τὸ δὲ ὄψον ψιλοῦται. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἕψειν μᾶλλον, ἑψητός, ἔδεσμά τι λεπτῶν ἰχθύων ἀφύης τυχὸν ἢ ἀθερίνης, ἢ τριγλίδων ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἢ σηπιδίων καὶ καρκινιδίων. ὃς δὴ ἑψητός, πληθυντικῶς φασί, λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ἑψητοὶ γάρ φασιν, ἰχθύδια ὑπολειπόμενα ἐν διώρυξιν ὅταν ὁ νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οἱ ὕστερον, ἐπὶ μόνου ἰχθύος τὴν λέξιν ἔστειλαν, ὡς καὶ ὁ ἀθήναιος παρασημαίνεται. ὅθεν καὶ τὸ ὀψάριον. καθάπερ καὶ τέμαχος ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἐπὶ μόνων τμημάτων ἰχθυηρῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἰδιάζεται. ὀψαρίου δὲ πολλαὶ χρήσεις ἐπὶ ἰχθύος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς προσοψήματος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κοινῶς προσφαγίου, τὸ ὀψάριον λέγεται ὑποκοριστικῷ τύπῳ. δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄψου, καὶ παροψὶς τὸ τρύβλιον λέγεται. παρὰ μέντοι τῷ πλάτωνι, ποικίλον ὄψον ἡ παροψίς. ὥς τι καὶ σκεῦος ἡ παροψὶς καὶ ποιὸν ὄψον. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ῥῆμα ὀψᾶσθαι, ὡς βᾶσθαι, καὶ εὐοψία ἡ τῶν ὄψων εὐπορία. καὶ ἡ ἀνάπαλιν ἀνοψία κατὰ τὸ, δεινῶς πάνυ τὴν ἀνοψίαν φέροντας. φαύλη δὲ σύνθεσις ὄψου, οὐ μόνον τὸ ἀσυμμέτρως ὀψωνεῖν, κατὰ τὸν κωμῳδούμενον ὀψωνεῖν τὰς νηρηίδας, διὰ τὸ πολυτελὲς τῆς τῶν ἰχθύων ἐξωνήσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν. ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὸ δέον ὄψοις χρῆσθαι. οὗ ἕνεκεν ἤρεσεν ὀψονόμους ἀθήνησιν αἱρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς, δύο ἢ τρεῖς. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ὀψοφάγου ἐπίτασις, ὀψοφαγίστατος. οἷον ὁ ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος. ἃ δὴ λέγεται κεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐν οἷς ὅρα διπλῆν ὑπέρθεσιν. τὸ γὰρ ὀψοφάγιστος καὶ βλάκιστος, ἐπετάθη πάλιν διὰ τοῦ τατος. τοιαῦτα δὲ καὶ τὸ λαγνίστατος λαλίστατος κλεπτίστατος. ὅτι δὲ τοῦ ἰχθύος ἐκνικήσαντος ὄψου λέγεσθαι διὰ τοὺς ἐπιμανῶς ἐσχηκότας περὶ τοιαύτην ἐδωδήν, ὀψοφάγοι ἐλέγοντο οἱ περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναστρεφόμενοι. οὐ μὴν οἱ βουθοῖναι καθ' Ἡρακλῆν ὅς φασι τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά. οὐδὲ οἱ φιλόσυκοι ὁποῖος ἦν πλάτων ὁ φιλόσοφος. οὐδὲ οἱ κατὰ τὸν Ἀρκεσίλαον φιλοβότρυες, ὁ ἀθήναιος γράφει. λέγων καὶ ὅτι βρώσεως ἥδυσμα τὸ ὄψον. καὶ ὅτι κυρίως ὄψον, τὸ πυρὶ σκευαζόμενον εἰς ἐδωδήν. ἤτοι γὰρ ἕψον ἐστί φησιν, ἢ παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι ὠνόμασται. εἰ δὲ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ὄψον ἐκ τοῦ ἕψειν ἐναντιοῦσθαι τὸ πνεῦμα δοκεῖ, ἐνθυμητέον ὡς οὕτω ἕψω μὲν τὸ ἀκολούθως δασύνεται, ὁ παῖς δὲ ὁ ἐξ αὐτοῦ γενόμενος ψιλοῦται. προσλογιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν ἅμα, δασύνεται. ἄμια δὲ ἰχθὺς ὠνομάσθαι δοκοῦσα παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς ὁμοειδέσι, ψιλοῦται. συναγελαστικὸν δὲ καὶ ἡ ἄμια. ὅθεν δὴ τὸ καινὸν τοῦ πνευματισμοῦ, ἀθήναιος ψιλοῖ τὸ κατάρχον α ὡς στερητικόν. οὐ γὰρ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδὸν ἴενται. ἔτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις περὶ ὄψου ἰστέον καὶ ὅτι ὄψον πρὸ τοῦ καὶ ὄψον σίτῳ οἱ μὲν ἄλλοι θεωροῦσιν ἐν βρώμασι, Σωκράτης δὲ ἄλλως αὐτὰ ἐκαρύκευεν. ὃς διαπεριπατῶν φασιν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας, πρὸς τοὺς πυνθανομένους τί τηνικάδε ὦ Σώκρατες, ἔλεγεν ὄψον εὑρίσκειν πρὸς τὸ δεῖπνον. αἰνιττόμενος, ὅτι ὄψον δείπνῳ τὸ γυμνάσιον, παρασκευάζον ἡδεῖαν τὴν τροφήν. Ἐπιγνωστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ πρὸς ἥδισμα ὡς προερρέθη βρώσεως ἐπινενόηται τὸ ὄψον, οὐ κατὰ τὸν ἄρτον, οὐ μὴν οὐδ' εἰς πλεῖον χρηστέον αὐτῷ, ἵνα μὴ ἀκούσῃ παθὼν ὁ τοιοῦτος τὸ, ὦ παρόντες, τίς ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ. ὅπερ ἔφη Σωκράτης πρός τινα χρώμενον ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει. Καὶ ὅρα τὴν ἐπόψησιν, τὴν αὐτὴν οὖσαν τῷ ὄψῳ καὶ τῷ προσοψήματι. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἐπιμανῶς ἔχειν πρὸς τὸ κατ' ἰχθύας ὄψον, οὐ τῶν παλαιῶν ἦν ἀνδρῶν, ἀλλὰ τοῖς μετὰ Ὅμηρον ἐπεχωρίασε, δηλοῖ φασιν ὁ γαδαρεὺς Μελέαγρος. τὸν Ὅμηρον εἰπὼν σύρον ὄντα, κατὰ τὰ ἐκείνῳ πάτρια ἰχθύων ἀπεχομένους ποιῆσαι τοὺς ἀρχαίους, ἥρωας δηλαδή. ἑτεροίων γάρ τινων, λόγος ἄρα οὐδείς. ὧν ἐν τοῖς μάλιστα, τὸ τῶν ἰχθυοφάγων γένος. μέλι δὲ χλωρόν, ἢ τὸ ὠχρόν, ἢ τὸ ὑγρόν, ἢ τὸ πρόσφατον ἤτοι νεοτρύγητον. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τοῦ μέλιτος παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴγε καὶ ἀριστόξενος ὁ κυρηναῖος φιλόσοφος θρίδακα ἐν κήπῳ οἰνομέλιτι ποτίζων ἑσπέρας καὶ ὑπὸ τὴν ἕω λαμβάνων χλωροὺς ἔχειν ἔλεγε πλακοῦντας. ὡς δὲ καὶ τρόφιμον τὸ μέλι, πυθαγόρας μαρτυρεῖ. ὃς εὐτελέστατα διαβιούς, πολλάκις μέλιτι μόνῳ ἠρκεῖτο. μέλη δὲ διὰ τοῦ η ἤτοι κατὰ θῆλυ γένος, ποτηρίου εἶδος ἦν ὡς ἐν τοῖς ἀθηναίου φέρεται. καὶ ἴσως παρὰ τὸ μέλος ὃ δηλοῖ τὴν ᾠδήν. ἐπεὶ καὶ ᾠδὸς παρὰ τῷ αὐτῷ ποτήριόν τι. ἀλφίτου δὲ ἀκτή, οὐ μόνον περιφραστικῶς ὁ ἄρτος ὃν καὶ ἄλφιτα καλὰ μετ' ὀλίγα φησίν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ἄλευρον, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. διὸ καὶ κάταγμα ἑρμηνεύουσι τὴν ἀκτὴν οἱ παλαιοί. λέγοιτο δ' ἂν οὕτω καὶ κλάσμα. καὶ ἔστιν οὕτω κρεῖττον νοῆσαι ἤπερ ἐπὶ ἄρτου. ὡς δηλοῖ κατωτέρω καὶ τὸ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ὅ ἐστιν ἐπέπασεν, ἀφ' οὗ καὶ πάλη, καὶ παιπάλη. καὶ παίπαλον. ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἔνθα ὅρα ὅτι καὶ ἄλφιτον ἑνικῶς εἶπε καὶ ἄλ-

φιτα

φιτα πληθυντικῶς. ὅτι δὲ καὶ οὐχ ἁπλῶς ἄλφιτον τὸ ἄλευρον, ἀλλὰ κυρίως τὸ κρίθινον, πολλοὶ λέγουσιν. ὁμοίως καὶ ὡς ἀκτὴ, ἡ δωρεά. ἣν δηλαδὴ ἄγεταί τις τροφή. ἢ καὶ ὡσανεὶ μακτὴ, ἀπὸ τοῦ μάττειν. ὅθεν καὶ ἡ μᾶζα καὶ μάκτρα. ὡς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ προῆχθαι ἤγουν προτετιμῆσθαι τῶν ἄλλων τροφῶν ἡ τοῦ Δήμητρος ἐῤῥέθη ἀκτὴ, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. δύναται δὲ οὕτω λεχθῆναι, καὶ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ἐπαγωγόν. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μὲν, ἀλφίτου ἱεροῦ γράφουσιν ἀκτήν. οἱ δὲ, ἱερὸν ἀκτὴν ἀττικῶς καθ' ὁμοιότητα τοῦ κλυτὸς Ἱπποδάμεια καὶ χρεὼ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ Δημήτερος ἀκτὴν λέγει. καὶ ὡς ἔνιοι ἀρσενικῶς τὸν ἱερὸν ἀκτὴν λέγουσιν. ἀληθῶς γὰρ διφορεῖται κατὰ γένος τὸ ἀκτήν. καὶ προφέρεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἀκτής. κατὰ τὸ ταρακτὴς, ὃ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. μάλιστα δέ φασι κατὰ γένος θῆλυ λέγεται ἡ ἀκτή. ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Εὐελπίδης ὁ γλυκὺς, εἰπών. καί τοι τί δεῖ, πλὴν δυοῖν μόνων, Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου. ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ὑμᾶς τρέφειν. ἤγουν τί χρεία περιουσιασμοῦ πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος δι' ὧν ἐστι τρέφεσθαι. ἱερὸν δὲ τὸ ἄλφιτον, ὡς καὶ ἀλωὴ ἱερὰ, διὰ τὸ ζωοποιὸν τῶν ἐκεῖθεν τρεφομένων. δῆλον δὲ, ὡς καὶ ἐπὶ ἄρτου τὸ ἄλφιτον καὶ ἐπὶ πάσματος λέγεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα φαίνεται καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἀλφιτόχρως κεφαλὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ πολιά. ἦν δέ φασι καὶ ἀλφίτων στοὰ ἐν Ἀθήναις. ἐν ᾗ καὶ ἡ τοῦ Ζεύξιδος ἀνέκειτο Ἑλένη. γίνεται δὲ ἄλφιτον ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται, ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ ἀλήθω καὶ τὸ φῶ τὸ φονεύω, τὸ οἱονεὶ πεφασμένον ἐν τῷ ἀλήθεσθαι· διὸ καὶ μυλήφατον λέγεται. ἢ παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὑρίσκω καὶ τὸ ἴτης ὁ πτωχὸς, τὸ τοῖς ἴταις εὑρισκόμενον. ἄλφιτον γάρ φασι κυρίως, κρίθινον πίτυρον. τινὲς δὲ ἁπλούστερον, ἄλφιτόν φασι τὸ ἐκ πεφρυγμένων κριθῶν, παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ πρῶτον ἐφευρεθέν. προεύρηται γὰρ τῶν σπορίμων ἡ κριθή, διὸ καὶ οὕτω κέκληται ὡς πολλαχοῦ λέγεται, οἷα τῇ αὐτῆς χρήσει διακρίνασα τῶν ἀγρίων ζώων τὸν ἄνθρωπον. δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ ἀλφίτου γραφὴ, κατὰ τὸ ἀκόνιτον εἶναι. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ κονῶ τὸ ἐνεργῶ ἀκόνιτον φάρμακον καθ' ὃ οὐκ ἔστιν ἐνεργῆσαί τι διὰ τὸ ἐκείνου δραστήριον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀλφῶ ὡς ἐῤῥέθη τὸ ἄλφιτον. τοιαύτη δέ τις παραγωγὴ ἐκ τοῦ μενῶ καὶ δωρῶ καὶ κτῶ παρήγαγε καὶ τοὺς παρὰ Λυκόφρονι Μένιτον καὶ τὸν Θεοδώριτον, καὶ τὸν ἐπίκτιτον, τὰ κύρια. δέπας δὲ περικαλλὲς, οὐ τὸ ἁπλῶς ἀλλὰ λίαν καλόν. διά τε τὴν κατ' αὐτὸ τιμίαν ὕλην καὶ τὸ περιττὸν τῆς κατασκευῆς. εἰ δὲ μὴ ἐς τὸ πᾶν χρύσεον ἦν τὸ ποτήριον, ἀναληπτέον εἰς νοῦν ὅτι κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν σπάνιος μὲν ἦν παρ' Ἕλλησιν ὁ ἄργυρος. ὁ δὲ χρυσὸς καὶ πάνυ. διὸ Φίλιππος ὁ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πατὴρ φιάλιον χρυσοῦν ἔχων, ἀεὶ τοῦτ' εἶχε κείμενον εἰς τὸ προσκεφάλαιον. καὶ τὴν Ἀτρέως δὲ χρυσῆν ἄρνα, φιάλην ἀργυρᾶν φασι γεγονέναι, ἧς ἐν μέσῳ χρυσοῦν ἦν ἀρνίον. καὶ ὁ τῆς Ἐριφύλης δὲ ὅρμος ἐξυμνήθη, διὰ τὴν τότε σπάνιν τοῦ χρυσοῦ. καινὸν γὰρ ἦν τότε ἰδεῖν ἀργυροῦν ποτήριον. ἐκ ποτηρίων δὲ χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα ὄλβιοι. Συληθέντος δέ φασι τοῦ Πυθικοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Φωκικῶν τυράννων ἐν οἷς καὶ Φάϋλος καὶ Φάλαικος δοκοῦσιν εἶναι, ὁ χρυσὸς ἐπέλαμψε παρ' Ἕλλησιν. εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος. ὕστερον δὲ τοῦ μεγίστου Ἀλεξάνδρου τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας ἀνελομένου θησαυροὺς, ὄντως ἀνέτειλεν ὁ κατὰ Πίνδαρον εὐρυσθενὴς πλοῦτος. ταῦτα ὁ Ἀθήναιος. λέγων καὶ ὅτι ἀνάργυρός ποτε καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Πύθιος, ἔτι δὲ καὶ ἄχρυσος, ἕως τὰ ἐν Δελφοῖς ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἀναθήματα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως Λυδῶν Γύγου ἀνετέθησαν. ἅπερ ὕστερον οἵ τε εἰρημένοι Φωκικοὶ τύραννοι καὶ σὺν αὐτοῖς Ὀνόμαρχος ἐξεκόμισαν εἴτουν ἐξεφόρησαν. προσθετέον δ' ὅτι καὶ διεφόρησαν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι σπουδὴν εἶχον οἱ παλαιοὶ περὶ τὰ πολυτελῆ ποτήρια ὡς λόγου ἄξια. διὸ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δημήτηρ φασὶ ποτηριοφόρος ἐτιμᾶτο. καὶ ὅτι ὡς οἷα φιλοδέπαστης ὁ γέρων Νέστωρ, ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, γέρας πρὸς τοῦ Ἀχιλλέως φιάλην εὐτυχεῖ τιμίαν εἰς ἔπαθλον ἀρετῆς ὡς εἴρηται. καὶ ὅτι συντελεῖ τι ἐς τὸ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, καὶ τὸ, οἶνον ἀπαλφιτίζοντες ἔπινον. ὃ δὴ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται. τὸ δὲ οἴκοθεν, πλούσιον ἀνέκαθεν ἐκ προγόνων εἶναι δηλοῖ τὸν μὴ ἐκ Τροίας γέρας κτησάμενον τὸ ῥηθὲν δέπας ἀλλ' ἐξ Ἑλλάδος ἄγοντα. εἰς δὲ τὸ ποτήριον τοῦτο, πολλοὶ τοῖς παλαιοῖς ἐχέθησαν λόγοι. καὶ πέπλησται νέκταρος φιλοσοφίας, διὸ καὶ δοκεῖ ἐπισημήνασθαι Ὅμηρος, οἴκοθεν αὐτὸ ἄγειν τὸν γεραιὸν καὶ μὴ Τρωϊκὸν εἶναι λάφυρον, ὡς μὴ ἂν τῶν Τρώων οἵων τε ὄντων τοιαῦτα σοφίζεσθαι. καὶ τοίνυν γέγονεν εἰς αὐτὸ, ποικίλος λογομαχίας κυκεών. καὶ ὅσα μὲν εἰς πλάτος ἐῤῥέθη, περιττὸν ἀνακυκᾶν. ὡς ἐν βραχεῖ δὲ εἰπεῖν τοιαῦτά τινα ἐδοξάσθη περὶ αὐτοῦ. τῶν ποτηρίων τινὰ μὲν, ἕνα φασὶν ἔχειν πυθμένα, τὸν φυσικὸν καὶ συγκεχαλκευμένον τῷ ὅλῳ, ὡς τὰ κυμβία φασὶ καὶ τὰ τὴν ἰδέαν φιαλώδη. τινὰ δὲ δύο, ἕτερον ἐξ ἑτέρου κατὰ τοὺς παλαιούς. ἤγουν ἕνα εἰς ὃν περατοῦται τὸ ποτήριον, καὶ ἕτερον πρόσθετον, ἀπὸ ὀξέος ἀρχόμενον καὶ λήγοντα εἰς πλατύτερον ἐφ' οὗ ἵσταται τὸ ὅλον ποτήριον. τοιοῦτόν φασι καὶ τὸ τοῦ Νέστορος ποτήριον. διὸ καὶ Ὅμηρός φησι, δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. ἵνα λέγῃ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, ὅτι ὑπὸ τῷ συνθέτῳ ποτηρίῳ, δύο ἦσαν πυθμένες, ὁ φύσει, καὶ ὁ πρόσθετος. καὶ μὴν ἄλλοι, ὡς ἐν μέρος λόγου τὸ ὑποπυθμένες ἀναγινώσκουσι. λέγοντες ὅτι δύο πελειάδες ὑποπυθμένες, ὅ ἐστιν ὑπὸ τῷ πυθμένι ἦσαν, τὸ ποτήριον ὑπανέχουσαι. ἔδει δὲ ἴσως ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀναγνώσει, προπαροξύνεσθαι διὰ τὴν σύνθεσιν τὸ ὑποπύθμενες. ὡς τὸ ἐριαύχενες, εἰ καὶ ἄλλως πάλιν ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐν δυσὶ λόγου μέρεσι σώζεται. ἵνα λέγῃ ὅτι δύο περιστεραὶ ὑπὸ πυθμένος ἦσαν ἤγουν πυθμένεσιν, ἐκθλιβομένου τοῦ ι τῆς δοτικῆς. αἱ δὴ πελειάδες καὶ νεμέθεσθαι λέγονται, διὰ τὸ τῆς πλαστικῆς ἔντε

χον, ὡς δοκοῦσι, κατὰ νομῆς λόγον ἐπικύπτειν. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἀθήναιος τὴν περὶ τοῦ διπυθμένου κύλικος ἔννοιαν, οὕτω φράζει. τῶν ποτηρίων τινὰ μὲν, ἕνα πυθμένα ἔχει ὡς ἐρρέθη. τινὰ δὲ δύο ὡς τὰ ὠοσκύφια, περὶ ὧν ἐκεῖνος γράφει. καὶ τὰ καρχήσια. καὶ αἱ σελευκίδες. καὶ εἷς μὲν πυθμὴν, ὁ κατὰ τὸ κύτος συγχαλκευθεὶς τῷ ἀγγείῳ. ἕτερος δὲ ὁ πρόσθετος, ἀπὸ ὀξέος ἀρχόμενος καὶ κατὰ λῆξιν εἰς πλατυτέραν στάσιν. ὁποῖόν φησι καὶ τὸ τοῦ Νέστορος ποτήριον. καὶ ἄλλως δέ φησι δύο πυθμένας ἐστὶν ὑποθέσθαι. τὸν μὲν, δι' οὗ τὸ ὅλον φέρειν ὄγκον τοῦ ποτηρίου, ἔχοντα κατὰ μείζω κυκλοειδῆ περιγραφὴν, ἔξαρσιν ὕψους σύμμετρον. τὸν δὲ, κατ' ἐλάττω κύκλον συνεχόμενον ἐν κύκλῳ μείζονι. καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς κώθωνι παρεοικέναι τὸ τοιοῦτον ἔκπωμα φαίνεται. ὁ δ' αὐτὸς τὸ παρὰ τοῦ εἰρημένου Διονυσίου τοῦ Θρᾳκὸς λεγόμενον σκευασθῆναι ποτήριον, σκύφον εἶναι λέγει. περικειμένως ἔχοντα τὰ ὦτα καθάπερ αἱ δίφροι τῶν νεῶν. περὶ δὲ τὰ ὦτα τὰς περιστεράς. ἕτεροι δὲ διαπλάττουσι τὸ ῥηθὲν ποτήριον, κατὰ τοὺς νῦν κώθωνας. ὧν δύο δι' οὗ εἰσὶ πυθμένες, ἥσσων ὑπὸ μείζονος περιεχόμενος. ἤγουν ὁ μὲν ἐν μείζονι περιοχῇ, κατωτάτω. ὁ δὲ ἐλάττων, ἀνωτέρω. ἔνθα σφηκοῦταί πως ὁ κώθων σφιγγόμενος καὶ ὡς εἰπεῖν πνιγόμενος. ὅπου καὶ κοσκινοειδεῖς πολλάκις ἠθμοὶ καὶ οἷον τινες πυθμένες γίνονται. Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ὡς Ἀθήναιος ἱστορεῖ, τὴν Νεστορίδα ταύτην ἐν Ῥόδῳ κατεσκεύασε κύλικα, συνενεγκάντων αὐτῷ τῶν μαθητῶν τὸ ἀργύρειον, ὑποθεὶς μὲν κάτω βάσιν, δύο ῥοπάλια πλάγια διὰ μήκους. ἃ καὶ εἶναι τοὺς παρ' Ὁμήρῳ δύο πυθμένας. ἄνω δὲ ἐπιστήσας τὸ ποτήριον. καί φασιν ἐν Καπύῃ πόλει Καμπανῶν, ἀνακεῖσθαι Ἀρτέμιδι ποτήριον ἐν τοιούτῳ σχήματι. ὃ λέγεσθαι εἶναι τοῦ Νέστορος. οἱ δὲ, τεληροειδὲς τὸ ποτήριον εἶπον εἶναι καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, χελωνοειδές. ἐπεὶ καὶ ἄκατος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, φιάλη πλοιοειδής. καί πως περὶ τὰ μέσα συναγόμενον καὶ στενούμενον, φαντασίαν ἔχειν δύο πυθμένων. διὸ καὶ τεσσάρων ὤτων δεῖσθαι διακειμένων φασὶ κατὰ σχῆμα διπλοῦ ω ἤτοι μεγάλου. συνηρτημένα γὰρ ἀλλήλοις κυκλοτερῆ δύο ἐξ ἑνὸς μέρους καὶ δύο ἑτέρωθεν, εἶτα διΐσταντο εἰς πλάγιον, ἵνα εὐρύτεραι ὦσιν αἱ τοῦ ποτηρίου λαβαί. καὶ οὕτως ἀπετέλουν τὸ σχῆμα τοῦ μεγάλου ω. ἢ καὶ ἄλλως, οὔατα τῷ ποτηρίῳ τέσσαρα ἦσαν, οὕτω. δύο μὲν, ἄνω ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. ἄλλα δὲ δύο πάλιν ἀμφοτέρωθεν κατὰ μέσον τὸ κύρτωμα. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον, αὐτὸ τὸ ποτήριον ω μέγα εἶναι φασὶν ὁποῖον ἴσως τὸ κατὰ δύο υ ἐσχηματισμένον. ἐξ οὗ διπλοῦ ὄντος, κατὰ διάμετρον ἐκπίνειν. δεδιπλασμένον γοῦν ἦν φασὶ τὸ ποτήριον, καὶ οἱονεὶ ἐκ δύο σύνθετον καὶ διὰ τοῦτο δύο πυθμένας ἔχειν καὶ ὦτα τέσσαρα. τὰ γοῦν ἁπλᾶ, μονοπύθμενά τε εἰσὶ, καὶ ἄμφωτα. ὥσπερ δὲ τὸ ποτήριον, οὕτω καὶ τὰς περὶ αὐτὸ πελειάδας πολυλογοῦντες οἱ παλαιοὶ, οἱ μὲν, περιστεράς φασιν ἐντετορευμένας ὡς εἰκὸς εἶναι ταῖς τοῦ ποτηρίου λαβαῖς, ἐπικυπτούσας ὡς εἴρηται καὶ δοκούσας δι' οὗ τῷ σχήματι, νέμεσθαι καὶ αὐτάς. ἢ τέσσαρας. μίαν δηλαδὴ καὶ μόνην ἰδίᾳ περὶ ἕκαστον τῶν τοῦ ποτηρίου τεσσάρων ὤτων, ἐὰν διεστῶτα ἦσαν ἀλλήλων πάντα τὰ ὦτα κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. ἢ δύο μὲν ἐπικαθημένας τῇ τῶν δύο ὤτων συναρτήσει, ἑτέρας δὲ δύο ἐν τῇ λοιπῇ τῶν ὤτων συγκολλήσει. ἢ τοίνυν οὕτω τέσσαρας εἶναι, ἢ ὀκτὼ καθ' ἑτέρους. ὡς τεσσάρων μὲν ὄντων, δύο δὲ πελειάδων ἀμφὶς ἕκαστον, ἤγουν ἀμφὶ ἐν ἕκαστον ἐπικαθημένων. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ τὸν πυθμένα νοηθεῖεν δύο πελειάδες εἶναι καθά τινες βούλονται. καὶ προστεθεῖεν αὗται ἢ ταῖς τέσσαρσιν ἢ ταῖς ὀκτὼ, εἶεν ἂν καθ' ἕτερον λόγον, ἢ ἓξ αἱ τοῦ ποτηρίου πελειάδες, ἢ δέκα. ὥστε ἀμφίβολον εἶναι τὴν τῶν πελειάδων τούτων ἀγέλην ὅστις ἂν εἴη τὸν ἀριθμόν. τινὲς δὲ τὰς πελειάδας ταύτας, κόρας νοοῦσιν εἴτε ἀνθρωποειδεῖς εἴτε ὀρνιθοφυεῖς αὐτὰς εἶναί τις βούλοιτο, ἄστροις πεποικιλμένας ἄλλοις τε καὶ ταῖς Πλειάσιν, αἳ λέγονται καὶ πελειάδες ὑπό τινων ὡς ἐν πολλοῖς φαίνεται. διὸ οὐκ ὤκνησάν τινες ἐνταῦθα πελειάδας αὐτὸ τὸ ἄστρον τὰς πλειάδας νοῆσαι. κατασκευάζοντες τὸν λόγον διὰ πολλῶν. οἳ καὶ τὸ ὅλον ποτήριον εἰς τὸν κόσμον ἀλληγοροῦσιν. ὡς καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, ἤγουν ὁ ἐκ τῆς Φρυγιακῆς Μυρλείας τῆς νῦν Ἀπαμείας, ἀνασκευάσας οὖν τὸ Ὁμηρικὸν ποτήριον. καὶ τὸ τῆς ὕλης πάχος, μετασκευάσας καὶ μεταγαγὼν εἰς ἀλληγορίας λεπτότητα, διά τε τὸ σφαιροειδές φησι τοῦ ποτηρίου οἷος καὶ ὁ κόσμος, καὶ τὸ τῶν ἥλων χρυσοειδὲς καθὰ καὶ οἱ ἀστέρες. καὶ τἄλλα οἷα πολλὰ λέγει ἐκεῖνος. ἃ καὶ ὁ βουλόμενος ἀναλεγέσθω ἐκεῖθεν. σωματικῶς μέντοι, εἴπερ χρύσεοι τῷ ποτηρίῳ ἧλοι, καὶ πελειάδες χρύσειαι, καὶ αὐτὸ δὲ οὐχ ἁπλῶς καλὸν κατὰ τὴν εὔξοον τράπεζαν ἀλλὰ περικαλλές, χρύσεον ὡς εἰκὸς καὶ αὐτὸ ὅλον εἶναι δόξοι ἂν ἴσως. ἢ γοῦν ἄλλα μηδέν τι ἔχον χαλκοῦ κατὰ τὸ κάνεον ὅπερ ὑπόκειται τῷ κρομύῳ καὶ τοῖς αὐτῷ ἐφεξῆς, πολυτελέστερον ὂν ἐκείνου ἤπερ οἱ τῶν κρεῶν πίνακες ἐν Ὀδυσσείᾳ. ὧν ὑποκόρισμα παρὰ τοῖς ὕστερον, οὐ μόνον τὸ κοινῶς πινάκιον, ἀλλὰ καὶ ὁ πινακίσκος καὶ τὸ πινακίσκιον. ὥσπερ καὶ τοῦ, κάνεον, τὸ κανίσκιον. οὖν. τὰ δὲ κανίσκια ἦν ἅπαντα χρυσᾶ. ὡς γράφει Ἀθήναιος. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ χρύσειον, καὶ τὸ χρύσεον οἶδε λέγεσθαι. ὡς τὸ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ ὅτι τὸ, χρυσείοις ἥλοις ὥσπερ καὶ τὸ πελειάδες χρύσειαι, δηλοῦσι μὴ ὁλόχρυσον εἶναι τὸ προκείμενον δέπας. τί γοῦν ἐχρῆν παγχρύσου ὄντος, ἐπισημήνασθαι χρύσεα εἶναι τούς τε ἥλους καὶ τὰς πελειάδας, ὅπου τὸ πᾶν ἦν χρυσοῦν. οὐκοῦν ἀργυρέου τοῦ λοιποῦ ὑποκειμένου, διάφοροι πρὸς αὐτὸ ἦσαν οἱ ἧλοι καὶ αἱ πελειάδες, τὰ χρύσεα. καὶ ὅτι ἡ Νεστορὶς, ἢ ἔξω εἶχε τοὺς χρυσοῦς ἥλους ἐμπεπαρμένους τέχνῃ ἐμπαιστικῇ κατὰ τὸ Ἀχίλλειον σκῆπτρον καὶ τὸ Βασίλειον ξίφος ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, ἢ ἐξοχὴν ἦν τις ὀλίγη, τοῖς κολαπτῆρσιν ἐπηρμένη καὶ κεφαλίδας ἥλων ἐμφαίνουσα, οὐ προσκειμένας ἔξωθεν διὰ τὸ ἡλῶ-

σθαι

θαι, ἀλλὰ προεχούσας ὀλίγον μετεώρους ἔξω τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἐοικυίας ἐμπεπαρμένοις. ὁ δὲ Ἀθήναιος λέγει καὶ ὅτι ὕστερον ἡ τρυφὴ, καὶ πόδας ἐκόσμει χρυσέοις ἥλοις, εἰς τοσοῦτον δηλαδὴ τὸ τίμιον ταπεινώσασα. ἑταῖρος γοῦν τις Ἀλεξάνδρου Ἄγνων καλούμενος, χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ τοῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει. ἔνθα σημείωσαι καὶ ὅτι διαφέρουσιν ἀλλήλων κρηπῖδες καὶ ὑποδήματα. αἱ δὲ πελειάδες τὸ ζῶον ὧν πρωτότυπον ἡ πέλεια, δοκοῦσι παρὰ τὸ πελὸν, ἢ πελιὸν γενέσθαι δι' οὗ δηλοῦται τὸ μέλαν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πελαργὸς κεχρωσμένος κατά τι τὸ τοιοῦτον πελὸν, καὶ τὸ ἀργὸν ὅπερ ἐστὶ λευκόν. μέλανα γὰρ αὐτὸν καὶ λευκὰ πτερὰ πυκάζουσιν. ὡς δὲ διαφορά τις ἐστὶ τοῦ αὐτόχρημα μέλανος πρὸς τὸ πελιὸν ἤτοι πελιδνὸν, ἑτεροιοῦνται γάρ πως, δῆλον ἐκ τοῦ, μύκητες ἀνοίκφοι οἱ μέλανες καὶ πελιοὶ καὶ σκληροί. τὰ δὲ οὔατα, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὦτα. ἐκεῖθεν γὰρ τὰ ὦτα κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὦς, ἐκ τοῦ οὖας. ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἑτερούας, ὁ μόνωτος. εὔλογος δὲ πάντως κἀνταῦθα ἡ ἀπέλευσις τοῦ υ στοιχείου ὡς καὶ ἐν τῷ, τοῦ Μενελάοιο τοῦ Μενέλεως. πλὴν ἐκεῖ μὲν, διὰ μόνην κακοφωνίαν. ἐπὶ δὲ τοῦ οὔατα ὦτα, διὰ εὐόδωσιν κράσεως. εἴη δὲ ἂν διὰ τὰ ῥηθέντα οὔατα, ὠτώεν τὸ τοῦ Νέστορος δέπας ὥς που καὶ λέβητες ὠτώεντες. ἔτι δὲ καὶ οὐατόεν καθὰ ὁ Σιμωνίδης οὐατόεντα σκύφον ἔφη. οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος ἐκ τῆς αὐτῆς λέξεως. αὐτὸς μέντοι οὐ διὰ τὸ ἔχειν ἁπλῶς ὦτα, μεγάλα δέ. ὁποίῳ λόγῳ καὶ ὁ λαγὼς τοιοῦτος ἂν λέγοιτο, ἐπεὶ καὶ παρὰ τὴν ἐπίτασιν τοῦ ὠτὸς ἐτυμολογεῖται πρός τινων. εἰπεῖν μέντοι οὐατόεντα θῆρα τὸν τὰ ὦτα κινοῦντα, οὐδὲν ἴδιον ζώου, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν ὅσα ἔχουσιν ὦτα δίχα γε ἀνθρώπων. αὐτοῦ γὰρ μόνον ἴδιον μὴ κινεῖν τὰ ὦτα. εἰ καί τις τῶν τοῦ ὑστέρου γένους ἀνὴρ ἱερὸς ἱστόρηται θάτερον τοῖν ὠτίοιν ὑποκινῶν. εἰ δὲ Ἡρακλεῖ ἔσθοντι βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθι κατ' Ἐπίχαρμον, ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος. ψοφεῖ δ' ὁ γομφίος. τέτριγε δ' ὁ κυνόδων. σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσι. κινεῖ δ' οὔατα, δοτέον κίνησιν ὤτων τῷ παμφάγῳ Ἡρακλεῖ, ὃς καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας κατέπινε. καθά τις ἕτερος ἔσκωψεν. Ἱστέον δὲ ὅτι περὶ τῶν τῆς νεστορέης κύλικος τεσσάρων οὐάτων, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου γλαφυρώτερον φέρεται ταῦτα. ἡ νεστορὶς ὦτα δύο εἶχεν ἄνω καθὰ καὶ τὰ ἄλλα ποτήρια, καὶ ἕτερα δύο μικρὰ ἑκατέρωθεν κατὰ μέσον τὸ κύρτωμα παρόμοιά φησι κορινθιακαῖς ὑδρίαις. κατὰ δὲ ἑτέρους φησὶν ἐκ μιᾶς οἷον ῥίζης τῷ πυθμένι προσκυρούσης καθ' ἑκάτερον οὖς τὸ ἔνθεν δηλαδὴ, καὶ ἔνθεν, ῥάβδοι ἦσαν διχηλεῖς οὐ πολὺ ἀλλήλων διεστῶσαι. αὗται μέχρι τοῦ χείλους ἑκατέρωθεν διήκουσαι τοῦ ποτηρίου καὶ μικρὸν μετεωριζόμεναι καὶ τὸ σχίσμα διόλου τηροῦσαι πρὸς τὸ ἀπολῆγον τῆς ἐρείσεως συμφύονται. καὶ γίνονται οὕτω τέσσαρα ὦτα τῇ διασχίσει. καὶ ἔστιν αὐτὸ ἴδιον μάλιστα, τῶν λεγομένων φησὶ σελευκίδων. ὁ δ' αὐτὸς Ἀθήναιος δηλοῖ καὶ τὰς ἐντετορευμένας τῷ ποτηρίῳ πελειάδας, οὐ περιστεράς τινας εἶναι, ἀλλὰ τὸ κράτιστον ἐν τοῖς ἀπλανέσιν ἄστροις. ᾧ τεκμαίρονται οἱ ἄνθρωποι τὰ περὶ ζωήν. τοῦτο δέ ἐστι πλειάδες ἃς Ὅμηρος ποιητικῷ νόμῳ πελειάδας ἔφη. αἳ δὴ κατὰ τὸν Ἄρατον ὀλίγαι μέν εἰσι καὶ ἀφεγγέες, ὀνομασταὶ δέ. πρὸς ἃς καὶ σπόρος καὶ ἄμητος γίνεται. καὶ καρπῶν γενέσεως ἀρχή τε καὶ συναίρεσις, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος. τὰς δὲ τοιαύτας πελειάδας, δύο ὑποθετέον καθ' ἕκαστον τῶν ὤτων. ἤγουν δύο μὲν, ἐν ταῖς ἑκατέρωθι συμμίξεσιν ἄνω τῶν εἰρημένων διασχίσεων. ἑτέρας δὲ δύο ἐν ταῖς κάτω συναφείαις τῶν ὑπολήξεων. καὶ κατασκευάσας πιθανῶς τοὺς τοιούτους λόγους, ἐπάγει ὅτι καὶ ἄλλαι δύο ἦσαν ὑποπυθμένιοι πελειάδες, ἤγουν ὑποκείμεναι τῷ πυθμένι. ὡς εἶναι τὰς πάσας ἕξ, κατ' ἀριθμὸν τὸν τῆς οὐρανίας πλειάδος. περὶ ἧς Ἄρατός φησιν. ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι ἐπιῤῥήδην καλέονται, ἓξ οἶαί περ ἐοῦσαι. ὅθεν καὶ ἡ κοινοτέρα γλῶσσα Ἑξάστερον αὐτὰς ὀνομάζει. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα ὡς ἐν βραχεῖ. ὁ δὲ πυθμὴν, καὶ πύνδαξ ἐλέγετο παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. ὅθεν παροιμία τὸ, ἀπύνδακωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πύνδακα εἴρηκεν ὥς φησι Παυσανίας. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ αὐτὸς πύνδακα τὸν πυθμένα εἰπὼν, λέγει καὶ ὅτι πτερνίδες τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων. τοῦτο δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς πτέρνης ἐν ἐσχάτῳ κειμένης. ἀπὸ τοῦ πύθω δὲ ὁ πυθμὴν ὅ, τε ἐν φυτοῖς ὅ, τε ἐν σκεύεσι διὰ τὴν ἐκεῖσε σῆψιν. ἐκ τοῦ πύθω γὰρ τὸ σήπω, πυθμήν. ἐν δὲ τῷ, ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε καὶ ἑξῆς, οἱ μὲν τὴν τοῦ ποτηρίου ὁλκὴν αἰτιῶνται καὶ τὸ τῆς ὕλης βάρος αὐτῆς καθ' αὐτήν. οὗ ἕνεκεν, δυσβάστακτος ἦν. οἱ δὲ, τὸ τῆς ἄρσεως δυσμεταχείριστον. κατὰ διάμετρον γάρ φασιν αὐτὸ ἔχειν αἵρεσθαι τῶν ὤτων, ὡς προσεχῶς ἐλέχθη. καὶ τὸ, ἄλλος δὲ, οἱ μὲν περὶ γερόντων φασὶν εἰρῆσθαι ὁμοίων τῷ Νέστορι, οὐ μέντοι δή τι περὶ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἢ τῷ Αἴαντι δυσβάστακτον ἦν τὸ τοῦ κυκεῶνος τοῦτο ποτήριον. τινὲς δὲ εἰπόντες, ἀλλ' ὃς μὲν, ἤγουν οὗτος ὁ Μαχάων μογέων ἀπεκίνει τὸ δέπας, καὶ οὕτω καινοτομήσαντες τὴν γραφὴν, οὐ δοκοῦσιν ἀποδεκτέοι. τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι δὲ μακρὰν ἀφέστηκε τοῦ Μαχάονος ἡ αὐτοῦ ἀντωνυμία τὸ ὅς. ἔτι δὲ καὶ διότι εἰ καὶ τέτρωται ὁ Μαχάων καθά τινες ἐπαγωνίζονται, ἢ ἀλλ' οὐχ οὕτως ὥστε καὶ μογεῖν ἐς τοσοῦτον. τὸ δὲ εἰπεῖν, ἄλλος μὲν ἤγουν ὁ Μαχάων, οὐδ' αὐτὸ [illegible]. ὤφειλε γὰρ μὴ εἰπεῖν ἄλλος ἀλλ' ἕτερος. δύο γὰρ οὗτοι πίνουσιν. ἐπὶ δὲ δύο, οἰκεῖον οὐ τὸ ἄλλος ἀλλὰ τὸ ἕτερος. ὅτι δὲ Σωσίβιος ὁ καλούμενος λυτικὸς ἐξελών φασι ἀπὸ τοῦ μέσου τὸ γέρων, καὶ λύσας τὸ ἄπορον ἵνα λέγῃ ὡς ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε καὶ ἑξῆς, σκώμματι περιέπεσε, δηλοῖ ὁ Ἀθήναιος. οἱ δὲ, ἁπλῶς οὕτω νοοῦσι τὸ ἄλλος πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τυχόντος, ὡς δυσχερὲς ὂν παν-

τι, ἐκεῖθεν ἐκ τοῦ ῥᾴστου πίνειν διὰ τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ ποτηρίου διπλόην καὶ τὴν κατὰ διάμετρον ἄρσιν. Νέστορι μέν τοι εὐχερὲς, διὰ τὸ ἐκ πείρας εὐμεταχείριστον, καὶ τὴν ἐκ συνηθείας ἐμπειρίαν. τὰ γὰρ ἄχθη φασὶν οὐχ οὕτως οἱ ἰσχυροὶ, ὡς οἱ ἔμπειροι φέρουσι. φασὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ πίνειν δυσχέρειαν, προμηθῶς ἐπιτετηδεῦσθαι τῷ ποτηρίῳ. ἵνα σωφρόνως καὶ ἐφεκτικῶς οὐ μὴν ἀπεριμερίμνως καὶ ἀθρόως ἐπιχαίνοντες ἐκεῖθεν πίνοιεν. βούλεται οὖν συμβολικῶς λέγειν ὁ ποιητὴς ὡς ὁ γέρων Νέστωρ, παντὸς ἐγκρατέστερόν τε καὶ σωφρονέστερον τὸ ποτήριον σὺν ᾧ ποτε ἐβάσταζεν. εἰ καὶ ἄλλοι φασὶν ὡς πλεῖστον ἔπινε, τῶν ἡρώων ὁ τριγέρων Νέστωρ, καὶ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃν ὡς πολυπότην ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπέπληττε. διό φασι καὶ μόνου τούτου τὸ ποτήριον Ὅμηρος ἡρμήνευσεν ὡς τὴν Ἀχιλλέως ἀσπίδα. ἐστρατεύετο γοῦν μετ' αὐτοῦ. ὅς τε καὶ μεγίστης μάχης ἐνεστηκυίας, οὐκ ἀπείχετο καθ' Ὅμηρον τοῦ πίνειν. καὶ τοιαῦτα μὲν ἄλλοι. ἐθέλων δέ τις τὸ τοῦ σοφωτάτου γέροντος ποτήριον σεμνῦναι, οὐκ ἂν φασὶν ἁμάρτοι, λέγων αὐτὸ φιάλην ἀρετῆς. ὥσπερ αὖ πάλιν ὁ σκωπτικὸς, φρέαρ φασὶν εὐφυῶς ἐρεῖ αὐτὸ ἀργυροῦν διὰ τὸ μέγεθος. λέγει δὲ ὁ ταῦτα γράψας, καὶ ὅτι προσφυῶς τῷ γέροντι Νέστορι ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, φιάλη περιῆλθε δῶρον ἐξ Ἀχιλλέως, οἷα εἰδότος τὸ περιώνυμον αὐτοῦ ποτήριον, ᾧ ἐκεῖνος ὡς φιλοποιστος ἔχαιρε. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ὁ τριγέρων Νέστωρ χρήσιμον ὂν εἰς τὸ, ᾧ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ὁμήρου, ὅρα καὶ τὸ ἄειρεν. ἄλλος μὲν γὰρ μόγις καὶ ἀπεκίνει τὸ ποτήριον πεπλησμένον, ἐκ τῆς τραπέζης, διὰ τὸ καὶ εὐρυχανδὲς εἶναι κατὰ μέγα κύτος, καὶ βαρὺ τὴν ὁλκήν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων φιλοπότης φασὶν ὢν, συνεχεῖ συνηθείᾳ βαστάζειν διδαχθεὶς, ἀμογητὶ αὐτὸ γέμον ἄειρεν ὅ ἐστιν ἐκούφιζε. τὸ δὲ κύκησε, τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἀφ' οὗ πράττεται ὁ κυκεών. οὕτω δὲ κυριολεκτεῖται, ὡς μὴ χρείαν εἶναι προσθήκης τοῦ τί ἐκύκησεν. ὡς γοῦν δῆλον, ὅτι κυκᾶν κυρίως, τὸ κυκεῶνα ποιεῖν. ὃς ἐνταῦθα φαίνεται συνεστάναι ἀπὸ οἴνου καὶ τυροῦ, καὶ λοιπῶν τῶν ῥηθησομένων. ὁ δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ τῆς Κίρκης κυκεὼν, ἐτυμολογεῖται μὲν ὁμοίως. εἰ δὲ γοητείαις ἐκεῖνος κατακερασθεὶς, εἰς χοίρους μεταλλάσσει τοὺς πίνοντας, οὐδὲν πρὸς τὰ νῦν. ὁ γοῦν κατὰ τὸν σοφὸν Νέστορα τῆς Ἑκαμήδης οὗτος κυκεὼν, οὔτε τῆς φύσεως ἐξιστᾷ, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἀνακτώμενος, εἰς φιλολογίαν προκαλεῖται τοὺς πίνοντας. ἐρεῖ γοῦν ὁ ποιητὴς, ὅτι πιόντες, μύθοισι τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ ἐνέποντες ἀδιπλασιάστως διὰ ἑνὸς ν ὀρθῶς γραφόμενον. δῆλον δ' ὅτι ὁ κατὰ κυριολεξίαν ῥηθεὶς ὁμηρικὸς κυκεὼν καὶ τὸ κυκᾶν, μετηνέχθη παρὰ τοῖς ὕστερον, εἰς λέξιν μαγειρικὴν καὶ εἰς πραγματικόν τινα τάραχον καὶ εἰς τοιαῦτά τινα. καὶ ὅτι εἰ καὶ μεταξὺ βρωτοῦ καὶ ποτοῦ ὁ κυκεὼν εἶναι δοκεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον οἷα ζωμός τις, ῥοφητὸς ἦν. διὸ φησί. πινέμεναι δ' ἐκέλευσε. καὶ, πίνοντε, ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. Ἀθήναιος δὲ λέγει ὅτι εἰ καὶ ὁ προειρημένος Μυρλεανὸς, τὸ τοῦ Νέστορος ποτήριον δεκτικὸν εἶναί φησι τῆς ἑτέρας τροφῆς ἤγουν τῆς ὑγρᾶς, ἀλλ' οἱ ἀκριβέστεροι ἀμφοτέρων αὐτὸ δεκτικὸν ἔφασαν εἶναι τῶν τροφῶν ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος. πολυκαγκέα δὲ δίψαν λέγει, τὴν ξηροποιόν. καθὰ καὶ ξύλα κάγκανα ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται τὰ ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια καίεσθαι. περίφρασις δέ ἐστι τοῦ ἀπεδίψησαν τὸ, ἀφέτην τοιάνδε δίψαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἐξ ἔρον ἕντο. ὡς γὰρ ἐκεῖ τὸ ἐξέντο, ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πληρῶ ἦν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀφέτην. καὶ ὡς ἐκεῖ τὸ, ἐξ ἔρον ἕντο ἐδητύος, ταυτὸν ἦν τῷ οὐκέτ' ἤθελον φαγεῖν, οὕτω καὶ ὧδε τὸ, ἀφέτην δίψαν, ἀντὶ τοῦ οὐκέτι πιεῖν ἤθελον. ἔστιν οὖν οὐκ ἀπεικὸς, εἰπεῖν ὅτι τε ἐν τῷ ἀφέτην δίψαν, ὑμισεύεται ἡ ἔννοια τοῦ. πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. πόσιος γὰρ ἔρον οἱ ἥρωες ἐνταῦθα ἕντο. καὶ ὅτι ἰσοδυνάμων ὄντων τοῦ ἐξέντο καὶ τοῦ ἀφέτην, δόξοι ἂν, οὐκ ἀνεύλογον εἶναι, φάναι ὅτι καὶ τὸ ἀφέτην ἐκ τοῦ ἀφιέναι φαίνεται παρῆχθαι, καὶ τὸ ἐξέντο. εἰ καὶ ἄλλως προείρηται. Ἱστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλως οὐ βρώσιμος ὁ κυκεὼν, ἐπεὶ δέπας εἶχεν αὐτόν. ὅπερ ἐστὶ ποτήριον. κύλιξ. τὸ δὲ ἐν τοιούτῳ ἀγγείῳ, οὐκ ἂν εἴη βρωτόν. ἐκτένει δὲ τὴν ἀρχαίαν συνήθως καὶ τὸ πινέμεναι καὶ τὸ πίνοντε. τὸ δὲ κύκησε κατωτέρω περιφράσας ὁ ποιητὴς, ἔφη. ὥπλισε κυκεῶ. συγκεράσασα δηλαδὴ ὡς καὶ προερρέθη, αὐτὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐκ μέλιτος χλωροῦ καὶ ἀλφίτου ἐπιπαττομένου ὡς ἐρρέθη, εἰ καί τινες αὐτὸ ψωμὸν καθαρὸν νοοῦσι. καὶ ἀπὸ αἰγείου τυροῦ καὶ κρομίου ἔτι δὲ καὶ οἴνου Πραμνείου. μέλας δὲ οὗτος ἦν, καλούμενος οὕτως, ἢ ὅτι πραΰνει μένος, ἢ ὅτι παραμεμένηκε παλαιωθείς. οἱ δέ φασι, πέτραν ἢ ὄρος οἰνοφόρον ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ εἶναι, Πράμνην καλουμένην, ἐν ᾗ πρῶτον ἔφυ ἄμπελος. ἀφ' ἧς ὁ οἶνος, Πράμνειος. καί τοι τούτῳ τῷ λόγῳ, διὰ τοῦ ἰῶτα ὤφειλεν ἔχειν τὴν γραφὴν ὡς ὁ θάσιος καὶ ὁ σάμιος, οἷα τοπικόν. νῦν δὲ οὕτω στερεῶς ἔχει τῆς διὰ διφθόγγου γραφῆς, ὥς τε καὶ Πράμνειος ὑπό τινων λέγεται. ὡς χρύσεος χρύσειος καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ οὕτω μὲν ἄλλοι στενῶς. ἐν δὲ τοῖς Ἀθηναίου, φέρεται τάδε πλατύτερον. γίνεται κατά τινας ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ, ὁ Πράμνειος. γένος τι οἴνου, καὶ ἔστιν οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς. ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρός. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐν Ἰκάρῳ, Πράμνειος πέτρα, καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα. ἐξ οὗ Πράμνειος οἶνος, ὁ καὶ φαρμακίτης. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ ἄμπελος ἡ τοῦτον φέρουσα, ὑπὸ τῶν ξένων μὲν, ἱερὰ, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοέων, πόλις δὲ ἡ Οἰνόη ἐν τῇ εἰρημένῃ νήσῳ, Διονυσιάς. Δίδυμος δέ φασι Πράμνειον οἶνον λέγει ἀπὸ Πραμνίας οὕτω καλουμένης ἀμπέλου. τινὲς δὲ, ἰδίως τὸν μέλανα. ἔνιοι δὲ, ἐν ᾧ καθόλου πάντα τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον. ὡς οἷον παραμένειν. οἱ δὲ, τὸν ἁπλῶς πραΰνοντα τὸ μένος. προσηνεῖς γοῦν οἱ πιόντες. ἄλλοι δέ φασι περὶ τὴν Ἐφεσίαν χώραν εἶναι ὀρείαν κώμην τὴν πρότερον μὲν καλουμένην Λητοῦς, νῦν δὲ, Λατόρειαν ἀπὸ Λατορείας Ἀμαζόνος. ἐν ᾗ γί-

νεται

νεσθαι τὸν Πράμνειον οἶνον. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ οἶνος σκληρὸς ὃ πρὸ βραχέων ἐρρέθη. ἤρεσε γὰρ τοῖς μεταφέρουσιν, οὐ μόνον ἐπὶ νάστων τιθέναι τὸ σκληρὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τινῶν μὴ τοιούτων. καὶ ὁ μὲν σκληρὸς λόγος καὶ ἡ σκληρὰ ψυχὴ καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἐκπλήττουσι. σκληρὸν δὲ ὕδωρ εἰπεῖν ἢ οἶνον, ξενίζει πολλούς. λέγονται γοῦν ὕδατα σκληρὰ κρηναῖά τινα ὥσπερ καὶ ὄμβρεια ἐν Σικυῶνί τε καὶ Ἀθήνησι, χρήσιμα εἰς οἶνον, συνάδοντα τῷ τεθαλαττωμένῳ. ἀκολούθως δὲ τῷ σκληρῷ οἴνῳ, τέτραπται καὶ ὁ ἁπαλός. δι' ὃ Ταραντῖνοι οἶνοι καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κλίματος τούτου, πάντες ἁπαλοί εἰσι. καὶ ἴσως, ἐκ τῶν τοιούτων εἰλήφασι νοῦν καὶ οἱ λέγοντες οἶνον ἐνάπαλον. ὁμοίῳ δὲ τρόπῳ καὶ τὸ λεπτὸν τροπικῶς ἐπιπολάσαν κρηδέμνοις καὶ γυναιξὶ λεπτοζώνοις ὧν ἀνάπαλιν ἔχει τὸ, θρὶξ ἀλιπὴς, καὶ οἴνῳ προσήρμοσε. λέγει οὖν ὁ δειπνοσοφιστὴς ὅτι ὁ δεῖνα οἶνος, ταχὺ ἀκμάζει καὶ λεπτότερός ἐστι τοῦ δεῖνος οἴνου. καὶ ὅτι ὁ δεῖνα οἶνος ἀλιπὴς ὢν, καὶ λίαν ψαφαρὸς, μόλις πεπαίνεται. Σημειῶσαι δὲ ἐν τοῖς προσεχῶς εἰρημένοις, καὶ τὸν τεθαλαττωμένον οἶνον τὸν καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθέντα. περὶ οὗ φησιν ὁ αὐτὸς σοφιστὴς ὅτι οἱ ἐπιμελέστερον τεθαλαττωμένοι οἶνοι, ἀκραίπαλοί τε εἰσὶ, καὶ κοιλίαν λύουσιν. ὁποῖος ὁ Κῷος καὶ ὁ Ῥόδιος καὶ ὁ Μύνδιος. συντελεῖ δὲ ὁ τεθαλαττωμένος οἶνος εἰς τὴν κατὰ θαλάττης φυγὴν τοῦ Διονύσου ἣν ἔπαθε διὰ τὸν Θρᾷκα Λυκοῦργον ὥς που ἔφθασεν εἰπεῖν ὁ ποιητής. δῆλον γὰρ ὅτι κατὰ θεραπείαν μύθου Διόνυσος πεσὼν εἰς θάλασσαν, οἶνός ἐστι κεκραμένος αὐτῇ, καὶ οὕτω τεθαλαττῶσθαι ῥηθείς. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, εἰς τὸ παλαιοῦσθαι οἶνον χρήσιμον, εἰς δὲ τὴν ἐπὶ τραπέζης καὶ πότου προσένεξιν, ἑτεροῖον ὕδωρ χρηστόν. διὸ νύμφαι μυθεύονται τιθηναὶ Διονύσου εἶναι, οὐ μόνον αἱ κατ' ἀμπέλους θεωρούμεναι καὶ κατὰ σταφυλὰς ἐφ' αἷς ἡδὺ τὸ τοῦ παρῳδοῦ Μάτρωνος εἰπόντος, πίονα μῆλα ῥοιαί τε σταφυλαί τε θεοῦ Βρομίοιο τιθῆναι, ἀλλὰ καὶ αἱ τοῖς κατὰ κρᾶσιν ὑγροῖς ἐπιστατοῦσαι. ὧν μέρος ἐστὶν οὖν καὶ τὰ Λιμναῖα. Λίμναι γοῦν φασὶ, τόπος ἐν Ἀττικῇ, καὶ Λιμναῖος ἐκεῖθεν Διόνυσος, εἰς σύμβολον τοῦ, ὅτι μιχθὲν τὸ γλεῦκος ὕδατι, πίνεται κεκραμένον. διὸ καὶ αἱ πηγαὶ, νύμφαι καὶ τιθῆναι Διονύσου. ἐπεὶ τὸν οἶνον αὔξει τὸ ὕδωρ κιρνάμενον. δεῖγμα δὲ τὸ εἶναι καὶ κατὰ Θεόφραστον τροφοὺς Διονύσου τὰς νύμφας, καὶ ἐκ τοῦ ὑγροῦ ὃ πλεῖστον αἱ ἄμπελοι χέουσι τεμνόμεναι καὶ δι' ὃ δακρύουσι κατὰ φύσιν. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα ἔχοντα κείσθω. ὁ δὲ Πράμνιος οἶνος ἐξ οὗ εἰς τὰ προκείμενα ὁ λόγος ἐρρύη, τεχνικῷ μὲν λόγῳ, τὴν διὰ τοῦ ἰῶτα γραφὴν ἀπαιτεῖ. εἰ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐκ τοῦ μένεος ἂν εἴη πλεονασμῷ τοῦ ι. Πράμνιος γὰρ καθὰ εἴρηται, ὡς καὶ παραμονητικὸς μένεος. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ Πράμνου Πράμνιος, οὕτω καὶ Βύβλινος οἶνος ἀπὸ τόπου ὁ παρ' Ἡσιόδῳ. Βυβλία γάρ φασι χώρα Θρᾴκης ἐξ ἧς ἦν ἐκεῖνος. τοιούτων δὴ καὶ τούτων ὄντων, ἰστέον ὅτι ὁ ῥηθεὶς κυκεὼν κρᾶμα ἔχων ὁποῖον ἐρρέθη, ῥηθείη ἂν, κτητικῷ λόγῳ ἢ μετουσιαστικῷ, οὐκ αὐτόχρημα οἶνος οἴνινος δέ. καὶ εὕρηται καὶ τῆς τοιαύτης λέξεως χρῆσις ἐν τῷ, μήθ' ὕδατος πηγὴν μήτ' οἴνινον ὄξος συμμίξῃς. ἔνθα σημειωτέον τὸ, οἴνινον ὄξος, πρὸς διαστολὴν ῥηθὲν ὄξους ἑτεροίου. ὡς γὰρ διαφέρει ὁ κυρίως οἶνος ἑτέρων, οὕτω καὶ ὄξος οἴνινον τῶν ἑτέρωθεν. οἶνος γοῦν ἐκ φοινίκων γλυκὺς μετρίας ἡμέρας, εἶτα ἐκτροπίας. καὶ ἰδοὺ ὄξος φοινίκινον. εἰκὸς δὲ καὶ ἐν τῷ λωτῷ τοιοῦτόν τι γίνεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ ζύθει. περὶ οὗ φέρεται, ὅτι παρὰ Κελτοῖς οἱ μὲν πλουτοῦντες, οἶνον πίνουσιν ἄκρατον ἐν ᾧ συνήθως χεῖσθαι παραμιγνύντες ἐνίοτε καὶ ὀλίγον ὕδωρ. παρὰ δὲ τοῖς ὑποδεεστέροις, ζῦθος πύρινον μετὰ μέλιτος ἐσκεύασται. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς, καὶ αὐτὸ καθ' αὐτό. Καὶ ὅρα τὸ ζῦθος πύρινον, διαστελλόμενον τοῦ ἐξ ὀλῶν ὅ ἐστι κριθῶν προονομαζομένου ζύθους. ὃ καὶ αὐτὸ ὑποκορίζεταί πως τὸν Διονυσιακὸν οἶνον παρὰ ἔθνεσιν οἷς οὐκ ἔστιν οἶνος. ὃς δὴ κρίθινος οἶνος πῖνος μὲν κατά τινας, βροῦτος δὲ καθ' ἑτέρους ἐκαλεῖτο, ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτων γέγραπται. ὅπου καὶ ἀπὸ ῥιζῶν οἶνον γίνεσθαι δεδήλωται. τὸν δὲ τυρὸν, ὅτι ξηρὸν γάλα ἔφη τις, δηλοῦσιν οἱ ἐκ τῶν παλαιῶν. καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ τὸ τυρεύειν ἐπὶ στροφῆς κακομηχάνου πραγμάτων. καὶ ἡ τύρβη ἢ καὶ διὰ τοῦ σ σύρβη. κνῆστις δὲ, ἰδίως, ἡ τυροτόμος μάχαιρα. ἣν ὁ κωμικὸς συνθέτως τυρόκνηστιν λέγει, Ὁμήρου διαλελυμένως κατὰ τρόπον ἐτυμολογίας εἰπόντος, τὸ, αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ κνάω κνῶ τὸ κόπτω. ἐξ οὗ καὶ τὸ κναίνω καὶ ἀποβολῇ τοῦ νῦ καίνω, καὶ τὸ κνήθω ὡς ἀλῶ ἀλήθω. καὶ τὸ κνίζω ὡς πτολεμῶ πολεμίζω. ὃ δὴ κνίζω, καὶ τὴν κνίδην ποιεῖ. ἣν μεταπλάσας κνίδα λέγει ὁ Ὀππιανὸς, παρ' ᾧ καὶ κνῆστις, ἡ κνησμονή. τέως γε μὴν ἡ Ὁμηρικὴ κνῆστις, κλίνεται κνήστιος Ἰωνικῶς. ὡς καὶ ἡ λῆστις καὶ ἡ μνῆστις. ὅθεν ἡ δοτικὴ, κνήστιι καὶ κατὰ κρᾶσιν κνήστι διὰ μακροῦ τοῦ ι. τινὲς δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν ἐκ τοῦ κνῆστις κνήστεως ἀττικῶς. ὃν δὴ ἀττικισμὸν, πολλαὶ πάσχουσι καὶ τῶν διὰ τοῦ δος κλινομένων γενικῶν. οὕτω γοῦν οὐ μόνον ἀμάστριδος, ἀλλὰ καὶ ἀμάστρεως. ὁμοίως καὶ σεμίδαλις σεμιδάλιδος καὶ σεμιδάλεως. καὶ δῆρις δήρεως, ἡ μάχη. τὸ δὲ ῥηθὲν κνῶ καὶ καίνω, καὶ τοιαύτην σκευωρίαν ἔχει. κῶ τὸ κεῖμαι. καὶ ἐξ αὐτοῦ κνῶ. ἀφ' οὗ κναίω καὶ ἀποκναίω. ἐγκόπτονται γὰρ ἔργου καὶ οἱονεὶ κεῖνται ἀργοὶ, οἱ ἀποκναιόμενοι. τοῦ δὲ κναίω ἀναστραφέντος, γίνοιτ' ἂν ἐξ αὐτοῦ τὸ καίνω. τοῦ δέ γε κνίζειν, χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔνθα παίζων παρηχεῖ τοὺς διὰ τοῦ ἦτα γραφομένους κνησμοὺς ἐκ τοῦ κνίζειν. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι, ὅτι τὰ συκόμορα μὲν κοινῶς μόρα δὲ παρὰ μόνοις Ἀλεξανδρεῦσι παρ' οἷς καὶ τὸ δένδρον μορέη, ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες σιδηρίῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ. καὶ αὐτὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐν δ' ἡμερῶν τριῶν ἔκτοτε πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται. ὅτι δὲ καὶ λάχανα κνηστὰ ἐκαλοῦντο, τὰ συγκοπτὰ ἐκ τοῦ κνῶ κνήσω τὸ κόπτω. καὶ κνηστὸς δὲ τρίος τις ἄρτος παρὰ Ἴωσι

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

διὰ τὸ κνᾶσθαι ὡς εἰκὸς ἢ οὕτω διαδίδοσθαι, ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων δηλοῦται. περὶ ὧν καὶ ὁ κοπτὸς τυρὸς καὶ ὁ τμητὸς, ὁ αὐτὸς ἂν εἴη τῷ κνηστῷ. ἐν ἐκείνῳ δὲ διασαφεῖται, καὶ ὅτι ἡ ἐν ἁπλότητι μὲν κνῆσις συνθέτως δὲ τυρόκνησις, μαγειρικὸν σκεῦός ἐστι. καθά φησι καὶ ἡ ζωμήρυσις, καὶ οἱ ὀβελίσκοι. καὶ ἡ κρεάγρα, καὶ ἡ θυεία, καὶ ὁ στελεὸς, καὶ αἱ κοπίδες, καὶ ἡ κύβηλις, καὶ ἡ χύτρα. ἡ καὶ κακκάβη. δι' ἣν, ἐν κακκάβᾳ ζέουσα, δωρικῶς. ἢ καὶ ἀρσενικῶς κάκκαβος λέγεται. δι' ὃ, κάκκαβον λέγε. σὺ δ' ἂν ἴσως εἴποις λοπάδα, τὴν καὶ σίπυθον, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, ἐμοὶ δὲ τοὔνομα οὐ διαφέρει εἴτε κάκκαβον ὀνομάζουσί τινες εἴτε σίπυθον. πρὸς δὲ τούτοις, σημείωσαι μὲν ὅτι δωριέων κνῆν λεγόντων καὶ τὸ ξύειν, δι' αὐτὸ ἡ ἀττικῶς κνῆσις, ξυήλη ἐλέγετο δωρικῶς. δι' ὃ, καὶ περὶ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλη. ἔνθα νοητέον ὅτι καὶ αἰολικὸν ἴσως ἡ ξυήλη. διὸ καὶ βαρύνεται ἄλλως ὥσπερ ἡ θήλη καὶ ἡ χηλὴ καὶ ἡ θυηλὴ καὶ ἡ γαμφηλή. μνεία δὲ τοῦ καθ' Ὅμηρον κνῆ κείσεταί που καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. ὅπερ ὅτι τινὲς τῶν ἀρισταρχείων ἐκδόσεων κνέε τυρὸν λέγουσι κατὰ διάλυσιν τοῦ κνῆ, ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡρακλείδης φησίν. ἐξ οὗπερ οἴσεταί τις μὴ δευτέρας συζυγίας εἶναι τὸ κνῆ. αἱ γὰρ τῶν περισπωμένων εἰς δύο εε διαλύσεις, πρώτης εἶναι συζυγίας φαίνονται. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ τυρὸν ἁπλῶς ἀλλὰ αἴγειον, ὁ κυκεὼν ἐδέχετο. οὗ τὴν αἰτίαν, ὁ θέλων ζητείτω. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι φασί τινες οὐ καλῶς τὸν Ἀσκληπιάδην Μαχάονα καὶ ταῦτα ἰατρὸν ὄντα, τῷ κυκεῶνι ἀπροφυλάκτως χρᾶσθαι, συνεστῶτι ἔκ τε μέλανος οἴνου καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτου. φλεγματώδη γοῦν ταῦτά φασι καὶ τοῖς τραυματίαις πολέμια. ἡ δὲ λύσις τῆς τοιαύτης ἀπορίας, πολλαχῶς πρόεισιν. οἱ μὲν, γὰρ παραδοξότερον ἐπιχειροῦντες μηδὲ πεπλῆχθαι ὡς προερρέθη ὅλως τὸν Μαχάονα, φασὶ μηδὲν εἶναι τὴν ἀπορίαν πρὸς τὰ γινόμενα. τί γὰρ ἀποτρεπτέον τὰ τοιαῦτα, ἔνθα ὑγιῶς ἔχουσιν οἱ πίνοντες. οἱ δέ τινες, ἐπιπολῆς γενέσθαι νοοῦντες τὴν τοῦ Μαχάονος πληγὴν, μηδὲν οὕτω παρὰ τέχνην φασὶ ποιεῖν τὸν Μαχάονα. τί γοῦν, εἰ κυκεῶνι χρᾶται ὁ σχεδὸν μὴ δὲ τραυματίας διὰ τὸ τῆς πληγῆς ἐπιπόλαιον. καὶ μάλιστα, διὰ τὸ σῶφρον τῶν πινόντων ἡρώων. οἳ οὐδὲ τῆς ἁπλῆς φασι διαίτης ἁπλήστως ἀπέλαυον, ἀλλ' ὡς οἱ κράτιστοι τῶν ἰατρῶν, ἀφῄρουν τὰς ἡδονάς. ὅθεν οὐδὲν θαυμαστὸν, τοὺς οὕτω τεθραμμένους, ἀφλεγμάντους εἶναι καὶ σώματα καὶ ψυχάς. ἔτι δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ἡρώων, ἠγνόουν φασὶ τὰ κατὰ τὴν δίαιταν, οὔπω διαρθρωθέντα εἰς ἀκριβές. ἄλλως τε, καὶ οὕτως ἀνδρεῖα σώματα ἔχοντες ὡς καὶ τοὺς τραυματίας ἀγωνίζεσθαι. ἕτεροι δέ φασιν ὡς εἰ καὶ κατὰ βάθος θετέον γεγονέναι τὴν πληγὴν, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ τοῦ κυκεῶνος πόμα. ῥύσις γάρ φασιν αἵματος, λειποθυμίαν ποιεῖ. μέλας δὲ οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς, τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα συστέλλει τοῦ αἵματος ἐπίρρυσιν. ὅθεν ὡς τὸ ὑγρὸν εἴργων, καὶ κοιλιακοῖς ὑπ' ἐνίων προσήγετο. τυρὸς δέ φασι βρεχόμενος, γαλακτοῦται. καὶ γίνεταί πως τῷ γάλακτι συγγενὴς, ἀφ' οὗ ἐκ πρώτης γενέσεως τὸ σῶμα πήγνυται. παχύνει δέ φασι καὶ τὸ ἄλφιτον τὰ ὑγρά, ὡς ἐκ πεφρυγμένης κριθῆς. τὸ δὲ κρόμυον εἰ καὶ μὴ εὔχυμόν ἐστιν ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὅτι πεποιθότες τῇ γυμναστικῇ βοηθείᾳ οἱ ἥρωες, καὶ τοῖς κακοχυμοτάτοις κρομύοις ἐχρῶντο, ὅμως χρησιμεύει ἐν τοῖς προκειμένοις, ἐπεὶ ὡς διουρητικὸν, μάχεται τῇ φλεγμονῇ. διὸ καὶ τοῖς κυνοδήκτοις αὐθωρὸν προσάγεται. φασὶ δὲ αὐτὸ ἁρμόζειν καὶ πρὸς τὰ μὴ καλὰ ὕδατα ὡς ἀλεξιφάρμακον. ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ ὅτι συνήθης ἡ τοιαύτη τροφὴ τοῖς ἥρωσιν, ἡ τοῦ κυκεῶνος δηλαδὴ, καὶ μόνον ἐπὶ ἀναψύξει λαμβανομένη οὐ μὴν ἐπὶ θεραπείᾳ. ὡς εἶναι τῆς κακοπαθείας αὐτὴν παραμύθιον οὐ μὴν φάρμακόν τι νοσήλιον. διὸ καὶ εἰώθει πίνειν κυκεῶνος ὁ Νέστωρ. ὅθεν καὶ εἴθισται ἀμογητὶ τὸ ῥηθὲν αἴρειν ποτήριον. ἄλλως δὲ ἀρίστου φασὶν ἰατροῦ, ἰᾶσθαι, μὴ μεταποιοῦντα τὴν συνήθη δίαιταν. ἵνα μὴ ἐνδεῶς σχοίη τὸ σῶμα. ὅπου γε ἐν τῇ δι' ἔνδειαν ἐπιπτώσει τῶν νόσων, καὶ οἶνον καὶ κρέα προσφέρουσί τινες ἀναπληροῦντες τὸ λεῖπον τῆς φύσεως.

Ὅτι Πάτροκλος μὲν, θύραις ἐφίστατο ἰσόθεος φώς. τὸν δὲ, ἰδὼν ὁ γεραιὸς Νέστωρ, ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ, θεραπευτικῶς αὐτὸν ὑπαγόμενος. ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε. ταῦτα δὴ ἅπερ ὡς μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ἐποίησε πρίν ποτε ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν Νέστορα τοῦτον καὶ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ὅτε στρατολογοῦντες, εἰς Φθίαν ἀφίκοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, εἰς γέροντας ἐκ νέων καθήκοντα πράττεσθαι εἰ νέος ἐκ γερόντων πάσχει, πάνυ ἐκπετίμηται καὶ

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
Πάτροκλος δὲ, θύρῃσιν ἐφίστατο ἰσόθεος φώς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ.
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον.
Οὐχ ἕδος ἐστὶ γεραιὲ διοτρεφὲς, οὐδέ με πείσεις
Αἰδοῖος νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι
Ὅν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Γινώσκω. ὁρόω δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Νῦν δὲ, ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
Εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος

πρεσβεῖον

Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν, καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Τίπτε τ' ἄρ ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας ἀχαιῶν.
Ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται. οὐδέ τι οἶδε
Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ τυδείδης κρατερὸς διομήδης.
Οὔτασαι δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων.
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ, νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐσθλὸς ἐὼν, δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει.
Ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης
Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ. οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς,
Ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη.
Ὡς ὁπότ' ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη,
Ἀμφὶ βοηλασίῃ. ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα
Ἐσθλὸν ὑπειροχίδην. ὃς ἐν ἤλιδι ναιετάασκεν,
Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσι,
Ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
Κὰδ δ' ἔπεσεν. λαοὶ δὲ περίτρεσσαν ἀγροιῶται.
Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιδα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.
Ἵππους δὲ ξανθὰς, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα
Πάσας θηλείας. πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα πύλον νηλήιον εἴσω,
Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ. γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς.
Οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
Κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Τοὺς, ἵμεν οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν ἤλιδι δίῃ.
Οἱ δὲ συναγρόμενοι πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες,
Δαίτρευον. πολέσιν γὰρ ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον.
Ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν πύλῳ ἦμεν.
Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη ἡρακληείη,
Τῶν προτέρων ἐτέων. κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν.
Τῶν, οἶος λιπόμην. οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες
Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο.
Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο κρινάμενος τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.

πρεσβεῖον μέγα ἤρατο τιμῆς. ἐν δὲ τῷ ἰσόθεος φὼς. σεμνύνει τὸν πάτροκλον ὁ ποιητὴς καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ἶσος ἄρηϊ, διὰ τὸ χρησιμεύειν αὐτῷ. σαφέστερον δὲ πάντως τοῦ ἀντίθεος, τὸ ἰσόθεος. Ὅτι σπεύδοντος καὶ μὴ θέλοντος καθεσθῆναι τὸ ἀναίνετο εἶπε τὸ μῦθον. οὐχ ἕδος ἐστὶ γεραιὲ διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις. ὁ Πάτροκλος ἔφη πρὸς Νέστορα. καὶ σημειῶσαι ὅτι ἕδος ἐνταῦθα, οὔτε ἔδαφος οὔτε ἡ καθέδρα αὐτή. ἀλλ' ἔχει τι ὁ λόγος ἐλλείψεως. ἵνα ᾖ ὅτι οὐ νῦν καίριον ἡ καθέδρα. ὅτι δὲ ἕδος λέγεται καὶ τὸ ἵδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὁ παυσανίας φησίν. Ὅτι ἐν τῷ αἰδοῖος νεμεσητὸς ὃ, ἤγουν ὅς με προέηκε πυθέσθαι τόδε τι. ἃ δὴ τῷ ἀχιλλεῖ ὁ Πάτροκλος ἐπιμαρτύρεται, νεμεσητός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ ὁ ἑκάστῳ τὰ δέοντα ἀπονέμων. ὅθεν καὶ νέμεσις ἥ τε τοῦ μύθου καὶ ἡ ἀλληγορουμένη. ἢ ὁ ἑτοιμομεμφὴς ἢ φιλομεμφὴς, καὶ μεμψίμοιρος. ἐν δὲ τῷ, εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιὲ διοτρεφὲς οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνὴρ τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. πάτροκλος δὲ καὶ ταῦτα φησὶ πρὸς Νέστορα. δηλοῖ ὁ ποιητὴς, τῇ αἰδοῖ δέος ἀκολουθεῖν. ὡς καὶ ἐν τῷ, αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ δεινός τε. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ φθάσαι αἰδοῖον αὐτοὺς εἰπεῖν, εἶτα ἐπαγαγεῖν καὶ δεινόν. τὸ δὲ ἀναιτίους αἰτιόῳτο, ἔοικεν ἑρμηνευτικὸν εἶναι τοῦ νεμεσητός. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὰς ῥηθείσας ἐννοίας νεμεσητὸς μᾶλλον ὤφειλεν ὁ νεμεσῶν ἀχιλλεὺς γράφεσθαι καθ' ὁμοιότητα τοῦ καθηγητής. διαιτητὴς, ποιητής. ταρακτὴς παρὰ Λυκόφρονι, καὶ τῶν τοιούτων. ἃ δηλοῦσιν ἐνέργειαν. τὸ δὲ νεμεσητὸς καθὰ καὶ τὸ μεμπτὸς καὶ ποιητὸς καὶ τὰ ὅμοια, πα-

θοῖς

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

θοιο ἐστὶ δηλωτικόν. ἴσως δὲ ὥσπερ λαλητὸν ζῶον ὁ ἄνθρωπος ὡς λαλῶν, οὕτω καὶ νεμεσητὸς Ἀχιλλεύς, ὁ νεμεσῶν. δύναται δὲ καὶ κατὰ πάθος νεμεσητοῦ νοηθῆναι, ὡς νεμέσεως ἄξιος διὰ τὸ καὶ ἀναιτίους αἰτιᾶσθαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, εὖ οἶσθα οἷος ἐκεῖνος καὶ ἑξῆς, ῥηθείη μὲν ἄν, περὶ παντὸς αὐθεκάστου τὸ ἦθος καὶ ὀξέος εἰς τὸ μέμφεσθαι. ἢ καὶ ἁπλοϊκῶς εἴρηται πρὸς ἀλήθειαν. πολλοὶ γάρ τόποι τὸν Ἀχιλλέα δεινὸν ὑπογράφουσιν, ὡς καὶ ὅπου κατὰ τὴν Πριάμου ἐν τῷ τέλει τῆς τοῦ μεγάλου ω ῥαψῳδίας ἀγριαίνεται. ἢ καὶ ψεύδεται ἴσως ὁ Πάτροκλος ἐπίτηδες, ἵνα ῥᾷον ἀπαλλαγείη τοῦ γέροντος Νέστορος. ἀνατρέπει δὲ ὅμως τὴν τοιαύτην ἔννοιαν, τὸ εὖ οἶσθα. πῶς γὰρ ψεύδεται ὁ εἰδέναι τοῦτο εἰπὼν καὶ τὸν Νέστορα. δεινὸς ἄρα ὄντως ὁ Ἀχιλλεύς, διὸ οὐδ' ἂν εἴη μεμπτέος ὁ ἁπλοῦς καὶ φιλαλήθης Πάτροκλος τὸ τοῦ ἑταίρου Ἀχιλλέως πάθος οὐκ ἐπικρύπτων, ἀλλὰ πρὸς εὖ εἰδότα λέγων τὸν Νέστορα. Ὅτι ἡ τοῦ Νέστορος ἐνταῦθα πρὸς τὸν Πάτροκλον εἰς βοήθειαν ἐρεθιστικὴ δημηγορία, τοιαύτη τίς ἐστι, τίπτε ὧδ' Ἀχιλλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται. οὐδέ τι οἶδε, πένθος ὅσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι, ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης. οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, ἠδ' Ἀγαμέμνων. τοῦτον δ' ἄλλον ἐγώ, νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐσθλὸς ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει. ἦ μένει εἰσόκε δὴ ἤγουν ἕως, νῆες θοαί, ἄγχι θαλάσσης, Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο

Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι. τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε. τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
Ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά. τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δαιτρεύειν, μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
Ἕρδομεν ἱρὰ θεοῖς. οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
Ἦλθον, ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πανσυδίῃ. μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ' οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.
Τὴν, ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη,
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Ἔννυχος. οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν.
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς,
Εἴα θωρήσσεσθαι. ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους.
Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα,
Ἀλλὰ καὶ ὥς, ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
Καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἠῶ δῖαν,
Ἱππῆες Πυλίων. τὰ δ' ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν.
Ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
Ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενέϊ ἱερὰ καλά,
Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοί,
Ἀμφίσταντο δή, ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες.
Ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ Διί τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα. κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν, γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο.
Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην.
Ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

θέρον-

Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα, βάλον χαλκήρεϊ δουρί.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν, ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ,
Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα
Ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἶσος.
Πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους. δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
Φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
Εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων ἐνοσίχθων,
Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε.
Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
Κτείνοντές τ' αὐτοὺς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
Ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
Πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλησίου, ἔνθα κολώνη
Κέκληται. ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον, λίπον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ,
Ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο, Πύλον δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
Ὣς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται. ἦ τέ μιν οἴω,
Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
Ὦ πέπον. ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
Ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε.
Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλε.
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας.
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
Ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
Σπένδων αἴθοπα οἶνον, ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα. νῶϊ δ' ἔπειτα
Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν,
Ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος,
Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι.
Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον. τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ.
Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.
Σοὶ δ' αὖθ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἄκτορος υἱός.

θέρονται. αὐτοί τε κτεινώμεθα ἐπιχειρῶ. εἶτα συνήθως ὁ γέρων περιαυτολογῶν, ἐπάγει πάνυ ἐνδόξως τὸ, οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς ἐστιν οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. μονονουχὶ λέγων, ὡς οὐκ Ἀχιλλέως ἐδεήθην ἐὰν ἐγὼ ἥβων ἦν. καὶ εὐθὺς πρὸς πίστωσιν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς, ἐπάγει. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη ἀμφὶ βοηλασίῃ. ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε, ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν, ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι. κὰδ δ' ἔπεσε. λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται. ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν ἤλιδα πολλήν. πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας. τόσα πώεα οἰῶν. τόσα συῶν συβόσια. τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. πάσας θηλείας. πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν. ἐν οἷς ὅρα ὅτι τε λογάδην καὶ σαφῶς τὰ κατὰ τὴν λείαν ἀπαριθμεῖται. καὶ ὡς οὐκ ἄν εἶπέ τις ἄλλως οὐδὲ ἐν λόγῳ πεζῷ. καὶ ὅτι καλλωπίζει διὰ ἐπαναφορᾶς καὶ παρισώσεως ἐν τῷ, τόσα πώεα, τόσα συβόσια, τόσα αἰπόλια. καὶ ὅτι κυριολεκτεῖ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἐν ᾧ, βοῶν ἀγέλη. οἰῶν πῶϋ. συῶν συβόσια. αἰγῶν αἰπόλια. εἰ δέ τις ἀγέλην εἴπῃ προβάτων ἢ πῶϋ βοῶν, ἢ ἄλλην τινὰ ποιήσει ἐπάλλαξιν, οὐ κυριολεκτεῖ. καὶ ὅτι τὸ συβόσια, ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλήγουσαν, ἵνα δακτυλιασθῇ ὁ τρίβραχυς πούς. ἄλλως γὰρ, μόνον τὸ σῦς ἐκτείνεται. τὰ δὲ μετ' αὐτὸ πάντα συστέλλεται. εἶτα ἐπαναλαβὼν ὁ Νέστωρ, λέγει καὶ ὡς τὰ μὲν, ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ. γεγήθει δὲ

φρένα

Τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
Πρεσβύτερος δέ συ ἐσσί, βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων.
Ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,
Καί οἱ σημαίνειν, ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων. σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι αἴκε πίθηται.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις
Παρειπών. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
Καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλὰ σέ περ προέτω. ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω
Μυρμιδόνων, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.
Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
Αἴκέ σε τῷ, ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν
Τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ,
Ὤσαιθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

φρένα Νηλεὺς, οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόν δε κιόντι. κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, τοὺς ἴμεν ἤγουν τούτους τοὺς πυλίους ἐλθεῖν, οἷσι χρέος ὀφείλετο ἐν ἤλιδι δίῃ. οἱ δὲ, συναγειρόμενοι πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες, δαίτρευον, πολέσι γὰρ ἤγουν πολλοῖς, ἐπειοὶ χρεῖος ὄφελλον. ἐφ' οἷς ὁ ῥήτωρ καταστατικῶς ἀναπαύων τὸν λόγον καὶ ἱστορίαν δὲ παρεμβάλλων ἑτέραν φησί. ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν πύλῳ ἦμεν. ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη, τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ἢ ἔκτανεν ὅσοι ἄριστοι. δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν. τῶν οἶος λιπόμην. οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο. ταῦθ' ὑπερηφανέοντες ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόνωντο. Καὶ ὅρα ὡς τὴν τοιαύτην μερίσας ἱστορίαν καθὰ καὶ ἐν ἄλλαις πλείοσι, ἐν μὲν τῇ ᾱ ῥαψῳδίᾳ, παρελάλησεν αὐτὴν ἐν βραχυτάτῳ. ἔνθα δύο γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων φθίσθαι εἶπε τῷ Νέστορι. ἐνταῦθα δὲ, τὴν ὑπὸ Ἡρακλέους κάκωσιν τῶν πυλίων σαφῶς ἐξέθετο. οὕτω δὲ καὶ τῶν ἀκτοριώνων ἐπ' ὀλίγον ἐνταῦθα μνησθεὶς διὰ τοῦ Νέστορος, ἐπὶ πλέον αὐτῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς που μεμνήσεται. καὶ περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ δὲ τείχους φθάσας εἰπεῖν ἃ εἶπεν, ἐν τῇ ἐφεξῆς ῥαψῳδίᾳ πάλιν ἐρεῖ τὰ δοκοῦντα. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. ἐχόμενος δ' ὁ Νέστωρ τῆς τῶν ἐφεξῆς διηγήσεως, φησί. ἐκ δ' ὁ γέρων ἤγουν ὁ Νηλεὺς, ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγα οἰῶν εἵλετο κρινάμενος. καὶ ἑρμηνεύων τί τὸ μέγα πῶϋ, φησί. τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας. ἵνα ἡ τῶν βοῶν ἄρα ἀγέλη καὶ τὸ πῶϋ, ἀνὰ ἑκατὸν πεντήκοντα ἔχωσι ζῷα καὶ μὴ μόνα πεντήκοντα ὡς που ἀλλαχοῦ εὑρίσκεται. καὶ νῦν μὲν ἐρρέθη μέγα εἰπών. προσθέμενος καὶ αἰτίαν τὸ ἐποφείλεσθαι τῷ Νηλεῖ χρεῖος μέγα ἐν ἤλιδι δίῃ. μετ' ὀλίγα δὲ λέγει ὡς ἐξέλετο ἄσπετα πολλά. μεγεθύνας ἐπὶ πλέον τὸ πρᾶγμα. διευκρινῶν δὲ καὶ τί τὸ μέγα χρέος, φησί. τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν ἐλθόντες μετ' ἄεθλα, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι. τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν αὐγείας, κάσχεθεν ὅ ἐστι κατέσχε. τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων. τούτοις δὲ ὁ ῥήτωρ ἐπιθεὶς κεφαλαιωτικὴν κορωνίδα καὶ συμπληρωτικὴν μεθ' ἣν ἐποίσει τὰ ἐφεξῆς τοῦ διηγήματος, λέγει. τῶν, ἤγουν τούτων ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά. τὰ δ' ἄλλα, ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν. μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. τουτέστι μηδεὶς ἀπέλθοι στερούμενος τῆς ἰσομοιρίας. ἧς ὡς μάλιστα ἐκήδοντο οἱ παλαιοὶ διὰ τὸ ἐν ἰσότητι δίκαιον. καὶ ἡμεῖς μὲν τὰ, ἤγουν ταῦτα ἕκαστα διείπομεν. ἀμφί τε ἄστυ ἔρδομεν ἱερὰ θεοῖς. οἱ δὲ, τρίτῳ ἤματι πάντες ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι πασσυδίῃ. μετὰ δέ σφι μολίονε θωρήσσοντο παῖδ' ἔτι ἐόντε οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη. τηλοῦ ἐπ' ἀλφειῷ νεάτη πύλου ἠμαθόεντος. τὴν, ἤγουν ταύτην τῶν πυλίων οὖσαν, ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες. ἡμῖν δὲ ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε θέουσα, θωρήσσεσθαι, ἔννυχος. οὐδὲ ἀέκοντα τὸν κατὰ πύλον λαὸν ἄγειρεν, ἀλλὰ μάλα ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους. οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν ἤγουν εἰδέναι πολεμήϊα ἔργα. ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, καὶ πεζός περ ἐών. ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος ἀθήνη. ἔστι δέ τις ποταμὸς μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων. ἐγγύθεν ἀρήνης. ὅθι μείναμεν ἠῶ δῖαν ἱππῆες πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν. ἔνθεν πασσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον ἀλφειοῖο. ἔνθα διὶ καὶ ἀλφειῷ καὶ Ποσειδάωνι καὶ ἀθηνᾷ ῥέξαντες ἱερὰ καλὰ, ἤγουν βοῦν μὲν ἀγελαίην τῇ ἀθηνᾷ, ταῦρον δὲ Ποσειδῶνι, ταῦρον δὲ διὶ καὶ ἀλφειῷ, δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι. καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. καὶ οἱ μὲν ἐπειοὶ, ἀμφίσταντο ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες. ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον ἄρηος. εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης, συμφερόμεσθα μάχῃ. πολέ-

μου

κου δὲ προτιθέντος, πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισα δὲ μώνυχας ἵππους, Μούλιον αἰχμητήν, γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο. ὃς δηλαδὴ τοὺς τοῦ Νηλέως ἵππους ἀφείλετο. παρεισάγων δὲ διὰ τὸ πολυμαθεῖν τῷ λόγῳ καὶ ἑτέραν ἱστορίαν, ἐπιφέρει· πρεσβυτάτην δὲ θυγατέρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην. ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών. μεθ' ὃ πάλιν τῆς τοῦ διηγήματος ἀκολουθίας γινόμενος, φησὶν ἐπαναληπτικῶς. τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον δουρί. προαρπάσας δηλαδὴ τὴν βολὴν κατὰ σπουδήν. ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν. ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας, ἤδη δὲ καὶ ἱππότης ἦν ἐκ πεζοῦ, ἔστην μετὰ προμάχοισιν, ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα ἡγεμόνα ἱππήων ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους. δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα εἰ μή σφωε πατὴρ Ποσειδάων ἐκ πολέμου ἐσάωσε καλύψας ἠέρι πολλῇ. ἔνθα θεὸς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους, πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλησίου, ἔνθα κολώνη κέκληται. ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη. ὃ διασαφῶν, ἐπιφέρει, ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον, λίπον. εἶτα τὸ αὐτὸ σαφέστερον ἑρμηνεύων, φησίν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ ἂψ ἀπὸ Βουπρασίου εἰς Πύλον ἐχώρουν. πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν. ὅπερ σαφὴς ἑρμηνεία τοῦ καὶ ἰσόθεον φῶτα εἶναι Νέστορα. στήσας δὲ ὁ Νέστωρ ἐνταῦθα τὸ διήγημα καὶ συμπληρώσας πάνυ γοργῶς ἐν τῷ, ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, μηχανᾶται λοιπὸν λαλεῖν τὰ εἰς πειθὼ τοῦ Πατρόκλου. καὶ πρῶτον εἰπὼν ὅτι αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται. καὶ ὅτι αὐτὸν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται, λέγει. ὦ πέπον. ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε. νῶϊ δὲ ἤγουν ἡμεῖς ἔνδον ἐόντες ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς, πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλεν. Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν, ἢ καλλιγύναικα. ὃ δὴ καὶ Ἡσίοδος τῇ Εὐβοϊκῇ Χαλκίδι ἐπέθετο. καὶ Νυμφόδωρός φασι Τενέδῳ τῇ Τρωϊκῇ νήσῳ. καλλιγύναικας αὐτὰς εἰπόντες. ἔνθα δ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον ἠδὲ σὲ καὶ Ἀχιλλέα. Πηλεὺς δὲ, πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διΐ, αὐλῆς ἐν χόρτῳ. ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖς. σφῶϊ μὲν ἤγουν ὑμεῖς σύ τε καὶ Ἀχιλλεύς, ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα ἤγουν ἡμεῖς, στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς, ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, ὡς καὶ προεγράφη κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε. ξείνιά τε παρέθηκεν ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν. αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὑμᾶς ἕπεσθαι. σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον. οἱ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον. Πηλεὺς μὲν ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ, αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. σοὶ δὲ ὁ πατὴρ ἐπέτελλε Μενοίτιος. τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς. πρεσβύτερος δέ σύ ἐσσι, βίῃ δ' ὅ γε πολλὸν ἀμείνων. ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι ἢ, ἠδ' ἐπακοῦσαι. καί οἱ σημαίνειν. ὁ δὲ, πείσεται εἰς ἀγαθόν περ. ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων. σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι αἴ κε πίθηται. τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις, παρειπών, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. ταῦτα εἰπὼν διὰ τοῦ Νέστορος ὁ ποιητὴς καὶ μὴ θέλων ἐλέγξαι καὶ τὴν τούτου ῥητορικήν, οὔπω τι ἐξαγαγεῖν εἰς μάχην ἐθέλει τὸν Ἀχιλλέα, ποιεῖ τὸν Νέστορα συμβουλεύοντα τὸ ἄλλως ἀγαθὸν τοῖς Ἀχαιοῖς. προαναφωνῶν ἅμα καὶ τὰ ἐφεξῆς τῆς μάχης. φησὶ γοῦν ὁ γέρων. εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσιν ἤγουν ἰδίαις θεοπροπίην ἀλεείνει, ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένοιο θε ἢ γένηαι. καί, τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι. αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἤγουν εἴπως εἰκάζοντες σὲ αὐτῷ, ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀχαιοὶ τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηῶτας ἄνδρας ἀϋτῇ, ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. καὶ τοιαῦτα μέν τινα τὰ τῆς λαλιᾶς τοῦ γέροντος, πρὸς Πάτροκλον. οἷα δ' ὡς ἐν μέρει τὰ κατ' αὐτήν, αὐτίκα νῦν δηλωθήσεται. καὶ πρῶτον ἐκεῖνο ἱστέον, ὅτι δίχα τῆς ἐν τῷ μέσῳ πολυσχημόνων ἱστοριῶν καὶ τοπογραφιῶν καὶ λοιπῆς ποικιλίας δι' ἧς τὸ ἀφηγηματικὸν ἀνορθοῦται ὕπτιον, ἔχει καὶ νοήματα πολλὰ ἡ ὁμηρικὴ αὕτη λαλιά, οἷς οἱ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα σταλέντες πρέσβεις, οὐδόλως ἐχρήσαντο. οὐκ ὀλίγα δὲ ταύτῃ ἔγκειται καὶ ὧν ἐκεῖνοι πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἐλάλησαν, ἐν παραφράσει μέντοι καὶ ἑτέροις τισὶ μεθόδοις καὶ σχήμασιν. οἷον Ὀδυσσεὺς μὲν ἔλεγεν ἀπειλεῖσθαι τὸν Ἕκτορα, κατακαύσειν τὰς τῶν Ἀχαιῶν νῆας. Νέστωρ δὲ, ἀπορεῖ ἐὰν ὁ Ἀχιλλεὺς μένῃ ἕως ἂν θοαὶ νῆες ἄγχι θαλάσσης καίωνται. καὶ ἐκεῖ μὲν, ἀορίστως τείρεσθαι πολέμῳ οἱ τῶν Ἀχαιῶν υἱοὶ λέγονται. Νέστωρ δὲ ἐξ ὀνόματος καταλέγει τοὺς ἀρίστους. τοὺς μὲν, οὐτάσθαι λέγων τοὺς δὲ βεβλῆσθαι. ἀναμιμνήσκει τε καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ Ὀδυσσεῖ, παραινέσεων πατρικῶν. πλὴν ὅσον, ἐπιτρέχει μὲν τὰ περὶ τὸν Ἀχιλλέα, πλατύτερον δὲ φράζει πρὸς ἀληθείας ἔνδειξιν τοὺς πρὸς Πάτροκλον πατρικοὺς λόγους. ἔνθα προστίθησι καὶ καιρὸν καὶ τόπον καὶ σχῆμα τιμῆς καὶ εἶδος ἱερείου καὶ ποτηρίου ἐν ᾧ δηλαδὴ τόπῳ καὶ ὅτε καιροῦ καὶ ὧν τότε χρησιμευόντων, αἱ παραινέσεις ἐγένοντο. προβάλλεται δὲ καὶ ὥσπερ ἐκεῖ ὁ Αἴας τὸ ὑπωρόφιον, οὕτω καὶ ὁ Νέστωρ ὧδε. πρὸς τῇ διὰ χειρὸς δεξιώσει, καὶ τὴν ξενίαν οὐχ ἁπλῶς γινομένην, ἀλλ' οἷον ἔνορκον καὶ ἐπὶ μάρτυρι θεῷ. ἐν θυσίας τινὶ καιρῷ. καὶ ξενίων δὲ ἀναμιμνήσκει κατὰ θέμιν γινομένων. μονονουχὶ λέγων, εἴς τε Δία ξένιον τούτους ἁμαρτεῖν, εἰ περιορῶσι τοὺς ξένους. καὶ ὁ

μὲν αἴαντ᾽ ἐκεῖ, νηλεῆ λέγει τὸν Ἀχιλλέα. ὁ δὲ Νέςωρ, ἐνταῦθα φησὶν, [illegible] ἐσθλὸς Ἀχιλλεὺς, οὐκ ἐλεαίρει δαναούς. τὸ δὲ μὴ ἐλεαίρειν, ἀνηλεὲς ἐςι. ἔτι ὁ Νέςωρ, καὶ κατὰ τὸν ἐκεῖ [illegible] διήγημα ἐνταῦθα κατατείνει μακρὸν, σεμνότερον ἤπερ ἐκεῖνος. ὁ μὲν γὰρ, ἀνδραγαθίαν Μελεάγρου ἐξέθετο. ὁ νέςωρ δὲ, συνήθως οἰκεῖον ἀνδραγάθημα προηγεῖται. ἐν ᾧ λέγει καὶ ὅτι πρὸ γνώμην τοῦ οἰκείου πατρὸς ἠρίςευσεν. ὡς ἂν καταιδέσῃ τὸν ἀχιλλέα διὰ τοῦ διηγήματος, εἴπερ αὐτὸς μὲν, τοῦ πατρὸς Πηλέως ἀκούσας κελεύοντος αἰὲν ἀριςεύειν, ἀπειθεῖ. Νέςωρ δὲ καὶ τοῦ πατρὸς κωλύοντος, ἀνδραγαθεῖ. ἅμα δὲ καὶ βούλεται ὁ δεινὸς ῥήτωρ, πλαγίως πως ἐμφῆναι χρῆναι τὸν πάτροκλον βοηθῆσαι τοῖς ὁμοφύλοις κἂν ὁ ἀχιλλεὺς μὴ ἐᾷ. κἀγὼ γάρ φησιν οὕτω πεποίηκα τὸν πατέρα λαθὼν, καὶ ἄκοντος ἐκείνου ἀνδραγαθήσας, ἰσόθεος ἔδοξα μετὰ τὸν δία τιμώμενος. τὸ δὲ ἐγγὺς νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν θέσθαι τοὺς τρῶας ὡς ἐν ταῖς λιταῖς ἐῤῥέθη καὶ τὸν ἕκτορα δὲ σεύεσθαι νῆας ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρὸς, καὶ αὐτὰ νῦν ὑπαλάλησεν ὁ νέςωρ πάντα ἐν τῷ, νῆες πυρὸς θέρωνται. ἐκεῖνο δὲ ἐνταυθοῖ ὡς καὶ προεῤῥέθη, ἐνδοξότατον, τὸ εἰπεῖν ὡς εἴπερ ἥβων αὐτὸς ἦν, οὐκ ἂν τοιαῦτα ἐγένετο. ὅλως δὲ θαύματος ἀξία ἡ τοῦ γέροντος ὁμιλία δι᾽ ἧς οὕτω καταπάδει τοῦ καλοῦ καὶ ἐνηέος πατρόκλου, ὡς δι᾽ αὐτοῦ ἀνῦσαι τὴν μεγίςην ἐπικουρίαν τοῖς ἀχαιοῖς. ἐχρῆν μὲν οὖν συνεκπεμφθῆναι τὸν Νέςορα τοῖς πρὸ τούτων πρέσβεσιν. οὐκ ἐποίησε δὲ τοῦτο ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα, ὡς ἂν, ἐπὶ μᾶλλον αὐξήσῃ τὴν τοῦ Νέςορος σοφίαν. ὃς νῦν καὶ μόνος καὶ μηδὲ ἀμέσως ὁμιλήσας τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ μηδὲ εἰδότος τινὸς, τὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ συμμαχίαν βραβεύσει τοῖς ἀχαιοῖς. εἰ δὲ τότε συνεπρέσβευσε. μὴ πείσας μὲν, ἠλέγχετο μὴ σοφὸς ὤν. πείσας δὲ, οὐκ ἂν μέγα τι ἔδοξε ποιῆσαι. τάπε ἄλλα, καὶ διὰ τὴν αὐτοπρόσωπον ὁμιλίαν, καὶ ὅτι μὴ δὲ μόνος ἦν. τὸ δὲ, τί ποτε Ἀχιλλεὺς ὀλοφύρεται υἷας ἀχαιῶν, ἐνδείκνυται μὲν καὶ σύνεσιν τοῦ Νέςορος, οὕτω ςοχασαμένου πρὸς ἀλήθειαν, τοῦ κατὰ τὸν ἀχιλλέα ἤθους, ὅς οἰκτισάμενος τοὺς ἀχαιοὺς, ἐξέςειλε τὸν πάτροκλον. δηλοῖ δὲ, καὶ μηδένα πρὸς τὴν ὄψιν εἶναι τοῖς λυπουμένοις, τὰ ἄλλα. μονονουχὶ γὰρ νοῶν καὶ ὁ Νέςωρ κατὰ τὸν τραγῳδὸν ὅτι τῶν πεπραγμένων τὰ μὲν ἄλγις᾽ ἄπεςιν, ἣ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, λέγει ὅτι, τί ποτε ὀλοφύρεται ἡμᾶς ὁ ἥρως ἐφ᾽ οἷς οὐκ οἶδε τί πεπόνθαμεν, οἷα μὴ δὲ αὐτοψεὶ θεασάμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀχιλλεὺς καὶ ἀχαιῶν παρηχοῦσι κατὰ τὴν ἀρκτικὴν προφορὰν, ἐγγυτάτω παρακείμενα. τοῦ δὲ ὀλοφύρεσθαι, διασαφητικὸν τὸ, πένθεος ὅσσον ὄρωρε. δῆλον γὰρ ἐντεῦθεν, ὡς ὀλοφύρεσθαι, τὸ πενθεῖν εἶπε. φανερὸν δ᾽ ὅτι κατὰ τοῦτον εἰπεῖν μέγα κλέος καὶ μέγα κλέος. ὡσαύτως καὶ μεγάλη δόξα καὶ μέγα δόξης ἀττικῶς. οὕτω καὶ μέγα πένθος καὶ μέγα πένθεος. τὸ δὲ βελέεσσι βεβλήαται, τρόπος μέν ἐςιν ἐτυμολογικός. ἀπαρατηρήτως δὲ καὶ αὐτὸ εἴρηται καὶ γενικώτερον. τὸ μέν τοι ἀκριβὲς καὶ ἰδικὸν, κατωτέρω κεῖται ἐν τῷ, βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. καὶ, βέβληται μὲν ὁ δεῖνα οὔτασαι δὲ ὁ δεῖνα. καὶ ἐν τῷ, ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον περὶ οὗ προδεδήλωται, ὡς ἐκ περιουσίας ἔχει τὸ ἀπὸ νευρῆς. τὸ δὲ πένθεος, ἢ μετὰ τοῦ οἶδε συντάσσεται, ἵνα λέγῃ συνήθως ὅτι οὐκ οἶδεν οὐδὲ εἴδησιν ἔχει πένθεος, ἢ μετὰ τοῦ ὅσσον. ἵνα ᾖ, ὅτι οὐκ οἶδεν ὅσον τὸ μέρος πένθεος ὄρωρε κατὰ ςρατόν. Καὶ ὅρα τὸ κατὰ ςρατόν. οὐ γὰρ ἰδικόν τι τὸ πένθος ἀλλὰ κοινόν. τὸ δὲ ὅσσον πένθεος καὶ, οἱ γὰρ ἄριςοι καὶ ἑξῆς, παιδεύει χρῆναι τοὺς πολλοὺς, πενθεῖν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀρίςων δυςπραγίαις. τὸ δὲ βεβλῆσθαι καὶ οὐτάσθαι ὡς διαφέρουσιν, ἀδόλεσχος ἂν, ἀνὴρ ἐπιπλέον εἰσέτι δηλώσειεν. ὁ δὲ ὁ Τυδείδης, ἐνδιάθετόν τι δηλοῖ κατ᾽ ἐξοχὴν καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου. ἤδη γὰρ ὁ μέγας Νέςωρ προςπαθῶς ἔχει τῷ ἥρωϊ διὰ τὰ φθάσαντα. ἐν δὲ τῷ ἠδ᾽ Ἀγαμέμνων, ὅρα τὴν τοῦ Νέςορος δεξιότητα. διομήδην γὰρ καὶ Ὀδυσσέα ἐπιθέτοις σεμνύνας, τὸν βασιλέα ψιλῶς προςάγει ὡς ἐχθρὸν τῷ ἀχιλλεῖ ὃς ἐν καρὸς αἴσῃ ἐκεῖνον ἐτίμα ὢν μάλα τῷ πατρόκλῳ φίλτατος. ἐν δὲ τῷ, τοῦτον δ᾽ ἄλλον ἐγὼ, νέον ἤγαγον ἐκ πτολέμοιο, ὑποδιαςολὴ ἀναγκαίως κεῖται μετὰ τὸ ἐγώ. ἵνα κἂν γοῦν οὕτω νοηθείη, ἀντὶ τοῦ νεωςὶ ἤγαγον, οὐ μὴν τοῦτον ἄλλους νέον, ἤγουν ἡβῶντα, ἀκμάζοντα. τὸ δὲ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀναγκαίως ὡς οἷόν τι λῆμμα ὑπόκειται. εἰ μὲν γὰρ κακὸς ἦν, εἶχεν ἂν ἐπ᾽ αὐτῷ λόγον τὸ ἀνηλεές. ἐπεὶ δὲ ἐσθλός ἐςιν, οὐκ εὖ ποιεῖ μὴ ἐλεῶν. τὸ δὲ οὐ κήδεται οὐδ᾽ ἐλεαίρει, πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας πέφρασαι. τὸ γὰρ κήδεται, σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ βλάπτεται. προσκειμένου δὲ τοῦ, οὐδὲ ἐλεαίρει, φανερῶς τὸ φροντίζειν ἡ λέξις δηλοῖ. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, καθολικώτερον τοῦ ἐλεαίρειν, τὸ κήδεσθαι. κήδεται μὲν γὰρ ὁ ἐλεῶν, οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀνάπαλιν. ἔλεος γάρ ἐςι τῶν ἐν κακοῖς. κηδόμεθα δὲ οὐ μόνον τῶν ἐν συμφοραῖς. ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλως κηδίςων ἡμῖν. αὐτὸ δὲ ὁ ἐσθλὸς ἐὼν οὐ κήδεται οὐδ᾽ ἐλεεῖ, παιδεύει χρῆναι τοὺς ἐσθλοὺς ὠφελητικοὺς εἶναι, ὡς καὶ προσεχῶς ἐῤῥέθη, ἵνα συλλογίζηται ὁ γέρων οὕτως. ἀνδρῶν ἐσθλῶν ἐςὶ τὸ κήδεσθαι καὶ ἐλεεῖν. ἐσθλὸς δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὀφείλει ἄρα κήδεσθαι καὶ ἐλεεῖν. μάλιςα δὲ πρὸς τὸ νῦν προκείμενον, οὕτω. οἱ ἐσθλοὶ, κήδονται καὶ ἐλεοῦσιν. Ἀχιλλεὺς δὲ, οὐ κήδεται οὐδὲ ἐλεεῖ. οὐκοῦν οὐδὲ ἐσθλός ἐςι. τὸ δὲ ἄγχι θαλάσσης, τὸ τοῦ πυρὸς ὑπογράφει λαῦρον, οἷα τοσοῦτον βορὸν ὄντος, ὡς μὴ μόνον περὶ τὸ τεῖχος, ἀλλὰ καὶ ἄγχι θαλάσσης ἐπινεμήσεσθαι τὰς νῆας. ὁ δὲ ἀργείων ἀέκητι, πρὸς διαςολὴν ἐτεροίου πυρὸς εἴρηται ὁποῖα τὰ ἑκουσίως αὐτοῖς ἀναπτόμενα καὶ θέροντα μὴ πρὸς ὄλεθρον. τὸ δὲ πυρὸς δηΐου, διαςέλλει κἀνταῦθα τὸ μάχιμον πῦρ, τοῦ ἄλλως ἐξ ἐπιβουλῆς. τὸ δὲ πυρὸς ἤγουν διὰ πυρὸς θέρωνται, ὅ ἐςιν καίωνται, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δηλοῖ εὐφημότερον. τοῖς γὰρ καιομένοις ἕπεται τὸ πολλῷ πρότερον

ρον θέρεσθαι. πρὸς ὁμοιότητα δὲ τούτου ἔγραψε, καὶ ὁ εἰπὼν πυρώσω πόλιν ἤτοι καύσω. τούτου δὲ παρακολουθητικοῦ δηλαδὴ ζόφου, καὶ τὸ, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας ἤγουν ἅψαι πῦρ. ἢ ἄλλως δὲ, τὸ πυρὸς θέρωνται, διαστολὴν ἔχει πρὸς τὸ θέρεσθαι ἄλλως. οἷον ἢ πυρὸς μὴ δηΐου, ἀλλὰ ὡς εἰκὸς πανηγυρικοῦ. ἢ διὰ ἡλίου καυσοῦντος. ὅθεν καὶ τὸ εἱληθερεῖσθαι. ἢ ὕδωρ δὲ εἱληθερές. τὸ δὲ κτεινώμεθα, βαθύτερόν τι τοῦ φαινομένου νοεῖ. οὐ γὰρ μόνον ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ συμπεριλαμβάνει τοῖς θανουμένοις, περιπαθέστερον ὂν ἤδη φιλεῖσθαι ὡς ξεῖνον καθὰ δεδήλωται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν συμπεριείληφε τὸν Πάτροκλον. ἤδη δὲ καὶ τοὺς Μυρμιδόνας. καὶ λεληθότως παραδηλοῖ, ὡς οὐ δυνατὸν τῶν Ἀχαιῶν παθόντων ἃ βούλεται ὁ Ἀχιλλεὺς, μὴ κακῶς καὶ τοὺς Μυρμιδόνας παθεῖν. καί που καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα. διὸ ἔφη καὶ οἴεσθαι τὸν Ἀχιλλέα πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἀπολομένου τοῦ λαοῦ. τὸ δὲ ἐπιχερὼ, ὀξυτονεῖται μὲν ὁμοίως τῷ, ἰώ. σημαίνει δὲ τὸ κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐρρωμένως καὶ ἐφεξῆς καὶ συναπτῶς, καὶ συνεχῶς. ὡς γὰρ ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ ἔχω καὶ ἔξω γίνεται τὸ συνεχῶς καὶ τὸ ἐφεξῆς, οὕτως ἐκ τῆς αὐτῆς προθέσεως καὶ τοῦ χέω χῶ, σύγκειται τὸ ἐπιχερὼ, ποιητικὴ λέξις κειμένη καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ καὶ ἑτέροις. ἲς δὲ ἰνὸς ἡ δύναμις, μεταφορικῶς. κυρίως δὲ ἐπὶ νεύρων ἡ λέξις τίθεται καὶ ἐπὶ νευρωδῶν. ἰνίον γοῦν λέγεται, νεῦρον ὄπισθεν τοῦ τραχήλου τεῖνον, καθῆκον ἀπὸ κεφαλῆς εἰς αὐχένα. οὕτω δὲ κατὰ μεταφορὰν, καὶ ἰνᾶσθαι παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι. καὶ ὑπέρινος ὁ ὑπερκεκαθαρμένος, δηλαδὴ τὸ κατὰ τὰς ἶνας λεπτύνεσθαι. λέγονται δέ πως, καὶ αἵματος ἶνες κατά τινα ὁμοιότητα. ὁ μέντοι ἶννος ἕτερος ἴσως ὢν παρὰ τὸν Ἀριστοτελικὸν γίννον, ἄδηλον εἰ ἐκ τοιούτου τινὸς γίνεται. τοῦτο δὲ μόνον οἴδαμεν περὶ αὐτοῦ ἔκ τινος παλαιοῦ, εἰπόντος, ὅτι ἶννος ὁ ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου. προστίθησι δὲ ἐκεῖνος καὶ ὅτι ζῇ ὁ δὲ ἡμίονος πεντήκοντα ἔτη. ὅτι δὲ ἲς, καὶ ὄνομά ἐστι ποταμοῦ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος οἶδε, καί τις δὲ φύλαξ ἱστορικὸς, παρεσημειώσαντο οἱ τεχνικοί. τὸ δὲ γναμπτοῖσι μέλεσσι, κατ' ἀκολουθίαν εἴρηται τοῦ ἰνός. κατὰ ἶνας γοῦν καμπτομένων, ἡ ζωϊκὴ ἐνέργεια δείκνυται. τὸ δέ γε ἐν μέλεσι πτανὸν, ἀπρακτεῖν τὸ ζῷον ποιεῖ. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ μακρὰ κολυμβήσας Ὀδυσσεὺς ὑποδηλοῖ. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, γναμπτὰ μέλη, τὰ τῶν ζώντων λέγει. τὰ γὰρ τῶν τεθνεώτων οὐ κάμπτεται. τὸ δὲ θέλειν ἢ βίαν φύσει ὂν ἄριστον, συνήθες βούλημά ἐστι καὶ τῷ γεραιῷ Νέστορι ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ Αἴαντος καὶ Ἕκτορος μονομαχίᾳ δεδήλωται. τὸ δὲ βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας πρόσκειται. οὐ γὰρ ἀρκεῖ τῷ γέροντι μόνον ἡβῆσαι εἰ μὴ καὶ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἀναλήψεται νεοτήσιον βίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ Τιθωνῷ ἡρέθη ἂν, εἰς ἥβην ἀνακάμψαι εἰ μὴ καὶ ἐνδύναμος εἶναι ἤμελλε. τὸ δὲ ἡμῖν ἐν τῷ, Ἠλείοις καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη, ἀναφορικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ Ἠλείοις καὶ τοῖς τότε Πυλίοις. οὐ γὰρ ἔφθασεν ὄνομα εἰπεῖν ὁ ποιητὴς πρὸς ὃ ἐπήγαγε τὸ, ἡμῖν. ἄλλως δὲ, καὶ σεμνότητι ὁ λόγος ἔχει καὶ ὑπεροχικὸν, εἰ μόνος ὁ Νέστωρ ἐν ἑαυτῷ τοὺς ὅλους Πυλίους διαδείκνυσιν. ὅτι δὲ οἱ Ἠλεῖοι, καὶ Ἐπειοὶ λέγονται ὥσπερ καὶ οἱ Πύλιοι Ἀχαιοὶ, ἐν τοῖς προσεχῶς προγραφεῖσι δεδήλωται. πόθεν δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα εἴρηται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀμφὶ βοηλασίῃ, ἔχει μὲν τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνταχθεῖσαν συνήθως τῷ ποιητῇ, καὶ εἴληπται ἀντὶ τοῦ, περὶ βοηλασίης. δηλοῖ δὲ ἀπὸ μέρους, καὶ ἑτέρων ζώων ἀπέλασιν, οἵων δηλαδὴ καὶ συῶν, καὶ ἵππων καὶ αἰγῶν ὡς αὐτὸς δηλοῖ ὁ ποιητής. κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν ἐλάσιον. διάλυσις δέ πως τῆς βοηλασίας τὸ, οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, ὅθεν ἡ βοηλασία σύγκειται. κυρία δὲ λέξις καὶ ἐν τούτοις, ἡ ἀπέλασις. διὸ προϊὼν, φησὶ, ῥύσια ἐλαυνόμενος. καὶ ληΐδα συνηλάσαμεν. καὶ, τὰ μὲν, ἠλασάμεσθα εἰς Πύλον ἐκ τούτων δὲ καὶ ἡνίοχος, ἐλατήρ. ἔνθα ὅρα ὡς εἰ καὶ ἐλάσαι, οὐ μόνον τὸ ἡνιοχῆσαι, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ χαλκεῦσαι σίδηρον καὶ τὸ ἐκτεῖναι τεῖχος καὶ τὸ ληΐσασθαι, ὅμως ἐλατὴρ, ὁ ἡνίοχος μόνος καὶ οὐδὲν ἄλλο, παράγεται τῷ ποιητῇ. ὁ δέ γε κωμικὸς, καί τι πέμματος εἶδος οἶδε τὸν ἐλατῆρα ὡς ἐν τοῖς ἱππεῦσι δηλοῖ, αἰνιττόμενος ἐκεῖ, δύνασθαι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κωπηλάτου λέγεσθαι. τὸ δὲ ῥύσια, πάνυ κυρίως ἐνταῦθα ῥηθὲν, δηλοῖ τὰ ἀντί τινων ῥυόμενα ὅ ἐστιν ἑλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπαζόμενα. ὥς τε ῥύσια ἐλαύνοντας ὁ Νέστωρ λέγει, τὸ ῥυσιάζειν καὶ λαμβάνοντας ἀνθαρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους. ὅτι δὲ τὸ ἐλαυνόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνων εἴληπται, δῆλον. καθὰ καὶ τὸ ἐπέτελλε, παθητικῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεύς. οὕτω δὲ καὶ ληΐδα συνελάσαμεν φησὶν ἐνεργητικῶς καὶ ἠλασάμεσθα παθητικῶς. τὸ δὲ ὃδ' ἀμύνων βόεσσιν ἔβλητο, θηλυκὸν δὲ κἀνταῦθα ἰωνικῶς τὸ, βόεσσιν. ἄλλως μὲν, οὐκ ἀναγκαίως, πρὸς δὲ σαφήνειαν πρόσκειται. ἵνα τὸ ἐν τῷ, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάεσκε ῥύσια ἐλαυνόμενος, τὸ ῥύσια ἐλαυνόμενος μὴ προσνοηθείη κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ λόγου, τῷ Ἰτυμονεῖ, ἀλλὰ τῷ Νέστορι. ὡς αὐτοῦ μὲν ῥυσιάζοντος, τοῦ δὲ Ἰτυμονέως, ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ ἀμύνοντος. τὸ δὲ ἐν πρώτοισι, ταὐτὸν τῷ ἐν προμάχοισι. τὸ δὲ ἄκοντι, διαστολὴν ἔχει πρὸς τὴν διὰ λίθου ἢ οἰστοῦ βολήν. φιλαλήθης δὲ κἀνταῦθα ὁ Νέστωρ, οὐκ ἀποκρυψάμενος ὡς ἀγροιῶται ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἰτυμονέα. οὐ μὴν στρατιῶται ὡς οἱ μετὰ ταῦτα πεσόντες ὑπὸ τῷ Νέστορι. ληΐδα δὲ ὑποκοριστικῶς ἢ μάλιστα παρωνύμως τὴν λείαν εἰπόντος Ὁμήρου, ληϊδίην ἐντεῦθεν Ὀππιανός φησι τὴν αἰχμάλωτον. ὁ δὲ Λυκόφρων, λῆτιν. ἐν δὲ τῷ συῶν συβόσια καὶ αἰπόλια αἰγῶν, πρῶτα μὲν ῥητέον, ὡς εἰ καὶ ἀσφαλῶς διὰ σαφήνειαν ἔφρασεν ὁ ποιητὴς διὸ καὶ ὁ χείρισος παραβάτης οὕτω που ῥητῶς ἔγραψεν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, ὅμως, περιττῶς, ἄλλως ἁπλῶς ἐν τούτοις κεῖσθαι δοκεῖ τὸ συῶν καὶ τὸ αἰγῶν. οὐ γὰρ ἂν ἐρεῖ τις βοῶν συβόσιον ἢ προβάτων αἰπόλιον. προσθετέον δ'

ἀναγκαίως ἐνταῦθα, καὶ τὰ τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, ἔχοντα οὕτω πως. αἰπόλων καὶ συβωτῶν καὶ τῶν ἄλλων, γένος ὁ νομεύς. οὕτω δὲ καὶ ποιμένων. οἳ, καὶ προβατεῖς καλοῦνται. ὧν μηλάται. τὸ δὲ κατ᾽ αὐτὸν πλῆθος, ποίμνιον. ὅπερ Ὅμηρος πῶϋ καλεῖ. μῆλα δ᾽ εἰ καὶ κοινότερον τὰ κατὰ τὸ πῶϋ, ἀλλ᾽ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰς αἶγας οὕτω καλεῖ. οἷον μῆλ᾽ ὄιές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον. καὶ πάλιν. μῆλον ἀγινεῖ. ζατρεφέων αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος. καὶ ἡμεῖς δέ φησι, μηλωτὴν καλοῦμεν τὴν αἰγείαν δορὰν, τὴν δὲ τῶν προβάτων, τινὲς οἴην. ὅθεν ἡ ᾠὰ συνήλειπται. οἷον, ὥρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τὴν ᾠὰν περιδεῖσθαι περὶ τὴν ὀσφῦν. δοκεῖ δέ μοι φησὶν, ὁ ποιητὴς ἐν ᾧ, κειμήλιά τε πρόβασίν τε, καὶ τὴν τῶν ἄλλων τετραπόδων βοσκημάτων κτῆσιν, πρόβασιν καλεῖν. οὐ μὴν μόνων τῶν κοινῶς λεγομένων προβάτων. εἶτα φησὶν, ὡς καὶ Πίνδαρός που τὰς τοῦ Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτοῦ λέγων προβάτων τράπεζαν. οὕτω δέ που φησὶ καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. προφέρεται δὲ καὶ Σιμωνίδου χρήσεις ἐν αἷς τοὺς ἄρρενα, ὁτὲ μὲν ταῦρον, ὁτὲ δὲ μᾶλον ἤγουν μῆλον ὁτὲ δὲ πρόβατον ἐκεῖνος ὀνομάζει. καί τινα χρῆσιν ἑτέραν, ταύτην. μῆλα, βόας κεραοὺς καὶ ὄις καὶ πίονας αἶγας. Σοφοκλῆς δέ φησι δοκεῖ αὐτοῦ καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. τὸν γοῦν Ἀχιλλέα γράφων καί φησιν ἐν τῷ Πηλίῳ, παῖ μῆλον θηρῶντα. ὅτι δὲ εὐδαίμων ἱπποτροφία ἡ περὶ Ἑλλάδα θηλείας πωλοτρόφοιο ἔχουσα, πολλαχοῦ δηλοῦται. δῆλον δὲ ὅτι τὸ πάσας θηλείας, χάριν σαφηνείας κεῖται. ἵνα μὴ καὶ ἄρρενες πολλοὶ ἀναμὶξ νοοῖντο. τὸ γὰρ ἵπποις ξανθὰς, οὐκ ἤρκει μόνον αὐτὸ πρὸς θῆλυ γένος παράστασιν, ὡς τοῦ ποιητοῦ, κατὰ θηλυκὸν γένος πολλαχοῦ συλληπτικῷ τρόπῳ ἑκάτερα τὰ γένη προάγοντος. οἷον ἐν ᾧ, αἱ ἵπποι, αἱ βόες, αἱ ὄις. καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ πῶλοι ὑπῆσαν, πάνυ κυρίως ἔχει κατὰ τὸ ὑπερέχειν τὰς μητέρας τὰ τοιαῦτα ζωΐδια ἐν τῷ θηλάζειν. νηλήϊον δὲ κτητικῶς τὴν πύλον εἶπεν, ἐπεὶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις κατὰ τὴν τραγῳδίαν νομίζεται. τοῦ δὲ ἐννύχιοι ὡς καὶ τοῦ παννύχιον εὗδεν, καὶ τοῦ παννυχίη πεῖρε κέλευθον, πρωτότυπον τὸ ἔννυχος. κατὰ τὸ κάπρος κάπριος, αἰτωλὸς αἰτώλιος, αἰζηὸς αἰζήϊος. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἔννυχος, προέκκειται ἐν τῷ, θέουσα ἔννυχος. τὸ δὲ προτὶ ἄστυ, ἰσοδυναμεῖ μὲν τῷ, πρὸς τῷ ἄστει. ἐπῆκται δὲ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ πύλον εἴσω. οὐ δή που γὰρ εἴσω πύλου τῆς πόλεως εἰσήχθη ὅλη τοσαύτη λεΐς, πολλή τε οὖσα, καὶ οὐδὲ ὄντων τέως τῶν ἐπιτρεχόντων καὶ φοβούντων, ἀλλ᾽ ἔξω που ὡς εἰκὸς ἐγγυτάτω ἀφείθη νέμεσθαι. τὸ δὲ τύχε πολλὰ, ἀντὶ τοῦ προσεγένοντο εὐτυχῶς καὶ κατὰ συγκυρίαν ἀγαθήν. καὶ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ μὲν ῥῆμα τὸ τυχεῖν, οἶδεν Ὅμηρος, τύχην δὲ, οὐκέτι τὸ ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὸ λέγειν εἰδὼς, λόγον φασὶν οὐκ οἶδεν. οὕτω δὲ καὶ γράψαι μὲν, οἶδεν ὡς προδεδήλωται, οὐκέτι δὲ καί τι ἐξ αὐτοῦ ὄνομα. οἷον γράμμα ἢ γραφήν. τὸ γλάφω μέντοι ἐν Ὀδυσσείᾳ εἰδὼς, οἶδε καὶ ὄνομα ἐξ αὐτοῦ τὸ γλαφυρόν. τὸ δὲ νέῳ κιόντι, ὡς εἰς θαῦμα παρασημειοῦται ὁ γέρων, εἰ νέος ὢν καὶ ὀλίγον ἐτῶν κληρονομήσας, ὅμως πολλὰ ἐκ πολέμου ἐκτήσατο. λιγαίνειν δὲ καὶ ἐνταῦθα, οὐ τὸ ὑμνεῖν, ἀλλὰ τὸ ὀξὺ βοᾶν. ὅπερ ἀρετὴ κηρύκων ἐστί. τὸ δὲ ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένῃ ὅ ἐστι λαμπομένῃ, φαινούσῃ, περιφράζων ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔφη. εὖτε ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης. ἤγουν ὑπερανέσχεν, ἀνέτειλεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἅμα μὲν, χρονικὸν οἱ παλαιοί φασι παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ ὁμοῦ τοπικόν. οἷον Σόλων ἅμα μὲν ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ σοφῷ σκύθῃ, ὡς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμάσας. ὁμοῦ δὲ οὐκέτι. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἐγεννήθη τόπῳ. λέγει δὲ καὶ Ὅμηρος. ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽ οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, ἤγουν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, καὶ αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. καὶ, οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἐφ᾽ ἵπποισι μάστιγας ἄειραν. καὶ οὕτω μὲν χρονικὸν τὸ ἅμα. τόπον δὲ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ, ἐν τῷ, τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. καὶ, ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν, ἤγουν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ, ὁμοῦ δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους δύο τινὲς εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντες. ἔσθ᾽ ὅτε δὲ τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ φασιν ἐπιρρήματος τίθεται. ὡς τὸ, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, καθά φησιν Ἀσκληπιάδης. εἰ μὴ ἄρα τις εἴπῃ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐν ᾧ αὐτῷ τόπῳ ἤγουν ἐν τῇ Τροίᾳ. καὶ Παυσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς τὸ μὲν ἅμα χρονικὸν τὸ δὲ ὁμοῦ καὶ χρονικὸν καὶ τοπικὸν, παρατίθησι καὶ ὅτι ἁμάμηλις, σῦκον τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν. καὶ μῆλον ἁμάσυκον, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. ἕτεροι δὲ εἰπόντες ἁμάμηλιν τὴν ἄπιον παρὰ Ἀττικοῖς λέγεσθαι, φασὶ καὶ ἁμαδρυάδας, νύμφας αἳ ἅμα δρυσὶ γίνονται καὶ ἀπογίνονται. εἰς δὲ τὸ ὁμοῦ χρονικὸν, χρήσιμον καὶ τὸ, πόλις δ᾽ ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει. ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. τοῦ δὲ ἵεμεν τὸ ἀπαθὲς, ἰέναι. ὅθεν ποιητικῶς, ἰέμεναι, καὶ ἀποκοπῇ ἴεμεν, καὶ συγκοπῇ ἴμεν. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὡς τὸ ἰῶτα καὶ ε τοῦ ἔμεν, ἐκράθη εἰς ι μακρόν. βραχὺ γάρ ἐστιν, ὡς ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ. ὅρα δὲ νῦν μὲν, τὸ ἴμεν τεθὲν διὰ τοῦ ἰῶτα ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. μετὰ δὲ δύο στίχους ἐν ᾧ κεκμηκότες ἦμεν ἀντὶ τοῦ ὑπήρχομεν, διὰ τοῦ η. καὶ γίνεται οὕτω, ψευδοπαρήχησις λεληθυῖα. οὐ μὴν ἀναιδὴς κατὰ τὸ, ἔδδεισαν οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἔδησαν. Ἔνθα ὅρα καὶ ὡς τὸ ἐκεκμήκωμεν, περιέφρασε κατὰ κανόνα γραμματικὸν, διὰ μετοχῆς καὶ ῥήματος τοῦ κεκμηκότες ἦμεν, οἰκείων ὄντων καὶ ἀμφοτέρων ὑπερσυντελίκῳ τοιούτῳ. τὸ δὲ Ἤλιδι δίῃ καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται καὶ τὸ, Ἤλιδι δίῃ, εἰ καὶ δεσμεῖται διὰ μέσων τρισὶ συμφώνοις, ὅμως ὑποπεπτωκέναι τῇ ἐκφωνήσει ποιεῖ. θεραπεία δὲ τοῦ πάθους ἐν μὲν ᾧ Ἤλιδι δίῃ, ὁ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνατρέχων σχεδιασμός. ἐν δὲ τῷ Ἤλιδι δίῃ, καὶ τὸ μὴ ἄκρατα κεῖσθαι τὰ ἰῶτα, ἀλλὰ μεσολαβεῖσθαι πρός τινα θεραπείαν τοῦ πεπτωκέναι φαύλως.

ἀπὸ τοῦ κατάρχοντος καὶ λήγοντος η. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἠλίεια, ἑορτὴ δὲ αὕτη ἦσαν ἐν ἤλιδι, γράφεσθαι μὲν ὤφειλε κατὰ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ἰῶτα τῷ λόγῳ τοῦ ὀλύμπια καὶ πύθια, πρὸς βραχεῖαν δέ τινα διαφορὰν πλεονάζοντος τοῦ ε, τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔσχε γραφήν. ὡς δὲ καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ τῶν στοιχείων ἀλληλοπάλληλον διακόπτεται, δηλοῦται καὶ ἐν τῷ τεμένιος. ὅπερ ἐχρῆν μὲν διὰ τῆς ει διφθόγγου γεγράφθαι, κατὰ τὸ τέγος τέγειος καὶ ἐπιτέγειος. ἐξέπεσε δὲ τοῦ ε, οὐ λόγῳ κανόνος, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπαλληλίζοιτο τὰ τρία ε. περὶ δὲ τῆς τῶν ἠλιείων ἑορτῆς γέγραπταί τι καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων οὐκ ἀνάκριβες. τὸ δὲ πυλίων ἡγήτορες, πρὸς ἀκρίβειαν πιθανότητος κεῖται. οἱ γοῦν τοιοῦτοι, περιουσιαζόμενοι ζώοις καὶ ἀπελάσαντες αὐτά, δαιτρεύουσιν ἂν ἐπισυναχθέντα, ὡς ὀφειλόμενοι χρέος. δαιτρεύειν δέ, φανερῶς νῦν τὸ ἁπλῶς μερίζειν λόγῳ δασμοῦ. δὶς δὲ κεῖται ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, διὰ τὸ καίριον. εἰ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν ἐπὶ κρεάτων ἡ λέξις νοεῖται, ὅθεν καὶ δαιτρὸς ὁ μερίζων αὐτὰ τοῖς δαινυμένοις, ἔχει προσφυές τι κἀνταῦθα ἡ λέξις πρὸς τὸ τοιοῦτον, καθότι ἐπὶ ζώων ἐλέχθη τῶν δυναμένων οὕτω δαιτρεύεσθαι. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ τό, δαιτρὸν πίνειν ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ χρέος ὀφείλετο καὶ τὸ χρεῖος ὄφελλον, εἰς ἓν χρεωφειλέτην συντιθέασι. τῆς αὐτῆς δὲ ἐννοίας ὄντα τό, τε ὀφείλειν καὶ τὸ ὀφέλλειν, διαφέρει κατά τε προφοράν, καὶ καθὸ οὐκ ἀεὶ ἐπὶ χρέους τὸ ὀφέλλειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἁπλῶς αὐξήσεώς τινος. ὅτι δὲ τὸ μὲν χρεῖος ἀεὶ συστέλλει τὴν λήγουσαν, τὸ δὲ χρέος διφορεῖται κατ' αὐτήν, δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κυριολεκτούμενον ἐπὶ χρείους εὑρὼν τὸ ὀφείλεσθαι, τρὶς αὐτὸ ἐν τῷ διηγήματι φησί, χρέος ὀφείλετο ἐν ἤλιδι. καί, ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον. καί, χρεῖος μέγ' ὀφείλετο. τὸ δὲ ἐλθὼν ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη, περιφραστικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὁ Ἡρακλῆς ἐλθών. ἵνα γένηται καὶ ἐνταῦθα ἡ σύνταξις, οὐ πρὸς τὸ θηλυγενὲς τῆς φωνῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄρρεν σημαινόμενον. ὅπερ ἐστὶν ὁ Ἡρακλῆς. ἴσως δὲ καὶ ἀττικόν ἐστιν, ὅμοιον τῷ, ἀθηναίη ἀκέων ἦν ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα. τοιοῦτον καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τό, ψυχὴ τειρεσίου χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. αἴτιον δὲ τῆς καινοτομίας τοῦ ἐλθὼν βίη Ἡρακληείη, τὸ θαῦμα τοῦ γέροντος. ὃς ὤκνησεν ἁπλοϊκῶς εἰπεῖν δίχα σεμνώματος τό, Ἡρακλῆς. Σημείωσαι δὲ τήν τε ἐμβολὴν τῆς κατὰ τὸν Ἡρακλέα ταύτης ἱστορίας ἐπεντεθεῖσαν διά τε τὸ πολυειδέστερον τῆς ἱστορίας ἵνα λιπαίνοιτο καὶ οὕτω συνήθως ὁ λόγος. καὶ ἅμα ἵνα τῇ τοῦ διηγήματος διατριβῇ ὁ πάτροκλος ἐπέχηται ἀναγκαίως ἕως ἂν τὸ ἀπευκταῖον ἰδών, παθαίνοιτο καὶ δράμοι πρεσβεύσων εἰς Ἀχιλλέα ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν. τοῦτό, τε οὖν σημείωσαι ὡς ἐρρέθη, καὶ ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ φύσει πρῶτον τοῦ εἰρημένου διηγήματος. πρῶτον γοῦν ἐκάκωσεν Ἡρακλῆς τὴν πύλον. εἶτα ὑπερηφανοῦν οἱ ἐπειοὶ ληϊζόμενοι. ἐν οἷς καὶ ὁ Αὐγείας ὁ τοὺς ἀεθλοφόρους τοῦ Νηλέως ἵππους ἀφελόμενος ἐφ' οἷς ἡ τοῦ Νέστορος βοηλασία ἐκ τῶν ἐπειῶν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς προέθετο κατὰ φύσιν ἀφηγήσασθαι. ὅπερ ποιεῖ καὶ ἐν τῷ, ὅτε σε ἐκ φθίης Μενοίτιος Ἀγαμέμνονι πέμπε. καὶ αὐτόθι γάρ, πρῶτον τό, Πηλῆος ἱκόμεσθα δόμους καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς καὶ ἡ τοῦ πατρόκλου ἀποστολὴ πρὸς τοὺς βασιλεῖς. φιλεῖ γάρ, ἐξ ἀναστροφῆς ἄνω κάτω τιθέναι τὰ πράγματα, καὶ παραβύειν εἰς τὸ μέσον τὴν ἀρχήν. καί φασιν οἱ τεχνικοί, ὅτι τὸ ἐν τοῖς ἐπιμηκεστέροις τῶν διηγημάτων, ἀπ' ἀρχῆς εὐτάκτως ἐπὶ τὴν ἀφήγησιν ἰέναι, ἀμβλυτέραν καθίστησι τὴν ἀκρόασιν. τὸ δὲ ἐκ τῶν πραγματικωτέρων ἄρχεσθαι, ἡδύτερόν τε καὶ ἐναγωνιώτερον. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῆς μονομαχίας ἤρξατο καὶ τῆς βοηλασίας ὁ Νέστωρ, ἐν οἷς τὸ τοῦ διηγήματός ἐστι δραστήριον. τοῦτο δὲ τὸ μεθόδευμα καὶ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν ὡς καὶ προτεθεώρηται, κατ' ἀρχὴν τῆς ἰλιάδος ἔθετο. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπαινοῦσιν ἐν τῷ διειλημμένῳ διηγήματι ὅλῳ τοῦ Νέστορος, καὶ τὰς συχνὰς ἀρχάς. δι' ὅ, ὡς ἡμεῖς κεκακωμένοι ἐν πύλῳ ἦμεν. καὶ ταῦθ' ὑπερηφανέοντες ἐπειοὶ ἤγον διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες, ὕβριζον. καὶ τούτων ὁ γέρων κεχολωμένος, ἐξείλετο πολλά. καί, ἡμεῖς μέν, τά, ἕκαστα διείπομεν. καί, ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις. καί, ἔστι δέ τις ποταμός. καὶ ἕτερα. καί φασιν ὅτι αἱ πυκναὶ τῶν διηγημάτων περιγραφαί, προσοχὴν ἐμποιοῦσι καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου ἐξαιροῦσι. καὶ ὅλως, ἐν τοῖς διηγήμασι τὸ πολύαρχον, καινίζει τε τὴν ἀκοήν, καὶ τὸ ὁμοειδὲς ἀνακόπτει, καὶ σαφήνειαν προβάλλει. καὶ ἀκοὴν ἀναπαύει. καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖ. θαυμάζουσι δὲ καὶ τοῦ Νέστορος εἴπερ μνησθεὶς Ἡρακλέους ὃς τήν τε πατρίδα πύλον ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἀδελφοὺς δὲ ἀνεῖλεν, οὐδέν τι περὶ αὐτοῦ ἀπόφημον φθέγγεται. καὶ ἴσως μὲν κατὰ τὸν εἰπόντα, νικᾷ καὶ τοῦτον ἡ ἀρετὴ τῆς ἔχθρας πολύ. οἱ δὲ παλαιοί, φασί, δεξιῶς τὸν Νέστορα πρὸς ἑκατέραν τύχην ἁρμόσασθαι. ἐπεὶ γὰρ δεινὰ δράσας ὁ Ἡρακλῆς, ὅμως καὶ Νέστορος καὶ Νηλέως ἐφείσατο. κατὰ δέ τινας, καὶ τὴν ἀρχὴν ὕστερον τῆς πύλου τῷ Νέστορι παρέδωκε, διὰ τοῦτο οὔτε βλασφημοῦντι λέγει ὁ γέρων περὶ αὐτοῦ. οὔτε μὴν ἐπαίνου ἐχόμενον. τοῦτο μέν, διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπώλειαν. ἐκεῖνο δέ, διὰ τὴν εὐεργεσίαν. οὕτω καὶ Χρύσης ἀπολαβὼν τὴν παῖδα, σιγᾷ. οὔτε ἐπαινεῖν ἔχων τὴν τοῦ βασιλέως πρᾶξιν διὰ τὸ τῆς ἀποδόσεως οὐχ ἑκούσιον, οὔτε βλασφημεῖν ἐθέλων, διὰ τὸ ἔχειν ἤδη τὸ ποθούμενον. εἷλε δὲ κατά τινας τὴν πύλον ὁ Ἡρακλῆς, ὡς μὴ προσδεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Νηλέως ὅτε τὸν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλούμενον τοῦ Ἰφίτου φόνον παρ' αὐτῷ καθήρασθαι ἤθελε. τοῦτο δέ, τοῖς ἀκριβεστέροις οὐκ ἀρέσκει. διότι τέ φασιν οὐκ οἶδεν Ὅμηρος φονέα καθαιρόμενον ἀλλὰ ἢ ποινὴν τίνοντα ἢ φυγαδευόμενον ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται, καὶ διότι ἐὰν ἡ πύλος πορθῆται διὰ τὰ ἰφίτου καθάρσια, συνάγοιτο ἂν ὁ Ὀδυσσεύς, τοῦ Νέστορος γηραιότερος. εἴπερ ὁ Νέστωρ μὲν νεώτατος μετὰ θάνατον Ἰφίτου ἐν γερηνίοις ἦν ἐκτρεφόμενος διὸ καὶ γερήνιος λέγεται. Ὀδυσσεὺς δὲ ἀκμάζων, τῷ

Ἰφίτῳ ζῶντι προσεπεξενώθη ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. καὶ ξένιον ἐξ ἐκείνου τόξον ἔλαβε. ἕτεροι δὲ αἰτίαν τῆς ἁλώσεως τῆς Πύλου εἶπον, τὴν τοῦ Περικλυμένου καθ' Ἡρακλέους ὑπερηφανίαν, ἑνὸς τῶν δώδεκα παίδων τοῦ Νηλέως. ὧν ἀνδρειότατος μὲν, αὐτὸς ὁ Περικλύμενος. πρεσβύτατος δὲ, ὁ Χρόμιος. ὁ Νέστωρ δὲ νεώτατος. ἄλλοι δὲ, διότι Ὀρχομενίοις οἱ Πύλιοι ὡς συγγενεῖς, κατὰ Θηβαίων τῶν Ἡρακλέους πατριωτῶν ποτε συνελάβοντο. Ἀγίας δὲ ἱστορεῖ διότι Νηλεὺς ἀφείλετο τῶν Γηρυόνου βοῶν ἃς Ἡρακλῆς ἀπήλασεν ἆθλον μέγαν ἀνύσας. Τελέσαρχος δὲ, διότι τὰ χρύσεα μῆλα καὶ τὸν Ἱππολύτης τῆς Ἀμαζόνος ζωστῆρα καὶ τὰς Διομήδους ἵππους ἄγοντα τὸν Ἡρακλέα, ἐκώλυσεν ὁ Νηλεὺς προσβῆναι τῇ πόλει. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τινὲς δέ φασι καὶ ὅτι Χλωρὶς ἡ Νηλέως γυνὴ τῶν υἱῶν αὐτῆς ἀπολωλότων ὑφ' Ἡρακλέους ἀγχόνῃ ἐχρήσατο. καὶ ὅτι παῖδες ἑπτὰ ἦσαν τῷ Νέστορι, ἐκ Μυησιόχης τῆς Ἀμφιδάμαντος. οἳ καὶ ὀνόματα τῶν τοιούτων ἐκτίθενται. τὸ δὲ, τῶν προτέρων ἐτέων, εἴληπται μὲν παραφραστικῶς ἀντὶ τοῦ πάλαι. λείπεται δὲ τὸ ἐπὶ προθέσεως ἀττικῶς. τὸ δὲ κατὰ δ' ἔκταθεν, ἢ ἔκτανεν ὅσοι ἄριστοι, διασαφεῖ τὴν κάκωσιν Ἡρακλέους ἣν ἐκάκωσε τοὺς ἐν Πύλῳ καθὰ πρὸ βραχέων ἐῤῥέθη. τῷ δὲ Νηλεὺς Νηλέως Νηλῆος, ἀντιπαράκειται κύριον, ὁ Νείλεως, ἀνήρ, ἥρως περίκλυτος. οὗ καὶ ἀπογονία τις περιάδεται. τούτου ἡ μὲν ἀναλογία τῆς κλίσεως, κατὰ τὸν Μενέλεων. ἡ δὲ γραφὴ τῆς ἀρχούσης, ἔοικεν εἶναι ἀπὸ τοῦ Νεῖλος, ὅμως ἐστὶ μὲν ὡς καὶ ὁ Νηλεύς. ἔτρεψε δὲ βοιωτικῶς τὸ η εἰς δίφθογγον, ἵνα πάντῃ ἀσυνέμπτωτα εἶεν ἥ τε Νηλέως γενικὴ καὶ ὁ Νείλεως. εἰκὸς δὲ καὶ τῆς Νηλέως γενικῆς ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν, αἰτιατικὴν ταύτης εἶναι τὸν Νείλεων, βοιωτικῶς ἅμα καὶ αἰολικῶς, ἵνα βοιωτιάζῃ μὲν καὶ ἡ ἄρχουσα κατὰ τὴν ἐκ τοῦ η στοιχείου μετάπτωσιν εἰς τὴν ει δίφθογγον, αἰολίζηται δὲ ἡ προπαροξυτόνησις. τὸ δὲ εἵλετο κρινάμενος, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἐκ δ' ὁ γέρων εἵλετο, ἤγουν ὁ γέρων ἐξείλετο. καὶ τοῦ, ἐξέλετο ἄσπετα πολλά. ἐκλέξασθαι γοῦν καὶ κρίνασθαι, τὸ αὐτὸ δηλοῦσι. καθὰ καὶ ὁ ἐπίλεκτος καὶ ἔκκριτος. τὸ δὲ τριηκόσια, ἐλλιπῶς ἔχει τοῦ, ζῶα. τὸ δὲ Ἤλιδι δίῃ ὃ δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται, κακοφωνίαν μὲν ὡς καὶ προεῤῥέθη ἔχει κατὰ τοὺς ῥήτορας, τῇ προφορᾷ. κατὰ καὶ τὸ Ἴριδι δίῃ, διὰ τὸ ποιεῖν σεσηρέναι ἀπεσιγγρωκότα τὰ χείλη. σεμνύνει δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τοὺς Ἠλείους ὡς δίους, ἵνα μέγα τι ὁ γέρων ἐνδείξηται ἀνύσαι κατὰ μεγάλων. διὸ καὶ χαλκοχίτωνας Ἐπειοὺς ἔφη, καὶ μεγαθύμους δὲ, ἐν δισὶ τόποις τοῦ διηγήματος. ταυτὸν οὖν Ἐπειοὺς καὶ Ἠλείους εἰπεῖν. περὶ ὧν ὅτι καὶ μέθυσοι καὶ ψεῦσται ἦσαν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς Ἔφιππος. εἰπών, Ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται. οἷος ἑκάστου οἶκος, τοία καὶ συνάπασα πόλις. ὅτι δὲ τὰ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευθέντα Ὀλύμπια οὐκ ἀεὶ μεγάλους τινὰς εἶχον ἀγωνιζομένους, δηλοῖ ὁ πρῶτος τὰ Ὀλυμπιάσιν ἀναδησάμενος ἀγῶνα Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος, οὐ μεγάλης τέχνης ἄνθρωπος ὤν, ἀλλὰ μάγειρος. ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Καὶ ὅρα καὶ ἄλλον τοῦτον Κόροιβον παρὰ τὸν ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν τεθειμένοις. ἐν δὲ τῷ τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι, οὓς φθόνου φασὶν αἰτία κατασχεῖν τὸν Αὐγείαν, οἱ μὲν τέτρωρον φαντάζονται. οἱ δὲ, δύο συνωρίδας νοοῦσιν. ἑκατέραν ἕνα ἔχουσαν ἐλατῆρα. τετρώρῳ γάρ φασιν οὐ χρῶνται οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἥρωες. λέγουσι δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ περὶ τρίποδος οἱ τοιοῦτοι ἵπποι ἔμελλον ἐν Ἤλιδι θεύσεσθαι, οὐκ ἤδη νοητέον, τοῦ τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνος μεμνῆσθαι τὸν Ὅμηρον. μὴ δὲ γὰρ εἰδέναι αὐτά, λέγειν δὲ περί τινος ἐγχωρίου ἀγῶνος χρηματικοῦ. οὐ μὴν στεφανίτου κατὰ τὰ Ὀλύμπια. οὔτε γὰρ ἐνταῦθα, οὔτε ἀλλαχοῦ φασὶν οἶδε στέφανον ὁ ποιητής. οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίᾳ, οὐκ ἐν συμποσίῳ. κατὰ μέντοι ἑτέρους, οὐκ ἀπίθανον, εἰδέναι τὸν ποιητὴν τὰ Ὀλύμπια κἂν εἰ μὴ πρὸς λέξιν ὀνομάζῃ αὐτά. τὸν Ἡρακλῆν γὰρ πάντως οἶδε καὶ πολλαχοῦ μέμνηται αὐτοῦ. ὃν ἄλλοι τε καὶ ὁ Πίνδαρος δὲ, ἱστοροῦσι τοῖς Ὀλυμπίοις προκαταβαλέσθαι τὰς ἀρχάς. περὶ ὧν Ὀλυμπίων, φέρεται καὶ ἱστορία τοιαύτη τις. Αὐγείας Ἡρακλεῖ τὴν τῶν αὐτοῦ βοῶν κόπρον καθήραντι, οὐκ ἐδίδου ἀπαιτοῦντι τὸν μισθὸν ὃς ἦν δεκάτη τῶν βοῶν, λέγων οὐχ ἑκόντα ποιῆσαι τὸ ἔργον, ἀλλ' ἐπιταγέντα ὑπὸ Εὐρυσθέως. καθίζουσιν οὖν κριτὴν αὐτοῖς τῆς δίκης αἱρετὸν, Φυλέα τὸν τοῦ Αὐγείου υἱόν. ὁ δὲ καταψηφίζεται τοῦ πατρός. ἀγανακτεῖ ἐπὶ τούτοις Αὐγείας, καὶ ἐκβάλλει τὸν υἱόν. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, πορθεῖ τὴν Ἦλιν. καὶ μεταπεμψάμενος ἐκ Δουλιχίου τὸν Φυλέα, δίδωσιν αὐτῷ τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν. καὶ τὸν στρατὸν διὰ τὴν ἐκ πολέμου ὀλιγανδρίαν, συγκατακλίνει ταῖς τῶν τετελευτηκότων γυναιξί. καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν διαθέμενος ἀγῶνα, πρῶτος αὐτὸς τῶν ἀγωνισμάτων ἅπτεται. πρὸς δὲ τούτοις ἱστορεῖται καὶ ὅτι τὴν ἀρχὴν Πισᾶται τοῦ ἀγῶνος ἐπεμέλοντο. ἐπεὶ δὲ τοῖς Μεσσηνίοις αὐτοὶ κατὰ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν, καθελόντες ὕστερον αὐτοὺς οἱ Λακεδαιμόνιοι, παρέσχον τὴν τοῦ ἀγῶνος ἀρχὴν τοῖς Ἠλείοις οἳ κατὰ Μεσσηνίων τοῖς Λάκωσι συνεμάχησαν. καὶ ὅλως, πειρῶνται συναγαγεῖν, ἐπεγνῶσθαι τῷ ποιητῇ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτοῦ ἐκείνου μέμνηται ῥητῶς. ἀθλοφόροι δὲ καὶ νῦν ἵπποι, οἱ νικηταὶ, καὶ διαλελυμένως φάναι κατὰ τὸν ποιητὴν οἳ ἄεθλια, ὅ ἐστι κατὰ προτοτυπίαν ἄεθλα, ποσσὶν ἤραντο, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἔφερον. τὸ δὲ αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς ἅρμασι. οὐ δὲ περὶ τρίποδος θέειν καί τινων τοιούτων μικροπρεπῶν ἐπάθλων, καινὸν οὐδέν, νίκη γὰρ ἦν τὸ τέλος, οὐ κτήματα. ὡς καὶ οἱ στεφανῖται δηλοῦσιν ἀγῶνες. δι' ὃν δέ τι πρὸς ἔφεσιν ἡ νίκη αὐτὴ καθ' αὑτὴν καὶ δίχα τοῦ χρηματίζεσθαι, οἴδασιν οἱ φιλότιμοι. παρ' οἷς ξυνωρὶς δι' ὃν ἔζευκται νίκης καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ τιμῆς. ἧς ἐπιβαίνοντες, φέρεσθαι δοκοῦσι μετάρσιοι ὡς εἰς οὐρανόν. διὸ καὶ ὁ μῦθος τὴν νίκην οὐ μόνον χρυσαῖν πτερύγοιν ἐκόσμησε διὰ τὸ κατ' αὐτὴν καὶ πολυτίμητον καὶ ὡς εἰπεῖν

μετεω

μετεωροπόρον; ἀλλὰ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἰς ταυτὸν ἤγαγεν. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὸ, Ἀθηνᾶ ἡ νίκη. ἔστι δὲ αἴνιγμα τοῦτο τοῦ τὴν φρόνησιν νικητικὴν εἶναι, κατὰ τὸ, οἱ δὲ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ. διό φασιν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος πομπικὴν θέαν κατασκευάσας, ἐποίησε καὶ Ἀλέξανδρον χρυσοῦν ἐφ' ἅρματος ἐλεφάντων ἀληθινῶν φερόμενον, νίκην καὶ Ἀθηνᾶν ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχοντα, πρὸς αἴνιγμα τοῦ, καὶ συνετὸν αὐτὸν εἶναι καὶ νικητήν. ὁ δὲ μῦθος λέγει, τοῦ ἔρωτος εἶναι τὰ τῆς νίκης πτερά. οὕς φησιν ὑπὸ θεῶν ἀπεψηφισμένους, ἀποκοπῆναι τὰ πτερὰ καὶ δοθῆναι τῇ νίκῃ φορεῖν. ὡς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται. τὸ δὲ, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι, κατὰ τὸ πρόχειρον κεῖσθαι δοκεῖ πρὸς μόνην ψιλὴν ἱστορίαν. ἴσως δὲ καὶ ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἄεθλα, ἵνα μὴ πληθυντικῶς ῥηθέντα ὁμηρικῷ ἔθει, οὕτω καὶ νοηθεῖεν. ἀλλὰ καθ' ἓν μέγα. τοιοῦτον γάρ τι ἄεθλον τὸ κατὰ τὸν τρίποδα, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος. τὸ δὲ κάσχεθεν ἤτοι κατέσχεν, ὤφειλε μὲν συγκοπὲν, γενέσθαι διὰ τοῦ τ εἰς τὸ ἐπαγόμενον σίγμα, οὐκ ἔχει δέ. διότι οὐκ ἐθέλει πρὸ συμφώνου κείμενον διπλοῦσθαι τὸ σ, ἀλλὰ πρὸ φωνήεντος. ὡς δηλοῖ τὸ σύσσιτος καὶ σύσσωμος. κατὰ δέ τινας, καὶ τὸ πασσυδίη. ὅθεν τὸ δύστηνος, ἐξώθησε τὸ ἓν σίγμα. οὕτω δὲ καὶ τὸ σύσκηνος καὶ τὰ ὅμοια. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ, καὶ σχῆμα κεῖται τὸ κατὰ σιωπήν. Αὐγείας γὰρ, οὐ μόνον ἔργοις ἔβλαψεν, ἀλλὰ καὶ λόγοις ὡς εἰκὸς ἐλύπησε. κἂν ὁ ποιητὴς αὐτὸ ἐσιώπησε. φησὶ γοῦν. ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων. τὸ δὲ ἄσπετα πολλὰ, τῆς αὐτῆς πρὸς ἐπίτασιν ἐκ παραλλήλου ἐννοίας εἰσίν. ὡς καὶ τὸ ἀθέσφατα πολλά. καὶ ὁμοιοῦται πρὸς τὸ, ληΐδα ἤλιθα πολλήν. τοῦ δὲ ἀτέμβεσθαι παραγωγὴ, τὸ εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. τὸ δὲ ἴσης, λείπει τῆς, μερίδος ἢ μοίρας. διὸ καὶ ἐξ ἀνάγκης ὡς εἴρηται, εἰς ἰσομοιρίαν ἑρμηνεύεται. τὸ δὲ ἔρδομεν ἱερὰ ὥσπερ καὶ τὸ, ἔνθα Ἀλφειῷ ῥέξαντες, δηλοῖ ὡς καὶ μετὰ πόλεμον καὶ πρὸ πολέμου δὲ, ἀναγκαίως θυσίαι ἐγίνοντο. ἔλλειψιν δ' ἔχει τὸ ἱερά, λείπει γὰρ τὸ, ζῶα ἢ θύματα ἢ κρέα. διὸ εἰπὼν μετ' ὀλίγα ἐπ' αἰθομένοισιν ἱεροῖσιν, ἐπάγει τὸ ἀμφὶ βοὸς κρέα. τὸ δὲ πάντες ἦλθον, τοῦ πασσυδίῃ ἐστὶν ἑρμηνευτικόν. διὸ καὶ προϊὼν, λέγει ὅτι ἐμείναμεν οἱ ἱππεῖς ἐγγύθεν Ἀρήνης. ἐπέρρεον δὲ οἱ πεζοί. ἔνθεν πασσυδίῃ θωρηχθέντες ἱκόμεσθα. ὅτι δέ τινες ἐν δυσὶ σ' γράφουσι τὸ πασσυδίη, καὶ πρὸ ὀλίγου ἐδηλώθη. περὶ δὲ Μολιόνων, μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. τὸ δὲ, ἔστι τις πόλις, ἀρχὴ διηγήματος φίλη τῷ ποιητῇ, πραγματευομένῳ ἐκ τοιούτων ῥημάτων ἔστιν οὗ, ἄρχεσθαι. διό, ἔστι πόλις Ἐφύρη. ἔστι δέ τις ποταμός. ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐστὶ τοῦ ἔστιν οὕτω φασὶν οἱ παλαιοί. τοῦ ἐστὶν ἡ πρώτη ὀξύνεται, ἐπειδὰν ἀποφαινώμεθα περί του ὡς ὑπάρχει. διό, ἔστι πόλις Ἐφύρη, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅταν δέ φασι πρὸς ἐρωτήσεις ἀποκρινώμεθα, τὴν ὑστέραν ὀξυτονητέον. τὴν δὲ Θρυόεσσαν πόλιν ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, Θρύον λέγει, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων ὁμωνύμως τῷ φυτῷ κληθεῖσαν. καὶ τοὺς πολίτας αὐτῆς Θρυΐτας. κατὰ δὲ παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, καὶ Θρυόεις ἡ αὐτὴ πόλις. καὶ ὁ πολίτης Θρυουντιος. ἡ δ' αὐτὴ καὶ θηλυκῶς Θρυόεσσα. καὶ ὁ πολίτης Θρυουσσαῖος καὶ Θρυούσιος. κεῖται δέ φησιν ἡ πόλις παρὰ τὸν Ἀλφειόν. λέγει δέ που καὶ ὁ ποιητὴς δισυλλάβως, Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον. ὡς ἐκεῖ πορθμοῦ ὄντος τοῦ ποταμοῦ. τὸ δὲ κολώνη, ὡς κύριον τόπου λαμβάνεται. διὸ καὶ βαρύνεται ὡς τὸ Καλλικολώνη. μᾶλλον δὲ, ὡς Μηθώνη, κορώνη, Μοθώνη, μυκώνη. εἰ δὲ ἦν παρώνυμον ἐκ τοῦ κολωνὸς, ὡς κοινὸν ὠξύνετο ἄν. ἡ δὲ κολώνη, καὶ λόφος ἂν λέγοιτο, καὶ βουνὸς δὲ, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν, Λιβύων λέξιν εἶναι φησίν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, λέγει ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον. λόφον γὰρ καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ, ὅτι βουνὸν, Φιλήμων ἐν Νόθῳ, ὡς συνήθως τίθησιν. ἄλλοθι δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει. ἐκ δὲ τοῦ κολώνη, παράγωγον καὶ πόλις Κολώνεια, κατά τε ἄλλα, καὶ κατὰ τὸ, Θεσσαλονίκη Θεσσαλονίκεια. δηλοῦσι δὲ ὑψηλὸν τόπον αἱ λέξεις. διὸ καὶ αἰπεῖα ἐρρέθη κολώνη. σημείωσαι δὲ, ὅτι αὕτη μὲν, ἡ πολιτικὴ κολώνη, τῶν Πυλίων ἦν. ἣν καὶ διὰ τὰ ληϊσθέντα πορθοῦσιν Ἠλεῖοι. ἡ δὲ ἐφεξῆς κολώνη, ἑτέρα τις εἶναι δοκεῖ εἰς ἣν διώξαντες τοὺς ἐπελθόντας Ἠλείους οἱ Πύλιοι καὶ ἀρκεσθέντες τῇ νίκῃ, αὖθις ἀπέτρεψαν τὸν λαόν. ἐν δὲ τῷ, τὴν ἀμφεστρατόωντο καὶ ἑξῆς, διπλῆ ἔννοια. ἢ γὰρ ἀμφὶ ταύτην ἐστράτευον. ἢ ταύτην διαρραῖσαι θέλοντες ἐστρατεύοντο. Ἀθηνᾶ δὲ ἄγγελος ἐλθεῖν ἐπὶ πολέμῳ λέγεται, διότι ὡς εἰκὸς, κατὰ σύνεσιν ἐπράχθη τὰ τῆς τοιαύτης μάχης, καὶ οὐ πρὸς μόνον θράσος. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα, τὸν λαὸν αὖτις ἀπέτρεπεν Ἀθήνη, ὡς μὴ μόνον τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ τοῦ νόστου συνετῶς τοῖς Πυλίοις γενομένου. τῆς δ' αὐτῆς ἐννοίας δηλωτικὸν καὶ τὸ ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη. κωλύει δὲ ὁ Νηλεὺς θωρήσσεσθαι τὸν Νέστορα, οὐ μόνον ὡς μήπω εἰδότα πολεμεῖν, καὶ κατὰ τοῦτο ἐοικότα τοῖς Μολίοσιν, οἳ παῖδες ἔτι ὄντες, οὔπω μάλα εἰδότες, ἤγουν εἰδήμονές εἰσιν ἀλκῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φθάσασαν εὐτυχίαν ἐν τῇ βοηλασίᾳ. δέδοικε γὰρ τὸ σφαλερὸν τῆς εἰς ἄγαν εὖ πιπτούσης τύχης. ἣ καὶ αὐτὴ, σφαλερὰ κατὰ τὰς ἄγαν εὐεξίας ἐστί. τὸ δὲ οὐδ' ἀέκοντα λαὸν ἄγειρε καὶ ἑξῆς, προθυμίαν δηλοῖ στρατιωτικήν.

Ἔνθα ὅρα ὅτι τε πρὸς σαφήνειαν τοῦ, οὐδ' ἀέκοντα, νοήματος ἀορίστου, ἐπῆκται, τὸ ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους, καὶ ὡς ἀττικῶς τῷ προσηγορικῷ ἑνικῷ πληθυσμὸς ἐπηνέχθη. εἰπὼν γὰρ οὐκ ἀέκοντα λαὸν, ἡρμήνευσε πληθυντικῶς διὰ τοῦ μάλ' ἐσσυμένους, τὸ δὲ οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη καὶ ἑξῆς, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ γάρ πω ἤγουν οὐδαμῶς ἔτι με ἔφη τοιόνδε εἶναι. τὸ δὲ πολεμήϊα ἔργα, οὐ διελύθη ἀπὸ διφθόγγου ὡς τὸ χαλκήϊον καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η ὡς καὶ τὸ οἰκήϊον, καὶ τὰ ὅμοια.

Ὅρα δὲ ὡς τὸ μὲν ἴδμεν ἤγουν εἰδέναι ἔργα αἰτιατικὴν σύνταξιν ἔχει. τὸ δὲ εἰδότε ἀλκῆς, γενικήν. τὸ δὲ μεταπρέπειν, ἐστὶ μὲν ταυτὸν τῷ ἐκπρέπειν, οὐκ ἔχει

δὲ ὄνομα, ὡς ἐκεῖθεν γίνεται ὁ ἐκπρεπής. ὃς ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀειπρεπεῖ. ὁ δὲ Μινυήϊος ποταμὸς ὡς ὁ γεωγράφος φησὶν, Ἄνιγρος καλεῖται, βαθὺς καὶ ὕπτιος ἀβρώτους ἔχων ἰχθῦς. τὸ δ' ἐντεῦθεν λουτρὸν, ἀλφοὺς καὶ λεύκας καὶ λειχῆνας ἰᾶται. ὠνόμασται δὲ Μινύειος τετρασυλλάβως τύπῳ κτητικῷ καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινυήϊος, ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλώριδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ὀρχομενοῦ. οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν ὄντες ἀπόγονοι οὓς Μινύας ὁ Λυκόφρων λέγει, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον. ἐκεῖθεν δὲ εἰς Τριφυλίαν. καὶ ᾤκησαν περὶ Ἀρήνην τὴν ἐν τῷ Ὁμηρικῷ καταλόγῳ. διττὴ δὲ Ἀρήνη παρὰ τῷ ἐθνογράφῳ. ἡ μὲν, Μεσσήνης, ἡ δὲ, Τριφυλίας. ὁ πολίτης αὐτῶν Ἀρηναῖος. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ποταμὸς καὶ Μινύας τρισυλλάβως λέγεται. Ὅρα δὲ καὶ τὸ εἰς ἅλα βάλλων, ἀντὶ τοῦ ἐκ κρημνοῦ καταπίπτων εἰς θάλασσαν, ὡς οἱ παλαιοί φασιν. ἢ καὶ ὡς ἐκ μήκους δηλονότι βάλλων τόξου δίκην, εἰς αὐτήν. ὡς εἶναι ὀρθὸν λέγειν, εἰσβάλλειν ποταμὸν, καὶ εἰσβολὴν ποταμοῦ. εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐκβολάς τε λέγουσι ποταμῶν καὶ ἐκβάλλειν ποταμοὺς εἰς θάλασσαν. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἀπερεύγεσθαι. τὸ δὲ εἰς ἅλα, διαστέλλει ποταμῶν ἀφανιζομένων ἐν τῷ καταβάλλεσθαι εἰς χάσματα. ἐν δὲ τῷ, ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν ἱππῆες Πυλίων, τῇ προθυμίᾳ ὁ Νέστωρ ἦν ἱππεύς. πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἱππεὺς εἴη ὁ πεζὸς ἐών. εἰ καὶ ἄλλως μετέπρεπεν ἱππεῦσιν. ὃ πολὺν ἔπαινον ἔχει Νέστορος. εἰ καὶ νέος ὢν, οὕτως ἠνδρίζετο. τὸ δὲ ἐπέρρεεν ἔθνη πεζῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ πολλοὶ ἤρχοντο κατὰ σπουδήν. καὶ ὡς εἰπεῖν, ὑγροί. καὶ ἄλλως δὲ καθ' Ὅμηρον, ὑγρῷ ποδὶ ὅ ἐστιν ὑγιεῖ, ταυτὸν δὲ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ διερῷ ποδὶ, καὶ τὸ, ὑγρῷ καὶ ὑγιεῖ. καὶ ἡ ὑγεία γοῦν καὶ ὁ ὑγιὴς, ἐκ τοῦ ὑγροῦ ἐτυμολογεῖται κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς δηλονότι ὑγρεία τις καὶ ὑγρής, οὗ τὸ ἐναντίον ἡ νέκρωσις, ἀλίβαντας ποιεῖ. καὶ αὐαίνει, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ αὐαίνου λίθος ἐν ᾅδου πέπλασται, εἰπόντος τινὸς καὶ τὸν πάνυ γελῶντα, ἀποφαυανθῆναι γελῶντα, ὅπερ ὁ ποιητὴς γέλῳ ἐκθανεῖν λέγει. Ὅρα δὲ καὶ ὅλον τὸ, τὰ δ' ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν, ὅμοιόν πως ἐστὶ τῷ ἔθνε' ἀγείρατο μυρία νεκρῶν. εἰ δὲ δοκεῖ σκληρῶς ἴσως εἰρῆσθαι τὸ ἐπέρρεον ἔθνεα, τουτέστιν συχνὰ δίκην ῥεύματος, ἤρχοντο, ἀλλ' ἔχει τὸ ἀσφαλὲς ἡ λέξις οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἱππόθεν ἐκχύμενοι ὃ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ παρακεῖσθαι ποταμῷ. εἰπὼν γάρ τι ἔστι τις ποταμὸς, ἐπήγαγε μετ' ὀλίγα τὸ, τὰ δ' ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν. ἔνδιοι δὲ ὡς καὶ ὁ γεωγράφος ἑρμηνεύει, οἱ κατὰ μεσημβρίαν. ὅτε δηλαδὴ ἐνδεῖ καὶ οὐκέτι αὔξεσθαι δοκεῖ ἀλλὰ φθίνει, ἡ ἡμέρα, ὅθεν καὶ δείλη, ἡ ἐνδέουσα τῆς ἕλης. καὶ κεῖται ἡ λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, καὶ τὴν κατ' εἰκὴν ἀλήθειαν, φάμενοι τὴν ἐξ Ἀρήνης ὁδὸν ἐς Ἀλφειὸν, ἐκ περαίας ἕως καὶ εἰς μεσημβρίαν εἶναι. φησὶ γοῦν καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι νυκτοπορεύσαντες, ἔνδιοι πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ἀφικνοῦνται. τινὲς δὲ τὸ ἔνδιοι, ἀντὶ τοῦ ἱδροῦντες, ὡς δηλονότι ἐνίδιοι, παρὰ τὸ ἴδος καὶ τὸ ἰδίειν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔνδιοι. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τὸν ὑγρὸν δία ὅ ἐστιν ἀέρα. ὅθεν καὶ τὸ διαίνειν καὶ τὸ διερὸς παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀκολούθως δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ἔνδιος, καὶ ὁ διερός. ὁμοίως τῷ, τρόμος τρομερός, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἱερὸς δὲ ῥόος ὁ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἢ ὅτι ἔχει τι ἐξαίρετον καὶ αὐτὸς, ἀλφοὺς ἰᾶσθαι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται, ἢ ἐν τῷ καθόλου, διὰ τὴν τοῦ ὕδατος ἀρετήν. δι' ἣν καὶ ὁ λυρικὸς, ἄριστον τὸ ὕδωρ φησὶν, ὡς ἐκεῖ γράφουσιν οἱ ὑπομνηματισταί. δῆλον δὲ ὅτι ἔνθα τι σεμνὸν, ἐκεῖ ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ τὸ ἱερὸν ἐκφωνεῖται. τείχεα γοῦν ἱερά. καὶ ἱερὰ ἀλωή. καὶ ἱερὸς ἰχθύς. καὶ ἱερὸν ὀστοῦν. ὁ μέντοι ἱερὸς ὄφις, πλεῖόν τι ἔχει φύσεως ἤπερ σεμνότητος, ὡς ἀλλαχοῦ φανεῖται. θυσία δὲ Ἀλφειῷ προσφυὴς ὡς ποταμῷ, ταῦρος, καθὰ καὶ Ποσειδῶνι ὡς θαλασσαίῳ φαίνεται. κάλλους δ' ἐπαναφορικὸν σχῆμα εἰς ὡραϊσμὸν τῆς κατὰ θυσίαν φράσεως τὸ, ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδῶνι. θύεται δὲ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ βοῦς ἀγελαία ἤτοι ἀδάμαστος. ἄφετος. καὶ καθ' Ὅμηρον ἀδμήτη. περὶ ἧς ἐν ἄλλοις εἴρηται. οἱ δὲ παλαιοὶ, λέγουσιν οὕτω συντόμως, ὡς οἰκεῖος ὁ ταῦρος ποταμίῳ ῥεύματι τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι βίαιός ἐστι τοῖς κέρασιν ἀναβάλλων τὴν γῆν. ἐξ οὗ καὶ ταυρηδὸν ἐπίρρημα παρὰ τῷ κωμικῷ ἀντὶ τοῦ ἀγρίως. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ κύκλος, τὸ κυκληδόν. δι' ὃ καὶ περιβλέψας κυκληδὸν τὸ πλῆθος, ἔφη. δοκεῖ δὲ καὶ ῥῆμα ἐκ τοῦ ταύρου εἶναι τὸ ταυροῦν. ὅθεν καὶ γυνὴ ἀταυρώτη, ἡ ἄζυξ καὶ μὴ ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη ὡσεὶ καὶ δάμαλις ὑπὸ ταύρῳ. ἦν δὲ καὶ ποταμοῦ ὄνομα Τροιζηνίου, Ταῦρος. ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ Ταύρειον παρὰ Σοφοκλεῖ. παρ' ᾧ φασι καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ ταῦρος οὐ μόνον ὁ κατὰ Κρήτην ἰατρὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ὀνομαστοὶ, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ταῦρος δὲ, καί τι σωματικόν. ἐξ οὗ οἱ κωμικοὶ τὸν λάσταυρον ἤγουν λασιόταυρον ληροῦσι. τέλη δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ στρατιωτικὰ λέγει τάγματα. δῆλον δὲ ὅτι πολυσήμαντον τὸ τέλος ἐστί. τέλος γάρ φασιν, ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ ἀνάλωμα, γίνεται ἀτελῆ κατὰ Παυσανίαν τὰ ἀδάπανα. ὡς καὶ πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐτελὴς, ὁ φειδωλός φασι καὶ ὀλιγοδάπανος, ὡς πολυτελὴς, ὁ πολυδάπανος. ἐκ δὲ τοῦ σημαίνοντος τάξιν ἤδη δὲ καὶ ἀρχὴν, αἱ μυστικαὶ τελεταὶ, καὶ τὸ τελεῖσθαι ἀντὶ τοῦ μυεῖσθαι. καὶ ἡ κατὰ ἀρετὴν τελειότης. καὶ οἱ κατὰ αὐτὴν τέλειοι, καὶ οἱ ἐν τέλει, τουτέστιν οἱ ἀρχικοὶ καὶ τάσσοντες ἤτοι κοσμήτορες. ὡς τὸ, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους ὃ σημαίνει τὸν γάμον, τὰ προτέλεια. ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ. ἑρμηνεία δὲ παρὰ Παυσανίᾳ, εἰπόντι ὅτι προτέλεια, ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ παντὸς πράγματος πέρας, τέλος λέγεται, ἀφ' οὗ

καὶ ἡ

καὶ ἡ τελευτὴ προσλαβοῦσα τὸ υ, πρὸς διαφορὰν τοῦ τελευτᾶν· καὶ τὸ τελευτᾶν ῥῆμα, ὡς τὸ τελευτήσεις καὶ ἔρξεις, καὶ τὸ τελεῦν. ὡς τὸ, τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθὲν, καὶ τὸ τελεῖν, καὶ ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις τέλειος, καὶ ἡ συντέλεια, καὶ τὸ παντελές. ἤδη δὲ καὶ ἡ λυσιτέλεια. δοκεῖ δὲ ἀπὸ σεμνοτάτης λέξεως τοῦ τοῦ τέλλειν, τὸ τέλος γίνεσθαι, ὅπερ ἴσον ἂν ἐκεῖνο εἴποι τις. προανατέλλει γάρ πως ἁπάσης πράξεως ὁ κατὰ τέλος σκοπὸς, καὶ αὐτοῦ ἕνεκα τὰ πρὸ αὐτοῦ. τὸ δὲ ἐν ἔντεσι καταθωρήσσεσθαι, στρατιωτικὸν ἔθος ἐναγώνιον. μέγα δὲ ἔργον ἀρετῆς, τὸν σύντονον λέγει πόλεμον ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἐν δὲ τῷ, εὖτε ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχε γῆς ἤγουν ἀνέτειλε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁπηνίκα ὁ ποιητὴς ἀφ' ἑαυτοῦ λέγει τὸ τοιοῦτον νόημα, ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου ὠκεανοῦ φησὶν ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον. τὸ δὲ φαέθων, πρὸς διαστολὴν κεῖται τῆς ἀμφιλύκης. ἴσως δὲ καὶ τοῦ κνεφαίου. ὅτε οὔπω φαέθων ἤτοι λαμπρὸς ἐξ ἀνατολῆς φωσφορεῖ ὁ ἥλιος. ἐντεῦθεν δὲ καὶ φαέθων πέπλασται ἡλίου υἱός. τὸ δὲ ὑπερέχειν, οὐ μόνον οὕτω λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν. ἔτι δὲ καὶ ἐξέχειν. καφλάζειον γοῦν τι παροιμιῶδες αἴλιος διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέχειν ὅ ἐστιν ἐπιπεταλκέναι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης. λέγει ἄρ ὥσπερ τὰ παιδία, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, ἤγουν ἀνάτειλον. συμφέρεσθαι δὲ μάχῃ, τὸ συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι. ἀφ' ὧν συμβολή τε ὁ πόλεμος, καὶ τὸ ξυνάγομεν ἄρηα, καὶ συμφερτὴ ἀνδρῶν ἀρετὴ ὅ ἐστι συνοισὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, εἰπεῖν δὲ ἰδιωτικώτερον, συνακτή. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ῥήματος, καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον συμφέρον εἴτουν συνοῖσον γίνεται. εἰ δέ τις εἴποι καὶ τὴν κακὴν συμφορὰν ῥηθῆναι ἀπὸ τοῦ πολεμικῶς ἐπ' ὀλέθρῳ συμφέρεσθαι, οὐκ ἄν τι ἄσκοπον εἴπῃ. εἰς δὲ τὸ πυλίων καὶ ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος, σημείωσαι ὅτι τοὺς ἀκαίρους καλλωπισμοὺς τοῦ λόγου ἐκκλίνων ὁ ποιητὴς, ποιεῖ οὕτω κἀνταῦθα. ὡς γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔφη ὁπότε ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη ἤγουν ἠλείοις καὶ πυλίοις, μεταλαβὼν τὸ πυλίοις εἰς τὸ ἡμῖν. οὕτω κἀνταῦθα μετέλαβε λόγῳ πολυωνυμίας τοὺς ἠλείους εἰς τοὺς ἐπειοὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πυλίων καὶ ἠλείων ἔπλετο νεῖκος, πυλίων ἔφη καὶ ἐπειῶν, μὴ ἐθελήσας ἐπιβούλως καλλωπίζειν ἐν ἀγωνίας καιρῷ. τὸ δὲ κόμισσα μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ ἐκ λείας ἦγον, κοινότερον πέφρασται. τὸ δὲ ἀττικὸν, ἐκομισάμην. ἄλλο δὲ πάντως τοῦτο τὸ κομίζειν, παρὰ τὸ, κόμισσον δέ μοι ἵππους. ἐκεῖνο γὰρ ἐπιμελείας ἐστὶ δηλωτικὸν, ἐξ οὗ καὶ κομιδὴ, ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἐπίρρημα σημασίας ὁμοίας ὀνοματικὸν ἀπὸ δοτικῆς, τὸ κομιδῇ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς λίαν. τοῦ ἐκεῖθεν δὲ συστοιχίας καὶ τὸ ἱπποκομεῖν. καὶ ὁ ἱπποκόμος, καὶ ἄλλα μυρία. τὸν δὲ Μούλιον παρεσημειώσατο νέστωρ γαμβρὸν εἶναι αὐγέου, εἰς ἔνδειξιν πολυτελείας ἀστείας τοῦ ἐκεῖθεν ἱππεὺς αὐτοὺς γενέσθαι ὅθεν ὁ πατὴρ Νηλεὺς ἐστερήθη τῶν ἵππων. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι Νέστορος τοῦ τῶν ἱστοριῶν χορηγητοῦ τῷ ποιητῇ τὴν Ἀγαμήδην πολυφάρμακον ἱστορήσαντος, ὁ παλαιὸς λόγος τοιαύτην καὶ τὴν μήδειαν παραδίδωσι καὶ τὴν Θῶνος γυναῖκα τὴν αἰγυπτίαν. ἧς ἐν Ὀδυσσείᾳ ὅμηρος μέμνηται. ὅτι δὲ πολυφάρμακος ἡ κατὰ τὴν ἦλιδα χώρα, δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὡς μήδεια ἐξ ἀθηνῶν φυγοῦσα αἰγέως φόβῳ διότι τῷ θησεῖ αὐτὴ ἐκέρασε φάρμακον, οἰκήσασά τε τὴν πλησίον ἦλιδος ἔφυραν ἐνθά που καὶ ὁ αὐγέας ἦν, πολυφάρμακα ἐποίησε τὰ ἐκεῖ. Ἀρριανὸς δὲ, καὶ Κροκοδίλην τινὰ ἱστορεῖ οὐδὲν ἧττον γυναῖκα γοητεύτειαν. οὐκ ἀπέοικε δὲ τούτων οὐδὲ ἡ λογοποιουμένη Κίρκη. ἐν δὲ τῷ, ἣ τόσα φάρμακα ἤδη ὅσα τρέφει χθὼν, φάρμακα μὲν μέσως ἔφη τά τε ἀγαθὰ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα. τὸ δὲ ἤδη ὁμοφωνοῦσαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη τῷ πρώτῳ αὐτοῦ προσώπῳ τῷ ἤδεα ἤδη ἐστέρηται τοῦ νυ. τὸ μέντοι εἰρήκειν εἰρήκη λέγοντες Ἴωνες ὡς ἀπὸ τοῦ εἴρηκα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ εἰστήκειν, εἱστήκη ὡς ἀπὸ τοῦ εἵστηκα, ὅμως τὰ τούτων τρίτα, καινότερον σὺν τῷ νυ προῆγον, ἀπὸ τοῦ ἠρήκει, εἰστήκειν. καθὰ καὶ τὸ ἠσκειν εἴρια καλὰ, ἀπὸ τοῦ ἤσκειν. τοιούτῳ δὲ λόγῳ κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, εἴδειν ὁ δεῖνα ἀντὶ τοῦ ἦλθε. τὸ δὲ ὅσα τρέφει χθὼν, τήν τε τραφερὴν ἐτυμολογεῖ, καὶ πρὸς διαστολὴν δὲ φαρμάκων ἐτεροίων εἴρηται. καὶ ὑπερβολὴν δέ τινα ἔχει, καθότι οὐκ ἂν ἡ Ἀγαμήδη πάντα φάρμακα εἰδείη. ἐπεὶ μὴ δὲ δυνατόν. ἧς δὴ Ἀγαμήδης τὴν ἱστορίαν πάνυ λογικῶς ἐπεισοδιάσας ὁ ποιητὴς, μέθοδον δίδωσιν ὅπως χρὴ ἐπελευστικῶς παραπλέκειν τοῖς πρὸ ἔργου καὶ καιριωτέροις, τὰ πάρεργα. χαλκήρες δὲ δόρυ, τὸ χαλκῷ ἀρηρός. τὸ δὲ ἔτρεσαν, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἔντρομοι ἔφυγον. τὸ δὲ ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα. ἑρμηνεύων, ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. δηλῶν, ὡς ἄνδρα τὸν ἀριστέα εἶπεν, ἤτοι τὸν ἀνδρεῖον. ὅτι δὲ τοιαύτη στρατιᾶς κεφαλὴ πεσοῦσα συγκαταφέρει τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ στρατοῦ, δῆλον. τὸ δὲ κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, παραβολὴ σύντομος δηλωτικὴ ὀξέος καὶ συντόνου δρόμου, ὃν πλατύναι οὐκ ἐπέτρεπεν ὁ καιρός. τὸ δὲ ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἔχει τι ἀστεῖον ἀντιθετικὸν σχῆμα, ἵνα λέγῃ ὡς ἐγὼ μὲν, δύο ἀμφὶς ἕκαστον ἦγον ἀμφὶ ἕκαστον δίφρον, ἄνδρας ἕλον. αὐτοὶ δὲ, οὐκ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ οὖδας ἕλον δάκνοντες ὑπὸ σφαδασμοῦ. μέγα οὖν ἔργον ἀληθῶς ἀρετῆς ὡς προερρέθη, τὸ ὑφ' ἑνὶ νέῳ πολεμιστῇ, ἑκατὸν ἄνδρας πεσεῖν. ὅτι δὲ ὁ δίφρος, καὶ δίοχος κατὰ παυσανίαν ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν καθὰ καὶ δίφρος, ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν, καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον δίοχον καὶ δίεδρον ἐκάλουν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀκτορίωνε μολίονε παῖδε. διαφωνεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οἱ μὲν γὰρ καὶ ἄμφω τὰς λέξεις, πατρωνυμεῖσθαί φασιν. ἵνα λέγῃ ἀκτορίωνας μὲν ἀναμφιλέκτως, τοὺς ἀκτορίδας ὅ ἐστιν υἱοὺς ἄκτορος, μολίονας δὲ, ἢ παρωνύμως καὶ αὐτὸ οἷα μόλου ὄντας παρὰ τοῦ καὶ ἄκτορος. διὸ καθὰ ῥωμαϊκῷ ἔθει ἄκτωρ μόλος ἀσυνδέτως ὁ πατὴρ κατὰ διωνυμίαν, οὕτω καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες ἀκτορίωνε μολίονε, ἢ μητρωνυμικῶς, ἀπὸ μητρὸς μολιόνης

νης. ἵνα κλίνοιντο ἀπὸ τοῦ μολιονίδης μολιονίων ὡς πριαμίδης πριαμίων, καὶ ἐν συγκοπῇ, μολίων. μάλιστα δὲ, ὡς ὑπεριονίδης ὑπεριονίων ὑπεριονίωνος, καὶ ἐν συγκοπῇ, ὑπερίονος. καὶ λέγοιντο καθάπερ διὰ πατέρα τὸν Ἄκτορα, ἀκτορίωνε, οὕτω καὶ διὰ τὴν μητέρα Μολιόνην, μολίονε. ἤγουν μολιονίδαι ἢ μολιονίωνε, τουτέστι Μολιόνης υἱοί. ὅπερ οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, σημειουμένοις κἀνταῦθα, μὴ σχηματίζεσθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐκ μητέρων πατρωνυμικά. καὶ οὕτω μέν τινες. ἕτεροι δὲ, τὸ μολίωνε, κατ' ἐπίθεσιν ἤγουν ἐπιθετικῶς νοοῦσιν. ἵνα ἡ λέξις δηλῇ, τοὺς μαχίμους καὶ ὁρμητικούς. οὐ παρὰ τὸν μῶλον, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἐν μάχῃ μόλευσιν. ἐξ ἧς ἐν ἐκτάσει ὁ μῶλος γίνεται, ἢ παρὰ τὸ μόλω ῥῆμα, ἐξ οὗ καὶ Μούλιος ὁ ῥηθεὶς τοῦ αὐγείου γαμβρός. καὶ Μόλος ὁμώνυμος τῷ Μόλῳ Ἄκτορι, ὁ τοῦ Μηριόνου πατὴρ, καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ. ὅ, τε ἥρως καὶ ὁ σκωπτόμενος, καὶ οὕτω μὲν τὰ κατὰ τὰς δύο ταύτας λέξεις. οἷοι δὲ οἱ ἀκτορίωνες, καὶ ὡς ὁ μῦθος εἰς ἓν συναλείφει σῶμα τούτους, παρηλλαγμένην αὐτοῖς φύσιν πλάττων, καὶ συνάγων, συντίθησιν, οὐκ ἀποστερῶν αὐτοὺς τῶν μερῶν τῶν δύο σωμάτων, καὶ ὡς ἀκαταγωνίστους ποιεῖ τερατώδεις τινὰς ὑποκειμένους καὶ ἄμφω ἐν ἑνὶ σώματι καθ' Ἡσίοδον. εἰ καί τινες δύο ἑκατέροις ἔχειν σώματά φασι, δηλοῦσιν ἕτεροι. ἐπιτεμὼν δέ τις ὅμως τὰ τῶν πολλῶν, ἐρεῖ ὅτι Κτέατος καὶ εὔρυτος περὶ ὧν καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τοῦ Πατρόκλου γέγραπται, Ἄκτορος υἱοὶ λέγονται τοῦ καὶ Μόλου. διὸ καὶ ἀκτορίωνες λέγονται καὶ μολίονες ὡς προσεχῶς εἴρηται. φιλάδελφοι δὲ ἱστοροῦνται, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δισὶ σώμασι διοικούμενοι. ὁ δὲ μῦθος εἰς ἓν συνάπτων αὐτοὺς ὃς δὴ καὶ τῷ Πλάτωνι περὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς λόγον τινὰ ἐνδέδωκεν ὅμοιον, διφυεῖς πλάττει τῷ σώματι, ἕως πλευρῶν συνημμένους, ὡς καὶ ὑπὸ μιᾷ ζώνῃ ἅμα ζώννυσθαι, δυάζων αὐτοῖς τὰς κεφαλάς. καὶ ὄμματα ὑπανοίγων τέσσαρα, καὶ χεῖρας τοσαύτας προτείνων. καὶ πόδας ὑπερβάλλων ἴσους. ὡς διὰ ταῦτα, καὶ τοῖς γυμνικοῖς αὐτοὺς ἀγῶσι μάλιστα ἐνευδοκιμεῖν. παρά τισι δὲ ἱστορεῖται, καὶ ὅτι αὐτὸς Ἡρακλῆς συμμαχούντων αὐτῶν τῷ αὐγείᾳ, εἰς τὸ ἐμφανὲς μὴ ἔχων περιγενέσθαι, λοχήσας ἀνεῖλεν, καὶ οὕτω τὴν ἦλιν ἐπόρθησεν. ὅθεν καὶ φασὶ διὰ τὸ τηνικαῦτα τοῦ πολέμου δύσεργον, καὶ εἰς παροιμίαν ἐκπεσεῖν τὸ πρὸς δύο οὐδὲ Ἡρακλῆς. ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐνιαχοῦ ἀγῶνα πολὺν εἶχε διὰ τὸ τοῦ ἐναλίου ξένους, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὃν καὶ ἡ θρᾴκη παραβραχὺ δυσπραγήσαντα εἶδεν ὑπὸ λῃστοῦ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται. καὶ ἄλλως δέ ποτε δίχα πολέμου ἐδυστύχησεν εἴς τινα βολήν. ἀφ' ἧς παροιμία τὸ, βέβληται βαλών. ἐν ὀλυμπίᾳ γάρ φασιν ἀνδριάντα ἰδὼν καὶ νομίσας λῃστρικόν τινα εἶναι ἄνδρα, ἐπαφῆκε λίθον ὃς ἀνακρουσθεὶς, βέβληκε τὸν Ἡρακλῆν. παλαιὸς δέ τις, οὕτω συντομώτατα φράζει, πλήξαντα καὶ πληγέντα τὸν Ἡρακλέα. ἐπεὶ μεταξὺ ὑπίσης καὶ ἤλιδος δαιδάλειον ἀνδριάντα ἀγνοήσας, ὡς ἄνδρα ἔπληξε λίθῳ, ὁ δὲ ἀντικρούσας ὀπίσω, ἔπληξεν αὐτόν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ σοφὸς Νέστωρ ὑπιδόμενος τὸ ἀπίθανον ὡς μὴ εὐχερὲς ὂν κατὰ τοιούτων ἀνήττητων ἀνδρῶν ἀριστεῦσαι αὐτὸν καὶ ταῦτα οὔπω εἰδότα πολεμεῖν οἷ καὶ Ἡρακλεῖ ἀντέστησαν, ἐτόλμησε μὲν εἰπεῖν ὡς ἀλάπαξεν ἂν καὶ αὐτοὺς, εἰ μὴ πατὴρ ποσειδῶν ἐκ πολέμου ἔσωσε συσχόντας ἢ καὶ φυγόντας. τοῦτο γὰρ δηλοῖ, τὸ καλύψας ἠέρι πολλῇ, ὅ ἐστιν ἀφαντώσας ἐν ἀορασίᾳ. ἐθεράπευσε δὲ τὸν ἀλαζόνα λόγον, δὶς παρασημηνάμενος παῖδας ἔτι αὐτοὺς εἶναι, ἀγαθοὺς μὲν εἰς μάχην οὔπω δὲ ἀκαταγωνίστους, οἷα μὴ δὲ μάλα εἰδότας πολεμίοιο διὰ νεότητα. δῆλον δὲ ὅτι τε ὁ μῦθος λόγῳ μόνῳ ἀκτορίωνας τοὺς ῥηθέντας ἀδελφοὺς λέγει, Ποσειδῶνος ἄλλως ὄντας. δι' οὗ αἰνίττεται τὸ ἐν αὐτοῖς ὑγρὸν καὶ θυμῶδες καὶ ἄγριον. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκ Ποσειδῶνος ὡς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἀκτορίωνε, συστέλλει φύσει κανονικῶς τὸ προπαραλῆγον δίχρονον. διὸ καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. τὸ δὲ μολίονε, ἐκτείνει μὲν τὸ τῆς προπαραληγούσης ἰ κατὰ χρόνου μετάθεσιν, συστέλλει δὲ τὸ παραλῆγον ὁ κατὰ τὸν καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις κανόνα, ὁμοίως τῷ κρονίονος ἐν τῷ, οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἀκτορίωνε, ὁλοκλήρως ἔχει. τὸ δὲ μολίονε, δυοῖν λέλειπται συλλαβῶν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀνθεμίδης ὃ δηλοῖ υἱὸν Ἀνθεμίωνος. ἐν δὲ τῷ, τόφρα δ' οὖν, ἀργὸν κεῖται τὸ οὖν ὡς πολλαχοῦ γίνεται, κατά τινα παραπλήρωσιν. ἐν δὲ τῷ δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, ἢ ἀσπιδὲς τετρασυλλάβως νοητέον πεδίον, τὸ περιφερὲς δίκην ἀσπίδος πάντοσε ἴσης, ἢ σπιδὲς κατά τινας δισυλλάβως, τὸ ἐκτεταμένον καὶ πλατὺ ὡς ἀπὸ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω. ἐξ οὗ καὶ σπιθαμὴ παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτείνεσθαι ἐν τῷ μετρεῖν τοὺς ἄκρους δακτύλους, καὶ ἀσπὶς, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη, ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. ὅτι δὲ πᾶν πλατὺ πεδίον καὶ μὴ εὐπερίοριστον κατὰ τὴν τοῦ ἀσπιδέος γραφὴν, περιφερὲς εἶναι δοκεῖ ὡς κύκλου ἐναπολαμβανομένου τῇ θέᾳ διὰ τὸ δυσέκμετρον τοῦ πέρατος, ἡ ὄψις ἐδοκίμασε. συνηγορεῖ δὲ τῇ τοῦ σπιδέος γραφῇ, καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ σπίδιον, ὅ ἐστι μακρὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. τὸ δὲ ἀνάτ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, ἢ ἁπλῶς εἴρηται ὡς δέον ὂν πᾶν ὅπλον, καλὸν ἐξ ἐπιμελείας εἶναι, ἢ πλῆθος λαφύρων δηλοῖ. ὡς μὴ ὅπλων ἁπλῶς οὕτω λαμβανομένων, ἀλλὰ τῶν καλῶν ἐπιλεγομένων. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ, ἀνάτ' ἔντεα, καὶ ὅτι ψιλοῦται καθ' Ὅμηρον τὰ ἔντεα. εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον δασύνουσιν. ὡς ὁ αὐθέντης ὅ ἐστιν αὐτοφόντης, δηλοῖ, καθὰ εἴρηται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἐπὶ βουπρασίου βήσαμεν ἵππους, ἀντὶ τοῦ ἕως εἰς βουπράσιον ἠλάσαμεν. βουπράσιον δὲ, περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ γέγραπται, ἀξιόλογός φασι κατοικία ἤλιδος, ἠφανίσθη δὲ ὕστερον. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ ἄρχοντος βουπρασίου. προσεχῆ δὲ τῷ βουπρασίῳ, καὶ τὰ ἐφεξῆς χωρία. ὧν πέτρα μὲν ὠλενία, ἧς φασὶ μεμνῆσθαι

σθαι

σθαι καὶ Ἡσίοδον ἐν τῷ, ᾤκεε δ' ὠλενίην πέτρην, δοκεῖ ἀπὸ ὠλένου καλεῖσθαι πόλεως ἀχαΐας. αὕτη δὲ ἀπὸ ὠλένου ἀρχηγοῦ, υἱοῦ ἀναξιθέας μιᾶς τῶν δαναΐδων κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. δεδήλωται δὲ περὶ ταύτης, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν βοιωτίαν. ἀλήσιον δὲ, ἀπό τινος ἀλησίου ἑνός φασι τῶν τῆς ἱπποδαμείας μνηστήρων. ἣν δὲ καὶ ἀλήσιόν φασι πεδίον ἠπειρωτικὸν, κληθὲν ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός. τὸ μέν τοι ὁμηρικὸν, ἔοικεν ὡς ἀπὸ τῆς ἄλης, ψιλοῦσθαι. τινὲς γὰρ, τὸ ῥηθὲν τὰ ἀλήσιον ἀπόγονόν φασι, ὡς καὶ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας ἱστορεῖ, ἑνὸς τῶν ἐξ ἀσίας εἰς πελοπόννησον κατά τινα πλάνην ἀφικομένων. διείληπται δὲ καὶ περὶ τούτου ἐν τοῖς τῆς βοιωτίας. ἡ δὲ γραφὴ τῆς προπαραληγούσης τοῦ ἀλησίου διαφορεῖται. ὁ μὲν γὰρ τὰ ἐθνικὰ γράψας κατὰ στοιχεῖον, διὰ τοῦ η οἶδεν αὐτήν. ὁ δὲ ἐτυμολόγος, διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀλέω φησὶ τὸ ἀλήθω. ἡ δὲ κατ' αὐτὸ σύνταξις, διττή. ἢ γὰρ στιχθέντος τοῦ ἀλησίου, λέγει τὸ, ἔνθα κολώνη κέκληται, ἢ ἄλλως συναπτῶς καθ' ὑπερβατὸν, φησὶν οὕτω, καὶ ἔνθα ἀλησίου κολώνη κέκληται, πρὸς διαστολὴν τῆς προῤῥηθείσης κολώνης. ἐν δὲ τῷ ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον, οὐ λέγει μὲν, τίνα ἔλιπε. δηλοῖ δὲ ὅτι τὸν κτάμενον ἔλιπεν ἢ τὴν μάχην ἔλιπε. Καὶ ὅρα ὡς καιρίως ἐπὶ ἐλλειπεῖ πράξεως, καὶ ἐλλειπτικῷ ἐχρήσατο σχήματι. Ἱστέον δὲ ὡς ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαβοῦσα, λέγει ἐπὶ πολέμων καὶ αἰκιῶν καὶ τῶν τοιούτων, ὅτι ὁ δεῖνα ὅλων ὕστερον ἕνα ἔῤῥιψε. καὶ ὅλων ὕστερον μίαν πληγὴν ᾐκίσατο. πύματα δὲ, ἢ τὸν ἔσχατον λέγει ὃν ἀλλαχοῦ εἶπεν ὀπίστατον. κατὰ τὸ, πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας, ἢ μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ἄλλον ἀνεῖλεν. ὡς τὸ, πύματον ὁπλίσατο δόρπον. τὸ δὲ πάντες εὐχετόωντο θεῶν διῒ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ εὐφήμως εἶχον καὶ εὐχαρίστως ἐμοί τε καὶ διῒ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεκαλοῦντο ἡμᾶς εἰς ἐπικουρίαν εἴ τι που κακὸν περιπέσῃ ἀλεξικάκου ἀμύνης δεόμενοι. ἐν δὲ τῷ, ὡς ἔον εἴποτ' ἔην, ὃ δὴ πάντως ἐπίτηδες οὕτω διχῶς ἐφράσθη πρὸς ἔνδειξιν πολυγλωττίας, τὸ μὲν ἔον, ῥῆμά ἐστι τῆς ἐὼν μετοχῆς. ἐξ οὗ καὶ τὸ, πῶς ἄρ ἔοι τάδε ἔργα. τὸ δὲ ἔην, τὸ ἐντελές ἐστι τοῦ ἦν. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ κοινὸν ἦν, οὐ μόνον ἔον, καὶ ἔην ὁ ποιητὴς γράφει ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἤην καὶ ἦεν. ἐρεῖ γοῦν μετ' ὀλίγα. ἀγορή τε θέμις τε ἤην, καὶ νόος γεμὴν ἔμπεδος ἦεν. λέγεται δὲ καὶ ἔα, ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. τοῖος ἔα, καὶ ἐν συναιρέσει δὲ ἦ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀττικούς. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται. ἐκταθὲν δὲ τὸ ἔα, ἦα γίνεται. Ὅρα δὲ ὅτι ὁμοιοσχήμονα πως καὶ ἡ εἰσβολὴ τοῦ διηγήματος καὶ τὰ πέρας. ἀρξάμενος γὰρ ὁ γέρων, ἔφη. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι καὶ ἑξῆς, ἐν δὲ τῷ τέλει, ὣς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. ὅτε ἡβῶν δηλαδή. ἐπιφθνὲς δὲ τὸ, εἴποτε ἔην. οὐ γὰρ ἐνδοιαστέον εἰ ἀνδρεῖος ἦν ὁ τοιαῦτα κατορθωκώς. Τὸ δὲ οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται, μέγα ὄνειδός εἰ μήτε τοὺς ζῶντας Ἀχιλλεὺς ὠφελήσει, μήτε ζῆλον ἀφήσει τοῖς εἰς ἔπειτα. πρὸς διαστολὴν δὲ ὁ Νέστωρ ἑαυτοῦ, ταῦτα ἔφη. ὃς καθὰ τὸ ῥηθὲν διήγημα ἐδήλωσεν, ὀνασθαι τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς τοὺς συμφυλέτας πεποίηκεν. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν ὁ πάτροκλος ὡς οἷα ἐκ διδασκάλου πεισάμενος ἐπιχείρημα καὶ παραφράσας, αἰναρέτην ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ἀχιλλέα καλέσει. ὅ ἐστιν ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχοντα. ἐρεῖ δὲ καὶ, τίς ἄλλος ὀνήσεται ἐκ σοῦ. ὅτι δὲ τὸ ὀνεῖν, καὶ ὀνίσκειν λέγεται κατὰ παραγωγὴν, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὅτι ὀνείατα λέγεται, παρὰ τὸ ὀνίσκειν ἡμᾶς. ἀναλογία δὲ τούτου, κατὰ τὸ ῥύω ῥυίσκω. τελῶ τελίσκω, κύω κυίσκω, γεγωνῶ γεγωνίσκω, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὧν πρὸς ὁμοιότητα παραλαλεῖται καὶ τὰ γνίσκεσθαι. ὅπως δὲ ὁ ἀχιλλεὺς μετακλαύσεται ἐπειδὰν ὁ λαὸς ὄληται, προείρηται. εἰπεῖν δέ ἐστιν εἰς τοῦτο, καὶ ὅτι λυπεῖται πᾶς ὁ ἔχων ἀρετὴν πολλὴν, ὅτε τὸ ὑποκείμενον ἀπόληται. ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς πάθοι ἂν, ὀλομένου τοῦ λαοῦ ὑπὲρ ὧν κινδυνεύειν ἐχρῆν. τὸ δὲ ὦ πέπον, οὐ ψογερὸν ὥς τε δηλοῦν ἄνδρα ἔκλυτον. φιλίαν δὲ σημαίνει ἐνδιάθετον, καὶ εἴρηται μὲν ἱκανῶς ἤδη περὶ τῆς λέξεως ταύτης καὶ τῶν κατ' αὐτήν. ἄρτι δὲ οὐ περιττὸν εἰπεῖν ὅτι ἐκ τοῦ πέττειν ἤγουν πέσσειν ὅθεν ὁ πέπων καὶ ἡ πεπαιτέρα γίνεται. γυνὴ δηλαδὴ μήτε πάνυ γεραιὰ, μήτε μὴν ἔτι ἀκμαία. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ἐν τῷ, νέα παλαιᾷ, μεσοκόπῳ πεπαιτέρᾳ. τὸ δὲ ἐπιτέλλειν ὃ καὶ παθητικῶς, ἐπιτέλλεσθαί φησι, κυριωτάτη λέξις ἐστί. διὸ καὶ πολλάκις αὐτῇ ὁ ῥήτωρ Νέστωρ χρᾶται ἐνταῦθα. τὸ δὲ Ἀγαμέμνονι πέμπε, πάνυ δεινῶς εἶπεν ὁ Νέστωρ. διδάσκων τὸν πάτροκλον, ὡς οὐ προσθήκη τῆς τοῦ ἀχιλλέως ἐστὶ συμμαχίας, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοῦ σύμμαχος ἐπέμφθη τῷ βασιλεῖ. καί πως ἠρέμα βούλεται πείθειν, τῷ Ἀγαμέμνονι μᾶλλον αὐτὸν ἀκολουθεῖν, καὶ μὴ πάνυ προσέχειν τῷ ἀχιλλεῖ τὸν νοῦν. τὸ δὲ πάντα μάλα ἠκούομεν, ἀπαιτεῖ καὶ τὸν τότε παρόντα καὶ ἀκούοντα πάτροκλον, μεμνῆσθαι ὁμοίως τούτοις τῶν τότε λεχθέντων καὶ φυλάσσειν αὐτά. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἂν ἡ ἥρα πολλὰ κάμεν ἐν τοῖς πρὸ τούτων αὐχῇ λαὸν ἀγείρουσα ὡς δεδήλωται, ἀλλὰ πρὸς ἱστορίαν, Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ τῷ τοιούτῳ ὑπούργησαν λειτουργήματι, λαὸν ἀγείροντες. Ἥρας μέν τοι συνεφεπομένης, τουτέστιν ἡραίας ὅ ἐστι βασιλικῆς μεγάλης ἀξίας ὑφ' ἧς ἐπιτραπέντες, ἐποίουν ἃ ἐποίουν. τὸ δὲ ἀχαιΐδα πουλυβότειραν, δεξιῶς ἐῤῥέθη, ὡς ἐκ τοιαύτης γῆς πολυανθρώπου δηλαδὴ, δυνατὸν ὂν ἀγείρειν λαόν. δῆλον δὲ ὅτι ὡς ἀρίστοις τῷ ὀδυσσεῖ καὶ τῷ Νέστορι ἀνετέθη τὰ τῆς στρατολογίας. αὐλῆς δὲ χόρτον, οἱ μὲν, τὸν περιορισμόν φασι καὶ τὴν περιοχήν. οἱ δὲ, τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς ὃ καὶ μέσαυλον ἀλλαχοῦ εἶπε. καὶ φασὶν οἱ ἐτυμολόγοι ὅτι χόρτοι οἱ φραγμοὶ, ἐπεὶ ἀπὸ χόρτου κατεσκευάζοντο. κάλλιον δὲ εἶπον ἕτεροι, ὅτι, εἰ μὲν χόρτος νοηθῇ τὸ κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν κύκλῳ περίφραγμα, λέγεται οὕτω, διὰ τὸ μὴ ἑρκίοις ἀλλὰ χόρτοις τὸ παλαιὸν φράττεσθαι τὰς αὐλάς. ἢ φυομένοις ἐπίτηδες, ἢ καὶ ξηροῖς τιθεμένοις. εἰ δὲ τῆς αὐλῆς τὸ χώρημα χόρτος λέγεται, εἴη ἂν τοῦτο, διὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ τὰς μεγάλας αὐλὰς

αὐλάς, χόρτοις ἐν καιρῷ θάλλουσι δηλαδὴ αὐτομάτου. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ αὐλῆς χόρτος ἐκ τῆς παλαιᾶς χρήσεως ἐλαλήθη, οὕτω καὶ αἱμασιὰ πάλαι μέν, δοκεῖ δηλαδὴ ἀκανθῶν εἶναι δι' ὧν αἱμάσσεται χείρ. ὕστερον δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς ἐκ χαλίκων τειχίον, αἱμασιὰ ἐλέγετο. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί, ὅτι αἱμασιά, ἐκ χαλίκων οἰκοδόμημα, τειχίον, θριγκός. καὶ ἕτερα τοιαῦτα. περὶ ὧν δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. καινὸν δὲ οὐδέν, χόρτον αὐλῆς λέγεσθαι τὴν περιοχήν, ἀπὸ χόρτου κατὰ ἀρχαϊσμόν, εἴγε καὶ τὸ χορτάζεσθαι κυρίως μέν, ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ τὸν χόρτον. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημαίνεται. ἄλφιτον δὲ ὅτι κυρίως τὸ μὴ λεῖον ἐστὶ πιτύρειον, ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ὥς τε ἄλφιτόν ἐστι τὸ ἀπαθές. οἱονεὶ τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπάσμασιν. ἐπενθέσει δὲ τοῦ σ, γέγονεν ἄλφισον. καὶ οὕτως, οὐ παρρησιάζεται ἡ τοῦ ἰ γραφὴ εἰς τὸ ἄλφισον, ὡς ἐν τῷ λισσὸν οὐ χρῆσις ἐν τῷ, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη. εἰ δέ γε ἀπὸ τοῦ ἀλὲς γίνεται ὅ ἐστιν ἀολλὲς καὶ ἄθρουν, ἵνα ᾖ ἄλφιτον, δηλαδὴ οὗ ἐστι πεῖν ἀλὲς καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν, ἀμυσὶ κατὰ τὸ δέπας, ὃ ἄμυσις λέγεται, εἴη ἄν, τότε ἡ ει δίφθογγος ἄμαχος. ὡς τοῦ ε προαναφανέντος εἶτα τοῦ ι πλεονάσαντος ἐν αὐτῷ. τὸ δὲ σπένδων ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖς, πρὸς διαστολὴν εἴρηται σπονδῆς ἑτεροίας ὁποῖαι πολλαὶ καὶ δίχα θυσιῶν ἐγίνοντο. τὸ δὲ αἴθοπα οἶνον μετὰ τοῦ αἰθομένοις ἱεροῖς, παρήχησίν τινα ἐμφαίνει. ἤδη δὲ καὶ ἐτυμολογικοῦ ἐστι τρόπου ὡς παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω δηλαδὴ οὗ καὶ ὁ αἴθοψ οἶνος. ὁ μέν τοι μῦθος, ἄλλο τι περὶ αὐτοῦ βούλεται. λέγεται γάρ που Εὐριπίδης εἰπεῖν, ἕνα εἶναι τῶν ἵππων ἡλίου αἴθοπα, πεπαίνοντα ὀρχάτους ὀπωρινούς. δηλαδὴ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα. τὸ δὲ αἰθόμενα ἱερά, διαστέλλεται τῶν ἔτι προαγομένων καὶ σφαζομένων καὶ δερομένων καὶ μιστυλλομένων. τὸ δὲ ἀμφὶ βοὸς ἔπεσον κρέα ὅ ἐστιν ἐνηργεῖτε καὶ ὡς εἰπεῖν ἀμφείπετε, συντομωτάτη ἐστὶν ἐπιτομὴ τῆς ἐν ἄλλοις πολλαχοῦ ἐκτιθεμένης θυτικῆς διασκευῆς ὁποία πρὸ τῶν ἄλλων καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἔκκειται. ἀκόλουθον δὲ καὶ ταῦθα τὸ νόημα τῷ κατὰ τοὺς ἥρωας ἐθισμῷ. κρεωφάγοι γὰρ ἦσαν εἰ μή τι παρενέπεσε τὸ πρὸς βίαν κωλῦον. ἐκεῖθεν δὲ κατέβη τὸ ἔθος καὶ εἰς τοὺς ὕστερον. λακεδαιμονίοις γοῦν φασι πρὸς μίμησιν ὀψοποιοὶ ἦσαν κρέως σκευασίας ἄλλου δ' οὐδενός. τὸ δὲ ταφὼν δ' ἀνόρουσεν ἀχιλλεύς, καὶ φθάσαν ἐξερέθη ἐν ταῖς λιταῖς ὡς ἴδιόν τι τοῦ ἀχιλλέως ὄν. ἐν δὲ τῷ, ξείνια παρέθηκεν, ἀορίστως λέγει καὶ οὐκ εἰδοποιεῖ, διὰ τὸ μὴ ἀναγκαῖον εἶναι μετρεῖν αὐτὰ ἔξω καιροῦ εἰς οὐδὲν δέον. εἰ καὶ ἄλλως ἐχρῆν ὁμοίως τοῖς ἀνωτέρω, λεπτολογῆσαι καὶ αὐτά. τὸ δὲ ταρπήμεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος ὅ ἐστιν ἐκορέσθημεν, ἢ μᾶλλον ἡδύνθημεν διὰ τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν, παράφρασίς ἐστι σαφὴς τοῦ πόσιος καὶ ἐδητύος δηλαδὴ ἔρον ἕντο. τὸ δὲ ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, σεμνῶς ἔφη ὁ γέρων, ὡς τοῦ Ὀδυσσέως δηλαδὴ ὢν λογιώτερος. οἱονεὶ γοῦν ἄξιοι, καὶ νῦν αὐτοὺς πεῖσαι δηλαδὴ ἐλθεῖν εἰς μάχην. τὸ δὲ κελεύων ὔμμ' ἄμμιν ἕπεσθαι, σκληρόν ἐστι καὶ τῇ φράσει καὶ τῇ συναλοιφῇ. ὁ γοῦν τὰ σχεδικὰ γριφεύων, μάμμην ἂν παρακούσοι ἐνταῦθα, οἷα τῶν τοιούτων ἐθάς. αὐτὸ δὲ τὸ κελεύων, φανερῶς οὐ δεσποτικὴ λέξις ἐστί. φιλικῶς γοῦν οὐ μὴν ὡς δεσπότης ἐκέλευεν ὁ Νέστωρ Ἀχιλλεῖ καὶ πατρόκλῳ εἰς μάχην ἕπεσθαι. ἰσοδυναμεῖ γοῦν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ κελεύειν, τῷ ἀξιοῦν. οὕτω δὲ καὶ τὸ σημαίνειν, κατωτέρω τοιοῦτόν τι δηλοῖ. ἐπειδὴ σημεῖα τῶν νοουμένων, τὰ λεγόμενα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κέλω, γίνεται κελεύω, ὡς βούλω βουλεύω. καὶ ἔστι πιθανῶς εἰπεῖν, ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου κέλω ἢ κελέω, γίνεται καὶ ἵππος κέλης ὁ ἄζευκτος. καὶ μᾶλλον, τὸ πλεῖον οἱ κέλητες. ἐπεὶ τὸ κελεύειν, καὶ ἐπὶ πλοίων λέγεται. ὡς τό, κατακέλευε δὴ παρὰ τοῖς κωμικοῖς. εἰ δὲ καὶ οἱ κελέοντες ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος γίνονται ἢ ἀπὸ τοῦ κέλλειν δηλαδὴ οὗ καὶ τὸ ὀκέλλειν κατὰ πλεονασμόν, οὐκ ἔστιν ἀσφαλῶς εἰπεῖν. χρῆσις δὲ τῶν κελεόντων, παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ παυσανίᾳ, ὅς φησιν ὅτι κελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πλινθώδη τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι κελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. τὸ δὲ μάλα ἠθέλετον, προθυμίαν ἄκραν δηλοῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἤθελον, ἀλλὰ μάλα ἤθελον. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ἐθέλειν ῥήματος ὄντος μέσου, ἤγουν μήτε μόνως ψεκτοῦ, μήτε ἐπαινετοῦ, ἀλλ' ἐν μεσότητι κειμένου ἀμφοῖν, καὶ ὁ ἐθελοντὴς τὸ δηλαδὴ ἐκείνου δηλαδὴ ὄνομα, μέσως ἔχει καθὰ καὶ ὁ ἑκοντής. καὶ οὕτω μὲν κατὰ τὸ κοινῶς σύνηθες. θηβαῖοι δὲ πολλὰ ἰδίως ὀνομάζοντες, καὶ ὥς φασιν οἱ παλαιοί, καινουργοῦντες κατὰ τὰς φωνάς, παιγνιώδη λέξιν οἴδασι τοὺς ἐθελοντάς. λέγεται γὰρ ὅτι ἐκ τοῦ δείκω ἰωνικοῦ, γίνεται δείκω. δηλαδὴ οὗ παρ' οὐ μόνον ἀειδείκετος καὶ δεικανῶ, ἀλλὰ καὶ δείκηλος, ὅθεν δεικηλισταὶ παρὰ λάκωσιν κωμικοί, λέγοντες τοιάδε τινά. ἐὰν ἐπιχώριος ἰατρὸς εἴπῃ, τρύβλιον δότε πτισάνης, καταφρονοῦμεν. ἐὰν δὲ πτισάνας, θαυμάζομεν ὡς δηλαδὴ δωρίζοντα. καὶ εἰ μὲν σευτλίον παρείδομεν, εἰ δὲ τευτλίον, ἀσμένως ἠκούσαμεν. δεικηλισταὶ οὖν οἱ τοιοῦτοι, ὡς εἴ τις εἴποι σκευοποιοί, καὶ μιμηταί. σικυώνιοι δέ, φαλλοφόρους αὐτοὺς καλοῦσιν. οἱ δέ, αὐτοκαβδάλους τε καὶ ἰάμβους. ἰταλοὶ δὲ φλύακας. θηβαῖοι δέ, ἐθελοντάς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καθὰ τό, ἔδδεισεν ὁ γέρων, φιλῶν τὸ γῆρας ἔφη ὁ ποιητὴς καὶ σεμνύνων τῇ λέξει τὸν ἱστορούμενον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φησί. Πηλεὺς μὲν παιδὶ γέρων ἐπέτελλεν. καὶ ἐπέτελλεν ὁ γέρων Μενοίτιος. ἔστι δὲ καὶ ἀντιθετικὸν τό, παιδὶ γέρων ἐπέτελλε. τὸ δὲ αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, ἱστορεῖται χρησιμεῦσαι σοφῷ τινι ἐν προσφωνήσει ἀρχοντικῇ. ὁ μὲν γὰρ ἄρχων, ἤρετο τὸν σοφόν τί ἂν δηλαδὴ ἐκεῖνος θέλοι, ὁ δέ, εἶπε φιλοσόφως διατεθεὶς εἶπε καὶ ἄλλως αὐτάρκης ὤν, ᾔτησε μὲν οὐδέν, τὰ δὲ ῥηθέντα στίχον δηλαδὴ ἐφώνησε. μονονουχὶ φάμενος, τούτου καὶ μόνου δεῖσθαι τοῦ, τὸν φίλον στρατηγὸν εὐτυχεῖν. ὁ δὲ ὑπείροχος, παρὰ ὀλίγον κύριον. οὗ υἱός, ὁ ὑπειροχίδης Ἰτυμονεύς.

τὸ δὲ

τὸ δὲ γενεῇ ὑπέρτερος, ἀντὶ τοῦ εὐγενείᾳ. Καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ὅτι Ἴωνες, ὑπέρτερον τὸν νεώτερον λέγουσιν. ὡς λέγειν ἐνταῦθα τὸν Νέστορα, ὅτι νεώτερος μὲν ὁ ἀχιλλεύς. σὺ δὲ πρεσβύτερος. ὥστε ἐκεῖνον μᾶλλόν σοι πειστέον, οὐ μὴν τὸ ἀνάπαλιν. τὸ δὲ φάσθαι καὶ ὑποθέσθαι καὶ σημαίνειν, εἰσὶ μέν πως ἰσοδυναμα ὡς ἐν ταυτολογίᾳ. διὸ καὶ παράκεινται. λαμβάνονται δὲ ἀντὶ προστακτικοῦ. καὶ τὸ μὲν ὑποθέσθαι, τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐξ οὗ ὑποθήκη λέγεται ἡ παραίνεσις. τὸ δὲ σημαίνειν, πρῶτον ὑποδηλοῖ τὸν ἀχιλλέα εἶναι ὁ τηλικοῦτος, μετὰ τὸν διδάσκαλον φοίνικα, καὶ τοῦ πατρόκλου σημαίνοντος ἀνέξεται. ἐκ δὲ τοῦ φάσθαι, καὶ ἡ ῥηθησομένη παραίφασις οἷς σύστοιχον καὶ τὸ παρειπεῖν μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, θυμὸν ὀρίνας παρειπών. τὸ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν, ἔπαινος ἀχιλλέως ἐστὶν ὡς στερεοῦ καὶ μὴ ἁπλῶς πειθομένου εἰ μὴ ἐπ' ἀγαθῷ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς μὲν ἐν ταῖς λιταῖς τὸν ἀχιλλέα παραινέσεων ἀναμιμνήσκων πατρικῶν, εἰς πλάτος ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη, διατίθεται αὐτάς. Νέστωρ δ' ἐνταῦθα, μέμνηται μὲν τοῦ τοιούτου κεφαλαίου ὁμοίως, πλὴν ἐν στίχῳ ἑνὶ διὰ τὸ προειλῆφθαι τὴν τοιαύτην ἐκεῖ μέθοδον. ἃ δὲ ὁ Μενοίτιος τῷ υἱῷ Πατρόκλῳ ὑπέθετο πλατυλογεῖ. ὅτι καὶ ἐνδέχεται διὰ τὸ παρεῖναι τὸν πάτροκλον. τὸ δὲ σὺ λήθεαι καὶ ἑξῆς, ὀνειδισμός τε ἐστὶν ἅμα καὶ ἐρεθισμός, ὡς μὴ τοῦ πατρόκλου κατέχοντος τὸ πατρικὸν διδασκάλιον, ἄρτι δὲ ἀναμιμνησκομένου ἵνα νῦν γοῦν αὐτὸ ἀναλήψεται ἐνθυμηθείς, ὡς οὔτε ὁ ἑταῖρος ἀχιλλεὺς αἰὲν ἀριστεύει ὡς ἐπὶ τοσοῦτον μηνίων, οὔτε αὐτὸς ὑποτίθεταί τι σημαίνων πυκνὸν ἔπος. οὕτω δὲ ἀνωτέρω ἐν τῷ, μάλα ἠθέλετον, λήθην ὀνειδίζει τῆς πάλαι προθυμίας. καθ' ἣν τότε μέν, μάλα ἤθελον. νῦν δέ, τηλικοί δε ὄντες, ὀκνοῦσι τὸν πόλεμον, καὶ κεῖνται ἀπόμαχοι. τὸ δὲ ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν, περιττὸν ἔχει καὶ τὸ ἔτι καὶ τὸν καί σύνδεσμον δηλοῖ γὰρ τό, ἀλλὰ νῦν ταῦτα εἴποις. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ τίς οἶδεν εἰ τόδε γένηται, καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς π' ῥαψῳδίας κεῖται. τὸ δὲ σὺν δαίμονι, ἀντὶ τοῦ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ. παραίφασις δὲ ὥσπερ καὶ παρειπεῖν, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ φάσθαι πυκνὸν ἔπος ὡς προείρηται. γνωμικὸν δὲ τό, ἀγαθὴ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. ἔνθα προσληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τό, ἀγαθοῦ. οὐ γὰρ ἡ τοῦ τυχόντος ἑταίρου παραίφασις ἀγαθή ἐστιν, ἀλλ' ἡ τοῦ ἀγαθοῦ. τοιοῦτον καὶ τό, ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι πατρός. προσνοητέον γὰρ ἐκεῖ τό, ἀγαθὸν παῖδα. ἄλλως γὰρ οὐδὲν ἀγαθὸν κατοιχομένῳ πατρί, παῖς οὐκ ἀγαθός. ὁμοίου σχήματος καὶ τό, οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους. καὶ ἐκεῖ γάρ, ἀπὸ κοινοῦ νοεῖται τὸ δεινὰ ἐν τῷ εἰργασμένους. ἵνα λέγῃ ὡς οὐ δεινόν, δεινὰ πάσχειν τοὺς δεινὰ εἰργασμένους. τὴν δὲ θεοπροπίαν ἑρμηνεύων ἐν περιφράσει, ἐπήγαγε τό, καί τινα οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε μήτηρ. μονονουχὶ λέγων ὅτι θεοπροπία ἐστί, φάσις τις ἐκ Διὸς πανομφαίου δηλαδή. τὸ δὲ φόως γένηαι, ἀντὶ τοῦ ὠφελήσῃς, ὡς τῶν ἡττωμένων ὑπὸ σκότῳ διὰ αἰσχύνην δοκούντων εἶναι. διὸ παρατετηρημένως ὁ ποιητὴς ἔφη οὐχ ἁπλῶς αἴκεν φῶς γένοιο ἀλλὰ αἴκέν τι φόως. οὐ γὰρ ἁπλῶς φῶς ἡ ὠφέλεια ἢ ἡ νίκη, ἢ ἡ ἐπικουρία. ἀλλά τι φῶς καὶ ὡσανεὶ φῶς. λέγει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς προαναφωνητικῶς διὰ τοῦ Νέστορος, καὶ ὡς οὐ μόνον αὐτὸς ὁ ἀχιλλεύς, ἀλλὰ καὶ εἰκασμὸς αὐτοῦ, τοὺς τρῶας ἔχει ἐκφοβεῖν. ὅθεν καὶ ἀξιοῖ βοηθῆσαι διὰ πατρόκλου τὸν ἀχιλλέα τοῖς ἕλλησι μὴ κινδυνεύοντα. ἐν οἷς ἅμα καὶ κολακεύει σωφρόνως τὸν ἀχιλλέα εἰπὼν τὰ ἐκείνου ὅπλα καὶ μόνον ὀφθέντα, ἀριστεύσει φαντάσαντα τὸν ἀχιλλέα. σεμνὸν δὲ καὶ τῷ πατρόκλῳ τὸ εἰς ἀχιλλέα τυπωθῆναι καὶ οὕτω νόθῳ ἀχιλλεῖ φανέντι, μέγα στῆσαι τρόπαιον. ἵνα τῷ τῆς ὁπλίσεως εἰκασμῷ, ἄλλος φανήσεται ἀχιλλεὺς κατὰ φιλίας ὅρον, ὃς τὸν φίλον τινί, ἄλλον αὐτὸν εἶναί φησι. τὸ δὲ ἴσκοντες, ποιητικὴ μέν ἐστι λέξις καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ ἄλλαι, καὶ οὐκ εὔλαλος τῷ καταλογάδην γράφοντι. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἴσω ἐξ ἧς ὡς εἴσκω, καὶ διαλύσει ἀναγκαίᾳ, ἐΐσκω, ἵνα μονοφθογγῆται ἀναλόγως ἡ παραλήγουσα. καὶ ἀφαιρέσει, ἴσκω. ἐξ οὗ καὶ τό, ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. τὸ δὲ ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέμοιο, οὐ μόνον πρὸς ἔντι τὸ σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καθόλου δύναται λέγεσθαι. διότι ἡ τῶν κατακράτος νικωμένων ἀνάπαυσις, παρὰ μικρὰν γίνεται ῥοπήν, καὶ ἀνδρὸς ἑνὸς ἐπιφάνεια κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ φόβου ὑπόνοια, μεγάλην ὡς τὰ πολλὰ μεταβολὴν ἐνηργάσατο. τοῦ δὲ ἀνάπνευσις ῥῆμα ὂν τὸ ἀναπνεῦσαι, ἀνωτέρω αὐτοῦ ἐτυμολογικῷ τρόπῳ κεῖται. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ ῥεῖα δὲ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ὤσαισθε, κεφάλαιόν ἐστιν ὃ καλεῖται δυνατόν. κατασκευάζει γὰρ ὁ γέρων, ὅτι ῥᾷον οἱ τρῶες νικηθήσονται. ἀξιῶν καὶ οὕτω ἀκινδύνως τὸν ἀχιλλέα βοηθῆσαι τοῖς ἀχαιοῖς.

Ὅρα δὲ τὸ ἀκμῆτες καὶ τὸ κεκμηότες, ἐν οἷς καθὰ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, κοινότερον φυλάσσεται τὸ κ πρὸ τοῦ μ, μετὰ τὴν συγκοπήν. ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ, ἀγμῆτες ἂν εἴποι καὶ κεγμηότες διὰ τοῦ γάμμα κατὰ τὸ ἔοικα μὲν ἔοιγμεν παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ κατὰ τὸ δοκῶ δόγμα. τὸ δὲ ὤσαισθε, κυριολεκτεῖται καὶ νῦν. κάτωθεν γὰρ ἐκ τῶν νηῶν ἐπὶ τὴν ἠνεμόεσσαν φεύγοντες Ἴλιον οἱ τρῶες, ὀρθῶς ὠθεῖσθαι λεχθήσονται κατὰ τό, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. εὐκτικῶς δὲ γράφεται τὸ ὤσαισθε. ὡς δηλοῖ πάτροκλος ἐν τοῖς ἑξῆς τὰ τοῦ Νέστορος πρὸς ἀχιλλέα λαλῶν καὶ παρῳδῶν ὡς ἐν μεταποιήσει τὸ ὤσαισθε, εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ τὸ ὠσαίμεθα. Ἰστέον δὲ ὅτι ὠθεῖν κυρίως μέν, τὸ ῥηθέν ἐστι. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως κοινότερον, τὸ βιαίως ἀποκινεῖν. οὕτω γάρ τις ὠθεῖν καὶ ἀντωθεῖν λέγεται, καὶ προωθεῖν, καὶ ἐξωθεῖν. τοιούτου δὲ ῥήματος πρόσηται καὶ τὸ ὠστίζεσθαι ὃ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ κεῖται, καὶ ὁ ὠθισμός. ἐκ τοιαύτης δὲ σημασίας καί τις κωμικὸς μαρωνίτης κατὰ βροντῆς παίξας, ἔφη τό, ἐξέωσε βροντὴν ἠλέματος ὁποίαν ἀροτὴρ γέρων χαλᾷ βοῦς, παίξας εἰς τὴν βροντὴν καὶ αὐτὸς,

ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐν τούτοις δὲ λέγεται κεφαλαιωδῶς πρὸς τῶν παλαιῶν, καὶ ταῦτα. ὡς δὴ μὲν τῶν ἰδίων τουτέστι δὴ τῶν οἰκείων διηγημάτων, εἰς ζῆλον ὁ Νέστωρ ὅμοιον προκαλεῖται τὸν Πάτροκλον. ἀναμνήσας δὲ τῆς παλαιᾶς θυσίας, ἐνδείκνυσι πικρῶς καὶ ἀδικεῖν φησιν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀχιλλέα, τῆς βασιλικῆς συμμαχίας ἀφισταμένους ἣν ὡς καὶ προὐπελαλήθη ἐπὶ θεοῦ μάρτυρος ἐποιήσαντο, εἴπερ τότε φιλοφρονησάμενοι, περιορῶσι νῦν τοὺς ξένους αἰρουμένους. οἷς δὲ λέγει περὶ Μενοιτίου καὶ Πηλέως, παραβαίνειν αὐτοὺς ὑποθήκας πατρικὰς ὑποφαίνει ὡς τρόπον τινά, μισοπάτορας. αὔξει δὲ καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως φιλότιμον, ἐκείνῳ τὸ πᾶν ἀνατιθεὶς, οὐ μόνον τὸ κινδυνεῦσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ περιγενέσθαι τῶν Τρώων τοὺς Ἀχαιούς. δείκνυσι δὲ καὶ εὐχερεστάτην τὴν χάριν, εἰ καὶ μόνος Ἀχιλλέως εἰκασμὸς τὴν νίκην ἀπεργάσεται. διδάσκει δέ φασιν ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, καὶ μὴ δὲ ῥαδίως οὕτω τῶν πραγμάτων ἀπέχεσθαι ἀλλὰ διαφόρως προσλιπαρεῖν εἴτουν προσμένειν ταῖς πράξεσιν. ἰδοὺ γὰρ ὁ Νέστωρ μηδὲν ἀνύσας τὸ πρῶτον οἷς ἐβουλεύσατο περὶ τῶν πρέσβεων, ἑτέρᾳ μεθόδῳ ταύτῃ πρεσβείας διὰ τοῦ Πατρόκλου χρησάμενος, ὤνησε. σιγηλὸν δέ φασι καὶ ἐκεῖ τὸν Πάτροκλον καὶ μειλίχιον κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ὑποτίθεται καὶ αἰδήμονα. ὃς, καὶ ταῦτα ἐπειγόμενος, ἀνέχεται μακρολογοῦντος τοῦ Νέστορος. καὶ ἀκούσας πολλὰ, οὐδὲν ἀντιφθέγγεται. ἀλλὰ καταπεισθεὶς, ὄρινε γάρ φησιν αὐτῷ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὁ Νέστωρ, ἔβη θέειν ἐπ' Ἀχιλλέα ποιήσων τὰ τῆς πρεσβείας. ἔτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις, ἰστέον καὶ ὡς πολλοὶ τόποι τῆς ἐκκειμένης Νεστορέης ἀφηγήσεως, χρησιμεύουσιν εἰς πεζοῦ λόγου παραπλοκάς. οἷον ἐπὶ δυστυχίᾳ πολέμου, ῥητέον τό, οὐδέ τι οἶδε πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι, κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. γέροντι δὲ ἀνακαλουμένῳ τὴν πάλαι ἀκμὴν, οἰκεῖον τό, οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς ἔσθ' οἵη πάρος, καὶ ἑξῆς. ὁμοίως καὶ τό, εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη ὡς ὁπότε τόδε ἐποίησα. ἀριστέως δὲ φράσιν λαλεῖ τό, ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἀπὸ χειρὸς, ἄκοντι. κὰδ δ' ἔπεσε. λαοὶ δὲ περίτρεσαν. φυγὴν δὲ ἐκ μεγάλης ῥοπῆς φράζει τό, τῆς, οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο. κοινὴν δὲ ἐπέλευσιν ἐχθρῶν δηλοῖ τό, οἱ δὲ πάντες ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι. πολιορκητικὸν δὲ τό, τὴν δ' ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες. ἔνθα διπλῆ σύνταξις. ἢ γὰρ τὴν δ' ἀμφεστρατόωντο, ἢ ἀμφεστρατόωντο, τὴν δὲ διαρραῖσαι θέλοντες. προθυμίαν δὲ στρατιωτῶν παριστᾷ τό, οὐδ' ἀέκοντα λαὸν ἄγειρεν, ἀλλὰ μάλα ἐσσυμένους πολεμίζειν. ἔνθα καὶ ἀττικῶς ἀπεδόθη τὸ ἐσσυμένους πρὸς τὸ λαόν. πολέμου δὲ μεγάλου παραστατικὸν τό, ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον ἄρηος. ῥοπῆς δὲ πολέμου δηλωτικὸν τό, κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες ἦγον ἀναλεγόμενοι πανοπλίας. καὶ ἄλλα δὲ ἄλλως πολυειδῶς παραπλακήσονται.

Ὅτι περί που τὰς τοῦ Ὀδυσσέως νῆας, ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς ἀγορή τε θέμις τε. ἐκεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ θεῶν τετεύχατο βωμοί. ὡσὰν ὁ σοφὸς πᾶσιν ἐπιστατεῖ τοῖς τε ἀνθρωπίνοις τοῖς τε θείοις. Ὅτι εἰπόντος Ὁμήρου ὡς Εὐρύπυλος βεβλημένος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ ἀντεβόλησε Πατρόκλῳ σκάζων ἐκ πολέμου, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο, αἷμα μέλαν κελάρυζε. νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν. θαυμάζουσι τὸν λόγον τῆς συντομίας οἱ ῥήτορες ὡς διὰ βραχέων πολλὰ δηλώσαντα. καμάτου μὲν γὰρ σημεῖον, ἱδρώς, τραύματος δὲ, αἷμα. τὸ δὲ σκάζειν, ἀλγηδόνος γινόμενον ἐκ τοῦ κῶ τὸ κεῖμαι κάζω κατὰ παραγωγήν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σκάζω. δοκεῖ γὰρ ὁ σκάζων, ἐθέλειν κεῖσθαι τῇ εἰς πτῶμα παρεκκλίσει. νότιον δὲ ἱδρῶτά φασιν οἱ

Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἷξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
Ἦεν, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί,
Ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησε,
Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
Σκάζων ἐκ πολέμου. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
Ὤμων καὶ κεφαλῆς. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν κελάρυζε. νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως,
Ἤ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοί,
Ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται. ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.

ὑπὸ

Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων. τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστὸν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε
Ἐσθλὰ, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος κενταύρων.
Ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων.
Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα
Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος
Κεῖσθαι. ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν ἄρηα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα, τί ῥέξομεν Εὐρύπυλ' ἥρως;
Ἔρχομαι ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
Ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε γερήνιος οὖρος ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
Ἦ. καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν, ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην. θεράπων δὲ ἰδὼν, ὑπέχευε βοείας.
Ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ,
Ὀξὺ βέλος περιπευκές. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν
Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον. ἥ οἱ ἁπάσας
Ἔσχ' ὀδύνας, τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ὑπομνηματισταί, τὸν ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα, τὸν οἱονεὶ νόσιον. οἱ δὲ, τὸν πάνυ τὸ σῶμα ὑγραίνοντα, ἐκ τοῦ νότου ἀνέμου ὄντος ὑγροῦ. καὶ ἔστιν ἐκ τούτων ἀστείσασθαι, ἀττικὴν νόσον εἶναι τὴν νότον ὡς οἷα τοῦ σ' μεταληφθέντος ἀττικῶς εἰς τὸ ταῦ. τὸ δὲ κελαρύζειν, διαψίλειαν τοῦ ῥέοντος αἵματος δηλοῖ. ὡς οὐχ ἁπλῶς καταῤῥέοντος, ἀλλὰ καὶ μετά τινος ποιοῦ ἤχου. τὸ δὴ τοιοῦτον αἷμα, καὶ ἀνακοντίζοι ἄν. ὅπερ ἀλλαχοῦ φησὶν ὁ ποιητής. τὸ δὲ νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦν, οὐ μάτην ὡς ἐπὶ στίχου συμπληρώσει κεῖται. ἀλλὰ δεινῶς ἐγράφη. ἐπεὶ γὰρ αἵματος μὲν πολλὴ ῥύσις λειποθυμίαν ἐμποιεῖ, καί που ἐντεῦθεν καὶ ἀλλοφροσύνην, τὸν δὲ Εὐρύπυλον ἐθέλει ὁ ποιητὴς νήφειν ἐφ' οἷς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. προαναφωνεῖ, ὡς οὔπω ἡ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν κατεπόνησεν. Ὅρα δὲ τὸ βεβλημένος, ὅτι καὶ αὐτὸ οὐχ ἁπλῶς καὶ εἰκαίως παρεῤῥίφη ἀλλ' ὡς ἐπίσημον ἐν νῷ τοῦ ἥρωος. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα πάλιν φησί. τὸν δ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ηὔδα. καὶ ἔστι σημειώματος ἄξιος Εὐρύπυλος καί τινος δὲ οἴκτου, εἴπερ ὁ μὲν Μαχάων τὸν ὦμον βεβλημένος, πολλῆς ἐπιμελείας τυγχάνει, καὶ ἐφ' ἅρματος κομίζεται, ὁ δὲ Εὐρύπυλος, οὐδὲ τὸν ὑπανέχοντα ἔχει ἀλλὰ σκάζει, αὐτὸς βαδίζων. διὸ καὶ οἰκτίζεται αὐτὸν ὁ Πάτροκλος εἰπόντα. ἀλλ' ἐμὲ μὲν σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆας καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ βεβλημένος ἀντεβόλησεν, ἔχει τι παρηχήσεως. Ὅτι Νέστωρ μὲν στοχαζόμενος εἶπεν ὡς ὀλοφύρεται τοὺς ἀχαιοὺς ἀχιλλεύς. Πατρόκλῳ δὲ αὐτὸς ὁ ποιητὴς τὸ τοιοῦτον πάθος ἐπιμαρτύρεται. ὀλοφυρόμενος γοῦν πρὸς Εὐρύπυλον λαλεῖ ὅσα τις εἴποι ἂν, περί τινων οἷς ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ ἀπέκειτο πεσεῖν. ἃ δηλοῖ καὶ ἑξῆς. ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, ἄσειν ὅ ἐστι κορέσειν ἐν τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ, τουτέστι λευκῇ πιμελῇ. ἀπὸ τοῦ ἀργὴς ἀργῆτος ἀργῆτι κατὰ συστολὴν τῆς παραληγούσης. τοῦτο δὲ πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ, ἀργῆτι κεραυνῷ. δηλοῦται δ' ἐνταῦθα τὸ εὐγυμνάστους εἶναι τοὺς ἀχαιοὺς καὶ διὰ τοῦτο εὐλιπεῖς. ὥς που καὶ πόδας ὁ ποιητὴς λέγει λιπαρούς. χαρακτηρίζει δὲ καὶ ὁ κωμικὸς τοὺς γυμναζομένους διὰ σώφρονος λιπαρότητος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν πατρὶς παρονομασθὲν ἐκ τοῦ πατρὸς, οὐ δήπου γὰρ ὑποκεκόρισται ὅτι μὴ δὲ οἶδεν Ὅμηρος τοιαῦτα, σεμνῶς ἔχει. τὸ μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον πατρίδιον, φανερῶς ὑποκορίζει κωμικώτερον. δι' οὗ. αὗται ἤγουν αἱ ἑταιρίδες, βιάζονται εἰσελθοῦσαι, τοὺς μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλούμεναι πατρίδια. ὅπερ ἐστὶ πατέρων ὑποκορισμός. τοὺς δ' ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους. λέγει δὲ ἀπφάρια, κατά τινας τὰ ἀδελφίδια. μάλιστα δὲ τὰ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς γὰρ δωρικῶς ὁ πατὴρ ἀφ' οὗ δηλαδή τις ἔφυ. τὸ δὲ ἆ δειλοί, καὶ ἐνταῦθα οἶκτον ἐμφαίνει διὰ τοῦ κλητικῷ ἐπιῤῥήματι ὅμοιον ὂν τῷ, ὦ δείλαιοι. Ὅτι τὴν τοῦ Νέστορος ὁ Πάτροκλος ὑποπτεύων δεινότητα μήποτε οὐκ ἀληθῶς ἀλλὰ πιθανῶς τὸν ὑπὲρ ἑλλήνων ὡς κινδυνευόντων λόγον μετεχειρίσατο, ἐρωτᾷ τὸν Εὐρύπυλον. ἤ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' ἀχαιοί, ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες. καὶ ἀκούει, ὡς οὐκέτι διογενὲς πατρόκλεις ἄλκαρ ἀχαιῶν ἔσεται ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται. τουτέστι πρὸς αὐταῖς ἀναιρεθήσονται ταῖς ναυσίν. ἕτεροι δὲ τοῦτο περὶ τῶν τρώων νοοῦσιν ὡς αὐταῖς ἐμπεσοῦνται ταῖς ναυσὶν οἱ τρῶες ὅ ἐστι προσρήξουσι, διώκοντες τοὺς ἕλληνας. οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, κεῖνται ὡς καὶ προεδηλώθη, βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε χερ-

σὶν ὑπὸ τρώων. τῶν δέ φησι σθένος ὄρνυται αἰέν. ὁ δ' ἀκούει αὖ τὸν Πάτροκλον, εἴπερ ἀκούσας τοῦ Νέστορος χρῆναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν αἰὲν ἀριστεύειν, αὐτὸς μὲν οὐχ οὕτω ποιεῖ, ἀνέχεται δὲ τῶν τρώων ἀνδριζομένων ἀεί. Ορα δὲ τὸ ἤδη καὶ ἐνταῦθα μέλλοντι συνταχθὲν ἐν τῷ ἤδη φθίσονται. οὐκ ἐκ τοῦ φθίνω δὲ τὸ φθίσονται ὡς οὐδὲ ἡ φθίσις καὶ ὅσα τοιάδε, ἀλλ' ἐκ τοῦ φθίω. Ιστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν οὕτω γράφεται διὰ διχρόνου τὸ, φθίσονται. ἐν μέντοι τῷ, φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ἑτέρως διὰ τοῦ ἦτα ἐστὶν ἡ γραφή. ὡς ἀπὸ τοῦ φθῶ φθήσω τὸ περιλαμβάνω. ἵνα ᾖ τὸ μὲν φθίω, ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω. καθὰ καὶ τὸ φθίνω. καὶ τὸ σφάζω ἐξ οὗ τὸ σφαδάζω. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ φθήσω καὶ φθάσω καὶ φθάνω καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐκ τοῦ φῶ τὸ λάμπω πλεονασμῷ καὶ αὐτὰ τοῦ θῆτα. Οτι πάτροκλος μὲν, παρὰ ἀχιλλέως δεδίδακται τὴν ἰατρικὴν ὡς ὁ ὁμηρικὸς Εὐρύπυλος λέγει. Αχιλλέα δὲ Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος κενταύρων. τοῦτο δ' οὐχ ὑπερθετικῶς εἴρηται, ὡς τῶν μὲν ἄλλων κενταύρων δικαίων ἁπλῶς ὄντων, αὐτοῦ δὲ δικαιοτάτου, ἀλλὰ ἀπολύτως οὕτως ὡς ἐν ἁπλῷ σχήματι. ὁ δίκαιος ἐν κενταύροις. ὡς καὶ ζεὺς θεῶν ὀλβιώτατος ἀντὶ τοῦ ὄλβιος ἐν θεοῖς. Επαφρόδιτος δέ φασι τὸ, δικαιότατος κενταύρων ἀντὶ τοῦ φιλοξενώτατος νοεῖ. δίκαια γάρ φησιν τὰ ξένια. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὑστερογενῆ ἀστείαν ὑπέρθεσιν ταύτην. φασηλῖται, παμφυλίων μοχθηρότατοι. σιδῆται δὲ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὀλβιώτατος ὀδμὴ, ὅπερ ἐν Οδυσσείᾳ κεῖται. ἔχει δὲ ἡ τοῦ εὐρυπύλου φράσις ἱκετευτικῶς πρὸς πάτροκλον πεποιημένη, οὕτω. ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ὡς προεγράφη, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν. μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζ' ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε, ἐσθλά. τά σε προτί φασιν ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι. ὃν ὁ ῥηθεὶς Χείρων ἐδίδαξε. περὶ δὲ τῆς νῦν ζητηθείσης ἰατρείας, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ὅρα δὲ τὸ προτί φασιν ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι οὗ ἡ ὑπέρβασις, οὐ μόνον κατὰ τὸ, τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ ὃ δή φησιν Ησίοδος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ πρὸς ἄλλος ἄλλου ἐτύπτετο. καὶ κατὰ τὸ, τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ ὁδὸν ἤνυον. καὶ, κατ' ἄλλος ἄλλο μέρος. Οτι περὶ τινος δυνατοῦ μὲν ὠφεληθῆναι περιστατηθέντος δὲ δεινῶς, ῥηθήσεται τὸ, οἴομαι τὸν δεῖνα ἕλκος ἔχοντα, χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος, κεῖσθαι. περὶ Μαχάονος δὲ ὁ ποιητικὸς Εὐρύπυλος τοῦτο φησίν. ἔνθα καὶ τὸν Ποδαλείριον πολεμικὸν εἶναι λέγει, φάζων οὕτως. ἰητροὶ μὲν γάρ. Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων. τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη. ὁ δ' ἐν πεδίῳ, τρώων μένει ὀξὺν ἄρηα, ὡς οἷα μενεπτόλεμος δηλονότι ἐν μάχῃ σταδίῳ. τοῦτο δὲ καινότερον πέφρασαι, τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν καὶ κοινὸν, οὕτω. τὸν μὲν, οἴομαι κεῖσθαι, τὸν δὲ, μάχεσθαι. εἰπὼν δὲ ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς τὸ, ἰητροὶ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων τοὺς ἐξόχους εἶπεν. ἄλλως γὰρ, πολλοὶ ἐν ἀχαιοῖς ἰατροί. ὡς δηλοῖ τὸ, τοὺς μὲν, ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφεπένοντο. ἦν δὲ καὶ ἀχιλλεὺς ὡς ἐρρέθη τοιοῦτος. ἤδη δὲ καὶ πάτροκλος. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οἴομαι τὸν δεῖνα ἰατρὸν ἕλκος ἔχοντα κεῖσθαι χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἰητῆρος, δοκεῖ καὶ παροιμίᾳ δοῦναι ἀρχὴν τῇ, ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων, καὶ τοῖς τοιούτοις. παιδεύει δὲ καὶ καινὸν εἶναι, δέεσθαι ἵνα ἐπικουρίας ἐφ' οἷς πρώην ἄλλοις ἐβοήθει. ὀξὺς δὲ καὶ νῦν ἄρης. ἢ ὁ ταχὺς, ἢ ὁ τμητικός. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀξέων βελῶν, ἢ ὁ ἐνθουσιώδης. ὀξεῖς τε γὰρ λέγονται οἱ θυμικώτεροι. καὶ ὁ ἄρης δὲ, κακὸν ὁμοίως ἐστὶ μαινόμενον. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ ἀπεδέξατο δὶς εἰπεῖν Ομηρος ἰητρόν. ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἰητῆρα ἔθηκεν. Οτι τὸ, πῶς ἄρ ἔοι τάδε ἔργα, τί ῥέξομεν. πᾶς εἴποι ἂν ἀμφιβάλλων ἐπὶ πρακτέοις. ἐνταῦθα δὲ Πάτροκλος αὐτό φησι διστάζων τίνα σωστέον, Εὐρύπυλον τὸν ἕνα, ἢ τὸ πᾶν πλῆθος τῶν ἀχαιῶν, καθὰ Νέστωρ φησὶν ἐπέτελλεν οὖρος ἀχαιῶν ὅ ἐστι φύλαξ, ἔφορος, ὁ ἐν ἄλλοις ἐπίουρος. καὶ νικᾷ ὁ ἔλεος ὁ ἐπὶ τῷ Εὐρυπύλῳ. οἰκονομεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο, διὰ πιθανότητα. ἵνα παραμείνας ὁ πάτροκλος, ἐμβραδύνῃ ἕως τειχομαχία δεινὴ γένηται. καὶ ὁ μέγας κίνδυνος ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν ἐρεθίσῃ μᾶλλον αὐτὸν, ἱκετεῦσαι τὸν ἀχιλλέα. οὐ γὰρ οὕτω πείθει λόγος ἐν τοῖς τοιούτοις οἰκτίζεσθαι, ὡς ἡ τῶν γινομένων θέα, καθὰ καὶ προείρηται. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ, πῶς τ' ἄρ ἔοι τάδε ἔργα, ἐντελῶς ἄρτι ῥηθὲν, ἐν τοῖς ἐλλιπῶς ἐρεῖ ἡ ἥρα ἐν τῷ, πῶς κ' ἔοι. ἤγουν πῶς ἂν εἴη τάδε τινά. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ἔοι, εὐκτικὸν δευτέρου ἀορίστου. ἐκ τῆς ἐὼν ἐόντος μετοχῆς. δῆλον δ' ὅτι τὸ τί ῥέξομεν, ἐπιτέμνει ταυτολογικῶς κομματικώτερον τὸ, πῶς ἄρ ἔοι τάδε ἔργα. Οτι τὸ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἦγεν ἐς κλισίην πάτροκλος εὐρύπυλον, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ στήθει αὐτὸν ἀγκαλισάμενος. ἔνθα θεράπων μὲν ὑπέχευε βοείας, πάτροκλος δ' ἐκτανύσας τὸν εὐρύπυλον, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ ὀξὺ βέλος περιπευκές. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζεν ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὰν χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει κομματικῶς. ἥ οἱ ἁπάσας ἔσχ' ὀδύνας. εἶτα καὶ τοῦτο σαφηνίζων, ἐπιφέρει. τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο. τὴν λέξιν ἤγουν τὸ ὀδυνήφατον ἑρμηνεύσας κόμμασιν ἐφεξῆς δυσί. καθὰ καὶ τὸ ἕλκος ἐτέρσετο, διεσάφησεν ἐπαγαγὼν τὸ, παύσατο δ' αἷμα. τὸ δὲ βοείας κοινῶς μὲν εἰπεῖν, βύρσας δηλοῖ. ἄλλως δὲ ἐλλιπῶς ἔχει. λείπει γὰρ συνήθως τὸ, δορὰς. ἵνα εἴη τὸ πλῆρες, βοείας δοράς. ἡρωϊκὴ δὲ καὶ αὕτη στρωμνὴ ἔχουσα συμφερόντως, τὴν ὡς εἰκὸς ἐξ ἐπιμελοῦς βυρσοδεψήσεως μαλακότητα. ἧς δηλωτικὸν ὡς ἐπὶ ὑγροῦ τινος ῥηθὲν τὸ ὑπέχευεν. ἄλλως γὰρ ἠδύνατο εἰπεῖν, ὑπέθηκεν. εἰς δὲ τὸ ἐκτανύσας, φασὶν οἱ παλαιοὶ, δεῖν εἶναι ἐν τῷ βελουλκεῖν ἐν οἵῳ τις σχήματι τέτρωται. ἱστορεῖται οὖν, ὅτι ἰατρὸς βέλος ἐξέλκων, ὡς οὐχ ὑπήκουεν, ἐπύθετο τοῦ παθόντος, ἐν οἵῳ σχήματι συνέχθη τὸ τραῦμα τοῦ

δὲ εἰπόν

δὲ εἰπόντος ἱκετεύοντι αὐτῷ ἐκτμηθῆναι τὸ βέλος, ἀνακαθίσας ἐκεῖνος τὸν τραυματίαν, τὸ βέλος ἐξέλκυσε. τέμνεται δὲ μαχαίρᾳ τὸ βέλος, οἷα τῆς πληγῆς διαμπερὲς γενομένης. τὸ δὲ περιπευκὲς, ἐπίτασις μέν ἐστι τοῦ ἐχεπευκές. προτετίμηται δὲ νῦν τοῦ ἐχεπευκὲς, διὰ μετρικὸν δακτυλισμόν. λιαρῷ δὲ ὕδατι νίζεται τὸ τραῦμα, τουτέστιν εὐκράτῳ. τὸ μὲν γὰρ θερμόν φασιν εἰ καὶ πραΰνει τὰς ἀλγηδόνας, ἀλλὰ αἵματός ἐστιν ἀγωγόν. τὸ δ' αὖ ψυχρὸν, φρίκην ἐμποιεῖ. ἄριστον οὖν καὶ ἐνταῦθα τὸ μέσον. ὅρα δὲ ὅτι Εὐρύπυλος μὲν ἀνωτέρω τὰ ἄλλα καὶ αὐτὸς εἰδὼς, τὴν ἐκτομὴν δηλαδὴ τοῦ ὀϊστοῦ καὶ τὴν τοῦ αἵματος ἀπόνιψιν δι' ὕδατος λιαροῦ, ὅμως ἐπεὶ μὴ τέχνην εἶχεν, ἤπια φάρμακα ἐζήτησεν ἐπιπασθῆναι. ἴδιον γάρ φασι τοῖς κάμνουσιν ἐπιτάττειν ἐθέλειν τοῖς ἰατροῖς ἃ χρὴ πράττειν. Πάτροκλος μέντοι εὖ εἰδὼς, οὐ φάρμακον ἤπιον, ἀλλὰ ῥίζαν βάλλει ὅ ἐστιν ἐπιτίθησι πικρὴν, καὶ ταύτην χερσὶ διατρίψας οὐ μὴν λιθάνοις ὀργάνοις τισίν. ἔδει γάρ φασιν ἀδρομερὲς ἐπὶ ἐμφράξει τοῦ τραύματος εἶναι τὸ ἐπιτιθέμενον καὶ οὐ λεπτόν. ἵνα μὴ τοῦ αἵματος καχλάζοντος καὶ ἀπορρίπτοντος τὸ λεπτὸν, ἀπρακτῇ τὸ φάρμακον. τὴν δὲ τοιαύτην ῥίζαν, οἱ μὲν ἀχίλλειον ἐκάλεσαν. οἱ δὲ, ἀριστολόχειαν. ἣν ἔνιοι ἴσχαιμον λέγουσι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἔφη, ὡς οὐ μόνον τὰς ὀδύνας ἔσχεν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως ἐπεμέλοντο τῆς ῥιζοτομικῆς οἱ παλαιοί. καὶ ὅτι συνετοῦ ἀνδρός ἐστιν, ἀεὶ πρὸ χειρῶν οἱ ἔχειν τὸ χρήσιμον. ἰδοὺ γάρ ὁ Πάτροκλος συμπεριφέρει τὴν ῥίζαν ὡς χρησιμεύσουσαν εἴπου ἐξαπίνης περιτύχοι τραυματίᾳ τινὶ ὁποῖος αὐτῷ συνέκυρσεν ὁ Εὐρύπυλος. τὸ δὲ πικρὴν, οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς πεύκης παράγουσιν ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ τροπῇ τοῦ διχρόνου. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ Γίκου ἡρωϊκοῦ παλαιοῦ ὀνόματος ὡς ἀγχινοῦς ὄντος. ἵνα ᾖ πικηρὸν ὃ ἐν συγκοπῇ πικρόν. τὸ δὲ διατρίψας, παιωνικῶς ἀλλοιολεκτεῖται. ἀλλοῖον ὂν παρὰ τὸ διατρῖψαι τοπικῶς ἢ χρονικῶς. τὸ δὲ ὀδυνήφατον, πρὸς ὁμοιότητα παρῆκται τοῦ προσφάτου νεκροῦ. φῶ γὰρ φάζω τὸ φονεύω. ἐξ οὗ καὶ ὀδυνήφατον φάρμακον καὶ πρόσφατος νεκρὸς καὶ ἀρηΐφατος. εἴη δὲ ἂν ὁμοιοδύναμα τὸ φάσθαι ὅ ἐστι φονεῦσαι ὀδύνην. καὶ τὸ ἀκέσασθαι ὀδύνην. διὸ καὶ ταυτόν ἐστιν ὀδυνήφατον εἰπεῖν καὶ ἀκεσώδυνον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΑΠΟΒΑΝΤΕΣ οἱ Τρῶες τῶν ἵππων διαβαίνουσι τὴν τάφρον, καί τοι ἀπαισίου αὐτοῖς φανέντος οἰωνοῦ, καὶ εἰς πέντε τάξεις διαιρεθέντες, προσβάλλουσι τῷ τείχει τῶν Ἑλλήνων, ἔνθα Σαρπηδὼν, ἔπαλξιν κατασπᾷ. Ἕκτωρ δὲ λίθῳ βαλὼν τὰς πύλας, ἐπέβη ταῖς ναυσὶ, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες Τρῶες.

15 45

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ πρὸς μὲν ἡρῷον μέτρον ἐπιγραφὴ τῆς ῥαψῳδίας ταύτης, αὕτη. μῦ δὲ μάχη πρὸς τεῖχος. ὁ δ' ἔκθορε φαίδιμος Ἕκτωρ. ἄλλως δὲ διὰ μιᾶς λέξεως ἐπιγράφεται. τειχομαχία γάρ. οὕτω προπιπλωσαμένων τῶν παλαιῶν. Ὅτι χάριν σαφηνείας ἧς δι' ὅλου στοχάζεται Ὅμηρος εὐκρινῶν τὰ ποιούμενα, κεῖνται καὶ ἐνταῦθα ἔννοιαι δύο. μία μὲν ἀνακεφαλαιωτικὴ, καὶ συμπληρωματικὴ τῶν προσεχῶς ῥηθέντων. φησὶ γάρ. ὣς ὁ μὲν, ἤγουν ὁ Πάτροκλος, ἰᾶτο Εὐρύπυλον βεβλημένον. οἳ δ' ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. ἑτέρα δὲ ἀναφωνητικὴ καὶ ὑποσχετικὴ τῶν ἐφεξῆς, αὕτη. οὐδ' ἄρ ἔμελλε τάφρος ἐπισχήσειν Δαναῶν ὁ τεῖχος ὕπερθεν εὐρὺ τὸ, ἤγουν ὅπερ

Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον. οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε

Τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν, καὶ τεῖχος ὕπερθεν
Εὐρύ. τὸ, ποιήσαντο νεῶν ὕπερ. ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν. οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας.
Ὄφρά σφιν νῆάς τε θοὰς, καὶ ληΐδα πολλὴν,
Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο, θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων. τὸ, καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' Ἀχιλλεὺς,
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δὲ λίποντο,
Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
Τεῖχος ἀμαλδῦναι ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
Ὅσσοι ἀπ' ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι,
Ῥῆσός θ' ἑπτάπορός τε, κάρησός τε, ῥοδίος τε,
Γρήνικός τε, καὶ αἴσηπος, δῖός τε σκάμανδρος,
Καὶ σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.
Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον. ὗε δ' ἄρα ζεὺς
Συνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
Αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
Ἡγεῖτ'. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες ἀχαιοί.
Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον ἑλλήσποντον.
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
Τεῖχος ἀμαλδύνας, ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Κὰρ ῥόον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.
Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Θησέμεναι. τότε δ' ἀμφὶ μάχη, ἐνοπή τε δεδήει
Τεῖχος ἐΰδμητον. κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
Βαλλόμεν'. ἀργεῖοι δὲ διὸς μάστιγι δαμέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ.

ὅπερ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ. ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν. καὶ ἑξῆς. ἔστι δὲ μάχεσθαι ὁμιλαδὸν, τὸ κατὰ πλῆθος καὶ ἀναμὶξ καὶ ὅ φασι κατὰ ἴλας. οὐ μὴν μονομαχικῶς καὶ ὡς ἂν ποιητὴς εἴποι, μονάξ. τὸ δὲ σχήσειν, ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν ἢ ἀνέξεσθαι. τὸ δὲ τεῖχος εὐρὺ, προκατασκευάζει τὴν ἐν τοῖς ἑξῆς τειχομαχίαν, ὡς τοιούτου τείχους ἀγαθοῦ ὄντος τοῖς μαχησομένοις ἐπ' αὐτοῦ. μετ' ὀλίγα δὲ τὸ μέγα τεῖχος ἀχαιῶν, τὰς τρεῖς διαστάσεις δηλοῖ, τὴν μηκικὴν, τὴν κατὰ τὸ εὖρος, καὶ τὴν εἰς ὕψος, καθ' ἃς μέγα τὸ τεῖχος. τὸ δὲ ὕπερθεν, εἰ μὴ συντάσσεται μετὰ τοῦ εὐρὺ, ἵνα δηλοῖ τεῖχος οὐ μόνον πλατὺ ἐν τοῖς θεμελίοις, ἀλλὰ ἕως ἄνω, διαστέλλει πάντως πρὸς τὴν ἔνερθεν τάφρον διὰ τὸ βάθος, αὐτὸ ὕπερθεν ὂν διὰ τό ἀντικείμενον τῷ βάθει ὕψος. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον νεῶν ὕπερ, τοιοῦτόν τι σημαίνειν. τὸ δὲ ποιήσαντο, ταυτὸν τῷ ἐσκεύασαν, καὶ ἔστιν ἡ λέξις κοινὴ μὲν, καιριωτάτη δέ. πολλαχοῦ κειμένη καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς. τὸ δὲ ὕπερθε, καὶ τὸ ὕπερ, ἔχουσί τι κάλλους ἐγγὺς παρακείμενα. τάφρους δὲ ἐλαύνεσθαι τί ἐστι, δηλοῦται ἀλλαχοῦ.

Ὅτι ἐν τῷ γράμματι τούτῳ, τὴν πεδιάδα μάχην ὁ ποιητὴς ἐπὶ τειχομαχίαν μετάγει. ὡς ἂν μὴ δὲ τοιαύτην ἰδέαν πολέμου ἀφήσει ἀλογογράφητον. οὐ χεῖρον καὶ τὴν τειχοποιΐαν φθάσας ἀνέπλασεν ἐν τῷ τέλει τῆς η ῥαψῳδίας. αὐτὸς τὸ τεῖχος ἐγείρας ὡς καὶ προερρέθη, αὐτὸς καὶ ἀφανίσας καὶ καταρρίψας ὡς παντελῶς πλάσμα ὂν αὐτοῦ. συναφανίζων τοῖς ἐρειπίοις, καὶ τοὺς ὑστέρους ἔλεγχον, καὶ καλῶς αὐτὸ διά τε Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος. ἤγουν διὰ σεισμοῦ ὡς εἰκὸς καὶ κατακλυσμοῦ. ὧν τοῦ μὲν, αἴτιος ὁ σεισίχθων καὶ ἐννοσίγαιος Ποσειδῶν. τοῦ δὲ, ὁ νεφεληγερέτης ἥλιος. σημειοῦνται δέ τινες χαριέντως ἐντεῦθεν, ὡς οὐ μετὰ πολὺ τῶν τρωϊκῶν γέγονεν ὁ ποιητής. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο, εἶπεν ἂν φασὶν, ὃ καὶ ἄλλως ἦν εἰκὸς ὑπονοεῖν, ὅτι καὶ μήκει χρόνου τὸ τεῖχος ἠφάνισται ὡς αὐτοσχεδίως ᾠκοδομημένον, καὶ οὐκ ἂν οἷον αἰτήματι οὕτως ἐργώδει ἐχρήσατο τῷ, ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀπόλλων ἠφάνισαν αὐτὸ, ποταμῶν ὀκτὼ στόματα τρέψαν-

τες εἰς ἕν, καὶ ἀγαγόντες ἐπ' αὐτὸ ἐφ' ἡμέρας ἐννέα, καὶ τοῦ διὸς ἅμα συνεχῶς ὕοντος, καὶ Ποσειδῶνος ἀναμοχλεύοντος τὰ θεμέλια, καὶ ἀμάθῳ τὸν τόπον καλύπτοντος. ὡς ἂν αἰγιαλὸς τὸ πᾶν γένηται καὶ μὴ δὲ ἴχνος μένῃ τοῦ ὅλου τείχους. ἐκτίθεται δὲ καὶ αἰτίαν τοῦ τοιούτου δῆθεν ἀφανισμοῦ, τὸ μὴ δοῦναι τοὺς ἀχαιοὺς θεοῖς ἑκατόμβας ὅτε τειχίζειν κατήρξαντο. ἀλλὰ θεῶν ἀέκητι γενέσθαι. γυμνάζων τοὺς ἀκροατὰς εἰς εὐσέβειαν, καὶ παραινῶν, πάντα σὺν θεῷ πράττειν. Σημείωσαι δὲ ὅπως καὶ τὸ περὶ τοῦ τείχους τοῦτο, εἴτε ἱστόρημα, εἴτε ἁπλῶς νόημα, δισσὴν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, κατεμέρισε ῥαψῳδίαις, ἐν μὲν τῇ η, Ποσειδῶνος μὲν γογγύσαντος, διὸς δὲ ἐπιτρέψαντος τὸν τοῦ τείχους ἀφανισμόν. ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ τρόπου προαναφωνουμένου, καθ' ὃν ἐκ θεομηνίας ἀφανὲς ἔσται χρόνῳ ὕστερον τὸ τεῖχος ὑπὸ Ποσειδῶνός τε καὶ ἀπόλλωνος. καὶ τῆς αἰτίας δὲ σαφέστερον ἐκτιθεμένης, καὶ τοῦ χρόνου δὲ δηλουμένου σαφῶς, καὶ τοῦ πράγματος λαλουμένου πρὸς ἐνάργειαν. φησὶ γὰρ ὡς ἐπεὶ οὐ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας δαναοὶ ὄφρά σφιν τὸ τεῖχος νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλὴν ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο ἀθανάτων, διὰ τοῦτο οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν. εἶτα ἐπάγει ἀσυνδέτως τὸ, ὄφρα μὲν ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' ἀχιλλεὺς, καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν ὅ ἐστιν ἔπελε, τόφρα δὲ ἤγουν ἐν τοσούτῳ δὴ, καὶ μέγα τεῖχος ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν, ἤτοι ἁπλῶς ἐν τῷ πέδῳ ἑστός. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν τρώων θάνον ὅσοι ἄριστοι, πολλοὶ δ' ἀργείων οἱ μὲν, δάμεν, οἱ δὲ λίποντο, πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα ἔβησαν, δὴ τότε μητιόωντο ποσειδάων καὶ ἀπόλλων, τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. ὅσσοι ἀπ' ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι. ῥῆσός θ' ἑπτάπορός τε, κάρησός τε, ῥόδιός τε, καὶ αἴσηπος, δῖός τε σκάμανδρος καὶ σιμόεις. ὅθι τουτέστι μεταξὺ σκαμάνδρου καὶ σιμόεντος, πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. τῶν, ἤγουν τούτων πάντων, ὁμόσε στόματα ἔτραπε φοῖβος ἀπόλλων, ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον, ὗε δ' ἄρα ζεὺς συνεχές. ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη. αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, ἡγεῖτο. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε φιτρῶν καὶ λάων, τὰ, ἤγουν ἅπερ θέσαν μογέοντες ἀχαιοί. λεῖα δ' ἐποίησε παρ' ἀγάρροον ἑλλήσποντον. αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν ἤγουν ἐσκέπασε, τεῖχος ἀμαλδύνας. ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον ἧπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ. εἶτα καθιστῶν συμπληρωτικῶς τὸ νόημα, φησίν. ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπίσσω ἤγουν ὕστερον χρόνῳ, ποσειδάων καὶ ἀπόλλων θησέμεναι. τότε δ' ἀμφὶ μάχη καὶ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς φράζει τὸν ἐσόμενον τοῦ ψευδοτείχους ἀφανισμόν. θαυμάσεται δὲ τὴν φράσιν καὶ τὴν ὅλην τοῦ διηγήματος διάθεσιν ὁ συνετὸς ἀκροατὴς, τά τε ἄλλα. καὶ ὅτι ὡς ἐν εἰκόνων τύπῳ διαζωγραφεῖ ὄρη τε τρωϊκὰ διάφορα, καὶ ποταμοὺς ἐκεῖθεν ἐκκύπτοντας ἀπὸ διαφόρων ὡς εἰκὸς πιδάκων. καὶ ἀπόλλωνα τρεπόμενον εἰς ἓν αὐτοὺς στόμα συναγαγεῖν, καὶ δία βρέχοντα, καὶ Ποσειδῶνα τριαινοῦχον ἡγούμενον τοῖς ποταμοῖς, καὶ τὴν ὁδὸν αὐτοῖς εὐρύνοντα. καὶ τὰ ἐμποδὼν ἐκριζοῦντα καὶ εἰς θάλασσαν ἐκπέμποντα, εἴτε λίθοι ἐκεῖνα εἴτε ξύλα. καὶ θάλασσαν προκειμένην εἰς ἣν οἱ ποταμοὶ ἐξέβαλλον ἱέμενοι κατὰ ῥοῦν, εἶτ' αὖθις ἀνάρρουν τρεπόμενοι καὶ εἰς τὰ σφέτερα ἕκαστος ἀναχωριζόμενοι. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ τοιούτου ὁμηρικοῦ χωρίου, τοιαῦτα, τὸ ἔμπεδον ἦεν, δὶς ἐνταῦθα εἶπε διὰ τὸ τῆς φράσεως καιριώτατον. ἐν δὲ τῷ, ὄφρα ἕκτωρ ζωὸς ἦν καὶ μήνιεν ἀχιλλεὺς, ὑποδηλοῖ δύο πρόσωπα εἶναι τὰ τὴν ἰλιάδα μάλιστα συνέχοντα, τόν ἀχιλλέα τε καὶ τὸν ἕκτορα. τὸ δὲ Πριάμοιο πόλις, δὶς καὶ αὐτὸ εἶπεν, ἐγκαθίζων τῇ μνήμῃ τοῦ ἀκροατοῦ τὴν πόλιν, καθὰ καὶ προείρηται, τοῦ κρατοῦντος νομίζεσθαι. τὸ δὲ ἔπλεν, ὁμοίως ἔπαθε τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν καὶ τῷ ἔπλετο. τὸ δὲ κατὰ μὲν τρώων θάνον ὅσοι ἄριστοι καθάπερ καὶ τὸ, διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα προεδηλώθη, κατὰ σχῆμα προφέρονται, ὃ λέγεται ἰακὴ διαίρεσις. ὑπερβατὸν δὲ αὐτὸ εἰπεῖν, γραμματικοῖς μὲν θελητόν, τεχνικοῖς δὲ ῥήτορσιν οὐκ ἀρεστόν. τὸ δὲ οἱ μὲν, δάμεν, οἱ δὲ, λίποντο, σεμνύνει πως τοὺς ἀχαιούς, εἴπερ τρώων μὲν θάνον ὅσοι ἄριστοι, ἀργείων δὲ, οἱ μὲν, δάμεν, οἱ δὲ, λίποντο, ἔνθα καὶ ταυτὸν σημαίνει τὸ θάνον καὶ τὸ δάμεν, ὅ ἐστιν ἐδαμάσθησαν. τὸ δὲ δὴ τότε, μιλησίων ἐστὶν ἀναστροφὴ κατὰ τοὺς παλαιούς. τὸ δὲ κοινὸν, τότε δή. ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι εὐμεθόδως ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ, τινὰ παρενέθετο τῶν πρὸ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, τὴν στρατολογίαν δηλαδὴ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ. ἐνταῦθα δὲ κατὰ σχῆμα προαναφωνήσεως, τὸ τέλος τοῦ πολέμου γοργῶς καὶ ὡς ἐν κεφαλαίῳ ἐκτίθεται καί τινα τῶν μετ' αὐτό. ἤγουν ἅλωσιν τροίας δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, καὶ νόστον ἑλλήνων, καὶ τείχους ἀφανισμόν. ποιεῖ δὲ οὕτω συνήθως, ἵνα καὶ ἀπὸ τῆς ἀχιλλέως μήνιδος τῇ ἰλιάδι καταβαλλέτο τὰς ἀρχὰς, ὅμως μὴ δὲ τῶν παρακειμένων ζόντων ἄκρων ὦμεν ἀνήκοοι, τουτέστι τῶν πρὸ τῆς μήνιδος καὶ τῶν μετ' αὐτήν. τὸ δὲ ἀμαλδῦναι, δὶς ἐρρέθη καὶ αὐτὸ διὰ τὸ ὡς ἐν ποιητικῇ φράσει καίριον. δηλοῖ δὲ τὸ ἀφανίσαι, καὶ προγέγραπται περὶ αὐτοῦ. τὸ δὲ ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες ἀντὶ τοῦ εἰς ἓν ἀγαγόντες, ἀειδήλως ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἄγειν τίθησιν. εἰ μή τις βιαίως καὶ μυθικῶς νοήσει τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τοῦ, Λαοδίκην εἰσάγουσα. ἵνα ᾖ, αὐτοὶ ἐκεῖνοι εἰσελθόντες καὶ τοὺς ποταμοὺς ἐπερχόμενοι εἰς ῥεῦμα ῥαγδαῖον καθὰ ἐμφαίνει κατωτέρω τὸ, ἀπόλλων ἐς τεῖχος ἵει ῥόον. ἰδαῖα δὲ ὄρη, ἢ αὐτὴν τὴν ἴδην σεμνύνων πληθυντικῶς ὠνόμασεν ὥσπερ καὶ μετ' ὀλίγα ἐς τεῖχος ἵει ῥόον εἰπὼν, εἶτα εὐθὺς ἁλίπλοα τείχεα φησὶ, πληθύνων τὸ ἓν τεῖχος πρὸς μεγέθους ἔνδειξιν. ἢ τὰ τῆς ἴδης ἄκρα οὕτω κατὰ τοὺς

παλαιοὺς εἶπεν. δι᾽ ὃ, τὸ λεκτὸν, τὴν φαλάκραν, τὸ γάργαρον. τὸ σίγειον. ἐν ᾧ καὶ πόλις ὁμώνυμος, καθὰ καὶ ἐν γαργάροις, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. ἐξ οὗ δὴ σιγείου γέγονε σκῶμμα μνημονευόμενον τοιόνδε. ἑταίρα τις ἀστεία ὡς εἰκὸς βαρυνθεῖσα κατά τινος ἀδολέσχου πλατέος διηγουμένου ὡς ἀφ᾽ ἑλλησπόντου ἥκοι, ἤρετο τὸν ἀδολέσχην πῶς ἐκεῖθεν ἥκων, εἰς τὴν πρώτην οὐκ ἦλθε πόλιν τῶν ἐκεῖ. τοῦ δὲ πυθομένου εἰς ποίαν ἐκείνην, εἰς σίγειον ἔφη, σκώπτουσα ὅτι μὴ σιγᾷ ἐκεῖνος. ὡς οἷα τοῦ σιγείου παραλαλοῦντος σιγήν. Τὸ δὲ ἅλαδε προρέουσιν, ἢ ὡς ἴδιον ἁπλῶς ποταμοῦ καὶ νῦν εἴρηται, διὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς ποταμοὺς ἐκεῖ ῥέειν, ἢ πρὸς διαστολὴν τῶν βυθιζομένων καὶ οὕτως ἀφαντουμένων. δι᾽ ἑνὸς δὲ ῥῶ γράφεται τὸ προρέουσι, κατὰ φύσιν. ἄλλως γὰρ διπλάζειν τὸ ῥῶ στοιχεῖον, ἀττικόν ἐστιν. ἐν δὲ τῷ κατὰ τοὺς ποταμοὺς τόπῳ, σημείωσαι ὡς οὐ μόνον πολυπίδαξ ἡ ἴδη ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ πολυπόταμος. τὸ δὲ ῥῆσος ἑπτάπορός τε καί οἱ ἑξῆς, πρὸς τὸ προσεχὲς ἀποδόθησαν. ἤγουν πρὸς τὸ ὅσοι προρέουσιν. ἄλλως δὲ, εἶχον καὶ κατὰ αἰτιατικὴν προσενεχθῆναι. δι᾽ ὃ ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες, ῥῆσόν θ᾽ ἑπτάπορόν τε καὶ τὰ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ῥῆσος ὁ τῷ προδεδηλωμένῳ θρακικῷ ἥρωϊ ὁμώνυμος, ῥοΐτης ἐκαλεῖτο κατά τινας. περὶ οὗ λέγεται καὶ ὅτι ὁ ῥῆσος ποταμὸς, ἀπὸ καλῆς πεύκης ῥέει. ἥτις ἀδραμυττείου ἀπέχει σταδίοις ἐγγὺς τοῖς διακοσίοις. ὁ δὲ ἑπτάπορος ὁ καὶ πολύπορος, κατὰ τὸν γεωγράφον ἑπτάκις διαβαίνεται ἐν τοῖς περὶ καλὴν πεύκην χωρίοις. ὥστε φερωνύμως ὠνόμασται. εἰς τοσαύτας γὰρ ἑλισσόμενος ἀξιολόγους καμπὰς, πολλάκις διαπερᾶται καθὰ καὶ ὁ φάσις πλεονάκις ὁ παρὰ κόλχοις. καὶ ὁ μαίανδρος δὲ ὡς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται. καὶ ὁ τάρσιος δὲ, κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον περὶ ζέλειαν, εἴκοσι διαβάσεις ἔχει τῇ αὐτῇ ὁδῷ. ὁ δὲ ἐκ νικομηδείας εἰς νίκαιαν, κδ᾽. καὶ ὁ ἐκ τυάνων εἰς σόλους, οε᾽. λέγεται δέ τις καὶ ἐπὶ τὰ ἐπέκεινα σινώπης ἑξηκοντάπορος εἶναι ποταμός. τὸν δὲ κάρησον ὃς ἐμβάλλων εἰς τὸν αἴσηπον, ὕστερον πίδυς ἐκλήθη, ὀξυτόνως προφέρουσιν οἱ κυζικηνοί. ἀκολούθως δέ φασι τοῖς κυζικηνοῖς, γράφει καὶ ὁ Τυραννίων. οὐ πάντως δὲ ἐπικρατεῖ ἡ τῶν ἐθνῶν χρῆσις. φέρεται γὰρ κανὼν τονικὸς, τοιοῦτος. τὰ εἰς σος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ η παραληγόμενα ἔχοντα καὶ ἕτερον σ, ὀξύνεται. ἁλικαρνασσὸς, λυκαβησσὸς, ταρτησσὸς, λυρνησσός. τὸ κάρησος μὴ διπλοῦν ἔχον τὸ σ, ἐξηλλάγη κατὰ Ἀρίσταρχον, εἰ καὶ ὁ Τυραννίων οὐ βούλεται. ἀπὸ δὲ τοῦ κάρησου ποταμοῦ, καὶ χώρα τις καρησηνὴ λέγεται. ἣν ὁ ἰδιωτισμὸς, κερασηνὴν φησίν. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι καρησηνὴ ὀρεινὴ, ἀπὸ καρήσου ποταμοῦ ὃς νῦν φησι καλεῖται ῥοΐτης. δοκεῖ δὲ ἐμβάλλειν εἰς τὸν γράνικον. ὁ δὲ ῥόδιος ποταμὸς, παροξυτόνως προφέρεται ὡς ὁ ὅδιος καὶ ὁ δόλιος καὶ ὁ τύχιος, καὶ τὰ ὅμοια τριβράχεα κύρια. ὅτι μέντοι προπαροξύνεται ἡ λέξις, ἐθνικόν ἐστι τότε τῆς νήσου ῥόδου. φασὶ δὲ ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὅτι ἔοικεν ὁ ῥόδιος ποταμὸς, παρὰ τὸν ῥόον ὠνομάσθαι πλεονάζοντος τοῦ δι ὡς καὶ ἐν τῷ πίδαξ. πίαξ γὰρ παρὰ τὸ πιεῖν. καὶ ἐν τῷ πόρδαλις καὶ πάρδαλις. παρὰ τὸ προάλλεσθαι γὰρ καὶ παράλλεσθαι. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλοῖς τοῖς δηλωθεῖσιν ἀλλαχοῦ. καλεῖται δέ φασιν ὁ ῥηθεὶς ῥόδιος, δάρδανος. καὶ ῥέει ἀπὸ τόπου ἀπέχοντος καλῆς πεύκης σταδίοις ἑξήκοντα. ὁ δὲ γρήνικος, διατί μὲν οὕτως ἐπὶ Ὁμήρου καλεῖται, ἀλλαχόθεν ζητητέον. φαίνεται δὲ τὴν αὐτοῦ φερωνυμίαν ἐπὶ ἀλεξάνδρου ἐκβᾶσαν, ἐπισφραγισθῆναι. ἐν γρανίκῳ γάρ φασι συμβαλὼν ἀλέξανδρος, ἐνίκησε τοὺς Δαρείου σατράπας κατακράτος. καὶ ἐφάνη ὡς οἷα γραινόνικος διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν γραικῶν νίκην, οὓς ἡ μὲν συνήθεια, καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ, δίχα τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ, ῥαικοὺς φασὶ δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ. ῥέει δέ φασι γρήνικος διὰ τοῦ τῆς ἀδραστείας πεδίου. ὃς προπαροξύνεται κατὰ τὸ Ἑλλάνικος, ξένικος, Ἀριστόνικος. ἤδη δὲ καὶ καΐκος ποταμός. ὅθεν κατὰ τὸν τεχνικὸν, ἄνεμος καικίας ὡς ἐκεῖθεν πνέων. αἰσήπου δὲ, καὶ ἀλλαχοῦ μνεία γέγονε. σκαμάνδρου δὲ καὶ σιμόεντος μυριαχοῦ. νῦν δὲ, οὕτω καὶ μόνον ἐν βραχυτάτῳ ἀναμνηστέον, ὡς ὁ μὲν σκάμανδρος, καὶ ξάνθος λέγεται. κληθεὶς σκάμανδρος, ὡς ἀπὸ Ἡρακλέους, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἀναφανθεὶς ἐν δίψης καιρῷ, καὶ κάματον ἀνδρὸς παραμυθησάμενος· ὃν καὶ τιμᾷ ὁ ποιητὴς δῖον εἰπών. τοὺς γὰρ ἄλλους ἐπιθέτων δίχα παρέδραμε. διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι τοῖς ἕλλησι. διὸ καὶ ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς, τὰς αὐτοῦ ῥοὰς, εὔφρονας τοῖς ἀργείοις φησίν. ὁ δὲ σιμόεις, τῶν ἄλλων ὥς φασι σμικρότερος. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ ὕπτιον τῆς ἁπλῆς διηγήσεως ἐξαίρων ἠρέμα ὁ ποιητὴς δι᾽ ἐξαλλαγῆς ἑτέρας ἰσοειδοῦς καὶ παρασημειωσάμενος ἐν βραχεῖ ὡς περὶ σκάμανδρον καὶ σιμόεντα βαρεῖς ἐγένοντο πόλεμοι, εἶτα πάλιν γίνεται τοῦ διηγήματος. βοάγρια δὲ, οἱ μέν φασι λάφυρα τὰ ἐκ βοῆς ἤγουν μάχης ἀγειρόμενα. οἱ δὲ, εἶδος ἀσπίδος φασὶ παρὰ τὸ εἰς βοὴν ἀγείρεσθαι, ἢ βόεα γέῤῥα ὅ ἐστι δέρρα. ἢ ἐκ βοῶν ἀγρίων γινόμενα. ἔχει δέ τινα κοινωνίαν πρὸς τὴν τοιαύτην λέξιν καὶ τὸ ἀνδράγρια, ὃ δηλοῖ τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκῦλα, ἀσπίδας. τὰ μέντοι ζωάγρια, ἕτερα τούτων εἰσίν, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. καθυπάγεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ μοιχάγρια. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πρῶτος Ὅμηρος τοὺς ἥρωας ἡμιθέωσεν, εἰπών, ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. οἷς ἐκληρώθη δι᾽ ἀρετὴν, τὸ οὕτω σεμνωνυμεῖσθαι. καθὰ καὶ ἑτέροις τὸ θεοῦσθαι, διὰ σοφίαν τυχὸν ἢ εὕρεσιν χρησίμου τινὸς, ἢ ἄλλο τι ἀγαθὸν ὡς καὶ προδεδήλωται. στόμα δὲ ποταμοῦ, καὶ οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον πάντες ἐκ τούτου παραλαβόντες

φασὶν

φασὶν ὡς καὶ αὐτὸ προεφάνη. δι' οὗ ἐκβάλλειν καὶ ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν λέγεται. ἐκ δὲ τοῦ στόματος, καὶ τὸ στόμιον παρωνόμασται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, τῶν, ἤγουν τούτων πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπεν Ἀπόλλων, προσαρμόζοι ἄν ποτε ἀστείως ἀνδράσι φαύλοις συνομιλουμένοις ἐπὶ ἀπωλείᾳ τινῶν. τὸ δὲ ἐννῆμαρ, τινὲς διὰ ἑνὸς γράφουσι ν καὶ διασύρουσιν. ὧν καὶ ὁ Μαλλώτης Κράτης ἐστίν. ἤγουν ὁ ἀπὸ Μαλλοῦ πόλεως. ὃς ἄτοπον οἶδε φησὶν Ἕλληνας μὲν τὸ τεῖχος ἡμέρᾳ μιᾷ κτίσαι ὡς προϊστόρηται, Ἀπόλλωνα δὲ καὶ Ποσειδῶνα καὶ Δία, διὰ ἐννέα ἡμερῶν ἀφανίσαι αὐτό. ἀνατρέπονται δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολλαχῶς, οἱ οὕτω γράψαντες. δῆλον δὲ, ὅτι σεισμῷ οἷα εἰκὸς καὶ κατακλυσμῷ καθὰ καὶ πρὸ βραχέων ἐρρέθη, τὸ ἑλληνικὸν τεῖχος ὑπονοεῖται ἀφανισθῆναι ὕστερόν ποτε. ὧν τοῦ μὲν σείειν, δῆλον ὡς ὁ ἐνοσίχθων αἴτιος. παρ' ἣν αἰτίαν καὶ ὁ σεισμὸς, γαΐνας προσερρέθη. τοῦ δὲ κατακλύζειν, ὁ Ζεὺς ὡς εἴρηται ἥλιος, ὕων ἄνωθεν καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ συνεχὲς διὰ τοῦ ἀέρος διὸς, καὶ τῇ πλημμύρᾳ, τρέπων ὁμόσε τὰ τῶν ποταμῶν στόματα. ἐν οἷς σημειωτέον τὸ ὁμόσε ἔτραπεν. ἐξ οὗ λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὁμόσε χωρεῖν φασί τινας, ἤγουν συμβάλλειν κατὰ μάχην. ἢ ἁπλῶς ἰέναι τινά. ψυχρὸς δέ τις ῥήτωρ ἢ καὶ ἄλλως παιγνήμων, οὐκ ἂν ὀκνήσοι τοὺς οὕτως ὁμόσε τραπέντας ποταμοὺς, ὁμοτρόπους εἰπεῖν, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἄτροπος καὶ τῶν ὁμοίων. ἔστι δ' ἐν τῷ, ἐννῆμαρ, σημειώσασθαι καὶ τὴν συνήθη Ὁμήρῳ φιλίαν πρὸς τὸν ἐννέα ἀριθμόν. τὸ δὲ ἵει ῥόον, συντίθησι τῷ ἀλλαχοῦ ἱερὸν ἰχθὺν, ὃς ἵεται κατὰ ῥοῦν ὥς τινές φασι. τοῦ δὲ ὕειν, πρωτότυπον δοκεῖ τὸ ὤ ἤτοι πέμπω. ἐξ οὗ παράγωγον, ὕω. ὁμοίως τῷ χῶ χύω, θῶ θύω. καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐντελῶς δὲ πέφρασται τὸ ὗε δ' ἄρα Ζεύς. πολλοῖς γὰρ ἀρκεῖ μόνον λέγειν τὸ ὕει. βρέχει, ἀστράπτει, τοῦ Διὸς, διὰ τὸ ἀρίδηλον σιγωμένου. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου ὕειν, λέγεται καὶ τὸ μεθύειν τετράφθαι. ἵνα ᾖ μεθύειν, τὸ μετὰ ῥοφὴν ὕεσθαι. ὅπερ ἕτερός τις τέγγεσθαι εἴρηκεν ἐν τῷ, τέγγε πνεύμονας οἴνῳ. ἔχει δὲ τὸ εὔλογον ἡ ῥηθεῖσα τροπὴ, καὶ ἐκ τοῦ βρέχειν. ὃ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πίνειν εὕρηται ῥηθέν. Ἀριστοφάνης. δεῖ γὰρ φαγόντας, δαψιλῶς βρέχειν. Εὔβουλος. βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. πέπωκας οὗτος. καὶ μὴν τινες, μεθύειν εἶπον, τὸ μετὰ τὸ θύειν οἴνῳ χρᾶσθαι. ὡς εἰκὸς ὂν, ἐν ἑορταστικῇ ἀδείᾳ οὕτω ποιεῖν. τὸ δὲ ἁλίπλοα προπαροξύνεται ὡς ἀπὸ τοῦ πλέω καθὰ καὶ τὸ ἄπλοος καὶ τὰ ὅμοια, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ διπλόος τριπλόος καὶ τῶν ὁμοίων προπαροξυτόνων, ἃ δηλοῖ ποσότητα μὴ ἀπὸ τοῦ πλέειν ὄντα. Σημειῶσαι δὲ ὡς οὐ μόνον πολὺ τὸ ἐννῆμαρ πρὸς τὸ ἁλίπλοα γενέσθαι τὰ τείχη, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ταχύ. διὸ καὶ Ὅμηρος ἐπεσημήνατο ἐννῆμαρ ἵεσθαι τὸν ῥοῦν, ὄφρα θᾶσσον ἁλίπλοα τὰ τείχη γένοιτο. τρίαιναν δὲ ὁ μῦθος οἰκειοῖ τῷ ἐννοσιγαίῳ Ποσειδῶνι, ἢ διότι τρίτον τῇ θέσει τὸ ὕδωρ μετὰ αἰθέρα, διὸ καὶ Ἀμφιτρίτην αὐτῷ συζευγνύουσι, καὶ υἱὸν Τρίτωνα δίδωσιν, ἢ διότι τριττὴ ἡ φύσις τῶν ὑδάτων. τὰ ἁλμυρὰ, τὰ γλυκέα, καὶ τὰ μικτά. ἢ διότι σεισμῶν εἴδη τρία. ὧν καὶ οἱ χασματίαι καὶ οἱ βρασματίαι. δῆλον δὲ, ὡς ἐξαίρετός τις ἡ ῥηθεῖσα τοῦ μύθου τρίαινα καὶ οὐ κατὰ τὴν κοινὴν τὴν ἰχθυόκεντρον ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί. τὸ δὲ ἔχων χείρεσσι, πρὸς διαστολὴν ἐγράφη τοῦ κτηματικῶς ἄλλως ἔχειν κατά τι κειμήλιον. τὸ δὲ ἐξέπεμπε θεμείλια κύμασιν, ἀστείως εἴρηται, ὡς ἐπί τινος ἀποστολῆς ἢ πομπῆς πανηγυρικῆς, ἔχει δέ τινα γλυκύτητα καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ, ἃ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐφ' οἷς ἐπόνησαν Ἀχαιοὶ, ὁ Ποσειδῶν ἀναμοχλεύων ἔχαιρεν. παραλαλεῖ δὲ καί τινα ἐτυμολογίαν ἐν τῷ θέσαν. παρὰ τὸ θέσθαι γὰρ τὸ θεμέλιον. τὸ δὲ φιτρῶν καὶ λάων, Ἀμαθουσίων γλώσσης ἐστὶν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Κύπριοι δὲ, οἱ Ἀμαθούσιοι. γίνεται δὲ ὁ μὲν φιτρὸς ὅ ἐστιν ὁ κορμὸς, παρὰ τὸ φυτόν. οἱονεὶ γὰρ φυτηρὸς, καὶ τροπῇ καὶ συγκοπῇ φιτρός. ἐκ φυτῶν γὰρ οἱ κορμοί. ἢ παρὰ τὸ φίτυ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται. δοκεῖ δὲ ποιητικὴ μὲν λέξις εἶναι ὁ φιτρὸς, κοινοτέρα δὲ ὁ κορμός. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ὧν οἱ μὲν ἔφερον ὀδόντας ἐλεφάντων δηλαδὴ ἑξακοσίους. ἕτεροι δὲ ἐβένου κορμοὺς διακοσίους. δῆλον δ' ὅτι δένδρον ἄξιον λόγου καὶ ὁ ἔβενος εἰ καὶ ὕστερον οἱ μὴ εὐποροῦντες, ἐκαπήλευσαν τὰ ἐξ ἐβένου σκεύη, πλασάμενοι τὸ μὴ ὄν. οἱ δὲ λᾶες, παρὰ τὸ λᾶας λάαος λᾶος, οὗ γενικὴ πληθυντικὴ ἐντελὴς, λαάων, καὶ κεκραμένη λάων. οὕτω καὶ κράατος, οὗ δοτικὴ, κράατι. ὡς τὸ, σῷ κράατι τίσεις, ἤγουν τῇ σῇ κεφαλῇ ἀποδώσεις, καὶ ἀκολούθως γενικὴ πληθυντικὴ ἁπλῆ κραάτων, καὶ κατὰ κρᾶσιν κράτων. οἰκοδομικῆς δὲ ἀκριβείας, τὸ τοῖς οἰκοδομήμασι καὶ μάλιστα τοῖς τοιούτοις, κορμοὺς συναναμίγνυσθαι διὰ πλείω ἐξόρθωσιν καὶ συνδετικὴν ἀσφάλειαν. τὸ δὲ λεῖα ἐποίησε, πιθανότης ἐστὶ τοῦ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ὅλως ἄρτι λείψανον τοῦ τοσούτου ἑλληνικοῦ τείχους. ὡς δὲ ἀγάρροος ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς στενοῖς, καὶ ὡς τὰ τοῦ ναυστάθμου περί τι μέρος αὐτοῦ ἦσαν, ὃ καὶ πλατὺς Ἑλλήσποντος ἐλέγετο συνάπτων τῷ Αἰγαίῳ, πολλαχοῦ δεδήλωται. τὸ δὲ ἀμαλδύνας, ὅμοιόν φασιν ὡς εἰ καὶ ὁμαλύνας ἔφη. τοιοῦτον γὰρ τὸ λεῖα ἐποίησε. τὸ δὲ κατὰ ῥοῦν τραπέσθαι τοὺς ποταμοὺς, ταυτόν ἐστι τῷ, ἔνθα πρώην ῥέοντες ἐπορεύοντο. ὅθεν καὶ παροιμία εἴληπται τὸ κατὰ ῥοῦν τὰ πράγματα φέρεσθαι, ὅ ἐστι μὴ ἀνακόπτεσθαι ὡς παρεκνεύειν ὧδε κἀκεῖ, ἀλλ' εὐροεῖν τινι τὰ τῆς τύχης. οὗ τὸ ἔμπαλιν, ἀνάρρουν χωρεῖν ἐστιν. ἐν δὲ τῷ, ὃ πρὶν ἵει καλλίρροον ὕδωρ, τὸ μὲν ὕδωρ ἐκτείνει τὸ ῦ. τὸ δὲ ἵει, ἢ ψιλοῦται κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο ὕδωρ. ἐκ τοῦ ἴω οὗ καὶ μετοχὴ τὸ ἰών. ἢ δασυνόμενον, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπον οἱ ποταμοὶ νοεῖται. γένεσις δὲ αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἱεὶς ἱέντος ἀποβολῇ τοῦ τος. ὡς τὸ βληθέντος ἔβληθεν καὶ τὰ ὅμοια. περὶ ὧν σαφῶς προείρηται πολλῶν ὄντων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ῥηθέντα ἐμβαλὼν Ὅμηρος εἰς χρῆμά τι δαιδάλεον ἐν τῷ εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον καταβῆναι, εἶτα τῶν προκειμένων γενέσθαι μέλλων, ἐπά-

γει

γει καταστατικῶς τὸ, ὡς ἄρ ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων θησέμεναι. τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει τεῖχος ἐΰδμητον. κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων βαλλόμενα. ὅπερ ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα. δηλοῖ γὰρ, ὡς ἢ κανάχιζε τὰ πολεμικὰ δόρατα κατὰ πύργων βαλλόμενα, ἢ ὅτι τὰ ἐν τοῖς πύργοις ξύλα ἐκανάχιζεν ἐν τῷ βάλλεσθαι. ὅτι δὲ καὶ ἐκ τοιούτων ὡς εἰκὸς τὸ τεῖχος συνεκροτήθη, δηλοῦται ἐκ τοῦ φιτρῶν καὶ λάων, ὃ προσεχῶς εἴρηται. τὸ δὲ μάχη δεδήει περὶ τεῖχος ὅ ἐστιν ἀνήπτετο, σημειωτέον ὡς χρήσιμον εἴς τε τὸ δηΐς, καὶ εἰς τὸ καυστειρὰ μάχη, καὶ εἰς τὸ πυρὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πως τὸ ἀχαϊκὸν τεῖχος περιλάμπεσθαι. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δύναται κατὰ δοτικὴν πτῶσιν ῥηθῆναι ὅτι δεδήει τὸ τεῖχος τῇ μάχῃ καὶ τῇ ἐνοπῇ, ἀλλ' οὐκ ἀρέσκει ὅλως τοῦτο τοῖς παλαιοῖς. ταυτὸν δὲ καὶ νῦν μάχη καὶ ἐνοπή. Ὅτι ἐν τῷ, ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐεργμένοι ἢ ἐελμένοι ἰσχανόωντο, τὴν θεομηνίαν, Διὸς λέγει μάστιγα ὁ ποιητὴς, θαυμάζων τὸ παράδοξον, ἐὰν οἱ πολιορκοῦντες ἕλληνες ὑπὸ τῶν πολιορκουμένων τρώων εἴργονται ἄρτι, ἕκτορα δειδιότες κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. καὶ οἱ τὴν ἑλένην ἀπαιτοῦντες καὶ ποινὴν προσαπαιτοῦντες ὑπὲρ αὐτῆς, περὶ αὐτὴν ζωὴν κινδυνεύουσι. μήποτε δὲ ὁ τοῦ Ὁμήρου ζηλωτὴς, Σοφοκλῆς, ἐντεῦθεν τὸν παρ' αὐτῷ αἴαντα ὡς θεομηνίᾳ περιπεσόντα, μαστιγοφόρον ἐπέγραψε. τὸ δὲ ἐεργμένοι ἰσχανόωντο, οὐ μόνον καθείργειν ἐοικέναι δηλοῖ τὸ ἀλήμεναι καὶ ἔλσαι ὡς προδεδήλωται τοὺς ἀχαιοὺς περὶ νῆας, ἀλλὰ καὶ συνοχῇ τινι καὶ ἐποχῇ. ὧν τὸ μὲν διὰ τοῦ ἐεργμένοι, ἢ ἐελμένοι, τὸ δὲ, διὰ τοῦ ἰσχανόωντο ἐμφαίνεται. τὸ δὲ μήστωρα φόβοιο ὃ πολλαχοῦ κεῖται, ταυτόν ἐστι τῷ τεχνίτην φυγῆς.

Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι,
Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων,
Οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Ἀντίοι ἵστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα.
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Ὅππῃ τ' ἰθύσει, τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν.
Ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν ἐλίσσεθ' ἑταίρους,
Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
Τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
Χείλει ἐφεσταότες. ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι
Ῥηιδίη. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
Ὀξέσιν ἠρήρει. τοὺς ἔστασαν υἷες ἀχαιῶν
Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
Ἐσβαίη. πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτωρ τ' ἠδ' ἄλλοι τρώων ἀγοὶ, ἠδ' ἐπικούρων,
Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους.
Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
Ὀξέες ἑστᾶσιν. ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος ἀχαιῶν.
Ἔνθ' οὔπως ἔστι καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
Ἱππεῦσι. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.
Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν.
Ἦτ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι.
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' ἄργεος ἐνθάδ' ἀχαιούς.

Ὅτι ὁ Ἕκτωρ, ὡς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ, καὶ ἄρα τὸ πρόσθεν. ἀναφέρει γὰρ, ἐκεῖ ἔνθα πρὸ τούτων ὑπεραεῖ αὐτὸν εἴκασεν ἀέλλῃ. Νέστωρ δὲ πρὸ μικροῦ καὶ αὐτὸς, κελαινῇ ποτε λαίλαπι ἶσος ἐπορούσαι εἶπε τοῖς ἠλείοις. καὶ αὕτη μὲν σύντομος παραβολὴ διὰ τὰ κατεπείγοντα. εὐθὺς δὲ χάριν πανηγυρικῆς σεμνότητος, πλατεῖαν ἑτέραν συγκολλᾷ, ἣν καὶ κοσμεῖ ἐξαρχῆς, τρισὶ παρίσοις, καὶ φησίν. ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι, κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, ἀντίοι ἢ ἀντίους ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ὁ θὴρ δηλαδὴ οὐ μὴν τὸ κῆρ αὐτοῦ. ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα. ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων, ὅππῃ τ' ἰθύσει, τῇ τ' εἴκουσιν ἤγουν ἐνταῦθα ὑποχωροῦσι στίχες ἀνδρῶν. ὣς ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν ἐλίσσεθ' ἑταίρους τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. καὶ ὅρα ὡς ἐν τῇ παραβολῇ συχνοῖς κόμμασι τὸ ἐναγώνιον τοῦ θήρας μιμητικῶς ἐνέφηνε. καὶ ὅτι τὸν κάπρον ἢ τὸν λέοντα ὑπὸ

ἀγηνο

Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,
Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω, οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
Ἀψορρὸν προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες,
Ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Οὐ μενέουσ' εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.

ἀγχωρίας πεσεῖν, οὐδὲν εἰς τὴν παραβολὴν συντελεῖ. οὐ γὰρ ὁμοίως καὶ ὁ Ἕκτωρ νῦν ἀναιρεῖται ὡς ἀγήνωρ, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἄλλως οὕτω ποιητικὸς αὐτοῦ κόσμος λαβὼν ἔχει. τοιοῦτον δέ τι καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως πρὸ ὀλίγου ἐποίησεν. ἔνθα τοὺς μὲν Τρῶας, θῶας εἶπε, τὸν δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπικουροῦντα Αἴαντα, εἴκασε λέοντι, τὸν δὲ Ὀδυσσέα, ἐλάφῳ. ὃν θώων φυγόντων, δάπτει ὁ λέων. καὶ ἐκεῖ γὰρ, μάτην τὸ, ὁ δὲ λέων δάπτει, παρέρριπται διὰ μόνον τὸ πλῆρες τοῦ λόγου καὶ τὸ τῆς ἱστορίας ἐντελές, εἰ καὶ τῇ παραβολῇ ἐστὶν ἀσυντελές. μυρίαι δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται παραβολαί. τὸ γὰρ ὅλον εἰπεῖν, σπάνιαι τῶν παραβολῶν, ὅλαι δι' ὅλου προσαρμόζουσι τῷ πράγματι. κάπριος δὲ καὶ νῦν, παράγωγόν ἐστι τοῦ κάπρος. ὡς ὁ αἰτώλιος τοῦ αἰτωλός. βλεμεαίνειν δὲ καὶ ὧδε, τὸ γαυριᾶν περιβλεπόμενον καὶ ἐπαίρεσθαι ἢ ἐπιρρώννυσθαι καὶ διὰ βλέμμα. ἢ τὸ ὀργίζεσθαι κατά τινας, ὅθεν ἀβλεμὴς φασίν, ὁ ἀόργητος. καθ' ἑτέρους δὲ εἰπεῖν, ἄνορμος, οὐ πεποιθώς, ἄτολμος, ἀσθενής, οἷς ἅπασιν ἐναντίος ὁ βλεμεαίνων. τὸ δὲ πυργηδὸν ἀρτύναντες, ἀντὶ τοῦ δίκην πύργου συντάξαντες. ἢ ἀρηρότες κατὰ πύργον, ὅ δή πού φησιν ὁ ποιητής. δῆλον γὰρ ὡς ὅθεν τὸ ἀρηρότες, ἐκεῖθεν γίνεται καὶ τὸ ἀρτύναντες. ἀπὸ τοῦ ἀρῶ δηλ. πύργος δὲ νῦν ἐρρέθη, διάταξις στρατιωτικὴ τετραγωνοειδής, κατὰ πλινθίον συντεταγμένη, πύκνωμα πολὺ ἔχουσα ἐν τῷ, τοὺς μὲν, προστάτας εἶναι, τοὺς δὲ, κατὰ νώτου αὐτοῖς τετάχθαι, τοὺς δὲ, καὶ πλευστάτας ἵστασθαι, καὶ εἰσέτι τυχὸν ἐπὶ πλέον. ῥηθήσεται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ σφέας αὐτούς, ἀντὶ συνθέτου ἀντωνυμίας εἴρηται τοῦ, ἑαυτούς. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἑαυτῶν. σύνθετον γὰρ ἀντωνυμίαν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς ὡς καὶ προδεδήλωται. τὸ δὲ ἐκ χειρῶν, περιττολογικῶς κεῖται. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως ἢ διὰ χειρῶν ἀκοντίζειν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κυδάλιμον κῆρ, σεμνῶς ἐπὶ θηρὸς εἶπε. καὶ ὅτι φανερὰ διαφορὰ παρὰ τῷ ποιητῇ τάρβους καὶ φόβου. ταρβεῖ μὲν γὰρ ὁ ἁπλῶς κατὰ ψυχὴν δειλιῶν. φοβεῖται δὲ ὁ καὶ φεύγων. καὶ ὅτι θράσους ἐνδεικτικὸν, ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸ, ἐκ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ, ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα. ὅπερ ἐπὶ Ἕκτορος ἄλλως φράζει. φθίσειε δέ σε τὸ σὸν μένος. μεμφόμενος δὲ τὰς ὑπερβολάς, φησὶ ταῦθ' ὁ ποιητής. μέτρῳ δὲ πανταχοῦ χρηστέον τοῖς πλεονεκτήμασι, διὰ τὸ μηδὲν ἄγαν. ἐκ δὲ τοῦ ἰθύω ἰθύσω τὸ ὁρμῶ, καὶ ἰθὺ γίνεται καὶ τὸ ἰθύς, μετὰ τοῦ σ ἐπίρρημα, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ ἐλίασθε, ἀμφεβλήθη. τινὲς μὲν δὴ ἐδάσυναν, νοοῦντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ εἱλίσσετο. ἐστρέφετο. τινὲς δὲ ἐψίλωσαν ὡς ἐπὶ παρακλήσεως. Ὅτι γραφικῶς ὁ ποιητής, τουτέστιν ὡς ἐν τινι ζωγραφίᾳ, ἐπὶ τῆς τάφρου τοὺς τοῦ Ἕκτορος ἵππους ἱστᾷ. καὶ λέγει ὡς Ἕκτωρ μὲν ἤθελε διαβαίνειν, οὐδέ οἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες. μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ χείλει. ἢ διὰ συλλαβῶς χείλει, ἑσταότες. καὶ ἄλλως δέ, χείλει ἐφεσταότες. ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα, οὔτ' ἂν ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι, ῥηϊδίη οὖσα. τὸ μὲν πρῶτον, ὡς εὐρεῖα. τὸ δὲ δεύτερον, ὡς βαθεῖα. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ εὐπέρατος, ὅ ἐστιν οὐκ εὐδιάβατος. κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, πηδᾶν μὲν, τὸ τῆς τάφρου εὖρος κωλύει, διαβῆναι δέ, εἴργει τὸ βάθος. ὅρα δὲ τὸ ἐτόλμων αὐτὸ κατ' αὐτὸ κείμενον δίχα ῥήματος ἀπαρεμφάτου. δῆλον δὲ ὡς ἐξ αὐτοῦ, τολμήεις καὶ τολμηρός, ὁ θαρσαλέος. τὸ δὲ οὐ περῆσαι ῥηϊδίη, περιοίων καταφατικῶς φράζει, λέγων. μάλ' ἀργαλέη περάαν, ὃ καὶ ἐπὶ θαλάσσης ποτὲ λεχθήσεται. τῆς δὲ τοιαύτης ἀργαλεότητος τὸ αἴτιον λέγων, φησί. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν ἵστασαν ἀμφοτέρωθεν, τουτέστιν ὀφρύες τινὲς ἐπὶ τὰ ἔσω κοιλαινόμεναι. ὡς διὰ ἠρέμα σπηλαιοειδεῖς ἢ ὀροφωταί. τοιοῦτον γάρ τι δηλοῖ τὸ ἐπηρεφέες, ὡς ἂν μὴ ἔχοι τις δι' αὐτῶν καταβαίνειν ἢ ἀναβαίνειν. ὕπερθε δέ φησιν σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἀρήρει, τούς, ἤγουν οὓς ἕστασαν υἷες Ἀχαιῶν πυκνούς, ὥστε μὴ μεσάζεσθαι, καὶ μεγάλους ὥστε μὴ ὑπερβαίνεσθαι. ὧν ἀμφοτέρων συλληπτικὸν τό, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. ἔνθ' οὐ κεν ἤγουν ἔνθα οὐκ ἂν ῥέα ἵππος εὔξοον ἢ ἐύτροχον ἅρμα τιταίνων ἐσβαίη. πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι.

Καὶ ὅρα τὸ τελέουσιν. ἐξ οὗ τέλη τὰ τάγματα, ὡς τῶν ἐν μάχῃ ἔργων ἐπιτελεστικά. τέλος γὰρ δηλαδὴ καὶ ἡ τοιαύτη τάξις ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ὅτι δὲ τέλος, καὶ ὁ φόρος, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Ἀθήναιος, παρ' ᾧ καί τις τόπος ἀτελὴς εἶναι ἱστορεῖται. δῆλον δ' ὅτι τέλος, καὶ ἡ θυσία. Εὐελπίδης. θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη. ὅθεν καὶ αἱ τελεταὶ θυσίας ἔχουσαι καὶ μυστικάς τινας παραδόσεις. ἔτι δὲ τέλος, καὶ ἡ δαπάνη. ὅθεν καὶ τελεῖν τὸ δαπανᾶν. καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες. καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. εἰκὸς δὲ καὶ τοὺς κοινῶς καλουμένους εὐτελεῖς οὕτω λέγεσθαι, ὡς μικρᾶς ἂν δαπάνης ἐσομένης ἐπ' αὐτοῖς, εἴ τις αὐτοὺς λόγου πρίαιτό τινος κατὰ τὸν εἰπόντα. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα πλατὺ ἐξέφρασε. μετ' ὀλίγα δὲ συντομώτατα φάζων, φησίν. ἣ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν, σκόλοπες δὴ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσιν. εἰσὶ δὲ σκόλοπες ὡς

καὶ

καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὀρθὰ ξύλα, καὶ ὀξέα ἃ καὶ σταυροὺς ἐκάλουν. ἴσως δὲ κατὰ παραφθορὰν λέξεως, τὰ σαυάρα. ἐφ' οὓς οἱ κρεμασθέντες ἀνεσταυροῦσθαι καὶ ἀνεσκολοπίζεσθαι ἐλέγοντο. ἡ δὲ πρόφασις, ἀναπηγνύμι ἐπὶ ξύλου τὰ τοιαῦτα λέγει. ἄλεξις ἀναπήξαιμι ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, λαβών. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ τοὺς ἵππους μὴ ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ μάλα χρεμετίζειν καὶ τὸ ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἑστάναι, τὴν ἄγαν προθυμίαν ἐκείνων δηλοῖ ὡς ἐντετριμμένων πολέμοις καὶ συνήθως ὀργώντων εἰς μάχην καὶ αὐτῶν, κατὰ τὸν ἕκτορα. τὸ δὲ ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ οὐκ ἐτόλμων. περῆσαι δὲ, τὸ ἐφεξῆς βηματίσαι δίχα πηδήματος. οὐ ἀνάπαλιν ἔχει τὸ ὑπερθορεῖν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κρημνοὺς ἔφη τάφρου ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὄρεσι. τὸ δὲ εἰ τελέσωσι, οἱ μεθ' Ὅμηρον εἴπως τελέσουσί φασι. ταυτίζεται δὲ ἐν ἀμφοῖν ὁ εἰ σύνδεσμος πρὸς τὸ ὅπως αἰτιολογικὸν κατὰ μετάληψιν συνδέσμου εἰς σύνδεσμον. Ὅτι τὴν ἄγαν ὁρμὴν ἄρτι τοῦ Ἕκτορος εἰς θρασύτητα χαρακτηρίζων ὁ ποιητὴς ἣν οὐκ ἂν ἐπιλοίη ἀνὴρ συνετὸς, πλάττει τὸν Πολυδάμαντα μεμφόμενον καὶ λαλοῦντα τῷ ἕκτορι, ἃ δὴ οὐδ' ἐκεῖνος ἐξαθερίσει. φησὶ γάρ. δὴ τότε πουλυδάμας θρασὺν ἕκτορα εἶπε παραστάς. Ἕκτωρ καὶ ἄλλοι τρῶές τε καὶ ἐπίκουροι, ἀφραδέως ὅ ἐστιν ἀνοήτως ἀβούλως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους, ἢ κατά τινας, οὐ μέν τοι καλῶς, ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους. ἡ δὲ, μάλ' ἀργαλέη περάαν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. τεχνικῶς δὲ κοινοποιεῖται τὸν λόγον ὁ ῥήτωρ πουλυδάμας ἐν τῷ, ἀφραδέως ἐλαύνομεν. ἐμπεριλαβὼν καὶ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ἐλαύνετε εἰπὼν καὶ τὸν ἕκτορα ὑβρίζειν δόξας, ἐκ τραχύνῃ καθ' ἑαυτοῦ ὃν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἔφη θρασύν. Τὸ δὲ ἕκτορα εἶπε παραστὰς, ἀντὶ τοῦ προσεῖπεν. ἄλλως γὰρ, ἕκτορι ὤφειλεν εἶναι κατά τε τὸ εἶπε καὶ τὸ παραστάς. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀφραδέως ὁ πουλυδάμας εἰπὼν ὡς ἐῤῥέθη ἐλαύνειν διὰ τάφρον, προσεπειπὼν δὲ καὶ ἀργαλέην αὐτὴν εἶναι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται, σκόλοπας καὶ τὸ περὶ αὐτοὺς τεῖχος. ἔνθ' οὔπως ἐστί φησι καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι, ἱππεῦσιν. ἀλλὰ δηλονότι πεζοῖς. στεῖνος γάρ φησιν ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω. εἶτα παιδεύων δεῖν εἶναι, ἐν ἀγαθοῖς ὄντα τινὰ καραδοκεῖν καὶ τὰ ἔμπαλιν, φησίν. εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει θεὸς, τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν, ἦτ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι. ὃ δὴ εὐχή ἐστιν ἐπὶ συντόμῳ ἐκπληρώσει τοῦ ἐφετοῦ. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἐθέλοιμι τοῦτο, φησί. νωνύμνους ἢ νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' ἄργεος ἐνθάδ' ἀχαιούς. εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι παλίωξις δὲ γένηται ἐκ νηῶν καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξομεν ὀρυκτῇ, οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' ἀχαιῶν. προνοεῖται γὰρ ὡς ἔμφρων, τοῦ μέλλοντος. καὶ οἶδε τὸ τοῦ ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον καὶ τὸ τῆς εὐτυχίας πρόσκαιρον. τῶν δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι λέξεων, στεῖνος μέν ἐστι, τὸ μεταξὺ τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους στενοχώρημα, βαρυνόμενον κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ος οὐδέτερα βαρύνεται. νάπος, νέμος, κλῖτος, τεῖχος, οὕτω οὖν καὶ στεῖνος. τρώσεσθαι δὲ τὸ βλαβήσεσθαι οὐκ ἐνεστώς, ἐν Ὀδυσσείᾳ. οἶνός σε τρώει μελιηδής. ἴωνες δέ φασι, τρῶμα λέγουσι τὴν τροπήν. οὗ ἡ παραγωγὴ, κατὰ τὸ κῶ κῶμα, βρῶ βρῶμα. τοῦ δὲ τρώεσσι βούλεται νίκην. ἢ μάλιστα, τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν, ἀναγκαία ἡ προσθήκη, ἵνα μὴ τὸ, κακὰ φρονέων ἀλαπάζει ζεὺς λοξῶς ῥηθὲν, ἐπιῤῥέπῃ καὶ τοῖς τρωσί. νώνυμοι δὲ, εἴτε νώνυμνοι, οἱ ἐστερημένοι, τοῦ ὀνομάζεσθαι ἢ ὑμνεῖσθαι, ὅ ἐστιν οἱ ἀνώνυμοι ἢ ἀκλεεῖς. παλίωξις δὲ, ἡ ἀνάπαλιν δίωξις. τῶν διωκομένων ὑποστραφέντων εἰς διώκοντας. ὃ διασαφεῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὑποστρέψωσι. καὶ ἐν τῷ, ἐκ νηῶν. καὶ ἐν τῷ, ἑλιχθέντων ὑπ' ἀχαιῶν. ἐμπλῆξαι δὲ τάφρῳ, τὸ ἐμπελάσαι, ἢ τὸ ἀκουσίως ἐγκροῦσαι, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐμπαῖσαι. ἢ ὡς ἀλλαχοῦ φησιν ὁ ποιητὴς, ἐμπεσεῖν. τὸ δὲ οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον, παροιμιῶδές ἐστιν, ὅτε πανωλεθρίας του γινομένης, οὐδ' ὁ μηνύσων τὰ σκυθρωπὰ ὑπολέλειπται. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ σκυθρωπότητος ἄγγελον τὸν τοιοῦτον φασίν. οἱ δ' αὐτοὶ ἐφ' ὁμοίοις δεινοῖς παροιμιάζονται καὶ τὸ, μηδὲ πυρφόρον ὑπολείπεσθαι.

Ὅτι ἐνταῦθα μὲν, ταχιστὰ πείθεται τῷ πολυδάμαντι ὁ ἕκτωρ συμβουλεύοντι ἀποβῆναι τῶν ἵππων καὶ πεζοὺς μάχεσθαι. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καίτοι θεοπρόπιόν τι λέγοντι, βαρὺς ἐπιτίθεται καὶ ἀπειλεῖται. λέγων καὶ ἐξολωλέναι θεόθεν τὰς φρένας αὐτῷ. οὕτω δεινὸν ἡ τύχη τὰς τῶν ἀνθρώπων γνώμας μεταποιεῖν. καὶ ἄλλως δὲ, εὐμετάβολος ὁ ἕκτωρ, καὶ πρὸς ἐναντιότητα θελημάτων καὶ λόγων εὐμετάπτωτος. ὃς καὶ

Ὣς φάτο Πουλυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο,
Ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ.
Οἱ δὲ διαστάντες σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἴσαν, καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν. μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι.

τὸν

Καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο. πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
Ἄλλον Κεβριόναο χερείονα κάλλιπεν Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ἑτέρων, Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ.
Τῶν δὲ τρίτων, Ἕλενος καὶ Δηΐφοβος θεοειδὴς,
Υἷε δύο Πριάμοιο. τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως.
Ἄσιος ὑρτακίδης, ὃν ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι,
Αἴθωνες μεγάλοι ποταμοῦ ἀπὸ σελλήεντος.
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο
Αἰνείας. ἅμα τῷ γε, δύω Ἀντήνορος υἷε.
Ἀρχέλοχός, Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων.
Πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον.
Οἳ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
Τῶν ἄλλων, μετά γ' αὐτόν. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
Οἳ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι
Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. οὐδ' ἔτ' ἔφαντο
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.

τὸν μέγαν αἴθωνα εὐλογήσας, αὖθις κακολογεῖ, ὡς ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ. φράζεται δὲ τὰ τοῦ Πολυδάμαντος οὕτω. ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες. ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων, ἤγουν ἐπεχέτωσαν ἐπὶ τάφρῳ. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθα ἀολλέες. αὐτὰρ ἀχαιοὶ, οὐ μενέουσιν εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. καὶ οὕτω μὲν Πουλυδάμας, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, καὶ αὐτίκα πρῶτος αὐτὸς ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. καὶ μετ' αὐτὸν, οἱ ἄλλοι, καὶ γίνεται τὰ ἐφεξῆς ῥηθησόμενα κατὰ τὴν τοῦ Πουλυδάμαντος βουλήν. πρυλέες δὲ, οἱ ἐν τῇ μάχῃ πεζοὶ κατὰ γλῶσσαν γορτυνίων ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ἡ δὲ τῆς λέξεως παραγωγὴ, προγέγραπται. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον. ὡς εἰ μὲν ὀξύτονος ἡ ταύτης εὐθεῖα, ἑτέρου τοῦτο λόγου. εἰ δὲ βαρύτονος, συνηγορηθείη ἂν, ἐντεῦθεν εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι κύριον ὄνομα ἐν τῷ, τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην Πρύλιν. οὕτω καὶ Ἱππότης ἐν Ὀδυσσείᾳ κύριον ὄνομα ὁμώνυμον τῷ ἱππεύοντι. τὸ δὲ ἀολλέες ὃ παρισοῖ μετὰ τοῦ πρυλέες, ἕτερόν ἐστι τοῦ, πάντες, ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ πάντες ἑπώμεθα καὶ ὁμοῦ πεπυκνωμένοι. τὸ δὲ ἅδεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσεν, ἡδὺς ἔδοξε. συστέλλει δὲ τὴν ἀρχοῦσαν. καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ ἅδος ὁ κόρος. καὶ ἅδην τὸ δαψιλῶς. διὸ καὶ ψιλοῦται παρὰ πολλοῖς. ἔοικε δὲ τὸ ἅδεν, αἰολικὸς εἶναι δεύτερος ἀόριστος τοῦ ἥδω ῥήματος, ἴσως δὲ καὶ τοῦ ἁδεῖν τὸ ἅδεν ὡς τοῦ κτυπεῖν, τὸ ἔκτυπεν. Ὅτι μετὰ τὴν τοῦ Πουλυδάμαντος δημηγορίαν οἱ τρῶες διαστάντες σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, πένταχα κοσμηθέντες, ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕποντο ἄλλοις μὲν ἄλλοι. Ἕκτορι δὲ καὶ Πουλυδάμαντι, οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἦσαν. καὶ ἑρμηνεύων τὸ ἄριστον, φησί. μέμασαν δὲ μάλιστα τεῖχος ῥηξάμενοι, ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι διδάσκων μὴ ἐπὶ φαυλότητος νοῆσαί τινος τὸ διαστάντες, ἑρμήνευσεν αὐτὸ οὐ μόνον διὰ τοῦ φθάσαι πρὸ τούτων εἰπεῖν εὖ κατὰ κόσμον ἡνιόχῳ ἐπιτέλλειν ἕκαστον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἀρτύναντες ἑαυτοὺς, καὶ διὰ τοῦ κοσμηθέντες. δῆλον δὲ ὡς ἡ διὰ πρόθεσις, δηλοῖ μὲν καὶ διχασμόν τινα μάχιμον ὡς καὶ ἐν τῷ, διαστήτην ἐρίσαντε. καὶ ὅτε δὲ διαζύγιόν φαμεν. τὸν ἀπὸ τοῦ ἐνωτικοῦ κατὰ γάμους ζυγοῦ δυασμόν. Σημαίνει δ' ὅμως ἐν πολλοῖς, καὶ διάκρισιν ἤτοι ἁπλῶς χωρισμόν. ὡς ἐν τῷ, εὖ διαβὰς ἤγουν διαστήσας τὰ σκέλη. ὥς πού φησιν ὁ ποιητὴς, καὶ νῦν ἐν τῷ, οἱ δὲ, διαστάντες φιλικῶς δηλαδὴ, ὡς δηλοῖ τὸ ἀρτύναντες. ὃ λέγει ἀντιθετικῷ σχήματι, ὅτι καὶ διαστάντες τοπικῶς, ὁμῶς ἀραρότως εἶχον. ὅρα δὲ καὶ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τρεῖς μετοχὰς ἀσυνδέτους ὁμοῦ κειμένας. τὸ, οἱ δὲ, διαστάντες, τὸ σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. ὃ δὴ καὶ πρὸ ὀλίγου εἶπε κατὰ ἀνεκλόγιστον συνήθη ταυτολογίαν. καὶ τὸ πένταχα κοσμηθέντες. γοργότητος δὲ τοῦτο σχῆμα, συνεπισπεύδοντος οἷον τοῦ ποιητοῦ διὰ τῆς ἀσυνδέτου φράσεως, τῇ τῶν πραγμάτων ἄρτι ὀξύτητι. τὸ δὲ ῥηξάμενοι, δῆλον ὅτι καὶ ῥήξαντες κοινότερον λέγεται. Ἱστέον δὲ ὅτι διακοσμοῦνται οἱ τρῶες πένταχα, ἢ διότι πέντε ἦσαν ἴσως αἱ τοῦ ἑλληνικοῦ τείχους πύλαι, ἢ μάλιστα ἵνα φασὶν ἀνὰ δύο ἡγεμονίαι μέσον δορυφορῶσιν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τὸν Ἕκτορα. ἑκάστη δὲ τῶν πέντε τάξεων, τρεῖς εἶχον ἡγεμόνας: ὡς εἶναι τοὺς πάντας, δεκαπέντε. οὓς καὶ ὀνομάζει ὁ ποιητὴς, κατάλογόν τινα ἡρωϊκὸν καὶ ἐνταῦθα σχολεχῶν ὡς ἐπὶ νεαρῷ μάχης ἐγχειρήματι. καὶ λέγει ὡς ἅμα μὲν Ἕκτορι ἀμύμονι Πουλυδάμας ἦν, καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἡνίοχος τῷ Ἕκτορι Κεβριόνης. καὶ ὅρα ὡς οὐ πλειοτέρον ἐν καιρῷ τοὺς ἀρίστους, εἰ καὶ ὑποδεῶς ἔργοισι διὰ τὸ ὑπηρετικόν. Ἕκτωρ γὰρ εἰς συστράτηγον ἑταιρίζεται τὸν αὐτοῦ ἡνίοχον, καταλιπὼν παρ' ὄχεσφιν ἄλλους Κεβριόναο χέρονα, τῶν δ' ἑτέρων, οὕτω δὲ λέγει τὴν δευτέραν τάξιν ὁ ποιητὴς δι' εὐχρηστίαν μέτρου, Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος, καὶ Ἀγήνωρ. ἔνθα ὅρα τὴν τῆς φράσεως συντομίαν. μόνης γὰρ τῆς δευτέρας τάξεως τοὺς τρεῖς κοσμήτορας, δι' ἑνὸς ἔφρασε στίχου ὁ ποιητής. ἐπὶ δὲ τοῖς λοιποῖς, πλατύτερον γράφει. οὕτως ἀρέσαν αὐτῷ, διὰ τὸ ἐν ἅπασι πολυειδὲς τοῦ αὐτοῦ γραφῆς. τῶν δὲ τρίτων, Ἕλενος ἦρχε καὶ Δηΐφοβος

θεοειδὴς, πριαμίδαι. τρίτος δὲ ἦν ἄσιος ἥρως. ὃν καὶ ἐπαναλαβὼν ὡς ἄξιόν τινος λόγου πλείονος, διὰ τὸν πολὺν φαντασμὸν, ἵνα ἐγγραφῇ οὕτω τῇ ψυχῇ τοῦ ἀκροατοῦ καὶ ἐπισημανθῇ τὰ κατ' αὐτὸν ὡς καινά τινα τοῦ ποιητοῦ περὶ αὐτοῦ ἱστορήσοντος, ἐπάγει. Ἄσιος, ὑρτακίδης καὶ τὰ ἑξῆς ἀπαραλλάκτως ὡς ἐν τῇ βοιωτίᾳ κεῖνται. ἤγουν ὅτι τε ἀρίσβηθεν ἧκεν ἀπὸ σελλήεντος ποταμοῦ. καὶ ὡς μεγάλοι αὐτοῦ ἵπποι καὶ αἴθωνες ὅ ἐστι μέλανες, ἢ εὐκίνητοι, ἢ πυῤῥοί. τῶν δὲ τετάρτων, ὁ Αγχίσου ἦρχεν Αἰνείας. καὶ οἱ ἀντήνορίδαι Αρχέλοχος καὶ Ακάμας, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. Σαρπηδὼν δὲ ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων. πρὸς δ' ἕλετο καὶ τὸν αὐτανέψιον Γλαῦκον καὶ τὸν νέκλην ἀρήϊον Αστεροπαῖον τὸν ἀμφιδέξιον. οὗτοι γάρ φησιν αὐτῷ ἔδοξαν διακριδὸν εἶναι ἄριστοι τῶν ἄλλων μετά γε αὐτόν. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, τουτέστι διαπρεπὴς ἦν ἐν ἅπασι. καὶ ὅμως προσεταιρίζεται καὶ ἑτέρους εἰς μάχην ὀρθωσόμενος καὶ αὐτὸς. μέγας, ὑπὸ βαιῶν ὥσαν ἡ τραγῳδία ἐρεῖ. Ορα δὲ ὅτι ποικίλος κἀνταῦθα ἂν ὁ ποιητὴς, ἐπὶ μὲν Σαρπηδόνος, τὸ ἡγήσατο εἶπε, προθέμενος ὅτι προσείλετο διακριδὸν τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα. ἐπὶ δὲ τοῦ Αἰνείου, τὸ ἄρχειν ἔφη. ἐπιφέρων ὅτι ἅμα τούτῳ οἱ δεῖνα. ἐπὶ δὲ Ελένου καὶ Δηϊφόβου, ἐσίγησε τὸ ῥῆμα, λαβὼν αὐτὸ ἄνωθεν ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐπαγαγὼν οὐ δύο καθὰ ἐπὶ Αἰνείου καὶ Σαρπηδόνος, ἀλλ' ἕνα μετὰ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. τρίτος γάρ φησιν ἦν, ἄσιος ἥρως. ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων, τὸ ἄρχειν ἔθετο οὐ διελὼν ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ κοινώσας ἐν ἑνὶ στίχῳ, καθὰ καὶ προεῤῥέθη. τὴν δὲ πρώτην τάξιν, ἑτέρως ἔφρασεν οὔτε ῥῆμα θέμενος ἡγεμονικὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρίτον τὸν Κεβριόνην, πλεῖον διαστήσας ἐκ τῶν δύο συστρατήγων. εἰπὼν γὰρ ὡς οἱ πλεῖστοι ἅμα ἕκτορι ἴσαν καὶ πολυδάμαντι, μετὰ τρεῖς στίχους, τοῦ Κεβριόνου μέμνηται. θεοειδῆ δὲ τὸν Δηΐφοβον λέγει, ὁποῖόν τι ἐπ' οὐδενὸς τῶν ἄλλων ἔφη, διὰ τὸ ἐπισημάνσεως ἄξιον εἶναι τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι μετὰ τὸν ἀλεξάνδρου θάνατον, τὴν ἑλένην αὐτὸς ἀγαγόμενος, ὑπὸ Μενελάου θνήσκει ἐν τῇ τῆς τροίας ἁλώσει, τριακονταετής φασιν ὤν. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ μυθεύεται ῥιφὲν ἄταφον, μεταβεβλῆσθαι εἰς βοτάνην λεγομένην ἀκέφαλον. ἣν φασιν ἀγαθὴν εἶναι τοῖς σπληνικοῖς, πρὸς λύχνον αἰρομένην καὶ διδομένην μετὰ ὕδατος. ἐν δὲ τὸ ἄσιος ἥρως, καὶ μετ' ὀλίγα, ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν. καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ, ἐπερχόμενον μέγαν ἄσιον. καὶ, ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, ἔστι τιμητικῆς προσώπου τιμητικοῦ. ὡς τοῦ τοιούτου, ὀφείλοντος μὲν ὄντος φρονεῖν, μὴ τοιούτου δὲ ἀποβάντος. διὸ παρεμπλέκει τοῖς τοιούτοις μετ' ὀλίγα ἐπιθέτοις, τὸ, νήπιος. ὃς τῶν ἄλλων, βουλῇ πολυδάμαντος ἀμωμήτοιο πειθομένων, αὐτὸς οὐκ ἤθελε πεζὸς ἀλλὰ σὺν ἵπποις πελάσαι ταῖς νηυσίν, ὀκνῶν οἶμαι ὁ μέγας, ἑαυτὸν ταπεινῶσαι τῇ ἐκ τῶν ἵππων ἀποβάσει. ἡ δὲ ἀρίσβη περὶ ἧς εἴρηται καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ, πόλις φασὶ τρωϊκὴ μιτυληναίων ἄποικος μεταξὺ περκώτης καὶ ἀβύδου, ἔχουσα ποταμὸν σελλήεντα, πατρὶς ἀσίου, κληθεῖσα οὕτως, ἀπὸ ἀρίσβης θυγατρὸς μὲν τεύκρου τοῦ κρητὸς, γυναικὸς δὲ Δαρδάνου. ἣν δέ φασι καὶ ἐν Λέσβῳ, ἀρίσβα πόλις ἀπὸ ἀρίσβης θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μέροπος. ἣν πρώτην ὁ πάρις ἔσχε γυναῖκα. ὁ δὲ μνημονευθεὶς ἀγχίσης, Κάπυος ἦν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που γενεαλογεῖ ὁ ποιητής. οὗ καὶ ἀφροδίτης, αἰνείας. ὃς ἔτη ζήσας ὀγδώκοντα, ἀποίχεται. ἐδείκνυτο δέ φασι τάφος ἀγχίσου ἐν τῇ ἴδῃ. καὶ ἐτίμων αὐτὸν οἱ ἐκεῖ ποιμένες καὶ βουκόλοι κατὰ πᾶν φθινόπωρον τὸν τάφον αὐτοῦ στέφοντες. νεώτεροι δέ τινες, ἐν σικελίᾳ φασὶ τετελευτηκέναι αὐτόν. περὶ δὲ Σαρπηδόνος ἀπορήσαντές τινες διατὶ αὐτὸς ἄρχει λυκίων καὶ οὐ γλαῦκος, ἐπεὶ ὁ μὲν ἐξ ἀῤῥένων, ἱππολόχου γὰρ υἱός. Σαρπηδὼν δὲ, Λαοδαμείας ἀδελφῆς ἱσάνδρου καὶ ἱππολόχου τῶν βελλεροφόντου υἱῶν. λύουσι, λέγοντες, ὅτι κατὰ τιμὴν Λαοδαμείας γέγονεν. ἀμφισβητούντων γὰρ τῶν ἀδελφῶν περὶ βασιλείας, καὶ προκλήσεως οὔσης διατοξεῦσαι δακτύλιον ἐπικείμενον στήθει παιδὸς ὑπτίου, ἡ ἀδελφὴ τὸν αὐτῆς εἰς τοῦτο ἔδωκε παῖδα. ὅτι δὲ γλαῦκοι διάφοροι, πολλαχοῦ δηλοῦται. λύκιος μὲν γὰρ, ὁ ἐνταῦθα ῥηθείς. ἦν δέ τις καὶ ἕτερος, ὁ παρὰ Λυκόφρονι παρωνύμως γλαύκων. οὗ γλυκύπικρος θάνατος περιάδεται. πίθῳ γάρ φασιν ἐναπεπνίγη μέλιτος. περιφέρεται δὲ ἐν ἀοιδαῖς, καὶ ὁ ἀνθηδόνιος γλαῦκος. οὗ μνεία τις ἐν τῷ καταλόγῳ τέθειται τῶν νεῶν. ἔστι δέ τις καὶ ἰχθὺς καλούμενος γλαῦκος, οὗπερ ἔκκριτος ἡ κεφαλὴ, καὶ μάλιστα οἱ ὀφθαλμοί. τοῦ δὲ ἀρήϊος πρωτότυπον τὸ ἄρειος ὅπερ ἐστὶ πολεμικός. ἐξ οὗ καὶ κύριον παρὰ τοῖς ὕστερον, ἄρειος διὰ διφθόγγου ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας φερωνύμως ἀρειϊκός. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα κύριον ψάλτου τινὸς, ὁ ἄριος. περὶ οὗ λέγεται ὅτι στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς πρὸς ἄριον τὸν ψάλτην ὀχλοῦντά τι αὐτῷ, ἔφη τὸ, ψάλλ' ἐς κόρακας. ὅπερ ἐστὶ παρῳδία τοῦ, βάλλ' ἐς κόρακας. καθάπερ αὖθις αὐτὸ παρῴδηται ἀπὸ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν. περὶ ὧν δὴ παροιμιῶν, ἐν ἄλλοις δεδήλωται. τὸ δὲ διακριδὸν ἤγουν κατ' ἐπίκρισιν, ἐμφαίνει ἐν τῷ, πρὸς δ' ἕλετο γλαῦκον, δεῖν εἶναι μὴ ἁπλῶς νοεῖν ἀντὶ τοῦ προσελάβετο, ἀλλὰ ὡς ἐξαίρετον ἐπιλέγειν μετὰ διακρίσεως. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παρακλίνειν τὸ παρακλιδὸν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ διακρίνειν, τὸ διακριδόν. ὁμοιοσχημονεῖ δὲ τούτοις καὶ τὸ νοσφιδὸν ἐκ τοῦ νοσφίζειν. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ πρέπειν, συγκοπὴ τοῦ περιέπειν ἐστίν. ἐξ οὗ διαπρεπὴς καὶ ἐκπρεπὴς, ὁ ἄξιος τιμητικῶς περιέπεσθαι. Ὅτι τεχνικὸν φράζων συνασπισμὸν, φησίν. οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλοις ἄραρον τυκτῇσι βόεσσιν, ὅ ἐστι τετεχνημέναις βύρσαις. οὐ μὴν ζώοις βουσίν. ἀλλ' οὐδ' ἁπλῶς βοείαις αἳ ὑποστρώννυνται. Ιστέον δὲ ὅτι, ὃν τρόπον λέγει, βῶν τὴν ἀσπίδα, οὕτω καὶ βοῦν τυκτὴν, πάντως καὶ

ἐκείνην

ἐκείνην καὶ ταύτην, ὅ ἐστι τυκτήν, τεχνητήν. ἀπὸ τοῦ τεύχω καὶ ἡ τέχνη παράγεται ὥσπερ καὶ τὸ τυκτόν. τοῦτο τὲ δὲ τευκτόν ἐστι κατὰ τὸ πλῆρες. καὶ ἡ τέχνη δὲ, τεύχνη ὁμοίως, ἴσως δὲ καὶ ὥσπερ πύλαι ποιηταὶ καὶ τράπεζα ξεστὴ καθ' ὑπάκουσιν τοῦ εὖ, οὕτω καὶ νῦν τυκταὶ βόες, αἱ εὔτυκτοι. τὰς δὲ ῥηθείσας τυκτὰς βόας, καὶ βόας αὔας μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἔνθα νοητέον ὡς ταυτόν ἐστι βῶν ἀζαλέην εἰπεῖν καὶ βοῦν αὔην, πρὸς διαστολὴν τῆς ὄντως καὶ φύσει, τουτέστι τῆς ζώσης βοός. ἐκείνη γὰρ οὔτε ἀζαλέη, οὔτε αὔη, ἀλλὰ ὑγρὰ, ἐπεὶ καὶ ἔμψυχος. τὸ δὲ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσιν, ὅμοιον μέν ἐστι τῷ, σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἀρηρὸς, ὃ περὶ τῆς τάφρου εἴρηται. συντελεῖ δὲ εἰς ἐτυμολογίαν καὶ ἑρμηνείαν τοῦ, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. ὃ πρὸ ὀλίγων γέγραπται. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ τὸ ἐν νηυσὶ πεσεῖσθαι, πάλιν ἢ περὶ Δαναῶν ὡς καταπεσουμένων ἐν αὐταῖς ταῖς ναυσὶν, ἢ περὶ Τρώων ὡς ἐμπληξόντων αὐταῖς. φησὶ γάρ. οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον ὡς ἐῤῥέθη, ἔβησαν ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. οὐ γὰρ ἔφαντο σχήσεσθαι ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. τοῦτο δὲ, καὶ μετ' ὀλίγα πάλιν, οὕτω ῥητῶς κεῖται ἀπαραποίητον. τὸ δὲ λελιημένοι, ποιητικὴ καὶ αὕτη λέξις ἀχρεία λόγῳ πεζῷ. ἐσχηματισμένη ὁμοίως τῷ πεπνημένοι, ἀμφιβολίαν ἔχει τινά. ἢ γοῦν τοῦ ὀρθοῦ ἐλλιπῶς νοεῖται, ἵνα δηλοῖ τὸ, ἐπιθυμοῦντες μάχης, ἢ μετὰ τῶν Δαναῶν κολλᾶται. ὡς ἂν λέγῃ, ὅτι ἐπεθύμουν τῶν Δαναῶν οἱ Τρῶες, ἔχει δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα, ἔλλειψιν. δῆλον γὰρ ὅτι ὡς Δαναῶν λελιημένοι εἰσὶν, ὥστε ἀνελεῖν αὐτούς.

Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι
Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο.
Ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε, καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσι
Νήπιος. οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
Ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν,
Ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, τῇ περ Ἀχαιοὶ
Ἐκ πεδίου νίσοντο σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν.
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν. οὐδὲ πύλῃσιν
Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ὀξέα κεκλήγοντες. ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
Σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
Νήπιοι. ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
Υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων.
Τὸν μὲν Πειριθόου υἷα κρατερὸν Πολυποίτην.
Τὸν δὲ Λεοντῆα βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Ἕστασαν. ὡς ὅτε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
Αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι.
Ὣς ἄρα τὼ, χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι
Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.

Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα προαναφώνησις τῶν ἐφεξῆς ἱστορηθησομένων ἐν τῷ, νήπιος οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας, ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, ὁ προῤῥηθεὶς Ἄσιος δηλαδὴ, παρὰ νηῶν ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν, πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν ἔγχει Ἰδομενῆος. Καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὸ νήπιος, ἐπὶ προσώπου ἀναφωνηθὲν οὐκ εὖ ἔχοντος τοῦ φρονεῖν. σημαντικώτατα καὶ νῦν χρησαμένου φασὶ τοῦ ποιητοῦ τῷ ὀνόματι τούτῳ. καὶ ἐφεξῆς δὲ τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, νηπίους ἐρεῖ. ἄφρων δὲ ὁ Ἄσιος, διότι οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους Τρῶας καὶ ἐπικούρους βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο ἐπείσθη. ὥστε αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα. ἀλλὰ μόνος αὐτὸς ἀπειθὴς διεκπεσὼν, σὺν αὐτοῖς πελάσας τῷ τείχει, νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ ἵππους καὶ ἅρμα διήλασεν. ὅπου φασὶν Ἰδομενεὺς καὶ Αἴας ἐνεώλκουν περὶ τὸ Ῥοίτειον ἀκρωτήριον. ἔνθα καὶ ἡ κατὰ τὸν ἀρίσταρχον ἱππήλατος ἦν πύλη. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ εἰπών. ὅπου Ἀχαιοὶ ἐκ πεδίου νίσοντο σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνος ὁ Ὑρτακίδης, ἀλλὰ καὶ ἕτερός τις ἔοικεν Ἄσιος εἶναι περὶ Τροίαν. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, Ἀσιάδην Ἀκάμαντα. ὅτι δ' ὀψέποτε πεζεύσας ἐπιμηθέως λόγῳ, ὑπὸ Ἰδομενέως πίπτει ἐλαθεὶς ὁ ῥηθεὶς μέγας Ἄσιος, ἐν τοῖς ἐφε

ξῆς ἱστορήσει ὁ ποιητής. καὶ ἔχει τοῦτο λαβὼν ἐκεῖνος βαρβαρικῆς ἀπειθείας ἐπίχειρον. διδάξας καθά φασιν οἱ παλαιοί, ὡς παρὰ τὸν καιρὸν αἱ τινῶν χρήσεις, βλαβεραί εἰσιν, ἤπερ ὠφέλιμοι. καὶ δείξας παιδαριώδη ἑαυτὸν εἴπερ ἐν τοιούτῳ καιρῷ καὶ τόπῳ ἀγλαϊζόμενος, ἅρματι καὶ ἵπποις ἐλλάμπεται. τὸ δὲ παρὰ νηῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν εἴρηται. ἡ γὰρ παρά ὥς φασιν οἱ παλαιοί, κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων ἐστί. μοῖρα δὲ δυσώνυμος πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγαθῆς, καὶ ὡς ἂν Πίνδαρος εἴποι εὐωνύμου. καθ' ἣν μοιρηγενής που ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται ἀντὶ τοῦ εὐδαίμων. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, μοῖρα δυσώνυμος, ᾗ οὐκ ἂν πρέπει συντεθῆναι τὸ εὖ, ἵνα δὴ αὐτῆς εὐμοιρία λεχθείη. ἀλλ' ὅθεν ὁ ἄμμορος γίνεται, ὅ ἐστι κακόμοιρος. ταυτὸν δὲ εἶναι δοκεῖ, δυσώνυμον εἰπεῖν καὶ κακὴν δέ, καὶ οὐκ ὀνομαστήν. οὕτω τι καὶ τό, κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν, ὅμοιόν ἐστι τῷ δυσώνυμον Ἴλιον. τὸ δὲ ὅπου ἀχαιοὶ ἐκ πεδίου νίσσοντο, παρεμφαίνει τι καὶ αὐτὸ τῆς τοῦ Ἀσίου ἀφροσύνης. ἴσως τι, συνεισελθεῖν ᾠήθη τοῖς τοιούτοις καὶ αὐτός, διώκων. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ διήλασεν. οὐ γὰρ συνήθως ἡ λέξις κεῖται ὡς ἐν τῷ, ξίφος ἢ ἔγχος διήλασεν, ἀλλ' ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἤλασεν. ὡς που καὶ τὸ εἰπεῖν, διαειπεῖν λέγει. οἷον, διαειπέ μοι ὄφρα δαείω. Ὅτι ἐν τῷ, οὐδὲ πύλαις εὗρεν ὁ Ἄσιος ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. πύλαι μέν, κατὰ συνήθειαν ὁμηρικήν, αὐτὸς ὁ τῆς εἰσόδου τόπος, σανίδες δέ, αἱ θύραι. ὀχεὺς δέ, ὁ μοχλός. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐπικεκλιμένας, οἷα συμπληροῦν εἰς τό, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, εἰσὶ δὲ ἐπικεκλιμέναι, αἱ συγκεκλεισμέναι. αἷς ἀνάπαλιν ἔχουσιν, αἱ ἀναπεπταμέναι, ὡς εὐθὺς κατωτέρω κεῖται. Ὅτι προμηθείας στρατηγικῆς καὶ τὸ ἀναπεπταμένας νῦν ἔχειν τὰς ἀχαϊκοῦ τείχους πύλας ὡς ἄν, οἱ ἐκ τοῦ πολέμου φεύγοντες, σώζοιντο. ὃ καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα γενήσεται, ὅτε Ἀχιλλεὺς κατακράτος νικᾷ. ἐρεῖ γὰρ ἐκεῖ ὁ Πρίαμος, πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε εἰσόκε λαὸς ἔλθῃ. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἐκτανυόντων ὀρνίθων τὰς πτέρυγας ἐν τῷ ἵπτασθαι, τὸ ἀναπεπταμένας εἴληπται. καὶ φανεῖται τοῦτο, καὶ ἐν τῇ ω ῥαψῳδίᾳ. Ὅτι τὸ ἰθὺς φρονέων Ἄσιος ἵππους ἔχεν ἤτοι ἤλαυνεν, ἀντὶ τοῦ θαρρυνόμενος ἐπὶ τὰ ἄντικρυ, καὶ προϊέναι θέλων. ὅπερ ὅμοιον ἐν τοῖς ἑξῆς τῷ, οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔκιον. καὶ τό, ἀντικρὺ μεμαώς. καὶ τό, πρόσω ἰέναι. καὶ τό, ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος. ἀλλαχοῦ δέ, σαφέστατα λέγει, οἱ δ' ἰθὺς φόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. Ὅτι ἐν τῷ, ἕποντο ὀξέα κεκλήγοντες, ῥῆμα προϋπόκειται, ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη, τὸ κεκλήγω. συρακουσίων δέ φασι τοῦτο γλώσσης. τοιοῦτον δέ, καὶ τό, πεπλήγοντες. ἐξ οὗ ἔοικεν εἶναι τό, πεπλήγει μετ' ὀλίγα ῥηθησόμενον ἐν τῷ, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρώ. Οἱ Λαπίθαι, ὡς καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐρρέθη, γένος ἦν ἡρωϊκὸν ἐν Θετταλίᾳ, κενταύροις πολέμιον. ἀπό τινος Λαπίθου υἱοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Στίλβης νύμφης, ἔχοντες τὴν τοῦ γένους ἀρχήν. ὧν κατάρχονται Λεοντεὺς καὶ Πολυποίτης, ὁ Πειρίθου τοῦ ᾀδομένου υἱός. φησὶ γὰρ αὐτοὺς ὁ ποιητής, υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων. οἵ φησι προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι. αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα. ῥίζῃσι μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι. ὣς ἄρα τοὶ ἤτοι οὗτοι χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο. Καὶ σημείωσαι ὡς ὑπερβάλλων ἐστὶν ὁ τῶν τοιούτων Λαπιθῶν ἔπαινος, εἴγε τοσούτων ἐχθρῶν ἐπιφορὰν δύο μόνοι ὄντες ἀποκρούονται. διὸ καὶ πρὸς σύας εἰκασθήσονται, οἳ ἄνδρας πολλοὺς καὶ κύνας γενναίως δέχονται. Ἰστέον δὲ ὅτι Λαπίθης ἔοικε γίνεσθαι, παρὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικόν, καὶ τὸ ἔπιθον χρόνου δευτέρου ἀορίστου, εἰπεῖν γὰρ ᾧ λαοὶ πείθονται, οὐκ ἐᾷ τὸ μέτρον οἷα συστέλλον τὴν τῆς λέξεως ἀρχουσαν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τό, Λαπιθάων αἰχμητάων, ὥσπερ καὶ τὸ πυλάων ὑψηλάων· καὶ τό, οὔρεσι μίμνουσι. καὶ τό, ῥίζῃσι μεγάλῃσι, σῶφρον ἔχουσι κάλλος καὶ μέτριον διὰ τῶν ὁμοιοτελεύτων, ὡραΐζοντος τοῦ ποιητοῦ τὸν λόγον διὰ τοὺς καλοὺς ἥρωας. τὸ δὲ ὑψηλάων, πρὸς διαστολὴν τῶν πυλίδων λέγεται. τὸ δὲ μίμνουσι, χρήσιμον τῇ ἀποδόσει τῆς παραβολῆς. ὡς γὰρ δρύες ἄνεμον καὶ ὑετὸν μίμνουσιν ἐν ὄρει, οὕτως αὐτοὶ ἔμιμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον. πλὴν οὐχ ὡς ἐρριζωμένοι, ἀλλ' ὡς κινεῖσθαι μὲν δυνάμενοι, σταδαῖοι δὲ μαχηταί. διὸ ἐπήγαγεν, οὐδὲ φέβοντο. τὸ δὲ ἤματα πάντα, κεῖται μὲν παρελκόντως. οὐ γὰρ οὕτω καί οἱ Λαπίθαι ἀεὶ μίμνουσι. δηλοῖ δὲ τὸ τῶν δρυῶν πολυχρόνιον. διηνεκεῖς δὲ ῥίζαι, αἱ διὰ πολλοῦ τόπου ἐνηνεγμέναι, καὶ οὕτως αἴτιαι ταῖς δρυσὶ τοῦ μίμνειν ἄνεμον καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, ἤτοι ἐς διηνεκὲς χρόνον.

Ὅτι τὸ ἀνατεῖναι τὰς ἀσπίδας ἐν μάχῃ, ὑψόσε ἀνασχεῖν λέγει. φησὶ γάρ. βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι. τί δὲ δηλοῖ τὸ βόας αὔας, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. Ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς μέμνηται Ὀρέστου τινὸς τρωϊκοῦ ἐν τῷ, ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ὀρέστην. τὸ δὲ ἄνακτα, κεῖ-

Οἳ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας
Ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀκάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε,
Οἳ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας ἀχαιοὺς
Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν

θαι

Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
Ἀγροτέροισι σύεσιν ἐοικότες. τώ τ' ἐν ὄρεσιν,
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται.
Ὣς τῶν, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσι φαεινός,
Ἄντην βαλλομένων. μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες, ἠδὲ βίηφι.
Οἳ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε,
Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας,
Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὣς τῶν, ἐκ χειρῶν βέλε' ἔρρεον, ἠμὲν Ἀχαιῶν,
Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν,
Βαλλόμεναι μυλάκεσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσαι.
Δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα.
Ζεῦ πάτερ. ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
Πάγχυ μάλ'. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οἳ δ' ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι,
Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσῃ,
Οὐδ' ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
Ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων.
Ὣς οἵ γ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύ' ἐόντε
Χάσσασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι.

σθαι δοκεῖ καὶ πρὸς διαστολὴν ἑτέρου τινὸς Ἀσίου προῤῥηθέντος. οὗ υἱὸς, Ἀκάμας Ἀσιάδης. ὡς λέγει συνάπτων αὐτίκα ὁ ποιητής. ἔνθα κεῖται καὶ Οἰνόμαος ὁμώνυμος τῷ παλαιῷ ἑλληνικῷ ἥρωϊ. ἐν τούτοις δὲ χρᾶται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τῷ ἕως, ἀντὶ τοῦ τέως καὶ πρὸς τὸ πρότερον. φησὶ γὰρ ὡς οἱ Λαπίθαι ἕως μὲν, ἤγουν πρός ὥρας τινὰς, ὤρνυον Ἀχαιοὺς ἀμύνασθαι περὶ νηῶν. ἐπεὶ δὲ Τρῶας ἐνόησαν ἐπεσσυμένους τῷ τείχει, αὐτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε, φόβος τε, τότε δὴ ὑπερορμήσαντες, πυλῶν πρόσθεν ἐμάχοντο ὡς ῥηθήσεται. Ὅτι ἀπὸ δρυῶν εἰκονίσας τοῖς Λαπίθαις τὴν στάσιν, εἶτα τὴν αὐτῶν ὁρμήν τε, καὶ πρὸς τὰ βέλη καρτερίαν ἄλλως εἰκάζει, εἰπών. ἐκ δὲ τὼ, ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην, ἀγροτέροισι σύεσιν ἐοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσιν, ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα. δοχμώ τ' ἀΐσσοντε, περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, πρυμνὴν ἐκτάμνοντες. ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται. ὡς τῶν, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσι φαεινὸς, ἄντην βαλλομένων. μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο. Καὶ ὅρα ὅτι τε κἀνταῦθα τὸ, ἕως τις βαλὼν ἀπὸ θυμὸν ἕληται, περιττὸν κεῖται οὐδέν τι συντελοῦν εἰς τὸ πρᾶγμα. οὐδέτερος γὰρ τῶν Λαπιθῶν πίπτει. καὶ ὅτι μέλλων εἰπεῖν τὸν χαλκὸν κομπεῖν ἤγουν ἠχεῖν κατὰ ἰδιότητα ἤχου, καὶ εἰδὼς τὸν κόμπον, ἐπὶ συῶν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, κυριολεκτούμενον, προεθεράπευσε τὴν λέξιν τῇ τῶν συῶν παραβολῇ. καὶ οὕτω συνεβίβασεν αὐτὴν ἐκ παραβολικῆς ὁμοιότητος. ὥσπερ καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς τὸ ῥέειν ἐπὶ βελῶν μέλλων εἰπεῖν, προθεραπεύει αὐτὸ τῇ τῶν νιφάδων παραβολῇ. τρόπον τινὰ λέγων ὡς εἴπερ νιφάσι χεομέναις ἐοίκασι τὰ βαλλόμενα χερμάδια, δοτέον εἰπεῖν καὶ ὅτι ἔρρεον, ὡς ὁμοίων ὄντων τοῦ χέειν καὶ ῥέειν. ὧν τὸ μὲν χέεσθαι ἀφ' οὗ ἡ χιὼν, οἰκεῖον νιφάδι διὰ τὸ ἀφορώτερον. τὸ δὲ ῥέειν, οἰκεῖον λίθοις διὰ τὸ τοῦ ἤχου τραχύτερον. ἐπαινοῦνται δὲ καὶ οἱ τῆς παραβολῆς ταύτης στίχοι ὡς τῷ ψοφώδει τῆς τῶν λέξεων προφορᾶς ἐμφαίνοντες τὸ τῆς ὑποθέσεως μέγεθος. δίχα δὲ τῆς ἄλλης τραχυφωνίας, τὸ πυκνὸν σίγμα ἐν τῇ καταρχῇ τῆς παραβολῆς καὶ ὁ ἐκεῖθεν σιγμὸς ἐν τῷ, ἀγροτέροισι σύεσιν, ἀηδῶς ἔχει κατὰ τὴν προφοράν. τοιαύτη γὰρ ἡ σιγματικὴ ἀπήχησις. ὡς δηλοῖ μάλιστα παρ' Εὐριπίδῃ, τὸ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι, καὶ ἑξῆς. διὸ καθὰ δηλοῦται ἀλλαχοῦ πλατύτερον, καὶ ἡ κωμῳδία, μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρήσεως τοῦ τ' ἀντὶ τοῦ σ', ἐπισκωμαίνεται χαίρειν ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. κολοσυρτὸς δὲ κυρίως οὐ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ χρῆσις, κτύπος ὁ ἀπὸ κάλων ἤγουν ξύλων συρομένων ἐν ὄρει. ἕτεροι δὲ τὴν ἐκ φρυγάνων συρομένων αἰρομένην κόνιν οὕτω καλοῦσι, κόλα γάρ φασι τὰ φρύγανα. τὸ δὲ δοχμοὺς ἀΐσσειν καὶ τὴν ὕλην πρυμνόθεν ἀγνύειν κατὰ θυμὸν, συῶν ἴδιον. δοχμὸς δὲ, παρὰ τὸ δέχω φασὶ γίνεται. ἵνα δηλοῖ τὸ εὐχώρητον. τοιοῦτοι γοῦν ἐν ταῖς εἰσόδοις οἱ εἰσιόντες δόχμιοι. δοχμὴ μέν τοι θηλυκῶς, ὁ παλαιστὴς, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλόν

φασὶ τῆς χειρὸς, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι καὶ αὐτό. ὅτι δὲ καὶ βαρύνεται ἡ δόχμη ὁμοίως τῷ στάθμη, λόχμη, ὄχθη, δηλοῦται σαφῶς ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ κομπεῖν, καὶ ἐπὶ σκευῶν ἤχου λέγεται. κομπεῖν γοῦν χύτραν ἢ λοπάδα φησὶν ὁ Λαέρτιος ἐν τοῖς τῶν σοφιστῶν βίοις. ἔνθα καὶ ζητεῖται καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, τίς ἡ τῆς χύτρας καὶ τῆς λοπάδος διαφορά. ὅτι δὲ πολὺς ὁ τῶν Λαπιθῶν ἔπαινος εἰπόντος ὡς δύο σύες πολλῶν κυνηγετῶν ἔφοδον, οὕτως ὑπομένουσι τοὺς πολεμίους καὶ αὐτοὶ, καὶ ἐν ἐπισφαλεῖ κινδύνῳ τῶν ἄλλων φυγόντων, ἀνδρίζονται, προεπεσημάνθη. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτουμένου κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρῆκται. ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον, στωμυλίαν δηλοῖ καὶ στομφασμὸν περιαυτολογικὸν, καθὰ καὶ τὸ κομπεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον ὡς οἷα δηλαδὴ κομπορρήμων. Ἔτι ἰστέον καὶ ὡς ἀξιόπιστον καὶ οὐκ ἀπίθανον δοκεῖ τὴν στενὴν εἴσοδον φυλάττειν μόνους αὐτοὺς, συλλαμβανόντων καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ἄνωθεν. ἐπάγει γάρ. λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι. ὡς εὐθὺς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. Ὅτι οἱ λαοὶ χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων ἔβαλλον ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τῶν κατ' αὐτοὺς, ἤγουν καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων νηῶν τ' ὠκυπόρων. τοὺς δὲ λίθους συντόνως φερομένους καὶ πληκτικῶς, νιφάσι παραβάλλει, εἰπὼν ὅτι νιφάδες ὡς πίπτον ἔραζε. ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. ὡς τῶν ἐκ χειρῶν, βέλεα ῥέον ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἀκριβῶς παρεσημάνθη, ἠμὲν ἀχαιῶν ἠδὲ καὶ ἐκ τρώων. καὶ νῦν μὲν οὕτω φησί. προϊὼν δὲ πλατύνει ταύτην τὴν παραβολὴν καὶ αὔξανει κοιμίσας τὸν ἄνεμον. καὶ ὅρα ὅτι τὸ μὲν νιφάδες, συστέλλει τὴν ἀργουργίαν. τὸ δὲ νίφειν ῥῆμα ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐκτείνει αὐτήν. ζαὴς δὲ ἄνεμος, ὁ βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸν δυσαῆ. εἴη ἂν ὁ τοιοῦτος, ζάλη, ὅ ἐστι μεγάλη ἄελλα. ὀξύνεται δὲ ὁ ζαὴς καὶ ὁ δυσαὴς τῷ λόγῳ καὶ ὁ φιλοψευδής, περὶ οὗ μετὰ βραχέα ῥηθήσεται. ἐκ δὲ τοῦ νέφεα δονήσας, δοκεῖ συγκεῖσθαι τὸ δνοφερὸν ὅτι σκότος δηλοῖ ἐοικὸς νέφει δονουμένῳ. σκιόεντα δὲ νέφη λέγειν, οὐδὲν ἧττον καίριον τοῦ λέγειν ὄρη ἢ μέγαρα σκιόεντα. Ὅτι σφοδρότητα καὶ πλῆθος λίθων ἀφέσεως δηλοῖ μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν, καὶ τὸ, κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν, ἤγουν ἄϋτον. ὅ ἐστιν ἐβόων, βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, ἤτοι κυκλοτερεῖς, ἢ πολλοὺς ἔχουσαι ὀμφαλοὺς χυτούς. αὖον δὲ βοὰν, διαστέλλεται τῆς τῶν ὑγρῶν βοῆς. ἐκείνη γοῦν ἑτέροία ἐστί. γενικὴν δὲ ἀοριστίαν ἔχει τὸ βοᾶν αὖον, δηλοῦν, κτυπεῖν, δουπεῖν, βομβεῖν, καὶ τοιαῦτα τινά. μᾶλλον δὲ καί τι τούτων τραχύτερον, οὗ μὴ ῥᾴονος ὄντος ἐν σχεδιασμῷ ταχὺ εὑρεθῆναι, γενικῶς εἶπε τὸν ὑποκείμενον ἦχον, αὔην βοὴν, ὅπερ ἐμφαντικώτερόν ἐστι τοῦ, ξηρὰν ἢ τοιαῦτόν τι εἰπεῖν. τὸ δὲ αὖος, σημειῶδές ἐστι τοῖς παλαιοῖς ὡς μονήρες καὶ μὴ πίπτον ὑπὸ ἀναλογίαν. μόνον γάρ ἐστι δισύλλαβον κοινὸν εἰς ος καθαρὸν τῇ αυ διφθόγγῳ παραληγόμενον. τὸ δὲ ἀΰτευν, εἶχε μὲν ἀΰτουν εἶναι κοινότερον ὡς τὸ ἐποίουν. προετιμήθη δὲ ὅμως δι' ὄγκον φωνῆς, τὸ ποιητικώτερον. μύλακες δὲ λίθοι μυλοειδεῖς, ὅ ἐστι στρογγύλοι. ἴσως δὲ καὶ μυλίαι, οἱ αὐτοὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ὅτι βαρυνομένου ἤθους τὸ, δή ῥα τότε ᾤμωξέν τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρώ. περὶ οὗ καὶ προείρηται, ὅπερ ἀστείως ἂν εἴποι τις καὶ ἐπί τινος χολοῦ ἀμφιγυήεντος. ὃς δοκεῖ ἀμφοτέρους πεπλῆχθαι τοὺς μηρούς. Ἄσιος δὲ οὕτω ποιεῖ, ἀχθόμενος κακῶς ἑαυτῷ κατὰ ἀχαιῶν. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀλαστεῖν, ὅ ἐστι δεινοπαθεῖν, ὡς ἐπὶ ἀλάστοις πάθεσι καθὰ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, ὅθεν καὶ ὁ ἀλάστωρ. ἐπάγει οὖν, καὶ ἀλαστήσας, ἔπος ηὔδα. Ὅτι τὸ, πάτερ ἦ ῥάνυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο πάγχυ μάλα, λέγοιτο ἂν πρός τινα μέγαν μὴ τελοῦντα τὰς ὑποσχέσεις. Ἄσιος δὲ πρὸς δία τοῦτο φησί. καὶ ὅρα κἀνταῦθα μωρίαν τοῦ καὶ μεγάλου καὶ ἥρωος. οὐ γὰρ φιλοψευδῆ τὸν δία καλεῖ, διότι ἐκεῖνος αὐτῷ ὑποσχόμενος ἐψεύσατο, ἀλλ' ὅτι φησίν. οὐκ ἔγωγε ἐφάμην ἥρωας ἀχαιοὺς σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, τὸ τῆς ἐλπίδος αὐτὸν ψευσθῆναι, εἰς δίος ἀπάτην ἀνάγων, ὁποῖα τὰ τῶν ἀφρόνων. καὶ μονονουχὶ δοξάζων, ὡς ὅπερ ἐφάμην, ἔφατο καὶ ὁ ζεὺς, καὶ τὸν δία συλλαλεῖν αὐτῷ ἀξιῶν, ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἀνόητος ὁ Ἄσιος. τὰ γὰρ ἐν τῷ τέλει τῆς θῆτα ῥαψῳδίας γενόμενα τέρατα, ὑπὲρ ἑαυτοῦ νοῆσαι δοκεῖ. καὶ ταῦτα κρίνει δίος ὑποσχέσεις, οὐ διακρίνας καλῶς. εἰ γὰρ τὸν Ἕκτορα κλεῖσαι ὁ ζεὺς ἐβούλετο, ὡς ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ Ἕκτωρ δὲ δηλώσει εἰπὼν, ὅτι αὐτὸς ὁ ζεὺς ὑπέσχετό μοι καὶ κατένευσεν, ἀλλ' οὐκ ἤδη καὶ εἰς τὸν ἄσιον διαβέβηκε τὰ τῆς ὑποσχέσεων. ὃ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημειώσεται μετὰ βραχέα ἐν τῷ, ὡς ἔφατο. οὐδὲ δίος πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων. Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. σημειοῦνται δὲ κἀνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐθίμως ἔχουσιν οἱ δυστυχοῦντες, οὐ μόνον ἄλλως δυσφοραχετεῖν, ἀλλά που καὶ τὸ θεῖον καταμέμφεσθαι. οὕτω γὰρ καὶ ὁ ἄσιος, ἐπεὶ μὴ ἔσχεν εὐπετῶς ποιῆσαι τὸ προτεθὲν καὶ εἰς φυγὴν τρέψαι τοὺς δύο Λαπίθας, οὐ μόνον ᾤμωξε, καὶ ὡς ἐπὶ θαύματι δὲ μεγάλῳ ἐπλήξατο τοὺς μηροὺς, ἀλλὰ καὶ φιλοψευδῆ τὸν δία ἐκάλεσεν ὅ ἐστιν ἀπατεῶνα, ψευδῆ εἰδότα, ἤγουν ἀπατᾶν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ης ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύτονα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐν τῇ συνθέσει ὀξύνονται. οἷον, σαφὴς ἀσαφὴς, ἀθλητὴς φιλαθλητὴς, ἐραστὴς ἀντεραστὴς, ψευδὴς φιλοψευδὴς, χωρὶς τοῦ ἀληθής. τούτου γὰρ τὴν σύνθεσιν, φιλαλήθης. καὶ τὸ κριτὴς δέ φασιν ἐν τῷ ξενοκρίτης, μεταβολὴν τόνου ἔπαθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ὀνειροκρίτης. τὸ δὲ πάγχυ μάλα, πάνυ λίαν ἀττικὸς ἂν εἴποι ἀνὴρ κατὰ σημασίαν παράλληλον, ὁποῖαι δηλοῦνται πολλαχοῦ. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας ἀχαιοὺς σχήσειν ἡμέτερον μένος, παραπέφρασται ἀπὸ τοῦ ἔφαντο γὰρ, οὐκέτ' ἀχαιοὺς σχήσεσθαι. ὥστε τὸ αὐτὸ ῥῆμα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, καὶ σχήσειν ἐνεργητικῶς καὶ σχήσεσθαι παθητικῶς λέγεται. Ὅτι ὁ Ἄσιος οἶδε μὲν τὴν τῶν ἀχαιῶν ἀρε-

τὴν

τὴν, καὶ ἥρωας ἀποκαλεῖ ἀξιόπιστα λέγειν, τοιοῦτος γὰρ ὁ ἐκ τῶν πολεμίων ἔπαινος, καταπαύει δὲ ἄλλως τὸ ἐκείνων ἀξίωμα, διὰ ταπεινοτάτης παραβολῆς, ὃς οὐ θηρίοις ἀνδρείοις ἀλλὰ θυμικοῖς μὲν, σμικροτάτοις δὲ ζώοις αὐτοὺς εἰκάζει καὶ εὐτελέσιν, εἰπών. οἱ δ᾽ ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ, οὐδ᾽ ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες, ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων. ὣς οἵγε ἤγουν οὗτοι, οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύο ἐόντε χάσσασθαι. Ὅρα δὲ ὅτι μειρακιώσας τὸν λόγον ὁ ἀσιὸς, κατέθετο ἐν τῷ ἀχαιῶν οὓς ἥρωας περισσῶς ἔφη, εἰς τοὺς λαπίθας. διορθούμενος δὲ ἑαυτὸν, ὡς μὴ καλῶς τῇ παραβολῇ τῶν σφηκῶν κατὰ πάντων χρησάμενον τῶν ἀχαιῶν. ἴσως δὲ οὔ, οὐ γὰρ ἔλεγον ἐφάμην ἥρωας ἀχαιοὺς, οὐδὲ κοινῶς εἶπεν, ἀλλὰ περὶ μόνων τῶν λαπιθῶν, ὡς ἡ τῆς παραβολῆς ἀπόδοσις ἐδήλωσεν. οἷς καὶ ἐπέχει μάλιστα. Σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐν ἄλλαις παραβολαῖς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κεῖταί τι ἀπεμφαῖνον. οὐ γὰρ ἀμύνονται περὶ τέκνων, οὐδὲν συντείνει πρὸς ἑλληνικὴν ὁμοιότητα. οἵγ᾽ ἀχαιοὶ, οὐχ ὑπὲρ τέκνων ἀμύνονται, ἀλλὰ διὰ τὴν ἑλένην. μᾶλλον δὲ, ἄρτι ὑπὲρ τῶν νεῶν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον σφῆκες ὑπὲρ τέκνων ἀμυντικοὶ, διὸ καὶ παροιμία τὸ, σφηκιὰν ἐκίνησας ἤγουν βλάβην ἤγειρας κατὰ σεαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ μέλισσαι ὁμοίως ἀμύνονται. ὅθεν παροιμιάσαι τὸ, εἰς μελίττας ἐκώμασας, ἐπὶ τῶν παραδόξως κακουμένων, ὥς φησι παυσανίας. ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν, οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀειθαλικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. καὶ σφηκώδεις, οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι. ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες ἔχουσιν ἐντομὴν κατὰ τὸ μέσον. διὸ καὶ καλοῦνται οὕτως ὡς ἀπὸ τοῦ σφάζω σφάξω. ἰστέον καὶ ἡ διασφὰξ ἐπὶ χασμάτων λεγομένη, ὡς καὶ ὁ ὀππιανὸς δηλοῖ σαφέστατα, καὶ ὁ τὸ θῆλυ μόσχον οὕτω καλέσας. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὑποσφὰξ κοιλότης ὁμοία καὶ αὐτὴ ὁποίαν πάσχουσί τι σφαζόμενα, ἔνθα γίνεται ἡ σφαγή. αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφῆκες, ἢ ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν, καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν, ἢ διότι παμφάγοι ὄντες ποικίλοι καὶ ἐπίξανθοι τὴν χρόαν εἰσὶν, οὐ μὴν αἱ μέλισσαι τοιαῦται. οὔτε γὰρ παμφάγοι ἐκεῖναι, οὔτε ποικίλαι κατὰ τοὺς σφῆκας εἰσίν. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ ζωϊκὴ ἱστορία λέγει περὶ μελίσσης, ὅτι οὔτε αὐτὴ ᾠὰ οὔτε κηφῆνα, ὀχεύοντες, ὅθεν οὐδ᾽ ἔστι διϊδεῖν πότερα αὐτὸν ἄρρενα ἢ θήλεα. ἔνθα, ὅρα τὸ διϊδεῖν, ὁμοίως φραθὲν τῷ διειπεῖν. δὶ', διειπέ μοι ὄφρα δαείω. καὶ τῷ διείπασθαι. Ἰστέον δ᾽ ὅτι καὶ Μέλισσά τις ἦν κύνειον ὄνομα, ἣν ἐπαινῶν τις ἔφη, ὡς μεγέθει μὲν, τῶν τότε γυναικῶν ἦν βραχύ τι καταδεεστέρα, φωνῇ δ᾽ ὁμιλίᾳ τε κεχορηγημένη. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ οἰκία καὶ τὸ δόμον, ἐπὶ σμηνῶν εἴρηκε ποιητικώτερον. οὕτω καὶ ἐπὶ αἰετοῦ μετ᾽ ὀλίγα τὴν καλιὰν ἐρεῖ φίλα οἰκία ὥσπερ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τούτοις μὲν, δόξαιεν ἂν ὑποκορισμὸς εἶναι τῶν οἴκων τὰ οἰκία. ὅτε δὲ ἄδου οἰκία εὐρώεντα ἐρεῖ, ἀλλ᾽ ἐκεῖ οὐκ ἔστιν ὑποκόρισμα νοῆσαι, ἀλλὰ φανερὰν παρωνυμίαν. παιπαλόεσσα δὲ, ἡ ξηρὰ καὶ ἀποπλέουσα πάλην. πάλη δὲ κυρίως κατὰ αἴλιον διονύσιον, λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρα. φερεκράτης ἰπνῷ. ἀνέπλησα τὼ ὀφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ. ἡ δὲ τοιαύτη πάλη ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὴν λαίλαπα καὶ κατὰ τὸ παιφάσσειν, ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην.

Ὣς ἔφατ᾽, οὐδὲ διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ᾽ ἀγορεύων,
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Ἄλλοι δ᾽ ἀμφ᾽ ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
Ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ᾽ ἀγορεῦσαι.
Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
Λάϊνον. ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
Νηῶν ἠμύνοντο. θεοὶ δ᾽ ἀκαχείατο θυμῷ
Πάντες, ὅσοι δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
Σὺν δ᾽ ἔβαλον λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
Ἔνθ᾽ αὖ Πειριθόου υἱὸς κρατερὸς Πολυποίτης
Δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
Οὐδ᾽ ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ᾽ ὀστέον. ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Αὐτὰρ ἔπειτα, Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.
Υἱὸς δ᾽ Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,

Ὅτι πολλὰς εἶναι πύλας τῷ ἑλληνικῷ τείχει, ὁποίας ἂν καὶ ἐκδέχοιτό τις αὐτὰς, ἀρίδηλον ἄρτι ἐκ τοῦ, ἄλλοι δ᾽ ἀμφ᾽ ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν. ἔνθα παρίσωσις ἀπεργασμένη, τῷ, ἄλλῃσι πύλῃσιν. Ὅτι ἀνάγκην ἔχων ὁ ποιητὴς καταλέγειν ἄνδρας πίπτοντας, καὶ τρόπους πολλοὺς ἀναιρέσεων, καὶ λόγους οὓς ἔλεγον αὐτοὶ, οἱ ποιοῦντες καὶ πάσχοντες, καὶ ἄλλα μυρία πολυμερῆ συμπτώματα τύχης, φησίν. ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ᾽ ἀγορεῦσαι. καὶ ὅρα καὶ τὴν ἐν τούτοις τοῦ ποιητοῦ ποικιλίαν. ἀλλαχοῦ μὲν γὰρ ἐπὶ δυσχερείᾳ διασκευῆς τὰς μούσας ἐπικαλούμενος, ἐπιχειρεῖ τι λέγειν, ἐν

Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
Αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον ἐπαΐξας δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην. ὁ δ' ἄρ', ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχός τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
Οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν
Αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
Ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε
Ἀλγήσας ὀδύνῃσι. μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ.
Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
Κείμενον ἐν μέσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς.
Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν
Ἐσθλὰ φραζομένῳ. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.
Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων.
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, πέλωρον,
Ζωόν. ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,
Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
Ὡς ἡμεῖς εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος ἀχαιῶν
Ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' ἀχαιοὶ,
Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.
Πολλοὺς γὰρ τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν ἀχαιοὶ
Χαλκῷ δῃώσουσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
Εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί.

ἄλλοις δὲ ἑαυτὸν ἐρωτᾷ, λαλεῖ τὰ δοκοῦντα. νῦν δ' ἀπαγορεύει δυνηθῆναι εἰπεῖν ἐνδιασκευῶς αὐτὸς τὰ πάντα. ὅθεν ἐπάγει συντόμως καὶ ἐπιφωνηματικῶς τὸ, πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ, λάϊνον. ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. λέγει δὲ πάντη περὶ τὸ λάϊνον τεῖχος, πῦρ εἶναι, ἢ διὰ τοὺς ἀπὸ λίθου τοῦ τείχους, τῇ συγκρούσει πῦρ ἀποσπινθηρίζειν ἐν τῷ βάλλεσθαι σώμασι στερεοῖς τοῖς τῶν βελῶν. ὃ ἔχει ὁ λόγος ἔμφασιν. συλλογιστέον γὰρ οἷαι αἱ ὅσαι βολαὶ δι' ὧν ὡς διὰ πυρείων ἄνωθεν πῦρ ἀνάπτεται. ἢ ὅτι καὶ ἐκομίζετο πῦρ κατὰ τῶν νηῶν ὡς πρὸ ὁ Ἕκτωρ ἐγκελεύεται. καὶ ἔοικεν ἐπιμωκᾶσθαι παροιμιωδῶς τοῖς τρωσὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς, εἰ οὕτω θυμομαχοῦσιν, ὡς καὶ λάϊνον ὂν τὸ τεῖχος ἐπιχειρεῖν ἐμπιπρᾶν. ἕτεροι δὲ πῦρ ἐνταῦθα τὸ θερμὸν εἶπον τῆς μάχης τῆς ἀσβέστου καὶ καυστειρᾶς. οὐ μόνον κατὰ τὸ ἀμφὶ μάχην ἐνοπήν τε δεδήει τεῖχος, ὃ πρὸ ὀλίγου ἔφη ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ, ἐμάρναντο δέμας πυρός. ὡς εἶναι σχῆμα καὶ τοῦτο ἐπιφωνηματικὸν, ἔχον μὲν καὶ τόλμαν κατ' ἰδιότητα τοῦ κυρίως ἐπιφωνήματος. πῶς γὰρ ἂν εἴη πῦρ αὐτόχρημα, τὸ κατὰ μάχην ἔνθερμον. ἔχον δὲ καὶ ἀσφάλειαν ἤτοι παραμυθίαν τινὰ, ἐκ τοῦ κατὰ τὸ αἷμα θυμικῆς ζέσεως. δηλοῦν δὲ καὶ τὰ πάντα δεινὰ, ἐν ὀλιγίστῳ διὰ τοῦ τοιούτου πυρὸς, ὅπερ ἡ σφοδρότης ἀνῆπτε τῶν πανταχοῦ τοῦ τείχους βολῶν. εἰ δέ τις μὴ καθ' ὑπέρβασιν ἐρεῖ τεῖχος λάϊνον, κατ' εὐθὺ συντάξας εἴπῃ θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, ἤγουν μὴ ἀπὸ ὕλης εὐεξάπτου, ἀλλ' ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον, κατὰ λόγον μὲν ἐπιφωνήματος νοεῖ τι καὶ αὐτός. σκληρότερον μέντοι καὶ τραχυνώτερον. Ὅτι περὶ ἀναφορὰν ἢ καὶ ἄλλως δεξιῶς περὶ κατασκευάζων Ὅμηρος, ὡς οὐκ ἔστι μὴ ἐν τοῖς ἑξῆς, δαιμονιώδη ἐπεισοδίῳ τῇ κρίσει προσκυκληθῆναι διὰ σημειώ

μνότη

κοινότητα, λέγει ὅτι ἐπὶ τοῖς γινομένοις ἀκαχείατο ἤγουν ἤχθοντο θεοὶ πάντες, ὅσοι Δαναοῖς ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν. διὸ δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἡ Ἥρα ἐν τοῖς ἐφεξῆς μηχανήσεταί τι ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν. Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἀκάχω ῥῆμα βαρύτονον, ἀλλὰ καὶ ἀκαχῶ. οὗ παθητικὸς ὑπερσυντέλικος, ἀκαχήμην, πληθυντικὸν δὲ τρίτον, ἀκάχηντο, καὶ κατὰ διάλυσιν ἰωνικήν, ἀκαχέατο. καὶ ἐνθέσει τοῦ ι ἀκαχείατο. εἰ δὲ μὴ φιλεῖ τὴν λέξιν ταύτην πεζογράφος ἀνήρ, οὐδὲν Ὁμήρῳ μέλον ἰάζοντι. Ὅτι σώφρονι μὲν περιηχήσει ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα χρᾶται ἐν τῷ, δουρὶ βάλεν Δάμασον, Δάμασε δ' ἔμμεν μεμαῶτα, πλὴν οὐκ ἐγγὺς θέμενος τὰς περιηχούσας λέξεις, ἀλλὰ προθεὶς μὲν τὸ Δάμασον. μετὰ δὲ δύο στίχους ἐπαγαγὼν τὸ ἐδάμασσεν. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ἰσοκαταλήκτων ὀνομάτων γλυκύτης ἔνθα υἱόν τινος Ἀντιμάχου ἱστορεῖ Ἱππόμαχον. παρίσα γὰρ ὁ Ἀντίμαχος καὶ ὁ Ἱππόμαχος. ἱστορεῖ δέ τινα καὶ Ἀντιφάτην ὁμώνυμον Λαιστρυγόνι ἀνδρί, καὶ Μένωνα δέ. ὃς ἔμπαλιν τῷ Μέμνονι φυλάττει τὸ ω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς. ἔτι δὲ καὶ Ὄρμενον, τρωϊκὸν καὶ αὐτὸν ἄνδρα, ὁμώνυμον τῇ παθητικῇ μετοχῇ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω. δοκεῖ δὲ καὶ τοπικὸν ὄνομα εἶναι τὸ Ὄρμενον. οὗ παράγωγον τὸ ὁμηρικὸν Ὀρμένιον. ἐλέγετο δέ φασιν ὄρμενος, καὶ ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξωθηκώς. ὅθεν καὶ ἐξορμενίζω ῥῆμα. Σοφοκλῆς, κἀξορμενίζειν οὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξησιν κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. Σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ ὁ ῥηθεὶς ὄρμενος ὁ τῆς κράμβης, ἀσφάραγος ἑρμήνευται διὰ τοῦ φι, ἀλλ' ἔστι καὶ διὰ τοῦ πι ἀσπάραγος, φυτὸν ἕλειον καὶ ὄρειον. τῶν δὲ τοιούτων τινές, καὶ σπαρτοί φασιν, οἳ καὶ εὐμεγέθεις γίνονται. ἐν δὲ Γαιτουλίᾳ φασὶ τῇ κατὰ Λιβύην, πάχος μὲν αὐτῶν, κυπειρίου καλάμου, μῆκος δέ, ποδῶν δώδεκα. ἐν δὲ τῇ προωκεανίτιδι, πάχος μέν, μεγάλων ναρθήκων, μῆκος δέ, περὶ πήχεις εἴκοσι, λέγεται δὲ Κρατῖνος καὶ Θεόπομπος, καὶ τοὺς τοιούτους ἀσφαράγους γράφειν διὰ τοῦ φι. περὶ δὲ τοῦ ζωϊκοῦ ἀσφαράγου, ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθήσεται. Ὅτι πολλῶν τινων ἀναίρεσιν οὕτω φράζει, πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ. αἰολικὸν δὲ τὸ ἀσσυτέρους ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἀριστέως ἐνεργείας ἐνταῦθα φράζων ὁ ποιητὴς ἐν ποικιλίαις ῥημάτων, αὐτό τε εἶπε τὸ προῤῥηθέν, καὶ ὡς ὁ δεῖνα τὸν δέ τινα ἐξενάριξε. καί, βάλλε δουρί. καί, ἐπαΐξας διὰ ὁμίλου, πλῆξεν αὐτοσχεδίην. πολλαχοῦ δὲ οὕτω πολυτρόπως ποικίλλεται ὁ ποιητής. Ὅτι Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα τεῖχός τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν περὶ νῆας. ἄρχεται δ' ἐντεῦθεν ἠρέμα προαρτύειν τὴν τειχομαχίαν ἧς προοίμια ἤδη προκατατίθεται. Ὅτι κἀνταῦθα χαίρει τε ποικιλίας Ὅμηρος καὶ ἅμα τῇ ἐναλλαγῇ διαναπαύων τὸν ἀκροατήν, οἰωνοσκοπικὸν θεώρημα προχειρίζεται τῷ λόγῳ ἐναγώνιον, ἔχον καί τι διαλεκτικῆς δεινότητος. φησὶ γοῦν ὅτι τοῖς Τρωσὶν ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσι τὴν τάφρον, αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, πέλωρον, ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὔπω λήθετο χάρμης. κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρήν, ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ. αὐτὸς δὲ κλάγξας, πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν κείμενον ἐν μέσσοισι Διὸς τέρας. δηλοῖ δ' ἐν τούτοις ὁ μὲν τοῦ ὕψους ἐγκρατὴς ἀετὸς τοῦ Διὸς ἱερὸς ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα που ῥηθήσεται, τοὺς ἄρτι ἐκ Διὸς νικῶντας Τρῶας. ὁ δὲ κατεχόμενος δράκων ὁ καὶ πελώριος καὶ τῷ οἰκείῳ αἵματι φοινήεις, τοὺς τραυματίας μεγαθύμους Ἀχαιούς. ὃς καὶ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ, εἰς σύμβολον ἐῤῥέθη τῶν Ἑλλήνων, οἳ καὶ ἐχόμενοι καὶ οἱ ἀσπαίροντες, ὅμως οὔπω λήθονται χάρμης. ἀλλὰ μετὰ μικρὸν, ἐκ παλιώξεως ὡς ὁ Πολυδάμας ὑπενόησεν, ὑπογραφέντες κόψουσι κατὰ στήθη, τουτέστιν ἐν ἀντιπροσώπῳ μάχῃ, τοὺς Τρῶας. οἳ καὶ κακὸν προσλαβόντες ἐντεῦθεν καὶ ἀλγήσαντες καὶ αὐτοὶ κατὰ τὸν ἀετὸν, φεύξονται ὅποι τύχοι. καὶ οὐδ' ἐν κόσμῳ μετὰ συνήθους βοῆς, ἀλλὰ μετ' ἑτεροίας κλαγγῆς. καὶ ὥσπερ ὁ ἀετὸς ἐπέτετο πνοιαῖς ἀνέμου, τουτέστι τῷ λαχόντι πνεῖν ἀνέμῳ ἐπιτρέψας ἑαυτόν, οὕτω καὶ Τρῶες ἀτάκτοις ῥιπαῖς ἑαυτοὺς δόντες, παλινοστήσουσι καὶ οὐδέν τι τελέσουσιν ὡς καὶ ὁ Πολυδάμας κρινεῖ σαφέστατα. ἐρεῖ γοῦν ὡς εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, πέλωρον. ζωόν, ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα οἰκία ἱκέσθαι, οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν. ὡς ἡμεῖς εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί, οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν, ἤγουν ἐκ νηῶν ἐλευσόμεθα αὐτὰ κέλευθα ἤτοι τὴν ὁδὸν ἣν ἀταράχως ἤλθομεν, ἀλλὰ δηλαδὴ πτησόμεθα οἱονεὶ καὶ αὐτοὶ πνοιαῖς ἀνέμοιο. πολλοὺς γάρ φησι Τρῶας καταλείψομεν καὶ ἑξῆς. ἐφ' οἷς καὶ αὐχῶν σεμνῶς ὁ Πολυδάμας, ὡς εὖ διακρίνας τὸ τέρας καὶ ἐπιστημόνως, ἐπάγει. ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων καὶ οἱ πειθοίατο λαοί. Καὶ σημείωσαι ὅτι ἐν ἑπτὰ ἔπεσιν ἐκτεθειμένου τοῦ τέρατος ὁ Πολυδάμας λύων, συντέμνει αὐτὸ τεχνικῶς, ἐν στίχοις τέτρασι. διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ καὶ διὰ τούτων, ὅπως χρὴ ταυτολογεῖν ἐν μήκει νοημάτων καὶ βραχύτητι. ὄρνις δὲ καὶ νῦν συνήθως, ἀντὶ τοῦ οἰωνός, ἤτοι σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος. δύναται δὲ καὶ ὥσπερ ἐν τῷ, βοῦς ταῦρος τὸ μέν ἐστι γενικόν, τὸ δέ, εἰδικόν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ μὲν ὄρνις, γενικῷ λόγῳ τεθῆναι, τὸ δὲ αἰετός, εἰδικῶς. τὸ δὲ ἐπῆλθε, νῦν μὲν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἦλθε. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, τὸ κατά τινος ἐλθεῖν ἡ

λέξις

λέξις δηλοῖ. τὸ δὲ ὑψιπέτης βαρύνεται κατὰ Ἀρίσταρχον πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑψιπετὴς, ὃ δηλοῖ τὸν ἐξ ὕψους πεσόντα. οἱ δὲ περισπῶντες αὐτὸ ἐκ τοῦ ὑψιπετήεις ὡς τιμήεις τιμῆς αἰολικῶς, αἰγλήεις αἴγλης, πιθανῶς μὲν πείθουσιν, ἐπικρατεῖ δὲ ὅμως ἡ τοῦ Ἀριστάρχου γραφή. ὥσπερ δὲ ὑψιπέτης βαρυτόνως, οὕτω καὶ εὐπέτης ὁ εὖ πετόμενος. οὕτω δὲ ἴσως καὶ προπέτης ὁ προπετόμενος, καὶ περιπτεξίως εἰπεῖν, ὁ προαλής. εὐπετὴς μέντοι, ὁ εὖ πίπτων ἤγουν συμβαίνων. ὅθεν καὶ εὐπετὲς πρᾶγμα τὸ εὔκολον. καὶ προπετὴς δὲ, ὁ θρασὺς καὶ τῶν ἄλλων ἔμπροσθεν πίπτειν ἐθέλων τῇ τάξει. τὸ δὲ ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, ἀντὶ τοῦ ἀφορίζων ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ, τὸν λαὸν, τὸν τρωϊκὸν δηλαδή. ὥς τε δεξιὸς ἦν τοῖς ἀχαιοῖς, καὶ διὰ τοῦτο αἴσιος αὐτοῖς. φοινήεις δὲ κἀνταῦθα δράκων, ἢ ὁ μέλας, ἢ ὁ φόνῳ ἤγουν αἵματι βεβαμμένος. ἢ ὁ φόνιος. τὸ δὲ φέρων, εἰ καὶ μὴ νεκρὸς ὁ δράκων, ὅμως καιρίως ἔχει, διότι φέρεται, φόρτος δηλαδή τις ὢν τῷ αἰετῷ διὰ τὸ κατ' αὐτὸν πέλωρον. τὸ δὲ καὶ οὔπω λήθετο χάρμης, ἀλλοιωθὲν τῇ συντάξει, ἔχει τι καινοτέρου σχηματισμοῦ. τὸ γὰρ κοινὸν, μετοχὴν ζητεῖ, ἵνα εἴη ζωὸν ἀσπαίροντα καὶ οὔπω ληθόμενον χάρμης. τὸ δὲ ἔκοψε, παρ' ἄλλοις μὲν, ἐπὶ τοῦ τύπτειν καὶ ἁπλῶς κρούειν κεῖται. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, θυροκρουστῶν. ἐνταῦθα δὲ, πληγὴν δηλοῖ τὴν μετὰ τραύματος. ὅθεν καὶ τὸ ἐν πολέμῳ κατακοπῆναί τινας παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ δὲ ἐν ὄρνισι. τὸ δὲ ποτὶ δειρὴν, ἀττικὸς μὲν ἀνὴρ, εἴποι ἂν πρὸς τῇ δειρῇ. δηλοῖ δὲ πληγὴν στήθους γινομένην ἐν ἄκρῳ πρὸς τῇ δειρᾷ. τὸ δὲ ἰδνωθεὶς, ἐπὶ μὲν Θερσίτου, καὶ ἄλλως ἐρρέθη. ἐνταῦθα δὲ ἰδνωθῆναι, τὸ δονηθῆναι τὸ ἰνίον ἤγουν τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. ἢ ὀδυνηθῆναι καὶ οὕτω γραφῆναι καὶ καμφθῆναι, δηλονότι τὸ τοῦ δράκοντος ὑγρόν. τὸ δὲ ἀλγήσας ὀδύνῃσι, πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ ἄλλως ἀλγεῖν κατά τι λύπης εἶδος. τὸ δὲ ἐνικάββαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέρριψε. τὸ δὲ κλάγξαι, κλαυθμόν οἷόν τινα τοῦ δράκοντος νῦν ὑποδηλοῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ κλῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ κλαίω παράγεται. τὸ δὲ πνοιῇς ἀνέμοιο, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἄνεμον πνέοντα. ἐν δὲ τῷ ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, στιχηρόν ἐστι πάθος ὃ λέγεται καὶ μυουρία. διὰ διχρόνου τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ μειουρία διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς ἐν τῷ τέλει πυρριχιαθέντος τοῦ στίχου καὶ συστολὴν παθόντος κατὰ μυὸς οὐρὰν, ἢ κατὰ μείωσιν οὐραίου, ἤτοι τέλους, ἄκρου. ὥσπερ ἔμπαλιν, ἀκέφαλος λέγεται στίχος, ὁ περὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ οἱονεὶ κεφαλὴν συσταλείς. ὁποῖον καὶ τὸ, ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο. αἴτιον δὲ τοῦ ῥηθέντος μειουρισμοῦ, ἡ τῆς ἕκτης χώρας ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀδιαφορία. ἕτεροι δὲ τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἐκτατικὴν εἰδότες, ἀπ' αὐτῆς φασι προστεθῆναί τι χρόνου τῇ τοῦ ὁ φυσικῇ βραχύτητι, ὡς εἰς τροχαίου ἀπάρτισιν. ἄλλοι δὲ, ὄππῳιν μετέγραψαν, οἷα ὀκνοῦντες διπλάσαι τὸ φ', διὰ τὸ οὐχ ἑλληνικὸν τῆς γραφῆς. ἀνὴρ γὰρ ἕλλην, οὐ διπλάζει τὰ δασέα. ὑφαιρουμένου τοῦ ὀφφικίου, αὐτὸ δὲ, οὐ γλώσσης ἑλλήνων ἐστί. διὸ καὶ τὸ κὰπ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, περὶ οὗ καὶ προείρηται. καὶ τὸ κάτθανεν, ἀντὶ τοῦ κατέθανεν, ὀφείλοντα δηλονότι δύο γράφεσθαι δασέων τοῦ φ', καὶ τοῦ θ'. δι' οὗ κὰφ φάλαρα καὶ κάθθανεν, ὅμως διὰ ἀντιστοίχων αὐτοῖς ψιλῶν συμφώνως γράφεται, ἵνα μὴ εὑρεθείη ἐν ἑλληνικῇ λέξει, δασέος διπλασμός. συντελεῖ δὲ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὄπφιν, καὶ τὸ σκύπφος ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρέοντι ὥς φησιν Ἀθήναιος. ἔτι δὲ καὶ τὸ, πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον, φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι. ὃ κεῖσθαι λέγει ἐν τῇ καθ' Ἡσίοδον μελαμποδίᾳ. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἔμφασίν τινα ἔχειν εἶπον, τὸ τοῦ στίχου τοιοῦτον πάθος. καὶ γὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν, τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον, ὅμως Ὅμηρος τὸν ἑλληνικὸν ἐμφαίνει φόβον καὶ τὴν συστολὴν καὶ τὴν εἰς τὸ ταχὺ φεύγειν ῥοπὴν, τῇ συστολῇ τοῦ μέτρου καὶ τῷ τάχει τοῦ ἔπους, εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. ταχέα μὲν γὰρ εἰς ἐκφώνησιν τὰ βραχέα φωνήεντα μουσικὸς ἂν εἴποι ἀνὴρ, ἐμβραδύνει δὲ εἰς προφορὰν τὰ μακρά. Ὅτι δὲ ἡ μειουρία τῶν ἐπῶν καὶ τὸ ἀκέφαλον καὶ τὸ λαγαρὸν καὶ εἴτι δὲ ἄλλο στιχηρὸν πάθος, ἀφοῦσι συνέπεσε, δηλονότι τὸ μεμελοποιῆσθαι πᾶσαν τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου καὶ αὐτὸ δηλοῦται. ὅς φησι καὶ ὅτι ἀκέφαλοι μέν εἰσιν, οἱ ἐν ἀρχῇ τὴν χωλότητα ἔχοντες, λαγαροὶ δὲ, οἱ ἐν μέσῳ, μείουροι δὲ, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς. ἔνθα σημείωσαι, καὶ ὅτι ἐκβολὴν ἔφη, τὴν λήγουσαν ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ἐκβολῶν. τὸ δὲ φοβερὸν τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν ὡς ἐρρέθη ἐπ' αὐτῷ συστολὴν καὶ δειλίαν ἣν ἐμποιεῖ, δηλοῖ καὶ ὁ ἐτυμολογήσας τὸν ὄφιν οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄψω ὦφα, συνήθως, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος, ὃ κατὰ πνεύματος ἀθρόαν εἰσπνοὴν ἐγγίνεται τοῖς ἢ ἀλγοῦσιν ἢ φόβον παθοῦσι. μειουρισμοῦ δὲ χρῆσις τῆς διὰ μόνου διχρόνου, καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μύουρον ἢ μείουρον, δύναιτ' ἂν καὶ κόλουρον λέγεσθαι, ὡς κεκολουσμένον οὐρᾶς καθάπερ προγέγραπται. τὸ δὲ διὸς τέρας, ἀντὶ τοῦ εἱμαρμένης, ἢ ἀέρος ὅθεν ὁ δράκων κατέπεσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ διὸς τέρας, ἀρχὴν ἐνδέδωκε, τοῦ ὕστερον διοσημείας τὰ τοιαῦτα λέγεσθαι. ἐπεὶ καὶ ἀντὶ σημείου τὸ τέρας ἐνταῦθα κεῖται κατὰ τὴν ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ τεθειμένην παρατήρησιν. τὸ δὲ περησέμεναι μεμαῶσι, προσυπακούειν ἀπαιτεῖ, τάφρον τὴν πρὸ βραχέων ῥηθεῖσαν. ὅτι δὲ φίλα οἰκία, τὴν τοῦ ἀετοῦ λέγει καλιὰν, πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. ἐντεῦθεν δὲ εἴληπται καὶ ἐπὶ θαλαττίας διατριβῆς τὸ οἰκεῖν. ὡς δηλοῖ ὁ σημειωσάμενος, τὸ, ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις ἡμιλώβυσεν ἄν. τὸ δὲ οὐδ' ἐτέλεσσεν, ἀρχὴν καὶ αὐτό τινα ἐνδίδωσι τοῖς μεθ' Ὅμηρον, τοῦ ἀποτελεσματικὴν καλέσαι καὶ τὴν περὶ τὸν τοιούτοις ὄρνις ἐπιστήμην. τὸ δὲ τεῖχος ῥηξόμεθα, εὖ κεῖται. καιρία γὰρ ἡ λέξις ὥσπερ ἐπὶ φάλαγγος στρατιωτικῆς, οὕτω καὶ ἐπὶ τείχους καὶ πυλῶν, τὸ ῥῆξαι. διὸ πολλαχοῦ τῇ λέξει ταύτῃ κατ' ἐπιμονὴν χρᾶται ὁ

ποιητής. ποτὲ μὲν, ἐνεργητικῶς. ποτὲ δὲ, παθητικῶς. δι' ὃ καὶ τὸ βίῃ ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος περιήτιζον. καὶ, ἔληγεν τεῖχος ἀχαιῶν ῥῆξειν. καὶ, τεῖχος ἐῤῥήξαντο πύλας τε μακρὸν ὀχῆα. καὶ, τεῖχος ἐπαΐξαι διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις. τε, πύλας ἐπειρῶντο βίῃ ῥήξαντες εἰσελθεῖν. καὶ, οὐκ ἐδύναντο τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι κέλευθον. καὶ ὦ τρῶες ῥήγνυσθε τεῖχος ἀχαιῶν. καὶ, ἔῤῥηξεν ἀμφοτέρους θαιρούς. τὸ δὲ οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα, εὐφήμως ὁ Πολυδάμας ἔφρασεν. ἄλλως γὰρ, βούλεται εἰπεῖν ὡς ἀκόσμως φευξόμεθα καὶ οὐκ εὐτάκτως εἰς τροίαν παλιννοστήσομεν. τὸ δὲ ὑποκρίνασθαι, κἀνταῦθα ὡς καὶ πρὸ τούτων, τὸ ἀποκρίνασθαι δηλοῖ ὅπερ μετ' Ὅμηρον εὕρηται λέγεσθαι. ἔχει δέ τι περὶ τούτου τε καὶ τὰ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. τινὲς δὲ τὸ ὑποκρίνασθαι, εἰς ταυτὸν ἄγουσι τῷ εἰπεῖν τὰ ἐκ ἐκ θεοῦ. τὸ δὲ ὃς θυμῷ εἰδείη, θυμόσοφον ἄνδρα ὑπολαλεῖ, ὁποῖον ἴσως καὶ ἑαυτὸν ὁ Πολυδάμας εἶναι βούλεται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ εἰδέναι γενικῇ συνέταξε συνήθως. εἰπών, εἰδείη τεράων ἤγουν εἴδησιν ἔχοι καὶ ἐπιστήμην, ὡς τε πείθειν τοὺς ἀκούοντας λαούς. Ἰστέον δὲ τε ὅτι οὐχ ὡς ἁπλῶς φρόνιμος ἀλλ' ὡς τε τὰ τοιαῦτα τεχνίτης ὁ Πολυδάμας πέπλασαι διακρίνων τὸ τέρας. φασὶ γὰρ Πάνθοον τὸν Πολυδάμαντος πατέρα, δελφὸν εἶναι. τρῶας δέ ποτε θεοπρόπους ἐλθόντας αὐτόσε καὶ χρησμὸν περί τινων ἀναγκαίων λαβόντας, ἀγαγεῖν αὐτὸν πρὸς Πρίαμον, ἐξηγητὴν τοῦ χρησμοῦ. καὶ οὕτως αὐτὸν ἐν τροίᾳ καταμεῖναι, γήμαντα τὴν Κλυτίου Προνόμην, ἐξ ἧς ὁ Πολυδάμας. ἦν οὖν ἐκ διαδοχῆς πατρικῆς μαντικός. διὸ καὶ εὐστόχως λύει τὰ τοῦ τέρατος.

Σημείωσαι δὲ ὡς ἐπαινετὴ καὶ ἡ πρὸ τῆς λύσεως τοῦ τέρατος δημηγορία τῷ Πολυδάμαντι, ὃς οὐχ ὡς πρῴην κεχαρισμένα συμβουλευσάμενος, ἀλλ' ἀπροθύμιόν τι τῷ ἕκτορι μέλλων εἰπεῖν καὶ ὑποπτεύων ὡς οὔτε πείσει, ἀλλὰ καὶ λυπήσει τὸν θρασὺν ἄρχοντα. θρασὺν γὰρ Ἕκτορα κἀνταῦθα ἐπίτηδες ἔφη ὁ ποιητής. θωπευτικῶς αὐτὸν προϋπέρχεται, καὶ προδιορθώσεως χρώμενος σχήματι, προλαμβάνει τὴν τοῦ βασιλέως ἐπίπληξιν, ὑπομαλάσσων αὐτόν, καὶ πρῶτα εἰπὼν ὀνειδιστικῶς καὶ ὑποπίκρως ὡς ἀεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἐσθλὰ φραζομένῳ, πικρὸν γάρ τινι τὸ ἀκοῦσαι ὡς ἀεὶ ἐναντιοῦται ἀγαθαῖς συμβουλαῖς, εἶτα ἐπάγει γνωμικῶς καὶ πιθανῶς κατά τινα κολακείαν καὶ ἅμα ἐπίτηδες εὐτελίζων ἑαυτόν, τό. ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε δῆμον ἐόντα, παρὲξ ἀγορευέμεν οὔτ' ἐν βουλῇ οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν, καὶ οὕτω καταμαλάξας ἀντιπαραστατικῶς λόγοις οὐ πρὸς ἀκρίβειαν ἀλλὰ κολακικώτερον, ἐπιφέρει ἐνδοιαστικῶς καὶ ἐπιεικῶς τὸ δῆθεν ὑπόλοιπον τῆς συμβουλῆς. προειπὼν τε ὅτι νῦν αὖτ' ἐξερέω, οὐχ ὥσπερ ἐστὶν ἄριστον, ἀλλ' ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστον ἢ ἄριστα. τίς δὲ ἡ συμβουλή; μὴ ἴομεν δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν, ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι, εἰ ἐτεόν γε τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. Καὶ ὅρα ὅτι οὐδὲ εἶπεν ὡς ὧδε ἐκτελεσθήσεται, ἀλλὰ ἐκτελεσθῆναι οἴομαι, οὐδ' ὅτι ἀληθῶς ἐπῆλθε τοῖς τρωσὶν ὁ ὄρνις, ἀλλ' ἐνδοιαστικῶς. εἰ ἐτεὸν ἐπῆλθεν, ὀκνεῖ γὰρ ἀποφήνασθαι τὸ ἀληθές. οἷα μὴ δὲ πείσεσθαι τὸν ἕκτορα εἰδώς. διὸ τε ἐν τῷ τέλει τῆς δημηγορίας ἐπεσημήνατο ὡς οὕτω ἂν ὑποκριθείη θεοπρόπος ἀνὴρ ἐπιστήμων ᾧ λαοὶ πείθονται. ὑπεμφαίνων ὡς αὐτὸς μὲν, οὐδὲν ἐνδοιάζει, ἀλλ' εὖ εἰδὼς, κρίνει. σχηματίζει δὲ ὅμως ἐνδοιαστικῶς. ἐπεὶ οὐχ ἕξει τὸν πεισθησόμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἀεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις, εἰ μὲν ἐγκλίνεται τὸ πῶς, ἐπιεικῶς ἐῤῥέθη. εἰ δὲ περισπᾶται, θαυμαστικῶς ἔχει. τὸ δὲ ἐπιπλήσσεις ἀγοραῖς, διαστολὴν δηλοῖ ἑτέρας τινὸς πλήξεώς τε καὶ ἐπιπλήξεως. εἴη δ' ἂν τοιαύτη ἐπίπληξις, πλῆξις ἀέρος κατά τινος ἐν λόγοις. τὸ δὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε, τῇ διπλῇ ἀποφάσει, ἀποτροπὴν τελείαν δηλοῖ τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι. δῆμον γὰρ, τῷ ὅλου τοῦ ὀνόματι, λέγει τὸν ἕνα τοῦ δήμου, τε διὰ τὸ ταπεινόν. ὅτι δὲ οὐδὲ παρ' ἕλλησιν ἐχρῆν τοὺς δημότας ἀντιλέγειν τοῖς βασιλεῦσιν ὡς χώραν ἔχειν τὴν ἐφ' ἅπασιν ἰσηγορίαν, ἐδήλωσε καὶ Ὀδυσσεὺς ἔνθα τοὺς μὲν ἡγεμόνας χρηστολογεῖ. ὃν δὲ ἂν, τοῦ δήμου ἴδοι ἄνδρα βοῶντα, σωφρονίζει ῥάβδῳ ἐλάσας. δῆλον δὲ ὅτι τε ἐπιεικῶς ὁ Πολυδάμας ψεύδεται δῆμον ἑαυτὸν λέγων ὁ μὴ τοιοῦτος ὢν ἀλλὰ τοῖς ἔξοχα ἀρίστοις συγκαταλεγμένος. καὶ ὅτι τὸν ἐνταῦθα ῥηθέντα δῆμον, δημότην οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσι. παρ' οἷς, καὶ ὅτι ὥσπερ φυλέτης καὶ πολίτης καὶ θιασώτης καὶ λοχίτης καὶ ἐθνίτης καὶ δαιταλεὺς, οὕτω σχετικὸν καὶ ὁ δημότης κατὰ παρώνυμον κοινωνίαν. δηλοῖ γοῦν ἀττικῶς, τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου μετέχοντα. καὶ ἴωνες δὲ, δημότας φασὶ τοὺς δημοτικούς. ἐπὶ δὲ εὐτελείᾳ τῆς τῷ δήμῳ συνυπακούεται ἤγουν τῷ ῥηθέντι δημότῃ ἀνδρί, δοκεῖ ἐντεῦθεν δημοῦσθαι ῥηθῆναι παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Πλάτωνι τὸ παίζειν, ὡς ἑρμηνεύει αἴλιος διονύσιος. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ δημότης γίνεται δωρικῇ ῥοπῇ τοῦ η εἰς α καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι ἐν τῇ παραληγούσῃ, ὁ δαμοίτης τὸ κύριον παρὰ Θεοκρίτῳ. τὸ δὲ παρὲξ ἀγορεύειν, δηλοῖ τὸ παρὰ τὸ δέον, ἢ τὸ παρὰ τὸ κελευόμενον. ἵνα καὶ ἡ παρὰ καὶ ἡ ἐξ, ἡ μὲν, τὸ παρατρέπεσθαι τοῦ ὀρθῆς, ἡ δὲ, τὸ ἔξω αὐτοῦ εἶναι δηλοῖ. δύναται δὲ καὶ τὸ, ἐσχηματισμένως ἡ λέξις σημαίνειν. ἵνα συνήθως ἡ μὲν παρὰ, ἐγγύτητα ἑρμηνεύει, ἡ δὲ ἐξ, διάστασιν. ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῶν ἐσχηματισμένων. ἐν οἷς τε ἐγγίζει ὁ λόγος φαινομένως τῇ ἀληθείᾳ. τε αὖ πάλιν ἔξω πού αὐτῆς ἔστηκε τῇ διπλόῃ τῶν νοημάτων. καὶ ἔστι καὶ οὕτω δεξιὰ ἡ λέξις, ἐπιτετηδευμένης κἀνταῦθα τῷ ῥήτορι τῆς ἀμφιβολίας. κεῖται δὲ διὰ τοῦτο, καὶ δίχα τινὸς συντάξεως. Ἰστέον γοῦν ὅτι οὐ μακρὰν ἐσχηματισμένη ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ Πολυδάμαντος αὕτη δημηγορία. οὐ γὰρ ὡς φρονεῖ λαλεῖ, ἀλλὰ σχηματίζει διὰ τὸ θρασὺ τοῦ ἄρχοντος. αὐτίκα εἰ μὴ ἔοικε δῆμον ἐόντα ἀγορεύειν, διατί δημηγορία τὸ πρᾶγμα καλεῖται. καὶ ἄλλως δὲ δοκεῖ μὲν ἑαυτὸν δῆμον ὁ Πολυδάμας λέγειν. αἰνίττεται δὲ, πάν-

τι αὐτοῦ τοῦ δήμου ἀρέσειν ἃ λέγει. καὶ τὸ παρὲξ δὲ ἀπολύτως λεχθὲν, ἄδηλον εἰ οὕτως νοητέον ὡς προσεχῶς ἐρρέθη. καὶ τὸ ἀεὶ δὲ αὔξειν τὸ τοῦ Ἕκτορος κράτος, οὐκ εὖ ἔχει. παρὰ γοῦν τοῖς Ἀχαιοῖς, παρρησία τοῖς ἡγεμόσι πρὸς τὸν βασιλέα πολλή. Διομήδης μὲν γάρ που φησὶ, Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι. καὶ Ὀδυσσεὺς, οὐλόμενε ὤφελες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου ἀνάσσειν. Ἕκτωρ δὲ ὁ θρασὺς βαρβαρικώτερον διακείμενος, ἀποστρέφεται τὴν ἰσηγορίαν, ἐπιπλήσσων ἄρτι τῷ Πολυδάμαντι. ἢ ταῦτα ἐσθλὰ φραζομένῳ καὶ οὐδὲ δήμῳ ἐόντι ὡς εἴρηται, ἀλλὰ τῶν ἀριστέων καὶ μεδόντων, καὶ ὡς εἰπεῖν, δημογερόντων, ὧν καὶ ἡ κλῆσις σεμνὴ καὶ τὸ ἔργον λαμπρόν. ὡς καὶ ἡ γάμμα ῥαψῳδία ἐδήλωσεν. ἐσχημάτισται δὲ ὁμοίως ὡς ἐρρέθη, καὶ τὸ, ὥς μοι δοκεῖ, καὶ τὸ, ἐκτελέεσθαι ὀΐω, καὶ τὸ, εἰ ἐτεόν. Καὶ ὅρα τὸ ἐκτελέεσθαι χρησιμεῦον ἔνθα καὶ τὸ, οὐδ' ἐτέλεσσαν, ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται. ἐν δὲ τῷ, σὸν κράτος ἀέξειν, τὸ μὲν κράτος, συλλαμβάνεταί τι τοῖς ὕστερον τὴν βασιλείαν κράτος λέγουσι. τῇ δὲ αὐξήσει τοῦ κράτους ἀντίκειται μείωσις, καὶ ἡ κοινότερον λεγομένη ὑπόπτωσις. τὸ δὲ μαχησόμενοι περὶ νηῶν, ἀκριβῶς πρόσκειται. οὐ γὰρ ἁπλῶς ὁ ῥήτωρ ἀποτρέπει μάχεσθαι Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ τὸ περὶ νηῶν μαχήσεσθαι μέμφεται ὡς πάνυ κινδυνῶδες. τὸ δὲ εἴπερ τε πύλας ῥηξόμεθα, λίαν δεινῶς κεῖται. οἱονεὶ γὰρ λέγει ἄδηλον εἶναι ὥσπερ εἰ ἐτεὸν Τρωσὶ ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθεν, οὕτω καὶ εἴπερ πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥηξόμεθα. τὸ δὲ σθένεϊ μεγάλῳ, τὴν ἀλλαχοῦ μεγασθενῆ συντίθησιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις.
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
Ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
Βουλέων. ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε.
Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι, τῶν, οὔ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ, τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
Εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι.
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ δὲ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.

Οὐκ οὕτω θρασὺς ὁ Ἕκτωρ, ὡς καὶ ὑπόδρα ἰδεῖν τὸν σοφὸν Πολυδάμαντα, καὶ αὐτὰ ἐκεῖνα εἰπεῖν, ὡς ἐκ διδασκάλου πρὸς μάθησιν ἀπογεγραψάμενος, ὅσα καὶ ὁ ἄφρων Ἀλέξανδρος φθάσας ἔφη τῷ εἰς ἀγαθὸν συμβουλεύοντι. Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. καὶ οὐκ ἐπαινεῖ οὐδ' αὐτὸς τὸν Πολυδάμαντα ὡς εὖ εἰπόντα, ψέγει δὲ ὡς μὴ φίλα αὐτῷ ἀγορεύοντα. εἶτα καὶ νομίσας, ἴσως ἀληθῶς ἐνδοιάσαι τὸν Πολυδάμαντα, φησίν. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις ἤτοι σπουδαίως. ἀπὸ σκέψεως καὶ κρίσεως, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι βουλέων ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε. τύνη δὲ ἤγουν σὺ δὲ, εἰκότως ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις πείθεσθαι, τῶν, οὔ τι μετατρέπομαι, ὅ ἐστιν ἐπιστρέφομαι οὐδ' ἀλεγίζω. εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα. λέγει δὲ ταῦτα ὁ Ἕκτωρ, οὐ μαντικὴν φασὶν ἀναιρῶν, ἀλλὰ τὴν γνώμην τοῦ Διὸς προτιμῶν. διὸ καὶ πάνυ σεμνὸς αὐτῷ ὁ λόγος καὶ ὑπέρφρων καὶ οὐδὲν ἔχων ταπεινόν. ὁ μέντοι συνετὸς, καὶ θεὸν τιμήσει καὶ οἰωνοῖς φασὶ πείσεται. σημειοῦνται δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι τῇ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῇ φιλοσόφως χρᾶται ὁ Ἕκτωρ. προϋπόκειται μὲν γὰρ ὡς ὁμολογούμενον, ὅτι πειστέον Διῒ ἐπιτάττοντι ἐπελθεῖν ταῖς ναυσίν. ὁ δὲ οἰωνὸς, δοκεῖ προτρέπειν ἀναχωρητέον ὡς δοκεῖ τῷ Πολυδάμαντι. οὐ πειστέον ἄρα τῷ Διΐ. διὸ ἐπάγει. ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει. οὐ γὰρ Διὸς μὲν ἐπιληστέον τοῦ μεγάλου, πειστέον δὲ ὀρνέοις τοῖς μὴ τοιούτοις. ταῦτα δὲ διαλεκτικῶς ὡς ἀμφοτερόγλωσσος μεταχειρίζεται ὁ ποιητής, διδάσκων ὡς παντὶ λόγῳ λόγος παλαίει. διὸ καὶ ταῖς ἐπιστημονικωτάταις τῶν τεχνῶν ὑποκάθηταί τις ἀντιλογία,

ὡς καὶ

ὡς καὶ νῦν ὁ Ἕκτωρ καταπιχειρεῖ τῆς οἰωνοσκοπητικῆς. καὶ ἀλλαχοῦ δέ τις λέγει παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅτι ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσιν, οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. Ὁ δὲ φιλόμηρος δὲ Σοφοκλῆς, ποιεῖ τὴν Ἰοκάστην καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ Ἕκτορος, βαχνομένην κατὰ τῆς μαντικῆς, καὶ ἀνατρέπειν πειρωμένην αὐτήν.

Ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ ὁ Πολυδάμας αὐτὸς ἐνδοῦναι λαβὴν ἀντιλογίας τῷ Ἕκτορι, ἐν οἷς ἔφη τό, ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι. εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθεν. ἐντεῦθεν γὰρ λαβὼν ἀφορμὴν ὁ Ἕκτωρ ὡς ἐνδοιάζοντος δῆθεν τοῦ ῥήτορος, ἀντιλαλεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ὥσπερ αἴας αἴαντος ὦ αἶαν ἀποβολῇ τοῦ τος συλλαβῆς, οὕτω καὶ ὦ Πολυδάμαν. παραδιδόασι γὰρ οἱ τεχνικοί, τὰ λήγοντα εἰς μας ἀρσενικὰ τοιαῦτα, δίχα τοῦ ν προφέρειν τὴν κλητικήν. ὦ ἀκάμα, ὦ Πολυδάμα. τὸ δὲ Ζηνὸς βουλέων, ὅμοιόν ἐστι, τῷ διὸς βουλῇ. ὃ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ κεῖται. ὑπόσχεσις δὲ διὸς ἡ κατάνευσις κἀνταῦθα, ἡ διὰ τῶν φθασάντων ἐξ αἰθέρος τεράτων σημείωσις τοῦ μέλλοντος. διὸ πρὸς ἔμφασιν τούτου, ἔφη Ζηνὸς ἐριγδούποιο. ἐν δὲ τῷ, εἴτ' ἐπὶ δεξιὰ πρὸς ἠῶ τε ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον, οἱ μέν, τὸ δεξιὰ ἑρμηνευτικὸν ἐδέξαντο τοῦ πρὸς ἠῶ καὶ ἥλιον. δεξιὰ νοοῦντες, τὰ ἑῷα ἤτοι ἀνατολικά. τοῦ δ' ἐπ' ἀριστερά, ἑρμηνείαν εἶπον τοῦ πρὸς ζόφον, ἀριστερὰ λέγοντες τὰ δυτικά. ἕτεροι δέ, δεξιὰ μὲν εἶπον τὰ νότια. ἀριστερὰ δέ, τὰ βόρεια. λέγοντες, καὶ πρὸς τῇ ἄρκτῳ τυχεῖν εἶναι νῦν τὴν στάσιν τῷ Ἕκτορι ὡς εἰς τὸν βορρᾶν αὐτὸν ἀφορᾶν. ὥς τε τῷ λόγῳ τούτῳ, τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου ἐνταῦθα ἐκκεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. δεξιὰ ὅ ἐστι κατὰ τὴν δευτέραν ἐξήγησιν, νότια. ἀριστερά, τουτέστι βόρεια. καὶ ἠῶ καὶ ζόφον, ἤγουν ἀνατολὴν καὶ δύσιν. καὶ ἰδοὺ ὁμοῦ τὰ τέσσαρα ἐν στίχοις δυσίν. Ἰστέον δὲ ὅτι νῦν μὲν ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου κεῖται τὸ ἐπὶ δεξιά. ὥσπερ καὶ ὅτε δηλοῖ τὸ ἐκ τῶν δεξιῶν ἄρχεσθαι. οἷον, ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπὶ δεξιὰ πάντες ἑταῖροι. ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίως ληφθῇ, προπαροξύνεταί φασιν ὁμοίως τῷ ἐνδέξια πᾶσιν ἐκίρνα. ὁμοίῳ δὲ τόνῳ, καὶ ἐπιδέξια λέγονται σώματος μέρη, τὰ καὶ ἐπιτήδεια, ἤγουν τὰ καιριώτατα, τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει γνωμικῶς ὁ Ἕκτωρ καὶ τό, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, παιδεύων μὴ δεῖν μισοπάτριδα εἶναί τινα. ὁ δὲ νοῦς τῆς πιθανῆς ταύτης γνώμης, τοιοῦτος. πολλῶν ἐπιφαινομένων τανυπτερύγων καὶ οὕτω πετομένων ὅπη νεύσαιεν, οἰωνῶν, εἷς ἄριστος, ὁ ἀμύνειν τῇ πατρίδι ὑποτιθεὶς ἢ δηλῶν ἢ σημαίνων ἤ τι τοιοῦτον. ἐλλειπτικῶς γὰρ εἴρηται. δύναται δὲ νοηθῆναι καὶ ὅτι εἷς οἰωνὸς ἄριστος, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀμύνειν τῇ πατρίδι. ἵνα εἴπῃ τοιοῦτον ἴδοι ἢ αὐτὸς ἔχοι προθυμίαν ἐπὶ ἀμύνῃ πατρίδος, ἡγοῖτο τοῦτον οἰωνὸν ἤτοι σύμβολον ἀγαθοῦ τινος. τὸ δὲ τοιοῦτον γνωμικὸν παλαιός τις παρῳδήσας ποικιλώτερον, ἔφη. τό, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνασθαι περὶ δείπνου. δύναται δὲ ὁμοίῳ τρόπῳ αὐτό, καὶ ἐπὶ ἑτέρων πλειόνων οὕτω μεταποιεῖσθαι. ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ ὑποπτεύων ὁ Ἕκτωρ ὡς διὰ δειλίαν ὁ Πολυδάμας συμβουλεύει ἀναχώρησιν, ὀνειδίζει. λέγων ὃ δὴ καὶ πᾶς τις εἴποι ἂν πρὸς ἄναλκιν ἄνδρα κωλύοντα μάχεσθαι. φησὶ γάρ, τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα ὧν μία σημασία. εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἐστὶν ἀπολέσθαι. οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος οὐδὲ μαχήμων. ἔστι δὲ τὸ μενεδήϊος, ἴσον τῷ μενεπτόλεμος. εἶτα ὑπεραναβὰς ὁ Ἕκτωρ τὸ ὑπόδρα τῷ Πολυδάμαντι ἰδεῖν, ἀπειλεῖ καὶ ὅτι, εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι ἠέ τιν' ἄλλον παράφασθαι ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο, αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις. Καὶ νῦν μὲν ὁ Ἕκτωρ, βαρβαρόθυμος καὶ θρασύς, εἰ τῷ τοιούτῳ οὕτω προσφέρεται, κινδυνεύων δ' ἐν τοῖς ἑξῆς περιπεσεῖν, μεμνήσεται τοῦ Πολυδάμαντος ἐπιμηθῶς. καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐλεγχείην εὐλαβηθείς, μενεῖ τὴν μάχην καὶ πεσεῖται. τὸ δὲ παράφασθαι, οὐχ οὕτως ἀντὶ τοῦ παραινέσαι ἢ παραπείσαι, ὡς ἀντὶ τοῦ παραλογίσασθαι μετὰ πιθανότητι λόγων, ὁποῖόν τι δῆθεν ὁ Πολυδάμας καὶ ἐπὶ Ἕκτορι προέθετο ποιῆσαι, ὡς αὐτὸς οἴεται. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ὑπομενετικὸν τοῦ σοφοῦ. ἀμείβεται γὰρ οὐδὲν ὁ συνετὸς Πολυδάμας τὸν θρασὺν ἀπειλητῆρα. ἴσως μέν, οὐ δεδιώς, τυχὸν δέ, καὶ ὅτι φωνήσας ταῦτα ὁ Ἕκτωρ, εὐθὺς ἡγήσατο. οἱ δ' ἅμ' ἕποντο ἠχῇ θεσπεσίῃ.

Ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ἐδυστύχουν Ἕλληνες, καὶ τοιοῦτόν τι ὡς εἰκὸς προσετετύχει τό. Ζεὺς τερπικέραυνος ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν. ἥ ῥ' ἰθὺς ἤγουν ἥτις δὴ κατ' εὐθὺ νηῶν κονίην φέρεν. αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον. Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε. τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον. ὃ παραφράζων ἐν τοῖς ἑξῆς, φησίν. ἔλπονται δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥήξειν.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ. ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν, αὐτὰρ Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.
Τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες, ἠδὲ βίηφι,
Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
Κρόσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
Στύλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς, οἵ γ' αὖ ἔρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν

Εὔσταθ. A καὶ

καὶ πάλιν. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες εἰσελθεῖν. ὅτι δὲ τὸ θέλγειν οὐκ ἐπὶ ἡδονῆς κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἡ ὕστερον ἔχει χρῆσις, δῆλον μὲν καὶ νῦν φανερῶς, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ, πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς αὐτὸ παριστᾷ. ὅλως γὰρ, φυσικῆς ἐνεργείας ἔκστασιν τὸ θέλγειν δηλοῖ ὡς φανεῖται καὶ ἐν οἷς ὁ πάτροκλος πείσεται. ἵνα ᾖ θέλγειν, τὸ οὗ θέλει τις ἀπάγειν. ζεὺς δὲ ἐγείρειν ἀνέμου ἐνταῦθα θύελλαν λέγεται καὶ κονίην φέρειν ἰθὺς νηῶν, ἢ ὁ εἰς εἱμαρμένην ἐκλαμβανόμενος, ἢ μᾶλλον ὁ ἀήρ. διὸ καὶ ζεὺς ἐρρέθη τερπικέραυνος. οὗ καὶ τὰ ῥηθέντα τέρατα καὶ τὸ εἰς τὸν ἕκτορα κῦδος, νικῶντα, διὰ τὸ ἐπισκοτεῖσθαι τοὺς ἀχαιούς. ἀπὸ ἰδαίων δὲ ὀρέων ὄρνυται ἀνέμου θύελλα, διὰ τὸ ἐκείνων καὶ πολυπίδακον καὶ πολυπόταμον, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἔχων εἰπεῖν θύελλαν, ἣ ἰθὺς νηῶν κονίην φέρει, εἵλετο πάλιν ὡς αὐτὸς φιλεῖ, διὰ τοῦ ῥά συνδέσμου θεραπεῦσαι συναλειπτικῶς τὸ χάσμημα. τὸ δὲ ἠδὲ βίηφι, ἀμφιβόλως ἔχει. ἢ γὰρ τὴν τοῦ διὸς βίαν δηλοῖ, ἢ τὴν τῶν τρώων. Ὅτι ἐν τῷ, κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων· κρόσσαι μὲν κατά τινας, αἱ ἄκραι τῶν πύργων, καὶ οἱονεὶ κόρσαι καὶ κεφαλαί. διὸ καὶ ἐξοχὰς αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλίδας, οἱ παλαιοί, ἃς καὶ καθεῖλκον οἱ τρῶες, καθαιροῦντες εἰς γῆν. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, κροσσάων ἐπέβαινον. Ἀρίσταρχος δὲ πολεμικὰς κλίμακας ὑποτρόχους τὰς κρόσσας νοεῖ ἤτοι μηχανὰς κλιμακώδεις. τινὲς δέ φασιν ὅτι κρόσσαι,

Ῥῆξαν. οὐδέ νύ πω δαναοὶ χάζοντο κελεύθου.
Ἀλλ' οἵ γε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες ἀχαιῶν.
Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
Νείκεον, ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν.
Ὦ φίλοι ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
Ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι.
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε, μή τις ὀπίσω
Τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων.
Ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
Αἴκεν ζεὺς δώῃσιν ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
Νεῖκος ἀπωσαμένους δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.
Ὣς τώ γε προβοῶντε, μάχην ὤτρυνον ἀχαιῶν.
Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα ζεὺς
Νιφέμεν ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
Ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, καὶ πρώονας ἄκρους,
Καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
Καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσι τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα
Εἴλυται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσει διὸς ὄμβρος.
Ὣς τῶν, ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί.
Αἱ μὲν ἄρ ἐς τρῶας, αἱ δ' ἐκ τρώων ἐς ἀχαιοὺς
Βαλλομένων. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
Οὐδ' ἄν πω τότε γε τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Τείχεος ἐρρήξαντο πύλας, καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Εἰ μὴ ἄρ υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα ζεὺς
Ὦρσεν ἐπ' ἀργείοισι λέονθ' ὡς βουσὶν ἕλιξιν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην,
Καλὴν χαλκείην ἐξήλατον. ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἤλασεν, ἔντοσθε δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς,
Χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευὴς
Δηρὸν ἔῃ κρειῶν. κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ
Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.
Εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
Σὺν κυσὶ καὶ δούρασι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
Οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι.
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ ἢ ἥρπαξε μετάλμενος. ἠὲ καὶ αὐτὸς

Ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
Ὥς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
Τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
Αὐτίκα δὲ, Γλαῦκον προσέφη παῖδ' Ἱππολόχοιο.
Γλαῦκε. τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα,
Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἠδὲ πλείοις δεπάεσσι
Ἐν Λυκίῃ. πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι.
Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
Καλὸν φυταλιῆς, καὶ ἀρούρης πυροφόροιο.
Τῶ, νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας,
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
Ὄφρά τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων.
Οὐ μὰν ἀκλεέες Λυκίην κατακοιρανέουσιν
Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα.
Οἶνόν δ' ἐξαίρετον μελιηδέα. ἀλλ' ἄρα καὶ ἶς
Ἐσθλὴ ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
Ὦ πέπον. εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες,
Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσεσθαι, οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
Οὔτέ κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι.
Ἴομεν, ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.

λίθοι ἐπὶ κορυφῆς τοῦ τείχους προνεύοντες. ἐφ' ὧν καὶ ἐπάλξεις ἦσαν. διὸ καὶ συγκαταπίπτουσιν αἱ ἐπάλξεις ταῖς κρόσσαις. οἱ δέ τινες, φασὶν ὅτι κρόσσαι, αἱ τῶν πύργων ὑποχαί. ὡς καὶ κροσσοὺς ἱματίων φαμέν. ἄλλοι δὲ οὕτω φασίν. κρόσσαι, ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια, ἔχοντα ἔνδον ἀνάβασιν καλυπτομένην, ἕως ἂν εἰς τοὺς πύργους ἀνέλθῃ ὁ τειχομαχῶν. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ τὸ, κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, οὕτω νοοῦσιν. ὅτι τὰς κρόσσας ὅ ἐστι τὰς τοιαύτας κλίμακας, κατὰ τῶν πύργων ἔρυον. ὅπερ οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι, φασὶ μὴ εἰδέναι τὸν ποιητὴν τὴν τοιαύτην μηχανήν. ἄλλως τε καὶ τοῦ τείχους ταπεινοῦ φασὶν ὄντος ὡς ἡ τοῦ Σαρπηδόνος δείκνυσι προσβολή, ὃς ἔπαλξιν λαβὼν χερσὶ στιβαραῖς, κατέρριψεν. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται χρῆσις ὁμοία τοῖς ἐνταῦθα κειμένη παρὰ Ἀγαθοκλεῖ Βαβυλωνίῳ αὕτη. καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ὑπορμήσαντες, ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον. καὶ ἴσως μὲν δηλοῖ τὸ ποιητικώτερον ἐκεῖ τὸ πρόκροσσοι, βαθμηδὸν, κλιμακηδόν. κατὰ στίχας, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως. ἴσως δὲ μᾶλλον, τὸ ἐπὶ κλίμακα ἢ μετὰ κλίμακος πολεμικῶν. ἃς ὑπανιστῶν κατ' ἐκείνους ἔνθα ἐφυλάττετο. ἐπάλξεις δὲ, οἱ προμαχεῶνες, ἐφ' ὧν ἐστι τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν ἤτοι βοηθεῖν. παρὰ γὰρ τὸ ἀλκὴ ἀλέξω γίνεται. κατέβαλον δὲ ταύτας οἱ Τρῶες γυμνοῦντες τὸ τεῖχος τῶν ἐν αὐταῖς κρυπτομένων μαχητῶν. διὸ ἀναγκαίως οἱ Ἀχαιοὶ ἀναπληροῦσι τὸ λεῖπον, εὐθὺς ῥινοῖσι βοῶν ἤγουν ἀσπίσι φράξαντες ἐπάλξεις ἤγουν τὰ διάκενα τῶν ἐπάλξεων. ὅτε καὶ βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας καὶ ἀναμοχλεύοντας. στῆλαι δὲ προβλῆτες ἃς καὶ ἔχματα πύργων εἶπε, τὰ ὑπερέχοντα τῶν θεμελίων. ἢ αὐτοὶ οἱ θεμέλιοι ἐφ' ὧν τὸ τεῖχος ἵσταται. φησὶ γὰρ ἃς Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. ὧν τὸ χρήσιμον, δεσμὸς τείχους. διὸ Τρῶες αὐτὰς αὖ ἐρύοντες ἔλποντο τεῖχος Ἀχαιῶν ῥήξειν. ἕτεροι δὲ, στήλας προβλῆτας φασὶ, τὰς λεγομένας ἀντηρίδας. ἃς οἱ μὲν, διὰ διφθόγγου γράφουσιν ἐν τῇ τρίτῃ συλλαβῇ μετὰ τὴν ἀρχαίαν κατὰ τοὺς σημειωσαμένους τὸ κλεὶς, καὶ τὸ ἀντηρείς. οἱ δὲ, διὰ τοῦ ι κατὰ τὸν στοιχοῦντα, κρήμνισιν αὐτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος ἤτοι μεσόδμης. τέως γε μὴν προβλῆτες κατά τινας, αἱ λεγόμεναι καὶ ἀντηρίδες. οἷα τὰ λεγόμενα ἰκριώματα ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους προστίθενται, ἤτοι πρόκεινται καὶ προβέβληνται ἀντερείδοντα. περὶ ὧν τινες καὶ οὕτω φράζουσι. στῆλαι προβλῆτες, πλάκες μεγάλαι πρὸ τοῦ τείχους, προβεβλημέναι τοῦ ἐδάφους καὶ συνηρμοσμέναι ἀλλήλαις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους, ἀντὶ ἐρύματος. καὶ ἴσως τοιαύτην στήλην καὶ ὁ Ἕκτωρ μετ' ὀλίγα βαλὼν, τὰς πύλας ἔρρηξε. τὸ δὲ ἐμόχλεον, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐμόχλευον. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ κατωτέρω, τὸ αὖ ἔρυον. ὁ δὴ σκοπός ἐστιν ἐνταῦθα τῆς μοχλεύσεως τοῖς Τρωσί. καὶ ὅρα τὸ ῥηθὲν αὖ ἔρυον, πολλὴν διαφορὰν ἔχον πρὸς τὸ αὖ ἔρυσαν ἢ αὐέρυσαν τὸ θυτικόν, περὶ οὗ προδεδήλωται. ἔχματα δὲ πύργων, οὐ μόνον τὰ ὡς ἐρρέθη ὑπερέχοντα, ἀλλὰ καὶ αἱ συνοχαί. ὡς καὶ ἐν τῷ, πέτρης ἀναιδέος ἔχματα. καὶ, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. γίνεται δὲ τὸ μὲν ἔχμα, ἐκ τοῦ ἔχω ἀφ' οὗ καὶ ξυλοχοὶ, καὶ συνοχμὸς ὁδοῦ, ὁ στενωπὸς, καὶ πλεονασμῷ Ἀττικῷ, συνεοχμός. καὶ νεοχμὸν τὸ ἔχον νεότητα. παρὰ δὲ τὸ ἔχμα, ἐχμάζειν τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν. καὶ ἐχμάσαι, κατασχεῖν, ἑλεῖν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. τοῦτο δὲ παρ' Εὐριπίδῃ, διὰ τοῦ ὁ κεῖται ἐν τῷ, μέσον μ' ὀχμάζεις ὡς βάλλης εἰς

τάρταρον. τὸ δὲ ῥινοῖς βοῶν, σαφέστερον τοῦ βόας αὔας, καὶ βῶν ἀζαλέην καὶ τῶν ὁμοίων. τοῦ δὲ φράξαντες, οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. ἀφ' ἧς ὡς πολλαχοῦ ἐῤῥέθη, καὶ ὁ παρὰ τοῖς μετὰ Ὅμηρον κατάφρακτος. Ὅτι ἀμφοτέρω αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην μένος ὀτρύνοντες ἀχαιῶν. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον. ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν. ὃ δὴ φθάσας ὁ ποιητὴς περὶ Ὀδυσσέως καὶ Ἀγαμέμνονος πλατύτερον ἔφρασε, δεινὸς ὢν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐννοιῶν στρέφεσθαι οὕτω καὶ οὕτω πολυτρόπως. καί οἱ μὲν αἴαντες ἐνταῦθα φασίν. ὦ φίλοι ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήεις ὅς τε χερειότερος. ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι. καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε. ταῦτα δὲ, καὶ πᾶς τις ἂν εἴποι ἐν κινδυνώδει πολέμῳ ἐρεθίζων τινὰς εἰς ἔργον. καὶ οὕτω μὲν οὗτοι, ἁπλοϊκώτερον, καὶ πρὸς ἀλήθειαν ἀνεμέσητον. τοῦ γὰρ στρατοῦ πάντως οἱ μὲν, ἄριστοι, οἱ δὲ, ἀβληχροί. οἱ δὲ, μέσοι. καὶ ἔστι μὲν καὶ αὐτὸ κρᾶμα μειλιχίου ἤθους καὶ στερεοῦ. μειλίχιον μὲν τὸ λίαν, τὸ, ὅς τ' ἔξοχος, ἧττον ἔλαττον δὲ, τὸ, ὅς τε μεσήεις. ἔνθα ἡ παραγωγὴ τοῦ μεσήεις, ἐκ τοῦ μέσος. στερεὸν δὲ τὸ ὅς τε χερειότερος. ἐν οἷς καὶ κάλλος ποιεῖ ἐπαναφορικὸν τὸ, ὅς τε, τρὶς τεθέν. φορητὸν δὲ ὅμως τὸ ῥηθὲν κρᾶμα, διὰ τὸ παναληθὲς καὶ πᾶσι γνωστόν. καὶ αὐτοὶ γάρ φασι, τόδε που γινώσκετε. ὃ καὶ αὐτὸ, ἔχει τι βαρύτητος. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφασαν ὡς καὶ αὐτοὶ τοῦτο γινώσκετε. ἀλλά που, ἤγουν ἴσως, ὡς εἰκὸς ὂν, τινὰς ἀγνοεῖν διὰ τὸ φίλαυτον. καὶ οὕτω μὲν οἱ αἴαντες. Ἰδομενεὺς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς κρητίζων, σιγᾷ τὴν τοῦ στρατοῦ ἀνισότητα. οἰκονομικῶς εἰς ἰσότητα πάντως ἄγων. ἵνα μή τις ἀνανδρίαν προφασίζηται φησὶ γάρ. οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος ὅσον ἔγωγε γινώσκω. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν. οὔτε τινὰ δέος ἴσχει. οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων, ἀναδύεται πόλεμον. Ἐν οἷς σημείωσαι ὅπως ὁ ποιητὴς πρὸς καιροὺς, ἐναντίοις χρᾶται νοήμασιν. Αἴαντες μὲν γὰρ διαφορὰν οἴδασι στρατοῦ. Ἰδομενεὺς δὲ, πάντας ἴσους, εἰ καὶ μὴ οἶδεν, ἀλλὰ οἰκονομικῶς λέγει. φασὶ δὲ οἱ αἴαντες, καὶ ὅτι μή τις ὀπίσω τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων. τουτέστι τοῦ ἀλαζόνος ἕκτορος. ὅς, ὡς εἰπεῖν, ἀπειλή ἐστιν αὐτόχρημα, ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, ὅπερ ἐναντίον ἐστὶν ἀντιθετικῶς, τῷ ὀπίσω τετράφθαι. καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε, αἴ κε ζεὺς δώησιν ὀλύμπιος δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι ὅ ἐστι διῶξαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κελευτιόωντε, ἀντὶ τοῦ ἐγκελευόμενοι κεῖται. ὃ μετ' ὀλίγα διασαφῶν, φησί. προβοῶντε, μάχην ὤτρυνον. οὐκοῦν ἀκριβὲς, κελευθιόωντας ἐπὶ πύργων αἴαντας εἰπεῖν. τὸ δὲ φοιτήτην, ἀναλόγως μὲν κοινότερον, διὰ τοῦ η ἔχει τὴν παραλήγουσαν ὡς ἐκ τοῦ φοιτάω φοιτῶ. εἰ δὲ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφεται φοιτείτην ὡς τὸ κομείτην, ζητητέον εἴπου εὕρηται φοιτέω, ὡς κομέω καὶ ποιέω, ἵνα ἐκεῖθεν ἡ δίφθογγος ᾖ. ἐν δὲ τῷ, ἄλλον μειλιχίοις, λείπει διὰ συντομίαν ῥῆμα, ἢ τὸ ὤτρυνον ἀπὸ κοινοῦ, ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ νείκεον, χρὴ ἀναλαβεῖν συνήθως τὸ ἐξ ἀναλόγου πρέπον ῥῆμα, ἵνα ὥσπερ τὸν μεθήμονα νείκεον στρατηγικῶς, οὕτω τὸν μὴ τοιοῦτον εὐλόγουν μειλιχίοις ἔπεσι. διπλῆ δὲ ἡ ἔλλειψις ἐν τῷ ἄλλον μειλιχίοις. τὸ μὲν γὰρ μειλιχίοις, λείπεται ῥήματος ὡς ἐῤῥέθη. τὸ δὲ ἄλλον, ἀπαιτεῖ νοεῖν ἐξ ἐναντίου τὸν μὴ μεθήμονα, ἵνα λέγῃ ὡς οἱ αἴαντες τὸν μὲν ἐπιμελῆ, εὐλόγουν. τὸν δὲ μεθιέντα νείκεον. καὶ ἔστι πάνυ γοργὸν ἐξ ἀοριστίας τὸ χωρίον. τὸ δὲ οὐ πάντες ὁμοῖοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ, γνωμικῶς ἐῤῥέθη. ἔνθα ἐπαινοῦσιν οἱ παλαιοὶ τὴν προσθήκην τοῦ ἐν πολέμῳ, λέγοντες ὅτι πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τοῦτο πρόσκειται. νῦν μὲν γὰρ, πάντες ὁμοῖοι καὶ χρήσιμοι ἐπίσης ὡς ἀπὸ τείχους ἀμυνόμενοι. ὅπου καὶ γυναῖκές ποτε τοῦτο ποιοῦσιν, οὐ μὴν καὶ ἐν αὐτῷ ἁπλῶς τῷ πολέμῳ πάντες ὁμοῖοι. Καὶ σημείωσαι ὡς καὶ ἐντεῦθεν ἔστι συμβιβάσαι τὴν δοκοῦσαν διαφωνίαν ἐν τοῖς προσεχῶς ῥηθεῖσι λόγοις τῶν τε αἰάντων καὶ τοῦ ἰδομενέως. ἔχει δέ τι καὶ ἄλλως ἀστεῖον ἡ ῥηθεῖσα γνώμη. ἔοικε γὰρ νοεῖν ὡς εἰ καὶ ὁ πόλεμος ὁμοίιος λέγεται, ἀλλ' οὐχ οὕτω καὶ οἱ ἐν πολέμῳ. τὸ δὲ οὔπω, δοκεῖ ἔχειν τι ἀστειότητος. οἱονεὶ γὰρ λέγει, ὅτι καθάπερ οὔπω ἀνέκαθεν μέχρι καὶ νῦν, οἱ ἄνδρες πάντες ὁμοῖοι ἀλλήλοις εἰσὶ κατά τινα τέχνην εἰ καὶ ἄλλως ἐπίσης ἔχουσι τὸ ὁμοειδὲς, οὕτως οὐδὲ ἐν τῷ πολέμῳ εἰσὶν ὁμοῖοι ὡς καὶ ὑμεῖς οἴδατε. ὃ δὴ γνωμικῆς ἐννοίας ἐστὶν ἀρετή, γνωστῆς οὔσης ἅπασι διὰ τὸ ἀληθές. τὸ δὲ νῦν ἔπλετο ἔργον, ἔλλειψιν καὶ αὐτὸ ἔχει καιρίαν διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ λέγοντος. διὸ μετ' ὀλίγα μέγα ἔργον ἐρεῖ. ἐντελέστερον μέν τοι ὁ Νέστωρ περὶ βραχέων ἄδειαν ἔχων τοῦ λαλεῖν, μέγα ἔργον ἄρηος ἔφη. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα παρέῤῥιψε ψευδοπαρήχησιν τὸ, δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι. Ὅτι πρὸ ὀλίγων μὲν, ἐν δυσὶ στίχοις τὴν τῶν πολλῶν λίθων ἄφεσιν νιφάσιν εἴκασεν, ἅς ἄνεμος νέφη δονήσας, χέει. νῦν δὲ τῇ αὐτῇ χρησάμενος αὖθις παραβολῇ καὶ οὕτω ταυτολογῶν, ὅμως ἀλλοιοῖ τὴν ταυτότητα, οὐ μόνον πλατυτέρως ἐνταῦθα διασκευάσας ἐν ἐννέα στίχοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἐπαύξησιν πράγματος. ἐκεῖ μὲν τὸ ἄνεμος νέφη δονεῖ, ὡς ἂν ἡ συντονία δηλωθείη τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως, ἐνταῦθα δὲ τοῦ διὸς οὐχ ἁπλῶς νίφοντος, ἀλλὰ τὰ οἰκεῖα ἐπιδεικνυμένου βέλη, κοιμῶνται οἱ ἄνεμοι. καὶ οὕτω νιφάδες χιόνος πίπτουσι συχναὶ, καὶ δηλοῦται τὸ τῶν βελῶν πλῆθος διὰ τῶν τοιούτων τῆς χιόνος νιφάδων. διὸ καὶ χειμέριον ὑποτίθεται ἦμαρ ἐν ᾧ αἱ νιφάδες πολλαὶ καταπίπτουσι, φράζει δὲ οὕτως. τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ ὅτε τ' ὤρετο ζεὺς νιφέμεν ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα. κοιμήσας δ' ἀνέμους, χέει ἔμπεδον ὄφρα καλύψῃ. ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, καὶ πρώονας ἄκρους, καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίο

να ἔργα, καὶ τὴν ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσι τε καὶ ἀκταῖς, κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἀλλά τε πάντα εἴλυται ἢ εἰλύαται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσει διὸς ὄμβρος. ὡς τῶν, ἀμφοτέρωσε ἢ ἀμφοτέρωσε λίθοι ποτῶντο θαμειαί. καὶ ἑρμηνεύων τὸ ἀμφοτέρωσε, φησί. αἱ μὲν ἄρ' ἐς τρῶας αἱ δ' ἐκ τρώων ἐς ἀχαιοὺς βαλλομένων. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν, δοῦπος ὀρώρει. Καὶ ὅρα ὅτι τε θηλυκῶς εἶπε τὸ, λίθοι. καὶ ὅτι ἐλλειπτικῶς ἔχει τὸ, αἱ μὲν, ἐς τρῶας. λείπει γὰρ τὸ ἐξ ἀχαιῶν, ἵνα ᾖ αἱ μὲν ἐξ ἀχαιῶν ἐς τρῶας, αἱ δ' ἐκ τρώων ἐς ἀχαιούς. ὅρα δὲ καὶ τὸ νιφάδες χιόνος ἐντελῶς ῥηθὲν, ὡς τε ὅτε νιφάδας μόνας εἴπῃ τις ἐλλείπει τὸ χιόνος. ὥσπερ καὶ ὅτε μὲν ἰλιάδα εἴπωμεν ἐλλιπῶς φαμὲν οὕτω τὴν τροίαν, ὅταν δὲ ἰλιάδα τροίαν, ἐν πλεόν. ὡς παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται. τὸ δὲ θαμειαὶ, κοινὸν καὶ προσφυὲς καὶ ταῖς νιφάσι καὶ ταῖς πέτραις καὶ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ συνεκτικὸν τῆς παραβολῆς ἡ τῶν νιφάδων πυκνότης, τὰ δὲ λοιπὰ, κόσμος ἄλλως ἐστὶ, καὶ εἰς φαντασμὸν ἐπίδειξις φράσεως. ὁποῖα τὰ τῶν παραβολῶν. τὸ δὲ, ἤματι χειμερίῳ, διαστολήν τινα ἔχει πρὸς ἑτέρους καιρούς. ἔστι γὰρ καὶ φθινοπώρου καὶ ἔαρος νίφων ἀήρ. σπανιώτατα μέντοι, καὶ οὐδὲ εἰς δαψίλειαν. τὸ δὲ μητίετα ζεὺς, τὸ ἔλλογον τῆς προνοίας δηλοῖ, οὐ μάτην καὶ εἰκῇ τὸν ἀέρα κινούσης νίφειν συχνὰ καὶ πολλὰ ἐν χειμῶνι. τὸ δὲ ἀνθρώποις, εὖ κολλᾶται καὶ μετὰ τοῦ νιφέμεν καὶ μετὰ τοῦ πιφαυσκόμενος. τὸ δὲ πιφαυσκόμενος, πεττολογοῦσι μὲν ἄχρηστον. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸ λέγων, ὡς ἐν ἄλλοις ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ λέγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιδεικνύμενος. ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω. ἐξ οὗ φάσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ ἐπενθέσει τοῦ υ, πιφαύσκω. ἀστείως δὲ τὴν ἄνωθεν ἐν χειμῶνι μάλιστα κατασκήπτουσαν νιφοβολίαν, ἐπίδειξιν λέγει διὸς ὡς οἷα ἐκηβολοῦντος. δῆλον δὲ ὅτι διὸς ἤγουν ἀέρος βέλη, οὐ μόνον νιφάδες, ἀλλὰ καὶ κεραυνοὶ καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἀέριον πάθος, ἐν οἷς καὶ χάλαζα. ὅθεν καὶ τὸ χαλαζοβολεῖν. τὸ δὲ κοιμήσας ἀνέμους καὶ ὅσα τοιαῦτα, οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον ὡς ἀπὸ τοῦ κοιμίζω κινοῦσιν, ὁ δὲ ποιητὴς καὶ οἱ κατ' αὐτὸν, ἐκ τοῦ κοιμῶ. καὶ δηλοῖ Σοφοκλῆς γράψας, κοιμᾷ τόδ' ἕλκος. τινὰ μέντοι τῶν ἀντιγράφων, ἀκολούθως τῷ κοινῷ καὶ ὑστερογενεῖ, κοιμίσας ἔχουσι διὰ τοῦ ι ἐν δυσὶ σίγμασιν, ὡς ἐκ τοῦ κοιμίζω. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κοιμήσας ἀνέμους συγκροτεῖται εἰς τροπὴν, καὶ παρὰ τοῦ, ὄφρα εὕδει μένος ἀνέμων. τὸ δὲ χέε, ἐτυμολογία χιόνος ἐστίν. ἐκ τοῦ χέειν γὰρ ἡ χιὼν ὥσπερ καὶ ὁ χειμών. εἰ καὶ ὁ μὲν χειμὼν, εὐλόγως φυλάξας τὸ ε τοῦ θέματος, προσέλαβε τὸ ι. ἡ δὲ χιὼν, κατ' ἄλλην ἀναλογίαν ἐξέπεσε τοῦ θεματικοῦ ε. τὸ δὲ ἔμπεδον, τὸ ἀτίνακτον δηλοῖ τῆς τῶν νιφάδων καταφορᾶς εἰς τὸ τῶν ἀνέμους καθεύδειν, ἢ καὶ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἤγουν ἁπλῶς τῇ γῇ. ὃ καὶ μάλιστα νῦν δεῖται ἡ παραβολή. ἐν γῇ γὰρ οὐ μὴν ἐν ἁλὶ εὐσήμαντος ἡ χιών. τὸ δὲ πρώονας, ἐξ εὐθείας μέν ἐστι τῆς πρώων. συστέλλει δὲ τὸ τελικὸν ω τῆς εὐθείας, ἵνα δάκτυλος ἀπαρτισθῇ. ὡς μὴ δὲ κανόνος κωλύοντος. πρὼν δέ ἐστι τὸ πρωτότυπον, καὶ κλίνεται πρωνὸς ὡς κλωνός. δηλοῦσι δὲ οἱ πρῶνες κατὰ Παυσανίαν, ὄρους ἐξοχὰς, λόφους. καὶ γίνεται φησὶν ἀπὸ τοῦ προέχειν. διονύσιος δὲ ὁ περιηγητὴς πρηῶνας φησί. πεδία δὲ καὶ νῦν λωτοῦντα, τὰ ἔχοντα λωτὸν, βοτάνην δηλαδὴ αὐτοφυῆ, οὐ μὴν δένδρον κατὰ τὸ ἐν λωτοφάγοις. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς ἀρίσταρχος μὲν πεδία γράφει λωτοῦντα ὅ ἐστι λωτόεντα κατὰ κρᾶσιν κοινὴν τοῦ ε, καὶ ὁ εἰς τὴν ου δίφθογγον. ἡ δὲ μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις, λωτεῦντα. κραθέντος τοῦ ε καὶ ὁ εἰς τὴν ευ δίφθογγον. ὅτι δὲ λωτὸς, καὶ αὐλός τις λέγεται, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει. τοῦτο δέ τινες διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔγραψαν. ἔχουσι οἶμαι ἀφορμὴν τῆς τοιαύτης γραφῆς, καὶ τὸ λόταξ λόταγος, ὅπερ αὐλητὴν δηλοῖ. τὸ δὲ ἀνδρῶν πίονα ἔργα, διέσταλται πρὸς τὸ πεδία λωτοῦντα. ἐκεῖνα γὰρ οὐκ ἀνδρῶν ἔργα, φύονται δὲ αὐτοματιζόμενα τοῖς ζώοις τροφήν. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, λιμέσι τε καὶ ἀκταῖς. ὃ γὰρ μή ἐστι λιμὴν, ἐκεῖνο διασαλεῖν, ἀκτή ἐστι. τὸ δὲ κῦμα προσπλάζον ἐρύκεται ἤγουν ἐρύκει, πρὸς ἀσφάλειαν εἴρηται, ἵνα μηδέν τι τῶν δεόντων ῥηθῆναι παραλίπῃ. ἐχρῆν γὰρ παρασημήνασθαι, ὡς δίχα τοῦ κατὰ θάλασσαν κλύσματος, τὰ ἄλλα νίφεται. διὸ καὶ συντόμως καὶ ἐπιφωνηματικῶς ἐπάγει τὸ, ἄλλά τε πάντα εἴλυται ἤγουν κεκάλυπται, ἐκ τοῦ εἰλύαται κατὰ κρᾶσιν. διὸ καὶ προπερισπᾶται. τὸ δὲ ἐπιβρίσει, ἀκριβῶς ἔχει. εἰ γὰρ καὶ κουφότερον δοκεῖ ὄμβρου ἡ χιὼν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐκ βρίθους φέρεται κάτω. διὸς δὲ ὄμβρον, φιλοσόφως ἀπὸ τῆς ὕλης τὴν νιφάδα τῆς χιόνος καλεῖ. ὕλη γὰρ χιόνος ἐστὶν, ὑγρὸν εἰς ὄμβρον συναχθέν. τὸ δὲ ποτῶντο, οὐκ ἀρέσκει τισὶ νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπέτοντο. σκληρὸν γοῦν δοκεῖ καὶ αὔθαδες ἐπὶ πετρῶν εἰπεῖν τροπικῶς τὸ πέτεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἔπιπτον. ἔφη γοῦν ἀνωτέρω, ὅτι νιφάδες πίπτουσι. καὶ οὕτω μέν τινες οἱ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου τὴν ἀρχοῦσαν γράφουσι, πρὸς διαστολὴν τοῦ ποτῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πέτομαι. ὡς τὸ, ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. ὅτι δὲ δύναται νοηθῆναι ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπέτοντο, δηλοῖ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα λίθον ὕψι ἀναθρώσκοντα πέτεσθαι λέγει. καλὸν οὖν εἰπεῖν ὅτι κατά τινα ἐπάλλαξιν ὡς ἐπὶ νιφάδων εἶπε τὸ πίπτειν, οὕτως ἐπὶ πετρῶν τὸ πέτεσθαι διὰ τὴν παραβολικὴν ὁμοιότητα. καὶ ὅτι ἐξετάθη τὸ πτῶ ἐκ τοῦ πέτω, κατὰ ἀναλογίαν τινὰ πρὸς ὁμοίωσιν τοῦ στρέφω στρόφος στρωφῶ. νέμω νόμος νωμῶ. πέλω πόλος πωλῶ. τρέπω τρόπος τρωπῶ. τρέχω τρόχος τρωχῶ, οὕτω γὰρ πέτω ποτὸς ποτῶ. χρῆσιν δὲ τοῦ ποτὸς ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔνθα ποτὴν αἴθυιαν φησὶν ὁ ποιητής. ἧς πάντως ἀρσενικὸν ὁ ποτὸς, ἤγουν ὁ πετόμενος. εἰ δὲ δοκεῖ ἀντιπίπτειν τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται, νοητέον διφορεῖσθαι κατὰ γραφὴν τὸ πτῶ καθάπερ καὶ τὸ τροχῶ. καὶ αὐτὸ γὰρ οὐ μόνον μεγε-

θύνει τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ καὶ σμικρύνει, ὡς δηλοῖ τὸ τροχάζω ἐξ αὐτοῦ παραχθέν. οὐκ ἄχαρι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς κούφης χιόνος τὸ ἐπιβρίσαι εἰπὼν ἐν τοῖς, ὅτ' ἐπιβρίσει διὸς ὄμβρος, ἐτόλμησεν ἄλλως εἰπεῖν ἐπὶ λίθων τὸ πέτεσθαι. τὸ δὲ βαλλομένων, αἰτιολογητέον εἰς τὸ, ὡς τὸ, λίθοι πωτῶντο. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ὑπεράνω τοῦ τείχους κτύπος ἦν. Ὅτι ἀρξάμενος εὐμεθόδως μεγεθύνειν τὸν Σαρπηδόνα, ὡς ἂν μέγαν ἄνθρωπον δόξῃ καταβαλεῖν ὁ Πάτροκλος ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνελὼν αὐτὸν, φησίν. οὐδ' ἄν πω Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα, εἰ μὴ ἄρ υἱὸν Σαρπηδόνα Ζεὺς ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι λέονθ' ὡς βουσὶν ἕλιξι. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ τείχεος ἐρρήξαντο πύλας. ἐφάνη γὰρ χαίρων τῇ τοιαύτῃ φράσει ὁ ποιητής. καὶ οὐκ ἔχει καιριωτέραν λέξιν τοῦ ῥῆξαι. τὸ δὲ ὡς λέοντα βουσί, νῦν μὲν ἐνεργῶς ἐρρέθη ὡς ἐν προαναφωνήσει, μετ' ὀλίγα δὲ καὶ πλατεῖαν χορηγήσει παραβολήν. ἕλικες δὲ κἀνταῦθα βόες, ἢ οἱ μέλανες καθότι καὶ ἑλικὸν ὕδωρ τὸ μέλαν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἢ οἱ εὖ ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὅποι δέον καμπαῖς. ὡς ἀπὸ τοῦ ἑλίσσω. ἐξ οὗ καὶ ἕλιξ, ἡ ἁπλῶς συστροφὴ, ἐπὶ ὁδοῦ τυχὸν ἢ ὕδατος ἢ καμπτῆρος. ἔτι δὲ καὶ ἕλιξ ἀμπέλου, τὸ λεπτότατον οἷά τι νῆμα, ᾧ δράττεται ὅσα καὶ χειρὶ, τῶν παραπεφυκότων. λέγεται δὲ ἕλιξ, καί τι μηχανῆς εἶδος. ὃ πρῶτος εὑρὼν Ἀρχιμήδης, εὐδοκίμησέ φασι δι' αὐτοῦ. Ὅτι τὴν τοῦ Σαρπηδόνος ἀσπίδα σεμνύνων, φησίν. αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην, καλὴν χαλκείην ἐξήλατον. ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. ἔντοσθε δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς χρυσείαις ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον. τουτέστι τὰς βύρσας συνέραψε χρυσαῖς ῥαβδοειδέσι ῥαφαῖς πρὸς τῷ τέλει τῆς ἀσπίδος. ἕτεροι δὲ, ῥάβδους τοὺς κανόνας ἐνόησαν οἷς αἱ ἀσπίδες τότε ἀνείχοντο καθὰ ἐδηλώθη ἐν τοῖς περὶ τῆς Νεστορέης ἀσπίδος, διὰ τὸ μήπω εὑρῆσθαι τὰ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται καινουργεία ὄχανα, ὅ ἐστι τοὺς πόρπακας οὓς Αἴλιος Διονύσιος ἑρμηνεύων, φησί. πόρπαξ, τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα δι' οὗ τὴν χεῖρα διείρομεν. τοῦτο δὲ καθ' ὁμοιότητα τῆς πόρπης. ἀφ' ἧς καὶ ἐπιπόρπημα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτίς. ἣν οἱ Δωριεῖς ἐπιπόρπαμα φασίν. Ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ μὲν οὐ καλῶς ῥάβδους τοὺς ῥηθέντας κανόνας νοηθῆναι. οὐ γὰρ οἰκεῖον εἰπεῖν ἐπὶ κανόνων, τὸ ῥάπτεσθαι καὶ ταῦτα διηνεκῶς περὶ κύκλον. πλὴν εἴ τις ἀνεπιβούλως ἐπιβαλεῖ, ἔχοι ἂν νοῆσαι τὰς ἐντὸς βύρσας, διά τινος ἠπητηρίου κύκλῳ συρραφῆναι, ὡς προφαίνειν ἔξω τῆς κατὰ τὴν ἀσπίδα περιφερείας, ῥάβδους ὀρθὰς κύκλῳ συνεχεῖς προφαινομένας εἰς κόσμον διὰ τὸ ἀπὸ χρυσίου ὡς εἰκὸς ῥάμματος περιειλύσθαι τὰς τοιαύτας ῥάβδους. τὸ δὲ χαλκείην, δέδωκε τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἐπίχαλκον ἀσπίδα εἰπεῖν πρὸς διαστολὴν φασὶ τῆς πέλτης. ἡ γὰρ πέλτη, οὔτε ἴτυν ἔχει, καὶ αἰγὸς ἢ οἰὸς περιέσταλται δέρμα. τὸ δὲ ἐξήλατον. οἱ μὲν ἐδάσυναν διὰ τὸν ἓξ ἀριθμὸν, ἵνα δηλοῖ τὴν ἐξαθέλυμνον ὡς ἓξ ἐλάσματα ἔχουσαν. εἰ δὲ τοῦτο, εἴη ἂν καὶ τῆς ἑπταβοείου ἐμβριθεστέρα. ἔτι δὲ καὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως, πέντε καὶ μόνας πτύχας ἐχούσης ἀπὸ στερεᾶς ὕλης, αὐτὴ ἓξ ἔχουσα ἐλάσματα καὶ ἔτι βοείας ἐντὸς, καὶ ταύτας, οὐ μίαν ἢ δύο, ἀλλὰ θαμειάς. ὁ μέντοι Νικάνωρ φασὶν ἐψίλωσεν ὡς ἔχουσαν ἔξωθεν ἔλασμα χαλκοῦ βύρσαις ἐπικείμενον. ὃ καὶ Ὁμήρῳ ἀρέσκειν φαίνεται, ἐτυμολογικῶς ἐπαγαγόντι τὸ, ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. ἔντοσθε δὲ βοείας ἔρραψε. τοῦ γὰρ ἔντοσθεν ἀντικειμένου τῷ ἔξωθεν, ἐκτὸς ἄρα ἦν τὸ χάλκεον ἔλασμα. τὸ δὲ βοείας, ἐλλειπῶς καὶ νῦν ἔχει τῆς δορᾶς ἢ βύρσας. ἡ δὲ ῥάβδος, εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ῥᾷον βαδίζειν γίνεται, διὸ καὶ περισπᾶσθαι δοκεῖ, ἴσασιν οἱ παραδόντες. οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν, ἀπὸ τοῦ ῥαπίζειν αὐτὴν παράγουσι, διὸ καὶ παροξύνουσι. τὸ δὲ ῥάψε καὶ τὸ ῥάβδοις οὐ μακρὰν ἀλλήλων κείμενα, ἔχουσί τι κάλλος διὰ τὸ ταυτόφωνον τῆς ἐν ἀμφοῖν καταρχῆς. τὸ δὲ διηνεκέσι τί δηλοῖ, ἐρρέθη ἐν τῷ, ῥίζαις διηνεκέεσσιν ἀραρυῖαι. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἀμφιδέξιον ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει τὸν Σαρπηδόνα, δύο δοῦρε τινάσσειν αὐτὸν εἰπών. Ὅτι λέοντι ἁπλῶς καὶ συντόμως πρὸ ὀλίγων Ὅμηρος εἰκάσας τὸν Σαρπηδόνα, ἐνταῦθα διασκευάζει καὶ οἵῳ λέοντι ἔοικεν. ὅτι δηλαδὴ πάνυ πεινῶντι καὶ διὰ τοῦτο θανατῶντι. καὶ φησίν. βῆ ἐλθεῖν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ κρειῶν, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας σὺν κυσὶ καὶ δούρασι φυλάσσοντας περὶ μῆλα, οὐ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι ἤγουν διωχθῆναι, ἀλλ' ὅγε ἢ ἥρπαξε μετάλμενος ἠὲ καὶ αὐτὸς ἔβλητο ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι, καὶ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη, σχεδὸν ὅλη προσαρμόζουσα ὅλῳ τῷ πράγματι. τῶν δὲ τῆς παραβολῆς τὸ μὲν ὀρεσίτροφος, εἰς ἐπίτασιν θράσους τέθειται. οὐ γὰρ τοιοῦτοι καὶ οἱ κατ' οἶκον θρεπτοὶ τιθασσοί. τὸ δὲ, ὃς ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ ἤγουν ὑπάρχῃ κρεῶν, ὅμοιον περιφραστικῶς τῷ, μάλα πεινάων. ὁποίῳ λέοντι καὶ ὁ Μενέλαός που εἴκασται. τὸ δὲ μήλων πειρήσοντα, ὁμοιοῦται πρὸς τὸ, ἀνδρῶν πειρητίζων. ὅπερ ἐπὶ τοῦ κατὰ Ἕκτορα λέοντος φθάσας εἶπεν ὁ ποιητής. μῆλα δὲ ἁπλῶς κἀνταῦθα, τὰ θρέμματα. τὸ δὲ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ ὅτι γε νεμομένοις ἐπιθέσθαι ζώοις, ἀλλὰ καὶ οἴκῳ ἐπιχειρῆσαι. ὁποῖός τις ἐν λιμῷ καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀράτῳ μονόλυκος λύκος. τὸ δὲ βώτορες, ἔκτασιν μὲν ἔχει τοῦ βωτήρ. ἔστι δὲ ὅμως ἀναλογώτερον ἐκείνου ὡς πρὸς ἀναλογίαν ῥηματικοῦ ὀνόματος γινομένου ἀπὸ τρίτης συζυγίας περισπωμένων ἀπαθοῦς. τὸ δὲ δούρασι, δούρεσσι γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ κτέασσι, καὶ τοῦ, βοτοῖσι πάντεσσιν, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται. τούτῳ δὲ συνεξέδραμε καὶ τὸ ὑδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ ὕδασι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν γεωργικοῖς. δι' ὑδάτεσσιν ἀφναίεσσι νοτίζοις. τὸ δὲ οὐκ ἀπείρητος, ἐξ ἀποφάσεως τοῦ μήλων πειρήσοντα

ῥήσοντα

ῥήσσονται, εἴληπται. σταθμὸς δὲ καὶ νῦν, ἀγροτικὴ ἔπαυλις, ζωοστάσιον. τὸ δὲ ἁρπάζειν, τοῖς καρχάροις πᾶσιν εἰς κυριολεξίαν ᾠκείωται. τὸ δὲ ἔβλητο ἐν πρώτοισι καὶ ἑξῆς, ἐν οἷς κεῖται καὶ ἐπὶ χειρὸς τὸ θοὸν ἤγουν τὸ ταχύ. δι' ὅ, θοῆς ἀπὸ χειρός, ὡς ἐπὶ προμάχου μὲν ἀριστέως πεποίηται. πρώδηται δὲ ἐκ τοῦ, ἔβλητ' ἐνὶ πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι. Ὁ δὲ Σαρπηδὼν εἰς μάχην ἐρεθίζων τὸν συγγενῆ καὶ συστράτηγον Γλαῦκον, φησί. Γλαῦκε. τίη δὴ νῶϊ τουτέστιν ἡμεῖς τετιμήμεσθα μάλιστα ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο. τῷ, νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας, ἑστάμεν. ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι, ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων. οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα, οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα, ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς ἐσθλὴ, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται. καὶ στήσας ὧδε τὴν ἠθοποιΐαν, ἐπάγει ἀσυνδέτως ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, νόημα γενναῖον τοῦτο. ὦ πέπον. εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες, αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσσεσθαι, οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην, οὔτε κέ σε στέλλοιμι ὡς ὑποστράτηγον δηλαδὴ, μάχην ἐς κυδιάνειραν. νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, ἴομεν ἤ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν. καὶ ὅρα ὡς εὐγενὴς ἡ τοῦ Σαρπηδόνος αὕτη γνώμη. ἐν ᾗ καὶ τοιαῦτα ῥητορεύουσιν οἱ παλαιοί. ὡς τὸ μὲν ἀποθανεῖν, κοινὸν ἀποφαίνει πάντων, τὸ δὲ μετ' εὐκλείας θανεῖν, τῶν ἀγαθῶν μόνον ἴδιον. καὶ τὴν πρακτικὴν σωτηρίαν, οὐκ ἀπαλλαγὴν θανάτου δοξάζει ἀλλὰ μικρὰν χρόνου ἀναβολὴν ἀκλεῆ. καὶ διδάσκει, μὴ προΐεσθαι χρόνου μῆκος δυσκλεές. τί γάρ φησι παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει. τοῦτο δὴ τὸ Σοφόκλειον. ταῦτα παραφράζων καί τις τῶν τὰ θεῖα σοφῶν, ἔφη τὸ, κἂν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως. αἰδήμων δέ φασιν ὁ Σαρπηδὼν καὶ εὐγνώμων καὶ μεγαλόψυχος. αἰδεῖται μὲν ὅτι τιμαῖς μὲν μάλιστα πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων καὶ πρῶτος εἶναι, ἀνδραγαθίαις δὲ μειονεκτεῖν, καὶ θεῶν ἐν μοίρᾳ τεταγμένος, μὴ δὲ εἰς ἄνδρα λογίζεσθαι ἀγαθόν. εὐγνωμονεῖ δὲ ὁμολογῶν τὰς τιμὰς τῶν πολιτῶν. μεγαλόψυχος δὲ ὢν, καταφρονεῖ θανάτου, διδάσκων ὡς οὐ δεῖ μὴ προκινδυνεύοντας βασιλέας, τιμᾶσθαι. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς ἐν προεδρίᾳ καὶ συμποσίοις καὶ τοῖς τοιούτοις μετρίοις ἡ τῶν ἀρίστων ἦν τιμή. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πολλῶν ὄντων ὀνομάτων ἃ πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονοῦνται, τοιούτου τρόπου ἐστὶ καὶ ὁ γλαῦκος τὸ κύριον, διαστελλόμενος τοῦ ἐπιθετικῶς λεγομένου γλαυκοῦ, κατὰ τὸ προπερισπᾶσθαι. ἀκόλουθον δὲ τῷ γλαύκῳ, καὶ ἡ γλαυκὴ θάλασσα, καὶ ἡ γλαύκη τὸ κύριον. ὅμοιον καὶ κοινὸς τὸ ἐπίθετον καὶ κοῖνος κύριον. καὶ φαιδρὸς καὶ φαῖδρος ὁ καὶ παρὰ Πλάτωνι. καὶ κάκος δὲ ὁ ᾀδόμενος ἰταλὸς λῃστὴς, τόνῳ διενήνοχε τοῦ κακοῦ. ὁμοίως καὶ λάγος ὁ ἀλεξανδρεὺς, παρὰ τοῦ ζώου τοῦ λαγοῦ. εὕρηται γὰρ καὶ τοιαύτη κλίσις τοῦ ζώου. οὕτω καὶ ἄργης εἷς τῶν παρ' Ἡσιόδῳ κυκλώπων, τοῦ ἀργὴς ὁ κεραυνός. καὶ λάρος τὸ ζῶον, τοῦ λαρὸς ὁ ἡδύς. καὶ οὖρος ἄνεμος, τοῦ οὐρὸς ὁ περὶ τὰς νῆας. ὡς τὸ, οὐροὺς ἐξεκάθαιρον. καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ ὁ ἄρατος τὸ κύριον, τοῦ ἀρατὸς, ὁ περὶ ἀρὰν, ἤτοι ἐπάρατος. καὶ τοῦ ἁρπαγῆς δὲ ἤτοι διαρπαγῆς, ἡ ἁρπάγη, σκεῦος αὕτη ᾧ κάδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμαι μὲν βαρυτόνως, ζωϊκαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ, τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο. ἔχει δὲ παρασημειώσεις τοιαύτας καὶ ὁ Φιλόπονος. ἐν αἷς καὶ ὅτι γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος προπερισπωμένως, γελοῖος δὲ ὀξυτόνως ὁ γελωτοποιός. καὶ δολίχη μὲν, πόλις περίας, δολιχὴ δὲ, ἡ μακρά. καὶ ζώνη μὲν, ἡ τοῦ ζώου σύστασις, ζωὴ δὲ, τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτός φησιν ἐφιστάμενον καὶ τοῦ γάλακτος. ὃ καλεῖται γραῦς. καὶ θάμβος μὲν, ἡ ἔκπληξις. θαμβὸς δὲ, κατὰ ὀξεῖαν, ὁ ἐκπλαγείς. καὶ μύλλος μὲν, κύριον. μυλλὸς δὲ, ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. καὶ ῥίπη μὲν, πόλις. ῥιπὴ δὲ, ἡ πνοή. καὶ ῥόδιος μὲν τὸ ἐθνικόν, ῥοδίος δὲ ποταμὸς τρῳάδος καθ' Ὅμηρον. καὶ σίμος μὲν, ἰχθύς. σιμὸς δὲ, τὸ ἐπίθετον. καὶ σταφύλη μὲν, τεκτονικὸν σκεῦος βαρυτόνως, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται, σταφυλὴ δὲ ὁ καρπὸς καὶ ἡ περὶ τὸ στόμα δὲ κιονίς. καὶ ἄλις μὲν, αὐτάρκως. ἁλὶς δὲ, ἡ ἁλμυρίς. ὅθεν ἔοικε γίνεσθαι καὶ ἅλς. καὶ ἄκρη μὲν, πόλεως ὄνομα καὶ ὄρους ἐξοχή. ἀκρὶς δὲ, ζωΰφιον. τοιούτου δὲ πάντως τρόπου, καὶ ἀσφόδελος μὲν τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς δὲ, ὁ τόπος αὐτοῦ. καὶ ὀρὸς μὲν ὀξυτόνως δι' ἑνὸς ρ, ἡ τοῦ γάλακτος ὑπόσταθμη καθ' Ὅμηρον. οὕτω γοῦν ἐκεῖνος γράφει. ὄρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθως ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος. ὃν τινες ταῦρον φασίν. ὡς Ἐρέννιος Φίλων ἐν τοῖς περὶ διαφόρων σημαινομένων. ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος φησὶν οὗτος, ὀροπύγιον καλεῖται, ὡς ὄρος ὢν τῆς πυγῆς καὶ διὰ τὸ ὀροπύγιον. ὅπερ ὑποστέλλουσι τὰ ἄλογα ζῶα ἐν τῷ εὐλαβεῖσθαι. ὅθεν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὀρρωδεῖν τὸ φοβεῖσθαι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπεὶ καὶ αὐτῶν οἱ εὐλαβούμενοι περί τι, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον. ὅτι δὲ τὸ τοιοῦτον ὀρωδεῖν, οἱ ὕστερον διὰ δύο ρ γράφουσι καθὰ καὶ τὸν προτότυπον αὐτοῦ ὄρον, δῆλον ἐστί. καθὰ καὶ ὅτι τὸν ὁμηρικοῦ ὀροῦ οἱ μετὰ Ὅμηρον ἐδίπλωσαν τὸ ἀμετάβολον. τιθοῦντες τὰ σφίσιν ἀρεστά. ὁμοίως δῆλον καὶ ὅτι τὸ ὀρρωδεῖν, καὶ ἀρρωδεῖν ἔγραψαν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀσταφὶς ὀσταφίς. ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἐρέννιος ἄλλο τι λέγων, φησὶν ὅτι ἀρρωδεῖν κατὰ στέρησιν λέγεται, τὸ μὴ ὀρρωδεῖν ἤτοι εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαῤῥηκέναι. ἔτι τῶν διαφόρως τονουμένων ἐστὶ, μὲν ὁ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἀφρὸς, καὶ Ἄφρος τὸ ἐθνικόν. καὶ ὁ ἐπὶ οἰκημάτων θόλος ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ὁ τῆς σηπίας θολός. καὶ ὁ κατὰ πάθος κυρτὸς, καὶ ὁ τῶν ἁλιέων κύρτος. καὶ

ὁ τοπικὸς γῦρος ἢ ἁπλῶς κύκλος, καὶ ὁ τὸν ὦμοιο γυρός. ναὶ μὴν καὶ ἡ κατ' ἐνέργειαν προτοτόνως γυνή, καὶ ἡ παθοῦσα τὸν τόνον προτότοκος παῖς καὶ ὅσα τῆς συστοιχίας ταύτης εἰσίν. ἔτι διαφόρου ὥσπερ σημασίας οὕτω καὶ τόνου, ὁ Κάρπος τὸ κύριον, καὶ ὁ τῆς χειρὸς καρπὸς, καὶ ὁ ἐσθιόμενος. καὶ Πύῤῥος ὁ ἠπειρώτης καὶ ὁ τοῦ ἀχιλλέως, καὶ πυῤῥὸς ὁ ξανθός. καὶ μυρία μὲν, τὰ ἁπλῶς πολλά. μύρια δὲ, τὰ ἐν δέκα χιλιάσι. καὶ ἴλλος μὲν, ὁ ὀφθαλμός. ἰλλὸς δὲ, ὁ στραβός. καὶ ξάνθος μὲν, τὸ κύριον καὶ ποταμός. ξανθὸς δὲ, ὁ κατὰ τρίχας πυῤῥός. καὶ βροτὸς μὲν, ἄνθρωπος. βρότος δὲ, μολυσμὸς ἐξ αἵματος. καὶ τύρος μὲν, πόλις. τυρὸς δὲ, τὸ πεπηγὸς γάλα. καὶ Λεῦκος μὲν, κύριον. λευκὸς δὲ, τὸ ἐπίθετον. οὗ θηλυκὸν, λευκή. ἄλλως τονουμένη παρὰ τὴν λεύκην τὸ φυτόν. καὶ βόηθος μὲν, κύριον. βοηθὸς δὲ ὁ σύμμαχος. καὶ φροντὶς μὲν, ἡ μέριμνα, φρόντις δὲ κύριον θηλυκὸν μὲν, ἐν Ἰλιάδι, ἄῤῥεν δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου μὲν, ὀξύτονον ὁ καιρός. ἄλλως δὲ προπερισπωμένως, καῖρος τὸ μίτωμα. καὶ τόρος μὲν, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ὁ καὶ τόρνος. τορὸς δὲ, ὁ σαφὴς, ἐξ οὗ καὶ διάτορος. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω, βραχέα ἐκ μάλα μυρίων. τὸ δὲ τιὴ ἀντὶ τοῦ διατὶ, ὀξύνουσι μὲν οἱ ὕστερον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. οἱ δὲ παλαιοὶ βαρύνουσι παροξύνοντες, ἡ δὲ κωμῳδία καὶ ἄτονον αὐτὸ οἶδεν ἐν τῷ εἰπεῖν, τιητιδή. ἕδρην δὲ τὴν προεδρίαν φησί. τοῖς δὲ κρέασι, καὶ οἱ ἄρτοι ἐνδοῖ. καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο κολακεύει γεῦσιν. ἐν δὲ τῷ δεπάεσσι, σημειωτέον ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν, δέπας ἁπλῶς τὸ ποτήριον, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς εὕρηται, ὅτι δέπας, οἰνήρυσις, κοτύλη, οἰνοχόη. καὶ ὅτι οἰνιαστήρια, σπονδὴ τελουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. ἐν δὲ τῷ πλείοις δεπάεσσιν, ἐνθυμητέον καὶ τὸ, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοί. ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις οἱ κοῦροι διακονούμενοι, τοῖς μὲν ἐντιμοτάτοις ἀεὶ πλήρες παρεῖχον τὸ ποτήριον, τοῖς δ' ἄλλοις ἐξ ἴσου διένεμον, ὡς δὲ καὶ φιλοπόται δοκοῦσιν εἶναι οἱ ἐν Λυκίᾳ, δηλοῦσιν αἱ παρώνυμοι ἐκεῖθεν λυκιουργεῖς φιάλαι. ἢ ἄλλως δὲ, λυκιουργοὶ ἐπίχωριοι λεγόμεναι. εἰ γὰρ καὶ λέγεται καλεῖσθαι οὕτω, ἀπὸ λύκωνος τεχνίτου τινὸς, ἢ ἐπινοητοῦ αὐτῶν, ὡς καὶ κωνώνιοι ἀπὸ κόνωνος. ἢ κατά τινας ἀπὸ λυκίου βοιωτίου ἀνδριαντοποιοῦ. ἀλλὰ ὁ ῥήτωρ ἀθήναιος ἐπιπλήττει τοῖς οὕτω λέγουσι. φάμενος ὅτι ὁ σχηματισμὸς τῶν τοιούτων ὀνομάτων, οὐκ ἄλλοθεν γίνεται, ἀλλὰ ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. ἀριστοφάνης γοῦν ἐν εἰρήνῃ, ναξιουργὴς φησὶ κάνθαρος, καὶ Κριτίας, κλίνη μιλησιουργής. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χιουργὴς καὶ κορινθιουργής. ὥστε κατ' αὐτὸν, καὶ λυκιουργὴς φιάλη, ἡ ἐν Λυκίᾳ ἢ παρὰ Λυκίοις εἰργασμένη. τὸ δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι, λαοῦ τε πολὺ σέβας δηλοῖ, καὶ βασιλέων θείαν διαγωγήν. παιδεύει δὲ, καὶ ὡς θείους καὶ ἀγχιθέους ἡγητέον τοὺς ἀγαθοὺς βασιλεῖς. οὗ περ αἴνιγμα καὶ τὸ, διογενεῖς καὶ διὶ φίλους αὐτοὺς λέγεσθαι. τέμενος δὲ καὶ νῦν, τὸ ἁπλῶς ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον ἰδίᾳ χωρίον. ὃ, καλὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ παρὰ ποταμὸν εἶναι. ἀγαθὴ δὲ ἡ περὶ τὸν λύκιον ξάνθον γῆ. ὃς λέγεται μὲν, ὕστερον σίρμις κληθῆναι. νῦν δὲ, τὴν ἀρχαίαν κλῆσιν τηρεῖ. Σημείωσαι δὲ ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, τὸ τέμενος οὐκ ἐπὶ κοινοῦ τόπου ἀλλὰ ἱεροῦ κεῖται. ὥσπερ καὶ τὸ ἄλσος. καὶ ἐδόκει ἄμφω ταυτόν τι σημαίνειν, καὶ τὸ ἄσυλον. ὅθεν καθ' Ἡρόδοτον, κλεομένης ἱερὸν ἄλσος ἐμπρήσας ἐν Ἐλευσῖνι, ἐμάνη. καὶ καταχορδεύσας ἑαυτὸν, ἀπέθανεν. ἴσως δὲ, οἱ λέξιν ἱερὰν θέντες τὸ τέμενος, ἐξ Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν ἔχον. ὃς θεοῖς ἐνταῦθα εἰκάσας ἔχει τὸ ῥηθὲν τέμενος νεμόμενον. εἰπὼν γὰρ, πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσιν, ἐπήγαγεν εὐθὺς, καὶ τέμενος νεμόμεσθα. πρέπον δηλαδὴ τοῖς θεοφιλέσι καὶ θεοειδέσιν. ἔνθα αἱ δύο ἀρκτικαὶ συλλαβαὶ τοῦ νεμόμεσθα παρακείμεναι ἀναστρόφως ταῖς δύο ληγούσαις τοῦ τέμενος, κάλλος τι παραφαίνουσιν. ὅμοιον καὶ τὸ ἔνδον μεταμεταμειμένον τοῦ ἔμφυε. φυταλιὰ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, χωρίον δενδρόφυτον, οὗ περ ἀνάπαλιν ἄρουρα ἡ γυμνὴ φυτῶν ἄροσις, εἴτουν ψιλή. ἐξ ἧς δὴ λέξεως, καὶ ψιλῖται οἱ ἐν μάχῃ γυμνῆτες. καὶ ψιλίζεσθαι τὸ ψιλοῦσθαι. ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. λέγεται δὲ καὶ κῆπος ἡ ῥηθεῖσα φυταλιά. ὁμώνυμος δὲ καὶ ἡ λέξις αὕτη. κῆπος γὰρ οὐ μόνον φυταλιὰ, ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. καὶ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θουκυδίδης δὲ, κῆπον φησί. κωμικοὶ δὲ, κηποκόμαν τὸν κῆπον κειρόμενον. ὥσπερ ἕτερον σκαφιόκουρον. καὶ ἔστι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἡ λέξις τοῦ σκάφιον κείρεσθαι. ἡ δὲ πυροφόρος ἄρουρα, τὴν ἁπλῶς σπερματοφόρον ὡς ἐκ μέρους δηλοῖ. τὸ δὲ τῷ, νῦν χρὴ μετὰ πρώτοις ὄντας ἑστάναι, φανερῶς ἐλλέλειπται. τὸ μὲν γὰρ ὅλον ἦν ἂν τοιοῦτον, γλαῦκε. τί δή ποτε θείας παρὰ Λυκίοις εἰλήχαμεν ὡς θεοὶ, τιμάς. ἢ πάντως, διὰ τὸ δοκεῖν καὶ ἵνα ἔχειν ἐσθλὴν ὁποίαν οἱ πρόμαχοι. διὸ, εἰς πρώτοις μαχητέον. ὁ δὲ Σαρπηδὼν, ἀγωνιῶν καὶ διὰ τοῦτο σιγήσας τὴν αἰτίαν τῆς τιμῆς, ἠρκέσθη μόνην τέως εἰπὼν τὴν ἀξίωσιν, οἷα τὴν αἰτίαν, τῇ τῶν Λυκίων ἠθοποιίᾳ κατωτέρω ταμιευσάμενος. τὸ δὲ μετὰ πρώτοισιν ἐόντας, καὶ τὸ μετὰ πρώτοισι μάχονται, καὶ τὸ ἐνὶ πρώτοισι μαχέσασθαι, ταυτολογοῦνται διὰ τὸ καίριον. τὸ δὲ μάχης ἀντιβολῆσαι, συνήθως καὶ νῦν εἴληπται ἀντὶ τοῦ ἀντιβαλεῖν, ὅπερ ἐστὶν, ἐπιτυχεῖν. πύκα δὲ θωρηκταί εἰσιν οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήξει. τοιοῦτοι δὲ, οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγόμενοι κατάφρακτοι, στεῤῥῶς τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι. τὸ δὲ, οὐ μὰν ἀκλεεῖς, συγκειτικῶς ἔχει. λέγει γοῦν, ὡς οὔτε ἀκλεεῖς ἡμῖν οἱ βασιλεῖς οἵγε καὶ ὁμολογοῦσι τετιμῆσθαι μάλιστα ὑφ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀντισηκοῦσιν ἐσθλοὶ ὄντες κατὰ ἵνα καὶ προμαχόμενοι. οὐ μόνον δὲ διὰ διφθόγγου παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ παραλήγουσα τοῦ ἀκλεεῖς πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ η κατὰ τροπὴν τοῦ ε τοῦ ἐν τῷ ἀκλεεῖς, ὡς πολλὰ τῶν ἀκριβῶν ἀντιγράφων ἔχει. γέγονε δὲ

ἡ τοιαύ

ἡ τοιαύτη τροπὴ, καὶ ἐν τῷ κληΐζω. ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν παρὰ τῷ κωμικῷ, τὸ, κλῇσον, ἀντὶ τοῦ κλεῖσον. ἐν δὲ τῷ οἶνον τε μελιηδέα, ὑπακουστέον ἀναλόγως τὸ πίνοιεν. μῆλα μὲν γὰρ ὅ ἐστι θρέμματα ἐσθίεται· οἶνος δὲ πάντως πίνεται. τοιοῦτον καὶ πρὸ ὀλίγου τὸ, ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον. μειλιχίοις γὰρ φιλοφρονεῖταί τις οὐ μὴν φιλονεικεῖ. ὅμοιον καὶ τὸ δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ. ὀϊστῷ γὰρ οὐδεὶς ἀκοντίζει, ἀλλὰ βάλλει. καὶ, πῇ δέ οἱ ἔντεα κεῖται πῇ δέ οἱ ἵπποι. λείπει γὰρ τὸ, ἵστανται. καὶ, κυκλώπων ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, αὐτῶν τε φθογγὴν. νοητέον γὰρ ἐξ ἀναλόγου κἀνταῦθα τὸ φθογγὴν ἠκούομεν. τὸ δὲ ἕδρῃσι πίονα μῆλα οἶνον τε ἔξαιτον, ὃ ἐκ τοῦ ἐξαίρετον συγκέκοπται. παράφρασις γοργὴ, πρὸ ὀλίγου τὸ πλήμμυθα κρέασιν, ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν. ἄμφω δὲ, ἀνελλιπῶς πέφρασαι, καὶ οὐ κατὰ τὸ, δήμια πίνουσιν, ᾧ συνοεῖται καὶ ἡ δημοσία βρῶσις. οὐδὲ κατὰ τὸ, δώροις τρύχω καὶ ἐδωδῇ. ᾧ συνεξακούεται καὶ ἡ πόσις. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δοκεῖ τὸ ἔξαιτον ἐκ τοῦ αἰτεῖσθαι παρῆχθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ αἴτιος ἤγουν ἐν διαιτήματος, ὃ παρὰ τῷ Πινδάρῳ κεῖται ἐν τῷ, διὸς αἴτει πανδόκῳ ἤγουν ἄλσει κοινῷ, ἀλλὰ ἡ πλείων ἀρέσκεια, ἐκ τοῦ ἐξαιρεῖσθαι παράγει καὶ συγκόπτει αὐτό. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἐξαιρεῖσθαι, τὸ ἐκλέγεσθαι καὶ ἐπέκεινα τῶν ἄλλων αἱρεῖσθαι. λέγεται μέντοι ἐξαιρεῖσθαι, καὶ τὸ ἐκβάλλειν. ὅθεν καὶ λίθος ἐξαιρέσιμος ὁ ἀπὸ τοίχου ἐκβληθείς. καὶ ἡ σύστοιχος αὐτῷ ἐξαίρεσις. ὅτ', ἐπέδειξε πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἀσαφῆ καὶ ἀπλούστερα. καθὰ καὶ τὸ ἐξελεῖν καὶ τὸ ἐξελέσθαι, διχῇ ὁμοίως καὶ αὐτὸ νοούμενον. τὸ μέν τοι ἐπαναιρεῖσθαι, βαθύτερόν ἐστιν. ὃ κεῖται παρὰ Ἡροδότῳ, ἐν τῷ περὶ λαγῶν, εἰπόντι, ὡς ἐπικυΐσκει λαγὼς, μόνος πάντων θηρίων. καὶ τὸ μὲν, δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ, ψιλὸν, τὸ δὲ, ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται. τὸ δ' ἐπαναιρέεται. τουτέστιν ἐπαναλαμβάνεται. καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειοτέροις κυήμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὴν ἀπὸ τοῦ ὄχλου τῶν λυκίων ἠθοποιΐαν σεμνὴν οὖσαν ἔθει ὁμηρικῷ, καὶ ὅτι τὸ τῆς ἠθοποιΐας γνώρισμα τὸ, τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ δεῖνα, πολλαχοῦ παραδιδοὺς τοῖς μετ' αὐτὸν Ὅμηρος, ἔφη κἀνταῦθα τὸ, ὧδέ τις εἴπῃ. τὸ δὲ ἀγήρω τε ἀθανάτω τε, ἀστείως συνέζευκται. ὡς μὴ δὲ ὂν ἀγαθὸν, ἀθάνατόν τινα εἶναι, εἰ μὴ καὶ ἀγήρως εἴη. ὡς ὁ τοῦ Τιθωνοῦ μῦθος δηλοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἰ μὲν δὴ μέλλοιμεν, ἤγουν ἐμέλλομεν πόλεμον φυγόντες ἀγήρω ἔσεσθαι καὶ τὰ ἑξῆς, σχῆμά ἐστιν ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται μετρία συγχώρησις. ἐν ᾧ συγχωρῶν τὸ μὴ δεῖν κινδυνεύειν εἴπερ ζῆν μὴ θνήσκειν, κατασκευάζει ὡς ἐπεὶ δὲ θανεῖν ἀνάγκη, κινδυνευτέον εὐκλεῶς. ἄλλως δὲ κοινότερον εἰπεῖν, ἀντιθετικόν ἐστι σχῆμα τὸ, εἰ μὲν ἐμέλλομεν ἀεὶ ζῆν, οὐκ ἂν ἐμαχόμεθα. ἐπεὶ δὲ ἄφυκτον ὁ θάνατος, μαχητέον ἐπὶ ἐλπίδι ἀγαθῇ. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ συνδέσμου, τὸ νῦν ἰσοδύναμον ἔθετο. εἰπών. νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσι θανάτοιο μυρίαι. τουτέστιν ἐπάνω καὶ κατὰ κεφαλῆς ἡμῶν ἑστᾶσιν ὡς κηλιτρεφέων. ἢ καὶ ἄλλως καθ' ἡμῶν ἵστανται. ὡς τῆς ἐπὶ προθέσεως, καὶ τοιαύτην ὑποβαλλούσης πολλαχοῦ ἔννοιαν. τὸ δὲ φυγεῖν καὶ τὸ ὑπαλύξαι, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐκ παραλλήλου κείμενα ἔχουσιν, ὡς καὶ τὸ κατακοιρανέειν καὶ τὸ βασιλεύειν ὧν μνεία τις ἀνωτέρω κεῖται. τὸ δὲ ἴομεν, ὑπερβιβασμὸν ἢ νῦν ἔπαθε χρόνου. καὶ τὴν μὲν ἀρχοῦσαν, ἐκτείνει, συστέλλει δὲ τὴν παραλήγουσαν ὡς ἐνεστὼς ὁριστικός. ὃ παρ' ἡμῖν ἀνάπαλιν ἔχει, ὡς αὐθυπότακτον χρόνου ἀορίστου δευτέρου ἐνεργητικοῦ. τὸ δὲ ἤ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἤ τις ἡμῖν, παράφρασίς μέν ἐστι τοῦ, ἢ ἡμεῖς ῥίψομέν τινα, ἢ ἡμᾶς τις. πάνυ δὲ σεμνῶς πέφρασαι. μεγαλύνει γὰρ καὶ τοὺς δε τοὺς βασιλεῖς, εἰ τοιοῦτόν τινα ῥίψοιεν, ὃς αὐτοῖς εὖχος δώσει, ἢ τὸν ἴσως δὲ αὐτοὺς τοιούτους ὄντας ῥίψοντα ἐφ' οἷς εὖχος ἐκεῖνος ἕξει.

Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθησε.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
Τοὺς δὲ ἰδὼν, ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες.
Πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
Ἡγεμόνων. ὅς τις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι.
Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω
Ἑσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα
Ἐγγύθεν. ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.
Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε,
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
Καὶ πυλέων, πᾶσας γὰρ ἐπῴχατο. τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
Ἱστάμενοι, πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.

Ὅτι τοὺς λυκίους σεμνολογῶν, φησί. βήτην Σαρπηδὼν καὶ Γλαῦκος λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε, διὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὡς ἀξιολόγου λαοῦ, πάντας τοὺς τρώων ἐπικούρους ὡς ἔγνωσαι, λυκίους καλεῖ, ᾧ μεγάλῳ μέρει συνεκφωνῶν καὶ τοὺς λοιπούς. οἷς καὶ τὸν λύκιον Σαρπηδόνα πᾶσι στρατηγὸν ἐφιστᾷ. ἐκ δὲ τοῦ ἄγοντε, ἀγοὶ λυκίων οἱ ἀνωτέρω βασιλεῖς. διὸ καὶ πρόμον ἐρεῖ, ἔξαρχον λυκίων ἀγοί. Ὅτι ἐν τῷ Μενεσθέως πρὸς πύργον ἦλθον λύκιοι κακότητα φέροντες οὓς καὶ ἰδὼν ἐκεῖνος ἐρρίγησε

πύργον

Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντε προΐει κήρυκα Θοώτην.
Ἔρχεο δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντε κάλεσον,
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον, ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη. ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλὰ περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας.
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶθαρ δὲ προσηύδα.
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἠνώγει Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱός,
Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον.
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον. ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη. ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλὰ περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας.
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Αὐτίκ' Οἰλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἶαν. σφῶϊ μὲν αὖθι σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο.
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.

πύργον οἱ μὲν τὴν πολεμικὴν τάξιν νοοῦσι, περὶ οὗ προείρηται. οἱ δὲ, μέρος μάλιστα τοῦ τείχους οὕτω συνήθως καλούμενον. παρὰ τὸ ὑπεραίρω φασὶ γῆς εἶναι ἤγουν ὑπεραῖρεσθαι γῆς. Πετεῶ δὲ υἱὸς ὁ ῥηθεὶς Μενεσθεὺς περὶ οὗ ἱκανῶς προγέγραπται. τούτου κῆρυξ, ὁ μετ' ὀλίγα δηλωθησόμενος Θοώτης. ἐν τῷ, ἄγε δῖε Θοῶτα θέων, Αἴαντε κάλεσον, ὃ δὴ τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ὡς τοῦ Θοώτου, ἐκ τοῦ θέειν κληθέντος. ὅπερ οἰκεῖον κήρυκι ὄνομα, διὰ τὸ τάχος. ὡς τὸ Εὐρυβάτης, διὰ τὴν βοήν. καὶ τὸ Ἠπύτης ἢ Ἠπυτίδης, παρὰ τὸ ἠπύειν. ἔνθα καὶ τρὶς κεῖται τὸ θέειν διὰ τοῦ τῆς λέξεως καίριον. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τούτοις κεῖται τόπος ἀμφίβολος ἐξ ὑποδιαστολῆς, τὸ, πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν εἴ τιν' ἴδοιτο ἡγεμόνων. ἢ γὰρ πάπτηνεν ἀνὰ πύργον τοῦ τείχους ὁ Μενεσθεὺς εἴ που ἴδοι Ἀχαιῶν τινα, ἢ πάπτηνεν ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν ἤγουν ἀνὰ παράταξιν πυκνὴν, εἴ πως ἴδοι τινὰ ἡγεμόνων. δῆλον δ' ὅτι ζήτησιν ἐπικουρίας φράζει τό, πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργους καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἡγεμόνων ὅς τις οἱ ἀρὴν ἀμύνῃ. Ὅτι τοὺς δύο Αἴαντας, πολέμου ἀκορήτοιο λέγει ὅ ἐστιν ἀκορέστους. καὶ νῦν μὲν, οὕτω συντόμως ἔφρασεν. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ διασκευάζων εἰς πλάτος τὸν νοῦν τῆς λέξεως ταύτης ἐπί τινων ἑτέρων, ἐρεῖ. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος καὶ ἑξῆς. τούτοις δὲ μάχης οὔ. Ὅτι τὸ γέγωνα καὶ γεγωνεῖν καὶ γεγωνέναι καὶ ὅσα τούτοις σύστοιχα, οὐχ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ βοᾶν Ὅμηρος τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀκούεσθαι, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ μέγα καὶ ἐξάκουστον βοᾶν. καὶ ὡς εἰπεῖν γνωστόν, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, ἀπὸ γὰρ τοῦ γνῶ τὰ τοιαῦτα ῥήματα γίνεται. φησὶ γοῦν ἐνταῦθα. ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, τουτέστιν οὐκ ἦν τῷ Μενεσθεῖ δυνατὸν βοήσαντι, ἀκουσθῆναι. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ διφορεῖσθαι τὸ ῥῆμα. καὶ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, περισπᾶσθαι. ὡς δηλοῖ τὸ γεγωνεῖν, καὶ τὸ ἐγεγώνεον καὶ τὸ γεγωνέμεν. οἱ δὲ μετὰ τὸν ποιητὴν, καὶ βαρυτόνως φασὶν αὐτὸ ἔκλιναν. ἔστι γὰρ τὸ γέγωνα οἱονεὶ γέγνωα μέσος παρακείμενος ἐκ τοῦ γνῶ. τούτου ὑποτακτικὸν, γεγώνω βαρύτονον. ἐξ οὗ ὡς θέματος, αἱ βαρύτονοι κινήσεις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ, τὸ γεγωνῶ καὶ αἱ κατ' αὐτὸ κλίσεις. οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ γεγωνίσκειν φασὶ τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. ἔλεγον δὲ καὶ γεγωνοκωμεῖν γυναῖκας αἳ κώμας ἐμπιπλῶσι βοῆς. καὶ γεγωνὸν δὲ φθέγμα παρ' αὐτοῖς, τὸ λαμπρόν. φίλων δὲ, καὶ ἀρσενικὸν οἶδε γένος τοῦ γεγωνοῦ λόγου. ὅ ἐστι τοῦ τρανοῦς καὶ προφορικοῦ. ὅθεν δηλαδὴ καὶ τὸ γεγωνότερον ἐπίρρημα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, περὶ δὲ γεγωνοκώμης, φέρεται καὶ ὅτι λέγεται οὕτω διὰ τὸ ἐν ταῖς κώμαις τουτέστι ταῖς ἀμφόδοις γεγωνίσκειν, ἢ περιβόητος εἶναι. τὸ δὲ βώσαντι, ἐκ τοῦ βοήσαντι κέκραται. ὡς καὶ ὁ βῶξ ἰχθύς, ἐκ τοῦ βόηξ. εὕρηται γοῦν καὶ διὰ τοῦ ἦτα καὶ οὐ μόνον διὰ τοῦ ἄλφα βόαξ, ὡς καὶ προδεδήλωται. Ὅτι πολέμου μεγάλου ἐνδεικτικὸν τό, τόσος γὰρ κτύπος ἦεν. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν, καὶ πυλέων. πάσας γὰρ ἐπῴχετο ὁ κτύπος δηλαδὴ, ἢ ἐπῴχατο

χατο

χατο ἤγουν ἐπεπορεύθησαν οἱ Τρῶες. ἢ μᾶλλον ἐπώχατο ὅ ἐστι διὰ ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίζοντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὡς πολλαὶ ἦσαν πύλαι τοῦ Ἑλληνικοῦ τείχει ἃς Τρῶες ἐπειρῶντο βίῃ ῥήξαντες εἰσελθεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπώχατο, σημαίνει ποτὲ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ ἀνεῳγμέναι ἦσαν, ἀπὸ τοῦ ᾤκτο ὡς πέτευκτο τετεύχατο Ἰωνικῶς φασὶ καὶ Ἀττικῶς. τοιαύτης δὲ σκευωρίας, καὶ ὁ τούτου παρακείμενος τὸ ἐπῴχαται ἀπὸ ᾤκται. τὸ δὲ ῥήξαντες, πάνυ καλλιολεκτεῖται ἐνταῦθα. Ὅτι Μενεσθεὺς αἶψα στέλλει τὸν ἐν Ἀθηναίοις κήρυκα Θοώτην περὶ οὗ ἐρρέθη, καλέσαι ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον Αἴαντε. ὃ γάρ, ἤγουν τοῦτο ὄχ' ἄριστον ἁπάντων εἴη. ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος. ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ ζαχρηεῖς τελέθουσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας. εἰ δέ σφισι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας, καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω εὖ εἰδώς, ὃ καὶ γενήσεται. ὅτε καὶ πρῶτος ὁ τοιοῦτος Αἴας ἀριστεύσει, οὐκ αἰσχύνας τὴν τοῦ Μενεσθέως ἐλπίδα. ὃς ἤθελε μὲν τοὺς δύο διὰ τὴν ἑκατέρων ἀνδρίαν. ἀνάγκης δὲ οὔσης, τὸν κρείττω ἐπελέξατο δηλαδὴ τὸν αὐτοῦ ἄλκιμον. Σημειώσαι δὲ ὡς ἐκ τοῦ τάχα τετεύξεται ἀντὶ τοῦ ταχὺ γενήσεται ἐκ τῶν ὁμοίων, λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὠνόμασαν τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα. ταυτὸν εἰπεῖν τὸν μετ' ὀλίγον μέλλειν καὶ τὸ ταχὺ τετεύξεσθαι. ἡ δὲ τοιαύτη ἔννοια ποιεῖ ἀστεῖον ἐστὶ τὸ, αἶψα δὲ κήρυκα προΐει Θοώτην. τὸ γὰρ αἶψα καὶ ὁ Θοώτης, σύστοιχα τοῦ τάχα. ἐχρῆν οὖν ταχὺ σταλῆναι ταχύτητι κατὰ τοῦ ταχέος κηρυκος. τὸ δ' ἔβρισαν ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἐπεξάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν, ὅθεν παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ὡς δ' ἐπεξάρει σφίγξ. εἰ δὲ καὶ ζέρεθρον τὸ βάραθρον οἱ αὐτοί φασιν, οὐ πάνυ δῆλον εἰ μὴ ῥητῶς που εὑρεθείη παρασημανθὲν ὑπό τινος γλωσσογράφου. ἀκολούθως δὲ τοῦ ἔβρισαν, ἐρρέθη καὶ τὸ ζαχρηεῖς. σημαίνει γὰρ ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται τοὺς βαρεῖς καὶ ἐμβριθεῖς καὶ τοὺς φορτικούς, ἀπὸ τοῦ ἄγαν χράειν ὅ ἐστιν ἐπιπίπτειν, κατὰ τὸ, μνηστῆρες ἐπέχραον. ἀγαθὴ δὲ λέξις εἰς ἐπιμονὴν τὸ ἔβρισαν. διὸ καὶ πολλάκις χρᾶται αὐτῇ. Ὅτι τὸ, στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν ὁ ῥηθεὶς Θοώτης, καινότερον ἔχει τὴν ἐπὶ πρόθεσιν δοτικῇ συντεταγμένην εἴτε μετὰ τοῦ στῆ συμβιβάζεται εἴτε μετὰ τοῦ Αἰάντεσσιν. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, κάλλιον ἔχουσι τὸ, στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι. Ὅτι ὁ μέλλων συμμαχῆσαί τισι καὶ αὖθις ταχὺ ἀποκατασταθῆναι εἰς τὸ ἐξαρχῆς, καλῶς ἂν εἴποι τὸ τοῦ Αἴαντος. τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσε εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο. αἶψα δ' αὖτις ἐλεύσομαι, ἐπὰν εὖ τοῖς ἐπιτείλω ἢ ἐπαμύνω.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ᾔε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.
Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο,
Οἳ δ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι,
Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος, οὐδέ κε μιν ῥέα
Χειρί γε τῇ ἑτέρῃ φέροι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας.
Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς,
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο
Ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
Ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα, παῦσε δὲ χάρμης.
Ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσειε καὶ εὐχετόῳτ' ἐπέεσσι.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος.

Ὅτι ἐν τῷ, καί οἱ Τεῦκρος ἅμα ᾔεν ὅ ἐστιν ἐπορεύετο κασίγνητος καὶ ὄπατρος, περιττῶς κεῖσθαι δοκεῖ ὁ καὶ σύνδεσμος. περὶ δὲ τῆς τῶν τοιούτων λέξεων ὁμοῦ θέσεως, προγέγραπται ὡς ἐχρῆν. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν ᾔεν, πολὺ συντελεῖ καὶ εἰς τὸ κανόνισμα τοῦ ᾔειν ὑπερσυντελίκου, ὃς δηλοῖ τὸ ἦλθον. ὡς γὰρ ἐνταῦθα τὸ ᾔεν ἀπὸ τοῦ ᾔειν, οὕτω καὶ ᾔειν καὶ συναιρέσει ᾖειν, προσγραφομένου τοῦ ι. Ὅτι Πανδίων τις ὁμώνυμος τῷ πάλαι Ἀττικῷ ἥρωϊ, ἐνταῦθα φέρει Τεύκρου καμπύλα τόξα. οἷς ὁ Τεῦκρος βαλεῖ Γλαῦκον ἐπεσσύμενον τείχεος. φέρει δὲ ὁ ῥηθεὶς τὰ τοῦ ἥρωος τόξα, οὐ δηλαδὴ μαλακίαν, ἀλλ' ὅτι ἔοικεν ἑτεροίως ὁ Τεῦκρος ὡπλίσθαι. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς, οὐ τόξοις χρώμενον αὐτὸν παριστάνει Ὅμηρος, ἀλλὰ ὁπλίτην ἄλλως. ἔστι κἀνταῦθα παράδειγμα τῶν κατὰ τὸ σιωπώμενον πρὸς τοῦ ποιητοῦ γινομένων. Ὅτι ἐπικουρίας ἀναγκαίας

ναγκαίας δηλωτικὸν τὸ, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο. Ὅτι ὁπηνίκα οἱ αἴαντες ἐπὶ τοὺς τοῦ Μενεσθέως πύργους ἵκοντο, τηνικαῦτα ἴφθιμοι λυκίων ἡγήτορες ἐπὶ ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι. παραβολὴ δὲ κἀνταῦθα συντομωτάτη, οἰκείως τοῖς φραζομένοις ὡς καὶ ἐπὶ Νέστορος πρὸ τούτων, καὶ ἄλλου δέ τινος. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι συνεβάλλοντο μάχεσθαι, ὅπερ ἐνεργητικῶς εἶπε πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ, σὺν δ' ἔβαλον λαπίθαι. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ ἡ κατὰ πόλεμον συμβολή. ἡ δὲ ἐνταῦθα ἐρεμνὴ λαῖλαψ διὰ τοὺς ἐν τοῖς ὁπλίταις μέλανα σίδηρον, νέφος ἐν τοῖς πρὸ τούτων που εἴρηται. ὡς δὲ τὸ συνεβάλλοντο, νοησίους τινὰ σημαίνει παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, δηλοῖ τὸ, συνεβάλλετο τοὺς χρησμοὺς, ἤγουν ἐνόησεν.

Ὅτι καὶ Σαρπηδὼν λέγεται ὀξυτόνως ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. οὗ ἡ κλητικὴ ὁμοία. καὶ Σαρπήδων βαρυτόνως, οὗ γενικὴ Σαρπήδοντος πολλαχοῦ, ὡς καὶ ἐνταῦθα Σαρπήδοντος ἑταῖρον κατὰ τὸ λέοντος. καὶ κλητικὴ Σαρπῆδον μετὰ συστολῆς. ὡς τὸ, ὦ λέον. ἔστι δὲ στοχάσασθαι, αἰολικῶς βαρυτονηθῆναι τὸ Σαρπήδων Σαρπήδοντος. Ὅτι ὁ Αἴας βάλλει ἄνωθέν τινα, μαρμάρῳ ὀκριόεντι. ὅ ῥα, ἤγουν ὅς δὴ, τείχεος ἐντὸς κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος. οὐδέ κέ μιν ῥέα χείρεσσιν ἀμφοτέραις, ἢ χειρί γε τῇ ἑτέρῃ, ἔχοι τουτέστι κρατοίη ἢ φέροι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας. θραῦσε δέ οἱ ἢ θλάσε τετράφαλον κυνέην. σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου. λίπε δ' ὀστέα θυμός. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐνόησεν, ὅμως δ' οὐ λῆθε χάρμης.
Ἀλλ' ὅγε θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας,
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
Πρηνής. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
Ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερὲς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ', ὁ μὲν ἰῷ
Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε
Παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι δαμείη.
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος. ἡ δὲ διαπρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὅγε πάμπαν
Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἔελπετο κῦδος ἀρέσθαι.
Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος λυκίοισιν.
Ὦ λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε. πλεόνων δέ τι ἔργον ἄμεινον.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τείχεος ἔντοσθεν. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
Οὔτε γὰρ ἴφθιμοι λύκιοι δαναῶν ἐδύναντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον.
Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ δαναοὶ λυκίους ἐδύναντο
Τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον
Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
Ὥ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης.
Ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες. οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἠμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων. πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
Ἐῤῥάδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ τρώων καὶ ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο, πτόλεμός τε.

Πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν,
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς.
Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.

μαρμάρῳ, λείπει τῷ λίθῳ. διὸ καὶ ἀρσενικῶς εἴρηται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἔκειτο μέγας ὑπέρτατος. δῆλον δ' ὅτι λίθου εἶδος ὁ μάρμαρος, ὡς καὶ ὁ πῶρος καὶ ὁ μυλίας καὶ εἴ τις ἄλλος. ὑπέρτατος δὲ, ὁ τοῦ αὐτόθι σωροῦ τῶν λίθων ὑπερκείμενος. τούτου δὲ συγκοπὴ, ὁ ὕπατος. τὸ δὲ ἐνέβαλεν, οὐκ ἔστι κυριωτέραν λέξιν εὑρεῖν. οὔτε τὸ ἐπαφῆκεν, οὔτε τὸ ἐπέῤῥιψεν, οὔτ' ἄλλο τι. τὸ δὲ ἀείρας, ἀντὶ τοῦ μετεωρίσας τὴν χεῖρα, ἵνα βιαιοτέρα γένηται ἡ πληγή. διὸ καὶ χέρεσσιν ἀμφοτέραις αὐτὸν ἔχει κατὰ Ἀρίσταρχον. ὃς μέμφεταί φασι τοὺς γράψαντας χειρί γε τῇ ἑτέρῃ, ὡς οὐδέν τι μέγα εἰπόντας περὶ τοῦ Αἴαντος. τετράφαλος δὲ κυνῆ, ἡ ἔχουσα τέσσαρας φάλους ἢ φάλαρα. φάλαρα γὰρ, οὐ μόνον παραγναθίδες ἵππων καὶ χαλινὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπὶ τῇ περικεφαλαίᾳ κόσμια. τὸ δὲ συνάραξεν, οὐκ ἔστι κυριωτέραν εὑρέσθαι λέξιν. ἧς ἀρετὴ, καὶ τὸ τραχύφωνον, οἰκεῖον ὂν τῇ τῶν ὀστῶν θλάσει καὶ θραύσει. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ οἱ καταράκται. δοκεῖ δὲ γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄρης ὁ σίδηρος. ἀρνευτῆρα δὲ λέγει, τὸν κυβιστητῆρα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, παρὰ τοὺς ἄρνας. οἳ ἐν τῷ προϊέναι, ὥσπερεὶ κυβιστῶσι τὸν ἀέρα κυρίττοντες. ἕτεροι δὲ τὴν δελφῖνά φασιν ἀρνευτῆρα. ὁ γὰρ ἄῤῥην δελφὶς, ἐπὶ κεφαλὴν φασὶν ἵεται γαλήνης οὔσης. τὸ δὲ λίπε δ' ὀστέα θυμὸς, δηλοῖ καὶ ἐν τοῖς ὀστέοις τῶν ζώντων, ψυχικὸν τὸ πνεῦμα παρεσπάρθαι. ὡς καὶ ὁ φιλόσοφός φασι Ποσειδώνιος λέγει ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ μετ' ὀλίγα τὸν Ἕκτορα ἐρεῖ μείζονα λίθον βαλεῖν κατὰ τῶν ἑλληνικῶν πυλῶν, ἀλλ' ὅμως τὴν τοῦ ἥρωος ἐκεῖ καταβάλλει γενναιότητα, διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι τῷ Ἕκτορι ἐλαφρὸς ἐκ τοῦ Διὸς ὁ λίθος ἐγένετο. οἷα τοῦ μὲν Αἴαντος, φύσει τὸ τῆς ἀνδρίας ἁπλοῦν αὐχοῦντος, Ἕκτορος δὲ, ἐκ Διὸς θέσει τὸ διπλάζον ἐν τοῖς τοιούτοις ἔχοντος. Ὅρα δὲ τὸ, οἷοι νῦν βροτοὶ, δηλοῦν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ μεταχρόνιον τοῦ ποιητοῦ, ὡς μὴ κατὰ τὸν τρωϊκὸν πόλεμον ὄντος. Ὅτι ὁ Τεῦκρος Γλαῦκον κρατερὸν ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε, τείχεος ὑψηλοῖο ᾗ ῥ' ἴδεν ἤγουν ὅπου δὴ ἐθεάσατο γυμνωθέντα βραχίονα. παῦσε δὲ χάρμης. ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθὼν, ἵνα μή τις ἀχαιῶν βλήμενον ἀθρήσειε καὶ εὐχετόωτο τουτέστιν εὔχοιτο, καὶ κατακαυχῷτο ἐπέεσσι. Καὶ ὅρα ὅτι εὐγενῶς καὶ ὁ Γλαῦκος, αἰδούμενος ἐπικρύπτει τὴν πληγήν. καθά που καὶ ὁ Διομήδης βληθεὶς πρὸ τούτων διαμπερὲς, ἐπιγραφῆναι εἶπε τὸν ταρσὸν, συγκρύπτων καὶ αὐτὸς τὸ τραῦμα, ἵνα μὴ εἰς τέλος ὁ Πάρις αὐχήσοι κατ' αὐτοῦ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι κἀνταῦθα, σχῆμά ἐστι σιωπῆς. ὡς μὲν γὰρ ὁ Πανδίων ἔφερε τὰ τοῦ Τεύκρου τόξα, εἶπεν Ὅμηρος, ὡς δὲ καὶ ὁ Τεῦκρος ἔλαβεν αὐτὰ, ἐσίγησεν, ἀρκεσθεὶς εἰπεῖν μόνον τὸ ἀποτέλεσμα, ὡς ἔβαλε τὸν Γλαῦκον ὀϊστῷ, λαβὼν δηλαδὴ πρότερον τὰ τόξα. τὸ δὲ ἐπεσσύμενον τείχεος, ἀντὶ τοῦ κατεπεμβαίνοντα τοῦ τείχους. τὸ δὲ ᾗ ῥ' ἴδε, τί ἂν δέοιτο τοῦ ῥά συνδέσμου, εἰ μὴ ὁ ποιητὴς προσπαθῶς εἶχε τῇ ἐξ αὐτοῦ τραχυφωνίᾳ. Ὅτι οὐ Κάλχας μόνον Θεστορίδης, ἀλλὰ καί τις ἄλλος Ἀλκμάων, ὃν ἐνταῦθα Σαρπηδὼν ἀμύνων τῷ Γλαύκῳ, δουρὶ τυχήσας ἔνυξεν. ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος. ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. Καὶ ὅρα τὸ ἑσπόμενος δουρὶ, γλυκέως καὶ αὐτὸ λεχθὲν ὡς εἴπερ ὁ Ἀλκμάων ἑκὼν ἐπηκολούθει ἐμψύχῳ τινί. καὶ ἔστιν ἐντεῦθεν ληφθὲν τὸ, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν, ὅ φησι Ξενοφῶν. βράχε δὲ τὰ ὅπλα, καὶ ἄλλως μὲν, μάλιστα δὲ διὰ τὸ ὑψόθεν καταπεσεῖν. εἴη δ' ἂν ἐνεστὼς τοῦ τοιούτου ῥήματος βράχω, ἵνα τῇ διὰ τοῦ ἄλφα προφορᾷ διαφέρῃ τοῦ βρέχειν, ὃ προσθέτως ἐπὶ ὑετοῦ λεγόμενον, ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ τοὺς πέρα τοῦ μετρίου οἰνοποτοῦντας μετήνεκται, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. Ὅτι Σαρπηδὼν κάτωθεν διὰ τὸ τοῦ τείχους ὡς προεῤῥέθη ταπεινὸν, ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν, ἕλκεν, ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερὲς, αὐτὰρ ὕπερθε τεῖχος ἐγυμνώθη. πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον. τὸν δὲ, Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντες, τουτέστιν ὁμοῦ ἀραρότες καὶ συνασπίσαντες, ὁ μὲν ἰῷ βεβλήκει τελαμῶνα, τὸν στήθεσσι φαεινὸν, ἀσπίδος ἀμφιβρότης. Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος. ἡ δὲ διαπρὸ ἤλυθεν ἐγχείη. ἐν μέσῳ δὲ τούτων κεῖται τὸ, ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρυμνῇσι δαμείη. τοῦτο δὲ προαναφώνησίς ἐστιν ἐπὶ παραμυθίᾳ φιλέλληνος ἀκροατοῦ, ὡς εἰ μὴ νῦν πρὸς ταῖς ναυσὶν, ἀλλαχοῦ γοῦν ἐν τῇ πεδιάδι πεσουμένου τοῦ Σαρπηδόνος. ἐπιτηδὲς δὲ ὁ ποιητὴς αὔξει ὥσπερ τὰ τοῦ Ἕκτορος ἐν τῇ ἄρτι τειχομαχίᾳ, οὕτω καὶ τὰ τοῦ Σαρπηδόνος ὡς καὶ προεδηλώθη διά τε τὸν Ἀχιλλέα διά τε τὸν Πάτροκλον. ὡς ἂν οἱ ὕστερον ἀνελόντες Πάτροκλος μὲν Σαρπηδόνα Ἕκτορα δὲ Ἀχιλλεὺς, δοκοῖεν μεγαλεῖον ἀνδραγαθίας ἐνδείξασθαι. Ὅρα δὲ οὐ μόνον τὴν φιλάδελφον σύμβασιν Αἴαντος καὶ Τεύκρου, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Σαρπηδόνος ἐπὶ οἰκείῳ κακῷ πολλὴν ἀνδρίαν καὶ παραμονήν. ὃς ὑπὸ τοιούτων βληθεὶς καὶ νυχθεὶς, οὐ φεύγει προτροπάδην, ἀλλὰ βραχύ τι ἀναχωρεῖ. φησὶ γάρ. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα. χώρησε δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος. οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετο. ἐπεί οἱ θυμὸς ἔλπετο, κῦδος ἀρέσθαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ ἠναντίωται πρὸς τὸ ταπεινὸν εἶναι τὸ τεῖχος, εἰ φθάσας ὁ ποιητὴς ἐν δυσὶ τόποις ὑψηλὸν αὐτὸ εἶπεν. ἐν τῷ, κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου. καὶ ἐν τῷ, ἐπεσσύμενον βάλε τεί

χεος ὑψηλοῖο. εἰκὸς γὰρ τῆς τοῦ λοιποῦ τείχους πτέρυγος ταπεινοτέρας οὔσης, ὑψηλοὺς εἶναι ὡς καὶ προδεδήλωται, τῶν τινας πύργων. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἔπαλξις ἔασε τό, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου καὶ αὐτὸ ῥηθέν, ὡς εἴπερ ἐπιταχθεῖσα ἠκολούθησε κατὰ τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα νεκρόν. ἔστι δὲ τοῦτο γλυκύτερον τοῦ, ὁ δ' ἑσπόμενος δουρί, ἔπεσεν. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀκολουθήσας Ἀλκμάων, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀλκμὰν καὶ ὁ Ἀλκμαίων, ἄνθρωπος ἦν. γλυκὺ δὲ καὶ τὸ γυμνωθῆναι, ἐπὶ τοῦ τείχους ῥηθέν. κυρίως γὰρ ἐπὶ σώματος. ὡς τό, γυμνώθη βραχίονα ὁ Γλαῦκος. καί, γυμνώθη ῥακέων Ὀδυσσεύς. γύμνωσις γάρ, ἡ τῶν γέων μόνωσις. κέλευθος δὲ καὶ νῦν ἀειδήλως ὡς καὶ κατωτέρω, ἡ ἁπλῶς ὁδός, οὐ μὴν ἡ ἐφ' ὑγρᾶς. τὸ δὲ Αἴας τε καὶ Τεῦκρος ὁ μέν, ἐτύχησε τόδε, ὁ δέ, τόδε, συνήθες Ὁμήρῳ σχῆμα. μὴ ἔχων γὰρ μηδ' ἐνταῦθα κοινὸν ῥῆμα ἐπιφωνῆσαι ἀμφοῖν διὰ τὸ τοῦ ἔργου διάφορον. ὁ μὲν γοῦν βέβληκεν ὁ δὲ ἔνυξεν, ἀνέλυσε τὴν δυϊκὴν εὐθεῖαν εἰς δύο ἑνικάς. καὶ οὕτως ἀμφοτέροις ἀπέδωκεν ἰδίᾳ τὸ οἰκεῖον ἔργον, Τεύκρῳ μέν, τὸ βεβληκέναι τὸν Σαρπηδόνα. Αἴαντι δέ, τὸ νύξαι. καλῶς δὲ τὴν βολὴν τοῦ περὶ τὸ στῆθος τελαμῶνος, τῷ Τεύκρῳ δέδωκε καὶ οὐ τῷ Αἴαντι ὃν εἴωθε Τελαμωνιάδην καλεῖν, ἵνα μηδὲ ἔμφασιν ὑποτείνῃ ὑποκένου παρηχήσεως διὰ τὸ τοῦ τελαμῶνος ὑπὸ τοῦ Τελαμωνιάδου βολῆς. Ὅτι ἐρεθισμὸς ὑπὸ στρατηγοῦ μόνου προκινδυνεύοντος εἰς πόλεμον, ὁ ὑπὸ Σαρπηδόνος ἐνταῦθα πρὸς Λυκίους λεχθείς. ὦ οἱ δεῖνα. τί τ' ἄρ ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον. τοῦτο δὲ γνωμικῶς ἐρρέθη. καὶ ἔστιν ὁμοιόν τι καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, ἔνθα τὴν τῶν πλειόνων παίδων ἐπιθήκην, μείζονα λέγει. Ὅρα δὲ καὶ τό, ῥηξαμένῳ, γοργῶς λεχθέν. οὐ γοῦν εἶπε τεῖχος ῥηξαμένῳ ἢ πύλας ἢ λαόν, ἀλλὰ σιωπήσας, ἀφῆκε ταῦτα νοεῖσθαι, οὐ μόνον διὰ σπουδὴν λόγου, ἀλλὰ καὶ σεμνότερον καὶ ἐμφαντικώτερον. ἐντελῶς δὲ μετ' ὀλίγα φάσει ἐν τῷ, τεῖχος ῥηξάμενοι. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων, πύλας ῥήξαντες. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥήγνυσθε τεῖχος. δῆλον δὲ ὡς ὁ τοιαῦτα ποιῶν ἢ μᾶλλον ὁ λαὸν ῥηγνύς, ῥηξήνωρ λέγεται. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τό, ἐπέβρισαν, πάλιν ἐπὶ Λυκίων. καὶ τὸ καρτύναι, ἀντὶ τοῦ κρατύναι, πυκνῶσαι, στερεῶσαι. φησὶ γάρ. οἱ δέ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν, μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα. Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας τείχεος ἔνδοθεν. δοκεῖ δὲ ἄλλως ἐνταῦθα κεῖσθαι τὸ ἔβρισαν ἤπερ πρὸ ὀλίγου. ἐκεῖ μὲν γοῦν, ἀπολύτως ἢ ἁπλῶς ἐρρέθη ὡς ἔβρισαν οἱ Λύκιοι, ἐνταῦθα δέ, ἔβρισαν ἀμφὶ ἄνακτα, ἤγουν μετὰ τῆς συνήθους βαρύτητος ἦλθον εἰς τὸν Σαρπηδόνα. κατὰ τῶν Ἀχαιῶν μέντοι αὐτοῖς καὶ νῦν ἡ βαρύτης.

Ὅτι θέλων δηλῶσαι τὴν στάσιμον ἀμετακίνητον μάχην Ἀχαιῶν τε καὶ Τρώων ἐπὶ μεσολαβοῦντι ὀλίγῳ μεταιχμίῳ τῇ τοῦ τείχους δηλαδὴ περιγραφῇ, ἢ οὐδὲ ὅλου τείχους, ἐπάλξεις γὰρ μόναι διείργουσιν αὐτούς, εἰκάζει τὰ δύο στρατεύματα δύο ἀνδράσι μαχομένοις ἀμφὶ ὁροθεσίοις. καὶ φησί. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον τὸ σταδαῖον δηλαδὴ τῆς μάχης καὶ ἰσοπαλές. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. οὔτε γοῦν ἴφθιμοι Λύκιοι, Δαναῶν ἐδύναντο τεῖχος ῥηξάμενοι, θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον. οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο τείχεος ἂψ ὤσασθαι ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν, ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισιν ἄνδρε περὶ δηριάασθον μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης. ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες. καὶ ἔστι θαυμασία καὶ ἀμίμητος ἡ παραβολή, τά τε ἄλλα, καὶ διὰ τὸ ὀλίγιστον τοῦ μεταξὺ χωρίου ὅ ἐστι μεταιχμίου. ὃ φέρει πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς ἐπιμήκη καὶ στενὸν γηδίου περιορισμόν. μέτρα δέ φασιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοί, τὰς τὴν γῆν μετρούσας ἀκαίνας, αἷς τὰ πολεμικὰ ἐοίκασιν ἀκόντια. ὥσπερ αὖ πάλιν αἱ διείργουσαι τὸν στρατὸν ἐπάλξεις, ἀναλογοῦσι λίθοις οἳ ἐνιαχοῦ τίθενται ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. κάμακες δέ τινες αἱ ῥηθεῖσαι ἄκαιναι, στερίσκουσαι τοῦ καίνεσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, οἷς δι' αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται. τὸ δὲ περὶ ἴσης, δηλοῖ μὲν τὴν ἰσομοιρίαν, ἐμφαίνει δὲ καὶ ὅτι νοῦν ἡ παραβολὴ αὕτη ἔχει ὁποῖον καὶ τό, ἐπὶ ἶσα τὴν μάχην τανυσθῆναι. καὶ τό, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. πλὴν ὅσον, ἐκεῖνα μέν, ἀνεξέργαστα, ἐνταῦθα δέ, διὰ παραβολῆς ὁ ἐκεῖ νοῦς ἐπεξείργασται. Ὅρα δὲ τὸ ἐδύναντο δὶς ῥηθὲν διὰ τὸ καίριον. ἐρεῖ δὲ αὐτὸ καὶ μετ' ὀλίγα. ὅπερ οἱ ὕστερον ἐκτείνοντες οὐκ ἀναλόγως τὴν ἄρχουσαν, ἠδύναντό φασιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται. τοῦ δὲ δηριάασθον ἑρμηνεία τὸ ἠρίζητον. ἐπίξυνον δὲ ἄρουραν, ἧς τὸν ὅρον ἐστὶ νοεῖν περὶ οὗ ἡ δῆρις ὅ ἐστιν ἡ ἔρις, ἢ καὶ τὴν ἐπιμεριζομένην γῆν, ἵνα ἐκ κοινότητος ἰδιάσῃ τοῖς ἐρίζουσι. τὸ δὲ ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ, τὸ καιριώτατόν ἐστι τῆς παραβολῆς, πρὸς ὃ καὶ μόνον αὐτὴ παρείληπται. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα, φανερῶς διαφορά ἐστιν ἀσπίδος καὶ λαισηΐου. φησὶ γάρ. οἱ δ' ὑπὲρ ἐπάλξεων δῄουν ἢ δηΐουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι, βοείας ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα, ὅ ἐστιν ἐλαφρά. καὶ εἰσὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς λαισήια, τὰ ἐν τῇ λαιᾷ φερόμενα ἀμαζονικά, ἐξ ἀκατεργάστων ὄντα βυρσῶν. ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὸ λάσιον οὕτω καλοῦνται, ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ βοείας ἀσπίδας, ἔοικε πρὸς διαφορὰν ἑτέρων εἰρῆσθαι. ἄβυρσος γοῦν ἡ τοῦ Ἀχιλλέως. ἡ δὲ ἱστορία καὶ λινέας ἀσπίδας οἶδε καὶ πλεκτάς, καὶ ἰτέας δέ τινας ἀσπίδας Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ, φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην. ἀνὴρ πεδήτης ἰτέαν ἐνημμένος. ὅτι δὲ καὶ ἡ πέλτη ἀσπίς ἦν δέρματι κεκαλυμμένη αἰγὸς ἢ οἰός, προείρηται. εἰ δὲ τὸ εὐκύκλους ἐνταῦθα μόναις ταῖς ἀσπίσι προσλογισθείη οὐ μὴν καὶ τοῖς λαισηΐοις, εἴη ἂν ἡ πέλτη, αὐτὸ δὴ τοῦτο λαισήϊον, οὔτε ἴτυν ἔχουσα καὶ δέρμασι περιεσταλμένη ὡς δεδήλωται. Ὅτι προθέμενος εἰπεῖν ὡς τῶν μαχομένων, πολλοὶ μὲν οὐτάζοντο

φεύγου

φεύγοντες, πολλοὶ δὲ καὶ ἱστάμενοι ἀντιπρόσωποι, σχηματίζει ἐν περιφράσει καινότερον. καὶ φησί. πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ, ἡμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη μαρναμένων. πολλοὶ δὲ, διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. τουτέστιν, ὁ μέν τις τὰ μετάφρενα στρέψας ἐν τῷ μάχεσθαι καὶ γυμνώσας. πολλοὶ δὲ, καὶ διὰ τῆς ἀσπίδος σκεπούσης τὰ ἔμπροσθεν. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα, ὅμοιον ὡς καὶ εἴ τις μέλλων εἰπεῖν ὅτι πολλοὶ ἔθνησκον οἱ μὲν, φαῦλοι, οἱ δὲ, ἐσθλοὶ, εἴπῃ ὡς πολλοὶ ἔθνησκον, καὶ ὅτῳ φαύλως εἶχεν ἡ ψυχή, πολλοὶ δὲ καὶ σπουδαίως ζῶντες. προσφυῶς δὲ τῷ ὑποκειμένῳ ταράχῳ καὶ τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς καινῷ σχήματι συνετάραξε. Σημείωσαι δὲ ὅτι δοκεῖ μὲν ὁ ποιητὴς ἀπὸ πληθυντικοῦ τοῦ, πολλοὶ οὐτάζοντο, μεταβῆναι εἰς ἑνικὸν τὸ, ὅτῳ στρεφθέντι. ἔστι δὲ ὅμως καὶ τοῦτο τοιοῦτον δυνάμει πληθυντικόν. ὡς γὰρ τὸ τὶς ἀόριστον ὄνομα, καὶ διότι ἀοριστεῖ, αἰνεῖ, τοῦτον καὶ ἐκεῖνον καὶ ἄλλον δηλοῖ καὶ ὁμοῦ πλῆθος ἤτοι πολλούς, οὕτω καὶ τὸ ὅτῳ ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. ἀόριστον γὰρ καὶ τὸ ὅστις καθὰ καὶ τὸ τίς. τὸ δὲ νηλέϊ χαλκῷ, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου φανερῶς καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ. οὐ γὰρ ἕξις ἐλεεῖν, ἐκεῖ καὶ στέρησις τοῦ αὐτοῦ. καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ νωδοῦ καὶ τοῦ τυφλοῦ καὶ τῶν ὁμοίων νοεῖται. χαλκὸς δὲ μὴ πεφυκὼς ἐλεεῖν, οὐκ ἂν κυρίως οὐδὲ νηλεὴς λέγοιτο. Ὅτι σὺν τοῖς ἀνωτέρω ῥηθεῖσι, πολὺν φόνον δηλοῖ καὶ τὸ, πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν, ἤγουν ἀπὸ τρώων φησὶ καὶ ἀχαιῶν. ὡς γὰρ οἱ ἀμφ' οὔροις, ὡς ἐρρέθη, μαχόμενοι περὶ τὸ ὁροθέσιον χέοιεν ἂν αἵματα εἰ τραυματίζοιντο, οὕτω καὶ ἀχαιοὶ καὶ τρῶες οὓς αἱ ἐπάλξεις καὶ μόναι διεῖργον, τὸ τεῖχος ἂν μιαίνοιεν αἵματι πίπτοντες, καὶ ἔστι τοῦτο μὲν ἐπίτασις, τοῦ πολλοὶ δ' οὐτάζοντο, ἐκεῖνο δὲ, τοῦ ῥηθέντος ἀνωτέρω, ἤγουν τοῦ, ἐδῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας ἀσπίδας. ἀκμάζει γοῦν ὅσον καὶ ὅσον προϊὼν καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητής. καὶ μεγεθύνει τὸ ἔργον, ἵνα πιθανολογηθῇ ἡ τοῦ τείχους ῥῆξίς τε καὶ ὑπέρβασις. Καὶ σημείωσαι ὅτι διὰ τὸ οὕτω πολὺ τοῦ φόνου, φθάσας ὁ ποιητὴς ἀργαλέον εἶπεν αὐτῷ εἶναι τὰ τοιαῦτα πάντα εἰπεῖν. φάναι μὲν γοῦν ἐν τῷ καθόλου καὶ ἀορίστως ὅτι ἐδῄουν ἀμφὶ στήθεσιν ἀσπίδας, καὶ πολλοὶ οὐτάζοντο, καὶ πανταχοῦ οἱ πύργοι αἷμα εἶχον, ῥᾴδιόν ἐστιν. μερικεῦσαι δὲ τὰ πάντα καθέκαστον, εἰσάγειν δυσχερές. τὸ δὲ θέμα τοῦ ἐρράδατο ἰωνικοῦ ῥήματος, ῥάζω φασὶν οἱ παλαιοί, ὅπερ τὸ ῥαίνω δηλοῖ, ἐξ οὗ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, ῥάσσατε δ' ὕδωρ. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἔρρασο ἑνικοῦ τρίτου προσώπου παθητικοῦ ὑπερσυντελίκου ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ πλεονασμῷ τῆς δα συλλαβῆς, ὁμοίως τῷ ὠνόμασται ὠνομάδαται. ἐρήρεισται ἐρηρέδαται. Ὅτι τὸ τῶν μαχομένων ἰσοπαλὲς καὶ ὡς εἰπεῖν ἀτάλαντον, ἐν ἄλλοις μὲν ἄλλως ἔφρασεν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. νῦν δὲ ἑτεροίως λέγων σαφέστερον, παραβάλλει ταλαντούχῳ γυναικὶ τὰ στρατεύματα. καὶ φησὶν ὡς οὐκ ἐδύναντο φόβον τρῶες ποιῆσαι ἀχαιῶν. ἀλλ' ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής. ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. ὡς μὲν τῶν, ἐπὶ ἴσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. Καὶ ὅρα τὸ μάχη πόλεμός τε ἢ ὡς διάφορα καὶ νῦν τεθέντα, ἢ καὶ ὡς ταυτοδύναμα. Καὶ ὅτι εἰπὼν ἐπὶ ἴσα οὗ ἕνεκα τὸ τάλαντον εὕρηται, παρεσημήνατο, κατὰ τοῦτο καὶ μόνον τὴν παραβολὴν ἁρμόττειν τοῖς νῦν τοῦ πολέμου ἔργοις. τὰ δὲ λοιπά, εἰς τὸ παντελὲς ἀπεμφαίνει. οὐδὲν γάρ τι ὅλως κοινὸν ἕτερον τῷ κατὰ τὴν ἔριθον γυναῖκα ἔργῳ, καὶ τῷ οὕτω μεγάλῳ πολέμῳ. ἐπάγει δὲ ὁ ποιητὴς τῷ ἴσα τὰ τῆς μάχης εἶναι, τὸ, πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε πριαμίδῃ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν. τότε γὰρ, οὐκ ἐπὶ ἴσα τὰ τῆς μάχης τέταται, ἀλλὰ τῶν τοῦ διὸς ταλάντων βρισάντων, τὸ μὲν, κάτω δυστυχῶς ῥέπει, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ λογογραφεῖ ὁ ποιητής. τὸ δὲ, ἄνω αἴρεται καὶ ὑπέρτερον γίνεται· ὡς τοῦ μὲν Ἕκτορος ὑψωθέντος καὶ κῦδος ἄνωθεν λαβόντος ὑπέρτερον. τῶν ἑλλήνων δὲ, κάτω περιμενόντων καὶ εἰς γῆν ταπεινουμένων. ποικίλως οὖν ὁ ποιητὴς ὥσπερ τὰ ἄλλα, οὕτω καὶ τὰς τῆς μάχης φαίνει ῥοπάς. τάλαντα δὲ, νῦν μὲν τὸ ὄργανον, οὗ πάθος, τὸ τάλαν εἶναι διὰ τὴν τοῦ βάρους ὁλκήν. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σταθμιζόμενα. δι' ὧν τάλας ἐστὶν ὁ σταθμός, οἷα πάσχων βάρος ἐξ αὐτῶν. χερνῆτις δὲ, ἡ διὰ χειρῶν νήθουσα ἔριον τυχὸν ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἔριθος. ταύτης δὲ ἐστὶ καὶ ἀρσενικόν. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί. χερνήτης. λάτρις. χειροτέχνης. ἀπὸ χειρὸς ζῶν. καὶ πάλιν. χερνήτης, πένης, χειρόβιος. ἐπαινεῖται δὲ ἡ τοῦ ζυγοῦ παραβολὴ ἐνταῦθα ἐπὶ ἰσότητι. οὗπερ οὐδὲν ἀκριβέστερον εἰς ἰσότητα. ὁμοίως ἐπαινεῖται καὶ ὡς οὔτε δέσποιναν εἰσάγει ταλαντεύουσαν. αὐτὴν γὰρ οὐ πολλὰ λυπεῖ τὸ παρὰ βραχὺ ἴσον. οὔτε θεράπαιναν, οὐδὲ γὰρ αὐτὴ λίαν ζητεῖ τὸ ἀκριβές. ἡ μέντοι ἀληθὴς χερνῆτις, πάνυ τοῦτο ποιεῖ. οὔτε ἀποστερῆσαι θέλουσα, ὑπόκειται γὰρ ἀληθής, οὔτε αὐτὴ τοῦτο παθεῖν, πένησσα γάρ. ὥσπερ δὲ τάλαντόν τό, τε ὄργανον καὶ τὸ ταλαντευόμενον, οὕτω καὶ σταθμός. νῦν μέντοι ὥσπερ τὸ τάλαντον, οὕτω καὶ ὁ σταθμὸς ὀργανικῶς νοεῖται. καὶ ὑπάγεται λόγῳ πολυωνυμίας τὸ τάλαντον καὶ ὁ σταθμὸς καὶ τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον, ἡ τρυτάνη καὶ ὁ ζυγός. δόξοι δὲ ἂν τάλαντα πληθυντικῶς εἰπεῖν, τὰς δύο πλάστιγγας τοῦ σταθμοῦ. ὧν ἐστι καὶ τὸ τάλαν διὰ τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη αὐταῖς. γίνεται δὲ τῶν ῥηθεισῶν πέντε λέξεων, τὸ μὲν τάλαντον, ὅθεν ἐρρέθη. τρυτάνη δὲ, παρὰ τὸ τρύεσθαι. σταθμὸς δὲ, παρὰ τὴν στάσιν. ἱστᾷ γὰρ ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκάς, καθιστῶν τὸ ἄνισον. ζυγὸς δὲ, κατὰ μεταφοράν. ὡς τῶν πλαστίγγων ἑνὶ κανόνι καθὰ ζυγῷ συνηγμένων. πλάστιγγες δὲ, διὰ τὸ κατ' αὐτὰς πλάτος. τὸ δὲ σταθμὸν ἔχουσα, οὐ συστοιχεῖ τῷ, ἀλλ' ἔχον, ὅπερ ἀνωτέρω κεῖται. τοῦτο μὲν γὰρ, σωματικὴν δηλοῖ ἐπαφήν, ἐκεῖνο δὲ, ψυχικὴν ἀντοχήν. Ἰστέον δὲ ὅτι σταθμὸς ἐνταῦθα, οὐ τάλαντον δηλοῖ ὁ

λικῶς, ἀλλ' αἱ τινα ὁλκὴν ὄγκου, πρὸς οὓς ἀντισηκοῦσι τὰ σταθμώμενα, ὁποῖος καὶ ἡ λίτρα καὶ τὰ τοιαῦτα. εἴριον δὲ εἶπεν, οὐχ ὅτι μὴ καὶ λίνον ἡ χερνῆτις ποτὲ ταλαντεύει, ἀλλ' ὡς ἐκ μέρους ὃ πρῶτον ἡ ἀνθρωπίνη εὗρε χρεία. προπροξενεῖ δὲ Ὅμηρος ἀεὶ τὸ εἴριον ὡς λείριον. δῆλον τί δὲ περὶ τοῦ ὕστερον προξενεῖται, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀνέλκει, καινοτάτη λέξις ἐνταῦθα, ἧς ἀνάπαλιν, καθέλκειν τὸ κάτω ῥέπειν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν βατράχοις. τῷ δὲ τοιούτῳ ῥήματι ᾠκείωται καὶ ἡ τῶν σταθμιζομένων ὁλκή. δι' ἣν χρυσοῦς ὁ τῶν ὁμοίων. καιρίως δὲ πέφρασται καὶ τὸ ἰσάζουσα κατὰ κοινοτέραν διάλεκτον. ἥ ἐστιν ὡς τὸ μονάζω ἐκ τοῦ μόνος, ὡς τὸ πετάζω, ἐκ τοῦ πετῶ. τὸ δὲ ἀεικέα μισθὸν, δηλοῖ μὲν μισθωρίαν καὶ τὴν χερνῆτιν εἶναι. εὐτελίζει δ' ἐν ᾧ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν, διόπερ Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθούς, ὡς δηλοῖ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ τό, χρὴ τὸν ἀποθαυμάσαι τι τῶν διδάσκαλον, ὅπερ εὐφήμως ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. ὅπερ γίνεται τοῖς μισθοὺς λαμβάνουσι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν μισθαρνοῦσιν. ὅτι δὲ ἀεικὴς ὁ μισθός, δηλοῖ καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας αὐτοῦ. γίνεται γάρ φασι μισθός, παρὰ τὸ μῖσος καὶ τὸ θῶ τὸ τίθημι, οὗ δηλαδὴ μισητὴ ἡ θέσις. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀεικὴς διὰ τὸ δουλοποιοὺς καὶ δι' αἰκισμὸν ὅπερ ἐκ τοῦ ἀεικοῦς κιρνώμενον παράγεται. τῷ δὲ μισθῷ οἰκεῖον καὶ τὸ αἴρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ μισητῶς τοῖς μισθαρνοῦσι τίθεται, ἀλλ' ὅμως ἀναγκαίως αἴρεται. καθὸ καὶ ἀντίκειται τὸ τίθεσθαι ὡς τὸ αἴρεσθαι. διόπερ ὀρθῶς ἐφ' ἧ τὸ ἀεικέα μισθὸν εἴρηται. ἴσως δὲ καὶ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀνέλκει, ἔφη τὸ ἄρηται, ἵνα ᾖ ὅτι ἀνέλκει τουτέστιν αἴρει τάλαντα, ἵνα μισθὸν ἄρηται. ἀφ' ὧν ἤγουν ἐκ τοῦ, μισθὸς καὶ τοῦ αἴρειν, δοκεῖ γίνεσθαι τὸ μισθαρνεῖν. ὃ καὶ ἄλλως οὕτω λέγεται, παρὰ τὸ μισθὸν ἄρνυσθαι ἤγουν ἀντικαταλλάσσεσθαι. φασὶ δὲ τὸν ποιητὴν τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐμφαίνοντα, ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ διασκευάσαι μητρὶ τὰ ῥηθέντα, ἣν ἐπαινεῖ μὲν ὡς ἀληθῆ, ὡς δὲ ἀεικῶς ζῶσαν, οἰκτίζεται. ἱστορεῖ γὰρ ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου Ἡρόδοτος, οὕτω τὴν Κρηθηίδα ἐργαζομένην, ἀποτρέφειν τὸν ποιητήν. τὸ δὲ Ἕκτορι Πριαμίδῃ, μυστικῶς εἴρηται, ἤτοι συμβολικῶς καὶ ἐμφαντικῶς. ἵνα εἴπῃ, ὅτι ἐκύδανεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα, οὔτε ὡς υἱὸν κατὰ τὸν Σαρπηδόνα, οὔτε ὡς ἐξ ἑτέρου θεοῦ, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω, μὴ θεῖον ἀλλὰ Πριαμίδην ὄντα, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἀλλαχοῦ ἔφη, οὕτως, οὔτε θεοῦ ὄντα οὔτε θεᾶς. τὸ δὲ ἐσήλατο, καὶ περὶ τοῦ Σαρπηδόνος ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ὁ Πορφύριος τὸ ἐσήλατο, ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε νοεῖ, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ εἰσεπήδησεν. ἀληθῶς γὰρ πρῶτος ἐνταῦθα ὁ φαίδιμος Ἕκτωρ ἔσθορε ῥήξας τὰς πύλας, ὡς μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἔργῳ. νῦν γὰρ προαναφωνήσεως λόγῳ ἔφη τό, τεῖχος ἐσήλατο πρῶτος. Ὅτι ἐρεθισμὸς στρατηγικὸς τό, ὄρνυσθε ἱππόδαμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. ἃ δὴ σκοπὸς τῆς ἄρτι τειχομαχίας ἐστίν.

Ὅτι τό, ὣς ἔφατο ἐποτρύνων, οἱ δέ, οὔασι πάντες ἄκουον, ἀπλοϊκῶς εἴρηται κατὰ συνήθειαν ὁμηρικήν, καὶ ἀφελῶς, ἐν καταφάσει ἀληθεῖ. ἐπεὶ πᾶς ὁ ἀκούων, ὠτίοις ἀκούει. ὡς καὶ ὁ ὁρῶν, ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ. διὸ ὁ ποιῶν, ἐρεῖ. μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἢ τοίνυν ἁπλῶς οὕτως αὐτὸ ἐρρέθη, ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτήκοοι τοῦ λόγου ἐγένοντο καὶ οὐ διὰ μέσου κήρυκος ἤκουσαν, ὡς ὁ Αἴας πρὸ ὀλίγων διὰ τοῦ Θοώτου. οὕτω δὲ ὁ ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ τις, ἀντὶ τοῦ αὐτόπτης γίνεται. Ὅτι ἀνδραγαθία πολιορκητῶν τό, ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἱ μὲν ἔπειτα κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες. τίνες δὲ αἱ κρόσσαι, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. Ὅτι Ἕκτωρ ἁρπάξας λᾶαν ἔφερεν, ὅς ῥα πυλάων ἑστήκει πρόσθεν,

Ως φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον.
Ιθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἱ μὲν ἔπειτα
Κροσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
Εκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Εστήκει πρόσθεν πρυμνὸς, παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Οξὺς ἔην. τὸν δ' οὔκε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω,
Ρηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Ως δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει.
Ως Εκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας.
Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Δικλίδας, ὑψηλάς. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Εἶχον ἐπημοιβοί. μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας
Εὖ διαβάς. ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
Ρῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, πέσε δὲ λίθος εἴσω
Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. οὐδ' ἂρ ὀχῆες
Εσχεθέτην. σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη

πρυ-

Λᾶαν ὑπαὶ ῥιπῆς, ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια. λάμπε δὲ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ. δοιὰ δὲ χερσὶ
Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας. πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπερβαίνειν. τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο.
Αὐτίκα δ' οἱ μὲν, τεῖχος ὑπέρβασαν. οἱ δὲ, κατ' αὐτὰς
Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην. τόνδ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω, ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, οἷοι νῦν, ὡς καὶ προγράφη, βροτοί εἰσιν. ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος. τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Ζεύς, ὡς μὴ φύσει ἐξ οἰκείας ἀνδρίας ἐλαφρυνθέντα καθὰ ἐν τοῖς τοῦ Αἴαντος προσεσημείωται. καὶ ὅρα ὅπως ἐνταῦθα περιέφρασε βάρος λίθου. δῆ πλειόνων αὐτὸ φράσας ἤπερ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Αἴαντα. προείρηται δὲ ὅτι οὐκ ἀνάκριβες περὶ τοιούτου λίθου καὶ εἰς τὸν, στήλας προβλῆτας ἐμόχλεον. τὸ δὲ ἁρπάξας, ἡρωϊκὴν δηλοῖ ἐντρέχειαν. τὸ δὲ πρυμνὸς, ἀντὶ τοῦ ἔσχατος πρὸς τοῖς θεμελίοις. ἕτεροι δὲ, ὑφ' ἓν ἀνέγνωσαν, πρυμνοσπαχύς. ἵνα λέγῃ ὅτι τὰ ἔσχατα ἤτοι κάτω παχύς. διὸ ἐπάγει. αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξύς. τοῦτο δὲ πρὸς πιθανότητα ἵνα τῷ μὲν πάχει λαμβάνηται, τῷ δὲ ὀξεῖ ἀράξῃ τὰς πύλας ἐνεργῶς, καθ' ὃ μὴ μικρὸν ἀφεθήσεται. τὸ δὲ ἀνέρε δήμου, ὥσπερ καὶ τὸ, ὃν ἂν αὖ εὕρῃ δήμου ἄνδρα, περίφρασίς ἐστι δημότου. τοῦτο μὲν γὰρ ἄνδρα δήμου εἰπεῖν καὶ δῆμον, ὡς δηλοῖ τό, οὔ τι ἔοικε δῆμον ἐόντα, παρὲξ ἀγορευέμεν. τὸ δὲ ἐπ' ἄμαξαν, ψιλοῦσθαι σημαίνει τὴν ἅμαξαν Ἰωνικῶς, διότι καὶ ἀπὸ τοῦ ἅμμα ἤγουν ἄγειν ἐτυμολογεῖται κατά τινας. ὡς δὲ καὶ ἐδασύνετο Ἀττικῶς, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δεδήλωται. ὅτι δὲ ὑποκοριστικὸν τῆς ἁμάξης ἡ ἁμαξίς, ὃ δηλοῖ μικρὸν ἁμάξιον ποιούμενον εἰς παίγνιον τοῖς παισί, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι οὕτως ἀβαρῶς καὶ ἀνεπαχθῶς ὑπὸ Ἕκτορος φέρεται ὁ ῥηθεὶς δυσβάσακτος λίθος, ὡς ὅτε ποιμὴν ῥέα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ. ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει. ὡς Ἕκτωρ ἰθὺς καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι οὐχ ἁπλῶς πόκον ἀλλὰ ἄρσενος οἰὸς παρέλαβεν ἐν τῇ παραβολῇ κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν παρατήρησιν, διὰ τὸ ῥυπωδέστερον καὶ τραχύτερον ὄντα τὸν τοιοῦτον, λίθου παρεοικέναι χρώματι. ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ μείζονα εἶναι τοῦ θήλεος, τὸν τοῦ ἄρσενος πόκον. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον οὐ θέλουσιν ἄρσενα γράφειν διὰ τοῦ σ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ρ ἄρρενα. λέγοντες ὅτι τὸ σ ὑποτεταγμένον τοῦ ρ, οἱ Ἀττικοὶ ρ ποιοῦσιν, δι' ὃ ἄρσεν ἄρρεν. οὕτω δὲ καὶ θαρρεῖν, καὶ πόρρω ἐκ τοῦ πόρσω, καὶ μυρρίνη, καὶ ἐπὶ κόρρης ἤτοι κόρσης, καὶ ταρρὸς ἐκ τοῦ ταρσός, ὡς τό, ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, λέγει καὶ ὅτι ἀρρενικὸν οὐχὶ ἀρσενικὸν οἱ τῶν γραφέων παρὰ Ἀττικοῖς φάρμακον. ὁ μέντοι Στράβων, ἀρσενικὸν ὀνομάζει αὐτό, ἱστορῶν καὶ ὄρος εἶναι ἀφ' οὗ λαμβάνεται τὸ τοιοῦτον ἀρσενικόν. ὅπερ ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον λέγεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι πάνυ πιθανῶς ἐπέτεινεν Ὅμηρος τὴν τοῦ βαρυτάτου λίθου ἐλαφρότητα, ὡς ἂν εὔπλαστος ἡ δι' αὐτοῦ δόξῃ κρατίστη ἐνέργεια. εἰ γὰρ ὁ τοσοῦτος λίθος ἐλαφρὸς οὕτω κατὰ τὴν παραβολὴν γέγονε τῷ Ἕκτορι, πιθανὴ ἂν εἴη εὖ μάλα ἡ δι' αὐτοῦ τῶν πυλῶν ῥῆξις, ἄλλως τε καὶ τοῦ λίθου εἰς ὀξὺ λήγοντος ὡς ἐρρέθη, καὶ τοῦ Ἕκτορος μάλα ἐγγύς που ἐλθόντος καὶ τὰ σκέλη διαστήσαντος. καὶ οὕτως ἀσφαλῶς ἐρεισαμένου ὡς ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μὲν τοῖς πρὸ τούτων, ἔδοξε φανῆναι, σανίδας μὲν ἄλλο τι, ἕτερον δὲ τὰς πύλας ῥηθῆναι, νῦν δὲ ἐν τῷ, ὡς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας, αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, ταὐτὸν μὲν σανίδες καὶ πύλαι. σαφεστέρα δὲ ὅμως λέξις τὸ πύλαι. ὁ μὲν γὰρ πύλας εἰπών, καὶ σανίδας ἐνέφηνεν. ὁ δὲ σανίδας φάμενος, οὐκ ἤδη καὶ πύλας. διὸ καὶ προκατιὼν, ἐρεῖ τὰς πύλας μὲν βληθείσας, ἠχῆσαι, τὰς σανίδας δὲ διατμαγῆναι. καὶ εἰσὶ πύλαι, ὡς ἐνταῦθα ἔοικεν ὁρίσασθαι Ὅμηρος, σανίδες πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι. ἐπιμένων δὲ ὁ ποιητὴς τῇ ἐκφράσει τῶν πυλῶν, ἐπάγει. δικλίδας, ὑψηλάς, δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, ὅ ἐστι μετὰ τὸν ἕνα ὁ ἕτερος. μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει. ἐφ' οἷς γραφικῶς διαζωγραφῶν καὶ ἐκφράζων ἔργον ὅπερ ἂν ποιήσαι ἀνὴρ τοσοῦτον λίθον ἀβαρῶς μὲν φέρων στερρῶς δ' ἐπαφείς, φησί. στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος. βάλε μέσσας εὖ διαβὰς ἵνα μὴ οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη. ὃ δηλαδὴ νῦν ὁ Ἕκτωρ ἔβαλε. ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς, πέσε δὲ λίθος εἴσω, βεβριθυίῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες ἐσχέτην. σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς, ἢ ὑπαὶ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ, δοιὰ δὲ χερσὶ δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας. πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει. οὕτω συνεξάχυνε τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις καὶ τὴν φράσιν ὁ ποιητής, καὶ ἅμα καὶ σεμνῶς ἔγραψεν, οὐδὲν ταπεινὸν εἰπών, ὡς οἷα τῷ Ἕκτορι συνεξαγριούμενος κατὰ τὴν γραφήν. Ἰστέον δὲ ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, ὡς πανταχόθεν ὁ ποιητὴς ἐκίνησε τὴν τῆς μάχης ἐνέργειαν, ἢ τὴν τοῦ λόγου ἐνάργειαν. ἐκ τοῦ βαλόντος ἥρωος, ἐκ τοῦ μεγάλου

λίθου, ἐκ τῶν ὑψηλῶν πυλῶν καὶ ἀκριβῶς ἠσφαλισμένων, ἐκ τῶν διαῤῥιπτουμένων σανίδων, ἐκ τοῦ ἐκεῖνον εἰσπηδῆσαι ὃς φοβερὸν βλέπειν, ἐκ τοῦ τῶν ὅπλων λαμπηδόνος, καὶ ἐφεξῆς, ἐκ τῶν ὑπερβαινόντων τὸ τεῖχος, ἐκ τῶν κατ' αὐτὰς τὰς πύλας εἰσχεομένων, ἐκ τῆς φυγῆς τῶν δαναῶν. καὶ ὅλως μέγα τὸ πρᾶγμα παρίστησι τῇ πολλῇ δυνάμει τοῦ λόγου. ἐν τούτοις δὲ τὸ μὲν πύκα καὶ στιβαρῶς, ἢ τῆς ἐννοίας εἰσίν, ἢ πυκνότητος μὲν ἤγουν συνέσεως, τὸ πύκα. πυκνώσεως δὲ στεῤῥᾶς τὸ στιβαρῶς. οὗ πρωτόθετον στείβω τὸ καταπατῶ, ἐξ οὗ ἡ στιβάς. αἱ δὲ ἀραρυῖαι πύλαι, τὸν πυλάρτην ᾅδην ἀλλαχοῦ συμπεθέασι. δικλίδες δὲ, ἴσως μὲν καὶ αἱ δὶς κλειόμεναι ὡς ὑψηλαί, τουτέστιν ὑπὸ δύο ὀχέων ὡς δηλοῖ τὸ, ὀχῆες ἐσχεθέτην. μάλιστα δὲ ὥσπερ δίζυγες ἵπποι οἱ ἀγόμενοι δύο ὑφ' ἕνα ζυγὸν, οὕτω καὶ πύλαι δικλίδες. αἱ ἀγόμεναι δύο ὑπὸ μίαν κλεῖδα, ὅ ἐστιν αἱ δίθυροι. διὸ καὶ Ὅμηρος λέγει, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει. δῆλον δὲ ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ κλεὶς γέγονε τὸ δικλὶς, ἀλλ' ἀποβολῇ τοῦ ε τὴν διὰ τοῦ ι ἔχει γραφὴν, ὡς καὶ τὸ κιγκλίς. αἱ δὲ ὑψηλαὶ πύλαι, καὶ ἱππήλατοί εἰσιν, οὐ μὴν κατὰ τὰς πυλίδας. ὀχεὺς δὲ, ὁ μοχλὸς ἡ νῦν λεγομένη σειρὰ ἤγουν σέρα ὁμοίως τῷ ζειὰ ζέα, ὡς δειρὴ δέρα. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔχω, ὁ τὰς θύρας συνέχων. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς, τρόπῳ ἐτυμολογίας ἔφη, ἔνδοθεν ὀχῆες εἶχον. καὶ, οὐδ' ἄρ ὀχῆες ἐσχεθέτην. οἷα ψευσάμενοι τὴν κλῆσιν. διαβὰς δὲ, ὁ διαστήσας ὡς ἐῤῥέθη τὰ σκέλη τουτέστι τὴν βάσιν πρὸς ἀντέρεισιν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐρεισάμενος, ἔφη τὸ, εὖ διαβὰς, ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. φησὶ δὲ καὶ ὁ κωμικός, τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος. γίνεται δὲ ἕκτορι τὸ βέλος οὐκ ἀφαυρὸν, οὐ μόνον διὰ τὸ μάλα ἐγγὺς ἐλθεῖν καὶ εὖ διαβάντα ἐρείσασθαι, ἀλλὰ συμβάλλεται πρὸς τοῖς ἤδη ῥηθεῖσι, καὶ ἡ ῥώμη τῶν χειρῶν καὶ ἡ βελθοσύνη τοῦ λίθου καὶ ἡ κατὰ μέσας τὰς πύλας αὐτοῦ βολή. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα, καὶ ὅτι τρισὶν ἐννοίαις τῷ ἔστη μάλ' ἐγγὺς, καὶ τῷ, ἐρεισάμενος βάλε, καὶ τῷ, εὖ διαβὰς, μίαν ἐπήγαγεν αἰτίαν τὸ, ἵνα μὴ ἀφαυρὸν βέλος εἴη. πάντως γὰρ διὰ τοῦτο καὶ ἐγγὺς τῶν πυλῶν ὁ ἕκτωρ ἔστη καὶ ἠρείσατο καὶ τοὺς πόδας διέστησεν, ἵνα τὸ βέλος ἰσχυρὸν γένηται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι, δυσὶν ἐννοίαις μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἔνθα λέγει ὡς οὔτε κωλύειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν, οὔτε συγχωρεῖν, τοιαῦτα παθόντα κακά. θαιρὸς δὲ νῦν μὲν στρόφιγξ θύρας, ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. περὶ δὲ τοῦ μύκον καὶ τοῦ ἄλλυδις προδεδήλωται. δῆλον δὲ ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν τὸ πύλαι μύκον, ἦχον ἁπλῶς ἐδήλου πυλῶν ἀνοιγομένων, ἐνταῦθα δὲ, θραυομένων ὑπὸ λίθου βολῆς καὶ οὕτω ποιόν τι ἠχούντων. νυκτὶ δὲ ἀτάλαντος ὁ ἥρως τὰ ὑπώπια, διὰ τὴν δεινότητα. ὡς καὶ ὁ ἀπόλλων νυκτί που ἐῴκει διὰ τὴν σκυθρωπότητα. ὑπώπια δὲ λέγει, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἁπλῶς μέρη, τὴν πρόσοψιν. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητής, οἱ δὲ ὕστερον, ὑπώπια φασὶ τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγάς. ἐξ ὧν ὡς ἐκ μέρους καιριωτάτου, καὶ τὸ ὑπωπιάζειν, καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς, ὁ κατὰ σύντηξιν. ὅτι δὲ ὑπώπια αἱ περὶ ὀφθαλμοὺς πληγαὶ μεθ' Ὅμηρον, δῆλον καὶ ἀπὸ σκώμματος παλαιοῦ. παθόντος γάρ τινος πρόσκομμα, καὶ ἐρωτηθέντος τί τοῦτο, καὶ ἀμαθῶς εἰπόντος, ὡς ὑπώπιον πάθοι, ἀκούσας τῶν τις καὶ ἀστείων καὶ ἔσω λόγου, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐς νέωτα ταινίαις διαλαβὼν ὅ ἐστι φασκίαις, καὶ ἐρωτηθεὶς τί πάθοι, πρόσκομμα ἔφη. καὶ οὕτω τοῖς ἀκροαταῖς ἐκίνησε γέλωτα. ὡς ἐπίσης γελοῖον ὂν, ὑπώπια φάναι παθεῖν περὶ πόδας. καὶ πρόσκομμα περὶ πρόσωπον. ὧν ἐπὶ ποδῶν μὲν κυριολεκτεῖται τὸ πρόσκομμα, ἐπὶ προσώπου δὲ τὸ ὑπώπιον. ὃ παρῆκται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, μετώπιον, ἔτι δὲ καὶ παρώπιον τὸ καὶ αὐτήλιον. τὸ, δὲ, τὴν δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων ὥς φησιν αἴλιος διονύσιος, ὅπερ οἱ ἰδιωτικοὶ πάρωπον λέγουσι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ γελοῖον, καταγαγεῖν εἰς πόδας τὸ ὑπώπιον, οὕτω καὶ τὸ ἀναγαγεῖν εἰς ὀφθαλμοὺς τὸ ῥαιβόν. ῥαιβοὶ μὲν γὰρ, οἱ ἐῤῥαισμένοι τὴν βάσιν, καὶ ῥαιβοὶ πόδες, οἱ ἀπεναντίας τοῖς βλαισοῖς. ῥαιβότης δὲ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ἄνω ποιεῖ ὅ φασι τὸ κάτω. Σημείωσαι δὲ ὅτι νυκτὶ ἀτάλαντον εἰπὼν τὸν ἕκτορα ὅπερ οὐ πρὸς ἔπαινον τῷ ἥρωϊ, ἐννοίαις ἑτέραις τὴν τοιαύτην φωτίζει νύκτα, φαίδιμόν τε αὐτὸν εἰπὼν, καὶ λάμπειν χαλκῷ, καὶ σμερδαλέον καθ' ἑτέραν γραφήν. καὶ πυρὶ ὄσσε δεδηέναι, ἤγουν πυρὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καίεσθαι. καὶ θαυμάζουσιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἐναντίαις εἰκόνων ὁμοιότησι κοσμεῖ τὸν ἕκτορα, τὸν αὐτὸν ζοφώδη τε εἰπὼν καὶ λαμπρόν. καὶ τὴν τῶν ὑπωπίων νύκτα περιαστράψας παραβολικῶν εἰκόνων φωτί. δύο δὲ δοῦρα χερσὶν ἔχει, καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ὁ Σαρπηδών. τὸ δὲ οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι. ἐπιφωνηματικῶς ἐῤῥέθη, ἐπὶ πᾶσιν ἐκφωνηθὲν κομματικῶς καὶ πολλὴν ἔννοιαν ἐν ὀλιγίστῃ φράσει δηλοῦν. τὸ δὲ νόσφι θεῶν, καὶ ὡς ἐν σχήματι προαναφωνήσεως κεῖται. διὸ πιθανῶς μετ' ὀλίγα τὸν ποσειδῶνα ἀντεπεισάγει βοηθοῦντα τοῖς ἀχαιοῖς. τὸ δὲ ἐσᾶλτο πύλας, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν, ὃ προγέγραπται. Ὅτι ἕκτωρ μὲν κέκλετο τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον, τεῖχος ὑπερβαίνειν, τοὶ δ' ὀτρύνοντι πείθοντο καὶ νῦν ὡς ἀεὶ ἐποίουν. καὶ ὅρα ὡς λύκιοι μὲν πρὸ μικροῦ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν μᾶλλον ἐπέβρισαν, τρῶες δ' ὀτρύνοντι ἕκτορι πεισθέντες, μεγάλα ἔδρασαν. καὶ ἔοικε βαρύτερον ἄρχειν τῶν λυκίων ὁ Σαρπηδών. τοῖς ἕλλησι μέντοι ὁ βασιλεὺς ἠπίως προσφερόμενός που, ἄλλα τε παραινεῖ, καὶ ἀλλήλους αἰδεῖσθαι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Ἕκτωρ πάντῃ τούτου ἀπέοικεν εἰ καί ποτε πρὸς ἕνα τινὰ οἷον πάριν, ἢ πολυδάμαντα καταφέρεται βαρύς. ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύων τὸ πίθοντο, φησί. αὐτίκα δ' οἱ μὲν, τεῖχος

ὑπερ

ὑπερβᾶσαι. οἱ δὲ, κατ' αὐτὰς τὰς ἐκτὰς ἐσέχυντο πύλας, ἤγουν ὑγρότερον καὶ σπουδαιότερον εἰσῆλθον, ἵνα δηλοῖ καὶ νῦν ἡ λέξις, τὴν ῥᾳόνα διὰ τῶν πυλῶν εἴσοδον καὶ δι' ὃ πρόχυσιν, ὡς τοῦ τείχους ἐρρυτός τε προσχόντες, διὰ τὸ προσίσασθαι τῇ εἰσόδῳ. ἐφ' οἷς ἐπάγων τὸ μεῖζον κακὸν, φησὶ, Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. καὶ ἐν τούτοις κατέστησε τὴν τοῦ τείχους ἅλωσιν. Σαρπηδόνος μὲν ὑποβαλομένου ἀρχὰς, Ἕκτορος δὲ τελειώσαντος. καί πως ἑάλω ἤδη τὸ ναύσταθμον, εἰ καὶ ἡ παλίωξις ἀνέστρεψε τὸ κακόν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ὑπερβαίνειν καὶ τὸ ὑπερβᾶσαι, οὐκ ἔχει τινὰ ψόγον ἐνταῦθα. ἡ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος ὑπερβασία, λέξις ἐστὶν ἀεὶ ἐπίψογος, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, ὑπερβασίην δ' ἀλεγεῖναι. ἔστι δὲ τὸ ὑπερβᾶσαι, οὐκ ἐκ τοῦ ὑπερβαίνειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρωτοτύπου βῶ. ἐξ οὗ καὶ ἡ βάσις, καὶ ἡ ὑπερβασία. ἀλίαστος δὲ ὅμαδος, ἢ ὃν οὐκ εἶχον διεκφυγεῖν οἱ Ἀχαιοί, ἢ ὁ πολυλίαστος, ὁ εἰς πολὺ δηλαδὴ φόβον παρακινῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ν. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ νικωμένους ἐλεῶν τοὺς Ἕλληνας, ὁμοιοῦται Κάλχαντι, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας παρορμᾷ, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. μετὰ ταῦτα Ἰδομενεὺς ἀριστεύει. καὶ ἀναιρεῖ Ὀθρυονέα, καί τινας ἄλλους. πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἀναιροῦνται. τιτρώσκονται δὲ Δηΐφοβος, καὶ Ἕλενος. τοὺς δὲ ὑπηκόους συναγαγὼν Ἕκτωρ ἐπάγει τοῖς πολεμίοις, καὶ μεγάλως ἀμφοτέρωθεν ἀναιροῦνται.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχη ἐπιγράφεται ἡ προκειμένη ῥαψῳδία. ἡρωϊκῶς μέντοι, οὕτω. νῦν δ' ἐπὶ νηυσὶ μάχη Δαναοῖς ἤμυνε Ποσειδῶν. Ὅτι Ζεὺς ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασε, τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσιν ἤγουν παρ' αὐταῖς, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν, νωλεμέως, αὐτὸς δὲ, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ, τουτέστιν, ἀλλαχοῦ τὴν θέαν ἔτρεψεν, ἀφεὶς ἐκείνους μάχεσθαι. ὅπερ παρῳδηθέν ποτε, ῥηθείη ἂν, καὶ ἐπὶ τῶν ἁπλῶς εἰς ἔλεον ὑποκινησάντων τινὰς εἶτα μὴ ἐπιστρεφομένων αὐτῶν. καὶ σκῶμμα δ' ἄν ποτε στραβότητος ὀφθαλμῶν εἴη τὸ πάλιν τρέπειν αὐτοὺς, ὃ δὴ καὶ τὸν παλίντροπον συντίθησιν. ἐφερμηνευτικὸν δὲ τοῦ πάλιν τρέπεν ὄσσε, μετ' ὀλίγα τὸ, ἐς Τροίην δ' οὐκέτι τρέπεν ὄσσε. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὄσσε πάλιν τρέψαι, ὄσσε πάλιν κλῖναι λέγει ἀλλαχοῦ, καὶ ὅτι εἶχε μὲν ἐξαγαγεῖν Ὅμηρος εἰς μάχην ἤδη τὸν Ἀχιλλέα, ὅμως ἀναβάλλεται ἔτι καὶ εἰσέτι, τόν τε πόλεμον ἐπὶ πλέον αὔξων, καὶ μῆκος ἢ ποι-

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε, καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
Νωλεμέως. αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ,
Νόσφιν, ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ Δαναοῖσιν.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων.
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε, μάχην τε,
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηικίης. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών. ἐλέαιρε δ' Ἀχαιούς,
Τρωσὶν δαμναμένους. Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.
Ἔνθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ. γέντο δ' ἱμάσθλην,
Χρυσείην, εὔτυκτον. ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ', ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν. οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. τοὶ δ', ἐπέτοντο
Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων.
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης.
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων. παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Ἔδμεναι. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα. ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.

κιλίαν πλείονα τῇ ποιήσει τεχνώμενος. ἡ δὲ τοῦ Διὸς στροφὴ πρὸς τὰ ῥηθησόμενα εὐρωπαῖα ἔθνη, καὶ εἰκήν τινα δηλοῖ τῆς ὑπὲρ τῶν Τρώων πεπρωμένης μοίρας ἀργίαν, καὶ ἄνεσιν, καὶ ἀποστροφὴν, καὶ τὸ μηκέτι αὐτὴν ἐπαντρανίζειν δι' ὧν ἀναστάθμῳ, ἀλλὰ πρὸς βραχεῖαν ῥοπὴν ἀνεῖναι τοῖς Τρωσὶ τὴν τῆς ἀνδραγαθίας ἐπίτασιν. ὡς τῶν Ἀχαιῶν οἷα εἰκὸς διὰ τὸ κινδυνεύειν ἐπὶ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις, ἀγωνιζομένων σπουδαιότερον οἰκείᾳ καὶ νῦν ἀρετῇ καὶ ὑπὲρ αἰδῶν. ἄλλως τε καὶ ἐντὸς συνεληλαμένων τοῦ τείχους, καὶ τοῦ κινδύνου ταῖς ναυσὶν αὐταῖς ἐπηρτημένου, καὶ ἑκάστου διανοουμένου ὡς Ἕκτωρ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει καρτερὸς. ἔρρηξε δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα, ταῦτα δὴ ἃ μὲν ταῦτά που ῥηθήσεται. προσέτι δὲ, ὥσπερ πρὸ τούτων αἰδὼς ἦν τοῖς Τρωσὶν εἰς χερσὶ πεσεῖν γυναικῶν φεύγοντας, οὕτω καὶ νῦν τοῖς Ἕλλησιν ἐπιγίνεται λογισμὸς, μέχρι τίνος καὶ ποῖ φευξούμεθα. ἢ ἕως καὶ εἰς αὐτὴν ὠθῶμεν τὴν θάλασσαν. καὶ γέγονεν ὁ λογισμὸς οὗτος αὐτοῖς ῥωστικὸς εἰς τὸν πόλεμον. καὶ τοῦτό ἐστι δι' ὃ τὸν θαλάσσιον Ποσειδῶνα μετ' ὀλίγα φανέντα, διαναστῆσαι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς πόλεμον. ὡς οἷα εἰδωλοποιηθέντα, καὶ οὕτω πως διὰ λαλιᾶς ἐρεθίζοντα. ἐρεῖ γὰρ, ὡς Ἀργείοις ἐκεῖνος ὄτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ ἐπεὶ οὖν, ταυτόν ἐστι τῷ ἐπειδή. ἀργὸν γὰρ κεῖται τὸ οὖν. καὶ ὅτι σύνηθες τῷ ποιητῇ ἐκφωνεῖν κατ' ἐξαίρετον ἰδίᾳ τῶν Τρώων τὸν Ἕκτορα. ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα. Τὸ δὲ, πόνον ἔχειν καὶ ὀϊζὺν, ἢ ταυτοσήμως λέγεται ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἢ διαφορὰν ἔχει, ὡς τοῦ πόνου ἤγουν τῆς ἐνεργείας, εἰ καὶ μὴ πάντοτε, ἀλλὰ νῦν γοῦν ἔχοντος καὶ ὀϊζύν. Οἷα χωρογραφικήν τινα νῦν ἐπιτομὴν ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς Θρᾳκῶν τε μεμνημένος, ὧν πέρας εἶπε καὶ ἀρχὴ ὁ Ἑλλήσποντος, οὓς καὶ ἱπποπόλους λέγει, φίλιππον γὰρ ἔθνος οἱ Θρᾷκες, καὶ Μυσῶν ἀγχεμάχων, τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τε καὶ Ἴστρῳ, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν. ἐφ' ὧν ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἄδηλον εἴτε τὸ ἀγαυῶν, ἔθνους ἐστὶν ὄνομα, τὸ δὲ ἱππημολγῶν, ἐπιθέτως λέγεται, ἢ καὶ ἔμπαλιν, τὸ μὲν ἀγαυῶν, ἐπίθετον, ἴσον τῷ εὐδόξων, τὸ δὲ ἱππημολγῶν, κλῆσις ἐθνικὴ, ὃ καὶ κάλλιον. θρυλλεῖται γὰρ ἐν ἱστορίαις, ἔθνος Ἱππημολγοί. περὶ Σκυθίαν δὲ τὸ τοιοῦτον ἔθνος, δηλαδὴ τὸ τῶν ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, οὓς καὶ γαλακτοφάγους καλεῖ, καὶ ἀβίους, καὶ δικαίους, εἰπών. αὐτὸς δὲ, ὡς εἴρηται, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ, νόσφιν, ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν, γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, γλακτοφάγους μὲν προσειπὼν, ὅ ἐστι κατὰ ἐντέλειαν γαλακτοφάγους, ὡς ἱππημολγοὺς καὶ ἀπὸ γάλακτος τρεφομένους, καὶ γαλακτοπότας πρός τινων δι' αὐτὸ λεγομένους. ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, βρῶμα σκυθικὸν διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον. Ἀβίους δὲ, ἢ οὐκ ὀλιγοβίους, εὐτελεῖς γάρ εἰσι

καὶ

ἢ ἄπλοι τὴν δίαιταν. ἢ διότι ἅμα βίῳ πορεύονται ὡς ἁμαξόβιοι. νομάδων γοῦν ἐνταῦθα μέμνηται κατὰ τὸν γεωγράφον ὁ ποιητής, ὃς καὶ θρᾳκῶν καὶ μυσῶν μνήμην τῶν πρὸς τῷ ἴστρῳ ἐνταῦθα λέγει θέσθαι τὸν ποιητήν. ἱστορῶν μυσοὺς ἢ πέραν τοῦ ἴστρου. καὶ ἄλλως δὲ, ἄβιοι τῶν ἅμα βιῷ τουτέστι τόξῳ, τοξόται γάρ. ἢ ὅτι βίαν οὐκ οἴδασιν, ἐλεύθεροι γάρ. ἢ ὅτι ἄοικοι, διὰ τὸ σκυθικὸν νομαδικόν. ἐξ ὧν εἶναι φασὶ καὶ ἀνάχαρσιν. ἢ ὅτι μακρόβιοι, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ἀ. ἢ πολύβιοι, ὅ ἐστι πολυδύναμοι. ἀνδρεῖοι γάρ. καὶ οὕτω μὲν ἄβιοι. Δικαιότατοι δὲ, ἢ οὐχ ἁπλῶς δίκαιοι, διότι κοινὰ ἔχουσι πάντα. καὶ ὅτι τῶν ὁδίτας τρέφοντες, ἄλλος ἄλλῳ διαπέμπονται. αὐτόματον δὲ ἡ γῆ φέρει βίον αὐτοῖς. καὶ οὐδὲν ζῷον ἐσθίουσιν. εἰσὶ δέ φασι καὶ ἀνεπίμικτοι, καὶ οὐκ ἠθέλησαν συστρατεῦσαι ἀμαζόσι κατὰ τῆς ἀσίας. αἴσχυλος δέ φασι αὐτοὺς γαβίους λέγει. φασὶ δὲ καὶ πάντων σκυθῶν ὑποκυψάντων ἀλεξάνδρῳ, μόνους ἀβίους οὐχ ὑπεῖξαι, χρόνῳ δὲ ἐπισκεψαμένους ὡς ἀγαθὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς, ἐπικηρυκεύσασθαι πρὸς αὐτόν. ἀρριανὸς δέ φησιν, ὅτι οἰκοῦσι τὴν ἀσίαν οἱ ἄβιοι σκύθαι αὐτόνομοι διὰ πενίαν καὶ δικαιότητα. ὅτι δὲ ἀμφίβολον εἴτε ἀσιανὰ τὰ ῥηθέντα ἔθνη παρὰ τῷ ποιητῇ, εἴτε ἢ εὐρωπαῖα, ἐπαμφοτερίζουσι δὲ, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται, οὐκ ἔστι ῥᾳδίως ἐπαγωνίσασθαι. ἢ οὕτω μὲν ἕτεροι. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἄβιοι, οὕτω λέγονται, διὰ τὸ χωρὶς εἶναι γυναικῶν. ἀπέχονται δὲ ἐμψύχων. μέλιτι χρώμενοι καὶ γάλακτι ἢ τυρῷ. διὸ ἢ καλοῦνται θεοσεβεῖς, καὶ καπνοβάται. ἢ ἄβιοί φησιν, ὡς ἀνέστιοι, καὶ ἁμάξοικοι. λέγει δὲ καὶ νομάδας αὐτοὺς, ἢ εὐτελεῖς, καὶ αὐτάρκεις, πάντα κοινὰ ἔχοντας ἢ γυναῖκας καὶ τέκνα. ἄμαχοι δέ εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύσουσι. περὶ δὲ τῶν ἱππημολγῶν, ἱστορεῖ καὶ ὅτι κρέασι χρῶνται ἱππείοις, τυρῷ τε ἱππείῳ, ἢ γάλακτι, καὶ ὀξυγάλακτι, ὃ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς. καὶ τούτους μὲν, εἰς τοὺς γαλακτοφάγους εἶναι. Δικαιοτάτους δέ φησι, διότι ἐπιτρέψαντες τὴν γῆν γεωργεῖς, αὐτοὶ ἔχουσι τὰ ὄρη, τάξαντες ἐκείνοις φόρους μετρίους εἰς τὰ ἐφήμερα καὶ ἀναγκαῖα τοῦ βίου. μὴ διδόντων δὲ, πολεμοῦσιν. Ὅτι δὲ καὶ γερμανοὶ προφέρονται ἄριστα ἤγουν ἄριστον, ὅ ἐστι βρῶμα, κρέα μεληδὸν ὠπτημένα, καὶ ἐπιπίνουσι τὸν οἶνον ἄκρατον, ποσειδώνιος ἱστορεῖ. εἰ δὲ τὸ ἄκρατον οὐ μόνον ἐπὶ οἴνου, ἀλλὰ καὶ τινων ἑτέρων λέγεται, δηλοῖ φασὶ καὶ Σώφρων, ὕδωρ εἰπὼν ἄκρατον εἰς τὴν κύλικα. λέγονται δέ ποτε καὶ οἱ κένταυροι, γάλακτι μάλιστα χαίρειν. Πίνδαρος γοῦν φησιν, ὅτι ἐπεὶ φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου, ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν ὤθεον. αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες, ἐπλάζοντο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ποσειδώνιος καὶ πίνδαρος. τοῦ δὲ γεωγράφου καὶ ταῦτα. ἁμάξοικοι, ζῶντες ἀπὸ θρεμμάτων, καὶ γάλακτος, καὶ τυροῦ μάλιστα ἱππείου. θησαυρισμὸν οὐκ εἰδότες, οὐδὲ καπηλείαν, πλὴν ἢ φόρτον ἀντὶ φόρτου. δικαιότατοι δέ φησιν, ὡς μὴ ζῶντες ἐν συμβολαίοις καὶ ἀργυρισμῷ, ἀλλὰ κοινὰ πάντα ἔχοντες, πλὴν ξίφους καὶ ποτηρίου. Ὅτι δὲ τρόφιμον καὶ τὸ γάλα, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι φιλῖνός τις θρυλλεῖται, μήτε ποτῷ χρήσασθαί ποτε, μήτε ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι. καὶ πολλὰ δέ φησιν ἔθνη γαλακτοποτοῦντα ζῇ. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὰ ὑποτίτθια, διοικούμενα γάλακτι. πολλὰ δέ φησι καὶ τῶν ἄλλων ἐστὶ πόσιμα, ὡς καὶ πτισάνη, καὶ οἶνος, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὕδωρ. τρέφονται γοῦν τινα ζῷα ἐξ αὐτοῦ μόνου, ὥσπερ οἱ τέττιγες. ὁ δὲ ταῦτα δηλώσας, λέγει καὶ ὅτι ἀγχίμολος καὶ μόχος ἠλεῖοι σοφισταὶ, ὑδροποτήσαντες πάντα τὸν βίον, καὶ μόνα σῦκα προσφερόμενοι, οὐδενὸς ἧττον διεκέφυντο ἐῤῥωμένοι τοῖς σώμασι. τὸν δὲ ἱδρῶτα αὐτῶν οὕτως εἶναι δυσώδη, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις. ἄρτος δέ φησι μετὰ μέλιτος, πυθαγορικῶν ἦν τροφή. καὶ οἱ αὐτὰ προσφερόμενοι ἀεὶ ἐπ' ἀρίστῳ, ἄνοσοι διετέλουν. ὡς δὲ καὶ λίβυες οἱ νομάδες, οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται οὐδ' αὐτοί, ἀλλ' ἢ κύλικα καὶ μάχαιραν καὶ ὑδρίαν, ἡ τοῦ ἑλλανίκου ἱστορία δηλοῖ. δῆλον δὲ καὶ ὡς οἱ γλακτοφάγοι, ἐκ τοῦ γάλακτος παράγονται. οὐ μὴν ἐκ τοῦ γλάγους. καὶ ὅτι οὐ μόνον γάλα γάλατος, καὶ πλεονασμῷ δὲ τοῦ κ γάλακτος, ἀλλὰ καὶ ἰσοσυλλάβως τὸ γάλα τοῦ γαλα, ὡς ἡ παλαιὰ δηλοῖ παράδοσις.

Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ, νόσφιν ἐπὶ τὴν τῶν θρᾳκῶν γῆν καθορώμενος ἤγουν καθορῶν, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, πάλιν τρέπεν ὄσσε. ἀγχέμαχοι δὲ, κατὰ τροπὴν γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἢ τοῦ ἀγχοῦ. ἀγχοῦ γὰρ ἐπίῤῥημα, ποῦ ἂν εἴη. Σημειοῦνται δὲ ὡς εἰ μέν τις τὰ βορειότερα τῆς εὐρωπαίας θρᾴκης ἐν τοῖς εἰρημένοις νοήσει, καὶ τοὺς βαθυτέρους ἐν εὐρώπῃ μυσούς, ἐξ ὧν δύναται ὄψις καὶ εἰς τὰ σκυθικὰ εὐθὺς μεταβῆναι ὧν μέρος οἱ ἱππημολγοὶ, εὐοδοῦται τὸ νόημα. οὐ μὴν καὶ ἑτέρως. οὔτε γὰρ ἴδηθεν ὁ ζεὺς τοὺς μὴ πόῤῥω θρᾷκας ἢ μυσοὺς καθορᾷ, οὔτ' ἂν ἐξ ὀρθοῦ πάλιν τρέπειν τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγοιτο. ὁ γὰρ ἐκ τῆς ἴδης τὴν μικρὰν βλέπων φρυγίαν περὶ ἣν ἦν ἡ τροία, βλέποι ἂν ἐξ εὐθείας καὶ τὰ περὶ θρᾴκην. καὶ οὐδ' ἂν διέλαθεν αὐτὸν ὁ ποσειδῶν ἐκ τῆς θρηικίης σάμου βοήθειαν ἐξαρτύσας τοῖς ἀχαιοῖς. Ὅτι τὸ, ἐς τροίην οὐ πάμπαν ζεὺς ἔτρεπεν ὀφθαλμούς, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως. τοῦτο δὲ, ἵνα πιθανῶς προδιασκευάσῃ τὸν μυθικὸν Ποσειδῶνα θαῤῥήσαντα διὰ τὸ μὴ βλέπεσθαι. εἶτα μυθικὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς τοῦ ἀλλαχοῦ τὸν δία τρέψαι τὴν θέαν, φησί. οὐ γὰρ ἀθανάτων τινὰ ἔλπετο ἐλθόντα, ἀρηξέμεν τοῖς μαχομένοις, ὡς οἷα δηλαδὴ ἀπειλησάμενος ἐκεῖνα τὰ δεινότατα. Ὅτι ὥσπερ διαλελυμένως κατὰ ἴωνας ἄκρη πόλις ἡ ἀκρόπολις, οὕτω καὶ σάμος θρηικίη ἐνταῦθα. ἣ παρὰ τοῖς ὕστερον Σαμοθράκη. ἣν καὶ ὡς ὀρεινὴν, ὑλήεσσαν λέγει καὶ ὑψηλὴν δὲ, εἴπερ ἐκ τῆς ἐκεῖσε ἄκρας ἐφαίνετο πᾶσα μὲν ἴδη, πάντα δὲ τὰ κατὰ τροίαν. διὸ καὶ ὁ ποσειδῶν, θαυμάζων ἧστο πόλεμόν τε μάχην τε, ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς σάμου ὑληέσσης θρηικίης. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν ἴδη, φαίνετο δὲ πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες ἀχαιῶν.

ὅτι ἢ

ὅτε καὶ ἐλέαιρεν Ἀχαιοὺς Τρωσὶ δαμναμένους. Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσα. ὃ δὴ καὶ αἴτιόν ἐστι τοῦ καὶ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς βουλὴν βοηθῆσαι αὐτὸν τοῖς Ἀχαιοῖς. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἰώνων ἰδιότης ποιεῖ τὴν εἰρημένην διάλυσιν, καθ' ἣν καὶ τὸ κοκκύμηλον διαλύσας ὁ Νίκανδρος, μῆλον φησὶν, ὃ κόκκυγος καλέουσι. καὶ ὅτι ὑψηλοτέραν τινὲς εἶπον τοῦ Ἄθω, τὴν ἄκραν τῆς Σάμου. καὶ ὅτι ὡς τὸν Δία ὁ ποιητὴς ἔν τινι ἄκρᾳ τῆς Ἴδης, οὕτω καὶ τὸν Ποσειδῶνα ὑψοῦ τῆς εἰρημένης κορυφῆς, ἀντικαθίζει, ὡς ἂν ἐκ μετεώρου θεῶνται τὸν πόλεμον. διὸ τὸν Δία στραφέντα ἑτέρωθι ὁ Ποσειδῶν ἐκ μετεώρου ἰδὼν ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, βοηθεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. οὐ γὰρ ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, ὃ πολλαχοῦ κεῖται, ὡς καὶ τὸ, πόλεμόν τε μάχην τε. Καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐν μύθοις φευκτικὸν μὲν ἡ τύραννος βία τοῖς φρονοῦσιν. ὅμως δὲ εὐλαβῶς καταστρατηγεῖν ἀλλήλους, οὐ μωμητόν. Ποσειδῶν οὖν ἄρτι, τοῦ Διὸς πρὸς ἄλλοις ὄντος, καιροφυλακήσας καὶ λαθὼν, ἀμύνει τοῖς Ἕλλησι. καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ, ἐβοήθησέ τι λαθοῦσα τοὺς ἐπικουροῦντας τοῖς Τρωσὶ δαίμονας. ἡ δ' αὐτὴ ὁμοίως λαθοῦσα, τὸν Ὀδυσσέα ἐπανάγει ὅτε Ποσειδῶν μετεκίαθεν εἰς Αἰθίοπας. Ἰστέον δὲ ὅτι Θρηϊκίη λέγεται ἡ Σάμος αὕτη, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας τῆς Ἰωνικῆς, ἤδη δὲ καὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ Κεφαλληνιακῆς. καὶ ὅτι ἡ Θρακικὴ αὕτη κατὰ τὸν Γεωγράφον Σάμος καλεῖται, διὰ τὸ ὕψος, σάμοι γάρ φησι τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. Θρηϊκίη δὲ ἡ τοιαύτη, ἢ διὰ τὸ ἀντιπαρακεῖσθαι τῇ κατὰ Θρᾴκην χέρσῳ, ἢ ἀπό τινων Θρᾳκῶν οἰκησάντων ἐκεῖ ποτε. λέγει δὲ ὁ Γεωγράφος καὶ ὅτι Σάμιοι ἐκ Μυκάλης πάλαι ᾤκισαν ἐν αὐτῇ ἐρημωθείσῃ κατὰ ἀφορίαν καρπῶν, ὥστε καὶ οὕτω κληθῆναι Σάμον. ἄλλοι δὲ περὶ τῆς τοιαύτης μετοικίας, φασὶν ὅτι Σάμιοι ἐξ Ἰωνίας μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι πρὸς, εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην μετῴκισαν. ὡς μὴ ἂν δὴ τοὺς τοιούτους Σαμίους κληθῆναι Σαμοθρᾴκην, ἀλλὰ μάλιστα δὴ τὰς πρώτας δύο αἰτίας. ἱστορεῖ δὲ ὁ Γεωγράφος, καὶ Μελίτην πρότερον τὴν Σαμοθρᾴκην καλεῖσθαι, καὶ πλουσίαν δὲ εἶναι. Κίλικες γάρ φησι πειραταὶ προσπεσόντες λάθρα, τὸ ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἐσύλησαν ἱερὸν, καὶ ἀπήνεγκαν τάλαντα πλείω χιλίων. τὸ δὲ ἐφαίνετο, κυρία λέξις. διὸ καὶ ἐπιμείνας, δὶς αὐτὴν συνεχῶς ἔφη ὁ ποιητής. τὸ δὲ ἐνεμέσα, ἐπίκρισίς ἐστιν Ὁμηρική, ὡς μὴ μάτην χολουμένου τοῦ Ποσειδῶνος, ἀλλὰ κατὰ νέμεσιν, ἢ δικαία μέμψις ἐστίν. Ὅτι τῷ ἐξ ὑψηλοῦ αἴφνης ταπεινωθέντι, ἢ ἑκόντι συγκαταβάντι, πρέπει τὸ, αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο. ταχυτῆτος δὲ δηλωτικὸν τὸ, κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. εἰ δέ τις ἐξ ἀρετῆς εἰς τὸ ἔμπαλιν ὑποκαταβαίη, καλὸν εἰπεῖν τὸ ὅλον, οὕτω. αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. Ὅτι ποιητικῆς διασκευῆς ἴδιον, τὸ εἰπεῖν ὡς Ποσειδῶνος ἰόντος, τρέμεν οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, τὸ ὀρφνὸν δηλαδὴ δάσος, ποσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν. ἐνοσίχθων γε κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ποσειδῶν. ὀλίγον δέ τι προϊὼν, καὶ ἄλλα ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ τεράστια, ἐφ' ἵππων ἰόντος διὰ θαλάσσης. τὸ δὲ τρέμεν, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ αἰσθανομένων τῶν ὀρέων λέγει. ἐπάγει δὲ καὶ ὅτι τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ, ἤγουν κατὰ δὲ ὄρεγμα ποδῶν ἤτοι κατὰ βῆμα τέταρτον, ἦλθεν εἰς τὸ τῆς ὁδοῦ τέλος. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, φησίν. Αἰγάς. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχατο ἄφθιτα αἰεί. ἔπαινος δὲ ταῦτα οἴκου λαμπροῦ. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ ἱπποστάσια εἶναι τῷ Ποσειδῶνι, ἐκφράζων καὶ τοὺς αὐτοῦ ἵππους ὡς ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου τέσσαρα βήματα θεῖα ἐνταῦθα μετρήσαντος ἐπὶ τοπικοῦ διαστήματος, ὁ Πίνδαρος τὸ τοιοῦτον τέρας μεγαλοφυέστερον ἢ ὡς ἐκεῖνος ἐγχειρήσας ὑπερβαλέσθαι, ὅπου φησὶ τὸν Ἀπόλλωνος ὡς βήματι ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδα ἐκ νεκροῦ ἁρπάσαι, κατηγορίαν ἔσχε ψεύδους ψυχροῦ. Τὸ δὲ ὀρέξασθαι, οὐ μόνον ἐπὶ χειρῶν ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ποδῶν συντόνου τάσεως καὶ διαστάσεως, ἢ ἐκτάσεως. διὸ ἐκ τοῦ τοιούτου ὀρέγω, καὶ ἡ ὀργυιὰ κατὰ συγκοπήν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν πρότερον ὀρέγεσθαι, διασαφεῖται τῷ, χερσὶν ὀρέγεσθαι. τὸ δὲ δεύτερον, εἴη ἂν ποσὶν ὀρέγεσθαι ὡς δηλοῖ νῦν τὸ, τρὶς μὲν ὀρέξατο ἰών. Αἰγὰς δὲ, ἢ τὰς ἐν Εὐβοίᾳ λέγει, ἔνθα μυθεύεται τὸ κατὰ τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἵ φασιν ἕωθεν ἀνθοῦσαι, πρὸς μεσημβρίαν πεπαίνουσι βότρυας, ἑσπέρας δὲ, ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλῆ τῷ χορῷ τῶν τελουμένων τῷ Διονύσῳ, ἢ τῶν μαινάδων. ὁσάκις ἀναλίσκονταί φασι, τοσαυτάκις ἐνδαψιλευόμεναι. ἢ κατὰ Νικόστρατον Αἰγὰς νοητέον, νῆσον περὶ τὸ Αἰγαῖον. περὶ ἧς παραδοξολογία φέρεται, ὡς οἱ προσορμιζόμενοι ἐκεῖ, νυκτὸς ἀφανεῖς γίνονται, διὸ μὴ δὲ προσπελάζειν τινά. ὡς εἶναι καίριον κἀνταῦθα τὸ Σοφόκλειον εἰπεῖν. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πολλοὶ τοῖσι σώφροσι βροτῶν. ἕτεροι δέ φασιν Αἰγὰς ἐνταῦθα λέγειν τὸν ποιητὴν, τὰς ἐν Πελοποννήσῳ ἤτοι Ἀχαϊκάς. ἔνθα καὶ Ποσειδῶνος ἑορτὴν ἄγεσθαι, καὶ τὰ Διονύσια ὀργιάζεσθαι. ὅπου καὶ συστάντος τοῦ χοροῦ φασὶν εἰς τὰ ὄργια, συμβαίνει τὸ προρρηθὲν τῶν ἐφημέρων ἀμπέλων τέρας. ὁ δὲ Γεωγράφος, φησὶν ὅτι περὶ τὴν τῶν Ἀχαιῶν, εἰσὶν ἄλλαι Αἰγαί. αἵ τινες καὶ ἑνικῶς λέγονται ἡ Αἰγά, ἔνθα καὶ πόλις τὸ Αἴγιον. ἧς οἱ πολῖται, Αἰγιεῖς. ὅπου μῦθος τὴν αἶγα τῷ Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν. ἣν ὁ Ἄρατος ὠλενίαν φησὶν, ἀπὸ Ὠλένης ἢ Ὠλένου ἐγχωρίας πόλεως. δηλοῦται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τοιούτων αἰγῶν τοπικῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία αἰγὸς, καὶ μάλιστα τῆς κατὰ τὴν Ἀμάλθειαν, φέρεται καὶ παροιμία τὸ, αἲξ οὐρανία, ὁμοία τῷ, λευκὴ ψῆφος κατὰ Παυσανίαν. ὡς γὰρ ἡ Ἀμάλθεια φησὶ τροφὸς ἦν τοῦ Διὸς, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔτρεφε τοὺς δωροδοκοῦντας δικαστάς. ἢ καὶ ἄλλως. ὥσπερ ὁ τὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς ἔχων κέρας, πάντ' εἶχεν, οὕτω καὶ οἱ κυαμεύοντές φησι τὰς ἀρχὰς καὶ τἄλλα, ἀργυριζόμενοι. διὸ καὶ αἲξ οὐρανία ἔοικε λέγεσθαι, οἱονεὶ θεία καὶ ὑψοῦσα τοὺς δικαστάς.

ὅτι

ὅσοι δῶρα ἐλάμβανον. ὅτι δὲ ὁ μῦθος οὐρανώσας κατηστέρισε τὴν τοῦ διὸς αἶγα. καὶ ὡς τὸ κατ' αὐτὴν κέρας, μεγαλόδωρον ἦν, ἐξ οὗ καὶ Ἡρακλῆς ἔσχεν ἀγαθὰ, πολλοὶ καὶ πολλαχοῦ δηλοῦσιν. οὕτω δὲ καὶ περὶ τοῦ ζωογόνου παρ' ἀττικοῖς λευκῆς ψήφου. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ κέρατος, ὡς οὐ μόνον τὸ ζωϊκόν ἐστιν, ἀλλά πού τι καὶ τοπικὸν τροπικῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὑψικέρατα πέτραν. καὶ, κέρατα ποταμῶν, ἤτοι καμπαί. καὶ ἐπεὶ ἰσχύος δὲ τὸ κέρας, καὶ ἐπὶ πολεμικῆς ἐκτάξεως, κέρας δεξιὸν καὶ ἀριστερόν. ἐδηλώθη δὲ κέρας, καὶ τειχῶν ἐμπλοκή, καὶ συμποσίου δέ τι σκεῦος, ἐπεὶ κέρασι βοῶν οἱ παλαιοὶ καὶ πρῶτοι ἔπινον, ὅθεν καὶ διόνυσός φασι κερασφυὴς ἐπλάττετο, καὶ ταῦρος ἐκαλεῖτο, καὶ ἐν κυζίκῳ ταυρόμορφος ἵδρυτο. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ κέρατος, καὶ τὸ μίξαι οἶνον ὕδατι, κεράσαι φαμέν. καὶ κρατῆρα, τὸ εἰς τοῦτο δεκτικὸν ἀγγεῖον, ὡς οἷον κερατῆρα. ἐκαλεῖτο δέ φασι τὰ τοιαῦτα κέρατα, ῥυτά. ὠνομάζετο δέ τι σεμνῶς τοιοῦτον ποτήριον, καὶ κέρας ἀμαλθείας, παρενεχθὲν ἀπὸ τοῦ θρυλλουμένου τοῦ κατὰ τὴν μυθικὴν αἶγα. ἄλλη δὲ τοιούτῳ ποτηρίῳ κλῆσις ἦν, ἐνιαυτός. ἴσως, διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναί τι καὶ ἐπιτελεστικόν, ἐπεὶ καὶ τελεσφόρος ὁ ἐνιαυτὸς λέγεται. μεγάλα δὲ, ὡς εἰκὸς, τινὰ τῶν κεράτων, ὡς ἐκ μεγάλων βοῶν, ὁποῖοι οἱ παρὰ παίοσι καὶ μολοττοῖς. ἐξ ὧν ἐκπώματα ἐποίουν, περιαργυροῦντες, καὶ χρυσοῦντες τὰ χείλη, ὧν ἡ εὐρύτης ἐχώρει φασὶ καὶ τέσσαρας χοᾶς, ἤγουν χρέας τοὺς παρὰ ἀττικοῖς. χρῆσις δὲ συμποσιακῶν κεράτων, παρά τε ξενοφῶντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, καὶ παρὰ αἰσχύλῳ, ἐν τῷ, ἀργυρηλάτοισι κέρασι χρυσᾶ στόμια προβεβλημένοις. καὶ παρὰ πινδάρῳ, ἔνθα λέγει τοὺς φῆρας ἤγουν θῆρας κενταύρους ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνειν. ἦν δὲ ἄρα ἡ τῶν τοιούτων κεράτων χρῆσις, οὐ παντελῶς τυπικόν, εἴγε καὶ βασιλεῖς οὕτως ἔπινον. φίλιππος γοῦν φασὶν ὁ βασιλεὺς, κέρατί τινι προὔπινεν οἷς ἐφιλοφρονεῖτο.

Ιστέον δὲ ὡς δυνάμενος ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἀπὸ σαμοθράκης τὸν ποσειδῶνα εἰς τὸν ναύσταθμον τῶν ἀχαιῶν ἀγαγεῖν, ὅμως οὐ ποιεῖ οὕτω, ἀλλὰ στρέφει αὐτὸν εἰς τὰς εὐβοϊκὰς, ἢ ἀχαϊκὰς αἰγάς. κἀκεῖθεν ἐφιππάζοντα ἄγει αὐτὸν εἰς ἴμβρον καὶ τένεδον, ὅθεν πεζὸς εἰς τροίαν ἄπεισι. τοῦτο δὲ ποιεῖ, πρός τε καινοτροπίαν πλάσματος, καὶ ὡς ἂν εὐμεθόδως οὕτω τὰ διὰ μέσου λογογραφήσῃ πρός τε ἱστορίαν καὶ τερατείαν ποιητικήν. τὸ γάρ τοι ἀπὸ σαμοθράκης εὐθὺς αὐτὸν βοηθῆσαι τοῖς ἕλλησιν, εἰ καὶ ἀπεριέργως καὶ σαφὲς, ἀλλ' οὖν ἀτεράστευτον καὶ οὐκ ἄξιον μεγαλοφροσύνης ποιητικῆς. ἔτι δὲ, καὶ μιμεῖταί πως οὕτω τὸν δία ὁ ποσειδῶν. καὶ ὥσπερ ἐκεῖνος πάλιν τρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ποιεῖ τὰ δοκοῦντά οἱ, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς κατὰ θρᾴκην σάμου πάλιν τρέψας ἑαυτὸν, ποιεῖ ἃ βούλεται.

Οτι καὶ ἀλλαχόθι μὲν ὁ ποιητὴς τὰ δαιμόνια πράγματα κοσμεῖ χρυσῷ τῷ δοκοῦντι ἀφθίτῳ διὰ τὸ ἀνίωτον, τιμῶν τὰ ἐκείνων ὕλῃ τῇ παρ' ἡμῖν ἀξιουμένῃ. καὶ ἐνταῦθα δὲ, τὰ τοῦ ποσειδῶνος ὁμοίως ἀποσεμνύνει. μεταλλείαν ὅλην μύθου ἀνασκαλεύων ἐπ' αὐτῷ, καθάπερ πρὸ τούτων καὶ ἐπὶ τῷ διΐ. μόνους γοῦν τοὺς ἵππους αὐτῷ χαλκόποδας εἰπὼν, καὶ τὸν ἄξονα χάλκεον, ἐκ χρυσοῦ τἆλλα ποιεῖ. τά τε δώματα ὡς προεγράφη, καὶ ἵππους ὠκυπέτας χρυσέαις ἐθείραις κομόωντας, ἃ δὴ ἔπαινος ἵππων ἐστί. χρυσὸν δέ φησιν αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, γέντο δὲ, τουτέστιν εἵλετο ἱμάσθλην, χρυσείην, εὔτυκτον. καὶ ἀμφὶ ποσὶ τῶν ἵππων δὲ ποσὶ περὶ ἰὼν, πέδας ἔβαλε χρυσείας, οὐ περ ἡ τοῦ διὸς ἥρα οὐκ ἔτυχεν. ἵππους δὲ ὁ μῦθος αὐτῷ δίδωσιν, ἀελλώδεις καὶ γλαυκὸν, ἢ ἐγκέλαδον καὶ σθένοντα. τοῦτο μὲν, διὰ τὸ σθεναρὸν τοῦ ἐννοσιγαίου. παρ' ὃ, καὶ δυναμένη μία τῶν νηρηΐδων πέπλασται. ἐγκέλαδον δὲ, διὰ τὸν κελάδοντα πόντον. γλαυκὸν δὲ, διὰ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν. ἧς καὶ δαίμονα γλαῦκον οἶδεν ἡ ποίησις τὸν ἀνθηδόνιον, καὶ γλαύκην νηρηΐδα. ἀελλώδη δὲ, διὰ τοὺς ὑγρὸν ἀέντας ἀνέμους. ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἀελλή, ἧς μέμνηται καὶ ὁ κωμικός.

Ιστέον δὲ ὅτι χαλκόποδες ἵπποι, οὐ μόνον οἱ στερεόποδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἠχόποδες, λέγει δέ που καὶ ἐριγδούπους πόδας ἵππων, καὶ ὑψηχέας ἵππους, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν. ὅτι δὲ ἠχητικὸς ὁ χαλκὸς, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἵπποι, ὡς ἐρρέθη, χαλκόποδες οἱ ἠχόποδες, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ἤνοπα λέγεσθαι χαλκὸν, ὅ ἐστιν ἔμφωνος. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ καθ' Ἡρόδοτον ἱστορία ἐκείνη. λέγουσα ὅτι βαρκαῖος χαλκεὺς, λιβυκὴ δὲ πόλις ἡ βάρκη, ὑπόνομον ἐκ μηχανῆς πολεμίων ἐν τῇ κατ' αὐτὴν πόλει ὀρυγέντα, δι' ἀσπίδος ἐπιχάλκου ἐφράσατο. περιφέρων γάρ φησιν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ τείχους, προσίσχε τῷ δαπέδῳ. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἦν κωφά. ἔνθα δὲ ἐγκωρύχουν οἱ πολέμιοι, ἤχει ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος. καὶ οὕτως ἀντορύξαντες οἱ βαρκαῖοι, καὶ ἐντυχόντες τοῖς πολεμίοις, ἀπέκτειναν αὐτούς. ἡ γοῦν ἐνέργεια, ἠχητικώτερον τῶν λοιπῶν ὑλῶν κατέλαβε τὸν χαλκόν. ὅθεν καὶ κύων χαλκεόφωνος, πρεοικῶς τὸν ἦχον χαλκῷ εἴποι τις ἐξακριβοῖτο.

Τὸ δὲ γέντο, ἀχρεῖον μὲν τοῖς πεζογραφοῦσιν. ἐπεὶ δὲ ἡ παρεκβολὴ καὶ αὐτὸ ἔχει, ἰστέον ὅτι δωρικὴ μέν ἐστιν ἡ λέξις. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕλετο, κατὰ συγκοπὴν ἕλτο. ὡς ἥλατο ἅλατο ἅλτο. καὶ τροπῇ δωρικῇ γέντο. καθὰ καὶ τὸ φίλτης κύριον, φίντης παρὰ πινδάρῳ κεῖται. καὶ τὸ φίλτατος δὲ, φίντατος εὕρηται δωρικῶς. προσθήκη δὲ τοῦ γ', γέγονε γέντο, ἀπόθετον εἰς μόνην ποίησιν, οὐδὲν ἧττον τοῦ γέντα, ὃ δηλοῖ θρᾳκιστὶ τὰ κρέα ὡς οἱ τὰ τῶν γλωσσῶν ἱστορήσαντες φασί. ταῖς δὲ εἰρημέναις δωρικαῖς λέξεσιν, ἀκολουθοίη ἂν καὶ τὸ ἀθήλη ἀθήνη. καὶ τὸ γάνος, ὡς ἐκ τοῦ γάλα. καὶ εἴ τι τοιοῦτον. ἀνάπαλιν δέ γε ταύτας ἀττικῶς, τὸ νίτρον, ἐξ οὗ λίτρον, ὅθεν τὸ ψευδόλιτρον παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔτι δὲ καὶ τὸ νεογιλὸν, ὡς ἐκ τοῦ νεογνὸν, ὅθεν συγκέκοπται τὸ νεογνόν.

Οτι τερατολογῶν ὅμηρος καὶ τὴν διφρηλασίαν τοῦ ποσειδῶνος, φησί. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα

διΐστατο

διίστατο. τοὶ δ' ἐπέτοντο ῥίμφα μάλα. εἶτα ἑρμηνεύων ὡς ἐπέτοντο, φησίν. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. Καὶ ὅρα ὡς τερατωδέστεροι οὗτοι τῶν ἐφεξῆς τινῶν. οἱ ἐπὶ ῥηγμῖνος, ὅ ἐστιν ἐπιφανείας θαλάσσης καὶ αἰθερίκων ἄφεροι σκιρτῶντες ἔθεον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὡς τῷ δεσπότῃ τῷ Ποσειδῶνι τά τε κήτεα ἀτάλλει τουτέστι σκιρτᾷ, καὶ ἡ θάλασσα διίσταται ὁδοποιοῦσα οἷον αὐτῷ. τῷ μέντοι Ἑρμῇ ἐν Ὀδυσσείᾳ διὰ θαλάσσης ἰόντι, οὐδὲν τοιοῦτον ποιοῦσιν. οὐ γὰρ ἐπιστατεῖ θαλάσσης ὁ Ἑρμῆς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐδὲν καινὸν ἐὰν ὁ ποιητὴς, ᾧ καὶ τερατολογεῖν δέδοται, τοιαῦτα λέγῃ. ὅπου γε Καλλισθένης τὸ Παμφύλιον πέλαγος Ἀλεξάνδρου παριόντος, εἰ καὶ μὴ γηθόσυνον διαστῆναι ὡς ἐν ὁδοποιΐᾳ, ἀλλ' ἐξυπαναστῆναι λέγει αἰσθόμενον διὰ τῆς ἐκείνου πορείας, καὶ οὐδ' αὐτὸ ἀγνοῆσαν τὸν ἄνακτα. ἵνα ἐν τῷ ὑποκύπτεσθαί πως, δοκῇ προσκυνεῖν. Τὸ δὲ πάντοθεν, προπαροξύνεται κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς θεν τῷ ο παραληγόμενα, ἐν τούτοις μόνοις προπαροξύνονται, οἴκοθεν, ἔνδοθεν, ἄλλοθεν, ἑκάστοθεν, ἀπόπροθεν, ἔκτοσθεν. τὰ δ' ἄλλα πάντα, παροξύνονται, διὸ ποντόθεν τὸ ἐκ πόντου. αἰνόθεν τὸ ἐξ Αἴνου πόλεως. καὶ τὸ ἐξ αἰνοῦ πράγματος, διὸ αἰνόθεν αἰνῶς. θεόθεν. Ἀβυδόθεν. οἰόθεν, ἐκ τοῦ οἶος ὁ μόνος. πατρόθεν. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ κευθμῶν, ἀπὸ εὐθείας ἐστὶ τῆς, ὁ κευθμὸς, ὡς δρυμὸς, σταθμὸς, βαθμός. τοὺς δὲ εἰπόντας αὐτὸ συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ κευθμώνων, εὖ ποιοῦντες οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ γηθοσύνη, ἐνταῦθά τινες εἶπον ἀντὶ τοῦ χαίρουσα, ὡς ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ ὁ γηθόσυνος. οἱ δ' ἀκριβέστεροι τῶν παλαιῶν, φασὶ μὴ ἀνάγκην εἶναι τοῦτο γενέσθαι, λέγοντες ὅτι ἰδοὺ δικαιόσυνος μὲν Ζεὺς εὕρηται. δικαιοσύνη δὲ, ἐπ' οὐδενὸς ὀνόματός ἐστιν ἐπίθετον, ἀλλὰ μόνον πρᾶγμα σημαίνει, τουτέστιν ἕξιν ψυχικήν. προσθετέον δὲ, καὶ ὅτι δεσπόσυνος μὲν, εὕρηται παρ' Εὐριπίδῃ, οὐ μὴν δὲ καὶ δεσποσύνη. οὔκουν ἐξ ἀνάγκης εἴπερ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ γηθόσυνος ἐν τῷ, γηθόσυνος χάρμῃ, ἔσται καὶ ἡ γηθοσύνη θηλυκὸν ἐξ αὐτοῦ. ὡς οὐδὲ τοῦ πίσυνος, ἔσται θηλυκὸν ἡ πισύνη. οὐδὲ ἡ θαρσύνη, τοῦ θάρσυνος. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τὰ διὰ τοῦ οσυνη θηλυκὰ, οὐκ ἐπίθετά εἰσι παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλ' διὸ κυρίως σημαντικὰ πραγμάτων καὶ ἐνεργημάτων τινῶν. ὁποῖον τὸ, κερδοσύνη, δρηστοσύνη, παλαισμοσύνη, πληκτοσύνη, τοξοσύνη, βελθοσύνη. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, ταρβοσύνη. καὶ ὅσα τοιαῦτα πραγμάτων κατηγορικὰ καὶ παθημάτων δηλωτικά. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, γηθοσύνῃ διίστατο, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως διίστασθαι, ὁποῖον καὶ τὸ, διαστήτην ἐρίσαντε. ὅ τινες μεταγράψαντες καὶ ἄλλως ἑρμηνεύσαντες, ἠχρείωσαν. εὕρηται γὰρ ἐκεῖνο ἐν οὐκ ἀγαθοῖς ἀντιγράφοις γραφὲν, διαστήτην ἐρίσαντο, τουτέστι διὰ γυναῖκα ἤρισαν, ὡς καὶ προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἐπέτοντο ῥίμφα, διαλυτικὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ὠκυπέτα. οἱ γὰρ ὠκυπέται, ῥίμφα μάλα πέτονται. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ εὐσκαρθμοι ὡς εἰρήσεται. Τὸ δὲ μὴ διαίνεσθαι τὸν ἄξονα, συμπέτεσθαί τε δηλοῖ καὶ τὸ ἅρμα τοῖς ἵπποις, καὶ ἐλαφροὺς δὲ εἶναι τοὺς ἵππους ἐμφαίνει τοιοῦτον ἅρμα κουφίζοντας, οὗ καὶ ἄξων χάλκεος. ταῦτα δὲ, ὕδατος αἰνίττεται τάχος ὅτε κατὰ πρανοῦς φέρεται, ἢ ὑπ' ἀνέμων ἐλαύνεται. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ εἶπεν ὡς οἱ τροχοὶ οὐκ ἐδιαίνοντο, ἵνα μὴ ἀπιθάνως εἴπῃ, αὐτοὶ γὰρ, ἐπιπολῆς ὡς εἰκὸς τοῦ ὕδατος ἐστρέφοντο καθάπερ εἰ καὶ ἐπὶ γῆς, οὐκ ἐβυθίζοντο δέ. ὅθεν ὁ ἄξων, ἀδίαντος ἔμενε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἁρμάτων, εἴτε ἁμαξῶν, ἀμφαξονεῖν λέγεται παροιμιακῶς τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν. τίθεται δὲ κατὰ Παυσανίαν ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν τὰ γόνατα ἀσθενούντων καὶ ἐκκλωμένων. Ὅτι εὔσκαρθμοι ἵπποι, καθάπερ καὶ εὔσκαρθμος Μύριννα, οἱ εὐκίνητοι, παρὰ τὸ εὖ σκαίρειν. φησὶ γάρ. τὸν δὲ, ἦγον τὸν Ποσειδῶνα ἐς νῆας εὔσκαρθμοι φέρον ἵπποι. Ὅτι χρᾶται καὶ νῦν συνήθει σχήματι διηγήσεως ὁ ποιητὴς, εἰπών. ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης, μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης. ἔνθα τοὺς ῥηθέντας ἵππους ἔστησε Ποσειδῶν λύσας ἐξ ὀχέων. παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ ἔδμεναι. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν, ὡς καὶ προεγράφη, πέδας ἔβαλε χρυσείας, ἀρρήκτους, ἀλύτους. ὃ δὴ ἀρετή ἐστι δεσμοῦ. ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν νοστήσαντα ἄνακτα. Καὶ ὅρα ὡς ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσα καὶ τὰ κατὰ βυθοῦ περιεργάζεται, ὑπεμφαίνουσα τὸ πολύ τε βάθος τῆς ἐκεῖ θαλάσσης, καὶ τὸ μέχρι τῶν δηλουμένων νήσων ὡς πρὸς βορρᾶν τὴν τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀναπαύεσθαι πλατύτητα. διὸ καὶ πέδας ἐκεῖ τοῖς ἵπποις ὁ Ποσειδῶν περιτίθησιν. ὡς αὐτόθι παυομένου μὲν τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀρχομένου δὲ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὃς μικρὸν ὅσον ἀποστενοῦται εἰς θαλάσσης πορθμὸν, οὐ κατὰ τὴν τοῦ Αἰγαίου χύσιν εὐρυνόμενος, ἀλλ' διὸ σφιγγόμενος καὶ πεδούμενος. ἴσως δὲ μᾶλλον τὸ περὶ Τένεδον καὶ Ἴμβρον στῆναι τοὺς τοῦ Ποσειδῶνος ὠκυπέτας, καὶ εὐσκάρθμους, καὶ ῥίμφα μάλα πετομένους ἵππους, αἴνιγμά ἐστι τοῦ μέχρις ἐκεῖ περατοῦσθαι τὸν ἀγάρροον Ἑλλήσποντον ὡς δοκεῖ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. περὶ δὲ Ἴμβρου καὶ Τενέδου, ἱκανῶς ἐρρέθη καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ Τρίοδος ἐκαλεῖτο ἡ Τένεδος, ὡς μέση κειμένη Αἰγαίου τε καὶ Ἑλλησπόντου καὶ Μέλανος κόλπου τοῦ πρὸς τῇ Αἴνῳ. Καὶ ὅτι οὕτω λαλεῖ ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τοὺς ῥηθέντας ἵππους, ὡς εἴπερ ἦσαν ἀμφίβιοι καὶ αὐτοὶ κατὰ τοὺς θαλαττίους δαίμονας, οἷς καὶ τὰ καλὰ δώματα ὑπόβρυχα πλάττονται, καὶ ἡ λοιπὴ τρυφή. λίμνη δὲ συνήθως παρὰ τῷ ποιητῇ ἡ θάλασσα, διὰ τὸ μὴ ἀπορρέειν κατὰ ποταμοὺς, ἀλλὰ λίαν μένειν. ὃ καὶ τὴν ἁπλῶς λίμνην καὶ τὸν λιμένα δὲ ποιεῖ. Τὸ δὲ εἶδαρ ἔδμεναι, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔδω τὸ εἶδαρ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ἀμφὶ ποσὶ πέδας, ἐκ γὰρ τῶν ποδῶν

δῶν αἱ πέδαι, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ε. ὅτι δὲ τὸ παραβαλεῖν εἶδαρ, ταυτόν ἐστι τῷ παραθεῖναι, καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ συντέθειται τὸ κοινῶς λεγόμενον παράβλημα, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται.

Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
Ἄβρομοι, αὐΐαχοι. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν
Αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὤτρυνε βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη μεμαῶτε καὶ αὐτώ.
Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε λαὸν ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
Ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν,
Ἧ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος πάϊς εἶναι.
Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
Αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους,
Τῶ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων. εἰ καί μιν ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ. καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς, πλῆσεν μένεος κρατεροῖο.
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν,
Αὐτὸς δ' ὥς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς,
Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο,
Ὣς ἀπὸ τῶν, ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν ὀϊλῆος ταχὺς αἴας.
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη τελαμώνιον υἱόν.
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν, οἳ ὄλυμπον ἔχουσι
Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής.
Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν, ἠδὲ κνημάων
Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ.
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι.
Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη τελαμώνιος αἴας.
Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε. νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἔσσομαι ἀμφοτέροισι. μενοινώω δὲ καὶ οἶος

Ὅτι οἱ Τρῶες, φλογὶ ἶσοι, ὅ ἐστιν ὅμοιοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, ἄβρομοι, αὐΐαχοι. ταῦτα δὲ πρὸς τὸ εὐκίνητον καὶ ἠχητικὸν τοῦ ἔθνους καὶ ἀλόγως ὁρμητικόν. διὰ τοῦτο γὰρ οὐ λέουσιν, ἢ λύκοις αὐτοὺς, ἢ τοιούτοις τισὶν εἴκασε. καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ μετ' ὀλίγα φλογὶ παρεικάζει. δηλοῖ δὲ τὸ ἄβρομοι, αὐΐαχοι, τὸ ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. ὧν, βρόμος μὲν, ἐπὶ φλογός. ἰαχὴ δὲ, ἐπὶ θυέλλης. αἰολικὴ δὲ ἡ τοῦ υ ἐπένθεσις ἐν τῷ αὐΐαχοι. ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀγάω ἀγαὸς ἀγαυὸς, καὶ ἀγαυρός. καὶ ἄρρηκτος, αὔρηκτος. οὕτω δὲ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἔωθεν ἐνικλᾶν, εὔωθεν λέγεται. εἰ μή τι ἄρα ἐκεῖνο ἐκ τοῦ εἴωθε τροπὴν ἔπαθε τοῦ ι εἰς υ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς εἰπεῖν αἴαχοι ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἀθάνατος, καὶ ἀκάματος. προέκρινε δὲ τοῦ κοινοῦ καὶ χασμώδους, τὸ καὶ ποιητικώτερον καὶ ἀχάσμητον. Καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρὸς, ἐφ' ὧν καὶ τὸ βρέμειν. Παυσανίας δὲ, βρόμον λέγει, καὶ σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον βρόμιον. τὸ μέντοι βρωμᾶσθαι, ὃ καὶ ἐκτείνεται, φησὶν ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀρσένων ὄνων τίθεσθαι ὅτε λιμώττουσιν. ἵνα ᾖ φησὶ βρωμᾶσθαι, τὸ βρώμης ὅ ἐστι τροφῆς δεῖσθαι. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ σύντομον τῶν παραβολῶν, τῆς φλογὸς καὶ τῆς θυέλλης. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν ἀποδόσεων, τοῦ βρόμου δηλαδὴ καὶ τῆς ἰαχῆς. ἔβρεμον, μὲν γὰρ, ὡς πῦρ. ἴαχον δὲ, ὡς ἄνεμος. Ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, ἐπὶ μόνων ἀγαθῶν τὴν ἐλπίδα τιθέασι, φάμενοι, ὡς οὐδέ

Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

ποτέ τις ἐλπίζειν κακὰ λέγεται. πανταχοῦ γὰρ ἀγαθόν ἐστι τὴν ἐλπίδα εἶδος, φησὶ κἀνταῦθα περὶ τρώων, ὡς ἔλποντο νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν τε παρ' αὐτόθι πάντας ἀχαιούς. ἡ μέντοι παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ ἐλπὶς, ἄλλως δοκεῖ ἔχειν παρὰ τὸ ὁμηρικὸν, εἴπερ κακῶν καραδοκίαν ἐκείνη δηλοῖ. Ὅτι ἐν τῷ. ἀλλὰ ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος, ἀργείοις ὤτρυνεν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, ἀστείως ἀντέθηκε τὰ ἐπίθετα. ὁ γὰρ αὐτὸς, καὶ συνέχει γαῖαν, ὡς ἀσφάλιος. καὶ διασείει, ὡς ἐννοσίγαιος. Ὅτι ἐν τῷ τὸν ποσειδῶνα εἰκασθῆναι τῷ κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν, ἵνα τῶν ἐννέα κηρύκων ἐστοχάσαντό τινες εἶναι τὸν κάλχαντα, ὡς καὶ προερρέθη. οὗ νῦν ἡ φωνὴ ἀτειρὴς παρασημειοῦται. ἔοικε δ' ἐν τούτοις ὁ κάλχας μεγαλοφώνως ἐξονειδίσαι, εἰ τῇ θαλάσσῃ πιστεύσοιεν ἑαυτοὺς, φεύγοντες οἱ ἀχαιοί. καὶ οὕτως ἐντρέψαι, καὶ εἰς ἀντιπαράταξιν στρέψαι. διὸ ποσειδῶν λέγεται ἐλθὼν ἐξ ἁλὸς, καὶ ὁμοιωθεὶς κάλχαντι, θαρρῦναι τοὺς ἕλληνας, ὡς καὶ προεδηλώθη. Ὅτι ἀνδρίων ἔπαινος πρὸς τοὺς αἴαντας ῥηθὲν τὸ, ὑμεῖς μέν τε σαώσετε λαὸν ἀχαιῶν ἀλκῆς μνησάμενοι, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο, τουτέστιν ἀκράτως ἀνδρισάμενοι, καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς ἔχοντες εἰς νοῦν, ὡς ἢ στῆναι, ἢ φυγεῖν. ἢ καὶ ἄλλως, ἀλκήεντες φανέντες διόλου καὶ μὴ πρὸς ὥραν τινὰ, ὡς ἀνδρίσασθαι πρὸς ὀλίγον, εἶτα φυγεῖν.

Ὅτι πάνυ ἐξαίρων ὁ τοῦ μύθου ποσειδῶν τὸν ἕκτορα, φησὶ πρὸς τοὺς αἴαντας, ὡς ἄλλῃ μὲν ἤγουν ἀλλαχοῦ, καὶ ἐντελῶς εἰπεῖν ἐν ἄλλῃ τάξει, ἢ μερίδι, ἢ φάλαγγι, ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, τουτέστιν ὁμιλαδὸν, παμπληθεί. ὃ δὴ καὶ μετ' ὀλίγα κείμενον, τὴν τῶν ὅλων τρώων δηλοῖ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τείχους ἔξωθεν ἄνοδον καὶ ἔσω κάθοδον ὡς πρὸς νῆας, πάνυ ἐναργῶς φρασθέν. εἶτα ἐπάγει ἐφεξῆς, ἕξουσι γὰρ ἤτοι κωλύσουσιν ἅπαντας, εὐκνήμιδες ἀχαιοί. τῇ δὲ δὴ, ἤγουν ἐνταῦθα, αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν. ᾗ ῥ' ὅγε, ἤγουν ἔνθα ὅδε ὁ λυσσώδης φλογὶ ἴκελος ἡγεμονεύει ἕκτωρ. δῆλον δὲ ὡς διαβάλλει τοῖς ἐχθροῖς τὸν ἕκτορα ὁ ποσειδῶν, λυσσώδη αὐτὸν καὶ φλογερὸν προσειπών. ἐπαγαγὼν καὶ τὸ, ὃς διὸς εὔχεται ἐρισθενέος παῖς εἶναι. ψεύδεται οὖν ἡγεμονικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἐρεθίζων τοὺς ἀχαιοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἀντιστάντες, εἶεν οὕτω φῶτες ἰσόθεοι. ὥρμηται δὲ ἡ διαβολὴ ἐκ τοῦ, κοίμην ὡς τίεται ἀθηναίη καὶ ἀπόλλων. ὅπερ ηὔξατό ποτε ἕκτωρ. Ὅρα δὲ ὅτι τε τὸ, ἄλλῃ μὲν οὐ δείδια, τῇ δὲ, ἀντίκεινται συνδετικῶς ἀλλήλοις. ὡς τὸ, ἀλλαχοῦ μὲν οὐ δέδια, ταύτῃ δὲ, ἤγουν ἐνταῦθα. Καὶ ὅτι τὸ, ᾗ ῥ' ὅγε, θεληματικῶς ῥοίζου χάριν παρενέβαλε τὸν ῥα σύνδεσμον, οὐ μὴν κατά τι ἀναγκαῖον. ὡς δηλοῖ τὸ, ἢ ὅγε δίφρον ἑλών. ὅπερ ἀνεμεσήτως ἐν τῇ κ' ῥαψῳδίᾳ χασμᾶται ἄρροιζον. Ὅτι τὸ κοινῶς λεγόμενον, ὁ θεὸς ὁδηγήσειε, θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε λέγει ὁ ποιητὴς, ὅπερ ἐστὶ θήσει εἰς νοῦν. ταυτὸν γὰρ ἐν πολλοῖς τὸ θεῖναι καὶ τὸ ποιῆσαι, φησὶ γοῦν, σφῶιν δ' ὧδε θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν, αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς. ἤγουν ὑμᾶς τοὺς αἴαντας, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους. δῆλον δ' ὅτι ἀρετὴν ἀγαθοῦ στρατηγοῦ ὑπογράφει τὸ αὐτόν τέ τινα ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ κελεύειν ἄλλοις. Εἶτα εἰς πάνυ πλέον θαρρύνων τοὺς ἥρωας ὁ μυθικὸς ποσειδῶν, ἐπάγει ὡς οὕτως ἂν καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν, εἰ καί μιν ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει, ὃ ταυτόν ἐστιν ἐνταῦθα τῷ, ὑπὲρ αἶσαν. ταυτὸν γὰρ αἶσα, καὶ ζεὺς ὀλύμπιος. ὑπερβολικῶς δὲ καὶ σεμνῶς εἴρηται, ὡς οἱ αἴαντες καὶ ἐσσύμενόν περ διώξουσι τὸν ἕκτορα, εἰ καὶ ὁ ζεὺς αὐτὸς ἐγείρει. Ὅρα δὲ τὸ ἐρωήσαιτε ἀπὸ νηῶν, ἀλλοπαθῶς λεχθὲν, δηλοῖ γὰρ, οὐχ ὅτι αὐτοὶ ἐρωήσαιτε, ἀλλὰ τὸν ἕκτορα εἰς ἐρωὴν κινήσοιτε διώξαντες. Ὅτι ποσειδῶν σκηπανίῳ ἀμφοτέρω τὼ αἴαντε κεκοπὼς, πλῆσε μένεος κρατεροῖο. γυῖα δὲ θῆκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν, προσυπακουστέον δὲ εἰς τὸ πόδας, τὸ ἔνερθεν. ἐλλιπῶς γὰρ εἴρηται διὰ συνθεμίαν ὑποκαταβὰς οὖν, ἐρεῖ ἔνερθεν πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν. δῆλον δὲ ὅτι παρὰ τὰ γυῖα, ὃ τὰς χεῖρας ἰδίᾳ δηλοῖ πολλαχοῦ, γίνεται καὶ ἐγγύη, ἡ ὡσανεὶ ἐν χερσὶ τιθεῖσα τὸ κατεγγυηθέν. καὶ τὸ ἐγγυαλίζω, ἤγουν ἐν χερσὶ τίθημι. καὶ τὸ ὑπόγυον, ὃ καὶ ἐξ ὑπογύου λέγεται, τὸ ἐγγύς φασι προσδόκιμον. ἢ παραυτίκα γεγονὸς, καὶ ὡς εἰπεῖν, πρόχειρον. ἢ μᾶλλον ὑποχείριον. ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι πᾶσα θεία ῥάβδος παρ' Ὁμήρῳ δρᾷ μεγάλα καινόν. δι' ἧς τὸ ἀθηνᾶς, εἰς ὀδυσσέα ποτὲ μὲν, νέον ποιοῦσα. ποτὲ δὲ, γέροντα. ἡ τοῦ χρυσορράπιδος ἑρμοῦ, ἐπὶ τοῖς ἐγρηγορόσιν, ἢ καθεύδουσιν. ἡ τῆς κίρκης, κατὰ τῶν πινόντων κυκεῶνα. οὕτω δὴ κἀνταῦθα τὸ τοῦ ποσειδῶνος σκηπάνιον ἤτοι σκῆπτρον, ἐρεθίζει περασίως τοὺς αἴαντας. γλώσσης δέ φασι κυρηναίων τὸ σκηπάνιον. εἴτε δὲ κεκοπὼς γράφει τις, εἴτε κεκοφὼς ὡς τὸ κεκλοφὼς, ἄμφω ἀνάλογα. καὶ Ἀρίσταρχος ἀρέσκεται ταῖς δισὶ γραφαῖς. ἐπὶ ἁπλῆς δὲ κρούσεως ἐνταῦθα τὸ κεκοπὼς, καθὰ καὶ τὸ, τίς ὁ κόπτων τὴν θύραν. δηλοῖ δέ ποτε καὶ σωματικὴν τομήν. ὁ δὲ δράκων ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἔκοψεν αἰετὸν κατὰ τὴν δειρὴν, κατὰ ἀμφοτέρας τὰς σημασίας τῆς λέξεως. Ὅτι ὁποῖος μέν τις ὁ ποσειδῶν εἰς ἀχαιοὺς ἦλθεν, οὐ λέγει ὁ ποιητὴς, ἀσχολήσας ἑαυτὸν εἰς ἄλλα τινὰ τῶν ἐκείνου. ἀπιόντα δὲ, οὕτω φράζει. αὐτὸς δ' ὥς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι, ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς, ὁρμήσει πεδίοιο ἤγουν διὰ τοῦ πεδίου διώκειν ὄρνεον ἄλλο, ὣς ἀπὸ τῶν, ἤιξε ποσειδάων. Καὶ ὅρα τὸ, ὄρνεον ἄλλο, τουτέστιν ἕτερον τῷ εἴδει,

ἀλλὰ

ἀλλόφυλον. ἐμφαίνει γάρ φασιν ὁ ποιητὴς τὸν ἱέρακα, τῶν ὁμοφύλων μὴ ἅπτεσθαι. οὕτω φασὶ καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι, τὸ ἄλλοι, ἀντὶ τοῦ ἑτερογενεῖς πρὸς τὸν δελφῖνα, κῆτος ὄντα οὐ μὴν ἰχθύν. Τὸ δὲ ἴρηξ, ἰωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἱέραξ δασύνεται. πέτραις δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ τὰ τοιαῦτα ἐπικαθῆσθαι ὄρνεα ἡ ἐνάργεια φαίνει. Τὸ δὲ περιμήκης, βαρύνεται κανόνι τοιούτῳ, τὰ εἰς ης σύνθετα γινόμενα παρ' οὐδέτερον εἰς ος, ὧν ἡ παραληγόμενον, βαρύνεται. κῆτος, μεγακήτης, μῆκος, περιμήκης. ἦθος, κακοήθης. τὸ λαθικηδὴς, καὶ οἰνοπληθὴς, οὐκ ἀπὸ τοῦ κῆδος καὶ πλῆθος, ἀλλὰ παρὰ ῥῆμα. τὸ κήδω καὶ πλήθω γεγόνασι. Τὸ δὲ ἤϊξε, ταυτόν ἐστι τῷ, ῥᾷον ἀπῆλθεν. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα ὁ λοκρὸς αἴας εἰπὼν γνῶναι τὸν Ποσειδῶνα ῥεῖα ἀπιόντα. Ὅτι ἐν τῷ, αἶαν, ἐπεί τις θεῶν, οἳ ὄλυμπον ἔχουσι μάντει εἰδόμενος, κέλεται μάχεσθαι. οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ καὶ ἑξῆς, χωλὸν τὸ ἔπος μὴ ἔχον ἀπόδοσιν. ἐπεὶ γὰρ ὄντων τῶν καθ' ἑξῆς ἐπῶν, οἵαν αὐτὰς ἐρεῖ ἀπόδοσιν, ἀλόγιστός ἐστιν. ἢ γοῦν ὁ ταῦτα λέγων λοκρὸς αἴας τεταραγμένος ὢν οὐ κρατεῖ τῆς φράσεως, ἢ μέλλων ἀποδοῦναι, ὅμως ὑπερβολὴν ὑπὸ τοῦ τελαμωνίου ἐγκόπτεται, συνάψαντος τὸν οἰκεῖον λόγον καὶ περιφράσαντος τὰ τοῦ λοκροῦ. ἅπερ ἐπίτηδες πεποίηται, ἵνα τῇ προσωπικῇ μιμήσει ἐμφαίνηται ἡ ποιητικὴ ἀρετή. τινὲς μέντοι δύο στίχους κρεμάσαντες, εἶτα τὴν ἔννοιαν πληροῦσιν ἀποδοτικῶς, ἵνα εἴπῃ. αἶαν, ἐπεί τις θεὸς εἰκασθεὶς μάντει κελεύει μάχεσθαι, οὐχ οὗτος Κάλχας ἐστίν. ἔχει δὲ καὶ πάλιν ἡ ἔννοια οὐδὲν γενναῖον, ἀλλ' ἔστιν ἀληθῶς ἡ φάσις χωλεύουσα. λέγει δ' ἐν τούτοις κάλχαντα, καὶ θεοπρόπον οἰωνιστὴν, ὡς εἴ τις εἴποι, μάντιν οἰωνοπόλον. γενικοῦ μὲν ὄντος ὀνόματος τοῦ θεοπρόπος, ὡς καὶ τοῦ μάντις, εἰδικοῦ δὲ τοῦ οἰωνιστής. Ὅτι τὸ, ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν, ἠδὲ κνημάων ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος, ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ, ὅπερ ὁ λοκρὸς αἴας περὶ Ποσειδῶνός φησι, χρήσιμον ἔσται ποτὲ παρῳδηθὲν, εἴς τινα θείαν ἐνάργειαν καὶ ἐνέργειαν ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς μέγα τι ἐνδεξαμένην. καὶ γάρ τοι καὶ ὁ ῥηθεὶς αἴας, ἐκ μόνων ἰχνῶν ἔγνω παρουσίαν θεοῦ. ὡς οἷα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῷ ταχὺ ἀπιέναι καὶ κοῦφα θέειν, ἢ μὴ δὲ ἴχνη ἐντυποῦντος ὡς χαράξαι ποδῶν τὴν γῆν ἀπομάξασθαι, ἢ καὶ πλατὺ διαβαίνοντος, ὡς πολὺ διεστάναι ἀλλήλων τὰ ἴχνη καὶ μὴ κατὰ βῆμα ἀνθρώπου. ἢ καὶ ὡς λίαν ταχὺ καὶ ἀχρόνως ἴχνος ἐπὶ ἴχνει ποιοῦντος. τὸ δὲ εἶναι τὸ θεῖον ἀρίγνωτον, οὐχ ἁπλῶς ἐρρέθη, ἀλλ' ὅτε δηλαδὴ ἐνεργήματι οἰκεῖον ἐκφήνῃ. ὅπερ οὐ κατὰ τὰ ἀνθρώπινά ἐστιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἴχνια δὲ ποδῶν, ἠδὲ κνημάων, περιττῶς κεῖσθαι δοκεῖ τὸ κνημάων. ἴχνη γὰρ, αἱ κνῆμαι οὐ τυποῦσιν. εἰ μὴ ἄρα ὅτι ἐρείδουσαι, τῷ βάρει βαθύνουσι τὰ ἴχνη. καθὰ καὶ βραχίων, τῇ χειρὶ συνεργάζεται τὰ κοιλώματα. Ὅτι σημεῖον τοῦ θεόθεν εἰς μάχην ἐρεθισθῆναι ὁ λοκρὸς αἴας ἑαυτῷ ὁρίζει, τοιοῦτον. καί δ' ἐμοὶ αὐτῷ φησι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Καὶ ὅρα συχνὰ ἐνταῦθα πάρισα. τά, τε ἄλλα, καὶ τὸ ἔνερθεν καὶ ὕπερθεν, καὶ ταῦτα μὲν ὁ λοκρός. ὁ δὲ μέγας, παραφράζων δεξιῶς τὸ τελευταῖον ἔπος, καὶ τὰ λοιπὰ δὲ ἄλλως φράζων, ἐπάγει. οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ, περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι μαιμῶσι. καί μοι μένος ὤρορε. νέρθε δὲ ποσὶν ἔσσυμαι ἀμφοτέροισιν. εἶτα τὸ κεφάλαιον τοῦ θάρσους δεικνὺς, ἐπάγει. μαιμώω δὲ καὶ οἶος ἕκτορι πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι, μάχεσθαι. ταῦτα δὲ πάντα, θάρσους εἰσὶ χαρακτῆρες, καὶ οἷα λέγεσθαι ὑπὸ θαρσαλέων ἀνδρῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, ἐμοὶ αὐτῷ, συνήθως Ὁμήρῳ πέφρασται ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ, ἐπεὶ μηδὲ οἶδε σύνθετον ἀντωνυμίαν. καὶ ὅτι τὸ οἶος Ἕκτορι μάχεσθαι, ὅπερ διαλελυμένως μονομαχίαν περιλαλεῖ, ἐπὶ μὲν τῷ τελαμωνίῳ λεχθῆναι, μικροπρεπῶς ἔχει. τί γὰρ μέγα εἴπερ ὁ τοσοῦτος αἴας, μόνος δίχα τοῦ λοκροῦ μαχεῖται μόνῳ τῷ ἕκτορι. ἔστι δὲ ἀληθῶς μεγαλοπρεπὲς, εἰ μόνος ἐκ πάντων ἀχαιῶν ὁ τελαμώνιος ἀντικατασταίη τῷ νῦν τηλικούτῳ ἕκτορι. καὶ ὅτι χρόνου μετάθεσιν καὶ νῦν πέπονθε τὸ ὤρορεν, ὡς τοῦ μεγάλου ω τῆς παραληγούσης μεταπεπτωκότος εἰς τὴν ἄρχουσαν. καὶ ὅτι ὁ μὲν τελαμώνιος ὡς νωθὴς καὶ πολὺ μετέχων ἰδίας ἀνδρίας, οὐ ταχὺ κατὰ τὸν παλαιὸν τῆς τοῦ ποσειδῶνος ἐπικουρίας αἰσθάνεται. ὁ δὲ λοκρὸς, πρῶτος. οὔτε τι πάνυ ἀνδρεῖος, ἀλλὰ καὶ ὀξύτερος ἐπισημήνασθαι. ὃς καὶ τὴν τοῦ ποσειδῶνος ἀπέλευσιν τοῦ μεγάλου αἴαντος μὴ γνόντος, αὐτὸς ἐσημειώσατο, καθὰ προσεχῶς ἐρρέθη. Ὅρα δὲ ἐν τῷ, περὶ δούρατι χεῖρες μαιμώωσι, τὴν περὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνταχθεῖσαν οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ διὰ τὸ εἰλῆφθαι ἀντὶ ἐπιτάσεως, δηλοῖ γὰρ τὸ περισσῶς. ἄλλως δ' ἄν τις, δουρὸς μαιμῶσιν εἶπε χεῖρες, κατὰ τὸ, καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; τὸ δὲ ἕκτορι πριαμίδῃ, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτου, καὶ εἴπου δὲ ἀλλαχόθι οὕτω κεῖται, παρέλκει. πρὸς μέτρου τε ἀναπλήρωμα, καὶ εἰς σέμνωμα δὲ τοῦ γέροντος Πριάμου. Ὅτι ἐν τῷ, χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφισιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, περὶ δὲ τῶν αἰάντων ὁ λόγος οἰκεῖος ὢν ἐπὶ θαῤῥαλέων στρατιωτῶν λέγεσθαι, ἔοικε τὸ γηθόσυνοι, ἐτυμολογίαν εἶναι τῆς χάρμης. γεγηθέναι γάρ καὶ χαίρειν, ταυτά εἰσιν. ὥστε λέγοιτο ἂν, ἡ μάχη χάρμη, οὐ μόνον κατὰ ἀντίφασιν, ἀλλὰ καὶ κυρίως, ἐπεὶ χαίρουσιν οἱ ἀνδρεῖοι ἀμυνόμενοι, διό τινες οὐδὲ τὴν μάχην αὐτὴν, χάρμην φασὶν, ἀλλὰ τὴν εἰς μάχην προθυμίαν. καὶ ἄλλως δὲ, ἡ μάχη, μετὰ θυμοῦ. ὁ δὲ θυμὸς, μέλιτος γλυκίων καταλειβομένου τῷ θυμουμένῳ γίνεται. εἴη ἂν οὖν καὶ διὰ τοῦτο ἡ μάχη, χάρμη λεγομένη. τουτέστι χάρμά τι καὶ χαρὰ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ γλυκύτητα. ὥσπερ καὶ τὸ βρῶμα, βρώμη λέγεται ποικιλώτερον.

Τόφρα δὲ τοὺς, ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν ἀχαιούς,
Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.
Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο.
Καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο δερκομένοισι
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
Τοὺς οἵ γ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον,
Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' ἐνοσίχθων
Ῥεῖα μετεισάμενος, κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων.
Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς.
Τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἰδὼς ἀργεῖοι κοῦροι νέοι, ὔμμιν ἔγωγε
Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς.
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
Νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ τρώεσσι δαμῆναι.
Ω πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινόν. ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον.
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τὸ πάρος περ
Φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵ τε καθ' ὕλην
Θώων, παρδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται,
Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἔπι χάρμη.
Ως τρῶες τὸ πρίν γε μένος καὶ χεῖρας ἀχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
Νῦν δ' ἑκάθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται
Ηγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
Αλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
Ηρως Ατρείδης εὐρυκρείων Αγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα πηλείωνα,
Ημέας γ' οὔπως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο,
Αλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν,
Υμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
Ανδρὶ μαχεσσαίμην, ὅς τις πολέμοιο μεθείη
Λυγρὸς ἐών. ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
Ω πέπονες. τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
Τῇδε μεθημοσύνῃ. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Εκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
Καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
Ως ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν ἀχαιούς.

Ὅτι πολλοὶ ἀχαιοὶ τὴν μάχην ἀφέντες, παρὰ νηυσὶν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, ἤγουν ἀνελάμβανον τὴν ψυχήν. τῶν, ἤγουν ὧν ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο. καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο δερκομένοισι τρῶας, τοὶ ἤγουν οἵ, μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, καθὰ προείρηται. οὓς καὶ εἰσορόωντες ἀχαιοί, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον. Καὶ ὅρα τὸ τοῦ λόγου παντελῶς περιπαθές, οὗπερ αἰτία, τὸ ἄκρον τοῦ κινδύνου. οὐ γὰρ ἔφαν φησὶ φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, ἔκλυσιν μελῶν καὶ οὐ τὴν πολὺν κάματον ὁρίζεται. κακουργεῖ γὰρ ὁ κάματος περὶ τοὺς ζωτικοὺς συνδέσμους. διὸ καὶ οἵ τε θνεῶτες, καμόντες λέγονται. ὥστε, λυσιμελὴς καθὰ ὁ ὕπνος καὶ ὁ θάνατος, οὕτω καὶ ὁ κάματος. Τὸ δὲ φίλα γυῖα, φίλη φράσις Ὁμήρῳ καθὰ πρὸς ἄλλοις πολλοῖς, καὶ τό, φίλαι χεῖρες. καί, φίλον κῆρ. Ὅτι πρὸ ὀλίγων ὁ Ποσειδῶν εἰπὼν τοῖς αἴασιν ὡς ὑμεῖς σαώσετε λαὸν ἀχαιῶν, ἀλκῆς μνησάμενοι, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο, ὁ αὐτὸς νῦν ἑτέροις τινὰς καταδημαγωγῶν, λέγει παραφράζων ἐκεῖνα, ὅτι ὔμμιν ἔγωγε μαρναμένοισι, πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς, ἤγουν ἡμετέρας. εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο, νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ τρώεσσι δαμῆναι. Καὶ ὅρα τὸ ὑπὸ τρώεσσι, δοτικῇ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ἡ ὑπὸ συντέτακται πρόθεσις. Τὸ δὲ εἴδεται ἦμαρ, ἀρχή ἐστι τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν, εἰδῶ. ἄρχεται δ' ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι ὁ λόγος. ὁ δὲ ἀριστεῖς ὀτρύνων ὀπίσω τοῦ στρατοῦ ὄντας, οὕτω. αἰδὼς ἀργεῖοι κοῦροι νέοι, ὔμμιν ἔγωγε πέποιθα καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὅτι ἀργείων, καὶ ἐλλιπῶς καὶ νῦν λέγει ἐν τῷ, αἰδὼς ἀργεῖοι διὰ συντομίαν προοιμίῳ πρέπουσαν. καὶ ταυτο-

λογία κεῖται ἐν τῷ, κοῦροι νέοι. καὶ περιττολογεῖ ἐν τῷ, ἔγωγε πέποιθα. οὐ πάνυ γὰρ ἀναγκαίως ἐνταῦθα τέθειται τὸ ἔγωγε. τὸ γὰρ πέποιθα, καὶ χωρὶς αὐτοῦ τὴν τοῦ πρώτου προσώπου ἰσχὺν ἔχει. ὅμως δὲ καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἄλλως καὶ διαστολὴν ἐρρέθη, ὡς ἂν λέγῃ, ὅτι κἂν μὴ οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐγὼ πέποιθα. ὁμοίως δὲ σχηματίσει καὶ κατωτέρω ἐν τῷ, ἔγωγε ἔφασκον. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλως τὸ, κοῦροι νέοι διπλάζεται κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς. πρός τε ὑπόμνησιν τῆς ἐν νεότητι ἀκμῆς, ἣν οἱ ἀργεῖοι ῥαθυμοῦντες ἄρτι αἰσχύνουσι. καὶ ἅμα κατὰ μέθοδον διπλασιάζουσαν ἐν προοιμίοις τὰ ὀνόματα, ὅπερ εἰς τέχνην παραδεδώκασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον. δοκεῖ δὲ καὶ διασταλτικὴν ἐπιστασίαν ἔχειν ὁ ῥηθεὶς τῶν λέξεων διπλασιασμὸς, ἐφιστῶντος τοῦ συμβούλου ὅτι οὐ πρὸς γέροντας ὁ λόγος, ὧν οὐδὲν δεῖται ἡ μάχη, ἀλλὰ πρὸς κούροις βειαρόχειρας, οὓς οὐδὲν κωλύει ζαχρηεῖς ἐν πολέμῳ εἶναι. τὴν δὲ ἔλλειψιν τοῦ, αἰδὼς ἀργεῖοι, ἔνθα βούλεται εἰπεῖν ὡς αἰδώς ἐστιν, ἢ αἰδὼς ἔστω, διασαφεῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ Ποσειδῶν πλατύνων ἀναγκαίως τὴν δημηγορίαν διὰ τὸ τῆς μάχης ὡς αὐτὸς ἔφη λευγαλέον, πάνυ τι βαρὺς ὢν ὁ πόλεμος ἰδέᾳ τῶν ἐρεθιζόντων εἰς αὐτὴν, ἐπάγει καὶ ταῦτα ὀνειδιστικώτερον καὶ δριμύτερον. ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, δεινὸν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἤγουν ἀποτελεσθῆναι ἔφασκον. τοῦτο δὲ οἰκεῖον ἐπὶ ἀνελπίστῳ κακῷ λέγεσθαι. εἶτα ἐκτιθέμενος ὁ ποιητὴς ὁποῖον ἐκεῖνο τὸ μέγα τὸ δοκοῦν πρὶν ἀνεπιτέλεστον, ὃ μὴ ἁπλῶς ὡς θαῦμα ἐκπλήττει, ἀλλὰ καὶ δεινόν ἐστιν οὐ διανοίᾳ ἐν τῷ μὴ ὁρᾶσθαι φανταζόμενον, ἀλλ' αὐτόψει φαινόμενον καθὰ καὶ πρὸ τούτων οὔασιν ἀκούειν ἐρρέθη τὸ γενέσθαι αὐτήκοον, φησί. Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τὸ πάρος περ φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. αἵ τε καθ' ὕλην, θώων, παρδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται. αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐκ ἐπὶ χάρμη, τουτέστι πάνυ ἀσθενεῖς. ἐκ παραλλήλου γοῦν τῆς αὐτῆς ἐννοίας δηλωτικὰ καὶ τὸ, ἀνάλκιδες. καὶ τὸ, οὐκ ἐπὶ χάρμη. Ἐν οἷς σημείωσαι, ὅτι τε τὸ ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, νόημά ἐστιν ἐκ θαλάσσης πεπορισμένον, καὶ λογισμὸς ὃ μάλιστα τοὺς ἀχαιοὺς εἰς μάχην στήσας ἐκ τοῦ φεύγειν. οὐ χεῖρον, ὡς προερρέθη, καὶ ὁ θαλάσσιος Ποσειδῶν αὐτοῖς πέπλασται συμμαχεῖν. καὶ ὅτι ἐν τῷ, Τρῶας ἐπὶ τὰς νῆας ἰέναι, τοιαῦτά τινα κατὰ τοὺς παλαιοὺς παθητικῶς ἐμφαίνει ὁ Ποσειδῶν. τοὺς βαρβάρους, ἐπὶ τὰς τῶν ἑλλήνων, τοὺς δειλοὺς, ἐπὶ τὰς τῶν γενναίων. τοὺς ὀλίγους, ἐπὶ τὰς τῶν πλειόνων. εἶτα καὶ ἀναμιμνήσκει ὡς οἱ Τρῶες τοπρίν γε, μένος καὶ χεῖρας ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον οὐδ' ἠβαιόν. νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος, κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, οἱ μὴ δὲ τοῦ τείχους τολμῶντες προκύψαι ὅτε Ἀχιλλεὺς προεμάχετο. ἐφ' οἷς εἰδὼς ὁ Ποσειδῶν ὡς οἱ πολλοὶ παρὰ τὰς ἀτυχίας μεμψιμοιροῦσι τοῖς ἄρχουσι, καταδημαγωγεῖ τοὺς ἀκούοντας πρὸς ἀρέσκειαν, οὐ μὴν πρὸς ἀλήθειαν, λέγων γενέσθαι ταῦτα ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, οἳ κείνῳ ἐρίσαντες, τὴν κακὴν δηλαδὴ ἔριν, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι νηῶν, ἤγουν περὶ νηῶν, ἢ ὑπὲρ νηῶν, ἀλλὰ κτείνονται ἂν' αὐτάς. Καὶ ὅρα ὡς πλεονάζει τῇ μνήμῃ τῶν νεῶν, διὰ τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν αἴτιον, εἰς ἐρεθισμὸν τῶν ἀχαιῶν. εἶτα λαλῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ὡς ἐν δισταγμῷ καὶ ἀντιπαραστατικῶς, φησίν. ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον ἤγουν ἀληθῶς αἴτιός ἐστιν ἥρως Ἀτρείδης, οὕνεκ' ἀπητίμησε τὸν τοῦ Πηλέως, καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν εὐφυῶς καὶ συνήθως ἀνάμνησιν Ἀχιλλέως παρενέβαλεν, ὑμέας γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέναι πολέμοιο, ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. καὶ ἐπαγαγὼν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀκεώμεθα γνωμικὸν γοργότατον διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς ὥρας, τὸ, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, τουτέστιν εὐδιόρθωτοι, ῥᾶον γοῦν ἐπανορθοῦνται οἱ σπουδαῖοι τὸ ἁμαρτηθὲν, ἐπιφέρει. ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ ἤγουν καλῶς μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε ἀνδρὶ μαχεσσαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη λυγρὸς ἐών. ὑμῖν δὲ, νεμεσῶμαι περὶ κῆρι. ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον τῇδε μεθημοσύνῃ. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. δὴ γοῦν μέγα νεῖκος ὄρωρε. καὶ ἔστιν αὕτη δευτέρας τῆς δημηγορίας ἀξίωσις. πρώτη δὲ ἦν, τὸ, ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἐφ' οἷς ἀναμιμνήσκει, καὶ ὡς Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει καρτερὸς, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.

Καὶ ὅρα ὅτι πρὸ τούτων ὀχῆας εἰπὼν, νῦν ἑνικῶς ὀχῆα εἶπε, καὶ αὐτὸν, μακρὸν τρόπῳ συλλογισμοῦ. δηλοῖ γοῦν οὕτω πυλῶν μέγεθος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νῆας, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῶν ἡμετέρων νηῶν. ὃ καὶ σημείωσαι, ὡς πολλαχοῦ χρήσιμον. οὕτω καὶ ἐπίρρητος παρὰ τοῖς ὕστερον, καθ' οὗ ῥηθείη ἂν πολλά. καὶ ἐπίκλημα, τὸ κατέγκλημα, καὶ ἐπέχειν ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ κατά τινος ἔχειν, ὃ καὶ ἐνέχειν λέγεται. Τὸ δὲ φυζακινὸν, ἐπίθετόν ἐστι τῶν ἐλάφων κοινὸν, διὰ τὸ ἑτοίμους αὐτὰς εἶναι εἰς φύξιν ἤγουν εἰς φυγάς. Τὸ δὲ ἐοίκεσαν, ἰωνικόν ἐστι. τὸ μέντοι ἀττικὸν, ἤδη δὲ καὶ κοινὸν, ἐῴκεσαν. Τὸ δὲ θώων, παρ' ἡμῖν μὲν σεσημείωται ὡς ἀπὸ δισυλλάβου ἐνικῆς γενικῆς ὀξυτόνου βαρυνόμενον. θὼς γὰρ θωὸς θώων, καθάπερ καὶ Τρώων, δμώων, λάων, πάντων. Γάμφιλος δέ τις ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται, περισπωμένως ἀνεγίνωσκε καὶ τὰ τοιαῦτα. Κἀκεῖνο δὲ ἰστέον ὡς περὶ θώων ἱστοροῦντες οἱ παλαιοὶ, φασὶ καὶ ὅτι ζῶον ὁ θὼς, ὑαίνῃ παραπλήσιον, οὗ ἡ βάδισις μετὰ ἅλματος, ὃ τεχθὲν, ἅμα βαδίζει. πλανώμεθα οὖν οἱ τοὺς ἀγεννεῖς καὶ καρποφάγους λυκοπάνθηρας, εἰς τοιούτους θῶας νοοῦντες, οἳ καὶ πρὸς λέοντα θρασύνονται. ὅτι δὲ ἡ πόρδαλις παρ' Ὁμήρῳ διὰ τοῦ ὀ, παρὰ τὸ προεύεσθαι ἁλλομένη, ἵνα ᾖ πρόαλις, καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ' πόρδαλις. καὶ ὡς ἡ ταύτης δορὰ διὰ τοῦ ἀ λέγεται ἀεὶ, παρδαλέη, ἑτέρωθι σεσημείωται, ὥσπερ καὶ τὸ,

πόθεν ἤια τὰ κυρίως μὲν ἐφόδια, ἢ ἄχυρα ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται, ἄλλως δὲ, ἁπλῶς βρώματα, λέξις αὕτη φορτικὴ λογογράφοις, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι τὰς τροφὰς, ἤια λέγει ὁ ποιητὴς παρὰ τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, τὰ αἴτια τοῦ ζῆν καὶ προϊέναι ὡς διϊκνούμενα ὅλου τοῦ σώματος, ὅθεν καὶ δαὶς εἴση. καὶ ναῦς δὲ ὁμοίως εἴση κατά τινας, ἡ πορευτικὴ καὶ ταχεῖα. καὶ ἄλλως δὲ, ἤια τὰ βρώματα, παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ὡς αἴτια τοῦ εἶναι. Τοῦ δὲ αὔτως πλανᾶσθαι τὰς ἐλάφους, ἑρμηνεία τὸ, ἀνάλκιδες, ὡς τῶν ἐλάφων δῆθεν ἄναλκι μάτην οὕτω πλανωμένων. Τοῦ δὲ ἠλάσκειν, πρωτότυπον τὸ ἀλῶ ἀλάσω. καθ' ὁμοιότητα τοῦ θνῶ θνήσω θνήσκω. βάσω βάσκω τὸ λέγω. δάσω δάσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, διδάσκω. καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ οὐκ ἐθέλεσκον, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύναντο. σύνηθες δὲ Ὁμήρῳ καὶ οὕτω λαμβάνειν τὴν τοιαύτην λέξιν ὡς καὶ προδεδήλωται. κατωτέρω δέ γε τὸ, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν, ἄλλως εἴληπται. Τὸ δὲ κοίλαις ἐπὶ νηυσὶν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἔκαθεν πόλιος. Τὸ δὲ ἥρως Ἀτρείδης, ἐμφαίνει ὡς ἀληθῶς τὸν Ποσειδῶνα καταλέγειν τοῦ βασιλέως, οὐ γὰρ ἂν ἥρωα ἐκάλει τὸν ἐπίρρητον. τοῦτο δὲ καὶ δῆθεν τῆς ἀντιπεριστάσεως ὑποδηλοῖ. Τὸ δὲ ἀπητίμησε, περιττὴν ἔχει καὶ αὐτὸ κειμένην τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἀπομηνίσας, καὶ ἕτερα περὶ ὧν προείρηται, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀπελωβήθη παρὰ Σοφοκλεῖ. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἡμέας γ' οὔπως ἐστὶ, τραχυφωνηθὲν καὶ στιχηρὸν συνιζήσεως πάθος ἔχον, τῇ ἐπενθέσει τοῦ γὲ συνδέσμου ποιητικώτερον, καὶ ταῦτα ἐξὸν ὂν, εἰπεῖν δακτυλικῶς, ἡμέας οὔπως ἐστί. Τὸ δὲ μεθιέμεναι ὅτι γενικὴν φιλεῖ παρὰ τῷ ποιητῇ σύνταξιν, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. οὐδ' ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἡ μεθημοσύνη. λέξις αὕται κεῖνται ποιητικῶς. διὸ ἐν τοῖς νῦν εἰρημένοις, τέσσαρα μὲν κεῖται τοιαῦτα σύστοιχα ῥήματα. τὸ μεθήσετε, τὸ μεθιέμεναι, τὸ μεθίετε, καὶ τὸ μεθείη. δὶς δὲ ἡ μεθημοσύνη. Τὸ δὲ ἀκεῖσθαι, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀνυφαινομένων ἱματίων λέγεται, ὅθεν καὶ γυναῖκες ἀκέστριαι, καὶ ἐπὶ νηῶν δὲ περιποιουμένων, δῆλον καὶ ἐκ τῶν εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Τὸ δὲ, πάντες ἄριστοι ἀνὰ στρατὸν, βαρὺ ὄνειδος ἀριστεῦσιν, εἰ τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι ὄντες, μεθίενται. ἴσως δὲ καὶ κολακείας τὸ τοιοῦτον ἔχει τινά, ὃ καὶ σημείωσαι, ὡς δέον ὂν ἐν καιρῷ καὶ κολακεύειν τοὺς ἄλλως ὀκνοῦντας πείθεσθαι. ὡς εἴπερ ἑτέροιος καιρὸς, οὐκ ἂν ὤκνησεν εἰπεῖν καὶ ὁ Ποσειδῶν κατὰ τοὺς Αἴαντας, ὦ φίλοι, ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις, ὅς τε χερειότερος, τοῦτο δὴ πρὸς ἀλήθειαν. ἀληθῶς γὰρ τοιοῦτοι ἀνὰ στρατὸν, οὐ μὴν πάντες ἄριστοι. Τὸ δὲ μαχεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ὀνειδιστικῶς λαλήσω, ἢ μέμψομαι. οὐ γὰρ κυριολεκτεῖται ἡ λέξις ἐνταῦθα, κυριώτερον δὲ εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ νεμεσήσω, διὸ ἐπήγαγεν. ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι, οὗπερ ἡ διφόρησις, δήλη. καὶ νεμεσῶ γὰρ καὶ νεμεσῶμαι καθ' ὁμοίαν σημασίαν λέγεται. Πέπονες δὲ νῦν, οὐχ οὕτως οἱ φίλοι, ὡς οἱ ἔκλυτοι καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, τοιοῦτοι γὰρ οἱ μεθιέντες. Τὸ δὲ κακὸν μεῖζον, προαναφωνητικῶς ἐρρέθη διὰ τὴν πλείω φυγὴν, καὶ τὸ κατὰ τῶν νηῶν πῦρ. αἰδοῦς δὲ καὶ νεμέσεως, ἡ μὲν αἰδὼς, ἐξ ἡμῶν αὐτῶν. ἡ δὲ νέμεσις, ἐξ ἄλλων πρὸς οὓς τὴν αἰδῶ ἔχομεν, ἐν ὀφθαλμοῖς οὖσαν, κατὰ τὸ, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, ὅπερ σημείωσαι διὰ τὴν ἐπιχωριάζουσαν τοῖς ἄρτι παράχρησιν. Ἀριστοτέλους γὰρ φιλοσοφώτατα παραδομένου οἰκητήριον αἰδοῦς εἶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἱ μετ' αὐτὸν παρήγαγον τὸ νόημα εἰς παροιμίαν ἀστείαν τὴν, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, ἤγουν αἰδούμεθα οἱ πολλοὶ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἀεὶ, ἀλλ' ἕως ἂν τινας βλέπωμεν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Τὸ δὲ βοὴν ἀγαθὸς, ὅ ἐστι μάχην, ἢ κραυγὴν, ὅθεν καὶ τὸ αὐτοβοεὶ ἐπίρρημα γίνεται, ὀνειδιστικῶς ἔχει. ὡς τοῦ μὲν Ἕκτορος, πολεμιστοῦ ὄντος ἀγαθοῦ. τῶν δὲ Ἑλλήνων, ἄρτι οὐ τοιούτων ὄντων. ἐνταῦθα δὲ τὸ κελεύειν κεῖται, δηλοῦν σαφῶς ὡς ἐπὶ δημηγορίας ὀτρυντικῆς λέγεται. φησὶ γὰρ ἐν σχήματι συμπληρωτικῷ, ὥς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. καὶ ὅρα ὡς οἱ μὲν ὕστερον, κελευστὸν οἴδασι διὰ τοῦ σίγμα, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ αὐτοκέλευστον, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ γνωστὸν φασίν. Ὅμηρος δὲ, ὥσπερ γνωτὸν, οὕτω καὶ κελευτιόων δίχα τοῦ σίγμα λέγει.

Ὅτι ἀμφὶ Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες καρτεραί. ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν ἤγουν συνελθὼν, οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος, οἳ τῇ μάχῃ ἐπιστατοῦντες, ἀλλὰ δηλονότι θαυμάσειαν. ὁ μὲν Ἄρης, τῆς ἀνδρίας καὶ τοῦ θάρσους. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, τῆς συνέσεως. ἐπίκρισις δὲ εὐειδὴς δῆθεν τὴν ἀπόφασιν τὸ σχῆμα. εἰδότος τοῦ ποιητοῦ ὡς ἄριστα διασκευάσει τὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν. εἶτα καὶ ἐκφράζων τὴν τοιαύτην σύνταξιν,

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν,
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
Κρινθέντες, Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων. ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Σειόμεν', οἳ δ' ἰθὺς φρόνεον. μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ

Ἀντικρὺ μεμαὼς ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ,
Ῥήξας ἀπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης
Ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται. κτυπέει δέ τ' ὑπ' αὐτοῦ
Ὕλη, ὃ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ,
Ὡς Ἕκτωρ, εἵως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν
Κτείνων. ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες ἀχαιῶν
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων. ὁ δὲ, χασσάμενος πελεμίχθη.
Ἤϋσεν δὲ, διαπρύσιον τρώεσσι γεγωνώς.
Τρῶες καὶ λύκιοι καὶ δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Παρμένετ'. οὔτι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν ἀχαιοί,
Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες.
Ἀλλ' ὀΐω χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
Ὦρσε θεῶν ὥριστος ἐρίγδουπος πόσις ἥρης.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

εὐτέχνως τε συγκεκροτημένην τῆς ἀνδρείας, φησίν. οἱ γὰρ ἄριστοι κρινθέντες, τρῶάς τε καὶ ἕκτορα δῖον ἔμμενον φράξαντες δόρυ δουρί. σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε. κόρυς κόρυν. ἀνέρα δ' ἀνήρ. ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι, νευόντων. εἶτα καὶ ἐπιφωνηματικῶς δηλῶν ἐν κόμματι τὸ εἶδος τῆς παρατάξεως, φησίν. ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. πάνυ γοῦν πολλὴ ἡ τοιαύτη πυκνότης. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὴν ἐπισημηνάμενος, φησὶν ὑποκαταβὰς, καὶ ὅτι ὁ ἕκτωρ πυκιναῖς ἐνέκυρσε φάλαγξι. καὶ ἔοικε φασὶν ἡ τάξις αὕτη πύργῳ. διὸ καὶ ἕκτωρ μετ' ὀλίγα φησί. μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντας ὅ ἐστιν ἀσφαλῶς διὰ τῆς πυκνώσεως. εἰκάζεται δὲ πύργῳ ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἴσως μὲν διὰ τὴν ἐρείδουσαν ἐπάλλαξιν τῆς τε τῶν ὅπλων συνθέσεως καὶ τῆς τῶν στρατιωτῶν στάσεως, ἐοικυῖαν λίθων συνθέσει δι' ὧν πύργος γίνεται. ἴσως δὲ, καὶ διὰ τὸ ἐν ἑτερομήκει τετραγώνῳ, τουτέστιν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἐν πλινθίου σχήματι ἐπισοιβαθῦναι τὴν σύνταξιν. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ οὕτω πως διατετάχθαι αὐτούς. οἱ μὲν πρωτοστάται, κατὰ τὸ μέτωπον προβεβλημένα εἶχον τὰ δόρατα. κατόπιν δὲ, οἱ δευτεροστάται, κατὰ δεξιὰ πλευρὰ τῶν πρωτοστατῶν, παραβεβλημένοι δόρατα μείζω δυσὶ πήχεσι. καὶ οἱ τρίτοι, ὀπίσω ἔτι παρ' ἀμφοτέρους, μείζοσι δόρασι τὴν αὐτὴν τάξιν πληροῦντες. ὥς τε τρεῖς ἀκμὰς ἔχειν τὰ τοῦ μετώπου προεξέχοντα δόρατα. τέταρτοι μέντοι καὶ πέμπτοι, τὰς αἰχμὰς εἶχον ὀρθὰς, ὡς ἂν εἴπου κενωθείη ἡ τάξις, αὐτοὶ τὸ λεῖπον ἀναπληροῖεν. καὶ ἦν φασιν οὕτως ἡ τάξις, ἀμφίστομος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ τάξει, συνέφραττον μὲν οἱ στρατιῶται φαλαγγηδὸν ἐφ' ὧ ἵσταντο, εἰς μάχην μέντοι συμβάλλοντες, διέλυον τὴν φάλαγγα. πῶς γὰρ ἦν ἄλλως ὁρμᾶν αὐτοὺς καὶ ὑποχωρεῖν καὶ σκυλεύειν εἴπερ ἐπὶ σχήματος μένοντες, ἀεὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἦσαν ἀμετακινήτως πυκνώμενοι. ἐφυλάττετο οὖν ἡ πυργηδὸν σύμφραξις, ὅτε μόνον ἀνάγκη, στάντας τὴν μάχην ἀναδέχεσθαι. Ἑρμόλυκος δὲ ὁ τακτικὸς, φησὶν ὅτι Λυκοῦργος μὲν ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις ὕστερον τὸν τοιοῦτον συνασπισμὸν, Λύσανδρος δὲ ὁ λάκων, ἐν ἔργοις αὐτὸν ἐδίδαξε, καθὰ καὶ Ἐπαμινώνδας Θηβαίους, καὶ Χαρίδημος ἀρκάδας τε καὶ Μακεδόνας. Ὅρα δ' ἐν τῷ ῥηθέντι χωρίῳ καὶ τὰ συχνὰ κόμματα, καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀσύνδετον. τὸ, δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ, ἀσπὶς ἀσπίδα, κόρυς κόρυν. συντροχάζοντος τοῦ λόγου, τῇ τοῦ ἔργου σπουδῇ. Φάλαγξ δὲ, οὐ μόνον στρατιωτικὸν σύστημα, ὅπερ καὶ μόνον τῆς λέξεως ταύτης οἶδε σημαινόμενον ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης παρὰ τοῖς ὕστερον, οὐ μόνον ὁ μείζων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον, ὡς δηλοῖ καὶ ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ὑπομνημονεύμασι. τῆς δὲ τοιαύτης φάλαγγος, συχναὶ μὲν αἱ χρήσεις. αἴλιος δὲ διονύσιος παράγει τοιαύτην ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος. ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. τὴν δὲ τοιαύτην ἔννοιαν, οἱ πλείους εἰς τὸν σκύθην ἀνάγουσιν Ἀνάχαρσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μὲν τοῖς, ἀρεία δύω, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐκ περισσοῦ παράκειται τὸ δύω. ἐνταῦθα δὲ τὸ δοιοὺς, καλῶς κεῖται μετὰ τοῦ, αἴαντας, διὰ τὸ πληθυντικῶς καὶ μὴ πρὸς δυάδα σαφῶς ἐσχηματίσθαι αὐτούς. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, δοιοῖς ἐπιτεύξεαι ἱππασίδαισι. Τὸ δὲ, οὔτ' ἂν ἄρης ὀνόσαιτο, οὔτ' ἀθηνᾶ, σεμνότερόν ἐστι τοῦ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ, ἔνθα ἔφη, ὡς οὐκ ἄν τις ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν, καὶ ἑξῆς. ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐκ ἄν τινα θνητῶν μέμψασθαι τὸ ἔργον φησίν. ἐνταῦθα δὲ ἀθανάτοις ἀμεμφῆ τὰ κατὰ τοὺς αἴαντας εἶναι λέγει. ἐπαινεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐκεῖ μὲν τὸ τηνικαῦτα τοῦ πολέμου δραστήριον, ἐν ᾧ πολλοὶ τρώων καὶ ἀχαιῶν ἔπεσον. ἐνταῦθα δὲ, μόνην τὴν κατὰ τοὺς αἴαντας παράταξιν, σεμνύνων κατ' ἐξαίρετον τούτους τοὺς ἥρωας. Λαοσσόος δὲ, τί ποτέ ἐστιν, ἑτέρωθι δη-

λῦται σαφῶς. Τὸ κρινθέντες, ὥσπερ που καὶ τὸ κλινθέντες, φυσικῶς μὲν οὐκ ἐκβάλλει τὸ ἀμετάβολον, ἀσυνήθως δὲ ὅμως τῇ κοινῇ χρήσει. αὐτὴ γὰρ κριθέντες ὥσπερ καὶ κλιθέντες φράζει. ἐξοχὴ δὲ κἀνταῦθα ἕκτορος, τοῦ, τρῶάς τε καὶ ἕκτορα. Τὸ δὲ φράξαντες, τοὺς μεθ' Ὅμηρον φρακτικοὺς καὶ καταφράκτους ὁπλίτας παρήγαγε. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τὸ πυκνῶσαι, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τῶν γηδίων φραγμοί. Προθέλυμνον δὲ σάκος, τὸ πυκνὸν καὶ ἀλλεπάλληλον, καὶ ἐν ᾧ ἐστι τὸ, ἄλλο πρὸ ἄλλου τεθεῖσθαι. ἐν δὲ τῷ, ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε καὶ ἑξῆς, ἐξαλλαγή ἐστι σχήματος. τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθον τῆς συντάξεως ἦν, φράξαντες δόρυ δουρὶ, ἀσπίδα ἀσπίδι, σάκος σάκεϊ, κόρυν κόρυθι, ἄνδρα δὲ ἀνδρί. ὁ δὲ ποιητὴς μετὰ τὸ σάκος σάκεϊ, ἀλλοιοῖ τὸ σχῆμα διὰ τὸ σαφέστερον, ἤδη δὲ καὶ ποικιλίας χάριν. καὶ ἀντὶ τοῦ φράξαι, λαβὼν τὸ ἐρείδειν, μεταλαβὼν δὲ καὶ τὸ σάκος εἰς ἀσπίδα, καὶ οὕτω ταυτολογήσας, φησίν. ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε καὶ ἑξῆς. δῆλον γὰρ ὡς ταυτὰ μὲν τὸ, ἔφραξαν σάκος σάκεϊ, καὶ τὸ, ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, σαφέστερον δὲ τοῦτο ἐκείνου. ὅτι δὲ τὸ φράξαι καὶ τὸ ἐρεῖσαι, σύντροχά εἰσιν ἀλλήλοις, δηλοῖ καὶ φραγμὸς ὁ πύκνωσιν ξύλων ἔχων. τῶν μὲν, ὀρθῶν. τῶν δὲ, ἐγκαρσίων, ἐρειδόντων πρὸς ἄλληλα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ κόρυς, ἐκίνησε καὶ τὴν τοῦ κράνους παραγωγήν. ὡς γὰρ αὕτη ἐκ τοῦ κάρα, οὕτως ἐκεῖνο ἐκ τοῦ κραίου. Τὸ δὲ ἱππόκομοι κόρυθες, κανονικῶς προπαροξύνεται, οὕτω. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ συντεθέντα καὶ μεταβαλόντα τὸ τέλος εἰς ος, προπαροξύνονται. δι' φωνὴ, ἄφωνος, αὐδὴ, ἄναυδος. κόμη, ἱππόκομον. τὸ δὲ ἱπποκόμος ὃ δηλοῖ τὸν ἐπιμελητὴν τῶν ἵππων, οὐ παρὰ τὴν κόμην γέγονεν, ἀλλὰ τὸ κομεῖν τῇ τοιαύτῃ λέξει ἔγκειται, ὡς δηλοῖ Ὅμηρος, εἰπών. Νεστορέας ἵπποισι θεράποντε κομείτην. δῆλον δ' ὅτι κόμη, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἵππου. ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἱππόκομος κόρυς. εἰκὸς δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπὶ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης κόμην σεμνολογεῖσθαι εἰς κόμην τὴν θρίχα ἐξ ἧς ἵπποι καλλίτριχες.

Φάλοι δὲ κατά τινας τῶν παλαιῶν, στρίγγια τινὰ ἐπὶ τῶν μετώπων, εἰς ἃ καθίεντο οἱ λόφοι. καὶ ἔστι μὲν ἀμήχανον, κόρυθας ψαύειν ἀλλήλων φάλοις. νευόντων δὲ τῶν φορούντων αὐτὰς, γένοιτ' ἄν ποτε ἡ τοιαύτη ψαῦσις, καὶ μάλιστα ἐν πολλῇ πυκνότητι. εἴρηται δὲ περὶ φάλων καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι τὸ, ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα, εὐλύγιστα εἶναι δηλοῖ τὰ τοιαῦτα ἔγχεα, ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, ὅ ἐστι διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλλόμενα σείεσθαι. ὅτι δὲ πτύσσειν λέγεται τὸ διπλοῦν, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα. τοῦ δὲ τοιούτου πτύσσειν, παράγωγον καὶ ἡ πτὺξ, καὶ ἡ τραγικὴ πτυχὴ, καὶ πολυπτυχή. καὶ τὸ πύκα δὲ, ὅπερ ἐστὶ πυκνῶς. ἐξ οὗ καὶ ὁ πύξος πυκνότατος ὤν. τοῖς γὰρ πυκνουμένοις, ἐπιπίπτειν στεγανῶς δοκεῖ τὰ μόρια ὡς μὴ ἔχειν ἀραίωσιν. ἐξ οὗ δὴ πίπτειν, δοκεῖ εἶναι τὸ πτύσσειν κατὰ παραγωγήν. ἵνα ᾖ ὡς ὄρω ὀρύσσω, ἀμῶ ἀμύσσω. οὕτω καὶ πτῶ πτύσσω. ἐπιπίπτει γοῦν ἀλλήλοις τὰ διπλούμενα, ὅθεν καὶ πτύχες ὀστρέων, καὶ πτύγμα πέπλου, καὶ πτυχίον ἐπὶ βίβλου, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι τὸ, ἰθὺς φονέων, ὅπερ ἀλλαχοῦ φησὶν ὁ ποιητὴς, διασαφῶν ἐνταῦθα καὶ εἰπὼν ὁμοίως, οἳ δ' ἰθὺς φρόνεον, ἐπάγει ἑρμηνεύων. μέμασαν δὲ μάχεσθαι. οἱονεὶ λέγων, ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν ἰθὺς φρονεῖν καὶ προθυμεῖσθαι εἰς ἀντιπρόσωπον μάχην. ὁ γὰρ μὴ φρονῶν ἰθὺς, ὅ ἐστιν ἄντικρυ καὶ πρὸς εὐθὺ, ἐκεῖνος ἢ πλαγιάζει, ἢ ὀπίσω τρέπεται. τὰ δὲ τοιαῦτα, οὐκ ἔστι μάχεσθαι. σαφεστέρα δὲ ἑρμηνεία τοῦ ἰθὺς φονεῖν, τὸ ἄντικρυ προθυμεῖσθαι. ὃ μετ' ὀλίγα φράζει ὁ ποιητὴς εἰς τὸ, ἄντικρυ μεμαώς. Ὅτι τὸ, τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἀντὶ τοῦ προέκρουσαν, προενέβαλον εἰς πόλεμον. καὶ ἐχρῆν οὕτω γενέσθαι. οἱ γὰρ ἀχαιοὶ οὐκέτι ὁρμῶσιν, ἀλλ' ἱστάμενοι μένουσι τοὺς προκρούοντας. Ὅτι σεμνύνων παραβολικῶς, τὸν ἕκτορα ὡς αὐτὸν μόνον ἀνδραγαθιζόμενον κατ' ἐξαίρετον, φησίν. ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ ἄντικρυ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης. ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ, ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται. κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη. ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, ὡς ἕκτωρ, εἷος μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν. κτείνων. ἀλλ' ὅτε δὲ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς, οἳ δ' ἀντίοι υἷες ἀχαιῶν νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν, ὦσαν ἀπὸ σφείων, ἤγουν ἀπ' αὐτῶν. εἶτα διασαφῶν τὸ ὦσαν, ἐπάγει. ὁ δὲ, χασσάμενος πελεμίχθη, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. καὶ σημείωσαι καὶ ταύτην τὴν παραβολὴν προσφυῶς ἔχουσαν οἷς παρελήφθη. οὐ μόνον γοῦν ὕψοθεν ἐκ διὸς, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰλίου ἠνεμοέσσης καταρραγεὶς ὡς ὀλοοίτροχος ὁ ἕκτωρ, ἄτροπος καὶ ἄτρεπτος θέει δεινὰ ποιῶν, ἕως γενόμενος τοῦ ναυστάθμου, ἵσταται καὶ οὐκέτι πῆμα τοῖς ἀχαιοῖς κυλίνδεται. ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη περὶ αὐτοῦ. Σημείωσαι δὲ, πρῶτα μὲν τὴν ὅλην φράσιν, ἕως τοῦ, ἐσσύμενός περ, ἐν ἑπτὰ ἔπεσι λίαν σκληρῶς ἐκτεθειμένην καὶ ῥοιζοῦσαν ὡς οὐκ ἂν τραχύτερον φάσοι τις, ἀναλόγως τῇ ὑποκειμένῃ τῆς ὑποθέσεως δεινότητι, ὡς μὴ πρέπον ὂν, ἐν πράξεσι πανδήμοις καλλιλογεῖν. εἶτα, καὶ ὅτι διχῶς ἔφρασεν ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις τὸ αὐτὸ νόημα. τὸ μὲν, συντομώτατα καὶ διὰ τοῦτο ἀσαφῶς. τὸ δὲ, ἐνδιασκεύως διὰ σαφήνειαν. τὸ γὰρ, ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, ὅλη ἐστὶ παραβολὴ ἀσαφὴς διὰ συντομίαν καὶ ἀδιάσκευος. ὅθεν διὰ σαφήνειαν, ἐνδιασκεύως εὐθὺς ἔφρασε τὸ, ὅν κατὰ στεφάνης καὶ τὰ ἑξῆς. μεταχειρισάμενος τὸ παχὺ τῆς κατὰ τὸν ὀλοοίτροχον γοργῆς παραβολῆς, καὶ δι' λαβμήσας καὶ ἀπολεπτύνας εἰς τὸ σαφέστερον. καλῶς δέ φασι τὴν βάρβαρον καὶ ἄλογον τοῦ ἕκτορος ὁρμὴν, ἀψύχῳ εἰκάσαι βάρει κυλινδουμένῳ αὐτομάτως. ἑτεροκίνητος γάρ πως καὶ ὁ ἕκτωρ, ὡς ἐκ διὸς ἔχων ἄνωθεν τὰς ῥοπὰς τοῦ

νικᾶν

νικᾶν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν, ἀντικρὺ μεμαὼς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἰθὺς φρονεῖν, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. τὸ δὲ ὀλοοίτροχος, ἔχει μὲν πλεονασμὸν τοῦ ἰῶτα, ὅμοιον πρὸς τὸ, ὁδοιδόκος καὶ ὁδοιπόρος, οὐ διὰ μέτρον, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀλλεπαλλήλων ο, χάριν εὐφωνίας μόνης. καὶ εἰ μὲν ψιλοῦται κατά τινας, δηλοῖ τὸν ὀλοὸν ἐν τῷ τρέχειν. εἰ δὲ καθ' ἑτέρους δασύνεται, σημαίνει τὸν ὅλον τροχοειδῆ καὶ πανταχόθεν ἀστήρικτον. Δημόκριτος δέ φασι, τὸ κυλινδροειδὲς σχῆμα οὕτω καλεῖ, λαβὼν ἴσως ἀρχὴν ἐκ τοῦ, ὅτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ. Ἡρόδοτος δὲ, πετρασυλλάβως ὀλοίτροχον πέτρον λέγει, ὃς λεαίνεται κατασυρόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους προσρίψει. λέγοντος, καὶ ὅτι προσιόντων βαρβάρων πρὸς τὰς πύλας, ὀλοιτρόχους ἐφίεσαν. ἐλλιπῶς οὖν εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ὀλοοίτροχος. λείπει γὰρ τὸ, λίθος, ἢ πέτρος, νοούμενον κατὰ κοινοῦ ἐκ τοῦ, ὡς ἀπὸ πέτρης. ὁ γοῦν τῆς πέτρας ἀποτμηθεὶς, λίθος πάντως ἐστί. πέτραν δὲ λέγει τὸ ὄρος. ἐξ οὗ ὡς ἐν ὑποθέσει, ὀλοοίτροχος ὄμβρῳ πολλῷ οἷα εἰκὸς ἀπορραγεὶς, ἵεται κατὰ γῆς. καὶ ἔστι πιθανὸν, τὸν τροχοειδῆ καὶ ὡς εἴρηται ἀστήρικτον, καὶ σημείοις ὀλίγοις ἄνω βεβηκότα διὰ τὸ οἷον σφαιροειδὲς, ταχὺ ἀπορραγῆναι τοῦ πρὸς τῇ ῥηθείσῃ πέτρᾳ ἔχματος. ὁ γὰρ ἄλλως κατὰ πλατὺ ἐπίπεδον ἐχόμενος τῆς ὀρεινῆς πέτρας λίθος, οὐκ ἂν ῥαδίως οὔτε ἀποκινηθείη αὐτῆς, οὔτε πετόμενος κατακυλισθείη εἰς γῆν. Στεφάνην δὲ, ἢ τὴν τοῦ ὄρους ἐξοχήν φησιν, ἢ κατά τινας τὴν πλατύτητα. ὅθεν καὶ ἡ κοινὴ φάσις, στεφαναίαν τινὰ πέτραν καλεῖ. Τὸ δὲ ποταμὸς χειμάρροος, παρακείμενόν τι καὶ νῦν ἔχει τῷ γένει τὸ εἶδος, ὁμοίως τῷ, βοῦς ταῦρος, καὶ τοῖς ὁμοίοις. καὶ ἐντελῶς δὲ πέφρασται. ὅτε μέντοι μόνον χειμάρροος λεχθῇ, λείπει τότε τὸ ποταμός. ἐκ δὲ τοῦ χειμάρροος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, κραθέντος μὲν, ὁ χειμάρρους γίνεται. ἀποκοπέντος δὲ, ὁ χείμαρρος. Τὸ δὲ ὦσε, τὴν προκειμένην κατὰ πρόθεσιν οἰκειωσάμενον, γίνεται καταῶσε τουτέστι καταῤῥέψει. καὶ ἔχει ἔμπαλιν πρὸς τὸ, λᾶαν ἄνω ὤθεσκεν. ἐξ οὗ σύγκειται τὸ ἀνωθεῖν, ἀντικείμενον πρὸς τὸ κατωθεῖν. ὧν γενικώτερον, τὸ ὠθεῖν καὶ προωθεῖν. Τοῦ δὲ ῥήξας ὅ ἐστιν ἀποκόψας, οὐκ ἔστιν οὐδ' ἐνταῦθα καιριωτέραν λέξιν εὑρεῖν. τὸ δὲ ἀσπέτῳ ὄμβρῳ, ὑπογραφήν τινα τοῦ χειμάρρου παραλαλεῖ. χείμαρρος γάρ ἐστιν, ἀσπέτου ὄμβρου ῥεῦμα ὁπηδήποτε γινομένου, καὶ οὐ μόνον ἐν χειμῶνι. Τὸ δὲ ἀναιδέος, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται, ἀφελῶς καὶ οὕτω γλυκέως ὡς ἐπὶ ἐμψύχου εἴρηται. καθά που καὶ ἐπὶ σιδήρου, τὸ ἀνηλεής. ἐψύχωσε γὰρ ἐνταῦθα τὴν πέτραν, ὥσπερ καὶ τὸν ὀλοοίτροχον, ἀναθρώσκοντα εἰπὼν αὐτὸν καὶ πετόμενον καὶ θέοντα καὶ ἐσσύμενον. ἐμψύχων γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔχματα δὲ, αἱ τοῦ ὀλοοιτρόχου λίθου συνοχαί. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, πρὸς τὴν πέτραν τὸ ὄρος. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ συνέχω, καὶ δηλοῖ συνοχὴν ἣν ῥήξας ὁ πολὺς ὄμβρος, κατέρρηξε τὸν ὀλοοίτροχον. προϋπάρχει δὲ αὐτοῦ, ὁ ἐχμός. ἐξ οὗ τὸ ἔχμα. ὁμοίως τῷ, δεσμὸς, δέσμα ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ βρεγμὸς, βρέγμα, ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐχμὸς, ἄχρηστος. ὁ δὲ ἐξ αὐτοῦ συνεχμός, χρηστός που τῷ ποιητῇ. Τὸ δὲ θέει, ἔχει τι ἀστειότητος τῆς κατὰ ἰδέαν γλυκύτητος, εἴπερ ἄλλως μὲν, λίθος λέγεται παρὰ τοῦ λίαν πεπατῆσθαι ὡς ἄψυχος καὶ βαρὺς, ὁ δὲ ὑποκείμενος ὀλοοίτροχος, λίαν θέει. ἀκόλουθον δὲ τῷ θέειν, καὶ τὸ ἀσφαλέως. ἐπεὶ κυρίως ἀσφαλέως θέειν λέγεταί τις, ὅτε ἀπροσκόπτως τρέχει. νοητέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ὕψι ἀναθρώσκειν, καὶ τὸ μὴ ἀσφαλέως θέειν, ἴσως δὲ καὶ πέτεσθαι, καὶ κτυπεῖν, καὶ τὸ ἐσσύμενος, πάθη τοῦ ὀλοοιτρόχου μάλιστά εἰσιν, ὅτε κυλίνδεται ἀπορραγεὶς τῆς πέτρας. τὸ δέ γε ἀσφαλέως θέειν ἔχει, ὅτε τοῦ ἰσοπέδου γένηται καὶ οὐκέτι κυλίνδεται, ἐν οἷς τὸ πέτεσθαι, συντελεῖ πάντως ἔνθα καὶ πρὸ τούτων εἴρηνται λίθοι πέτεσθαι θαμειαί. Τὸ δὲ θέει ἔμπεδον ἕως ἵκηται ἰσόπεδον, σοφὸν ἔχει κάλλος τῇ παρισώσει τοῦ, ἔμπεδον ἰσόπεδον. Τὸ δὲ εἵως μὲν, καθὰ καὶ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ, οὐ συνήθως εἴληπται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τέως καὶ μέχρι τινός. Ἰστέον γοῦν ὅτι τὸ ἕως δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ἄχρις οὗ. οἷον, ἕως ἂν σὺ τόδε τι ποιήσῃς, μενῶ. λαμβάνεται δὲ ὡς νῦν, καὶ ἐπὶ τοῦ τέως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι γίνεται εἵως, ὡς καὶ τὸ τέως, τείως. εὕρηται δέ ποτε παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς, ὃ δηλοῖ τὸ ὅπως πλεονάζοντος ἀττικῶς τοῦ ε. Τὸ δὲ μάλα ἐγχριμφθεὶς, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ, ἐν χρῷ τοῖς πολεμίοις γενόμενος. γίνεται δὲ ὥσπερ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥίπτω, οὕτω καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ χερῶ χρῶ χρίπτω, καὶ πλεονασμῷ συνήθει διὶ εὐφωνίαν χρίμπτω ὁμοίως τῷ σκίμπτω, ὃ παρὰ Πινδάρῳ κεῖται. ἀφ' οὗ ὁ σκίμπους. τὸ λοιπὸν δὲ θάρσος δηλοῖ Ἕκτορος, τὸ μάλα ἐγχριμφθέντα τοῖς ἐναντίοις, στῆναι. ὥσπερ αὖ πάλιν ἀνδρίαν δείκνυσι τῶν ἀντιπάλων τὸ ὦσαι βιαίως αὐτὸν ἀπὸ σφείων ὡς εἴρηται. ἐν δὲ τῷ, νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι, τὸ μὲν κάλλος τῶν παρισώσεων, ἱλαρύνει δὲ ἐν τοῖς ἔργοις σκυθρωπόν. ἀμφίγυα δὲ λέγει ἔγχη, ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐπάγοντα γόον ἀπό τε τῆς ἔμπροσθεν αἰχμῆς καὶ τοῦ ἐν τῷ πέρατι σιδηρέου στύρακος ὡς οἱονεὶ ἀμφίγοα, καὶ αἰολικῶς ἀμφίγυα. ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν γνῶσαι, ὅ ἐστι βλάψαι δυνάμενα, ὡς ἀμφίστομα. ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐνεργὰ καὶ πληκτικὰ, παρὰ τὰ γυῖα ὃ καὶ χεῖρας δηλοῖ ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται. γυῖα γὰρ ὡσανεὶ δόρατος, ὁ πρὸς τοῖς ἄκροις ἐνεργὸς σίδηρος. τὰ μέντοι ναυμάχα, οὐκ ἀμφίγυα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀλλὰ κατὰ στόμα μόνον ἐκκεκάλυπτο χαλκῷ μὴ ἔχοντα στύρακα. ἄλλοι δὲ ἀμφίγυα εἶπον τὰ ἀμφοτέροις γυίοις ὅ ἐστι χεροῖν ἀμφοῖν, τοῖς τῶν πολεμίων ἐπερειδόμενα σώμασι. Τοῦ δὲ σφείων. πρόεστι τὸ σφέων, ὡς τοῦ τείως καὶ εἵως, τὸ τέως καὶ ἕως, αὐτοῦ δὲ πάλιν προϋπάρχει, τὸ σφῶν. ἐν δὲ τῷ, ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι, εἰς οὐδὲν δέον κεῖται ἀγλυκῶς ὁ δὲ σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ δή. ἴσως δὲ καὶ κατὰ τὸ, οἴκονδε. ἐν δὲ τῷ κτείνων, ἐκ κοινοῦ νοητέον τὸ ἀχαιοὺς, ἵνα μὴ ἄλλως ὁ σχεδιασμὸς

κλι-

κλισίας καὶ νῆας ἐρεῖ κτείνεσθαι. Ὅτι εὐρυβόαν ὑπογράφει στρατηγὸν τὸ, ἤϋσε δὲ διαπρύσιον γεγωνὼς, ὃ περὶ Ἕκτορος εἴρηται. τί δὲ τὸ διαπρύσιον, καὶ ὅθεν κανονίζεται ἡ γεγωνὼς μετοχή, προδεδήλωται. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον, ὡς ἀσυνήθως τοῖς πάλαι γράφουσι, παρ' οἷς εὕρηται λόγος γεγωνὸς ὁ προφορικὸς, ὃς κλίνεται γεγωνοῦ, ὡς οἰωνὸς οἰωνοῦ. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ὀνόματος, ἀναντιρρήτως καὶ γεγωνότερον τὸ τρανέστερον. Ὅτι στρατὸν φοβούμενον θαρρύνει ἂν στρατηγὸς ἀνδρεῖος καὶ θεοφιλὴς, εἰπὼν τὸ τοῦ Ἕκτορος. Τρῶες μένετε. οὔτι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν ἀχαιοὶ, καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἤγουν ἑαυτοὺς ἀρτύναντες. ἀλλ' οἴω χάσσονται ὑπ' ἔγχεος εἰ ἐτεόν με ὦρσε θεός. τρῴδηται δ' ἐνταῦθα καὶ οἱ ἐχθροὶ καὶ ὁ θεός. τὸ γὰρ ὁμηρικὸν, ἀχαιοί ἐστι, καὶ θεῶν ἄριστος Ζεὺς, ἤγουν ὁ ἄριστος. οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, λῷστος ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει. Πυργηδὸν δὲ τί ἐστι, πρὸ βραχέων εἴρηται, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἀρτύνειν. τοῦ δὲ οἴω, οὐκ ἔστι χρῆσις παρὰ τοῖς πεζογραφοῦσιν, οἴομαι δέ φασιν αὐτοί.

Ὅτι Δηΐφοβος, οὗ ἡ ἐτυμολογία τὸ τοὺς δηΐους κινεῖν εἰς φόβον ἤγουν εἰς φυγὴν, μέγα φρονέων ἐβεβήκει. πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, τουτέστιν εὐρύθμως ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων. ἐξ οὗ συλλογιστέον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς οὔτε ἀμφιβρότην εἶχεν ἀσπίδα, οὔτε πλαγίαν κατεῖχεν αὐτὴν, ἣν μετ' ὀλίγα καὶ ταυρείην ἀσπίδα ἐν δυσὶ τόποις φησί. ἕτεροι δὲ τὸ, ὑπασπίδια προποδίζων, ἀντὶ τοῦ ἐνόπλια ὀρχούμενος. Ὅτι τὸ, καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτεν, ἔμπαλιν μὲν ἔχει πρὸς τὸ, ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. ἐκ παραλλήλου δὲ ταυτὸν δηλοῖ, ὡς τὸ, βάσκ' ἴθι, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὅτι τὸ διήλασε, γενικῇ συντάσσεται ἐνταῦθα, τῆς δ' οὔτι διήλασεν ἤγουν τῆς τοῦ Δηϊφόβου ἀσπίδος, ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. λέγει δὲ καυλὸν, τὸ καθιέμενον ξύλον εἰς τὴν ἐπιδορατίδα, ἤγουν εἰς τὸ κοῖλον αὐτῆς. τὸ τοῦ Μηριόνου δὲ οὕτως ἐκλάσθη δόρυ, ὃς καὶ ἄπεισιν οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο. παρὼν γὰρ τῇ μάχῃ, ὅμοιος ἦν μὴ παρόντι, ἄοπλος ὤν. ἄπεισι δὲ αὐτὸς καὶ οὐ στέλλει ἕτερον, διὰ σπουδὴν, ἐπεὶ οἱ πεμπόμενοι οὐχ ὁμοίως ταχύνουσι. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ εἰς τὴν ἑαυτοῦ κλισίην ὁ Μηριόνης ἐλθὼν, οἴσεται δόρυ. οὐ

Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Πριαμίδης. πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
Ταυρείην, τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ, Δηΐφοβος δὲ
Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
Ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. χώσατο δ' αἰνῶς
Ἀμφότερον, νίκης τε, καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν,
Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Ἴμβριον αἰχμητὴν πολυΐππου Μέντορος υἱόν.
Ναῖε δὲ Πήδαιον πρὶν ἐλθεῖν υἷας ἀχαιῶν.
Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε. μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι.
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος. ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὣς,
Ἥ τ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ.
Ὣς πέσεν. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὡρμήθη μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι.
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν. ὁ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος
Νισσόμενον πόλεμόνδε κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο.
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ

γὰρ αὐ

Ἕκτορος, ἀλλ' οὔπῃ χροὸς εἴσατο. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὁ δ' ἂρ ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα.
Ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ. ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων. τοὺς δ' ἐξείρυσαν ἀχαιοί.
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεύς,
Ἀρχοὶ ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν.
Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε μεμαῶτε θούριδος ἀλκῆς,
Ὥς τε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων
Ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε,
Ὥς ῥα τὸν, ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ,
Τεύχεα συλήτην. κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
Κόψεν ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο.
Ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου.
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι.
Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων δαναούς. τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ἦλθε κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν. ὁ δ', ἰητροῖς ἐπιτείλας,
Ἤϊεν ἐκ κλισίης. ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων ἐνοσίχθων.
Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷι Θόαντι.
Ὃς πάσῃ πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ καλυδῶνι
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Ἰδομενεῦ κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχονται, τὰς, τρωσὶν ἀπείλεον υἷες ἀχαιῶν;

γοῦν αὐτῇ σχεδὸν ἦν ἑλέσθαι, ἀλλὰ εἰς τὴν τοῦ ἑταίρου Ἰδομενέως ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φαίνεται. κοινὰ γοῦν τὰ τῶν φίλων. διαφορὰν δὲ τοῦ οἴσων καὶ οἰσόμενος φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν οἴσων, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρησίμου. τὸ δὲ οἰσόμενος, ἐνὶ προσώπῳ ἐμπεριγράφει αὐτήν. οἷον, ἄπεισί τις δόρυ οἰσόμενος ἑαυτῷ, οἴσων δὲ ἑτέρῳ τινί. πολλάκις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ οἰσόμενος ἐρεῖ ὁ ποιητής. ὅς λέγει καὶ ὡς ἐχώσατο αἰνῶς ὁ Μηριόνης, ἀμφότερον νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε. λυπεῖ γὰρ ὅπλον ἀγαθὸν κενὸν ἀπελθὸν, οὐχ ὡς χρῆμα, ὥσπερ τι δὲ μέλος καίριον ἀργῆσαν. Ὅρα δ' ἐνταῦθα ὅτι καὶ ὁ βαλὼν Μηριόνης, καὶ ὁ βληθεὶς Δηίφοβος, ἔπαθον τὴν ψυχήν. ὁ μὲν γὰρ χώσατο, τουτέστι συνεχέθη, λυπηθεὶς ὡς μὴ νικήσας. Δηίφοβος δὲ, ἔδεισε μὴ καιρίως βέβληται. Ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ τὸ δελάσαι, οὕτω καὶ τὸ διαδῦναι γενικῇ συντάσσεται, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ τοίχων διαδυόμενος ἄνεμος. τὸ δὲ ἀμφότερον, ἐπιρρηματικῶς κἀνταῦθα κεῖται, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής, καὶ τῶν τοιούτων. Οὐχ ὥσπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ Αἰγύπτιός τις εὕρηται ὄνομα κύριον ὁμωνυμοῦν τῷ ἐθνικῷ, οὕτω κἀνταῦθα Ἴμβριος ἀνὴρ Πριάμου γαμβρὸς, οὐκ ἀπὸ νήσου Ἴμβρου, ἀλλὰ κατὰ κυριωνυμίαν ὡς εὐθὺς φανεῖται. Πήδαιον γὰρ τόπος οὐκ ἐπίσημος περὶ τοῦ τὰ κατὰ τροίαν, ἔνθα ἔναιε καθ' Ὅμηρον ὁ προαρχῶς ἱστορηθεὶς Ἴμβριος, πρὶν ἐλθεῖν υἷας ἀχαιῶν, ὃς κούρην Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην. αὐτὰρ ἐπεὶ δαναῶν νέες ἤλυθον, ἂψ ἐς Ἴλιον ἦλθε. μετέπρεπε δὲ τρώεσσιν, ὅ ἐστι διαπρεπὴς ἦν. ὃ παρεφράσθη ἐκ τοῦ, ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. ναῖε δὲ, νῦν δηλαδὴ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου, πὰρ Πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν. οὗτος ἔπεσε μελίη ὥς, ἥτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο, χαλκῷ ταμνομένη, τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ, ὡς οἷα καί τινας κόμας ἀγαθὰς, ὁποίας οἰκτίζεταί που ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ποίησις. ἔρριψε δὲ αὐτὸν ὁ μέγας Αἴας νύξας ὑπ' οὔατος, ἤγουν ὑπὸ τὸ οὖς, ἔγχεϊ μακρῷ. περιπαθῶς δὲ ἡ παραβολὴ ἔχει, καὶ οἷον συναχθόμενος φράζει ὁ ποιητὴς, κατὰ τοὺς παλαιούς. οἵ φασι καὶ ὅτι σπάνιόν ἐστι, μελίαν ἐν πεδίῳ φυομένην εὑρεῖν. Ἡ δὲ ῥηθεῖσα Μηδεσικάστη πρὸς ὁμοιότητα τῆς Ἰοκάστης δόξοι ἂν λέγεσθαι, Ἰοκάστη τε γὰρ, ἡ κοσμουμένη ἰότητι τουτέστι βουλῇ. καὶ Μηδεσικάστη ὁμοίως ἡ καζομένη μήδεσιν ὅ ἐστι βουλεύμασι. τοιούτου δέ τινος τύπου καὶ Ἀγαμήδη καὶ ἡ Μήδεια, καὶ ὅσαι τοιαῦται. παρατηρητέον δὲ αὐτοῦ, καὶ εἰς ὁμοιότητα τοῦ, κηρεσσιφορήτοις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ περιφαίνεσθαι ὅπερ ἐστὶ πέριξ φαίνεσθαι λόγῳ περιωπῆς. οὗ μετοχὴ τὸ περιφαινομένοιο, γίνεται κοινῶς μὲν τὸ περιφανὲς. ἄλλως δὲ, ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ περίφαντος ἀνήρ. Τὸ δὲ τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ,

περὶ

περίφρασίς ἐστι τοῦ, πέσῃ. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὴν τῆς ἱστορίας ἐπεμβολὴν ἐπεντιθεῖσαν συνήθως πιθανότητός τε χάριν καὶ ποικίλματος γραφικοῦ. τοιοῦτον γὰρ τὸ περὶ τόπου καὶ γένους καὶ τῶν τοιούτων ἱστορεῖν ἐν τοῖς περὶ τῶν πιπτόντων λόγοις. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εὔκαιρον τὸ πρᾶγμα καὶ εὐμέθοδον. οὐ γὰρ ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ τὸ ἐν τοῖς ἑκάστῳ συμπίπτουσι παραδιηγεῖσθαί τι περὶ αὐτῶν. Ὅτι τοῦ ἔβραχε πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως κειμένου, χρῆσις καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. δῆλον δ' ὅτι διαφόρων ὄντων τοῦ βρέχειν καὶ βράχειν, ἐκείνου μὲν, εὕρηται καὶ μέλλων καὶ λοιπὴ κλίσις, ἧς καὶ τὸ, ἐβρέχθη ἡ γῆ, ὃ καὶ ἐβράχη λέγεται κοινότερον. τοῦ μέντοι βράχειν, ζητητέον εἴπερ ἐστὶ μετάβασις κλίσεως ἐξ ἐνεστῶτος εἰς λοιποὺς χρόνους. Ὅτι τὸ σκυλεῦσαι, ἀπὸ τεύχεα δῦσαί φησι, περιφράζων τὸ συλᾶν, ᾧ μυριαχοῦ χρᾶται ἡ ποίησις. Ὅτι Ἀμφίμαχον ἐνταῦθα Ἕκτωρ ἀναιρεῖ Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος Ποσειδῶνος υἱωνόν. καὶ χολοῦται μὲν δι' αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, οὐδὲν δέ τι ποιεῖ σφοδρὸν τῷ τέως αὐτίκα πρὸς ἄμυναν ἀξίαν σεμνότητος ἣν αὐτῷ πλάττει ὁ ποιητής. εἰπεῖν δὲ μᾶλλον ἀκριβῶς, ἐχολώθη μὲν εὐθὺς ὁ Ποσειδῶν υἱωνοῖο πεσόντος, οὐκ ἔχει δὲ ὁ ποιητὴς αὐτίκα ἱστορῆσαι τί ἐποίησε χολωθεὶς ὁ Ποσειδῶν. διηγησάμενος δὲ ἀναγκαίως ὅπως ἤρθη, καὶ ἐσκυλεύθη ὁ Ἴμβριος, εὐθὺς λέγει ἅπερ ἐποίησε χολωθεὶς ὁ Ποσειδῶν. καὶ οὕτω μὲν τὴν ὑπὲρ Ἀμφιμάχου ἐκδίκησιν ὑπὸ τῶν Αἰάντων, ἐκκεῖται καὶ ἡ τοῦ πάππου Ποσειδῶνος, ὀτρύνοντος Δαναούς. τοῦ τῶν Μολιόνων δὲ γένους ἦν ὁ εἰρημένος Ἀμφίμαχος, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ὅτι τὸ βράχε τεύχεα, ὃ φθάσας ἔγραψεν, ἀράβησε τεύχεα ἐνταῦθα φησίν.

Ὅτι χροῦς μὲν οὐχ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ χρώς. καὶ οἶδεν ἀκολούθως καὶ τὴν τούτου αἰτιατικήν, χρῶτ' ἀπονιψαμένη. τὰς δὲ ἄλλας κινήσεις, ὡς ἀπὸ τοῦ χροῦς χροὸς ποιεῖ, δι' οὗ, χρυσὸν ἔδυνε περὶ χροΐ. καὶ οὔπῃ χροὸς εἴσατο, τουτέστιν οὐδαμοῦ τοῦ κατὰ Ἕκτορα χρωτὸς διῆλθε τὸ τοῦ Αἴαντος δόρυ. καὶ τὰ σύνθετα δὲ, ὡς ἀπὸ τοῦ χροῦς συντίθησιν, δι' ὧν, μελαγχροιὴς γένετο. καί, δέρμα εὔχροες. καί, μελανόχροος οὐλοκάρηνος. καί, ταμεσίχροα χαλκόν. Ὅτι πανοπλίτην κατὰ τὸν Ἕκτορα ὑπογράφει τό, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυπτο. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ πᾶς, ἀντὶ τοῦ ὅλος. Ἔνθα ὅρα, ὅτι σμερδαλέον σίδηρον ἔφη κυριολεκτῶν, τὸν ἐκπλήττοντα ἐν τῷ βλέπεσθαι. ἀριστείαν δὲ καθ' ἑνός τινος διαγράφει τό. ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ. ὁ δ' ἐχάσσατ' ὀπίσσω. Ἕκτωρ δὲ τοῦτο πάσχει ὠθεὶς ὑπὸ Αἴαντος. Ὅτι τοὺς Αἴαντας ὑψοῦ ἔχοντας τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Ἴμβριον, καὶ συλῶντας οὕτω καινότερον τὰ ἐκείνου ὅπλα, εἰκάζει πρὸς λέοντας, οἳ αἶγα ἐκ κυνῶν ἁρπάξαντες φέρουσι. φησὶ γάρ. Αἴαντε δὲ ὥς τε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων ἁρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά, ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε. καὶ δηλοῖ πολλὴν εὐτονίαν λεόντων τούτων εἰ μηδὲν τοῦ φερομένου παραφέρεται κάτω, ἀλλ' ὑψοῦ ὅλον αἴρεται. Ζηνόδοτος δὲ φασὶν αἰτιᾶται τὴν παραβολήν. λέγων, ὡς λέοντες οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις. διὸ οὐδὲ γράφει ἐκεῖνος αἶγα, ἀλλὰ αἶγε δυϊκῶς, ὡς ἂν ἑκάτερος τῶν λεόντων αἶγα φέρῃ. Ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης μεταγραφῆς, ὁ Ζηνόδοτος ἀχρειοῖ τὴν περὶ ἑνὸς νεκροῦ ὑπὸ δύο φερομένου παραβολήν. δυάζων αὐτὸς τὰς αἶγας καὶ ἐξαλείφων τὴν εἰκόνα τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως, καὶ ἀτέχνως ἀπαιτῶν ὅλην ὅλῳ ἐξ ἀνάγκης προσαρμόσαι τῷ πράγματι τὴν παραβολήν, ὅπερ σπανίως γίνεται. οὐκοῦν καὶ περὶ συμμαχίας ἡ τῆς παραβολῆς ὁμοιότης, ἀλλὰ περὶ μόνης ἄρσεως ἑνὸς σώματος ὑπὸ δύο τινῶν. καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι νοητέον ὡς ἑνὸς ἁρπάσαντος λέοντος, συναρπάζει καὶ ἕτερος ὑπαντώμενος. καὶ ἑκάτερος ἄγει ἄγραν ἑαυτῷ. Αἰσχύλος δὲ φασὶ μιμησάμενος, ἔφη που. εἷλκον ἄνω λυκηδὸν ὥστε διπλόοι λύκοι νεβρὸν φέρουσι. τοὺς δὲ ὡς νεκροφόρον χλευάζοντας τὴν ἡρώων ταύτην δυάδα, περιφρονητέον. καὶ ῥητέον ὡς ἀστείζονταί πως οἱ Αἴαντες, τῶν Τρώων ἐμβριθῶς καταπαίζοντες, καὶ ἐν μετεώρῳ τὸν ἐχθρὸν ἐκδύοντες. διὸ καὶ τὴν τοῦ νεκροῦ τούτου κεφαλήν, ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψεν ἤτοι ἀπέκοψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο, τοῦ προρρηθέντος. ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου. Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν. ἃ δὴ χαριέντως οὕτω συνέπεσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ μὴ δεόντως αὐτὸν μάχεσθαι. καὶ ἔστιν ἀστεῖον τὸ σύμπτωμα ἐπ' ὀνειδισμῷ καὶ λύπῃ ἐχθροῦ. ποιεῖ δὲ τοῦτο οὐχ ὁ μέγας, ἀλλ' ὁ λοιπὸς Αἴας. ἐπειδὴ νεωτέρῳ ἔπρεπε τὸ ἔργον, καὶ θερμοτέρῳ τὸν τρόπον. καὶ οὐκ ἦν ἡ πρᾶξις κατὰ τὴν τοῦ Τελαμωνίου μεγαλοπρέπειαν. ὠμὸν μὲν οὖν φασὶ τὸ ἔργον καὶ οὐχ Ἑλληνικόν, οὕτω νεκρὸν σῶμα λυμαίνεσθαι, καὶ κεφαλὴν γοῦν αἰκίζεσθαι. πλὴν, συγγνωστέον τῷ ὑπὲρ φίλου ἀγανακτοῦντι. ὃς, ὡς ἐρρέθη, κεχολωμένος ἦν Ἀμφιμάχοιο. καὶ Ἀγαμέμνων δὲ Ἀντιμάχου παῖδα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, τοῦ αὐχένος ἀπέτεμε καὶ τῶν χειρῶν. θεμέλιοι δὲ ὁμηρικῆς ἀπολογίας ταῦτα, πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἐφεξῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὠμότητα. ὃς δι' ὀργήν, εἰς Ἕκτορα παρανομεῖ τὰ δεινότατα. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἀγρίου αἰγὸς ἡ παραβολὴ μέμνηται, ὑπὸ κυνῶν ἐν ὄρει ἑαλωκότος. καὶ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἁρπάξαι, κυρίως ἐλέχθη ἐπὶ λεόντων. καὶ ὅτι ταυτὸν ῥωπήϊα καὶ ῥῶπας εἰπεῖν. καὶ ὅτι ῥωπήϊα μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δρυμοῦ φρύγανα, ἢ καὶ ἄλλως λεπτά τινα φυτὰ εὐλύγιστα, παρὰ τὸ ῥέπειν. ἔστι γὰρ ὥσπερ βλέπω βλέψω βλέψ, καὶ βλὼψ κατὰ ἔκτασιν ἐξ οὗ ὁ παραβλώψ, οὕτω καὶ ῥέπω ῥέψω ῥώψ, ἐξ οὗ τὰ ῥωπήϊα. ῥῶπος μέντοι, λεπτὸς καὶ ἀπελὴς φόρτος. ὡς δὲ Αἴλιος Διονύσιος λέγει, καὶ ποικίλος. γέλγην δέ φησιν αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὅθεν καθὰ ὁ ῥωποπώλης,

οὕτω

οὕτω καὶ ὁ γελοιοπώλης. ἡ δὲ λέξις τοῦ ῥώπου, παρά τε Δημοσθένει καὶ ἑτέροις. κεῖται δὲ καὶ παρὰ τῷ Στράβωνι. ἐκ τούτου δὲ καὶ ῥωποπερπερήθρα τις προσερρήθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος. οὗ ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸ, δακτυλήθρα, καὶ τὰ ὅμοια. φέρεται δὲ καὶ ῥῆμα τὸ ῥωπίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν. Τὸ δὲ ὑπὲρ γαίης, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ὕψους. Τὸ δὲ μετὰ γαμφηλῇσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν σιαγόσι. πρόθεσις γὰρ καὶ νῦν ἐλήφθη ἀντὶ προθέσεως. Ἁπαλὴ δὲ καὶ νῦν δειρὴ, ἡ κατ' ἀντίφασιν ἡ σκληρὰ δηλαδὴ τὸ ὀστῶδες, ἢ ἐσκιατραφημένη καὶ ἀγύμναστος. Τὸ δὲ σφαιρηδὸν, ἀντὶ τοῦ δίκην σφαίρας ὁποία τις ἡ κεφαλή. ὥσπερ καὶ πυργηδὸν, τὸ δίκην πύργου. καὶ λυκηδὸν, τὸ κατὰ λύκους. τούτων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ἀλλοιότροπόν τι παρὰ τῷ Ἁλικαρνασεῖ Διονυσίῳ τὸ γνωμηδόν. οἷον, εἰ συγχωρητέον ταῖς γυναιξὶ, γνωμηδὸν ἐπυνθάνοντο. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, κόψεν Ὀϊλιάδης τουτέστιν ὁ τοῦ Ὀϊλέως Αἴας, οὐ πάνυ προσεκτέον ἀντιγράφοις παλαιοῖς τυποῦσι τὴν λη συλλαβὴν διὰ τοῦ ι στοιχείου. εἰ μὴ ἄρα τολμήσῃ τις εἰπεῖν ὡς ὁ Ὀϊλεὺς εὕρηται καὶ Ὀΐλιος τετρασυλλάβως, ἵνα ᾖ ὡς Δέξιος Δεξιάδης, οὕτω καὶ Ὀΐλιος Ὀϊλιάδης. ἔστιν οὖν ἐκ τοῦ Ὀϊλεὺς ὡς Πηλεὺς, Ὀϊληϊάδης ὡς Πηληϊάδης. καὶ συγκοπῇ τοῦ ι, Ὀϊλιάδης. εἰ μὴ ἄρα τοῦ η συγκοπέντος, ἐλείφθη τὸ ι. Ὅτι υἱωνὸν Ποσειδῶνος ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἐνταῦθα τὸν πρὸ βραχέων ἱστορημένον Ἀμφίμαχον τὸν υἱὸν Κτεάτου τοῦ Ἀκτορίωνος, μέθοδον συντομίας ὑπέφηνεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ Ἄκτορος υἱὸς ὁ Κτέατος ἑνὸς τῶν Μολιόνων. ὧν καὶ ἐν τῇ πρὸς Πάτροκλον λαλιᾷ ἐμνήσθη ὁ Νέστωρ. ἐνταῦθα δὲ ὁ αὐτὸς Ἀκτορίδης Κτέατος, Ποσειδῶνος ἀναφαίνεται υἱός, εἴπερ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμφίμαχος, υἱωνὸς εἶναι τῷ Ποσειδῶνι λέγεται. ὥστε γοργῶς εἰπεῖν, ἀμφιπάτειος ὁ Κτέατος. Ποσειδῶνός τε γοῦν καὶ Ἄκτορος ὁ αὐτός. Ὅτι πιθανότητος ἐργαστικὸν τοῖς ῥήτορσι καὶ μίμησις ἀληθείας ἐστὶ, καὶ τὸ μὴ πᾶν πρόσωπον φράζειν ἐξ ὀνόματος ὡρισμένως καὶ ὡς εἰδότας, ἀλλ' ἔστιν οὗ, καὶ ἀοριστάνειν τὸν λόγον. ὃ δὴ ποιεῖ Ὅμηρος ἔν τε τῷ, ὧδε δέ τις εἴπεσκε. καὶ ἐν ἄλλοις κἀνταῦθα δὲ λέγει ὡς Ἰδομενεὺς Ποσειδῶνι ἀντεβόλησεν, ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ ἐστιν ἀπὸ ἑταίρου, ὃν νέον ἐκ πολέμοιο κατ' ἰγνύην βεβλημένον, ἑταῖροι ἔνεικαν, ἤγουν πολέμου ἐξήγαγον, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας τὰ κατ' αὐτὸν, ἐπῄει ἃ ἤθελε. τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ τοιούτου μὴ προσθεὶς, πολυλογίας ἀφορμὴν ἐνδέδωκε τοῖς ζητοῦσι γραμματικοῖς, τίς ἂν εἴη οὗτος ὁ ἑταῖρος. δῖ', κύριον, ἢ ἐπίθετον. καὶ εἰ ἐπίθετον, περὶ τίνος τῶν Ἀχαιῶν ὁ λόγος ἐστί. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. ὁ δέ γε ποιητὴς ἐξωμολογήσατο ἤδη φανερῶς, χαλεπὸν εἶναι πάντα φράζειν αὐτόν. Ἰγνύη δὲ, τὸ κατόπιν ἤτοι ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπερ καὶ ἀγκύλη λέγεται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι, ἱκνύη τις οὖσα, ἐπεὶ καμπτομένης αὐτῆς, ἱκνούμεθα. εἰ δὲ ψιλοῦται ἡ ἄρχουσα τῆς ἰγνύης, οὐ καινόν. λείπει γὰρ τὸ κ τὸ τὴν δασεῖαν προκαλούμενον, καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἴχνος καὶ ἴχνιον. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἰχθὺς, ζητεῖ μὲν δασύνεσθαι, γίνεται γοῦν παρὰ τὸ ἱκέσθαι καὶ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, πολυκίνητον γὰρ ζῷον ὁ ἰχθύς. ἀλλὰ μεταληφθὲν τὸ ψιλὸν κ εἰς δασὺ τὸ χ, μετέτρεψε τὴν δασύτητα τοῦ πνεύματος εἰς τὸ ἔμπαλιν. Ἐν δὲ τῷ, ἰητροῖς ἐπιτείλας ἤγουν ἐντειλάμενος, δηλοῖ ὡς οὐ μόνον Ποδαλείριος, καὶ Μαχάων ἰατροὶ ἐν Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ κατὰ ἔθνη, ὡς εἰκὸς, εἴησαν καὶ ἄλλοι. φησὶ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, ἰατροὶ πολυφάρμακοι ἀμφεπένοντο. Ὅτι ὁ Θόας πάσῃ, τουτέστιν ὅλῃ Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι, Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. λέγει δὲ ταῦτα ὁ ποιητὴς, οὐχ ὡς ἄγνωστα, ἔφθη γοῦν εἰπὼν ἐν τῷ καταλόγῳ περὶ τούτων, ἀλλ' ὅτι πολλὰ διπλολογεῖ πολλαχοῦ πρός τε ἀνάμνησιν, καὶ πρὸς εὑρεσιλογίαν πλατυσμοῦ καὶ ποικιλίαν γραφῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ λέγονται, ὡς καὶ προϊστόρηται, ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ἠλείου τὸ γένος, ὃς Ἆπιν ἀνελὼν ἀκουσίως τὸν Φορωνέως, καὶ φυγὼν, μετέδωκε ταύτῃ τῇ χώρᾳ τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνυμίας. ἔσχε δὲ κατά τινας, παῖδα Πλευρῶνα. οὗ παῖδες, Κουρῆς καὶ Καλυδών. καὶ ἐκ τούτων τῶν τριῶν, ἔθνος μὲν, οἱ Κουρῆτες. πόλεις δὲ ἡ Πλευρὼν, καὶ ἡ Καλυδών. Τὸ δὲ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, ἀγαθὸν βασιλέα ἐν ὁμοίοις ὑπηκόοις εἶναι δηλοῖ τὸν Θόαντα. Ὅτι πρὸς τοὺς μάτην λόγοις ἐκφοβοῦντας, λεχθήσεταί ποτε τὸ, ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται, ἃς τοῖς δεῖνα οἱ δεῖνα ἀπείλεον. περὶ τῶν Ἀχαιῶν δὲ ὁ λόγος ἐκ Ποσειδῶνος πρὸς Ἰδομενέα. ἔνθα σημειῶσαι ὅτι ὅπερ ἐν ἄλλοις πλατέως ἐρρέθη, ὅτε οἱ Ἕλληνες ὠνειδίζοντο ὡς ἐν Λήμνῳ πίνοντες καὶ ἀπειλούμενοι κατὰ τοῖς Τρωσὶ, τοῦτο ἐνταῦθα διὰ τὸ κατεπεῖγον τοῦ καιροῦ, ἐν ὀλίγῳ ἐφάσθη.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος ὅσσον ἔγωγε
Γινώσκω. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν.
Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν. ἀλλά που οὕτω
Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Θόαν, καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος οἶσθα.

Ὅτι ὁ ἐν κινδύνοις πολέμου ἢ ἄλλως δεινοῖς τισιν, ἑαυτοῦ ἢ ἑτέρων ὑπεραπολογούμενος ὡς οὐ διὰ κακίαν οἰκείαν παθόντων, ἐρεῖ ἅπερ ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι φησὶν ὁ Ἰδομενεύς. οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσον ἔγωγε γινώσκω. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν. ἢ τὸ δεῖνα ἄλλο ποιεῖν. οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον.

Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι.
Τῷ, νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοσήσειεν
Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβών, ἴθι. ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Σπεύδειν, αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δύ' ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.
Νῶϊ δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.
Ὣς εἰπών, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν.
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε.
Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβών, ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί,
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων ἐῢς ἀντεβόλησεν,
Ἐγγὺς ἔτι κλισίης. μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
Οἰσόμενος. τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος.
Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων.
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή.
Ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες. οὐδέ τοι αὐτὸς
Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος, ἀντίον ηὔδα.
Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἔρχομαι εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος. τό νυ γὰρ κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.

οὔτε ἐστὶν ὀκνηρείη ὤν, ἀναδύεται ἤγουν ἀναδύεται πόλεμον καὶ κόπους ἀλλὰ τρέπει οὕτω μὲν μέλλει θεῷ ὑποβρυχεῖ φίλον εἶναι, νωνύμνοις ἢ νωνύμοις ἀπολέσθαι τὸν δεῖνα. Καὶ σημείωσαι ὅτι σοφώτατα ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ἐξέθετο τὰ αἴτια οὗ ἕνεκα φεύγομεν τὰ δεινά. εἰσὶ δέ, τρία αἴτια. ἀπειρία καὶ δέος καὶ ὄκνος. διὸ καὶ κατατολμῶν ἐνταῦθα Ἰδομενεὺς τῶν δεινῶν, καὶ φιλοκίνδυνος εἰς δέοντα ὤν, ἀποφάσκει καὶ τὰ τρία. τὴν μὲν ἀπειρίαν ἐν τῷ, τὸ αἴτιος ἐπιστάμεθα. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος, οὐκ ἂν εἴη νῆις ὅ ἐστιν ἄπειρος. τὰ δὲ λοιπὰ δύο, ἐν τῷ, οὔτε δέος ἴσχει τινά. οὔτε τις ὄκνῳ εἴκει. Τὸ δέ, ὅσον ἔγωγε γινώσκω, οἱ μεθ' ὅμηρον ὅσα ἐμὲ εἰδέναι φασί. δέος δὲ ἀκήριον. τὸ ἀψυχοποιόν. φθάσας μέντοι ὁ ποιητὴς ἐν ἄλλοις, καὶ τὸν νεκρόν, ἀκήριον ἔφη, ὡς ταυτὸν ὂν οὕτω ἢ οὕτω εἰπεῖν διὰ τὸ τῆς ἐτυμολογίας ὅμοιον. νεκρὸς γὰρ καὶ ἀκήριος, ἄμφω παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι κῆρος ὅ ἐστι ψυχῆς γίνεται. τὸ δὲ ἀναδύεσθαι, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ ζώων εἴληπται, ἃ προθύμως μὲν ἕλκοντα, δύεται ὑπὸ ζυγούς, μὴ προθυμούμενα δέ, ἀναδύεται. καὶ ἄλλως δέ, ἔστιν εἰπεῖν, ὡς δύεσθαι μὲν καὶ καταδῦναι ὅμιλον, τὸ θαρρεῖν εἰς μάχην δηλοῖ, καὶ οὕτως εἰς βάθος αὐτοῦ χωρεῖν. ἀναδύεσθαι δέ, τὸ ἄλλως ἀναχωρεῖν. ὁμοίως τοῖς καθ' ὑδάτων δυομένοις ζώοις. Τὸ δὲ νωνύμνοις, ἢ ἐν τῷ τέλει πλεονασμὸν ἔχει τοῦ νύ ὡς καὶ προερρέθη, ἔδει γὰρ εἶναι νωνύμοις ἤτοι ἀνονομάστοις. ἢ κατά τινας, τὸ πρὸ αὐτοῦ νῦ παρέπεσε. νωύμνοις γάρ φασιν εἰπεῖν βούλεται, ὅ ἐστιν ἀθρηνήτοις. λέγουσι γάρ, παρ' Ἀνακρέοντι ἐπὶ θρήνου κεῖσθαι τὸν ὕμνον. Ὅτι ἀγαθοῦ στρατηγοῦ ἔπαινος τό, ἀλλὰ ὦ δεῖνα, καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα, ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι τουτέστιν ἴδῃς. ταῦτα δὲ ἑρμηνεύων, ἢ καὶ ἄλλως παραφράζων ὁ ποιητής, ἐπάγει. τῷ, ἤγουν διό, νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ. ὁ γὰρ μενεδήϊος οὐκ ἂν ἀπολήγοι, καὶ ὁ ὀτρύνων ἄλλους, κελεύοι ἂν φωτὶ ἑκάστῳ. δῆλον δὲ ὡς ταυτὸν μενεδήϊόν τινα εἰπεῖν καὶ μενεχάρμην καὶ μενεπτόλεμον, οἷος ἐναντίον ὁ φυζακινός, καὶ μάλιστα ὁ φύξηλις. Ὅτι ἐνδιάθετος λόγος ἐπὶ τῶν ἐν δεινοῖς ῥαθυμούντων, τό, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν, ἀλλ' αὖθι, τουτέστιν αὐτόθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. Καὶ ὅρα τό, ἐπ' ἤματι τῷδε, ἀσφαλῶς ῥηθέν. εἰ γὰρ καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σήμερον. Ὅρα δὲ καὶ τό, ἑκών. οὐδεὶς γὰρ οὕτω μεθίησιν. εἰ δὲ Ἀγαμέμνων καὶ Νέστωρ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀμελοῦσιν, ἀλλ' οὔτι που ἑκόντες. διὸ οὐδὲ πίπτουσιν ὑπὸ τὴν ἀράν. μέλπηθρα δέ, ἀντὶ τοῦ παίγνια. μετὰ κόρον γὰρ οἱ κύνες ἐμπηδῶσί που τῷ λοιπῷ σώματι τοῦ νεκροῦ, καὶ τὰς σάρκας διασπῶντες, δι' ὧν σφαιρίζουσι. καί πως τὰ συνήθη μέλποντες, ἐφυλακτοῦσι. σκιαμαχίαν ταύτην θήρας ὑπεμφαίνοντες, καὶ τὴν φαντασίαν εἰς κυνηγέσιον ἐρεθίζοντες. Ὅτι πρὸς ὁμαιχμίαν ἐρεθιστικὸν τό,

ἀλλ'

ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν, ἴθι. ταῦτα δ' ἅμα χρὴ σπεύδειν, αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε. Ποσειδῶν δὲ Θόαντι ὁμοιωθεὶς, φησὶ καὶ ταῦτα πρὸς Ἰδομενέα καθὰ καὶ τὰ προσεχῶς ἀνωτέρω κείμενα. ἐπάγει καὶ γνωμικὸν τοῦτο. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν. ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος εἴληπται, δηλοῦν, ὡς καὶ οἱ μάλα δειλοὶ ἀλλήλοις συμφερόμενοι καὶ εἰς ἓν ἐρχόμενοι, γενναῖα δρῶσι. νῶϊ δέ φησιν ἤγουν ἡμεῖς, καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεθα πολεμίζειν, οὐ λυγροὶ δηλαδὴ ὄντες. τὸν μὲν οὖν ἕνα, ἡ παροιμία εἰς οὐδὲν ἄγει. ἄρχεται δὲ τὸ καλὸν ἐκ τῶν δύο, κατὰ τὸ, σύν τε δύ' ἐρχομένω, καθὰ καὶ νῦν φαίνεται ἐν τῷ, ὄφρα ὄφελος γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε. καὶ ὡς ἐπὶ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους προεδείχθη, καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. ἰστέον δὲ ὡς νομίσοι ἄν τις οὐ καλῶς ἔχειν τὴν ὁμηρικὴν ταύτην γνώμην, μᾶλλον γοῦν χρῆναι εἰπεῖν, συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα ἐσθλῶν. ἵνα λέγῃ κατὰ ἐπιχείρημα τὸ ἀπὸ μείζονος, ὡς οὐδ' αὐτοὶ ἀρετᾶν οἱ ἀγαθοὶ δύνανται, εἰ μὴ συνάγοιντο εἰς ἕν. ὡς ἂν ἐντεῦθεν συννοῆται, ὡς εἴπερ τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀρετὴ, συμφερτὴ, πολλῷ πλέον ἡ τῶν λυγρῶν. νῦν δ' ἀνάπαλιν εἰπὼν, ὡς καὶ τῶν ἀχρείων ἡ ἀρετὴ συμφερτή ἐστι, δοκεῖ διὰ τὸν καὶ σύνδεσμον, γελοῖόν τι εἰπεῖν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, καλῶς κείσεται ὁ σύνδεσμος. συμφερτὴ γὰρ καὶ αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀρετή. ἐπὶ δὲ τῶν λυγρῶν, οὐκ ἀναγκαῖος ὁ καὶ σύνδεσμος. ἀρκεῖ γὰρ μᾶλλον ἁπλῶς οὕτω εἰπεῖν, ὅτι συμφερτή ἐστιν ἡ τῶν λυγρῶν ἀρετὴ, ὡς καθ' ἑαυτοὺς μὴ δυναμένων τῶν λυγρῶν ἀνδρίζεσθαι. καὶ οὕτω μὲν ἄν τις ἀπορήσοι. λύεται δὲ τὸ ἄπορον, ὡς οἷον λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα. ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι συνοιστή. ὥστε, χωρὶς ἄρθρου νοητέον τὸ ἀρετὴ, καὶ ῥητέον οὕτω. ἀρετὴ πέλει καὶ τῶν λυγρῶν. πλὴν, συμφερτή. ἅμα σπευδόντων κατὰ τὴν πρικτήν. ἕτεροι δὲ ἀπὸ κοινοῦ νοοῦντες ἀρετὴ, καὶ τὴν λέξιν οὕτω διασεύοντες, φασὶν ὅτι καὶ ἡ τῶν λυγρῶν ἀρετὴ, συμφερτὴ γενομένη, ἀρετὴ ὄντως ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο, πολλῷ πλέον ἡ τῶν ἀγαθῶν. διὸ ἐπήγαγε τὸ, ἡμεῖς δὲ καὶ ἀγαθοῖς πολεμήσομεν ὡς προερρέθη. ἀρετὴν δὲ νῦν τὴν ἀνδρείαν φησί. τὸ δὲ ἐπιστάμεθα μάχεσθαι, εὖ εἰδότας μάχης τοῦ τοιούτου δηλοῖ. φυσικοῦ δὲ κάλλους, ἡ παρίσωσις τοῦ συμφερτὴ καὶ τοῦ ἀρετή. Ὅτι λόγου ἐμπράκτου τὸ, ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν ἤγουν ἔνθα ἐπονοῦντο οἱ ἄνδρες, ὅπως ἂν καὶ νοηθείη ὁ πόνος. Ὅτι ὁ Ἰδομενεὺς ὁπλισάμενος, ἔβη ἐλθεῖν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε κρονίδης χειρὶ λαβὼν, ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος ὀλύμπου, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί. ἡ δὲ παραβολὴ αὕτη, πρός τε ὅπλων λαμπρότητά ἐστιν, ὡς ἡ ἀπόδοσις δηλοῖ, λέγουσα. ὡς τοῦ, χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσιν. ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὸ τάχος τοῦ φοροῦντος, ἔλαμπε γάρ φησι θέοντος. καὶ πρὸς τὸ εἰς μάχην δὲ ἐμπύρειον. καὶ πολέμου γοῦν ἐστιν οὗ, σημεῖον ἡ ἀστραπή. Τὸ δ' ἐτίναξε, κυριωτάτη λέξις, καὶ οὐκ ἄν τις φράσοι κάλλιον. ὡς οἷα δὲ βέλος αὐτὴν ἀφίησι, διό φησι χειρὶ λαβὼν ἐτίναξε. Τὸ δὲ δεικνὺς σῆμα βροτοῖς, ἑτέρως ἔφασε πρὸ τούτων, εἰπών. τιφαυσκόμενος βροτοῖσι τὰ ἄκηλα, ὡς ἐκεῖ ἐρρέθη. δῆλον δ' ὅτι σχηματικῶς πλάττεται ὁ Ζεὺς ἀφιέναι τὴν ἀστραπὴν ὅτε τι ποιεῖ, διοσημίας χάριν, καθὰ δόρυ ἢ λίθον ἤ τι ἄλλο βέλος. ἡ δέ γε ἀλληγορία, τὰ τοιαῦτα Διῒ ἀέρι ἀποκληροῖ. Ὅτι μάχης μὲν ἀντιβολῆσαι, τὸ αὐτὴν βαλεῖν, καὶ ὡς εἰπεῖν τυχεῖν. ἀνδρὶ δὲ ἀντιβολῆσαι κατὰ σύνταξιν δοτικὴν, ἢ ἑτέρῳ τινὶ, τὸ συναντῆσαι. ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Μηριόνης Ἰδομενεῖ ἀντεβόλησεν. Ὅτι εἰς οὐδὲν δέον, ἁπλῶς δ' οὕτω χάριν φιλίας, ἄλλα τε μυριαχοῦ ἐπαινετικὰ ἐξ ἑτέρων εἰς ἑτέρους λέγεται. καὶ ἐνταῦθα δὲ, Ἰδομενεὺς μὲν τὸν ἑταῖρον Μηριόνην οὕτω προσφωνεῖ. Μηριόνη, μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλταθ' ἑταίρων. ὁ δ' αὖθις ἐκεῖνον. Ἰδομενεῦ κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων. ἐπαινεῖται δὲ τὸ τοῦ Ἰδομενέως ἔπος, οὐ μόνον ὡς γοργὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐν σμικρῷ γραφῆς ὄγκῳ, πολλὰ περιέχον. τὸ κύριον, τὸ γένος, τὴν σωματικὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἄκραν φιλίαν. Ὅτι ὁ ἐκ πολέμου παρὰ καιρὸν εἴξας, ἀκούσοι ἄν ποτε ἐκ τοῦ ἐντυχόντος τὸ, τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα; ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή. ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες, ἤγουν ἕνεκά τινος ἀγγελίας εἰς ἐμὲ ἦλθες. ἐνεργοῦς δὲ στρατιώτου λόγος τὸ, οὐδέ τι αὐτὸς ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι. Τὸ δὲ, πόλεμόν τε καὶ δηϊοτῆτα, ταυτὸν τῷ, πόλεμόν τε μάχην τε, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. Τὸ δὲ βέβληαι, ἢ συλληπτικῷ τρόπῳ καὶ τρῶσιν δηλοῖ τὴν ἐκ τοῦ ἐγγύς. ἢ καὶ ἄλλως, τὸν Μηριόνην σεμνύνει, ὡς μὴ ἂν τολμήσοντός τινος ἀντιστῆναι οἱ ὡς καὶ σχέδην τύψαι, ἀλλὰ πόρρωθεν βαλοῦντος. Ὅτι σχῆμα καινὸν τὸ εἰπεῖν, ἔγχος κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον, ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος. ὤφειλε γοῦν ὁ πρὸς τὸν Ἰδομενέα τοῦτο εἰπὼν Μηριόνης, ἢ κατέαξα εἰπεῖν, δι' ὅτι τὸ ἔγχος κατέαξα βαλὼν τὴν τοῦ ἐχθροῦ ἀσπίδα, ἢ ἄλλως ὅτι τὸ ἔγχος κατεάξαμεν βαλόντες τὴν ἀσπίδα. αἰτία δὲ τῆς καινῆς ταύτης συντάξεως, τοιαύτη. καθὸ μὲν γὰρ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, προσεταιρίζεται καὶ τὸν Ἰδομενέα ὁ Μηριόνης ἐν τῷ κατεάξαμεν, κοινοποιούμενος τὴν βολήν. ὃς καὶ ἐκ τῆς τοῦ Ἰδομενέως σκηνῆς ἔγχος ἕτερον λήψεται, ὡς εἴπερ Ἰδομενεὺς ἐκεῖνο κατέαξε. καθὸ δὲ τῇ ἀληθείᾳ, Μηριόνου μόνου ἦν τὸ ἔργον, διὰ τοῦτο, βαλὼν λέγει ἑνικῶς, καὶ οὐ βαλόντες. εὖ δὲ καὶ τὸ κατεάξαμεν μόνον εἰπεῖν πληθυντικῶς, οὐ μὴν καὶ ὃ πρὶν εἴχομεν, ἀλλ' ὃ πρὶν εἶχον ἐγώ. τὸ μὲν γὰρ ἔχειν ἔγχος, οὐκ ἔστι σημεῖον ἐξ ἀνάγκης ἀνδρείου, τοῦτο γὰρ ἂν καὶ θεράπων καὶ δορυξόος ποιήσῃ. τὸ δὲ ἐν πολέμῳ κατάξαι, ἀρε-

τὴν τινα παρέλιπε. διόπερ ὁ Μηριόνης, οὐ τοῦ ἔχειν δόρυ, ἀλλὰ τοῦ ἐν μάχῃ κατάξαι κοινωνὸν ποιεῖται τὸν ἀνδρεῖον φίλον, εἰπών, κατεάξαμεν. εἰ δὲ καὶ περὶ ἑαυτοῦ, καὶ Δηιφόβου ἴσως κατά τινας τὸ κατεάξαμεν ὁ Μηριόνης φησίν, ἑτέρου τοιούτου λόγου. δοκοῦσι γὰρ ἀμφότεροι κατάξαι τὸ βέλος, ὅ, τε βαλὼν αὐτὸ Μηριόνης, καὶ ὁ τὴν ἀσπίδα ἔχων Δηίφοβος, ἐν ᾗ τὸ ἔγχος ἐάγη. ὑπερῳορέονται δὲ Μηριόνης φησὶ τὸν Δηίφοβον, σεμνύνων ἑαυτόν, εἰ τοξότης ὤν, ὅμως τοιούτῳ ἀνδρὶ ἐτόλμησε μετ᾽ αἰχμῆς ἀντιστῆναι.

Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Δούρατα δ᾽ αἴ κ᾽ ἐθέλῃσθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις
Ἑσταότ᾽ ἐν κλισίῃ, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώϊα, τὰ, κταμένων ἀπαίνυμαι. οὐ γὰρ ὀΐω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν.
Τῷ μοι δούρατ᾽ ἔασι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
Τὸν δ᾽ αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ,
Πόλλ᾽ ἔναρα Τρώων, ἀλλ᾽ οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω.

Ὅτι καυχᾶται Ἰδομενεὺς χαίρων καὶ δι᾽ αὐτῶν ἐπερχόμενος, ὅτι καὶ αὐτὸς μετ᾽ ἐπιθέτων καὶ περισσῶν κάλλει τῆς φράσεως, ὡς δούρατά τ᾽ ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, ἤγουν γάνος ἐμπρέποντες τῷ βλέπεσθαι. οὐ γὰρ ὀΐω φησὶν ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν, ἀλλὰ δηλονότι ἀγχέμαχός εἰμι μαχητής. λέγει δὲ μετὰ ἁπλότητος ἡρωϊκῆς, καὶ ὅτι δούρατα δὲ ἤγουν δή, αἴκ᾽ ἐθέλῃσθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις, ὅ ἐστιν εὑρήσεις ἑσταότα ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, Τρώϊα, ὡς λάφυρα δηλαδή. διὸ καὶ ἐπάγει τὰ, κταμένων ἀπαίνυμαι, ὡς ἔναρα. ὃ δὴ μετ᾽ ὀλίγα ὁ Μηριόνης ἐρεῖ, συντεμὼν τὸ τοῦ Ἰδομενέως περιφραστικόν. καὶ εἶχε μὲν εἰπεῖν καὶ ἄλλον ἀριθμὸν ὁ Ἰδομενεύς, ἠρκέσθη δὲ ἀφελῶς καὶ ἀσκέπτως ὡς ἐν σχεδιασμῷ εἰπών, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι. Τὸ δὲ παμφανόωντα, ἢ πρὸς τὸ ἐνώπια κολλητέον, ἢ πρὸς τὸ δούρατα, ὁποῖον καὶ τό, ἅρματα δ᾽ ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, καὶ οὕτω μὲν ὁ Ἰδομενεύς. Μηριόνης δὲ συντομώτατα καὶ αὐτὸς φράζων, φησίν. καί τοι ἐμοὶ πόλλ᾽ ἔναρα Τρώων. εἶτα προστίθησιν ἁπλοϊκῶς οὕτω κατὰ ἀφέλειαν καὶ αὐτὸς πλατύτερον μὲν ἤπερ Ἰδομενεύς, ἀπεστενωμένον δὲ ἄλλως ἔπαινον ἑαυτοῦ, λέγων. οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς, ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρῃ πολέμοιο, τουτέστιν ὅτε πόλεμος ἐγείρεται. καὶ σημείωσαι ὅτι Ἰδομενεὺς μὲν διὰ τῆς τῶν ὅπλων πλατύνας, ἀπεστένωσε τὸ οἰκεῖον σέμνωμα, Μηριόνης δέ, ἀνάπαλιν ποιεῖ. καὶ εἰσὶ ταῦτα ὁμηρικαὶ μέθοδοι, πρὸς μῆκος λόγου καὶ βραχύτητα. ὅρα δὲ καὶ ὡς οἱ ἥρωες οὗτοι ἐπιτέμνουσι τοὺς οἰκείους ἐπαίνους, καὶ οὐκ ἐθέλουσι μακρὰ περιαυτολογεῖν ἔξω καιροῦ, ὅπερ ὁ Τεῦκρός που ἐποίησεν ἀφηγούμενος ἀγνοοῦντι τῷ βασιλεῖ ὅσων Τρώων κατετοξάσατο. αἰτία δὲ τῆς συντομίας ταύτης, ἣν καὶ αὐτὸς Ὅμηρος τεχνικῶς θεωρεῖ, τὸ πρὸς εἰδότα δηλαδὴ λέγειν. φησὶ γὰρ ὁ Μηριόνης. ἄλλον πού τινα μᾶλλον λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω. καὶ ὅρα τὸ ὀΐω τοῦτο, ἑτεροῖον ὂν παρὰ τό, οὐ γὰρ ὀΐω δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν, ὃ δὴ ὁ Ἰδομενεὺς ἔφη. ἐκεῖνο γάρ, πάνυ ἀφελές ἤπερ τοῦτο. οὐ γὰρ ἐθέλει ἐκεῖνος ἀξιωματικῶς ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰπεῖν ὁμοίως τῷ Μηριόνῃ, οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐμέ φημι ἐπιλελῆσθαι ἀλκῆς, ἀλλ᾽ ἐνδοιάζει ἐπιεικῶς, ὡς μὴ γαῦρος τὸ ἦθος κατὰ τὸν Μηριόνην καὶ φιλότιμος. ὅπερ Ἰδομενεὺς αἰσθόμενος, τὸ φιλότιμον δηλαδὴ τοῦ Μηριόνου ἤθους, πλατὺ ἐγκώμιον εὐθὺς κατατείνει αὐτοῦ μετ᾽ ὀλίγα. καὶ ὁ Μηριόνης, ἡδέως ἀκούων ἵσταται. ἐφ᾽ οἷς αἰσθόμενος ὁ ποιητὴς ὡς μέμψοιτό τις τοὺς ἥρωας ἀργοὺς ἑστῶτας καὶ εἰς οὐδὲν δέον τοιαῦτα λαλοῦντας, ἐρεῖ. μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα καὶ ἑξῆς. Εὐριπίδης μὲν οὖν τὴν Ἑκάβην ἠθικευομένην πλάσας, καὶ φιλοσόφως περιβαλλομένην ἀπειρίαν καὶ λύσσαν ἐν τῷ, ἆρ᾽ οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί. εἶτα καταγνοὺς ἀκαιρίαν τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας τοῦ λόγου, ἐπήνεγκεν ὁμηρικῷ δῆθεν ζήλῳ τό, ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσε μάτην, ἀλλ᾽ ἐὰν μάτην, διατί ὦ Εὐριπίδη ὅλως ἐτόξευσεν. Ὁμήρῳ δέ, οὐ μάτην ἐνταῦθα λελάληται, εἰ καὶ ἀφελῶς διὰ μίμησιν καίριον. ὅθεν οὐδὲ καταγινώσκει ἑαυτοῦ, ἀλλ᾽ ἐρεῖ. μή τις ἡμῖν νεμεσήσῃ ὑπερφιάλως, ὅ ἐστιν ὑπὲρ τὸ δέον. οὐ γὰρ ἁπλῶς λαλοῦσιν ἃ μὴ χρή. ἀλλὰ πολλὰ καμόντες, λόγοις ἀναψύχουσι φίλον ἦτορ, καθὰ καὶ ἕτεροι πρὸ αὐτοῦ, βραχεῖαν εὑρόντες πολέμου ἄδειαν. ὅρα δὲ ὅτι τό, ἔναρα Τρώων, ἀνωτέρω ἄλλως ἔφρασεν Ἰδομενεύς, εἰπών. Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀπαίνυμαι, ὅ ἐστιν ἀφαιροῦμαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τεθὲν ἡρμήνευται. τοῦτο δὲ ὁρισμός ἐστιν ἐνάρων, ὅ ἐστι λαφύρων. ἔναρα γάρ ἐστιν, ἅτινας κταμένων ἀπαίνυται. ἐν δὲ τῷ, μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι, ἦν εἰπεῖν καὶ δι᾽ ἀπεμφάτου. ἵνα ἔλεγεν, οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐμέ φημι λελῆσθαι ἀλκῆς, ἀλλὰ μαχόμενον ἵστασθαι, εἰ θέλει δὲ σχηματίσαι καινότερον. τὸ δὲ ὀρώρῃ, τοῦ ὄρωρα παρακειμένου ἐστί, ἀναχθέντος εἰς ἐνεστῶτα τοῦ ὀρώρω. τὸ δὲ νεῖκος πολέμοιο, πρὸς διαστολὴν ἑτέρου νεικέων εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ λελῆσθαι ἀλκῆς, ὥσπερ καὶ τὸ μέ-

μνῆσθαι ἀλκῆς, φάσις ἐστὶ συνήθης Ὁμήρῳ. καὶ ὅτι σεμνότερόν ἐστι τὸ δειλιᾶν, τοῦ λανθάνεσθαι ἀλκῆς. δῆλον γὰρ ὡς ὁ μὲν δειλιῶν, στέρησιν ἀνδρίας πάσχει. ὁ δὲ λαθόμενος ἀλκῆς, μνήσεταί ποτε αὐτῆς. Καὶ ὅτι τὸ, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι, κάλλος τε ἔχει διὰ τὸ εὐειδὲς τῶν ἀποφάσεων, καὶ σεμνότητι κέκραται καὶ ἐπιεικείᾳ. ἐπαινῶν γὰρ σεμνῶς ἑαυτὸν ὁ Μηριόνης, ὅμως ὑπολαλεῖ ἐπικριτικῶς μέντοι, ὡς εἰ καὶ μή τινες ἄλλοι, ἔγωγ' οὖν φημι οὐκ ἄναλκις εἶναι. Τὸ δὲ, ἄλλον πού τινα λήθω, οὐκ ἂν ἔχοι ἀμφιβολίαν ὅτι διστακτικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνόξυνον ἔχει τὸ πού, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν βαρύτονον ἐν τῇ συνεπείᾳ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχον ἐστί, καλῶς ἄρα ἡ ἐγκλιτικὴ ἀκολουθία ὀξύνει αὐτὸ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ πώποτε. εἰ δέ τις αὐτὸ παρασπᾶν ἐθέλει, μὴ φειδέσθω τοῦ γραφικοῦ μέλανος.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.
Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν.
Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.
Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ, τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ,
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμὸς,
Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.
Ἐν δέ τε οἱ κραδίη, μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
Κῆρας ὀϊομένῳ. πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων.
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ, οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην
Ταρβεῖ ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ.
Οὐδέ κεν ἔνθα, τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ.
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε
Πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς,
Ἑσταότες, μή πώς τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ.
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν, ἕλευ ὄβριμον ἔγχος.
Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι.
Τῷ δὲ, φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν.
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,
Ἠὲ μετὰ φλεγύας μεγαλήτορας. οὐδ' ἄρα τώ γε
Ἔκλυον ἀμφοτέρων. ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν.
Τοῖοι Μηριόνης καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν
Ἤισαν ἐς πόλεμον κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δευκαλίδη. πῆ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον,
Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν, ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω
Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας ἀχαιούς.

Ὅτι πρὸς τὸν παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἐθέλοντα περιαυτολογεῖν, εἴποι ἄν τις οἰκείως τὸ τοῦ Ἰδομενέως πρὸς τὸν Μηριόνην. οἶδ' ἀρετὴν οἷος ἐσσὶ, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι, τουτέστι μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι τὰ οἰκεῖα καλά. τὸ γὰρ λέγειν, ἐπὶ τοῦ λαλεῖν οὐ χρᾶσθαί φασί τινες τὸν ποιητήν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ μυθεῖσθαι ἢ τῷ εἰπεῖν. διὸ οὐδὲ λόγος φασὶ κεῖται παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ μῦθος. καὶ μήν, πολλαχοῦ ἐφάνη καὶ ἐπὶ τοῦ διαλέγεσθαι ἡ λέξις κειμένη, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. ἀρετὴν δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ μετὰ βραχέα, τὴν ἀνδρίαν φησίν. οἶδε δὲ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἀρετὴν καλουμένην, ὅθεν καὶ τὸ, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἰδομενεὺς ἐπάγει ἐπαινῶν τὸν Μηριόνην πλατύτερον ὡς ἐρρέθη, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐν πολέμῳ τῷ ἐκ κοινοῦ, δεξιός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ὅτε λόχος καθίζεται, ὡς αὐτίκα εἰρήσεται.

Ἰστέον δὲ ὅτι τε μακρὸν ἐνταῦθα κεῖται ὑπερβατὸν ἐν τῷ, εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ἐς λόχον. ἡ γὰρ τοῦ νοήματος ἀπόδοσις, μετὰ δέκα κεῖται στίχους. ἔχει δὲ ὁ τόπος ἔπαινον, ὡς ἐρρέθη, Μηριόνου. καὶ ὅτι κἂν ὁ Μηριόνης ὤκνησεν εἰς πολὺ περιαυτολογῆσαι, ἀλλ' Ἰδομενεὺς ἀναπληροῖ τὸ λεῖπον, αὐτὸς μακροὺς λαλήσας ἐπαίνους ἐν διασκευαῖς, ὃν καὶ σημειῶσαι. τὸ μὲν γὰρ νόημα πάντη εὐπερίγραπτον, ὅτι δηλαδὴ ὁ Μηριόνης καὶ ἐν λόχῳ ἄριστος. ὁ δὲ πλατυσμὸς αὐ-

τοῦ, ἐν σίχοις ἑκκαίδεκα διείληπται. διασκευάζοντος τοῦ ποιητοῦ ἀρχετυπικῶς ὡς ἐν τύπῳ χαρακτῆρος, ὁποίους δή τινας ὕστερον καὶ ὁ Θεόφραστος ἐξετυπώσατο, οἷος μὲν ὁ ἄλκιμος ἐν καιρῷ λόχου, οἷος δὲ ὁ δειλός. φησὶ γάρ. εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ᾽ ἀρετὴ ὅ ἐστιν ἀνδρία διαείδεται ἀνδρῶν. ἔνθ᾽ ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ᾽ ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ, τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμός. ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ᾽ ἀμφοτέροις πόδας ἵζει. ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα σέρνοισι πατάσσει κῆρας ὀϊομένῳ. πάταγος δέ τε γίνεται ὀδόντων. τοῦ δ᾽ ἀγαθοῦ, οὔτ᾽ ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτέ τι λίην ταρβεῖ ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ. οὐδέ κεν ἔνθα τουτέστιν ἐνταῦθα, τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. καὶ ἕως ὧδε πληρώσας τὸ νόημα τοῦ, ὡς καὶ ἐν λόχῳ ἄριστος εἶ ὦ Μηριόνη, ἐπάγει ἕτερον ἔπαινον, εἴπερ γὰρ καὶ βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν ἐν αὐχέν᾽ ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ᾽ ἐνὶ νώτῳ, ἀλλάκεν ἢ σέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν. ἐνταῦθα δὲ λόγου ἐλθὼν, ἐπείπερ οἶδεν οὐκ ἐν καιρῷ τοιαῦτα λαλεῖν κατὰ τὸ, μήτ᾽ ἄρ με μάλ᾽ αἴνεε. καὶ ὅτι καὶ παρθένου καὶ ἠϊθέου τὸ οὕτω λαλεῖν ἐφ᾽ οἷς οὐδεῖ, ὡς ἀλλαχοῦ ἐρεῖ ὁ ποιητὴς, παύει τὸν λόγον. ἐπισημηνάμενος ἀφελῶς λαλῆσαι, οὐ μὴν σαθερῶς, καὶ φησίν. ἀλλ᾽ ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς ἑσταότες, μή πως τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ, δόξας ὑποκλέπτειν ἡμᾶς τὴν φυγὴν, ἐπεὶ καὶ ἄλλως οὐχ οὕτω χρὴ ἑστάναι, ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵστασθαι, ὡς προ βραχέων εἴρηται. καὶ ὅρα ὅπως ἦθος φιλικὸν ὑπέγραψεν Ὅμηρος καὶ ἐνταῦθα. ἐχθροῖς μὲν τὸ σρυφνῶς, φίλοις δὲ ἀφελέστερον προσφερόμεθα, ὡς ἐνταῦθα Ἰδομενεὺς μικροῦ καὶ ὡς νήπιος τῷ ἑτέρῳ διαλέγεται. Ὅρα δὲ καὶ οἷόν τι ὁ λόγος, ὃς ἐξ ὀλίγων συμπλεγμένος, ταράσσει μὲν διὰ τοῦτο τοὺς δειλοὺς, ἐκφαίνει δὲ τοὺς ἀλκίμους, οἳ τῷ λόχῳ ἐγγυμνασάμενοι, καὶ μονομαχεῖν ἕλοιντο ἄν. Ἰσέον δὲ ὅτι τε λόχος, διπλῶς λέγεται, αὐτό τε γοῦν τὸ ἔργον ἤγουν τὸ λοχᾶν, καὶ τὸ τάγμα δὲ τῶν ἀνδρῶν τὸ τόσον, ἐξ οὗ ὁ λόχος ἀπαρτίζεται. καὶ ὅτι τὸ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ὅ ἐστιν ἐπιλεγοίμεθα, τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ παράγεται ὁ λόχος. ἐν λόχῳ γοῦν, ἔκκριτοι ἐπιλέγονται, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ πάντες. ἐκεῖ γὰρ, οὐ τοσούτων ποσότητος χρεία, ὅσον ποιότητος τῆς κατ᾽ ἀνδρίαν, διὸ καί τι ἐτυμολογίας ἔχει τὸ λεγοίμεθα ἐς λόχον. ποιεῖ δέ τι κάλλος τὸ λεγοίμεθα μετὰ τοῦ λέγεσθαι, ὃ ἀνωτέρω προέκειται. Τὸ δὲ μάλιστα διαείδεται, δηλοῖ ὡς καὶ ἐν τῷ ἑτέρῳ μὲν πολέμῳ, διαφανεῖς οἱ ἄριστοι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ λόχῳ. οὐ γοῦν ἐπισκοτοῦνται τῷ ὄχλῳ, ἀλλ᾽ ὡς εἰπεῖν, διαείδονται ὅ ἐστιν ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαφαίνονται, οὐ μετὰ πλήθους ὄντες. περιττὴ δὲ ἡ διὰ πρόθεσις ἐν τῷ διαείδεται, καθὰ καὶ ἐν τῷ διειπεῖν, καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ, ἔνθα ὅ, τε δειλὸς καὶ ὁ ἄλκιμος ἐξεφαάνθη, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἔνθ᾽ ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν. Τὸ μὲν τὸ ἐξεφαάνθη, ταυτὸν τῷ, μάλιστα διαείδεται. ἡ γὰρ ἐξ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ, ὁποίαν καὶ τὸ μάλιστα. ἄλκιμος δέ ἐστιν, ὁ τὴν κατ᾽ ἀνδρίαν ἀρετὴν ἔχων. κακὸν δὲ, τὸν δειλὸν ἔφη, ὡς ἀπὸ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ καὶ ἀναποδίζω. οὕτω ἀγαθὸν ἀντιθετικῶς ἐφεξῆς, τὸν ἀνδρεῖον φησί. Τὸ δὲ, τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε ἄλλως, πολύχρωμος δηλονότι γινόμενος κατὰ τὰς τῶν πολυπόδων βαφάς. Τὸ δὲ ἀτρέμας ἧσθαι, γλυκέως ἐπὶ ψυχῆς κεῖται ἀντὶ τοῦ βεβαίως μένειν.

Τὸ δὲ μὴ ἐρητύεσθαι ἐν φρεσὶ θυμὸν, ταυτόν ἐστι τῷ μὴ κατέχεσθαι, ἀλλά που ἔξω σηθέων ἐκθρώσκειν, ὅπερ ἀλλαχοῦ που φησὶν ὁ ποιητής. λέγει οὖν, ὅτι οὐκ ἐπέχεται τῷ δειλῷ ἡ ψυχὴ ὥστε ἀτρέμας ἧσθαι ὡς εἴρηται. Τοῦ δὲ μετοκλάζειν, πρωτότυπον τὸ κλῶ, ἐξ οὗ πλεονασμῷ καὶ παραγωγῇ τὸ ὀκλάζειν, ὅθεν καὶ δίφρος ὀκλαδίας παρὰ τῷ κωμικῷ. Τὸ δὲ ἵζει, καὶ ἵζεταί φησι ἐνταῦθα, διχῶς προενεγκών. Σημειωσαι δὲ ὅτι τε τὸ, ἐπ᾽ ἀμφοτέροις ἵζει πόδας, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ μετοκλάζει ὅ ἐστι κλᾶται, ὃ πάσχει καὶ ὁ καθίζων. καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἵζοντας ἐπ᾽ ἀμφοτέρους πόδας, καὶ γονυκρότους τηνικαῦτα δειμέως ἐστι προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασιν ὅτι γονύκροτοι, οἱ βλαισοί. ἀνακρέων δὲ, κέχρηται καὶ ἐπὶ δειλῶν. εὐτράπελος δὲ ἀνὴρ, θήσοι ἂν τὴν λέξιν ταύτην ποτὲ καὶ εἰς ὁμοιότητα τοῦ, λὰξ ἰσχίῳ ἐνάλλεσθαι.

Τὸ δὲ κῆρας ὀϊομένῳ, διδάσκει μὴ χρῆναι τὸν λοχῶντα φαντάζεσθαι κῆρας, ἀλλ᾽ ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλῆσθαι. Τὸ δὲ πατάσσειν, περὶ οὗ ἐν ἄλλοις εἴρηται, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ πάταγος, παρήχησίν τε ἔχει καὶ τρόπον ποὺ ἐτυμολογικόν. εἴη δ᾽ ἂν ἐνταῦθα ταυτὸν πατάσσειν καὶ βαμβαίνειν εἰπεῖν ὡς δηλοῖ ὁ τῶν ὀδόντων πάταγος. παρῆκται δὲ ὀνοματοποιΐας λόγῳ, ἐκ τοῦ πάτου. Τὸ δὲ, τοῦ δ᾽ ἀγαθοῦ, οὔτ᾽ ἂρ τρέπεται χρὼς καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου κεφάλαιον εἴρηται. ἔμπαλιν γὰρ ἔχει τοῦτο πρὸς τὸ, τοῦ κακοῦ τρέπεται χρώς. ἐκ τοῦ χροῦς δὲ ἴσως ὁ χρώς, κατὰ τὸ, μοῦσα μῶσα. εἰ δὲ μὴ περισπᾶται κατὰ τὸν χροῦν, αἰτιατέον τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς ως ὀξυτόνων. Τὸ δὲ οὐ λίαν ταρβεῖ, τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ οὐδόλως, ὁμοίως τῷ οὐ πάμπαν. ἕτεροι δὲ ἁπλούστερον ἀντὶ τοῦ οὐ πάνυ, κατὰ τὸν τῆς ἀνδρίας κανόνα. ταρβήσει μὲν γάρ ποτε καὶ ὁ ἀνδρεῖος, οὐ λίαν δὲ, κατὰ τὸ, μηδὲν ἄγαν. Τὸ δὲ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ἀσφαλῶς καὶ αὐτὸ πρόσκειται. πρὶν μὲν γοῦν τὸν λόχον θαῤῥῆσαι, ταρβήσοι ἂν ὁ συνετὸς διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ τε τῶν πολεμίων ποσοῦ καὶ ποιοῦ, καὶ τοῦ κατὰ τὴν μάχην τέλους. ἐπὰν δὲ πρῶτον ὅ ἐστι καθάπαξ ἐσίζηται λόχον, καὶ τοῦ ἔργου γένηται, τότε δὴ καὶ εὔξεται μάχην. ἄκαιρος γὰρ τοῦ λοιποῦ ὁ φόβος καὶ βλαπτικός. Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ ἐσίζηται λόχον, γέγονέ ποις ἀφορμὴ ἐτυμολογοῦσι τὸν λόχον, οὐ μόνον ὡς ἐῤῥέθη ἀπὸ τοῦ ἐπιλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ κάθημαι. καὶ

κεῖμαι, ὡς τῶν λοχώντων, οὕτω ποιούντων ὡς ἐπὶ πολὺ πρὸ τοῦ καιρίου ἔργου καὶ ἐπικρυπτόντων ἑαυτοὺς, ἄλλον τρόπον ἤπερ ὁ πρὸ ὀλίγων μετοκλάζων καὶ ἐπὶ πόδας ἵζων, ὅθεν καὶ ἔγκρυμμα τὸν λόχον ὁ τοῦ δήμου ἄνθρωπος λέγει. κρύπτονται δὲ πάντως οἱ μὴ πτανοὶ ἑστῶτες, ἀλλ' ἀναγκαίως ἐν τῷ συνιζάνειν συστέλλοντες ἑαυτοὺς ὡς μὴ προφαίνεσθαι. εἰ δὲ τὸ οὕτω λέγεσθαι ἀφ' οὗ ὁ λόχος, ταὐτόν ἐστι τῷ ἵζειν καὶ τῷ ἕζεσθαι, καλῶς ἄρα καὶ ἐνέδρα ὁ λόχος ὡς ἀπὸ τοῦ ἕζω ἑρμήνευται. οὕτω δὲ καὶ λοχᾶν τὸ ἐνεδρεύειν. Ἐν δὲ τῷ, χεῖρας ὄνοιτο, λείπει ὄνομα, δι' οὗ τὸ τίς. ἢ τὸ, ὁ θέλων ὀνόσασθαι. οὕτω δὲ ἐλλιπῶς ἐφράσθη διὰ τὸ τοῦ λέγοντος ἐναγώνιον, καὶ τὸ μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ. οὐ γὰρ χρὴ νοεῖν, μιγῆναι τῇ μάχῃ, ἐμποδίζει γὰρ εἰς τοῦτο ἡ ἐν πρόθεσις, ἀλλ' ὅτι ἤρατο μιγῆναι τοῖς ἥρωσιν, ἢ τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ δαΐδι ἐξ ἧς ἀποκέκοπται τὸ δαΐ. Σημείωσαι δὲ τὸ ὄνοιτο ἤγουν μέμφοιτο, ἐκ βαρυτόνου θέματος κινηθὲν ἀῤῥήτου τοῦ, ὄνω. εἰ γὰρ ἦν ἐκ τοῦ ὀνῶ ὀνόσω, ἦν ἂν περισπωμένως ὀνοῖτο, κατὰ τὸ, ὁμοίην ὁμοῖο ὁμοῖτο. Ἐν δὲ τῷ, βλεῖο, ἢ τυπείης, φανερὰ διαφορὰ τοῦ βάλλειν καὶ τύπτειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. διὰ διφθόγγου δὲ γράφεται τὸ βλεῖο, οἷα εὐκτικὸν μέσου ἀορίστου δευτέρου ἀπὸ τοῦ βλῆμι ἀχρήστου ῥήματος. οὗ δεύτερος ἀόριστος, ἔβλην, μέσος δὲ, ἐβλέμην. καὶ εὐκτικὸν, βλείμην βλεῖο. οὐ πόρσω ταῦτα λόγου πεζοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐντελέστερον ἔφη νῦν ὁ Ἰδομενεὺς ἀμφότερα εἰπὼν καὶ τὴν βολὴν καὶ τὴν τυπὴν, ἤπερ πρὸ ὀλίγου τὸ ἓν μόνον εἰπὼν, ἐν τῷ, τίπτ' ἦλθες λιπὼν πόλεμον, ἢ βέβληαι; τὸ χρὴ καὶ ἐκεῖ συνεπινοῆσαι λόγῳ συνεκδοχικῷ ἤτοι συλληπτικῷ, καὶ τὸ ἕτερον, ἤγουν τὸ τέτυψαι, ἵνα εἴπῃ, βέβλησαι, ἢ τέτυψαι; τὸ δὲ πονεύμενος, κατὰ φιλίαν ποιητικὴν ἐφράσθη. οὐκ εὐηρεστήθη γὰρ τὸ κοινότερον εἰπεῖν πονούμενος. τὸ δὲ, ἐν αὐχένι πέσοι βέλος, καλῶς μὲν πέφρασται καὶ αὐτὸ, οὐχ ἧττον δὲ καλὸν καὶ τὸ συνθέτως εἰπεῖν, ἐμπέσοι αὐχένι. Σημείωσαι δὲ ὅτι αὐχὴν, οὐ μόνον ἐπὶ ζώων λέγεται ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας. στόμα φησὶν Ἀριστοτέλης, Θεόφραστος δὲ μίσχον, ἔστι δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων. Ὅτι δὲ ἀγεννὲς μὲν ἡ κατὰ νώτου πληγὴ, ἐπαινετὸν δὲ ἡ ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν, προδεδήλωται ἱκανῶς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἔχει τι ἀφελοῦς ἁπλότητος καὶ τὸ, στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν. εἰκὸς γὰρ καὶ ἄλλως τὸν ἀριστέα βληθῆναι κατὰ πρόσωπον, ἢ χεῖρας, ἢ ἀλλαχοῦ που τοῦ ἔμπροσθεν. ὁ δὲ, τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶπεν. οὐ μακρὰν δὲ τοιαύτης γλυκύτητος οὐδὲ τὸ ἀντιάσειεν, εἴρηται γὰρ ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀντιόων ταύρων καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ πρόσω ἱεμένου, πρὸς διαστολήν κεῖται τοῦ ἄλλως ἔμπροσθεν βαλλομένου ἐν τῷ ἀπρακτεῖν, ὃς οὐκ ἂν εἴη ἀγαθός. Ὀαριστὺς δὲ, ἡ ἁπλῶς ὁμιλία, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν συνουσία ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται. δῆλον δὲ ἐκ παρασημειώσεως παλαιᾶς, καὶ ὅτι ὄαρος, λόγος, ὁμιλία, παιδιὰ, ἢ παιδεία προπαροξυτόνως, καὶ ἄλλως δὲ προμάχων ὀαριστὺς ὅ ἐστιν ὁμιλία, καθ' ἣν καὶ ὅμιλος ἂν ῥηθείη προμάχων τῶν ἑκατέρωθεν, καὶ ὁμιλαδὸν ἐπίῤῥημα. συγγενὴς δὲ τοῖς τοιούτοις λέξις, καὶ ἡ μίξις, καθ' ἣν περιεγράφη τὸ μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ. γίνεται δὲ ἡ ὀαριστὺς, καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ ὀαριστὴς ἤγουν ὁμιλητὴς, καὶ ὁ πρὸ βραχέων ὄαρος, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ δὲ ὀαρίων καὶ κατὰ κρᾶσιν ὠρίων, ὅθεν καὶ ἡ ξυνωρὶς, καὶ τὸ τέτρωρον, καὶ ὦρες αἱ γυναῖκες περὶ ὧν ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφέστατα. δῆλον γὰρ ὅτι προϋπόκειται τούτων καὶ τῶν τοιούτων, τὸ ἀείρω, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, συνδ' ἤειραν ἱμᾶσι. Νηπύτιος δὲ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὁ μὴ φρονῶν ἀλλ' ἐστερημένος τοῦ πεπνῦσθαι καὶ πινυτότητος ἤγουν φρονήσεως. τολμήσει δ' ἄν τις εἰπεῖν, ἐντεῦθεν συγκεκόφθαι καὶ τὸ νήπιον ὅτε ἐπὶ ἄφρονος λέγεται. ἀντιτίθησι δὲ ὁ κωμικὸς τῷ νηπυτίῳ, τὸν τρίβωνα, ὅς ἐστιν ἐντριβὴς περὶ πράγματα, ὃν ἄλλοι φασὶ καὶ τρίβακον. Ὅτι τὸ ἕλε, ὅ ἐστι λάβε, παθητικῶς νῦν φράζει ἐν τῷ, ἀλλὰ σύγε ἕλευ ὄβριμον ἔγχος. τὸ δὲ εἵλετο, μετὰ προθέσεως φησὶν, εἰπών. ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος. ὁ Μηριόνης δηλαδὴ, ἐκ τῆς κλισίας Ἰδομενέως τοῦ ἑταίρου, ἐπεὶ καὶ κοινὰ ὡς ἐῤῥέθη τὰ τῶν φίλων. ἐνταῦθα δὲ Μηριόνης μὲν, θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ λέγεται, Ἰδομενεὺς δὲ μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς, καθάπερ ἄλλος ἕτερος μέγα πλούτοιο μεμηλώς. διὸ ἐφεξῆς αὐτῷ καὶ παραβολὴν σεμνὴν ὁ ποιητὴς προσαρμόζει αὐτοῖς, δαιμονίως καθάπερ τὸν βασιλέα, οὕτω νῦν τοὺς τῶν Κρητῶν ἀρχηγοὺς εἰκάζων. φησὶ γάρ. οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι. τῷ, δὲ, φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύροις μέτα ἤγουν εἰς Ἐφύρους θωρήσσεσθον, ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας. οὐδ' ἄρα τώγε ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν, τοῖον Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν, ἤϊσαν ἤγουν ἤρχοντο εἰς μάχην, Ἰδομενεὺς μὲν ἴσως, τύπον φέρων Ἄρεος, Μηριόνης δὲ, φόβου ὡς νεώτερος. Καὶ ὅρα ὡς καὶ τὴν τοιαύτην παραβολὴν ποικίλως ἤρτυσεν ὁ ποιητὴς, οἷα εἰθὰς ὢν δαιδάλλειν πολυμαθέστερον τὰς παραβολὰς ποτὲ μὲν, ἰδιότητι ζώων. ποτὲ δὲ, παθήμασι φυσικοῖς. ἔστι δὲ οὗ, καὶ ἠθικοῖς παραγγέλμασι. πολλαχοῦ δὲ, καὶ ἑτέροις πράγμασιν. οἷς ἐν βίῳ χρῶνται ἄνθρωποι. ἐνιαχοῦ δὲ, καὶ ἱστορίαις, καθὰ καὶ ἐνταῦθα τὴν Θρᾴκην Ἄρεος οἰκητήριον εἶναι δηλοῖ, διὰ τὸ τῶν Θρᾳκῶν δηλαδὴ φιλόμαχον. φιλοπολέμους δὲ καὶ τοὺς Ἐφύρους καὶ τοὺς Φλεγύας ἱστορεῖ. διὸ καὶ χαίρειν αὐτοῖς τὸν Ἄρην φησὶν ἐκ Θρῄκης εἰς αὐτοὺς ἰόντα. οὗ καὶ τὸ ἀλλοπρόσαλλον ἐνταῦθα δεικνὺς, λέγει αὐτὸν οὐκ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἔθνεσιν ἀκούειν. ἀλλ' ἑτέροις κῦδος διδόναι ὅ ἐστιν ἑτεραλκέα νίκην, ὡς ποτὲ μὲν τούτοις, ποτὲ δὲ ἐκείνοις χαριζόμενον. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὡς ἀριδήλως, ὁ φόβος υἱὸς Ἄρεος πλάττεται. εἰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ, ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεναι, ὁ γραμματικὸς Ἀντίμαχος ἵππους Ἄρεος τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Φόβον νοεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, φόβος ἀταρβής. καὶ τὸ, ὅς ἐφόβησε ταλάφρονα. οὐ γὰρ ἁπλῶς φόβῳ εἰκάζοιτ' ἂν ὁ Μηριόνης, ὅτι μὴ δὲ φύξηλις

ἴω. ἀλλὰ τῷ τοῦ φεύγειν αἰτίῳ, τουτέστι τῷ θάρσει, ἢ τῷ ἀνδρισμῷ τῷ φεύγειν ποιοῦντι. διττὸς γὰρ ὁ φόβος, ὅ, τε τοῦ φεύγοντος καὶ ὁ ἐκ τοῦ κατόπιν διώκοντος. τοῦ μὲν, ὡς πάσχοντος φόβον ἤγουν φυγὴν, διὰ τάρβος. τοῦ δὲ, ὡς ποιοῦντος καὶ ἀτάρβους καὶ ἀεὶ κατ᾽ ἐνέργειαν φοβοῦντος, οὐ μὴν ποτε καὶ φοβουμένου ἑτέρου. ὃς καὶ ἄρεος υἱὸς μυθεύεται σωματωδέστερον. καὶ ἑπόμενος αὐτῷ, ἕτερον οἷον φόβον ὁμώνυμον τοῖς μαχομένοις ἀποτελεῖ τὸν ἐκ τοῦ φέβεσθαι παρονομαζόμενον, ὃν ἡ δειλία γεννᾷ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύων, ἔφη. φόβος κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς, ὅς ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. ἐξ οὗ διασαφεῖται ὁ ἐν ἄλλοις ἀταλάφρων, σαφέστατα. ὅτι δὲ φιλεῖται τοῖς τῶν θρᾳκῶν ἔθνεσι ὁ πόλεμος, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς περὶ θρᾴκην ὁ ἄρης καλός. ἔνθα σίζονται, εὐγενὲς τοῦτο κρίνουσι. καὶ γῆν μὲν ἐργάζεσθαι, ἄτιμον οἴονται. ζῆν δὲ ἀπὸ πολέμου καὶ λῃστείας, κάλλιστον. Περὶ δὲ ἐφύρων καὶ φλεγυῶν, εἴρηται μέντοι καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ. νῦν δὲ ἐκεῖνα ἰστέον, ὅτι οἱ ἔφυροι ὅ ἐστιν οἱ κραννώνιοι, ἢ οἱ ἐξ ἐφύρης τῆς ἠπειρωτικῆς θεσπρωτοὶ, μάχιμοι ἐτύγχανον καὶ δραστήριοι. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ φλεγύαι, ὅμοροι τοῖς ἐφύροις ὄντες. ἢ κάτοικοι τῆς ἐν φωκίδι γυρτώνης. ἢ περὶ τὴν δαυλίδα τῆς φωκίδος, ἀσεβεῖς ἄνδρες καὶ λῃστρικοί. οἳ καὶ τὸν ἐν πυθοῖ ναὸν ἐπόρθησαν. καὶ τὰς Θήβας δὲ διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν δέος, τετειχίσθαι ὑπὸ ἀμφίονος καὶ ζήθου φασίν. ὧν θανόντων, ἁλῶναί τε πάλιν τὴν πόλιν ὑπὸ φλεγυῶν, εὐρυμάχου βασιλεύοντος, καὶ ἔρημον μεῖναι αὐτὴν μέχρι Κάδμου. οὕτω δὲ ἦσαν βίαιοι καὶ ὑβρισταὶ, ὥς τε καὶ τὸ ὑβρίζειν, φασὶ δὴ αὐτοὺς παρὰ φωκεῦσι φλεγυᾶν λέγεσθαι. μῦθος δέ ἐστι ταρταρωθῆναι αὐτοὺς ὑπ᾽ Ἀπόλλωνος Θηβαίοις ἐπιχειροῦντας. λέγονται δὲ, οὐ μόνον φλεγύαι ἀπὸ εὐθείας τῆς φλεγύας ὡς ὁ μινύας, ἀλλὰ καὶ φλέγυες, ἀπὸ τοῦ φλέγυς φλέγυος, ὡς νέκυος. πολλῶν δὲ οὐσῶν ἐφυρῶν ὡς καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δηλοῦται, τῶν μὲν ἄλλων τὸ ἐθνικὸν, ἐφυραῖος λέγεται. ἔστι δέ τις κώμη αἰτωλικὴ, ἔφυρα, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἔφυρος ὥς φησιν ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας. παρ᾽ ᾧ, καὶ φλεγύα εὕρηται πόλις βοιωτίας ἀπὸ φλεγύου υἱοῦ ἄρεος, ἧς φησιν ὁ πολίτης, φλεγύας καὶ φλεγυεὺς καὶ φλεγύης καὶ φλέγυς. φαίνεται δὲ παρ᾽ αὐτῷ, καὶ οὐ μόνον ἰσοσυλλάβως κλίνεσθαι φλεγύας φλεγύου, ἀλλὰ καὶ περιττοσυλλάβως φλεγύαντος. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. μήποτε δὲ, ὥσπερ ἐκ τοῦ κέρκυρα κερκυραῖος γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν κέρκυρ κέρκυρος, οὕτω καὶ ἔφυρα ἐφυραῖος, ὅθεν ἔφυρ ἔφυρος, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ κατὰ ἀναδρομὴν γενικῆς εἰς εὐθεῖαν, ὁ ἔφυρος, οὗ πληθυντικὸν οἱ ἔφυροι. ὅτι δὲ ἡ καὶ ἐφύρη ἡ καὶ κραννὼν λεγομένη ἀφ᾽ ἧς οἱ ῥηθέντες κραννώνιοι, ἡ ἱστορία λέγει. ἐν ᾗ δύο μόνους ἀεὶ κόρακας εἶναί φασιν, οἳ ὅταν ἴδιοι αὐτοῖς ἐκνεοττεύσωσιν, ἀφιπτάμενοι οἴχονται. ἐν δὲ τοῖς τοῦ γεωγράφου, δηλοῦται ἐφύρους μὲν λέγεσθαι, τοὺς κραννωνίους. φλεγύας δὲ, τοὺς γυρτωνίους, οὕτω πρότερον καλουμένους ἀπὸ φλεγύου ἀδελφοῦ ἰξίονος. γυρτῶνα δὲ, πόλιν λέγει μαγνῆτιν πρὸς ταῖς τοῦ πηνειοῦ ἐκβολαῖς. ῥήτωρ δέ τις κατὰ στοιχεῖον συντάξας ἅπερ ἐπόνησε, λέγει καὶ ὅτι φλεγύας, ξανθὸς ἀετὸς κατὰ γλῶσσαν τινὰ ὡς ἔοικεν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, εἰς ἐφύρους, ἢ φλεγύας θωρήσσεσθον, ἄδηλον εἴτε κατ᾽ ἀλλήλων εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι μάχιμοι. εἴτε καὶ κατά τινων ἑτέρων πλησιοχώρων αὐτοῖς. Ἰστέον δὲ ὡς καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, ἐφύρη ἔφυρος, φέρεται καὶ παρὰ τοῖς ἄρτι ἐκ τοῦ γέφυρα εἴτουν ἰωνικῶς γεφύρη, γέφυρος, λόγῳ τοιούτῳ. ἔχει καθιστοροῦσα ἡ τοῦ πέλοπος νῆσος γυναῖκα ἐπιφανοῦς ἀνδρὸς εἰς ἐννέα εὐθυβολήσασαν βρέφη καθ᾽ ἕνα τοκετόν. καὶ ἡ μὲν μήτηρ πυθμενικῶς δῆθεν ὑπεξεῖλε δύο μόνα νεογνὰ, τὰ δὲ λοιπὰ εὐλαβηθεῖσα μὴ καὶ τεκεῖν σκωφθείη καθὰ καὶ ὗς θήλεια, ἐξέδοτο θεραπαίναις εἴπως ἔκ τινος ἐγχωρίου γεφύρας καταῤῥίψασαι, βυθίσειεν εἰς παραῤῥέοντα ποταμόν. καὶ οὕτω μὲν αὐτὴ πλοῦτον γόνου ὑπέκλεπτε τῷ ἀνδρὶ ὄντι ἐκδήμῳ. ὡς δὲ αἱ μὲν ἀμφίπολοι ἀπήεσαν διακονήσουσαι τῇ τῆς δεσποίνης ἀπανθρωπίᾳ, ὁ δὲ ἀνὴρ εὐτυχῶς τοῖς βρέφεσιν ἐπανήει, καὶ πυθόμενος τὰ τοῦ φόρτου, ὡς ἔμαθε τὴν φορτικὴν συγκυρίαν, ἀνεσώσατο τὰ νεογιλά. καὶ ὡς δῆθεν εἰπεῖν, ἀνελάβετο ἐκ κωκυτοῦ ἢ ἀχέροντος ἢ στυγός. καὶ ἀναδοὺς αὐτὰ τροφοῖς, ἀγέλην τέκνων περιεποιήσατο. καὶ ὡς περιεγένοντο ἕως καὶ εἰς αὔξην ἐκεῖνοι, γέφυροι ἐπεκλήθησαν. καί περ περίφασιν αἱ ἐξ ἐκείνων διαδοχαὶ κηρύττουσαι τὸ θαυμάσιον. εἰ γὰρ καὶ πενταδήμους οἶδε τὸ καθ᾽ ἡμᾶς γένος φύντας, ὧν εἷς καὶ εἰς ἀξίαν προήχθη οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ τὸ τῶν εἰρημένων γεφύρων, οὐκ ἔχει πλείω τερασίαν ὑπερβολήν. Τοῦ δὲ ἤισαν τὸ θέμα, εἴω. ἐξ οὗ καὶ ὑπερσυντέλικος ἤειν ἀντὶ τοῦ ἦλθον. ὥσπερ δὲ τὸ ἤισαν συναιρεθὲν γίνεται ᾖσαν, οὕτω καὶ τὸ ἤειν, ᾔειν σὺν προσγραφῇ τοῦ ἰῶτα. ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, καὶ παρατατικὸς κεῖται μετὰ προσγραφῆς ὁμοίας, ἐν τῷ, ᾔομεν ἀνὰ δρυμά. ἔστι δὲ καὶ ἀόριστος τοῦ εἴω, ἧια. δῆλον δὲ ὡς καὶ τὸ εἴω συναιρεθὲν, εἴω γίνεται, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, ἐγκίρνα ὡς εἴω, ἤγουν κίρνα ὅπως πορευθῶ. τούτου δεύτερος ἀόριστος ἐνεργητικὸς, ἴον. οὗ μετοχὴ, ἰών. ὡς λείβω ἔλιβον λιβών, λείπω ἔλιπον λιπών. Ὅτι κατὰ σχῆμα συντομίας, ἐνταῦθα εἰς τρία διαιρεῖ τὸ πᾶν τοῦ στρατοῦ, λέγων. πῇ τ᾽ ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους, ἢ ἐπ᾽ ἀριστερόφιν. ἐντεῦθεν δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ τοῦ στρατεύματος τάξις ἐκ τῶν δύο κεράτων καὶ τῆς μεσότητος σύγκειται. ἀπόκειται δὲ πάρισα τὸ δεξιόφιν καὶ τὸ ἀριστερόφιν, ὡς τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, μακροῖσι ξυστοῖσι, καὶ νήεσσι θοῇσιν. καὶ πελέκεσσι νεήκεσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι πάνυ κινδυνῶδες τὸ τὸ ἐν δεξιοῖς τὸ ἀνὰ μέσσους καὶ ἐπ᾽ ἀριστερὰ ἐθέλειν ἐλθεῖν τινα ἐπὶ συμμαχίᾳ, ὡς παν

τάχους χρείας οὔσης. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται, εἰπών. ἐπεὶ οὔπω ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμου καρηκομόωντας Ἀχαιούς, ὅ ἐστιν οὐδαμοῦ οἶμαι ἀπολεμήτους εἶναι, τουτέστιν, ἀφελῶς καὶ γλυκέως εἴρηται. τίς γὰρ ἂν ἄλλως πολέμου δεύοιτο ἐθέλων κακὸν τοιοῦτον, ὅπερ οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι. λέγει δὲ οὖν, ὡς πανταχόθεν οἱ Ἀχαιοὶ πολεμούμενοι, οὐκ ἐνδεεῖς ἔχουσι τοῦ πολεμεῖσθαι, οὐδαμοῦ ἀκινδύνως ἔχοντες. ἐνταῦθα δὲ, κεῖται καὶ Δευκαλίδης συγκοπὲν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης. Δευκαλίων γὰρ, οὐ μὴν Δευκάλου υἱὸς ὁ Ἰδομενεύς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμυνέμεν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ.
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
Ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν.
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν.
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. ποσὶ δ' οὔπως ἔστιν ἐρίζειν.
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
Εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.

Ὅτι Τεῦκρος, ἄριστος Ἀχαιῶν ἦν τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. καὶ ὅρα τὴν παρίσωσιν τοῦ, τοξοσύνῃ καὶ ὑσμίνῃ, πρέπουσαν ἐγκωμιαστικῷ εἴδει. δῆλον δὲ ὡς ἄριστος ὁ Τεῦκρος ἦν Ἀχαιῶν τοξότης, τῶν νῦν ὄντων ἐν Τροίᾳ. ἄλλως γὰρ ὁ ἀπόδημος Φιλοκτήτης πάντως ὑπερέχει τῇ τοξείᾳ. τὸ δὲ τοξοσύνη, ὁμοίως τῷ μαντοσύνη καὶ τοῖς τοιούτοις ἐσχημάτισται. Σημείωσαι δὲ τὸ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. τοξοτῶν μὲν γὰρ ἄριστος, οὐ μὴν καὶ σταδαίων μαχητῶν. ἀγαθὸς δὲ ἄλλως, καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ μάχῃ. ἐν μέσαις δὲ ἄρτι ναυσὶν ὁ Τεῦκρος ἅμα τοῖς δυσὶν Αἴασιν. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται τὸ ἄδην ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, δι' ἑνὸς δ καὶ συστολῆς τοῦ α. φησὶ γάρ. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσιν ἤγουν δαψιλῶς καὶ εἰς κόρον οἱ Αἴαντες καὶ Τεῦκρος διώξουσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο Ἕκτορα, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστι. ταῦτα δὲ ὡς καὶ πολλὰ τῶν ἐφεξῆς, εἰς ἄνδρα παρῳδηθήσονται ἀριστέα. κεῖται δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁμοία ἔννοια ἐν τῷ, ἄδην ἐλάαν κακότητος. τοὺς δὲ ῥηθέντας ἥρωας ἐπὶ πλέον ἐξαίρων ὁ ποιητὴς μετὰ τὸ εἰπεῖν ὡς ἀπελάσουσιν ἐκεῖνοι τὸν Ἕκτορα, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, ἐπάγει ἀσυνδέτως οὕτω διὰ τοῦ Ἰδομενέως, ὃς ἐπ' ἀριστερὰ τῶν νεῶν ἐν τοῖς ἑξῆς ἀμυνεῖ, αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι, κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν. εἶτα ὑπερτιθεὶς τὸν μέγαν Αἴαντα συγκριτικῶς καὶ ἀξιωματικῶς, ἐπάγει. ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας, ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. ἐφ' οἷς καὶ ὡρισμένην ἐπιφέρων σύγκρισιν, λέγει, οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν ἔν γ' αὐτοσταδίῃ, ποσὶ δ' οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν. Καὶ σημείωσαι ὅτι διὰ τοῦτο πλεοναζόντως τε καὶ διαφερόντως ποδώκη καὶ ποδάρκη καὶ πόδας ταχὺν καὶ ὠκὺν ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ. ὡς καὶ ἐν πολέμῳ διώκτην, ποδωκέστατον, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. ὡς δὲ ἀρετῆς εἶδος τῆς κατὰ σῶμα, καὶ τὸ ποδῶκες. οὐκ ἄδηλόν ἐστι. καὶ οἱ Βορεάδαι γοῦν Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δι' αὐτὸ πτερωτοὶ πλάττονται. οὕτω δὲ καὶ ὁ Περσεὺς, τὰ κάτω. ἀρβυλόπτερος οἷον εἴρηται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πάλιν ἐπιτηδείως μνήμην τοῦ Ἀχιλλέως παρεισοδίασε. καὶ ὅτι οὐχ ὑπερέθηκε τοῦ Ἀχιλλέως τὸν μέγαν Αἴαντα, εἰς ἴσους δέ πως ἀμφοτέρους ἤγαγεν. οὐκ εἰπὼν ὅτι νικήσειεν ἂν καὶ ἐν αὐτοσταδίῃ μάχῃ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἂν ἐκείνῳ χωρήσειεν ἤγουν ἐκχωρήσειε. καὶ ὡς ἐπὶ Αἴαντος ἀνωτέρω εἶπεν, εἴξειεν. ἀλλὰ τὴν ἐκείνου βίαιον μόνος ὑπομενεῖ. ἀληθὴς ὁ τοῦ Αἴαντος ἔπαινος παρὰ τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἐν καιρῷ τοιούτῳ ἀπαθῶς λεγόμενος. λέγει δὲ ταῦτα περὶ τοῦ Αἴαντος ὁ ποιητὴς, ἐθέλων συστῆσαι αὐτὸν καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἄρτι ἐγγράψαι τῇ τοῦ ἀκροατοῦ ψυχῇ, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς μόνον τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν τὴν ναυμαχίαν ἀρτύσοντα. καὶ ταῖς Τρωϊκαῖς ἐμβολαῖς διαρκέσαντα.

Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, προτάξας ὡς ἐν σχεδιασμῷ τὴν μὲν ἀντωνυμίαν, εἶτα διορθωτικῶς ἐπήγαγε τὸ, Ἕκτορα. καὶ ἔστι καὶ τὸ τοιοῦτον, σχῆμα καινόν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μάλα καρτερὸς, κρείττων ἐστὶ τοῦ ἁπλῶς μεμαῶτος μάχεσθαι, καὶ ὅτι ἄμφω ταῦτα, πάνυ γοργῶς ἐπιμαρτύρεται τοῖς Αἴασιν ἐν τῷ, κείνων μένος καὶ

χεῖρας

χεῖρας ἀάπτους. καὶ ὅτι τεχνικῶς ἄμφω τοὺς αἴαντας ὕπερθεν τοῦ ἕκτορος θέμενος, ἐν τῇ πρὸς Ἀχιλλέα συγκρίσει, οὐκ ἀμφοτέροις ἀλλὰ μόνον τὸν μείζονα ἐσέμνυνεν αἴαντα. Τὸ δὲ, ὅτε μὴ αὐτός γε κρονίων, καθὰ καὶ τὸ, ὅτι μὴ αὐτός γε, ἀρχαϊκά εἰσι, λαμβανόμενα ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ αὐτός γε. ὁ δὲ κρονίων, ἐνταῦθα διὰ μέτρον ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. ὁ δὲ αἰθόμενος δαλὸς, πρὸς διαστολὴν κεῖται νοουμένου πυρὸς, ὃ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται ἐν τῷ, εὕδει ἄτερ δαλοῦ. δημήτερος δὲ ἀκτὴν, τὴν ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν λέγει τροφὴν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἤτοι κλῶ καὶ συντρίβω. μυλήφατος γοῦν σῖτος, χρήσιμος εἰς τροφήν. ἵνα ᾖ ἀκτὴ δημήτερος, τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ φέρω, ὃν ἡ δημήτηρ ἄγει. μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ προάγω καὶ προτιμῶ, ἡ προαχθεῖσα καὶ προτιμηθεῖσα τῶν ἄλλων. λείπει δὲ ἐνταῦθα τὸ δωρεὰν, ὡς ἂν εἴη τὸ πλῆρες τοῦ λόγου, δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν. ὡς καὶ ἐν τῷ, ξυστὸν, λείπει τὸ δόρυ. καὶ ἐν τῷ, διπλῆν, συννοεῖται ἡ χλαῖνα. καὶ ἐν τῷ, ἐνγ' αὐτοσταδίῃ, λείπει ἡ μάχη. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, πλῆρες ὂν αὐτό. καὶ ὁ ἑανὸς δὲ, ἔχει τὸν πέπλον ἐλλείποντα. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ ἀττικῇ ποικίλῃ, ἐλλείπει ἡ στοά. καὶ ἐν τῷ βροτὸς, λείπει τὸ ἀνήρ. καὶ ἐν τῷ χείμαρρος, λείπει τὸ ποταμός. ἄλλοι δὲ, ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ἀκτήν. τινὲς δὲ ἀκτὴν φασὶ, τὸ οἱονεὶ ὑπερέχον τῶν ἄλλων σπορίμων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς θαλαττίας ἀκτῆς, ἥτις ὑπερέχει τοῦ ὕδατος. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἥρκει καὶ μόνον τὸ, ὃς θνητὸς εἴη. τὸ δὲ καὶ ἔδοι δημήτερος ἀκτὴν, ἀφελῶς ἐκ περιουσίας πρόσκειται. τὸ μέντοι χαλκῷ ῥηκτὸς, καὶ χερμαδίοισιν, οὐ περιττῶς κεῖται. ἀλλ' ὡς τοῦ μακροῦ χρόνου ἐνέγκοντος καὶ τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὁποῖος ᾄδεται ὁ καινεὺς, ὡς ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. τοιοῦτος δὲ καὶ παρά γε τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ ὁ μέγας αἴας, ἄτρωτος λεγόμενος τὰ ἄλλα, δίχα γε τῆς πλευρᾶς, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Τὸ δὲ καὶ ἔδοι, παρασήμως ἐσχημάτισαι. ἦν γὰρ τὸ κοινότερον εἰπεῖν, καὶ ἔδων δημήτερος ἀκτήν. Ὅτι τὸ ἐπ' ἀριστερὰ ἔχε στρατοῦ, χρήσιμον εἰς τὸ, δαιμονίη, τίμοι ἐπέχεις, κἀνταῦθα γὰρ τὸ ἐπ' ἀριστερὰ ἔχειν, ὅ ἐστιν ἐλαύνειν, κατ' ἐκεῖνο εἴρηται. Ὅτι τὸ, εἴδομεν ἤ κε τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν, θάρρος μὲν ἔχει τοῦ εἰπόντος ἰδομενέως. δηλοῖ δὲ τὸ, ἢ βλάψομέν τινα πολεμοῦντες, ἢ βλαβησόμεθα. γοργότερον δὲ εἰπεῖν, ἢ νικήσομεν, ἢ νικηθῶμεν. ἀσυνήθες δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τὸ ῥηθὲν εἴδομεν, ἐνεστὼς γάρ ἐστι δυσχερής, ἀντὶ τοῦ αὐθυποτάκτου δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ.

Ὅτι παραβολῇ μυθικῇ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐπὶ μηριόνου χρησάμενος γοργοτάτῃ μέντοι τῇ, ἀτάλαντος ἄρηϊ, ἐπήγαγεν εὐθὺς ἐπὶ ἰδομενέως αἰσθητὴν, τὸ, φλογὶ εἴκελος, ὃ καὶ ἐπὶ ἕκτορος ἀλλαχοῦ κεῖται. ἐν τῇ β' δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως ἄμφω ἐποίησε, θεοῖς τε νοητῶς εἰκάσας καὶ αἰσθητῶς βοῒ, ἐκεῖνον. ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸν ἰδομενέα, φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν εἰπὼν, ἐπάγει τὸ, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν. ὑποδηλῶν, ἐκ τῶν ὅπλων εἶναι τὸ φλογερὸν τῷ ἥρωι, καθά που καὶ τῷ διομήδει, φαεινῶν ὡς εἰκὸς ὄντων. Ὅτι τὸ κέλω ἤγουν κελεύω, συγκοπὲν εἰς τὸ κλῶ, οὐκ ἔμεινεν οὕτω, ἵνα μὴ συνεμπίπτῃ θέματι ἐξ οὗ γίνεται τὸ κλᾶν. ὡς τὸ, ἔωθεν ἀνακλᾶν ὅπῃ νοήσω. ἀναδιπλασιασθὲν δὲ, γέγονε κέκλω, οὗ μυρία χρῆσις. ὅθεν καὶ τὸ, κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. ἔνθα ὅρα τὸ ἐπ' αὐτῷ, ἤγουν κατ' αὐτοῦ, τοῦ ἰδομενέως

Ως φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ
Ηρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, ᾗ μιν ἀνώγει.
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσιν.
Ως δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι,
Ηματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
Οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην,
Ως ἄρα τῶν, ὁμόσ' ἦλθε μάχη. μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Αλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Εφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ερχομένων ἄμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
Ος τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω κρόνου υἷε κραταιὼ,
Ανδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα τρώεσσι καὶ Εκτορι βούλετο νίκην,
Κυδαίνων Αχιλῆα πόδας ταχύν. οὐδ' ὅγε πάμπαν
Ηθελε λαὸν ὀλέσθαι ἀχαιϊκὸν ἰλιόθι πρό.
Αλλὰ Θέτιν κύδαινε, καὶ υἷα καρτερόθυμον.

δηλα

Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
Λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσα.
Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη.
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει, καὶ πλείονα ᾔδη.
Τῶ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι, ἀλέεινε.
Λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τῶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο
Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἄρρηκτόν τ', ἄλυτόν τε. τὸ, πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεύς, τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Πέφνε γὰρ ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
Ἤτεε δὲ πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον. ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων πρίαμος ὑπέσχετο, καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι. ὁ δέ, μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε. μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε.
Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ πριάμῳ, ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν.
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν.
Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες ὀπυιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ, ἐπεὶ οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμέν.
Ὣς εἰπών, ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων. τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων. ὁ δ', ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωίς,
Ἢ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι,
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς
Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας. ἃς πάρος εἶχεν.

δηλαδή. Ὅτι τὴν μαχομένων πρὸ τῶν νηῶν, ὁμὸν ἴσα τὸ νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι, τουτέστιν, ὁμοῦ ποιῶν αὐτοὺς εἶναι. ἐπεὶ δὲ ὑπόδύσκολος ἡ λέξις, ἐπάγει παραβολὴν εὐθὺς ἐπὶ σαφήνειαν. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ὅ ἐστι κατεπείγωσιν ἄελλαι, ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθοις, οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην, ὣς ἄρα τῶν, ὁμόσ' ἦλθε μάχη. διὸ καὶ νεῖκος ὁμὸν ἔφη τὸ τοιοῦτον. δηλοῖ δὲ διὰ τῆς παραβολῆς, τὸ συμπεφυρμένον τοῦ πολέμου, καὶ τὴν, ὡς αὐτός φησιν, ὁμόσε ἐλθοῦσαν μάχην, καὶ τὸ πάντας ἔρχεσθαι ἄμυδις, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ἤγουν ὁμοῦ συνέρχεσθαι καὶ ἀναμὶξ γίνεσθαι τὰ τοῦ στρατοπέδου ἄκρα. ὅπερ ἐπιμὶξ κτείνεσθαι λέγει ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι δυνατὸν τρόπον ἄλλον τὸ ὁμὸν νεῖκος, ὅμοιον εἶναι τῷ, ἴση μάχη. ὅπερ ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς εἶπεν ἐν τῷ, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰς μὲν ἀέλλας, ὡς οἷον τι πρόσωπον εἴληφε, τοὺς δὲ ἀνέμους, καθά τι ὄργανον, ὑφ' οὗ ἄελλαι σπέρχουσι τὰ κινούμενα. κόνιν τυχὸν ταῦτα, ἢ ἀκάνθας, ἢ θάμνους, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον. διχῶς δὲ ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ, καὶ κόνις καὶ κονίη. Ὅτι δὲ ἡ μὲν τοιαύτη κόνις διὰ καθαροῦ τοῦ ο κλίνεται, δι' οὗ, κόνιος δεδραγμένος. ἡ δὲ περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἡ φθειροποιός, διὰ τοῦ δ' κόνις κόνιδος, δηλοῦσι τὸ μὲν, Ἴωνες καὶ Ἀττικοί, τὸ δέ, Ἀριστοτέλης, ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας γίνεσθαι τὰς κόνιδας λέγων ἐν τῇ περὶ ζώων ἱστορίᾳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ παραβολικῶς ὁμίχλην βαθεῖαν τὴν πολλὴν εἰκάσας κόνιν, νῦν θαρρῶν, κονίης ὁμίχλην φησίν ὡς καὶ τὸ τῆς τροπῆς σκληρόν

ρὸν ἤδη προθεραπεύσαντες εἰς ἐκείνην τῇ παραβολῇ. Τὸ δὲ, ἴσασιν ὁμίχλην, καιριώτερον τοῦ ἐγείροιεν. ἀκόλουθον δὲ τοῦ ἴσασι, καὶ τὸ μεγάλην. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ μόνον πλατεῖαν, ἀλλὰ καὶ ὑψηλὴν ἀνιστῶσι κόνιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη λαβόντες ἀρχὴν οἱ ἀττικοὶ, ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς, ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε τιθέασι, λέγοντες, ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. καὶ ὁμόσε ἦλθε τοῖς λόγοις, ἢ ταῖς ἀντιλογίαις. σκοπητέον δὲ εἰς τὸ, ὁμὸν ἵστατο νεῖκος, καὶ ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, μή ποτε ὅπερ ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς ὁμοίιον λέγει τὸν πόλεμον, ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅμοιον εἴληπται. ὡς ὁμοίου λεγομένου πολέμου, ὅτε συναναμιγῶσιν ἀλλήλοις οἱ ἀντίμαχοι. Ὅρα δὲ λέξεων συστοιχίαν ἐν τῷ, ὁμὸν νεῖκος. καὶ, ἄμυδις ἴσασι. καὶ, ὁμόσε ἦλθε μάχη. δὶς δὲ κεῖται

Οὐδ' ὅγε τόλμησεν δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας
Ἂψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε. μέσῃ δ' ἐνὶ γαστέρι πῆξεν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου.
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐξέλασε τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεὺς, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ.
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν.
Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη. τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος.
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος, οὐδ' ἁλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖται Ἄσιος. ἀλλά ἕ φημι
Εἰς ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
Γηθήσειν κατὰ θυμὸν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.

τὸ ἄμυδις. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐκφράζων ὁ ποιητὴς ἑτοιμασίαν πολεμικὴν, φησίν. ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων, θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν, ἐρχομένων ἄμυδις, μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη, ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο. καὶ συλλογιστέον ὡς ἐὰν ὁ ἰδὼν ἀκάχοιτο, τί ἂν δρώη ὁ καὶ πολεμῶν. ἐννοητέον δὲ αὖθις καὶ ὡς θρασυκάρδιοι ὁ Ἰδομενεὺς καὶ ὁ Δηΐφοβος, οἳ μετ' ὀλίγα ἐν καιρῷ τοιούτῳ σαρκάζοντες ἀστεΐζονται. φρίσσειν δὲ καὶ νῦν, τὸ μετὰ πυκνώσεως ὀρθοῦσθαι. ὃ πάσχουσιν εἰς παράταξιν μὲν πολέμου, τὰ δόρατα. ἐν δὲ λήϊῳ, στάχυες. ἐν δὲ σώμασι, τρίχες. ὧν ἐστι καὶ ἡ τοῦ κάπρου λοφιά. φρίσσει καὶ ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ, ὡς ἀκάνθαις ἐχῖνος. καὶ λέων, χαίτῃ. καὶ θάλασσα κύμασιν. Ὅρα δὲ ὡς καὶ τὴν τοῦ φρίσσειν λέξιν, ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς μάχης ὡς ἐπί τινος σώματος ἀνεπεξέργαστον τέθεικεν, οἷα φθάσας ἐν ἄλλοις διὰ παραβολῆς ἑρμηνεῦσαι τί ποτε ἡ λέξις τοῦ φρίσσειν βούλεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ μὴ προσέκειτο τὸ ἐγχείῃσιν, οὐκ ἂν ἦν μὴ μέμψασθαι τῆς ἀσαφείας τὸν ποιητὴν, αὐτὸ μόνον τὸ φρίσσειν ἐπὶ μάχης θέμενον. ἀμέρδειν δὲ, τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τοῦ μέρδειν ὅ ἐστι τοῦ βλέπειν. οὗ τὸ ἐναντίον, ζμέρδειν διὰ τοῦ ζ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπειν ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας. ὅθεν σμερδνὸν κυρίως, τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικόν. ὅτι δὲ οὐ μόνον τὸ ζμέρδειν, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι πολλαὶ λέξεις διὰ τοῦ ζ ἐν ἀρχῇ προεφέροντο, καὶ ὡς ἐκ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ μορίου τὸ διὰ τοῦ ζ δοκεῖ εἶναι ἐν τῷ ζμικρὸν, καὶ ἐν τῷ ζμέρδειν, καὶ ἐν τῷ ζμερδνῷ, καὶ ὡς ἐκ τοῦ μερίζω γίνεται, ἀλλαχοῦ ἱκανῶς δεδήλωται. Σημειῶσαι δὲ διὰ τὸ, ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη, συνέστραπται σφιγκτῶς ἡ ἔννοια ἐν τῷ, νώροψ χαλκός. πάντως γὰρ νώροψ χαλκὸς, οὗ ἡ αὐγὴ ἀμέρδει ὄσσε. ὡς ἀποστερεῖν τοῦ ὁρᾶν, ἐξ οὗ ὁ νώροψ γίνεται. Τὸ δὲ αὐγὴ χαλκείη, τολμηρόν φασιν ἐνταῦθα εἶναι οἱ παλαιοί. οὐ γὰρ παραβολικῶς εἶπεν ὡς ἐν ἄλλοις, χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς ἤ τι τοιοῦτον. ἀλλὰ μονονουχὶ ἐφλόγωσε τὰ ὅπλα, ἡλίου ἤ τινα τοιαύτην λαμπηδόνα προσπλάττων αὐτοῖς. ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ φράσις ἐνταῦθα, ποικίλως φράζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν κατ' εἶδος διαφορὰν τῶν ὅπλων ἐν τῷ, τὰ μὲν, λαμπόμενα φάναι. τὰ δὲ, νεόσμηκτα. τὰ δὲ, φαεινά. ἐξ ὧν πάντων, πολλὴ ἡ αὐγή. ἐν οἷς διδάσκει καὶ λαμπηδόνος ὅπλων ἐπιμελεῖσθαι τοὺς στρατιώτας. Τὸ δὲ ἐρχομένων, ἀρσενικοῦ γένους ἐστὶ, λεχθὲν περὶ τῶν πολεμούντων, εἰ καὶ ἡ συνθήκη τῆς φράσεως εἰς οὐδέτερον φαντάζει αὐτό. Τὸ δὲ οὐδ' ἀκάχοιτο, ἀσφαλῶς εἴρηται. οὐ γὰρ ἀρκεῖ πρὸς φρίκην, μόνον τὸ μὴ

γηθεῖν

γηθῆσαι εἰ μή τις καὶ ἀκάχοιτο. ὥστε καὶ ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς, οὐκ ἀρκεῖ μόνον τὸ οὐκ ἐγήθησεν εἰς παράστασιν σαφῆ τοῦ, ἀλλ' ἐλυπήθη. οὐκ ἀργὸν δ' ἐν τούτοις οὐδὲ τὸ ἰδών. ὁ γὰρ τοιοῦτος ἥρως ὁ ἰδών, ἀκάχοιτο ἂν ἐπὶ τοῖς τότε οὕτω φοβεροῖς. τὸ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἄλγιστον κατὰ τὴν τραγῳδίαν ἡ ὄψις ἐστίν, ὡς καὶ ἐν τοῖς χαρτοῖς, ἔμπαλιν ἡ αὐτή ἐστι τὸ ἥδιστον. ὁ μέντοι ἀκροατὴς τοῦ Ὁμήρου, θαυμάσοι ἂν μόνον ἐπὶ τοῖς ἄρτι ἱστορουμένοις, οὐ μὴν καὶ πάνυ λυπηθείη ἄν. τὸ δ' ἀκριβὲς εἰπεῖν, καὶ γηθήσοι ἄν, τῇ ὁμηρικῇ φράσει ἀγαλλιώμενος. Ὅτι τὸ, ἀμφὶς φρονεῖν, ἐναντίον ἐστὶ τῷ, ὁμὰ φρονεῖν, ὅπερ συνθέτως ὁμοφρονεῖν λέγεται. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὁμοφροσύνη. ἔτι τὸ, ἀμφὶς φρονεῖν, ὅμοιόν ἐστι τῇ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διθυμίᾳ ὅ ἐστι διχοστασίᾳ καὶ ὡς εἰπεῖν, διψυχίᾳ. τοῦτο δέ, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τό, ἕνα θυμὸν ἔχοντες. τὸ δὲ ἀμφὶς φρονέειν, ἀλλαχοῦ ἀμφὶς φράζεσθαι ἔφη. ἑρμηνεύων δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν ῥηθεῖσαν λέξιν, φησί. τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε ἤστην. Ζεὺς μὲν δὴ κῦδος Ἀχιλλέως, ἤτοι βουλόμενος νίκην, κατὰ τὸ, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Ποσειδῶν δέ, ὀροθύνων Ἀργείους. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ τετεύχατον ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν ἄλγεα λυγρά, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα Ὅμηρος προαναφωνεῖ πρὸς παραμυθίαν φιλέλληνος ἀκροατοῦ, λέγων ὡς οὐ πάμπαν Ζεὺς ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι ἀχαϊκὸν Ἰλιόθι πρό, ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε, καὶ υἱέα καρτερόθυμον. οὗ πάλιν δὶς ἐνταῦθα τὴν μνήμην τῷ ἀκροατῇ δεξιῶς ἀνήγειρεν. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀνωτέρω εἰπὼν, κυδαίνων Ἀχιλλέα πόδας ὠκὺν, ὑποκαταβὰς, ἔφη διορθωτικῶς, Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον, προθεὶς τὴν Θέτιν, δι' ἣν καὶ Ἀχιλλεὺς κυδαίνεται. Ἰστέον δὲ ὅτι κοινότερον μὲν οἱ ὕστερον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀχαΐας, ἀχαϊκοὺς λέγουσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ ῥήτορες, ἀχαιϊκόν φασι δεῖν γράφειν διὰ τοῦ δύο ι, ὡς καὶ ἀρχαιϊκόν φασι καὶ γυναιϊκὸν καὶ δικαιϊκόν.

Ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα στοιβὴ μάτην οὕτω κεῖται προθέσεων ἐν ᾧ, Ποσειδάων Ἀργείοισιν ὀρόθυνε μετελθὼν, λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. ἀλλ' ἐν τῷ ὑπεξαναδὺς, ἡ μὲν ὑπό πρόθεσις, ἢ τὸ κρύφα δηλοῖ, ἢ τὸ ὑποκάτω. ἡ δὲ ἐξ, τὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος. ἡ δὲ ἀνά, τὸ ἄνω γενέσθαι καὶ παντελῶς ἀπηλλάχθαι τοῦ ὑγροῦ γενόμενον πρὸς τῇ γῇ τῇ ὑπερκειμένῃ τῆς θαλάσσης. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα χρὴ νοῆσαι κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὡς ἔδυ κατὰ θαλάσσης ὁ Ποσειδῶν ἐρεθίσας πρὸ ὀλίγων τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς μάχην, νῦν δὲ αὖθις ὑπεξανέδυ. Ὅτι τὸ, ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶ δαμναμένοισ, ὁμοίως ἐσχημάτισται τῷ, τίς ἂν τάδε γηθήσειε. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. λείπει γὰρ ἐν ἀμφοῖν, ἢ τὸ βλέπων, ἢ ἡ διά πρόθεσις. περὶ Ποσειδῶνος δὲ ὁ λόγος τῷ ποιητῇ, ὡς δυσανασχετοῦντος ἐφ' οἷς κακῶς οἱ Ἀργεῖοι πρὸς Διὸς ἔπασχον. Ὅτι πολλαχοῦ καὶ ἐν τοῖς μύθοις παιδευτικὸς ὢν Ὅμηρος, καὶ νῦν ὁμοίως ποιεῖ. φησὶ γὰρ οὕτω, ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος Ποσειδῶνί τε καὶ Διῒ, ἠδ' ἴα πάτρη, ἤγουν καὶ μία πατρίς. ἀλλὰ Ζεὺς, πρότερος γεγόνει, καὶ πλείονα ᾔδη. διὸ καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι, ἀλέεινε. λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἐπεὶ τῷ Διῒ κρατερῶς ἐνεμέσσα. καὶ νῦν οὖν λάθρα ὡς εἴρηται θαλάσσης ὑπεξαναδὺς, Ἀργείους ὀρόθυνε, καὶ διδάσκει διὰ τοῦ μύθου, χρῆναι ὑπείκεσθαι τοὺς νεωτέρους τοῖς σοφωτέροις καὶ πρεσβυτέροις τῶν ἀδελφῶν, καὶ αἰδεῖσθαι αὐτούς. ὅτι δὲ οἱ πρεσβύτεροι, πλείω οἴδασιν ὡς πολυπειρότεροι, δηλοῖ καὶ τὸ, ἐγὼ δὲ νοήματι προβαλοίμην, ἐπεὶ πρότερος γενόμην. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ γήραϊ κυφὸς καὶ πολλὰ εἰδώς. φιλοσόφως δὲ ὁ ποιητὴς γένος μὲν ὁμὸν τῷ Διῒ καὶ τῷ Ποσειδῶνι φησί, διὰ τὸ κατ' ἀλληγορίαν ἐν αὐτοῖς ὁμογενὲς εἴτουν ὁμοειδές. μίαν δὲ πάτρην, τὴν ἀρχέγονον ὕλην, ἧς ἐξώρμηνται. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ ὁμὸν γένος, συντέθειται τὸ ὁμογενές. καὶ ὅτι πρωτότυπον τοῦ πατρίδος, ἡ πάτρη. ἐν τούτοις δέ, τὸ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη, ἐπὶ συγγενῶν καὶ πατριωτῶν λέγοιτο ἄν. ἑξῆς δὲ τὸ, πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη, γηραιοτέρῳ οἰκεῖον καὶ λογιωτέρῳ ἢ φρονιμωτέρῳ τινῶν. Τὸ δὲ ἀμφαδίην, ἐλλειπτικῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. λείπει γοῦν τὸ, μάχῃ. ἵνα δηλοῖ τὸ, ἐν φανερᾷ μάχῃ. ταύτης δὲ τῆς δοτικῆς ἡ αἰτιατική, ἀμφαδίην. ὅθεν τὸ σύνηθες ἐπίρρημα. ἀντίκειται δὲ τὸ ἀμφαδίην πρὸς τὸ λάθρῃ ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος, καθὰ καὶ τὸ κρύφα καὶ τὸ φανερῶς. ἐν δὲ τῷ, ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἡ περιττὴ πρόθεσις κεῖται, ἢ ἔλλειψιν ὁ νοῦς ἔχει, ἵνα ᾖ ἔγειρε κατὰ στρατὸν τοὺς ἀναπίπτοντας. Ὅτι παραδηλῶν ὁ ποιητὴς τὸ ἰσόρροπον καὶ δυσαπάλλακτον τοῦ νῦν πολέμου καὶ ἀδιάλυτον, καὶ ὡς οὐ δύναται παύσασθαι τὴν ἀρχὴν μάχην, χρᾶται παραβολῇ ἀλληγορικῇ. λέγων ὅτι Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, ἄρρηκτόν τ', ἄλυτόν τε, ὃ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν. ἡ δὲ μεταφορὰ γέγονεν εἰς τὴν μάχην ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σχοίνοις ἢ τοῖς ἱμᾶσι δεσμῶν, ἃ δήσαντές τινες ἐξ ἄκρων, εἶτα διαστάντες τανύουσιν ὡς ἂν ὁ δεσμὸς πυκνωθεὶς καὶ σφιγχθεὶς, ἀσφαλισθῇ. παλαιὸς δέ τις, φησὶν οὕτω, πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἀντὶ τοῦ μάχην τείναντες, ἀπὸ τῶν ἐπιπλεκομένων σχοινίων κατὰ τὰ πέρατα. Ὅρα δὲ ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς παραβολῆς, ὁμοίως τοῖς πράγμασιν ὁ ποιητὴς ἐπήλλαξε, καὶ συστρέψας συνέδησεν. οὐ γὰρ ἰδίᾳ μὲν, ἔθηκε τὴν εἰκόνα τῆς παραβολῆς, ἰδίᾳ δέ, τὸ εἰκονιζόμενον, ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖ παραβολῶν, ἀλλὰ συνέχεεν αὐτά. καὶ οὕτω λαλεῖ, ὡς ἐὰν οὐ περὶ μάχης, ἀλλὰ περί τινος ἁπλῶς δεσμοῦ ἔλεγε. διὸ καὶ ἀλληγορικὴ ἡ παραβολὴ, μᾶλλον δ' αὐτόσχημα ῥητορικὴ ἀλληγορία. τῇ συνδέσει τῆς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου, δηλοῦσα τὸ ἄλυτον τῆς τοῦ πολέμου συμπλοκῆς, ἵνα νοηθεῖεν σωματικῶς ἄμφω δεθέντα ἡ ἔρις δηλαδὴ καὶ ὁ πόλεμος, τανυσθῆναι καὶ δι' ὧν ἐπερρίφθαι τοῖς μαχομένοις μέρεσι. καὶ ἑτέρως δὲ εὐπετῶς

ῥητορικῶς ὁ τόπος ἠλληγόρηται, ὡς μεταφέρων ἐπὶ τὴν μάχην τὰ κατὰ κυριολεξίαν ἴδια τῶν τῶν σχοινίων δεσμῶν. τὸ πεῖραρ ὅ ἐστι τὸ πέρας. τὴν κατὰ δεσμὸν ἐπάλλαξιν. τὸν τανυσμόν. τὸ ἄρρηκτον. τὸ ἄλυτον. ἵνα λέγῃ τρόπον τινά, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν τὸν πόλεμον τῇ ἔριδι συνέδησαν. τὸ πέρας τῆς ἔριδος, καὶ αὖ τὸ τοῦ πολέμου πέρας ὁμοῦ λαβόντες, καὶ πρὸς ἄλληλα ἐπαλλάξαντες ὡς οἱ τὰ ἅμματα τόδε ἐπὶ τόδε ποιοῦντες ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὡς ἂν οὕτως αἰνιχθείη, ὅτι τὰ μέσων δύο ἄκρα τῶν ἐριζόντων ἄρτι ἐπὶ πολέμῳ, οὕτως ὁμόσε ἦλθον, καὶ οἳ δι' ἀλλήλων ἐχώρησαν, ὡς δοκεῖν συνδεδέσθαι ἱμάντων ἢ σχοινίων στερρῶν δίκην, οἷς τὰ πέρατα δεσμωτικῶς ἑνωθέντα, οὔτε λύονται οὔτε ῥήγνυνται εἴπερ τείνονται, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον πυκνοῦνται εἰς ἄλυτον καὶ ἄρρηκτον. τὸ μέν, διὰ τὸ σφίγμα τοῦ δεσμοῦ. τὸ δέ, διὰ τὴν στερρότητα τῶν συνδεθέντων. δοκεῖ γοῦν αἴτημα προκεῖσθαί τι τοῖς ὁμηρίδαις, ἵνα νοοῖεν τὴν ἐν τοῖς τρωσὶ καὶ τοῖς ἀχαιοῖς ἔριν καὶ μάχην, οὕτω συναφθῆναι καὶ κατὰ τῶν πολεμούντων ταθῆναι, ὡς μήτε αὐτὰς ἔχειν λύεσθαι ἢ ῥήγνυσθαι, μήτε τοὺς πολεμοῦντας δύνασθαι ἢ κατὰ εἰρήνην ἀπολύεσθαι, ἢ κατὰ ῥώμην ῥηγνύεσθαι, ἀλλὰ μένειν συνημμένους ἐφ' ἑνὸς ὡς ἐν δεσμῷ διὰ τὸ ἰσοπαλές. ἔστι δὲ τὸ ἐπαλλάξαντες, ἀντὶ τοῦ συνάξαντες, συνδήσαντες, συνάψαντες, ὅθεν φασὶν ὁ μουσικὸς Ἀριστόξενος πλεονάζει τῇ τοιαύτῃ λέξει ἐπηλλαγμένα λέγων, τὰ συνημμένα. δῆλον δὲ ὅτι τὸ πέρας καὶ τὸ ἐπαλλάξαι καὶ τὸ τανύσαι, καὶ τὸ ἄρρηκτον καὶ τὸ ἄλυτον, ἐπὶ ἁμμάτων κυριολεκτοῦνται, καὶ ὅτι ὥσπερ οὐ μόνον πεῖραρ ποιητικῶς ἀλλὰ καὶ πέρας, ἐξ οὗ ἡ κλίσις τοῦ πείρατος καὶ πέρατος, οὕτω νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ, φρείατα μακρὰ νάουσι. καὶ ὅτι ἐπαλλάξαι τὸ συνδῆσαι λέγει, διὰ τὴν τῶν περάτων ἐπαλλαγὴν ἐν ᾧ οὕτω καὶ οὕτω εἰς δεσμὸν κάμπτεσθαι. ποιητὴς δ' ἂν εἴποι γνάμπτεσθαι, ὅθεν καὶ ἀναγνάμψαι δεσμὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἀναλῦσαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἡ μὲν ἐκ τῆς κόνεως πρὸ ὀλίγου παραβολή, σύγχυσιν μάχης ἐδήλου, καὶ τὸ ἁπλῶς δι' ἀλλήλων ἥκειν τοὺς μαχομένους, ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ ἀλύτως δι' συνδεδέσθαι αὐτούς, ἐμφαίνεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀσφαλὲς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ ἔχει, ἀπὸ τῆς πρὸ μικροῦ ῥηθείσης, ἔνθα ὁμόσε εἶπε τὴν μάχην ἐλθεῖν. ἡ γὰρ ὁμόσε ἐλθοῦσα, δῆλον ὅτι συγκέχυται καὶ διὰ τοῦτο ἐπήλλακται. διὸ οὐδ' ἀπεικὸς κατὰ τὸ πρὸ ὀλίγον ὁμὸν νεῖκος, οὕτω καὶ ὁμοίϊον ἐνταῦθα ῥηθῆναι πόλεμον, τὸν οὕτως ὁμόσε ἐλθόντα. ὁ δὲ νῦν ἄρρηκτος πόλεμος, οὐδ' ἂν ἔχοι τινὰ ῥηξήνορα, οὐδὲ κυριολεκτηθείη ἂν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐρράγη πόλεμος. Τὸ δὲ ἄλυτον, καὶ τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν, ἀντιθετικῶς ἐρρέθη, ἀντίκειται γὰρ τῷ ἀλύτῳ τὸ λυόμενον. Ὅτι μεσαιπόλιον ἐνταῦθα τὸν ἰδομενέα ἱστορεῖ. καὶ ὅμως δυνάμενον τοὺς ἐναντίους φοβεῖν. ἔστι δὲ μεσαιπόλιος, ὁ μήπω πάντῃ πολιός, ἀλλ' ὑπερβὰς μὲν τὸν ἀκμαῖον, παραγγείλας δὲ καὶ εἰς ὑπέρακμον, ἢ καὶ ὠμογέροντα, καὶ μέσως πως ἔχων τῶν πολιῶν, ὡς οἷα μιξόθριξ κατὰ τὸ ὑποπόλιον. παραγωγὴ δὲ αὐτοῦ, ὡς ἀλλαχοῦ τέθειται, κατὰ τὸ Πυλαιμένης. καὶ Τιθαιβώσσειν, καὶ Ἰθαιμένης, καὶ ἰθαιγενής, καὶ Κλυταιμνήστρα καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι κἀνταῦθα Ὅμηρος ἱστορίαν ψυχαγωγικῶς παρενείρων, λέγει ὡς Ὀθρυονεὺς καβησόθεν ἔνδον ἐών, νέον πολέμοιο μετὰ κλέος ἤλυθεν, ᾔτεε δὲ πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην κασάνδρην ἀνάεδνον. ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον, ἐκ τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας ἀχαιῶν. τῷ δ' ὁ γέρων πρίαμος ὑπέσχετο καὶ κατένευσε δωσέμεναι, τὸ τῆς ἀλαζονείας πέρας καραδοκῶν. ὁ δέ, μάρνατο ὑποσχεσίῃσι πιθήσας, ταῖς τοῦ πριάμου. βαρβαρικὸν δέ φασι τὸ ἐπὶ μισθῷ στρατεύειν καὶ χωρὶς ὑποσχέσεως μὴ συμμαχεῖν. οὐκ ἔμφρονος δὲ ἀνδρὸς οὐδὲ τὸ μὴ ὡς βασιλικήν, ἀλλ' ὡς εἶδος ἀρίστην τὴν κασάνδραν ζητεῖν. ὅπου γε καὶ οἱ ἀκολαστότατοι μνηστῆρες παρ' ἕλλησιν, ἕνεκα τῆς κατὰ Πηνελόπην ἀρετῆς ἐριδαίνουσι καὶ οὐ διὰ κάλλος ἁπλῶς. Κάβησος δέ, πόλις ἑλλησποντίς, ἢ θρᾴκης τῆς κατὰ τὸν αἷμον. οἱ δέ, καππαδοκίας φασί, τὰ λεγόμενα κάβησα. τινὲς δέ, λυκίας, οἳ καὶ λύκον τὸν ὀθρυονέα φασί, καὶ σαρπηδόνος ἀδελφόν. τὸ δὲ ἔνδον ἐόντα, διαστολὴν ἔχει πρὸς τοὺς ἄλλως ὄντας ἔξωθεν τῆς καβήσου, ἤγουν ἐκ τῆς περιχώρου, οὐ μὴν ἔνδοθεν κατὰ τὸν ὀθρυονέα. τὸ δὲ εἶδος ἀρίστην, τινὲς τῶν παλαιῶν εἶπον ἀντὶ τοῦ ἀρίστην κατὰ σοφίαν, εἶδος νοήσαντες, τὴν τῆς μαντικῆς εἴδησιν. ὅθεν φασὶ καὶ ὁ ᾀδόμενος μάντις πολύϊδος ὁ κατὰ τὴν γραφὴν τῆς παραληγούσης διφορούμενος, ἐκ τοιαύτης σημασίας τὴν κλῆσιν εἴληφε. τὸ δὲ ἀνάεδνον τὴν κασάνδραν ζητεῖν, ὅ ἐστι μὴ διδόντα ἕδνα πρὸς ἐκείνην ὥς φασιν οἱ παλαιοί, γλίσχρου ἤθους καὶ χρημάτων ἥττονος. οὐδὲ γάρ οἱ ἄδικοι μνηστῆρες ἕδνων δίχα ἐγχειροῦσι τῷ ἔρωτι. ἕτεροι δέ, ἀναέδνον, τὴν ἄπροικόν φασι, διὰ τὸν πρὸς ἐκείνην ἔρωτα. ὡς ἕδνων λεγομένων οὐ μόνον τῶν ἀπὸ ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα πρὸ τοῦ γάμου δωρεῶν, ἀλλά ποτε καὶ αὐτῆς τῆς γυναικείας προικός, ὥς που καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται, ἧς δίχα ζητεῖ τὴν κασάνδραν κατὰ ἔρωτα ὀθρυονεύς. διὸ καὶ ἐεδνωτὰς παρακατιὼν ἐρεῖ τοὺς πενθεροὺς ὁ ποιητής, ὡς ἕδνα διδόντας τοῖς γαμβροῖς. γίνεται δὲ τὸ ἀνάεδνον, ἐκ τοῦ ἕδνον, καὶ κατὰ στέρησιν ἄεδνον. καὶ ἐν ἐπιτάσει, ἀάεδνον, ἤγουν λίαν ἄπροικον. καὶ ἐπενθέσει τοῦ νῦ πρὸς κώλυμα χασμῆς ἀνάεδνον. τοιοῦτον καὶ τὸ γνωστόν, ἄγνωστον, ἀάγνωστον. καὶ διὰ τοῦ νῦ, ἀνάγνωστον. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας, μηδὲν ἐθέλειν ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον ἤγουν λίαν ἄγνωστον. ἑτεροῖος αὐτὸς ὢν πρὸς τὸν εἰπόντα, λάθε βιώσας. δῆλον δ' ὅτι ἕδνον μέν, ἁπλοῦν ἐστιν. ἐέδνον δὲ ἀφ' οὗ καί οἱ ἐεδνωταί, πρόσθεσιν ἔχει κατὰ τό, ἔρση ἐέρση. τὸ δὲ μέγα ἔργον, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ μάχης ἐρρέθη, προαναφωνητικῶς νῦν κεῖται, ὡς τοῦ ὀθρυονέως μὴ ἀνοίσοντος τὸ οὕτω μέγα. Ὅρα δὲ καὶ τό, ὁ γέρων πρίαμος, ἠθικῶς ῥηθέν, σύνεσιν τινὰ

αὐτῷ

αὐτὸ τοῦτο μαρτυρεῖ, ἐπεὶ καὶ φονίμου ἦν, ἐννοήσασθαι ὡς ἢ πίπτει Ὀθρυονεύς, καὶ γέγονεν οὐδέν, ἢ διώκει τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἄξιός ἐστι ληφθῆναι γαμβρός. Ὅτι τὸ μὲν μακρὰ βιβάσθων, ἐν ἄλλοις ῥηθέν, σύντονον ἁπλῶς κίνησιν σημαίνει, ἐνταῦθα δὲ τὸ ὕψι βαίνειν, ἄλλο τι δηλοῖ. φησὶ γοῦν, τὸν βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών, ἤγουν πηδῶντα ἐνθουσιωδῶς. ἴσως δὲ καὶ κατά τι ὀρχήσεως εἶδος ἐνόπλιον. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν βολὴν γενναίαν εἶναι ὁ ποιητὴς ἱστορῶν, ἐπάγει. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκε. μέσσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε, δούπησεν δὲ πεσών. Ὅτι πατὴρ ὢν Ὅμηρος καὶ κωμῳδίας καθὰ καὶ τῶν ἄλλων ῥητορικῶν εἰδῶν, ἐν Ὀδυσσείᾳ μὲν πλεονάζει, καὶ ἀφειδέστερον ἢ καὶ αὐθαδέστερον χρᾶται αὐτῇ, οἷα καὶ χορηγούντων αὐτῷ τῶν ἐκεῖ προσώπων ὕλην γελοιασμοῦ, διὰ τὸ τῆς ποιήσεως ἐκείνης ἠθικώτερον. ἡ δὲ Ἰλιάς, πολὺ ἔχει τὸ ἡρωϊκὸν καὶ σεμνόν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ γελᾶν, καὶ μᾶλλον κατὰ τοὺς πολέμους, καὶ μάλιστα νῦν ἔνθα ἔφη μάλα θρασυκάρδιον εἶναι τὸν γηθήσοντα. Ὅμηρος μέντοι τεχνικῶς μιγνύων τὰ ἄμικτα, παρεῤῥίπτει καὶ ἐνταῦθά τινας ἀστεϊσμοὺς ἐκ μεγαλαυχίας ἡρωϊκῆς, οἳ τοῖς μὲν ἀκροαταῖς ἔξω βελῶν ἑστῶσι παρασύρουσι τὰ χείλη πρὸς μειδίαμα ὑπανοίγοντες. αὐτοῖς δὲ τοῖς τότε μαχομένοις ὑπανῆπτε τὸν θυμὸν ἐπὶ πλέον. καὶ ὡς ὁ ποιητής φησιν, ἄχος ἐγίνετο, καὶ θυμὸν ὄρινεν, ὅ ἐστιν ἐβάρυνε τὴν ψυχήν. Ἰδομενεὺς οὖν ἄρτι τὸν Ὀθρυονέα βαλὼν ὕψι ὡς ἐῤῥέθη βιβάντα, καὶ κτείνας, λέγει ἐπευχόμενος. Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης Πριάμῳ. ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν. καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν. δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ἄργεος ἐξαγαγόντες ὀπυιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν ἀμφὶ γάμῳ, ἐπεὶ οὔτοι ὡς ἐῤῥέθη ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν ἤγουν ἐσμέν. καὶ οὕτως εἰπὼν καὶ κατακύψας, ποδὸς εἷλκε τὸν Ὀθρυονέα κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, ὡς ἂν δῆθεν ἕποιτο εἰς τὰς νῆας. καὶ ὁ μέν, οὕτω χαριέντως καὶ λέγει καὶ ποιεῖ σαρκάζων καὶ δάκνων τοὺς ἀκροατὰς Τρῶας τοῖς σκώμμασι, τὸ δὲ πρᾶγμα, ἐκμαίνει τὸν προδεδηλωμένον μέγαν Ἄσιον καὶ ἀμύνει, φησὶ γοῦν. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ, ἢ ἦλθεν ἐπαμύντωρ, πεζὸς πρόσθ' ἵππων, οἳ ἔπνεον κατ' ὤμων. καὶ βληθεὶς λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα παρὰ Ἰδομενέως, πίπτει καὶ αὐτός, ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς, ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τοῖς σκυθρωποῖς ἱλαρότητα συναναμίγνυσιν, ἐμβριθείας οὐκ ἀπηλλαγμένην. ἐν δὲ τῇ βῆτα, καθαρῶς ἱλαρύνεται, καὶ τὸ κωμικὸν ἀπαρακαλύπτως ἐμφαίνει, κατακερτομῶν εἰς τὸ γελοῖον Θερσίτην. ἐφ' ᾧ καὶ οἰκτρὰ παθόντι, πάντες ἱλαρυνθέντες νόμῳ κωμῳδικῷ ἡδὺ ἐγέλασαν. καὶ τοῦτο μέν, τοιοῦτον. τοῦ δὲ ἀνωτέρω ῥηθέντος εἴδους, ἤγουν τοῦ πρὸς ὀργὴν χαριεντισμοῦ, ἐστὶ καὶ ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ Δηϊφόβου λόγος, ἐν ᾧ ἐρεῖ ὡς οὐ μὴν ἄτιτος ὅ ἐστιν ἄτιμος ἢ ἀτιμώρητος κεῖται Ἄσιος. ἀλλά ἕ φημι εἰς Ἄϊδος περ πυλάρταο κρατεροῖο ἰόντα, γηθήσειν κατὰ θυμόν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν τουτέστιν ὁδηγὸν ὡς εἰς ἀσυνήθη ὁδόν, τὸν Ὑψήνορα, ὃν ἀνεῖλε δηλαδὴ ὁ Δηΐφοβος. τῆς δ' αὐτῆς ἰδέας ἐστί, καὶ ὁ μετὰ ταῦτα κατά τινα μέθοδον ἀμοιβαίαν, λόγος τοῦ Ἰδομενέως, ἀνελόντος τρεῖς Τρῶας, εἶτα ἐρωτῶντος ἐν εἰρωνείᾳ τὸν Δηΐφοβον, εἰ καλῶς οἱ Ἕλληνες χρῶνται τῇ λογιστικῇ καὶ ὀρθῶς στοχάζονται, ἀντάξιον εἶναι τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς πεσεῖν. ἐρεῖ γὰρ ἔκπαγλον ἐπευξάμενος καὶ μακρὸν ἀΰσας. Δηΐφοβε, ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως, ἤγουν ἁπλῶς οὕτως ἢ μάτην. ὅπερ καὶ θεραπεία ἐστὶ τοῦ τοιούτου ἐρωτηματικοῦ ἀστεϊσμοῦ. οἱονεὶ γάρ φησιν ὡς οὐκ ἂν Ἰδομενεὺς ἐκερτόμει, εἰ μὴ Δηΐφοβος ἠλαζονεύετο. οἷς ἐκεῖ ἐπάγει βαρέως Ἰδομενεὺς καὶ τό, δαιμόνιε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο. οἱονεὶ λέγων, ὡς εἰ μὴ ἄξιοι τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐλθὲ καὶ αὐτὸς πεσούμενος τέταρτος. εὑρήσει δέ τις καὶ ἄλλα τοιαῦτα περιϊών, οὐκ αὐτόχρημα γελοιαστικά, ὁποῖα δ' ἄν τις εἴποι ἀνὴρ πάσχων ὡς εἰπεῖν θυμόγελων. Ὅρα δὲ ὡς οἱ πολέμιοι ἐν Τροίᾳ τὰ ἑκατέρων περιειργάζοντο ἀπό τε συνήθων πευθήνων, καὶ ἀπ' αὐτομόλων, καὶ ἀπὸ αἰχμαλώτων ὡς εἰκός. ἐντεῦθεν γὰρ πάντως καὶ Ἰδομενεὺς τὴν τοῦ Ὀθρυονέως οἶδεν ἀλαζονείαν, καὶ τὴν τοῦ Πριάμου ὑπόσχεσιν. καὶ οὐδὲν ἀπεικὸς πεφημίσθαι τὸν Ὀθρυονέα τοῖς Τρωσὶ μέν, ἐπὶ νίκης ἐλπίδι. τοῖς δ' Ἀχαιοῖς, ἐπὶ ἀβελτηρίᾳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὰ κατὰ Ὀθρυονέα καὶ Πρίαμον καὶ Κασσάνδραν φθάσαντα πρὸ βραχέων πλατύτερον ῥηθῆναι, ἀπεστένωσε τεχνικῶς ὁ ποιητὴς ἐπὶ Ἰδομενέως ἐν οὐδὲ ὅλοις δυσὶ στίχοις, εἰπών. ὅσσ' ὑπέστης Πριάμῳ, ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ αἰνίζομαι, ὁμοίως πέφηκε τοῖς πολεμίζω, προκαλίζω, νεμεσίζω. Τὸ δὲ τελευτήσεις, ταυτόν ἐστι τῷ, τελέσεις. ὥσπερ καὶ τὸ ὑπέστης, ὅμοιον τῷ, ὑπέσχου. ὅθεν διὰ τὴν ἰσοδυναμίαν, ἐπήγαγεν, ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν. ὡς εἴπερ, ὑποστάντες τελευτήσαιμεν. προεπιμήσατο δὲ τοῦ ὑπέστης, τὰ ἐκ τοῦ ὑπέσχετο, διὰ σαφήνειαν. δὶς μὲν εἰπὼν τὸ ὑπέσχετο δίχα γε τοῦ ὑποσχόμενοι καὶ ὑποσχεσίῃσιν, ἅπαξ δὲ τὸ ὑπέστης. Τὸ δὲ δοῖμεν, γεννητικόν ἐστι τοῦ δοῖεν ἀποβληθέντος τοῦ μ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ γνοῖεν, καὶ εἶεν καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ ὀπυίειν, οἱ μὲν παλαιοὶ παρὰ τὸ διὰ ὀπῆς ὕειν γίνεσθαί φασιν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ἔστι δὲ εἰπεῖν, καὶ ὅτι παρὰ τὴν ὄπιν ὃ δηλοῖ τὴν ἐπιστροφὴν γίνεται καὶ τό, υἱός, ἐπειδὴ ὁ γάμος ὀπίζεται, ὅ ἐστιν ἐπιστρέφεται τεκνοποιΐας. ᾧ τοῦ υἱοῦ ὀνόματι, ὡς ἐκ μέρους, συνεπινοουμένης καὶ θυγατρός. διὸ οὐδὲ εἶχε μέλλοντα τὸ ὀπυίειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τὸ μηδέποτε μετὰ τὴν υ δίφθογγον εὑρίσκεσθαι σύμφωνον. Τὸ δέ, σὺν ἡμῖν Ἴλιον ἐκπέρσῃς, ἀστείως ἔχει ὡς δῆθεν κεφάλαιον ὂν ἐκ τοῦ δυνατοῦ.

δοκεῖ γὰρ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν Τρωσί, μέγα ἔργον ὑπέχου καὶ οὐ δυνατὸν τὸ μόνος ἐκ Τροίας ἀπῶσαι τοὺς Ἀχαιούς. ἡμεῖς δέ, ῥᾷόν τι ἐθέλομεν τὸ σὺν ἡμῖν ἐκπερθῆσαι τὴν Ἴλιον. Τὸ δὲ ἕπευ, εἶχε μὲν καὶ ἕπου ῥηθῆναι κοινότερον. προετιμήθη δὲ ἄλλως ὡς ποιητικώτερον, βαρέως δὲ ῥηθέν, ἔχει τι καὶ γλυκύτητος ἀφελοῦς, κατὰ τό, ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησε. νεκρῷ τι ἐνταῦθα ἐπιφωνήθη τό, ἀλλ' ἕπευ ὦ Ὀθρυονεῦ, ὡς εἰ καὶ ζῶν ἦν.

Τὸ δὲ συνώμεθα, ἔστι μὲν τριβικὴ λέξις, δηλοῖ δὲ τὸ συνθώμεθα. μᾶλλον δὲ συμβῶμεν, ἀπὸ τοῦ συνιέναι. καὶ γίνεται ἀπ' αὐτοῦ ἡ συνημοσύνη, ὃ δηλοῖ συνθήκην ἢ συμβίβασιν. Τὸ δὲ ἀμφὶ γάμῳ, ἤγουν περὶ γάμου, καινότερον ἔχει τὴν ἀμφί πρόθεσιν συντεταγμένην δοτικῇ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὀψὲ μὲν φρονεῖ τὸ δέον ὁ ῥηθεὶς Ἄσιος, οὐ μὴν εἰς τὸ παντελές. οὐδὲ γὰρ ἔξω τοῦ τείχους τοὺς ἵππους ἀφίησιν, ἀλλ' αὐτοὺς μέν, πεζὸς πρὸ αὐτῶν ἔρχεται. τοὺς δέ, πνείοντας ὡς ἐρρέθη κατ' ὤμων εἶχεν ἡνίοχος θεράπων. οὐ γὰρ ἀποστῆναι ἐθέλει τῶν ἵππων, πάνυ ἐπτοημένος περὶ αὐτούς. Τὸ δὲ πνείειν κατ' ὤμων, ταυτόν ἐστι τῷ καταπνέειν τὰ μετάφρενα. ὅπερ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἀνδρῶν τρεχόντων, οὕτω φράζει. κὰδ δ' ἄρα κεφαλῆς ἔχεν αὐτμένα, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τοῦ στόματος πνοήν. ἐν δὲ τῷ, λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, δηλοῦται ὡς μετὰ τὸν ἀνθερεῶνα, εὐθὺς ὁ λαιμός. Ἰστέον δὲ ὅτι λαιμὸς ὁμωνύμως τῷ μέρει τοῦ σώματος, λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἰδιωτικῶς φάσει ζωγραφικῇ, λαιμίον λεγόμενον. λέγεται γὰρ ὅτι κατὰ τὴν ἐν μέσῃ Πελοποννήσῳ μεγάλην πόλιν, ἣν καὶ κρομυοφόρον ἡ ἱστορία οἶδε, κατὰ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος θρόνον ἦν ἀπομεμιμημένος διὰ γραφῆς, λαιμός, ἔχων γυναικὸς μορφήν. δοκεῖ δὲ ἐκεῖνος ὁ λαιμός, ἐπίσημος γενέσθαι εἴπερ ἱστορίας ἠξίωται. Τὸ δὲ ἤριπε, καιρία λέξις ὡς ἐν ποιήσει, διὸ καὶ διασκευάζει αὐτήν. θέμα δὲ αὐτοῦ, τὸ ἐρείπω. καὶ γίνεται ἐκεῖθεν μὲν τὸ ἐρείπιον. ἐκ ταύτης δέ, τὸ ἐριπῶ. ὁμοίως τῷ, ἔτυχον, τυχῶ. ἔτυπον, τυπῶ. ἔστιβον, στιβῶ. ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀστίβητος. ἔστιχον, στιχῶ. ἐξ οὗ τὸ ἐστιχόωντο. ἀχερωΐδα δέ, τὴν λεύκην καλεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀχέρων, ὃς ἦν ἐν ᾅδου ποταμὸς κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ κείμενον μῦθον. φασὶ γὰρ Ἡρακλέα ἐκεῖ διὰ τὸν Κέρβερον κατελθόντα, καὶ ἰδόντα τὸ φυτόν, καὶ τῆς εὐφυΐας θαυμάσαντα, στεφανώσασθαί τε καὶ ἀναγαγεῖν καὶ ἡλίῳ δεῖξαι. ὡς ἄκαρπος δὲ ἡ ἀχερωῒς τῷ ᾅδῃ ἀνάκειται. διὸ ἰτέαι τε καὶ αἴγειροι τὸν τῆς Περσεφόνης πληροῦσι λειμῶνα. ἕτεροι δέ, ἀντὶ τοῦ ἀχερωῒς, ἀχελωῒς γράφουσιν, ὥς ἄν τις εἴποι ὑδατοτρεφής. ὡς ἀχελώου λεγομένου παντὸς ὕδατος, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. καὶ νοοῦσιν ὡς αὐτοὶ βούλονται, ἀχελωΐδα τὴν αἴγειρον ὡς ὕδασι χαίρουσαν. ᾗ καλῶς εἰκάζεται ὁ καθ' Ὅμηρον μέγας Ἄσιος. Βλωθρὴ δὲ πίτυς ὥς φασιν οἱ παλαιοί, κατὰ Τυρρηνοὺς μέν, ἡ ηὐξημένη ἢ εὐαυξής. ὑψηλὴ δὲ κατὰ Βοιωτούς, ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς αἰθέρα, μολοαιθρή τις οὖσα, καὶ ἐν συγκοπῇ ἢ ἐκβολῇ μὲν τοῦ μῦ, ἀντιβολῇ δὲ συνήθει τοῦ β' διὰ τὸ εὔφωνον, βλωθρή. Ἀρκάδες δέ, βλωθρὴν τὴν ἁπαλήν φασι. Μάγνητες, τὴν φλοιοβαρῆ. Δρύοπες, τὴν τραχεῖαν, Καρύστιοι, τὴν σκληράν. παρατετηρημένως δέ φασιν Ὅμηρος καὶ οἰκείως ἑκάστοις τὰς κλήσεις ἐπιτιθείς, λέγει δρυσὸς ὑψικόμοις. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. πίτυν βλωθρήν. μελίης τανυήκεας ὄζους. αἰγείροις ὑδατοτρεφέας. τανύφλοιον κράνειαν. τὸ δὲ νεήκεσιν, οἱ μέν, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἠκονημένοις. οἱ δέ, τοῖς ἔχουσι νέαν ἀκήν, ὅ ἐστιν ἀκμὴν καὶ ὀξύτητα. διὸ φασὶ καὶ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ προϊόντα ἐκ συνθέσεως ἀρσενικὰ εἰς ης ἐπιθετικά, ὀξύνονται ὅταν ἔχωσιν οὐδετέρου παρασχηματισμόν, καὶ τὴν γενικὴν περατουμένην εἰς ους. οἷον τύχη, εὐτυχής. διότι τὸ μὲν οὐδέτερον, εἰς ες. ἡ δὲ γενική, εἰς ους. πύλη, εὐρυπυλής. διότι εὐρυπυλὲς τὸ οὐδέτερον ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ ἡ γενική, εὐρυπυλοῦς. ἐχρῆν οὖν φασιν ὀξύνεσθαι καὶ τό, νεήκης, ἔχει γὰρ θηλυκόν τε τὴν ἀκὴν προϋπάρχον, καὶ οὐδέτερον εἰς ες, καὶ γενικὴν εἰς ους. ἀλλ' ἡ παράδοσις βαρύνει αὐτό, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ, εὐμήκης, καὶ μεγακήτης, καὶ τῶν τοιούτων. βαρύνεται δὲ ὁμοίως καὶ ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. Τὸ δὲ νήιοι, διὰ πολυπειρίαν ἔγκειται τῇ παραβολῇ, ὡς ἂν εἴη γνωστόν, τὴν πίτυν εἶναι καὶ νηυσὶ χρήσιμον. εἰ δ' ἴσως καθάπερ ἐπὶ δρυός, οὕτω καὶ ἐπὶ ἀχερωΐδος χρὴ νοῆσαι τό, νήιοι εἶναι, εἴη ἂν τοῦτο καλοῖς εἰς ναυτιλίας φόβον διὰ τὸ κακοσύμβολον, οἷα τῆς νηὸς ἀχερωΐδι συγκροτουμένης τῇ παρωνυμουμένῃ τῷ Ἀχέροντι. ἀναγκαίως δὲ πρὸ τοῦ, νήιοι, κεῖται ὑποδιαστολή, ἵνα μή τις οἴηται τοῦ νῦ ὠκειωμένου τῇ ὄπισθεν συλλαβῇ, λείπεσθαι μετ' αὐτήν, τό, ἤιοι εἶναι, ὅ ἐστι βρῶμα, ἢ ἄχυρον. Ὅτι Ἄσιος ὑπὸ Ἰδομενέως βληθείς, καὶ πεσὼν ὡς ἐρρέθη, πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, κατὰ δρῦν μακρὰν δηλαδὴ ἢ πίτυν τὰς ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ. βεβρυχὼς ὡσεὶ καὶ λέων ἴσως, ἢ καὶ κατά τινα τραχεῖαν ἐρυγὴν ταύρου ἐρυγμήλου, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης, ἤτοι ἀπρὶξ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. καὶ ἔστι φασὶ τοῦτο, ἐναργὲς εἴδωλον ἥρωος ἐν αὐτῷ τῷ θυμῷ τὴν ψυχὴν ἀφιέντος, καὶ διὰ τοῦτο βρυχωμένου ὡς εἴρηται. καὶ ἐν τῷ σφαδάζειν, δραττομένου γῆς πεφυρμένης τῷ αὐτοῦ αἵματι, ἢ οὐδὲν οἱ ἵπποι ὤνησαν, οἳ καταπνείοντες τῶν ὤμων, εἵποντο. καὶ ἴσως ἐμπαίζων ὁ ποιητὴς εἶπε τό, πρόσθεν ἵππων καὶ δίφρου ἔκειτο. ἐχρῆν γάρ, μὴ ἵππους ἀλλ' αἰχμητὰς ἄνδρας ἔχειν ἐφεπομένους, οἳ καὶ ἀμφιβάντες, περιεσώσαντο ἂν αὐτὸν κινδυνεύοντα. Ὅτι δὲ βεβρυχέναι λέγεται κατὰ ὀνοματοποιίαν καὶ ἐπὶ ὕδατος, ἀντὶ τοῦ βλύζειν ἢ βρύειν κατὰ τό, ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, ἐκ πηγῆς δηλαδή, φανεῖται ἀλλαχοῦ. καλεῖ δὲ καὶ τὸν δίφρον τοῦ Ἀσίου προϊών, εὐεργέα, περιέργως. αὐτός τε γάρ φασι μέγας καὶ οἱ ἵπποι αὐτῷ καλοί, καὶ ὁ δίφρος εὐεργής.

Οὐ καὶ ὁ τοῦ Ἀσίου ἡνίοχος, ἀλαζὼν ἔοικέ πως καὶ ἀνόητος εἶναι, ἀκαταμάχητον τὸν δεσπότην οἰόμενος.

νος. διὸ πεσόντα ἰδὼν, ἔπαθε τὰς φρένας. φησὶ γὰρ, ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν. ὅπερ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. οὐδ' ἐτόλμησε δηΐων χεῖρας ἀλύξας, ἵπποις στρέψαι, οἷα δὴ ἐκπληγεὶς φρένας, ἀλλ' Ἀντίλοχος δουρὶ μέσον περόνησε τυχών. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ χάλκεος. καὶ ἑξῆς ὡς ἐπὶ Ὀθρυονέως εἶπε ταυτολογικῶς, τοὺς ἵππους ἐξήλασε ζωὸν εἰς Ἀχαιούς. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἐξεπλήγη φρένας. καὶ τὸ, οὐδ' ἐτόλμησεν ἵππους στρέψαι, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ θελχθῆναι τὸν ἡνίοχον, ὃ δὴ λέγειν εἴωθεν ἐπὶ τῶν τοιούτων ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. ὁ δὲ τοιαῦτα πάσχων, τὰς βλαβῆναι φρένας λεχθείη ἂν, ἢ ἐκπλαγεὶς εἶναι, ὡς τὸ, τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε. στῆ δὲ ταφών. ὅπερ που ἐρεῖ ἐπὶ Πατρόκλου. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ ἐκπλήγη, κριτικῶς πέφρασται. τὸ γὰρ κοινὸν, ἐξεπλάγη λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. καὶ ὅτι ἔκ τινος τοιαύτης ἐννοίας πεποιῆσθαι δοκεῖ καὶ τὸ, ἐκπλαγότατ' ἀνδρῶν, ἵνα δηλοῖ τὸν ἐκπληγέντα τὰς φρένας. καὶ ὅτι φρένας, οὐ τὸ σωματικὸν λέγει μέρος, ἀλλὰ τὸ ἐκεῖθεν ἐνέργημα. φρένας μὲν γὰρ τὸ μόριον, ἔχει ὁ ἡνίοχος, οὐ φρονεῖ δὲ ὡς πάρος. καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἐτόλμησε δηΐων χεῖρας ἀλύξας ἵπποις στρέψαι, ἀνέστραπται ὁμοίως τῷ, ὁ δὲ, χασσάμενος πελεμίχθη. ὡς γὰρ ἐκεῖ ὀρθὸν τὸ, πελεμιχθεὶς χάσσατο, οὕτω καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν χρὴ, ὡς οὐκ ἐτόλμησεν ἵπποις στρέψας, ὑπαλύξαι τοὺς ἐχθρούς. Τὸ δὲ μέσον περόνησεν, ἐκ μικροπρεποῦς πράγματος μέγα τι δηλοῖ. ἀπὸ γὰρ τῆς κατὰ περόνην διελάσεως, ἡ κατὰ τὸ δόρυ ἐνταῦθα τέτραπται. Ὅτι ἐνταῦθα μὲν Ἰδομενεὺς ἠλεύατο βολὴν δόρατος, κρυφθεὶς ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, καὶ ὑπ' αὐτῇ συσταλείς. φησὶ γὰρ ὅτι τὸ ἐκρύφθη ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ, καὶ ὅτι ὑπ' αὐτῇ πᾶς ἤτοι ὅλος ἐάλη ὅ ἐστι συνεθλίβη, συνεστράφη. Τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος. καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν, ἔγχεος. καὶ μιμεῖται φασὶ διὰ τοῦ ἄϋσεν, ἐλαφρὸν μὲν ψόφον ἀσπίδος, ἐπὶ πολὺ δὲ παραταθέντα. καὶ οὕτω μὲν Ἰδομενεὺς ἐκκλίνει τὴν βολήν. ἕτερος δέ που, κατακρύπτει τὸ δ' ἐξόπισθεν δόρυ μακρὸν ἐνσκήπτει τῇ γῇ. Ἕκτωρ δέ που, ἀλεύατο, ἕζετο γοῦν προϊδών, ἄλλος δέ τις ὑπαιθα λιάσθη καὶ ἀλεύατο κῆρα λικριφὶς ἀΐξας. οὕτω ποικίλος καὶ ἐν τούτοις ὁ ποιητής. ἀλλαχοῦ μέντοι, ἁπλῶς οὕτω φησίν. ἄντα ἰδὼν ἀλεύατο, μὴ προσθεὶς καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀποφυγῆς. Τὸ δὲ ὑπ' ἀσπίδι, ἀττικὸν καὶ αὐτὸ, τὸ μέντοι κοινὸν, ὑπ' ἀσπίδα. Τὸ δὲ ἐάλη, ποιητικὴ καὶ αὕτη λέξις, ἀσυντελὴς τοῖς γράφουσι καταλογάδην, γίνεται ἀπὸ τοῦ εἴλω, οὗ παθητικὸς ἀόριστος ἰωνικὸς ἄλην, καὶ ἐξ αὐτοῦ πλεονασμῷ τοῦ ε τὸ ἐάλη. ἢ κοινῶς, ἥλην ἥλης ἥλη, καὶ διαλύσει, ἔαλη ὡς ἔαγη. ὃ συγγενές ἐστι τῷ, ἐκρύφθη, οἷα συντελοῦν εἰς κρύψιν. Τὸ δὲ, καρφαλέον ἄϋσεν ἤγουν ξηρὸν, ὅπερ προϊὼν σαφέστερον φράζει ἐπὶ θώρακος εἰπὼν ὅτι αὖον ἄϋσεν, ἐνεργεστάτην ὀνομασίαν φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς τοῦ δόρατος πληγὴν μὲν οὐ ποιήσαντος, ἐπιπολῆς δὲ δραμόντος, καὶ ξηρόν τι ψοφήσαντος. ἐν τούτοις δὲ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἰδομενέως δινωτήν τε λέγει καὶ κανονωτήν. φησὶ γάρ. τὴν ῥινοῖσι βοῶν, καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε, δύο κανόνεσσ' ἀραρυῖαν. οὐ γὰρ ἐχίαζον φασὶν αὐτὴν ὀχάνοις ὡς νῦν γίνεται. ἀλλ' ἦσαν ἀντὶ πόρπακος οἱ κανόνες οὓς χρυσοῦς εἶχεν ἡ τοῦ Νέστορος ἀσπίς. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐπεὶ οὐ πόρπακας εἶχον αἱ ἀσπίδες ἀλλὰ τελαμώνων ἤρτηντο, διὰ τοῦτο πρὸς τὸ κατευθύνειν αὐτὰς, ἐχρῶντο δισοὶ κανόσι. τινὲς δὲ τοὺς κανόνας, ῥάβδους ἑρμήνευσαν καὶ ῥαφάς. Ὅρα δὲ τὸ, κρύφθη, φιληθὲν ὂν τῇ ποιήσει μᾶλλον ἤπερ τὸ κρύβη, οὕτω δὲ καὶ τὸ, βλαφθεὶς καὶ στρεφθεὶς καὶ θρεφθεὶς, προτιμότερα τοῖς ποιηταῖς τοῦ βλαβεὶς καὶ στραφεὶς καὶ τραφεὶς εἶναι δηλοῦνται ἀλλαχοῦ, διάπερ μέτρου χρῆσιν, καὶ ὅτι κάλλιον παρ' αὐτοῖς ἡ καίριος τραχυφωνία τῆς ἁπλῶς, ἐν προφορᾷ λόγου λειότητος. δινωτὴ δὲ, ἡ πάντοσε ἴση τουτέστι περιφερὴς, ὡς εἴπερ τὴν τορευτή, δῖνος γὰρ ὁ τόρνος ἐξ οὗ καὶ τὸ δινῶ δινήσω ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων. καὶ ἐν τρίτῃ τὸ δινῶ δινώσω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ ὑπέρπτατο. σφοδρὰν δηλοῖ δόρατος ἄφεσιν καθ' ἣν ὑπερπετασθῆναι τῆς ἀσπίδος λέγεται ὡς εἰ καὶ πτερόεν βέλος ἦν. φανερὸν δ' ὅτι καὶ πτάσθαι λέγεται κατὰ χρόνον μέσου ἀορίστου πρώτου, ἐξ οὗ τὸ ἔπτατο. καὶ πτέσθαι δὲ ὡς τυπέσθαι. οὗ προϋπόκειται τὸ ἔπτομαι καὶ ἀνέπτομαι. ὅτι δὲ τοῦ τρέχω ἐνεστῶτος ὁ μέλλων θρέξω ἐστὶ, καὶ ὡς πολλαχοῦ ἡ τούτου χρῆσις, ἔκδηλόν ἐστιν. Ὅτι ἐπιτυχίαν βολῆς δηλοῖ τὸ, οὐδ' ἅλιον ἔγχος βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν ἀλλ' ἔβαλε τὸν δεῖνα. Ὅτι ἐν τῷ, οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖται Ἄσιος, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν ἤγουν συνοδοιπόρον ὡς προγέγραπται. Δηΐφοβος δὲ σαρκαστικῶς τοῦτο ἔφη βαλὼν Ὑψήνορά τινα ἑταῖρον Ἀντιλόχου. κρατερὸς μὲν ὁ ᾅδης ἐρρέθη, διὰ τὸ βίαιον. πυλάρτης δὲ, διὰ τὸ δυσεξίτητον, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ δυσόρατον, ὅθεν καὶ ἀΐδης ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. τοιούτους γὰρ αἱ ἀραρυῖαι πύλαι, οὔτε ἔσωθεν φυκταὶ, οὔτε ἔξωθεν ὁραταὶ τάχα ἐντὸς, ἡ δὲ ἁπλότης τοῦ πυλάρτου, ἣν ἐν τῷ, πύλας στιβαρῶς ἀραρυίας. ὅτι δὲ τοῖς ἥρωσιν ἔθος ἦν ἐν τοῖς κατὰ πολέμους φόνοις βαρέως σαρκάζειν, πρὸ ὀλίγων καὶ αὐτὸ εἴρηται. ἐν τούτοις δὲ καὶ ταυτολογεῖ ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἐπεί τε Δηϊφόβου, ἐπί τε Ἰδομενέως, τὸ, ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.

Ὣς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
Ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου.

Ὅτι πολλάκις ἡ λύπη, ἐμποδὼν καὶ εἰς τὰ πρὸ ἔργου γίνεται, καθὰ δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου ὁ Ἀντίλο-

Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάϊς καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντε.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα. ἵετο δ' αἰεὶ
Ἤ τινα τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι.
Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν ἀχαιοῖς.
Ἔνθ' αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
Ἥρω Ἀλκάθοον. γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο.
Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν ἱπποδάμειαν,
Τὴν, περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἐν μεγάρῳ, πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Κάλλεϊ, καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί, τοὔνεκα καί μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ.
Τὸν, τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινὼ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ' οὔτ' ἀλέασθαι.
Ἀλλ' ὥς τε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον
Ἀτρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Ἥρως Ἰδομενεύς. ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει.
Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ', ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Ἰδομενεύς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι,
Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως.
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμοῖο,
Ὄφρα ἴδῃς οἷος ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω.
Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε κρήτῃ ἐπίουρον.
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν
Σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι τρώεσσιν.

τίλοχος δηλαδή, ἀλλὰ θέων περίβη. τὸ διασαφητικὸν εὐθὺς ἐπενεχθὲν τὸ, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν. ἵνα ᾖ καὶ νῦν περιβῆναι τὸ στῆναι περί τινα πεσόντα, ἐπὶ σκέπῃ αὐτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος, δι' ἑνὸς κ' προεφέρετο παρὰ ἀθηναίοις καθά φησιν αἴλιος Διονύσιος. ὅθεν καὶ σακεύειν φησὶ τοὺς ὑλίζειν ὡς κρόδοτος, χρήμαθ' ὑποσακιζόμενοι. καὶ ὑποσακίζειν τοῦ ὁδοῦ, τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκου. Ὅτι νεκροφορίαν φάζει τὸ, τὸν μὲν, ἔπειτα ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι, φερέτην βαρέα στενάχοντε. κυριολεκτεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς μάλιστα τὸ φέρειν, ἐπὶ νεκροῦ λεχθέν. οὗ καὶ ἡ κλίνη, φέρτρον, ἀλλοῖόν τι οὖσα παρὰ τὸ φορεῖον. κεῖται δ' ἐν τούτοις, καί τις ἔχιος, καὶ ἕτερος ἀλάστωρ, ἑλληνικὰ κύρια ὀνόματα. ὅτι πάνυ πολλὴν προθυμίαν καὶ ὁρμὴν ἐν μάχῃ δηλοῖ τὸ, ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεὶ, ἤ τινα ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων τοῖς ἑαυτοῦ. Καὶ ὅρα ὅτι τὸ κτεῖναι, νυκτὶ καλύψαι φησίν, ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπεν ἀϊδι προϊάψειν. ὡς ταυτὸν ὂν μεταφορικῶς νύκτα τε καὶ ᾅδην εἰπεῖν. Ἰστέον δὲ ὡς τὸ μὲν, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, σκέπην δηλοῖ. τὸ δὲ νυκτὶ καλύψαι, θανατηρὰν σημαίνει ἐπίκρυψιν. οὐ μὴν καὶ τὸ, ἠέει καλύψαι, τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλὰ δήλωσιν ἔχει τοῦ πρὸς ὥραν ἀόρατον γενέσθαι τινά. τὸ δὲ ἔληγε μένος, οἱ μετὰ ὅμηρον, ἔληγε μένους ἐροῦσιν ἄν, τοιαύτῃ συντάξει χαίροντες. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἔληγε μένος, ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε. τὸ δὲ ἔληγε μένους, ἀντὶ τοῦ ἐπαύσατο. τὸ δὲ δουπῆσαι, παρακολούθημα τοῦ ἐν μάχῃ θανεῖν. ἐντεῦθεν δὲ ἡ κοινὴ γλῶσσα, ἐπὶ ζώων εἴληφε τὸ ψοφεῖν, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ, δεδουπότος οἰδιπόδαο. ὕπεστι δέ τι καὶ σεμνότητος ἐν τοῖς τοιούτοις, τῇ λέξει τοῦ δουπεῖν. ἐμφαίνει γάρ τι σώματος μέγεθος. τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐστὶ τὸ ἀποτελεῖν δοῦπον ὅτε καταρριφῶσι. δῆλον δὲ ὡς ὁ ἁπλῶς δοῦπος ἐπιταθείς, τὸν ἐρίγδουπον σεμνότερον συντίθησιν. ὅτι ὁ τοῦ αἰσυήτου υἱὸς ἥρως ἀλκάθοος, γαμβρὸς ἦν ἀγχίσαο ἐπὶ πρεσβυτάτῃ θυγατρὶ τῇ ἱπποδαμείᾳ, ἣν περὶ κῆρι φίλησεν, ἤγουν περισσῶς ἐφίλησεν, οὐ χείλεσιν ἀλλὰ ψυχῇ, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, ἡ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἐριῶπις, ἐν μεγάρῳ. πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην, ἤγουν κατὰ πάσας τὰς ὁμήλικας ἐκέκαστο κάλλει καὶ ἔργοισιν ἠδὲ φρεσί. τοὔνεκα καί μιν γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ. Καὶ ὅρα ὅτι παιδεύει ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ γονεῦσι πρὸς παῖδας πλείων ἡ εὔνοια δι' ἀρετήν, ἤπερ διὰ φύσιν. καὶ ἱπποδάμειαν γὰρ, οἱ αὐτοῦ, διὰ τὰς ἀρετὰς φιλοῦσιν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν οὐδὲ ὅλῳ ἑνὶ στίχῳ πᾶσαν ἐξέθετο γυναικὸς ἀρετήν, εἰπὼν κάλλει καὶ ἔργοις καὶ φρεσί, συντόμως φάσας ἤ-

περ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, ἐπειδὴ ὅπερ εἶπεν ἐκεῖ δέμας καὶ φυήν, ἐνταῦθα κάλλος ἔφη· συνελὼν ἐκεῖνα τὰ δύο ἐν λέξει μιᾷ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ ἄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ, ὑποτάσσουσί τινες προσγράφοντες στίχους τούτους. πρὶν ἀντηνορίδας τράφεμεν καὶ πανθόου υἷας, πριαμίδας θ' οἳ τρωσὶ μετέπρεπον ἱπποδάμοισιν. ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούρειον ἄνθος. ἵνα ᾖ ὁ ἀλκάθοος ἄριστος πρὶν γενέσθαι τοὺς ῥηθέντας. ὅτι δὲ καθὰ προεσημειώθη, ἐν πολλοῖς ἔπη ὁμηρικὰ ἐκ τῶν ἀντιγράφων λείπουσι, πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ λέγουσι καὶ ἀποδεικνύουσιν.

Ὅτι τὸ θέλγειν, πανταχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ προερρέθη, ἐκ τρόπου τινὰ δηλοῖ καὶ μετάθεσιν τὴν κατὰ φύσιν, δι' ἢ φόβον, ἢ λύπην, ἢ ἡδονήν, ἢ ἕτερόν τι πάθος ὑπερβάλλον. καὶ ὡς ἂν ἐκεῖνος μένῃ παθόντι τοιοῦτον, ὁ τοιοῦτος θέλγεσθαι λέγεται. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου θέλγειν καὶ τελχῖνας, ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐρρέθη, πλάττουσιν οἱ μῦθοι δαίμονάς τινας κακοποιοὺς καὶ οὐκ ἐπὶ καλῷ θέλγοντας. ὅθεν καὶ νῦν εἰπὼν ὅμηρος ὡς ἐδάμασεν ὑπὸ τῷ ἰδομενεῖ τὸν ἀλκάθοον ποσειδῶν θέλξας ὄσσε φαεινά, ἐφερμηνεύει λέγων, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. τοῦτο δὲ ἀναπτύσσων εἰς πλείω σαφήνειαν, ἐπιφέρει. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατο, οὔτ' ἀλέασθαι, τῇ εἰς πλάγιόν τι δηλαδὴ ἐκκλίσει. ἀλλ' ὥστε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον ἀτρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ ἥρως ἰδομενεύς. καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον θέλγειν, ἢ ὥσπερ ἐγράφη, ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν τινὰ οὗ ἐθέλει. ἢ τὸ εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρὸς ἄγειν. τὸ δέ, ἣν ἐνταῦθα. τὸ μεταβαλεῖν τῆς ὀξυωπίας καὶ στῆσαι ἀκίνητον, ὡς τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς νεκρῷ φασιν ἐνοικούσης τῷ σώματι. λέγει δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, οὐδέ μ' ἔθελξε. καὶ κίρκη δὲ πρὸς ὀδυσσέα φησί. ὡς οὔτι πῶ τάδε φάρμακα ἐθέλχθης, ἤτοι τὴν κατὰ φύσιν μετέστης. δοκεῖ δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου ὁ τοῦ ἀσίου ἡνίοχος ὅπου ἐξεπλάγη φρένας, τοιοῦτόν τι παθεῖν, ὡς καὶ προερρέθη, ἐκ πολλῆς δειλίας καὶ ἐκπλήξεως, εἰ καὶ ὅμηρος τὴν τοῦ θέλγειν λέξιν ἐκεῖ οὐκ ἐξεφώνησε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσίου, καὶ ὡρισμένως εἶπε δρῦν, καὶ ἀχερωίδα, καὶ πίτυν, αἷς ὅμοιος ὁ ἄσιος ἔπεσεν. ἐνταῦθα δ' ἐπὶ ἀλκαθόου, ἠρκέσθη δένδρον εἰπὼν ὑψιπέτηλον, πλὴν οὐ κείμενον ἀλλὰ ἑστώς, προσθέμενος καὶ στήλην. καὶ στίχῳ ἑνὶ δύο ἐμπεριγράψας παραβολάς. ὧν ἡ ἐκ τῆς στήλης, προσφυεστέρα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ τε καὶ πράγματι. ἐν δὲ τῷ ὑψιπέτηλον, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ πέτηλον, σημειῶδες ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ πέτω γινόμενον πέτηλον, διὰ τοῦ ἦτα γράφεται. τὸ δὲ ἐκ τοῦ συγκεκομμένου πτῶ, παράγωγον πτίλον, τὴν διὰ τοῦ ἰῶτα γραφὴν ἀπηνέγκατο. ὅτι δὲ τὰ πέτηλα φυλάττει τὴν κλῆσιν ταύτην εἰσέτι παρά τισι, δηλοῦσι τὰ παρὰ τοῖς λυκίοις πετήλια. ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἐξοπίσω, πλεῖον ἔχον τὴν πρόθεσιν. καὶ τὸ ἀτρέμας, φανερῶς ὂν ἐπίρρημα. ὅτι τελικὸν αἴτιον θώρακος, τὸ κατὰ ὀλέθρου βοηθεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ῥῆξε δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. ἔστι δὲ τὸ πρόσθεν, χρονικόν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν πρότερόν ποτε χρόνον. Ὅτι ὥσπερ πρὸ μικροῦ ἀσπὶς ἄυσεν ἐπιθρέξαντος ἔγχεος, οὕτω καὶ νῦν ῥαγεὶς χιτὼν χάλκεος, αὖον ἄυσεν. ὥστε καὶ ἐπὶ ἀψύχων λέγεται τὸ ἄυσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥήσσειν, καὶ ἐρείκειν λέγεται. διὸ τὸν ῥαγέντα τοῦτον χιτῶνα, ὑποκαταβάς, ἐρείκεσθαι λέγει, εἰπών. αὖον ἄυσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἐρεικόμενος, καὶ τὸ αὐτοῦ θέμα τὸ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τε ἐρείκη, ὃ παραφθείροντες οἱ χυδαῖοι, ἐρείχην φασί. καὶ ὄσπρια ἐρεικτά, τὰ σχιστά, ὁποῖον ὁ κύαμος. παυσανίας δέ, καὶ ἐρεικτὸν πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. ὃν ἄνθρωπος κοινός, εἴποι ἄν, ἀδράλεστον. Ὅτι εἰπὼν ὅμηρος ὡς στῆθος μέσον οὔτασε, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν ἔγχεος, ἤγουν τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δόρατος ἐκράδαινε, περὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, διδάσκει πού τε ἡ καρδία κεῖται. καὶ ὅτι ὁρμῶν ὁ σίδηρος ἐπὶ τὰ πρόσω, ἀνεκρούσθη τῷ παλμῷ τῆς καρδίας. οὐρίαχος δὲ ὡς καὶ προδεδήλωται, τὸ ἀντικείμενον τῇ αἰχμῇ, καὶ δι' οὐρὰ δόρατος, ὃ καὶ σύραξ λέγεται καὶ σαυρωτήρ. Τὸ δὲ ἐπαγόμενον τό, ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης, οἱ μέν, κἀνταῦθα ἐφερμηνευτικὸν εἶπον εἶναι τοῦ οὐρίαχος. ἵνα δηλοῖ τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἄρην, ἤγουν σίδηρον, ἔνθα τελευτῶν αὐτὸς ἤγουν πληρούμενος, ἀφίησιν ὅ ἐστι παύει τὸ ἑαυτοῦ μένος. οἱ δέ, περὶ τῆς αἰχμῆς τοῦτο νοοῦντες, φασίν. ἔνθα τουτέστι περὶ τὴν παλλομένην καρδίαν ἀφῆκε τὸ μένος ὁ σίδηρος, ἤγουν ἔστη τῆς προσωτέρω ὁρμῆς. ἢ καὶ ἄλλως, ἔνθα ὁ σίδηρος ἐποίησε τὸν τετρωμένον ἀφεῖναι τὸ ψυχικὸν μένος, ἤγουν θανεῖν. ὅτι ἔπαγλον ἐπευξάμενος ὁ ἰδομενεὺς ἐνταῦθα ἐφ' οἷς ἠρίστευσε, καὶ ἐρωτήσας εἴπερ ἄξιον τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται. εἶτα καὶ τὸν δηίφοβον ὡς καὶ αὐτὸ προερρέθη, ἄντιον αὐτοῦ στῆναι προκαλεσάμενος, γενεαλογεῖ ἑαυτόν, ἵνα ἔργοις αὐτοῖς ἀνδρεῖος ἀναδειχθείς, συστήσῃ ὡς καὶ εὐγενής ἐστιν οὐδὲν ἔλαττον τῶν ἀμφὶ τὸν πρίαμον. φησὶ γάρ. δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο, ὄφρα ἴδῃς ἤγουν θεάσῃς, οἷος ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω. ὃς πρῶτον μίνωα τέκε κρήτῃ ἐπίουρον, ὅ ἐστι φύλακα ὡς προδεδήλωται, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν βασιλέα. μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα δευκαλίωνα. δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα, κρήτῃ ἐν εὐρείῃ. εἶτα καὶ ἐκφοβῶν τὸν ἀντίπαλον, φησίν. νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν, σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι τρώεσσιν. ὅπερ ἐπὶ μεγάλου παρῳδηθήσεταί ποτε κακοῦ. καὶ ὅρα ὡς καὶ ἐνταῦθα ἰδομενεὺς ἁπλοϊκῶς οὕτω, ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ ἑστὼς τὴν ἑαυτοῦ γενεαλογίαν σεμνολογεῖ, ἐρωτηθεὶς ὑπ' οὐδενὸς ὥς που ὁ γλαῦκος ὑπὸ διομήδους, ἀλλ' αὐθαιρέτως περιαυτολογῶν οὐ μόνον εἰς ἔκπληξιν τοῦ ἀνθισταμένου, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ φιλόλαλον ἀφελῶς τὸ ἦθος τοῦ ἰδομενέως πλάττεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ δευκαλίων πατὴρ τῷ ἰδομενεῖ, ἄρα δευκαλιωνίδης αὐτός, ὥστε ὅπου δευκαλίδην εἴπῃ αὐτόν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δευκαλιωνίδης τοῦτο ἔφη. καὶ ὅτι πρῶτον μίνωα τεκεῖν λέγεται ζεύς, οὐχ ἁπλῶς ἐν ἅπασιν υἱοῖς, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ τὸν μίνωα φύλῳ τῷ κατὰ βάθος. εἰ γὰρ καὶ πάντων τῶν τοιούτων πατὴρ ὁ ζεύς, ἀλλὰ κυρίως πρώτου τοῦ μίνωος. τῶν δὲ ἐφεξῆς, ὡς πρόγονος. Ὅρα δὲ καὶ ὡς διχῶς ἔφη, τέκετο υἱόν, παθητικῶς, καὶ μίνωα τέκεν, ἐνεργητικῶς. εὐρεῖα δὲ κρήτη, διὰ τὸ τῆς νήσου εὐμέγεθες, οἰκειότερον ἤπερ

πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη δέ, ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ. πλὴν εἰ μὴ ἄρα τοῦτο, διὰ χώραν ὅλην ἐρρέθη τὴν κατὰ τροίαν, οὐ μὴν δὲ αὐτὴν μόνην τὴν τρωικὴν πόλιν. πάντως δὲ ὁ χώρας εὐρείας ἄναξ, καὶ πολίεσσιν ἄνδρεσσιν ἀνάσσει.

Ὡς φάτο, Δηίφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν.
Ἤ τινά που τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων
Ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Βῆναι ἐπ' αἰνείαν. τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑσταότ'. αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ.
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἰνεία, τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει.
Ἀλλ' ἕπευ Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἐὼν, ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἐόντα.
Τὸν δέ οἱ Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὡς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,
Ἀλλ' ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν.
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας,
Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει
Αἰνείαν ἐπιόντα βοὴν θοόν. αὖε δ' ἑταίρους
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηίπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς.
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Δεῦτε φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνατε. δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν.
Ὡς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν.
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.

Ὅτι Δηίφοβος βουλευσάμενος ἢ τινά που τρώων ἑταρίσασθαι μεγαθύμων κατὰ Ἰδομενέως ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσασθαι καὶ οἶος, δοάσσατο ἤγουν ἔδοξε κέρδιον εἶναι, βῆναι ἐπ' αἰνείαν. κρίνει δὲ καὶ αὐτὸς, καλὸν εἶναι τὸ, σύν τε δύο, ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ ποιητής. καὶ ὅρα τὸ ἑταρίσασθαι καὶ πειρήσασθαι, ἔτι δὲ καὶ τὸ εἶναι καὶ βῆναι, σχήματα κάλλους ὄντα διὰ τὸ παρισοῦν. ἔστι δὲ ἑταρίσασθαι, νῦν μὲν, τὸ εἰς βοηθὸν προσλαβεῖν, ἐπεὶ καὶ ἑταῖρος ἐστὶν ὅτε ὑπὲρ τινῶν, ὡς καὶ ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ, οὔπω δὲ ναύτης, ἑταῖρος τοῦ διαπλωιζομένου. ἔτι δὲ καὶ ἄνεμος. ἁπλῶς μέν τοι ἑταιρίζεσθαι, τὸ φιλιοῦσθαι. διχῶς δὲ λέγεται καὶ αὐτὸ, κατά τε πάθος ὡς ἐνταῦθα, καὶ κατ' ἐνέργειαν ὡς ἐν τῷ τέλει τῆς Ἰλιάδος. οἷον. σοὶ γὰρ φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσαι. Τὸ δὲ δοάσσατο, ἀποβολὴν ἔπαθε τοῦ κ' ἐκ τοῦ δοκῶ δοκάζω, καθὰ καὶ ῥοδαλὸν ἐρεῖ που τὸ ταμὸν δονακῆα, ἤτοι κραδαλὸν, ὃ ἐστὶν εὐκράδαντον διὰ τοὺς ἐκεῖ δόνακας. καὶ αὐτόθι δὲ κατά τινας, τὸ κ' ἐκλέλοιπε. τινὲς δὲ δοάσσασθαί φασι, τὸ μετὰ δοιὴν ὅ ἐστιν ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδοιασμὸν κρῖναί τι καὶ τυπῶσαι, ὡς ἂν εἴη δοιάσασθαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ δοάσασθαι. Ὅτι τὸν αἰνείαν Δηίφοβος ἑταρίσασθαι ὡς προερρέθη θελήσας, οὐ προμαχοῦντα εὗρεν, ἀλλ' ὕστατον ὁμίλου ἑσταότα. διὰ τί δὲ τοῦτο; ἆρα διὰ δειλίαν; οὐχί. ἀλλ' ὡς ὀργιζόμενος; ἔμμηνιν οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ διὰ λύπην βαθεῖαν. αἰεὶ γάρ φησι πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ, οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν. ὑποπτεύετο γὰρ ὡς βασιλείων. ὑπῆν δέ φασι καὶ χρησμὸς, ἁλούσης τῆς Ἰλίου αἰνείαν βασιλεῦσαι, καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. τινὲς δὲ φθόνῳ μὴ τιμᾶσθαί φασι τὸν αἰνείαν παρὰ πριάμου, ἐπεὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ. ἄλλοι δὲ μισεῖσθαί φασιν αὐτὸν, ὡς τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἀφροδίτης ἐκμηνυσάσης τὸν ἀλέξανδρον εἰς τὸν τῆς ἑλένης ἔρωτα. Ὅρα δὲ ὡς ἀεὶ δὲ κινηρὸν ἦν τὸ, ἐσθλόν τινα ὄντα ἐν ἀνδράσι, μὴ τιμᾶσθαι. ἐσθλὸς δὲ αἰνείας, ὡς καὶ γένους τὰ πρῶτα ἔχων καὶ ἀνδρίαν προέχων. Τὸ δὲ ἀεὶ ἐπεμήνιε. παρατεταμένον θυμὸν εἶναι τὴν μῆνιν δηλοῖ διὰ τοῦ αἰεὶ ἐπιρρήματος. Ὅτι ὁ πρὸ ὀλίγων δηλωθεὶς Ἀλκάθοος ὁ τοῦ Ἀγχίσου γαμβρὸς, δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα τὸν Αἰνείαν ἔθρεψεν, ᾧ καὶ ὀφείλων τροφεῖα, εἴπερ δὲ καθ' Ὅμηρον θρέπτρα, καὶ κῆδος φυλάσσων, ἔδει ἐπαμῦναι πεφονευμένῳ παρὰ ἰδομενέως. καὶ αὐτὸς μὲν, ἐπῆλθεν. ἀλλ' οὐκ ἰδομενέα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς, ἤγουν ὡς γέροντα καὶ ἤδη τηλεγονόμενον, τουτέστι πόρρω ἡλικίας ἥκοντα. μεσαιπόλιον δὲ φθάσας εἶπεν αὐτόν. ἕτεροι δὲ, τηλύγετον

γετον ἐνταῦθα εἶπον τὸ μεμονωμένον ὡς προεγράφη. διὸ καὶ προϊὼν, ἐρεῖ. καί μοι οἴῳ ἀμύνετε. εἴληπται δὲ ἡ λέξις μεταληπτικῶς ἐκ τοῦ μονογενῶν τέκνων. τὸ ἔστιν ὅμοιον τῷ, Τυδείδης αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη. Καὶ ὅρα ὅτι φόβος φησὶν αὐτὸν οὐκ ἔλαβεν, ἤγουν οὐκ ἐθέλησε φυγεῖν. ἄλλως μέντοι ὅτι δέδιεν ἐκεῖνος αἰνῶς τὸν Αἰνείαν, ὁμολογήσει μετὰ μικρόν. ἴσως δὲ καὶ ἔφυγεν ἂν εἴπερ εἶχεν, οὐκ εἶχε δὲ ὑπὸ γήρως, ὡς μετ' ὀλίγα δηλώσει Ὅμηρος. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος εἰπὼν ἐνταῦθα ὡς χρὴ γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ ποτὲ κῆδος ἱκάνει, τείχει τὸ κῆδος νοεῖν ἀφίησι. λύπην δηλαδὴ τὴν ἐπὶ τῷ γαμβρῷ. καὶ φροντίδα, καὶ οἰκειότητα κηδεστικὴν, ὅ ἐστι τὴν κατὰ συμπενθερίαν. Οὐκ ἔμενε τὸν Αἰνείαν Ἰδομενεὺς, ὥς τέ τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς, ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν. ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. αὐτὰρ ὀδόντας θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας. Καὶ ὅρα ὡς πολλάκις χρησάμενος τῇ ἀπὸ συὸς παραβολῇ ὁ ποιητὴς, ἀεὶ εὐπορεῖ ἑτεροιότητος φράσεως, ποικίλλων καὶ αὐτὸς πανδαισίαν τοῖς φιλομαθέσιν ἐξ ἑνὸς ζώου τούτου σκευάζων. καὶ ἐκπλήττων κατὰ τὸν ἱστορούμενον φίλον δειπνοκλήτορα ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὃς ἐκ τοιούτου ζώου πολλὰ πραθεὶς τῷ βασιλεῖ καρυκεύματα τότε, δεξιὸς ἔδοξε. τῶν δ' ἐνταῦθα λέξεων, περὶ μὲν τοῦ ἀλκὶ καὶ τοῦ φρίσσει, προερρέθη. Κολοσυρτὸς δὲ ὁ μὲν κολωοῦ ὅ ἐστι θορύβου ἐπισυρμός. ἢ κυρίως, ὡς καὶ προείρηται, ὁ ἐν ὄρει κάλων ὅ ἐστι ξύλων ἑλκυσμὸς, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ θόρυβος. ἢ κτύπος γινόμενος ἐν τῷ κόλασθαι ξύλα, ἤγουν κολοβωθέντα ὡς εἰκὸς τομαῖς τοῖς πελεκήμασι. τινὲς δὲ, τὸν μέγαν θόρυβον οὕτω νοοῦσι, κόλον γοῦν παρ' αὐτοῖς, τὸ μέγα. ἐξ οὗ καὶ κολόκυμα τὸ μέγα κῦμα. καὶ ὁ μεγάλην δέ φασιν ἀφὴν ἔχων, κόλαφος καλεῖται. ἀφ' οὗ ῥῆμα κολαφίζειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κόλον, οὐ μόνον ἐπὶ μεγάλου τινὸς λαμβάνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ κολοβὸν δηλοῖ καὶ μὴ ἔχον ὁλότητα. ὅθεν καὶ κόλος βοῦς. καὶ ἵνα τις εἴπῃ τὸ αὐτὸ συνθέτως, ὁ κολοβός. καὶ κόλον δόρυ ἐν τοῖς ἑξῆς, οὗ ἀποτέτμηται καὶ ἡ αἰχμὴ καὶ ὁ καυλός. καὶ κολόκυμα καθ' ἑτέρους, τὸ κωφὸν κῦμα, ὃ ἐκολούθη ὡς ἀνέμου δίχα κινούμενον. καὶ κολώνη καὶ κολώνεια καὶ κολωνὸς δὲ, τὰ λήγοντα μὲν εἰς ὀξὺ μὴ ἀκριβῶς δὲ ἀποξυμμένα, ἀλλ' ἔχοντά τι καὶ πλάτους ἐν τῇ κορυφῇ. οἰοπόλος δὲ χῶρος κἀνταῦθα, ὁ ἔρημος. ἐν ᾧ οἷός τις ὅ ἐστι μόνος πολεῖ. ἢ ἔνθα οἴων πώεα πολοῦσι βοσκόμενα. Ἔνθα σημείωσαι ὡς εἰ τὸ πωλεῖν, καὶ πωλεῖσθαι ὅ ἐστιν ἀναστρέφεσθαι ὁ ποιητὴς ἐκτείνει, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖθεν, οἷον οἰωνοπόλος, ὀνειροπόλος, οἰοπόλος, ἱπποπόλος, οἷον, ἱπποπόλων Θρηκῶν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐν τῷ ὀ μικρῷ γράφεται. τὸ μέντοι εὔπωλος γῆ, ἑτεροίαν παρὰ τὰ ῥηθέντα ἔχει σύνθεσιν, διὸ οὐδὲ γράφεται κατ' αὐτά. Τὸ δὲ φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, οἱ μεθ' Ὅμηρον φρίσσει φασὶ λοφιάν. Τὸ δὲ πυρὶ λάμπετον, ἐξ οὗ σύνθετον ὁ πυριλαμπὴς, ὅμοιον μέν ἐστι τῷ, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, ἤγουν ὡς πῦρ. τολμηρότερον δὲ εἴρηται τὸ, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, πυρὶ γὰρ αὐτόσχημα λάμπειν λέγει νῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συός. θήγειν δὲ ὀδόντας ἐν τῷ θυμοῦσθαι, ἴδιον μάλιστα συός. ἔστι δὲ θήγειν ὀδόντας, τὸ εἰς θοὸν ἄγειν ἤγουν εἰς ὀξύ. τὸν δὲ ἐντεῦθεν κτύπον, φθάσας κόμπον ἔφη. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ παρήχησις σώφρων ἐν τῷ, ὡς μένεν Ἰδομενεὺς, ἢ ἡ ἐτυμολογία, ὡς τοῦ Ἰδομενέως ἐκ τοῦ μένειν ἐτυμολογουμένου. τί δὲ τὸ μένειν, ἐδήλωσεν ἐπαγαγὼν, οὐδ' ὑπεχώρει. Ὅρα δὲ ὡς ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, τὸ ἀπολύτως ἔφη τὸ ἔμενεν, οἷον, ἀλλ' ἔμενεν ὥς ὅτε σῦς, καὶ συντεταγμένως. ἡ γοῦν ἀπόδοσις, ὣς μένεν Ἰδομενεὺς Αἰνείαν φησί. Ὁ δὲ Ἰδομενεὺς ἀληθευτικὸς ὢν ὁμολογεῖ δεδιέναι τὸν Αἰνείαν. εἰπών. δεῦτε φίλοι. καί μ' οἴῳ ἤγουν καί μοι τῷ μόνῳ καὶ, ὡς προερρέθη, τηλυγέτῳ ἀμύνατε, δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν. ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν. καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Καὶ ὅρα ὡς ἐγκωμιάζει φιλαλήθως τὸν ἐχθρὸν ἥρωα. εἶτα δεικνύων ὅτι διὰ τὴν νεότητα τοῦ Αἰνείου δέδιε ἐκεῖνον, φησί. εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γενοίμεθα τῷ ἐνὶ θυμῷ, αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην. τουτέστι τότε ἂν ἐν ἀμφιβόλῳ ἵσταιτο τὰ τῆς νίκης, ὡς νῦν γε οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν ὅτι κρείσσων ὁ Αἰνείας. μέσως δὲ ἔχει τὸ φέροιτο. δύναται γάρ ποτε τὸ φέροι λέγεσθαι ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. φίλοι δὲ καλούμενοι πρὸς τοῦ Ἰδομενέως εἰς ἄμυναν. Ἀσκάλαφος ὁ τοῦ Ἄρεος. Ἀφαρεὺς, οὗ ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἄφαρ ὅ ἐστιν εὐθέως, ἵνα δηλοῖ τὸ σύντομον, ὁμοίως τῷ, Ἀφαρέως. ἔτι δὲ Δηΐπυρος, συγκείμενος παρὰ τὸ δήϊον πῦρ. καὶ Μηριόνης καὶ Ἀντίλοχος. οὐ γὰρ ἐξαρκεῖ μόνος ὁ Ἰδομενεὺς ἀντιβῆναι τῷ τηλικούτῳ ἐχθρῷ, ὃν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ αἰνῶς δέδιεν ὅ ἐστι λίαν, ὡς μάλα καρτερόν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔχει τι παρηχήσεως τὸ, δείδια αἰνῶς Αἰνείαν, κατὰ τὸ αἰνῶς καὶ τὸ Αἰνείαν. τὸ δὲ πόδας ταχὺν, οὐ μάτην Ἰδομενεὺς παρεσημήνατο. ἀλλὰ διότι αὐτὸς οὐ τοιοῦτος ἦν. ἐρεῖ γὰρ ὑπερκαταβαίνων ὁ ποιητὴς, οὐκ ἔμπεδα γυῖα ποδῶν αὐτῷ ἦσαν. καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δὲ, ὅς μοι ἔπεισι, παρέλκει. ἀρκεῖ γὰρ τὸ, δείδια Αἰνείαν ἐπιόντα. σχεδιασμοῦ δὲ τὸ τοιοῦτον ἔργον, ἐν ᾧ ἀπαρατήρητος ἡ γραφή. διὸ καὶ τὸ ὃς, δὶς ἔθετο συναπτῶς. ὅς μοι ἔπεισιν. ὃς μάλα, ὥσπερ τὸ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ περὶ Ὀθρυονέως λόγῳ, τὸ δὴ ἐπίρρημα ὁμοίως ἐδιπλασίασεν, εἰπών. περὶ δή σε αἰνίζομαι, εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐπαινεῖ τὴν ἥβην. ἄρτι μὲν γνωμικῶς, κράτος αὐτὴν εἰπὼν μέγιστον. ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτά ποτε, καὶ χαριεστάτην προσειπὼν τὴν τοῦ πρωθήβου. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κτηνῶν ἡ ἥβη, φησὶ γοῦν Ἡσίοδος. ἥβης μέτρον ἔχοντες. καὶ ἐπὶ φυτῶν δὲ, ἡμερίδες γὰρ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡβώωσαι. λέγεται δὲ ἥβη, οὐ μόνον ἐπὶ ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τὸ αἰδοῖον. καὶ χρόνος ἥβης, ὅτε τὰ ἐκεῖ τριχοῦνται. τὸ δὲ ἥβης ἄνθος, ἀφορμή ἐστι τοῦ ἔρνει βρύοντι ἀπεικασθῆναί τινα παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁμηλικίη δὲ καὶ νῦν, ἡ ὁμοία ἡλικία. Τὸ δὲ, τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ, αἰτία τῆς ἐν ταύτῃ τῇ προθυμίᾳ, ἣν δηλαδὴ ἄρτι ἔχω. Ἰστέον δὲ

καὶ

καὶ ὅτι οὐ μόνον Ἰδομενεὺς πόδας ταχὺν τὸν Αἰνείαν ἔφη, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητὴς ὀλίγον τι πρὸ αὐτοῦ, βοῇ θοὸν αὐτὸν ὠνόμασεν. εἰ μή τι ἄρα βοηθόον ἐκεῖνο συνθέτως τις ὑφὲν ἀναγνῶναι θελήσει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, βοηθόον ἅρμα τιταίνων.

Ὣς ἔφαθ'. οἳ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔστησαν, σακὲ' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι.
Δηΐφοβόν τε, Πάριν τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον.
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν. αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
Πιόμεν' ἐκ βοτάνης, γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν,
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γεγήθει,
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἳ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὁρμήθησαν
Μακροῖσι ξυστοῖσι. περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
Ἀλλήλων. δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην.
Ῥῆξε δέ οἱ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ', ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιιν ἀφελέσθαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
Τῷ ῥα, καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος, δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.
Ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἅμαρτεν. ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρί,
Υἱὸν Ἐνυαλίοιο, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης,
Υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
Ἧστο Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθά περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἳ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὁρμήθησαν.

Ὅτι τό, οἳ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες, πλησίοι ἔστησαν, λεχθείη ἂν ἐπὶ ὁμονοίας συμμαχικῆς. εἰ δὲ προσεθείη καὶ τό, σάκεα ὤμοισι κλίναντες, ἤγουν ἐγκλίναντες, ἐπιθέντες, πελάσαντες, ἐπὶ τῶν ἐν μάχῃ ὁμοφρονούντων ὁ λόγος ῥηθήσεται. τῆς δὲ τοιαύτης ὁμονοίας πόρρω τὸ ἀμφὶς φρονεῖν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἔφη ὁ ποιητής. ἐκ δὲ τοῦ ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχειν, ἐπενοήθη τὸ ὁμοθυμαδὸν ἡ σύνθεσις. τὸ δὲ πλησίοι, ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ πλησίος κέκληται. Ὅτι καὶ Αἰνείας εὐλαβούμενος τὸ τῆς τύχης ἐν μάχῃ ἄδηλον, προσεταιρίζεται τὸν Δηΐφοβον, τὸν Πάριν, καὶ τὸν Ἀγήνορα, οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν. Ὅτι φθάσας εἰκάσαι που κτίλῳ τὸν Ὀδυσσέα κατὰ μόνον τὸ ἡμέρως ὧδε καὶ ἐκεῖ τοῦ στρατοῦ ἰέναι καθ' ἡσυχίαν, ἐνταῦθα παραβολὴν ἑτεροίαν ἀπὸ τοῦ κτίλου πορίζεται, εἰπὼν ὅτι τοῖς ῥηθεῖσι Τρωϊκοῖς ἡγεμόσι λαοὶ ἕποντο, ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα πιόμεν' ἐκ βοτάνης. γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν. ὃ καὶ μάλιστα χρησιμώτατον τῇ παραβολῇ. διό φησιν. ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γεγήθει, ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. ἔστι δὲ τὸ λαῶν ἔθνος, περίφρασις τοῦ λαός. Τὸ δὲ πιόμενα ἐκ βοτάνης, ἀντὶ τοῦ μετὰ βόσκησιν. καὶ ἔστι φασὶν ὅμοιον τῷ, ἐξ ἀρίστου παρέσομαι, ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀριστῆσαι. καὶ τῷ, ἐκ νυκτῶν ἄνεμοι χαλεποί, ἀντὶ τοῦ μετὰ τὰς νύκτας. τὸ δὲ πιόμενα, ὤφειλε μὲν εἶναι πιούμενα, ἤγουν πιεῖν μέλλοντα, μετὰ καὶ συστολῆς τῆς ἀρχούσης. ἔπαθε δὲ καὶ αὐτοῦ χρόνου ἐναλλαγήν, ἀναχθὲν εἰς ἐνεστῶτα καθὰ καὶ τὸ ἴομεν, ὡς πολλαχοῦ

ἐφαίη

Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ἥρπασε. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ,
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὣς,
Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης
Αὐτοκασίγνητος περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
Ἐξῆγε πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας. οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες.
Οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον, βαρέα στενάχοντα.
Τειρόμενον, κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ἐφάνη. καὶ ἄλλα δέ τινα χρονικὴν μετάθεσιν πάσχουσιν, ὁποῖον πολλαχοῦ καὶ τὸ ὤρορεν. ἔνθα τὴν μὲν ἄρχουσαν ἐκτείνει, συστέλλει δὲ τὴν παραλήγουσαν. οὕτω δὲ καὶ τὸ Κρονίωνος, κανονικῶς μὲν συστέλλει τὴν προπαραλήγουσαν, ἐκτείνον τῇ φυλακῇ τοῦ ω τὴν παραλήγουσαν. κατὰ δὲ χρόνου μετάθεσιν, ἔχει καὶ ἀνάπαλιν. τοιοῦτόν τι πάσχει καὶ ἡ Σιδών. παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον, διὰ βραχέος διχρόνου καὶ μεγάλου ω τὰς πλαγίας ἔχουσα. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ, ἀνάπαλιν. οὕτω καὶ τὸ ἴφθιμος ἔπαθεν, ἐκ τροχαϊκοῦ μὲν φύσει ἐπιρρήματος γεγονὸς, ἀναλλάξαν δὲ τὸν χρόνον. καὶ σχὸν τὴν μὲν ἄρχουσαν θέσει μακρὰν, τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, αὐτοέκτατον. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ πόμενα ἐκ βοτάνης καὶ ἑξῆς, ὡς προβατεὺς εἶπε κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητής, παίνεται γὰρ ὑπὸ τοῦ τὰ θρέμματα, ὃ χαίρειν τὸν ποιμένα ποιεῖ. διὸ, καὶ τὸ πῶυ δοκεῖ τισιν ἀπὸ τοῦ πῶ παρωνομᾶσθαι τὸ πίνω. δοκεῖ δὲ μᾶλλον ὑγιαίνειν τὰ ζῶα, ποτοῦ ὀρεγόμενα. ὅθεν θέρους οἱ ποιμένες, ἅλας αὐτοῖς παραβάλλουσιν ὥς τινές φασιν, μέδιμνον τοῖς ἑκατόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ γάνυται, φανερῶς διὰ ἑνὸς νῦ προφέρεται. τὸ δὲ ἑοῖ, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε. ταυτὸν γὰρ εἰπεῖν οἷ αὐτῷ, καὶ ἑοῖ αὐτῷ. κατὰ θέσιν μέν τοι παράλληλον καὶ οὐκ ἰσοδυνάμως τῇ ἑαυτῷ συνθέτῳ ἀντωνυμίᾳ. Ὅτι αὐτοπροσώπου μάχης δηλωτικὸν τὸ, οἳ δ' αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν μακροῖσι ξυστοῖσιν, ὡς μὴ πόρρωθεν ἀκοντίσοντες, ἀλλ' ὀρεκταῖς μελίαις ἐκ τοῦ ἄγχιστα μαχησόμενοι, περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζεν ὅ ἐστιν ἤχει, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον ἀλλήλων. ἀνδρείων δὲ ἔπαινος τὸ, ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων ἀτάλαντοι ἄρηϊ, ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ. περὶ Αἰνείου δὲ καὶ Ἰδομενέως ταῦτα. οἱ δύο ἄνδρες ἀρήϊοι, οὗ παράφασις τὸ, ἀτάλαντοι ἄρηϊ, ἔξοχοι ἄλλων τῶν περὶ αὐτοὺς δηλαδὴ, ὡρμήσαντο κατ' ἀλλήλων. Τὸ δὲ τιτύσκεσθαι, ὅτι δηλοῖ μὲν τὸ κατατοξάζεσθαι, ἐπιλέγεται δὲ τῇ κινήσει μόνῃ, οὐ πρὸ πολλῶν ἐδηλώθη. Τὸ δὲ ταμέειν χρόα, συντίθησι τὸν πολλαχοῦ ταμεσίχροα σίδηρον. Ὅτε, Αἰνείας ἀκόντισεν Ἰδομενῆος, ἐνδεῶς ἔχει τὸ κατὰ προθέσεως. ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ, τιτυσκομένων ἀλλήλων. κατ' ἀλλήλων γὰρ καὶ ἐκεῖ τὸ ἐντελές. Ὅτι βολὴν ἄπρακτον φάζων, φησίν. αἰχμὴ δὲ κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο, ἐπεί ῥ' ἅλιον, ἤγουν ματαίως στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσε. τὸ δὲ κραδαίνειν, κραδάειν μετ' ὀλίγα φησίν, ἐν τῷ, ὀξὺ δόρυ κραδάων. ὅτι δὲ κυρίως αἰχμὴ, ἡ τοῦ σιδήρου ὀξύτης ἐν δόρατι, δηλοῖ καὶ ὁ Κίλιξ ποιητὴς, αἰχμὴν ἀγκίστρου εἰπὼν τροπικῶς τὴν τοῦ στόματος ὀξύτητα. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, ἐπεί ῥ' ἅλιον, ὅτι ἔχων εἰπεῖν, ἐπεὶ ἅλιον, ὅμως ἐφίλησεν ὑπὲρ τὴν λειοφωνίαν τὸν τοῦ ῥά συνδέσμου ῥοῖζον διὰ τὸ τραχύτερον, καὶ οὕτω ποιητικώτερον. πάνυ γοῦν χαίρει τῷ τοιούτῳ συνδέσμῳ ἡ ὁμηρικὴ ποίησις. Ὅτι ἐν τῷ, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, γύαλον θώρακος, τὸ κατ' αὐτὸν κύτος λέγει. καθὰ καὶ τὰ κεκοιλωμένα ἄντρα, γύαλα καλοῦνται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. ὦ κοίλης πέτρας γύαλον. καί φασί τινες, τὴν πολλὴν τοῦ θώρακος καὶ πλατεῖαν κοιλότητα οὕτω καλεῖσθαι, πρὸς διαστολὴν τῆς ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τῷ τραχήλῳ στενότητος. Ἀφύσσειν δὲ καὶ νῦν, τὸ ἀπαντλεῖν καὶ ἐκκενοῦν. ἐξ οὗ φασι καὶ τὸ λαφύσσειν. γίνεται δέ φασιν, ἢ ἐκ τοῦ ὕω τὸ βρέχω, οὗ στέρησις τὸ ἀφύσσειν. ἵνα ᾖ ἀφύσσειν κυρίως τὸ ἰσᾶν τὸ ἐπιρρέον. ἢ ἐκ τῆς φύσης, ἐξ οὗ φασι καὶ ἡ φύσις, ὡς δι' ἣν φύσησις, ἵνα εἴη ἀφύσσειν, ἀφύσητον καὶ κενὸν ἐᾶν τὸ ὑποκείμενον ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀσκῶν. ἢ διὰ τὸ στερεῖν τοῦ κατὰ φύσιν ἔχειν. ἀστείως δὲ ὁ ποιητὴς τὴν ἐκ κοιλίας χύσιν τῶν ἐντέρων, ἐξαντλήσει ἀπείκασεν. οὕτω δὲ καὶ πλοῦτον ἀφύσσειν ἀλλαχοῦ εἶπε, τὸ ὡς ἔκ τινος ὑγρὸν κοιλότητος ἐξαντλεῖν. Ὅτι τῷ Ἰδομενεῖ, ὃν ὁ ποιητὴς φθάσας μεσαιπόλιον ἱστόρησεν, οὐκέτι εὖ εἶχε τὰ γυῖα ὡς ἢ δραμεῖν εἰς ἀφεθὲν ἴδιον βέλος, ἢ ἐκκλῖναι τὸ ἀλλότριον, ἢ καὶ φυγεῖν ῥοπῆς γενομένης. φησὶν οὖν. οὐ γάρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, οὔτ' ἄρ ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι. τῷ ῥά, ἤγουν διὸ δὴ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ. τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. διὸ καὶ ῥίψας τινὰ βολῇ δόρατος, ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος ἐσπάσατο, οὐδ' ἄρ ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ ὤμοιϊν ἀφελέσθαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν, ὃ δὴ ἐπιφωνηματικῶς ἐρρέθη, μακρὰν ἔννοιαν ἐν ὀλιγίστῳ δηλοῦν. τὸ δέ φησι, βάδην ἀπιόντος, οὐ γὰρ τρώσαντος ὡς εἴρηται ἦν, ἀ-

κόντισε

κόντισε δουρὶ φαεινῷ Δηΐφοβος, δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί. Καὶ ὅρα τὸ αἰεὶ, ἁπλῶς οὕτω νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς παραῤῥιφὲν ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου κατὰ συνήθειαν ἀττικήν. ὥσπερ καὶ τὸ πάλαι καὶ τὸ ποτὲ παρὰ τοῖς ἀττικίζουσιν οὐκ ἐπὶ μακροῦ χρόνου ἀεὶ τίθεται. ἕτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ, φασὶν ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηΐφοβος, ὡς ἀντεραστῇ. ἤρα γάρ φασι καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐφ' οἷς ἀμβλὺς ὁ Ἰδομενεὺς, ὀξὺς ἐπ' αὐτοῖς ὁ ἑταῖρος Μηριόνης. ὃς μετ' ὀλίγα, αἰγυπιοῦ δίκην ἐφάλλεται τῷ βληθέντι ὡς ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἔγχος ἐσπάσατο, καὶ ἐνεργητικῶς φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ἐξέσπασε γοῦν λέγουσι. τὸ δὲ δυνήσατο, μονάζει μὴ ἔχον συστοιχίαν ὁμοίαν. τὸ δὲ ἐπείγετο βελέεσσι, γλυκέως ὡς ἐπὶ ἐμψύχων εἴρηται τῶν βελῶν, ἀντὶ τοῦ ἠναγκάζετο ὑπ' αὐτῶν καὶ κατεσπεύδετο φυγεῖν. ἀλλαχοῦ δὲ σαφέστερον εἶπε τὸ, βιάζετο γὰρ βελέεσσι. Τὸ δὲ γοῦνα ποδῶν, ἐντελῶς εἴρηται, ὡς ὅτε ὅταν εἴπῃ γυῖα τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας, προσυπακουστέον ἐκεῖ τὸ, χειρῶν ἢ ποδῶν. ἔχει δέ τι ψευδοπεριηχήσεως ἐνταῦθα τὸ ἔμπεδα καὶ τὸ ποδῶν. οὕτω δ' ἑξῆς καὶ τὸ, ἔγχος ἔχε. Τὸ μέντοι ἐν σταδίῃ. ἀλλ' αὐτοῦ ἐλλιπῶς πέφρασται, λείπει γὰρ τὸ μάχῃ ὡς καὶ προδεδήλωται. Νηλεὲς δὲ ἦμαρ κατ' ἐξοχὴν, τὸ θανάσιμον λέγει. σεῦαι δὲ, τὸ κατὰ δειλίαν φυγεῖν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, μὴ δέοιτο ῥαπτῆναι. Τὸ δὲ, οἱ πόδες ἔφερον, συντονίαν καὶ νῦν δρόμου συνήθως δηλοῖ. Τὸ δὲ δουρὶ φαεινῷ, περιττὸν ἐν τῷ, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ἤρκει γὰρ καὶ μόνον τὸ ἀκόντισε. Τὸ δὲ ἐμμενὲς αἰεὶ, τὸν κότον συνιστᾷ. κότος γὰρ κυρίως ὁ ἐχόμενός τινι ἐμμενὲς αἰεὶ, καὶ οὕτως ἀποκείμενος. τὸ δὲ τοιοῦτον ἐμμενὲς, καὶ εἰς ἐτυμολογίαν συντελεῖ τοῦ ὁμοφύλου τῷ κότῳ μήνιδος, ἐκ τοῦ μένειν γὰρ καὶ ἡ μῆνις καὶ τὸ ἐμμενές. Ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀεὶ ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, Ἀσκάλαφον υἱὸν Ἐνυαλίοιο, Ἄρεος ἐπίθετον οἶδε τὸν Ἐνυάλιον. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι Ἐνυάλιος, Κρόνου καὶ Ῥέας υἱός. ἔστιν οὖν καὶ κύριον ὁ Ἐνυάλιος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται πλατύτερον. Ὅτι τὸ, διὰ ὤμου ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν, ἀντὶ τοῦ διέσχισε, διῆλθε τοῦ ὤμου. ὅτι δὲ ἀττικοὶ τὸ ἔσχον καὶ ἐπὶ τοῦ σχάσαι τιθέασιν ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις δηλοῖ, προεῤῥέθη. Ὅτι ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης, ἤγουν οὔπω ἔμαθεν ὡς ὁ παῖς αὐτοῦ Ἀσκάλαφος κεῖται, βριήπυον τὸν Ἄρην φησὶν ὡς μεγαλόφωνον, ὅπερ ἀλλαχοῦ προκατεσκεύασεν, εἰπὼν αὐτὸν βοῆσαι ὡς ἐννεάχιλοι, ἢ δεκάχιλοι. καὶ τοῦτο μὲν μυθικῶς. ἄλλως δὲ βριήπυος λέγεται, διὰ τὰς ἐν μάχῃ βοὰς, ὅθεν καὶ βοὴ καὶ φύλοπις καὶ αὐτὴ, ὁ πόλεμος λέγεται. δῆλον δ' ὅτι τὸ ἠπύειν ἤγουν φωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ ὁ διὰ τοῦ η Ἠπυτίδης ἢ κατὰ κυριολεξίαν ἢ πατρωνυμικῶς, καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἀπύειν, ὅθεν καὶ τὸν κήρυκα, ἀπύτην ἔφη τις τῶν παλαιῶν, οὐ κατὰ κύριον ἀλλ' ἐπιθετικῶς. Ὅτι ὁ μυθικὸς Ἄρης ἐν ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσιν ἧστο Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος ἤγουν εἰλόμενος ὅ ἐστιν ἐγκλειόμενος τοῦ πολεμεῖν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο. Καὶ ὅρα ὡς ἠδύνατο κάλλος τι ποιεῖν καὶ τὸ ἐελμένος καὶ ἐεργμένος ἀλλήλοις παρακείμενα, εἴγε τέως ἐγράφετο, ἐεργμένοι πολέμοιο. ὁποῖον καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ ἐρηρέδαται καὶ ἐληλέδαται καὶ τὰ ὅμοια. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ εἰλόμενος τὸ ῥηθὲν, καὶ τὴν ἐξούλης δίκην παράγει παρ' ἀττικοῖς, κροτουμένην ἐφ' οἷς ἐκκλείεταί ὧν εἶχε. χρύσεα δὲ νέφη, τὰ αἰθέρια. χρυσίζειν δ' οὖν δοκοῦντα ὡς τῷ αἰθέρι προσκυροῦντα καθαρωτάτῳ ὄντι καὶ ἀνεφεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ φιλόσοφος ἢ ὁ ἐν ὄρει μονάζων διὰ ἀρετὴν, λέγοιτ' ἂν, ἐν ἄκρῳ Ὀλύμπῳ καθῆσθαι ὑπὸ χρυσέοις νέφεσι διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς ἢ φιλοσοφίας λαμπρόν τε καὶ ὑπερύψηλον. Ὅτι τὸν τοῦ Ἄρεος υἱὸν Ἀσκάλαφον κτείνει διὰ τοῦ Δηϊφόβου ὁ ποιητὴς, οὐδέν τι περὶ αὐτοῦ καλὸν ὅλως εἰπὼν οὐδὲ σεμνύνας καὶ ταῦτα Ἕλληνα ὄντα, ὁ πολλὰ καὶ ποικίλα περὶ πολλῶν ἄλλων εἰρηκώς. ποιεῖ δὲ τοῦτο, οὐ μόνον διὰ τὸ πιθανὸν ἵνα μὴ δοκῇ χαρίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ καὶ περιφρονῶν τοὺς ἀρετῆς δίχα ἐπὶ μόνῳ γένει σεμνυνομένους, ὁποῖος ἴσως καὶ ὁ Ἀσκάλαφος. σκοπητέον δὲ οἷος ἔσται ὁ Ἄρης, τὸν τοῦ υἱοῦ μαθὼν θάνατον. πάντως γὰρ ὁπλισθήσεται, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τοὺς φίλους Τρῶας ὡς τοῦ παιδὸς αὐθέντας, ὅ ἐστιν αὐτοφόντας, καὶ φανήσεται καὶ οὕτως ἀλλοπρόσαλλος καὶ τὸ ἦθος ἀκατάστατον. ὃς, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, πρὶν μὲν ὑπέσχετο βοηθῆσαι κατὰ Τρώων Ἀχαιοῖς, ἐψεύσατο δέ. νῦν δὲ αὖθις ὁρμήσει κατὰ Τρώων ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. καὶ οὕτω μὲν ἔπεσεν Ἀσκάλαφος μηδὲν γενναῖον δράσας. πεσὼν μέντοι, περιμάχητος ἀπέβη, οὗ πήληκα φαεινὴν Δηΐφοβος ἥρπασεν, ὀξυλαβείᾳ χρησάμενος. τοῦτο γὰρ ἡ ἁρπαγὴ δηλοῖ. οὐ γὰρ εἶχε σκυλεύειν εἰς ἄδειαν. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, δουρὶ βραχίονα τὸν τοῦ ἁρπάσαντος τύψεν ἐπάλμενος. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς, αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα. Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὣς, ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος. Καὶ ὅρα τὴν καὶ προῤῥηθεῖσαν ὀξύτητα τοῦ Μηριόνου καὶ γοργότητα, πολλὴν οὖσαν, ἧ ἀνάλογος καὶ ἡ παραβολὴ συντέμνηται γοργῶς τὸ, αἰγυπιὸς ὥς. δεξιῶς δὲ ὁ ποιητὴς τῷ Ἰδομενεῖ, ὃς διὰ γῆρας οὔτε ἐπιδραμεῖν εἶχεν εἰς μάχην οὔτε φυγεῖν, ὑποστρατηγοῦντα τοιοῦτον ὀξὺν ἑταῖρον συνέζευξεν ἀναπληροῦντα τὸ ἐκείνου ἔλλειμμα. Εἰς δὲ τὸ, βραχίονα τύψε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς ὁ Κομανὸς, βραχίονα, τὴν χεῖρα νοεῖ ἁπλῶς ἐνταῦθα, καὶ θηλυκῶς τὴν λέξιν προάγει, τὴν βραχίονα λέγων. ὡς εἶναι τοῦτο διαστολὴν τοῦ βραχίονος τῆς ὅλης, πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς τὴν βραχίονα. ἔοικε δὲ ὁ Κομανὸς τὴν τοιαύτην λαβὼν ἔννοιαν, ἐκ τοῦ μετ' ὀλίγα τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου

ἔῤῥει

ἔῤῥεε χειρός. Τὸ δὲ βομβεῖν ὠνοματοπεποιημένον ὄν, καὶ ἐπὶ λίθου ἀφιεμένου ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. βομβεῖν δέ τις ῥήτωρ φησὶ καὶ βροντήν. καὶ ὁ βομβυλιὸς δὲ, ἐκ τῆς τοιαύτης πεποίηται λέξεως, ζωΰφιον ὂν αὐτὸς βομβητικὸν ἐν τῷ πέτεσθαι, κολεόπτερον. τίς δὲ ἐστὶν ἡ αὐλῶπις, προδεδήλωται. τὸ δὲ ἐξέρυσεν, ὃ μετ' ὀλίγα ἐκ χειρὸς εἴρυσε λέγει, ἔστι μὲν που τὸ αὐτὸ τῷ ἐξείλκυσεν. οὐκ ἂν δὲ διαφέροι οὐδὲ τοῦ, ἐσπάσατο δολιχόσκιον ἔγχος. ἐκεῖνό τε γὰρ ἐπὶ βαθυτέρας πληγῆς τῆς κατὰ γαστρὸς εἴρηται, μετενεχθὲν ἀπὸ τῶν ἐκσπωμένων φυτῶν. καὶ τοῦτο βαθεῖάν τινα πληγὴν σημαίνει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, πρυμνοῖο βραχίονος. οὐ γὰρ ἂν ἴσως εἴη ἐπιπολῆς πληγὴ, ἡ ἐν πρυμνῷ βραχίονι. Ὅτι τὸ διαλαβεῖν εἴτουν χερσὶ λαβέσθαι μέσου τινὸς καὶ ὑπερεῖσαι πονοῦντα, οὕτω φράζει ὁ ποιητής. Δηΐφοβον δὲ Πολίτης περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας, ἐξῆγε πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους. τοῦτο δὲ, καὶ εἰς τραυματίαν λεχθήσεται μαχητὴν ἀντιληφθέντα πρός τινος ὡς καὶ ἐφεξῆς τὸ, οἳ τόν γε φέρον βαρέα στενάχοντα τειρόμενον, κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός. Πριαμίδης δὲ καὶ ὁ ῥηθεὶς Πολίτης, οὗ ἐκτέταται ἡ παραλήγουσα, ὁμώνυμος τῷ ἁπλῶς τοπικῷ, κατά τινα ἴσως ὑπεροχήν.

Ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας,
Λαιμὸν τύψ' ἐπὶ οἱ τετραμμένον ὀξέϊ δουρί.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη. ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη
Καὶ κόρυς. ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
Οὔτασ' ἐπαΐξας. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει.
Τὴν, ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Παπταίνων. Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον. οὐδὲ δύναντο
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ἀντιλόχου, περὶ γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
Στρωφᾶτ'. οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Σειόμενον ἐλέλικτο. τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
Ἤτοι ἀκοντίσσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον
Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὖτα σάκος μέσον ὀξέϊ χαλκῷ
Ἐγγύθεν ὁρμηθεὶς, ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὲν, αὐτοῦ μεῖν' ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο. τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίῃ.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μεταστόμενος βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ, καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.
Ἔνθά οἱ ἔγχος ἔπηξεν. ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ,
Ἤσπαιρ', ὥς τε βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν,
Ὣς ὁ τυπεὶς, ἤσπαιρε μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν,

Ὅτι σχῆμά τινος ὑπτίου τοῦ ἐν πολέμῳ διαγράφων, φησίν. ἔνθ' Αἰνείας λαιμὸν τύψε τοῦ δεῖνος· ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη· ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς. ὅ ἐστιν ἠκολούθησαν, ἀπὸ τοῦ ἕπω. ἵνα ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εἰλῶ γίνεται τὸ ἑάλη, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἕπω τὸ ἑάφθη. δοκεῖ δὲ συντελεῖν ἐνταῦθα, καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου, εἰπόντος περί τινων, ὡς περιέφθησαν τρηχέως κατειληθέντες εἰς τὸν πρόναον. ἐκ τοῦ περιέπω γὰρ ἐκεῖ τὸ περιέφθησαν. ὁ δὲ ποιητὴς, μετὰ τὸ ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς, ἐπιφέρει. ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής. ἔνθα τὸ μὲν χύτο, τὴν σύντομον δηλοῖ τοῦ ὅλου σώματος νέκρωσιν, προσαρμόζον καὶ ὕπνῳ, καθὰ δηλοῖ τὸ, νήδυμος ἀμφιχυθεὶς, ἐπεὶ καὶ ἀδελφὰ νοεῖν ὁ μῦθος οἶδε τὸν ὕπνον καὶ τὸν θάνατον. τὸ δὲ θυμοραϊστὴς, δι' ἑνὸς μὲν γέγραπται ῥ φυσικῶς διὰ τὸ μέτρον. ὡς δ' ἴχαγε αὐτοῦ, σύνθεσις διπλασιάζει τὸ θ' ἀττικῶς. δηλοῖ δὲ ἡ λεκτικῶς τὸν τοῦ θυμοῦ ῥαιστήν, ὥσπερ καὶ κυνοραϊσταὶ λέγονται τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωΰφια. ἢ καὶ ἄλλως, δι' οὗ ῥᾳδίως γίνεται ἡ ψυχὴ λυθεῖσα τοῦ κατὰ σῶμα δεσμοῦ. Ὅπερ τὸ, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει. τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσε. κύκλος παρ' ὀλίγον τὸ σχῆμα

Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἥρως Μηριόνης. τὸν δὲ, σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην,
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν.
Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, καί τις Ἀχαιῶν
Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισε.
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρείδην δ' ἄχος εἷλε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων. ὁ δὲ, τόξου πῆχυν ἄνελκε.
Τὼ δ' ἄρ ὁμαρτήτην. ὁ μὲν, ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Ἵετ' ἀκοντίσσαι. ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
Θρώσκωσι κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ,
Ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Τὴν βάλεν, ᾗ ῥ' ἔχε τόξον ἐΰξοον. ἐν δ' ἄρα τόξῳ,
Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας, τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν, ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ.
Αὐτὴν δὲ, ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

τῆς φράσεως, καταλῆξαι ἐκ τοῦ πᾶσαν ἔκερσεν, εἰς τὸ αὐτό. ὅπερ ἐστὶ κύκλου ἴδιον ῥητορικοῦ, κάλλος ποιοῦντος. ἦν δ' ἂν ἀκριβὴς κύκλος, εἴπερ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ σχήματος, τὸ τῆς φλεβὸς ἐξεφωνήθη ὄνομα. ὅτι δὲ μὴ γέγονε τοῦτο, ἀφείθη τὸ σχῆμα εἶναι ἀντιστροφὴ ῥητορικὴ γινομένη, ὅτε δύο κῶλα νοημάτων ἢ καὶ πλείονα, εἰς τὰς αὐτὰς περαιοῦνται λέξεις. οἷον ἐκεῖνά τε γὰρ τῶν ὑμῶν, καὶ ταῦτα τῶν ὑμῶν. ὡς καὶ ἐνταῦθα δὶς κεῖται τὸ, πᾶσαν ἔκερσεν, ἐν δυοῖν ἐννοιῶν τέλει. ἑξῆς δὲ ἐπάγει τὸ, ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι κάππεσε, παρίσωσιν τῇ ἀντιστροφῇ συνέπλεξε, κάλλους καὶ αὐτὴν οὖσαν. παρισοῖ γοῦν τὸ ἔκερσε καὶ κάππεσε. Σημειῶσαι δὲ ὅτι φανερῶς ἐμελέτησεν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα κάλλος λόγου θέσθαι. ἄλλως γοῦν, τί ἔπρεπεν οὕτω βραχείᾳ ἐννοίᾳ τῇ περὶ φλεβὸς, εἰπεῖν ἐπαναληπτικῶς τὸ, τὴν, ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν. ἐν γοῦν σχοινοτενέσιν ἐννοίαις, ἀναγκαίως χρεία ἐπαναλήψεων, οὐ μὴν ἐν οὕτω γοργαῖς. φλέβα δέ φασι λέγει, τὴν καλουμένην κοίλην, ἢ νωταίαν, ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἀνιοῦσαν καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν τράχηλον. Ὅτι ὑπτίῳ τίς καὶ νῦν ὕπτιος ἐν κονίῃσιν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας. καὶ δῆλον ὡς ἐν σχήματι ὑπτίῳ ἱκετεύοντος. ὥσπερ ἕτερός τις ἐν καιρῷ θυμοῦ πεσὼν, βρυχᾶται, κόνιος δεδραγμένος. καί τις ἀσπαίρων, σφαδάζει. καὶ ἄλλος ἄλλο τι ποιεῖ, ὧν ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα ἐπινοεῖ. Ὅτι Τρῶες περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος, οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον τὸ τοῦ Ἀντιλόχου. οὐ δὲ δύναντο εἴσω ἐπιγράψαι, ὅ ἐστιν ἐπιξέσαι ὡς καὶ προδεδήλωται, τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ. ῥηθείη δ' ἂν τοῦτο καὶ ἐπὶ ἑτέρου ἀριστέως πολεμίοις ἐγκαταληφθέντος. ὥσπερ καὶ τὸ, τὸν δεῖνα θεὸς ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. οὐ μὲν γάρ ποτε ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ'. οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο. πτύσκετο δὲ φρεσὶν, ἠέ τευ ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι. ὃ πρὸ ὀλίγων ἐγγύθεν ὁρμηθῆναι καὶ ἐγγύθεν ἐλθεῖν φησίν. καὶ σημειῶσαι ὅτι ἀκοντίζειν, οὐ τὸ τύπτειν δόρατι ἐκ τοῦ σχεδὸν, ὃ καὶ σχέδην που λέγεται, ἀλλὰ τὸ ἀφιέναι κατά τινος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ περισταδὸν, ἀνάλογόν ἐστι κατὰ παραγωγὴν τῷ προσταδὸν καὶ ἀποσταδόν. Τὸ δὲ, οὔποτε ἄνευ δηΐων ἦν, διασαφεῖ Ὅμηρος ἐπαγαγὼν τὸ, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτο. ὥσπερ καὶ τὸ, οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας ἤγουν εἶχεν ἀτρεμεῖ, τουτέστιν ἠτρέμει καὶ ἡσύχαζε, διὰ τοῦ, ἀλλὰ μάλα αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο. περικαλλεῖς δὲ καὶ αὗται ἔννοιαι, διὰ τὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν ἐν αὐταῖς σχῆμα, ὅπερ ἐστὶ τὸ, οὐ τόδε ἀλλὰ τόδε. συχνῆς δὲ ἐνεργείας τὸ, μάλα αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο. Τὸ δὲ ἠέ τευ ἀκοντίσαι, κατὰ τὸ, ἀκόντισσεν ἱέμενος συντέτακται. Τῇ δὲ κινήσει τοῦ πτύσκεσθαι, πάνυ χαίρει ἡ ὁμηρικὴ Καλλιόπη, μυριαχοῦ γὰρ αὐτῇ χρᾶται. Ὅτι τὸ, ἀμενήνωσε δέ οἱ αἰχμὴν Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας, ἀφορμὴ γέγονεν Ἡροδότῳ καὶ ἄλλοις τοῦ εἰπεῖν φθόνον εἶναι καὶ παρὰ θεοῖς, καὶ φθονερὸν εἶναι τὸ θεῖον. Σαλαμινίων δέ φασι λέξις ἐστὶ τὸ μεγαίρειν. Τὸ δὲ ἀμενήνωσεν, ἀντὶ τοῦ ἀμενηνὸν ἐποίησε, καὶ

ἀχρεῖον

ἠχρείωσεν, ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. ὅτι καθὰ ὁ Μηριόνης, οὕτω πως ἐνταῦθα δυστυχεῖ καὶ ἡρωϊκός τις Ἀδάμας, πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν, ἐν καυλῷ ἐάγη ἔγχος, νῦν δὲ τοῦ Ἀδάμαντος τὸ τοῦ Ἀντιλόχου σάκος οὐτάσαντος, τὸ μὲν τοῦ δόρατος, αὐτοῦ μένειν ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος. ποῦ δὲ αὐτοῦ; ἐν σάκει φησὶν Ἀντιλόχοιο. τὸ δ᾽ ἥμισυ κεῖτο ἐπὶ γαίης, θραυσθὲν δηλαδὴ καὶ οὕτως, ὡς ἐῤῥέθη, ἀμβλυνωθέν. σκῶλος δὲ πυρίκαυστος, εἶδος σκόλοπος, ὃν ἀποξύναντες ἀγρόται, πυρακτοῦσιν, ὡς ἂν τὸ ἄκρον ἐξικμασθὲν καὶ πιληθὲν καὶ διὰ βαφὴν, εἴη ἀντὶ βέλους, σιδήρου ἂν δυνάμενον ὡς διὰ αἰχμή. οὕτω που καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐλάϊνον μοχλὸν κατὰ Κύκλωπος ἀποξύνας, ἐπυράκτωσεν. ἕτεροι δὲ, εἶδος ἀκάνθης τὸν σκῶλόν φασιν, ἥτις πυρωθεῖσα, εὔτονος γίνεται. ἅπαξ δὲ νῦν ἡ λέξις εἴρηται. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σκώλου, καὶ τὸ σκῶλον ἐπὶ ἐμποδίου οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον ἔθεντο κατὰ γένους μετα πλασμόν. ὃς πολλαχοῦ δηλούμενος, ἔχει σὺν ἄλλοις περὶ αὐτὸν, καὶ τὸν τοῦ μύρου ἀλάβαστρον. οὗ κοινότερον οὐδετέρως τὸ ἀλάβαστρον. ἔτι δὲ καὶ τὸν ναῦλον, ὃν ὁ μὲν κωμικὸς, ἀρσενικῶς προάγει, διὰ τοῦ, ἀπόδος τὸν ναῦλον. ἄλλοι δὲ, κατὰ γένος οὐδέτερον. διὰ τοῦ. λαλῶν τὰ ναῦλα, καὶ δανείζει ἐρυγγάνων. ὁμοίως καὶ τὸν ζυγόν. οὗπερ οὐδέτερον τὸ ζυγὸν, ὡς δῆλον σὺν ἄλλοις καὶ ἐκ τοῦ, βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά. Ὅτι ἔβαλέ τινα δουρὶ Μηριόνης αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, τουτέστι περὶ τὸ ἦτρον, ἔνθα μάλιστα γίνεται ἄρης, τουτέστι πληγὴ καὶ τραῦμα, ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. διὰ τὸ νευρῶδες εἶναι δηλονότι τὸ ἦτρον, καὶ ὀδυνᾶσθαι τῇ πληγῇ. ὅθεν φασὶν ὡς οἱ διακεντοῦντες τοὺς ὑδερικοὺς, οὐ κεντοῦσι κατωτέρω τοῦ ὀμφαλοῦ, ἵνα μὴ γίγνωνται σπασμοί. τὸ δὲ ἔβαλε δουρὶ, κατωτέρω παραποιῶν, ἔνθά οἱ ἔγχος ἔπηξέ φησιν. ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι ὅτι ὥσπερ ὁ Σαρπηδὼν φθάσας ἔνυξέ τινα, εἶτα ἐξέσπασεν ἔγχος, ὁ δ᾽ ἑσπόμενος περὶ δουρὶ πίπτει, οὕτω καὶ ὧδε Μηριόνου περί τινος ἦτρον ἐγχος πήξαντος, ὁ πληγεὶς ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ἤσπαιρεν, ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ᾽ οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν, ὡς ὁ, τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν. καὶ ὅρα ὅτι ἀδιαφόρως ἐν κατὰ πρᾶξιν ἐνταῦθα κεῖσθαι δοκεῖ, ἢ τὸ βληθῆναι δουρὶ, ἢ τὸ τυπῆναι. εἰ γὰρ κυρίως ἐβλήθη, πῶς ἐτύπη, καὶ αὖ πάλιν, εἰ ἐτύπη, πῶς ἐβλήθη; διαφορᾶς ἐν ἄλλοις φανερᾶς οὔσης, τοῦ τύπτειν τε καὶ βάλλειν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ καθόλου φησὶν ὀϊζυροὺς τοὺς βροτοὺς ὑπὲρ παθῶν τῆς ἐν αὐτοῖς ἀσθενείας. δύναται δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ παθόντων νοεῖσθαι. τὸ δὲ ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ἔχει τι ἀστείας ἀνταποδόσεως. Μηριόνης τε γὰρ μετασπόμενος ἀπιόντα βάλε δουρὶ τὸν ἄρτι βληθέντα, καὶ αὖθις ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ἀσπαίρει. ἰλλάδες δέ φασι κατ᾽ Ἴωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων, ἢ λύγων, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ ἢ ἰλλῶ τὸ συστρέφω, ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ εἰλεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας εἰπὼν, εἰλάειν, στρεβλοῦν, πιέζειν. μάλιστα δὲ ἐπὶ ὑγρῶν οἰκεία ἡ λέξις, διὰ τοῦ σταφυλῶν κατ᾽ αὐτὸν ἢ ἐλαιῶν. καὶ εἰλεῖν, τὸ συνάγειν φησὶν εἰς ταὐτὸ σταφυλάς. ἕτερος δὲ τεχνικὸς, φησίν. εἰλεῖν, ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέμφυλα. ἰστέον δὲ ὅτι ἰλλάδες, οὐ μόνον αἱ νῦν ὁμηρικῶς εἰρημέναι, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ὕστερον, καί τινες κίχλαι, ἰλλὰς γάρ φασιν εἶδος κίχλης. τρία δὲ γένη κιχλῶν. ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγίστη, κίσση πάριος, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται. καλεῖται δὲ ἰξοφάγος αὐτὴ, ἐπείπερ ἰξὸν ἐσθίει. ἑτέρα δὲ ὀνομαζομένη τριχὰς, ἴση τῷ κοσσύφῳ. τρίτη δὲ, ἐλαχίστη τῶν ἄλλων, ἰλλὰς λεγομένη. κατὰ δέ τινας, τυλάς. συναγελαστικὴ καὶ νεοττεύουσα κατὰ τὰς χελιδόνας. τὸ δὲ βίῃ, διασαφητικόν ἐστι τοῦ οὐκ ἐθέλοντα. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀσπαίρειν, ἐπὶ βοὸς εἶπε σπωμένου, καὶ οὐκ ἐθέλοντος ἕπεσθαι τοῖς ἄγουσιν. ἐντεῦθεν δὲ ἡ λέξις μετῆλθεν εἰς τοὺς ἐν τῷ θνήσκειν ἀσπαίροντας, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπαρίζειν, εὐχρηστότερον ὂν τοῦ σκαρίζειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σπαίρειν καὶ τὸ σπαρίζειν, οὐκ ἀνάγκην ἔχει ἐφέλκεσθαι τὸ ἄλφα φύσει, γίνεται γὰρ ἀμφότερα ἐκ τοῦ σπῶ. οὐκοῦν τῷ ἀσπαίρειν, ἢ ἐπίτασιν δηλοῦν, ἢ καὶ ἄλλως πλεονάζον, προσῆλθε τὸ α΄. οὕτω δὲ πλεονασμὸς τοῦ α΄ ἐστὶ καὶ ἐν τῷ ἄσταχυς, στάχυς γὰρ τὸ κοινόν. καὶ ἐν τῷ ἀσταφὶς, σταφὶς γὰρ τὸ ἀπλεόναστον, ἢ ἄλλως καὶ ὀσταφίς. ὅμοιον καὶ τὸ ἀπαμείρεται ἀντὶ τοῦ μερίζει ἀπὸ τοῦ μείρω. καὶ τὸ ἄνησις, ἐκ τοῦ νῆσις, ὡς παρὰ Κρατίνῳ, καθὰ γράφει Ἀθήναιος. οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνησις. τὸ δὲ οὔτι μάλα δὴν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ μίνυνθα. ἀμφοῖν δὲ αὖ, τὸ, ὄφρά οἱ ἔγχος ἀνεσπάσατο ἐγγύθεν ἐλθὼν ἥρως Μηριόνης. ὅπερ ἐπὶ Ἰδομενέως, ἔγχος ἀνέσπασεν ἔφη ἐνεργητικῶς. εἰς πλεῖον δὲ διασαφεῖται τὰ εἰρημένα, ἐν τῷ, τὸν δὲ, σκότος ὄσσε κάλυψε. δῆλον γὰρ, ὡς οὐκ ἐπὶ πολὺ ὁ τυπεὶς ἤσπαιρεν, ἐπεὶ ἀνασπασθέντος ταχὺ ἀναγκαίως τοῦ δόρατος, εὐθὺς τέθνηκεν. ἐκ δὲ τοῦ μίνυνθα καὶ τοῦ οὐ μάλα δὴν, ὁ μινυνθάδιος καὶ ὁ οὐ δηναιὸς, ὁποῖον ἀλλαχοῦ τὸν θεομαχοῦντά φησιν. Ὅτι τὸ τοῦ Ἑλένου ξίφος, θρηΐκιον μέγα καλεῖ, εἰπών. Δηΐπυρον δ᾽ Ἕλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην, θρηϊκίῳ, μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. ἡ μὲν, ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε καί τις Ἀχαιῶν μαρναμένων μετὰ ποσὶ κυλινδομένην, ἐκόμισε. καὶ ὅρα ὡς ἀορίστως εἶπε κἀνταῦθα διὰ πιθανότητα, οὐκ ὀνομάσας τίς ἦν ὁ κομισάμενος τὴν τρυφάλειαν. ἡ δὲ κόρση ὅτι καὶ κόῤῥη λέγεται, ἱκανῶς ἔγνωσαι ἀλλαχοῦ. ἀφ᾽ οὗ καὶ κατὰ κόῤῥης καὶ ἐπὶ κόῤῥης δὲ κατ᾽ Αἴλιον Διονύσιον, πληγὴ τυχὸν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. κόῤῥην δέ φησι καὶ κόρσην, ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. διὸ καὶ προπηλακισμὸς ἰσχυρός φασι τὸ ἐπὶ κόῤῥης, καὶ μείζων τοῦ κονδύλου. ἀπὸ τῆς κόρσης δὲ, εὕρηται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ἐν δίκορσον, ἀντὶ τοῦ δικόρυφον, δικραές,

διηέφαλον. εἴρηται δὲ ἴσως τὸ δικραὲς, εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον. Εἰς δὲ τὸ, ξίφει μεγάλῳ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς μόνοι ἐν βαρβάροις οἱ Θρᾷκες μεγάλοις ξίφεσι χρῶνται. τινὲς δὲ, ῥομφαίαν τὸ τοιοῦτον ξίφος ἐνόησαν. καλῶς δὲ παρεσημήνατο μέγα εἶναι τὸ ξίφος, ἵνα πιθανὸν δόξῃ τὸ δι᾽ αὐτοῦ ἀπαραχθῆναι σὺν τῇ ῥηθείσῃ κόρσῃ, καὶ αὐτὴν τὴν τρυφάλειαν. Ἀράσσειν δὲ γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ ἄρης ὁ σίδηρος, δηλοῖ δὲ τὴν ῥαδίαν καὶ ἄπονον ἐκκοπήν. ἀποπλαγχθῆναι δὲ ἀστείως ἐῤῥέθη νῦν, τὸ πόῤῥω πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου καὶ ἐκτιναχθῆναι. καθὰ καὶ μετ᾽ ὀλίγα ἐπὶ ὀϊστοῦ φησι τὸ, πολλὸν ἀποπλαγχθείς. Ὅτι ὁ πρὸ βραχέως μεγάλῳ ξίφει χρησάμενος Ἕλενος, αὐτίκα νῦν τόξον κατὰ Μενελάου μεταλαμβάνει ποικίλος ὢν ὡς εἰκὸς τὴν ὁπλιτικήν. φησὶ γὰρ, ὡς Μενέλαος μὲν ἔβη, ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωι ἄνακτι, ὀξὺ δόρυ κραδάων. ὁ δὲ, τόξου πῆχυν ἄνελκεν, ὅ ἐστιν ὡς καὶ προεδηλώθη τόξον περιφραστικῶς. οὕτω γοργὸς καὶ περιαπερχὴς ὁ Πριαμίδης οὗτός ἐστιν, πολυειδῶς τῇ μάχῃ χρώμενος. τὼ, δέ φησιν ἤρχον οὗτοι, ὁμαρτήτην. ὁ μὲν, ἔγχεϊ ὀξυόεντι ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δ᾽ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον, τὸ καὶ προγραφέν. ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. πρὸς ὃ παραβολὴν ποιῶν, φησίν. ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ᾽ ἀλωὴν θρώσκωσι κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι, πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ, ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. καὶ οὕτω μὲν ὀϊστεύσιν Ἕλενος. Μενέλαος δὲ τὴν τοξοφόρον ἔβαλε χεῖρα. ἐν δ᾽ ἄρα τόξῳ, ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος. ἂψ δ᾽ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ᾽ ἀλεείνων, χεῖρα παρακρεμάσας. τὸ δ᾽ ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος, ὡς οἷά τι ἐφόλκιον. οὕτω γὰρ εἰπεῖν δίδωσιν ἡ τοῦ ἐφέλκετο λέξις. καὶ ὅρα ὡς γραφικῶς δι᾽ ὧν φράζει τὸ πρᾶγμα ὁ ποιητὴς, ὡς οἷα ἑωρακὼς αὐτός. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ γλυκὺ τοῦ παρακρεμάσας καὶ τοῦ ἐφέλκετο. ταῦτα δὲ καὶ ἐνάργειαν ἔχουσι δηλοῦντα τὸ καίριον τῆς βολῆς, ὑφ᾽ ἧς ὡς ἄψυχόν τι παρακρέμαται ἡ χεὶρ ἐφελκομένη τὸ ἔγχος. Ὅρα δὲ τὴν ποιητικὴν ἐπίνοιαν καὶ εὑρεσιλογίαν, καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτων μὲν ἐπὶ Σαρπηδόνος, τῷ μηρῷ τὸ δόρυ παρασύρεσθαι, ὃ καὶ βαρύνει ἐκεῖνον. Ἑλένου δ᾽ ἐνταῦθα τὴν χεῖρα τὸ δόρυ ἐφέλκεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι ἄναξ καὶ ἄνακτες, οὐ μόνον ἐπὶ βασιλέως ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, Ἑλένῳ ἥρωι ἄνακτι. ἀλλὰ ἐδήλου μὲν ἡ λέξις καὶ ἄλλα τινὰ ὡς ἑτέρωθι γέγραπται. καί τι δέ φασι τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ, ἄνακτες ἐκαλοῦντο. πρὸς οὓς ἀνεφέρετο φάσιν ἑκάστης ἡμέρας πρὸς τῶν ὠτακουστούντων, ὅ, τι ἂν ἀκούσωσιν. ἐπὶ διορθώσει δὲ τοῦτο ἦν τῶν κατὰ τὴν νῆσον. οἱ δὲ τοιοῦτοι ὠτακουσταὶ εἶεν ἂν καὶ πευθῆνες ὡς ἀπὸ τοῦ πεύθω, οὗ παράγωγον ἡ πύστις. δι᾽ ὃ, στείλας ἐπὶ τῆς Αἰολίδος κατὰ πύστιν ἅμα καὶ οἰκισμὸν τῆς χώρας. ἀνάλογον δὲ πάντως τῷ πεύθω, πύστις. καὶ τῷ κεύθω, κύστις. ἡ κεύθουσα ἔσω ὑγρὸν φυσικόν. Τὸ δὲ ὁμαρτήτην, οἱ μὲν, ἐπίῤῥημα νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἕτεροι δὲ ῥῆμα κρειττόνως φασὶν, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθησαν κατὰ τὴν βολήν. οἱ δέ φασι τριπλῆν ἐνταῦθα εἶναι γραφὴν, ἁμαρτήδην, καὶ ὁμαρτήδην, καὶ διὰ τοῦ ταῦ ὁμαρτήτην, ἐν πᾶσι δὲ, δηλοῦσθαι τὸ ὁμοῦ. εἰ δὲ καὶ ἔστι ῥῆμα τὸ ὁμαρτήτην παραληγόμενον τῷ ἦτα, ἐκ τοῦ ὁμαρτησάτην συγκέκοπται. Τὸ δὲ, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ὁ μὲν, ἔγχεϊ ὀξυόεντι ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δὲ, τοξεῦσαι, σχῆμα προεπιζεύξεώς ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, φθάνει γὰρ ἐπιζεῦξαι τοὺς τοιούτους, εἶτα διαιρεῖ αὐτοὺς καθ᾽ ἕνα. καὶ τοῦτο μὲν, ἐν δυϊκῷ ἀριθμῷ, μετ᾽ ὀλίγα δὲ πληθυντικῶς προεπιζευγνύει ἐν τῷ, οἱ δὲ, Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, Πείσανδρος δὲ οὔτασε. μυρία δὲ τοιαῦτα παρά τε τῷ ποιητῇ καὶ παρ᾽ ἄλλοις. Τὸ δὲ ὀξυόεν ἔγχος, ὀξὺ δόρυ ἀνωτέρω ἔφη. ἐν δὲ τῷ, ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ, προσυπακουστέον τὸ ἔβαλεν, ὃ κατωτέρω κεῖται. οὐ γὰρ δήπου ὡς ὁ Μενέλαος δόρατι, οὕτως ἀκοντίζει τις καὶ διὰ νευρᾶς. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα, σύλληψις. Τὸ δὲ, ἀπὸ νευρῆφιν, εἰ καὶ νοεῖται κοινότερον ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς, ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἔχοι καὶ ἀπὸ γενικῆς γενέσθαι τοῦ νευρῆς ἀποβολῇ τοῦ σ, εἴη δὲ ἂν μάλιστα ὡς ἐπίῤῥημα ἔχον περιττὴν συνήθως τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ἵνα ᾖ, ὡς βίῃ βίηφι, οὕτω καὶ νευρῇ νευρῆφι, καὶ μετὰ προθέσεως ἀπὸ νευρῆφι. ἐν δὲ τῷ, Πριαμίδην μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν, ἀργὸν οὕτω κεῖται τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ δὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μὴν ὑστεροχρονίαν δηλοῖ. ἁμαρτήδην γὰρ ἢ ὁμαρτήδην, ὅ ἐστιν ἅμα καὶ ὁμοῦ ἀφῆκαν Ἕλενος ὀϊστὸν καὶ δόρυ Μενέλαος, καθάπερ καὶ Σαρπηδὼν καὶ Τληπόλεμος δόρατα. ἔνθα δὲ τὸ ἅμα, ἐκεῖ χώραν οὐκ ἔχει τὸ μετέπειτα. ἐν δ᾽ ἄρα τῷ, Φοίνιξ μὲν πρῶτον, αὐτὰρ ἔπειτα Αἴας, ἀειδήλως τὸ ἔπειτα, τὸ μετὰ ταῦτα δηλοῖ. ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ὁμηρικῶν, τὸ ἔπειτα οὕτω δὴ σημαντὸν εὕρηται. ἐν δὲ τῷ, ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο καὶ ἑξῆς, κύκλος ἐσχημάτισται παρ᾽ ὀλίγον. εἰπὼν γὰρ ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, εἶτα ἐπεμβαλὼν τὴν εἰρημένην παραβολὴν, ἐπάγει μετὰ τέσσαρας στίχους. ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. τοιοῦτον δέ τι καὶ πρὸ ὀλίγου ἐσημειώθη σχηματισθὲν ἐν τῷ περὶ φλεβός. καλὸν δὲ δὶς ῥηθὲν τὸ ἔπτατο ἐπὶ πτερόεντος ὀϊστοῦ. ἡ δὲ ῥηθεῖσα παραβολὴ, πάνυ ἀστεία. τὸν γὰρ οὐκ εὐστόχως βληθέντα ὀϊστὸν οὐδὲ λίαν τοῦ σκοποῦ τυχόντα, οὐδὲ βέλος κρίνει ἐκ χειρὸς καὶ τόξου ἀφεθὲν, ἀλλὰ κυάμῳ ἢ ἐρεβίνθῳ εἰκάζει, οὐ πεμφθέντι κατά τινος, ἀλλὰ πτύου ἀποτιναχθέντι καὶ ἀέρα μόνον τύψαντι. πτύου δὲ, οὐ δι᾽ οὗ γῆν ἀναῤῥιπτοῦσιν, ἀλλὰ λικμητικοῦ ἀναβάλλοντος τὰ ἠλοημένα τοῦ καὶ εἰς τύπον ἐσχηματισμένου χειρὸς δακτύλων. διὸ τῇ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ θώρακος ἀποπλανήσει τοῦ ὀϊστοῦ, ἥτις κατὰ τὴν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἑλένου ἄπρακτον συνδιανοεῖται βολὴν, δόξοι ἂν ὁ ποιητὴς μυκτηρίζειν ὡς οἷα ἀπὸ ξυλίνης καὶ ὁμωνύ-

μως

μένως λεγομένης χειρὸς, εἰκῆ ἀφιεμένου τοῦ βέλους, εἶτα εἰς ἀέρα μάτην ἀναπαλθέντος. ὃ καὶ κυάμῳ εἴκασεν ἢ ἐρεβίνθῳ, διὰ τὸ τῶν σπερμάτων τούτων ἀδρότερον. οὐ γὰρ ἔδει βέλος ἡρωϊκὸν, οὕτω ἤτινι τοιούτῳ σπορίμῳ βραχυτάτῳ παρεικάσαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἐπὶ βέλους ψαύσαντος μὲν, ἀπρακτήσαντος δὲ, τὸ πέτεσθαι εἶπεν. ἐν δὲ τῷ, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, ἐπὶ βέλους ἀφεθέντος καὶ μήπω βαλόντος, δῆλον, ὡς ἄλλο τὸ ἐπιπτέσθαι, καὶ ἄλλο τὸ ἀποπτέσθαι. θαυμάζουσι δ' ἐν τούτοις οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν, καὶ ὡς πρᾶγμα ταπεινὸν τὸ κατὰ κυάμους καὶ ἐρεβίνθους, καὶ ἔννοιαν εὐτελῆ, ἐπιθέτοις τε ὑψώσας ἐσέμνυνεν, ἐπικαλύπτων τὸ ταπεινὸν, καὶ λέξεσι μεμεγεθυσμέναις ἐπῆρε. καὶ ταῖς ἐν τῷ τέλει παρισώσεσιν ἐξωραΐσε. τῷ πνοιῇ, καὶ λιγυρῇ, καὶ ἐρωῇ. Τὸ δὲ πτυόφιν, ληφθὲν καθ' ἑρμηνείαν ἀντὶ πτύου κατὰ πτῶσιν γενικὴν, σύνταξιν καινὴν οὕτω παρείλκυσε τὸ, ἀπὸ πλατέος πτυόφιν. ὅτι δὲ τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ ἀττικοὶ ὕστερον, Αἴλιος Διονύσιος φησίν. ἕτερος δέ τις, λέγει. πτέον, οἱ ἄλλοι. πτύον δὲ, Σοφοκλῆς. ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. Μεγάλην δὲ ἀλωὴν λέγει, ἢ τὴν ὡς εἰκὸς τοιαύτην οὖσαν, ἢ τὴν πολυχώρητον καὶ διὰ τὸ κυκλικὸν σχῆμα μεγάλην. ψιλοῦται δὲ ἡ ἀλωὴ ὡς καὶ ἡ ὁμηρικὴ δηλοῖ συναλοιφὴ, ἐν τῷ, κατ' ἀλωὴν, παρὰ τὸ ἀλοίω, ἢ ἀλοῶ ἐκταθέντος τοῦ ο εἰς μέγα ω. ἡ μέντοι ἅλως, ὡς ἀπὸ τοῦ ἅλις ἢ ἁλίζω, δασύνεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁμήρου εἰπόντος, κύαμοι μελανόχροες, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τοὺς κυάμους, ὡς μέλανας οὐκ ἐσθίουσιν οἱ ἱερεῖς. οἷς καὶ λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν, τοῦτον. ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν, κεφαλάς τε τοκήων, διὰ τὸ ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι ἠδ' ἀνάβαθμον ἐξ αΐδαο ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν. οἱ δέ φασιν ὅτι ἐπὶ κρόνου, ἄρτος ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο τοῖς ἀνθρώποις, ὕστερον δὲ μὴ γεύεσθαι αὐτῶν ἐπετράπη, ἵνα μηδόλως μνήμη τοῦ κρόνου φυλάττοιτο. ὡς δέ οἱ κύαμοι, καὶ πύαμοι ἐλέγοντο διὰ τοῦ π, ὅθεν καὶ πυανεψιὼν μὴν ἀπὸ τῶν τοιούτων πυάμων, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὡς εἴπερ διὰ τὸ ποιὸν κύαμον βραχὺ μέλαν, ἐπιθετικῶς οἱ κύαμοι καλοῦνται μέλανες, ἔστι καὶ τοῦτο παράδειγμα σαφὲς, τοῦ ἀπὸ μέρους καλεῖσθαι τὸ πᾶν. παρὰ τὸ κύειν δὲ αἷμα σύγκεινται οἱ κύαμοι, ὧν ἡ κλῆσις ἔτι σώζεται πολλαχοῦ τῶν ἐφῴων, οἳ κυάμιά φασιν αὐτοὺς, ὑποκορίζοντες. ὅτι δὲ καὶ ἄγριοι κύαμοι γλυκύτεροι μὲν τῶν ἡμέρων, βραχεῖς δὲ, ἡ πεῖρα μέχρι καὶ νῦν δείκνυσιν ἐνιαχοῦ. δῆλον δ' ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ ὅτι συνθέτως θερμοκύαμοι λέγονται, οἱ καὶ ἀσυνθέτως θέρμοι λεγόμενοι, ὧν ἴδιον μὴ ἐμφύειν ζῷα διὰ πικρότητα καὶ δριμύτητα. κατὰ γὰρ Θεόφραστον, θέρμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα τῶν χεδροπῶν, οὐ ζωοῦται διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν. ὅτι δὲ καὶ αἰγύπτιος ἐλέγετό τις κύαμος, οὗ ῥίζαι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν θηριακοῖς τὰ ὑπ' ἀλεξανδρέων καλούμενα κολοκάσια, ὧν παρώνυμος ἀθηνᾶ κολοκασία ἐν σικυῶνι. καὶ ὅτι τὸ φυτὸν, οὗ ἡ ῥηθεῖσα ῥίζα καὶ ὁ κύαμος, κιβώριον ἐκαλεῖτο, ἱστορεῖ ἀθήναιος. εἰ δὲ καὶ ὁ κύαμος λέγεται, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς οἶμαι κατ' ἐξοχὴν, διὰ τὸ τοῦ ὀσπρίου ἀπολαυστικόν. ἐκ τοῦ ἔω γὰρ τὸ πληρῶ καὶ ἀπολαύω τὸ ἔτνος. ἄλλως δὲ τὸ ἔτνος ἐπὶ ἑψητῶν ὀσπρίων λέγεται γενικώτερον, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἔτνος κυάμινον. πρὸς διαστολὴν γὰρ αὐτὸ εἴρηται. ἔοικε πιθανῶς δὲ τραγήμασιν ἐντάττων κυάμους καὶ ἐρεβίνθους, συναριθμεῖ καὶ χόνδρον, πυρὸν, μέλι, σησαμίδας, καὶ κανναβίδας. ἐρεβίνθων δὲ μνεία, καὶ παρὰ Ξενοφάνει ὡς χρηστῶν ὄντων ἐν συμποσίῳ. φησὶ γάρ. πίνοντα γλυκὺν οἶνον ὑποτρώγοντ' ἐρεβίνθους. μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ ὁ ἀριθμήσας οὕτω, ὦχρος, λάθυρος, φηγὸς, βολβὸς, τέττιξ, ἐρέβινθος, ἀχράς. δῆλον δ' ὅτι ὦχρος μὲν καὶ λάθυρος, ὄσπρια ὡς καὶ ἐρέβινθος. φηγὸς δὲ, βάλανοι φήγινοι οἷαι τρώγεσθαι. βολβὸς δὲ, κρομμύοντι ἄγριον, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. πολὺς δὲ αὐτὸς καὶ ἐν ἀττικῇ. τέττιξ δὲ, βρώσιμόν τι καὶ αὐτὸ, ὃ καὶ σημείωσαι. ἀχρὰς δὲ, ἀπίους σημαίνει ἀγρίους κυρίως. ἔτι ἐρεβίνθων μνεία καὶ παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἐν τῷ, χρύσειοι ἐρέβινθοι ἐπ' ἀϊόνων ἐφύοντο. λέγει δέ φασι χρυσέους ἐκείνη ἐρεβίνθους τοὺς κατὰ πύξον ὠχρούς οὓς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς κρείττους οἱ λευκοὶ τῶν μελάνων καί οἱ πυξοειδεῖς. ἐλέγοντο δέ τινες ἐρέβινθοι, καὶ κρεῖοι, ἴσως ὡς μεγάλοι, ὁμωνύμως τῷ μυθουμένῳ κρείῳ. Ποσειδῶν δέ φασιν εὗρεν ἐρεβίνθους. ἔνθα δὲ ὁ κωμικὸς λέγει τὸ, ἐρεβίνθου δραττόμενον, παίζει πρὸς ἀνδρὸς μόριον. οὗ τὸ ἑτερογενὲς, κριθὴν ἔφη τις. ὅτι δὲ οὐ μόνον φηγοῦ βάλανοι ἀλλὰ προσφυέστατα καὶ φοινίκων, τέτακται εἰς εἴδησιν. ἐλέγετο δέ φασι καὶ διὸς βάλανος, τὸ ποντικὸν κάρυον, ὃ καὶ ἡρακλεωτικὸν ἐκαλεῖτο. καὶ εὐβοϊκὰ δέ φασι κάρυα κάστανα καὶ σαρδιανὰ, βάλανοι ἐκαλοῦντο. καὶ ταῦτα δὲ μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἑκὰς ἔπτατο, καὶ τὴν βολὴν βιαίαν εἶναι δηλοῖ, καὶ τὸν θώρακα τοῦ βασιλέως πάνυ στερρόν. ὅτι δὲ τὸ ἀποπλαγχθῆναι, πολλαχοῦ καὶ ἐπὶ ὅπλων κεῖται, δεδήλωται καὶ ἐν τῷ, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. τὴν δὲ τοξοφόρον χεῖρα περιφράζων, φησίν. ἧ ῥ' ἔχε τόξον. τοῦτο δὲ ἀμφιβόλως ἔχει. ἢ γὰρ κατ' εὐθεῖαν νοητέον, ἥτις χεὶρ εἶχε τὸ τόξον, ἢ ἐπιρρηματικῶς ὡς ἐκ δοτικῆς, ἔνθα εἶχε τὸ τόξον ὁ ἕλενος. σφοδρὸν δὲ τὸ τῆς βολῆς, εἰ τὴν χεῖρα διασχὸν τὸ ἔγχος, ἠλάθη καὶ διὰ τοῦ κραδαινομένου τόξου. Τὸ δὲ, ἂψ δ' ἑτάρων καὶ ἑξῆς ὁ στίχος ὅλος, ἐν πολλοῖς τόποις κεῖται, καθὰ καὶ ἕτεροι. οἷα μὴ ὀκνοῦντος τοῦ ποιητοῦ τὸ εὔλογον ταυτολόγημα. Ὅτι τὴν τοῦ ἑλένου χεῖρα βληθεῖσαν, ἐθεράπευσεν ὁ ἀδελφὸς ἀγήνωρ, οὕτω. ἔγχος μὲν, ἐκ χειρὸς ἔρυσεν. αὐτὴν δὲ, ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν. λέγει δ' ἐνταῦθα ὁ σχολιαστὴς, ὅτι ἐρίοις πάλαι τὰ κῶλα τῆς σφενδόνης συνέπλεκον καὶ οὐ νεύροις ὡς ὕστερον, ἵνα τοῦ ἐρίου ὑπενδιδόντος, διατείνοιντο αὐτὰ ἐν τῇ

ἀπορρίψῃ. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ὡς ἐν περιφράσει ἄωτον οἷος εἰπὼν ἁπλῶς τὸ ἔριον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, προσέθετο τὸ εὔστροφον, ἵνα μὴ ἄωτον οἷος ἄρτι νοήσωμεν. τὸ ἀκατέργαστον ἔριον. ὡς ἂν δὲ αὖ πάλιν μὴ τὸ ἁπλῶς ἐξ ἐρίου νῆμα νοηθείη, ἐπήγαγε τὸ εἶδος, τὴν σφενδόνην. ἥτις καὶ αὐτὴ, εὔστροφον οἷος ἄωτον οὖσα ὡς δεδήλωται, ἔχει εἰς διαφορὰν εἰδικὴν τὸ πετροβολεῖν, ἵνα ᾖ σφενδόνη, εὔστροφον οἷος ἄωτον πετροβόλον. ἐτυμολογία δὲ αὐτῆς, τὸ σπεύδειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σφεδανὸν, ἐπισπεύδει γὰρ οἷον αὐτὴ καὶ κατεπείγει τὴν τῶν λίθων ἄφεσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἑξῆς που εἰπὼν, τόξοις καὶ εὐστρόφῳ οἷος ἀώτῳ, οὐ προστίθησιν ἐκεῖ καὶ τὸ σφενδόνη. ὡς ἤδη ἑρμηνευθέν. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ εἰληθὸν καὶ πολύχρυσον τῷ Πινδάρῳ, ἄωτον γίνεται προσλήψει συλλαβῆς, ὡς εἴδω εἴδωλον, δηλοῦται καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις. Ὅρα δὲ ὡς πολλάκις ὀργάνων παράχρησις διά τινας ἀνάγκας γίνεται, εἴγε καὶ ἡ ῥηθεῖσα σφενδόνη ἐνταῦθα εἰς ἕλκους σύνδεσμον ἐχρησίμευσε. θεράποντος δὲ ὅπλον αὕτη, οὐ μὴν ἥρωος, οὐδὲ γὰρ ἐχρῆν. δῆλον δ' ὅτι καὶ σφενδονήτας εἶχεν ὁ τρωϊκὸς πόλεμος. θαυμαστέος δὲ ὁ ποιητὴς τῆς τε πολυπειρίας τῆς τε χρηστομαθείας, πολλὰ παρενείρων τῇ ποιήσει ἐπέκεινα τῶν προκειμένων, ἄξια. εἰ δὲ ἡ τοῦ Ἑλένου χεὶρ τῇ σφενδόνῃ περιδεθεῖσα θεράπευται, εἴτε καὶ προσεδεήθη ἑτέρας ἰατρείας ὕστερον, τί χρὴ ζητεῖν.

Ὅτι κεῖται παρατατικὸς ἐνταῦθα τοῦ εἴω ῥήματος. φησὶ γάρ. πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου ἤϊεν, ὅ ἐστιν ἐπορεύετο. ἐπῆκται δὲ μετ' αὐτὸ καὶ τὸ, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, ἤγουν κατ' ἀλλήλων. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται ἀποστροφῆς σχῆμα ἐν τῷ, τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ, θανάτοιο τέλοσδε, σοὶ Μενέλαε δαμῆναι. προσφωνήσει δὲ ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα καὶ τὸν πάτροκλον ἐν τοῖς ἑξῆς πολλάκις οἷα ἐπιστρεφομένη τοιούτων προσώπων ὡς ἀξίων λόγου. Ὅτι ἀστοχίαν βολῆς φράζει τὸ, ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος, ἤγουν οὐ κατ' εὐθὺ ἦλθεν, ἀλλ' εἰς πλάγιον ἐστράφη. καὶ ἔστι τοῦτο ἐφερμηνευτικὸν τοῦ ἥμαρτεν. Ὅτι καὶ ἑτέρου δόρατος καυλὸς ἐνταῦθα κλᾶται. Πείσανδρος γὰρ, σάκος μενελάου οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι. ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρὺ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος. καυλὸς δὲ καὶ νῦν, τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ. ὁ δὲ τοῦτο δυστυχήσας, φρεσὶν ᾗσί φησι χάρη, καὶ ἔλπετο νίκην. μυκτηρίζων δὲ τοῦτο λέγει ὁ ποιητὴς, ὥστε οἰκεῖον ῥηθῆναι αὐτὸ, ἐπὶ τῶν ἐκ πεσόντων νίκης ἐλπιζομένης. Ὅτι Πείσανδρος ὁ τρωϊκὸς τοῦ ἔγχους αὐτοῦ κλασθέντος ὡς προσεχῶς εἴρηται, ἐπεὶ ἀτρείδης ἐρυσσάμενος ξίφος ἅλτο ἐπ' αὐτῷ,

Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἤϊε. τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ, θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ Μενέλαε δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Πείσανδρος δὲ, σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρύ. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
Ἔγχος, ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Ἅλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ. ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης,
Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν. ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
Ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης. λάκε δ' ὀστέα. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ, λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς.
Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἣν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες, οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν
Ξεινίου. ὅς τε ποθ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον, καὶ κτήματα πολλὰ
Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ.
Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας ἀχαιούς.
Ἀλλά ποθι σχήσεσθε καὶ ἐσσύμενοί περ ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ. ἦ τέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν. σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.

Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι
Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον. οὐδὲ δύνανται
Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πτολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Ὧν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
Ἢ πολέμου. Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, μακρῷ, εὐξέστῳ. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο. αὐτὸς δηλαδὴ καὶ ὁ Μενέλαος. καὶ ὁ μὲν, κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης, ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν. Μενέλαος δὲ προσιόντα, μέτωπον ἤλασε δηλαδὴ ξίφει, ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης. λάκε δ' ὀστέα. τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν. ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, ἐσκύλευσέ τε καὶ εἶπε τὰ ῥηθησόμενα. Ὅρα δὲ ὅτι ἀξίνην φέρει ὁ Πείσανδρος, καινότερον ὁπλιζόμενος. ὥσπερ καὶ ἕτερός τις σφενδόνῃ ἐχρήσατο. καὶ ἄλλος, μεγάλῳ ξίφει. βαρβαρικὸν δὲ, τὸ ἀξίναις μάχεσθαι καὶ πελέκεσι. διὸ Τρῶές που, ὀξέσι πελέκεσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. καλὴ δὲ ἡ ῥηθεῖσα ἀξίνη, διὰ τὸ ὡς εἰκὸς κατακεκροτῆσθαι εἰς κάλλος. Τὸ δὲ ἐλάϊνον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαία γέγονεν ἀποθέσει τοῦ ι τοῦ διφθόγγου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλάα ἀττικοῦ, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ χρῆσις, καὶ ὁ κατὰ Διογένην ἀστεϊσμὸς τὸ, μαστίξει δ' ἐλάαν, ἤγουν ἀπορράπισεν ἀπωσάμενος τὴν ἐλαίαν. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον. ἐλάα γὰρ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημειώθη, οὐ τὸ δένδρον ἀλλ' ὁ καρπὸς αὐτοῦ. τεχνικῶς δὲ πέλεκυν ἐλάϊνον τῇ ἀξίνῃ χορηγεῖ ὁ ποιητὴς ὥς που καὶ τῷ σκεπάρνῳ. οἷα καὶ τῶν τοιούτων εὖ εἰδὼς αὐτὸς, καὶ ἡμῖν ἐκ παρέργου πολυπειρίας χάριν εἴδησιν διδούς. οὐ γὰρ δήπου μάτην οὐδὲ τὰ τοιαῦτα παρασημαίνεται. πέλεκκον δὲ οὐδετέρως, ὁ στειλειὸς, τουτέστιν ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως ἤτοι τῆς ἀξίνης διπλασιασθέντος τοῦ κ ὡς καὶ ἐν τῷ, ἡμιπέλεκκα. ἐκεῖνά γε μὴν οὐ στειλειοὺς δηλοῖ, ἀλλὰ μικρούς τινας πελέκεας. καινότερον δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀμφὶ πρόθεσις δοτικῇ σύγκειται ἐν τῷ, ἀμφὶ πελέκκῳ. ὃ μακρὸν μὲν λέγεται, ὡς μὴ σκεπάρνου ὂν ἀλλὰ ἀξίνης. εὔξεστον δὲ, διὰ τὸ καλὴν τὴν ἀξίνην εἶναι ὡς εὖ ἠσκημένην. Τὸ δὲ ἀλλήλων ἐφίκοντο, ἀντὶ τοῦ καθίκοντο καὶ ἥψαντο οἷα τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατὰ ἐπὶ ἐναντιώσει κειμένης καὶ ἐνταῦθα. εἰ δὲ γράφεται ἀφίκοντο, λείπει ἡ κατὰ πρόθεσις, καὶ δηλοῖ ὡς ὁμοῦ κατ' ἀλλήλων ὥρμησαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἐπαΐσσοντα νεῶν, ἤγουν ὁρμώμενον κατὰ τῶν νεῶν, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται. ἐν δὲ τῷ, κόρυθος φάλον ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτὸν, δηλοῖ φανερῶς ὑποκεῖσθαι καὶ ἐγγυτάτω εἶναι τῷ λόφῳ τὸν φάλον. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, μέτωπον, ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, παρατηρεῖσθαι δηλοῖ τὸ μέτωπον πρὸς τῇ ἀρχῇ τῆς ῥινός. ἀπὸ δὲ τοῦ λόφου, καὶ λοφεῖον, οὐ μόνον παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτέροις. διὸ καί φασιν, ὅτι λοφεῖον, θήκη λόφου περικεφαλαίας. ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς, παρὰ Παυσανίᾳ ἔνεινον ἴσως καὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα ᾧ τὰς ῥῖνας φυσὶν ἐνεχρίοντο. Ἱστέον δὲ ὡς οἱ τὴν ῥῖνα, μύτιν καλέσαντες, οὐ φαύλως οὕτως ὠνόμασαν. ἔστι γὰρ καὶ τῆς λέξεως ταύτης χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐπὶ θαλασσίων μέν τοι. Ἀριστοτέλης γοῦν φησι τὴν σηπίαν ἔχειν τὸ μὲν ὄστρακον ἐν τῷ νώτῳ, ἐν δὲ τῇ μύτιδι τὸν θολόν. αὕτη δέ φησιν κεῖται παρὰ τὸ στόμα αὐτὸ, κύστεως τόπον ἐπέχουσα. ἴσως δὲ ἡ αὐτὴ μύτις, καὶ μυκτὴρ ὑπ' αὐτοῦ λέγεται ἐν τῷ, αἱ σηπίαι καὶ αἱ τευθίδες νέουσιν ἅμα, καὶ συνεπόμεναι, τὰ στόματα καὶ τὰς πλεκτάνας ἐφαρμόττουσι καταντικρὺ ἀλλήλαις. ἐφαρμόττουσι δὲ καὶ τὸν μυκτῆρα εἰς τὸν μυκτῆρα. εἰ δὲ καθὰ ὁ μυκτὴρ καὶ ἡ μύξα ἐκ τοῦ μύζειν λέγεται, οὕτω μεταφορικῶς καὶ ἡ μύτις, ἤδη δὲ καὶ ὁ μυξῖνος, κεφάλου δέ φασι μικροῦ εἶδος οὗτος, εὑρητέον εἴπερ ἐστὶν ἄλλοθι. χρῆσις δὲ μυξίνου καὶ ἐν τῷ, λευκίσκων πλείονα εἴδη, κέφαλοι, κεστρεῖς. μυξῖνοι, χελλῶνες οἱ καὶ βάκχοι. εἰκὸς δὲ τοὺς μυξίνους εἴπερ λέγονται γενικῶς λευκίσκοι ὡς οἷα λευκοὶ, παρὰ τὴν γλαγόεσσαν γίνεσθαι μύξαν, ἣ κεῖται παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. Λακεῖν δὲ, οὐχ ἁπλῶς τὸ φωνεῖν ἢ λαλεῖν ὡς οἱ τραγικοὶ διθυραμβικώτερον χρῶνται, καὶ ὁ κωμικὸς παίζει ἐν τῷ, ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων, ἀλλὰ ἦχόν τινα ἤγουν ἀψύχων σωμάτων ἡ λέξις δηλοῖ. ὅθεν καὶ ἡ ἐν ἱματίοις ἢ σαρκίοις λακὶς ὠνοματοπεποίηται. καὶ νῦν μὲν, ἐπὶ ὀστέων τὴν λέξιν ὁ ποιητὴς ἔθηκε. παροιὼν δέ που, ἐπὶ ξίφους αὐτὸ θήσει, ἐν τῷ, λάκε περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρής. ἐν δὲ τῷ, ὄσσε αἱματόεντα ἢ αἱματόεντε, γράφεται γὰρ ἀμφοτέρως, εἰ μὲν αἱματόεντα ἐρεῖ τις, ἀειδήλως οὐδετέρου γένους εἶναι παρίσταται τὸ ὄσσε. εἰ δὲ διὰ τοῦ ε αἱματόεντε, ἀμφίβολον αὖθις μένει τὸ γένος. Ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ βίαιον τῆς πληγῆς, εἰ παρὰ γῆν πίπτουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ δι' αὐτήν, τῆς οἰκείας ἕδρας ἐξωσθέντες. Τὸ δὲ ἰδνώθη πεσὼν, ταυτόν ἐστι τῷ, ἰδνωθεὶς ἔπεσεν. ὡς καὶ τὸ, κάμε τεύχων, ὅμοιόν ἐστι τῷ, καμὼν ἔτευξε. καὶ τὸ, χασσάμενος πελεμίχθη, ὁμοίωται τῷ, πελεμιχθεὶς ἐχάσσατο. ἰδνωθῆναι δὲ καὶ νῦν, τὸ συγκαμφθῆναι καὶ συγκαθεσθῆναι. καὶ γίνεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἕζω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀφ' οὗ τὸ ἕδω, οἷα ψιλουμένων τοῦ ζ καὶ δ. πλεονασμῷ δὲ τοῦ νυ, παρακολουθεῖ αὐτίκα καὶ τροπὴ τοῦ ε εἰς ι, καὶ γίνεται ἕδω ἰδνῶ, ὡς πέλω πλνῶ, σκεδῶ σκιδνῶ. καὶ ἄλλα μυρία. ἰδνῶ γοῦν, τὸ συστέλλομαι καὶ οἷον συνιζάνω. οὕτω καὶ ὁ Θερσίτης ἰδνοῦται. ὅρις δὲ ἄλλως ἰδνώθη πρὸ ὀλίγων, ὡς ἐκεῖ ἐδηλώθη. Ὅτι Μενέλαος λὰξ στήθεσι βαίνων, καὶ σκυ-

λεύσας τὸν εἰρημένον πείσανδρον, λαλεῖ τι πρὸς τὸν ἤδη νεκρὸν ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ κατ᾽ ἦθος ἀφελές. ἔνθα ὁ τὸ ἐν δημηγορίᾳ λιγὺ τοῦ μενελάου δηλοῦται, καὶ ὡς ἐπιτροχάδην ἦγε ἀγορεύειν, τουτέστιν ἐπιτρέχων τὰ πολλὰ, καὶ λέγων τὰ καίρια. ἔστι δὲ ὁ καταφορὰ ἐν οἷς λέγει πολλὴ διὰ τὸ ὑπερπαθεῖν ἐφ᾽ οἷς πάνυ πολλὰ ἠδίκηται. λέγει δ᾽ ἐπὶ τῷ νεκρῷ, τοιαῦτα. λείψετέ θην ἤγουν καταλείψετε δή, οὕτω γε νέας δαναῶν ταχυπώλων τρῶες ὑπερφίαλοι δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς. ἐπεὶ δὲ τοῦτο οὐ πάνυ ἦν ψογερὸν, οὐδὲ πάνυ μωμητὸν τὸ ἐν καιρῷ δέοντι ἀκόρητόν τινα εἶναι μάχης, ἐπάγει. ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες, οὐδέ τι θυμῷ ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν, ξενίου. ὅς τέ ποτ᾽ ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν. οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μὰψ οἴχεσθε ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ᾽ αὐτῇ. νῦν αὖτ᾽ ἐν νηυσὶ μενεαίνετε ποντοπόροισι πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ᾽ ἥρωας ἀχαιούς. ἐφ᾽ οἷς ἀπεικαθιστῶν τὸ νόημα, τὸ λείψετε οὕτω νῆας, καὶ παραφράσας αὐτὸ ἐν τῷ εἰπεῖν, ἀλλά ποθι σχήσεσθε, ὁ ἐσσύμενοί περ ἄρηος, ἐπάγει μετὰ πάθους. ἠθικῶς καὶ ἐμψύχως ἀποτείνων ἐν σχήματι ἀποστροφῆς τὸν λόγον ὡς πρὸς παρόντα τὸν δία, καὶ ὡς εἰκὸς δυσαναχετῶν κατά τινα λόγον νεμέσεως. ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, σέο δ᾽ ἐκ τάδε πάντα πέλονται. καὶ οὕτω σεμνῶς ὡς ἐν θεολογίᾳ φράσας, ἐπιφέρει τὸ δυσχερὲς, καὶ φησίν. οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι τρωσίν, ὧν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον. οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι καὶ ὁμοιΐου πτολέμοιο. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, ὁ ὕπνου καὶ φιλότητος, μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, ἢ πολέμου. τουτέστιν ὧν μᾶλλόν τις ἐπιθυμεῖ κορεσθῆναι. πόλεμος γὰρ οὐδεὶς ἐπιθυμητός. εἶτα κατακλείων τὸ νόημα ταυτολογικῶς εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, φησί. τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν. ὃ φθάσας εἶπε, τρῶες ὑπερφίαλοι δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς. καὶ ὅρα ὅτι τετράκις ἔφρασε τὸν αὐτὸν νοῦν. ἄνω μὲν, εἰς στίχῳ ἑνί. ἐν ᾧ δεινῆς ἀκορήτους ἀϋτῆς ἔφη τοὺς τρῶας. κατωτέρω δὲ μετὰ στίχους δώδεκα, ἐν δυσὶ παρά τι ὀλίγους. ὅπου καὶ τὸ μένος αὐτοῖς αἰὲν ἀτάσθαλον ἔφη μὴ δυναμένοις κορέσασθαι πολέμου, καὶ συναπτῶς εὐθὺς, εἰς στίχοις ὑπὲρ τοὺς τρεῖς πάντων κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος καὶ ἑξῆς. ὁ ἐν τῷ τέλει, κομματικῶς. τρῶες μάχης ἀκόρητοι ἔασι. καὶ ἔστι σημεῖα ἡ τοῦ τρίτου ἐπιχειρήματος ἐπίτασις, εἴπερ τῶν μὲν ἡδέων κόρος ἐστὶν, οἱ δὲ τρῶες τῆς δεινῆς μάχης οὐ κορέννυνται, ἧς οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἱρητέον τις γεύσασθαι. Ορα δὲ ὅτι βαρυνόμενος ὁ Μενέλαος, ὅμως οὐδὲν αὐτὸς κατ᾽ ἄλλους ἐσάρκασε πρὸς ἀστεϊσμόν, ἀλλ᾽ ἠρκέσθη βαρέως εἰπὼν, λείψετε οὕτω νέας δαναῶν. καὶ, ἀλλά ποθι σχήσεσθε ἄρηος. ἔτι δὲ καὶ κατενεχθεὶς ὑβριστικῶς. Τὸ δὲ οὐκ ἐπιδευεῖς, θαυμασίως ἔχει. ἐπεὶ γὰρ ταυτὸν τὸ οὐκ ἐπιδευεῖς τῷ ἀνενδεεῖς ἤγουν πλήρεις καὶ κεκορεσμένοι, φησὶ κατά τι ἀντιθετικὸν σχῆμα, ὅτι οἱ τρῶες μάχης τέως εἰσὶν ἀκόρητοι, καὶ λοιπῆς δὲ κακίας κεκορεσμένοι καὶ ἀπροσδεεῖς. ἔστι δὲ περίφρασις τοῦ λωβηταὶ καὶ αἰσχροὶ, τὸ, λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς. Τὸ δὲ, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, ἤγουν καθ᾽ ἣν ἐβλάψατέ με, πίστις ἐστὶ τοῦ εἰς πλάτος ῥηθέντος λόγου, ἐκ μερικοῦ τοῦ κατ᾽ αὐτὸν πάθους. πάντως γὰρ οὐκ ἐπιδευεῖς λώβης οἱ καὶ τοῦτον λωβησάμενοι. δῆλον δ᾽ ὡς ἀττικὸν τὸ, λώβης ἣν λωβήσασθε. τὸ δὲ κακαὶ κύνες, ἰωνικῶς μὲν ἔχει τὸ κατὰ γένος θηλυκὸν φράσεως. ἴσως δὲ καὶ ὡς διὰ τὸ τρωϊκὸν ἐκτεθηλυμμένον οὕτως ἐσχημάτισται. δηλοῖ δὲ, ἢ τοὺς καταφερεῖς καὶ λάγνους ὁποῖος ὁ πάρις. ἢ τοὺς ἀναιδεῖς ὁποῖος ὁ ἕκτωρ. ἢ καὶ ἄλλως, τοὺς ἀναιδεῖς, εἴγε κακοὶ οἱ δειλοί. κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία, ἐξ οὗ κακὸς, ὁ δειλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δειλιᾶν, ὡς τὸ, ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακκᾶν συνήθως ἐπὶ παιδίων, ἐπεὶ καὶ τοῖς δειλιῶσιν ἕπεται τοιοῦτόν τι πάσχειν. ὃ καὶ ἐξιδεῖν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ ὁμηρικοῦ χωρίου τοῦ, ἴδιον ὡς ὤνησα, ἤγουν ἴδρωσα ἐξ ἀγωνίας. καὶ ἄλλως δὲ κακαὶ κύνες οἱ τρῶες, ὡς βλάπτοντες τοὺς ἀχαιοὺς ἐφ᾽ οἷς αὐτοὶ οὐκ ὠφεληθήσονται. ἐξ οὗ λόγου, καὶ παροιμία τὸ, ἡ κύων ἐπὶ φάτνης, ἐπεὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις διδόντων. Τὸ δὲ ἐριβρεμέτεω, τραχὺ ὂν ἐπίθετον καὶ ὑπόδεινον, οἰκείως παράκειται τῇ χαλεπῇ τοῦ διὸς μήνιδι. Εν δὲ τῷ, ζηνὸς μῆνιν ξενίου, ἀσεβείας ἁλίσκεσθαι καὶ αἰσχροκερδείας τοὺς τρῶας δηλοῖ. καὶ ἐπιτείνει τὴν αὐτῶν ἀδικίαν. οἱ φιληθέντες ὅ ἐστι φιλοφρονηθέντες παρὰ τῆς ἑλένης διά τε τὸν ξένιον, εἴποι δ᾽ ἄν τις καὶ ὡς διὰ τὸν φίλιον, εἶτα ἠδίκησαν, τήν τε ξενοδόκον ἁρπάσαντες, καὶ κτήματα ἤγουν χρήματα πολλά. φασὶ γὰρ ὡς μετὰ πολυτελοῦς συνδυῆς ὡς ἐπὶ θυσίαν ἥκουσα, ἡρπάγη. Ιστέον δ᾽ ἐν τούτοις ὅτι τε τὸ, μῆνιν ζηνὸς ἤγουν διὸς ξενίου, ἐλέγχει τὸν νοήσαντα παρ᾽ Εὐριπίδῃ τὸ, πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον δία. τρόπῳ ἀναστροφῆς ἀντὶ τοῦ διαπέφευγας, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἐπιβαλών. ὁ μὲν γὰρ ἔφη ἀπολύτως χρῆναι εἰπεῖν, τὸν ἐμὸν ἱκέσιον, ἤγουν τὸν ἱκετευτικόν μου λόγον, ὡς ἰδιωτικὸν ὄν, εἰπεῖν δία ἱκέσιον. ἐνταῦθα δὲ φαίνεται ὡς εἴπερ ἄψογόν ἐστι τὸ εἰπεῖν οὐκ ἐδδείσατε δία ξένιον, οὕτως οὐδ᾽ ἐκεῖ τὸ φάναι πέφυγας δία ἱκέσιον. καλὸν μὲν γὰρ καὶ τὸ, οὐκ ἔδεισας τὸν ξένιον ἢ τὸν φίλιον ἢ τὸν ἱκέσιον, ἐλλειπτικῶς. ὀρθὸν δὲ οὐδὲν ἧττον, καὶ τὸ συνάψαι δία ξένιον, δία φίλιον, δία ἱκέσιον. ἐκεῖνος δὲ ὁ παλαιὸς, συνεκρότησε καὶ τὴν ἐν τῷ πέφευγας δία ἀναστροφὴν, δι᾽ ἧς καρδία, οἱονεὶ γάρ φησι κὰρ δία, ἤγουν διὰ τὸ κῆρ. οὕτω δέ φησι καὶ σκιάδιον, τὸ σκιὰν δία, ἤγουν διὰ σκιάν. καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἀντιλέγεται ὡς καὶ διὰ διφθόγγου ὂν παρὰ τὸ τῇ σκιᾷ διδόναι ἄδειαν. καὶ οὐδὲ ἡ διὰ ἀναστρέφεται, ὡς μὴ συμπέσῃ τῇ

αἰτιατι

αἰτιατικῇ τοῦ διός. Τὸ δὲ, ὅς ποτε ὔμμι διαφθέρσει πόλιν, προβολή ἐστιν ἀγαθῆς ἐλπίδος, ἣν ὁ ἀδικηθεὶς Μενέλαος προΐσχεται. ἅμα δὲ καὶ ὑπολαλεῖται δεξιῶς ἡ τῆς τροίας ἅλωσις τῷ φιλέλληνι ἀκροατῇ. Ἡ δὲ τοῦ ὔμμι ἐνταῦθα ψίλωσις καὶ ὀξυτόνησις, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διπλόη τοῦ μύ, καὶ ἡ ἐκκοπὴ τοῦ ν, αἰολέων εἰσίν. Ἐν δὲ τῷ, πόλιν αἰπὴν, ἤγουν ὑψηλὴν τὴν διὰ τεῖχος καὶ ἠνεμόεσσαν ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται, σημείωσαι ὅτι προϋπόκειται ἀρσενικὸν ὁ αἰπὸς, ὅθεν οὐδέτερον τὸ αἰπὸν, ἐξ οὗ τὸ αἰπὰ ῥέεθρα. Εἰς δὲ τὸ κουριδίην ἄλοχον, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς οὐκ ἄρα οἶδεν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς νεωτέρους τὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ Θησέως ἁρπαγήν. οὐ δὲ τὸ ἐκ Θησέως καὶ αὐτῆς γενέσθαι τὴν Ἰφιγένειαν, εἴγε κουριδίη τῷ Μενελάῳ ἐστὶ γυνή. Τὸ δὲ, μὰψ οἴχεσθε ἀνάγοντες, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν ἑλληνικῶν πράξεων. οἴχονται μὲν γάρ ποτε ἀχαιοί τε ἄγοντες ἐκ τροίας κτήματα καὶ γυναῖκας, οὐ μὰψ δὲ, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἐφ' οἷς ἔπαθον. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἁρπάζουσι μὲν ἄρτι καὶ ἀχαιοὶ, ἀλλ' ἀμυντικῶς. Ἀλέξανδρος δὲ ἐπιξενωθεὶς, μὰψ ἥρπασεν. ἀνάγοντες δὲ, ἢ ἁπλῶς ἐκλιμένως ἀναπλέοντες, ἢ καὶ ὅτι ἀνάπλους ὄντως ἐστὶν ὁ ἐκ πελοποννήσου πλοῦς εἰς τὴν τροίαν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, διὰ τὸν τοῦ ἑλλησπόντου κατάρρουν. Τὸ δὲ, νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶ μενεαίνετε πῦρ βαλέειν, ἡ αἰτία ἐστὶ, δι' ἣν οὕτω τῶν τρώων ὁ εὐηθὴς Μενέλαος καταφέρεται. δηλοῦσα καὶ ὡς ἀδίκως πάντη θρασύνονται, εἰ μετὰ τὴν ἁρπαγὴν καὶ τὴν εἰς ξένιον Δία παραβασίαν, εἶτα καὶ οὕτω θαρροῦσι κατὰ τῶν ζητούντων τὰ οἰκεῖα. ὃ καὶ δυσχερὲς εἶναι δηλῶν, φησί. κτεῖναι δ' ἥρωας ἀχαιούς. μεγαλοφώνως εἰπὼν τοῦτο. ὡς μὴ εὐχερὲς ὄν, τοὺς ἥρωας οὕτω ῥᾷον περαίνειν ὑπὸ τρωσί. διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλά ποθι σχήσεσθε ἄρηος. ὃ καὶ αὐτὸ, ἀγαθῆς ἐλπίδος ἐστὶ προβολή. ἐνταῦθα δὲ, καὶ πῦρ ὀλοὸν πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἴρηται τοῦ ἐν γάμοις καὶ θυσίαις καὶ πυρσοῖς καὶ δόρποις, αὐτὰ γὰρ σωτήρια. τό δ' ἐκ τῶν τρώων, ὀλέθριον. ἥρωας δὲ ἀχαιούς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, τοὺς ὅλους ἕλληνας λέγει, ἀποσεμνύνων αὐτοὺς διὰ τὸ ὑπὲρ ἀγαθοῦ μάχεσθαι. Ἐν δὲ τῷ, ζεῦ πάτερ καὶ ἑξῆς, φρονιμώτατον καὶ αἴτιον πάντων τὸ θεῖον δοξάζει. Τὸ δὲ, φασὶ περὶ φρένας καὶ ἑξῆς, μίγμα ἐστὶν ἐννοίας σεμνῆς καὶ τραχείας. σεμνολογεῖ μὲν γὰρ τὰ περὶ θεοῦ, αἰτιᾶται δὲ αὐτὸν ὡς ὑβρισταῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσιν ἀλλά γε τοῖς τρωσί, χαριζόμενον. εἰ δὲ ἐνδοιαστικὸν ὂν τὸ φασὶν, ἐνδοιαστικῶς προάγει τὴν σεμνὴν ἔννοιαν, ἔστιν εἰπεῖν ὡς οὐ μόνον πολιτικώτερον ὁ λόγος οὕτως ἔχει μάλιστα, ἀλλὰ καὶ βαρυνομένην ψυχὴν ὑποδηλοῖ. δυνατὸν δὲ καὶ ἄλλως τὸ, φασί, μὴ ἐνδοιασμὸν ἔχειν, ἀλλὰ κοινὴν δόξαν δηλοῦν τοῦ, τοιοῦτον εἶναι τὸ θεῖον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων. καὶ, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται, εἰκεῖα εἰσὶ λεχθῆναι καὶ πρὸς συνετὸν καὶ πολυδύναμον ἄρχοντα. Τὸ δὲ περὶ φρένας, εἶχεν εἰπεῖν καὶ περὶ φρεσίν. κατὰ τὸ, οἳ περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν ἐστέ. Ὑβριστὰς δὲ τοὺς τρῶας καλεῖ, ὡς καὶ λάγνους καθὰ ἐδήλωσεν ἡ τῆς ἑλένης ἁρπαγή, καὶ λώβης δὲ καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδεεῖς, καὶ ὡς μένος αἰὲν ἀτάσθαλον ἔχοντας. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ αἰὲν, ψεκτὸν ὂν ὁμοίως τῷ, αἰεὶ γάρ τοι ἔρις φίλη. δοκεῖ δὲ καὶ ὁρίζεσθαι τοὺς ὑβριστὰς ἐνταῦθα ὁ ποιητής. ἵνα εἶεν ὑβρισταὶ, ὧν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον. Τὸ δὲ, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι. ἐπίτασίς ἐστι τοῦ, ἀκόρητοι αὐτοί. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀκόρητοι, ἀλλὰ μηδὲ δυνάμενοι κορέσασθαι εἰ καὶ θέλοιεν. ὥσπερ γὰρ ὁ ἀγαθὸς, ἑταῖρος εἶναι ῥᾷον οὐκ ἔχει ἐπεὶ μάθεν ἔμμεναι ἐσθλὸς, οὕτω καὶ ὁ αἰεὶ ἀτάσθαλος, οὐ δύναται μὴ τοιοῦτος εἶναι. εἴποι δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ ἀψύχων τινῶν εἰρῆσθαι τὸν λόγον, ὅμοιον ὡς καὶ εἴ τις εἴποι μὴ δύνασθαι τὴν θάλασσαν κορέσασθαι γλυκέος ὕδατος. ἢ τὸ πῦρ ὕλης, ἣν δαπανᾷ. ἢ τὸν πολεμικὸν σίδηρον, αἵματος. ὅρα δὲ καὶ τὸ φυλόπιδος οὐκ ἀπολύτως ῥηθὲν, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης φυλόπιδος πτολέμοιο. νοητέον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς τοιοῦτόν τι καὶ ἡ βοὴ καὶ ἡ ἀϋτὴ, οὐδὲ γὰρ αὐτὰ τὴν μάχην αὐτόθεν δηλοῖ ἀνελλιπῶς, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης, ἵνα εἶεν, βοὴ μάχης, καὶ ἀϋτὴ πτολέμου. Σημείωσαι δὲ ὅτι κορέσασθαι μὲν λέγει ὁ ποιητὴς, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον, οὐ λέγει ἀκόρεστος, ἀλλὰ ἀκόρητος, ἐκ τοῦ κορῶ κορήσω. καίτοι οὐδὲ τὸ ἀκόρεστος εἰς οὐδὲν τοῦ μέτρου λυμαίνεται. φιλεῖ δὲ ὅμως Ὅμηρος μὴ οὕτω φάναι.

Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ ἀττικοὶ, ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλητον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον εἰκῇ κείμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκορήτου, θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν ὡς εἰ καὶ ἐσάρου κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Τὸ δὲ, πάντων μὲν κόρος καὶ ἑξῆς, πεπόρισται τῷ ποιητῇ ἐκ τοῦ, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι. ἀμύμονα δὲ ὀρχηθμὸν λέγει, διαστέλλων τῆς φαύλης ὀρχήσεως. ἐκείνης γὰρ, οὐδὲ προσάψασθαί τις ὅλως ἕλοιτο σωφρονῶν. ἧς καὶ Πρίαμος διαβάλλει ὀνειδίζων τοὺς παῖδας ὡς ψεύστας τε καὶ ὀρχηστάς. εἰκὸς δὲ, καὶ ἐν τῷ καθόλου ἀμύμονα λεχθῆναι τὸν ὀρχηθμόν. εἰ γὰρ καὶ μὴ γλυκερός ἐστι κατὰ τὴν μολπὴν, ἀλλ' οὖν ἄψογος τοῖς ὀρχουμένοις, οἷα αἱρετὸς ὢν εἰ καὶ κόπον ἔχει. φασὶ δὲ τῆς ἐπαινετῆς ὀρχήσεως εὑρετὰς, οἱ μὲν, τὴν ἀθηνᾶν. οἱ δὲ, τοὺς διοσκούρους. τῆς δὲ κωμικωτέρας καὶ σατυρικῆς, τὸν πᾶνα ἢ τὸν διόνυσον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπαινετῆς ὀρχήσεως εἴδη, οὐ μόνον τὰ ἐν τοῖς περὶ κουρήτων ἱστορηθέντα, ἀλλὰ καὶ τὸ τραγικὸν, ὃ περισπούδαστον ἦν τοῖς τραγῳδοῖς, ὡς παροιμιακῶς δηλοῖ καὶ τὸ, σχῆμα καὶ τριώβολον. φρύνιχον γάρ φασι τὸν τραγῳδιοποιὸν οὕτω σπουδάσαι περὶ τραγικὴν ὄρχησιν, ὥστε τῷ καινὸν σχῆμα εὑρόντι, διδόναι τριώβολον. καὶ οὕτω μέν τινες τὴν παροιμίαν συνεβίβασαν ταύτην. οἴδαμεν δὲ ἐκ τῶν ἰαμβλίχου καὶ ὅτι ἀπὸ πυθαγόρου εἴληπται αὕτη, ὃς μαθητῇ δεξιῷ μὲν, ὀκνηρῷ δὲ εἰς μάθησιν, καθ' ἕκαστον μαθηματικὸν σχῆμα, τριώβολον ἐδίδου, ἐξωνούμενος οὕτω τὴν τοῦ

παιδὸς

παιδευομένου μάθησιν. Ἱστέον δὲ ὅτι τε ἀναλόγως τῷ εἰρημένῳ τετρωβόλῳ κεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τετρώβολον στρατιωτικός τις μισθός. ὡς δὲ ταυτὸν ποτὲ ἦν ὀβελὸς καὶ ὀβολὸς, δηλοῖ καὶ ὁ ὀβελίας ἄρτος, ὃν εὑρέ φασι Διόνυσος, λεγόμενον οὕτως, ἐπεὶ ὀβολοῦ ἐπιπράσκετο. κατὰ δὲ ἄλλους, ὡς ἐν ὀβελίσκοις ὀπτώμενος. Τὸ δὲ εἶναι ἐν τῷ, ἐξ ἔρον εἶναι, κανονίζεται μὲν ἀπὸ τοῦ ἕω καὶ ἕημι τοῦ πληρῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ, ἐξ ἔρον ἕντο. καὶ δασύνεται ὡς καὶ τὸ ἕντο. σημαίνει δὲ τὸ κορεσθῆναι καὶ ἐκπλῆσαι τὸν τοῦ κόρου ἔρωτα. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ μετὰ πνεύματος δασέος τὸ εἶναι. δηλοῖ δὲ ἐκεῖ, τὸ ἀφεῖναι καὶ πέμψαι. Τὸ δὲ, ὧν τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἔρον ἐκπλῆσαι, τεχνικὴν ἔχει θεωρίαν, ὡς τοῦ ποιητοῦ ἑρμηνεύοντος διὰ ἐκ τοῦ μᾶλλον ἐστὶ νῦν ἡ ἐπιχείρησις. εἰ γὰρ τῶν ἐφετῶν ἐστὶ κόρος, πολλῷ πλέον τοὺς Τρῶας ἐχρῆν πολέμου ταχὺ κορέννυσθαι, οὗπερ οὐδεὶς ἐφίεται. καὶ ἄλλως δὲ, ὁ λόγος ἐνδείκνυται εἶναί τινα ἐφετὰ, ὧν οὐκ ἂν εὔξαιτό τις κόρον σχεῖν, ὁποῖόν ἐστι καὶ ἡ σπουδαία γνῶσις τοῖς ἀγαθοῖς. Τὸ δὲ ἐέλδεται, καὶ ἡ τούτου ὅλη ῥηματικὴ κίνησις, πάρεστιν οὐ ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρκτικοῦ ε, ὡς πολλαχοῦ ἐστὶν εὑρεῖν.

Ὅτι συλῆσαι ἐνταῦθα, τὸ σκυλεῦσαι. φησὶ γοῦν, ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα συλήσας. πόθεν δὲ τὸ σκυλεῦσαι, δηλοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὅπου ἀδέψητον βοέην φησὶν ἡ ποίησις. ἔνθα ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, σκῦλον τὸ δέρμα λέγεται. ἀφ' οὗ ἴσως καὶ σκυλεύειν, κυρίως τὸ ἐν πολέμῳ βύρσας ὅ ἐστι βοείας ἀσπίδας λαμβάνειν. ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ μέρους, καὶ ἐπὶ πάσης πολεμικῆς σκευῆς τὸ σκυλεύειν ἐλέχθη. οὗπερ ἡ ἀναλογία κατὰ τὸ ξύλον ξυλεύω, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ξυλεία, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, πεντήκοντα πλοίων πεντηρικῶν ξυλεία. δοκεῖ δὲ αἰολικὸν εἶναι τὸ σκῦλον ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα. ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς. τὰ δὲ αἱματόεντα ἔντεα, βροτόεντα λέγει ἀλλαχοῦ διὰ τὸν ἐκ τοῦ αἵματος βρότον. Ὅτι Εὐμένης τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον κύριον, παρῳδεῖται δὲ ἐκεῖνος, φυλάσσει τὸν τόνον τοῦ ἐπιθέτου καινότερον ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. ὁ δὲ παρ' Ὁμήρῳ Πυλαιμένης, οὗ ἡ παραγωγὴ ὁμοία ὡς ἐρρέθη τῷ Μεσαυπόλιος, βαρύνεται πρὸς διαστολὴν ἐπιθέτου, ἵνα μή τις ἴσως νοήσῃ τὸν ἐν πύλαις μένοντα. τούτου υἱὸς Ἁρπαλίων, ὅς φησι πατρὶ φίλῳ ἕσπετο πτολεμίξων, ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

Ως εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων.
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη.
Ενθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Αρπαλίων, ὅς ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων
Ες τροίην, οὐδ' αὖ τις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.
Ος ῥα τότ' Ατρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
Εγγύθεν. οὐδὲ διαπρὸ διηνύσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Αψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων
Πάντοσε παπταίνων μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστόν,
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν. αὐτὰρ ὀϊστὸς,
Αντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
Εζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.
Ες δίφρον δ' ἀνέσαντες, ἄγον προτὶ ἴλιον ἱρὴν,
Αχνύμενοι. μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων.
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.
Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη,
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὅγε χωόμενος, προΐει χαλκήρε' ὀϊστόν.
Ην δέ τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱὸς,
Αφνειός τ' ἀγαθός τε, κορινθόθι οἰκία ναίων.
Ος ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Η μετ' ἀχαιῶν νηυσὶ ὑπὸ τρώεσσι δαμῆναι.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα θυμῷ.
Τὸν, βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ὦκα δὲ θυμὸς
Ωχετ' ἀπὸ μελέων. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ως οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

ἰδή πο

ὃ δή ποτε λεχθείη ἄν, περὶ ὁμοίου παιδὸς μὴ νοσήσαντος. Ὅτι ἀγεννῆ τρῶσιν δηλοῖ τὸ, μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ ἐγγύθεν. οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι. Ἁρπαλίων δὲ ὁ ῥηθεὶς πρὸ βραχέως, οὕτως οὔτασεν. ἔστι δὲ διαπρὸ χαλκὸν ἐλάσσαι, τὸ διασχεῖν τὰ φορούμενα ὅπλα ὡς καὶ εἰς βάθος πλῆξαι. δειλοῦ δὲ ἀνδρὸς ὑπογραφὴ, τὸ, ἐχάζετο, πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Ἔνθα ὅρα ὅτι τὸ σιδήρῳ πλῆξαι, συμβολικῶς καὶ ἀστείως ὁ ποιητὴς χρόα χαλκῷ ἐπαυρεῖν ἔφη, τουτέστιν ἀπολαῦσαι καὶ γεύσασθαι χροὸς διὰ χαλκοῦ. ὡς εἴπερ ἔμψυχος ὢν ὁ χαλκὸς, ἀπήλαυε. τούτου δὲ θεραπεία, ὅτι καὶ ξίφους στόμα λέγεται. διόπερ ὁ δάκνων μὲν, ὀδοῦσιν ἀπολαύει καὶ στόματι. ὁ δὲ τιτρώσκων τινὰ, σιδήρῳ ἐπαυρίσκεται τοῦ βαλλομένου χροός. Ὅτι δηλῶν ὁ ποιητὴς ἀντικεῖσθαι γλουτῷ κύστιν περὶ ὧν ἀλλαχοῦ εἴρηται, φησίν. ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιὸν, ὀϊστὸς δὲ ἀντικρὺ κατὰ κύστιν, ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν. ὁ αὐτὸς δὲ ἁρπαλίων, τοῦτο φεύγων ἔπαθεν. ὃς αὐτίκα ἑζόμενος κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. Καὶ ὅρα τὸ ταπεινὸν τῆς παραβολῆς. δηλοῖ γὰρ οὐδὲν εὐγενὲς τοῦ πεσόντος. οὐ γὰρ σφαδάζει, οὐ βέβρυχεν, οὐ διαπεταννύει χεῖρας, οὐ παντὶ μετώπῳ γῆν τύπτει, οὐ γαῖαν εἷλεν ἀγοστῷ. ἀλλὰ παρεθεὶς, σκώληκος δίκην ταθεὶς κεῖται, οὐ κόνις θίγῃ, ἀκινητίζει. οὐ μὴν ὡς ὅτε δρῦς ἢ ἀχερωὶς ἢ πίτυς βλωθρὴ, τανυσθείς. φαίνεται δὲ καὶ σφηκώδης ὁ ἁρπαλίων οὗτος εἶναι καὶ ἀλιπὴς καὶ πιτανός, τοῦτο γὰρ ὑποβάλλει νοεῖν ἡ τοῦ σκώληκος παραβολή. οὐ περὶ δ' ὅμως διασέλλων τὸν κείμενον, φησίν. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν, ὡς τοῦ σκώληκος ἀναίμονος ὄντος. δῆλον δὲ, ὡς ταπεινοτέρα ἡ τοιαύτη παραβολὴ πάνυ καὶ τῆς ἀλλαχοῦ κατὰ τὴν μήκωνα. οὐ γὰρ οὕτως ἀγεννὴς ὁ πρὸς ἐκείνην παραβληθεὶς ὡς ὁ εἰκασθεὶς πρὸς σκώληκα. ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι ὅτι Ὁμήρου κατὰ τὴν εἰρημένην ἔννοιαν πεποιηκότος παραβολὴν ἀπὸ σκώληκος, ἀναξίλας ἄλλως μεταχειρισάμενος τὰ κατὰ τὸν σκώληκα, ἔσκωψεν ἐντεῦθεν ἐκείνους. εἰπὼν ὅτι οἱ κόλακες, τῶν ἐχόντων οὐσίας εἰσὶ σκώληκες. εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον εἰσδὺς ἕκαστος, ἐσθίει καθήμενος ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν ἀποδείξῃ κενόν. ἔπειθ' ὁ μὲν, λέμμ' ἐστίν. ὁ δ', ἕτερον δάκνει. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. εὐφυὲς δὲ καὶ τὸ ἀπὸ κόλλης παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ σκῶμμα κατὰ κολάκων. φησὶ γὰρ, ὡς ἡ κολακεία ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις, πάντα γὰρ ὑποδύεται ὡς δῆτις ὑπερστατικὸς, νωταγωγῶν τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος καὶ οὐ βαρυνόμενος. ἔνθα ὅρα τὸ ὑπερστατικὸς, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ ὁμηρικὸν στεῦται, ἤγουν ὑπισχνεῖται, ὑπίσχεται, ὑφίσταται, δίκην δηλαδή τινος κίονος ὑπανίσχοντος τὸ ἐπικείμενον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ προσκολλᾶσθαι, ἀφ' οὗ δοκεῖ παρῆχθαι ὁ κόλαξ. καὶ οὕτω μὲν καθεσάσθω καὶ ταῦτα. λέγει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς περὶ ἁρπαλίωνος, καὶ ὅτι τὸν μὲν, παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο. ὃ καὶ εἰς ἑτέρους παρῳδοῖτο ἄν ποτε ἀγαθοὺς συμμάχους, καὶ εἴς τινας δὲ ἄλλους καθὰ δηλωθήσεται κατωτέρω. καὶ ὡς οἱ τοιοῦτοι ἑταῖροι αὐτὸν ἐς δίφρον ἀνέσαντες, ἦγον ἀνακαθίσαντες καὶ ἀναθέντες, ἀπῆγον εἰς ἴλιον ἀχνύμενοι. οὐδένα δέ φασι τῶν ἀποθανόντων, οὕτως ἐξάγει ὁ ποιητὴς, διὸ καὶ ἀθετοῦσί τινες τοὺς στίχους, οὐκ εὖ ποιοῦντες. ἀφαιροῦνται γάρ φασι τοῦ ποιητοῦ τὸ κάλλιστον τῆς ποιήσεως, ἤγουν τὴν καινοτομίαν τῆς πλάσεως καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ ποικίλον καὶ ἀνομοειδές. Τὸ μέντοι, δεῦε δὲ γαῖαν, παρέλκει, οὐκ ἀναγκαίως κείμενον διὰ μόνην ἀναπλήρωσιν στίχου καὶ συνήθη λόγου διασκευήν. Ὅτι ὁμήρου εἰπόντος ὡς Πυλαιμένης ἀμφεπένετο καὶ αὐτὸς τὸν υἱὸν ἁρπαλίωνα πεσόντα δάκρυα λείβων. ποινὴ δ' οὔ τις παιδὸς ἐγίνετο τεθνηῶτος, τινὲς πυλαιμένεα νοήσαντες τὸν ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ πεφονευμένον ἀρχὸν παφλαγόνων, εἶπον, ἐνταῦθα χρῆναι νοεῖν τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς πυλαιμένους ὑφ' ὧν ἔπαθεν, οἷα μήπω ταφέντος καὶ διὰ τοῦτο ὑπὲρ γῆν ἔτι ὄντος κατὰ τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἑλληνικὴν δόξαν, ἣν παραδηλοῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ πολύδωρος. διὸ οὐδὲ ποινὴ παιδὸς ἐξ αὐτοῦ ἐγίνετο ἐπαμύναντος, οἷα μὴ δὲ ζῶντος. Ζηνόδοτος δὲ, οὐ πυλαιμένην ἀλλὰ Κυλαιμένην γράφει ἵνα, τῇ λυθείσῃ λύσει μὴ ἀρεσκόμενος. ἄλλοι δὲ, ὁμωνυμίαν κἀνταῦθα αἰτιῶνται. ὡς ἑτέρου τούτου πυλαιμένους ὄντος παρ' ἐκεῖνον τὸν ἀναιρεθέντα. παρασημειούμενοι καὶ ἄλλας πολλὰς ὁμωνυμίας παρὰ τῷ ποιητῇ. οἷον, Σχεδίους δύο. Εὐρυμέδοντας δύο. Ἀδράστους τρεῖς. Ὀφελέστας δύο, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Ἰστέον δὲ ὡς εἶχεν ὁ ποιητὴς λῦσαι τὸ ἀμφίβολον ἐνταῦθα, υἱὸς πυλαιμένεος βασιλῆος ἁρπαλίων, εἰ προσέθηκε καὶ τίνων ἦν βασιλεὺς, εἴτε παφλαγόνων, εἴτε καὶ ἑτέρων τινῶν. τότε γὰρ ἦν ἂν δῆλον, εἴτε περὶ τοῦ παφλαγονικοῦ πυλαιμένους φησὶν, εἴτε περὶ ἑτέρου τινός. Τὸ δὲ περὶ παφλαγόνων ἔπος τὸ, τὸν μὲν παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο, οὗ μνεία κεῖται καὶ ἀνωτέρω, εἴποι τις ἂν ἀστείως καὶ ὅτε θόρυβός τινι γένηται ὑπὸ στωμύλων ἀνδρῶν, οἳ λόγοις παφλάζουσι. λαβὼν ἀφορμὴν ἐκεῖνος ἐκ τοῦ κωμικοῦ, ὃς τὸν ἀττικὸν Κλέωνα ὡς κεκράκτην καὶ στωμύλον, παφλαγόνα ἔσκωψεν. ἔοικε δὲ καὶ ἐρωτικὸς ὁ ἁρπαλίων εἶναι, διὸ καὶ ὁ πάρις εὖ περὶ αὐτὸν εἶχε. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην φησὶ πολέσιν μετὰ παφλαγόνεσσιν, ὅθεν καὶ ἐπαμύνει αὐτῷ, μάλα γάρ φησι θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη. Ὅτι ἦν τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱὸς, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, κορινθόθι οἰκία ναίων. ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε. πολλάκις γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς πολύϊδος, νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν, ἢ μετ' ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ τρώεσσι δαμῆναι. τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν ἀχαιῶν, νοῦσόν τε στυγερὴν ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα θυμῷ. Καὶ ὅρα εἰς νόσου ψόγον, ὡς ὁ εὐχήνωρ προτιμᾷ τὸ πολέμῳ πεσεῖν, ἤπερ ὑπὸ νόσου τακῆναι καὶ δεινὰ ἐκεῖθεν παθεῖν.

ὅμως

ἄλλως τε καὶ ἵνα μὴ ζωὴν καταθῆται ζημιωθεὶς ἐπὶ ἀστρατίᾳ, ἀλλὰ δηλαδὴ μείνῃ ἀθῷος. ὃ δηλοῖ κρότητά τινα ὑποφαίνει καὶ κιμβικείαν ἤθους. ἐπαινετέοι δ' ὅμως αὐτὸς μὲν, ἐπεὶ τὸν θάνατον εἰδὼς, ἦλθεν. ὁ δὲ πατὴρ, ὅτι οὐκ ἐκώλυσε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀρχαιότατόν ἐστι, ζημιοῦσθαι τοὺς ἀστρατεύτους, καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ἀργαλέῃ θωῇ. καὶ ὅτι οὐχ ὅμοιος τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ Εὐχήνωρ, εἴγε καὶ αὐτὸς εἰδὼς ὡς θανεῖται, ἦλθεν εἰς Τροίαν. ἐκείνῳ μὲν γὰρ μὴ ἐλθόντι, ζῆν ἦν ἐπὶ μακρόν. Εὐχήνορι δὲ, τὰ τοῦ θανάτου, ἄφυκτα κἂν οἴκοι ἔμενεν. ἐπιτυχῶς δὲ τὴν μὲν θωὴν, ἀργαλέην εἶπεν ὡς ἁπλῶς ἐργώδη διὰ ζημίαν καὶ ἀτιμίαν. τὴν δὲ νόσον, στυγερὰν διὰ τὸ θανάσιμον. παρὰ τὴν ἐν ᾅδου γὰρ στύγα γίνεται τὸ στυγερόν. Ὅρα δὲ ὅτι τε καὶ εἰς τὸ παρὸν διήγημα συνήθως εἰσέβαλεν ὁ ποιητὴς, ἀπὸ ῥήματος ἀρξάμενος ὑπαρκτικοῦ, ἦν δέ τις Εὐχήνωρ. καὶ ὅτι τεχνικῶς ἀνέστρεψε καὶ τουτὶ τὸ διήγημα. προθεὶς μὲν τὸ ὕστερον, τὸ, ὅς εὖ εἰδὼς κῆρα ἐπὶ νηὸς ἔβαινε. τὰ δὲ πρῶτα, ὕστερα θεὶς, τὸ, πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων καὶ τὰ ἑξῆς. ὅτι δὲ πολυΐδος τὸν σοφὸν ἐπὶ μαντείᾳ δηλοῖ, γέγραπται οὖν πρὸ πολλοῦ. διφορεῖται δὲ ἡ τούτου παραλήγουσα. διὰ ἰῶτα μὲν μακροῦ γραφομένη, παρὰ τὸ ἰδεῖν, διὰ διφθόγγου δὲ, παρὰ τὸ εἶδος, ὃ δηλοῖ μαντικὴν ἐπιστήμην ὡς προδεδήλωται. Τὸ δὲ, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, δίδωσιν ἐφιστᾶν, οὐκ ἀεὶ τῷ πλούτῳ ἐφέπεσθαι ἀρετὴν καθ' ὃν ἀγαθός τις λέγεται. εἰ δέ ποτε τῷ πλούτῳ καθὰ κῦδος, οὕτω καὶ ἀρετὴ ὀπηδεῖ κατὰ Ἡσίοδον, ἐπαινετὸς ἂν εἴη ἀνὴρ ἐκεῖνος ὁ ταῦτ' ἔχων, ὁποῖος καὶ Εὐχήνωρ ἐνταῦθα παραδίδοται, ὁ ἐκ Κορίνθου. ἧς ἄλλα μὲν μυρία σεμνὰ περιάδεται, ὧν ἔνια καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν ἔκκειται ἐν βραχεῖ, ὁ δὲ κατ' αὐτὴν οἶνος, οὐ πάνυ τι εὐλογεῖται, οἷα σκληρὸς φασι. παράγεται οὖν Ἀλεξις γράφων οὕτω, οἶνος ξενικὸς παρῆν. ὁ γὰρ κορίνθιος, βασανισμός ἐστι. ταύτης τῆς πόλεως, περιώνυμος καὶ ὁ ἀκροκόρινθος, ὃς ἤλεγξέ ποτε φιλόσοφον ὀφρῦν βρενθυομένην ἀτελεσφόρητα. Ἱστορεῖται γὰρ ὁ τοῦ Σοφρονίσκου φιλόσοφος ὁ καὶ δοξάσας καὶ διαμιλληθεὶς πρὸς Ζήωνα, ὅτι ὁ σοφὸς πάντως ἂν εἴη καὶ στρατηγὸς ἀγαθὸς, πιστευθῆναι μὲν ὑπ' Ἀντιγόνου τὸν ἀκροκόρινθον, καταστρατηγηθῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ σικυωνίου Ἀράτου. γενεαλογία δὲ τοῦ Εὐχήνορος αὕτη. Μελάμποδος υἱὸς, ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ Μάντιος. οὗ Κλεῖτος, οὗ Κοίρανος, οὗ Πολύειδος, οὗ Εὐχήνωρ καὶ Κλεῖτος, οἳ Θήβας ἑλόντες σὺν τοῖς ἐπιγόνοις, εἶτα εἰς Τροίαν ἐρχόντι, καὶ θνήσκει μὲν Εὐχήνωρ ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Σημείωσαι δὲ τὸ, εὖ εἰδὼς κῆρα. οὐ γὰρ ὥσπερ τόξων εὖ εἰδώς. καὶ, πολέμων εὖ εἰδὼς κατὰ γενικὴν σύνταξιν, οὕτω καὶ νῦν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, καὶ πάντα τὰ καθ' ἐκεῖνο, ἐπιστήμην δηλοῦσι, καὶ ἔχουσι τὸ εἰδὼς, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπιστήμην ἔχων καὶ ὢν ἐπιστήμων. ἐνταῦθα δὲ ἡ σημασία, οὐ τοιαύτη. οὐ γὰρ περὶ τέχνης καὶ ἐπιστήμης ὁ λόγος, ἀλλ' εἴδησις μόνη δηλοῦται ψιλή. δῆλον δὲ, ὅτι ὥσπερ φῶ φωνὴ, ζῶ ζωὴ, ῥῶ ῥωὴ καὶ ἐρωὴ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς. οὕτω καὶ θῶ θωὴ, ἡ καταθεμένη ζημία. ἣν ὁ μὴ πάσχων ἀθῷος λέγεται. ὃ τινὲς μὲν προπαροξύνουσι τῶν παλαιῶν, ἵνα ᾖ ὥσπερ φωνὴ ἄφωνος, οὕτω καὶ θωὴ ἄθωος. ἕτεροι δὲ προπερισπῶσιν ὡς καὶ ἡ συνήθεια κρατεῖ, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ἀθῴου διὸς, ὅς ἐστιν ὁ ἐν τῷ ἄθῳ ὄρει τιμώμενος, οὗ ὁ τόνος ἀνάλογος. ὡς γὰρ μίνως μινῷος, ἥρως ἡρῷος, οὕτως ἄθως ἀθῷος. Τὸ δὲ, ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα, μεγαλοψυχίαν τῷ Εὐχήνορι καὶ φιλοτιμίαν μαρτύρεται, εἴπερ τοῦ μὴ παθεῖν ἄλγεα διὰ νόσου καὶ θωῆς, προέκρινε τὴν εὐγενῆ τῆς ζωῆς ἀπόθεσιν. Ὅτι γνάθος καὶ γναθμὸς καὶ σιαγὼν καὶ γαμφηλὴ, ταυτά τινα κατὰ πολυωνυμίαν εἰσί. χρῆσις δὲ γναθμοῦ καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἔβαλεν ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἤγουν κατωτέρω τούτων. ὦκα δὲ θυμὸς καὶ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὦκα δὲ θυμὸς ᾤχετ' ἀπὸ μελέων. καὶ ἑξῆς τὸ, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν, ὀξύτητα θανάτου δηλοῖ, ὁποία τις γίνεται καὶ τοῖς ὑπὸ γναθμὸν καὶ οὖς βληθεῖσιν. ὅρα δὲ ὡς καὶ νῦν ἀρσενικῶς ὁ σκότος ἐγράφη, οὕτω γὰρ οἶδεν Ὅμηρος, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον διφορεῖται, ὁμοίως τῷ, ὁ ὄνειδος καὶ τὸ ὄνειδος. Σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ Παυσανίαν, καὶ τὰς χρίσεις σκότη ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀποσκοτωμένα, φησὶ, τὰ ἐζωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο.

Ὅτι στρατηγοῦ ἔπαινος, ἔτι δὲ καὶ βοηθοῦ ἀγαθοῦ ἐντε λόγοις ὀτρυντικοῖς καὶ ἔργοις, τὸ, ὤτρυνε στρατὸν ἢ λαὸν, πρὸς δὲ, σθένει αὐτὸς ἄμυνε, περὶ Ποσειδῶνος δὲ ὁ λόγος, ὃς καὶ ὤτρυνε καὶ ἐνήργει καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡ ἀνθρωπίνως φαινομένη Ἀθηνᾶ, εὔχεται καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα. ὅτι Ἕκτωρ εἶχε τουτέστιν ἐπεῖχε καὶ ἐπέμενεν ἐνστατικῶς ὅπου τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο ἤγουν εἰσεπήδησε, ὁ ῥηξάμενος Δαναῶν πυκι-

Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διῒ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη
Ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο. τοῖος γὰρ γαιήοχος ἐννοσίγαιος,
Ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ, σθένεϊ αὐτὸς ἄμυνεν.
Ἀλλ' ἔχεν ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων.
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι. αὐτὰρ ὕπερθε,
Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον. ἔνθα μάλιστα

Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ἔνθα δὲ βοιωτοὶ, καὶ ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ φθίοι, καὶ φαιδιμόεντες ἐπειοὶ,
Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
Ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον.
Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. οἱ δ' ἅμ' ἕποντο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐΰς. αὐτὰρ ἐπειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε.
Πρὸ φθίων δὲ, Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε ποδάρκης.
Ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς ὀϊλῆος θείοιο,
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός. αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς,
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' ὀϊλεύς.
Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ φυλακίδαο.
Οἱ μὲν πρὸ φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ βοιωτῶν ἐμάχοντο.

νὰς στίχας ἀπιστάων, οἷα δηλονότι ῥηξήνορος. ἔνθα πρὸς τῷ τείχει αἴαντός τε νέες καὶ πρωτεσιλάου. ἐπίτηδες δὲ τοιοῦτον τόπον ὁ ποιητὴς ἐπελέξατο, ὡς ἂν διὰ μὲν τὰς νῆας τοῦ πρωτεσιλάου ἀκόσμως ἐρύσας ὡς ἐστερημένας τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀνδραγαθήσῃ ὁ Ἕκτωρ. ἔφθη γὰρ πάλαι θανεῖν ὁ πρωτεσίλαος. διὰ δὲ τὸν γειτνιῶντα αἴαντα, μηδὲν ἀνύσῃ μέγα ὁ αὐτὸς ἕκτωρ. λέγει δὲ, καὶ ὡς αὐτόθι τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον. ὡς καὶ τοῦ ἄλλου μὲν, χθαμαλοῦ ἴσως ὄντος. τοῦ δὲ ἐκεῖ, ὡς μάλιστα. τοῦτο δὲ ἴσως γέγονε, διὰ τὸ τοὺς ἐγγὺς αὐτόθι αἴαντας ἀνδρείους εἶναι καὶ ἀντὶ ἀσφαλείας τείχους ἀρκεῖν. λέγει δὲ καὶ ὡς ἐκεῖ μάλιστα ζαχρηεῖς ἐγίνοντο τουτέστι χρεώδεις ἢ μᾶλλον ἄγαν βαρεῖς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, αὐτοί τε καὶ ἵπποι, διά τε τὴν τοῦ τείχους χθαμαλότητα, καὶ διὰ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι ὡς εἰκὸς πρὸς τοὺς αἴαντας. Ἐν δὲ τῷ, αὐτοί τε καὶ ἵπποι, δύναται τὸ αὐτοὶ, καὶ τοῖς ἀχαιοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς τρωσὶ συμβιβάζεσθαι, εἰ καὶ μὴ κεῖται φανερῶς τρώων μνεία ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν. Ὅτι μνησθεὶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς διαφόρων ἐθνῶν διὰ τὸν ἕκτορα τοῦ τείχους ἀπεῖργον, καὶ σπουδῇ φησὶν ἐπαΐσσοντα νεῶν εἶργον, καὶ εἰπὼν, ἔνθα δὲ ἦσαν ἐνταῦθα δὴ βοιωτοὶ καὶ ἰάονες ἑλκεχίτωνες, λοκροὶ, καὶ φθίοι, καὶ φαιδιμόεντες ἐπειοί. καὶ μέλλων ἰδίᾳ περὶ ἑκάστου αὐτῶν εἰπεῖν ἵνα κατάλογον βραχὺν καὶ ἐνταῦθα ποικίλον ποιήσεται, καί τινας ἱστορίας παρεμβαλεῖ, καὶ οὕτω τὴν διηγηματικὴν ὑπτιότητα ἐκφύγῃ τῇ τοιαύτῃ ὑπαλλαγῇ, συνέχεε τὴν προεκτεθεῖσαν τάξιν, καὶ οὐκ ἐχρήσατο εὐτάκτως αὐτῇ, ὅπερ ἂν ποιήσῃ τις, ὁ ἁπλοϊκὰ στοχάζεται σαφηνείας. ἀλλὰ πρώτους μὲν ἔθετο, τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει δευτέρους ἰάονας. εἶτα διέβη εἰς τοὺς τελευταίους ἐπειούς. ἀπὸ δὲ αὐτῶν, εἰς τοὺς τετάρτους φθίους ἀνέδραμεν. ὧν ἦρχον, οὓς λέγει. εἶτα ἐμνήσθη ἐπ' ὀνόματος μόνου τῶν βοιωτῶν, ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς φθίοι μετὰ βοιωτῶν ἐμάχοντο. τελευταῖον δὲ, λαλεῖ περὶ λοκρῶν. Καὶ σημείωσαι τὴν μετάταξιν. καὶ ὡς οὐκ ἀεὶ τῇ τῶν προεκθέσεων τάξει ἐξ ἀνάγκης ἐμμένομεν. τοῦτο δὲ, ἢ διὰ μέτρου γίνεται ἀνάγκην, ἢ δι' ἄλλο τι χρεώδες. Ὅρα δὲ ὡς καὶ τῶν ἐνταῦθα ὀλίγων ἐθνῶν, προὔθηκε τοὺς βοιωτοὺς, ὁποίῳ λόγῳ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν. περὶ ὧν, εἰ καὶ προεγράφη, ὅμως οὐ περιττὸν δηλῶσαι καὶ νῦν, ὅτι ἀνδρεῖοι μὲν τὸ ἔθνος καὶ εὐγενεῖς. εἶχον δέ τινα καὶ σκωπτόμενα. καὶ ἡ μὲν βοιωτία ὗς ἡ παρὰ πινδάρῳ, σιγάσθω νῦν. ὡς δὲ καὶ ἐπολυφάγουν καθὰ καὶ οἱ θετταλοὶ, λεγέτω εὔβουλος. παρ' ᾧ, φησί τις βοιωτὸς, ὅτι πονεῖν ἄμμες καὶ φαγεῖν ἀνδρικοί. καὶ ἄλλος, κτίζω βοιωτῶν πόλιν. ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας. καὶ πάλιν, θήβαζ' ἦλθον, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην τήν θ' ἡμέραν δειπνοῦσιν. Ἐρατοσθένης δὲ λέγει πέμπελον ἄνδρα οὕτω καλούμενον ἐρωτηθέντα τί αὐτῷ δοκοῦσιν εἶναι βοιωτοὶ, εἰπεῖν. τί γὰρ ἄλλο, ἢ τοιαῦτα ἐλάλουν οἷα ἂν καὶ τὰ ἀγγεῖα φωνὴν λαβόντα, πόσον ἕκαστος χωρεῖ. καὶ πολύβιος δὲ ἱστορεῖ, ὅτι μετὰ τὰ λευκτρικὰ ἤγουν μετὰ τὴν ἐν λεύκτροις μάχην ἐν οἷς μεγάλην ἔλαβον δόξαν, ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς, καὶ ἐμέριζον συσσιτίοις τὸ πλέον τῆς οὐσίας. καὶ πολλοῖς τῶν βοιωτῶν, ὑπῆρχε δειλινὰ τοῦ μηνὸς, πλείω τῶν εἰς τὸν μῆνα διατεταγμένων ἡμερῶν. ὅτι δὲ καὶ κατέπεσον ὕστερον ἧς εἶχον ἀνδρείας, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι βοιωτῶν τινες τὴν ἀρναίαν κατοικησάντων, παρέδωκαν ἑαυτοὺς θετταλοῖς καθ' ὁμολογίαν, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν. αὐτοὶ δὲ ἦσαν οἱ βοιωτοὶ τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσι. καὶ ἐκλήθησαν τότε μὲν, μενέσται. ὕστερον δὲ πενέσται. καὶ πολλοὶ δὲ τῶν κυρίων αὐτῶν εἰσὶν εὐπορώτεροι. ὅτι δὲ δουλικὰ ὀνόματα σὺν ἄλλοις οἱ μενέσται ἢ πενέσται. οἱ λάτρεις, οἱ ἄζοι, οἱ ἐρῖται, οἱ μνῶται, οἱ σίνδωνες, οἱ εἵλωτες, οἱ ἀφέται, οἱ νεοδαμώδεις, οἱ κλαρῶται, οἱ οἰκέται, δηλοῦται ἀλλαχοῦ σαφέστερον. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ ἔνθα, τρὶς ἐν τοῖς τόποις τούτοις κεῖται. ἤγουν δὶς μὲν, ἐν καταρχῇ στίχων, ἅπαξ δὲ περί που τέλος. καὶ ὅτι οἱ ἰάονες, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, διὰ τὴν τῆς προπαραληγούσης ἔκτασιν. ὁμοίως τῷ ἰάσονος, καὶ

ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὅτι ἐνταῦθα οἱ μὲν, τοὺς ἰάονας, ἄλλους εἶναί φασι παρὰ τοὺς ἴωνας, οἳ εἰσὶν αὐτοὶ ἐν Πελοποννήσῳ. καὶ δῆλόν φασιν ἐξ ἐπιγράμματος ὃ περὶ στήλην τινὰ γέγραπται εἰς τόπου διορισμόν. ἐπιθαλ τάρα μὲν, ἔχον οὕτω. τάδ' οὐ πελοπόννησος ἀλλ' ἰάονες. ἑτέρωθεν δὲ, τάδ' ἐστὶ πελοπόννησος οὐκ ἰάονες. ἕτεροι δὲ, ἰάονας τοὺς ἀθηναίους νοοῦσιν, ἐξ αὐτοῦ Ὁμήρου ἐντεῦθεν λαβόντες ἀφορμὰς, εἰπόντος. οἱ μὲν ἀθηναίων προλελεγμένοι. οὓς δηλαδὴ ἀνωτέρω ἰάονας ἑλκεχίτωνας εἶπεν, ἀθηναίων οὐ μνησθεὶς ἐν τῇ ἐκθέσει πρὸς ὄνομα. μέχρι γάρ φασι τῆς περικλέους στρατηγίας, ποδήρεις εἶχον χιτῶνας, φοροῦντες καὶ τέττιγας. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ ὁ γεωγράφος ἑλκεχίτωνας, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζῆλόν τινός φησιν ὄντος τοῖς ἕλλησι θηλυσολεῖν. ὅθεν καὶ κουρῆτες, οἷα στελλόμενοι ὡς αἱ κόραι. ἕτεροι μέντοι ἑλκεχίτωνας εἶπον, τοὺς ἕλκος τιθέντας ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑλκῶ περισπωμένου ῥήματος. ἡ δὲ διάλυσις τοῦ ἰάονες, βοιωτῶν φασιν ἐστίν. ὅτι δὲ φθιῶται μὲν οἱ ὑπ' Ἀχιλλεῖ, φθίοι δὲ οἱ ὑπὸ πρωτεσιλάῳ καὶ φιλοκτήτῃ. καὶ περὶ βοιωτῶν δὲ καὶ λοκρῶν καὶ ἐπειῶν, προείρηται. ὡς δὲ καθάπερ ὁ δῖος καὶ ὁ χῖος, οὕτω καὶ ὁ φθῖος ἐκτείνει τὸ παραλῆγον δίχρονον διὰ κρᾶσιν, δηλοῖ τὸ, λοκροὶ καὶ φθῖοι καὶ ἑξῆς. ἔνθα ἡ τῶν φθίων παραλήγουσα μετὰ τοῦ καὶ συνδέσμου, σπονδεῖον ἀποτελεῖ. Τὸ δὲ φαιδιμόεντες, ἢ παράγωγόν ἐστιν ἐκ τοῦ φαίδιμος. ἢ σύνθετον κατά τινας ἐκ τοῦ φαίδιμα ἔχειν ἔντεα, ὅ ἐστι λαμπρὰν πανοπλίαν. Τὸ δὲ σπουδῇ, οἰκείως ἔχει καὶ πρὸς τὸ ἐπαΐσσοντα, ἵνα λέγῃ τὸν Ἕκτορα κατὰ σπουδὴν ὁρμᾶν. καὶ πρὸς τὸ ἔχον, ἵνα νοῇ ὅτι σπουδῇ ἐκώλυον οἱ ἀριστεῖς τὸν ἕκτορα. καὶ τὸ νεῶν δὲ, διχῆ βαίνει, πρός τε τὸ ἐπαΐσσοντα, καὶ πρὸς τὸ ἔχον. νοεῖται γοῦν καὶ ὡς ὁ ἕκτωρ σπουδῇ ἐπαΐσσει κατὰ νηῶν, καὶ ὡς οἱ ἀχαιοὶ ἐκ τῶν νεῶν ἐπεῖχον τὸν ἕκτορα, οὐκ ἀσπουδεὶ μέντοι οὐδὲ ταῦτα πάντα γίνονται. τούτου γὰρ δηλωτικὸν, τὸ, σπουδῇ καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸν ἕκτορα κατὰ σύνηθες παραβολὴν, φλογὶ εἰκάζει, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοὺς τοσούτους περιγενέσθαι αὐτοῦ, φησὶ γάρ. οὐδὲ δύναντο ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ ἴκελον ἕκτορα δῖον. οἱ δὲ ἀθηναῖοι ὅτι καὶ ἴωνες ἐκαλοῦντο, καὶ ἰάονες δὲ ὡς προεγράφη, καὶ ἀττικοὶ, καὶ ἀκταῖοι δὲ ἐπεὶ καὶ ἡ χώρα ἀκτὴ καὶ ἀκταία, δῆλόν ἐστι. ψέγονται δὲ, ὡς ἅπασι χαλεποί. καθὰ αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἴδιον γάρ φασιν ἦν αὐτοῖς, φρονεῖν. προπηλακίζειν. ἐξοστρακίζειν. θανατοῦν. καὶ μάλιστα τοὺς ἀρίστους. καὶ μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ, ἀριστείδης, σωκράτης, ἀλκιβιάδης, καὶ ἕτερος μυρίος ὁρμαθός. ἔπαινος δὲ τῆς τῶν ἀθηναίων χώρας ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου, τοιοῦτος. ὄψει χειμῶνος μέσου, σικύους, βότρυς, ὀπώραν, στεφάνους ἴων. κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα. ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδε ποῖόν ἐστι τοῦ ἐνιαυτοῦ. εἶτά τινος εἰπόντος ὅτι μέγιστον ἀγαθὸν εἴπερ ἐστι δι' ἐνιαυτοῦ ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. ἀντιτίθησί τις, ὡς κακὸν μὲν οὖν μέγιστον, εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο. ὅτι δὲ περιαδόμεναι ἦσαν ἐν τοῖς ἀθήνησιν ἀγαθοῖς καὶ ἰσχάδες αἱ ἐκεῖθεν, ἄλλοθέν τε δηλοῦται, καὶ ἐκ τοῦ. εἰσέβαινον ἰσχάδες, τὸ παράσημον τῶν ἀττικῶν. Τὸ δὲ προλελεγμένοι. ἀντὶ τοῦ ἐπιλέγδην προτεταγμένοι ὡς πρωτοστάται, εἰ καὶ ἐν τῇ προεκθέσει δεύτεροι κεῖνται. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ὑπὸ βασιλεῖ τῷ μενεσθεῖ τετάχθαι, ὃς ἄριστος τάξαι μάχην ἐν τῇ βοιωτίᾳ μεμαρτύρηται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖνται ὀνόματα δύο τετραβράχεα στρατηγῶν. οἵ δέ εἰσι, στιχίος ἀθηναῖος, καὶ δρακίος ἐπειός. καὶ ὅτι ἐν τῷ, πρὸ φθίων μενεπτόλεμος ποδάρκης, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς εἰρημένοις κεῖται, οὐ πάνυ μὲν δῆλον τὸ κύριον καὶ τὸ ἐπίθετον. ἀστεία δὲ ἡ τῶν ὀνομάτων παράθεσις διὰ τὸ ἐσχηματίσθαι πως ἀντιθετικῶς. ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἄλλως μὲν, ποδώκης ἦν ὁ ῥηθεὶς τῶν φθίων ἡγεμὼν, ἐν μέντοι τῇ μάχῃ, μόνιμος καὶ στάσιμος, υἱὸς ὢν Ἰφίκλου τοῦ φυλακίδαο. οὗ μνεία τῷ ποιητῇ καὶ ἐν ἄλλοις. Ἱστορεῖ δ' ἐνταῦθα καὶ μέδοντα πρὸ φθίων τετάχθαι νόθον ὀϊλεΐδην. τέσσαρσιν ἔπεσιν ἐμπεριγράψας αὐτὸν, ἃ καὶ ἐν τῇ ἑξῆς ἀπαραποιήτως κεῖνται ῥαψῳδίᾳ. ὡς ἐκεῖ φανεῖται. ἔγνωσται γὰρ, ὡς οὐ φείδεται ὁ ποιητὴς οὐδὲ αἰδεῖται καιρίως ταυτολογῶν. κεφάλαιον δὲ τῶν τεσσάρων στίχων, ὅτι λοκρὸς ὢν ὁ ῥηθεὶς μέδων νόθος υἱὸς ὀϊλῆος θείοιο, ᾤκει ἐν φυλάκῃ φυγὼν τὴν πατρίδα διὰ φόνον ἀνδρὸς, ὃς ἦν γνωτὸς ἤγουν ἀδελφὸς μητρυιῆς ἐριώπιδος, ἣν εἶχεν ὀϊλεύς. Ἔνθα ὅρα τὸ ἐριῶπις κύριον, ταυτοσήμαντον ὂν τῷ βοῶπις. οὐκ ἀπεοικὸς δὲ οὐδὲ τοῦ εὐρώπη κυρίου ὀνόματος.

Οὐκ ὁ λοκρὸς αἴας οὐκέτι πάμπαν τουτέστιν οὐ δόλως ἵστατο ἀπ' αἴαντος τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν. ἀλλ' ὥς' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον, ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι πρυμνοῖσιν κεράεσσι, πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς. τὼ μέν τε ζυγὸν οἷον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει, ἱεμένω κατὰ ὦλκα. τέμνει δέ τε τέλσον

Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν.
Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς,
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἷον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει,
Ἱεμένω κατὰ ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης,
Ὣς τὼ, πὰρ βεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιιν.

ἀρούρης

Ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕποντ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο.
Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ.
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους, καὶ μείλινα δοῦρα.
Ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, πεποιθότες. οἷσιν μάλιστα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον. οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο, συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.

ἀρούρης. ὡς τώ, παρ' βεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοιιν. Καὶ ὅρα τὸ συμφέρον τῆς ἀρετῆς ὡς ἐν ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ τοὺς αἴαντας ὁμαιχμίᾳ. καὶ ὡς μετὰ μεγάλων κατὰ Σοφοκλῆν, καὶ βαιοὶ ἄριστ' ἂν ὀρθοῖντο. αἰτία δὲ τῆς τοιαύτης τῶν αἰάντων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, συμπνοίας, οὐ μόνον ἡ κατὰ τὴν ὁμωνυμίαν συνοχή, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ψιλοὺς εἶναι τοὺς λοκρούς, καὶ δεῖσθαι τοῦ τῶν Σαλαμινίων προβλήματος. οὐ γάρ σφι σταδίῃ φησὶν ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας. οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους, καὶ μείλινα δοῦρα. ἀλλ' ἄρα τόξοισι καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, πεποιθότες. οἷσιν ἔπειτα ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας προβαλλόμενοι τοὺς ὁπλίτας Σαλαμινίους. οἱ μὲν γὰρ πρόσθε σὺν ἔντεσί φησι δαιδαλέοισι μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι. οἱ δ' ὄπιθε βάλλοντες, ἐλάνθανον. οὐδέ τι χάρμης Τρῶες μιμνήσκοντο, συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί, οὓς ἀφίεσαν οἱ λοκροί. τούτοις δὲ συνεπινοητέον κατὰ σχῆμα συλλήψεως, ὡς καὶ λίθοι συνεκλόνουν τοὺς Τρῶας οἱ ἐκ τῶν σφενδονητῶν. ἐΰστροφον γὰρ οἰὸς ἄωτον, ἡ σφενδόνη, ὡς προδεδήλωται. λέγει δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητής, καὶ ὅτι τῷ μεγάλῳ μὲν αἴαντι, πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο. τῷ δὲ μικρῷ, οὐχ εἵποντο λοκροί, προλελεγμένοι μὲν γὰρ κἀνταῦθα πρῶτος αὐτοῖσιν οἱ Σαλαμίνιοι, ὄπισθεν δ' αὐτῶν ἦσαν οἱ λοκροί. Ὅρα δὲ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολήν, κατὰ πολλὰ τοῖς παραβαλλομένοις ἁρμόττουσαν, κατὰ τὸ, ἶσον θυμὸν ἔχειν, κατὰ τὸ, σπουδαίως ἐνεργεῖν ὥστε καὶ ἱδροῦν. καὶ κατὰ τό, βραχὺ εἶναι τὸ εἶργον αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων. γοργότερον δὲ εἰπεῖν, πρὸς τρία ἡ παραβολή. πρὸς ὁμοψυχίαν τῶν δύο ἡρώων. πρὸς τὸ σύμπνουν καὶ τὴν σύστασιν, εἰς ἣν καὶ συγκλείει τὴν παραβολήν. τῇ δὲ τῆς παραβολῆς, τὸ μὲν ἵστατ' ἀπ' αἴαντος, ἀντὶ τοῦ ἀφίσταται τοῦ αἴαντος. Νειὸς δέ, ἡ ἄρτι νεαζομένη γῆ. κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἀνανεουμένη. ἄλλως δ' εἰ προνεώθη, οὐκ ἂν οὕτως ἴδοιεν οἱ βόες. οἴνοπες δὲ βόες, οἱ οἰνώδεις ἰδεῖν ἤγουν διὰ τὸ μέλανες, καθότι καὶ πόντον οἴνοπα φαμὲν τὸν μέλανα. Πηκτὸν δὲ καὶ νῦν λέγει ἄροτρον, ὡς τὸ αὐτόγυον, οἷα εἰκός, οὐκ εἰδώς. ἢ καὶ ὡς τὸ εὐπρεπέστερον λέγων. ἴσως δὲ καὶ τὸ πρωτοπαγές, ἢ μᾶλλον εὐπαγές. Τὸ δέ, ἶσον θυμὸν ἔχοντες, εἰ καὶ ἐπὶ βοῶν ἐρρέθη, ὅμως οὐκ ἀπέοικε τοῦ ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ὃ φθάσας εἶπεν ἐπὶ ἀνδρῶν. ὡς ἐκ μεταφορᾶς δὲ σταθμοῦ, ἔφη τό, ἶσον θυμόν. ἄλλως μέν τοι, ὅμοιον ἐχρῆν θυμὸν κατὰ κυριολεξίαν εἰπεῖν. Τὸ δὲ τιταίνετον, κεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ ἕλκουσι, δηλοῖ δὲ συντονίαν ἑλκυσμοῦ. Ἐν δὲ τῷ, πρυμνοῖσι κεράεσσιν ἀνακηκίει ἱδρώς, ἢ τοὺς πολλαχοῦ γῆς κεραελκέας δηλοῖ ταύρους, οἷς διὰ τὸν περὶ κεφαλὴν κάματον ἱδροῦσι τὰ ἐκεῖ. ἢ καὶ ἄλλως παραδηλοῖ φασίν, ὅτι συμπαθεῖ τοῖς ποσὶ τὰ κέρατα τῇ διατάσει τῶν νεύρων. διὸ μετὰ κάματον, ἤλειφον αὐτὰ κηρῷ ἢ ἐλαίῳ ἢ πίσσῃ. Πρυμνὰ δὲ κέρατα, αἱ ῥίζαι τῶν κεράτων, οὐ δή πού τι τὰ ἄνω ἴδοι. τὸ δὲ ἀνακηκίειν, ὃ ἀλλαχοῦ ἐπὶ αἵματος ἔφη δηλοῦν ἁπλῶς τὸ ἀναδίδοσθαι καὶ ἔξω περὶ τὸν χρῶτα ἐπιπλάζειν, παρὰ τὸ κίειν γίνεται, ἵνα ᾖ ἀνακίειν, καὶ διπλασιασμῷ, ἀνακακίειν. καὶ τροπῇ, ἀνακηκίειν. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ κηκὶς παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁμωνυμοῦσα κηκίδι τῇ κατὰ τὸν γεώργιον εἰς τὸ τεχνικὸν συντελούσῃ μέλαν, ἣν κηκίδιον ἡ κοινολεξία καλεῖ. Τὸ δὲ ζυγόν, οὐδετέρως κἀνταῦθα εἴρηται κατὰ γένους μεταπλασμόν. Ἰστέον δέ, ὡς πολλαχῶς ὁ ζυγός. διὸ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, διάφορα. ζυγὸς δ' ἵππων, ὅθεν καὶ ἵππος ζύγιος. ζυγὸς βοῶν καὶ τοιούτων κτηνῶν, ἀφ' οὗ τροπικῶς οἱ ὁμόζυγοι, καὶ τὸ διαζύγιον, καὶ τὸ ζυγομαχεῖν ὅ ἐστιν ἀντερίζειν. ζυγὸς ἐπὶ σταθμοῦ, καθ' ὃν ζυγοστατοῦντες, λέγονται ἀδικεῖν τινες ἐν ζυγοῖς. ζυγὸς ἐπὶ νηός, ἐξ οὗ ζύγιοι ἐρέται. ἔστι καὶ σανδαλίου ζυγὸς κατὰ Παυσανίαν, τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους. καὶ κιβωτοῦ δέ, ὡς δηλοῖ τὸ ζύγαστρον. ἡ ξυλίνη σορός. παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι δὲ κοίλῳ ζυγάστρῳ. ἐξ οὗ παρέφθαρται τὸ κοινολεκτούμενον σίγιστρον. καὶ θύρας δὲ ζυγός, ὁ μοχλός. ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας. Παυσανίας δέ, οὕτω φησί. ζυγώσω, ἀντὶ τοῦ καθέξω. δαμάσω. τὸ δὲ ζυγὸν οἷον ἤγουν μόνον, ἐπισημασία ἐστὶ τῆς ὡς εἴρηται βραχυτάτης τῶν ἡρώων διαστάσεως ἧς χάριν ἡ παραβολή. Τὸ δὲ ὦλκα, ἐκ τοῦ ἄλοκα γίνεται κατὰ μετάθεσιν, εἶτα καὶ κρᾶσιν τοῦ ἀ καὶ ο εἰς ω μέγα. εὐθεῖα δὲ αὐτοῦ ἀπαθὴς ἡ ἄλοξ, ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν ὅ ἐστι φροντίζειν γινομένη. φροντὶς γὰρ γῆς καὶ μάλιστα τοῖς γεωπείναις. δῆλον δ' ὡς ἡ ἄλοξ με-

παθητικῶς κραθεῖσα εἰς τὸ ωλξ, περισπᾶται ἀναγκαίως διὰ τὴν τῆς ὀξείας καὶ βαρείας εἰς περίκλασμα σύνοδον. χρῆσις δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. Τέλσον δὲ ἀρούρης ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἢ ἁπλῶς τὸ τέλος, ἢ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας. γίνεται δὲ κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ τέλος, προσλήψει εὐθὺς καὶ τοῦ ν. οὐ γὰρ ἦν τέλος εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδὲν ὄνομα οὐδέτερον εἰς ος λήγει. τὸ γοῦν ἄλλο καὶ ἐκεῖνο καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ὀνόματά εἰσιν, ἀλλ' ἀντωνυμίαι. παραβαίνει δὲ μάλ' ἀλλήλοις, τὸ ἐγγὺς βαίνειν. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἄγχιστα ἑστάναι. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐφ' ἅρματος παραιβάτης γίνεται. τὸ δὲ, πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντο, ἑταῖροι δὲ ἦσαν οἱ τοιοῦτοι, πάνυ βαρὺ δηλοῖ τὸ αἰάντειον εἶναι σάκος, εἴγε τοσοῦτοι καὶ τοιοῦτοι αὐτὸ ἦσαν ἐκδεχόμενοι τὸ σάκος ἄλλοτε ἄλλος μετὰ κάματον ὃς ἥπτετο αὐτοῦ ὡς μὴ πάνυ φερεπονοῦντος εἰς τοσοῦτον βάρος εἰ καὶ βουγάϊος ἦν, εἰπεῖν καθ' Ἕκτορα. Τὸ δὲ οὐ ἐπίρρημα τετράκις λεχθὲν ἐν τῷ, οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ Λοκροὶ ἕποντο. καὶ, οὐ γάρ σφιν σταδίῃ καὶ ἑξῆς. καὶ, οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας. καὶ, οὐ γὰρ ἔχον ἀσπίδας, εὐειδῆ φράσιν ἀποτελεῖ, τετραχῆ κείμενον συναπτῶς ἐν στίχων καταρχαῖς. τὸ δέ γε, οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας, οὐδ' ἔχον ἀσπίδας. καὶ ἀλλοῖον ἔχει κάλλος φρασθὲν ἐπαναφορικῶς κατὰ τὴν τοῦ ἔχον ἀναδιπλασίασιν. Ἐν δὲ τῷ, σταδίῃ ὑσμίνῃ, τελεία μὲν ἡ φράσις τῷ ποιητῇ. ἀλλαχοῦ γὰρ, σταδίην μόνην εἶπεν ἐλλειπτικῶς. δοκεῖ δὲ, τὸ ὑσμίνη, ἐκ τοῦ μίμνειν παρετυμολογεῖν, ὡς τοῖς παλαιοῖς ἀρέσκει. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὑπομένειν, φασὶ τὴν ὑσμίνην γίνεσθαι, ὑπομίμνην τινὰ οὖσαν. ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ ὕω παράγεται, ἤγουν παρὰ τὸ ἐξ αἱμάτων ὗσμα, δῆλον. πάντως δὲ ὁ ἐν ὑσμίνῃ μίμνων, μενεδήϊός ἐστι καὶ μενέχαρμος καὶ μενεπτόλεμος. Τὸ δὲ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, ὅ ἐστιν εἰς Ἴλιον, ταυτὸν κατὰ σχῆμα ἀναστροφῆς πρὸς τὸ, σέο δ' ἐκ, τάδε πάντα, ἤγουν ἐκ σοῦ. τὸ δὲ οἴδ' ὄπιθεν, ἐκβολὴν καὶ νῦν ἔχει τοῦ σ. τὸ γὰρ φυσικὸν, ὄπισθεν ἦν.

Ὅτι Πολυδάμας μέλλων Ἕκτορι συμβουλεύσασθαί τι, καὶ δεδιὼς μὴ πάλιν ἐκεῖνος ἐκτραχυνθῇ θρασὺς ὢν ὡς κἀνταῦθα παρασημαίνεται ὁ ποιητὴς, εἰπών. ὡς Πολυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστὰς, μεθοδεύει τὸν λόγον οὕτω δεξιώτατα. Ἕκτωρ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι. διατί; οὕνεκά τοι ἤγουν σοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα, τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων, ἢ περιίδμεναι. τοῦτο δὲ πρέπει πρὸς πάντα ἀνδρεῖον μὲν οὐ κατορθοῦντα δὲ τὰ εἰς φρόνησιν. τινὲς μέντοι, ἐλεγκτικώτερον ἐν ἐρωτήσει τοῦτο ἀναγινώσκουσιν οἷον. ἆρά γε διότι πάνυ ἀνδρεῖος εἶ, νομίζεις ἐπακολουθεῖν, καὶ τὸ πάνυ φρονεῖν; Καὶ ὅρα ὅτι ἀνόητον μὲν αὐτὸν οὐ λέγει, τὴν ἀνδρίαν δὲ εἰς ψόγον αὐτῷ περιτρέπει, ὡς αἰτίαν εἶναι λέγων αὐτὴν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς ὀρθὰ λέγουσι. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐκολάκευσε Πολυδάμας ἐν τούτοις τὸν Ἕκτορα, θεοφιλῆ καὶ ἀνδρεῖον αὐτὸν ὑποθέμενος, ἐν οἷς εἶπεν ὅτι θεὸς αὐτὸ περισσῶς ἔδωκεν ἀνδρείῳ εἶναι. καὶ οὕτω ῥητορικῶς τραχύτητά τε συνεκέρασε καὶ γλυκύτητα. τραχύ-

Ἔνθά κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς.
Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα,
Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων;
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα.
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐσθλόν. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι.
Καί τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε.
Τρῶες δὴ μεγάθυμοι ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
Οἱ μὲν, ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, μάχονται
Παυρότεροι πλεόνεσσι κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος, κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
Ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήισι πέσωμεν,
Αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἤ κεν ἔπειτα
Πὰρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὡς φάτο Πουλυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

τητα

τητα μὲν, οἷς ὠνείδισε. γλυκύτητα δὲ, τῷ εἰς ἐκεῖνον ἐπαίνῳ. ἦν γὰρ ὁ λόγος, οὐχ ὡς πάνυ ἀνδρεῖον, οὕτω καὶ πάνυ ἀγαθὸν βουλευτὴν αὐτὸν εἶναι. εἶτα ἐπάγει γνωμικῶς. ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι. ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ ἢ τίθησι νόον Ζεὺς ἐσθλόν. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκονται ἄνθρωποι. καί τε πολέας ἐσάωσεν, ἤτοι πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ καὶ ἄλλως πόλεις ἐσάωσεν, ἀμφοτέρως γὰρ γράφεται. μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω. Καὶ σημείωσαι ὡς ἀνωτέρω ἐπαινέσας ἁπλῶς ἐπὶ ἀνδρίᾳ τὸν Ἕκτορα, ὧδε προκρίνει τῆς ἀνδρίας τὴν φρόνησιν. διὸ ἐκείνην μηδόλως ἐπαινέσας, τὴν φρόνησιν πάνυ ἐσέμνυνεν, ὠφελιμωτάτην ἀποδείξας αὐτήν. εἶτα τὴν τοῦ Ἕκτορος εἰσέτι θρασύτητα ὑφορώμενος, οὐκ ἐπικρίνει ἀποφαντικῶς ὅτι ἀγαθὰ ἐρεῖ ἀλλ' ἐνδοιάζων, φησίν. αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστον ἢ ἄριστα. ἐφ' οἷς ἀπὸ τοῦ γὰρ συνδέσμου συνήθως ἀρχόμενος ὡς ἰσοδυναμοῦντος τῷ ἐπειδή, καὶ τὴν αἰτίαν ἐμπεριβόλως προτάξας τῆς ἐπαχθησομένης συμβουλευτικῆς ἀξιώσεως. καὶ εἰπών. πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν, οἱ μὲν ἀφεστᾶσι σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσι κεδασθέντες κατὰ νῆας, ἐπάγει ἀξίωσιν ταύτην. ἀλλὰ ἀναχασσάμενος, κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους. ἔνθεν δ' ἂν, μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν, ἤκεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήισι πέσοιμεν, αἴκ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος. ἤκεν ἔπειτα παρὰ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἐφ' οἷς παῤῥησιασάμενος, τὸ κινδυνῶδες τῆς μάχης ἐμφῆναι, ἤδη γὰρ καὶ τῷ Ἕκτορι ἐπῆλθε γνώσεσθαι τοῦτο, φησίν. ἢ γὰρ ἔγωγε δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. καὶ ὁ Ἕκτωρ ἐπὶ τούτοις, εἰ καὶ φθάσας ἐθρασύνθη κατὰ τοῦ Πολυδάμαντος, ἀλλὰ νῦν ἀναγκαίως αὐτῷ πείθεται. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. ὣς φάτο Πολυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. καὶ διδάσκει ἐντεῦθεν, ὡς δεῖ τοὺς ἐχέφρονας, ἑαυτοὺς ἐνδιδόναι τοῖς καιροῖς. οὕτω καὶ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ πρὸ τούτων ἐπιπωλήσει μεμψάμενος καὶ ἐπιπλήξας Ὀδυσσεῖ καὶ Διομήδει, ὕστερον ὀνειδιζόντων ἠνέσχετο αὐτῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, προσγράφει κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ Μαλλώτης Ζηνόδοτος, καὶ τοῦτον τὸν στίχον. ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. δῆλον δ' ὡς ἀχρειοῖ τὸ ἔπος τοῦτο τὴν ὁμηρικὴν ἔννοιαν, ἧς ὁ σκοπὸς εἰς τὸ μόνας ἀνδρίαν συγκρῖναι φρονήσει. μᾶλλον δὲ τὸν ἀνδρεῖον Ἕκτορα, τῷ σοφῷ Πολυδάμαντι. διὸ καὶ ὁ λόγος τρόπον τινὰ, οὕτω προάγεται. ἄλλῳ μὲν δέδοται πολέμου ἔργα, οἷον σοὶ τῷ Ἕκτορι. ἄλλῳ δὲ νοῦς ἐσθλὸς, ὡς νῦν ἐμοὶ τῷ Πολυδάμαντι. ἐκ περιουσίας νῦν ὁ ῥηθεὶς στίχος προσεντέθειται ὡς ἂν μερικαῖς ἐννοίαις ἐπιχειρηματικώτερον πυκνωθῇ ὁ τόπος οἷα ἐλλιπής. δῆλον δ' ὅτι οὐ κἀνταῦθα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως, παρενθέσεις εὕρηνται στίχων ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται. ἐν ἄλλοις δὲ, ἀνάπαλιν ἐξωθοῦνται ἀθετούμενοι, ὡς καὶ αὐτὸ παραδέδοται, οὗ ἕνεκα ὁ γραφικὸς ὀβελὸς ἐξεύρηται. ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ μόνου γίνεται Ὁμήρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἵνα τὸ Ζηνοδότειον ὑπερδειχθῇ, προστίθεται στίχος ἐν τῷ, τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα οὐ τίθημ' ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, οὐ τίθημ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, ζῆν τοῦτον. ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. ἵνα λέγῃ ὁ τραγικὸς ὅτι ὅταν προδότις γένηταί τινι ἡ ἡδονὴ, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι τὴν ζωήν. οὐ σκιὰς ἀΐσσοντα, οὐδὲ ἀέρος κίνυγμα, ἢ τοιοῦτόν τι. ἀλλ' εἰ καὶ σκληρὸν εἰπεῖν, νεκροζῶντα. ὃ δὴ ἀστειότερον τοῦ ἡμίζωον, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα τοιαῦτα. ἔστι δὲ ἡ ῥηθεῖσα προσθήκη, ἀναγκαιοτέρα πάνυ τῆς τοῦ Ζηνοδότου, ὡς βελτιοῦσα διάνοιαν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὡς οὐ μόνον οἰκεῖον ἔθος ποιεῖ Ὅμηρος μνησθεὶς πάλιν Ἀχιλλέως, καθὰ μετ' ὀλίγα καὶ τῆς Ἑλένης, φιλεῖ γὰρ μεμνῆσθαι καὶ αὐτῆς εἰ καὶ μὴ καθάπερ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ προαναφωνεῖ ὡς μετ' οὐ πολὺ τὸν Ἀχιλλέα εἰς μάχην διεγερεῖ. οὗ μνήμην εἰωθὼς Ὅμηρος παρενσπείρειν τῇ Ἰλιάδι κατά τινα τὰ διαστήματα, ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τὰ ἑξῆς φιλοτιμήσεται μάλιστα συχνότερον μεμνῆσθαι αὐτοῦ. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι πλάττει ὁ ποιητὴς τὸν Πολυδάμαντα συμβουλεύσαντα κληθῆναι πάντας τοὺς τῶν Τρώων ἀρίστους, ἵνα συναχθέντων εἰς μάχην, ταχὺ οὕτω γένηται τὸ μέγα ἔργον, ἡ ἑτεραλκὴς νίκη κατὰ τῶν Ἀχαιῶν. μεθ' ἣν ἀναστήσεται τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς. Πολυδάμας δὲ φερωνύμως, ἢ κατ' ἐνέργειαν ὁ πολλοὺς δαμάζων ἐν τῷ νικᾶν, ὁποίου δὴ λόγου καὶ ὁ πρὸ τούτων Χερσιδάμας, καὶ ὁ Ἰφιδάμας. ἤδη δέ πως καὶ ὁ Ἀμφιδάμας, ἐν ᾧ ἀμφιδεξιότητος ἔμφασις. οὐχ ἥκιστα δὲ σὺν ἄλλοις, καὶ Ἀστυδάμας. οὗ προοιμία ἐξώρμηται τὸ, σαυτὸν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας. ἔτι δὲ καὶ Λαοδάμας. ἢ ὁ πολλὰ δαμασθεὶς, ὅ ἐστι πολλοῖς πράγμασιν ἐντριβής. οὐ καθ' ἑτέραν ἔννοιαν ὁ Ἀδάμας. καὶ οὐ μόνον ὁ καὶ μετ' ὀλίγα ὁμηρικὸς τὸ κύριον, ἀλλὰ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ὁμώνυμος αὐτῷ λίθος. ἑτεροιούμενοι αὐτοὶ τοῦ, ἀδμῆς βοῦς καὶ τῶν τοιούτων. ὑφ' ὧν ἀλλοία τις ἔννοια δηλοῦται. τὸ δὲ ἀμήχανος τί δηλοῖ, ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. Τὸ δὲ παραῤῥητοῖσιν, ἢ κατὰ γένος ἀρσενικὸν νοητέον ἵνα λέγῃ ὡς οὐ θέλεις πείθεσθαι τοῖς παραινοῦσιν, ἢ κατὰ οὐδέτερον, ἀντὶ τοῦ οὐ πείθῃ παραμυθήμασι, παραιφάσεσιν, ὃ καὶ κάλλιον. ἀλλαχοῦ γὰρ παραῤῥητοὺς, οὐ τοὺς παραινοῦντας εἶπεν ἀλλὰ τοὺς παραινουμένους. Τὸ δὲ πολεμήϊα ἔργα, πλεονασμὸν ἀναντίῤῥητον ἔχει τοῦ η. καὶ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς διάλυσις ἐνταῦθα διφθόγγου γέγονε. καθὰ ἐν τῷ, ἀρήϊα καὶ τοῖς τοιούτοις. ὥστε καὶ ἐν τῷ, ξεινήϊα κείμενα πολλὰ, δύναται τὸ τοιοῦτον εἶναι πλεονασμός. καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ τοῦ ξεινὸν ξεινεῖον διαλέλυται. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ξεινήϊον ὅ ἐστι ξένιον. Τὸ δὲ μὴ δύνασθαι αὐτὸς

τινα πάντα ἐλέσθαι, παρεφράσθη μὲν, ἐκ τοῦ, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο. ἔμπαλιν ἔχον πρὸς τὸ, εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. εἴη δὲ ἂν, ἴσον τῷ, μὴ εἶναι πάντα τοῖς βροτοῖς αὐτάγρετα, ὅπερ ἀλλαχοῦ λέγει ὁ ποιητής. ὀρχηςὺν δὲ λέγει ἄν τὴν ἐπαινουμένην, ὁποία καὶ τῶν προσώπων. πολὺ ὢν ἰσορεῖν, ὅτι πρῴην ὥσπερ ἱππεύειν, οὕτω καὶ ὀρχεῖσθαι ἐμάνθανον. νομίζοντες ἐντεῦθεν ἐμμελῆ τινα λαμβάνειν γυμνασίαν τοῦ σώματος ῥώμης. λέγεται δὲ, καὶ παρὰ βασιλεῖ Ἀντιόχῳ τῷ ἐπικληθέντι μεγάλῳ, εἰς τὸ δεῖπνον πρὸς ὅπλα ὀρχεῖσθαι οὐ μόνον οἱ βασιλέως φίλοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς. καὶ πολυπέρχοντα δέ φασιν οὐδενὸς μακεδόνων δεύτερον οὔτε τὴν ςρατηγίαν οὔτε τὴν ἀξίωσιν, ὀρχεῖσθαί ποτε πρεσβύτερον ὄντα. τὴν δὲ πολεμικὴν ὄρχησιν, καὶ ἡ πυῤῥίχη, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο. κληθεῖσα, ἀπὸ πυῤῥίχου ἀνδρὸς λάκωνος, καὶ παραμείνασα μέχρι πολλοῦ ἐν λακεδαίμονι, καλουμένη καὶ χειρονομία. ὅτι δὲ ἀγεννεῖς ὀρχήσεις ἦσαν ὁποία καὶ ἡ τῶν κωμικῶν, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. κίθαριν δὲ, τὴν κιθαρῳδικὴν ἐπιςήμην ὡς πού καὶ τόξον, τὴν τοξεύειν τέχνην. διὸ καὶ ἐπῆκται διὰ σαφήνειαν τὸ, καὶ ἀοιδήν. ἄλλως δὲ καὶ ἄλλως ἀκριβῶς ἐπῆκται, διὰ τὸ μὴ πάντα τὸν ἔχοντα κίθαριν, ἔχειν καὶ ἀοιδήν. Τὸ δὲ τιθεῖ, ὅ ἐςι τίθησι νόον, ἀρχή ἐςι τοῦ λέγειν συνθέτως νουθετεῖν. εἰ δὲ καὶ βαρυτόνως τίθει γράφεται, σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, εἴληπται δὲ χρόνος ἀντὶ χρόνου, ἀντὶ ἐνεςῶτος δηλαδὴ παρατατικός. τὸ δὲ ἐν ςήθεσσι τίθεσθαι νόον, ἐμφατικόν ἐςι τοῦ ἐν καρδίᾳ εἶναι τὸ λογισμόν. καλλωπιςὸν δὲ σχῆμα τὸ, ἄλλῳ, τρὶς κείμενον ἐν ἀρχῇ ςίχων ἐπαναφορικῶς. ὧν ἐν μέσῳ κεῖται καὶ τὸ, ἑτέρῳ, οὐκ ἀπλικῶς, ἀλλ' ὡς ἁπλῶς ἰσοδυναμοῦν τῷ ἄλλῳ. τὸ δὲ νόον ἐσθλὸν, πρὸς διαςολὴν τοῦ μὴ τοιούτου νόου εἴρηται. τὸ δὲ, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, παρόμοιόν ἐςι, τῷ, πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. παράγεται δὲ τοῦ ἐπαυρεῖν τὸ ἐπαυρίσκειν. κατὰ τὸ ῥυΐσκω καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ ἀνέγνω, ἴωνες μὲν καὶ ἐπὶ πειθοῦς τιθέασιν, ὡς δηλοῖ καὶ ἡρόδοτος ἐν τῷ, ἀναγνώσεις βασιλέα ςρατεύεσθαι ἤτοι ἀναπείθεις. Ομηρος δὲ νῦν ἀντί τοῦ ἔγνω, ἔθετο, ἐπαυρίσκων δηλαδὴ τοῦ καλοῦ. καὶ ἑτέρως δὲ τὸ ἀνέγνω, ἀντὶ τοῦ γνῶσιν ἔχει καὶ σοφίαν καὶ νόησιν, ἵνα εἴη ῥηθὲν ἀςείως πρὸς σύγκρισιν ἀνδρίας. ὡς αὐτοῦ μὲν, τὸ σεμνὸν ἐχούσης ἄλλως ἐν τῷ σώζειν ἑτέρους, πρακτικὴ γάρ ἐςιν ἀρετή. τοῦ δὲ νοήσεως κἂν μή τινας ἔχῃ σώζειν, ὅμως οὕτως αὐτάρκως ἐχούσης διὰ τὸ αὐτοῦ γνωςικόν. δοκεῖ δὲ καὶ μυκτηρά τινα ἔχειν οὕτως ἡ ἔννοια. μονονουχὶ λέγοντος τοῦ Πολυδάμαντος, ὡς κἂν μὴ πειθῇ εἰ ὁ Εκτωρ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν τρώων, ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἧττον σοφός ἐςι βουλευτὴς καὶ γνωςικὸς, νοῦν ἔχων ἐσθλὸν οὗ ἐςέρηται νῦν ὁ Εκτωρ δοκεῖ. ἔτι καὶ ἄλλως τὸ μάλιςα αὐτὸς ἀνέγνω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ μάλιςα ἔγνω αὐτὸς τὴν σωτηρίαν ὡς ἑαυτὸν πρὸ τῶν ἄλλων σώζων, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ τῆς πρώτης ἐςὶ τάξεως τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς αὐτὸς μόνος ἄνωθεν γνοὺς οὐ ποιητέον, καὶ τοῖς ἄλλοις εὖ εἰπών. εἴπερ ἐκεῖνος πανάριςος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει. Ορα δὲ καὶ ὅτι ςέφανον μὲν ἐνταῦθα ἔφη ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ κύκλον. ἀγωνιςικὸν δὲ οὐκ οἶδε ςέφανον ἢ συμποτικὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ ςέφανος δέδηκεν, ἦν ἂν κακόζηλον εἰ μὴ τὸ πολέμου προσέκειτο. ςέφανος μὲν γὰρ ἁπλῶς, οὐκ ἐκκαίεται. ὁ δὲ τῆς καυςειρᾶς δηΐδος, εἰκότως ἂν οὕτω πάσχειν λέγοιτο. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ ὡς εἴρηται ἀρξάμενος ἐν τῷ, πάντα γὰρ ςέφανος πολέμοιο, ἀποδίδωσι τὴν ἔννοιαν ἐν τῷ, ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίςους. οἱονεὶ εἰπὼν ὡς ἐπειδὴ πάντη σε ἡ μάχη κυκλοῖ, ἀλλ' ἀναποδίσας τρίνεσθαι τόδε. καὶ ἔχει διχῶς ἐνταῦθα τὸ καινὸν ἡ φράσις, ὅτι τε ἤρξατο ἀπὸ τοῦ γὰρ κατὰ σχῆμα παραβολῆς, καὶ ὅτι ἡ ἀπόδοσις ἔχει τὸ ἀλλὰ σύνδεσμον περιττόν. συνήθης δὲ ὁμήρῳ οὕτω καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ποιεῖν. Τὸ δὲ τρῶες μεγάθυμοι, ἐπιςατικῶς εἴρηται, διὰ τὸ τούτοις εἶναι πάντας, οἳ παυρότεροι πλέονεσσι γυναίως μάρνανται. τὸ δὲ σὺν τεύχεσι, ῥᾷον εἶναι δηλοῖ ἀναμαχήσασθαι τοὺς τρῶας ἐνόπλους ἑςῶτας, καὶ ἑτοίμους πολεμεῖν. τὸ δὲ κάλει ἐνθάδε πάντας, ἕως τοῦ, ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν, χρήσιμον εἰς ἀγυρμὸν συγκλήτου. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἐνήεσσι πέσοιμεν, εἰ θέλει θεὸς δοῦναι κράτος, ἀειδήλως ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐμπέσωμεν, ὅ ἐςι βιαίως ἐπιπέσωμεν, ἐπελευσόμεθα. μή ποτε δὲ καὶ εἰς φήμην τοῦ ἀπαίσιον περιέῤῥιπται, ὡς οἱ χρησμοῦ λοξότητι καθ' ὁμηρικὴν δεξιότητα. ὡς τοῦ πολυδάμαντος μὲν ἐπ' ἀγαθῷ εἰπόντος, τῆς δὲ τύχης, ἄλλως ἀποβεβηκυίας, ὡς πολλῶν τρώων ἐκεῖ πεσουμένων μετ' ὀλίγα ὑπὸ ἀχαιῶν. οὕτω καὶ ςρατηγός τις διὰ γεφύρας εἰς πολεμίαν γῆν ἐμβαλὼν, καὶ ἐπιτάξας καταλῦσαι γέφυραν ἵνα μήτις ἀποςραφῇ, ἐλάλησε μὲν εἰς καλὸν, ἵνα μή τινες τῶν περὶ αὐτὸν δειλανδρήσαντες, ἀναχωρήσωσι. τόδε ἄλλως ἀπέβη, πάντων τεθνηκότων, οὐδεὶς ἐπανεςράφη. καὶ ἔχει πάνυ πολλὴν ῥοπὴν εἰς τοιαύτην ἔννοιαν ὁ σχηματισμὸς τῆς ῥηθείσης φράσεως, καὶ κατὰ τὸ, αἴκ' ἐθέλησι θεὸς δόμεναι κράτος καὶ ἑξῆς, ἔνθα φανερῶς καὶ ἑτέρα κειμένη κρυπτῆ ἀδηλόν, ἀμφίβολον ποιεῖ τίσι θεὸς δώσει κράτος εἴτε τρωσὶν εἴτε ἀχαιοῖς. ὥσπερ ὕςερον καὶ παρὰ κροίσῳ τὴν ἄδηλον οὐ καταλῦσαι μεγάλην ἀρχὴν εἴτε τὴν περσικὴν εἴτε τὴν τῶν λυδῶν. τὸ δὲ ἀποςήσονται τὸ χθιζὸν χρέος, τινὲς μὲν, γράφουσιν ἀποτίσοντι, οὐκ ἀρέσκονται δὲ οἱ σοφοὶ, ἀλλὰ θέλουσιν εἶναι ἀποςήσονται, ἀντὶ τοῦ ἀποςαθμήσωσιν ἤγουν ςαθμῷ ἀποδώσουσιν ἢ λήψονται. καὶ ὅπερ ἡμεῖς χθὲς νικῶντες ἐλάβομεν, αὐτοὶ σήμερον εἰς πράξονται. γίνεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἱςᾶν τὸ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ λεγόμενον, ἐξ οὗ καὶ ςατὴρ τὸ νόμισμα. καὶ μεταςῆσαι, τὸ ἐν ἀλλαγῇ μεταςαθμῆσαι. Ισέον δὲ ὡς ῥητορικὴ ἀλληγορία τὸ ῥηθέν ἐςιν. λέγει μὲν γὰρ ὡς περὶ ςαθμιζομένου χρέους, αἰνίττεται δὲ ἀντεισήκρουσιν πράξεως. Τὸ δὲ πρωτότυπον χρέος, ἐξ οὗ τὸ χρεῖος.

τὸ χρεῖος, ὅτι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. χρέως ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης, διὰ τοῦ ω δηλαδὴ μεγάλου. λέγουσι δέ φησι καὶ χρέος, ἐν συστολῇ δηλονότι. καὶ τοῦτο μέν φησι διαφέρουσαν ἔχει γενικὴν, τοῦ χρέους γάρ. τὸ δὲ χρέως, τὴν αὐτήν. τὰ σύνθετα δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ω. ὑπέρχρεως. ἀξιόχρεως. ἐν δὲ τῷ, ἀνὴρ ἄτος ὅ ἐστιν ἀκόρεστος πολέμοιο, ὅρα ὡς ὤκνησεν ὁ Πολυδάμας εἰπεῖν τὸ τοῦ ἀχιλλέως ὄνομα, πρός τι θεραπείαν ἕκτορος, καὶ ὅτι μισεῖ καὶ αὐτὸς τὸν ἥρωα ὡς δεινὸν πολέμιον. ἵνα κατὰ τὸ, εἴθε ἀπ' οὔατος ἐμοὶ γένοιτο, ἤγουν μὴ ἀκουσθείη τόδε τι, οὕτω δοκοίη διανοεῖσθαι ὁ Πολυδάμας, τὸ ἀπὸ στόματος ἐμοὶ ὁ ἀχιλλεὺς γένοιτο, ἤγουν εἴθε μὴ δὲ λαλοῖτο. τοῦ δὲ ἄδην ἤγουν ἤρεαθε, συστέλλεται μὲν ἡ παραλήγουσα. τὸ δὲ αὐτοῦ πνεῦμα, οὐ πάνυ δῆλον. δύναται γὰρ καὶ δασύνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἵνα δηλοῖ τὸ ἡδὺς ἔδοξε. καὶ ψιλοῦσθαι δὲ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀδεῖν ὅ ἐστιν ἀρέσκειν, ἀμφοτέρως δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα δευτέρου ἐστὶν ἐνεργητικὸς ἀόριστος.

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους.
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο.
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Ἦ ῥὰ καὶ ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς,
Κεκληγώς. διὰ δὲ τρώων πέτετ', ἠδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα,
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ, δηΐφοβόν τε, βίην θ' ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' ἀδάμαντα, καὶ ἄσιον ὑρτάκου υἱὸν,
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴπου ἐφεύροι.
Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους.
Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ, νηυσὶν ἔπι πρυμνῆσιν ἀχαιῶν,
Χερσὶν ὑπ' ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης
Δῖον Ἀλέξανδρον, ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν.

Ὅτι βοηθοῦ σπουδαίου λόγος πρὸς συστράτηγον τὰ τοῦ ἕκτορος πρὸς τὸν Πολυδάμαντα, ἤγουν τὸ, σὺ μὲν, αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους, αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσε εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο. αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, ἤγουν ἐπιτάξω, ἐντείλωμαι. ὃ δὴ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ὡς δὲ καὶ παθητικῶς τὸ τοιοῦτον ῥῆμα λέγεται, δῆλον ἐκ τοῦ, ἐπετείλατο παλλὰς ἀθήνη. Ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς ὡς ὁ ἕκτωρ ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, κεκληγώς, ἐπάγει. διὰ δὲ τρώων πέτετο καὶ ἐπικούρων. δύο μίξας παραβολὰς οὕτω γοργῶς. καὶ ὅρα ὡς ἐκ βαρυτάτου σώματος καὶ ἀκινήτου τοῦ ὄρους δηλαδὴ, εἰς πτηνὸν μετεωρίζει τὸν ἕκτορα διὰ τοῦ πέτετο. ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἥρωος καὶ τὸ ὑπερφαίνεσθαι τῶν λοιπῶν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ταχὺν εἰς μάχην εἶναι καὶ κοῦφον ὁπλίτην. ὅτε δέ γε ὄρεϊ τὸν ἕκτορα εἰκάσας οὐκ ἐπήγαγε τὸ πέτεσθαι, οὐ πάνυ σεμνὸς ἦν ὁ λόγος, ἀλλὰ νωθρείαν τινὰ ὑπέφαινε τοῦ ἀνδρός. καθὰ καὶ ἕκτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς βουγάϊον τὸν αἴαντα εἰπὼν, ἀργίαν ὀνειδίζει καὶ βραδυκινησίαν τῷ ἥρωϊ. Ὅρα δὲ καὶ ἄλλως τὴν τέχνην τοῦ ῥήτορος, οὐ γὰρ ἀμέσως ἐκ τοῦ ὄρους καταβὰς ἢ μεταβὰς, πτεροῖ τὸν ἕκτορα, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ κεκληγὼς, ὃ ἐπὶ ὀρνέων κυριολεκτεῖται. ἀφ' οὗ λαβὼν ἀφορμὴν, ἐπήγαγε τὸ ἐπέτετο. Ὅτι εἰ καὶ οἴδασιν αἱ ἱστορίαι ἀγαπήνορά τινα ἥρωα, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπίθετόν ἐστι Πολυδάμαντος. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἀνώλεθρος διὰ τοῦ ο μικροῦ κοινότερον οὐ μὴν ἀττικῶς. φησὶ γάρ. τούς δ' εὗρεν οὐ πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὸ, ἔκειντο ψυχὰς ὀλέσαντες ὡς οἷά τι κτῆμα, ὅ ἐστι θανόντες. ἀφ' οὗ λαβὼν εὐελπίδης, ἔφη τὸ, ἕκτορός τ' ἀπόλλυται ψυχή. ἐμφαίνει δὲ καὶ διαφορὰν συνήθη τοῦ βάλλειν καὶ οὐτάζειν, εἰπών. ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε. φησὶ δὲ καὶ τὴν μάχην δακρυόεσσαν, μυθικώτερον κατὰ σχῆμα. ὡς τοιαύτην καὶ πλαττομένην τῷ μύθῳ, καὶ ζωγραφουμένην, οἷα μὴ ἱλαράν. ἄλλως μέν τοι, ὡς δακρυοποιόν. μέμνηται δὲ καὶ τῆς ἑλένης, εἰπών. δῖον ἀλέξανδρον, ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο. ἔνθα λέγουσι μὲν οἱ παλαιοὶ καὶ ἄλλα, προστιθέασι δὲ καὶ ὡς ὅμοιόν τι φησὶν ὁ ποιητὴς, ὥσπερ εἶπεν ὅτι ἤθελεν ἀνὴρ εἶναι αὐτῆς. Σημειοῦνται δὲ καὶ ὡς οὐδέποτε τὸν μενέλαον πόσιν αὐτῆς ὁ ὅμηρος ἐκάλεσε. λέγει δὲ καὶ στρατηγικὸν ἔπαινον ἀλεξάνδρου τὸ, θρασύνοντα ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε γυναιμανὲς ἠπεροπευτά.
Ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' ἑλένοιο ἄνακτος,

ΟΤΙ καὶ νῦν ὁ ἕκτωρ τὸν πάριν μεμφόμενος, προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν,

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας, ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός,
Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς, νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
Ἕκτωρ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
Ἐκ τοῦ δ' ἐνθάδ' ἐόντες, ὁμιλέομεν Δαναοῖσι
Νωλεμέως. ἕταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Οἴω Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα, φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ' ὅππῃ σε κραδίη, θυμός τε κελεύει.
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ'. οὐδέ τι φημὶ
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι.
Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.

εἰπὼν ὡς ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ, δύσπαρι εἶδος ἄριστε γυναιμανὲς ἠπεροπευτά. εἶτα ἐρωτήσας ποῦ Δηΐφοβος καὶ Ἕλενος καὶ Ἀσιάδης Ἀδάμας καὶ Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός, ποῦ δὲ Ὀθρυονεύς; ἐπάγει ἃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖνται. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινή. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, ἤτοι τέλειος. ἀνελλιπής. Καὶ ὅρα οἷα λαλεῖ ὁ θυμός. πρῶτα μὲν γάρ, οὐκ ἤδη κἂν οἱ πέντε κεῖνται, ὤλετο ἡ Τροία. εἶτα καὶ μεμπτέος ὁ Ἕκτωρ ἐστὶν ὃς ἀναγκάσας διαβῆναι τὸ τεῖχος, γέγονεν αὐτοῖς ἀπωλείας αἴτιος, εἰ καὶ νῦν ἑτέρῳ τὴν αἰτίαν προσάπτει, ὃ δυσκολαινόντων ἴδιον. καὶ μὴν εὗρε τὸν Πάριν θαρσύνοντα ἑταίρους ὡς ἐρρέθη καὶ εἰς μάχην ὀτρύνοντα. διὸ καὶ διελέγχει αὐτὸν ἐκεῖνος, λέγων. ἐπεί σοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι καὶ τὰ ἑξῆς. ἔνθα σημείωσαι ὅτι οὐδὲ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἦθος ἀνόμοιον πρὸς Ἕκτορα, εἴγε καὶ αὐτὸς τάχα κεν ἀναίτιον αἰτιόῳτο ὡς προέγνωσαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσέφη, οὐδὲ ἐνταῦθα ἔχει παρακείμενον ὄνομα. καὶ μὴν πρὸ βραχέων ἔφη συνήθως, καί μιν φωνήσας ἔπεα προσηύδα. καὶ ἔτι πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς. ἔνθα οὐ συνήθως τῇ φράσει τῇ ὕστερον, συντέτακται τὸ Ἕκτορα. οὔτε πρὸς τὸ εἶπεν οὔτε πρὸς τὸ παραστάς. οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον ἐν τούτοις δοτικὴν οἴδασι σύνταξιν. καὶ ὅτι τὸ εἶδος ἄριστε, δεῖ κἀνταῦθα συνάπτειν πρὸς τὸ γυναιμανὲς ἠπεροπευτά, καὶ ὑφὲν ἀναγινώσκειν, ἵνα λέγῃ, ὦ καλὲ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἀπάτῃ γυναικῶν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ κάλλος ψεκτὸν καθ' αὑτό. ἐρεῖ γοῦν Ἀχιλλεύς. οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; Τὸ δὲ Ὕρτακος, πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχει τὸν τόνον, κανονικῶς. τὰ γὰρ εἰς κος τρισύλλαβα τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχοντα λήγουσαν εἰς ἀμετάβολον, προπαροξύνονται, λάμψακος, Ὕρτακος, ῥύνδακος. δι' οὗ, ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον. οὕτω ἐν τοῖς Ἀππίωνος καὶ Ἡροδώρου. καὶ σκοπητέον εἰ καλῶς ποιοῦσιν οἱ παρὰ Λυκόφρονι τὸ ῥύνδακος ὀξύνοντες. οὗ ποταμοῦ ὄντος, φυλάττεται μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. ἐν δὲ τῷ, κατ' ἄκρης, λείπειν τινές φασι τὸ πόλεως. ἵνα λέγῃ, κατ' ἄκρης πόλεως. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. κῦμα τὸν Ὀδυσσέα ἤλασε κατ' ἄκρης, δηλαδὴ κεφαλῆς. ἕτεροι δὲ ἀκούσαντές του Ὁμήρου εἰπόντος κρῆθεν ἀντὶ τοῦ κάρηθεν καὶ ἐκ κεφαλῆς, νοοῦσι καὶ ἐνταῦθα μονοσυλλάβως τὸ κρής, οἱονεὶ κατὰ κάρης, ὡς ἐκεῖθεν συγκοπέν, ἤγουν κατὰ κεφαλῆς. κεφαλὴ δὲ πόλεως, ἡ ἀκρόπολις. τοῦτο δὲ οἱ ὕστερον, κατάκρας φασίν, δι' οὗ, ἑάλω κατάκρας. ἐν δὲ τῷ, Ἴλιος αἰπεινή. καί, αἰπὺς ὄλεθρος, ἔστι τί παρηχητικόν. τοιοῦτον γὰρ τὸ αἰπεινὴ καὶ τὸ αἰπύς. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον ἡ ἔννοια, αἰνιττομένου δι' οὗ Ἕκτορος, ὡς φερωνύμως ἡ ἠνεμόεσσα Τροία ἔχει τὸ αἰπύ, διὰ τὸν μέλλοντα αἰπὺν ὄλεθρον. δῆλον δὲ ὅτι τό, νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης πόλις, νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, εἰς κινδυνώδη πολιορκίαν παρῳδηθήσεται. τὸ δέ, ποῦ τοι Δηΐφοβος, ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς. καὶ τό, νῦν ὤλετο Ἴλιος, νῦν σῶς ὄλεθρος, κάλλους εἰσὶ κατ' ἐπαναφορὰν σχήματα. ἐπιτηδεύσαντος τοῦ ποιητοῦ τὸ σκυθρωπὸν τοῦ χωρίου παραμυθησαμένου σχήμασιν ἱλαροῖς. τὸ δὲ σῶς, εὕρηταί φασι καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης. περὶ οὗ τῷ ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη. λέγουσι δὲ καὶ σᾶ, τὰ σῶα οἱ παλαιοί. παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σῶα. Εὐελπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ. εὔφημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Ἀριστοφάνης. ἡ μάζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα, χὠ κάραβος. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπών τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα, λέγει ὅτι καὶ σῶοι σοῖ. καὶ σῶ δέ φησι μονοσυλλάβως οἱ σῶοι καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. ὅτι σπουδαῖος ἀνὴρ πρὸς τὸν ἐφ' οἷς οὐ δεῖ φιλομεμφῆ τυγχάνοντα, οἰκείως ἂν εἴποι τὸ τοῦ Πάριδος πρὸς τὸν Ἕκτορα. ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι, ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο, ἢ τυχὸν ἔργοιο μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. νῦν δὲ δηλαδὴ οὔ. ὃ ἐμφαίνει δῆθεν? τὴν σπουδὴν τοῦ λέγοντος. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ὁμιλεῖν, πολεμικὴ λέξις, φησὶ γάρ. ἐξ οὗ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας, ἐκ τοῦ δὲ ὁμιλέομεν Δαναοῖς, ἤγουν ὁμόσε κατὰ πολεμικὰς ἴλας αὐτοῖς γινόμεθα. τὸ δὲ μάχην ἤγειρας

ἤγειρας, ἢ ἐκ τοῦ ἀγείρω ἐστίν, ἵνα δηλοῖ ὅτι ὡς δι' εὕδουσαν αὐτὴν ἐξανέστησας ὀτρύνας τοὺς τρῶας. ἢ ἀντὶ τοῦ διεσπαρμένην συνῆξας ὡς ἐκ τοῦ ἀγείρω, κατὰ τὸ, ξυνάγομεν ἄρηα. Ὅτι ἐν τῷ, δηΐφοβός τε, βίη τε ἑλένου οἴχεσθον μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα, δοκεῖ οὐ καλῶς εἰρῆσθαι τὸ τετυμμένω. δηϊφόβου μὲν γὰρ, δουρὶ βραχίονα ὁ μηριόνης ἔτυψεν. ἑλένου δὲ τὴν χεῖρα ὁ Μενέλαος ἔβαλε. λύεται δὲ τὸ ἄπορον, τῷ τῆς συλλήψεως ἤτοι συνεκδοχῆς σχήματι. συμπεριέλαβε γὰρ τῷ τετυμμένῳ δηϊφόβῳ, καὶ τὸν βεβλημένον ἕλενον. καὶ ἐν τῇ ξ δὲ ῥαψῳδίᾳ, βεβλῆσθαι λέγεται Τυδείδης ὀδυσσεύς τε καὶ ἀγαμέμνων, καί τοι γε μόνος διομήδης ἐκ προέσεως ἐκεῖ βέβληται. καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ συνεκδοχὴ τουτέστιν ὁμοία σύλληψις. συλλαμβανομένων τῷ βεβλημένῳ διομήδει καὶ τῶν λοιπῶν. ἢ μᾶλλον ἐκεῖ ἀντὶ γένους τοῦ πεπλῆχθαι, εἴληπται τὸ εἶδος ἡ βολή. οὐ γὰρ ἂν δύο τετυμμένοι ἑνὶ βεβλημένῳ συνεκδέχοιντο ἵνα λέγοιντο καὶ αὐτοὶ βεβλημένοι, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ εἷς τοῖς δυσὶν ἂν συλλαμβάνοιτο. ὡς λέγεσθαι δι' αὐτῶν, καὶ αὐτὸς τετυμμένος ἢ οὐτάμενος. αἱ γὰρ συλλήψεις, ὡς καὶ πρότερον οἱ παλαιοί φασιν, ἢ πρὸς ἴσα, ἢ πρὸς πλεονάζοντα γίνονται, οὐ μὴν πλείω ἐλάττονι συλλαμβάνεται. Τὸ δὲ οἴχεσθον, σαφῶς καὶ ἐνταῦθα διαστέλλεται τοῦ λεγομένου ἐπὶ θανάτῳ. φησὶ γὰρ ὡς οἱ μὲν ἄλλοι κατέκταθεν, δηΐφοβος δὲ καὶ ἕλενος, οἴχονται ζῶντες, διὸ ἐπάγει. φόνον δ' ἤμυνε κρονίων. ἐκτείνει δὲ καὶ ἐνταῦθα ὁ κρονίων τὴν παραλήγουσαν. Ὅτι φησὶ Πάρις πρὸς ἕκτορα, ὃ καὶ πᾶς ἂν ἐρεῖ ἐθέλων τῷ κρείττονι ἕπεσθαι. νῦν δ' ἄρχ' ὅππῃ σε κραδίη, θυμός τε κελεύει. ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθα. οὐδέ τί φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι. πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν. ὃ δὴ γνωμικῶς ἐρρέθη ὡς ἐξ ἀρχῆς τοῦ, μηδὲν ἄγαν. ἔστι δὲ τὸ, οὐδέ τί φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ εἶπεν ὅτι καὶ ἀλκὴν ἐνδειξόμεθα.

Ὣς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν.
Ἀμφί τε κεβριόνην, καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην, ὀρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην.
Πάλμυν τ', ἀσκάνιόν τε, μόρυν θ' υἷ' ἱπποτίωνος.
Οἵ ῥ' ἐξ ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ. τότε δὲ ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς διὸς εἶσι πέδονδε.
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται. ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα,
Ὣς τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος ἄρηϊ
Πριαμίδης. πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Ῥινοῖσιν πυκινήν. πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι.
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων.
Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ. τίη δειδίσσεαι οὕτως
Ἀργείους, οὔ τί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
Ἀλλὰ διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν ἀχαιοί.
Ἦ θήν τοι πέρι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή,

Ὅτι ἐν τῷ, βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, μάχην μὲν λέγει, τὸν αὐτόχρημα πόλεμον. φύλοπιν δὲ, τὴν αὖ τῷ παρεπομένην τῶν φύλων ὄπα ἤγουν βοήν. ἴσως δὲ, καὶ ἐκ παραλλήλου αἱ δύο αὗται λέξεις τὸ αὐτὸ νοοῦσιν, ὡς καὶ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀϋτή. ἔνθα κεῖται τὸ, πτολέμοιο συνεστῶτος καὶ ἀϋτῆς. Ὅτι τὰ δὲ τῶν αἰσίως ἔχοντα τὴν ἀρχοῦσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν προπερισπᾶσθαι θέλει. δι' ὃ, ἑρμαῖος λόφος. τὸ δὲ ἕρμαιον προπαροξυτόνως, ὄρος τέ ἐστι καὶ εὐτυχὲς εὕρημα. χερσαῖος, ὀρφναῖος. οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὀρθαῖος τὸ κύριον, φησὶ γάρ. φάλκην, ὀρθαῖόν τε. ὅρα δὲ ὅτι ὁ μὲν εἰρημένος κανὼν προπερισπᾷ τὸν ἑρμαῖον λόφον ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. εἰσὶ δέ τινες οἳ προπαροξυτόνως αὐτὸν προέφερον. Ὅτι σεμνὸν τοῖς ἀχαιοῖς καὶ τὸ αὐτοὺς μὲν μὴ χρᾶσθαι διαδοχῇ τινι βοηθείας ἐξ ἑλλάδος, τοῖς δὲ τρωσὶ, γίνεσθαι διαδοχὰς ἐπικούρων. οἷς καὶ ἐξ ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ ἠοῖ τῇ προτέρῃ, φάλκης, ὀρθαῖος, ἀσκάνιος, καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ νῦν ἀμοιβοὶ, πολέμου διάδοχοι τοῖς προ-

προτέροις ἴσοι. ἢ τὸ ἀμοιβοὶ, ἀντὶ τοῦ πεζοί. ἀμοιβαία γὰρ ποδῶν ἐξαλλάξει ἀνύοντες τὴν ὁδόν. ἢ ἀμειβόμενοι Πρίαμον ὑπὲρ ὧν αὐτὸς ἐπεκούρησε τοῖς φρυξί ποτε ὡς ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. καὶ ἐοίκασιν ἐντεῦθεν οἱ ἀττικοὶ λαβόντες, λέγειν χάριν ἀμοιβὸν τὴν ἀντίχαριν. Περὶ δὲ ἀσκανίας, ἧς ἐπώνυμος ὁ ἐλθὼν χθιζὸς ἐπίκουρος ἀσκάνιος ἕτερος ὢν παρὰ τὸν ἐν τῇ βοιωτίᾳ, ἤδη προγέγραπται τὸ ἀρκοῦν. Τὸ δὲ, ἠοῖ τῇ προτέρῃ, ὅπερ ἐστὶ χθὲς, νῦν μὲν ἐντελῶς εἴρηται. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, προτεραίαν φασὶν ἰωνικῶς καὶ ἑλληνικῶς. Ὅτι ἐπαινεῖται ἡ ἐνταῦθα παραβολὴ ἐν τοῖς μάλιστα. ἐν ᾗ ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ λέγονται οἱ τρῶες εἰς πόλεμον ἰέναι. ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς διὸς, ἤγουν τῇ ἀερίᾳ βροντῇ εἶσι πέδονδε. θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται. ἐν δέ τε πολλὰ κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, τουτέστιν ἔμπροσθεν μὲν, ἄλλα. ἐπὶ δ' αὐτοῖς, ἄλλα. ὅπερ ἐξήγησίς ἐστι τοῦ, πολλὰ κύματα. πρὸς ὅπερ ἀποδιδοὺς τὴν παραβολὴν κατὰ ὅμοια ἰσοτέλευτα, φησίν. ὡς τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι, χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. τοῦτο δὲ, λειπότερόν ἐστι τοῦ, πρὸ μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα. ἐκεῖνο γὰρ ἐπίτηδες τραχυφωνεῖται ὁμοίως τῇ ὅλῃ παραβολῇ. περὶ ἧς φασιν οἱ παλαιοί ὅτι τε φύσιν κυμάτων ἐνδείκνυται ἃ ὑπὸ ἀνέμοις ἐγείρονται. καὶ τῇ τῶν λέξεων τραχύτητι τὸν ἦχον μιμεῖται. κοσμεῖ δέ φασιν αὐτὴν, καὶ τὰ ὁμοιοκατάληκτα. τὸ πολλά. τὸ κύματα. τὸ παφλάζοντα. τὸ κυρτά. τὸ φαληριόωντα. καὶ ἔχει δὲ καὶ χάριν ἰδίαν τὰ ὀνόματα. τὸ παφλάζοντα, πρὸς τὸν ἦχον. τὸ κυρτὰ, πρὸς τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου. τὸ φαληριόωντα, πρὸς τὸ χρῶμα. οἱονεὶ τὰ λευκανθίζοντα ὑπὸ ἀφρῷ καθὰ χαλκῷ μαρμαίρουσιν ἔλλωες. φάλιον γὰρ τὸ λευκὸν, ἐξ οὗ καὶ οἱ φάλοι καὶ τὰ φάλαρα, καὶ ἡ παρὰ Λυκόφρονι φαληριῶσα σπίλος τουτέστι λευκὴ νῆσος. δηλοῖ δέ φασιν ἡ παραβολὴ, τὴν πολλὴν καὶ σφοδρὰν καὶ συνεχῆ καὶ μετὰ ἤχου τῶν πολεμίων ἐπέλευσιν. Ὅτι δὲ ἡ βροντὴ καὶ τὸ μίσγεσθαι καὶ τὸ παφλάζειν καὶ ὁ φλοῖσβος ὠνοματοπεποίηνται οἰκείως τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι, δῆλόν ἐστι. Τὸ δὲ ἀρηρότες, δοκεῖ ῥηθῆναι πρὸς τὸ μίσγεται, ἵνα καθάπερ ἀνέμων ἄελλα θαλάσσῃ μίσγεται, οὕτω πως ἔχωσιν ἐπ' ἀχαιοῖς ἡ οἱ τρῶες κατὰ τὸ ἀρηρέναι. Ὅτι φθάσας μὲν, πλατεῖαν ἐποίησεν ὅμηρος παραβολὴν ἐξ εἰκασίας τῆς κατὰ τὸν ἄρην, ἐνταῦθα δὲ συγκατεπείγων τὴν φράσιν τοῖς ἐκ πυκνῶν κυμάτων εἰκασμένοις πράγμασι, λέγει οὕτω συντόμως. ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος ἄρηϊ, ὡς οἷά τι πρωτόκυμα. Ὅτι τοῦ ἕκτορος πάντοσε ἴση ἀσπὶς, ῥινοῖσιν ἦν πυκινή. πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός. ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι, φαεινὴ σείετο πήληξ. ὅθεν ἴσως καὶ κορυθαιόλος καὶ κορυθάϊξ λέγεται. πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων, εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι. καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτω διέκειτο. ἀλλ' οὐ σύγχει ἤγουν οὐ συνέχεε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν, ἀλλὰ δηλονότι κοσμίως καὶ εὐκρινῶς ὅ ἐστιν εὐτάκτως εἶχον. εὖ διακρίνοντες ἑαυτοὺς κατὰ τὸ, ἀχιλλεὺς στῆσεν εὐκρίνας. ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ τῷ συγχέειν, καθὰ καὶ τῇ συγχύσει ἡ ἁπλῶς εὐκρίνεια. Τὸ δὲ ὑπασπίδια προβιβῶντι, ἐκ τοῦ δηϊφόβου παρεποιήθη. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἔφη οὕτω· κοῦφα προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. ἐνταῦθα δὲ ἐναλλάξας, φησίν. ἐπειρᾶτο προποδίζων, εἶτα ἐπάγει, ὑπασπίδια προβιβῶν. δι' ὧν οὐ πάνυ σφοδρὰ δηλοῦται κίνησις ἕκτορος,

Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων
Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἰρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους.
Οἵ, σε πόλιν δ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι, ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ἀχαιῶν,
Θάρσυνος οἰωνῷ. ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, οἷον ἔειπες.
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε διὸς πάϊς αἰγιόχοιο
Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια ἥρη,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' ἀθηναίη καὶ ἀπόλλων,
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε, κακὸν φέρει ἀργείοισι
Πᾶσι μάλ'. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τι χρόα λειριόεντα
Δάψει. ἀτὰρ τρώων κορέσεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶ ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον. οὐδ' ἐλάθοντο
Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα, καὶ διὸς αὐγάς.

ὅπιατις

ὑπερίας τις εὐθὺς δηλοῦται κατωτέρω ἐν τῷ, μακρὰ βιβάσθων, ὅ φησιν ἐπὶ Αἴαντος. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ἔξω ἐπεληλαμένος ὡς ἐῤῥέθη χαλκὸς, ἐξήλατον ὑπερβάλλει νοεῖν καὶ τὴν τοῦ Ἕκτορος ἀσπίδα, ὁποία καὶ ἡ τοῦ Σαρπηδόνος προϊστόρηται. Ὅτι τὸν Ἕκτορα Αἴας πρῶτος προκαλέσατο, μακρὰ ὡς ἐῤῥέθη βιβάζων. λέγων. δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ. τίη δειδίσσεαι ὅ ἐστιν ἐκφοβεῖς αὔτως Ἀργείους; οὔ τοί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν ἤγουν ἐσμὲν, ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί. ὅπερ εἴποιεν ἄν τινες πρὸς ἐχθρὸν ἀπειλούμενον, ὃν οὐ προσποιοῦνται. εἶτα εἰπὼν, ὡς ἦ θήν που τοι θυμὸς ἤγουν ὄντως δήπουθεν ἡ ψυχὴ, ἔλπεται ἐξαλαπάξειν νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, ὃ καὶ παροιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς θαῤῥούντων ἀμύνειν, ἐπάγει στοχαστικῶς καὶ ὡς ἐν σχήματι προαναφωνήσεως, ὅτι τε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ τουτέστιν ἡ ὑμετέρα, χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε. καὶ ὅτι, σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων ἀρήσῃ θεῷ θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους, οἵ σε πόλινδε οἴσουσιν κονίοντες πεδίοιο. Παρέλαβε δὲ ἴρηκας εἰς τὸν λόγον, διὰ τὴν τοῦ ὀρνέου ταχυπέτειαν. ὅρα δὲ τὸ τοῦ Αἴαντος σῶφρον. προκαλεῖται μὲν γὰρ αὐτὸς τὸν Ἕκτορα, οὐ λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ ὡς οὐκ ἔστι μάχης ἀδαήμων, ἀλλὰ τοῖς Ἀχαιοῖς κοινοποιεῖται τὸν ἔπαινον. ἐν δὲ τοῖς ἐκτεθειμένοις, τὸ μὲν σχεδὸν ὅ ἐστιν ἐγγὺς ἐξ οὗ καὶ τὸ σχεδὴν ἐπίῤῥημα καὶ ἡ σχεδία ναῦς καὶ ὁ σχέδιος λόγος καὶ τὸ κοινῶς καλούμενον σχεδάειν· ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον, δὶς κεῖται διὰ τὸ καίριον. Τὸ δὲ δειδίσσεσθαι, οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ παθητικῶς λέγουσιν, ἵνα ὥσπερ ὁ αἰκιζόμενος καὶ ὁ αἰτιώμενος καὶ ὁ μεμφόμενος, οὕτω καὶ ὁ δειδισσόμενος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲν, τὸν ἐκφοβοῦντα, ποτὲ δὲ, τὸν φοβούμενον. Διὸς δὲ μάστιγα, τὴν θεομηνίαν φησίν. ὅθεν ἴσως καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, τὸν παρ' αὐτῷ μαστιγοφόρον Αἴαντα ἐπέγραψε. Τὸ δὲ ἄφαρ, ὅτι ἐκ τοῦ ἅπτω ἄψω ἧφα γίνεται, καὶ ὅτι αἰολικῶς ψιλοῦται, δηλοῦται καὶ ἑτέρωθι. Τὸ δὲ, πολὺ φθαίη ἁλοῦσα, ἔχει τι ἀφελείας κατὰ νοῦν, ἁπλοϊκῶς γὰρ οὕτως ἐῤῥέθη καὶ οὐ πρὸς ἄκραν ἀκρίβειαν. οὐ γὰρ μέλλει Τροίας ἅλωσιν φθάσασαν γενέσθαι, εἶτα καὶ αἱ νῆες ἀλαπαχθήσονται, ἵνα οὕτως ὀρθῶς εἴπῃ ὁ Αἴας ὅτι πολὺ πρότερον ἁλούσης τῆς Τροίας, μετὰ ταῦτα καὶ αἱ νῆες κακῶς οἰχήσονται. ἀλλ' ἡ μὲν Τροία πεσεῖται, αὗται δὲ περιέσονται. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀλαπάζειν ἐπὶ νηῶν λεχθέν. ὥστε οὐκ ἐπὶ μόνων πόλεων ἡ λέξις κεῖται. κατωτέρω δ' εὐθὺς ἐπὶ Τροίας, τίθεται ἀντ' αὐτοῦ τὰ σύστοιχα τούτῳ, ἤγουν τὸ ἁλῶναι καὶ τὸ πορθηθῆναι. ἔφη γάρ. ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Τὸ δὲ ὑμὴ, ὅπερ εἰς ῥητορείαν οὐκ εὔχρηστον, εὕρηται καὶ αἰτιατική. ἔτι δὲ καὶ οὐδέτερον ἐν τῷ, ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες. τὸ δὲ, ἁλοῦσά τε περθομένη τε, ταυτὸν κατὰ τὴν παραλληλίαν δηλοῖ ὡς καὶ τὸ, πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, καὶ, πόλεμόν τε μάχην τε. ἐγκαθίζει τῇ τῆς ἐννοίας παραμονῇ τὸν περὶ τῆς πατρίδος φόβον εἰς τὴν τοῦ Ἕκτορος ψυχήν. ἴσως δὲ καὶ χεῖρον τοῦ ἁπλῶς ἁλῶναι τὸ πέρθεσθαι, εἴπερ ἐκ τοῦ πρήθω τὸ καίω γίνεται κατὰ τροπὴν καὶ μετάθεσιν. ἐν δὲ τῷ, σχεδὸν ἔμμεναι, διπλασιασθὲν αἰολικώτερον τὸ μ, διὰ χρείαν μέτρου, ἐν τῷ θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι, ἀδιπλασίαστον μένει διὰ τὸ ἐκ μέτρου ἀκατανάγκαστον. ἔνθα τὸ ἰρήκων ψιλοῦται ἰωνικῶς καθὰ καὶ τὸ ἱερεύς. τὸ δὲ κονίοντες πεδίοιο, θερινὸν εἶναι δηλοῖ τὸν τῆς ἄρτι μάχης καιρὸν καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται. ἔστι δὲ κονίειν πεδίου, τὸ διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν, ἐν τῷ σπουδαίως θέειν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου νοήματος, καὶ τὸ ἐγκονεῖν γίνεται, καὶ τὸ διακονεῖν. ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ ποιητὴς ὡς δῆθεν ἐκ τῶν ἱεράκων ἐνθύμησιν λαβὼν, ἐπάγει νόημα ὀρνιθιακὸν, εἰπών. ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι τουτέστι τῷ Αἴαντι, ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν θάρσυνος οἰωνῷ. καὶ ὅρα καὶ τὸ ὄρνις καὶ τὸ οἰωνὸς, οὐχ ἁπλῶς ῥηθέντα, ἀλλ' ὡς τοῦ μέλλοντος σημαντικά. αἴσιον δὲ κἀνταῦθα σημεῖον τὸ δεξιόν. τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ δεύτερος ἀόριστος ἐπτόμην, ὡς τὸ, περιχαρὴς δὲ ἀνεπτόμην. ἐξ οὗ καὶ τὸ πτέσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ αὐτό. καὶ τὸ, ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. τὸ δὲ ἴαχε λαὸς, πάντας τούτους ἐπιστήμονας εἶναι δηλοῖ τῆς τοιαύτης οἰωνοσκοπητικῆς, ἣν ἁπλούστερον ὁ ποιητὴς ἔφασε καὶ γοργῶς ἐν τῷ, δεξιὸς ὄρνις. καὶ οὐχ ὡς ἀλλαχοῦ εἰς πλάτος. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ἕκτωρ δὲ διὰ τὸ εὐτυχεῖν, οὔτε τοῦ οἰωνοῦ τούτου ἐπιστραφεὶς, ὡς οὐδὲ τοῦ πρὸ αὐτοῦ. ἐκλαθόμενος δὲ καὶ ὧν ἐν τῇ μονομαχίᾳ ἔλεγεν ἐν οἷς, Αἶαν ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν καὶ τὰ ἑξῆς, περιπετὴς τῇ ἑαυτοῦ μαρτυρίᾳ ἐκείνῃ γίνεται. καὶ ὡς ἄγροικον ἀλαζόνα σκώπτων τὸν ἥρωα, φησί. Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε, οἷον ἔειπες. καὶ εὔχεται ὡς εἴθε τάδε τινὰ μεγάλα καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον αὐτῷ εἴη ῥηθησόμενα ἀγαθὰ, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι πᾶσι μάλα. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τοι χρόα λειριόεντα δάψει. ἐφ' οἷς ὀνειδίζων τῷ Αἴαντι, ἀντὶ τοῦ προμεμαρτυρημένου ἡρωϊκοῦ μεγέθους, τὴν ἄγαν πολυσαρκίαν καὶ πιότητα, οἷς βουγάϊοι περιβρίθονται, λέγει. ὅτι πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν, Τρώων κορέεις κύνας, ἠδ' οἰωνοὺς, ἤγουν τὰ ἁπλῶς σαρκοφάγα ὄρνεα, δημῷ καὶ σάρκεσιν. ὅπερ ἐπὶ πλήθους νεκρῶν ἡ ὁμηρικὴ ἔφη μοῦσα ἐν τῷ, ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι καὶ οἰωνοῖς. ἐνταῦθα δέ τις ἔχει θαυμάσαι τὴν νέμεσιν, εἴπερ λύμην σώματος ὁ Ἕκτωρ ἀπειλῶν τῷ Αἴαντι ὡς μὴ ταφησομένῳ, αὐτὸς αἰκισθήσεται τὸ σῶμα ὑπ' Ἀχιλλέως θανών. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι θυμομαχῶν ὁ Ἕκτωρ ἐφ' οἷς ἐγγύς τε εἶναι τὸν τοῦ θανάτου καιρὸν αὐτοῦ ἤκουσεν ἐξ Αἴαντος, καὶ ἐπὶ εὐχῇ δὲ ὠνειδίσαι ἀλλοκότῳ, τοιοῦτον γὰρ τὸ εὔξεσθαι ἂν θάσσονας ἰρήκων γενέσθαι αὐτῷ τοὺς ἵππους, ἐπάγει αὐτὸς εὐχήν τε ἑτέραν σεμνοτέραν, καὶ καιρὸν ἕτερον

παίω

παίνυ ἐγγύτερον, τὸν τῆς σήμερον ἡμέρας καθ' ἣν οἱ ἀχαιοὶ ὀλοῦνται, εἰπών. αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε διὸς παῖς εἴην ἤματα πάντα. τέκοι δέ με πότνια ἥρη, οὐ μὴν θνητὴ διῒ μιγεῖσα. τοίμην δ' ὡς τίεται ἀθηναίη καὶ ἀπόλλων, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέροι τοῖς ἕλλησιν. οὐ μάτην δὲ οὕτως εὔχεται ὁ Ἕκτωρ, ἀλλὰ συννοούμενος μεγαλοφρόνως τὸ ἐν αὐτῷ τῆς εὐτυχίας θερμότατον. διὸ καὶ ὁ ἀγαμέμνων ἐν τοῖς ἑξῆς λέγει ὡς ὁ Ζεὺς τοὺς τρῶας ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδαίνει. ἔστι δὲ ὅμως οὐ μακρὰν ἀλαζονείας καὶ φιλοτιμίας τῆς ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ ῥηθεῖσα εὐχὴ τοῦ Ἕκτορος. Σημείωσαι δὲ, ὡς εἴπερ οὕτως ἕκτωρ ἐπιρρεπὴς ἦν περιενεχθῆναι εἰς τὸ εὔχεσθαι ἀλλόκοτα, καλῶς ἄρα καὶ ὁ αἴας εὖ εἰδὼς ὡς εἰκὸς, εὐχὴν τοιαύτην ἐκείνῳ προσέπλασεν ἐν τῷ, ἀρήσῃ διῒ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι θάσσονας ἰρήκων εἶναί σοι τοὺς ἵππους ὅτε φεύγεις, ὃ καὶ ἔδακε μάλιστα τὸν Ἕκτορα. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Τῶν δὲ τοῦ ῥηθέντος χωρὶς λέξεων, ἀμαρτοεπὴς μὲν, ὁ ψεύστης καὶ τῶν βελτίστων λόγων ἀφαμαρτάνων. ἴσως δὲ καὶ ἀγλωσσικὴς τὴν φράσιν. ἢ καὶ ἄλλως, καθ' ὁμοιότητά τινα ὡς εἰκὸς τοῦ ἀφαμαρτοεπής. περὶ οὗ προγέγραπται. ὃ παραφράζει ἀθλώμενος, ἔνθα τοὺς ἡδονικοὺς φιλοσόφους ἁμαρτολόγους φησὶν, ὧν κορυφαῖος ὁ ἐπίκουρος. βουγάϊος δὲ, ἢ ὁ δυσκίνητος καὶ μὴ ποδώκης ἀλλ' οἷον βοῦς τις πονῶν περὶ γῆν. ἢ ὁ ἐπὶ βοῒ ἤτοι ἀσπίδι γαίων. αἴαντος γὰρ τὸ ἐπίσημον, ἡ ἀσπίς. ἢ βοῦς ἐργάτης. ἢ αὐτόχρημα βοῦς καὶ γῆ. γῆ μὲν, διὰ τὸ βαρὺ τοῦ σώματος καὶ δυσκίνητον. βοῦς δὲ, διὰ τὸ ἔμψυχον μὲν, πολὺ δὲ τοῦ μεγέθους. ὅτι δὲ καθάπερ ὁ ἵππος, οὕτω δὴ καὶ ὁ βοῦς πολὺ μέγεθος παρεμφαίνει ἐν ταῖς συνθέσεσι, δηλοῖ καὶ ἡ βοῦ ἐπίτασις, ἣν ἐκ τοῦ ζώου τούτου εἰλῆφθαι λέγουσιν. ἐξ ἧς ἐπιτάσεως καὶ ἡ βούβρωσις, καὶ ἡ βούπεινα, καὶ ὁ βούλιμος, καὶ ὁ βουθοίνας, καὶ ὁ βούπαις. οὗπερ ἀκολουθία τοιαύτη. βρέφος ὡς ὁ γραμματικὸς ἀριστοφάνης φησὶ, τὸ ἄρτι γεγονός. παιδίον, ὃ ἡ τιθὴ τρέφει. παιδάριον, τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιούμενον. παιδίσκος, ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας. παῖς, ὁ διὰ ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, πάλλαξ, καὶ βούπαις, καὶ ἀντίπαις, καὶ μελλέφηβος. οἱ δέ φασιν, ὡς δουλιχιῶται καὶ σάμιοι τοὺς γαλακτοφαγοῦντας καὶ μηδὲν ἰσχύοντας, βουγαΐους καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ, βουκάκιε γράφουσιν, ὅ ἐστιν ἄγροικε. παραφέροντες καὶ χρῆσιν. βουκὸν καὶ βουκαῖον τὸν ἄγροικον λέγουσαν παρά τε Νικάνδρῳ ἐν τῷ, βουκαῖος ὀρεῖ τύπος. καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δέ. ἱστέον δὲ ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ ἶρος, βουγάϊος ὑπὸ τῶν μνηστήρων προσερρέθη σκωπτικῶς. καὶ ὅτι ἀρίσταρχου γράφοντος φασὶ βουγάϊε, ζηνόδοτος βουγήϊε γράφει. καὶ ὅτι ὁ διὰ βάρος προσρηθεὶς βουγάϊος, ῥηθείη ἂν καὶ βουβάρας, ὅ ἐστι μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς παρὰ ἡρωδιανῷ ἐν τῇ μεγάλῃ προσῳδίᾳ κεῖται. καθὰ καὶ βουκόρυζα, ἡ μεγάλη κόρυζα. καὶ εἴη ἂν ὁ ῥηθεὶς βουβάρας, προσήκων διὰ τὸ κατ' αὐτὸν βάρος, προσρηθῆναι καὶ γῆς ἐτώσιον ἄχθος. ἐπιτυχὴς δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ἑρμηνεῦσιν, ὁ μεταλαβὼν τὸν βουγάϊον εἰς βόσκημα ἀναίσθητον. ὅτι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ μενάνδρῳ βοΐδης, ὅ ἐστι πρᾶος, εὐήθης. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀμνοκῶν, ὅ ἐστι νοῶν ὡς ἀμνὸς κατὰ τὸν κωμικόν. παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῦς καὶ ὥσπερ ἐπὶ βουγλώσσων ἐν τῷ, βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρεις, οὕτω κατὰ Παυσανίαν καὶ ἐπὶ ἀχρηστίας ἐν τῷ, βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς καταρχούσης λέξεως ἐν τῷ, βουγάϊος, εἴτε παρὰ τὴν βοῦ ἐπίτασιν γίνεται, εἴτε παρὰ τὸν βοῦν. εἰς δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἤγουν τὸ γάϊος, ὅτε ἀπὸ γῆς αὐτὸ παρῆχθαι δοκεῖ, χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ αἰλίου διονυσίου, εἰπόντος ὅτι γεώλοφον οἱ παλαιοὶ καλοῦσι, τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον. οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοὺς μεγαλοσωμάτους, εἰ καὶ πολλοὶ τὸ ἐνεργὸν ἄλλως ἔχουσιν. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα ὡς εἴπερ ὁ τοσαύτης ἀρετῆς ἐπήβολος αἴας, ὁ συμμετρίας λόγῳ εὖ ἔχων μεγέθους καὶ διὰ τοῦτο μείζων καὶ μέγας ὤν τε καὶ καλούμενος, καὶ τὸ φυσικὸν καὶ ἐνεργέστατον βάρος εἰπηχθισμένος κατὰ ἀναλογίαν μελῶν καὶ μερῶν, βουγάϊος ἔσκωπται, τί ἂν ὁ σκωπτόλης ἐρεῖ κατὰ τοῦ βυζαντίου ῥήτορος, ὃς καταγελώμενός που ἐπὶ πολύτῳ σαρκῶν, ἔφη καὶ γυναῖκα πολλῷ παχυτέραν ἔχειν, ἧς ἠρεμούσης μὲν, στέγεσθαι ἄμφω ἐν μιᾷ κλίνῃ, στασιαζούσης δὲ, μηδὲ τὸν ὅλον αὐτοῖς οἶκον εἶναι εἰς χωρίου περιοχήν. τί δὲ οὐκ ἂν σκωφθείη ὁ διὰ παχύτητα μήτε ἔξυπνος γινόμενος ἐν τῷ κοιμᾶσθαι εἰ μὴ βελόναις κεντοῖτο εἰς βάθος, μήτε ἐν τῷ ἀνθρώποις ἥκειν εἰς θέαν ἐθέλων ὅλος βλέπεσθαι, ἀλλὰ παραπετάσμασιν ὑποκλέπτων τὸ βλέπεσθαι; τίς δ' ἂν εἴη τάχα εἰς τὸ σκώπτεσθαι ὁμοίως, μάγης ὁ κυρηνῆς βασιλεύς, ὃς δι' ἀργίαν σώματος καὶ πλῆθος τροφῆς κατάσαρκός φασι γενόμενος, ὑπὸ τοῦ πάχους ἀπεπνίγη. ὅτι δὲ τὰ ἐκ τῆς γῆς παρώνυμα οὐκ ἀεὶ σεμνά εἰσι, δηλοῦσι καὶ οἱ τοῦ μύθου γηγενεῖς καὶ γίγαντες, οὐδὲν ἧττον ἢ βουγάϊος καὶ ὁ δεδηλωμένος γεώλοφος. συντελεῖ δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ, ὁ δ' ἕτερος, τί ἂν τύχοιμ' ὀνομάσας; βῶλος, ἄροτρον. γηγενὴς ἄνθρωπος. ἀλέξιδος δέ φασι τοῦ κωμικοῦ ὁ λόγος. Τὸ δὲ οἷον ἔειπες, ἀπλοϊκῶς μὲν ἔχειν φαίνεται, καθάπτεται δὲ, ὧν ὁ αἴας εἶπε μηδὲν εἰδὼς δῆθεν μένον. διὸ καὶ σαρκάζων λέγει μονονουχὶ, ὡς εἰ καὶ ἡ ἐμὴ πόλις πρὸ τῶν ἀχαϊκῶν νηῶν ἁλῶναι μέλλει, ἀλλ' ἐγὼ ἔνορκός φημι ὡς οὐκ εἰς μακρὰν ἀλλὰ σήμερον κακὸν τοῖς ἀργείοις ἔσται. καὶ οὕτω λόγον ἔχει ἐπαγόμενος αἰτιολογικῶς ὁ γὰρ σύνδεσμος. Τὸ δὲ διὸς παῖς εἴην, ἀφορμήν τινα εὔλογον ἔχει τὸ διογενῆ βασιλικῶς εἶναι τὸν ἕκτορα, εἰ καὶ μὴ πραγματικῶς, ὡς καὶ ἐξ ἥρας τεχθῆναι. τὸ δὲ ἤματα πάντα, περίφρασίς ἐστι τοῦ αἰεὶ, δι' οὗ εὔχεται ὁ ἕκτωρ τὸ ἀθάνατον. Τὸ δὲ ἡμέ

ρη

ἢν ἤδη, τὸ νῦν ἐστι διασαφητικόν. οὐ γὰρ κατὰ πλατὺ νῦν, ἀλλ' ὡς εἴρηται σήμερον, ἔσται τοῖς ἀργείοις κακόν. ἄλλως γάρ, οἶδεν ὁ ἕκτωρ ὡς ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος. ὀλεῖται δέ, ὡς μηκέτι οὕτω προλάμπειν μὴ δὲ προφαίνεσθαι. οὐ πρὸς ὁμοιότητα, πέφρασται ἀλλαχοῦ τό, ἠέλιος οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. τὸ δὲ πᾶσι καὶ τὸ μάλα, πανωλεθρίαν δηλοῖ. μάλιστα μὲν οὖν, κοινὸν ἀληθῶς ἅπασι κακόν, μόνῳ γοῦν τῷ αἴαντι θάνατον ἀπειλεῖται ὁ ἕκτωρ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασι, κακόν τι ἀπροσδιορίστως, ἤτοι τὸ ἥττον. διὸ καὶ ἔλλογος εἶναι δόξοι ἂν ἡ τοῦ ἕκτορος εὐχή, ὡς οἱ εἰπόντος οὕτω. εἴθε ἦν γενέσθαι μοι τὸ πάντη ἀδύνατον, ἤγουν τὸ διὸς εἶναι παῖδα, ὡς ὁμολογουμένως ἔσται τοῖς ἀργείοις κακὸν σήμερον. εἰ δ' ὁ μῦθος ἐνταῦθα εἴπῃ ὅτι ἑκάβης μητρὸς καὶ Πτώου πατρὸς ἤγουν ἀπόλλωνος υἱὸς ὢν κατὰ τοὺς ὕστερον ποιητὰς ὁ ἕκτωρ, ὅμως ἐθέλει τὸ μεῖζον, ἤγουν τὸ ἐκ διὸς καὶ ἥρας εἶναι, λῃρείτω ἐκεῖνος τὸ δοκοῦν αὐτῷ. Τὸ δὲ πεφήσεται, ὃ χρόνου μέν ἐστι μετ' ὀλίγον μέλλοντος, δηλοῖ δὲ τὸ φονευθήσῃ, ἀπὸ τοῦ φῶ φήσω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ φάζειν. ὅθεν καὶ τὸ πεφασμένος καὶ τὸ σφάζειν. φῶ δὲ λέγεται καὶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ φῶς. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ καίω, ἐξ οὗ φαύζειν τὸ φρύγειν ἀττικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν ὁ κωμικὸς μέμνηται. καὶ φωγνῦναι τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωγμέναι. τὸ μέντοι ῥηθὲν φαύζειν ἀπὸ τοῦ φρύγειν τινὲς παράγουσι. Τοῦ δὲ ταλάσσης ὅ ἐστι τλήσῃ θέμα ταλάω, ἐξ οὗ ἐν συγκοπῇ, τὸ τλῶ τλήσω. τοῦ δέ γε ταλάω ταλάσω, ἐξώρμηται τοῦ μέν, ὁ ταλαὸς τὸ κύριον. τοῦ δέ, ὁ τάλας. ὅθεν κατὰ ἀναγραμματισμὸν ὁ ἄτλας. ἐκ τοῦ ταλάσω δὲ γίνεται καὶ ταλασίφρων ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐῤῥέθη. καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἔργοις, καὶ ταλασία. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς τραγικοῖς τάλις, τουτέστι μελλόγαμος παρθένος, μελλονύμφη. ὡς καὶ αὐτὴ ταλασίαν ἀσκοῦσα. δόρυ δὲ μακρόν, πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων, ὁποῖόν τι καὶ ἡ αἰγανέα. Λειριόεις δὲ χρὼς ἐνταῦθα σκωπτικῶς εἴρηται, ὁ ἐσκιατραφημένος καὶ ἀνθηρὸς διὰ τὸ ἐκβάροιο ἀγύμναστον τοῦ ἥρωος. λείριον γάρ, ἄνθος. ὅθεν καὶ φωνὴ λειριόεσσα. καὶ Ποδαλείριος, οὐ μόνον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ὁ ἀνθηρόποιος διὰ τὸ εὐτυχές, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνθοῦντα προσοδεύων. ἰατρὸς γὰρ ἦν ῥιζοτόμος τὰ πολλὰ ὡς εἰκός. Τὸ δὲ δάψει, ἐξ οὗ καὶ δάπται παρὰ Λυκόφρονι αἱ μυῖαι, καὶ τὸ δαρδάπτειν, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τοῦ δόρατος καὶ αὐτὸ εἴρηται. Τὸ δὲ κορέεις, μέλλοντι ἰσοδυναμεῖ τῷ κορέσεις. Ὅτι τὸ ἠχεῖν, καὶ ἰάχειν λέγεται κατὰ ὀνοματοποιίαν. ἀφ' οὗ καὶ ἴακχος οὐ μόνον ὁ ἐπὶ διονύσῳ ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος, ὁ καὶ βάκχος ἐκ τοῦ βάζειν λεγόμενος. διὸ φάμενος ὁ ποιητής, τοὶ δ' ἂν ἔπειτα ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν, εἶτα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἰάχειν, καὶ λήγει εἰς τὴν ἠχήν, εἰπών. ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο ἀλκῆς, ἤγουν ἤχησαν οὐχ ὡς δειλοί, ἀλλ' ἐπὶ ἀλκῇ. ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων, ἵκετο αἰθέρα καὶ διὸς αὐγάς ὅ ἐστιν ἡλίου κατὰ τοὺς παλαιούς. δηλώσας οὕτω τὸ τῆς βοῆς μέγεθος. εἶτα εὐθὺς ἀνακάμπτει πάλιν εἰς τὴν ἰαχὴν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. καὶ δοκεῖ κυριώτατον ἡ ἰαχὴ ἐπὶ πολέμου, ἐπὶ μέντοι θαλάσσης, τὸ ἠχεῖν. ὅθεν καὶ θάλασσα ἠχήεσσα. Τὸ δὲ ἰαχή, καὶ βοὴ μετ' ὀλίγα λέγεται ἐν τῷ, μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐδ' ἐλάθοντο ἀλκῆς, εὐψυχίας εἶναι σημεῖον δηλοῖ τὴν ἐν πολέμῳ ἰαχήν. ὅθεν καὶ βοὴν ἀγαθοὶ οἱ τοιοῦτοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. καὶ ὅτι διασαφητικὸν τοῦ, οὐκ ἐλάθοντο ἀλκῆς, τό, ἀλλ' ἔμενον τρώων ἐπιόντας ἀρίστους. ἔνθα σημείωσαι τό, οὐκ ἐλάθοντο ἀλλ' ἔμενον. ὧν τὸ μέν, τὴν λήθην παράγει. τὸ δέ, τὴν μνήμην. τὰ ἐναντία. ἐκ τοῦ μένειν γὰρ ἡ μνήμη διὰ τὸ κατ' αὐτὴν μόνιμον τοῦ νοητοῦ. Τὸ δὲ ἠχὴ ἵκετο αἰθέρα, παρῴδηται ἄλλως φράσει. αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ξ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνων συμπαραλαβὼν τοὺς τραυματίας καὶ Νέστορα σὺν αὐτοῖς, ἔξεισιν ἐπὶ τὸν πόλεμον. ἥρα δὲ τὸν κεστὸν λαβοῦσα παρὰ τῆς ἀφροδίτης, κατέρχεται. καὶ τὸν ὕπνον κρατήσασα, κοιμίζει τὸν δία. Ποσειδῶν δέ, τοῖς ἕλλησι βοηθεῖ. καὶ πολὺς φόνος γίνεται τῶν τρώων. Αἴας δὲ λίθῳ βαλών, ἕκτορα πλήττει. ὁ δέ, ἀγαγὼν αἷμα λειποψυχεῖ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ τοῦ γράμματος τούτου ἡρωΐζουσα μὲν ἐπιγραφή, αὕτη. ξῖ, κρονίδην λεχέεσσι καὶ ὕπνῳ ἤπαφον ἥρη. πεζὴ δέ, ἥδε. Διὸς ἀπάτη. ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ ῥαψῳδίᾳ πάσχει πρὸς ἥρας ἀπάτην ὁ Ζεύς. Ὅτι ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, τὸ οὐκ ἔλαθε, τὴν ἐκ προαιρέσεως ἀμέλειαν ἀποφάσκει. λέγοντος ὁμήρου ὡς οὐκ ἀμελῶς τὸ εἰς μάχην εἶχεν ὁ Νέστωρ, εἰ καὶ ἔπινεν. οὕτω καὶ ἐν ᾧ, ἢ λάθετο ἢ οὐκ ἐνόησεν ἐπὶ οἰνέως, τοιοῦτος ἦν ὁ νοῦς. ὡς ἢ ἑκὼν ἠμέλησεν, ἢ οὐδ' εἰς νοῦν ὅλως ἔβαλεν. ἀποσεμνύνει δ' ἐνταῦθα τὸν Νέστορα ὁ ποιητής, ὡς καὶ ἐν καιρῷ ἀνέσεως πάνυ προσεκτικὸν ὄντα. κἂν γὰρ ὡς τὰ πολλά, πρὸς ἄλλοις ἡ ψυχὴ τοῦ πίνοντος γίνηται, ὁ νέστωρ ὅμως καὶ πίνων, οὐκ ἀπέχεται τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ παραφυλάττει τὰ τοῦ πολέμου. διὸ καὶ ὡς πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς, τῇ ποιότητι τῆς βοῆς, μείζονος γινομένης, τὸ ἑτερορρεπὲς τοῦ πολέμου τεκμαίρεται. φράζεο γάρ φησι δῖε μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν. οὕτω που καὶ μενέλαος, τῇ βοῇ τὸν ὀδυσσέα ἔγνω βιαζόμενον. πίνει δὲ ὁ νέστωρ ἐκεῖνον τὸν κυκεῶνα, ὃν ἑκαμήδη ἐσκεύασεν. οὐκ εἰς μέθην δὲ τοῦτο ποιεῖ, οὐ γὰρ εἶχε μεθύσκειν ὁ κυκεὼν εἰ καὶ οἴνου μετεῖχε. σημειοῦνται δέ οἱ παλαιοὶ διὰ τῆς ἐνταῦθα τοῦ νέστορος προσοχῆς, ὡς οὐδὲν τοῖς σοφοῖς τὰ ἡδέα πρὸς τὴν τῶν σπουδαίων ἐπίσκεψιν προΐσταται. δῆλον δὲ ὅτι τό, οὐκ ἔλαθεν, ἐκτείνει τὴν λήγουσαν λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. καταπεραιοῖ γὰρ εἰς μέρος λόγου κατὰ τοὺς τεχνικούς, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀρχομένην ἀπὸ φωνήεντος. ἰστέον δὲ ὅτι προκαταστατικόν ἐστι συμβουλῆς τό, φράζεο ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. τὸ

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης,
Ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Φράζεο δῖε Μαχᾶον ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὣς εἰπών, σάκος εἷλε τετυγμένον υἷος ἑοῖο,
Κείμενον ἐν κλισίῃ Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῖνον. ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης. τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικές.
Τοὺς μὲν, ὀρινομένους. τοὺς δέ, κλονέοντας ὄπισθε,
Τρῶας ὑπερθύμους. ἐρέριπτο δὲ τεῖχος ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται, οὐδετέρωσε,
Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον,
Ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠὲ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον
Μαρνάμενοι. λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρής,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες
Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,

δὲ

Τυδεΐδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
Εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν. στείνοντο δὲ λαοί.
Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
Ἠιόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
Τῷ ῥ' οἵ γ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
Ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι, ἄχνυτο δέ σφιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς,
Νέστωρ. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἱκάνεις,
Δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
Κεῖνος τὼς ἀγόρευε. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον ὥσπερ Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι.

δὲ πίνοντα, ἐκ τέινει τὴν ἀρ- χαίαν. ὡς καὶ τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος. ἤ, οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντα. οὕ- τω καὶ τὸ, πόμεν ἐκβοτάνης. Ὅτι τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον εἰ- σόκε τόδε γένηται, αὐτὰρ ἐ- γὼν ἐλθὼν ποιήσω τόδε, εἴ- ποι ἄν τις θερμὸς εἰς ἔργον, πρός τινα ἐν τῷ ἀσθενεῖν τη- μελούμενον. Νέστωρ δέ φησιν αὐτὸ πρὸς Μαχάονα, ἐθέλων ἐκεῖνον οὕτω ποιεῖν, ἕως θερμὰ λουτρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμή- δη θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἀπὸ ἧ- ρων ἀπολούσῃ βρότον αἱμα- τόεντα. ἐκεῖνος δὲ, ἄλλο τι ποιεῖ. εἰπών. αὐτὰρ ἐγὼν ἐλ- θὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιω- πήν. ἧς γενόμενος, διασκο- πεῖται τὰ τῆς μάχης, ἑλὼν σά- κος τὸ τοῦ υἱοῦ Θρασυμήδους χαλ- κῷ παμφαῖνον. ὁ δὲ, εἶχε τὴν καλὴν τοῦ πατρὸς ἀσπίδα τὴν χρυσῆν, ἐκείνῳ μᾶλλον ἐπι- πρέπουσαν. καί πως ἐστὶ καὶ τοῦτο, χρύσεα χαλκείων ἀλ- λάξασθαι. νοητέον δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὅτι ἐπεὶ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ὁ πατὴρ καὶ τοῦτο ἐπέταξεν, ἵνα εἰ μὴ τῷ σώματι, τῇ γοῦν ἀσπίδι δοκοίη ὁ γέρων τῷ πολέμῳ ἐπιφαίνεσθαι. ὃς ἐνταῦθα καὶ ἄλκιμον ἔγχος εἵλετο, διδάσκων ὡς ἀεὶ ἐν μάχης καιρῷ ἐπιμελητέον ὁπλίσεως διὰ τὸ τῆς τύχης ἄδηλον. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα γυνὴ λουτροῖς ὑπηρετεῖ ἀνδρῶν, ὃ καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. καὶ ὅτι μετὰ βρῶσιν γίνεται λουτρὰ τῷ Μαχάονι. θερμὰ δὲ λουτρὰ εἶπε, τὰ μήπω ἐνεργείᾳ τοιαῦτα ἀλλὰ μετὰ θέρμανσιν τὴν ἐν τῷ πυρί. τὸ δὲ ἐλθὼν ταχὺ ἐς περιωπὴν εἴσομαι. ὅ ἐστι γνώσομαι, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ, τίς ἡ βοὴ, ἢ ἑτέρου τινὸς τοιούτου. Περιωπὴ δέ ἐστιν, ἀφ' ἧς τὴν πέριξ οἱ ὦπες αἰσθάνονται. ὅρα δ' ἐνταῦθα παρίσωσιν ἅμα καὶ πολυωνυμίαν συνήθη καὶ ὑποπαρήχησιν δέ τινα ποιητικὴν, ἐν τῷ, σάκος εἵλετο υἱέος ἑῆος. ὁ δ' εἶχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο. τὸ μὲν γὰρ υἱέος καὶ τὸ ἑῆος, παρισοῦσι. τὸ δὲ ἑῆος καὶ τὸ ἑοῖο, εἰ καὶ μὴ εὐχρηστοῦνται λόγῳ πεζῷ, ἀλλὰ ποιητικώτερον ἢ πολυωνυμοῦνται καὶ παρηχοῦσι. τὸ δὲ ῥηθὲν τοῦ Νεστορίδου Θρασυμήδεος σάκος, τετυγμένον ὁ ποιητὴς ἔφη κατὰ συνήθη φράσιν, ἴσον ὂν κατ' ἔλλειψιν τοῦ εὖ, ὀνόματι συνθέτῳ τῷ, εὔτυκτον. Ὅτι εἰπὼν Ὅμηρος ἀσαφῶς ἐν σχήματι συμπλοκῆς, ὡς εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς ὁ Νέστωρ. τοὺς μὲν, ὀρινομένους. τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθεν. εἶτα διευκρινῶν τίνες μὲν οἱ τὸ ὀρίνεσθαι πάσχοντες, τίνες δέ οἱ τὸ κλονεῖν ποιοῦντες, ἐπάγει εὐθὺς ὁμοιόπτωτον αἰτιατικὴν δηλωτικὴν τῶν ποιούντων, τὸ, Τρῶας ὑπερθύμους. εἶτα καὶ πρὸς πλείω σαφήνειαν τῶν κλονουμένων, ἐπιφέρει. ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν, ὡς εἶναι λοιπὸν Ἀχαιοὺς μὲν, ὀρινομένους ὧν καὶ τὸ τεῖχος ἐρέριπται. ποιοῦντας δὲ κλόνον, τοὺς Τρῶας. οὓς καὶ ὑπερθύμους διὰ τοῦτο εἶπεν. ὥσπερ καὶ τὸ τοὺς Ἀχαιοὺς δυστυχεῖν φθάσας ἐνέφηνεν ὡς σιλέλλων ἐν τῷ, ἔργον ἀεικές. Σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ εἶχεν ἐντελῶς καὶ σαφέστερον ἀποδοῦναι κατὰ συζυγίαν ὁμοιόπτωτον. οἷον, Τρῶας ὑπερθύμους ἠδὲ ἰφθίμους Ἀργείους, ἀλλὰ προέκρινεν ἄλλως φράσαι καινότερον. ἵνα λέγῃ ὅτι Τρῶες μὲν, ἐκλόνουν. ὠρίνοντο δὲ, δηλαδὴ ἐκεῖνοι ὧν τὸ τεῖχος ἐρέριπτο, τουτέστιν ἔρριπτο, ἢ μᾶλλον κεχάλαστο, ἀπὸ τοῦ ἐρείπω. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα, κατερήριπε τεῖχος φησίν. ὅπερ ἐστὶ τοῦ ἐρείπω μέσος παρακείμενος, συστέλλων καὶ αὐτὸς ἀττικῶς τὴν τρίτην συλλαβὴν ὁμοίως τῷ ἐρήριπτο. καὶ τῷ ἀλήλιφε. καὶ ἐρηρότηκε. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι ἤρκει μὲν πρὸς λόγου σαφήνειαν τὸ, κλονέοντας ὄπισθεν Τρῶας. οὕτω γὰρ ἐν τῇ ω' ῥαψῳδίᾳ εἰπὼν περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν Ἀργείους, οὐδὲν πλέον

ἐπάγει. ἀφεὶς ὀρινομένους σὺν Τρῶας νοεῖσθαι ὡς τῶν Ἀργείων κλονούντων αὐτούς. ἐποίησε δὲ ὅμως ἐνταῦθα τὸν λόγον σαφέστατον, ἡ προσθήκη τοῦ, ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν. ἔτι ἰστέον ἐστὶν ὅτι ἐνταῦθα μὲν, οὐχ ὁμοιοτρόπως τοῖς Τρωσὶν ἡρμήνευσε σὺν Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ περιέφρασεν, ἢ παρέφρασε τὸ κατ' αὐτούς. ἀντὶ τοῦ Ἀχαιοὺς ὀρινομένους, εἰπὼν, ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν. ἑτέρωθι δὲ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οὕτω γίνεται, ἀλλ' ὡς ἡ φραστικὴ μέθοδος δίδωσι. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ ἐρέριπτο τεῖχος, αἰτία ἐστὶ δι' ἣν λυποῦνται οἱ ὀρινόμενοι. λέγει οὖν ὅτι ὠρίνοντο οἷς τὸ τεῖχος ἐρέριπτο, ἤγουν οἱ Ἀχαιοί. ἐκ δὲ τοῦ, ὀρινομένους καὶ κλονοῦντας, νοεῖν ἐστιν ὡς ταυτόν ἐστιν ὀρίνεσθαι καὶ κλονεῖσθαι.

Οτι τὸν γέροντα Νέστορα διχθάδια βουλευόμενον, ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν, ἢ μετ' Ἀτρείδην ποιμένα λαῶν. καὶ ἐν συννοίᾳ ὄντα καὶ τῇ σκέψει ἐμμένοντα ἐστὶ ἐπέχοντα, πρὸς κῦμα εἰκάζει, ὃ πρὸ ἐμβολῆς ἀνέμου ἄρτι ἑστήκει, φράζων οὕτως. ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, πρίν τινα κεκριμένον καταβῆναι ἐκ Διὸς οὖρον ἤγουν ἐξ ἀέρος, ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια. καὶ ὅρα τὸ διχθάδια, πρὸς ὃ μάλιστα ἡ παραβολή. καὶ τὸ κῦμα γὰρ οὐδετέρωσε προκυλίνδεσθαι εἶπε, τουτέστιν οὔτε ὧδε οὔτε ἐκεῖ. δύο γάρ τινων ἀπόφασις τὸ οὐδέτερος, καὶ τὸ οὐδετέρωσε. Πορφύρειν δὲ, τὸ μελαίνεσθαι. ὅθεν καὶ κῦμα πορφύρεον. καὶ πορφύρεος θάνατος. ὅτι δὲ τὸ πορφύρειν καὶ καλχαίνειν λέγεται, ἀλλαχόθι φαίνεται. τὸ δὲ μέγα πέλαγος, τὸ πολύνουν ἐμφαίνει τοῦ ἥρωος. κῦμα δὲ κωφὸν, τὸ μήπω ὕπαφρον καὶ παφλάζον ὡς καὶ ἦχον ποιεῖν ἀκουστόν. καθά που ἐστὶ κωφὸν βέλος, τὸ ἄῤῥοιζον. κωφὰ δὲ τοιαῦτα, ὡς μὴ ἐνεργοῦντα εἰς ἀκοὴν, τὴν καὶ κωφεύειν ἂν δοκοῦσιν διὰ τὸ μὴ ἔχειν τῶν τοιούτων αἰσθάνεσθαι. ὥστε κἀνταῦθα τὸ κωφὸν, μετήνεκται εἴτουν μετατέθειται ἀπὸ τοῦ μὴ ἀκούοντος ἀλλὰ κωφεύοντος, εἰς τὸ ἠρεμοῦν καὶ μὴ κτυποῦν καὶ διατοῦτο μὴ ἀκουόμενον. ἵνα ᾖ κωφὸν κῦμα ὥσπερ καὶ βέλος, ἐφ' ᾧ κωφεύοι ἄν τις οἷα μὴ ἀκούων. δῆλον δ' ὅτι Ὅμηρος μὲν, κωφὸν οὐχ εὕρηται λέγων ἄνθρωπον. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, οἴδασι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου τὴν λέξιν. ὥσπερ σὺν ἄλλοις μυρίοις, ἐστὶ ὁ εἰπὼν ὡς καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. τὸ μέν τοι εἰπεῖν τραγικῶς ὅτι πρὸς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωνται ξίφη, τροπῆς ἐστιν οὖν Ὁμηρικῆς. ὡς γὰρ βέλος κωφὸν, οὕτω ἐστὶ ξίφος. ἐρητόρευσε δὲ ἄλλως αὐτὸ κυρίως ὁ καλὸς Ἀθηναῖος, ἐκκεκωφημένα πρὸς τὸ περιβόητον κάλλος τῆς Ἑλένης εἰπὼν, τὰ ἐξ Ἰθάκης εὐγενῆ μειράκια ἐς Μενελάου ἐλθόντα, ὧν καὶ θαυμάζει τὴν ὡς πρέπον τότε ἡσυχίαν. ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον κῦμα κωφὸν, τὸ πορφύρον αὔτως, καὶ πρὸ ἀνέμων ἐγειρόμενον, καὶ οὐδετέρωσε προκυλινδόμενον. ὀσσόμενον δὲ, ἢ τὸ προορῶν ὡς εἴπερ αἰσθητικὸν ἦν. ἵνα κατ' ἀντίθεσιν ᾖ τροπὴν, σκληρὰν μὲν ἀστείαν δὲ, τὸ αὐτὸ κῦμα κωφεύοι μὲν, προβλέποι δέ. τὸ μὲν, διὰ τὸ ἄκτυπον. τὸ δὲ, διὰ τὴν τῶν ἀνέμων δήλωσιν. ἢ τὸ προμαντευόμενον. σημεῖον γὰρ ὄντως ἀνέμου τὸ τοιοῦτον, δηλοῦν ὡς τὸ ἐν ᾧ περιέχοντι ἄνω θερμὸν, κινεῖ τὸν ἀέρα ἤδη, καὶ λύει τὴν παρακειμένην ὑγρὰν ὕλην, ὅθεν ἄνεμος ἔσται. ὃς ἐξ ἰκμάδος ἐστὶ τοιαύτης ὕλης, τὴν σύστασιν ἔχει. ὅθεν καὶ ἴκμενος οὖρος, καὶ Ζεύς φασιν ἴκμενος. δῆλον δὲ ὅτι μαντική πώς τε λέξις τὸ ὄσσεσθαι, ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. τοιαύτη δὲ λέξις ἐστὶν ὅτε, καὶ ἡ ὄψ, ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται. λέγων ὄπα, τὴν κληδόνα. καὶ ὀπτεύεσθαι, τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ, ὀπτευόμενος κάθηται. οἱ δὲ λιγέες ἄνεμοι, λέγοιντ' ἂν ἐστὶ λιγύφωνοι πρὸς ὁμοιότητα τῶν λιγυφθόγγων κηρύκων. ἔτι δὲ ἐστὶ λιγυροί.

Τὰ δὲ τῶν ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, τὰς ἀνεμώδεις νεφέλας καὶ τὰς ἀελλόποδας καὶ ὅσα τοιαῦτα, παρήγαγον. ὁ δὲ ἐκ Διὸς ἤγουν ἀέρος κεκριμένος οὖρος, ὁ αὐτός ἐστι τῇ εὐκρινεῖ αὔρᾳ, ἧς χρῆσις ἐστὶ παρὰ Ἡσιόδῳ, ἐν τῷ, εὐκρινέες αὖραι. αἷς ἐναντίαι εἰσὶν αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι. ἐπεὶ καὶ ἐναντίον τὸ εὐκρίνειν καὶ τὸ συγχέειν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. τὸ δὲ καταβῆναι οὖρον, γλυκέως ἐῤῥέθη ὡς ἐπί τινος ἐμψύχου μεταβατικοῦ σώματος. κοινότερον μέντοι, καταπνεῦσαι λέγοιτ' ἄν. ὅτι κἀνταῦθα φιλοβασιλεὺς ὁ Νέστωρ. βουλευσάμενος γὰρ ἢ μεθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν ἔλθοι ὡς ἐῤῥέθη, ἢ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, κρίνει κέρδιον ἐπ' αὐτὸν ἐλθεῖν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν εὔπλαστον περιιέναι τὸν γέροντα καὶ ζητεῖν ποῦ ὁ βασιλεὺς, ποιεῖ ἐκεῖνον συναντῶντα τούτῳ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς οὐδὲ αὐτὸν ἡσυχάζειν ἐν ταῖς σκηναῖς ἐθέλοντα. ὅτι λακεῖν ἐνταῦθα ἐπὶ χαλκοῦ λέγει κατὰ ὀνοματοποιΐαν, φησὶ γάρ. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον μαρνάμενοι, λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς, νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. σταδαία γὰρ ἡ μάχη, καὶ τὸ ἔργον ἀγχέμαχον. ἰστέον δὲ ὡς ἀλλαχοῦ μὲν, ὀστέα ἔλακε πάσχοντα. ἐνταῦθα δὲ, αὐτὸς ἔλακεν, ὡς καὶ προείρηται, ὁ ποιῶν χαλκός. ὅρα δὲ καὶ τὸ νυσσομένων, ἦν μὲν γὰρ εἰπεῖν νυσσομένοις, ἠθέλησε δὲ πλαγιάσαι καινότερον κατὰ γενικῆς διὰ τὸ πανταχοῦ ἀσόλοικον τοῦ πλαγιασμοῦ. τίνα δὲ τὰ ἀμφίγυα ἔγχη, προείρηται.

Οτι παθητικῶς ἐστι συμβαλέσθαι εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι, φησὶ γάρ. Νέστορι δὲ ξύμβληντο βασιλῆες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ. καὶ, ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός. παρά γε τοῖς ὕστερον, ξυμβαλέσθαι ἐστὶ τὸ νοῆσαι. οὗ, συνεβάλετο τὸν χρησμὸν, ἤγουν ἔγνω τί βούλεται ὁ χρησμός. λέγουσι δὲ συμβαλέσθαι, καὶ τὸ λυσιτελῆσαι. ὅθεν ἀξύμβολος, ὁ εἰς μηδὲν χρήσιμος. ἔτι δὲ ξυμβαλέσθαι ἦν, καὶ τὸ συνεισαγαγεῖν τι πρὸς δαπάνην. ὅθεν καὶ δεῖπνον ἀξύμβολον, τὸ δωρεὰν καὶ εἰς ὃ οὐ ξυμβέβληταί τι πρὸς τοῦ κληθέντος. τὸ δὲ ξύμβληντο καὶ τὸ βεβλήατο, ἔχουσί τι παρηχητικόν. ἰστέον δὲ ὅτι παραδεικνὺς ἐνταῦθα

ὅμηρος πόθεν που ὁ Νέστωρ καὶ οἱ ξυμβλήμενοι ὡς ἐῤῥέθη αὐτῷ βασιλεῖς ἔρχονται, ὁ διομήδης, ὁ ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ ἀγαμέμνων, ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ θαλάσσῃ νηῶν ἐπὶ τὰς ποῤῥωτέρω περὶ ἃς τὸ τεῖχος, φησί. πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθεν μάχης εἰρύατο, τουτέστιν εἱλκυσμέναι ἦσαν νῆες θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ἐν αἷς δηλαδὴ καθ' ἡσυχίαν ἦσαν οἱ βασιλεῖς οὗτοι. εἶτα ἑρμηνεύων πῶς ἦσαν αἱ πρὸς τῇ θαλάσσῃ αὗται νῆες πολὺ πόῤῥω τῆς μάχης, φησίν. τὰς γὰρ ἤγουν ταύτας ὅσαι πρῶται ἤγγιζον τῇ γῇ ἐν τῷ ἐξ ἀρχῆς κατάπλῳ, πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν οἱ ἀχαιοὶ δηλαδή. οὓς διὰ τὸ πάντη φανερὸν ἐσίγησεν ὁ ποιητής. αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν. οὐ δὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, ὅ ἐστι χωρῆσαι καθ' ἕνα στίχον. στείνοντο δὲ λαοί. τῷ ῥα ἤτοι διὸ, προκρόσσας ἔρυσαν. καὶ πλῆσαν ἁπάσης ἤγουν ὅλης ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον ξυνεέργαθον, ἤτοι ὅσον περιεῖχον καὶ συνέκλειον ἐντὸς ἄκραι ἤτοι τὰ ῥηθέντα ἀλλαχοῦ ἀκρωτήρια, ἢ τὰ τοῦ ναυστάθμου κέρατα. ἦσαν λοιπὸν αἱ μὲν τῶν νηῶν, νενεωλκημέναι μακρὰν τῆς μάχης, θῖνα ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ἔνθα καὶ αἱ τοῦ βασιλέως, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. ἄλλαι δὲ, ἵσταντο ποῤῥωτέρω τοῦ θινὸς ἑλκυσθεῖσαι εἰς τὸ πεδίον, καὶ οὖσαι πρὸς τῷ τείχει. ἃς καὶ πρώτας φησὶν, ὡς τὴν ἀρχήν τε τῶν ἄλλων προκαθορμισθείσας, καὶ ὡς πρώτας οὔσας τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους ἰοῦσιν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, οἷα πάντως ἔσχαταί εἰσιν αἱ πρὸς τῇ θαλάσσῃ. ἑτέρως μέντοι, πρῶται μέν εἰσιν, αἱ ἄγχι τῆς θαλάσσης. ἔσχαται δὲ αἱ τοῦ τείχους ἐγγύς. μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων στίχων, αἱ σκηναί. τὰ ἱπποστάσια. οἱ βωμοί. αἱ ἀγοραί. καὶ εἴ τι τοιοῦτον. ὅτι δὲ καὶ τὰς παραθαλασσίους ὁ ποιητὴς πρώτας ἔχει, δηλοῖ μετ' ὀλίγα, εἰπών. νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. πρὸς διαστολὴν πάντως τῶν ἄλλων αἱ ἄγχι τοῦ τείχους πρῶται εἰσίν. ὡς εἶναι τὸ ἐλάχιστον, δύο στίχους νηῶν. ἕνα, τὸν πρῶτον πρὸς τῇ θαλάσσῃ. καὶ ἕτερον, τὸν πρῶτον πρὸς τῷ τείχει. ὁ μέντοι κράτης, οὐκ ἐν διστίχῳ φησὶν εἶναι τὰς ναῦς. ὅπως δὲ τοῦτο κατασκευάζει, περιττὸν ἐκθέσθαι. Προκρόσσας δὲ ὅμηρος λέγει, τὰς οὕτως ὡρμισμένας νῆας ὡς κλιμακηδὸν εἶναι ἱσταμένας διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ τόπου. κρόσσαι γὰρ ὡς ἐῤῥέθη, τειχομάχοι κλίμακες. οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ οὕτω φασίν. προκρόσσας, τὰς ἑτέρας πρὸ ἑτέρων. ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον. ἔτι δὲ, καὶ οὕτω. προκρόσσας, ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. ἀντιπρῴρους. ἡ δὲ λέξις αὕτη, καὶ παρὰ ἡροδότῳ κεῖται. ὃς καὶ ἐφερμηνεύων αὐτὴν, φησίν. προκρόσσας ὥρμουν τὰς ναῦς. αἱ μὲν γὰρ, πρὸς τὴν γῆν ὥρμεον. αἱ δ' ἐπ' ἐκείναις ἐπ' ἀγκυρέων. καὶ ἑξῆς. καὶ πάλιν. αἱ πρῶται τῶν νηῶν ὥρμεον πρὸς γῆν. ἄλλαι δ' ἐπ' ἐκείναις ἐπ' ἀγκυρέων. ἅτε γὰρ τοῦ αἰγιαλοῦ ὄντος οὐ μεγάλου, πρόκροσσαι ὡρμοῦντο ἐς πόντον καὶ ἐπὶ ὀκτὼ νέας. καὶ οὕτω μὲν ἡρόδοτος τὰς παρ' αὐτῷ φράζει προκρόσσας. αἱ μέντοι τῶν ἑλλήνων, ἐπὶ ξηρᾶς εἶχον τὸ πρόκροσσον, καὶ ὑψηλότερον ἵσταντο αἱ πρὸς τῷ τείχει. καὶ ἦν ἴσως καὶ τοῦτο, ἀποσιμοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἀπὸ σιμοῦ καὶ κοίλου τόπου ἀνῆχθαι ὑψοῦ. κεῖται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι, παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' οἷς οὐ μόνον ἀπεσίμωσε τὸ ὕψωσε καὶ πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε κατὰ Παυσανίαν, ἀλλὰ καὶ ἀποσιμῶσαι, τὸ μετεωρίσαι ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. τὸ δὲ πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθεν, ὀκνοῦμεν πάλιν εἰπεῖν ὡς ἐπίτηδες ἔχει τὸν ῥά σύνδεσμον διὰ τραχυφωνίαν φίλην τοῖς ποιηταῖς. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρύειν, ἀφ' οὗ τὸ εἰρύατο καὶ τὸ εἴρυσαν καὶ τὸ ἔρυσαν, δοκεῖ παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ἐρυσμός. λάχανόν φησι θερμαντικόν. οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες. τὸ δὲ, οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν, εὐειδὲς καὶ αὐτὸ σχῆμα διὰ τὸ διπλοῦν τῆς ἀποφάσεως. σύνηθες δὲ ὁμήρῳ οὕτως ἀπὸ δύο ἀρνήσεων ἄρχεσθαι. δι' ὃ καὶ τὸ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δρύαντος υἱός. καὶ τὸ, οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ἔκφυγε, καὶ ἕτερα. τοῦ δὲ χαδέειν, ἐνεστὼς χάζω. οὗ δεύτερος ἀόριστος, ἔχαδον. οὗ τρίτον πρόσωπον τὸ, οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. ὅθεν μέλλων δεύτερος χαδῶ. ἐξ οὗ χαδεῖν καὶ χαδέειν τὸ χωρῆσαι κατὰ ποιητάς. τὸ δὲ στείνοντο, δίδωσι νοεῖν ὡς δυνατὸν στεῖνος εἰπεῖν καὶ τὸ ἁπλῶς στενοχώρημα. καθὰ ἐῤῥέθη στεῖνος καὶ τὸ μέσον τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους. τὸ δὲ ἔπλησαν στόμα ἠϊόνος, πάνυ ἀστείως εἴρηται κατὰ μεταφορὰν ζωϊκοῦ στόματος ὃ τοῖς ἐντιθεμένοις βύεται. δῆλον δ' ὅτι ᾧ λόγῳ στόματα λέγεται ποταμῶν, ἔνθα ἐκεῖνοι εἰς θάλασσαν ἐρεύγονται, οὕτω καὶ στόμα θαλάσσης, ἔνθα ἐκείνη ἀποπτύει συνήθως ἄχνην. καί πως ἀλλήλας αἱ λέξεις αὗται συγκροτοῦσι πρὸς ἀσφάλειαν. στόματος γὰρ τὸ ἐξερεύγεσθαι καὶ ἀποπτύειν. ὅτι δὲ τὸ στόμα μακρὸν, ἔχει τί κάλλους κατὰ τὸ. ἦλθε θέων. καὶ τὸ, βοὴν ἦν. καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐδ' αὐτὸ τοῖς περὶ λόγους ἄδηλον. τὸ δὲ ξυνεέργαθον, καὶ ὅλως εἰπεῖν, τὸ ξυνεεργάθειν, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ ἀπεργάθειν ὅπερ ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ κεῖται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ βεβλῆσθαι τοὺς ῥηθέντας βασιλεῖς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προπαρεσημειώθη, οὐ κατὰ κυριολεξίαν ἐῤῥέθη, ἀλλ' ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ παθεῖν ἕλκος. κατὰ γὰρ τὸ κύριον τῆς λέξεως, διομήδης μὲν βέβληται οἰστῷ ὑπὸ Πάριδος. ὀδυσσεὺς δὲ, οὔτασαι ὑπὸ Σώκου. τὸν δὲ βασιλέα, ἔνυξε κατὰ χεῖρα ὁ Κόων. κατεχρήσατο οὖν τῇ λέξει τοῦ βεβλῆσθαι. ἢ καὶ γενικῶς αὐτὸ εἶπεν, ὡς τοῦ βάλλεσθαι, κατὰ ἔννοιαν γενικὴν ἐπὶ παντὸς ἕλκους δυναμένου λέγεσθαι. οὕτω γὰρ καὶ μετ' ὀλίγα ὁ Νέστωρ ἐρεῖ, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, ἤγουν ἕλκος ἔχοντα. τινῶν δέ γε εἰπόντων σχῆμα καὶ τοῦτο εἶναι συλλήψεως, ὡς τῷ βεβλημένῳ διομήδει συλλαμβανομένων τῶν οὐτασμένων δύο βασιλέων, οὐκ ἀρέσκονται οἱ ἀκριβέστεροι ὡς ἐν τῇ ν' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. διὸ μᾶλλον κάλλιον ὁ διομήδης μετ' ὀλίγα φησίν, ἴομεν εἰς πόλεμον οὐτάμενοί περ, συμπεριλαμβάνων

ἕνα ἑαυτὸν τοῖς δυσὶν οὐ ταμιεύοις. Ὅτι τὸ, βασιλῆες ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, ἀντὶ τοῦ ὀπτικῶς ἔχοντες. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὡς τὰ τοιαῦτα ῥήματα, ἔφεσίν τινα δηλοῦσι, καὶ τὸ ἐπιθυμητικῶς τινὸς ἔχειν. ὅθεν καὶ βρωσείω, τὸ βρωτικῶς φασὶν ἔχω. καὶ κακκείοντες, οἱ κοιμητικῶς ἔχοντες. σημειοῦνται δὲ, καὶ ὡς οἱ τοιοῦτοι ἐνεστῶτες οὐ προχωροῦσιν εἰς μέλλοντας. Πτολεμαῖος δὲ ὁ ἐπίκλην ἐπίθετος, οὐκ ἀποδεχόμενος τὸ ὀψείοντες, ἔγραφεν. οὐ ψαύοντες πολέμοιο. καὶ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, ἔχειν λόγον καὶ τὴν τοιαύτην γραφήν. Τὸ δὲ ἀϋτῆς καὶ τὸ πολέμοιο, συνήθως παραλληλισθέντα, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχουσιν. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἔστι ἀϋτὴν ἤγουν βοὴν ὅπερ ἐστὶ φωνὴν, ὄψεσθαι. ἀκουστὴ γὰρ ἡ φωνή. οὐδὲ μὴν κατὰ τὴν Πτολεμαίου γραφὴν, ψαῦσαι τοιαύτης ἀϋτῆς ἐστιν. Ὅτι κατ' ἀνάγκην οἱ ῥηθέντες τρεῖς βασιλῆες ἔγχει ἐρειδόμενοι, ἔκιον ἀθρόοι. ἄχνυτο δέ σφι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη βεβλῆσθαι. τὸ δὲ ἀθρόοι, δασύνει ἀρίσταρχος. καὶ εἴρηται περὶ τούτου ἐν τῇ τῆς ὀδυσσείας ἀρχῇ. σημείωσαι δὲ ὡς διὰ τὸ ἀθρόοι, ἔφη τὸ, ἔγχει ἐνικῶς, ἀθρόα ὡς εἰπεῖν, συνεκφωνήσας καὶ τὰ τῶν τριῶν ἔγχεα, τῷ ἐνί. ἄλλως δέ γε, νοητέον ὅτι ἐρειδόμενοι ἕκαστος τῷ οἰκείῳ ἔγχει. ὅτι κατὰ τὸ ἡσιόδειον, τὸ, τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρά, ἤγουν τὰ δὲ ἄλγεα ἐναπολειφθήσονται, οὕτω κἀνταῦθα καθ' ὑπέρβασιν τὸ, ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς, ὅπερ ἐστὶν, ὁ δὲ γεραιὸς συνήντησε τοῖς βασιλεῦσι, δηλαδὴ ὁ νέστωρ. Ὅτι οὕτω σχέτλιος ὁ Νέστωρ ὡς πρὶν ἐγράφη, καὶ ἀμήχανος, καὶ γήραϊ λυγρῷ οὐκ ἐπιτρέπων, καὶ πόνου οὔποτε λήγων, ὥστε οἱ βασιλῆες ἰδόντες αὐτὸν ἐπ' αὐτοὺς ἥκοντα, ἐθαύμαζον εἰ καὶ αὐτὸς τὸν πόλεμον ἔλιπε. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν, τουτέστιν ἐθρόησεν, ἐξεφόβησεν. ἢ ὡς ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ ζηνόδοτος γράφει, πῆξε, τουτέστι πεπηγέναι διὰ τοῦ δέει ἐποίησε. διὸ καθὰ ὁ Πολυδάμας πρὸ μικροῦ δεδιέναι εἶπε μὴ σήμερον τὸ χθιζὸν ἕλληνες ἀποστήσωνται χρέος, οὕτω κἀνταῦθα ὁ βασιλεὺς, δείδω φησὶ μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος ἕκτωρ, ὥς ποτ' ἐπηπείλησ' ἐνὶ τρώεσσ' ἀγορεύων, μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ ἴλιον ἀπονέεσθαι, πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς. τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶ δηλαδὴ συννοουμένους πάντως αὐταῖς, εἰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀγωνιῶν ὡς εἰκὸς καὶ συγκεχυμένος, οὐκ ἐντελῶς ἔφρασε. δύναται δὲ τὸ, αὐτοὺς, εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. οὗ χρῆσις μυριαχοῦ. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα. Σημείωσαι δὲ ὅτι τε τὸ πτῆξε, κατὰ ἀλλοπάθειαν ἔφη, ἀντὶ τοῦ εἰς πτοίαν ἐκίνησεν, οὐ μὴν κοινότερον αὐτοπαθῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπτοήθη. καὶ ὅτι τὸ ποτὲ καὶ ἐνταῦθα οὐκ εἰς μακρὸν ἀναφέρει χρόνον, ἀλλὰ τὸ χθὲς δηλοῖ, ὅτε μνημοσύνην πυρὸς γενέσθαι ὁ ἕκτωρ ἐνεκελεύετο εἰ πελάσει ταῖς ναυσί. τοιοῦτον καὶ τὸ ὑπὸ διομήδους λεχθέν. οὕς ποτε ἀπ' αἰνείαν εἱλόμην, ἤγουν πρὸ ὀλίγου. καὶ ὅτι τὸ, ὥς ποτε, δύναται καὶ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ γραφῆναι, ὡς ἄρθρον ὑποτακτικόν. ὅρα δὲ κἀνταῦθα ὡς οὐκ ἐλάνθανον τοὺς πολεμίους τὰ ἀλλήλων. ἰδοὺ γὰρ ἀγαμέμνων οἶδεν ἃ ὁ ἕκτωρ χθὲς εἶπε. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ βασιλικοῦ λόγου, προαναφώνησις. προλαλεῖ γὰρ ὅμηρος ἃ πράξει ὁ ἕκτωρ. Ὅτι ἀνὴρ ἔντιμος παρὰ καιρὸν ἀπόμαχος γεγονὼς, ἀκούσει αὐτόθεν τὸ, ὦ δεῖνα, μέγα κῦδος ἀχαιῶν. τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις; παρῳδηθήσεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἔκ τινος ἀγῶνος ἀκαίρως ὑποχωρήσαντος. Ὅτι ἀλήθειαν προηγορευμένου λόγου δηλοῖ τὸ, κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευε. τὰ, δὴ ἤγουν ταῦτα δὲ, νῦν πάντα τελεῖται. ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὸ κεῖνος, ἰωνικὴν ἀφαίρεσιν ἔπαθε τοῦ καταρχοντος ε. οὐ γὰρ ἀναμφιλέκτως πρωτότυπον τὸ ἐκεῖνος, ἵνα ἐξ αὐτοῦ γένηται τὸ κεῖνος, καὶ τὰ τῆς αὐτοῦ συστοιχίας, ὁποῖον καὶ τὸ κεῖθι καὶ τὸ κεῖσε. ἀλλ' ἡ ἀναλογία δισυλλαβεῖν αὐτὸ οἶδε κατὰ τὸ, αὐτός. οὗτος. ἐγώ. αἱ γὰρ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, οὐ φιλοῦσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν ἀπαθεῖς οὖσαι. τὸ γὰρ οὑτοσί, οὐκ ἀπαθές. τὸ δὲ σφωΐτερος, οὐ πρωτότυπον. ἄλλῳ μέντοι λόγῳ, ἀναλογώτερον τὸ ἐκεῖνος ἐκφωνήσαντος ἀρχόμενον κατὰ τὰς πρωτοτύπους μονοπροσώπους ἀντωνυμίας. ἃς ἐκτίθενται οἱ παλαιοί. Ὅτι συχνότερον ὁ ποιητὴς ἀναγκαίως ἐκ τοῦ νῦν, μεμνημένος ἀχιλλέως μικρὸν γὰρ ὅσον εἰς μάχην ἐξαγάγοι αὐτὸν, ποιεῖ τὸν βασιλέα σχετλιάζοντα καὶ λέγοντα. ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοὶ ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον ὥσπερ ἀχιλλεύς, οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσι. καὶ ὅρα τὸ βάλλονται, ἀντὶ τοῦ βάλλουσι, τιθέασι. τὸ δὲ ἐπὶ πρυμνῇσι, τεχνικῶς πέφρασται, αἱ γοῦν τοιαῦται νῆες, πρὸς τῇ γῇ τὰς πρύμνας ἔχουσιν. αἱ δέ γε πρῷραι, τοῦ ὕδατός εἰσιν ἐν τῷ ὅρμῳ.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ἑτοῖμα τὰ πρόχειρα προπεφυλασσωμένως λέγει, εἰπὼν διὰ τοῦ νέστορος, ἢ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα πεπύχαται. τὸ δὲ οὐκ ἂν ἄλλως γένοιτο, οὕτω διὰ τοῦ αὐτοῦ φράζει. οὐδέ κεν ἄλλως ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, ἤγουν παραποιήσειε. δηλοῖ δὲ διὰ τούτου φιλοσόφως, μὴ

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ἢ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται. οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι.
Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμές. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων,

ἂμ

Ὁπποτέρωθεν ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται.
Ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴ τι νόος ῥέξει. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
Δύμεναι, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι.

ἂν εἶναι δυνατὸν τὸ γεγονὸς μὴ γεγονέναι. τέτραπται δὲ τὸ παραπεπτήναι τοῦτο, ἐκ τῶν τεκνικῶς τεχνωμένων ποιητικῶν τὰ κατ' αὐτὸν ἔργα. οὕτω δὲ εἰπὼν, καὶ ἐπαγαγὼν γοργὴν ἀφήγησιν ταύτην. τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐῤῥέθη, ᾧ ἐπέπιθμεν ἤγουν ἐπεποίθειμεν, ἐπιστεύομεν ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἤγουν ἔρυμα καὶ ἀσφάλειαν ἔσεσθαι, οἳ δ' ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, ἐπιφέρει τινὰ ἐφεξῆς, ἃ τὸν πανταχοῦ κίνδυνον δηλοῦσιν, εἰπών. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων, ὁπποτέρωθεν ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται, ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, διὰ τοῦ ὁμόσε τὴν μάχην ἐλθεῖν. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ, ᾧ ἐπέπιθμεν, εἰ μὴ διὰ δάκτυλον εἶχε δοτικὴν, εἶχε γράφεσθαι καὶ διὰ τοῦ ὀμικροῦ διὰ τὸ ἐλέσθαι, ἵνα λέγῃ, ὡς ἐθαῤῥοῦμεν ἔσεσθαι αὐτὸ εἶλαρ. νῦν δὲ, ἐκτέταται διὰ τὸ ἐπέπιθμεν, ᾧ δηλαδὴ ἐπεποίθειμεν. Τὸ δὲ ἄῤῥηκτον, καιριωτάτη λέξις ἐπὶ στερεοῦ τείχους. Σκοπιάζειν δὲ, τὸ εἰς περιωπὴν, ὡς προεῤῥέθη, ἐλθεῖν κἀκεῖθέν τι κατασκοπεῖν. Τὸ δὲ ὀρινόμενοι κλονέονται, γοργῶς ἐπὶ ἀχαιῶν ἔμιξε τὰ πρὸ βραχέων ῥηθὲν, τοὺς μὲν, ὀρινομένους. τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθεν. πάνυ δὲ γοργὸν, οἷα καὶ ἐπιφωνηματικὸν τὸ, ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται. λέγεται δὲ τὸ ἐπιμὶξ, καὶ μίγδα ποιητικώτερον, ἔτι δὲ καὶ ἀναμίξ. ὀξύνεται δὲ, διότι τὰ εἰς ιξ ἐπιῤῥήματα ὀξύνονται. οἷον, κουρὶξ, ἀντὶ τοῦ ἐκ κουρᾶς ἤτοι ἀπὸ τριχῶν. ἀπρὶξ, ἐπιμίξ. σεσημείωται τὸ πέριξ. Ὅτι ἀπογνοὺς ὁ Νέστωρ τὴν διὰ χειρῶν βοήθειαν τῶν βασιλέων, φησὶν ὡς καὶ ἅπασιν εἴποι ἂν εἰς τὸ τῆς ἀνάγκης ἐφελκυστικὸν ἀπιδὼν, ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, εἴ τι νόος ῥέξει. πόλεμον δὲ οὐκ ἄμμε κελεύω δύμεναι, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, ἤγουν ἕλκος ἔχοντα εἴτε πόῤῥωθεν εἴτε ἐγγὺς, γενικὴ γὰρ ἡ λέξις, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. καὶ ὅρα ὅτι παιδεύει ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τοῖς δεινοτάτοις, ἔστιν ἀνασφῆλαι διὰ φρονήσεως.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Νέστωρ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
Ἧ ἔπι πόλλ' ἔπαθον δαναοὶ, ἔλποντο δὲ θυμῷ
Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι.
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' ἄργεος ἐνθάδ' ἀχαιούς.
Ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν.
Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν, ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι
Κυδαίνει. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
Ἕλκωμεν. πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν.
Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
Βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων
Οὐλόμεν; αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
Σημαίνειν, μὴ δ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.

Ὅτι ἐν πολλαῖς ὁμηρικαῖς λέξεσιν ὡς, καὶ ἐν ἄλλοις ἐπηρρέθη, λείπει τὸ εὖ. καὶ ὅτε γοῦν εἴπῃ τάφρος ὀρυκτή. καὶ πύλας ποιητάς. καὶ ἅρματα κολλητά. καὶ ἄροτρον καὶ μέγαρον πηκτόν. καί τι ἔργον τυκτὸν, ἐν τοῖς τοιούτοις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ εὖ ὑπακούεται. διὸ καὶ νῦν ἐν τῷ, τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, σάκος τετυγμένον περὶ οὗ προείρηται, προσυπακουστέον τὸ εὖ, ἵνα ᾖ, εὖ τετυγμένον καὶ ὡς εἰπεῖν εὔτυκτον. ὅπερ ἢ ἀπὸ τοῦ τεύχω γίνεται ἀποβολῇ τοῦ ε, ἵνα ᾖ τὸ ἀπαθὲς, εὔτευκτον, ἢ ἀπὸ τοῦ τύκου, ἐξ οὗ καὶ τὸ, τετύκοντό τε δαῖτα. ὃς ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ εἰσέτι δὲ νῦν τυκάνη, ἢ φασὶν ἀλοῶσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ τύκου ἐργαλείου οἰκοδομικοῦ, ὃ καὶ τυκίον λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ τυκίζειν ῥῆμα παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ ῥηθεὶς τύκος. ὁ μέντοι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ διὰ τοῦ χ τύχος, ὡς ἐκεῖνός φησι, λιθοξοϊκόν ἐστι σιδήρειον. ἀφ' οὗ ἀποτυχίζειν

Οὕτω δὴ μέμονας τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ᾽ ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
Σίγα μή τις ἄλλος ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
Ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ᾽ εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τοσσοίδε, ὅσσοισιν σὺ μετ᾽ ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἷον ἔειπες.
Ὃς κέλεαι πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς,
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν. ὄφρ᾽ ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
Ἡμῖν δ᾽ αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ. οὐ γὰρ ἀχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλα δ᾽ ἑλκομενάων.
Ἀλλ᾽ ἀποπτανέουσι, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται ὄρχαμε λαῶν.

λίθον, τὸ ἀπεπελεκῆσθαι. Ὅτι ἐπὶ τῇ τάφρῳ ὁ τοῦ τείχει κατὰ τὸν λόγον τοῦ βασιλέως, πόλλ᾽ ἔπαθον δαναοὶ, ὅτε δηλαδὴ ἐποίουν αὐτὰ, ἔλποντο δὲ θυμῷ ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. ὃ δὴ καὶ πρὸ βραχέων ὑπὸ Νέστορος εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ᾗ ἔπι πόλλ᾽ ἔπαθον, ὁμοίως πέφρασται τῷ, ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα. ἔνθα ὅρα τὸ ἔπαθον, σαφέστερον ὂν τοῦ μογῆσαι. τὸ μὲν γὰρ μογεῖν, ἐπίπονον. τὸ δὲ παθεῖν, καὶ ἐπὶ ἡδέων καὶ ἐπὶ μέσων λέγεται. Ὅτι τὸ, ἤδεα, ὃ ἐνταῦθα κεῖται διαλελυμένον ἐκ τοῦ ᾔδειν, ἰωνικῶς. οὗ μνήμη καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἦν. φησὶ γὰρ ὁ βασιλεύς. ἤδεα γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν, ὁ ζεὺς δηλαδή. οἶδα δὲ νῦν ὅτι τρῶας μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν ὡς οἷα καὶ θεοὺς κυδαίνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν. ἃ δὴ παρῳδηθήσεταί ποτε καὶ εἰς ἑτέραν τινὰ δυσπραγίαν. Ὅρα δὲ τὸ ἔδησε. δι᾽ οὗ βίαν τε τοῦ διὸς δηλοῖ, καὶ παντελῆ ἀπραξίαν τῶν ἀχαιῶν. Τὸ δὲ κυδάνει, ὅμοιον τῷ, μελάνει δέ τε πόντος, ὅ ἐστι μελαίνεται. καὶ τῷ, ἀλλά μοι κραδίη οἰδάνει, ἤγουν οἰδαίνεται. Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἢ μὴ ὁρῶν τὸ χρεῶδες διὰ τὴν ἐκ τοῦ λυπεῖσθαι σύγχυσιν. ἢ καὶ τῶν ἀριστέων ἄρτι μόνων ἀποπειρώμενος ὡς ἀλλαχοῦ ὅλου ἀπεπειράσατο τοῦ πλήθους, πρῶτα μὲν λαλεῖ μετὰ τὴν τοῦ Νέστορος δημηγορίαν ὅπερ οἰκεῖον συμβούλῳ. ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες. εἶτα φησὶν ὅτι νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, ἕλκωμεν. πάσας δὲ ἐρύσομεν εἰς ἅλα δῖαν, ὕψι δ᾽ ἐπ᾽ εὐνάων ὁρμίσομεν εἰσόκεν ἤγουν ἕως ἔλθῃ νὺξ ἀβρότη. ἢν καὶ τῇ, ἀπόσχωνται πολέμοιο τρῶες. ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας. εἶτα αἰσθόμενος ὡς αἰσχρὰ συμβουλεύει ὁ εἰπὼν ἀλλαχοῦ, ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀσπίδος καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ εἰδὼς ὡς λιποτακτεῖ οὕτως, αὐτὸς ὁ ἀπειλήσας τοῖς φυγομαχοῦσι, καὶ διὰ τοῦτο κρίνας ὡς αἰσχρόν ἐστι δραπετεύειν τὴν μάχην καὶ ταῦτα νυκτὸς, κατασκευάζει γνωμικῶς τὸ συμβουλευθὲν, χρωματίζων αὐτὸ εἰς δῆθεν εὔλογον. καὶ φησίν. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν οὐδ᾽ ἀνὰ νύκτα. βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἤπερ ἁλώῃ. ἢ καὶ ἄλλως, ἠὲ ἁλώῃ. ὃ δὴ παράφρασίς ἐστι τοῦ, οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν. διπλολογήσαντος καὶ νῦν καιρίως τοῦ ποιητοῦ διὰ πιθανότητα καὶ σαφήνειαν. ἔνθα ὅρα ὡς οὐκ εἶπεν, οὐ γάρ τις νέμεσις φυγεῖν πόλεμον, ἀγεννέστατον γὰρ τοῦτό γε καὶ νεμεσητόν. ἀλλ᾽ ἐσχημάτισεν, εἰπών. φυγέειν κακόν. διὸ οὐδὲ φεύγωμεν ἀπολύτως εἶπε καὶ σαφῶς ὡς ἀλλαχοῦ, ἀλλ᾽ ἐν γνωμικῷ λόγῳ τὴν ἔννοιαν ταύτην παρέρριψεν. ἅμα καὶ ἀνασκευάζων διὰ τῆς γνώμης, τὸ δοκοῦν τοῦ φεύγειν αἰσχρόν. ὃς καὶ τὸ κακὸν, ἐπίτηδες δὶς εἶπεν ἐπὶ τοῦ φευκτοῦ πολέμου, ὃς οὐ δεῖ χάζεσθαι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ κακοῦ. καλῶς δέ φασι νῦν ὁ βασιλεὺς πειρᾶται τῶν ἀριστέων, οἶδε γὰρ ὡς ἐν ἡσυχίᾳ μὲν πραγμάτων, κολακικῶς εἴτε καὶ αἰδημόνως ὑποπίπτουσιν οἱ πολλοὶ τοῖς ὑπερέχουσι. κινδύνου δὲ προκειμένου, φόβος οὐ δεκάζει, ἀλλὰ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν ἕκαστος, πάντα τῆς ἰδίας ἀσφαλείας ἐν δευτέρῳ τιθέμενος. οἶδε δὲ ὁμοίως ὁ βασιλεὺς καὶ ὅτι πρὸς σώφρονας λέγει, οἳ οὐκ εὐθὺς εἰς φυγὴν προπηδήσουσι. βούλεται δέ φασι καὶ τὴν στρατὴν ἑαυτοῦ ποιῆσαι διὰ τῶν ἡγεμόνων παράκλητον, ὡς μὴ ἔχων αὐτὸς τοῦτο ποιήσειν διὰ τὸ ἀπεχθῶς ἐκείνους ἔχειν αὐτῷ οἷα τὸν Ἀχιλλέα ὑβρίσαντι, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ὄντι αἰτίῳ. καὶ ταῦτα μὲν ὁ βασιλεύς, τεχνάζων καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ πολλάκις προτρέπειν τοὺς ὑπ᾽ αὐτὸν εἰς φυγὴν, ἤγουν τῷ αὐτῷ λόγῳ προσλιπαρῶν, εἴγε τεχνάζειν λέγεται κατὰ αἴλιον διονύσιον τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ὀδυσσεὺς δὲ καιροῦ εὐθέτου λαβόμενος, καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ οἰόμενος ὡς πεῖραν καὶ νῦν ὁ βασιλεὺς καθίησι, μεμνημένος δὲ καὶ ὡς ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς ἐπέσκηψε τοῖς ἀριστεῦσι τὸ, ὑμεῖς δὲ ἐρητύετε ἐπέεσσι, θαρρῶν, παρρησιάζεται ἄρτι κατὰ καιρόν. καὶ ὑπόδρα ἰδὼν ὁ εἰπὼν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, σοβαρῶς ἐπιπλήττει τῷ βασιλεῖ. οὐ λέγων δαιμόνιε, οὐδὲ κύδιστε, οὐδὲ ἄναξ, ἀλλὰ οὐλόμενε. ὅ ἐστιν ὀλέθρου αἴτιε ἢ ὀλέσθαι ἄξιε. εἶτα καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῶν παρόντων ἡρώων ἐπιχειρῶν, ὡς μὴ δέον ὂν παρὰ τοιού-

τοῖς ἀνδράσι μήτε ἄρχειν μήτε τοιαῦτα λαλεῖν, φησίν. αἴθ' ὤφελες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα θεὸς ἐκ νεότητος ἔδωκε, καὶ εἰς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἤγουν ἕως θάνωμεν ἕκαστος. εἶτα καὶ τὸ πρᾶγμα αἰτιώμενος, ἣν γάρ τις οἷον λειποταξία, πρῶτα μὲν ἐρωτᾷ. οὕτω που δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν καλλείψειν, ἧς εἵνεκα ὀιζύομεν κακὰ πολλά; τὸ φυγεῖν, εὐφήμως Τροίαν καταλείψειν εἰπών. εἶτα, καὶ σίγα φησὶ μή τις ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ μῦθον, ὡς ἀρκοῦν εἰ καὶ πρὸς μόνους φίλους τοιαῦτα εἶπεν. εἶτα θέλων μὲν εἰπεῖν ὅτι μῦθον, ὃν οὐκ ἄν, οὐδὲ ἰδιώτης ἢ ἄφρων εἴπῃ ἀνήρ, μὴ ὅτι γε βασιλεύς, ὁ δέ, ἄλλως πεφεισμένως οἷα πρὸς βασιλέα λαλῶν, φησίν. ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο. ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, σκηπτοῦχός τε εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ τοσσοίδε, ὅσσοισιν αὐτὸς ἀνάσσεις. μονονουχὶ λέγων, ὡς εἴποι μὲν ἄν τις καὶ ἄλλος τοιοῦτον λόγον, ἀλλ' οὐκ εἰδὼς ἄρτια βάζειν. ἢ εἰδὼς μὲν ἄρτια βάζειν, οὐ σκηπτοῦχος δὲ ἀλλὰ ἰδιώτης. ἢ σκηπτοῦχος μέν, οὐκ ἔχων δὲ λαὸν εὐπειθῆ. ἢ εὐπειθῆ μέν, οὐ τοσοῦτον δέ. ἐφ' οἷς καὶ ἀπὸ καιροῦ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιχειρῶν, φησίν. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἷον ἔειπες. ὃς κέλεαι πολέμου συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς, νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσουσι πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων. ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται ὄρχαμε λαῶν. πάνυ ἠθικῶς εἰπὼν ἐν τῷ τέλει βαρέως τό, ὄρχαμε λαῶν. κερτομεῖ γὰρ αἰνικτηρίως ὅτι σὺ ὁ βασιλεὺς πάντα συγχέεις. καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ Ὀδυσσέως, οὐ παρρησιαστικὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ γενναῖα, καὶ στρατηγικά. Ἰστέον δὲ ὅτι διαφορὰ πολλὴ τοῦ, ἄγχι θαλάσσης ἐστί. καὶ τοῦ, εἰς ἅλα δῖαν. ἄρτι γάρ, αἱ μὲν τῶν νηῶν, πρὸς τῷ πεδίῳ πρῶταί εἰσιν ἐγγὺς τοῦ τείχους. αἱ δέ, πρῶται ἄγχι θαλάσσης. εἰ δὲ κατὰ τὸν βασιλικὸν λόγον καὶ αὗται καὶ ἐκεῖναι καθελκυσθῶσι, τότε πᾶσαι εἰς θάλασσαν ἐρύονται. Ὅρα δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἄγχι θαλάσσης νηῶν, πάσας δισυλλάβως ἔφη ἐρύσσομεν. ἐπὶ δὲ τῶν ὅλων τρισυλλάβως, ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας. ὡς εἶναι ὑπόνοιαν, ὅτι διαφέρει τοῦ πάσας τὸ ἁπάσας, καθὰ καὶ τὸ πᾶς τοῦ ἅπας, τῷ σημαινομένῳ τῆς ἀθροίσεως. διὸ δὴ καὶ δασύνεται τὸ ἅπας. δῆλον γάρ, ὡς οὐ τοσαύτη ἄθροισις μόνων τῶν ἄγχι θαλάσσης, ὁπόση τῶν ὅλων ἑλληνικῶν νηῶν, ὧν πέπλησται ὁ ναύσταθμος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐνεργητικῶς τε εἶπεν ἐρύσσομεν. καὶ παθητικῶς ἐρυσαίμεθα. τὸ δὲ ἕλκειν, κοινότερόν ἐστι τοῦ ἐρύειν, ὃ καὶ ἐρύεσθαι λέγεται. ὡς δηλοῖ τό, ἐρύαται. καὶ τό, πάσας ἐρύσσομεν. καὶ τό, ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας. ἤκει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς δι' ἀμφοῖν. τρὶς μὲν εἰπὼν τὰ τοῦ ἕλκειν, τρὶς δὲ τὰ τοῦ ἐρύειν. ἀπεριέργως δὲ καλλωπίζει κατὰ τὸ παρατυχὸν ὁ βασιλεὺς τὴν φράσιν παρίσοις, τῷ, ἕλκωμεν ἐρύσσομεν ὁρμίσσομεν. ἄλλως γάρ, οὐκ ἐχρῆν πρὸς κάλλος ἄρτι λαλεῖν. Τὸ δὲ ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ὑψοῦ ἐν νοτίῳ φησίν, ἐρρέθη διὰ τὸ ὑπερυψοῦσθαι τὸ παραιγιάλιον ὕδωρ τῆς ὑποκειμένης ψάμμου ἢ γῆς. ὅθεν καὶ ἀναγωγὴ ὁ ἀνάπλους. καὶ ἀνάγεσθαι μέν, τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλέειν. κατάγεσθαι δέ, τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως, τριχῆ λεγομένου τοῦ ὕψι καὶ ὑψοῦ ἐπὶ νηῶν τοιούτων. ἑνὸς μέν, τοῦ, ὑψοῦ ἐν νοτίῳ ἡνίκα δηλαδὴ ἔποχος ἡ ναῦς ὕδατι γένηται. ἑτέρου δέ, τοῦ, ὑψοῦ ἐν χέρσῳ κατὰ τὰς ἐνταῦθα εἱλκυσμένας πρὸς τῷ τείχει. καὶ τρίτου τοῦ, ὑψοῦ ἐν ψαμμάθοις, ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ κεῖται, τοιοῦτόν τι ἐνταῦθα τὸ ὕψι ἐπ' εὐνάων, ὡς διὰ τὸ πρόκροσσον, τῶν μὲν ἄλλων νηῶν, ἐνδοτέρω μελλουσῶν εἱλκύσθαι. τοῦ δὲ τελευταίου στίχου ὁρμαθησομένου ἐν ψαμάθοις ἐπ' εὐνάων, ἃς εἰκὸς μὴ μόνον ἀγκύρας νοεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἕρματα. εὐναὶ δέ, αἱ ἄγκυραι ὡς τὴν νῆα κατευνάζουσαι μετεωριζομένην ἀφ' ὕδατος. Ὁρμίζειν δέ, τὸ ἐπὶ ὅρμου ἱστᾶν. οὗ διαφορὰ πρὸς τὸ ὁρμεῖν, ὡς τοῦ πλουτίζειν καὶ σωφρονίζειν πρὸς τὸ πλουτεῖν καὶ σωφρονεῖν. ὁρμεῖ μὲν γὰρ ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος νῆα. ὅλον δὲ τό, ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, προκρόσσας ἐς πόντον ὁρμαθῆναι τὰς ναῦς δηλοῖ. ὁποῖόν τι Ἡρόδοτος ἔφη ὡς προδεδήλωται. Τὸ δὲ νὺξ ἀβρότη, ἐντελῶς ἐρρέθη. ὅτε γὰρ ἀβρότη μόνον ῥηθείη, λείπει τὸ νύξ. ἔστι δὲ ἀβρότη, κατὰ μὲν τὸν κοινόν, ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πρόεισιν. ὅθεν καὶ ἄβροτός φασιν ἐρημία παρὰ Αἰσχύλῳ. ἢ ὁπηνίκα βρότος ἤγουν κατὰ πόλεμον μολυσμός, οὐ γίνεται. ὡς λυομένων τότε τῶν παρατάξεων διὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι νυκτὶ πείθεσθαι. ὅθεν καὶ ὁ δόρπος σύγκειται, ὡς τότε δηλαδὴ παυομένου τοῦ δουρὸς ἤτοι τοῦ πολέμου. καὶ ἄλλως δέ, ἀβρότη μεταληπτικῶς, ὥς που καὶ προερρέθη σαφέστερον, ἡ ἄφως κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐν ᾗ φῶς οὐκ ἔστι. τὸ φῶς γάρ φασιν, ὁμόφωνόν ἐστι τῷ φὼς ἀρσενικῷ ὀνόματι, ὅπερ ἐστὶ βροτός. ὅθεν κατὰ μετάληψιν, ἀβρότη ἡ ἄφως, τουτέστιν ἀφώτιστος. Καὶ ὅρα παλαιὰν τόλμαν ἐτυμολογίας ταύτης ἀχρειούσης τὰ σπουδαῖα. διθυραμβώδης γάρ ἐστι καὶ ὁμοία ἐκείνοις, ἐν οἷς οὐδεὶς μὲν λέγεται ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς Οὖτις ἐν Ὀδυσσείᾳ κληθείς. ἡ ποιμενικὴ δὲ σύριγξ, ἕλκος, διὰ τὴν ὁμώνυμον ἐν ποσὶ σύριγγα, ἥτις ἐστὶν εἶδος ἑλκώσεως. καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Τὸ δέ, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο ἐπεμβληθέν, ἔχεται λόγου διὰ τὸ ῥηθέν που ὑφ' Ἕκτορος, ὃς ἤθελε μὴ ἀσπουδεὶ νύκτωρ φυγῇ χρήσασθαι τοὺς Ἀχαιούς. Τὸ δέ, οὐ γάρ τις νέμεσις, ἤρτηται κατὰ σχῆμα, τοῦ, οὐ νέμεσις τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ τοὺς δεῖνα πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. εἰ δὲ καὶ ὁμοίως ἄμφω ἐσχημάτισται, ὅμως ἐκεῖνο τὸ ἐν τῇ γ

ῥαψῳδίᾳ κείμενον, πολὺ τὸ σεμνὸν ἔχει διὰ τὴν ἐπαγομένην ἀνεμέσητον ἐπὶ τῇ Ἑλένῃ ἔννοιαν· τοῦ γὰρ καλλίστης Ἑλένης παρούσης ἐν τῷ Τρωϊκῷ τείχει, καὶ νικώσης πρὸς ἀλήθειαν τούς τε δημογέροντας, καὶ τὸν βασιλέα Πρίαμον ἐχθρόν φασιν ὄντα, οὐδέν τι ἀπᾶδον ἐλαλήθη, ἀλλὰ πάντα τοιαῦτα, οἷα θαυμάζεσθαι διὰ τὴν σεμνότητα. οὐ μὴν ὁποῖα Ἑρμῆς ἔπαιξεν ἐν Ὀδυσσείᾳ, αἱρούμενος ἀπείροσι σφιγχθῆναι στεῤῥοῖς δεσμοῖς, εἰ μόνον εὕδοι παρὰ τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖνο τὸ, οὐ νέμεσις, ὑψηλότερον τοῦ ἐνταῦθα. Τὸ δὲ φεύγειν προφύγῃ κακὸν, δι' ἐνάργειαν διπλοῦται. ἵνα δηλώσῃ ὅτι τὸ ῥηθὲν, οὐκ ἔστιν ἁπλῶς φυγεῖν, ἀλλὰ προφυγεῖν κακὸν, ἤτοι φυγεῖν αὐτὸ πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν. Τὸ δὲ ἀλώη, ἐκ τοῦ ἀλοίη γέγονε κατὰ ἔκτασιν. ὁμοίως τῷ, γνοίη, γνώη. δοίη, δώη. καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν, ἔχει τι νῦν πλεῖον τοῦ συνήθους γλυκὺ καὶ ἀστεῖον ἐν τῷ, φύγεν. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὡς ἡμεῖς μὲν, οὐκ ἄλλως ὡς σὺ βούλει φύγοιμεν. σοῦ δὲ, ἐξέφυγε λόγος οὐ χρηστὸς, ὃν ἐχρῆν ἔνδον κατείργεσθαι ἀπρόϊτον. ἕρκος δὲ ὀδόντων εἰπεῖν τὰ χείλη, ἀσφαλῶς ἔχει, ἐπεὶ καὶ πύλαι στόματος λέγονται. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἴ τις ἐξ Ὁμήρου ὁρμηθεὶς δραπέτην εἴπῃ λόγον τὸν ἀσκέπτως ἐκθορόντα τοῦ στόματος, εὐστοχήσοι ἂν, καὶ ὅτι κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, καὶ πλεκτά τινα ἐκ τειχῶν, ἕρκη παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐλέγοντο. καὶ ὅτι ἑρκάνη κατ' αὐτὸν, ὁ φραγμός, ἀπὸ τοῦ ἕρκους ἴσως. πρὸς διαστολὴν δὲ πάντως ἐῤῥέθη τὸ ἕρκος ὀδόντων, ἐπεὶ καὶ κήπου ἐστὶν ἕρκος εἰπεῖν, καὶ οἴκου, καὶ ἑτέρων. εἴγε καὶ ἀγκίστρου ἕρκος παρὰ Ὀππιανῷ, τὸ ἄνω αὐτοῦ χάλκωμα μεθ' ὃ ἡ ὁρμιά. ἕρκος δὲ ὀδόντων, ἢ περιφραστικῶς αὐτοὶ οἱ ὀδόντες μόνοι. ἢ τὰ χείλη. ἃ δὴ καθὰ τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως ὃ καὶ ἐπίτειχος λέγεται, οὕτω καὶ αὐτὰ ἕρκος ἐπὶ ἕρκει ὀδόντων εἰσὶ, στεγανοῦντα τὸν εἴργοντα ἔσω τὴν γλῶσσαν φραγμόν. Τὸ δὲ αἴθε, μεταπεποίηται ἐκ τοῦ εἴθε τροπῇ τοῦ ε εἰς α. Δωριεῖς γὰρ ὥς φασιν οἱ τεχνικοὶ, τρέπειν εἰώθασιν οὕτως. τὸ τρέχω, τράχω λέγοντες. καὶ τὴν ἄρτεμιν, ἄρταμιν. καὶ τὸ κύπειρον, κύπαιρον. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ σημαίνειν, γενικῇ συνέταξεν, εἰπών. στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν. τὸ μέντοι ἀνάσσειν, κἀνταῦθα δὶς μετὰ δοτικῆς ἔφη. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν, οἷς θεὸς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἀργαλέους πολέμους, ἐπὶ πολεμιστῶν λέγοιτο ἂν ἀνδρῶν. τὸ δὲ σίγα μήτις ἄλλος καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἄρτια βάζειν, ἁρμόζει πρὸς τὸν λαλοῦντά τι, ἐφ' ᾧ δέον ἐστὶν αἰσχύνεσθαι. ὥσπερ καὶ τὸ, νῦν δέ σε ὠνοσάμην καὶ ἑξῆς. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γήρως. ὁμοίως τῷ, εἰς τέλος, ἀντὶ τοῦ ἕως τέλους. Τολυπεύειν δὲ, τὸ ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι, παρὰ τὴν τολύπην, ἥτις ἐστὶ κατειργασμένον ἔριον. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, πόλεμον τολύπευσε. τὸ δὲ φθιόμεσθα, φανερῶς ἐνταῦθα διὰ διχρόνου ἔχει τὴν ἄρχουσαν. εἰ καί τινες τὸ φθίσθαι καὶ τὸ φθισήνορα καὶ τὰ τοιαῦτα, διαφορεῖν ἤθελον, ὡς τοῦ φθίω, ποτὲ μὲν ἐν διχρόνῳ μόνῳ, ποτὲ δὲ ἐν διφθόγγῳ γραφομένου. τὸ δὲ ἧς εἵνεκα ὀϊζύομεν πολλὰ κακὰ, ὅμοιόν ἐστι τῷ, τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. καὶ τῷ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ. τὸ γὰρ οὗ εἵνεκα, τέλος πάντως ἐστὶν, ὁποῖόν τι καὶ ἡ τοῦ Ἰλίου ἅλωσις, ἧς εἵνεκα ὀϊζύουσιν Ἕλληνες. τὸ δὲ κακὰ πολλὰ, κἂν ἐλλείπῃ, οὐ βλάπτει τὴν ἔννοιαν ὡς δηλοῖ τὸ, περὶ κεῖνον ὀΐζυε, ἤτοι κακοπάθει. τοῦ δὲ σιγᾶν, προηγεῖται ἡ τοῦ σίζειν ὀνοματοποιΐα ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ κειμένη. ἧς μέσος παρακείμενος, σέσιγα. ὅθεν τὸ σιγᾶν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. τὸ δὲ διὰ στόμα ἤτοι κατὰ στόμα ἢ ἀντιπτωτικῶς διὰ στόματος ἄγοιτο, δηλοῖ μὲν τὸ προάγοιτο καὶ προφέροι, ὅθεν καὶ ὁ προφορικὸς λόγος. ὡς ἐπὶ ἐμψύχου δὲ τοῦ μύθου κείμενον ἔχει τὸ ἄγειν, ὅτι καὶ ζῶσα φωνὴ ὁ προφορικὸς λόγος πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν γράμμασιν. ἀττικὸν δὲ τὸ ἄγοιτο, ἀντὶ τοῦ ἄγοι. οὕτω καὶ παρὰ τῇ συνηθείᾳ, γυναῖκά τις ἄγεται. τὸ δὲ ἐπίσταται ἄρτια βάζειν, πείθει καὶ αὐτὸ τούς τινας παλαιῶν, ἐπιστήμας εἰπεῖν τὰς ἀρετὰς, καὶ ἐπιστήμην τὴν πολιτικήν. δηλοῖ δὲ φανερῶς καὶ τὸ τῆς ῥητορικῆς τέλος, ἧς ἔργον εἰδέναι ἄρτια βάζειν. ὅπερ ὁ μὴ κατορθῶν, ὄνος ὃς πάγχυ φρένας ἐστίν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ ἐπίσταται, τὸ δεύτερον, ἐπίστασαι κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς καὶ τοῦ δύναται τὸ δύνασαι, ἀττικῶς. δι' οὗ, δύνασαι δὲ πάντοσ' ἀκούειν. καὶ τοῦ περίσταται τὸ παρίστασαι. δι' οὗ, ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι. Ἴωνες δέ φασιν, ἐπίστεαι λέγουσι, καὶ δύνεαι καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ, ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, πρὸς ἀσφάλειαν ἐγράφη. οὐ γὰρ πᾶς ἄρτια βάζων, καὶ ἰδίαις φρεσὶ ταῦτα βάζει. ἔστι γὰρ καὶ ἑτέρωθεν καθ' ὑποβολὴν λαβόντα, εἰπεῖν. τὸ δὲ, πολέμοιο καὶ αὐτοῦ, Ὁμήρῳ συνήθης φράσις ἐστίν. Ἔνθα ὅρα ὡς ἐξενίκησε συνήθως ἡ τοῦ ἀρσενικοῦ σύνταξις ἐν τῷ. πολέμοιο συνεστῶτος καὶ αὐτοῦ. τὸ γοῦν συνεστῶτος τῷ πολέμῳ κολληθὲν, ἀφίησι τὴν αὐτὴν συνυπακούειν καὶ ζητεῖν ἐξ ἀναλόγου τοῦ ἑαυτοῦ. τὸ δὲ ἐπικρατέουσί περ, διασαφητικόν ἐστι τοῦ μᾶλλον ἂν εὐκταῖα γενέσθαι τοῖς Τρωσὶν, οἳ χαίρουσι μὲν καὶ ἄλλως ὡς κρατοῦντες. εἰ δὲ καὶ φεύγοντας οὕτω τοὺς Ἀχαιοὺς ἴδωσιν, ὑπερχαρήσονται. ἀγαθὴ δὲ λέξις νικηταῖς, τὸ ἐπικρατεῖν. τὸ δὲ ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ, ἀντὶ τοῦ κάτω βαρύνῃ. ἔχει δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ ἀσφαλὲς ἡ λέξις, ἐκ τῶν ἀλλαχοῦ κειμένων ταλάντων τοῦ Διός. τὸ δὲ ἀποπτανέοισιν, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὀπταίνω, ἀντὶ τοῦ ἀποβλέψουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πτῶ πταίνω, τὸ φοβοῦμαι. ἵνα δηλοῖ τὸ πτήξουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω πτῶ πταίνω, τουτέστιν δι' οὗ πετασθήσονται φεύγοντες. καὶ ἔστιν ἑρμηνευτικὸν αὐτοῦ, πρῶτον μὲν ἀποφατικῶς τὸ, οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσουσι πόλεμον, ἤγουν οὐκ ἀνέξονται μάχεσθαι. εἶτα καταφατικῶς, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. ποιητικῶς δὲ ἡ λέξις ᾠκείωται οὐ μὴν λόγῳ πεζῷ. τὸ δὲ, σὴ βουλὴ δηλήσεται, ἀποτείνοι ἂν, εὐγενῆ νοῦν τοιοῦτον. ὡς δηλητήριον μὲν ὥσπερ ἡ βουλὴ αὕτη τοῦ βασιλέως, ἀλεξιφάρμακον δὲ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀντίῤῥησις τοῦ Ὀδυσσέως.

Οὐκ ὁ βασιλεὺς εἰδὼς, ὡς ἐν κινδύνῳ ἐκ παντὸς ἀνθρώπου δεκτέον παραίνεσιν, ἐπιεικῶς φέρει λοιδορηθεὶς ὑπὸ Ὀδυσσέως ἐν καιρῷ, ἐπὶ πάνυ συμφέροντι. καὶ φησίν. ὦ Ὀδυσσεῦ. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ. ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα νῆας ἅλαδε ἑλκέμεν ἀχαιούς. νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, ἢ νέος ἠὲ παλαιός. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. καὶ ὅρα ὡς παρεσημειώσατο διὰ τοῦ βασιλέως ὁ ποιητὴς, ὅτι καταφορικὴ μάλα ὡς πρὸς βασιλέα ἡ τοῦ Ὀδυσσέως δημηγορία ἐστί. καὶ ὅτι διὰ τοῦτο

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ. ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλα δ' ἑλκέμεν υἷας ἀχαιῶν.
Νῦν δ' εἴη. ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
Ἢ νέος, ἠὲ παλαιός. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.

οὐδὲ σεμνολογεῖ τὸν Ὀδυσσέα συνήθως. πολύμητιν εἰπὼν, ἢ πολύαινον, ἢ πολυμήχανον, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον. ἀλλ' ἠρκέσθη μόνον εἰπὼν ὦ Ὀδυσσεῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, μάλα πώς με, οὐκ ἂν εὐλόγως περισπάσοι τις τὸν πως πρὸς παραπληρωματικὸν σύνδεσμον. ἀλλ' ἐξ ὀξείας κοιμηθείσης εἰς βαρεῖαν, ἐξέγερσις εἰς ὀξεῖαν αὖθις γενήσεταί που ἐγκλιτικῶς. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ πώποτε γίνεται, καὶ εἰς τὸ πώμαλα.

Τὸ δὲ καθικέσθαι ὅ ἐστιν ἅψασθαι, οὗτος μὲν αἰτιατικῇ συνέταξεν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔνθα φησίν. ἐπεί με καθίκετο πένθος, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, γενικῇ συντάσσουσι. Τὸ δὲ ἐνιπῇ, δηλοῖ ὡς ἔστι καὶ ἄλλως καθικέσθαι, ῥάβδῳ τυχὸν, ἢ τοιῷ δέ τινι. Τὸ δὲ ἀργαλέῃ, ἐπίτασιν δηλοῖ τῆς ἐνιπῆς. ἦν γὰρ ἀγαπητὸν ἡ ἐνιπὴ, μὴ καὶ τὸ ἀργαλέον ἔχουσα. Τὸ δὲ, τῆσδέ γ' ἀμείνονα, οὐ πρὸς ἀνάγκην οὐδὲ αὐτὸ τόν γέ σύνδεσμον ἔχει, ἀλλ' ἢ πρὸς βύσιν χασμῳδίας. ἢ διὰ τραχυφωνίαν φίλην τῇ ποιήσει. ὡς δὲ καὶ οὐκ ἀεὶ παραπλήρωσιν ἔχει ὁ γέ σύνδεσμος, ἀλλὰ καί τινας ἐμφάσεις ἰδίων ἐννοιῶν, ἴσασιν οἱ τεχνικοί. οὕτω πως κεῖται κατωτέρω τὸ, οὐ γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα, οὐ κατὰ ἀργίαν συνδέσμου, ἀλλ' εἰς ἔμφασιν τοῦ, εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τὸ γοῦν γένος, ἀγαθὸν εἶναι τὸν λαλοῦντα καὶ ἄλκιμον. ὃ δὴ βούλεται ὁ αὐτὸς σύνδεσμος καὶ ἐν τῷ, τῆσδέ γ' ἀμείνονα βουλήν. ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ, κἂν γοῦν ταύτης. οἶδε γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἰ καί τἆλλα εὖ δημηγορεῖ, καὶ πρὸς ἐκεῖνα οὐκ ἔχει τις ἀντιλέγειν, ἀλλ' ἡ παροῦσα μῆτις, εὐκατάσειστός ἐστι. καί πως καθικνεῖται καὶ αὐτὸς τῶν ἀκροατῶν, οἱονεὶ λέγων, ὡς εἰ καὶ μὴ ἐν τοῖς κατὰ σπουδὴν λόγοις μου, ἀλλὰ νῦν γοῦν ὅτε πρὸς μόνην ἀπόπειραν οὐκ εὐγενῶς ἐλάλησα, ὁ βουλόμενος ἀνδρισάσθω κατ' ἐμοῦ, εἴτε νέος εἴτε παλαιός. ἔχει γὰρ ἀφορμὰς ἀντιλογιῶν, ἐπείπερ οὐδὲ βούλομαι τοῖς ἀγαθὰ δημηγοροῦσιν ἀντικαθίστασθαι καὶ λέγειν κατὰ τὸν ἄφρονα πάειν, ὡς ἔστι καὶ ἄλλον ἀμείνονα τοῦδε μῦθον εἰπεῖν καὶ τὰ ἑξῆς, ὧν ἐκεῖνος ἐλήρησε. Τὸ δὲ, ἢ νέος ἠὲ παλαιὸς, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐν ἀθήναις ἔθει. ἔνθα κατ' ἀνάγκην ποτὲ διὰ ζήτησιν τοῦ συμφέροντος, ἐξελαλεῖτο ἐπ' ἀγορᾶς τὸ, ὁ βουλόμενος δημηγορείτω. Τὸ δὲ, ἐμοὶ δὲ ἀσμένῳ εἴη, περιφραστικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ χαίρω καὶ ἀσμένως ἔχω. ἐξ Ὁμήρου μὲν ἀρξάμενον ἐλλειπτικῶς σχηματισθῆναι, διαβὰν δὲ καὶ εἰς τοὺς ὕστερον. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη. καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ χαίροντί ἐστι τόδε τι. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μὲν βασιλεὺς οὕτως ἐξαθετηθεὶς ἐφ' οἷς εἶπεν, ἐπιεικεύεται. ἕκτωρ δὲ εἴπερ ἦν, ἐποίησεν ἂν δεινά. ὅς που τυραννικώτερον ἔφη. ὧδ' ἔστω τρῶες. κελεύων ἐκεῖνος οὐ μὴν ἐπιεικευόμενος.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομαι αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτερός εἰμι μεθ' ὑμῖν.
Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι,
Τυδέος, ὃν θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤκεον δ' ἐν πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ καλυδῶνι,
Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
Ἀλλ' ὁ μὲν, αὐτόθι μεῖνε. πατὴρ δ' ἐμὸς, ἄργει νάσθη,
Πλαγχθείς. ὡς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.

Ὅτι Διομήδης οὐ προπεπυσμένος ἀλλ' ἐκ τοῦ βασιλέως λαβὼν ἐνδόσιμον ἐν τῷ, ἢ νέος ἢ παλαιὸς, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ὀψὲ μετέειπεν, ἀλλ' ἐνταῦθα προαρπάζει τὴν συμβουλήν. καί πως θερμείαν ἀνταπόδοσιν ἐνταῦθα καιριώτατα ποιεῖται τῷ Νέστορι. μεμψαμένου γάρ που τὸν Διομήδην τοῦ Νέστορος ὡς εὖ μὲν εἰπόντα, οὐ τέλος δὲ τῷ μύθῳ ἐπιθέντα, νῦν ὁ Διομήδης λόγοις μὲν οὐκ ἐλέγχει, πραγματικῶς δὲ ἀποδεικνύει τὸ Νέστορα τοῖς αὐτοῖς ἁλόντα. Νέστωρ μὲν γὰρ

γὰρ εἰπὼν πρὸ ὀλίγων, φραζώμεθα εἴ τι νόος ῥέξει, οὐ προστίθησι τί ἄλλο ῥέξῃ. αὐτός μέντοι, ἀναπληροῖ ἐνταῦθα τὸ ἐλλεῖπον. Τὸ δ' αὐτὸ διαβαίνει καὶ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα εἰ καὶ μὴ καθ' ὅμοιον λόγον, καὶ γὰρ οὐδ' αὐτὸς ἔφθη ἀμείνονα μῆτιν ἐνισπεῖν ὡς οἷα τοῦ Διομήδους προαρπάσαντος τὸ λαλῆσαι. διὸ καὶ ἔοικε δευτερολογικῶς διατεθεῖσθαι ἡ τοῦ Διομήδους δημηγορία. Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ προλογίσας, ἠγωνίσατο κατὰ τῆς βασιλικῆς λαλιᾶς. καὶ ἀνατρέψας ἀπήλεγξε μόνον τὸ χρῆναι φυγεῖν. Διομήδης δὲ δεύτερος ἐλθὼν, ἐκτίθεται ὡς οἷον ἐν δευτερολογίᾳ τὸ ποιητέον, εἰπών. δεῦτε ἴομεν πόλεμόνδε καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν τέλος αὐτὸς ἐπιτίθησι τῷ τοῦ Νέστορος λόγῳ. τοῦ δέ γε βασιλέως, ἄκρως ἐναντιοῦται. εἴπερ ὁ μὲν, φυγεῖν συνεβούλευσεν ἅπαντας, Διομήδης δὲ, καὶ αὐτοὺς τραυματίας ἄγει πρὸς πόλεμον. ἐν οἷς πάλιν ὅρα ὡς ἔστιν οὗ, καὶ μεγάλοι κατὰ τὴν Σοφόκλειον ὀρθοῖντο ἂν ὑπὸ σμικροτέρων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, μικρὸν ὕστερον. πρὸ δὲ αὐτῶν καὶ τὴν τοῦ νοεῖν ὀξύτητα

Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν. ναῖε δὲ δῶμα
Ἀφνειὸν βιότοιο. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι. πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς.
Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε. κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἐγχείῃ. τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν ὡς ἐτεόν περ.
Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κεν ἐῢ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ,
Ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν, ἐχώμεθα δηϊοτῆτος
Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται.
Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ
Θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Βὰν δ' ἴμεν. ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς.
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρα Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀτρεΐδη. νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
Δερκομένου, ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
Ἀλλ' ὁ μὲν, ὣς ἀπόλοιτο. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.
Σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν,
Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον. σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

προδεικνὺς ὁ Διομήδης, καὶ προμαλάσσων τῇ προκατασκευῇ τὴν πρὸς τοιαῦτα πρόσωπα ἀντικατάστασιν, φησίν. ἐγγὺς ἀνὴρ, ὁ ζητούμενος δηλαδὴ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν αἴ κ' ἐθέλητε πείθεσθαι, καὶ μή τι κότῳ ἢ χόλῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτερός εἰμι μεθ' ἡμῖν, ἤγουν ἐν ὑμῖν, οὐ μὴν ἁπλῶς νέος. καὶ οὕτω τὴν νέμεσιν παραιτησάμενος, εἶτα δείκνυσι τὴν εὐγένειαν. συνιστῶν ἑαυτόν. ὡς δέον ὄντ' ἔνδοξον εἶναι τὸν βουλευτὴν, καὶ φησί. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι Τυδέος. ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε. καὶ ἐφεξῆς ἱστορεῖ τὰ κατὰ τὸν πατέρα, εἰπών. Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι, τοὺς προϊστορηθέντας. τίνες δέ οἱ ῥηθέντες τρεῖς; Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας. τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς, πατρὸς ἐμεῖο πατήρ. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. οἳ καὶ αὐτοὶ, ἀμύμονες ἐρρέθησαν. ἀλλ' ὁ μὲν, αὐτόθι μεῖνε, τουτέστιν ὁ Οἰνεύς. πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, πλαγχθείς. ὣς γάρ που θεὸς ἤθελεν. Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, μίαν δηλαδὴ τὴν Δηϊπύλην. ναῖε δὲ δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι. πολλοὶ δὲ φυτῶν ἦσαν ὄρχατοι ἀμφίς. πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε. κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς ὅ ἐστι κατὰ πάντας τοὺς τότε, ἐγχείῃ. τὰ δὲ, ἤγουν ταῦτα μέλλετ' ἀκουέμεν ὡς ἐτεόν περ. καὶ οὕτω συστήσας ἑαυτὸν καὶ τὸν λόγον συμπεράνας εἰς τὸ, τῷ, ἤγουν διὸ, οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες, μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κεν εὖ εἴπω, ἐπιφέρει τὸ πρακτέον. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ. ἔνθα δ' ἔπειτα, αὐτοὶ μὲν, ἐχώμεθα δηϊοτῆτος ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται. ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν ἤγουν ἐμβάλωμεν τῷ πολέμῳ, οἳ τὸ πάρος περ θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀφεστᾶσιν, οὐδὲ μάχονται. καὶ οὕτω μὲν ὁ Διομήδης ἔφατο, οἱ δ' ἄρα τοῦ, μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο. Καὶ σημείωσαι ὅπως τε εὐμεθόδως καὶ νῦν ἀνέπαυσε τὸν ἀκροατὴν ὁ ποιητὴς παρενθέσει ἐπεισοδίου ἱστορικοῦ. καὶ ὅτι πολλὰ ἔχων εἰπεῖν ἀγαθὰ ἴδια ὁ Διομήδης, αὐτὰ μὲν ἀφίησιν ὡς φανερά. παρὰ πόδας γὰρ τὰ τῆς ἀνδρίας δέδεικται. ἀνέρχεται δὲ εἰς τὰ τοῦ πατρός. καὶ

καινὸν

καινὸν οὐδὲν εἰ τὰ ἑαυτοῦ σιγᾷ ὡς ἔκδηλα ἵνα μὴ ταυτολογῇ, ὅς γε καὶ τὰ τοῦ πατρὸς ἐπιτέμνει. λέγων ὅτι ταῦτα μέλλετε καὶ αὐτοὶ ἀκούειν. ὡς οὖν ταῦτά φησι σιωπῶ διὰ τὸ προακούεσθαι ὑφ' ὑμῶν, οὕτω καὶ τὰ ἐμὰ οὐ λαλῶ διὰ τὸ εὖ γινώσκεσθαι ὑφ' ὑμῶν, ἀρκούμενος μόνῃ τῇ τῆς εὐγενείας ἀποδείξει καὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀλκῆς. ἃ ἐνέφηνεν ἐν τῷ, οὐ γένος κακὸς οὐδὲ ἄναλκις εἶναι. δῆλον δὲ ὡς ὁμηρικῆς δεινότητος καὶ τὸ σιγῆσαι μὲν τὰ τοῦ Διομήδους ἵνα μὴ ἀδολεσχῇ τὰ αὐτὰ πολλάκις λαλῶν, τὰ δὲ τοῦ Οἰνέως συντεμεῖν, ἵνα μὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς μακρολογῇ ἔξω καιροῦ. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ μέν, πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, ἐρεῖ ἄν τις ἐπ' εὐγενείᾳ οἰκείᾳ μεγαληγορῶν. Τὸ δέ, ἀφνειὸς βιότοιο, καὶ τὰ ἑξῆς ἕως τοῦ, πρόβατα ἔσκον, ἔκφρασίς ἐστι πλούτου ἀρχαϊκοῦ, ὃς ἐν ἀρούραις ἦν καὶ φυτοῖς καὶ προβάτοις. εἰπεῖν δὲ πλατυκώτερον, θρέμμασιν. Ἡ δὲ κατὰ τὸν Τυδέα ἱστορία, τοιαύτη τίς ἐστιν. Οἰνέως καὶ Περιβοίας, ὁ Τυδεύς. οὗτος Λυκωπέα καὶ Ἀλκάθουν ἀνεψιοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ πατρὶ Οἰνεῖ, ἀπέκτεινεν ἐν ἀγρῷ. καὶ σὺν αὐτοῖς, ἄκων τὸν πατράδελφον Μέλανα. φεύγων δὲ τὸν φόνον, ἧκεν εἰς Ἄργος. καὶ καθαίρεται ὑπὸ Ἀδράστου. καὶ γίνεται γαμβρὸς ἐκείνῳ, ἐπὶ τῇ ῥηθείσῃ γυναικί. Καὶ ὅρα ὅτι καὶ ταῦθα μερίσας ὡς αὐτῷ συνήθης ὁ ποιητὴς ὃ ἤθελε τῆς κατὰ τὸν Τυδέα ἱστορίας, ἐπέτεμεν. Τὸ δὲ ἐγγύς, οὐ μόνον τοπικὴν σημασίαν ἔχει, ἀλλὰ καὶ χρονικὴν ἐμφαίνει. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, οὐδηθά. ἵνα λέγῃ ὅτι αὐτίκα νῦν εὕρηται ὁ λαλήσων ἀνήρ, καὶ οὐ δηθὰ ζητηθήσεται. Τὸ δὲ ματεύσομεν, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ σ. μαστεύειν γάρ ἐστι τὸ ζητεῖν. εἰ μή τις ἐρεῖ τοῦτο μᾶλλον εἶναι πρωτότυπον, ἐξ αὐτοῦ δὲ κατὰ πλεονασμὸν γενέσθαι τὸ μαστεύειν, ὡς ἀπὸ τοῦ μῶ μάσω. ἐξ οὗ καὶ τὸ αὐτόματος δέ οἱ ἦλθεν. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει καὶ ἔστι ματεύειν, ὅρα ὡς πάνυ ἑτεροιοῦται τὸ ματεύειν τοῦ ἐν ἄλλοις εἰρημένου ματᾶν. Τὸ δέ, αἴκ' ἐθέλητε πείθεσθαι καὶ τὰ ἑξῆς, προθεραπεία τῶν ῥηθησομένων εἰσὶ καὶ παραιτητικὰ νεμέσεως. ἢ μᾶλλον, φθόνου. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, χόλῳ ἀγάσησθε ἕκαστος. ἀγῶ γάρ, οὐ μόνον τὸ σέβομαι ἀφ' οὗ ἀγάσματα τὰ σεβάσματα, καὶ εἶδος ἀγητοί, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ καὶ μέμφομαι. οὗ παράγωγον τὸ ἀγαίω. τὸ δὲ ἀγάσησθε ἕκαστος, ἀττικόν ἐστι. κοινὸν μέν τι, τὸ, ἀγάσηται ἕκαστος. αἴτιον δὲ τῆς πληθυντικῆς συντάξεως, ὁ μερισμὸς τοῦ ἕκαστος, ἤγουν τὸ, αὐτός, καὶ ἕτερος, καὶ οὗτος, καὶ ἐκεῖνος, καὶ ἄλλος, καὶ ἰδοὺ πάντες. ὥστε ταυτόν, ἕκαστος εἰπεῖν καὶ πάντες. διὸ δύναται καὶ μετὰ πληθυντικῶν συντάσσεσθαι, καθὰ καὶ τὰ συλληπτικά. οἷον τὸ, λαός, χορός, πλῆθος, καὶ τὰ ὅμοια. Χυτὴ δὲ καὶ νῦν γαῖα, ἡ ἐπιχεομένη νεκροῖς. οὐ γὰρ βῶλοι αὐτοῖς ἐπιτίθενται ἀλλὰ χοῦς, ὅς ἐστι γῆ χυτή. ἣν οὐδὲ συνέχειν ἂν ὁ γαιήοχος λέγοιτο οἷα παντελῶς ἐστερημένην ὑγροῦ. τὸ δὲ πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, περιπέφρασται διὰ σαφήνειαν, καὶ δηλοῖ τὸν πατρὸς πάππον, ὃς καὶ γεροντίας ἐλέγετο λακωνικῶς. οὗπερ ὁ ἐπάνω τῷ χρόνῳ, ἐπίπαππος οὐχὶ πρόπαππος λέγεται, ὥς φησί τις ἀποσημειωσάμενος ὀνόματα συγγενικά. ὃς λέγει καὶ ὅτι τήθη μὲν ἡ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μήτηρ. ἐπιτήθη δέ, ἡ ὑπὲρ αὐτήν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ πάππου. καὶ ὅτι ἀνεψιοὶ καὶ αὐτανέψιοι, οἱ αὐτοί, δηλοῦντες τοὺς ἐξαδέλφους. καὶ ὅτι θεῖος, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφός, ὁ καὶ νεῖνος. καὶ ὅτι ὁ πάτρως καὶ ὁ μήτρως, ἰωνικὰ μᾶλλον. οἵπερ εἰσὶ θεῖοι ἐκ πατρὸς καὶ μητρός. καὶ ὅτι κηδεσταὶ μέν, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. συγκηδεσταὶ δέ, οἱ ἀδελφάς φησι γεγαμηκότες. καὶ ὅτι τηθαλλαδοῦς, ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι παρὰ τὴν τήθην ἀττικῶς τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν. ἣν ὡς δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὀκνοῦσιν οἱ ἀττικοὶ μάμμην καλεῖν. ὡς τῶν πολλῶν, οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων. λέγει δὲ ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥηθέντα συγγενικὰ ἐκγραψάμενος, καὶ ὅτι ἀπφύς, παρά γε τοῖς ἀττικοῖς βάρβαρόν ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πατήρ ὡς δηλοῖ Θεόκριτος, ἀφ' οὗ ἔφυτις δηλαδή. καὶ ὤφειλε μὲν εἶναι ἀφφὺς τροπῇ τοῦ ψιλοῦ π' τῆς προθέσεως εἰς τὸ ἐπαγόμενον φ'. ἐτράπη δὲ εἰς τὸ ἀντίστοιχον τοῦ φ' ἤγουν εἰς ἑαυτό. οἷ δή τι γίνεται καὶ ἐν τῷ, κὰπ φάλαρα, καὶ κάτθανε, καὶ τοῖς τοιούτοις. λέγει δὲ ἐκεῖνος, καὶ ἀπφὰν τὴν ἀδελφήν. καὶ ἄπφιον, ὑποκόρισμα ἐρωμένης. καὶ ἄλλα τινά, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις γέγραπται. ὅτι δὲ καὶ ἐξανέψιοι ἐλέγοντο οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοί, εὕρηται καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς. περὶ δέ γε τήθης καὶ μάμμης, καὶ οὕτω φασί τινες. τήθην οἱ Ἕλληνες, τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα. οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν δέ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. μαῖαν δὲ ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅτι δὲ ὁ πάτρως καὶ ὁ μήτρως, πατράδελφος καὶ μητράδελφος ἑρμηνεύονται, καὶ ὅτι πρὸ οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς μήτρωες εἴρηνται, πάτρωες δὲ οἱ κατὰ πατέρα πρόγονοι. καὶ ὡς ὁ τηθαλλαδοῦς, καὶ σκῶμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις τεθραμμένων, εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνήμερον τῆς τροφῆς. διὸ καὶ ὁ εἰπὼν ἐρωτηματικῶς τό, ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς; ὀνειδίζων κέχρηται τῇ λέξει, παίζων εἰς ἀνδραποδώδη τινά φησι, καὶ οἷον γραοτροφῆ. εἰ δέ τινές φησι πλανῶνται προσηγορίαν συγγενείας εἶναι κατὰ τὸ ἀνεψιαδοῦς, ἀλλ' ἔστιν ἄλλως, ὡς εἴ τις ἐμπληκτόν τινα, παίζων ἐμπληκταδοῦν ὀνοματοποιήσει. ἢ τὸν μωρόν, μωροδαλλοῦν. ἔτι δὲ καὶ ὅτι μαῖα, καὶ ἡ ἁπλῶς πρεσβυτέρα γυνὴ ἐλέγετο, ἡ δ' αὐτή, καὶ τήθη καὶ τηθία καὶ τηθίβιος. δηλοῦσι καὶ αὐτὰ οἱ παλαιοί, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρασεσημείωται. ὅπου καὶ ὁ διπλοῦς τόνος τοῦ τήθη. τινὲς γὰρ ὀξύνουσιν αὐτό. πλὴν κοινοτέρα ἡ παροξυτόνησις. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δέ, ἀρετῇ ἦν ἔξοχος, δοκεῖ πρὸς τὸ τρίτατος ἀφορᾶν, ἵνα εἴπῃ ὡς εἰ καὶ τρίτος ἦν ἐν ἀδελφοῖς ὁ Οἰνεύς, ἀλλ' ἀρετῇ ὅ ἐστιν ἀνδρίᾳ καθ' ἣν ἐγχείῃ

κέκασο ὁ αὐτὸς οἷα εἰκὸς, ἢ καὶ ἄλλως ἁπάσῃ ἀγαθῇ ἕξει, ὑπερέχε. Τὸ δὲ ἀργεῖ νάσθη, ὁ δὲ πλαγχθεὶς, ἀσήμως ἐσχημάτισαι. τὴν γὰρ τοῦ Τυδέως φυγὴν ἐκ τῆς πατρίδος διὰ φόνον, πλάνην καλεῖ καὶ μετοικίαν εἰς Ἄργος, σιωπῶν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς. οὐ γὰρ ἔχρην φοινικὰ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐγκαταμίξαι διηγήματα. τὰ πρὸς ἀρετὴν δὲ μόνον ἀρεῖ καὶ πλεῖστον εἰπεῖν. Τοῦ δὲ νάσθη, νάω τὸ θέμα. ἐξ οὗ καὶ ναέτης. καὶ νάσασθαι, τὸ οἰκῆσαι. ὡς γοῦν κλαίω κλάω, οὕτω καὶ ναίω νάω. Τὸ δὲ, ὡς γοῦν θεὸς ἤθελε, οὐ μόνον αἰτίας ἐπίκρυψιν, ἀλλά τι καὶ οἶκτον ἔχει. Τὸ δὲ βιότοιο, εἴρηται μὲν ἀντιπτωτικῶς ἀντὶ τοῦ, βιότῳ. δηλοῖ δὲ γενικῶς πάντα τὰ εἰς βίον χρήσιμα, οἷς οὐ πάνυ συμφωνητέος χρυσὸς, καὶ ἄργυρος. διὸ τὸν βίον σαφηνίζων, ἀρούρας πυροφόρους μετρεῖ καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δὲ, πολλοὶ φυτῶν ὄρχατοι, ὅπερ κήπους παραλαλεῖ. καὶ τὸ, πολλὰ πρόβατα, ἐπιμονὴν ποιεῖ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν λέξεων. αἷς ἰσοδυναμοῦν τὸ, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι. καὶ τὸ, ἔσαν δὲ οἱ ἦσαν καὶ ἔσαν, ἐπιμονῆς ὁ αὐτά. Ὄρχατοι δὲ, ἢ παρὰ τὸ ὀρύσσω οἷον ὀρύχατοι, ἢ παρὰ τὸ εἱρκτῇ ἠσφαλίσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἔρχω, ἵνα ᾖ ὄρχος, ἢ κατὰ τάξιν φυτεία. ὅθεν ὄρχατος προπαροξυτόνως, ὡς μέσος μέσατος. τὰ γὰρ ἀπὸ ὀνομάτων διὰ τοῦ τος παραγόμενα, προπαροξύνονται. τρίτος, τρίτατος. ἕβδομος, ἑβδόματος. μυχὸς, μύχατος. μέσατος, ὄρχατος. Πρόβατα δ' ἐνταῦθά φασί τινες, τὰ τετράποδα πάντα βοσκήματα, παρὰ τὸ πρὸ τῆς πρώτης, ἤγουν τῆς ἔμπροσθεν βάσεως ἑτέραν βάσιν ἔχειν. Συμβάλλεται δ' ἐνταῦθά τι καὶ τὸ, κειμήλιά τε, πρόβασίν τε. Τὸ δὲ, ὡς ἐτεόν περ. Σύστασις λόγου διαστελλομένου πρὸς τὰ ψευδῶς ἀκουόμενα. Τὸ δὲ, οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες, μῦθον ἀτιμήσαιτε ὅν κ' εὖ εἴπω, ἀρίστην ἔχει συγκρότησιν, καὶ πάνυ συνιστᾷ τὸν ῥήτορα. οὐ γὰρ ἀρκεῖ τὸν εἰς πειθὼ ἡ παραγαθία. ἔστι δὲ αἰδέσιμον, καὶ εἴ τις εἴη οὐκ ἄναλκις. εἰ δ' ἀμφοῖν τούτοιν προσείη ὁ τὸ εὖ εἰπεῖν, ὁ ταῦτ' ἔχων, εἰκότως ἀκούοιτο ἄν. Τὸ δὲ πεφασμένον, οὐχ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἰρημένον, ὅπερ γοῦν φασί γε, ἀλλὰ τὸ ἀποφαντικῶς καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς, ἀλλ' ἀξιωματικῶς ῥηθησόμενον, ὡς ἔστι περὶ τοῦ βουλευτῇ. καὶ ἄλλως δὲ, εἴπερ ἐστὶ τὸ πεφασμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς εἰρημένον, χρὴ νοῆσαι εὐθὺς ἐπηγμένον εἰς ἑρμηνείαν αὐτοῦ τὸ, ὅν κεν εὖ εἴπω. ἵνα λέγῃ ἀπὸ κοινοῦ, μῦθον πεφασμένον εὖ. Τὸ δὲ ἀνάγκη, ἀναγκαίους πολεμιστὰς κατὰ τὸν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, καὶ τοῦτο δηλοῖ. πῶς γὰρ οὐκ ἂν εἶεν ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, οἱ καὶ οὐτάμενοι περιμάχονται; Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι καὶ τὸ ἴομεν πόλεμόνδε καὶ οὐτάμενοι, ἔοικεν ἀντιπαραλέγεσθαι ῥητορικῶς καὶ πρὸς τὸ, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, ὃ δὴ φθάσας ὁ Νέστωρ ἐγνωματεύσατο. Τὸ δὲ ἐχώμεθα δηιοτῆτος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεχώμεθα, οὐ πρὸς σαφήνειαν ἐπήχθη τὸ ἐκ βελέων. καὶ τὸ, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται. ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἀπεχώμεθα μάχης ὡς ἐγχωρεῖ ἐκ βελέων, τουτέστιν ἀπόμαχοι μὲν ὄντες, κοιρανέοντες δὲ ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ ἔτι δὲ, ὀτρύνοντες, παρακαλοῦντες, συμβουλεύοντες. Τὸ δὲ ἐκ βελέων. σαφέστερον ἔχει ἐν τῷ, ἔνθα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς. οἱ δὲ μετὰ Ὅμηρον, τὸ ἐκ βελέων, ἔξω βελῶν φασὶ παροιμιακῶς. Τὸ δὲ, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται, εἴη ἂν ὅμοιον παροιμίᾳ τῇ, κακὸν ἐπὶ κακῷ. ὅτι δηλαδὴ ἐπὶ προηγησαμένῃ καὶ ἑτέραν βλάβην πάθοι τινά. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὡς καὶ τὸ οὐτάσθαι καὶ τὸ βεβλῆσθαι, εἰς τὸ ἀρᾶσθαι ἕλκος ἀνήγαγε. Τὸ δὲ ἐνήσειν, καὶ ἐπὶ πλεόντων λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ, ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ. Τὸ δὲ θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀντὶ τοῦ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς. ὅτι δὲ ἦρα τὴν χάριν λέγει καὶ τὸ ἐρασὸν δῆλον. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἦρ ἡ χάρις ἡ τοιαύτη λέξις γίνεται, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἵνα ὥσπερ ἐκ τοῦ κόπτω καὶ ξέω καὶ τρυπῶ, κόπανα καὶ ξόανα καὶ τρύπανα, οὕτω ὁ ἐρῶ, ἤρανα ὁ κατὰ ἀποκοπὴν ἦρα, προεδεδήλωται. ἐκ δὲ τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ ἦρα, ἔοικε συγκεῖσθαι τὸ θυμήρες ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται. τοῦ δὲ ἀφεσταῖσιν, ἑρμηνεία καὶ νῦν τὸ, οὐδὲ μάχονται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῶν βασιλέων ἐξελθόντων καὶ φανέντων, γίνεταί τι ἀγαθόν. καὶ ἀνδρίζονται οἱ τοῦ δευτέρου στίχου τῶν νεῶν, καὶ ποιοῦσι τὰ δηλωθησόμενα μετὰ ταῦτα, θαρρήσαντες ἢ καὶ ὀτρυνθέντες τοῖς ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνελθοῦσι στρατηγοῖς. διὸ κἀνταῦθα ὁ θαλάσσιος Ποσειδῶν ἐπιφανῆναι λέγεται παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς. ἐπεὶ μὴ δὲ νεωτερίζονται πρὸς μάχην οἱ βασιλεῖς, ἀλλὰ πρὸς φρόνησιν μόνην, γηραιῷ πρέπουσαν ἀνδρὶ, εὔθετοί εἰσι. καὶ τοιοῦτος ἐπιφανεὶς. λέγει ἃ λέγει. ὁ ποιεῖ ἃ ποιεῖ. ἔτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις, σημειωτέον καὶ ὡς πάνυ εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς τοὺς ῥηθέντας τέσσαρας βασιλεῖς εἰς μάχην ἐξήγαγε καὶ οὐ πλείονάς τινας, διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μόνους αὐτοὺς εἰς ὃ θέλει. Νέστωρ μὲν γὰρ, προὐβάλλετο εὑρεῖν εἴ τι νόος ῥέξει. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεχείρησεν εὑρεῖν τὸ προβληθέν. Ὀδυσσεὺς δὲ ἐξήλεγξεν αὐτὸν ὡς οὐ καλῶς εὑρηκότα. Διομήδης δὲ, πλέον τὴν εὕρεσιν, καὶ λέγει τὸ ποιητέον. καὶ οἱ λοιποὶ, μάλα κλύουσι καὶ πείθονται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, παλαιῷ φωτὶ ἐοικὼς, ἀορίστως ἔφρασεν ὁ ποιητὴς, μὴ ὡς ἔθος αὐτῷ δηλώσας καὶ τίς ἦν ὁ παλαιὸς φώς. ποιῶν ὁ οὕτω καινόν τι καὶ ἀνομοειδές. νοοῦσι δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ φῶτα παλαιὸν, τὸν λίαν γέροντα. Ὁ δὲ ὁ μυθικὸς Ποσειδῶν δεξιτερὴν ἑλὼν χεῖρα τοῦ βασιλέως, φησί. Ἀτρείδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένου, ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι, τουτέστιν, ὡς καὶ προεδηλώθη, ἔνεισι φρένες οὐδ' ἠβαιαί. εἶτα οὐ μόνον πρὸς ἡδονὴν λέγων ὦ βασιλεῦ, ἀλλὰ ὁ δυσχεραίνων, ἐπεὶ καὶ ἀληθῶς φαυλότητος ἴδιον τὸ τοῖς τῶν πέλας ἐπιχαίρειν κακοῖς, ἐπάγει. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἀπόλοιτο. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειεν, ὃ ἐστι κακώσειεν. ἢ μωμητὸν ποιήσειε. σίφλον γάρ τινές φασι, τὸν ἐλεγχθῆ. παρὰ δὲ Λυκόφρονι. σίφλον κεῖται τὸ τοιοῦτον, συγκοπῇ ὁ ζοφερὸς τοῦ ψιλοῦ πι εἰς δασὺ τὸ φι. ὅπερ δὲ εἶπε διὰ τὸ κάλλιστον οἷον τὸν Ἀχιλλέα

λέα, καὶ ὑπὲρ τὸν Νιρέα. ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐπισημαίνεται ὅπου ἐρεῖ, καλός τε μέγας τε εἶναι. εὔχεται οὖν, τὸν καλὸν, αἴσχιστον γενέσθαι, σωφρόνως λαλῶν, καὶ οὐ μέγα κακὸν αὐτῷ ἐπαρώμενος. ἢ σιφλώσειεν, ἀντὶ τοῦ ἐκλύσοι καὶ παύσοι τῆς ὁρμῆς. φλῶ γοῦν τὸ ὁρμὴν ἔχω, ὅθεν κατά τινας καὶ οἰνοφλύξ. νεωτέρων δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ ἅπαξ εἴρηται. Τὸ δὲ, ἀλλ᾽ ὁ μὲν, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἑξῆς, κατὰ παντὸς ἂν λεχθείη ἀξίου ἀρᾶς. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ εἰπὼν σιφλὸν εἶναι τὸ τῶν ἰχθύων γένος, ἐπὶ γαστριμαργίας καὶ σικχότητός τινος τὴν λέξιν ἔθετο, καὶ ὅτι σώζεται ἡ τοῦ σιφλοῦ λέξις παρά τισι τῶν Λυκίων ἕως καὶ νῦν. παρ᾽ οἷς καὶ ἀνὴρ λέγεται σιφλὸς, ὁ ῥᾴθυμος καὶ οὐκ ἐνεργής. οἳ καὶ ἀπαιτηθέντες ἑρμηνείαν τοῦ σιφλοῦ, φασὶ τοιοῦτον εἶναι τὸν ὡς ἐκεῖνοι μέν φασι ζοφὸν, κατὰ δὲ δήμοις χυδαίοις ζοχόν. τὸ δ᾽ ἐστὶ λογίως, σομφὸν, ὁποῖόν τι καὶ ὁ σπόγγος, καὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα ζοχία. οἱ δ᾽ αὐτοὶ Λύκιοι, σιφλὸν, τὰ ἐντός φασι, καὶ τὸν νάρθηκα. ἐπεὶ καὶ ἐκείνου τὰ ἔνδον, σομφά εἰσι, τουτέστιν ἀραιὰ καὶ ἀπύκνωτα, ὡς εἶναι σιφλὸν ἐξ ἀποτελέσματος, τὸν μὴ πυκνὸν καὶ στεγανὸν καὶ στερρὸν τὰ εἰς δρᾶσιν, ἀλλ᾽ ἀραιὸν καὶ ἀχρεῖον, ὡς μαλθακὸν καὶ ἀνενέργητον καὶ χαῦνον. τοιούτου δὲ σιφλώματος ἧττον Λυκιακοῦ, καὶ ἡ ῥαφανὶς, καὶ ἡ γογγυλίς. σιφλαὶ γὰρ καὶ αὗται. δεξιῶς δὲ κἀνταῦθα μνήμη συνήθης τοῦ Ἀχιλλέως παρεμβέβληται. τὸ δὲ γηθεῖ, τὸ θέμα τοῦ γηθήσειν ἐστί. δῆλον δ᾽ ὅτι καὶ βαρυτόνως τὸ τοιοῦτον ῥῆμα προφέρεται ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, γηθόμενος. τοῖς δὲ εἰρημένοις, ἐπάγει καθ᾽ ὁμηρικὴν προαναφώνησιν ὁ Ποσειδῶν καὶ τὸ, σοὶ δ᾽ οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ κοτέουσ᾽. ἀλλ᾽ ἔτι που Τρώων ἡγήτορες εὐρὺ κονίσουσι πεδίον ἐν τῷ φεύγειν δηλαδή. ἐπεὶ δὲ προσαρμόζει καὶ τοῖς διώκουσιν οὗτος ὁ λόγος, κόνιν γὰρ καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ πεδίου ἐγείρουσι, διασαφεῖται τῇ ἐπαγωγῇ τοῦ, σὺ δ᾽ ἐπόψεαι αὐτοὺς φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, αἷς ἄρτι ἐγγίζουσι. τὸ δὲ πάγχυ μάλα, ταυτολογεῖται ἀττικῶς κατὰ τὸ λίαν πάνυ. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, οὕτω θεοὶ κοτέουσι κατὰ σοῦ, ἢ περιττὸν ἔχει ὡς ἐν παραπληρώσει τὸν πω σύνδεσμον, ἢ καὶ κοινότερον εἴληπται ἀντὶ τοῦ, οὔπω χρόνου πάνυ σοὶ τὸ θεῖον ὤργισαι. ἀλλὰ νῦν μὲν, ὄψει τοὺς ἐχθροὺς φεύγοντας. ἔσται δὲ καιρὸς ὅτε κακοπραγήσεις πάγχυ μάλα, περιπεσὼν οἴκαδε τοῖς ὑστάτοις κακοῖς. καὶ ὅτι τὸ, ἀλλ᾽ ἔτι που, ἀντὶ τοῦ, ἀλλ᾽ ἴσως, διστάζων εἶπεν ὁ Ποσειδῶν, ἵνα μὴ ἀποφηνάμενος, γνωσθείη ὅς τις ποτέ ἐστιν.

Ὣς εἰπὼν, μέγ᾽ ἄυσεν ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
Ὅσον τ᾽ ἐννεάχειλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχειλοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος,
Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων ἐνοσίχθων
Ἧκεν. Ἀχαιοῖσιν δὲ, μέγα σθένος ἔμβαλ᾽ ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἥρη δ᾽ εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ᾽ ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. αὐτίκα δ᾽ ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Αὐτοκασίγνητον καὶ ἀδελφεὸν, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ζῆνα δ᾽ ἐπ᾽ ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης,
Ἥμενον εἰσεῖδε. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ᾽ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἑαυτὴν,
Εἴπως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ἧ χροιῇ. τῷ δ᾽ ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν, ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
Βῆ δ᾽ ἴμεν εἰς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῗδι κρυπτῇ. τὴν δ᾽ οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
Ἔνθ᾽ ἥ γ᾽ εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος

Ὅτι ὁ Ποσειδῶν ὀτρύνων τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς μάχην, βοᾷ μέγα καθάπερ καὶ Ἄρης ἀλλαχοῦ, ὅσον τ᾽ ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος, καὶ προαλαλάζοντες τῇ συμβολῇ. εἰ δὲ σιγᾶν ἔδει αὐτὸν τὴν μάχην κλέπτοντα καὶ μὴ κατὰ χιλιάδας βοᾶν, ἀλλὰ καὶ τούτου δίχα κατὰ τὴν ἀπορίαν λύοντας, ἡ τῶν στρατοπέδων ἠχὴ πρὸ μικροῦ ἵκετο αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς, ὅ ἐστιν ἡλίου ὡς εἴρηται. Ἀρίσταρχος δέ φησιν ὅτι Ποσειδῶν μὲν οἷα θεὸς, βοᾷ ὅσον ἄνδρες ἐννέα ἢ δέκα, ὥς που καὶ προεγράφη, ἐννέα ἢ δέκα χείλη ἔχοντες ὅ ἐστι στόματα. ἐκ μέρους τῶν χειλέων, τὸ ὅλον στόμα ἐκεῖνος νοῶν. Ὀδυσσεὺς δὲ ἀλλαχοῦ βοᾷ ὅσσον κεφαλὴ χάδε φωτός. ἄνθρωπος γάρ. οὐδὲν δὲ πάντως μέγα ὁ τοῦ Ἀριστάρχου λόγος τῷ Ποσειδῶνι προσμαρτυρεῖ. ἐχρῆν γοῦν ὡς Στέντορα γοῦν φωνῆσαι αὐτὸν, ὃς αὐδήσασκεν ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. κρεῖττον οὖν τὸ πρῶτον. διὸ καὶ ὁ ποιη-

Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Αμβροσίῳ, ἑδανῷ. τό, ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν,
Του, καὶ κινυμένοιο διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
Εμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.
Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς,
Καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
Αμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ ἀθήνη
Εξυσ' ἀσκήσασα. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά.
Χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνῃ, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν.
Εν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ. λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο. καλεσσαμένη δ' ἀφροδίτην
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Η ῥά νύ μοί τι πίθοιο φίλον τέκος, ὅττί κεν εἴπω;
Ηέ κεν ἀρνήσαιο κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ δαναοῖσι, σὺ δὲ τρώεσσιν ἀρήγεις;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη.
Ηρη πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο κρόνοιο,
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις, τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

τῆς λέγει θαυμαστικῶς. τόσσον ἐκ στήθεσιν ὅπα ἧκεν. ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ κραδίῃ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ὃ δὴ τέλος τῆς ἐν μάχῃ ὀτρυντικῆς βοῆς. τὸ δὲ ἄϊρες, ἐκτείνει καὶ νῦν τὴν ἀρχουσαν, ἐν ἄλλοις πολλαχοῦ συστελλομένην. τὸ δὲ ἑκάστῳ, καὶ ὧδε συλληπτικὴν ἅμα καὶ ἐπιμεριστικὴν ἔννοιαν ἔχον, ἴσον ἐστὶ τῷ ἀχαιοῖς. τὸ δὲ μέγα σθένος, ἐφερμηνευτικὸν τοῦ, ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ἐπαχθὲν μετὰ τὸ, σθένος ἔμβαλεν. ὅτι φιλοπολέμου ἤθους τὸ, ἔγνω τὸν δεῖνα ποιπνύοντα, ἤγουν ὡς πολλαχοῦ κεῖται πονούμενον μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν χαῖρε δὲ θυμῷ. καὶ εἴη ἂν καὶ τῷ τοιούτῳ προσώπῳ ἡ μάχη, χάρμη ἀληθῶς. ἐνταῦθα δὲ, καὶ αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα ὁ μῦθος τῇ ἥρᾳ τὸν ποσειδῶνα φησίν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς ἥρας ἦθος κἀνταῦθα μυθικῶς ἐκτιθεὶς ὁ ποιητὴς, πλάττει αὐτὴν δυσωπουμένην συνήθως ἐπὶ τῷ ὡς ἐῤῥέθη κασιγνήτῳ καὶ δαέρι ποσειδῶνι. διὸ χαίρει μὲν ὡς εἴρηται θυμῷ, ἐφ' οἷς ἔγνω τὸν ποσειδῶνα ἐπαμύνοντα τοῖς ἀχαιοῖς. τὸν δὲ δία ἰδοῦσα ἐν κορυφαῖς ἴδης ἥμενον, οὐ χαίρει. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. διὸ καὶ μερμηρίζει ὅπως ἐξαπάφοιτο διὸς νόον, ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἑλλήνων. καὶ εὐθὺς ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς ἐν σχήματι προεκθέσεως, τὸν τρόπον τῆς ἀπάτης. εἰπών, ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ καὶ ἑξῆς. εἶτα λέγει, καὶ πῶς ἐντύνει ἑαυτὴν διά τε λουτροῦ καὶ καλλωπισμοῦ καὶ διὰ περιθέσεως τοῦ κεστοῦ. μεθ' ὃ, ἐκθήσεται καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀπάτης, καὶ τὰ λοιπά. ἐν οἷς ὅρα τὴν πιθανὴν τοῦ πλάσματος ἐπίνοιαν καὶ μεταχείρισιν καὶ ἐπαύξησιν. εἰ γὰρ μικρόν τι στρέψαντος διὸς τὸν ὀφθαλμὸν εἰς γῆν ἄλλην, ἡττῶνται τρῶες, πολλῷ πλέον εἰ καὶ κοιμηθήσεται ὡς ῥηθήσεται. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μάτην ὁ ποιητὴς οὐδὲ ἐπὶ τῷ τῆς ἥρας ἐπεισοδίῳ ἐνταῦθα χρᾶται, καὶ τῷ τοῦ κεστοῦ πλάσματι, καὶ τῇ τοῦ διὸς ἀπάτῃ, ἀλλ' ἵνα κεστόν τινα ποικίλον καὶ αὐτὸς τῇ τοιαύτῃ ἀφορμῇ ἐξ ἐννοιῶν διαφόρων συγκροτηθέντα, ἐνθήσει τῇ οἰκείᾳ ποιήσει ἐπάγεσθαι τὴν ἀκροατὴν ἐξιχνοῦντα. σκοπὸς μὲν τῷ αὐτῷ προηγούμενος, ἐρωτικὴν ἐνταυθοῖ ἐκθέσθαι διήγησιν ὡς ἐν ἰδέᾳ γλυκύτητος. τοῦτο δὲ ποιῶν, οὐκ ὀλίγα οὕτω σεμνὰ καθεὶς τοῖς ἀστείοις σπουδαῖα παραμιγνύς. φυσιολογεῖ τε γὰρ ἐν οἷς περὶ τιτάνων καὶ κρόνου καὶ ὕπνου ἐρεῖ. καὶ μὴν, καὶ ἐν οἷς περὶ ἀέρος φιλοσοφήσει. ἐμφαίνων τὸ αὐτοῦ δίοσμον δι' εὐόδμου μύρου κινήσεως. ἔτι δὲ καὶ ἠθικούς τινας λόγους ὑποκινεῖ, ἐν οἷς περὶ χαρίτων διαλαμβάνει, καὶ ἐν οἷς διδάσκει ὡς παραφυλακτέον τῷ σώφρονι τὰς σφοδρὰς ἡδονὰς, καὶ τοὺς τῶν γυναικῶν λόγους καὶ λόγους, οἳ τὰ πολλὰ παραφρονεῖσθαι φθέγγονται, εἴγε καὶ ὁ ζεὺς ὑπὸ τοιούτων ἀπάτην πάσχει. ὑπογράφει δὲ καὶ γυναικείους τρόπους, ὁποῖαι τοῖς ἀνδράσιν εἰσὶν εἰ μὴ συντρέχοιεν οἷς αὐταὶ βούλονται. παρεμπλέκει δὲ καὶ ἱστορίας, ἔν τε τοῖς περὶ ἡρακλέους, ὃν μετὰ τροίας ἅλωσιν εἰς τὴν κῶ ἐξωσθῆναι ἀνέμοις φησί. καὶ ὅπου δὲ παίδων ὁρμαθὸν πλάττει τῷ διΐ. τὸν πειρίθοον, τὸν περσέα, τὸν μίνω, τὸν ῥαδάμανθυν. ἱστορῶν καὶ ἐξ οἵων μητέρων ἐγένοντο. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ποιεῖ, ἄξια λόγου, ὧν τὰ καιριώτατα εἰρήσεται. εἰ δέ τις τὴν τῆς ἥρας ἀπάτην ἐπὶ τῷ διῒ, αἰνίττεσθαι εἴποι καὶ τὴν ἐκ τῶν μαθημάτων καὶ μετεωρολογίας ἐγγινομένην ἡδονὴν τοῖς ἐπιστήμοσι λογισμοῖς

σμοῖς

ὁμοίως, οὐκ ἂν οὐδ' οὕτως ἁμάρτῃ τοῦ δέοντος. Ζεὺς μὲν γάρ, ὁ νοῦς ὁ θεωρητικὸς τῶν μαθημάτων. ἥρα δέ, αὐτός τε ὁ ἀήρ, καὶ ὅσα ἐν τοῖς ἀνωτάτω συμπτώματα, καὶ τὰ ἐν τοῖς μετεώροις παθήματα. εἰς ἅπερ καθάπαξ ὁ νοῦς ἀπιδών, καὶ τοιαύταις ἑαυτὸν ἀλυκτοπέδαις ἐνδήσας θεαμάτων, ἀνίσχεται τῷ ἔρωτι. καὶ ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν φέρει ἀκμάζουσαν. καὶ κατὰ ἑκάστην θεωρίαν λέγει καὶ αὖθις, οὐ πώποτε οὕτως ἔρωτι δαμασθῆναι. καὶ θέλγεται. καὶ εἰς ὕπνον κατενεχθεὶς ἀπήμονα ὃν ἔμφρονά τις ἂν εἴποι ῥαστώνην, οὐκέτι δύναται ἀνενεγκεῖν, ἀλλὰ σύνεστιν ἀεὶ τῇ ἥρᾳ ταύτῃ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς ὄρεος, ὑπερημμένος τῶν κάτω δηλαδή, καὶ τῶν ἄνω μόνον γινόμενος. ὁ δ' ἐγὼ καὶ τὸν θελκτήριον κεστὸν εἰς τοιαύτην ἀλληγορίαν ἐκλαμβάνων, οὐκ ἂν πόῤῥω πέσοι σκοποῦ, ἐν ᾧ ἣν φιλότης, καὶ ἵμερος, καὶ ὀαριστύς, πάρφασις νοῦν κλέπτουσα ὡς καὶ αὐτὸ πυκνῶν φησιν ὁ ποιητής. φιλότης μέν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ φιλοσοφία παρονομάζεται, φιλία οὖσα σοφίας. ἵμερος δέ, ὁμοίως ἡ τῆς σοφίας ἔφεσις. ὀαριστὺς δέ, τουτέστιν ὁμιλία δι' ἣν οἱ τὴν μάθησιν μετιόντες, ὀαρισταὶ λέγονται. ὡς ὁ Μίνως ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὀαριστὴς διός. ἔτι δὲ καὶ ὁμιληταὶ οἱ αὐτοί. καθὰ δὴ καὶ αἱ διδασκαλίαι, ὁμιλίαι. ἥ τις ὀαριστύς, καὶ κλέπτει νόον διὰ τὸ ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ μόνον ἀληθὲς ἀεί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πιθανολογικόν, καὶ παραλογιστικόν, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς κατὰ διάλεξιν. ὃ δηλοῖ ἡ πάρφασις. καὶ ποικίλος δὲ ὁ τοιοῦτος, διὰ τὸ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων πολυειδές. αὐτὸ δὲ τὸ ἱμὰς καὶ κεστὸς ὁ τοιοῦτος. τὸ μέν, διὰ τὰς βίβλους αἷς τὰ τῶν μαθημάτων ἐντετύπωται θεωρήματα. ὕλην ἐχούσας ὡς ἐπὶ πολύ, δέρματα ζώων, ἐξ ὧν ποτε περιστρέφονται καὶ ἱμάντες. κεστὸς δέ, διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ἀμυχὰς τῶν γραμμῶν, καὶ δι' κεντήσεις τῶν γραμμάτων. ὁ δὲ κεστὸς οὗτος καὶ κατὰ στῆθος φορεῖται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀποστηθίζειν παρονομάζεται. καθ' ἣν ἔννοιαν, καὶ τῶν τις παλαιῶν γραμματικῶν, τὸν οἰκεῖον διδάσκαλον ἐζωγράφησε φέροντα ἐπὶ στήθους τὴν τραγῳδίαν. αἰνιττόμενος τὸ ἐπὶ στόματος ἐκεῖνον φέρειν ὡς εἰπεῖν ἐκστηθίζειν τὰ τραγικά. ὃ δὴ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φαμέν. πρὸς διαστολὴν τοῦ, ἀπὸ μεμβράνας, ἢ ἀπὸ βιβλίου, καὶ ταῦτα μέν, οὕτω ἐκ τῶν ὁμηρικῶν ἐννοιῶν τε καὶ λέξεων συνηγμένα, εἰ μὴ ἴσως σπουδαῖα τοῖς γε σεμνοπροσωποῦσιν, οὐκ ἂν οὐδὲ γελοῖα. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ τόπου τούτου, συνήθως ὑποτετάξεται. καὶ πρῶτον, ὅτι γυναικεῖον ἦθος ὁ ποιητὴς καθυπογράφει ἐν οἷς λέγει ὡς ὁ Ζεὺς τῇ ἥρᾳ στυγερὸς ἔπλετο θυμῷ. δηλοῖ γάρ, ὡς αἱ γυναῖκες στυγοῦσι τοὺς ἄνδρας ἀποτυγχάνουσαι τῶν προθέσεων. εἶτα ὅτι ἐν σχήματι προεκθέσεως ὑπισχνεῖται ὁ ποιητής, ἅπερ εἰπεῖν μέλλει. τὰ δέ εἰσιν ὡς ἐν κεφαλαίῳ, τὸ τὴν ἥραν βουλευσαμένην ὅπως ἐξαπάφοιτο διὸς νόον, ἐλθεῖν εἰς ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἑαυτήν, εἴπως ἱμείραιτο Ζεὺς παραδραθέειν φιλότητι, ᾗ χροιῇ. τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε χεύῃ ἐπιβλεφάροισιν, ἠδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν, ὅ ἐστι συνεταῖς ὡς προδεδήλωται κεῖται. εἶτα τὰ ἑξῆς καθὰ εὐτάκτως εἰρήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ῥηθὲν ἐξαπάφοιτο, πρωτότυπόν ἐστι τῆς παφίας ἀφροδίτης. παφία γὰρ ἀλληγορικῶς καὶ ἐκείνη, ὡς ἀπαφίσκουσα ὅ ἐστιν ἀπατῶσα τῷ ἔρωτι. διὸ καὶ ἡ ἥρα τῷ κεστῷ ἐκείνης τὸν δία ἤπαφε. Τὸ δὲ ἐντύνασαν ἑαυτήν, σημαίνει μὲν τὸ ὁπλίσασαν. δηλοῖ δέ, ὅπλον δι' κατὰ ἀνδρὸς τὸ κάλλος εἶναι τῇ γυναικί. Τοῦ δὲ ἱμείρειν, ὅτι ἐκ τοῦ δηλωθέντος μυθικοῦ ἱμάντος παρῆκται, δῆλόν ἐστι. Τὸ δὲ ᾗ χροιῇ, ὑπερβατῶς νοητέον. εἴπως ἱμείραιτο ὁ Ζεὺς ἐν τῇ χροιᾷ, ἤγουν διὰ τῆς κατ' αὐτὴν χροιᾶς καὶ τοῦ προφαινομένου κάλλους, παραδραθέειν τῇ ἥρᾳ. ὃ δὴ καὶ χρωτίζεσθαι λέγεται, ληφθὲν ἐκ τῆς χροιᾶς, ἢ ταυτόν ἐστι τῷ χρωτί. καὶ ἄλλως δέ, περίφρασίς ἐστι τό, ᾗ χροιῇ, τοῦ, ἑαυτῇ. ὡς τῆς χροιᾶς αὐτῆς ἐφελκομένης τὸν δία εἰς τὸ παραδραθεῖν αὐτῇ. χροιὰν δὲ λέγει τὴν ἐπιπολῆς ἐπιφάνειαν περὶ ἣν τὸ κάλλος. ᾗ δελεαζόμενος ὁ ἐρῶν, ἐνέχεται. Ἀπήμων δὲ ὕπνος, ὁ καὶ λυσιμελής, καὶ λύων μελεδήματα θυμοῦ. ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν Σοφοκλῆς, ὀδύνης καὶ ἀλγέων ἀδαῆ τὸν ὕπνον προσφωνεῖ. ὅτι δὲ ὁ ὕπνος, καὶ σκῶμμα παράγει τὸ κατὰ τοῦ φιλύπνου, δηλοῖ ὁ γράψας φίλυπνον λέγεσθαι πρόσωπον τὸ προσποιούμενον καθυπνωκέναι καὶ πάχον. Λιαρὸς δέ, ἢ ὁ θερμός, θερμαίνει γὰρ τὸ σῶμα. ἢ ὁ ἡδύς, παρὰ τὸ ἰαίνω πλεονασμῷ τοῦ λ. ἢ ὁ λαρός, πλεονάσαντος τοῦ ι κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ὁ λίαν προσαρηρώς. τὸ δὲ χεύῃ, τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου δηλοῖ, καθὸ καὶ νήδυμος ἀμφιχυθεὶς λέγεται. Τὸ δὲ ἐπὶ βλεφάροισιν ἠδὲ φρεσί, βαθύτατον ὕπνον ἐμφαίνει, δι' οὗ καὶ φρένες ἀμβλύνονται τοῦ ὀξὺ νοεῖν. τὸ δὲ φρεσί, πρωϊῶν σαφέστερον λέγει ἐν τῷ, ἔλεξα διὸς νόον, ὅ ἐστι κατεκήλησα τὰς φρένας τοῦ διός. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν μῦθος, καὶ θάλαμον ἡφαιστότευκτον ἀποκληροῖ τῇ ἥρᾳ βιωτικώτερον ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. οὗ πυκιναὶ ὡς εἰκὸς θύραι εἰσὶν ἡρμοσμέναι κληῗδι κρυπτῇ. ἣν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. ὃ δὴ ἀρετὴ μέν ἐστι κλειδός. αἰνίττεται δὲ καὶ τὸ δυσκατάληπτον τῆς τῶν ἄνω θεωρίας φιλοσοφώτερον. καὶ ἠθικῶς δὲ τὸ κρυφιαδὲς δεῖν εἶναι πᾶν, ὃ κατὰ τὴν ἐνταῦθα περιεργίαν τῆς ἥρας γίνεται. διὸ καὶ ἐπάγει. ἔνθα εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς. καὶ μὴ βλεπομένη, ὃ δὴ θέμις γίνεσθαι, ἐντύνει ἑαυτὴν καθὰ εἰρήσεται. Ἰστέον δὲ ὡς κληῗδα κρυπτὴν λέγει, ἢ τὴν ἔνδοθεν κλείουσαν τὰς θύρας καὶ οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, ἢ τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, ὁποῖα καὶ τὰ παρὰ τοῖς κωμικοῖς κακοηθέστατα κλειδία. διὸ καὶ ἐπήγαγε τό, ἣν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. ἵνα λέγῃ κρυπτὴν κλεῖδα, ἣν οὐ δύναταί τις ἄλλος ἀνοίγειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγε, τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων, τὸν δ' οὐ θεὸς ἄλλος γράφουσιν, ἵνα ᾖ ὁ λόγος περὶ τοῦ κατὰ τὴν ἥραν θαλάμου. ᾧ πυκινὰς θύρας

σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν Ἥφαιστος, ἤγουν ἐφήρμοσε, παρὰ τὸ ἄρω ἄρσω αἰολικὸν βαρύτονον. ὅθεν καὶ τὸ, ἄρσαντες κατὰ θυμόν. τὸ δὲ ἀνῷγε, περισπᾶται τῷ λόγῳ τῶν τοιούτων τροχαϊκῶν. ὡς καὶ τὸ αἰνῆγε, κατεῖχε, καὶ τὰ ὅμοια σύνθετα. ὧν ὁ τόνος καὶ ἐν συνθέσει φυλάσσεται. τὸ μέν τοι ἄνωγεν ἀντὶ τοῦ ἐκέλευσεν, ἐκ τοῦ ἀνώγω ῥήματος ὄν, προπαροξύνεται. Ὅτι εἰς τὸν ῥηθέντα θάλαμον ἐλθοῦσα ἡ Ἥρα, καὶ θύρας ὡς ἐπέθηκε θεῖσα ὅ ἐστι κλείσασα, οὐ τὸ ἀνάπαλιν, ἀνακλῖναι ὅ ἐστιν ἀνοῖξαι ἐπειδή φασι κλῖναι τὸ κλεῖσαι, καλλωπίζεται ἐν ἀπορρήτῳ, ἴσως λάθῃ ἐπιποιοῦσα γυναικικῶς τὸ κάλλος καὶ μὴ ὑποβολιμαῖον ἐκ τέχνης κομμωτικῆς δοκοίη αὐτῆς τὸ καλὸν, ἀλλὰ γνήσιον. Καὶ ὅρα ὡς ἀποκρυβῆς, καθὰ καὶ ἀνωτέρω προσεχῶς κεῖται, ἄξιος ὁ ἐπίθετος καλλωπισμός. εἶτα, ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν, ὅ ἐστι πάντα τὸν ῥύπον καὶ τὴν περὶ σῶμα ἀκαθαρσίαν, ἣν χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι ἤγουν ἀπολύεσθαι. τὸ γοῦν λῦμα, ἐντεῦθεν παράγεται, οἱονεὶ λοῦμά τι ὄν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον τροφή ἐστιν ἡ ἀμβροσία ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ ὡς σμῆγμά τι παραλαμβάνεται, καθάπερ τὸ κάλλος ἀλλαχοῦ. τῷ δέ γε πατρόκλῳ, ὡς δηλόν τι ὑγρὸν κατὰ ῥῖνα ἡ ἀμβροσία ἐνστάζεται. καὶ οὕτω τέως ἡ Ἥρα καθηραμένη, οὐχ ὡς ξηρῷ τινι ἀλλὰ πάντως ὑγρῷ, ἀλείψατο λίπα ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, ἤγουν εὐώδει, ἡδεῖ. ἐκ τοῦ ἥδω, ἐξ οὗ ἡδανὸς καὶ κατὰ μεταβολὴν ἑδανὸς, διὸ καὶ δασύνεται, ὡς καὶ τὸ ἕδνον. ὁμοίως καὶ αὐτὸ παραγόμενον. τὰ δὲ τοιαῦτα ῥηματικὰ, βραχεῖάν φασιν ἔχει τὴν ἀρχουσαν, πιθανὸς, ἑανὸς, τραγανός. Ἱστέον δὲ ὅτι τε παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ μύρον ἀττικὸν ἐπαινεῖται, ὡς δηλοῖ ὁ χαρίεις Ἀντιφάνης ἐν οἷς τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα καταλέγων, καὶ εἰπὼν τὸν ἐξ Ἤλιδος μάγειρον, τὸν ἐξ Ἄργους λέβητα, τὰς ἐξ Αἰγίνης αὐλητρίδας, καὶ ἄλλα, ἐπάγει. μύρον ἐξ Ἀθηνῶν, ἐγχέλεις Βοιωτίαι. καὶ ὅτι φασὶν οἱ αὐτοὶ τὴν μὲν Ἥραν σώφρονα εἶναι μυραλοιφουμένην τὰ καίρια. τοὺς δὲ Ἀθήνησι τρυφητὰς, φαυλοτάτους. οἵπερ τοὺς πόδας ἐνήλειφον μύρῳ ἰρίνῳ, ἢ ῥοδίνῳ, ἢ μεγαλλίῳ τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἑρμηνευομένῳ. καὶ ὅτι τὰ ὕστερον ἐπίτριπτα μύρα, ἐκώλυον οἱ φρονοῦντες εὖ. Σόλων γοῦν, οὐκ ἐπέτρεπεν ἀνδρὶ μυρεψικῆς τέχνης προΐστασθαι. καὶ ὅτι οἱ ὕστερον μύρον ἐφεῦρον, ὃ ἐκάλουν παιδέρωτα, ᾧ καὶ γυναῖκες ἐχρῶντο. καὶ ὅτι καὶ τὰ στήθη ἐμύρουν οἱ τότε, διότι αὐτόθι ἦν ἡ καρδία. ὥστε καὶ τὴν κεφαλὴν διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τίμιον. καὶ ὅτι γυναικεῖον τὸ μυραλείφεσθαι. ἄνδρας δέ φασιν Ὅμηρος, οὔτε στεφανουμένους ἐν δαιτὶ ποιεῖ, οὐδὲ μυρουμένους, οὐδὲ θυμιῶντας. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι μυρίζω μὲν, οὐκ ἔλεγον οἱ πάλαι. μυρῶ δὲ μυρώσω. καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐλαιώδεσι μύροις ἐχρῶντο, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι σαφέστατα. ἐν αἷς καὶ παιδάριόν τι φέρεται τοιούτῳ μύρῳ περιχρισθὲν, καὶ παιγνίου λόγῳ, μικροῦ ἂν κατακαυθὲν ἐν τῷ φλόγα προσάψαι αὐτοῦ κατὰ καιρὸν λύματος. τοιοῦτον δή τι καὶ τὸ μυθικὸν τοῦτο τὸ τῆς Ἥρας ἄλειμμα, οὐχ ἁπλῶς ἐλάϊνον ὂν, ἀλλὰ κατὰ τὸν ποιητὴν τεθυωμένον. φησὶ γάρ. τὸ, ῥά οἱ, ἤγουν ὃ δὴ αὐτῇ τεθυωμένον ἦεν. ὡς ἄν τις εἴποι, μεμυρωμένον, ἢ μεμυρισμένον. ὡς ἀπὸ θύου τοῦ εὐώδους, οὗ μέμνηται καὶ ὁ ποιητής. ἢ παρὰ τὸ θύος, ὃ ἐν τῇ ἰῶτα ῥαψῳδίᾳ κεῖται. Ὅμηρος δὲ, μύρου χρῆσιν μὲν οἶδε, κλῆσιν δὲ ἀγνοεῖ. ὁποῖον τὸ βρένθειον, καὶ ἡ ξίεις, καὶ τὸ ἴρινον, καὶ τὸ ἀμαράκινον, καὶ τὸ ῥόδινον, καὶ τὸ ἡ μεγάλειον προπαροξυνομένως κατὰ τοὺς πολλοὺς, ἢ κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, μεγάλλιον προπαροξυτόνως ἐνδυοῖν λάμβδα παραλήγοντος ι. ἔτι δὲ καὶ τὸ κάλλος, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν περὶ ἀμφοτέρων εἴρηται. ναὶ μὴν καὶ τὸ αἰγύπτιον μύρον, τὸ καλούμενον μὲν μετώπιον, σκευαζόμενον δὲ κατὰ τὴν τοῦ Ἀθηναίου ἱστορίαν, ἐξ ἐλαίου καὶ πικρῶν καρύων. σὺν τούτοις δὲ, καὶ τὸ κινναμώμινον, καὶ τὸ νάρδινον. καὶ τὸ τήλινον, καὶ τὸ σαμψύχινον, καὶ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα προσᾴδονται. ἐν δὲ τῷ, τοῦ, φησὶν ἤγουν οὗ ἐλαίου καὶ κινυμένοιο διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, περὶ οὗ ἤδη γέγραπται ἀλλαχοῦ, ἔμπης ἐς γαῖάν τε οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, φανερῶς τὸ τοῦ ἀέρος δηλοῦται δίοσμον. ὥσπερ ἄλλως ἐν ἄλλοις, τὸ διαφανὲς, καὶ τὸ διηχές. τοῦτο δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ παρῳδηθήσεταί ποτε, οὗ ἡ κατ' ἀρετὴν νοερὰ εὐοδμία πάντα κόσμον πληροῖ. ἄλλως δὲ κοινότερον, καὶ μύρου αὐτὸ εὐγενοῦς ἐστιν ἔπαινος διϊκνουμένου ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ ῥιπίζεσθαι. εἰ δὲ καὶ ῥοδόεντι χρίει τινά που ὁ ποιητὴς ἐλαίῳ, ἑτέρου ἐκεῖνο λόγου. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον ἀνωτέρω εἰς ἔπαινον μύρου ἤγουν τὸ. τοῦ, καὶ κινυμένοιο καὶ ἑξῆς, παρεκόλλησέ τις παρῳδήσας εἴτε καὶ αὐτολεξεὶ παραπλέξας, ἐπὶ λεπάδι καλουμένῃ ῥοδουντία, ἢ ῥοδωνία ὡς γράφει Ἀθήναιος. ἐπεὶ ἀναπετασθεῖσά φησι, πάνυ πολλὴν εὐωδίαν παρέσχε τῷ συμποσίῳ. ἐνταῦθα δὲ λέγει ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι τῷ ῥ' ἤγε, ἤγουν τῷ τοιούτῳ δὴ αὐτῇ ἐλαίῳ χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἠδὲ χαίτας πεξαμένη, ὅ ἐστιν εὐθετίσασα, κτενίσασα. (κάλλιστον δὲ σχῆμα τὸ ἀλειψαμένη καὶ πεξαμένη) χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς, καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο. ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. ζῶσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν. ὁποίαν που καὶ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἔχει αἰγίς. ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο, καλῷ, νηγατέῳ. λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. οὕτω κατὰ Διὸς ἐπιμελῶς ὁπλίζεται, πανοπλίαν ταύτην περιθεμένη ἀσίδηρον, ἄμαχον. καὶ οὐδένα ὡς οἱ παλαιοί φασι γυναικεῖον κόσμον ἀφῆκεν ἀργόν. οὐ τὰ νίπτρα, οὐ τὸ περίεργον ἄλειμμα, οὐ τὴν ἐμπλοκὴν, οὐ τὴν περιεργασμένην ἐσθῆτα, οὐ τὸν περὶ κεφαλὴν καὶ ὦτα καὶ πόδας καλλωπισμόν. ὕστερον δὲ, προσάπτει τῷ τε φυσικῷ καὶ τῷ

τεχνητῷ

τεχνήτῳ κάλλει, καὶ ἄλλην μαγγανείαν ἐπαφρόδιτον τὴν τοῦ κεστοῦ. διδάσκων, ὡς αἱ τῶν γυναικῶν ἡδοναὶ, περιέργῳ τινὶ δυνάμει γίνονται τὰ πολλά. πρὸς ἣν δεῖ παρεσκευάσθαι τὸν ἔμφρονα. μία γάρ φασι τοῖς ἀσθενέσιν ὁδὸς, τὸ ἡδονῇ περιγίνεσθαι τῶν μειζόνων. ἅμα δὲ καὶ διδάσκει ὁ ποιητὴς, ὅτι δυσχερὲς περιγενέσθαι τοῦ σοφοῦ, μὴ πολλῇ καὶ τεχνικῇ τινι περιεργίᾳ. ἐπεὶ δέ φασι τρία εἰσὶν οἷς περιγενόμεθά τινων, ἡ βία, ἡ πειθὼ, καὶ ἡ ἀπάτη. ὁ Ζεὺς δὲ ἄμαχος ἦν διὰ τὴν ἰσχὺν, πείθειν δὲ αὐτὸν οὐκ ἦν, οἷα καθάπαξ τὰ ὑπὲρ Ἀχιλλέως κατανεύσαντα, ἐπὶ τὴν ἀπάτην ἡ Ἥρα ἐξ ἀνάγκης ἀπεῖδε, καὶ ἡδονῇ θηρᾶται τὸν Δία. δι᾽ ἧς ὡς τὰ πολλὰ καὶ αὐτοῦ, τῶν μειζόνων οἱ ἀσθενεῖς περιγίνονται. τοῦ δὲ χωρὶς τούτου, πολλὰ εἰς καλλωπισμὸν γυναικεῖον παρῳδηθήσεται καὶ παραπλακήσεται. ὅρα δὲ ὡς ἐν οὕτω περιέργῳ καλλωπισμῷ, οὐ κάτοπτρον ὁ ποιητὴς τῇ Ἥρᾳ δίδωσιν ὡς εὐελπίδης ταῖς Τρωάσιν. οὐ κομμωτρίας ὡς Ἡσίοδος τῇ Πανδώρᾳ. οὐ δὲ θεραπαίνας τινὰς εἰσάγει καθάπερ τῇ κίρκῃ, ἀλλ᾽ αὐτουργοῦσαν πλάττει αὐτήν. ἥτις καὶ τοὺς πλοκάμους αὐτὴ ἔπλεξεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ποιητῶν ἄλλων γυμνὰς πλαττόντων φασὶ τὰς ὑπ᾽ αὐτῶν ὡραϊζομένας πρὸς ἀπάτην, ὁ ποιητὴς ἄλλως ἐμφαίνει τὸν κόσμον καὶ τὸ κάλλος. καὶ λόγοις πλέον χρωμάτων αὐτὰ διατυποῖ. ἵνα μὴ γυμνώσας αὐτὴν, εἰς αἰσχρὰν φασὶν ἐνάργειαν τὴν τῶν ἀκροατῶν διάνοιαν προκαλέσηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητής. ἄλλως δὲ, οὐκ ἐν μόνοις πλάσμασι ποιητικοῖς ἐγύμνουντο γυναῖκες ὡς ἂν ἡ ποίησις οὕτως ἐναγλαΐζηται τῇ συνήθει φραστικῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔθος παρὰ δωριεῦσι τὸ πρᾶγμα παρείλκυσο. αἴλιος γοῦν Διονύσιος, δωριάζειν φησὶ, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γοῦν κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι, διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι. καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν χιτῶνος καὶ ἱματίου. Παυσανίας δὲ καὶ αὐτὸς, δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι. δωρικὸν γάρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μὴ δὲ ζώνας ἔχειν. τὸ πολὺ δὲ, χιτῶνας φορεῖν. ἐν δὲ Σπάρτῃ, καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι. καὶ ὅρα ὡς ὁ Διονύσιος μὲν, ἀπέφησε τῶν δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν. Παυσανίας δὲ, χιτῶνας φορεῖν αὐτὰς ἔφη, πλὴν, οὐκ ἀεὶ, ἀλλ᾽ ὡς ἐπὶ πολύ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὀρθῶς νῦν ὁ ποιητὴς ἐκτοπίζει τῆς Ἥρας τὴν παρθένον Ἀθηνᾶν ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, εἰ καὶ ἄλλως ἐν τοῖς ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν εἴωθεν αὐτὴν προσεταιρίζεσθαι. ὅθεν ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ γράψας Ἀπολλώνιος, οὐ καλῶς φασι τὴν Ἥραν περὶ τῆς Μηδείας ποιεῖ συσκεπτομένην τῇ Ἀθηνᾷ. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δὲ ἀλείψασθαι, κυριωτάτη λέξις ἐπὶ ἐλαίου, καὶ ἐλαιωδῶν, διὸ καὶ διδίασθαι. λέγεται δὲ ἀλείφεσθαι, καὶ τοῖχος κονίᾳ ἢ ἑτέρᾳ ὕλῃ. ὅθεν καὶ ὁ ἀλλαχοῦ δηλωθεὶς ἀλοιμός. ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗ τινες ἠλαιοῦντο εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. καὶ τὸ τοιοῦτον ἀλείφειν, παράγει τὸν διδασκαλικὸν ἀλείπτην. καὶ οὐ μόνον τὸν πάλαι ποτὲ ἀλείφοντα ἐλαίῳ τοὺς γυμνικοὺς μαθητὰς, ἀλλὰ μεταφορικῶς καὶ τοὺς ὕστερον. ἐκ τοῦ κατ᾽ ἔλαιον δὲ ἀλείφειν, καὶ τὸ, ἄλειφαρ ἀλείφατος. ἐξ οὗ παρ᾽ Ἀθηναίῳ ἄρτος ἀλειφατίτης. ᾧ περ ἴσως, καί τι πιμελῆς ἐγκαταμέμικται. καθὰ καὶ εἰς τοὺς λεγομένους τυρώντας ἄρτους, ἢ τυροῦντας, τυρὸς ἐνέκειτο. χρῆσις δὲ τοιούτου ἄρτου παρ᾽ Ἐπιχάρμῳ ἐν τῷ, ἄρτον κριβανίτην. σταιτίτην. ἐγκρυφίαν. ἀλειφατίτην. ἐν οἷς ὅρα ὅτι πεῖ εἶδος ἄρτου καὶ ἡ ἐγκρίς. καὶ ὅτι οὐ μόνον κλίβανος διὰ τοῦ λ᾽ ὡς καὶ παρ᾽ Ἡροδότῳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ρω᾽ ἀττικῶς, ὅθεν ὁ κριβανίτης. δῆλον δὲ ὡς ἄλλο ἀμβροσία, καὶ ἄλλο ἀμβρόσιον ἔλαιον. ὁ δὲ καλὸς χρὼς, ἱμερόεις ἀνωτέρω εἴρηται. ῥηθείη δ᾽ ἂν ἴσως καὶ λειριόεις ὁ αὐτός. τὸ δὲ πέκειν, ὡς καὶ προσεχῶς ἐδηλώθη, ἕτερόν ἐστι τοῦ πλέκειν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς διαστέλλων, ἔφη. πεξαμένη ἔπλεξεν. ἐπὶ μέντοι προβάτων, πέκειν τὸ κείρειν λέγεται. ὅθεν καὶ ὁ πόκος, καὶ τὸ πέσκος, ὃ δηλοῖ τὸ πεκόμενον δέρμα, καὶ τὸ τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. τὸ δὲ πλοκάμους ἔπλεξε, παρονομασίαν ἐτυμολογικὴν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς τῷ ὀνόματι συγκειμένου ῥήματος ἐτυμολογικῶς ἀφ᾽ οὗ παρωνόμασται. τοιοῦτον κατωτέρω καὶ τὸ, ἀμφιέσατο ἑανόν. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ πλέκειν ὁ πλόκαμος, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἕσασθαι ὁ ἑανὸς, πέπλος ὢν καλὸς ἕσασθαι, ὅ ἐστιν ἐνδύσασθαι. ὅμοιον δ᾽ ἐφεξῆς καὶ τὸ, ζώσατο δὲ ζώνην, ἀφ᾽ ἧς καὶ γυνὴ εὔζωνος. φαεινοὺς δὲ πλοκάμους ἔφη, τοὺς ὑπερξανθίζοντας. δῆλον δ᾽ ὡς ἐπὶ γυναικῶν ὁ πλόκαμος λέγεται, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ συγκοπέντος, γίνεται οὐ πλογμὸς, κατὰ τὸ ἔοιγμεν, ὃ συνεκόπη ἐκ τοῦ ἐοίκαμεν. οὐδὲ κατὰ τὸ δόγμα τὸ ἐκ τοῦ δοκῶ. ἀλλὰ πλοχμὸς, οἷα τραπέντος τοῦ γ᾽ εἰς χί, κατὰ τὸ, ῥωγμὸς ῥωχμός. καὶ βρέγμα βρεχμός. οἱ δὲ φαεινοὶ, αὐτίκα καὶ καλοὶ, ὅ ἐστιν ὡραῖοι. λέξις αὕτη κυρία ἐπὶ κάλλους. διὸ καὶ χρόα καλὸν ἔφη. καὶ κρήδεμνον καλόν. καὶ καλὰ πέδιλα. ἐπιμείνας ἀναγκαίως τῇ λέξει. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀμβροσίους ὡς πανταχοῦ φαίνεται, διὸ καὶ λίπα ἔλαιον, ἀμβρόσιον ἐνταῦθα φησί καὶ πλοκάμους ἀμβροσίους. καὶ ἑανὸν ἀμβρόσιον. εἴη δὲ ἂν καίριον ἐν τοῖς τοιούτοις, ἀμβρόσιον εἰπεῖν μὴ μόνον τὸ θεῖον συνήθως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθηρόν. ἀμβροσία δὲ, καὶ ἄνθος τι κατὰ Παυσανίαν. ὃς λέγει καὶ ὅτι ἀμβροσία, γένος τι συνθέσεως ἐξ ὕδατος ἀκραιφνοῦς, καὶ μέλιτος, καὶ ἐλαίου παγκαρπίας. τὸ δὲ κράατος, σημειῶδές ἐστιν, οὐ πάντως ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν κραάτων, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐξ ἀνάγκης, κράτων. ὥστε οὐκ ἀλόγως τὸ κράτων ὅ ἐστι κεφαλῶν βαρύνεται, ἀλλὰ εὐλογώτερον ἤπερ τὸ, πάντων, δμώων, Τρώων, καὶ τῶν λοιπῶν, ἃ σεσημείωται. οἱ δὲ τὸ τῆς τοιαύτης λέξεως γένος, οὐ πάντῃ εὔδηλον, τοσοῦτον δὲ μόνον δῆλον ὅτι οὐ τεθήλυνται. ὡς ἔστι συμβαλέσθαι

ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, ἐκ τοῦ, σῷ κράτι τίσεις. καὶ ἐν τραχινίαις, μέσου κρατὸς διασπαρέντος. ὁ ἑανὸς δὲ, παραγωγὴν ἔχει ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι. ὁποίαν καὶ τὸ ἑδανὸν ὡς πρὸ βραχέων ἐρρέθη, ἀπὸ τοῦ ἥδω. ἐλλείπει δὲ ὁ πέπλος ἐν τῷ, ἑανὸν ἕσατο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ἔστι δὲ ἡ λέξις αὕτη, καὶ κασσιτέρῳ ἐπικειμένη, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσεται. λεχθήσεται γὰρ καὶ κασσίτερος ἑανός. φησὶ δέ τις ἐνταῦθα, οὕτω. ἑανὸς κασσίτερος, ὁ εὐδιάχυτος. καὶ ἐπιβόλαιον λιτόν. ποτὲ δὲ λεπτὸν ὕφασμα. Παυσανίας δὲ, ὅτι ἑανὸς, γυναικεία ἐσθὴς ποδήρης. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁ ἑανὸς, οὕτω καὶ τὸ ἔκκυκλον ἢ ἔγκυκλον, οὗ καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶ γοῦν Παυσανίας ὅτι ἔγκυκλον, περιπόρφυρον ἱμάτιον, καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. λέγεται δέ φησιν ὑπ' ἐνίων, ἐπιγονατὶς, διότι μέχρι γονάτων διήκει. διαφέρει δὲ ἔγκυκλον ἐγκυκλήματος, ὅτι τὸ ἐγκύκλημα ὃ καὶ ἐγκύκληθρον λέγεται, μηχάνημα ἦν ὑπότροχον, ὑφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκευῇ ἢ σκηνῇ. Τὸ δὲ ἔξυσε, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀντὶ τοῦ ἐκέρκισε. ξύουσι γάρ φασι τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι. ἢ ἐλέανεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων. ἢ ἔγναμψε μετὰ τὸ ὑφῆναι. ἀκόλουθον δὲ καὶ τὸ ἀσκήσασα. ἧς δὴ λέξεως ἡ κίνησις ὁμήρῳ συνήθης οὖσα, σημαίνει μὲν ἐπιμέλειαν ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἤσκειν εἴρια. καὶ τὸ ἀσκητὸν νῆμα, καὶ ὁ ἀσκητής. λαμβάνεται δὲ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκεῖσθαι ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη. ἢ ἀπὸ ἀσκοῦ. ὃς εἰ καὶ μὴ ξύεται πρὸς εὐχρηστίαν, ἀλλ' ἐν χρῷ κείρεται. δαίδαλα δὲ, ἀπὸ τοῦ δαιδάλεα συγκέκοπται. καὶ εἴρηται καὶ περὶ τούτου ἀλλαχοῦ. δῆλον δὲ ὅτι τὸ δαίδαλα πολλὰ ἔχειν, ποικίλον ἀσκητὸν πέπλον σημαίνει. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρητὸς δαιδάλου ἢ γυναικὸς δαιδάλης, αἱ τοιαῦται λέξεις εἰσί. καὶ ὅτι πλεονάζει καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ δεύτερον δέλτα, ἐκ τοῦ δαίω γὰρ τὸ μανθάνω, καὶ ὁ δαίδαλος καὶ τὰ κατ' αὐτόν. ὅρα δὲ τὸ πολλὰ, δι' οὗ ἐνέφηνεν ὁ ποιητὴς δύνασθαι μὲν εἰς πλέον καὶ νῦν πολυγραφῆσαι, ἀφεῖναι δὲ τοῦτο ἵνα μὴ ῥητορείαν ἐπισοβάσῃ φιλοτίμως ἄκαιρον. ἐνεταὶ δὲ, περόνης εἶδος, χρησιμευούσης κατὰ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον τὸ ἐναντίον, παρὰ τὸ ἐνίεσθαι ὅ ἐστιν ἐμβάλλεσθαι τῇ ἀντικειμένῃ ὀπῇ. ὥσπερ καὶ τὰ ἕρματα ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη, ἐνίενται εὐτρήτοις λοβοῖς. καὶ ἔστιπως ἐτυμολογικὸν καὶ τὸ, ἐνεταῖς ἐπερονᾶτο. ὡς εἰ ἔλεγε, περόναις ἐπερονᾶτο, ἢ ἐνεταῖς ἐνίετο. ταὐτὸν γὰρ κατὰ πολυωνυμίαν περόναι καὶ ἐνεταί. τοὺς δὲ θυσάνους γλῶσσα μέντις, σισύβους καλεῖ. ἡ δὲ κοινὴ, κροσσούς. ἀφ' ὧν καὶ οἱ κροσσωτοί. κρωσσὸς μέντοι διὰ τοῦ ω μεγάλου παρὰ Παυσανίᾳ, κεράμιον, κρατὴρ ὕδατος, ὑδρία. δῆλον δὲ ὡς κύκλῳ περὶ τὴν ζώνην ἀπῃώρηντο οἱ τοιοῦτοι θύσανοι, ὅπερ δή τι καὶ μέχρι νῦν πολλαχοῦ γίνεται. ἕρματα δὲ, τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι. δασύνεται δὲ ἡ λέξις, ὁποίῳ κανόνι καὶ τὰ τῶν νηῶν ἕρματα. ὧν ἡ ἐστερημένη ναῦς, ἀνερμάτιστος λέγεται. Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται, καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα. Λοβοὶ δὲ, τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὸ ἐνώτιον. διὸ καὶ ἐλλόβια λέγονται, ἀπὸ τοῦ λοβοῦ. ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς, ἐνώτια. γίνεται δὲ ὁ λοβὸς, παρὰ τὴν λαβὴν, εὐλαβῆ γάρ εἰσιν αὐτὰ δι' ἁπαλότητα. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' ὅμηρον, καὶ μέρος ἥπατος ὁ λοβὸς, καὶ ἀγγεῖόν τι ὀσπειοδόχον. τρίγληνα δὲ, ἢ τὰ ἀξιοθέατα καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια ἤγουν θέας. ὅθεν καὶ τὸ, γλήνεα πολλὰ κεχάνδει ἤγουν ἐχώρει. ἢ τὰ ἐκ τριῶν τινων ζώων σύνθετα. οἱ δέ φασι τριόφθαλμα, ἃ οἱ ἀττικοὶ τριόπια καὶ τριοπίδας καλοῦσιν. οἱ δέ τινες, τριῶν ἔχοντα χαρίτων ἐκτυπώματα. τοῦτο δὲ, οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε χαρίτων ἀριθμὸν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον. ἐνῆγε δὲ τοὺς τοιούτους νοῆσαι οὕτως, ἐπαχθὲν τὸ, χάρις δ' ἀπελάμπετο. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀξιοθέατα εἰπόντες τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τριόφθαλμα, διὰ τὴν γλήνην οὕτως ἐνόησαν, δι' ἧς ὀφθαλμοῦ κόρη δηλοῦται γινομένη κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ γαλήνη. Μορόεντα δὲ, παρὰ τὸν μόρον τὴν κακοπάθειαν, τὰ ἐκπεπονημένα φασὶ τῇ κατασκευῇ καὶ μεμεριμνημένα τῇ τέχνῃ. τὰς δὲ τοιαύτας λέξεις, ἔστιν εὑρεῖν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. κεῖνται δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. Τὸ δὲ κρήδεμνον, κεφαλῆς ἦν φασι κάλυμμα, παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων κατὰ τὸ λεγόμενον πέτασον, παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέμα πλεονασμῷ τοῦ ν. καὶ ὁ κεκρύφαλος δέ φασι, κεφαλῆς ἦν δετὸς κόσμος, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται. ὁμοίως καὶ ἡ ἀναδέσμη. Τὸ δὲ νηγάτεον, τί δηλοῖ, καὶ ὅθεν γίνεται, ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. Τὸ δὲ λευκὸν ἦν ἠέλιος ὥς, κόμμα ἐστὶν ἐπιφωνηματικόν, καθὰ καὶ τὸ, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. ἐσχημάτισται δὲ τὸ, λευκὸν δ' ἦν ὡς ἥλιος, διὰ ποικιλίαν. τὸ γὰρ ὀρθὸν ἦν, εἰπεῖν, καλῷ νηγατέῳ λευκῷ. Λιπαροὺς δὲ πόδας εἰπεῖν, ἀνδρωδέστερόν ἐστι. διὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐπὶ ἀθηνᾶς ὡς θηλείας, οὐχ οὕτω κεῖται, ἀλλὰ ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. τηλέμαχος δὲ ὑποδεῖται κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἥραν, ποσὶν ὑπὸ λιπαροῖς, πέδιλα καλά. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ κοσμηθῆναι περιφράζων, φησί. πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον. ὃν δὴ χρόα, χροιὴν πρὸ ὀλίγου ἔφη. ἔνθα ὅρα τὸ, πάντα κόσμον, σωφρόνως καὶ μετρίως ῥηθὲν περὶ μόνου τοῦ προκειμένου. ἄλλως γὰρ, ἀμύθητος ταῖς περιέργοις γυναιξὶν ὁ κόσμος. οὗ μέρος, καὶ τὸ ἐκ ψιμμυθίου περίπλασμα. καὶ ἡ νόθος τῶν παρειῶν ἐρυθρότης. καὶ ἡ μέλαινα στίμμις, ἢ οὐδετέρως τὸ στίμμι. καὶ αἱ τρίχες, ἃς ὁ ἥλιος ἐπιπτιῶν, οὐκέτι χρυσοκόμαν ἀλλὰ ἡλιοκόμαν ποιεῖ τινα λόγῳ λευκότητος. καὶ πολιὸν τρόπον ἄλλον. ἔνθα καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς πολιαὶ μὲν αἱ κατὰ φύσιν, ἐπαινοῦνται παρά γε τοῖς συνετοῖς. εἰ καὶ οἱ κωμικοὶ ἀστεϊζόμενοι, ἀλφιτόχροτας, καὶ τοιαῦτά τινα σκώπτουσι τοὺς πολιούς. καὶ θάλασσα δὲ πολιὰ, ἔχει τι χαρίεν διὰ τὸν ἐν

αὐτῇ

αὐτῇ γέροντι νηρέα, καὶ τὰς ἐκ γενετῆς μυθικὰς γραίας. εἰ καὶ ἄλλως, ἀφρὸς μυθικὸς τούτοις ἐπανθεῖ. αἱ δὲ νεοτήσιαι πολιαὶ ἅς φασι βάπτειν παρὰ ταῖς ἐπαιειζομέναις παρανομίᾳ φυσικοῦ κάλλους, πάνυ γελῶνται. ὡς δηλοῖ καὶ εὔβουλος γράψας οὕτω περί τινων γυναικῶν. οὐ περιπεπλασμέναι ψιμμυθίῳ. οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς, συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχρισμέναι. κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, ἀπὸ μὲν τῶν ὀφθαλμῶν, ὑδρορρόαι δύο ῥέουσι μέλανος. ἐκ δὲ τῶν γνάθων, ἱδρὼς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ. ἐπὶ τῷ προσώπῳ δὲ τρίχες φορούμεναι, ἐοίκασιν ἤγουν ὁμοιοῦνται πολιαῖς ἀνάπλεῳ ψιμμυθίου. Ὅτι γηραιοῦ προσώπου ἀπαιτοῦντός τι, λόγος πρὸς νεώτερον τό, ἦρά νύ μοί τι πίθοιο φίλον τέκος, ὅ, ττί κεν εἴπω, ἦ ἀρνήσαιο; τοῦτο δὴ τὸ τῆς ἥρας πρὸς ἀφροδίτην. τὸ μέντοι νέον ἐὰν ὑπακούῃ, ἐρεῖ τὸ τῆς ἀφροδίτης. αὔδα ὅ τι φρονέεις, τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν. ὅτι δὲ ὁ στίχος οὗτος ἔχει σχῆμα τὸ λεγόμενον ὑστερολογίαν, ἢ πρωθύστερον, προδεδήλωται σαφῶς. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ σχῆμα κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ, καινότερον. ὀρθὸν μὲν γὰρ καὶ σαφὲς ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα τό, οὔ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους. καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ γὰρ προλαληθὲν ῥῆμα, ὕστερον δεχόμεθα εὐκόλως ἐκ κοινοῦ. τὸ μέντοι, οὕνεκα ἐγὼ δαναοῖσι, σὺ δὲ τρώεσσιν ἀρήγεις, διάφορόν ἐστι τῇ ἐξαλλαγῇ. ὡς τοῦ ἀκροατοῦ καραδοκοῦντος πότε ἂν τὸ κοινὸν ῥῆμα ἀποδοθῇ. ὅτι τό, πρέσβα θεά, ἐκ τοῦ πρέσβειρα συγκέκοπται.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια ἥρη.
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
Εἶμι γὰρ οἰχομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα τηθύν.
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον
Δεξάμενοι ῥείης, ὅτε τε κρόνον εὐρύοπα ζεὺς
Γαίης νέρθε καθεῖσε, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
Αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς ἀφροδίτη.
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι,
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο.
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
Τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται. οὐδέ σε φημὶ
Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια ἥρη.
Μειδήσασα δ' ἔπειτα, ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη.
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον οὐλύμποιο.
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,

Ὅτι ἀφροδίτη πάντας φιλότητι δαμάζει. φησὶ γοῦν ἡ ἥρα πρὸς αὐτήν. νῦν δός μοι φιλότητα. καὶ ἵμερον ᾧ τε σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ λεχθείη ἂν παρά τινος, καὶ πρὸς ἄνδρα δεινὸν εἰπεῖν. ἵνα δοκοίη λέγειν συμβολικῶς δός μοι τὴν σὴν λογιότητα, ἢ γλῶτταν, ἢ τὴν ἐν λόγοις δεινότητα. κατά τινα ὁμοιότητα τοῦ, δός μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ πάντας ἱμέρῳ καὶ φιλότητι δαμάζουσα ἀφροδίτη, καὶ οὐ μόνον ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ ἀθανάτους ὅ ἐστι θεούς, οἳ καὶ εἰς στοιχεῖα καὶ εἰς ἀστέρας μεταλαμβάνονται, ἡ τοίνυν τοιαύτη φιλοτήσιος καὶ ἐρωτικὴ ἀφροδίτη, εἰς ἔφεσιν ἀλληγορεῖται, καθ' ἣν πάντα τοῦ εἶναι ἐφίεται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, διαφορὰν φιλότητος καὶ ἱμέρου, ὅτι φιλότης μέν ἐστι, τῶν παρόντων. ἵμερος δὲ, τῶν ἀπόντων. οὐχ ὁμηρικῶς δὲ οὗτοι λέγουσι. καὶ γὰρ ὁ ζεὺς ἐρεῖ προϊών, ὡς γλυκύς αὐτὸν ἵμερος αἱρεῖ ἥρας, τῆς παρούσης. ἔοικε δὲ μᾶλλον, ἡ μὲν, φιλότης, τὴν ἁπλῶς φιλίαν σημαίνειν. καὶ ποτὲ μὲν τὴν ἐπαφρόδιτον ὡς ἐνταῦθα. ποτὲ δὲ, τὴν ἄλλως ὁμονοητικήν. ὡς τό, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, ἤτοι τοῖς τρωσὶ καὶ

Ἀκροτάτας κορυφάς. οὐδὲ χθόνα μάρπτε πόδεσσιν.
Ἐξ ἄθω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος.
Ἔνθ' ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ θανάτοιο.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.

τοῖς ἀχαιοῖς. ὅθεν καὶ νῦν, ἔστιν ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὦ φίλος, ὦ φιλότης φαμέν. καὶ φιλοτήσιον κρατῆρα, τὸν φιλικὸν λέγομεν. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ φιλότης. ἵμερος δέ, κυρίως ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας. διὸ καὶ δοκεῖ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει, τὸ ἔρος αἰολικόν. ὡς ἂν εἴη ἵμερος, ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλως ἁπλῶς ἐπιθυμίας ὁ ἵμερος τάττεται, ἄλλοθέν τε δῆλον, καὶ ἐκ τοῦ, εἰ δέ σε καὶ περσας ἰδέειν ἵμερος αἱρεῖ. ἔστι δὲ παρ' ἀθηναίῳ καὶ κύριον ὄνομα ἵμερος, εἷς τῶν σελευκέων τυράννων. ἴσως δὲ ἀνάλογον αὐτῷ, καὶ ἡ ἡρωῒς ἱμέρα. ἢ ὁμώνυμος πόλις σικελική. φιλότητα δὲ καὶ ἵμερον ἡ ἥρα ζητεῖ, τὰ ἐν τῷ ῥηθησομένῳ κεστῷ. αὐτὸν οὖν τὸν περιέχοντα ἐθέλουσα εἰπεῖν, ἔφη τὰ ἐν ἐκείνῳ, ἵνα ᾖ δῆλον εἰς τί δέεται τοῦ κεστοῦ. Σημείωσαι δὲ ὅπως ἡ ἥρα καὶ τὴν ἀφροδίτην ἠπάφε, καὶ ταῦτα μήπω τὸν κεστὸν λαβοῦσα. δοκεῖ γὰρ ὁ κεστὸς ἐπὶ ἔρωτι μόνῳ ἀπατᾶν. ἡ δὲ λοιπὴ πολυειδὴς ἀπάτη, καὶ δίχα κεστοῦ γίνεται. Ὅτι δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀπάτην ἀνθρωποπαθῶς οἱ ποιητικοὶ θεοὶ πάσχουσι, πολλαχόθεν δῆλον. αἰτία δὲ μυθικὴ πιθανολογεῖται τῇ ἥρᾳ πρὸς ἀφροδίτην ἐφ' οἷς τὸν κεστὸν ζητεῖ, τὸ ἐθέλειν δι' αὐτοῦ καταλλάξαι ὠκεανὸν καὶ τηθὺν ἀλλήλοις. οἳ ἐπὶ μακρὸν χολούμενοι, ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος. εἰς ὃ δῆθεν συντελέσει ὁ κεστός, ἵμερον ἐμβαλὼν καὶ φιλότητα διὰ παραιφάσεως. περὶ ὧν μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. τὰ δὲ τοῦ πλάσματος ἐν μέτρῳ, τοιαῦτα. εἶμι γάρ φησιν ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα τηθύν. ἥ φησιν ἐμὲ ἐν σφοῖσι, τουτέστιν ἰδίοις δόμοισιν, εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον, δεξάμενοι ῥείης, ὅτε τε κρόνον ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. εἶτα κατ' ἐπανάληψιν ἀναγκαίαν ὡς εὐοδοῦσαν εἰς τὰ ἑξῆς, ἐπάγει. τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφιν ἄκριτα νείκεα λύσω. ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ. λέγει δὲ καὶ ὡς ἐκείνους ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ, εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι, αἰεὶ αὐτοῖς φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. ἐφ' οἷς καὶ πείθει τὴν φιλομειδῆ ἀφροδίτην. καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἔλυσε κεκαίνη κεστὸν ἱμάντα, ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς, πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. τὸν δὴ τοιοῦτον ἱμάντα, ἔμβαλε χερσὶ ταῖς τῆς ἥρας. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε. τῆ, τουτέστι λάβε, δέξαι, νῦν τοῦτον ἱμάντα, θεῷ δὲ ἐγκάτθεο κόλπῳ, ποικίλον. ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται. οὐδέ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς. ὃ καὶ ἀκούσασα ἥρα, ἐγήθησε. μειδήσασα δ' ἔπειτα, μέσῳ ἢ ἔσω ἐγκάτθετο κόλπῳ τὸν κεστόν. γίνεται δὲ αὐτῇ τὸ γηθῆσαι καὶ μειδῆσαι, οἷα εἰς φήμην αἰσίαν, καί τινα ὄρνιν ἀγαθὸν δεξαμένῃ περιαναφωνητικῶς, τὸν τῆς ἀφροδίτης λόγον. οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι φημί σε καταλλάξαι τὸν ὠκεανὸν καὶ τὴν τηθύν, ἀλλὰ πρᾶξαι πᾶν ὃ μενοινᾷς. δῆλον δὲ ὡς μενοινᾷ ἡ ἥρα, τὸ ἀπατῆσαι τὸν δία ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀχαιῶν. Ὅρα δὲ ὅτι τε τὸ δαμνῶμαι δαμνᾷ, δι' οὗ, ὥς τε σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους ἤγουν δαμάζεις, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ δάμνημι ἀφ' οὗ τὸ δάμναται καὶ τὸ δάμνασθαι καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὡς εἰ καὶ ἀπείρονα γῆν ἐν ἄλλοις ἡ ποίησις λέγει, ἀλλ' ἐνταῦθα κατὰ λόγον ἕτερον ὃς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, πείρατα γῆς οἶδε. τὸ δὲ εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, καί τινα τῶν ἑξῆς, ἐπὶ μακρᾶς τινος ἀποδημίας ῥηθήσεταί ποτε. Τὸ δὲ πολυφόρβου, ἀκριβῶς ἐρρέθη. φορβῆς γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ ἀλόγων κειμένης, ὀρθῶς πολύφορβος ἡ γῆ οὐ μὴν πάμφορβος. εἰ μὴ ἄρα καταχρηστικῶς, φορβὴ μέν, ἡ ἁπλῶς τροφή. πολύφορβος δὲ γῆ ὡς ἐκ μέρους, ἡ παντότροφος, εἴτουν παμβῶτις κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ὅτι δὲ τὸ φέρβω, ἐξ οὗ ἡ φορβὴ καὶ ἡ πολύφορβος, ἐκ τοῦ φέρειν βίον γίνεται, καὶ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ βόσκω, βοσκὰς βοσκάδος ὄρνεον ἤτοι φασὶ νήττης, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ φέρβω, φορβὰς φορβάδος ἐπί τε ζώων καὶ ἐπ' αὐτῆς δὲ γῆς, ὡς τό, φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. τοῦ δὲ πείρατα, χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, ἤγουν ἐπιδέδεται. ἐξῆπται. ἵνα λέγῃ ὅτι δέδεται ὡσανεὶ τῷ ὀλέθρῳ καθά φασιν οἱ παλαιοί. εὐθεῖα δὲ ἑνικὴ τοῦ πείρατα, πεῖραρ ὡς φρέαρ. οὗ χρῆσις παρὰ ὁμήρῳ. γένεσιν δὲ θεῶν καλεῖ τὸν ὠκεανόν, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀλληγορουμένου εἰς τὸ στοιχειακὸν ὕδωρ, δοκεῖν τὰ ἄλλα στοιχεῖα γίνεσθαι. τὸ γὰρ ὕδωρ, ἀρχὴν τινὲς πάντων ἔθεντο. ἢ καὶ ἄλλως, διὰ τὸ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν, τῆς φυσικῆς γενέσεως αἰτίαν εἶναι. ὅπου γε φασὶ καὶ τὸ σπέρμα, πνεῦμά ἐστιν ὑγρῷ συγκραθέν. διὸ καὶ τοὺς ποταμούς, ὡς κουροτρόφους ἐτίμων οἱ παλαιοί, καὶ ὡς συστατικοὺς γενέσεως. καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ ἀχιλλέως ἐρεῖ. τὸ δὲ θεῶν, ἢ ἀντὶ τῶν στοιχείων ὡς ἀπὸ τῆς θέσεως. ἢ καὶ ἀστέρων, ἀπὸ τοῦ θέειν. ἢ ἀντὶ τοῦ πάντων, ὡς ἀπὸ μέρους. ἐν τοῖς ἑξῆς οὖν λέγει σαφέστερον. ὠκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. οἷα δὲ τὰ τοῦ ὕδατος σεμνά, δηλοῦσι καὶ οἱ τοῦ Πινδάρου ὑπομνηματισταὶ ἐν τῷ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν συνδυάζει ἀλλήλοις ὁ μῦθος. τὸν μέν, ὡς γόνιμον. τὴν δέ, ὡς ἐκεῖθεν τὰς τοῦ γεννᾶν αἰτίας ἔχουσαν διὰ τὴν ἐκ τῶν μετεώρων γόνιμον χορηγίαν. διὸ καὶ ὁ μέν, ἀρσενικῶς προβάλλεται τοῖς ὀνοματοθέταις. ἡ δὲ γῆ, οἷα γυνὴ θηλυκῶς σχηματίζεται, ὃ δὴ νόημα καὶ εἰς

βαρβα-

βαρβάροις ἱκνεῖται κατὰ Ἡρόδοτον, εἰπόντα ὅτι Σκύθαι ἱλάσκονται, ἱστίαν μὲν μάλιστα, εἶτα Δία, καὶ γῆν, νομίζοντες τὴν γῆν τοῦ Διὸς εἶναι γυναῖκα. ὃς δὴ Ζεὺς κατά τινας ὡς καὶ προδεδήλωται, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀλληγορεῖται. ὥσπερ οὖν καθὰ ἐῤῥέθη, τὸν Δία οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν συνδυάζει ὁ μῦθος, οὕτω καὶ τὸν ὠκεανὸν τὴν ὑγρὰν δηλαδὴ φύσιν, καὶ τὴν Τηθὺν ὅ ἐστι τὴν κοινὴν τροφὸν γῆν, εἰς μίαν ἀλλήλοις ἄγει συζυγίαν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. δι' ὑγρότητος γὰρ ἡ γονιμότης ἐκκαλεῖται τῆς γῆς. ὅθεν καὶ αὐτοὶ, ὁ μὲν εἰς ἄῤῥεν, ἡ δὲ ὡς εἰς θῆλυ ἐσχημάτισαι. ἐνταῦθα δὲ, καίριον μνησθῆναι καὶ ὡς Εὐριπίδης, ἀλληγορῶν τὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς συνοικέσιον, φησίν. ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος ὄμβρου, πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο. ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταυτὸν οἱ δύο, φύουσιν ἡμῖν πάντα, δι' ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος. καί τις Αἰσχύλος, οὐχ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, ἀλλ' Ἀλεξανδρεὺς, ὡς ἡ κατὰ τὸν Ἀθήναιον ἱστορία δηλοῖ, φησίν. ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσὼν, ἔκυσε γαῖαν. ἡ δὲ, τίκτεται βροτοῖς, μήλων τε βοσκὰς, καὶ βίον δημήτρειον. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι καθὰ τὸν οὐρανὸν τῇ γῇ, καὶ τὸν ὠκεανὸν τῇ Τηθύϊ, οὕτω πως καὶ τὸν αἰθέρα Δία ὁ μῦθος, τῇ Ἥρα ἤτοι τῷ ἀέρι ὡς γυναικὶ ἄνδρα, συζεύγνυσιν. ἵνα οὕτω ζωογόνος ὁ ἀὴρ μᾶλλον γίνοιτο. ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, ὥσπερ οὐρανὸς κατὰ τὴν ἔνδοσιν τοῦ γονίμου τῇ γῇ συναπτόμενος, ὅμως κατὰ τὸ ἄνω καὶ κάτω διΐσταται εἰσαεί. καὶ αὖ πάλιν, καθάπερ Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀὴρ δηλαδὴ καὶ αἰθὴρ, κατὰ τὴν ποιότητα τῆς θερμότητος συζυγνύμενοι, καθ' ἑτέραν ποιότητα διασώζουσι τὸ φίλιον καὶ ἀλλήλων διΐστανται, κατὰ τὴν ὑγρότητα δηλαδὴ ἣν ὁ ἀὴρ ἔχει, καὶ κατὰ ξηρότητα ἣ συνουσίωται τῷ πυρὶ, οὕτω καὶ ἡ ἀλληγορουμένη Τηθὺς αὕτη καὶ ὁ ὠκεανὸς, κατὰ μὲν ψυχρότητα, συνδυάζονται ὡς οἷα ἐν ἀνθρωπίνῃ τινὶ συζυγίᾳ. καθότι δὲ ξηρὰ μὲν ἡ γῆ, ὑγρὸν δὲ τὸ ὕδωρ, διΐστανται καὶ ἐχθρὰ νοοῦσιν ἀλλήλοις, μῖσος ὥσπερ αἰώνιον τοῦτο φυλάσσοντες. εἰ δὲ ὑπισχνεῖται νῦν ἡ Ἥρα καθὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀὴρ ἐρεῖ τῷ Διΐ, συμβιβάσαι καὶ εἰς ἓν συνάψαι αὐτοὺς ἢ εἰς φιλίαν συναγαγεῖν, ὄμβροις τυχὸν ἄνωθεν ἐξ ἀέρος πεμπομένοις, ἢ τοιούτοις τισὶ, δι' ὧν ἡ ξηρότης τέγγεται. ὡς ἂν ὥσπερ τῷ ψυχρῷ, οὕτω δὴ καὶ τῷ ὑγρῷ τὴν εἰσαεὶ ἕνωσιν ἔχοιεν ἡ Τηθὺς καὶ ὁ ὠκεανὸς, ἀλλ' ἐν τοῖς ὡς εἰκὸς λόγοις μόνοις, αὐτῇ τὰ τῆς ὑποσχέσεως κεῖται. τὸ γὰρ αἰώνιον ἐναντίωμα τῶν στοιχείων, οὐκ ἔστι λυθῆναι ὑγρότητι καιρικῇ. εἰ γὰρ καὶ ὑγραίνεται ἡ γῆ δρόσοις, ἢ πλημμύραις, ἢ ὄμβρων ἐπικλύσεσιν, εἴτε καὶ ὑπογείων ὑδάτων ἀναχύσεσιν, ἀλλὰ τοῦτο οὔτε ἀεὶ συμπίπτει, καὶ οὐδ' ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ταῦτα εἰδὼς, ἐνδοιάζουσαν τὴν Ἥραν ποιεῖ καὶ μέγα οἰομένην ἐὰν ἐκείνους πείσασα, φιλότητι ὁμωθῆναι ποιήσῃ, τουτέστιν ὁμοῦ γενέσθαι, καὶ ὅμοια φρονῆσαι τήν τε Τηθὺν καὶ τὸν ὠκεανόν. καὶ οὐδὲ ἐγχειροῦσαν αὐτὴν πλάττει διὰ ταῦτα τῷ πράγματι, ἀλλ' ἀποκωλυομένην τοῦ τοιούτου ἔργου ὑπὸ τοῦ Διός. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δὲ τὴν Ἥραν ἐν δόμοις ὑπὸ ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐκτραφῆναι, τὰς ἐκεῖθεν αἰνίττεται ἀναθυμιάσεις, αἳ καὶ αὐταὶ συμβάλλονταί τι τῷ ἀέρι. γεννηθέντι μὲν καθάπαξ ὑπὸ τῆς ῥέας, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης, τῆς φερωνύμως ῥυτῆς. συγκροτουμένῳ δὲ ὡς ἑκάστοτε, καὶ δι' οὗ τρεφομένῳ ταῖς τοιαύταις ἀναθυμιάσεσι. διὸ καὶ τροφεῖα ὥσπερ ἡ Ἥρα ὀφείλει τῷ ὠκεανῷ καὶ τῇ Τηθύϊ. καὶ διὰ τοῦτο θέλει ἀνταποδοῦναι χάριτας, διὰ τοῦ ποιῆσαι ὁμωθῆναι αὐτοὺς, τουτέστιν ὁμοῦ ὡς εἴρηται γενέσθαι καὶ ἑνωθῆναι, ἐκ τοῦ ὁμῶ ὁμώσω ῥήματος. ὅπερ οἱ παλαιοὶ ἀποδεχόμενοι, φασὶν ὡς οὐκ ἄν τις εἴποι τὴν ἕνωσιν καιριώτερον ἐν λέξει μιᾷ. ἐν ἄλλοις δὲ τοῦτο περιφράζων ὁ ποιητὴς, φησί. καὶ ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνει. ἐνταῦθα δ' ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἐπὶ ὅρκου λεγόμενον ὀμῶ ὀμόσω, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐνταῦθα ὡς εἴρηται κειμένου, τῷ ὀ μικρῷ προλήγεται. τὸ δὲ ὠκεανὸν λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ὠκέως νάειν, ὥσπερ καὶ ῥέαν, τὴν δ' αὐτὴν καὶ ῥείην, ἀπὸ τοῦ ῥέειν, καθωμίληται. Τηθὺς δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ τήθη, ὃ δηλοῖ τὴν τροφόν. ἡ δὲ τήθη, ἢ παρὰ τὸ στῆθος ἀφ' οὗ τὸ βρέφος τρέφεται, οἱονεὶ στήθητις οὖσα. ἢ παρὰ τὸ τῆ, ὃ δηλοῖ τὸ λάβε ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. καὶ τὸ θῶ τὸ θηλάζω κατὰ τοὺς παλαιούς. οἱονεὶ ἡ λέγουσα τῷ βρέφει, λάβε θήλασον. τὸ δὲ εὔτρεφον ἤδη ἀτίταλον, δοκοῦσι τὸ αὐτὸ νοῦν ἔχειν ἵνα ἦ εὐτρέφεσθαι, τὸ μὴ τάλανα εἶναι. οὐ δηλωτικὸν ὥσπερ τὸ ἀτάλλειν, οὕτω καὶ τὸ ἀτιτάλλειν ἐστὶν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ εὐτρέφειν διαφέρει τοῦ ἁπλῶς τρέφειν, καθότι τοῦτο καὶ δίδαξιν ἔχει ἐσθλοῦ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. θέμα δὲ ἐντελὲς τοῦ εὔτρεφον, τὸ εὐτρέφω ὅμοιον ὂν τῷ εὐλογῶ, καὶ τοῖς ὁμοίοις, βαρυτόνοις τε καὶ περισπωμένοις. ἡ δὲ ῥείη, ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ θείαν. ὡς γὰρ θέα θείη ἐν Θεογονίᾳ, οὕτω καὶ ῥέα ῥείη. περὶ δὲ Κρόνου, καὶ ὡς ἐταρταρώθη. καὶ τί ταῦτα κατὰ ἀλληγορίαν δηλοῖ, ἐν τοῖς ἐφεξῆς ῥηθήσεται, ὅπου καὶ περὶ Τιτάνων. τὸ δὲ καθεῖσεν, ἀπὸ τοῦ ἕω ἕσον τὸ κάθημαι, τροχαϊκῶς ἐν, φυλάσσει τὸν τόνον, ὡς καὶ τὸ αἶψα πρὸ βραχέων, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ εἶχε μὲν εἰπεῖν, κάθισε διὰ τοῦ ἰῶτα ὡς ἐκ τοῦ καθίζω καθίσω. ἔδοξε δὲ αὐτῷ, μὴ οὕτω γράψαι ἀλλ' ἑτέρως. ἄκριτα δὲ νείκεα, ἐφ' οἷς οὐχ εὕρηται κριτὺς. καὶ εἴη ἂν ἐντεῦθεν καὶ ἀκριτόμυθος, ὁ μὴ δεόντως κρίνων ἃ μυθεῖται. τὸ δὲ λύσω, δηλοῖ μὲν τὸ διακρινῶ. ἐμφαίνει δὲ ὅτι ὡς οἷα πεπεδημένοι ὄντες οἱ νείκεα ἔχοντες, δέονται τοῦ λύεσθαι. Τὸ δὲ, ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται καὶ ἑξῆς, λεχθήσεταί ποτε καὶ ἁπλῶς ἐπὶ συνεύνων διχονοούντων. ἔνθα ὅρα τὸ, δηρὸν χρόνον, ἀκεραίως ἐκφωνηθέν. ὅτε δέ γε μόνον δηρὸν εἴπῃ, ἐλλείπει ὁ χρόνος ἐκεῖ. ἄλλως δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν ἐῤῥέθη τοῦ ἁπλῶς

χρόνου, ὃς καὶ ἐπὶ ὀλίγου λαμβάνεται. ὡς δηλοῖ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ τὸ, μείνατ' ἐπὶ χρόνον. φαίνεται δὲ ἐκεῖ, χρόνον, τὸν ὀλίγον λέγειν. ἐν δὲ τῷ, χόλος ἔμπεσε θυμῷ, κότον ὁ χόλος δηλοῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς χόλος ἐκείνοις ἦν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον, ἀλλ' ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπεραναβὰς, ἤδη πάντως κότος ἐστίν. ὃν ὑπεμφαίνει καὶ τὸ ἔμπεσε. εἰ γὰρ ταυτόν τι τὸ πεσεῖν τῷ κεῖσθαι, εἴη ἂν καὶ ὁ ἐμπεσὼν χόλος, κότος, ὡς ἐγκείμενος. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ ἐμπεσεῖν, ὃ πολεμικὴ λέξις ἐστὶ, πολέμιον τὸν χόλον εἶναι δηλοῖ τοῖς πάσχουσιν. ὅθεν καὶ θυμομαχεῖν τινες λέγονται. τὸ δὲ, ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἐν τῷ κεστῷ πειστικῆς παραιφάσεως. τὸ δὲ εἰς εὐνὴν ἀνέσαι, ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖσαι. ἢ ἀναβιβάσαι. ἀναθεῖναι. κατὰ τὸ, ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον. τὸ δὲ, ὁμωθῆναι φιλότητι, διαστέλλει τοῦ πρὸς ἔριν τινὰς καὶ μάχην ὁμόσε γενέσθαι. τὸ δὲ φίλη καὶ αἰδοίη, γνησιώτερον πάντως τοῦ, αἰδοῖός τε δεινός τε. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ καλεοίμην, ἐνταῦθα συστέλλει τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ, φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. ὡς καὶ ἐν τῷ, δεινός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην. τὸ δὲ καλὸς ἀεὶ ἐκτείνεται παρ' ὁμήρῳ. οὐ μέντοι κακὸς, ἀεὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ βιωτικὸν νόημα τὸ χρῆναι τὰς τῶν μεγάλων γυναῖκας τιμᾶσθαι. φησὶ γὰρ ἡ ἀφροδίτη πρὸς τὴν ἥραν, ὡς οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, διὸς γυνὴ εἶ. ἔνθα τὸ, οὐδὲ ἔοικε, πάνυ ἀκριβῶς κεῖται. εἰ γὰρ καὶ ἔστιν ἀρνήσασθαι, ἀλλ' ὅμως οὐ πρέπει. τὸ δὲ ζηνὸς τοῦ ἀρίστου, ἄκραν ὑπεροχὴν δηλοῖ διὰ τοῦ ἄρθρου. καὶ πλέον ἤπερ τὸ, ἀνὴρ ἄριστος ἤγουν ὁ ἄριστος. οὐ γὰρ πρόσκειταί τις γενικὴ, δι' ἣν, τοῦ ἀρίστου τῶν δέ τινων, ἢ τοῦ ἀρίστου θεοῦ. ἀλλὰ ἁπλῶς οὕτω κατ' ἐξοχὴν ὑπερβάλλουσαν. τὸ δὲ ἐν ἀγκοίναις ἰαύειν, ἤγουν χρονίζειν, διατρίβειν, μυστικὴ δήλωσίς ἐστι χρήσεως ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα. καθὰ καὶ τὸ, ἀγκὰς ἔμαρπτεν ἣν παράκοιτιν. ἐκ τοῦ ἀγκὼν δὲ ἀγκῶνος, γίνεται ἡ ἀγκοίνη. ὡς καὶ ἐκ τοῦ θῶ, ἡ θοίνη. Κεστὸς δὲ, οὐ κλῆσις, ἀλλ' ἐπίθετόν ἐστι τοῦ ἱμάντος τῆς ἀφροδίτης. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὁμοῦ παραθεὶς, κεστὸν ἱμάντα φησί. μετ' ὀλίγα δὲ καταμόνας ἱμάντα ἐν τῷ, τῇ τοῦτον ἱμάντα. εἰ δὲ κρατεῖ τὸ ἐπίθετον καταμόνας ὡς ἐπὶ πολὺ ὥστε κεστοῦ λεχθέντος μὴ ἐξ ἀνάγκης συνεκφωνεῖσθαι αὐτῷ τὸν ἱμάντα, τοῦτο καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. οὕτω γὰρ καὶ ἡ διπλὸη ἐπιτεθεῖσα τῇ χλαίνῃ, τὸ ἐκείνης ἀφήρπασε νόημα. καὶ τὸ ξυστὸν τῷ δόρατι ἐπικείμενον, ὅμως λαμβάνεταί ποτε αὐτὸ μόνον ἁπλῶς ἐπὶ δόρατος. ὁμοίως καὶ ὁ ἑανὸς ἀντὶ πέπλου. καὶ ὁ βροτὸς τὸ ἐπίθετον, ἀντὶ ἀνθρώπου οὗ ἐστιν ἐπίθετον. καὶ ὁ ἀήτης ἀνέμου ὢν ἀήτης ὡς δεδήλωται, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἀνέμου λαμβάνεται. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐν οἷς εἶναι καὶ ἡ ἡμέρα δοκεῖ. φαίνεται γὰρ ἐκ τοῦ ἥμερος, θηλυκὸν εἶναι ἡ ἡμέρα, ὁμοίως τῷ, φοβερὸς φοβερά. καὶ μάκαρος μάκαιρα. πίερος πίειρα καὶ τοῖς τοιούτοις. ἵνα ᾖ τὸ τέλειον. ἡμέρα ὅ ἐστι πραεῖα φαῦσις. ἡ ἡμέρα κατάστασις ἀέρος. ὅπερ ἡ νὺξ μὴ ἔχουσα, δειδία λέγεται διὰ τὸ φοβερὸν καὶ μὴ ἥμερον. ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ κεστὸς, παρὰ τὸ κένσαι ὅ ἐστι κεντῆσαι. ὅτι δὲ ὁ κεστὸς ἱμάντος ἐστὶν ἐπίθετον, δῆλον μὲν καὶ ἐκ τῶν προσεχῶς εἰρημένων. δηλοῦται δὲ καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ἔνθα ἡ τοῦ πάριδος περικεφαλαία, πολύκεστον ἱμάντα ἔχει. ὃς εἶχεν ἐκεῖνον ἑλκόμενον. ἱμάντος δὲ κίνησις, πολλή. ἱμάσσειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ ἱμονία, καὶ ἱμᾶσθαι καὶ ἀνιμᾶσθαι. καὶ σύνθετον ὁ ἱμαντελιγμὸς, ὃς ἦν παιδιᾶς τις εἶδος, ἤγουν διπλοῦ ἱμάντος σκολιά τις εἴλησις ὥς φασιν οἱ παλαιοί. τοῦ δὲ ποικίλου, ἑρμηνευτικὸν εὐθὺς τὸ, θελκτήρια πάντα. ὧν ἕνεκεν ποικίλος ἦν ὁ κεστὸς, φιλότητα ἔχων καὶ ἵμερον καὶ πάρφασιν, καὶ δι' αὐτὰ πολύκεστος ὢν καὶ αὐτός. τὸ δὲ θελκτήρια, κατὰ ὁμηρικὸν ἔθος, ἀντὶ τοῦ ἐκστατικὰ λογισμοῦ κατὰ πολλὴν ἡδονὴν, οὐ μὴν κατὰ φόβον, ἢ ἄλλο τι πάθος. τοιοῦτον γάρ τι τὸ ποιητικῶς θέλγεσθαι ὡς προεδηλώθη. περὶ δὲ φιλότητος καὶ ἱμέρου, ἱκανῶς πρὸ βραχέων δεδήλωται. Τὸ δὲ ὀαριστὺς πάρφασις, οἱ μὲν, ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι, δύο νοοῦσι πράγματα. ἰδίᾳ μὲν, ὀαριστὺν ὅ ἐστιν ὁμιλίαν, ὀαρίζειν γὰρ, τὸ ὁμιλεῖν ὥσπερ προγέγραπται. ἰδίᾳ δὲ, πάρφασιν τουτέστι πειθὼ τὴν ἐξ ὁμιλίας. ἕτεροι δὲ, τὸ μὲν ἕν, ὡς κύριον. τὸ δὲ ἕτερον, λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον. καὶ τοῦτο, ὅπως ἂν καὶ θέλοι τις. ἢ γὰρ ὀαριστὺς παραιφατικὴ, ἢ παραίφασις ὀαριστικὴ, τουτέστιν ὁμιλητική. Τὸ δὲ, ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, σαφηνίζει ταυτὸν εἶναι τὸ ἔνι καὶ τὸ ἐν, δίκην προθέσεως. δῆλον δὲ αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται, ἤγουν ἐν ᾧ. Τὸ δὲ, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, σχῆμα κάλλους ἐπαναφορικόν. καθάπερ καὶ τὸ, ἐνδ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ. καὶ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον τὸ, ἐν μὲν γὰρ, θαλίης ἔρατον μέρος ἀγλαΐης τε. ἐν δὲ χοροιτυπίης, ἐνδ' ἱμερτῆς φιλότητος. ὁ δὲ οὕτω γράψας, οἴνῳ παρακολουθεῖν λέγει τὰ τοιαῦτα. ὃν ἐκεῖνος καὶ ὄναρ ἐσθλὸν φησὶν ἀλεξίκακον πάσῃ συνοπηδὸν ἀνίῃ. ὡς εἶναι τὸν οἶνον ἀλεξιφάρμακον πάσης ἀνίας. Τὸ δὲ, ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, ὑποδηλοῖ μὲν τὴν ῥηθεῖσαν πάρφασιν, τὴν αὐτὴν εἶναι, ὡς καὶ προελέχθη, παραλογισμῷ, δι' ἧς ἂν ἀπάφοιτο τὸν δία ἡ ἥρα. ἔστι δὲ παιδευτικὸν τοῦ, δεῖν φυλάττεσθαι τὰς τοιαύτας ὁμιλίας. προπαρεσκευάσαι δὲ καὶ εἰς λύσιν ἀπορειῶν ἄλλων τε, καὶ τούτων, πῶς ποτε ὁ τηλικοῦτος ζεὺς ἠπάτηται. πῶς δὲ οὐκ εἰς δέον ἐρᾷ. πῶς δὲ οὐκ οἶδε τὸν ὕπνον ἐν τοῖς ἑξῆς, ὃς αὐτὸν ἀνακλίνει ἀμφιχυθεὶς νήδυμος. ἢ, δῆλον ὅτι τὸν νοῦν τῇ κατὰ τὸν κεστὸν ὀαριστύϊ παρφάσει κλαπεὶς, οὐδὲν τοιοῦτον συνεῖδεν. Ὅρα δὲ ὡς ἥρα μὲν ἁπλῶς οὕτω φιλότητα καὶ ἵμερον ἐξ ἀφροδίτης ἐζήτησε τὰ κατὰ μῦθον ἰνδάλματα. Ὅμηρος δὲ, καὶ τὸ αὖθις ὑποκείμενον ἑρμήνευσε, τὸν κεστὸν ἱμάντα. καὶ

πλεῖον δέ τι ἐδήλωσεν αὐτὸν ἔχειν, ὅπερ ἦν ἡ ὀαριστὺς πάρφασις. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τινὲς μὲν, τὰ κατὰ τὸν ῥηθέντα κεστὸν ἱμάντα γοργότατα συμβιβάζοντες, αἴνιγμά φασιν αὐτὸν εἶναι τῶν πληγῶν καὶ ἱμάντων ἄξια τῶν φαύλως ἐρώντων πασχόντων. οἱ δὲ, καὶ πραγματικῶς νοοῦσιν, ὡς τοιούτου πάλαι ποτὲ ὄντος μαγγανεύματος εἰς ἔρωτα, ὁποῖος ὁ διαγραφόμενος οὗτος κεστός. ὃν καὶ παρήγγελλόν φασιν οἱ διδόντες, μὴ ὁρᾶσθαι, ἀλλ' ὑπὸ κόλπῳ φέρεσθαι καθάπερ Ἀφροδίτη παραγγέλλει τῇ Ἥρᾳ, ἵνα μή φασι τῇ ὄψει ἀλλοιῶνται τὰ μαγγανεύματα. ἔχει δέ τις καὶ οὕτω καταστῆσαι τὸν μῦθον ἐξ Ὁμήρου λαβὼν ἀφορμάς. ἴστεον γὰρ ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς φθάσας εἰπεῖν, εἴπως ἱμείρεται ἢ χροιῇ παραδραθεῖν, οὐ πάνυ ἀσφαλῶς ὑπηνίξατο τὰ κατὰ τὸν κεστόν. τίνος γὰρ ἄλλου ἵμερος, ἢ χροιᾶς καὶ τῆς ἐπιπολῆς τοῦ χροὸς φαντασίας καὶ τῆς προσπιπτούσης εὐχροίας, ἣν ἡ τῆς ὥρας ἄνθη προβέβληται τοῖς διακόνοις ὀφθαλμοῖς. οἷς ἑλκόμενός ποτε καὶ ὁ δεσπότης νοῦς, συγκατασπᾶται, καὶ φαύλοις ἑπόμενος ὁδηγοῖς, ῥέμβεται καὶ αὐτός. τὸ τοίνυν τοῦ ἱμάντος τούτου πολύκεστον, τὸ φύσει πολύτρητον τῆς τοῦ σώματος ἐπιφανείας παραλαλεῖ καὶ πολύπορον. ἢ καὶ ἄλλως, τὸ τῶν ἐρώτων πολύτροπον καὶ ποικίλον. φέρει δ' αὐτὸ ἐν στήθεσι μὲν Ἀφροδίτη, Ἥρα δὲ ὑπὸ κόλπῳ, διότι καλυπτέον τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος καὶ ἐγκαλυπτέον ἐπ' αὐτῷ, ἢ καὶ διότι τῶν ἐρώτων οἱ ἀγαθοί φασι, διὰ γονὴν γίνονται παίδων. οἱ παῖδες, ταῖς τικτούσαις ὑπὸ κόλπῳ τε φέρονται, καὶ μαζόθεν τρέφονται. ἀλληγόρηται δὲ καὶ ἄλλως οὐ πρὸ πολλῶν ὁ τοιοῦτος κεστός. ἔνθα καὶ τὰ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας, εἰς φιλόσοφον θεωρίαν ἀνήγοντο. κἀκεῖνα δὲ ῥητέον, ὅτι οὐ θαυμαστέον εἰ τοιοῦτον ἔχουσα κεστὸν ἡ μυθικὴ Ἀφροδίτη, περιεγένετο Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς ἐν τῇ τοῦ Πάριδος κρίσει. ἐπηγάγετο γὰρ ἂν πάντως τὸν κριτὴν, ὡς μὴ ὀρθῶς δικάσαι, ἀλλὰ δικάσαι τὰς ψήφους δι' ἔρωτα. καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς κεστὸς φορούμενος, οὐ μόνον τὸ φοροῦν πρόσωπον ἐποίει ἐράσμιον ὡς ἐνταῦθα τῷ Διῒ τὴν Ἥραν, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις ἀπὸ τοῦ φοροῦντος ἐνεποίει ἔρωτας. οὕτω γὰρ καὶ ἡ Ἥρα Ὠκεανὸν καὶ Τηθὺν εἰς φιλίαν συναγαγεῖν διὰ τοῦ κεστοῦ θαρρεῖ. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ Ἑλένῃ ἐνέθετο ἂν ἀλλήλων φιλότητα. τὸ δὲ τῆ, ὅ ἐστι λάβε νῦν τοῦτον τὸν ἱμάντα, συμφωνεῖ τῷ τῆς Ἥρας λόγῳ. κἀκείνη γὰρ ἀπὸ μέρους λαλοῦσα, νῦν δός μοι ἔφη φιλότητα καὶ ἵμερον, ὡς μὴ τῆς δόσεως διηνεκοῦς ἐσομένης κατὰ λόγον δωρεᾶς, ἀλλὰ πρός τινα βραχὺν καιρόν. προστακτικὸν δὲ εἶναι συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, σαφῶς ἀποφαίνονται οἱ παλαιοὶ τουτὶ τὸ τῆ. φάμενοι, ὡς ἔστι ῥῆμα τάω τῶ, ὡς ζάω ζῶ. καὶ καθὰ ἔζαον ἔζων οὗ τρίτον ἔζη καὶ προστακτικὸν ζῆ, οὕτω καὶ ἔταον ἔτων, οὗ ἔτη τὸ τρίτον, καὶ τῆ τὸ προστακτικόν. οἱ δ' αὐτοὶ, προφέρουσι καὶ χρήσεις πολλὰς τοῦ ζῆ ὅ ἐστι ζῆθι, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Εὐριπίδου. τὸ δὲ τοιοῦτον τάω τῶ, καὶ τὴν αἰτίαν παράγει κατά τινας, ὡς ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ τῶ τὸ λαμβάνω. Κόλπον δέ φησι τὸ ἐν τῷ στήθει πτύγμα τοῦ πέπλου, ἐν ᾧ ἔδει θεῖναι τὸν κεστόν. ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ τὸ, ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ὡς ἀναντιῤῥήτως οὐ δηλοῖ οὐδ' ἐνταῦθα τὸ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει. οὐδόλως γὰρ ἢ Ἥραν, ἤ τι τῶν αὐτῆς ἐπιθέτων ἡ Ἀφροδίτη λαλεῖ, ἀλλ' ἔστι ταυτὸν τῷ εἶπε, διὸ καὶ παράκειται τὸ ἔφατο. φησὶ γάρ. ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. ἅπερ, ὡς καὶ προδεδήλωται, ἐκ παραλλήλου δηλοῦσι τὸ διεξοδικῶς ἐλάλησεν. εἰ δὲ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἡ Ἥρα ἔπος ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ὕπνε ἄναξ, δοκεῖ τὸ ἐξονομάζειν εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀνόματος ἐκάλεσεν εἰποῦσα ὀνομαστὶ τὸ, ὦ ὕπνε, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐκ ἀπεοίκασι τὸ ἔφατο καὶ τὸ ἐξονόμαζεν. οὐ γὰρ ἁπλῶς ὠνόμασε κλητικῶς ἡ Ἥρα τὸν ὕπνον. ἀλλὰ τὸ μὲν ὕπνε, διὰ τὴν τῆς προσλαλιᾶς φύσιν προέθετο. τὸ δὲ πᾶν αὐτῆς, φάσθαι καὶ ἐξονομάσαι ἐστὶν, ἤγουν εἰς πλάτος ὁμιλῆσαι ἐθέλει. Ὅρα δὲ καὶ τὴν συντομίαν τοῦ, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται. ὅπερ ἐστὶν ἐπιτομὴ τοῦ, ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης καὶ τῶν ἑξῆς τῶν δύο στίχων. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω, ἐν Ὀδυσσείᾳ. δῆλον δ' ὅτι τοῦ, πάντα τετεύχαται, ἐντελέστερον ἦν ἀνωτέρω τὸ, θελκτήρια πάντα τέτυκτο. καὶ ὅτι ταυτὸν θέμα τῷ τέτυκτο, καὶ τῷ τετεύχαται. τὸ τεύχω γάρ. τὸ δὲ, οὐδέ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ῥηθήσεταί ποτε πρὸς τὸν τευξόμενον οὗπερ αἱρεῖται. ὥσπερ πρὸς τὸν τοιαῦτα ζητοῦντα ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι μὴ εἰσακουσθῆναι, καλὸν ῥηθῆναι τὸ, οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. ὅπερ δύο κεφαλαίων ἐστὶν ἐνδεικτικόν. τοῦ μὲν δυνατοῦ, ἐν τῷ οὐκ ἔστι. τοῦ δὲ πρέποντος, ἐν τῷ οὐδὲ ἔοικε, διὰ τὸ τοῦ προσώπου δηλαδὴ ἔνδοξον. ἐνταῦθα δὲ καὶ συλλογισμὸς κεῖται διὰ τοῦ ἐπαγαγεῖν, Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. μονονουχὶ γάρ φησιν, ὅτι σὺ γυνὴ τοῦ ἀρίστου, ταῖς δὲ τῶν ἀρίστων ὑπακουστέον, σοὶ ἄρα ὑπακουστέον. ὅτι δὲ ἡ Ἥρα χαίρει ἀκούσασα ὡς οὐκ ἄπρακτος παλιννοστήσει ὡς οἷα κληδόνι τῷ λόγῳ πιστεύσασα, καθάπερ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ Τηλέμαχος χαίρουσι φήμης τινὸς ἀκούσαντες καὶ κληδονισάμενοι, προσεχῶς που καὶ αὐτὸ εἴρηται. Ὅτι ἐν τῷ, Ἥρη δ' ἀΐξασα, λίπε ῥίον Οὐλύμποιο, Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν, σεύατο ἤγουν ὥρμησεν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα, ἀκροτάτας κορυφάς. οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν. ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα. Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος. ἐν τούτοις γοῦν καθεξῆς ὀνομάζει τὰς χώρας καὶ εὐτάκτως τῇ περιηγήσει χωρεῖ, καὶ οὐχ ὡς ἐν τῷ καταλόγῳ συγχέει τὰς τάξεις τῶν τόπων. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, ὅπου Φηρὰς εἶπε, καὶ Ἤλιδα, καὶ Ἐπειοὺς, καὶ νήσοισι θοαῖς, τοὺς τόπους ὡς ἔχουσι τάξεως ἐκτίθεται. Πιερίαν δὲ, οἱ μὲν, ἀκρώρειάν τινα εἶπον Ὀλύμπου. οἱ δὲ, χώραν ἀπὸ νύμφης ὁμωνύμου, ἢ ἀπὸ Πίερος υἱοῦ Ἐλευθῆρος. οἱ δὲ, πόλιν. τὸ δὲ

Πιερίην ἐπιβᾶσα, ἢ ἀναστροφὴν ἔχει, ἵνα ᾖ, ἐπὶ πιερίαν βᾶσα, ἢ ἀρχαϊκῶς αἰτιατικὴ συντέτακται. ἠμαθία δὲ, ἡ μακεδονία, ἀπὸ ἀμάθου τινός. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι μακεδὼν ὁ τοῦ διὸς, ἀφ᾽ οὗ μακεδονία ἡ χώρα, παῖδας ἴσχει δύο. ἄμαθον καὶ πίερα. ἀφ᾽ ὧν ἠμαθία καὶ πιερία πόλεις ἐν μακεδονίᾳ. ἱπποπόλους δὲ καὶ ἐνταῦθα τοὺς θρᾶκας, ὡς ἱππικοὺς καὶ μαχίμους φησίν. καὶ ἡ τραγῳδία δὲ, φιλίππους λέγει αὐτούς. μαρτυροῦσα καὶ τὸ, νιφόεντα ὄρη ὅτι τὰ καὶ τὰ κατὰ τὸν αἶμον, ἐν τῷ χιονώδη τὴν θρᾴκην εἰπεῖν. τὸ δὲ ἀκροτάτας κορυφὰς, διὰ σαφήνειάν τε κεῖται, ἵνα δῆλον εἴη τὸ μυθικῶς περιπατεῖν τῶν ὀρέων. καὶ πρὸς πιθανότητα δὲ τάχους. οὕτω γὰρ ἂν, διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον ἡ ἥρα ταχὺ κινοῖτο, μὴ περὶ φάραγγας ὀρέων καὶ λαγόνας τρίβουσα χρόνον, μήτ᾽ ἄλλως περιοδεύουσα. διὸ καὶ ἐπάγει ὡς οὐ χθόνα ἔμαρπτε ποσὶν, ἤγουν οὐχ ἥπτετο γῆς. ἀλλ᾽ ἀπὸ κορυφῆς, εἶχεν αὐτὴν ἑτέρα κορυφή. πρέπει δὲ τὸ τοιοῦτον ὕψος τῇ ἥρᾳ, διά τε τὸ χρῆναι οὕτω σεμνότερον αὐτὴν κινεῖσθαι θεὰν οὖσαν κατὰ τὸν μῦθον. καὶ ὅτι ἀὴρ οὖσα κατὰ ἀλληγορίαν, ὑπεραίρεσθαι τῶν ὀρέων καὶ οὐ κάτω διατρίβειν ἐθέλει κατὰ τὸν περὶ ἡμῖν λιμνάζοντα. Μάρπτειν δὲ εἰ καὶ νῦν ἐπὶ ἀφῆς τῆς διὰ ποδῶν, ἀλλ᾽ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ χειρῶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ὅθεν καὶ εὐμάρεια κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ εὐχέρεια, ἡ ῥᾳστώνη. ἴωνες δὲ τὴν περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, ὃ οὐρῆσαί φασιν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν. ἄθως δὲ τὸ ὄρος, ἀπὸ ἄθω γίγαντος. ᾧ Ποσειδῶν φασι τὸ ὄρος ἐπέθετο. τοῦτο δὲ ξέρξης διώρυξέ ποτε καταπλήττων τοὺς ἕλληνας. τριακοσίους δέ φασι σταδίους λήμνου ἀπέχων ὁ ἄθως, ὅμως σκιάζει αὐτήν. ὅθεν καὶ παροιμία, ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας βοός. δόξειε δ᾽ ἂν τεθῆναι ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐχόντων καὶ πόρρωθεν ἐφικνεῖσθαι ἢ καθικνεῖσθαι τῶν ταπεινοτέρων διὰ ὑπεροχήν τινα. ἐπεὶ καὶ ὁ ἄθως ὑψηλότατος ὢν, εἶχεν ἐν καιρῷ περὶ δείλην, σκιὰν ἀποτελεῖν ἱκνουμένην ἕως καὶ εἰς ἄγαλμα λημνίας βοός. διοκλῆ δέ φασι τὸν ῥηγῖνον ἀρχιτέκτονα ἐπαγγείλασθαι ἀλεξάνδρῳ διαγλύψαι τὸν ἄθω τοῦτον, καὶ κατασκευάσαι ἀνδριάντα αὐτοῦ. θατέρᾳ μὲν χειρὶ μυρίανδρον πόλιν κατέχοντα. θατέρᾳ δὲ, ποταμὸν προϊέμενον, ὡς δοκεῖν τοῖς παραπλέουσιν ὅτι σπένδει. τὸ δὲ ἄθοω, προπαροξύνουσιν οἱ παλαιοὶ, τὸν φυσικὸν τόνον φυλάσσοντες. γέγονε γὰρ ἐκ τοῦ ἄθω, πλεονάσαντος τοῦ ἐν τῇ παραληγούσῃ ὀ μικροῦ. ὡς καὶ ἐν τῷ φῶς φόως. τὸ κῶς ἡ νῆσος, κόως. ὅθεν, κόων εὖ ναιομένην. καὶ ἔστι πως ἀττικὴ καὶ ἡ τοῦ ἄθοω προπαροξυτόνησις. ἀθηναῖοι γὰρ ἐν πολλοῖς ὀκνοῦσι μετατιθέναι ὑπερβιβαστικῶς τὰς τῶν εὐθειῶν ὀξείας. ἐν γοῦν τῷ, πόλεως ὄφεως συνήθως, οὐκ ἐταπείνωσεν ἡ μακροκαταληξία τῆς γενικῆς τὴν προπαροξυτόνησιν. ἐν δὲ τῷ, λῆμνον πόλιν θόαντος. ὅλον μὲν, ἡ λῆμνος. μέρος δὲ, ἡ μύριννα πόλις θόαντος. προσληφθέντος κἀνταῦθα τοῦ μέρους τῷ ὅλῳ, καθὰ εἴωθε γράφειν ὁ ποιητής. τῶν μερικῶν μὲν, πρὸς ἱστορίαν δεόμενος. τὰ ὅλα δὲ προστιθεὶς, διὰ σαφεστέραν γνωριμότητα. οὕτω καὶ μετ᾽ ὀλίγα ἐν τῷ, ἴδην ἵκοντο λεκτόν. ὅλον μὲν, ἡ ἴδη. μέρος δὲ, τὸ λεκτὸν, ὡς καὶ τὸ γάργαρον. ὅτι δὲ δύο πόλεις λήμνου ἡφαιστιὰς καὶ μύριννα, δῆλόν ἐστιν. Ὅτι ἐν λήμνῳ ἡ ἥρα τὸν ὕπνον εὗρεν. ὡς μέν τινές φασι, τυχαίως διὸ καὶ ἀνύσας τὸ τῆς ἥρας ἀξίωμα, οὐκ ἐπάνεισιν εἰς λῆμνον, ὅπερ ἐχρῆν εἴπερ ἦν ἐκεῖσε οἰκῶν. ἀλλ᾽ ᾤχετο ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, ὅπου δηλαδὴ καὶ πρὶν ἀπιόντι συνήντησεν ἡ ἥρα. οἱ δέ τινες γλαφυρώτερον ἐπιβάλλοντες, φασὶν ἀστείως τοῦτο πλάττειν τὸν ποιητὴν, διὰ τὸ φιλοίνους εἶναι δοκεῖν τοὺς λημνίους, ὡς ἀπογόνους θόαντος υἱοῦ διονύσου. διὸ καὶ εὔνηος εἰς τροίαν οἶνον ἐκ λήμνου πέμπει. καὶ τὰ λήμνια δὲ κακὰ ἐπὶ τοῖς ἐκεῖ παροιμιάζεται, οἳ κοιμώμενοι ἀνῃρέθησαν ὑπὸ γυναικῶν, οἴνου ὡς εἰκὸς προεμφορηθέντες. καὶ οἱ ἀχαιοὶ δὲ ἐν λήμνῳ πίνοντες κρατῆρας ἐπιστεφέας, κατευχαυχῶντο τρώων. συμπατριῶται γοῦν ὅθεν οἶνος καὶ ὕπνος. ἄλλοι δέ φασι, διὰ φιλοκτήτην ἐκεῖ διατρίβειν τὸν ὕπνον, ὡς ἂν παύῃ τὰς ὀδύνας κατακλίνων τὸν ἥρωα. καλεῖ δ᾽ αὐτὸν ὅμηρος καὶ κασίγνητον θανάτου, εἰπών. ἔνθ᾽ ὕπνῳ ξύμβλητο ἤγουν συνήντησεν ἡ ἥρα δηλαδὴ, κασιγνήτῳ θανάτοιο, ἐπεὶ ἀμφότεροι ἀναπαύουσι καὶ ἀπρακτεῖν ποιοῦσιν, εἰ καὶ ὁ μὲν, χωρίζει ψυχήν. ὁ δὲ, συστέλλει. καὶ ὁ μὲν, παντελής ἐστι στέρησις αἰσθήσεως καὶ τανηλεγὴς κατὰ τὸν ποιητήν. ὁ δὲ, ἀφαίρεσις αὐτῆς καιρική. οὐδὲ γὰρ αἰσθάνεται κατ᾽ ἐνέργειαν ὁ κοιμώμενος. φησὶ δὲ καὶ ὁ κωμικὸς μνησίμαχος, ὕπνος, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. ἐξ ἀττικοῦ ἔθους λαβὼν ἐκεῖνος τὸν νοῦν. παρ᾽ οἷς οὐ μεγάλα μόνον ἀλλὰ καὶ μικρὰ ἦσαν μυστήρια, εὑρημένα ἐπὶ τῷ ἡρακλεῖ.

Ὅτι ἐν τῷ, ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ᾽ ἀνθρώπων (ἥρα δὲ τὸν ὕπνον οὕτω προσφωνεῖ) τρόπον τινὰ οὕτω πως ὅμηρος ὃ ἔφη συνάγει. ὁ ὕπνος, ἐν νυκτί. ἡ νὺξ, ὡς μετ᾽ ὀλίγα ἐρεῖ, πάντων δμήτειρα. τὸ δὲ δαμάζειν, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ ἀνάσ-

Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ᾽ ἀνθρώπων
Εἰ μὲν δή ποτ᾽ ἐμεῖο ἔπος ἔκλυες, ἠδ᾽ ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ. ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
Κοίμησόν μοι ζηνὸς ὑπ᾽ ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ᾽ ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,

σειμ

Χρύσεον. ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει.
Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος.
Ἥρη πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο κρόνοιο,
Ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην,
Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ,
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος διὸς υἱὸς
Ἔπλεεν ἰλιόθεν, τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα διὸς νόον αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς. σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
Ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας.
Καί μιν ἔπειτα κόων δ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας,
Νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.
Τὴν, ἱκόμην φεύγων. ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ.
Ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια ἥρη.
Ὕπνε, τί ἢ δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ἦ φῂς ὣς τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα ζῆ
Ν', ὡς ἡρακλῆος περιχώσατο παιδὸς ἑοῖο,
Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἱμείρεαι ἤματα πάντα.

σειν. ὁ τοίνυν ὕπνος, ἄναξ πάντων. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι, παγκρατῆ ὡς οἷα παμβασιλέα τὸν ὕπνον καλεῖ. ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα νῦν προσωπικῶς ῥηθὲν τὸ, ὕπνε ὁ ἑξῆς, οὐκ ἔχει γλυκύτητα, ὅτι μὴ κατὰ μόνον τὸ μυθικόν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ πάνυ γλυκὺ τὸ, ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, ὕπνε δ' ἀλγέων. ὡς λογικὸν γὰρ τὸν ὕπνον παρακαλεῖ τις ἐκεῖ ἐπὶ τὸν φιλοκτήτην. Ὅτι πρὸς τὸν ἤν ὅτε εὐεργετήσαντα, καὶ νῦν δὲ εἰς ὅμοια δυσωπούμενον, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, ἦ μὲν δή ποτε ἐμεῦ ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν πείθεο. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. ἔνθα ὅρα τὸ, εἰδέω ῥῆμα, ἴσον μὲν ὂν τῷ εἰδῶ, ὡς δοκεῖν ἔχειν πλεονασμὸν τοῦ ε' κατὰ τὸ ἐρῶ ἐρέω, μάλιστα δὲ θέμα ὂν ὡς τὸ ποιέω. οὗ κρᾶμα τὸ εἰδῶ. ἀφ' οὗ τὸ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς. καὶ, ὄφρ' εὖ εἰδῇ. τοῦ τοιούτου δὲ εἰδῶ, μέλλων εἰδήσω, παρακείμενος εἴδηκα. ὅθεν εἰδηκὼς μετοχὴ, ἣ ἐν συγκοπῇ εἰδώς. ἐκ δὲ τοῦ ἐκεῖθεν παθητικοῦ παρακειμένου, εἰδήμων καὶ εἴδησις. τὸ δὲ ἦ μὲν, γράφεται καὶ εἰ μὲν δή ποτε, ὃ καὶ κρεῖττον. Καὶ ὅρα ὡς πάντοτε δεῖ χαρίτων μεμνῆσθαι, καὶ μὴ δέ ποτε αὐτῶν ἐκλανθάνεσθαι. ὡς ὅγε λανθανόμενος, ἀκούσοι ἂν ὡς οὐκ εὐγενής ἐστιν εἴγε ἀπορρεῖ αὐτοῦ μνῆσις εὖ πεπονθότος, διὸ καὶ ὁπλοτέρας προϊὼν ἐρεῖ τὰς χάριτας, ὡς ὀφειλούσας νεάζειν ἀεί. ἐν τούτοις δὲ, ἐπιδεξίως ἡ ἥρα ὑπομιμνήσκει μὲν τὸν ὕπνον ὡς ἤδη ποτὲ ἔκλυεν αὐτῆς, καὶ προκαλεῖται πάλιν εἰς ὑπακοήν. σιωπᾷ δὲ τὰ συμβάντα τότε τῷ ὕπνῳ, ἵνα μὴ αὐτὸς πτοηθεὶς, ἀπόσχηται τοῦ ἔργου. τί μέντοι ὁ ὕπνος ἐρεῖ, καὶ τί ποτε ἔπαθε, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ὅτι ἡ τῆς ἥρας πρὸς τὸν ὕπνον ἀξίωσις, αὕτη. κοίμησόν μοι ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ, αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι φιλότητι. ὃ δὴ σαφέστερον εἴρηται τὸ, παραδραθέειν φιλότητι ᾗ χροιῇ, ὃ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κοίμησον διὰ τοῦ η' γραφὲν, αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ι' εἰς η' κατὰ τοὺς παλαιούς. οἳ καὶ τὸ ψιμύθιον παρὰ τοῖς αἰολεῦσι διὰ τοῦ η' φασὶ γράφεσθαι. Σοφοκλῆς μέντοι, κοινὴν δίδωσι νοεῖν τὴν γραφὴν, ἐν οἷς λέγει. κοιμῶ τόδ' ἕλκος. καὶ αἰσχύλος, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Ὅτι ἀστείως ἡ μὲν ἥρα τῷ ὕπνῳ δώσειν λέγει θρόνον, κατακλιτικὸς γὰρ ὁ ὕπνος καὶ ἀνακλιτικὸς, καὶ εἰς ἀνάπαυσιν δέδοται. φησὶ γάρ. δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ, χρύσεον. ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς τεύξει ἀσκήσας. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. τῷ κεν ἤγουν ᾧ ἂν, ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων. καὶ οὕτω μὲν ἡ ἥρα. ὁ δὲ ὕπνος ἐπεὶ οὐκ ἔστι μόνιμος, οὐδὲ τανηλεγὴς ὡς ὁ θάνατος, ἀλλὰ κατὰ τραγῳδίαν, λύει πεδήσας οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει, τὸν μὲν θρόνον ὡς μὴ πάνυ πρέποντα οὐ φιλεῖ, αἱρήσεται δὲ δῶρον ἕτερον τὴν πασιθέην δη-

λαδὴ, πρὸς γάμον, χαρίτων μίαν. ἐρεῖ γὰρ μετ᾽ ὀλίγα ἡ Ἥρα δυσήκοον τὸν μυθικὸν ὕπνον βλέπουσα, ἀλλ᾽ ἴθι, ἐγὼ δέ κέ τοι χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν. καὶ αὐτὴ μὲν οὕτως ἔφη. χήρατο δ᾽ ὕπνος. καὶ ἀπαιτήσας ὅρκον καὶ λαβὼν, ὑπήκουσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἐν τοῖς ἑξῆς. πρὸ δέ γε τοῦ κατὰ τὴν Πασιθέην, διαπειθήσας πρὸς πιθανότητα πλάσματος ὁ ὕπνος, λέγει. Ἥρη πρέσβα θεὰ, ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν, ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, Ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην, οὐδὲ κατευνήσαιμ᾽, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύει. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο, τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, τουτέστιν ἡ σὴ ἐσωφρόνισε συμβουλὴ, ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας. ἤτοι ἐγὼ μὲν, ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο νήδυμος ἀμφιχυθείς. σὺ δέ οἱ κακὰ ἐβουλεύσω ὄρσασ᾽ ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας. καί μιν ἔπειτα Κόων δ᾽ εὖ ναιομένην ἀπένεικας, νόσφι φίλων πάντων, τῶν συμπλεόντων δηλαδή. ὁ δ᾽ ἐπεγρόμενος ἢ ἀνεγρόμενος χαλέπαινε, ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς. ἐμὲ δ᾽ ἔξοχα πάντων ζήτει. καί κέ μ᾽ ἄϊστον ἀπ᾽ αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν. τὴν ἱκόμην φεύγων. ὁ δ᾽ ἐπαύσατο χωόμενός περ. ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι. νῦν αὖ τοῦτό μ᾽ ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι. καὶ ὅρα ἐν τούτοις ὅτι ῥητορικῶς Ἥρα μὲν, χάριτος ἀναμιμνήσκει παλαιᾶς τὸν ὕπνον, εἰς δευτέραν αὐτὸν προπαρασκευάζουσα, εἰ καὶ μὴ παραγυμνοῖ αὐτὴν τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου χάριν δι᾽ ἣν τὰ ἐξ αὐτοῦ τότε γεγονότα τῷ ὕπνῳ κακά. ὧν ὅμως ὁ ὕπνος μνείαν ποιεῖται, ὡς οἷα μὴ λαθόμενος. αὖθις δὲ αὖ πάλιν ἀπαρνούμενος νῦν κατευνάσαι τὸν Δία, τήν τε δωρεὰν ἐπιτείνει, καὶ τὴν Ἥραν εἰς μνήμην ἄγει ὧν ποτε αὐτὴν εὐηργέτησε, καὶ οὕτω δῶρα παρέλκεται. ἀναμιμνήσκει δὲ καὶ ὧν ἔπαθεν, ἵνα παρωθούμενος μὲν τὴν ἀξίωσιν, συγγνωσθείη. ποιῶν δὲ, δόξῃ μείζω χαρίζεσθαι. ἔτι δὲ ὅρα καὶ οἷον δύναται τὰ δῶρα. ὁ γὰρ οὕτω γενναίως ἐνστὰς μυθικὸς ὕπνος, ὅμως δευτέρᾳ προσβολῇ ὑποσχέσεως δώρου φιλουμένου τὸν νοῦν κλαπεὶς, ὑποπεσεῖται. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ ἡ Ἥρα πιθανῷ ἐπιχειρήματι χρήσεται συγκριτικῷ ἀπὸ διαφορᾶς προσώπων καθ᾽ ὧν τὴν τοῦ ὕπνου χάριν αἰτεῖ, εἰποῦσα. ὕπνε, τί ἢ δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ μενοινᾷς; ἦ φῂς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο παιδὸς ἑοῖο. μονονουχὶ φαμένη, ὡς οὐχ οὕτω Ζεὺς ἄρτι Τρώων κήδεται, ὡς τότε Ἡρακλέους. τῶν μὲν γὰρ, θέσει. τοῦ δὲ, φύσει ὡς παιδός. καὶ τοῖς μὲν, ἁπλῶς ἀρήγει. ὑπὲρ δὲ ἐκείνου, περιττῶς ἐχώσατο. καὶ οὕτως εἰποῦσα, καὶ ἅμα ἐπαγαγοῦσα τὴν, ὡς ἐῤῥέθη, τῆς Πασιθέας ὑπόσχεσιν, πείθει τὸν ὕπνον. ὥστε οὐκ ἀμήχανόν τι ἄνωγεν ἡ Ἥρα τῷ ὕπνῳ τελέσαι κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον, εἴπερ μηχανὴ ἐπενοήθη, δι᾽ ἧς τὸ ἀξιωθὲν τελεσθήσεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐν τούτοις, ὅτι θεραπεία τοῦ ἐν τοῖς μύθοις ψεύδους οὐ μόνον πιθανότης πλάσματος εἰκονίζουσά τι ἀληθὲς, ἀλλὰ καὶ ὁμοιοτήτων παράθεσις. ἣν ἀλλαχοῦ μεθοδεύει ὁ ποιητὴς, καὶ ἐν οἷς δὲ κεῖται τὸ, πολλοὶ γὰρ δὴ ἔτλημεν ἐξ ἀνδρῶν χαλεπὰ ἄλγεα. ἔτλη μὲν Ἄρης. ἔτλη δὲ ἡ Ἥρη. ἔτλη δὲ Ἀΐδης. καὶ ὅπου δὲ ἡ Καλυψὼ ζηλήμονας ὡς καὶ ἐφ᾽ ἑαυτῇ, οὕτω καὶ ἐφ᾽ ἑτέροις λέγει τοὺς θεούς. οὕτως οὖν κἀνταῦθα τὸν ὕπνον πλάττων ἐπιβουλεύειν μέλλοντα τῷ Διῒ, θεραπεύει τὸ τοῦ λόγου ἀπίθανον, ἀναφέρων τοῦτον εἰς ὁμοιότητα μύθου παλαιοῦ, ὡς ἂν μὴ εἴη τὸ ἐνταῦθα πλάσμα, μονῆρες. ἦν δὲ ὁ παλαιὸς μῦθος, ὅτι καὶ ἄλλοτε τὸν Δία ἐκοίμησεν ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖ. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ κεστὸς πρὸς ἐρωτικὰ καὶ μόνα ἦν δυνατώτατος ὡς καὶ προδεδήλωται. Ἥρα γὰρ χρῆμα μὲν ὑπισχομένη ὃ ἦν θρόνος ὡς προεῤῥέθη, οὐκ ἔπεισε τὸν ὕπνον. ἐπὶ δὲ γάμῳ χάριτος, ὑπηγάγετο. καὶ μιᾷ τῇ τοῦ κεστοῦ μηχανῇ, περιεγένετο καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Διὸς, φιλότητι καὶ ἱμέρῳ καὶ παραφάσει ὁμιλητικῇ. ὅρα δὲ καὶ ὡς δεξιῶς ἐνταῦθα πολυμαθίας καὶ ποικιλίας χάριν τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα παρενέβαλεν. ὧν τὴν μὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ ἅλωσιν τῆς Τροίας, καὶ φθάσας ἱστόρησε. τὰ δὲ λοιπὰ, νῦν πρώτως ἔφη. καὶ ὅτι κινδυνῷ ἔοικε περιπεσεῖν Ἡρακλῆς δεινοτάτῳ μετὰ τὴν Τροίαν ἑλεῖν, καὶ ἀνέμοις ἐξωσθῆναι περὶ τὴν Κῶ. ὁ δὲ μῦθος τοὺς ἀνέμους ποιῆσαι τοῦτό φησιν ὡς οἷα λογικούς τινας, ἀναπεισθέντας ὑπὸ τῆς Ἥρας. εἰ δ᾽ ἄλλως ὁ ἄνεμος ἀέρος ῥύσις εἶναι δοκεῖ, λέγοι ἂν κατὰ τοιοῦτον νοῦν ὁ ποιητὴς τὴν Ἥραν ὄρσαι ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας. ὃ θηλυκῶς Ἡσίοδος προφέρει, ἐν τῷ, νότοιο δεινὰς ἀήτας. ἵνα ἡ εὐθεῖα ἡ ἀήτη ὅ ἐστι πνοή. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν οἷς ὁ ὕπνος πάντας μὲν κατευνάσαι νεανιεύεται καὶ αὐτοῦ ὠκεανοῦ ῥέεθρα, Διὸς δὲ ἐγγὺς οὐκ ἂν ἐλθεῖν λέγει οὐδὲ κατευνῆσαι, φιλοσοφία τις ἔγκειται. ἠρεμία γάρ τις ὁ ὕπνος. ἠρεμεῖ δέ ποτε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὠκεανὸς τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἀεὶ ἀνέμοις δουλεύων κινεῖται, εἴγε κοιμίζεται καὶ στένων πόντος κατὰ Σοφοκλῆν, γαλήνης κατευναζούσης αὐτόν. ἔχει δέ ποτε ὁμοίως ἠρεμίαν καὶ ὁ λιμνάζων ἀὴρ, ἀνέμοις ὢν ἀτίνακτος. διὸ καὶ φίλος ὁ ὕπνος, τῷ τοιούτῳ δηλαδὴ ἀέρι ὡς ἠρεμιζομένῳ ἐν καιρῷ, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ νήνεμόν τε καὶ εὔδιον. ὁ μέντοι Ζεὺς αἰθὴρ, ἀεὶ ἐγρήγορε τῇ κυκλοφορίᾳ. ὃς καὶ παρὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, αἰθὴρ καλεῖται. οὐκ ἂν οὖν ὑπνωτική τις ἠρεμία τοῦτον τῆς ἀεικινησίας στήσει. διὸ καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος, οὐχ ἁπλῶς ἔφη ζητεῖσθαί ποτε πρὸς βλάβην ὑπὸ Διὸς, ἀλλ᾽ ἵνα ἐξ αἰθέρος ἄϊστος γένηται, ὡς μὴ ἐξὸν ὂν τοῖς οὐρανίοις ἐπιχωριάζειν αὐτόν. καὶ οὕτω μὲν, ἐὰν ὁ Ζεὺς εἰς αἰθέρα νοοῖτο. εἰ δὲ καὶ ὁ τοῦ κόσμου νοῦς κατὰ Ἕλληνας λέγεται Ζεὺς, οὐκ ἂν οὐδ᾽ αὐτοῦ μάλιστα ὕπνος περιγένοιτο καὶ ἠρεμία τοῦ ἀεὶ κινεῖσθαι, εἰ καὶ ἄλλον τρόπον ὁ εἴτε νοῦς εἴτε αἰθὴρ Ζεὺς, ἠρεμίαν τινὰ ἔχειν φιλοσοφεῖται κατ᾽ αὐτὸ δὴ τοῦτο, τὸ, ἀεὶ ἐν ὁμοιότητι εἶναι καὶ ταυτότητι καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεργήμασι κατὰ διηνεκῆ καὶ βεβαίαν

βαίαν καὶ ἔμπεδον καὶ σταθερὰν μονιμότητα. διὸ καὶ ὁ μῦθος τὸν ὕπνον ζητεῖσθαι μέν φησιν ἐφῶ ἀπ' αἰθέρος ἀΐσσωθῆναι, μὴ παθεῖν δὲ τοῦτο. καὶ ὁ ὕπνος δὲ εἶπεν, ὡς οὐκ ἂν αὐτὸν κατευνάσαιμι ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύει. ὡς ὑπνοῦντος δηλαδὴ καὶ τοῦ διός, καὶ κατά τινα ῥαστώνην περιτρυφῶν ἀεὶ τοῦ ἠρεμοῦντος. ἔτι κἀκεῖνα ἰστέον ὅτι χάριτος ἐρᾷ ὁ ὕπνος λέγεται, διότι ἐπίχαρι καὶ τὸ τοῦ ὕπνου πάθος. καὶ ὡς ἂν εὐελπίδης εἴποι, φίλον θέλγητρον καὶ ἡδὺ ἐνδέοντι προσιών. ἕτεροι δὲ τὸ χάριτος τὸν ὕπνον ἐρᾶν, αἴνιγμά φασιν εἶναι, ὡς οὐδὲ κοιμωμένῳ ἐπιπλησίον χάριτος. ἄλλοι δὲ αἰνίττεσθαί φασι τὸ συμβαῖνον ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ τῶν τυχόντας χαρίτων. κατὰ γοῦν τὸν κωμικόν, πράττουσιν ἅμα τετέλεσαι καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. ἢ καὶ οὕτως. ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. καὶ Πίνδαρος, παλαιὰ μὲν εὕδει χάρις. ὅθεν καὶ λήθης παῖδας ἔνιοι γενεαλογοῦσι τὰς χάριτας. χαρίτων δὲ ἁπλῶς μίαν πασιθέην φασὶ λέγεσθαι, εἰς αἴνιγμα τοῦ δεῖν εἶναι πανταχοῦ θέειν καὶ μὴ κρύπτεσθαι τὴν χάριν, ἀλλὰ περιλάμπειν ἤματα πάντα, καὶ μὴ δὲ γηρᾶν ἀλλ' ἀκμάζειν ἀεί, καὶ ὁπλοτέραν εἶναι κατὰ τὴν ποιητήν. ἄλλως μέντοι τῷ ὕπνῳ οἰκεία ἡ πασιθέα, διὰ τὸ πάντη θέειν τὸν ὕπνον περιϊόντα κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων. ἢ καὶ ὅτι τῇ πάντων θέᾳ τῶν ὑπὸ δ' οἰκουμένων ἐπιτίθεται. ἢ ἄλλως δὲ ἐρᾷ πασιθέης ὁ ὕπνος, ἐπειδὴ ὀφθαλμοῖς κεκαλυμμένοις ὁμιλεῖ καὶ οὐκ ἀναπεπταμένοις, διὸ οὐδὲ ἀπολαύειν ἔχων τῆς κατὰ τὴν θέαν χάριτος, ἀεὶ ἐρωτικῶς δι' ἐφίεται. μή τι δὲ ἄρα καὶ διότι παύει τοῦ βλέπειν, ἵνα ἡ παυσιθέη ἡ τῷ ὕπνῳ φίλη χάρις. ὁμήρου δὲ πάντως δεξιότης καὶ τὰ περὶ τῆς πασιθέης καὶ τοῦ θρόνου. λογισάμενος γὰρ ὡς τυχὸν μέν, θρόνον ἐρεῖ τις οἰκεῖον εἶναι τῷ ὕπνῳ οἷα καθεκτικῷ καὶ ἠρεμιστικῷ καὶ ὡς ἄντις τολμήσας εἴποι καθεστικῷ, τυχὸν δέ, τὴν πασιθέην, προεβάλετο μὲν ἄμφω, ἀνεπαύσατο δὲ μᾶλλον εἰς τοῦτο, διὰ τὰ εἰρημένα. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δέ, δῶρα δέ τοι δώσω, ἔστι μὲν τρόπος ἐτυμολογικός, ἐκ τοῦ δίδωμι γὰρ τὸ δῶρον, ἀπέοικε δὲ προοιμίαν τὴν λέγουσαν, δῶρα καὶ θεοὺς πείθει. καὶ ὁ ὕπνος γὰρ δώροις ὑπαχθείς, κατατολμᾷ ὡς ἐῤῥέθη. οὐ δῶρον δὲ εἶπεν, ἀλλὰ δῶρα, πληθύνας διὰ τὸ τίμιον. ἡφαιστότευκτός τε γὰρ ὁ θρόνος. καὶ χρύσεος, διὸ καὶ καλὸς ὡς εὐειδής. ἔτι δὲ καὶ ἄφθιτος, ὡς μὴ δεκτικὸς φθαρτικοῦ ἴσως. εἰ δὲ ἴσως δόξει δῶρα πληθυντικῶς εἰπεῖν οἷα συναριθμουμένου τῷ θρόνῳ καὶ τοῦ θρήνυος, ἀλλ' οὕπω πληθύνει οὐδὲ ὁ δυασμός. πλῆθος γάρ, ὁ τρία κατάρχει. τὸ δὲ ἀσκήσας, φίλη λέξις εἶναι τῷ ποιητῇ δέδεικται. τὸν δὲ θρῆνυν ἐξηγούμενός τις ἄν, εἴη ἀρσενικοῦ δὲ φανερῶς ἐνταῦθα γένους ὁ θρῆνυς, ἔφη. ᾧ ἐπισχοίης πόδας. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ θρῆνυς ὑπόκειται τοῖς ποσίν, ἤγουν ὑφίεται κατὰ τὸν ποιητήν, φησὶ γάρ, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, τουτέστιν ὑφήσει, ὑποθήσει, ὑποβαλεῖ. ὅθεν καὶ τό, μοχλοὺς βουσὶν ὑφέντες. ἀδιάφορον δὲ εἰς νόησιν εἴτε κεκόλληται ὁ θρῆνυς τῷ θρόνῳ, εἴτε καὶ ἰδίᾳ ὑφέστηκεν. ὅτι δὲ θρῆνυς ἀπὸ τοῦ θρέσαι γίνεται ὅ ἐστι καθίσαι, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ θορεῖν ἄνω αὐτοῦ, τοῖς ποσὶ δηλαδή. τὸ δὲ ἐπισχοίης, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω αὐτοῦ ἔχοις. φοῖνιξ δὲ κατ' ἄλλην ἔννοιαν, οἶνον ἐπισχεῖν τοῦ ἔφη νηπίῳ ὄντι τῷ ἀχιλλεῖ. ἐκ τοῦ σχοῖμι δὲ τὸ σχοίην ἀττικῶς, ὁμοίως τῷ πεπατοῖμι πεπατοίην καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ μέντοι δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις, ἐν ὀδυσσείᾳ, ἄλλο τι δηλοῖ. καὶ ταῦτα μὲν καινότερα. κοινότερον δέ, ἐπισχεῖν λέγεται τὸ κρατῆσαι. ὅθεν μεταφορικῶς καὶ τὸ σιγῆσαι οἷον, ἐπίσχες ὦ οὗτος, ἀντὶ τοῦ σίγησον. ᾧ σύστοιχον, καὶ τὸ ἐπέχω, καὶ διασκέπτομαι. ἀντίκειται δὲ τῷ, ὡς ἐῤῥέθη, ὁμηρικῷ ἐπισχεῖν τὸ ὑπερσχεῖν. οἷον, ὑπέσχε κεφαλὴν ἢ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ ὑπέθετο. κεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ ὕπνος νήδυμος, αὐτὸς δὴ ὁ κατὰ μῦθον σωματικός, ὡς ἡδὺς δηλαδὴ οὐ μὴν ὡς βαθύς. βαθὺς γὰρ ὕπνος, ὁ τῶν ἤδη κοιμωμένων, οὐ μὴν ὁ σωματοειδής, ὅς λέγει λέξαι διὸς νόον νήδυμος ἀμφιχυθείς. ὥσπερ δῆλος ὁ ὕπνος. ὁ μέν, ὡς κύριον ὄνομα καὶ ὡς ποιοῦν. ὁ δέ, ὡς ἐνέργημα ὑπ' αὐτοῦ ποιούμενον. τὸ δὲ κατευνήσαιμι, λεχθείη ἂν καὶ κοιμήσαιμι, κατὰ τό, κοίμησόν μοι ζηνὸς ὄσσε. ἔτι δὲ καὶ λέξαιμι, κατὰ τό, ἔλεξα διὸς νόον. ἐπίχαρις γὰρ κἀνταῦθα λέξεων ταυτοδυνάμων τούτων περιαλλοτίμηται. τὸ δὲ ποταμοῖο ῥέεθρα ὠκεανοῦ, ποιητικῆς ἀδείας λόγος. ἡ γὰρ ἀλήθεια, ὠκεανὸν οἶδε, τὴν ἔξω θάλασσαν, διὸ καὶ ὁ ποιητὴς λίμνην ποτὲ ἔφη αὐτόν. οὐ γοῦν ἠγνόει τὸ ἀληθές, εἰ καὶ ἄλλως ποιητικῶς τὰ πλείω λαλεῖ. ὅτι δὲ καὶ ἰδίως ἦν ἐκεῖ ποτε ἐμβάλλων ποταμὸς εἰς τὸν κυκλοῦντα τὴν γῆν θαλάττιον ὠκεανὸν ὁμώνυμος ἐκείνῳ, παρασημειοῦνται ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ τινές. ὅπως δὲ γένεσις πάντεσσιν ὁ ὠκεανός, πρὸ ὀλίγων ἡλληγόρηται. μνηστέον δὲ μόνον, ὡς πρὸ βραχέων μέν, θεῶν εἶπε γένεσιν τὸν ὠκεανόν, ἐνταῦθα δὲ ἐκεῖνο σαφέστερον ἔφρασεν. ἐν δὲ τῷ, κρονίονος ἄσσον, ὑπερπεσόντος τοῦ χρόνου καὶ τῆς μακρᾶς ἀναπεμφθείσης εἰς τὸ δίχρονον, συστέλλεται καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἡ παραλήγουσα τοῦ κρονίονος. τὸ δέ, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύει, νηφάλιον αἰνίττεται δεῖν εἶναι τὸν ἄρχοντα, ὡς κελεύειν τῷ ὕπνῳ ἐλθεῖν, οὐ μὴν τυραννεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ. ἐν δὲ τῷ, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο, οἱ ἀκριβέστεροι, ἐπίῤῥημα νοοῦσι τὸ ἄλλο ἐξ ἀποκοπῆς αἰολικῆς τοῦ ἄλλοτε. ἔστι δὲ καὶ ἀντωνυμίαν αὐτὸ νοηθῆναι. ἵνα λέγῃ, ὡς ἤδη γάρ με καὶ κατὰ ἄλλο ἔργον ἡ σὴ ἐντολὴ ἐπίνυσσεν ἤγουν ἐπαίδευσεν, ἀφ' οὗ καὶ πινυτός, ὁ συνετός. καὶ πινυτή, ἡ φρόνησις. καὶ πινύσσειν, τὸ φρονεῖν. καὶ ἀπινύσσειν, τὸ ἀφραίνειν. ποιητικὰ ταῦτα πάντα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ὕπνος, κατ' ἐξοχὴν ἔφη τό, ἐκεῖνος ὑπέρθυμος διὸς υἱός, τοιοῦτον γάρ τι συνήθως ἐμφαίνει τὸ ἐκεῖνος. ἥρα δέ, ὠνόμασεν ἡρακλῆν. ἐχρῆν γὰρ οὕτω ποιῆσαι τὸν ὅμηρον διὰ σαφήνειαν. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ὁ ὕπνος ἐξονομάζειν τὸν ἡρακλέα οὐ βούλεται, ὡς βαρυνόμενος ἐφ' οἷς δι' ἐκεῖνον ἐπα-

θε. τὸ δὲ ἔλεξα, ἤτοι ἐκοίμησα, εὔνασα Διὸς νόον, ἢ περιφραστικῶς τὸν Δία δηλοῖ, ἢ καὶ μάλιστα τὴν κατὰ νοῦν ἀργίαν τῶν ὑπνούντων. οὕτω καὶ πρὸ βραχέων ἐρρέθη χεύειν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι καὶ φρεσίν. ὅρα δὲ καὶ τὸ νήδυμος ἐνταῦθα φανερῶς κείμενον μετὰ τοῦ νῦ, ἅτε μὴ κειμένης ὄπισθε λέξεως ἐφελκυστικῆς τοῦ νῦ, ὡς ἦν ἐν τῷ, ἔχε νήδυμος ὕπνος. καὶ, προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος. εἰπὼν γὰρ αἰγιόχοιο, ἐπήγαγε τὸ, νήδυμος ἀμφιχυθείς. ὥστε οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν ἐνταῦθα, εἴτε ἥδυμος γραπτέον, εἴτε νήδυμος. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον τοῦ κατὰ ζῶα ὕπνου ἐπίθετον τὸ νήδυμος, ἀλλὰ καὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ σωματοειδοῦς ὡς δηλοῖ τὸ, προσεφώνεε νήδυμος, ὡς εἴρηται, ὕπνος. καὶ τὸ, ἐγὼ νήδυμος ἀμφιχυθείς. τὸ δὲ ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας, ἐντελῶς ἐρρέθη ὡς καὶ προεγράφη. τὴν δὲ Κῶ νῆσον, οἱ μὲν ἄλλοι, γράφουσι καὶ μετὰ τοῦ ν Κῶν. Ὅμηρος δὲ Κόων πλεονασμῷ συνήθει τοῦ ο, ἣν καὶ εὐναιομένην καλεῖ, διὰ τὸ τῆς νήσου εὔδαιμον. οὗ χάριν ἐπιπλάζει παροιμία ἡ παλαιά, τὸ, ὃν οὐ θρέψει Κῶς, ἐκεῖνον, οὐδ' Αἴγυπτος. ἕτεροι δὲ, Κόον ἔγραψαν ἐν συστολῇ παντελεῖ, διὰ δύο μικρῶν ο. καὶ ἐξ αὐτοῦ συναιροῦσι τὴν Κῶν. ὁμοίως τῷ, σόον σῶν. φασὶ δὲ τοὺς Κᾶρας οὕτω καλεῖν τὰ πρόβατα. ὅθεν καὶ ἡ νῆσος, Κῶς ὡς πολυθρέμμων διὰ εὐβοσίαν. Μέροπες δ' αὐτὴν ᾤκουν τότε, ἔθνος οὕτω καλούμενον. ἀφ' ὧν καὶ Μεροπηΐς Κῶς καλεῖται. οἳ καὶ λῃστὴν φασὶ τὸν Ἡρακλέα νομίσαντες, ἐπηρέαζον ὁπηνίκα ὑπ' ἀνέμων ἐξώσθη ἐκεῖ χόλῳ Ἥρας, ἀέρος δηλαδή. ὁ δὲ, πολέμῳ περιεγένετο αὐτῶν. τοῦ δὲ ἀπενείκας, θέμα μὲν τὸ ἀπενείκω. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπενεῖκαι ἀπαρέμφατον. καὶ τὸ, ἀνενείκατο φώνησέν τε. σκευωρίαν δέ τινα τοιαύτην ἔχει τὸ ῥῆμα. ἔστι θέμα πρωτότυπον χῶ τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ τὸ ἔχω, ὡς θέλω ἐθέλω, καὶ ἰωνικῶς, ἔκω. καὶ πλεονασμῷ, εἴκω. ὡς δέχω, δέκω, δείκω. καὶ μετὰ προθέσεως, ἐνείκω τὸ κομίζω, ἤδη δὲ καὶ ἔχω. ὃ γάρ τις κομίζει, πολὺ πρότερον ἐκεῖνο καὶ ὁπωσοῦν ἔχει. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ἐνέγκω, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰέν. τὸ δὲ ῥηθὲν ἔχω συντεθὲν καὶ γεγονὸς ἐνέχω, γεννᾷ μέσον παρακείμενον ἤνοχα καὶ ἐνήνοχα. εἰ γάρ τις ἐρεῖ ἀπ' αὐτοῦ ἐνέγκω ταῦτα γενέσθαι, ζητητέον οὐ μόνον ποῦ ἀπῆλθε τὸ ν, ἀλλὰ καὶ ποῦ εὑρέθη τὸ χ, δέον ἂν ἤνοκα λέγειν, ἵνα ᾖ πρὸ τοῦ α τὸ τοῦ ἐνεστῶτος σύμφωνον. εἶτα ῥητέον καὶ ὅτι τὸ ἐνέγκω, οὐκ ἔστιν ἐνεστώς, ἀλλ' αὐθυπότακτον ῥῆμα. τὰ δὲ αὐθυπότακτα, χρόνου ἀορίστου εἰσὶν ἢ πρώτου ἢ δευτέρου. ὥσπερ καὶ τὸ ἐνέγκω δεύτερος ἀόριστός ἐστι καθὰ καὶ τὸ ἤνεγκον, καὶ τὸ ἐνεγκεῖν, καὶ ἡ ὀξύτονος μετοχὴ τὸ ἐνεγκών. ὅθεν καὶ τὸ ἔνεγκε διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχει τὴν λήγουσαν. εἰ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου διὰ τὸ ἤνεγκα κἀξέσωσα, διφορεῖται γάρ, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον οὐ δικαιοῖ τὸ ἐνέγκω εἰς πρωτοτύπου ἐνεστῶτος ἀξίωμα. οἱ γὰρ ἀόριστοι, οὐκ ἐνεστῶτες. ἔτι δὲ καὶ ἡ σημασία τοῦ ἐνέγκω, μέλλοντός ἐστιν. οἴδαμεν δὲ καὶ ὅτι σημειῶδές ἐστιν, ὡς δύο τούτων ὁμοιοδυνάμων ῥημάτων, τὸ μὲν φέρω, μέλλοντα οὐκ ἔχει. τοῦ δὲ ἐνέγκω, οὐκ ἔστιν ἐνεστώς, εἰ μὴ ἐκ τοῦ ἔχω περιεργασθείη ὡς εἴρηται ἡ τούτου παραγωγή. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γενέσθαι καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κείμενος προύνεικος, ἤγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ. τὸ δὲ νόσφι φίλων πάντων, μόνην τὴν ναῦν τοῦ Ἡρακλέος ἐξωσθῆναι ἀνέμοις δηλοῖ. ἄλλως δὲ, τὸ ἀπενείκας νόσφι φίλων πάντων, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀφορίσασα, ἐξορίσασα. κάλλιον δέ ἐστι τὸ, νόσφι φίλων, ὁποῖον καὶ τὸ ἦλθε θεῶν, καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἐπεγρόμενος, ἀντὶ τοῦ ὕστερον ἐγερθείς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε ῥιπτάζων κατὰ δῶμα, ῥηθείη ἂν ἐπί τινος ἐν τῷ δοκεῖν ὀκνεῖν τὰ πρῶτα, ὕστερον ἀναλαβόντος θυμόν. τὸ δὲ ῥιπτάζω, ἐκ τοῦ ῥίπτω γίνεται. ὃ πολλαχῶς πίπτει παρὰ τῷ ποιητῇ. ῥίπτειν τε γὰρ λέγεται ὡς τὸ, ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον. καὶ παραγώγως δὲ ῥιπτάζειν, ὡς ἐνταῦθα, ὁμοίως τῷ μιμνάζειν. καὶ ῥιπτάσκειν, ὡς τὸ, ὃν δὲ λάβοιμι, ῥίπτασκον. νὺξ δὲ δμήτειρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν, ᾧ λόγῳ καὶ ὁ ὕπνος πρὸ μικροῦ ἄναξ τῶν αὐτῶν ἐρρέθη. τὸ δὲ δμήτειρα, γράφουσί τινες μήτειρα, ὅ ἐστι μήτηρ. ἀρέσκονται δὲ οἱ πλείους τῇ προτέρᾳ γραφῇ. σώζειν δὲ λέγεται τὸν ὕπνον ἡ νύξ, ἐπειδὴ φυσικώτερος ὁ νυκτερινὸς ὕπνος τοῦ μεθ' ἡμέραν. καὶ ὡς τὰ πολλὰ, ἐν νυκτὶ γίνεται. διὸ καί φησιν ὁ ὕπνος, ὡς εἰς αὐτὴν φεύγων ἱκόμην ὅ ἐστιν ἱκέτευσα. ὅθεν καὶ ὁ ἱκέτης γίνεται. ἐν δὲ τῷ, ἅζετο Ζεὺς μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι, διδάσκει ὁ ποιητὴς ὡς κρατητέον ὀργῆς ποτε τὸν σπουδαῖον, διὰ αἰδέσιμον πρόσωπον. ὁποῖον καὶ ἡ νὺξ τῷ Διΐ, αὕτη πλαττομένη ὡς ἀρχηγός τις καὶ αὐτὴ καὶ τιμία διὰ τὸ ἀρχικόν. νύκτα γὰρ καὶ χάος προϋποκεῖσθαι τῶν ὅλων ἡ ἑλληνικὴ θεογονία βούλεται. ὅθεν καὶ ὅσιον ἦν πείθεσθαι νυκτὶ ἐν ταῖς τοῦ πολέμου συναλλαγαῖς. τὸ δὲ ἅζετο, δασύνεται ὃν λόγον ἐν ἄλλοις τὸ, ἁζόμενοι Διὸς υἱόν, καὶ τὰ κατ' αὐτό. ψιλοῦται δέ ποτε ἄλλως ἡ λέξις, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἄσθματι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αὐάζειν γίνεται, ὅπερ οὐκ ἀεὶ τὸ θερμαίνειν δηλοῖ ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται. ἀποθύμιον δὲ, τὸ ἀκαταθύμιον. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἀπὸ θυμοῦ φησι. τὸ δὲ ἕρδω, μετάθεσιν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ῥέδω βοιωτίου φασὶ ῥήματος. ὅπερ ἐκ τοῦ ῥῶ ῥέζω γέγονεν. ἐν δὲ τῷ, εὐρύοπα Ζῆν ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο, καταλήγει μὲν ὁ προηγούμενος στίχος, εἰς τὴν ζη συλλαβὴν κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁ δὲ συνεχής, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ν συναφθέντος εἰς τὸ ὡς. καὶ δοκεῖ μὲν, καινή τις ἡ τοιαύτη σύνταξις ἤγουν ἀκολουθία τῆς γραφῆς. ἔστι δὲ ἄλλως οὐ ξενίζουσα, ὡς ἔστι νοῆσαι ἀπὸ τῶν ἐφεξῆς. Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς, πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν.

τὰ

τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως, τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν. ὁποῖόν φασι ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγράμματι ἔχοντι οὕτω. ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστογείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιον. ἐνταῦθα γοῦν ὁ μὲν πρῶτος στίχος δάκτυλος ὤν, ἤτοι ἡρωϊκός, καταλήγει εἰς τὸ, ἀριστο. ὁ δὲ δεύτερος ἐλεγεῖος ὤν, ἀπὸ τοῦ γείτων ἄρχεται. παράκειται δὲ καὶ ἄλλο ἡρωελεγεῖον ἔπος ὅμοιον. οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλόδωρος. γνώσῃ τοὔνομα τοῦτο κλύων. καὶ ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν προηγούμενος στίχος, εἰς τὴν λο' συλλαβὴν καταλήγει. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δω ἄρχεται. τοιοῦτόν τι καὶ τὸν ποιητήν φασιν ἐνταῦθα παθεῖν, ἐν τῷ, ἦ φῂς ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν, ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο. τῆς γὰρ αἰτιατικῆς τοῦ εὐρύοπα Ζῆνα ἐκθλιψάσης τὸ ἄ, τὸ νῦ πάντως τῷ φωνήεντι τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου στίχου προσνέμεται. ὥστε αὐτὸν μὲν, ἀπὸ τοῦ νῦ κατάρχεσθαι. τὸν δὲ πρῶτον στίχον, καταλήγειν εἰς μόνην τὴν ζῆ συλλαβήν, καὶ διὰ τοῦτο μὴ περαιοῦσθαι εἰς τελείαν λέξιν τὸ τοῦ πρώτου στίχου μέτρον. ὅτι δ' ἐν ταῖς ἐκθλίψεσι τὸ ἐναπομεῖναν σύμφωνον τῷ ἐπαγομένῳ φωνήεντι ἕπεται, δῆλον τοῖς ἀκολουθοῦσι κανόνι γραμματικῷ. καθόλου γὰρ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἐν μιᾷ λέξει, ἢ καὶ ἐν συναλοιφῇ σύμφωνον εὑρεθὲν, τῷ δευτέρῳ προσνέμεται. εἰ μέν τοι τις τὸν πρῶτον στίχον, οὐκ εἰς τὸ ἢ μόνον ἀλλ' εἰς τὸ νῦ ἀπαρτίσει, Ζῆν λέγων, εἶτα γράφων ὡς Ἡρακλῆος καὶ ἑξῆς, θεραπεύει μὲν τὴν καινότροπον τοῦ πρώτου στίχου κατάληξιν, καὶ τὴν ὁμοίαν τοῦ δευτέρου ἀρχήν. καινοτομεῖ δὲ ὅμως τὴν ἔκθλιψιν, μὴ ἀφεὶς τὸ νῦ τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ ἐπακολουθεῖν. τὸ δέ γε ἀποκοπὴν παρεισάγειν ἐνταῦθα, παράδοξον μέν ἐστιν, οὐκ ἀσυνήθες δέ. ἀποκοπέντα γὰρ τὸν Ζῆνα, Ζῆν εἴποι τις ἄν. ὡς καὶ τὸν ἰχῶρα ἐν τοῖς πρὸ τούτων. ἰχῶρ τινες ἔγραφον. οἷον, ἀπ' ἰχῶρ χειρὸς ὀμόργνυ. ἤδη δέ τις καὶ τὸν ἥλιον ἀποκόψας, ἧλ εἶπεν. ὡς δηλοῖ ὁ γεωγράφος. οἷον, δαιμόνιος ἧλ. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὅλως οὖν, ὁ ῥηθεὶς ὁμηρικὸς στίχος, τὸ, ἦ φῂς καὶ ἑξῆς, οὐκ ἀγαθὴν ἔχει κατάληξιν ὅπως ἄν τις αὐτὸν καὶ μεταχειρίσηται. Ὁπλότεραι δὲ ὡς καὶ προερρέθη χάριτες, διὰ τὸ χρῆναι ἀεὶ νεάζειν αὐτὰς ὡς μὴ ἐπιλανθάνεσθαί τινα χαρίτων, ἀλλὰ τῇ μνήμῃ καὶ τοῖς ἔργοις εἴτουν ταῖς κατὰ ἀντίδοσιν ἀμοιβαῖς, ἀνανεοῦσθαι αὐτὰς καὶ ποιεῖν ἀνακάμπτειν. διὸ καὶ οἱ ζωγράφοι, πρὸς ἀλλήλας ἐπεστραμμένας αὐτὰς ἔγραφον, μυθικῶς μέντοι ὁπλότεραι αἱ χάριτες, πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ μύθου γραιῶν, αἳ πολιαὶ προήχθησαν ἐκ γενετῆς. ὧν διαφέροιεν ἂν αἱ χάριτες, διὰ τὸ ἀεὶ κάλλει νεοτησίῳ λάμπεσθαι. Τὸ δὲ καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ὀπυιέμεναι. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Περὶ δὲ Πασιθέης καὶ τοῦτ' ἔστιν εἰπεῖν, ὡς οὕτω καλεῖται μία τῶν χαρίτων, οἷα τῶν χαριζομένων ἐφιεμένων τὰ πολλὰ, μὴ λανθάνειν εἰ χαρίζοιντο ἀλλὰ περιβλέπεσθαι. ἧς καὶ ἐρᾷ ὁ ὕπνος, ὡς δηλαδὴ μὴ ῥᾳδίως κατισχύων αὐτῆς. ἡ γὰρ τοιαύτη, οὐ κρύπτεται, οὐδὲ λήθης ὕπνος αὐτῆς περιγίνεται. εἰ δὲ τρεῖς αἱ χάριτες. εἰ δὲ γυμναί. καὶ διατί ταῦτα. καὶ τίνα ταύταις ὀνόματα, οἱ τῆς θεογονίας δηλοῦσιν ἐξετασταί. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος κατὰ τὴν Ἥραν καὶ τὸν ὕπνον χωρίου, ἐπὶ μὲν ἐρεθισμοῦ τοῦ, κατὰ μείζονος καὶ ἐνδόξου ἀνδρὸς, παρῳδήσει ἄν τις τὸ, ἄλλον μέν κεν ἔγωγε ἀνδρῶν εὐηγενέων, ῥεῖα κατευνήσαιμι. ἢ ἄλλο τι ῥῆμα προσῆκον. τοῦ δεῖνος δὲ, οὐκ ἂν ἔγωγε ἆσσον ἱκοίμην ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι. ὁ δὲ μιμνησκόμενος φυγεῖν ὀργὴν τινὸς ἐν μεσιτείᾳ φιλουμένης γυναικὸς, εἴποι ἂν τὸ, ταύτην ἱκόμην φεύγων. ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ. ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ῥέξῃ, ὡς οἷα δηλαδὴ τῶν ἐν νυκτὶ φιλτάτων ἀσπασμάτων λαθόμενος. εἰς δὲ δεύτερον ἔργον ἐπιβλαβές τις καλούμενος. ἐρεῖ τὸ, νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι. Ὅρα δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις καὶ ὅτι οὐ τεχνικῶς ἀναμνήσασα τὸν ὕπνον ἡ Ἥρα παλαιᾶς ἐξ αὐτοῦ χάριτος, μικροῦ ἂν ἐβλάβη πρὸς ὃ ἤθελεν. ἀναμνησθεὶς γὰρ ὁ ὕπνος οἷα ἔπαθε τότε, ἀνηκουστεῖ. διὸ ἀναγκαίως ἐδέησε τῇ Ἥρᾳ, δώρῳ ἀγαπητῷ πεῖσαι αὐτόν.

Ὣς φάτο. χήρατο δ' ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα.
Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν, ἕλε χθόνα πουλυβότειραν.
Τῇ δ' ἑτέρῃ, ἅλα μαρμαρέην. ἵνα νῶϊν ἅπαντες
Μάρτυροι ὦσιν οἱ ἔνερθε θεοὶ κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην. ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ τιτῆνες καλέονται.

Ὅτι ἐχήρατο μὲν, λέγει ὁ ποιητὴς παθητικῶς ἀντὶ τοῦ, ὡς φάτο, ἡ Ἥρα δηλαδὴ, χήρατο δ' ὕπνος. ἔφη δέ που καὶ τὸ ἐχάρη. οὗ μετοχὴ ὁ χαρεὶς τοῦ χαρέντος. χαίρομαι δὲ οὐ λέγει ἀλλὰ χαίρω. οἷον, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ. ἐντεῦθεν τοῖς ἀττικοῖς βαρβαρισμὸς ἦν τὸ εἰπεῖν χαίρομαι. Ὅτι βιωτικῶς ἀπαιτηθεῖσα ὄμνυσιν ἡ μυθικὴ Ἥρα τῷ ὕπνῳ. ἔδει γοῦν ἐκείνῳ πίστεώς τινος ἀσφαλοῦς, ἐθέλοντι

Αὐτὰρ ἐπεὶ ὄμοσσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
Ἠέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λεκτὸν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
Βήτην. ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη.
Ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα, δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν.
Ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον, ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς. ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

μὲν ὑπακοῦσαι διὰ τὸν τῆς Πασιθέης ἔρωτα ἧς αὐτὸς ἐέλδεται ἤματα πάντα, ὀκνοῦντι δὲ διὰ τὸν τοῦ Διὸς φόβον. ὁ δὲ ἀπῃτημένος ὅρκος, τοιοῦτος. ἄγρει νῦν μοι φησὶν ἤγουν ἄγε, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν, ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τῇ δ' ἑτέρῃ, ἅλα μαρμαρέην. ἵνα νῶιν ἅπαντες μάρτυροι ὦσιν ἔνερθε θεοὶ, οἳ ὅσοι ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, ἦ μὲν ἤγουν ὄντως δὴ, ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ὕπνος ὀμόσαι τὴν Ἥραν ἀπαιτεῖ. αὐτὴ δὲ, ὤμνυε φησὶν ὡς ἐκέλευε. θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται. καὶ ὅρα ὅτι τὸ καλέονται συνέστειλε καὶ νῦν τὴν ἀρχαίαν. καὶ ὅτι ἃ μὲν ὁ Ὕπνος ἐπλάτυνε, σιγᾷ ἐπὶ τῆς Ἥρας ὁ ποιητὴς τὸν ὅρκον τῆς Στυγὸς, καὶ τὸ ἅψασθαι χθονὸς καὶ ἁλός. εἰπὼν ἐν κόμματι γοργῶς τὸ, ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευεν. ὃ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν ἐν ὀλιγίστῳ καὶ ἀορίστως τὸ, οἱ ἀμφὶ Κρόνον θεοὶ, πλατύτερον ἐπὶ τῆς Ἥρας ἔφη καὶ ὡρισμένως ἐν τῷ, τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτᾶνες καλοῦνται. ὄμνυσι δὲ ἡ Ἥρα συνήθως τῷ μύθῳ κατὰ τοῦ ὕδατος τῆς Στυγός, ἢ ὅτι πολέμιον θεοῖς καὶ φρικτὸν τὸ ὑγρὸν πυρώδεσιν οὖσιν. ἢ διὰ τίμιον τὸ τοῦ ὕδατος στοιχεῖον ὡς ἀρχὴ τῶν ὅλων κατά τινας, καθὰ καὶ προερρέθη. ἢ ὅτι στυγοῦσι τὰ ἐν ᾅδου ὡς ἀεὶ ζῶντες αὐτοί. πηγὴ γὰρ κατὰ τὸν μῦθον περὶ τὸν ᾅδην ἡ Στύξ. διὰ δὲ τὸ τῶν ἀρχῶν τίμιον, καὶ γῆς καὶ θαλάττης ἑκατέρᾳ δράττεται χειρὶ, ἐπεὶ πάντα ἐκ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ ὡς ἐξ ὕλης σύγκειται. Ἡρόδοτος δέ γε τὴν ἀληθῶς Στύγα, πρὸς Φενεῷ τῆς Ἀρκαδίας ῥέειν φησίν. εἴρηται δὲ περὶ ταύτης καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δέ. Τὸ δὲ ἄγρει, παρακέλευσιν δηλοῖ κατὰ τὸ δεῦρο καὶ ἄγε καὶ φέρε, λεγόμενον δὲ καὶ πληθυντικῶς ἀγρεῖτε κατὰ τὸ, ἄγετε, φέρετε, παρῆκται ἀπὸ τῶν ἀγρευτῶν. αὐτίκα γὰρ σπεύδοντες ἀνύουσιν ὃ προτίθενται. καὶ τὸ ἄγρει, ταυτόν ἐστι τῷ σπεῦδε, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγρέω ἐξ οὗ τὸ ἀγρεύω. Τὸ δὲ ἀάατον ὕδωρ, διὰ τριῶν ἃ προφέρεται, ὧν τὰ δύο στερητικά. διὸ καὶ ὑπερστερητικόν φασι τοῦτο οἱ παλαιοί, ὡς διπλάζον τὴν στέρησιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν δεύτερον ἃ στερητικὸν ἄτης, τὸ δὲ πρῶτον, ἀναιρετικὸν τῆς τοιαύτης στερήσεως. ὅθεν ἀάατον, τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, ἀλλὰ μάλιστα αἴτιον ἄτης. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνάπηρος. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ ἀνάπυστα. ἐν οἷς δηλοῦται ὁ πεπηρωμένος, καὶ τὸ πυστὸν ἤτοι ἀκουστόν, πλεονασμῷ τοῦ νῦ διὰ καλλιφωνίαν. ἄπηρος μὲν γὰρ ὁ μὴ ἔχων πήρωσιν. ἀνάπηρος δὲ, ὁ ἐστερημένος τῆς τοιαύτης στερήσεως. οὕτω δὲ καὶ ἄπυστος μὲν, ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι. ἀνάπυστος δὲ, ὁ ἀκουσθεὶς διὰ τὸ ἐστερῆσθαι τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως. τοιοῦτον δέ που εἶναι προεδηλώθη καὶ τὸ ἀνάγνωστος ὁ ἐγνωσμένος. γνωστὸς γὰρ, καὶ ἐν στερήσει, ἄγνωστος. καὶ ἐν δευτέρᾳ στερήσει ἀναιρετικῇ τῆς τοῦ ἄγνωστος καὶ πλεονασμῷ τοῦ νῦ, ἀνάγνωστος, ὁ μὴ ἄγνωστος ἀλλὰ δηλονότι γνωστός. τινὲς δὲ διὰ τὸ ἄατην τὴν βλάβην λέγεσθαι, ἄατον μέν φασι τὸ ἀτηρὸν, ἀάατον δὲ τὸ πολυβλαβές. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀάατος, δι' εὐρυφωνίαν οὐκ ἔχει τὸ νῦ, κατὰ τὸ ἀνάπηρος, καὶ ἀνάπυστος. προκρίνει γὰρ ἐν πολλοῖς ἡ ποίησις, τῆς λείας φωνῆς, τὸ χασμῶδες διὰ τὸ σεμνὸν καὶ ὀγκηρὸν, οὗ μάλιστα ποιητικὸν τὸ ἃ καὶ τὸ μέγα ὦ καθά φασιν οἱ τεχνικοί. ὅτι δὲ τὸ ἀνάπηρος καὶ ἀνάπυστος καὶ τὰ ὅμοια καὶ ἄλλως διαφόρως ἐτυμολογοῦνται, ζητητέον ἑτέρωθι. Μαρμαρέη δὲ θάλασσα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ ἡ διαφανὴς, τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. ἢ ἡ θρεπτικὴ τοῦ μαρμαίροντος ἤγουν λαμπροῦ ἡλίου. ἄναμμα γὰρ ἡλίου θάλασσά φασιν οἱ παλαιοὶ, προστιθέντες καὶ τὸ νοερὸν, ἐν τῷ εἰπεῖν, ἄναμμα νοερὸν τὸ ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον. κτητικὴ δὲ ἡ λέξις τὸ μαρμαρέη ἀπὸ τοῦ μάρμαρος λίθος, ὅθεν μαρμάρειος κτητικὸν, ἐξ οὗ μαρμάρεος ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα. οὗ θηλυκὸν, μαρμαρέη. Περὶ δὲ

χαρίτων

χαρίτων καὶ πῶς ὁπλότεραι, καὶ περὶ Πασιθέης καὶ ὡς αὐτῆς ἀεὶ ὁ ὕπνος ἐπεθύμει, προσεχῶς εἴρηται. εἰ δὲ τὸν περὶ Πασιθέης ὅρκον τῷ ὕπνῳ ἡ Ἥρα ἐτέλεσεν, ἀφῆκεν εἰπεῖν που ὁ Ὅμηρος ὡς μὴ ἀναγκαῖον ὄν. ἐν δὲ τῷ, οἳ Τιτῆνες καλέονται, προσγράφουσί τινες καὶ ἕτερον στίχον τοῦτον. ὤμνυε δ᾽ ἐκ πέτρης καταλειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὡς δέον ὂν ἐπομόσασθαι καὶ Στύγα καθὰ ὁ ὕπνος ἀπῄτησε. Τιτᾶνας δὲ ἡ ἀλληγορία νοεῖ, τὰ ἐν ἀέρι συμπτώματα πανταχοῦ γῆς τιταινόμενα. διὸ καὶ τῷ Κρόνῳ φιλίως οἱ τοιοῦτοι Τιτᾶνες ἔχειν λέγονται ψυχρῷ καὶ αὐτῷ ὄντι κατὰ τοὺς ἀποτελεσματικούς. τὰ τοιαῦτα δὲ πάθη, πρὶν μὲν εὐτάκτως ἔχειν τὸν κόσμον, ὁπηνίκα ὁμοῦ ἦν ἅπαντα χρήματα, ἀτάκτως ἐπεπόλαζον ὡς εἰκὸς ἄνω, καὶ συχνὰς ἐποίουν φθοράς. καὶ τῷ Κρόνῳ ἀμφ᾽ αὐτὸν ὄντες, συνεβάλλοντο φθείρειν τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὃν ὁ μῦθός φησι τεκνοφαγεῖν. ἐπεὶ δὲ κόσμος ὁ κόσμος ἐγένετο, καὶ διεκρίθη τὰ πάντα, καὶ ἐτάχθησαν ὧραι, καὶ εὐκόσμως εἶχε τὰ ὑπὲρ γῆν, τότε δὴ καὶ οἱ ῥηθέντες Τιτᾶνες, ἐξηλάθησαν ὑπὸ Διός, ἤγουν ὑπὸ ἡλίου τε καὶ αἰθέρος. καὶ οὐκέτι διηνεκῶς ἄνω τιταίνονται, στενοχωροῦνται δέ που κάτω. καὶ ὑπόγειον ἔχουσι χώραν ὅπου καὶ ὁ τάρταρος. ἀὴρ ἐκεῖνος ἀφώτιστος ἡλίῳ καὶ διὰ τοῦτο ψυχρότατος. διὸ καὶ ὑποταρτάρειοι ἐπὶ κολάσει γενέσθαι σὺν αὐτῷ Κρόνῳ λέγονται. ὡς ἐκεῖ μὲν ἐν τῷ ταρτάρῳ, οὔσης ἀδιαδόχου ψυχρότητος. ἀφ᾽ ἧς καὶ τὸ ταρταρίζειν ἄλλως ἡ ἰδιωτικὴ παραφθείρει γλῶσσα, ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων. ἐνταῦθα δὲ εὐκόσμως ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ γινομένης καὶ αὐτῆς, καὶ μάλιστα ἐν χειμερίῳ καιρῷ. καὶ οὕτω μὲν Κρόνος καὶ Τιτᾶνες ὑπερβολαὶ ψυχρότητος ἄκρατοι καὶ ἄτακτοι, τῶν ἄνω γεγόνασιν ὑπερόριοι. εἰ δέ τις εἴπῃ ὡς ἐχρῆν τὸν μῦθον καὶ τῆς ἀντιθέτου μνησθῆναι ἀκράτου θερμότητος, καὶ κολάσαι καὶ αὐτὴν καθὰ καὶ τὸν ψυχρὸν Κρόνον, ἴστω ὅτι ποιεῖ καὶ τοῦτο ὁ μῦθος ἐν ἄλλοις ὅτε τὰ κατὰ τὸν πυρόεντα Τυφῶνα λαλεῖ, περὶ οὗ καὶ ἡ Βοιωτία περιέχει τινά. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ ὁ Κρόνος τὴν ἀνωτάτω ζώνην κατέχων ἢ σφαῖραν μετὰ τὴν ἀπλανῆ, δοκεῖ ὑψηλότατος εἶναι ὅτε ὑπὲρ γῆς κινεῖται, ἀλλ᾽ ὁ μῦθος τὰ ἑαυτοῦ λαλεῖν ἐθέλων, οὐ τὴν ἄνω περιπόλησιν τοῦ Κρόνου περιεργάζεται, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ γῆν ὅτε τῷ ἡμισφαιρίῳ συμπεριενεχθείς, βάθιστός ἐστι καὶ ὡς ὁ μῦθός φησιν ὑποταρτάρειος. Ὅτι δὲ Ἰωνικὸν μέν ἐστιν ὁ Τιτὴν τοῦ Τιτῆνος, Δωρικὸν δὲ ὁ Τιτὰν ὡς καὶ ὁ παιὰν ἤγουν ὁ παιήν, εἰ καὶ ἄλλως κινδυνεύεται ὁ Τιτάν, καὶ ὅτι ὁ κίναιδος καὶ πειώλης, Τιτὰν σκωπτικῶς λέγονται, οὐ δεύτερον τὸ κένταυρος, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ὅτι ὁ ποιητὴς ὕπνον καὶ Ἥραν εἰπών, τὸ ἐπ᾽ αὐτοῖς δυϊκὸν ἀρσενικῶς προάγει, λέγων. τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε, καὶ ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον. ἐνικᾷ γὰρ ἡ τοῦ ἀρσενικοῦ ἀξία εἰς σύνταξιν. ὁποῖον καὶ τό, μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. εἰ μὴ ἄρα τις καὶ τοῦτο, καὶ τὰ ῥηθέντα δὲ δυϊκά, οὐδετέρου γένους ἐρεῖ. καὶ γὰρ γίνεταί ποτε καὶ τοιαύτη σύνταξις, ὁποῖον καὶ τό, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας. ἀπέχειν δέ φασι τὴν Λῆμνον καὶ τὴν Ἴμβρον ἀλλήλων, σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι. περὶ δὲ Ἴμβρου ὅτι νῆσος Θρᾳκική, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον ὁμοίως τῇ Λήμνῳ, καὶ ὅτι Καβείρων ἱερὰ ἦν καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβρασον οἱ Κᾶρες ἐκάλουν, ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι Λεκτὸν μέλλων εἰπεῖν, προσλαμβάνει καὶ τὴν Ἴδην συνήθως. ἔστι δὲ ὅλον μέν, ἡ Ἴδη ὡς καὶ προδεδήλωται. μέρος δὲ αὐτῆς, τὸ Λεκτόν. ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο καθὰ καὶ τὸ Γάργαρον. φησὶ γάρ. Ἴδην δ᾽ ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν, Λεκτόν. ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. φασὶ γὰρ τοῖς ἐκ Λήμνου καὶ Ἴμβρου ἐπὶ τὰ ἐκεῖσε ἰοῦσι, τὴν ἀποβάθραν εἶναι ἀναγκαίως περὶ τὸ Λεκτόν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, καὶ πόλιν ἐν τοῖς ἐκεῖσε οἶδε καλουμένην Λεκτόν. λέγει δὲ τερατευόμενος ὁ μῦθος καὶ ὧδε τὰ συνήθη, καὶ ὅτι περὶ τὰ ἐκεῖ τῆς Ἥρας κινουμένης, ἀκροτάτη ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, ὃ δὴ ἐπὶ θείων προσώπων εἴωθε ποιεῖν. ὧν κινουμένων συγκινεῖται τὰ ὑποκείμενα. Τὸ δὲ πολυπίδακα, καὶ τὸ μητέρα θηρῶν, περὶ ὧν προείρηται, ὄρους ἐστὶν ἔπαινος. τὸ δὲ λιπέτην ἅλα διασαφῶν, ἐπάγει. τὼ δ᾽ ἐπὶ χέρσου βήτην. Ὅτι σεμνολογῶν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν τοῦ ὕπνου καὶ τῆς Ἥρας ἐπὶ χέρσου τῆς κατὰ τὸ Λεκτὸν πρόσβασιν, λέγει ὅτι ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, ἡ κατὰ τὸ ὄρος δηλαδὴ τὸ Λεκτόν. ὡς οἷον αἰσθανομένη θείων κινημάτων, καὶ τρέμουσα καὶ αὐτή. Τὸ δὲ ἀκροτάτη, τὸ κοῦφον δηλοῖ καὶ ταχυπετὲς τῆς θείας κινήσεως, ἵνα μὴ σείηται ὑπὸ τῶν ποδῶν ἡ ὕλη διὰ σωματικὸν βάρος, ἀλλὰ διά τι δέος καὶ τρόμον. Ὅτι ὁ ὕπνος περιλιπὼν τὸ ῥηθὲν Λεκτὸν ἔμεινε πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ᾽ ἐν Ἴδῃ μακροτάτη πεφυυῖα, δι᾽ ἠέρος αἰθέρ᾽ ἵκανεν. ἔνθ᾽ ἧστ᾽ ὄζοισι πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν, ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ᾽ ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. καὶ ὁ μὲν ὕπνος, οὕτως αὐτοῦ ἔμεινεν. Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον, ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, ὅ ἐστιν ἀκρωτήριον. καὶ ὅρα τό, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, ἀστείως λεχθέν, ἀντὶ τοῦ πρὶν τὸν Δία κοιμῆσαι. ἰδέσθαι γοῦν ὀφθαλμοὺς ὕπνον, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ κοιμηθῆναι. ἀμφίβολον δὲ εἴτε βλέπων μὲν ὁ ὕπνος νοηθήσεται, βλεπόμενοι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Διός. εἴτε ἀνάπαλιν διὰ τὸ πιθανῶς ἐμποδίζεσθαι τὴν τοῦ μυθικοῦ ὕπνου ὄψιν οἷα ὄζοις πεπυκασμένου εἰλατίνοις. καὶ οὕτω μὲν ἀσαφῶς πέφρασται. ῥέπει δὲ ὅμως ἐκ τῆς ῥηθείσης ἀμφιβολίας ὀρθόν, εἰς τὸ μήπω τὸν ὕπνον ὄψιν ἐπαφεῖναι τῷ Διΐ. τοῦτο μὲν γάρ, μικρὸν ὕστερον γενήσεται. ὁ Ζεὺς δέ, οὐκ ἂν ἴδοι αὐτόν. εἰ γὰρ εἶδε, συνέχεεν ἂν τὸ πᾶν. Ἐλάτη δέ, νῦν μέν, δένδρον. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ κώπην. καὶ κύριον δὲ ὄνομα γυναικὸς ἡρωΐδος ἀδελφῆς Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. ὅρα δὲ ὡς τὴν μὲν ἐλάτην, διὰ μόνου τοῦ ε ἐν τῇ καταρχῇ ἐπρόφερεν, ὃ καὶ ἐπὶ τῆς μελίας ἀλλαχοῦ γίνεται, τὸν δὲ αὐτῆς ὄζον, εἰλάτινον ἔφη διὰ διφθόγγου. δῆλον τὸ μὴ δύ-

μὴ δύνασθαι ἄλλως αὐτῷ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ ἐκ μελίας μείλινον, οὐδὲ τὸ ἐξ ἐλάτης ἐλάτινον ἔγχος, εὐχερῶς ἐνταθῆναι εἰς μέτρον. Τὸ δὲ περιμήκετον, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ μακροτάτη. ὥσπερ καὶ τὸ ἔμφυε διὰ τοῦ ἦσο. Τὸ δὲ, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ, οὐ μάτην φασὶ πρόσκειται, ἀλλ' ὅτι νῦν ἐκεῖ ἐλάται οὐ φύονται. καὶ σημείωσαι ἐκ τούτου, ὅτι μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἦν ὁ ποιητής. καὶ ἄλλως δὲ λέγοι ἂν τοῦτο, ὡς οὐκ ἂν τοῖς μετὰ Ὅμηρον τοῦ τοιούτου εὑρεθησομένου δένδρου μετὰ συχνὰ ἔτη. τὸ δὲ δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανε, δίδωσι νοεῖν ὡς ἐγχωρεῖ καὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἐλάτην βλωθρὴν κληθῆναι, εἴγε βλωθρὴ που ἐλέχθη πίτυς, παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μολεῖν. δηλοῖ δὲ ἡ ῥηθεῖσα φράσις, καὶ ὑπερκεῖσθαι τοῦ λιμνάζοντος ἀέρος, εὐθὺς αἰθέρα. Τὸ δὲ λιγυρῇ, ἀντὶ τοῦ λιγυφθόγγῳ. ἐκ τούτου δὲ σαφῶς ἑρμηνεύεται καὶ τὸ μάστιγι λιγυρῇ. καὶ λιγὺς ἀγορητής. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἣν δὲ τὸ, ἣν χαλκίδα καλοῦσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, ὑπεμφαίνει ὁ ποιητὴς καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις πρὸ τούτων, καὶ τὴν θείαν εἰδέναι διάλεκτον, ὡς μουσοτραφής. διὰ τοῦτο γοῦν τῶν διωνύμων τινὰ μεταχειριζόμενος, τὸ μὲν τῶν ὀνομάτων, θεοῖς. τὸ δὲ, ἀνθρώποις ἀνατίθησιν. ὡς καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ φαίνεται. Ἰστέον δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα, τὸ χαλκὶς μὲν, ὡς εὐφωνότερον, θεῖον ὄνομα λέγει. ἀνθρώποις δὲ ὡς μὴ τοιοῦτον, ἀποκληροῖ τὸ κύμινδις. ἴσως δὲ καὶ ὡς οἰκειότερον αὐτοῖς, ὧν ὕπνος κρατεῖ. ἔοικε γοῦν ὁ κύμινδις, κρύμινδίς τις εἶναι, οἱονεὶ κρύψις τοῦ ἰδεῖν, ὅπερ ὕπνῳ οἰκεῖόν ἐστι. διὸ καὶ τοιούτῳ ζώῳ τὸν ὕπνον ἐμόρφωσεν, ὃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους φασὶ κρύπτειν. τυχὸν δὲ καὶ φθόγγου περιηχούμενον τῷ κοιμήματι, τὸν κύμινδιν ἐνταῦθα παρείληφεν. ἔστι γάρ τι καὶ τοιοῦτον περιηχήσεως εἶδος ὡς ἐν ἄλλοις τε δῆλον, καὶ μάλιστα ἐν τῷ, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων. ἔτι δὲ ὁ κύμινδις, ἢ ἡ κύμινδις, ἑκατέρως γοῦν λέγεται, οἰκεῖος ὕπνῳ ἐστὶ, καὶ ὡς εἰς ὕπνον φασὶν εὐεπίφορος, καὶ ὡς τὰ πλείω νυκτὸς φαινόμενος καθὰ καὶ ὁ ὕπνος νυκτὶ φιλιοῦται μυθικῶς τε, ὡς ἐρρέθη, καὶ ἀλληγορικῶς. καὶ δηλοῖ τοῦτο, ἡ περὶ αὐτοῦ ἱστορία. λέγουσα ὅτι ὁ κύμινδις, ὀλιγάκις φαίνεται, οἰκεῖ τὰ ὄρη. μέγεθος, ὅσον φασσοφόνος ἱέραξ. τὴν ἰδέαν, λεπτὸς καὶ μακρός. κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτόν. οὗτος ἡμέρας μὲν, οὐ φαίνεται διὰ τὸ μὴ βλέπειν ὀξύ. τὰς δὲ νύκτας, θηρεύει ὡς οἱ ἀετοί. καὶ μάχεται πρὸς τὸν ἀετὸν οὕτω σφοδρῶς, ὥστε πολλάκις ἄμφω λαμβάνεσθαι ζῶντας ὑπὸ τῶν νομέων. νεοττεύει δ' ἐν πέτραις καὶ σπηλαίοις. λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ ὡς μέλας ἐστὶ, χαλκίζων τὴν χροιάν, ὅθεν καὶ χαλκὶς λέγεται. ὁ δὲ μῦθος, λέγει Ἁρπαλύκην ταύτην εἶναι, ἣ μιγεῖσα Κλυμένῳ τῷ πατρὶ κατὰ βίαν, καὶ ἑψήσασα τὸν υἱὸν πρέσβωνα, παρέθηκεν αὐτῷ. εἶτα εἰς χαλκίδα μετεβλήθη. ἕτεροι δὲ μυθεύονται ὡς ἐν Χαλκίδι διάγουσαν ὅτε ἄνθρωπος ἦν, καὶ συνελθοῦσαν τῷ Διῒ, ἀπωρνίθωσεν ἡ Ἥρα. ὅτι δὲ ὁμώνυμος λέξις ἡ χαλκὶς, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. καὶ νῦν μὲν, ὀρνέου ἐστὶν ὄνομα. εὕρηνται δὲ καὶ πόλεις οὕτω καλούμεναι, ἡ Συριακὴ, ἡ Θρακία, ἡ κατ' Εὔβοιαν, περίπυστος καὶ αὐτὴ ὡς ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν ὑπεκρούσθη. περὶ ἣν λόφος ἐστὶ δείκνυσθαι τόπον μυῤῥίναις θάλλοντα, ὃς ἁρπάγιον ἐκαλεῖτο παρὰ τὸ ἐκεῖθεν ἁρπαγῆναι πρὸς Διὸς τὸ Τρωϊκὸν μειράκιον τὸν Γανυμήδην. δόξοι δ' ἂν ἴσως καὶ ὁ χαλκισμὸς (παιδιὰ δέ τις αὕτη καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι κυβείας εἶδος) ἐκ τῆς χαλκίδος παρωνυμεῖσθαι, οὐκ ἔχει δ' οὕτως, ἀλλ' ἦν ὁ χαλκισμὸς, ὀρθοῦ νομίσματος θετέον χαλκοῦ, στροφὴ καὶ σύντονος περιδίνησις. μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος πρηνὴ καταπεσεῖν, καὶ ὁ τοῦτο ἀνύσας, ἐκράτει τὸν χαλκισμὸν, καὶ ἦν νικητής. Γάργαρον δὲ τὸ καὶ ἐν ἄλλοις προδηλωθὲν, οὐ μόνον ἄκρον Ἴδης ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ πόλις Τρωάδος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἣν αἰολικὴν τινές φασιν εἶναι λέγοντες, καὶ τὴν μὲν πόλιν, θηλυκῶς, ἧς οἱ πολῖται Γαργαρεῖς. οὐδετέρως δὲ τὸ ἀκρωτήριον. ὅτι δὲ Γαργαρεῖς, ἔθνους ὄνομα μιγνυμένου ταῖς Ἀμαζόσιν, ἡ αὐτὴ ἱστορία φησί. περὶ δὲ τὴν ῥηθεῖσαν αἰολικὴν Γάργαρον, τὴν ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης, φασὶ Διότιμον τὸν Ἀδραμυττηνὸν διδάσκειν γράμματα. εἰς ὃν φασὶν Ἄρατος εἰπεῖν, αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται, παισὶ Γαργαρέων βῆτα καὶ ἄλφα λέγων, καὶ Γάργαρα ἄκρα. οἱ δὲ τοιοῦτοι στίχοι, καὶ χρῆσίς ἐστι τοῦ οὐδετέρως τὸ ἀκρωτήριον λέγεσθαι. καὶ τοῦ Γαργαρεῖς τοὺς τῆς Γαργάρου πολίτας ὀνομάζεσθαι. Ὅτι δὲ γάργαρον, ἢ γάργαρα πληθυντικῶς λέγονται διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν ὑδάτων ἀνάδοσιν κατ' ὀνοματοποιΐαν, ὡς πολλῶν ἐκεῖ ἀναβραττομένων καὶ ὡς εἰπεῖν ἀναγαργαριζόντων. καὶ ὅτι γάργαρα διὰ τοῦτο ἁπλῶς ποιητικώτερον τὰ πολλὰ, ὅθεν καὶ ψαμμακοσιογάργαρα ὁ κωμικὸς τὰ πάνυ πολλὰ ἔφη, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι Γάργαρον, ἐπ' ἄκρας κεῖται ποιούσης τὸν ἰδίως Ἀδραμυττηνὸν λεγόμενον κόλπον, τὸν κλειόμενον ὑπό τε τοῦ δεῖνος τόπου, καὶ τῆς ἄκρας ἐφ' ἧς τὰ Γάργαρα. καὶ προσαγορευομένης Πυῤῥᾶς ἄκρας. οὗ πλάτος ἀπὸ ἄκρας φησὶν ἐπὶ ἄκραν, δίαρμα ἑκατὸν εἴκοσι σταδίων. ἐντὸς δὲ αὐτοῦ, πόλις. ἧς ὑπέρκειται ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν. ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναί φασιν ὑπὸ τοῦ Πάριδος. καὶ ὅρα τὴν τοιαύτην Ἀλεξάνδρειαν, οὐκ αὐτῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ παρώνυμον μὲν ἦν. ἀλλὰ τῷ ἅρπαγι Πάριδι. ὅτι δὲ ἐν τῷ ῥηθέντι Ἀδραμυττηνῷ κόλπῳ πολλοὶ τῶν Λελέγων ᾤκουν, προδεδήλωται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, Γάργαρον ἄκρον Ἴδης, σαφέστερον πέφρασται τοῦ, Ἴδην λεκτόν. ὅτι ὡς εἶδε τὴν Ἥραν ὁ Ζεὺς, ὡς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. οἷον ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας. ὅτι δὲ ἡ τῶν στοιχείων θέσις ἀέρος τε καὶ τοῦ ἀνωτέρω αἰθέρος τοῖς τοιούτοις λόγοις ἐμφαίνεται, καὶ ὡς λεληθότως ἐξ ἀναλόγου τινὸς, γάμος τῇ τοιαύτῃ αὐτῶν συναφείᾳ ἐμφαντάζεται, πολλαχοῦ δεδήλωται. ἄλλως δέ γε τὸ μὴ ἀναφανδὸν τούτους εἰς εὐνὴν φοιτᾶν τὴν ἀρχὴν ἀλλὰ φί-

λοις

λους λήθοντε τοκῆας, αἰνιγμά ἐστι τοῦ, καὶ πρὶν εὐκόσμως διακεκρίσθαι τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν οἰκείαν τάξιν λαχεῖν, οὕτω μὲν προωκειῶσθαι τὸν Δία τῇ Ἥρᾳ. δυνάμει μέντοι ὡς τὰ πολλά, ὅπερ ὁ μῦθος λήθην καλεῖ. ὡς δῆθεν ἐπίκρυψίν τινα καὶ κλοπήν, ὡς ὕστερον ἔχον κατὰ φύσιν ταχθέντα. ἤγουν τοῦ, τὴν μέν, ὑποκεῖσθαι, τὸν δέ, ὑπερκεῖσθαι. μετὰ γάρ τοι τὴν εὐκοσμίαν καὶ τὴν ταρτάρωσιν τῶν ἀλληγορημένων Τιτάνων, φανερὰ ἡ ὁμιλία καὶ ἐμφανῶς ἐναργὴς ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. ἣν ὁ παλαιὸς λόγος οὐκέτι εἰς κρυφαῖον, ἀλλὰ πασίδηλον γάμον θεωρεῖ. καλῶς δὲ τὴν δύναμιν ὁ μῦθος εἰς τὸ λανθάνειν μετέλαβε. κοινὸν γάρ πως ἐν ἀμφοῖν ποτὲ τὸ μὴ εἶναι. οὔτε γὰρ ἡ κατὰ τὸ εἶναί τι δύναμις, ἀεὶ ἐνεργεία ἐστίν. οὔτε τὸ λανθάνειν, ἀφίησι γνωστὸν εἶναι τὸ ὄν. καὶ ἄλλως δέ, ὥσπερ τὸ δυνάμει, οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λανθάνειν, ἐκφανθείη ἄν ποτε. καὶ τοιοῦτον μέντοι τοῦτο. ὁ δὲ φλύαρος μῦθος, προστίθησι τοῖς κατὰ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν, καὶ τοιαῦτά τινα. ὅτε ὅτε Κρόνος ἐταρταρώθη, ἐξεδόθη τῷ Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ ἡ Ἥρα, ἐγκύμων μὲν οὖσα, ὡς παρθένος δὲ ὑπονοουμένη. τεκοῦσα δὲ τὸν Ἥφαιστον, προσεποιήσατο δίχα μίξεως τεκεῖν, καὶ Κηδαλίωνι τῷ Ναξίῳ ἐκεῖνον παρέδωκε διδάξαι χαλκευτικήν. ἕτεροι δέ, ἐν Σάμῳ λάθρα διαπαρθενευθῆναι αὐτὴν φασίν. ὅθεν Σάμιοι, κατὰ ζῆλον Ἥρας λάθρα τὰς παρθένους συγκοιμίζουσιν, εἶτα φανερῶς τοὺς γάμους θύουσι. καὶ τοῦτο μὲν καινοτροπίαν ἔθους ἐπισύρεται μόνην. λαγνείαν δέ, οὐκ ἔχει σαφῆ. ἡ δὲ παρὰ τῷ γεωγράφῳ Ταναΐτις δαίμων, λίαν ἀπεναντίας [illegible] τῇ Ἥρᾳ. ἥτις ἄλλοις τε ἐτιμᾶτο, καὶ ἀνιερώσει παρθένων φησὶν ἐπιφανεστάτων. ἔνθα καταπορνευθεῖσαι, εἶτα πρὸς γάμον ἐδίδοντο, οὐδενὸς ἀπαξιοῦντος τῇ τοιαύτῃ συνοικεῖν. ἔστι δὲ ἀστείως εἰπεῖν, ὡς τούτοις ἐοίκασιν, οὐ μόνον οἱ τὰς ἐξ ὁμηρικῶν θεῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ τὰς ἄλλως ἐκ τῶν μεγιστάνων φθαρείσας λαμβάνοντες. ἄλλοι δὲ μυθεύονται ὅτι ἐξ Εὐρυμέδοντος ἑνὸς τῶν Τιτάνων, ἔτεκεν ἡ Ἥρα τὸν Προμηθέα παρθένιον. γνοὺς δὲ ὁ Ζεύς, τὸν μὲν Εὐρυμέδοντα ἐταρτάρωσε. τὸν Προμηθέα δὲ ὕστερον προφάσει τοῦ πυρὸς εἰς Καυκάσῳ ἀνασκολοπίσας, προσεπασσάλευσε. Τὸ δὲ πυκινὰς φρένας, ἔστι μὲν σεμνότερον τοῦ ἁπλῶς νόον εἰπεῖν, ἔχει δέ τι οἴκτου. ὡς οἷα τοῦ ποιητοῦ δεινὸν ἡγουμένου εἰ τὰς τοιαύτας φρένας δολοφρονέουσα ἡ Ἥρα ἠπάτησεν. διὸ καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, χρῆναι δεδιέναι τὸ τῶν παθῶν κρατεῖν, εἰ καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς πάθει νικηθείς, ζημιοῦται τὴν ὄνησιν, ἣν ἀγρυπνῶν, περιεποιήσατο ἄν. οἱ δ᾽ αὐτοί, καὶ ἐν οἷς ἀνακοινοῦται δῆθεν ἡ Ἥρα τῷ Διὶ τὴν εἰς Ὠκεανὸν ἄφιξιν, νομοθετεῖν φασὶν Ὅμηρον ταῖς γυναιξὶ, ποιεῖσθαι τὰς ἐξόδους συγχωρούντων ἀνδρῶν. εἰ δὲ τοιοῦτον ὁ λογοποιούμενος ἔρως, καὶ οὕτως ἀναταράττει τὰ ἐν τοῖς κατ᾽ αὐτὸν προσώποις, καὶ δεινὰ ποιεῖ, καλῶς ἄρα ὑπομνηματογραφῶν ὁ μῦθος ἀπεψηφίσατο ἀπὸ θεῶν ἔφη τὸν ἔρωτα. καὶ ἀποκοπῆναι μὲν τὰ πτερὰ ἵνα μὴ πέτηται εἰς οὐρανὸν πάλιν. τὰς δὲ κατ᾽ αὐτοῦ πτέρυγας, δοθῆναι τῇ νίκῃ φορεῖν ὡς οἷα σκῦλον περιφανὲς ἀπὸ τοῦ πολεμίου. διὸ καὶ εὔβολος, οὐ κατὰ μῦθον μέν, ἄλλως δὲ σεμνότερον, ἀποστερεῖ πτερῶν τὸν ἔρωτα, ὡς οὔτε κοῦφον, οὔτε ῥᾴδιον ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον. βαρὺν δὲ κομιδῇ. καὶ Ἄλεξις δέ φασι κωμικὸς ποιητὴς καὶ αὐτός, οὐ τὸν ἔρωτα πέτεσθαι λέγει, ἀλλὰ τοὺς ἐρῶντας. πολλὴν ἐκεῖνος ἐνταῦθα κρύπτων ἔννοιαν. ἧς κεφάλαια, τὸ καὶ ἄλλως πέτεσθαι τοὺς ἐραστὰς ἀπὸ ἄλλων εἰς ἄλλα νοήματα. καὶ ταχὺ ἐκ τούτων εἰς ἕτερα μεταπηδᾶν. καὶ τὸ ἀφραίνειν δὲ καὶ οὕτως ἀστατεῖν. ὧν ἐκ τοῦ μέν, ἀστάθμητοι λέγονται οἱ μὴ σταθεροί. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου. οἱ πετόμενοι. Τὸ δὲ ἀμφεκάλυψεν. ἐκ μεταφορᾶς ἐρρέθη δικτυωδῶν ἀρκύων, αἳ ὀρνίθων καταπετασθεῖσαι, συλλαμβάνουσιν αὐτοὺς ἔσω καὶ καλύπτουσι. τοιοῦτον καὶ μετ᾽ ὀλίγα τό, μαλακὸν περὶ κῶμα ἐκάλυψε. καὶ τό, νέφος ἀμφικαλύψω, καὶ μάλιστα τοῦτο. ἀφ᾽ οὗ καὶ εἶδος δικτύου, νεφέλη. ὡς οἱ τοῦ κωμικοῦ ὄρνιθες δηλοῦσιν ἐν τῷ, μὰ νεφέλας, μὰ παγίδας, αἳ δὴ νεφέλαι καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, νέφος ἀμφικαλύψω ὅ ἐστιν ἐπιθήσω, σκεπάσω, καταπετάσω, καλύπτειν ἂν ὄρνις λεχθεῖεν. ἔστι δ᾽ εἰπεῖν, καὶ ὅτι καθὰ νέφος ἥλιον, οὕτω καὶ ἔρως τὸν ἐν τῷ Διὶ ἥλιον νοῦ ἀμφεκάλυψεν. Ὅτι πολλαχοῦ κεῖται καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, τό, τόδ᾽ ἱκάνειν. ὅμοιον ὂν τῷ, τῇδε ἱκάνειν. καὶ ἔστι τοῦτο μέν, ἀττικὸν κοινότερον. τὸ δὲ ἕτερον, ποιητικώτερον. ἔλλειψιν δὲ ἔχει καὶ ἄμφω. τὸ μὲν γὰρ ποιητικὸν βούλεται εἰπεῖν, ἐς τόδε τὸ δῶμα, ἢ τὸ χωρίον ἱκάνειν. τὸ δὲ κοινόν. ἐν τῇδε τῇ ὁδῷ ἱκάνειν, ἢ τῇ γῇ, ἢ τοιοῦτόν τι. χρῆσις δὲ τοῦ ῥηθέντος ἐνταῦθα τό, Ἥρη, ποῖ μεμαυῖα ἢ τίπτε μεμαυῖα τόδ᾽ ἱκάνεις; Ὅτι ὁ ὀκνῶν πεζοπορεῖν, εἴποι ἂν τό, ἵπποι δ᾽ οὐ παρέασι τῶν κ᾽ ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη.
Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.
Οἵ μ᾽ ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτρεφον ἠδ᾽ ἀτίταλλον.
Τοὺς εἶμ᾽ ὀψομένη, καί σφ᾽ ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται,
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.

Ὅτι στίχοι ἓξ ἐνταῦθα κεῖνται ταυτολογικῶς ὡς Ὁμήρῳ σύνηθες, ἐκ τῶν ἤδη ῥηθέντων πρὸς τὸν ὕπνον περὶ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ὀκτὼ στίχων. ὧν ἀρχὴ μέν, τό, εἶμι γὰρ ὀψομένη. τέλος δέ, τό, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ. παρελείφθησαν δὲ δύο στίχοι ἐκεῖθεν ὡς μὴ ἀναγκαῖοι ἐνταῦθα

παλιλ

παλιλλογηθῆναι, ἀντὶ δὲ τοῦ, εἶμι γάρ, κεῖται ὧδε τὸ ἔρχομαι, ἐπεὶ οὐκ ἦν ἐνταῦθα τόπος τοῦ γὰρ συνδέσμου. Ὅτι ὥσπερ ἀκρώρεια ἡ ἀνωτάτω τοῦ ὄρους ἐξοχή, οὕτω πρυμνώρεια πολυπιδάκου Ἴδης, τὸ πρυμνὸν ἤτοι τὸ κατωτάτω αὐτοῦ ἄκρον. οἵπερ εἰσὶν ἀκριβῶς πόδες ὄρους. ὅρα δὲ ὡς πρὸ ὀλίγων μὲν, πολυπῖδαξ πολυπίδακος ἐκλίνετο, ἐνταῦθα δὲ τῆς τοιαύτης γενικῆς ἀναχθείσης εἰς εὐθεῖαν, τὸ πολυπιδάκου Ἴδης προήνεκται. Ὅτι δέδοται τοῖς τοῦ μύθου ἵπποις, καὶ διὰ θαλάσσης θέειν. ἥρα γοῦν ψευδομένη καὶ νῦν ἀκολούθως οἷς προέθετο, φησίν, ὡς οἱ αὐτῆς ἵπποι ἐν πρυμνωρείᾳ Ἴδης ἑστᾶσιν, οἵ με φησὶν οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. εἴη δ᾽ ἂν ἥρας ὅ ἐστιν ἀέρος ὄχημα, τὰ ἐκ πρυμνωρειῶν καὶ τοιούτων τινῶν ἀναθυμιώμενα διὰ τὴν περὶ αὐτὰ ὑγρότητα. τραφερὴ δὲ, ἡ κατὰ τὸ κοινὸν ἡ τρέφουσα τὰ κατ᾽ αὐτὴν δηλαδὴ ὡς καὶ ἡ θάλασσα τὰ περὶ αὐτήν, ἢ καὶ ἄλλως παρὰ τὸ τρέφω τὸ πήγνυμι, ἡ εὐπαγὴς καὶ στερρὰ καὶ διαστελλομένη οὕτω τῆς ὑγρᾶς.

Ἵπποι δ᾽ ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
Ἑστᾶσ᾽, οἵ μ᾽ οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ᾽ οὐλύμπου τόδ᾽ ἱκάνω,
Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου ὠκεανοῖο.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Νῶι δ᾽ ἄγ᾽ ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ᾽ ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε.
Οὐδ᾽ ὁπότ᾽ ἠρασάμην ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ᾽ ἀτάλαντον.
Οὐδ᾽ ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης,
Ἣ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν.
Οὐδ᾽ ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
Ἣ τέκε μοι Μίνωτε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν.
Οὐδ᾽ ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ᾽ Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
Ἥ ῥ᾽ Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.
Ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν.
Οὐδ᾽ ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.
Οὐδ᾽ ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος. οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

Ὅτι ὁ δεδιώς τινα, καὶ μὴ ἔχων ἀσυντάκτως ὑποχωρῆσαι, προσφυῶς ἂν εἴπῃ πρὸς ἐκεῖνον τὸ, νῦν δέ σευ εἵνεκα δεῦρο τόδ᾽ ἱκάνω, μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε σιωπῇ οἴχωμαι. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ, τόδ᾽ ἱκάνω, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, κατὰ τόδε δηλαδὴ τὸ χωρίον. τὸ δὲ ἐφεξῆς τὸ, κεῖσε μέν ἐστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, νῦν δ᾽ ἄγε, κώλυμά ἐστι μελετωμένης ὁδοῦ. Ὅτι τὸ ἔρος αἰολικὸν διὰ συνεσταλμένου τοῦ ο, ἐνταῦθα κεῖται παρά γε τῷ ποιητῇ, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸν ἔρον κλίνομεν. εἰπὼν γὰρ τῇ ἥρᾳ ὁ Ζεύς, ὡς ἄγ᾽ ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντες, ἐπάγει. οὐ γάρ πώποτέ μ᾽ ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε. Καὶ ὅρα ὅπως ἔφρασε βίαν ἔρωτος. καὶ ὡς οὐ μόνον ἐπὶ βρώσεως ὁ ἔρος παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλης ὁμιλίας. οἱ μέντοι ἀττικοὶ τὸ ἔρως ἐκτείνουσιν. οἱ δὲ μῦθοι, καὶ θεὸν αὐτὸν ἀναπλάττονται, πτεροῖς αἰρόμενον, καὶ τόξῳ βάλλοντα, καὶ λαμπάδι φλέγοντα. ὁ δὲ κωμικός φασιν Ἄλεξις, εὐθυβολώτερον ἐπιβαλών, λέγει, καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι τὸν ἔρωτα. συντομώτερον δ᾽ εἰπεῖν, ὅσοι τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας. ἔστι γοῦν οὔτε θῆλυς, οὔτ᾽ ἄρσην. πάλιν, οὔτε θεός, οὔτ᾽ ἄνθρωπος, οὔτ᾽ ἀβέλτερος, οὔτ᾽ αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συνενεγμένος πανταχόθεν, ἑνὶ τύπῳ πόλλ᾽ εἴδη φέρων. ἡ τόλμα μὲν γὰρ, ἀνδρός. ἡ δειλία δὲ, γυναικός. ἡ δ᾽ ἄνοια, μανίας. ὁ δὲ λόγος, φρονοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς. ἃ δὴ καὶ τῇ ἥρᾳ ἐμφαντάζονται. τολμᾷ μὲν γοῦν, ἀνδρικῶς. ὕστερον δὲ, δειλιᾷ. καὶ λαλεῖ μὲν πιθανὰ τῷ Διὶ ἀνδρί, οὐ μὴν πρὸς νοῦν ὀρθόν, εἰ καὶ μὴ μαίνεται αὐτὴ κατ᾽ ἐπιθυμίαν ἐπίσης τῷ Διί. ἔχουσα καὶ αὐτὴ εἰπεῖν, ὡς ἐρωτικὴ μέν εἰμι, ὁμολογῶ. ἐρωτομανὴς δὲ, οὔ. ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα κατὰ μανίαν ἄνοια πολλαχοῦ τῷ ἔρωτι ἐπακολουθεῖ, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, δῖα ἐπεμήνατο Ἄντεια. Τὸ δὲ θεᾶς οὐδὲ γυναικός, οὐ κατὰ γένος θηλυκὸν ἀντιδιαιρεῖ. δῆλον γὰρ ὡς καὶ τῷ Διὶ τὰς ὑπ᾽ αὐτοῦ γινομένας ἐξ ἔρωτος, γυναικικῶς συγκατακλίνει ὁ μῦθος. οὔκουν κατὰ θῆλυ γένος ἡ ἀντιδιαίρεσις αὕτη, ἀλλὰ κατὰ τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον εἶδος. ὡς ἑτεροειδῶν ὄντων τῆς τε μυθευομένης ἐν θεοῖς θεᾶς, καὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις γυναικός. Τὸ δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε. περίφρασίς ἐστι καὶ παράφρασις τοῦ, πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. ὥσπερ καὶ τὸ περιπροχυθεὶς, καθ᾽ ὁμοιότητα ἐρρέθη τοῦ ἀμφιχυθείς. ἐνταῦθα δὲ διήγησιν ἐρωτικὴν ἐκθεὶς Ὅμηρος, καὶ ἱστορίας ἐγκαταμίγνυσι τῷ ἀκράτῳ μύθῳ, μυθικὰ παραπλέκων σύντομα διηγήματα. ἐν οἷς ὁ Ζεὺς δεικνὺς ἑαυτὸν ἀξιέραστον, παρατίθεται πολλοὺς ἔρωτας ἑαυτοῦ. τὸν

μὲν

μὲν, ὁμογενεῖς. τοῦτο δὲ, καὶ ἐπὶ θνηταῖς γυναιξί. ταῦτα δὲ λέγει, ὡς οἷα κλαπεὶς ἤδη τὸν νοῦν ὑπὸ τοῦ κεστοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' οἷς οὐκ ἔδει σεμνυνόμενος ἀφελῶς καὶ ἁπλούστερον. διὸ καὶ τὸ τῶν ὀδόντων ἕρκος ἀνοίξας, ἀφίησι φεύγειν ἐκεῖθεν λόγους οὐκ εὐγενεῖς, ἔρωτα παθὼν ἄτοπον. ἀνὴρ γὰρ, φιλεῖν μὲν τὴν ἰδίαν ἄκοιτιν καὶ ἀγαπᾶν καὶ ὁμονοητικῶς ἔχειν πρὸς αὐτὴν ἢ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον, λέγοιτο ἄν. ἐρᾶν δὲ, οὔ. ἔρως γὰρ, τῶν μὴ ἐν ἐξουσίᾳ μὴ δὲ ἐφ' ἡμῖν, ἐπιθυμίας ὢν ὑπερβολὴ ἐστὶ τῶν μὴ πάνυ παρ' ἡμῖν ὄντων. εἰ δὲ παρ' Ἡροδότῳ ἐρᾶν ὁ Κανδαύλης τῆς οἰκείας λέγεται γυναικὸς, ἀλλὰ κακὸν ἐκεῖνος ἔπαθεν ἐντεῦθεν τὸ ἱστορηθέν. οὔκουν οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἔνδοξόν τι πείσεται τῆς Ἥρας ἄρτι ἐρῶν ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ποτε, ἀλλ' ἀποσφαλήσεται τοῦ οἰκείου σκοποῦ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι καλλωπίζων τὸ ἐρωτικὸν τοῦτο χωρίον ὁ ποιητὴς εὐειδεῖ σχήματι τῷ τῆς ἄρσεως, ἤγουν τῷ τῆς οὐ ἀρνήσεως ἀποφατικῶς, ἐννεάκις χρᾶται αὐτῷ. ποτὲ μὲν, ἐνεργότερον φράζων. ποτὲ δὲ, καὶ ἄλλως. οὐ γάρ πώποτέ μέ φησιν, ἔρος περιῆλθε τοιοῦτος. οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο. οὐδ' ὅτε περ Δανάης, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐπίτηδες ἐπιμείνας τοιούτῳ λαμπρῷ σχήματι, ὥσπερ καὶ τῇ λέξει τοῦ ἔτεκε, καὶ γὰρ καὶ αὐτὸ πολλάκις ὁμοιοσχημόνως φησίν. οἷον, ἣ τέκε Πειρίθοον, ἣ τέκε Περσῆα, ἣ τέκε Μίνω. καὶ τούτοις μὲν οὕτως ἐπέμεινε. Τὸ δὲ ἠρασάμην ἅπαξ ὡς οἷον πτωχικῶς εἰπὼν, ἀφῆκεν ἑπτάκις ἐν τοῖς ἑξῆς νοηθῆναι αὐτὸ ἀπὸ κοινοῦ, ἐντραπεὶς τὸ τοῦ ἐρᾶν ὄνομα, καὶ μὴ θελήσας ἐπιμεῖναι καὶ αὐτῷ. ὑπομνήσας δὲ μόνον αὐτοῦ πρὸς τὸ τέλει ἐν τῷ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. οὕτω καὶ ἐπιμένειν καιρίως οἶδεν ὁ ποιητὴς, καὶ αὖθις ἐλλιπῶς τοὺς λόγους προάγειν ἐν δέοντι. Πάνυ δὲ καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τῇ συνήθει ποικιλίᾳ ὁ ποιητὴς ἐπλεόνασεν, ἐπικαλύπτων τὸ αἰσχρὸν τεχνικοῖς θεωρήμασιν. ἡ δὲ ποικιλία, τοιαύτη τις, ὡς ἐκ πολλῶν ὀλίγα εἰπεῖν. θεὰς μὲν, ὀλίγας ὁ Ζεὺς μετρεῖ, Δήμητραν γὰρ καὶ Λητώ. θνητὰς δὲ, πλείονας. καὶ οὓς μὲν ἐγέννησαν αἱ θεαὶ, οὐ λέγει. οὓς δὲ ἐγέννησαν αἱ θνηταὶ, ἀπαριθμεῖται σαφῶς. καὶ τὰς μὲν θνητὰς ἐρωμένας, ἄνευ ἐπιθέτων προάγει, δίχα τῆς Δανάης, αὐτὴν γὰρ μόνην καλλίσφυρον ὀνομάζει. τὰς δὲ μὴ θνητὰς, ἐπιθέτοις κοσμεῖ. καλλιπλόκαμον μὲν ἄνασσαν εἰπὼν τὴν Δήμητραν. ἐρικυδέα δὲ τὴν Λητώ. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῶν θνητῶν παῖδας, σὺν ἐπιθέτοις προάγει δίχα τοῦ Μίνωος, ὡς τῷ ἀδελφῷ συλληφθέντος Ῥαδαμάνθυϊ. φησὶ γάρ. Πειρίθοον θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον, περὶ οὗ καὶ ἡ ἄλφα ῥαψῳδία δηλοῖ. Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν. Μίνω καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν. Ἡρακλῆα καρτερόφρονα. Διόνυσον χάρμα βροτοῖσι, διὰ τὸ δοτῆρα τοῦ οἴνου γενέσθαι. ἔτι κατ' ἀρχὰς μὲν τῶν τοιούτων διηγημάτων, μίαν ἐκτίθεται μητέρα καὶ ἕνα παῖδα. οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο, ἣ τέκε Πειρίθοον. οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης, ἣ τέκε Περσῆα. εἶτα, μίαν ἱστορεῖ δύο γεννήσασαν. οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο, ἣ τέκε μοὶ τὸν Μίνωα καὶ ἀπὸ κοινοῦ Μίνω, καὶ τὸν Ῥαδάμανθυν. εἶτα μητέρας ὁμοῦ δύο ἐν ἑνὶ στίχῳ τίθησι, Σεμέλην τε καὶ Ἀλκμήνην, ὧν δύο παῖδες. Ἀλκμήνης μὲν, Ἡρακλῆς. Διόνυσος δὲ, Σεμέλης. εἶτα δύο ἄλλας, Δήμητραν καὶ Λητώ, ἐν στίχοις δισίν. ἐξ ὧν, ὡς καὶ προείρηται, οὐ λέγει τίνες ἐγένοντο, ἵνα μὴ λυπήσῃ φασὶ τὴν Ἥραν ἐν καιρῷ τοιούτῳ, Ἀπόλλωνος τοῦ Λητοΐδου μνησθεὶς ὃς Ἀχαιοῖς ἀντιφέρεται οὓς ἡ Ἥρα φιλεῖ. ἔτι, πασῶν ὧν εἶπε. δύο μέν τινας οὐ λέγει πρὸς ὄνομα. οὔτε γοῦν τὴν τοῦ Πειρίθου ὀνομάζει μητέρα, οὔτε τὴν τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος. τὰς δὲ λοιπὰς, ἐξ ὀνόματος καταλέγει. προτίθησι δὲ τῶν ἀθανάτων τὰς θνητὰς γυναῖκας, ἵν' εὐτάκτως προερχόμενος εἰς τὴν Ἥραν ἐν τῷ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, ταῖς μὴ θνηταῖς συνάψῃ αὐτήν. καὶ μὴ ὑποτάξῃ θνηταῖς γυναιξὶ τὴν ἀθάνατον. ἢ καὶ ἄλλως, ἀπὸ τῶν μικροτέρων ἐρωμένων ἐπὶ τὰς μείζους προϊών. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσιν, ὡς τοῦτο ποιεῖ, ἀπὸ τοῦ δριμυτέρου καὶ μείζονος ἀρξάμενος ἔρωτος, τοῦ τῶν θνητῶν δηλαδή, καὶ κατασκευάζουσι πιθανῶς ἐκεῖνοι τὸν λόγον ὡς αὐτοῖς βουλητόν. οἷς εἰς κατασκευὴν, συμβάλλεται καὶ ἡ ἐνάργεια, πολλοὶ γὰρ ὑπαχθέντες ἔρωτι, δουλίδας προτιμῶνται τῶν εὐγενῶν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κατάλογόν τινα ἡρωΐδων ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ποιεῖ Ὅμηρος. καὶ ταῖς περὶ αὐτῶν ἱστορίαις συντομώτατα ἐπιτρέχει. ὃ δὴ ὁ Λυκόφρων ἐκ τούτου ἐκέρδανε. ποιεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον ἐπίτροχον Ὅμηρος, τόν τε ἀκροατὴν πολυμαθῆ ποιῶν, καὶ οὐδὲ πέρα τοῦ μετρίου τοῖς παρέργοις ἐμφιλοχωρῶν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῶν παλαιῶν εἰπόντων ὡς ἡ ποιητικὴ ἕξις. ἢ καὶ οὐσία, συνέστηκεν ἐξ ἱστορίας καὶ διαθέσεως καὶ ἡδονῆς. καὶ ὡς τῆς ἱστορίας μέν ἐστιν, ἡ ἀλήθεια, ὡς ἐν νεῶν καταλόγῳ ποιεῖ Ὅμηρος. τῆς δὲ διαθέσεως, ἐνέργεια ὡς ὅταν μαχομένους εἰσάγῃ. μύθου δὲ, ἡδονὴ καὶ ἔκπληξις. τὰ μὲν προσεχῶς πρὸ τοῦ χωρίου τούτου ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἀκράτως ἦσαν μῦθοι. τὰ δὲ ἐφεξῆς μετὰ τὸν τοῦ Διὸς ὕπνον, διάθεσιν δραστηρίου μάχης ἔχουσι. τὰ δὲ μεταξὺ ταῦτα, ἱστορίαις καὶ μύθοις κέκραται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ τραπείομεν εὐνηθέντες, δύναται μὴ μόνον δηλοῦν τὸ τερφθῶμεν κοινότερον, ἀλλὰ καὶ ἄλλως φιλοσοφώτερον αὐτὸ δὴ τὸ τραπῶμεν, ὡς ἀπὸ τοῦ τρέπω. οἷα τῶν κατ' ἔρωτα παθῶν, τρέπειν δυναμένων καὶ ἐξιστᾶν τῶν σπουδαιοτέρων ἐνεργειῶν. Τὸ δὲ ἠρασάμην, ἀνάλογον μὲν, ἀκριβὲς δὲ τοῖς λογογράφοις ἐθέλουσι. Τὸ δὲ Ἰξιονίης, κτητικὸν ὂν, μὴ γράφειν δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημειῶδές ἐστι καὶ αὐτὸ διὰ τὴν τοῦ διχρόνου παράληξιν, καθὰ καὶ ὁ Αἴπυτος τύμβος καὶ τὰ ἄλλα τὰ προαποσημειωμένα. ὧν τῆς γραφῆς αἴτιος, ὁ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ ἀναγκαῖος δακτυλισμός. τῷ τοιούτῳ δὲ χαρακτῆρι, τουτέστι τῇ ἐκ τῆς ει διφθόγγου ἀπελεύσει τοῦ ε, συντακτέον πρὸς ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις, καὶ τὸ σείω, σῖτος. εἴλω, ἴλιγγος. εἴρω, ἶρις. καὶ ἶρος τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ κύριον. ἔτι δὲ καὶ τὸ σίλουρος; καὶ τὰ συκάμινα, εἴπερ ἀλη-

θὴς ὁ εἰπών. σίλουρον μὲν, ἰχθὺν αὐτὸν αἰγύπτιον, γίνεσθαι παρὰ τὸ σείειν τὴν οὐρὰν συχνά. συνάπτεται δὲ, διὰ τὸ σύνκων ἀμείνω εἶναι. τοῦ τοιούτου δὲ λόγου καὶ τὸ ἀλγινόεις, ἐκ τοῦ ἀλγεινός. καὶ τὸ ἰκόνιον, ἐκ τοῦ εἰκόνος. Ὅρα δὲ ὅτι τὸν τοῦ ἰξίονος πειρίθοον οὐδὲν ἐκώλυσεν ἡ πρόσθεν κακία, γενέσθαι μήστωρα θεοῖς ἀτάλαντον. διότι περ ὁ μῦθος, διός αὐτὸν εἶπεν, ὀκνήσας εἰπεῖν, ἰξίονος. ὃν πρῶτον φόνου τοῦ μεγάλου κακοῦ κατάρξαι φασί. καὶ ἥρας δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐρασθῆναι, καὶ νεφέλῃ συνελθεῖν, ἀφ᾽ ἧς ὁ τῶν κενταύρων σπορεὺς ἄθεσμος κένταυρος. καὶ ἐν ᾅδου δὲ τροχῷ φασὶ προσδεθέντα κολάζεσθαι. περὶ ὧν καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. Ὅτι δὲ πολλαχοῦ χαίρει Ὅμηρος ἢ καλλισφύρους λέγειν γυναῖκας περιεργαζόμενος τοὺς καλοὺς πόδας ὡς καὶ ἐν τῷ ἀργυρόπεζα. καὶ ἐν τῷ, τανύσφυρος ὅ ἐστι λεπτόσφυρος, ὀρθόσφυρος, δῆλόν ἐστι. Τοῦ δὲ ἀκρισιώνη, τοιοῦτος ὁ κανών. ἀπὸ τῶν εἰς ος καθαρῶν κυρίων ὀνομάτων, γίνονται θηλυκὰ παρωνυμικὰ διὰ τοῦ ωνη. οἷον, ἐκ τοῦ ἀκρίσιος, ἀκρισιώνη, ἡ τοῦ ἀκρισίου. ἀπὸ δὲ τῶν μὴ καθαρῶν, διὰ τοῦ ινη, ὡς ἀδραστίνη, ἡ τοῦ ἀδράστου. Περὶ δὲ τοῦ περσέως, πλατεῖα ἱστορία κεῖται παρὰ πινδάρῳ. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον, ὅτι σεμνότερον ἡρακλέους τὸν περσέα ἡρόδοτος δεικνύων, φησὶν ὡς οὐκ ἔστιν ἐπωνυμία τῷ περσεῖ οὐδεμία πατρὸς θνητοῦ, ὥσπερ τῷ ἡρακλεῖ, ἀμφιτρύων. καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον περσέα πλείω ἡρακλέους ἀγαθὰ κατεργασάμενον, οὐ τυχεῖν δόξης φασὶ, διότι διόνυσον ἀνελὼν εἴς τινα λίμνην ἐνέβαλεν. οὗτος δὲ ὁ μῦθος, οὐδὲν ἀπέοικε τοῦ κατὰ τὸν λυκοῦργον. ὃς διώκων τὸν διόνυσον, ἠνάγκασε κατὰ θαλάσσης ἅλλεσθαι, ὡς προδεδήλωται περὶ τούτων. ἔνθα καὶ εἰς οἶνον ἀλληγορεῖσθαι τὸν διόνυσον ἐῤῥέθη. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ διονυσιάζειν, συμποσιακὴ λέξις παρὰ πλάτωνι. οἷον, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἤγουν περὶ οἶνον ἠσχολεῖτο. ἡ μνεία δέ τις γέγονε τῶν περὶ ἐκεῖνον. αἳ βασσάραι μὲν ἐλέγοντο, καὶ λυδαὶ, καὶ μακέται, καὶ μιμαλλόνες. δαιμόνιά τινα. τιθῆναι αὐτοῦ. εἰς ἀμπέλους δὲ ἀλληγορικῶς μετελαμβάνοντο. τάς τε τρίχας καταχεχυμέναι, καὶ ἄλλά τινα ποιοῦσαι φίλα τῷ οἴνῳ διονύσῳ, κιττῷ φασι στεφανούμεναι καὶ ἀμπέλῳ. ὃ κατέχουσι χερσὶν αἱ μὲν ἐγχειρίδια. αἱ δ᾽, ὄφεις. τοῦτο δὲ πρὸς αἴνιγμα τοῦ καὶ θηριώδεις καὶ φονικοὺς εἶναι τοὺς μεθύοντας. τοῦ δὲ κατ᾽ οἶνον, ὡς εἴρηται, διονύσου, μέμνηταί φασι καὶ τίμων ἐν τῷ, βαρὺν βουπλῆγα τομώτερον ἢ λυκόοργος, ὅς ῥα διονύσου ἀειθμοπότας ἐπέκοπτεν. εἰ δὲ βασσάραι μὲν αἱ εἰρημέναι τοῦ διονύσου τροφοὶ, διὰ τὸ βάσιν ἐπ᾽ ἄρα ποιεῖσθαι διὰ τὸ μανιῶδες, λυδαὶ δὲ, ἢ τοπικῶς καθὰ καὶ μακέται ὡς μακεδονικαί. ἢ καὶ ἄλλως οἷα ὑπὸ μέθης ἔκλυτοι. μιμαλλόνες δὲ κατὰ τὴν παρὰ λυκόφρονι ἔννοιαν, ἄλλου ταῦτα λόγου. Τὸ δὲ ἀριδείκετον ἀνδρῶν, ὅτι διὰ τὴν ἀρὶ ἐπίτασιν ἔχει τὴν κατὰ γενικὴν σύνταξιν, καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται. φοίνικος δὲ κούρη καὶ κασσιοπείας, εὐρώπη. ἧς καὶ διὸς, μίνως καὶ ῥαδάμανθυς. οὕτω κληθεὶς αὐτὸς, ἐπεί φασιν ἡ μήτηρ ἐμάνη τουτέστι πάνυ ἐρωτικῶς διετέθη περὶ ῥόδα, ἅπερ ὁ αὐτὴν ἁρπάσας ταῦρος περιείχετο. καὶ μὴν ἕτεροι κρόκον ἐκεῖνον ἔφασαν τῶν μυκτήρων προβάλλεσθαι. Περὶ δὲ τούτων, καὶ ὅτι λῃστρικός τις ὁ μίνως, εἰ καὶ ἕτεροι δίκαιον καὶ νομοθέτην αὐτὸν ἱστοροῦσιν ὡς καὶ ὁ ποιητὴς, ἐν οἷς καὶ διὸς ὀαριστὴν αὐτὸν λέγει, πολλοί τινες καὶ πολλαχοῦ καθιστοροῦσιν. ὥσπερ καὶ περὶ ἀλκμήνης. καὶ περὶ σεμέλης δέ. ἣν καὶ εἰς ἄμπελόν τινες, ἧς ὁ οἶνος κατασείει μέλη, ἐν τοῖς κατὰ τὴν θεογονίαν ἀλληγοροῦσιν. ὡς καὶ τὸν διόνυσον, εἰς οἶνον τὸν ἡδύν. οὗ ἕνεκεν καὶ χαριδότης διόνυσος. ἐξ ὁμήρου γενομένης καὶ τῷ τοιούτῳ ἐπιθέτῳ ἀρχῆς, ὃς χάρμα βροτοῖς ἐνταῦθα ἔφη τὸν διόνυσον. τούτοις δὲ συλλαλεῖ καὶ τὸ γάνος ἀμπέλου ῥηθῆναι τὸν οἶνον. διαφορεῖται δὲ κἀνταῦθα τοῖς ἀντιγράφοις, ἡ τοῦ διονύσου προπαραλήγουσα. ὁ δὲ ἡρακλῆς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀλκαῖος πρὶν ἐκαλεῖτο, ἡρακλῆς δ᾽ ὑπὸ τοῦ πυθίου ἐξωνομάσθη. κατὰ τὸ, ἡρακλέην δέ σε φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει, ἥρᾳ γὰρ ἀνθρώποισι φέρων, κλέος ἄφθιτον ἕξεις. ἡ τοιαύτη δὲ ἐτυμολογία, ψιλοῖ τὴν τοῦ ἡρακλέους ἀρχουσαν, ὡς δοκεῖν ἀττικῶς αὐτὴν δασύνεσθαι. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι πορφυρίωνος βιαζομένου τὴν ἥραν, ὁ ἀλκαῖος αὐτῆς προκαλεσαμένης, ἐβοήθησε. καὶ ἡ τοιαύτη τῆς ἥρας κλῆσις, ἐπέθετο τὴν τοῦ ἡρακλέους φερωνυμίαν αὐτῷ. κρατερόφρονι ἀληθῶς ὄντι ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὅτι δὲ ὁ δηλωθεὶς ἡρακλῆς, καὶ ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο ὡς ἀριστείδης. ἔτι δὲ καὶ ἥρυλλος ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι, παρ᾽ οἷς δῆλος καὶ ὑποκοριζεσθαι ὁ ἥρυλλος, ἐκ τοῦ ἡρακλῆς. ὡς ἐκ τοῦ ἀριστοκλῆς, ὁ ἀρίστυλλος παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἐκ τοῦ βαθυκλῆς, ὁ βάθυλλος. ἡ δὲ δημήτηρ ὅτι εἰς γῆν ἀλληγορεῖται, ὡς οἱονεὶ γημήτηρ οὖσά τις, ὅθεν ὃ πιθανῶς ὁ ζεὺς καὶ αὐτῆς ἐρᾷ, ὃν τρόπον καὶ οὐρανὸς γῆς καθ᾽ ἕτερον μῦθον. καὶ ὅτι καλλιπλόκαμος λέγεται, διὰ τὰς τῶν φυτῶν τροπικῶς λεγομένας κόμας. καὶ ὡς ἡ λητὼ, οὐ μόνον εἰς λήθην ἀλληγορεῖται, ἀλλὰ καὶ εἰς νύκτα τὴν τῷ ἀέρι δὴ προσήκουσαν ὅτε μὴ φωτὶ καταλάμπεται, οὐκ ἂν εἴη τις τῶν περὶ λόγους ἀγνοῶν. διὸ καὶ ἐρικυδὴς αὐτὴ, ὡς καὶ τῷ διὶ τιμία καθ᾽ Ὅμηρον ἁζομένῳ μὴ λητοῖ νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι. Τοῦ δὲ ἔραμαι, κοινὸς ὁ ἐνεστώς. ἐρῶ γὰρ ἐράσω. ἵνα ἢ παθητικὸς παρακείμενος ἀναύξητος. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἄγαμαι. εἰπεῖν γὰρ ὡς προϋπάρχει αὐτῶν τὸ ἔρημι καὶ τὸ ἄγημι, ὁμοίως τῷ ἵστημι, ἀμάρτυρόν ἐστι. τὸ δὲ, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, περιφραστικὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἔραμαι. οὗ χρῆσις ὃ παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ. οἷον, ἔραμαι κἀνὶ θωύξω. ὁ δὲ γλυκὺς ἵμερος ὁποῖος ὁ τῶν συμβιούντων, πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων ἱμέρων εἴρηται.

Οἱ πολλάκις τινὲς ἀγαθὰ συμβουλεύειν δοκοῦντες ὑπούλως, εἶτα λυποῦσιν ἐν τῷ τέλει ἐὰν λαθεῖν ἐξισχύσωσιν. ἡ Ἥρα γοῦν δολοφρονέουσα, δοκεῖ μὲν αἰδημόνως λέγειν τῷ Διΐ, νεμεσητὸν εἶναι εἰ νῦν φησιν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι Ἴδης ἐν κορυφῇσι. τάδε, προπέφανται ἅπαντα, ἤγουν προφανῆ εἰσι, καὶ πῶς ἂν ἔοι φησίν, ἤγουν τί ἂν γένοιτο καὶ οἷον ἔσται τὸ τέλος, εἴ τις νῶϊ θεῶν εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν πεφράδοι. οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα. νεμεσητὸν δέ κεν εἴη. ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, τὸ ἐν φιλότητι δηλαδὴ εὐνηθῆναι, ὃ νῦν ἡ Ἥρα σιωπᾷ φειδομένη πλεονάκις λέγειν τὰ μὴ σεμνά. ἔστι τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν Ἥφαιστος. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν, ὃ καὶ πρὸ ὀλίγων ἐγράφη. ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ὅ ἐστι κοιμηθησόμενοι, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή. ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, εἰ δὴ ἐθέλεις. καὶ τοῦ, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐπιπλήττειν προσποιεῖται ἡ κακομήχανος, αἰνότατον εἰποῦσα τὸν Δία. καὶ ὡς ἀπηρυθριακότα μέμφεται ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; καὶ ἀκκίζεται. καὶ λαλεῖ μὲν ἀγαθά, πλὴν ὁμηρικῇ μεθόδῳ μετὰ τέχνης λαλεῖ. θέλει γὰρ ἐν θαλάμῳ κατακλεῖσαι τὸν μυθικὸν Δία, ἔνθα δῆθεν κρύψεται τὰ προφαινόμενα, ὡς ἂν ἔχοι παντῇ λανθάνειν αὐτὸν τὰ ἑλληνικά. ὁ δέ, οὐ πείθεται. συννοούμενός φασιν ὡς ἅπας τόπος τῇ κατὰ νόμους συνόδῳ θάλαμός ἐστιν. ἐν ἀθέσμῳ δὲ ὁμιλίᾳ τὸν Ἄρην οὐδ' ὁ ἡφαιστότευκτος ὢν ὁ θάλαμος ἔκρυψεν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ μεμύθευται. ἀλλὰ τοῦτο μέν, διὸς νοῦς ὡς εἰκός. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπίτηδες περὶ τὴν Ἴδην αὐτὸν κοιμᾷ, ἵνα ἐγγύτερος ἂν ἐν τοῖς κάτω, τάχιον ἀφυπνισθῇ τῇ ἐκ πολέμου βοῇ, καὶ καταστήσῃ τὰ πρακτέα ὅπῃ χρή.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη.
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τάδε, προπέφανται ἅπαντα,
Πῶς κ' ἔοι εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφράδοι, οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην
Ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, νεμεσητὸν δέ κεν εἴη.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν.
Ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν
Ὄψεσθαι. τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω
Χρύσεον. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ,
Οὗτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν.
Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε.
Τῷ ἔνι λεξάσθην. ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο,
Καλὴν χρυσείην. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς. ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος ὕπνος,
Ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ὅρα δὲ ὅτι τό, εἰ λιλαίεαι εὐνηθῆναι παραφράζων ὁ ποιητής, τὸ μὲν εὐνηθῆναι, σιγᾷ ὡς προσεχῶς ῥηθέν. τὸ δὲ λοιπὸν ἑρμηνεύων, περιφραστικῶς ἔφη· εἴ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πρῶτα μὲν εἰπὼν τό, εἰ λιλαίεαι εὐνηθῆναι. εἶτα παραφράσας αὐτὸ ἐν τῷ, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή, μεταξὺ ἐλλειπτικῶς ἔθετο τό, ἀλλ' εἰ δὴ ἐθέλεις, τὸ εὐνηθῆναι δηλαδή, ἢ τὴν εὐνήν. καὶ πάλιν ὁμοίως. καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, τὸ εὐνηθῆναι δηλονότι, ἢ ἡ εὐνή. οὕτω πολυδύναμος πανταχοῦ φράζειν ποικίλως ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἔοι, ὅ ἐστιν ὑπάρχοι, τοῦ ἔον ἤρτηται δευτέρου ἀορίστου, ἐξ οὗ ἐὼν ὁ ὑπάρχων. ὁ δὲ φόβος τοῦ, θεοῖς μετελθὼν πεφράδοι, ἀσφαλῶς ἔχει ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, ἔνθα γέλως ἄσβεστος ἐνώρτο θεοῖς ἠθροισμένοις περὶ τὸν Ἄρην καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁμοῦ κειμένοιν. Ἐν δὲ τῷ, εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, οὐκ ἦν ἀνάγκη παραπεσεῖν τὸν ῥά σύνδεσμον, εἰ μὴ φίλος ἦν αὐτὸς Ὁμήρῳ καθὰ μυριαχοῦ φαίνεται. τοῦ δὲ εὔαδεν, ὅ ἐστιν ἤρεσεν, ἡδὺ ἔδοξε, πρόκειται τὸ ἥδω, ὅθεν, ἧδε, καὶ διαλύσει ἔαδε, καὶ αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, εὔαδε. διὸ καὶ ψιλοῦται κατ' ἔθος αἰολικόν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν εἰρημένων τό, τάδε, προπέφανται ἅπαντα, καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν

ἅπασι δῆλον δύναται λέγεσθαι, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ προφανῶν. ὧν ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ προφαίνεσθαι. Τὸ δὲ οὐκ ἂν ἔγωγε πρὸς δῶμα νεοίμην, νεμεσητὸν δέ κεν εἴη, ἐρεῖ αὖτις αἰδουμένη οἴκοι ἐπαναστρέψαι διὰ τὸ ἐμπεσόν. ὁ δὲ ἐξακολουθῶν θελήματι, ἄρξηται αὖ ἐκ τοῦ, ἀλλ' εἰ δὴ ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Ὅτι δεξιῶς ἀπορήσας ὡς ἐρρέθη διὰ τῆς ἥρας ὁ ποιητὴς εὐπλασίας χάριν καὶ πιθανότητος, πῶς ἂν ἔοι τάδε γελοῖα ὄντα καὶ οὐδὲ σεμνά, λύει τὸ ἄπορον διὰ τοῦ διὸς, εἰπόντος. ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι. τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος καὶ ἑξῆς, ὡς αὐτίκα εἰρήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θεῶν, εἶχε μὲν καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφῆναι ὡς ἑνικὴ αἰτιατική, συνετάγη δὲ ἄλλως κατὰ τὸ, ἀνδρῶν, ἵνα λέγῃ κατὰ κοινοῦ, μήτε τινὰ θεῶν μήτε τιν' ἀνδρῶν. Ὅτι ἐν τῷ, τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος, ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἐγράφη, ἀμφικαλύψω χρύσεον, οὐδ' ἂν νῶϊ τουτέστιν ἡμᾶς διαδράκοι ἠέλιός περ, οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, πυκνότητα πολλὴν ὁ ζεὺς δηλοῖ νέφους, οὗπερ οὐδὲ ἥλιος δίεισιν. εἰ δέ τις ἐρεῖ τὸν μυθικὸν ὕπνον καὶ διὰ τοῦ οὕτω πυκνοτάτου νέφους ἰδεῖν, οὐ δοκοῦντα λέγει. τὸ γὰρ πάθος μόνον τοῦ ὕπνου ἐγγίνεται τῷ διῒ, τοῦ σωματοειδοῦς ὕπνου ἰδόντος αὐτίκα πρῶτα τὸν δία πρὶν ἢ τὸ νέφος ἀμφικαλυφθῆναι. Χρύσεα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ νέφη, τὰ ἐν ὑψηλῷ ἀέρι, ἃ πυροειδὴς ὢν ὁ αἰθὴρ, χρυσίζειν ποιεῖ. τοιαῦτα δὲ μάλιστα, τὰ ἐαρινά. φάος δὲ ἡλίου νῦν ἔφη, τὴν ὡς ἐπὶ ὀξυδερκοῦς ὀφθαλμοῦ ὀπτικὴν ἀκτῖνα. Ὅτι ἐν τῷ, ἦ ῥα τουτέστιν ἔφη δὴ καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν, ἐπίτηδες καὶ ἐτράχυνε τὴν φράσιν λέξεσιν, ἵνα μὴ διόλου τὸ ἡδὺ ὁ λόγος ἔχῃ καὶ λεῖον. καὶ συνέστειλεν, ἵνα μὴ ἐμβραδύνῃ καὶ παραμένῃ σάφοσιν ἡ ἀκρόασις. Τὸ δὲ ἀγκὰς, οἱ μὲν, ἐπίρρημα νοοῦσιν ὡς τὸ ἑκὰς καὶ ἀνδρακὰς, διὸ καὶ συστέλλειν φασὶ τὴν λήγουσαν. οἱ δὲ, αἰτιατικὴν νοοῦσι πληθυντικὴν τὰς ἀγκάς. ἧς τὸ ὀρθὸν, αἱ ἀγκαὶ, ὅθεν πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, αἱ ἀγκάλαι, καὶ συστέλλεσθαί φασι τὸ α, δωριέων ἔθει. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν πληθυντικὰς αἰτιατικὰς συστέλλουσιν, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ἰστέον δὲ ὡς ἐπεὶ εὑρίσκεται τὸ ἀγκάζεται ἀντὶ τοῦ περιλαμβάνει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀγκαλίζεται, ταῖς ἀγκάλαις ἄγει, καλὸν ἂν εἴη, ἀπὸ τοῦ ἀγκάζω ἀγκάσω παράγειν τὸ ἀγκάς. Ὅτι εἰπὼν Ὅμηρος, τοῖσι δὲ ἤγουν τῇ ἥρᾳ καὶ τῷ διῒ, ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην. ἐπάγει ὡς ἐν ἐκφράσει, τὰ κατὰ μέρος τῆς πόας. λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἠδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον πυκνὸν καὶ μαλακὸν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε. καὶ ὅρα τὴν ἔκφρασιν χρήσιμον οὖσαν ποτε εἴς τινα παραπλοκήν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τερασίως λεχεποίης νῦν ἄφνω ἐξ αὐτομάτου πέπλασται καὶ ὁ τῆς ῥηθείσης ὀρεινῆς κορυφῆς τόπος, εἴγε νεοθηλέα ποίην φύει ἔνθα λέξασθαι ἤμελλον ἥρα καὶ ζεύς. οἴδαμεν γὰρ ὅτι καὶ ποταμὸς λεχεποίης λέγεται, οὗ χρήσιμος ἡ ποίη, ὅπερ ἐστὶν ἡ βοτάνη λέγεσθαι τουτέστιν ἐγκοιμᾶσθαι. ὃ καὶ νῦν ἡ γῆ ποιεῖ κοιταζομένοις τῇ ἥρᾳ καὶ τῷ διΐ. ἐπάγει δὲ καὶ ὡς ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο καλὴν χρυσείην. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι χρυσέῳ νέφει πρέπουσαι. αἳ δὴ καθὰ καὶ τὸ, νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον, οὐ μόνον ἔπαινοι εὐαερίας εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρυσέου ὀρόφου λεχθήσεταί ποτε, καὶ ἐπὶ εὐεργεσίας δὲ πλουτοποιοῦ. ὅθεν ὁ μῦθος ἑρμηνευθεὶς, χρυσῆν πλάττει νεφέλην ἐκ διὸς τοῖς ῥοδίοις πλοῦτον ἐπιβρέξασαν ἐν ταῖς γοναῖς τῆς ἀθηνᾶς. Γίνεται δὲ ὁ στιλπνὸς, ἀπὸ τοῦ στίλπω, ὡς θάλπω θαλπνός. καὶ τέρπω τερπνός. ἐκ δὲ τοῦ στίλπω, καὶ ὄνομα κύριον ὁ στίλπων. ἄρρητον δὲ τὸ στίλπω. ῥητὸν δὲ ἀντ' αὐτοῦ, τὸ στίλβω, ἐξ οὗ καὶ ἡ στιλβηδών. οὕτω διφορεῖται καὶ τὸ καλύπτω. φαίνεται γὰρ καὶ καλύβω εἶναι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ καλύβη. πλὴν ὅσον τοῦ μὲν στίλπω, κοινότερον τὸ στίλβω. τοῦ μέντοι καλύβω, συνηθέστερον τὸ καλύπτω. αὐτὸ δὲ, ὑπονοεῖται καὶ καλύσσω καλύξω λέγεσθαι, ἀφ' οὗ τὸ, κάλυξ κάλυκος. ἔχει δὲ διφόρησιν ὁμοίαν καὶ τὸ βλάπτω καθὰ προεσημάνθη καὶ ἀλλαχοῦ. λέγεται γὰρ αὐτὸ καὶ βλάβω. ὡς τὸ, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. πολλὴ δὲ καὶ ἄλλη χρῆσις τοῦ βλάβεσθαι ποιητικὴ μᾶλλον, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κοινή. ἐβλάβη γάρ φαμεν, καὶ βλαβεὶς βλαβέντος. οἷς συμφωνεῖ καὶ ἡ βλάβη. οὕτω δὲ ἀνθηρογραφήσας φασὶ τὴν τοῦ διὸς εὐνὴν ὅμηρος ἵνα πρὸς τούτοις τὸν νοῦν ἔχων ὁ ἀκροατὴς, μηδέν τι τῶν περιέργων φαντάζηται, ῥόδον οὐκ εἶπεν, ἐπεὶ διὰ τὸ ἀκανθῶδες οὐκ εὔθετόν ἐστιν ὑποστρῶσαι εἰς εὐνὴν κατὰ τὰς εἰρημένας πόας. ἴσως δὲ οὐδὲ καιρὸς ἦν βλάστης ῥόδου. καὶ γὰρ οὐδὲ σύγχρονος ἡ τοῦ ῥόδου ἄνθη τῇ τοῦ κρόκου καὶ τοῦ ὑακίνθου ἐστί. Τὸ δὲ ὑπὸ χθὼν φύε ποίην, δηλοῖ καθ' ὑπέρβασιν τὸ, ὑπέφυε πόαν ὡς ὑποστρῶσαι. τῇ δὲ πόᾳ, συνοντέον καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἄνθη. ὡς ἂν καθὰ ἡ νεφέλη στίλβει πρὸς κάλλος, οὕτω καὶ αὕτη ἔχει κολακεύειν τῇ εὐοδμίᾳ ἐπέκεινα τοῦ εἶναι στρωμνή. καί πως ἀντιποιεῖ τὴν κοινὴν ἡδονὴν, πρὸς τὰ κατ' ἰδίαν τῆς ἥρας εὐώδη χρίσματα. Ἑρσήεντα δὲ λωτὸν λέγει, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ λωτοῦ. ἐκεῖνος γὰρ οὐ τοιοῦτος, δενδρώδης ὤν. Τὸ δὲ πυκνὸν καὶ μαλακὸν, ὃ καὶ τῷ λωτῷ καὶ τῷ κρόκῳ καὶ τῷ ὑακίνθῳ προσαρμόττει, ἀρετὴν δηλοῖ τοιαύτης αὐτοσχεδίου στιβάδος, ἣν οὐ μόνον τὸ πυκνὸν, οὐδὲ μόνον τὸ μαλακὸν, ἀλλ' ἄμφω, ἀγαθὴν λέξασθαι ποιεῖ. Τὸ δὲ ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν, ἤγουν διεῖργεν εἰς ὕψος ἐκ γῆς τοὺς ἀνακειμένους, καὶ ἱκανῶς ὑψηλὴν εἶναι τὴν στιβάδα δηλοῖ. Τὸ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, περικεχύσθαι αὐτοῖς ἱματίου δίκην τὸ νέφος δηλοῖ. οὕτω γὰρ οὐκ ἄν τις διαδράκοι αὐτούς. ἐν τούτοις δὲ προσφυῶς νεφεληγερέτην τὸν δία ὅμηρος προειπὼν ἐν τῷ, τὴν δὲ προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς, ἐπήγαγεν εὐθὺς τὸ, νέφος ἀμφικαλύψω. εἶτα τὸ, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο. Τὸ στιλπναὶ, προσφυέστερον ἢ τὸ καλὰς καὶ χρυσᾶς δρόσους εἰπεῖν. ὡς καὶ τὸ ἀπέπιπτον, τοῦ κατέρρεον. εἰ δὲ τὸ καλὸν ἀεὶ συζυγεῖ τῷ χρυσῷ, καλῶς ἄρα καὶ ταῖς ἐξ ἡλιακῆς χρυσοφανείας χρυσέαις νεφέλαις διὰ τὸ κατ' αὐτὰς

τὰς

τὰς διαυγεῖς καὶ διαφανεῖς αὐτίκα προσεφύη καὶ τὸ φιστικὸν ἐπίθετον. ἅμα γὰρ χρυσέα νεφέλη, καὶ αὐτίκα καὶ καλή. οὐκ ἂν δὲ τοιαῦτα λεχθεῖεν καὶ αἱ σμικροφυεῖς δρόσοι. Ἕερσαι δὲ ἰωνικῶς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἕερση, πλεονάζει δὲ τὸ ἐξ ἀρχῆς ε, ὡς δηλοῖ τὸ, ἑρσήεντα. Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδωρος, προπαροξύνουσι τὴν λέξιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἕερσα προπαροξυτόνου εὐθείας. δι καὶ τὸν ἀσκαλωνίτην ἠλιθίως πάνυ φασὶ γράφειν παροξυτόνως ἑέρσαι ὡς ἐλέναι. εἰ γὰρ καὶ εὕρηταί φασιν ἐνικὸν ἑέρση, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἕερσα γέγονεν ὡς ἄελλα ἀέλλη. Ἰστέον δὲ ὅτι παραδόξως ἡ ἕρση δασύνεται ἀπὸ τοῦ ἄρδω ἄρσω γινομένη κατὰ τοὺς παλαιούς. δῆλον δὲ τοῦ δασὺ τοῦ πνεύματος, ἐκ τοῦ, λωτόν θ' ἑρσήεντα. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ ἑέρση δασύνεται. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνά πρόθεσις κεῖται μετὰ δοτικῆς, φησὶ γάρ. ὣς ὁ μὲν, ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ. εἶτα ἐπάγει. ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς. ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν. ὃ λειότερόν ἐστι τοῦ, ἀγκὰς ἔμαρπτε, δηλοῦν, καὶ ὡς ταυτὸν εἰπεῖν μάρπτειν, ἢ ἔχειν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν μὲν τῇ νῦ ῥαψῳδίᾳ τὸ τρέψαι τὸν δία πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τῆς εἰρημένης δῆλον ἀποστροφήν ἐστιν, ὡς μηκέτι πάνυ τι ἐφορώσης τὴν μάχην, ἀλλ' ἀνιεμένης. διὸ καὶ ἐνίκων σφῇ ἀρετῇ τουτέστιν ἰδίᾳ ἀνδρίᾳ ἕλληνες, βοηθοῦντος καὶ ποσειδῶνος, ἤγουν τῆς τῶν ἀχαιῶν φυγῆς ἕως καὶ εἰς θάλασσαν. ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ αὐτοῦ διὸς ὕπνος, παντελῆ ἄνεσιν τῆς ὑπὲρ τῶν τρώων μοιρίδος δηλοῖ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιπλέον νικῶσιν ἕλληνες διὰ τὸν αὐτὸν ποσειδῶνα. οἷα περὶ τῶν ἐσχάτων ἐν ταῖς πρὸς τῇ θαλάσσῃ ναυσὶ κινδυνεύοντες. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται, ὅτι ὁ τοῦ διὸς ὕπνος ἤγουν ἡ τῆς κατ' αὐτὸν εἱμαρμένης ἄνεσις καὶ οἷον ἀνάπαυσις, μᾶλλον ἀνῆκε τὸν ποσειδῶνα ἀμύνειν ἀχαιοῖς. Ὅρα δὲ τὸ, ὕπνῳ δαμείς. ὡς γὰρ νὺξ ἐδηλώθη δμήτειρα, οὕτω καὶ ὕπνος οἶδε δαμάζειν, ὁμοίως δὲ καὶ φιλότης ἡ ὁ τοιοῦτος ἕπεται. ἐὰν δὲ οὐ πάνυ σεμνὸν ἐνταῦθα τὸ φιλότητι, ὡς οὐδὲ τὸ ἀγκὰς ἔμαρπτεν. ἀλλ' ὅμως οὐκ εἶχεν ἄλλως ὁ ποιητὴς φράσαι τὸν τόπον τοῦτον σεμνότερον, εἰ καὶ μυρία ἔκαμεν εὐσχημονῶν.

Ὅτι ἐρεθιστικὸν εἰς ἐπικουρίαν τὸ τοῦ ὕπνου πρὸς ποσειδῶνα, ἤγουν τὸ, πρόφρων νῦν τοῖς δεῖνα ἐπάμυνε, καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει ὁ δεῖνα, ὅπερ ἐστὶν ἐμφερμηνευτικὸν τοῦ μίνυνθα. δηλοῖ γὰρ ὡς ἐπ' ὀλίγον ὁ ζεὺς κοιμήσεται. ἔχει δὲ ὁ λόγος προαναφώνησιν ὡς τοῦ ποσειδῶνος ἄρτι ἐπ' ὀλίγον ἀμυνοῦντος τοῖς ἀχαιοῖς. ὅτι δὲ τὸ πρόφρων, ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν ἔχει, δηλοῦται ἐν ἄλλοις εἰς πλάτος. Ὅτι πάνυ γοργῶς ὡς ἐν ἀνακεφαλαιώσει ἐπιτεμὼν διὰ τοῦ μυθικοῦ ὕπνου ὁ ποιητὴς τὰ εἰς πλάτος περὶ ὕπνου καὶ διὸς καὶ ἥρας διεσκευασμένα, φησίν. εὕδει ζεὺς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα. ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι. λέγει δὲ κῶμα μὲν, τὸ, ἢ κοίμημα καὶ ἐν συγκοπῇ κοῖμα καὶ κῶμα, ὡς ἀγκοίνη ἀγκώνη, ἢ τὸν ἐκ τοῦ ὕπνου κάρον, ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ κωμαίνω, κῶμα. ὡς καὶ ἐκ τοῦ δειμαίνω δεῖμα. ἴσως δὲ καὶ ὥσπερ χῶ, χῶμα. βρῶ, βρῶμα. τρῶ, τρῶμα. ζῶ, ζῶμα. οὕτω καὶ κῶ τὸ κοῖμα, κῶμα. ἐκ δὲ τοῦ κῶ κατὰ ἑτέραν παραγωγὴν, καὶ κώμη γίνεται

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Ποσείδαον ἐπάμυνε.
Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς. ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα.
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν.
Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται;
Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Ἀσπίδας ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ, ἠδὲ μέγισται,
Ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,
Ἴομεν. αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι. οὐδ' ἔτι φημὶ
Ἕκτορα πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ.
Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας ἀρήια τεύχε' ἄμειβον.
Ἐσθλὰ μὲν, ἐσθλὸς ἔδυνε. χέρηα δὲ, χείρονι δόσκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,

Βαῖν' ἴμεν. ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Ἴκελον ἀστεροπῇ. τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
Ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δὴ ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἤτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.

του. ὡς γνῶ, γνώμη. τρῶ, τρῶμη ἢ τρῶσις. βρῶ, βρῶμη ἢ βρῶσις. Μαλακὸν δὲ, τὸ μαλακτήριον. αἰνίττεται γοῦν τοῖς κοιμωμένοις τὸ συντεταμένον καὶ στερέμνιον. Ὅτι δημογέροντι ἀνδρὶ ἐπιλεχθήσεται τὸ, ὁ μὲν, ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων. Θερμῷ δὲ βοηθῷ, τὸ, τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ σκωπτικοῦ ἀνθρώπου ῥηθείη ἂν τὸ πρῶτον, ὁ γοῦν μῶμος τῶν ἐνδόξων ἅπτεται. ὡς καὶ ὁ φθόνος, ἐπὶ τὸν ἔχοντα ἕρπει. λέγοι δ' ἂν ἴσως κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, ὡς πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ ἀλόγου ζώου εἰδῶν. Προμάχου δὲ ἰδίους, τὸ, αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν. ἐρεθιστικὸν δὲ κατὰ ἐχθροῦ θρασυνομένου κατά τινων διὰ ὀργὴν τοῦ αὐτοῖς ἀμύνοντος, τὸ, καί δ' αὖτε μεθίεμεν ἤγουν ἐμελοῦμεν καὶ ἀφίεμεν τῷ δεῖνι νίκην, ἵνα κῦδος ἄρηται. ἀλλ' ὁ μὲν, οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, ὅ ἐστιν αὐχεῖ καὶ καυχᾶται, οὕνεκα ὁ δεῖνα μένει κεχολωμένος ἦτορ, κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴκεν οἱ ἄλλοι ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισι. Ποσειδῶν δὲ ταῦτα φησὶ καθ' Ἕκτορος θρασυνομένου διὰ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν. τὸ δὲ νίκην, ἔχον ἐπαγόμενον τὸ, κῦδος ἄρηται, διδάσκει ὅτι καὶ νίκης τέλος, ἡ τιμή ἐστιν. Ὅτι δὲ νίκη καὶ πόλεώς ἐστιν ὄνομα, ἧς παράγωγον ἡ νίκαια κατὰ τὸ φώκη φώκαια, ἔγνωσται τοῖς περὶ λόγους. καὶ ὅτι πολλῶν παρωνυμουμένων τῇ νίκῃ, παρώνυμος αὐτῇ ἐστὶ καί τις ἑταίρα πολυώνυμος, Νίκιον ἢ μετὰ ἄρθρου, ἡ Νίκιον ἐλέγετο σχήματι ἀρχαίῳ κατὰ τὸ, ἡ χελιδόνιον. καὶ ἡ ἀηδόνιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ὁ χόλος ἀντὶ μήνιδος κεῖται ἐν τῷ, οὕνεκα Ἀχιλλεὺς μένει κεχολωμένος ἦτορ, ὃ καὶ τὴν μῆνιν ὑπεμφαίνει ἐκ τοῦ, μένει κεχολωμένος. ἀπὸ τοῦ μένειν γὰρ ἡ μῆνις. αὕτη δὲ οὐδὲν, ἀλλ' ἢ μένων χόλος ἐστί. καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν μεμνημένος ὡς εἶπέ ποτ' Ἀχιλλεὺς, ὅτι ποθὴ αὐτοῦ ἔσται τοῖς Ἀχαιοῖς, φησὶ τὸ, οὐ λίην ποθὴ ἐκείνου ἔσται καὶ ἑξῆς. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο τοῖς Ἀχαιοῖς ἐρεθιστικὸν εἰς τὴν ὑπὲρ ἀλλήλων ἄμυναν. Καὶ σημείωσαι ὡς καὶ πάλιν εἰς νοῦν ἀνασκάλλει συνήθως τὸν Ἀχιλλέα, οὐκ ἀπεχόμενος αὐτοῦ ὁ ποιητής. Ὅτι ὀτρύνας ὁ Ποσειδῶν ὡς ἐρρέθη τοὺς Ἀχαιοὺς, εἶτα καὶ στρατηγικῶς ὑποτίθεται ταῦτα. ἀσπίδας φησὶν ὅσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται, ἑσσάμενοι. κεφαλὰς δὲ παναίθῃσι κορύθεσσι κρύψαντες. χερσὶν δὲ τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες, ἴομεν. αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδέ τι φημὶ Ἕκτορα μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα. ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω, ἵνα δηλαδὴ ἀσφαλέστερον ἔχοντες οἱ ἄριστοι, προθύμως κινδυνεύοιεν. καὶ οὕτω λαμπρὰν ὁ Ποσειδῶν ἀρτύει πρὸς ταῖς ναυσὶ μάχην, εἰ καὶ ἔτι ὀλίγον, ὡς καὶ προανεφώνησεν Ὅμηρος ἐν τῷ, ὄφρ' ἔτι εὕδει Ζεύς. εἰ δ' ἐπισφαλὲς δοκεῖ τὸ ἐν ἀκμῇ τοιαύτης μάχης ὅπλα μετενδιδύσκεσθαι, ἀλλὰ νοητέον φασὶν, ὡς εἰς ὀλίγους ἡ συμβουλὴ ἐνηργήθη, τοὺς παντελῶς δηλαδὴ ἀνακεχωρηκότας καὶ ἱσταμένους ἀργούς. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν ὡμολόγησέ τις μαχόμενος, χείρων ἑτέρου εἶναι, ὅπως μὴ ἀφαιρεθείη καὶ ἄκων τὴν τῶν ὅπλων ἀσφάλειαν. οἱ δέ γε ἀφεστῶτες τῆς μάχης, ῥᾷον ἂν ἀπεγυμνοῦντο διὰ τὸ πόρρω τοῦ κινδύνου, ἐπεὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ τῶν συμπλεόντων ἐν κινδύνῳ οἱ εὐψυχότεροι τοὺς ναύτας περιωσάμενοι, αὐτόχειρες γίνονται τῶν τοῦ πλοίου σκευῶν, καὶ οἱ ναῦται ἀνέχονται. διὸ καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες οἱ ἔτι μαχόμενοι, τὸ γινόμενον βλέποντες, γενναιότερον ἂν ἐμάχοντο, φιλοτιμούμενοι ἐπὶ πλέον. εἰδότες, ὡς ἐὰν καὶ αὐτοὶ ἀπόμαχοι γένωνται, ζῶντες ὑπὸ τῶν φυλετῶν σκυλευθήσονται. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ νῦν διὰ τοῦ δῆθεν Ποσειδῶνος, οἱ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνελθόντες βασιλεῖς, τὰ τοιαῦτα καὶ πείθουσι καὶ ποιοῦσι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ εὐθὺς ἐπισημαινόμενος, φησί. τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οἷα καὶ κοσμήτορες, οὐτάμενοί περ. Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀγαμέμνων. οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον. ἐσθλὰ μὲν, ἐσθλὸς ἔδυνε. χέρεια δὲ, χείρονι δόσκε. Καὶ ὅρα τὸ τῆς φράσεως ταύτης καὶ σύντομον καὶ τέλειον. τὸ δὲ χείρονι δόσκε, δόσκον γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι, τουτέστιν ἐδίδουν οἱ βασιλεῖς. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν τοῦτο γενέσθαι ὑπὸ τῶν τυχόντων ἐσθλῶν. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἀναλογίαν εἶναι τοῦτο γεωμετρικὴν, τουτέστι τὴν κατὰ ποιότητα καὶ κατὰ ἀξίαν, τὸ τοῖς ἀρίστοις δηλαδὴ διδόναι τὰ πρέποντα. ὁ δὲ στίχος οὗτος, παρῳδηθήσεταί ποτε καὶ ἐπί τινων τοὺς μὲν ἀξίους εὐεργετούντων, τοῖς δὲ μικροῖς διδόντων τὰ πρέποντα. ἐσθλὰ δὲ ὅπλα φησὶ, τὰ τῇ κατασκευῇ βελτίονα, καὶ οὐχ ἁπλῶς τὰ ἐξ ὕλης τυχὸν τιμίας, ἢ ἄλλως πολυτίμητα ἢ ἀξιοθέατα. Ὅρα δὲ τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν ἀρχῇ συμβουλὴν συχνοῖς περισσοῖς γλυκαινομένην ἐπίτηδες τῷ, ἀσπίδας καὶ κεφαλὰς τῷ.

τὰς, ἀρίσται ἠδὲ μέγισται. τὰς, παναίθησι κορύθεσσι. τὰς, κρύψαντες καὶ ἑλόντες. ἐκ φανέστατον δ' ἐν αὐτοῖς τὸ, χείρονι φωτὶ δότω, καὶ ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. καί πως τὰ τοιαῦτα καλὰ σχήματα, συνεκλάμπει τοῖς ἐνταῦθα ἐσθλοῖς καὶ φαεινοῖς τεύχεσιν. ἅπερ ἀρήϊα ἔφη πρὸς διαστολὴν ἑτέρων τευχέων ὁ ποιητής. οὐχ ἁπλῶς δὲ ἀσπίδων ἀρίστων χρεία νῦν, ἀλλὰ καὶ μεγίστων. χρὴ δὲ καὶ ἔγχη ἑλεῖν ἀκολούθως, οὐ μακρὰ οὕτως ἁπλῶς ἀλλὰ μακρότατα. ὁποῖα τὰ μὲν βλήτρων δύο καὶ εἰκοσιπήχεα. χρήσιμα δὲ ταῦτα μάλιστα τῇ τειχομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ, καὶ ὅλως τῇ σταδαίᾳ μάχῃ καὶ μὴ τῇ πλυναίκῃ. τὸ δὲ ἑσσάμενοι, ἐπὶ ἀσπίδων φανερῶς καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ περιθέμενοι. ὁμοίως δὲ, νεφέλην ἕσσαντο. τὸ δὲ παναίθη κόρυς, βαρύνεται ἤ ὡς σύνθετον. ὡς γὰρ καλὸς, πάγκαλος. κακὸς, πάγκακος. οὕτως αἰθὸς, πάναιθος οὗ θηλυκὸν ἡ παναίθη, ὡς ἡ παγκάλη. ἢ καὶ ἄλλως κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ὀξυνόμενα, μὴ γινόμενα ἐν τῇ συνθέσει κύρια, μετὰ προθέσεως μὲν, φυλάσσει τὸν τόνον. οἷον, ἐπιτομὴ, ἀνατομὴ, ἐπιτολὴ, ἀνατολὴ, ἐπιρροή. τὸ ἀναρροὴ σημειωτέον βαρυνόμενον. μετὰ δὲ ἄλλου τινὸς, ἀνάγει τὴν τάσιν. ἰσοδόκη, καπνοδόκη, ὑδρορρόη, καλλιρρόη, οἰνοχόη. παναίθη κόρυς ἡ λαμπρά, οὕτως ὁ εὐφραίνων. οἱ πλείους δὲ, ὀξύνουσι τὴν τοιαύτην λέξιν ὡς ἐν τοῖς ἀπίωνος καὶ ἡροδώρου δηλοῦται, φυλάσσοντες τὸν τοῦ ἁπλοῦ τόνον. οὗ χρῆσις παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐν τῷ, αἰθὸς γεγένημαι. τὸ δὲ αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, στρατηγοῦ ἀνδρείου ἐστίν. ἄλλως γοῦν λόγοις μόνοις ἐρεθίζειν μὴ καὶ ἔργου ὡς τὰ πολλὰ κατάρχοντα, εὐχερές τε καὶ οὐδὲ μέγα. τὸ δὲ μενέχαρμος, ὅμοιον μέν ἐστι μενεπτόλεμος καὶ μενεδήϊος. ἐναντίον δὲ πρὸς τὸ φύξηλις, καὶ πρὸς τὸ δειλός. τὸ δὲ ὀλίζον σάκος, ἀντὶ τοῦ μικρὸν, καὶ ἔμπαλιν ἔχον πρὸς τὴν μεγίστην ἀσπίδα. οὕτω καὶ ὁ κύκλωψ, ὀλίγον τὸν ὀδυσσέα ἔφη, κατασμικρύνων ἐκεῖνον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ πρὸ ὀλίγου τὸ βεβλήατο, γενικὴ λέξις ἦν ἐπὶ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὀδυσσέως καὶ τοῦ διομήδους, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ οὐτάμενοι. συμπεριελήφθη γὰρ τοῖς δυσὶν οὐταμένοις, ὁ βεβλημένος τυδείδης, οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐκεῖ γέγονεν. ὅτι ἦρχε τοῖς ἀχαιοῖς ὁ Ποσειδῶν, δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ ἴκελον ἀστεροπῇ. τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι ἐν δαΐ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας. οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ παντὸς ξιφηφόρου ἀνδρείου. λέγει δὲ καὶ ὅτι τρῶας δ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος ἕκτωρ, παίνυ σθεμνύων αὐτὸν εἴπερ ἀντίπαλος τῷ ποσειδῶνι τάττεται. αὐτὸς μὲν τρώεσσιν, ἐκεῖνος δὲ ἀργείοις ἀρήγων. οἳ δὴ τότε αἰνοτάτην φησὶν ἔριδα πολέμοιο τάνυσσαν, ἤγουν διὰ παντὸς τοῦ ναυστάθμου ἤγαγον. τὸ δὲ ῥῆμα τοῦτο, καὶ προείρηται ἄλλως ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κάλλιον. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἄρχειν εἰς ταυτὸν δοκεῖ ἄγεσθαι τῷ κοσμεῖν, ἐν οἷς φησιν ὅτι ἐν ἀχαιοῖς μὲν, ἦρχε ποσειδῶν. τρῶας δ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος ἕκτωρ. εἰ μὴ ἄρα κοσμεῖν μέν ἐστι τὸ τάττειν, ἄρχειν δὲ τὸ ἁπλῶς προηγεῖσθαι τῆς προτάξεως. διὸ οἱ βασιλεῖς μὲν ἐκόσμεον. καὶ ὁ ἕκτωρ ἐκόσμει. ποσειδῶν δὲ ἡγεῖται, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. ἔτι δὲ καὶ ἄρχει ὁ αὐτὸς τοῖς ἀχαιοῖς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἔγχος πρὸ τούτων, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄορ ἀστραπῇ διὰ τὸ λαμπρὸν εἰκάζει. ἔτι καὶ τανύηκες τὸ τοιοῦτον ἄορ, κατὰ τὸ πρὸ τούτων μακρὸν τὸ θρηΐκιον. πρέπει δὲ προσώπῳ μεγάλῳ μακρὸν ξίφος. τὸ δὲ οὐ θέμις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατόν. ὅθεν καὶ τὸ ἐθέμωσεν ἐν ὀδυσσείᾳ, ἀντὶ τοῦ δυνατὸν ἐποίησεν. ἅπερ δὲ καὶ θεμίσσειν ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ μάλιστα ἡ θέμις. καὶ ὅτι σύστοιχος ἡ θέμις καὶ ὁ θεσμὸς, ἤδη δὲ καὶ τὸ τέθμιον, ὅ ἐστι μόνιμον, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τὸ δὲ μιγῆναι ἐν δαΐ, ὅ ἐστι ψαῦσαι ἢ πελάσαι κατὰ τὴν μάχην, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ καθ' ἕτερον καιρὸν ποιῆσαι τοῦτο, οἷον ἐν γυμνασίᾳ ἢ πείρᾳ τινί. τὸ δὲ ἰσχάνει, ἀντὶ τοῦ ἴσχει. ἔχει, καὶ δηλοῦται περὶ αὐτοῦ πολλαχοῦ. παράγωγον δὲ τούτου ἐν ἄλλοις τὸ ἰσχανᾶν, ὅ ἐστιν ἐπιθυμητικῶς ἀντέχεσθαι. τὸ δὲ ἔριδα πολέμοιο, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων ἐρίδων δηλῶσαι. ὅτι τερατῶδες τὸ, ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε ἀργείων, οἷον ἐκλυδωνίσθη, ὡς οἷον συναγανακτοῦσα τῷ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας ἐπιστάτῃ ποσειδῶνι καὶ συναγωνιῶσα. καὶ ὅρα ὡς διὰ αὐτοῦ μὲν ἰόντος τοῦ ποσειδῶνος, ἄταλλε κήτεα, καὶ ἡ θάλασσα διΐστατο, ὄντος δὲ πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς, μόνον κλύζεται. οὕτω καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κύκλωπος ἀφέντος λίθον, ἐκλύσθη θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, ἤγουν κλύδωνά τινα ἔπαθε διὰ τὸ τῆς πέτρας μέγεθος.

Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάα ποτὶ χέρσον
Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ.
Οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην.
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ηπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων,
Οσση ἄρα τρώων καὶ ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ,
Δεινὸν ἀϋσάντων ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος ἕκτωρ

Ὅτι ξυνελθεῖν εἰπὼν τρῶας καὶ ἀργείους μεγάλῳ ἀλαλητῷ τουτέστι φωνῇ ὡς κατωτέρω φησί, θέλει μὲν παραβολῇ πρὸς τὸν τοιοῦτον μέγαν ἀλαλητὸν χρήσασθαι. ἀφεὶς δὲ τοῦτο, καινοτάταις τισὶν ἐνταῦθα χρᾶται οὐ παραβολικαῖς ὁμοιότησιν ὁμοῦ κειμέναις, ἀλλ' ὑπερβολικαῖς ὁμοιοτήτων αὐξήσεσι, τῇ ἀπὸ θαλάσσης. τῇ ἀπὸ πυρός. καὶ

Εγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε.
Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
Ητοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου.
Τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Εκτωρ,
Οττι δή οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
Αψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας τελαμώνιος αἴας,
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν
Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας,
Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος ἀγχόθι δειρῆς.
Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών. περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.
Ως δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ
Εξ αὐτῆς, τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος ὅς κεν ἴδηται
Εγγὺς ἐών, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός,
Ως ἔπεσ' Εκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι.
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη
Καὶ κόρυς. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν,
Ελπόμενοι ἐρύεσθαι. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμάς, ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
Οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν, πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε, καὶ αἰνείας, καὶ δῖος ἀγήνωρ.
Σαρπηδών τ' ἀρχὸς λυκίων, καὶ γλαῦκος ἀμύμων.
Τῶν δ' ἄλλων, οὔτις εὑ ἀκήδησεν, ἀλλὰ πάροιθεν
Ασπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ωκέας. οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Εστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες.
Οἱ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
Αλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο ζεύς,
Ενθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν. ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν.
Εζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν.
Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί. κὰδ δέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.

τῇ δὲ ἀνέμου. τειῶν τούτων ἐν ἀνθρώποις ἰσχυροτάτων. καὶ φησίν, ἑκάστην ὑπερβολὴν δυσὶ στίχοις ἐμπεριγράφων, οὕτως. οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον πάντοθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ, οὔτε πυρὸς τόσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο οὔρεος ἐν βήσσῃς ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην. οὔτ' ἄνεμος τόσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων, ὅσση ἢ τόση ἄρα τρώων καὶ ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή, δεινὸν ἀϋσάντων ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἤγουν κατ' ἀλλήλων ὥρμησαν. ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα φασὶν οἱ παλαιοὶ ἐπαινοῦντες τὰ ῥηθέντα, ὅτι κῦμά τε πελάγιον περιρρηγνύμενον ἀπειροτέρῳ τόπῳ πάνυ μέγα βοᾷ πρὸς χέρσον ἀντίτυπον. καὶ βρόμος δὲ πυρὸς οὐ καλυβικιδίου, οὐδ' ἐν ἀκρωρείᾳ ὕλης ψιλῆς, ἀλλ' ἐν βήσσαις ὄρους ὅλου ἐμπιπραμένου, μέγιστόν τι καὶ αὐτὸς βρέμει. καὶ ἄνεμος δέ, βαρύτατόν τι ἠχεῖ ὅτι οὐ διὰ μαλακοῦ θεῖ ἀέρος ἀνεμποδίστως, οὐδὲ τῶν ταπεινῶν ὑπερφέρεται ἀφ' ὧν οὐδὲ πολὺς ὁ ἦχος γίνεται, ἀντιτυποῖς δὲ δρυσὶν ὑψικόμοις ἀντιπεπειχισμέναις δι' αὐτῶν ὅτε καὶ μάλιστα μέγα βρέμεται. οὐχ ἁπλῶς πνέων ἀλλὰ χαλεπαίνων. ἐχρήσατο μὲν οὖν ὁ ὅμηρος ἀλλαχοῦ σποράδην καθ' ὁμοιότητα, καταφατικῶς ταῖς ἀπὸ τούτων συνήθως τῶν τειῶν παραβολαῖς. οἷον ὅτε εἶπεν, ὡς βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον. καὶ, ὡς δ' ἀναμαιμάει θεσπιδαὲς πῦρ. καὶ, ὡς δ' εὖρός τε νότος τε ἐριδαίνετον. ἐνταῦθα δέ, οὐκ αὐτόσχημα ὡς ἐρρέθη παραβολαῖς χρᾶται, ἀλλ' ὑπερβολαῖς κατὰ τοὺς παλαιούς. οἷα μὴ ἔχων πρὸς θάλασσαν, ἢ πρὸς πῦρ, ἢ πρὸς ἄνεμον εἰκάσαι δὴ τοῦ πολεμικοῦ ἤχου μέγεθος. καὶ οὐκέτι κατὰ θέσιν παραβολικήν, ἀλλὰ κατὰ ἄρσιν λαλεῖ ἐξ ἀφαιρέσεως, καινότερον ὡς ἔφαμεν τὸν λόγον μεταχειριζόμενος. καὶ ἐξ ἀνομοίων καὶ ἀσυγκρίτων λαμβάνων τὴν τοῦ πράγματος ὁμοιότητα. μᾶλλον μὲν οὖν, καὶ ἐμφαίνων τὴν ὁμοιότητα καὶ ὑπεραναβαίνων αὐτὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς οὔτε θάλασσα τόσον βοᾷ, οὔτε πυρὸς τόσος βρόμος, οὔτ' ἄνεμος τόσον ἠπύει, ὅσον ἐφώνουν ἑκάτερος ὁ στρατός. καὶ ἐρωτήσοι μὲν ἄν τις τὸν ποιητήν, πόση τις ἦν τότε βοή; ὁ δέ, φαίη ἂν ὅσην οὐκ ἔχω

εἰπεῖν

εἰπεῖν. τοῦτο μόνον λέγων ὡς οἷαν οὐδ᾽ ἂν τὰ περὶ ἡμῖν ἰσχυρότατα δύναιντο ἀποτελεῖν. καὶ οὕτω μεγεθύνει τὸ πρᾶγμα τῇ ἀορίστῳ καὶ δυσευρέτῳ τῶν ἀρρήτων παραβολῶν ὁμοιότητι. εἰ δέ τις βούλοιτο ῥηθῆναι καὶ ποσότητα βοῆς ἔν τινι καταφάσει, μετασχηματίσει τὴν εἴτε παραβολικὴν εἴτε ὑπερβολικὴν ἀπόφασιν, ἐρεῖ ὅτι φωνὴ Τρώων ἦν καὶ Ἀχαιῶν, ὑπὲρ κύματος βοήν, ὑπὲρ ἦχον ἀνέμου, ὑπὲρ βρόμον πυρός. ἰστέον δὲ ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι αὐξητικαὶ παραβολαὶ αἱ τὴν μὲν ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα ὑπερβαίνουσαι, δηλοῦσαι δὲ πραγμάτων ὑπερβολήν, ἐκ τοιαύτης μεθόδου γίνονται. ὅτε μὲν ὁμοιότης ἐστὶ τοῦ προκειμένου πράγματος μετὰ τῆς παραβολῆς, τότε καταφατικῶς ἡ παραβολὴ σχηματίζεται, λεγόντων ἡμῶν. ὅτι ὥσπερ ἐκεῖνό τι γίνεσθαι εἴωθεν, οὕτω καὶ τοῦτο γίνεται. οἷον, ὥσπερ σῦς θυμωθεὶς πῦρ δέδορκεν, οὕτως ἀπαραλλάκτως καὶ ὁ δεῖνα ὅτε θυμοῦται. ἡνίκα δὲ τὸ ὑποκείμενον, μεῖζον δείκνυται τοῦ παραβολικοῦ πράγματος, τότε ἀποφατικῶς τὴν παραβολὴν σχηματίζομεν. λέγοντες ὡς οὐχ οὕτως ἐκεῖνό τι πέφυκε γίνεσθαι, ὥσπερ τοῦτο γίνεται. οἷον, οὐχ οὕτως ὕπνος ἐκλύει τὰ μέλη, ὡς ὁ οἶνος αὐτὰ παρίησι. τοιαῦτα καὶ τὰ ῥηθέντα ὁμηρικά. οὐχ οὕτω θάλασσα, ἢ πῦρ, ἢ ἄνεμος ἠχεῖ, ὡς ὁ νῦν μέγας πόλεμος. εἰ καὶ ἐν ἄλλῳ καιρῷ κατὰ κῦμα, καὶ πῦρ, καὶ ἀνέμους ἐειδαίνοντας, εἶχον ἡ μάχη τὰ εἰς ἦχον. εἰσὶ δὲ τοιαῦται παραβολαὶ καὶ παρὰ τῷ γλυκυτάτῳ Ὀππιανῷ. ἔχει δέ τι τοῦ ὅμοιον καὶ ἡ Ὀδύσσεια. σχηματίζει δὲ καὶ ὁ περιηγητὴς Διονύσιος οὕτω σύγκρισιν ἑορτασικήν, ἔνθα λέγει ὡς οὐχ οὕτως οἱ δεῖνα πανηγυρίζουσιν ὡς τὸ δεῖνα ἔθνος. σημείωσαι δὲ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ὡς οὔτε θάλασσα, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄνεμος, μόνον τὸν ἄνεμον κατ᾽ εὐθεῖαν ἔφρασε, τὰ δὲ λοιπὰ δύο κατὰ πλαγίας περιέφρασε. πλὴν ἐστὶ καὶ ἐν αὐτοῖς ποικιλία τις. ἐν μὲν γὰρ τῷ, οὔτε θαλάσσης κῦμα, μέρος τοῦ ὅλου τὸ κῦμα. ἐν δὲ τῷ, οὔτε πυρὸς βρόμος, συμβεβηκὸς τῷ πυρὶ ὁ βρόμος. εὐφυὴς δὲ ἐπιμονὴ διὰ τὸ ἀποφατικόν, τό, οὔτε θάλασσα, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄνεμος. ὅρα δὲ καὶ ἐπίχυσιν ἰσοδυνάμων λέξεων ἐν τῷ βοάᾳ, καὶ ἠπύει, καὶ ἀΰσάντων. ταυτὸν γὰρ βοᾶν καὶ ἠπύειν καὶ ἀΰειν. ὡσαύτως, καὶ τὸ φωνεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὅση ἔπλετο φωνή. ἤδη δὲ καὶ τὸ λαλεῖν, ὡς ὑπεμφαίνει ὁ μέγας ἀλαλητός. ἴσως δὲ καὶ τὸ βρέμειν, καὶ βρέμεσθαι λέγεται. ὡς δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ, μέγα βρέμεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀνέμου τὸ βρέμειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πυρὸς αἰθομένου, διὸ καὶ ὁ βρόμος ἁρμόττει αὐτῷ. ἔνθα καὶ ἀκριβῶς πρόσκειται τό, αἰθομένοιο. οὐ γὰρ ἁπλῶς πᾶν πῦρ βρέμει, οὐδὲ τὸ ἁπλῶς αἰθόμενον, ἀλλὰ τὸ καὶ πολλῇ ὕλῃ ἐμπεσόν. ἄνθρακες γοῦν καὶ φῶτα μικρὰ καὶ σπινθῆρες καὶ ὅσα τοιαῦτα, ποῖον ἂν βρόμον ἀπηχήσωσιν; ἐν τούτοις δέ, θαλάσσης μὲν κῦμα ἐρρέθη πρὸς διαστολήν, κυμαίνονται γὰρ καὶ λίμναι καὶ ποταμοί, ἀλλ᾽ οὐχ οὕτω. τὸ δὲ ποτὶ χέρσον, ἀκριβῶς πρόσκειται, ὡς ἐκεῖ μάλιστα τῶν κυμάτων ἀντιπαιομένων, καὶ οὕτω πάνυ βοώντων. τὸ δὲ ποντόθεν, ἀκρίβειαν ἔχει καὶ αὐτό. χρὴ γοῦν πόρρωθεν καταπνεῖσθαι τὴν θάλασσαν, καὶ οὐδὲ ἁπλῶς ἀνέμῳ ἠρεμαίῳ, ἀλλὰ ἀλεγεινῷ εἰ μέλλει βυσσόθεν ὀρνυμένης αὐτῆς, δεινὰ βοᾶν πρὸς τῇ χέρσῳ τὸ κῦμα. Τὸ δὲ βοάᾳ, διὰ πλείονα καὶ νῦν ἤχου ἔμφασιν, ἐν δυσὶν ἄλφα κεῖται. τὸν δὲ βορέαν, κατὰ τὸ παρατυχὸν παρέλαβε, καὶ ἄλλοις γὰρ ἀνέμοις κυμαινομένη θάλασσα, πάνυ βοᾷ. Τὸ δὲ βορέω, ἰωνικόν ἐστι συγκοπὲν ἐκ τοῦ βορέεω, καθὰ καὶ τὸ ἑρμείω ἐκ τοῦ ἑρμείεω, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἐν δὲ τῷ, πυρὸς ποτὶ βρόμος, οὐ δοκεῖ πρὸς σύνταξιν οἰκειοῦσθαι ἡ πρόθεσις ἀλλὰ περιττῶς κεῖσθαι πρὸς μέτρου τελείωσιν. τὸ δὲ ὤρετο καίειν ὕλην, συγγενές ἐστι τῷ ὀρνυμένῳ κύματι, ἐπεὶ καὶ ἐκ τοῦ ὄρω γίνεται τὸ ὄρνυμι. τὸ δὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν, Ἀγαθοκλῆς, ὡς οἱ παλαιοί φασι, δρυσὶν ἰξοφόροισι γράφει. αἱ μὲν γὰρ ἄκαρποί φησι καὶ πλατύφυλλοι, ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ Περγαμηνοῖς. αἱ δὲ λεπτόφλοιοι καὶ καρποφόροι, ἡμερίδες. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ. ἡμερὶς ἡβώωσα. καὶ τοὺς ἐπὶ τούτων εὐανθοῦντας βότρυς, σταφυλὰς καλοῦσιν, ἐξ ὧν καὶ ὁ ἰξὸς γίνεται. ἡ δὲ ἄκαρπος δρῦς φησι, κηκιδοφόρος ἐστίν. ὅτι δὲ δρύες τινές, ἡμερίδες εἰσέτι καὶ νῦν λέγονται, οἱ περὶ Θρᾴκην οἴδασιν. ἀλλὰ ταῦτα μέν, περὶ χερσαίων δρυῶν. τὰς δὲ θαλασσίας, ὁ Μεγαλοπολίτης ἱστορεῖ Πολύβιος. λέγων, ὡς καὶ Ἀθήναιος παρασημειοῦται, περί που τὴν δυτικὴν Ἰβηρίαν δρῦς εἶναι κατὰ βάθους, ὧν τὸν καρπὸν σιτουμένους τοὺς θύννους πιαίνεσθαι. διὸ οὐκ ἄν φησιν ἁμάρτῃ τις λέγων ὗς θαλαττίους εἶναι τοὺς θύννους αὐξομένους ἀπὸ τῶν ῥηθέντων βαλάνων. ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἀθήναιος θυννολογῶν, ἀπὸ τοῦ θύειν τε καὶ ὁρμᾶν ἐτυμολογεῖ τὸν αἰολικῶς τὸ νῦ διπλάζοντα θύννον, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κυνὸς ὁρμητικός ἐστι διὰ τὸ οἰστρηλατεῖσθαι. καὶ τὴν πηλαμίδα, θυννίδα καλεῖ, λέγων καὶ ὅτι μείζων γινομένη, λέγεται θύννος. ἔτι δὲ μείζων ἀποβᾶσα, ὄρκυνος. εἰς ὑπερβολὴν δ᾽ αὐξηθεῖσα, κῆτος γίνεται. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τό, θύννος ἁλισκόμενος σπουδῇ μέγας. ὃν καλέουσιν ὄρκυνον. ἄλλοι δ᾽ αὖ κῆτος. τούτου δὲ θεοῖς χρὴ ὀψωνεῖν. λέγεται δέ φησι, καὶ ὡς ὁ θύννος τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέπει. διὸ Αἰσχύλος φησίν. ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην, ὃ σημειωτέον εἰς τὰς παραβλῶπας λιτάς, δηλοῖ γὰρ στραβάς, ὡς καὶ ἐκεῖ ἐρρέθη, αὐτὰς εἶναι. οἷα ὡς νῦν ἐγράφη ὄμματα παραβαλλούσας. ἀλλ᾽ οἱ μὲν θύννοι οὗτοι, ἐρρέτωσαν ἐς δρύας. ἠπύειν δὲ οὐ μόνον ἐπ᾽ ἀνθρώπων ὅθεν καὶ ἠπύτα κῆρυξ, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ἀνέμου. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἐπὶ πολέμου, ὡς ἔστι νοεῖν ἐκ τοῦ, βριήπυος ἄρης. βρέμεσθαι δέ φασι λέγει τὸν ἄνεμον ὁ ποιητὴς καὶ ταύτης τῆς λέξεως κυρίως ἐπὶ πυρὸς λεγομένης, ἐπεί φασι καὶ αὐτὸς συγγενές τι ἔχει τῷ πυρὶ ἐκ παρατρίψεως καίων τὰ δένδρα. γλυκύτερον δὲ τό, χαλεπαίνων ἄνεμος, ἤπερ τό, πνοιῇ ἀλεγεινῇ. Τῷ δὲ

ἀλα-

ἀλαλητοῦ ὃν ὡς εἴρηται, φωνὴν ἠμαύρωσεν ὅμηρος, καὶ ἡ ἀλαλὴ παράκεισθαι δοκεῖ, ὅπερ ἐστὶ, στρατιωτικὸς ἀλαλαγμὸς, ὃν ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ δωριεῖς, βοὴν οὖσαν πρὸ μάχης. χρῆσις δὲ αὐτοῦ, ἐν τῷ, κλῦθ' ἀλαλὰ, πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον. Ὅτι εἰπόντος ὁμήρου, ὡς αἴαντος πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος ἕκτωρ ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε, τῇ ῥα ἤγουν ἔνθα δὴ δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου. τώ οἱ, ἤγουν οἳ αὐτῷ τῷ αἴαντι ῥυσάσθην ὅ ἐστιν ἐφύλαξαν καὶ περιεσώσαντο τέρενα χρόα, ὑπονοοῦσί τινες ἄνευ θώρακος μάχεσθαι τὸν ἥρωα. οὐ γὰρ ἂν φασὶ τοὺς τελαμῶνας μόνους εἶπε ῥύσασθαι τὸν αἴαντα εἰ καὶ θωρακοφόρος ἦν, ἀλλ' ἐμνήσθη ἂν καὶ τοῦ θώρακος. γέγονε δέ φασιν ἡ βολὴ, κατὰ τὴν ἀριστερὰν κλεῖν ὅπου οἱ τελαμῶνες συμπίπτοντες ἐπεπτύσσοντο. εἰ δὲ οἱ τελαμῶνες ἐρύσαντο καθὰ ἐῤῥέθη, σημείωσαι καὶ ἐκ τούτου ὅτι τρωτὸς ὅλον ἦν ὁ αἴας τὸ σῶμα, καὶ οὐ μόνα τὰ περὶ μασχάλην κατὰ αἰσχύλον καὶ ἄλλους. δῆλον γὰρ ὡς εἰ μὴ αὐτοὶ ἐρύσαντο, κατηκοντίσθη ἄν. διὸ καὶ μονομαχοῦντι αὐτῷ πρὸς διομήδην ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, περιέδεισαν οἱ ἀχαιοὶ, ὡς πολλαχοῦ δυναμένῳ πληγῆναι. ἡ δὲ ὑπόνοια τοῦ μὴ δι' ὅλου τρωτὸν αὐτὸν εἶναι, ἦλθεν ἐκ τοῦ μηδέποτε παρ' ὁμήρῳ τετρῶσθαι αὐτόν. πολὺς δὲ πάντως ὁ αἴας εἰ μόνος ἄρτι τῶν ἑλληνικῶν ἀριστέων ποιήσει ἅπερ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ προϊὼν, μεγάλα ἔργα. καὶ ταῦτα, οὐδὲ ῥοπῇ δαιμονίᾳ τινὶ ἀλλ' ἐξ οἰκείας ἀρετῆς. ἱστόρηται δὲ καὶ πηλῷ βάλλεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τρώων ὡς οἷα περιπηλακιζόμενον καθά τις ἂν εἴποι τολμήσας, εἴπως οὕτω γοῦν βαρυνθεὶς πέσῃ. ἀποσεισάμενον δὲ τὸν πηλὸν, δύο ποιῆσαι κολωνούς. φασὶ δὲ καὶ ὡς οὐκ ἐβοηθεῖτο ὑπ' ἀθηνᾶς ὅλως ὁ αἴας, διά τε τὸ ἀλαζονεύσασθαι κατ' αὐτῆς ὡς δηλοῖ ὁ Σοφοκλῆς. καὶ διότι δὲ γλαῦκα τῆς οἰκείας ἀσπίδος ἐξέκοψεν, ἱερὰν οὖσαν τῇ ἀθηνᾷ. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον γλαῦξ ἱέρωται ἀθηνᾷ ὡς καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ ἐτέθη, ἀλλὰ καί τι εἶδος ἐρωδιοῦ καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρῳδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο παλλὰς ἀθήνη. εἰ καὶ ἄλλως ἀφροδίσιον ὄρνεον ὁ ἐρῳδιὸς εἶναι δοκεῖ κατ' ἄλλο εἶδος ἐρωδιοῦ. διὸ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἕλος γίνεται ἑλωδιὸς, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο' εἰς ω' μέγα καὶ τροπῇ τοῦ λ' εἰς ρ' κατὰ τὸ θλῶ θλαύω καὶ θραύω, ἐρῳδιὸς μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι' ὡς ἐν ἕλεσι διάγων, εἰ καὶ κλαυδιανός φασιν ὁ φιλόσοφος ἀντιλέγει ἐν οἷς καταλέγει τῆς ὀρθογραφίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρως ἔρωτος ἐρωτίδιος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ' ἐρωΐδιος, καὶ συναιρέσει ἐρῴδιος. καὶ κατὰ ἀκολούθησιν τῶν ἐπὶ ὀρνέων τοῦ, αἰγυπιὸς, χαραδριὸς, οὕτω καὶ ἐρῳδιὸς κατὰ τόνον ὀξύν. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἄλλος μέν τις, τελαμώνων ἐπιμνησθεὶς οἳ τὸν αἴαντα ἔσωσαν, ἴσως ἂν εὐθὺς καὶ τελαμωνιάδην προσέφη τὸν αἴαντα, ὡραϊσμόν τινα τῷ λόγῳ τεχνώμενος. ἢ καὶ ἄλλως πως ἂν τὸν ἥρωα τελαμῶνα ἐκεῖνος προσεχῶς αὐτίκα παρέῤῥιψε, γοητεύων τῇ ἐξ ὁμωνυμίας παρηχήσει τὸν ἀκροατήν. ὁμήρῳ δὲ γελοιασμὸς δοκεῖ ὁ τοιοῦτος οὐκ ἀγαθὸς γάργαλος. διὸ καὶ τέως σιγήσας τὴν λέξιν, μετὰ τέσσαρας αὐτὴν στίχους τίθησιν, εἰπών. τὸν μὲν, ἀπιόντα μέγας τελαμώνιος αἴας βεβλήκει. ὅρα δὲ ὡς οὐδὲ τὸ τοῦ αἴαντος σάκος πόρπακα εἶχεν, ἀλλὰ τελαμῶνος ἤρτητο. ἴσως δὲ καὶ κανόνι μετήγετο. κᾶρες δὲ ὡς καὶ προεῤῥέθη, τοὺς πόρπακας εὗρον. οἵπερ οὖσαν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, προσθήματα ἐν τοῖς τῆς ἀσπίδος δι' ὧν ἡ χεὶρ διείρετο. ἰδοὺ δὲ φανερῶς ἐν τόπῳ ἑνὶ, καὶ σάκεος καὶ φασγάνου τελαμῶνα εἶπεν, ἱμάντα τινὰ καὶ αὐτὸν ὄντα. ἐξ οὗ καὶ τελαμωνίζειν τὸ ἑλίσσειν τελαμῶνι, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὅτι ὁ πλωΐνα φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη ὀϊστῷ βληθεὶς ἐν πολέμῳ ὑπὸ ἀστέρος, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ Κλείσοφος ὁ ἐκείνου παράσιτος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν. ἐτυμολογία δὲ τελαμῶνος, τὸ ταλάσσειν, τροπῇ τοῦ α' εἰς ε'. τάλας γὰρ καὶ αὐτὸς καὶ τλήμων διὰ τὸ βαστάζειν. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ, ἴσως μὲν, καὶ τὸ ἀορτήρ. μάλιστα δὲ, ἀναφορεύς. εἴη δ' ἂν καὶ ἀναγωγέα εἰπεῖν τὸν αὐτὸν ὁπλιτικὸν τελαμῶνα, καὶ οὐκ ἂν ἴσως διαφέροι οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν, εἴ τις σκέψεται τὴν περὶ τοῦ ἐφεσίου Παῤῥασίου ἱστορίαν δηλοῦσαν ὡς σκίπωνί τε ἐπεστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ, χρυσοῖς τε ἀνασπάστοις ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τὰς ἀναγωγάς. ὡς γοῦν ἀνάγειν καὶ ἀναφέρειν ταυτά εἰσιν, ἐξ οὗ ἀνάγειν καὶ ἡ ἀναγωγὴ, οὕτως ἂν καὶ ἀναφορεὺς καὶ ἀναγωγεύς. λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων. βλαύτης γὰρ καὶ βλαυτίον ὑποκοριστικῶς, τὸ ὑπόδημα. ἐν δὲ τῷ, ἀκόντισεν ἔγχει, περισσὸν δοκεῖ τὸ ἔγχει, ὡς ἀρκοῦν συνυπονοηθῆναι τῷ ἠκόντισεν. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα, ἀκόντισε φησὶ δουρὶ φαεινῷ. λέγει δὲ καὶ προϊών. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς αἰχμάς. εἰ δέ που διὰ τὸ, αἷμα δ' ἀνηκόντιζε, δοκεῖ καὶ φλὲψ ἢ ἀρτηρία αἵματι ἀκοντίζειν, οὐκ ἂν εἴη οὐδὲ τὸ ἀκόντισεν ἔγχει περιττῶς ῥηθέν. τοῦ δὲ ἀκοντίζειν ἡ μετὰ γενικῆς τάξις, ἐλλείψει προθέσεως, μυριαχοῦ φαίνεται. ὡς γὰρ τὸ ἀκόντισεν αἴαντος ἤγουν κατὰ αἴαντος, οὕτω καὶ ἄλλα πολλά. ὅρα δὲ τὸ διπλοῦν τῆς συντάξεως. ὧδε μὲν γὰρ, ἕκτωρ ἀκόντισεν ἔγχει. ἐκεῖ δὲ, ἀχαιοὶ ἀκοντίζουσιν αἰχμάς. τὸ δὲ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ, ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἵστατο, ἀντιπρόσωπος. κατ' εὐθύ. οὐ μὴν εὐρὰξ ὅ ἐστιν ἐκ πλαγίων, ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸ ἠκόντισεν οὐδ' ἀφάμαρτε, πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτε. πλατύνει δὲ ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὰ πρόσωπα τῷ μεγάλῳ αἴαντι, οὕτω καὶ ὧδε τὰ στήθη διὰ τὴν πλατύτητα. τὸ μέντοι τοῦ ἕκτορος, οὐχ οὕτως ἀλλὰ στῆθος μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. τὸ δὲ τέρενα χρόα, κοινὸν ἐπίθετον χρόος. οὐ γὰρ δήπου ἐπὶ σκώμματι καὶ τοῦτο ἐῤῥέθη, ὡς καὶ τὸ, λειριόεντα χρόα, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἕκτορος φθάσας ὁ αἴας ἤκουσεν.

Ὅτι

Ὅτι ἐπὶ τοῦ βαλόντος οὐκ εὔσκοπα, οἰκεῖον τὸ, χώσατο ὁ δεῖνα ὡς νῦν ὁ Ἕκτωρ, ὅττι δή οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. καὶ ὅρα ἐτώσιον βέλος τὸ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν ἅλιον. καὶ τὸ ἔκφυγεν, ἀστείως καὶ νῦν λεχθὲν διὰ τὸ μὴ θελητῶς τῷ βαλόντι ἀφεθῆναι τὸ βέλος. ἔχει δὲ ὅμοιόν τι πρὸς τοῦτο καὶ τὸ, οἷόν σε ἔπος φύγεν. ὅρα δὲ καὶ ὡς βέλος ὠκὺ, οὐ μόνον ὀϊστὸς, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ δόρυ σφοδρῶς ἀφεθέν. ὅτι τὸν Ἕκτορα ἑτάρων εἰς ἔθνος χαζόμενον μέγας Τελαμώνιος Αἴας, χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας, στῆθος ἐβεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος ἀγχόθι δειρῆς. στρόμβον δ᾽ ὣς ἔσσευε βαλών. περὶ δ᾽ ἔδραμε πάντῃ. καὶ ὅρα ὡς ἐσχεδίασε τὴν βολὴν ὁ Αἴας βαλὼν τῷ παρατυχόντι ὀργάνῳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι σχῆμά ἐστιν ἐνταῦθα καινὸν ἐξ ἐπαναλήψεως. εἰπὼν γὰρ χερμαδίῳ κατὰ πτῶσιν δοτικὴν, καὶ ἐπεμβαλὼν τὸ, ἃ δὴ πολλὰ τυχαίως δηλονότι ἐν μέσῳ ἐκυλίετο, οὐκ ἐπαναλαμβάνει ὡς ἔδει ὁμοιοπτώτως, ἑνὶ τῷ, βεβλήκει, ἢ τοίῳ βεβλήκει. ἀλλὰ τὴν ἑνικὴν δοτικὴν ἐκείνην πάντῃ ἀφεὶς, ποιεῖται τὴν ἐπανάληψιν πληθυντικῶς καὶ περιφραστικῶς πρὸς τὰ χερμάδια διὰ τὸ σαφέστερον, εἰπὼν, τῶν, ἓν ἀείρας, στῆθος βεβλήκει, τῷ τοιούτῳ δηλαδὴ χερμαδίῳ. καὶ ἔστιν οὐκ ἀσύντακτος ἡ φράσις ἀλλὰ καινοπρεπεστέρα, δυσχερῶς ὡς ἂν εἴποι τις φράζουσα τὸ δυσχερές. οὐδετέρου δὲ γένους τὸ χερμάδιον, ὡς δηλοῖ τὸ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν. διὸ καὶ ἓν ἀείρας γραπτέον, οὐχὶ κατά τινας ἕνα ἐν συναλοιφῇ. ἔχματα δὲ καὶ νῦν, κρατήματα, στηρίγματα, ὑπερείσματα, ὥστε καὶ τὰ τοῦ προρρηθέντος ὀλοοιτρόχου ἔχματα ὧν ὄμβρῳ ἀπενεχθέντων κατεπατάθη ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὄρους στεφάνης, τοιαῦτά τινα νοητέον λιθίδια. τὸ δὲ κυλίνδετο, στρογγυλότητα καὶ τοῦ ῥηθέντος χερμαδίου δοκεῖ κατηγορεῖν. τῶν τοιούτων γάρ ἐστι τὸ κυλίνδεσθαι. τὸ δὲ στῆθος βεβλήκει, οὐ προτροπάδην φεύγειν τὸν Ἕκτορα παριστᾷ στρέψαντα νῶτον, ἀλλ᾽ ἀναποδίζειν καὶ πρὸς ἰθὺ καὶ αὐτὸν τετράφθαι τῷ Αἴαντι. τὸ δὲ ὑπὲρ ἄντυγος, ἐλλειπτικῶς ἔχει διὰ καίριον συντομίαν, λείπει γὰρ τὸ, ἀσπίδος. ὡς γὰρ καινῶς ἔχει ἡ τῆς βολῆς φράσις, οὕτω καὶ τοῦτο διὰ τὴν τῶν συμβάντων καινοτροπίαν καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς θορυβῶδες οἷς καὶ ὁ λόγος συντετάρακται. τὸ δὲ ἀγχόθι δειρῆς, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ὑπὲρ ἄντυγος. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν δῆλον ποῖ τῶν κατὰ στῆθος ὑπὲρ ἄντυγος ὁ Ἕκτωρ βέβληται. Στρόμβου δὲ δίκην ἐκίνησεν ὁ Αἴας, ἢ τὸν βληθέντα Ἕκτορα, ὅπερ ἐμφαίνει ῥώμης ὑπεροχὴν ἐὰν τηλικοῦτον ἄνδρα ἔνοπλον ὁ Αἴας βαλὼν οὕτως ἐκίνησεν, ἢ μᾶλλον τὸν λίθον ὡς στρόμβον ἐκίνησε. πῶς γάρ φασιν ὑπὸ χερμαδίου ὁ τοσοῦτος Ἕκτωρ περιστραφείη ἄν. στρόμβον δὲ, τινὲς μὲν, ἄτρακτον νοοῦσιν ἀπὸ τοῦ στροβεῖσθαι καὶ δινούμενον περιφέρεσθαι. ἕτεροι δὲ, τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες. ἄλλοι, τὸν ῥόμβον. τινὲς δὲ, λίθον στρογγύλον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς θέλων δηλῶσαι καὶ τὸ ἐκ τῆς βολῆς τοῦ χερμαδίου πτῶμα τοῦ Ἕκτορος, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ὡς δ᾽ ὅθ᾽ ὑπὸ ῥιπῆς ἢ ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἤγουν ἀέρος, ἐξερίπῃ δρῦς πρόρριζος ὃ ταυτόν ἐστι τῷ προθέλυμνος, δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ ἐξ αὐτῆς. τὸν δ᾽ οὐκ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται ἐγγὺς ἐὼν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸς, ὡς πέσεν Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ κατὰ τὸ πλεῖον ἁρμόττουσα τῷ πράγματι. κεραυνὸς μὲν γὰρ ὡσανεὶ ὁ λίθος, ὃν Αἴας ὑψόθεν ὡς μέγας ἐνέβαλε τῷ Ἕκτορι. πίπτει δὲ καὶ ὁ Ἕκτωρ κατὰ δρῦν, πρόρριζός τε καὶ ὦκα καὶ χαμαί. καὶ οἱ ἐγγὺς ὄντες Τρῶες, ἀθαρσεῖς μένουσι. τὸ μέν τοι δεινὴ θεείου γίνεται ὀδμὴ, πρὸς μὲν τὸ προκείμενον καθ᾽ Ἕκτορα πρᾶγμα, εἰκῆ λαλεῖται. ἔχει δὲ ἄλλως ἱστορίαν. συμβαίνει γὰρ τοῖς διοβλήτοις τῶν δένδρων ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, τὸ, ὡς θείου ὄζειν αὐτὰ, ὃ θέειον πλεονασμῷ τοῦ ε λέγεται ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. ἀφ᾽ οὗ καὶ ῥῆμα θεειῶσαι ἢ θειῶσαι τὸ θυμιᾶσαι. τὸ δὲ Διὸς πατρὸς, ἐλλέλειπται καὶ νῦν δεξιῶς πρὸς ἔμφασιν ἀλληγορίας. τὸ δέ γε πλῆρες, πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε. χαλεπὸς δὲ κεραυνὸς, ὡς καὶ πρὸ βραχέων χαλεπαίνων ἄνεμος. τὸ δὲ Διὸς κεραυνὸς, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ὑπὸ ῥιπῆς Διός. ῥιπὴ γὰρ ἀέρος, ὁ κεραυνός. τὸ δὲ πέσεν ὦκα, δηλοῖ ὡς πρὸς τὸ τάχος τοῦ ἡρωϊκοῦ πτώματος παρείληπται ἡ εἰρημένη παραβολή. εἰπὼν δὲ οὕτω πεσεῖν Ὅμηρος τὸν Ἕκτορα, ἐπάγει καὶ τὸ ὡς εἰκὸς ἐπακολουθοῦν στρατιώτῃ πεσόντι, εἰπών. χειρὸς δ᾽ ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ᾽ αὐτῷ δ᾽ ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. τί δὲ σημαίνει τὸ ἑάφθη καὶ ὅπως γίνεται, προδεδήλωται. Ὅρα δὲ ἐν τούτοις ὡς ὁ μεθ᾽ ἡμέραν ἐμπαθὴς ὕπνος τοῦ Διὸς, τὸν ἄλλως ἀγρυπνητικὸν ἐν νυξὶ Δία, ἤλεγξεν ἀπολωλεκότα ὅσα βουλευσάμενος εἶχεν. οὕτω καὶ ὁ τοῦ μύθου Ἄρης ὑφ᾽ ἡδονῆς φασι κρατηθεὶς, ὑπὸ τῷ ἀσθενεστάτῳ Ἡφαίστῳ συνεποδίσθη. καλῶς ἄρα ἐρρέθη, ὡς τὸ ἡδονὰς διώκειν προπετῶς, λύπας ἐστὶ θηρεύειν. Ὅτι φανερὰ διαστολὴ τοῦ οὐτάσαι καὶ τοῦ βαλεῖν κἀνταῦθα ἐν τῷ, οἱ δὲ, μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον Ἀχαιοί. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς αἰχμάς. ἀλλ᾽ οὔτις ἐδυνήσατο τὸν Ἕκτορα κείμενον οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν. καὶ ἡ αἰτία, τὸ πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι, ἤγουν ὑπερέβησαν ὑπερεμάχησαν αὐτοῦ. Πολυδάμας, Αἰνείας, Ἀγήνωρ, Σαρπηδὼν, καὶ Γλαῦκος. εἶτα θέλων εἰπεῖν ὡς καὶ ἕτεροι, φησὶ περιφράζων. τῶν δ᾽ ἄλλων, οὔτις εὖ τουτέστιν αὐτοῦ ἀκήδησεν ἤγουν ἠμέλησεν, ἀλλὰ πάροιθεν ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς οὐ πᾶσαι περιφερεῖς αἱ ἀσπίδες, ὅ ἐστι κατὰ τὸν ποιητὴν, εὔκυκλοι. ἀλλ᾽ εἰσί τινες καὶ σπιδεῖς ἤγουν ἐπιμήκεις, σπίζω γὰρ τὸ ἐκτείνω. ἀφ᾽ οὗ σπιδὴς μὲν, ὁ ἐπιμήκης. ἀσπὶς δὲ, ἡ μὴ πρὸς μῆκος ἐκτεταμένη ἀλλ᾽ εἰς κύκλον

συνηγμένη

ζωσμένη. φασὶ δὲ οἱ αὐτοί, καὶ ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ ἀντιφράζεται τῇ ἀσπίδι τὸ σάκος ὡς διαφέρον δηλαδὴ πρὸς αὐτήν. Ὅτι δ' ἐκ τοῦ ῥηθέντος σπαίρω καὶ ἡ σπιθαμὴ γίνεται καὶ ὅτι σπαίρειν λέγεται ἄλλως μέν τοι κατὰ ὀνοματοποιΐαν καὶ ὁ σπίνος σπίζων ἐστὶ παρὰ τῷ Ἀράτῳ, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οὔτις εὖ ἀκήδησε, γίνεται τὸ εὖ ὡς καὶ προδεδήλωται, ἀπὸ τοῦ ἕο κατὰ κρᾶσιν, ὡς τὸ σέο, σεῦ. ἐμέο, ἐμεῦ. καί ποτε καὶ ἐγκλίνεται δίχα τόνου προφερόμενον. ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὡς ὁ τοῦ συνετοῦ Πολυδάμαντος λόγος, ἀπετελέσθη καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ Ἕκτορι. ἔφθη γὰρ εἰπὼν ὡς οὐ κόσμῳ παρὰ νηῶν ἐλευσόμεθα, πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν. καὶ τοίνυν καὶ ὁ Ἕκτωρ οὐκ εὐκόσμως ἐκ τῶν νηῶν ἔρχεται, ἀλλὰ βληθεὶς ὑπὸ Αἴαντος, καὶ ὡς ἐρρέθη πεσών, φέρεται ἐφ' ἅρματος ποτὶ ἄστυ, βαρέα στενάχων. πρὸ τούτου δέ, ἑταῖροι χερσὶν ἀείραντες, ἔφερον ἐκ πόνου αὐτόν. καὶ ἔστιν ἀστεῖον τὸ ἐκ πόνου, μέσως λεχθὲν ἐπί τε μάχης καὶ ἐπὶ ἄλγους. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ τῶν φερόντων πόνου διὰ τὸ ἐναγώνιον. ἐφ' οἷς ὁ ποιητὴς λέγει καὶ ὅτι περὶ τὸν τοῦ Ξάνθου πόρον ἐλθόντες οἱ περὶ Ἕκτορα, περὶ οὗ Ξάνθου πολλαχοῦ δηλοῦται, ἐκεῖ αὐτὸν ἐξ ἵππων πέλασσαν χθονί, ἤγουν εἰς γῆν ἔθεντο ἀνακλίναντες, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν, ὁ δ' ἀμπνύνθη ἤγουν ἀνέπνευσε, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσι συλλέξας ἑαυτόν, καὶ ἀναρρώσας φυσικῶς τῇ καταχύσει τοῦ ὕδατος. ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα φησί, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσε. κἀντεῦθεν παρεθείς, αὖτις ἐξοπίσω πλῆτο χθονί τουτέστιν ἐπέλασε. τὼ δέ οἱ ὄσσε ἢ κὰδ δέ οἱ ὄσσε, νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα. βέλος δὲ ὅ ἐστι βολὴ καὶ ἡ ἐντεῦθεν ὀδύνη, ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. τοιοῦτον ἡ τοῦ Αἴαντος χείρ. μᾶλλον δὲ τοιοῦτον ἡ ἀλαζονεία, ἧς δίκας ὁ θρασὺς Ἕκτωρ τῷ ὀνειδισθέντι Βουγαίῳ δίδωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐκ τοῦ ἐμεῖν ὅθεν ὁ ἔμετος, οὐ μόνον ἔμφα πόλις πελοποννησία ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, ἀλλὰ καὶ ἐμίας ὡς κοχλίας, ὁ ἐμετικὸς ἢ εὐεμής. καὶ ὡς τὸν ῥηθέντα Ξάνθον, εὐρρείτην κἀνταῦθα λέγει καὶ δινήεντα καὶ Διὸς παῖδα ἤγουν ἐξ ἀέρος ὄμβροις πλήθοντα ὡς διιπετῆ, ὅπερ ὅμοιον περιφραστικῶς τῷ, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. τὸ δ' ἐϋρρεῖος, ὅπερ ἐστὶν εὐρείτου, δοκεῖ ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ῥύω τὸ ῥέω εἴτουν ῥυΐσκω, γίνεσθαι. ἵνα ᾖ ἐΰρρεος, ὡς ἡδὺς ἡδέος, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι ἐϋρρεῖος. εἰ δ' ἴσως ἀπὸ τοῦ εὖ, καὶ τοῦ ῥέος γίνεται ὃ δηλοῖ τὸ ῥεῦμα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Ἡρακλῆς Ἡρακλῆος, ἔχει ἀπορίαν διατί μὴ τῷ η παραλήγεται τὸ ἐϋρρεῖος, κατὰ τὸ Ἡρακλῆος. εἰ δέ τις ἐκ τοῦ ῥεῖν αὐτὸ παραγάγῃ, ἐκπέφευγε πολυλογίαν. ὅρα δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις καὶ τὸ ἀμπνύνθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἀνέδρακεν. ἐν οἷς δηλοῦται ὡς εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἀνέκαμψε, καὶ εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα. περὶ δὲ τοῦ, κελαινεφὲς αἷμα, προείρηται. τὸ δὲ πλῆτο, σύστοιχόν ἐστι τῷ πέλασσαν. ἀπὸ γὰρ τοῦ πέλω γίνεται πλῶ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ πλῆτο. οὗ τρίτον πληθυντικὸν μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, οὐδεῖ πλῆντο. νύκτα δέ, τὴν ἁπλῶς ἀορασίαν καὶ νῦν λέγει, δι' ἣν ἡ ὄψις ὡς ἐν νυκτὶ καθίσταται.

Ὅτι τὴν τοῦ Ἕκτορος ἀρετὴν δηλοῖ καὶ τό, Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα, μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον. μνήσαντο δὲ χάρμης. δῆλον γὰρ κἀνταῦθα, ὡς μεγάλου ἀριστέως πεσόντος, πολλὴ μεταβολὴ πολέμου γίνεται. σεμνῶς δὲ εἴρηται τό, νόσφι κιόντα, οὐ μὴν ἀληθῶς. ἀρθεὶς γὰρ ὑφ' ἑταίρων, οὐκ αὐτὸς κιὼν ὁ Ἕκτωρ ἀπῆλθε τῆς μάχης. ὅτι ὥσπερ Σιμοείσιός τις πρὸ τούτων ἦν παρώνυμος τῷ ποταμῷ τῷ Σιμόεντι. καί τις ἕτερος τῷ Σκαμάνδρῳ Σκαμάνδριος, οὕτω καὶ ἐνταῦθα Σάτνιός τις ἱστορεῖται, ὅν φησι νύμφη τέκε νηῒς ἀμύμων παρ' ὄχθας Σατνιόεντος ποταμοῦ. Ὅτι τε τὸ ἀμύμων, θνητῶν προσώπων ἐπίθετον εἶναι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί, καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ νύμφη ναῒς ἀμύμων, ὡς μακρό-

Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον. μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μεταλμένος ὀξυόεντι
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῒς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.
Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Οὖτα κατὰ λαπάρην, ὁ δ' ἀνετράπετ'. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ ξύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης. βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον
Υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο. δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Οὐ μὰν αὖτ' ὀΐω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ. καί μιν ὀΐω
Αὐτῷ σκηπτόμενον, κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὡς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε,

ἐφ

Τῷ τελαμωνιάδῃ. τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν
Λικριφὶς ἀΐξας, κόμισεν δ' ἀντήνορος υἱὸς
Αρχέλοχος. τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
Νείατον ἀστράγαλον. ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε.
Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλή, στόμα τε, ῥῖνές τε,
Οὔδει πλῆντ', ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι.
Φράζεο Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
Η δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
Αξιος, οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ.
Αλλὰ κασίγνητος ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
Η παῖς, αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει.
Η ῥ' εὖ γινώσκων. τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ.
Ενθ' ἀκάμας Πρόμαχον βοιώτιον οὔτασε δουρί,
Αμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς, ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
Τῷ δ' ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Αργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔθην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
Ημῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες.
Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
Εγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ,
Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἀρέως ἀλιτῆρα γενέσθαι.
Ως ἔφατ'. ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Πηνελέῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
Ορμήθη δ' ἀκάμαντος. ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακτος. ὁ δ' οὔτασεν ἰλιονῆα,
Υἱὸν φόρβαντος πολυμήλου. τόν ῥα μάλιστα
Ερμείας τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν.
Τῷ δ' ἄρ ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν ἰλιονῆα,
Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Εκ δ' ὦσε γλήνην. δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Αμφω. πηνέλεως δ' ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασεν. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ηεν ἐν ὀφθαλμῷ. ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν,
Πέφραδέ τε τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Εἰπέμεναί μοι τρῶες ἀγαυοῦ ἰλιονῆος
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
Οὐδὲ γὰρ ἡ προμάχοιο δάμαρ ἀλεγηνορίδαο,

βιος μὲν οὖν μὴν καὶ ἀθανάτη. καὶ ὅτι ὁ μῦθος πολλοὺς ὑπὸ νύμφαις γεννᾷ, καὶ τίνες αἱ νύμφαι, οὐκ ἄδηλον ἐκ τῶν ἀλλαχοῦ εἰρημένων. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ ἤνοψ κύριον ὄνομα πατὴρ τοῦ ῥηθέντος Σατνίου, ὁμώνυμος ἤνοπι χαλκῷ. φησὶ γάρ. τέκε νηῒς ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας. Ὅτι ἐν τῷ, οὔτασε κατὰ λαπάρην, ὁ δ' ἀνετράπετο, ἀνατραπῆναι λέγει τὸ ἀναστραφῆναι. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀγγείων καὶ τραπεζῶν ἄνω κάτω γινομένων. λέγεται δὲ καὶ πόλις ἀνατετράφθαι ὅτε χαλασθείη. Ὅτι τὸ, ξύναγον κρατερὴν ὑσμίνην, ἀντὶ τοῦ συνέβαλλον εἰς πόλεμον. τοιοῦτον καὶ τὸ ξυνάγωμεν ἄρηα. Ὅτι καὶ ἐν τῷ, πουλυδάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας, δηλοῦται δεῖν εἶναι μεγαλοφώνους τοὺς ἡγεμόνας, καὶ ὡς εἰπεῖν, βοὴν ἀγαθούς. Ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς χρῆται σαρκασμοῖς τουτέστι δακνηραῖς εἰρωνείαις καὶ βαρύτησιν ὡς καὶ ἐν τῇ ν' ῥαψῳδίᾳ, ἡρωϊκῶς καὶ σεμνῶς. Πουλυδάμας γὰρ βαλὼν ἔγχει τινὰ, χλευάζει, λέγων. οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεγαθύμου πανθοίδαο χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, ἀλλά τις ἀργείων κόμισε χροΐ. καί μιν οἴω αὐτῷ σκηπτόμενον, κατίμεν ἤγουν κατιέναι εἰς ἅδου. καὶ ὅρα τὸ σκηπτόμενον ἀστείως λεχθὲν ἀντὶ τοῦ σκηριζόμενον, καὶ ὡς βακτηρίᾳ ἐπερειδόμενον. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σκήπτεσθαι, τὸ σκῆπτρον γίνεται. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι τὸ οἴομαι, οὐ μόνον τρισυλλάβως οἴω, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως οἴω λέγει κατ' ἐνέργειαν. τὸ δὲ χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, παράφρασίς ἐστι τοῦ, βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. γλυκύτερον δὲ

Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

τοῦ ἀποπηδῆσαι τὸ ἔκφυγε, τὸ δὲ ἐκόμισεν, ἀστείως ἐπὶ δόρατος εἰρῆσθαι δοκεῖ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἠξίωσεν· ὅ ἐστι κομιδῆς, οἷα δεξάμενος ἔσω αὐτὸ φιλοφρόνως, καὶ μὴ ἀφεὶς ἔξω εἶναι. φιλεῖται δὲ ἡ τοιαύτη λέξις τῷ ποιητῇ, διὸ καὶ ὑποκαταβάς, φησὶν ὡς ἐκόμισέ τις ἔγχος, βληθεὶς δηλαδή. τοιοῦτον καὶ τὸ, ὡς δή παῦ ἐν χροὶ κομίσσαιο. ἔνθα δηλοῦται ὡς διχῶς φράζεται κομίσαι τε καὶ κομίσασθαι. καὶ οὕτω μὲν ὁ Πολυδάμας. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο. δάκνει γὰρ ὡς ἔφαμεν ὁ σαρκασμός. ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει, ὡς οἷά τι θηρίον σαρκὶ ἐμφυέν. καὶ οὐχ οὕτω τῇ ἀναιρέσει τοῦ κειμένου ἄχθονται, ὅσον τῇ χλεύῃ τοῦ βάλλοντος. ὅθεν καὶ μάλιστα, Αἴας λυπηθεὶς ἀμύνεται. φησὶ γάρ. Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε τῷ Τελαμωνιάδῃ. τοῦ, γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα. καὶ δὴ Πολυδάμαντος ἀπιόντος, ἀκόντισε δουρί. καὶ Πολυδάμας μὲν, ἐξέκλινε τὸν θάνατον, λικριφὶς ἀΐξας. κόμισε δ' Ἀντήνορος υἱὸς Ἀρχέλοχος· ὃν ἔβαλε κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, νείατον ἀστράγαλον. ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε. τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλή, στόμα τε, ῥῖνές τε οὔδει πλῶντο, ἤγουν τῇ γῇ ἐπέλασαν, ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα, οἷα κατακύψαντος καὶ οὕτω πεσόντος ἐπὶ κεφαλὴν ἅμα τῇ πληγῇ. ἐφ' οἷς οὐκ ἔξω τοῦ καιροῦ ἀντικομπάζει καὶ ὁ δεινὸς Αἴας καὶ εἰρωνευόμενος ὡς οἷα δῆθεν ἀμφιβάλλων ἐφ' οἷς ἀκριβῶς οἶδε. καὶ θάνατον θανάτῳ ἀντιμετρῶν, καὶ ὡς ἐν ἀντιλόγῳ σταθμώμενος, καὶ οὕτω προξενῶν τοὺς Τρῶας, φησί. φράζεο Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε. ἢ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ τοῦ δεῖνος ἀντιπεφᾶσθαι ἄξιος. οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ, ὃ δὴ ἔπαινός ἐστιν ἀνδρὸς εὐγενοῦς καὶ ἀνδρείου. ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἢ παῖς, αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει. εἶτα ἐπισημαινόμενος ὁ ποιητὴς ὅτι ἐν εἰρωνείᾳ καὶ βαρέως ὁ Αἴας ἐνδοιάζει ἐφ' οἷς ἀκριβῶς οἶδε, φησίν. ἦ ῥ' εὖ γινώσκων, ἤγουν ἔφη δὴ εὖ εἰδώς. ὡς καὶ ἄλλοι ἐγίνωσκον ἀλλήλους, διὰ τὰς ὡς εἰκὸς γινομένας πολλὰς ἀνοχὰς τοῦ πολέμου, ἐν αἷς ἀλλήλοις ἐνετύγχανον. ὁποία τις ἀνοχὴ δηλοῦται καὶ ἐν τῇ τῶν νεκρῶν συλλογῇ, καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἕκτορος ταφῇ. εἶτα ἐπάγει, ὅτι Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ τοὺς Ἀργείους. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, τοὺς μὲν Ἀργείους ἐφ' ὁμοίῳ σαρκασμῷ ἄχος λήψεται. τοὺς δὲ Τρῶας ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς, ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, οὐχ οὕτω διὰ χλεύην, ὅσον διὰ θέαν δεινήν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ἐπὶ μὲν Ἀργείων, δὶς κεῖται τὸ, Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο, νῦν μὲν, τοῦ Πολυδάμαντος. μετ' ὀλίγα δὲ, τοῦ Ἀκάμαντος. ἐπὶ δὲ Τρώων, τὸ μὲν ἔλλαβε, διϊσολογεῖται. τὰ δὲ λοιπὰ, ἑτεροιοῦνται. φησὶ γάρ. Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ. καὶ, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. ὅρα δὲ καὶ τὸ μάλιστα, δὶς ῥηθὲν κατὰ συνέχειαν ἐν τῷ, μάλιστα θυμὸν ὄρινε τῷ Τελαμωνιάδῃ. τοῦ, γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα. διὰ σαφήνειαν δὲ πρόσκειται τὸ, τῷ Τελαμωνιάδῃ, ὡς ἂν διαστα λῇ τοῦ Ὀϊλιάδου ὡς πρὸ βραχέων ἀριστεύοντος. τὸ δὲ λικριφίς. ἅπαξ μέν φασιν ὧδε, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται, δηλοῖ δὲ τὸ πλαγίως καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, λέχριος. ἢ λίαν χρίμψας καὶ πλησιάσας τῇ γῇ. τὸ δὲ κόμισε χροΐ, ἐντελῶς ἀνωτέρω ῥηθὲν καὶ σαφῶς, ἄλλως ἐνταῦθα ἐρρέθη ψιλῶς, κόμισεν. οἷα ἐκεῖ διασαφηθέν. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ θανάτου αἰτία σεμνή, θεῖον βούλημα. φησὶ γὰρ περί τινος Ἀρχελόχου. ὅτι αὐτῷ γὰρ θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον. ἔνθα ὅρα τὸ ἐβούλευσαν, ἐνεργητικῶς προσενεχθέν. συνεοχμὸν δὲ κεφαλῆς εἰπεῖν καὶ συνοχὴν, ταυτόν ἐστιν, ἤγουν συγκόλλησιν. συγκράτησιν. προϋπάρχει δ' αὐτῶν, τὸ ἔχειν. ὅθεν καὶ τὸ ἔχμα περὶ οὗ προείρηται. προϋπόκειται δὲ τοῦ συνεοχμοῦ, ὁ ὀχμός, ἐξ οὗ καὶ ὀχμάζειν τὸ συνέχειν, ὡς τὸ, μέσον μ' ὀχμάζεις. καὶ, πατρὸς ὀχμάσασα δέμας. ἀστράγαλον δὲ, οὐ τὸν ἐν ποσὶ λέγει, τοὺς γὰρ τοιούτους ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν, οὔτε ἄνθρωπος ἔχει οὔτε τι τῶν μωνύχων καὶ ἀκεράτων, ἀλλὰ τὸν σπόνδυλον, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνεοχμὸς ἤγουν συνοχμός, πλεονάζει γὰρ τὸ ε, καὶ συνοχὴ τραχήλου καὶ κεφαλῆς, τῶν ἰνίων συνάπτων, καὶ καλούμενος θέσις ἐγκεφάλου. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ μὴ ἐνταῦθα, ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς μεμνήσεταί που ὁ ποιητὴς ἀστραγάλων τῶν κατὰ πόδας, καὶ ῥηθήσεται μὲν καὶ ἐκεῖ τὸ ἀρκοῦν. οὐκ ἂν δὲ εἴη περιττὸν, καὶ ἐνταῦθα δηλῶσαι, ὅτι καθάπερ ὁ σπονδύλου δηλωτικὸς ἀστράγαλος παρὰ τὸ ἀστραβὲς ἐτυμολογεῖται, οὕτω καὶ ὁ κατὰ πόδας. καὶ ὅτι ἐκ τοιούτων ἀστραγάλων, καὶ τὸ ἀστραγαλίζειν, καὶ μάστιγες ἀστραγαλωταί. καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῶν τῇ ἱστορίᾳ συμβολὴ γίνεταί τις εἰς δεῖγμα τῆς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς φασὶν ἢ Ἐπιμανοῦς ἀφελείας, εἴτε μανίας. λέγεται γὰρ ὡς ἀδιακρίτως δωρούμενος, ἐδίδου τοῖς μὲν, ἀστραγάλους δορκαδείους. τοῖς δὲ, φοινικοβαλάνους. ἄλλοις δὲ, χρυσόν. εἰ δὲ καὶ Ἀνάχαρσις πυθομένου τινὸς εἰς τί Ἕλληνες χρῶνται τῷ ἀργυρίῳ, ἔφη ὅτι πρὸς τὸ ἀριθμεῖν, σκώπτων ἐκείνους εἰς φειδωλίαν, ἀλλ' ὁ ῥηθεὶς Ἀντίοχος, τοῦτο μὲν οὐκ ἂν ἤκουσεν ἐφ' οἷς ἐσκόρπιζε τὸ χρυσίον, ἐσκώφθη δὲ ἂν, ἐς μεγακήτεα πόντον σπείρειν αὐτὸ, ἢ κατὰ πετρῶν ἠλιβάτων, τῶν ἐπιτρίπτων δηλαδὴ κολάκων. ἐπὶ δὲ τοῖς ζωϊκοῖς ἀστραγάλοις, ἀστεῖον καὶ τὸ τοῦ Διογένους, ὃς τῶν νομισμάτων καταγνοὺς, ἐν τῇ ἑαυτοῦ φασι πολιτείᾳ ἐνομοθέτησε, νόμισμα εἶναι ἀστραγάλους. ἀποκέρσαι δὲ τένοντας αἰολικῶς, τὸ

ἀπο-

ἀπηνέραι ὅ ἐστι παντελῶς διακόψαι. τὸ δὲ ῥῖνες, πληθυντικῶς λέγει, διὰ τοὺς αὐτόθι δύο πόρους. ἐνταῦθα δὲ ἐπισημαντέον ὡς ἀπὸ τῶν τοιούτων ῥινῶν δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ ὀσφρήσεως ἀπατωμένων, ἢ καὶ ἀπατώντων. ἡ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως, καὶ παρὰ Παυσανίᾳ. ὅς φησιν ὅτι ῥινᾶν, τὸ ἐξαπατᾶν. Μένανδρος. ἐγὼ γ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. ἡ δὲ ἐξ πρόθεσις, λόγῳ κάλλους καὶ αὐτὴ ἐντέλλει στίχου ἐτέθη κρουστικώτερον τῷ τόνῳ. καθάπερ καὶ ἡ πρὸ καὶ ἡ σὺν ἐν τῷ, Ἰλιόθι πρό. καὶ, Ἀρτέμιδι ξύν. τὸ δὲ ἄγχιστα ἐφῆκε, ἰσοδυναμεῖ μὲν τῷ, ἄγχι μάλιστα, ὃ πρὸ ὀλίγου κεῖται. ταυτὸν δέ ἐστι νῦν, τῷ σχεδόν. σύστοιχα γὰρ τὸ σχεδὸν, καὶ ἐγγὺς, καὶ ἀγχοῦ, καὶ ἄγχι, καὶ ἄγχι μάλιστα. καὶ ἄγχιστα. ἀλλ' οὕτω μὲν καὶ ὁ Αἴας μετὰ τὸν Πολυδάμαντα κατὰ εἰρωνείαν ἐπὶ τῷ ὑφ' ᾧ σαρκάζει τοῦ Ἀντήνορος. αὐτίκα δὲ καὶ Ἀκάμας ὁ καὶ αὐτὸς Ἀντηνορίδης ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς, ἤγουν βοηθῶν τῷ ἀδελφῷ Ἀρχελόχῳ, ὅμοιόν τι ποιεῖ. Ὁμήρου τεχνικῶς τὰ σκυθρωπὰ ἱλαρύνοντος τοῖς ἀκροαταῖς, οἷς ἐν ἀστειότητι σαρκάζει. καὶ οὕτω κεραννύντος ἡδέα καὶ λυπηρά. οὐτάσας γάρ τινα πρόμαχον Βοιώτιον, ὃς τὸν νεκρὸν ὕφελκε ποδοῖιν ἤγουν λάθρα ὑπέσυρε, φησίν. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. οὔθην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς ἡμῖν, ἤγουν οὐ δὴ μόνοι πονήσομεν ἡμεῖς. ἀλλά ποθ' ὧδε ἤγουν ἀλλά που οὕτω κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες. καὶ ἐπάγει τὸ δριμύτερον, φησί. φράζεσθε ὡς ὑμῖν πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μήτι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ ἐπιφέρει ὡς γνωμικὸν, τῷ, ἤγουν διὸ, καί τις εὔχεται ἀνὴρ, γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἀρεὸς ἀλητῆρα γενέσθαι. ὃ δὴ παραπεποίηται ἀπὸ τοῦ, ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι ἀνδρός. ἰόμωροι δὲ ἤτοι τοξόται βαρβαρικῶς ὀνειδίζονται οἱ Ἀχαιοὶ τῷ Ἀκάμαντι, ὡς εἴπερ οὐκ ἦσαν τοιοῦτοι καὶ παρὰ Τρωσίν. εἰσὶ δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἰόμωροι, οἱ μόρον ἐμποιοῦντες ἐν ἰοῖς, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω μέγα. ἢ περὶ ἰοὺς μεμορημένοι καὶ κακοπαθῶς ἔχοντες. ἢ ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένοι. μόρον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ ὀξύ. ἢ πλεονασμῷ τοῦ μύ, ἵνα εἶεν ἰόωροι οἱ τῶν ἰῶν ὤραν ἤτοι φροντίδα ἔχοντες. ἀπειλάων δὲ καὶ νῦν ἀκόρητοι, οὐ μόνον οἱ ἀλαζόνες ἐν τῷ ἀπειλεῖσθαι δεινά, ἀλλὰ καὶ οἱ καυχηταί. τὸ δὲ εὕδει, ἁπλῶς μὲν ῥηθὲν δηλοῦν δὲ θάνατον, ἔχει τι δριμύτητος καὶ αὐτὸ, ἔτι δὲ καὶ ἀστειότητος μετὰ καὶ βαρύτητος. ὥσπερ καὶ τὸ δεδμημένος ἔγχει. ὡς εἴπερ ἔφη, δεδμημένος ὕπνῳ, ὅθεν καὶ δμήτειρα πάντων ἐρρέθη ἡ νύξ. ἄτιτος δὲ, ἡ ἀνεκδίκητος, ἢ μᾶλλον ἡ ἀναπόδοτος, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν πόλεσιν ἢ κώμαις ἀποτινόντων ποινὴν ὑπέρ τινος πεφονευμένου. ἀρεὸς δὲ ἀλητὴρ, ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητὴς, ὁ καὶ ἀμύντωρ πρὸ ὀλίγου ῥηθείς. τὸ δὲ ἀρεὸς, εἰ μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ἔστι γὰρ καὶ ἀρείως εὐθεῖα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀπαθῶς οὕτως ἔχει τὸ μέτρον. εἰ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρης ἀρεὸς, ἐκτείνεται ἡ λήγουσα κατὰ τροπὴν κοινῆς συλλαβῆς διὰ τὴν καταπεραίωσιν, καὶ τὸ ἐφεξῆς κατάρχον φωνῆεν. καὶ οὕτω μὲν καὶ ὁ Ἀκάμας. ἦν δέ τις ἐν Τρωσὶν Ἰλιονεὺς υἱὸς Φόρβαντος πολυμήλου ὅ ἐστιν ἐκ μέρους τῶν μήλων, πολυθρέμμονος. ὃν ῥα μάλιστά φησιν Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὤπασεν. ὑφ' ᾧ μήτηρ μόνον τέκεν Ἰλιονῆα. τὸν γοῦν τότε Πηνέλεως ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, ἐκ δ' ὦσε γλήνην. δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ, καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν. ὁ δ' ἕζετο. καθὰ καί τις ἄλλος ἑτέρωθι, χεῖρε πετάσσας ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξε δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη. ἔτι δὲ ὄβριμον ἔγχος ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ. ὁ δὲ, φῆ κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἤγουν εἴπατε ὅ ἐστι θελήσατε εἰπεῖν ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ, ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι τουτέστιν ἐπανελθόντι ἐκ Τροίας, γανύσσεται ὅ ἐστι χαρείη. ὡς ἀπὸ τοῦ γανύω ἐξ οὗ καὶ τὸ γανύσκω παράγεται, οὐ μὴν ἐκ τοῦ γάνυμι, αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔστι μέλλων. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πηνέλεως. τοὺς δ' ἄρα πάντας ἤγουν τοὺς Τρῶας, ὑπὸ τρόμος ἔλαβε γυῖα. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. ὃ δὴ τροπὴν φράζει στρατοῦ. καὶ ὅρα ὡς οὐ λόγῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργου βαρύτητι καταπαίζει τῶν Τρώων ὁ Πηνέλεως. καὶ ὅτι Αἴας μὲν, ἄχος ἔσχε πρὸ ὀλίγου ἐπὶ Προθοήνορι πεσόντι αὐτοῦ ἔγγιστα, καὶ διὰ τοῦτο ἐλεῶν, ἐβοήθησε. Πηνέλεως δὲ, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς τὸ φανερὸν οὐκ ἐξεῖπεν, ὡς ὁμοεθνεῖ τῷ Προμάχῳ βοηθεῖ. ὁ μὲν γὰρ, Βοιώτιος. Πηνέλεως δὲ, Βοιωτῶν ἦν ἡγεμών. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι προθέμενος ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα σαρκασμοῖς μεσῶσαι τὴν ποίησιν ἵνα ἐξ ἀκράτου γλυκύτητος τῆς κατὰ Δία καὶ Ἥραν εἰς ἐμβριθεῖς ἀστεϊσμοὺς καταπαύσῃ τὸν λόγον, τέσσαρσι τοιαύταις ἐννοίαις καταπυκνώσας τὴν ἱστορίαν, παύει τοῦ λοιποῦ τὴν τοιαύτην ἰδέαν. καὶ τοῦ λοιποῦ ἀναστήσας τὸν Δία τοῦ ὕπνου, ἀγριαίνει τὸ τῆς γραφῆς ἱλαρὸν, καὶ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα ποιεῖ. σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν ῥηθεισῶν εἰρωνειῶν, ἀστεία μὲν ἡ τοῦ Πολυδάμαντος. δεινοτέρα δὲ καὶ ἡρωϊκωτέρα ἡ τοῦ Αἴαντος. ἀφελεστέρα δὲ, ἡ τοῦ Ἀκάμαντος. ἡ δὲ τοῦ Πηνελέου, τοιαύτη μὲν καὶ αὐτή. ἔχει δέ τι καὶ πάθος ἐν οἷς λέγει ὡς εἴπατε τοῖς γονεῦσι τοῦ δεῖνος, κλαίειν διὰ τάδε. ὅρα δὲ καὶ τούτοις τὸν Πηνέλεων, ἀπὸ συνεσταλμένης εὐθείας κλινόμενον ὁμηρικῶς τοῦ ὁ Πηνέλεος ὡς ὁ ἔλεος, οὗ γενικὴ Πηνελέου. ἐξ οὗ τὸ, οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν Πηνελέοιο ἄνακτος. οὗ καὶ ἡ δοτικὴ παροξύτονος ἐν τῷ, τῇ Πηνελέῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν. ὃ ἀνωτέρω κείμενον, παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν. Ἑρμῆς δὲ φιλεῖν τὸν ῥηθέντα Φόρβαντα λέγεται, ὡς πολύμηλον, αὐτὸς νόμιος ὤν. εἰς ὃν ὡς τὰ πολλὰ οἱ παλαιοὶ τὰς εὐποτμίας ἀνάγουσι, διὸ καὶ κατὰ τύχην εὑρεθὲν ἀγαθὸν, ἕρμαιον ἐλέγετο.

γετο. ἀφ' οὗ εἰ χρή τι καὶ τοιοῦτον παρενεῖραι τῷ λόγῳ, Μαχλάς ποτε μήτηρ καλὸν ἐραστὴν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ καταλαβοῦσα, κοινὸν ὦ θύγατερ ἔφη τὸ ἕρμαιον. τὸν δ' αὐτὸν ἄλλως ἑρμῆν καὶ ὡς στερητικὸν, κλέπτην πλάττουσιν. οὐ γὰρ μόνον εὐερμείας ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ δυσερμίαν ἔχει κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς τὰ ἐναντία ἐνθεωρεῖσθαι καὶ αὐτῷ. καθὰ καὶ ὁ Ποσειδῶν, σεισίχθων τε λέγεται καὶ ἀσφάλιος. ὁ μὲν, ὡς ἐνοσίχθων διὰ τοὺς σεισμούς. ὁ δὲ, ὡς συνεκτικὸς τῆς γῆς ἤτοι γαιήοχος. οὕτω καὶ ὁ Φοῖβος, Ἀπόλλων τε καὶ κουροτρόφος. ὅτι δὲ ἐπιμελῶς ἐκτηνοτρόφουν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὡς ἐνταῦθα ἔκειτο αὐτοῖς τὸ πολυουσιάζεσθαι, καὶ ὅτι παρώνυμον τῇ κτήσει ὁ κτῆνος, καὶ ὡς μέχρι τοῦ νῦν παρὰ πολλοῖς ἡ ἐν ζώοις πολυουσία, κτήματα λέγεται, δῆλόν ἐστιν. ὅρα δὲ καὶ τὸ θέμεθλα ὀφθαλμοῦ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐν βαθυτάτῳ, τροπικῶς ὡς ἐπὶ οἰκοδομῆς ἐπιμεμελημένης λεχθέν. ᾧ προσφυῶς ἐπῆκται καὶ τὸ, ἐκ δ' ὦσε γλήνην, ἐξωθεῖται γὰρ τὰ οὕτω πρυμνόθεν ἐξιόντα. καὶ ὅτι ἰνίον ἔφη, τὸ ἑτέρωθεν ἀντικρὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ. καὶ ὅτι χεῖρε πετάσσας, ἀντὶ τοῦ τοῖς φίλοις ἀναπτύξας ὡς εἰς βοήθειαν. ἐκ πτερύγων δὲ ἀναπεπταμένων εἴληπται τὸ, χεῖρε πετάσσας. ὁ δὲ ἀπήραξε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ῥᾷον καὶ ἀπόνως ἀπέκοψεν ἄορ, ὅ ἐστι ξίφει σιδήρῳ. Περὶ δὲ τοῦ χαμᾶζε λέγει καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὡς ἀεὶ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν, ὡς ἐπὶ πλεῖστον. τὸ δὲ αὐτῇ σὺν πήληκι, ἐντελῶς πέφρασται. ἦν δὲ ἂν ἄλλως ἀττικὸν, εἴπερ ἔφη ὅτι ἀπήραξε χαμᾶζε αὐτῇ πήληκι τὴν κεφαλήν. τὸ δὲ ἔτι ἔγχος ἦν ἐν ὀφθαλμῷ, ἀναγκαίως κεῖται. ἵνα οὕτω χώραν σχοίη ὁ κατὰ κώδειαν παραδειγματισμὸς τῆς κεφαλῆς. ἐν δὲ τῷ, φῆ κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε, Ἀρίσταρχος μὲν, ῥῆμα ἐκδέχεται τὸ φῆ, οἷα τοῦ ὡς ἔξωθεν προνοουμένου. ἵνα λέγῃ, ὅτι ὁ δὲ, ἔφη, ὡς κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε, καὶ ἔπος ηὔδα. καὶ εἴη κατὰ παραλληλίαν ταυτολογία ἐν τῷ, φῆ καὶ πέφραδε καὶ ηὔδα. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐν τοῖς ῥήμασι τοῦ Πηνελέου σῶφρον καὶ οὐδὲ ἔξω πάθους. ἠρκέσθη γὰρ ὁ ἥρως τῷ ἔργῳ εἰς λύπην τῶν Τρώων. ὃ πάνυ προξυντικόν ἐστιν εἰς θυμὸν, εἰ οὕτως ἀνατείνας παραδειγματίζει τοῦ πεσόντος τὴν κεφαλήν. καὶ οὕτω μὲν Ἀρίσταρχος περὶ τοῦ, φῆ κώδειαν ἀνασχών. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ Ζηνόδοτος, τὸ φῆ, ἐπίρρημά φασι παραβολικὸν, οὐδέποτε ὑφ' Ὁμήρου ῥηθέν. σημείωσαι δὲ ὅτι τε πάνυ ἀστείως ἡ τοῦ Ἰλιονέως κεφαλὴ, σφαιροειδὴς, ἐν ἄκρῳ μακροῦ καὶ λεπτοῦ δόρατος ἐμπεπαρμένη ὡς ἐρρέθη, κώδειαν φαντάζει ὅ ἐστι τὴν τῆς μήκωνος κεφαλήν. καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν, διὰ μιᾶς λέξεως παραβολὴν ἐνέφηνεν ἀπὸ τῆς κωδείας. ἐπὶ ἑτέρου δέ τινος, πλατεῖαν διεσκεύασε παραβολὴν, μήκωνα παραλαβὼν βριθομένην νοτίαις εἰαριναῖς ὡς ἐκεῖ δηλοῦται. ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλο τι παρὰ τὴν ὁμηρικὴν κώδειαν τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἡ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. ἐκεῖνος γὰρ κωδύαν φησὶ τὴν τοῦ κιβωρίου ὅ ἐστι κολοκασίου, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἧς φησι τὸ ἄνθος διπλάσιον ἢ μήκωνος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν τῆς ἐνταῦθα κωδείας. ἐν δὲ τῷ, εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀντὶ τοῦ εἴπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοί κεῖσθαι. ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περὶ ἐμοῦ, ἢ δι' ἐμὲ νοηθήσεται. τὸ δὲ γοήμεναι, ἀπὸ τοῦ γοῶ γοαίνω γίνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ φορῶ τὸ φοραίνω, καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γοῶ γόημι, ὡς ἰσάω ἰσῶ ἴσημι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ, κεῖται καὶ προθέσεως ἔλλειψις ὁμοία τῇ, ἀκόντισε δὲ ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνα ὃ προδεδήλωται. φησὶ γὰρ ὅτι Πηνέλεος ὡρμήθη Ἀκάμαντος, ἤγουν ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀκάμαντος.

Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
Ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα,
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων.
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε.
Μηριόνης δὲ, Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα κατέκτα.
Τεῦκρος δὲ, Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην.
Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν
Οὔτασε κὰλ λαπάρην. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε
Δῃώσας. ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
Ἔσσυτ' ἐπειγομένη. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Πλείστους δ' Αἴας εἷλεν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός.
Οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν
Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσε.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα Μουσῶν ἐπίκλησις ἐν τῷ, ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν ἤρετο, ἢ ἤρατο, ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην ὁ Ποσειδῶν. προοιμιαζομένου οἷον ὡς ἀπό τινος ἀρχῆς τοῦ ποιητοῦ, διὰ τὴν τῆς μάχης καινότητα, ἥ τις γέγονε τῶν ἀρίστων ἀμφιψαύντων τὰ ὅπλα. καὶ σημείωσαι ὅτι μέλλων εἰπεῖν, ἔσπετέ μοι Μοῦσαι τίς πρῶτος Ἀχαιῶν ἀνεῖλε Τρωϊκὸν ἄνδρα, ὁ δὲ, τοῦτο μὲν σιγᾷ, ἐρωτᾷ δὲ ὡς παρακολουθοῦν τὸ, τίς πρῶτος ἐσκύλευσεν, ἵνα οὕτω μέγα δείξῃ τὸ τρόπαιον, εἰ καὶ ὡς ἐν ἀδείᾳ πολλῇ ἐσκυλεύοντο οἱ πίπτοντες. λέγει δὲ βροτόεντα μὲν, τὰ ἐκ βροτῶν λαμβανόμενα, ἢ τὰ ἔχοντα βρότον,

ἤγουν

ἤγουν μολυσμὸν τὸν ἐξ αἵματος. ἀνδράγρια δὲ, σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀγειρόμενα. ξένη δέ φασιν ἡ λέξις ἅπαξ ῥηθεῖσα. παρῆκται δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ βοάγρια, ζωάγρια, μοιχάγρια. τὸ δὲ ἤρατο ἢ ἥρετο, τοῦ μὲν, τὸ πρῶτον, ἠράμην. ὅθεν καὶ τὸ, ἠράμεθα μέγα κῦδος. τὸ δὲ ἥρετο, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, τὴν, ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, πρῶτον πρόσωπον, ἡρόμην. ὡς καὶ τοῦ εὕρετο, τὸ εὑρόμην, δι' οὗ, ἀλλὰ ταῦθ' ἅπαντα σοῦ θανόντος εὑρόμην. τὸ δὲ ἔκλινε μάχην, ἀρχὴ τοῖς μεθ' ὅμηρον τοῦ ἑτεροκλινῆ φάναι νίκην, ἣν ὁ ποιητὴς ἑτεραλκέα λέγει, ὡς ἐν διαδοχῇ φασιν ἑτέροις ἀλκὴν περιποιοῦσαν, ἤγουν ἑνὶ τῶν δύο μερῶν. τοιοῦτον γὰρ τὸ ἕτερον. ἀφ' οὗ καὶ ἑτερομόλιος δίκη, ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι, ἀλλ' ἕτερος, ὅ ἐστιν ἐκ τῶν δύο ὁ εἷς. ὅρα δὲ καὶ ποικιλίαν ἐφεξῆς ἐνταῦθα ῥημάτων ἰσοδυνάμων, καὶ κατὰ ῥήτορας εἰπεῖν, ἐπίχυσιν. καὶ τούτων, πρεπόντων ποιήσει. αἴας μὲν γάρ φησιν, οὔτα τὸν δεῖνα. ἀντίλοχος δὲ, τὸν δεῖνα ἐξενάριξε. μηριόνης δὲ, τοὺς δὲ τινὰς κατέκτα. τεῦκρος δ' ἑτέρους τινὰς ἐνήρατο. ἀτρείδης δὲ, τὸν δεῖνα οὔτασε κατὰ λαπάρην ἤγουν κατὰ λαπάραν. ὃ διαφέρει τοῦ οὔτα, κατὰ μόνον τὸ ἐντελές, ἐκεῖνο γὰρ ἀποκέκοπται. πλείστους δ' αἴας εἷλεν ὁ τοῦ ὀϊλέως. ἐν τούτοις δὲ, καὶ ὕρτιόν τινα ἱστορεῖ μυσῶν ἡγεμόνα, υἱὸν γυρτίου, παρὰ ἓν γράμμα ὁμωνυμοῦντα τῷ πατρὶ, ἐξ οὗ γυρτιάδης εἴρηται. φιλοτιμεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ ἄλλως τὸ ποικίλον. ἀντίλοχον μὲν γὰρ καὶ τὸ αὐτοῦ ἔργον, ἐν ἑνὶ περιέγραψε στίχῳ. οὕτω δὲ καὶ μηριόνην καὶ τεῦκρον. εἰς τὸν τελαμώνιον δὲ, δύο στίχους ἔγραψεν. εἰς δὲ τὸν ἀτρείδην, ὃν οὐκ ἐδήλωσεν ὁπότερος ἂν εἴη τῶν δύο, ἔοικε δὲ ὁ βασιλεὺς εἶναι, τέσσαρα ἐποίησεν ἔπη ἐμπλατυνάμενος. εἰς δὲ τὸν λοκρὸν αἴαντα, στίχους τρεῖς, ὃν καὶ ἐσέμνυνεν, οὐ μέτρῳ τινὶ ὁρίσας τοὺς ὑπ' αὐτῷ πεσόντας, ἀλλὰ πλείστους ἐκείνους εἰπών. προσθεὶς καὶ αἰτίαν, ταύτην. οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν, ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε ζεὺς ἐν φόβον ὦρσε. καὶ ἔστι τὸ τρεσσάντων, ἀντὶ τοῦ εἰς φυγὴν τραπέντων, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν φόβον ὦρσεν ὅ ἐστι φυγήν. ὅθεν καί τις ἐν ἀθηναίοις ἐπὶ δειλίᾳ κωμῳδούμενος, τρέσας ἐκαλεῖτο. καθὰ καί τις ἕτερος διαῤῥοίαν πάσχων γαστρὸς, χέσας ἐλέγετο. μή ποτε δὲ οὐ μέγας ὁ τοῦ λοκροῦ αἴαντος ἔπαινος ἐνταῦθα, οὐ γὰρ ἀνθισταμένους ἀλλὰ τρέποντας ἔῤῥιπτεν ἐπικαταλαμβάνων αὐτοὺς, εἰ καὶ τὸν περὶ ψυχῆς ἔθεον, διὰ τὸ ταχὺς εἶναι. διὸ καὶ τελευταῖον αὐτὸν ὁ ποιητὴς ἔθετο. προτάξας μὲν, τὸν μέγαν αἴαντα. ὑποτάξας δὲ, τὸν μικρόν. ἴσως δὲ, οὐδὲ τὸ τοῦ σαλαμινίου ἔργον μέγα νῦν ἐστιν, οὐ γὰρ αὐτὸς τρέψας ἀναιρεῖ, ἀλλὰ τοῦ ποσειδῶνος κλίναντος τὴν μάχην. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν λοκρὸς οἷα ποδώκης, πλείστους φεύγοντας εἷλεν. ὁ δὲ μέγας αἴας ὡς βαρὺς κινεῖσθαι, ἕνα μόνον οὔτασεν. οἱ δὲ λοιποὶ, ἀνὰ δύο. εἰ δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς ἕνα ῥίπτει ἀσθενῶς ἔχοντα ἐκ τῆς πληγῆς, ἀλλ' ὁ ποιητὴς μεγαλύνει τῇ φράσει καὶ τὴν ἑνὸς πτῶσιν, πλατύτερον αὐτὴν ἐξαγγείλας ὡς εἴρηται. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ἐν μὲν τοῖς προσεχῶς φθάσασιν, ἐπλάτυνε τὰς καθ' ἕκαστα τῶν ἡρώων ἀνδραγαθίας. ἐνταῦθα δὲ τὴν μέθοδον ἐξαλλάξας, ἐν ὀλιγίστῳ τοσαῦτα ἔφρασεν. ὡς οἷα τοῦ μυθικοῦ ποσειδῶνος ἐπέξαντος τὴν μάχην ὑπὲρ τῶν ἀχαιῶν, διὰ τὸ μικρὸν ὅσον ἀφυπνισθέντα τὸν δία, μέλλειν ἄναλλα τὰ πάντα ποιεῖν. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ψυχήν τινος ὃν ἀτρείδης ἀνεῖλε, λέγει κατὰ οὐταμένην ὠτειλὴν ἐπειγομένην ἀπελθεῖν, διὰ τὸ ἅμα τῷ ἀποῤῥέοντι αἵματι χωρισθῆναι αὐτήν. τὸ δὲ οὐταμένην ὠτειλὴν, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστὶ, παρὰ τὸ οὐτάζω γὰρ ἡ ὠτειλή. τὸ μὲν ω ἔχουσα, δωρικῶς. τὸ δὲ δίφθογγον, κατὰ βοιωτούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΖΕΥΣ ἐγερθεὶς καὶ θεασάμενος τοὺς τρῶας νικωμένους, ἥραν ἐπιπλήττει, καὶ ἶριν μεταπέμπει πρὸς ποσειδῶνα κελεύων ἀφίστασθαι τοῦ πολέμου. ἀπόλλωνα δὲ, ὅπως ἀνδρώσῃ τὸν ἕκτορα. ὃς ἀναλαβὼν αἰγίδα, τοὺς ἕλληνας εἰς φυγὴν τρέπει. καὶ μέχρι τῶν νεῶν συνδιωχθέντων, αἴας ὁ τελαμώνιος πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων, τοὺς ταῖς νηυσὶ πῦρ ἐπιφέροντας.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἡ μὲν φίλη τῷ ποιητῇ φράσις ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς ὑποκειμένης ῥαψῳδίας, αὕτη. οὔ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. ἡ δὲ ἑτέρα, μία ἐμπεριγράφεται λέξει. παλίωξις γὰρ ἐπιγράφεται, ἤγουν ἡ τῶν Τρώων ἐπὶ τὰ ἔμπαλιν δίωξις, ὡς φευγόντων. ὅτι δὲ τὸ ο΄ στοιχεῖον, οὔ ἐγράφετο, καθὰ καὶ τὸ ε΄, ς΄, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. καὶ ἡ αἰτία, ἵνα στοιχειακῶς περισπῶνται καὶ αὐτὰ ὡς μακρά. βραχέα γὰρ ὄντα, οὐκ εἶχον περισπᾶσθαι. ὅτι τὸ, αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, οἱ μὲν γραμματικοί, σχῆμα λέγουσιν ὑπερβατόν. οἱ δὲ ῥήτορες, οὐκ ἀξιοῦσιν οὕτω καλεῖν αὐτό. διακεκόφθαι δέ φασι τὴν σύνταξιν ἐπίτηδες, ἵνα ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως, τὸ ταλαίπωρον καὶ δυσδιόδευτον ἐμφήνῃ τῶν τὴν τάφρον διαβαινόντων. τοιοῦτόν φασι καὶ τό, κατὰ πυρὸν ἤλεσαν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ὅπου ἐρεῖ, ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν ἀνὴρ βοὸς ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ἀντὶ τοῦ διατάμῃ τὴν ἶνα, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι τῇ τῆς λέξεως διακοπῇ μεμίμηται τὸ γινόμενον. οὕτω δὲ καὶ τό, ὥς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, ἀπολογοῦσι. τῇ γοῦν ἐγκοπῇ φασι τῆς λέξεως, τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον ταῦρον παρέστησεν. οὐ γοῦν τὸ μέτρον φασὶν ἠνάγκαζεν οὕτως εἰπεῖν, ἐπείπερ ἦν καὶ οὕτω γράψαι. λέων ταῦρον κατεδηδώς. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τό, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, εἰς τοιοῦτον λόγον ἄγουσι. φέρουσι δὲ εἰς ὁμοιότητα, καὶ Ἀνακρέοντος τό, κὰδ δὲ λοπὸς ἐσχίσθη. ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. ὁμοίως καὶ τό, δὴ δὲ δίφρον ἔκοψε μέσην. καὶ τό, σὺν δὲ γέροντι χύτο νόος, ἤγουν συνεχέθη ὁ νοῦς τοῦ Πριάμου. τὴν ταραχὴν φασὶ τῆς διανοίας μιμεῖσθαι τῇ τῆς συντάξεως διακοπῇ. Ὅτι ἐν τῷ, ἔμενον χλωροὶ ὑπαὶ δείους

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι. ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας. ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν
Ἀργείους. μετὰ δέ σφι, Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵαθ'. ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
Αἷμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδών, Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν
Ἄκμονας ἧκα δύω. περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
Χρύσεον ἄρρηκτον. σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω. ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. ὃν δὲ λάβοιμι
Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Γῆν ὀλιγηπελέων. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει
Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο.
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον κακὰ μητιόωσα.
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.

ἤγουν

Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
Ὄφρ' ἴδῃς ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.

ἤγουν ὑπὸ δέους, τὸ χλωροὶ ταυτόν ἐστι τῷ ὠχροί. διὸ τὸ ὠχρὸν παράγεσθαί τινές φασιν ἐκ τοῦ χλωροῦ, μεταθέσει τοῦ ω καὶ ἀπελεύσει τοῦ λ'. ἀποτέλεσμα δὲ τοιαύτης ἐν πολέμῳ χλωρότητος, φυγή. διὸ ἐπάγει, πεφοβημένοι, ἤγουν φεύγοντες. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ὠχρότητος ἡ χλωρότης μεταφορικῶς τίθεται διὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσφατον ἐστὶν ὅτε καὶ τὸ νεάζον δηλοῖ διὰ τὸ ἐν τῇ χλόῃ νεοθαλές. οὕτω γὰρ χλωρὸς τυρὸς ὁ νεοπαγής. ὥσπερ αὖ πάλιν ὁ μὴ τοιοῦτος, γάλα εἴρηται ξηρόν. λέγεται δὲ καὶ γόνυ χλωρὸν, τὸ νεαρὸν καὶ διὰ τοῦτο ὑγρὸν καὶ εὐκίνητον καὶ οὐχ οἷον ἔχουσιν οἱ ξηροὶ καὶ ἀλίβαντες. Ὅτι ἐν τῷ, ἔγρετο Ζεὺς Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης. στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας. ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. τοὺς μὲν, ὀρινομένους. τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθεν Ἀργείους, τὴν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ παλίωξιν δηλοῖ ὁ ποιητής. τὸν γὰρ τελευταῖον στίχον, ἀπαραιτήτως καὶ ἐν τῇ ξ´ ῥαψῳδίᾳ εἰπὼν, ἐκεῖ μὲν, ὀρινομένους τοὺς Ἀχαιοὺς ἔφη. κλονέοντας δὲ ὄπισθεν, τοὺς Τρῶας. ἐνταῦθα δὲ, ἔμπαλιν, διὰ τὴν παλίωξιν. τὸ δὲ σχῆμα, ὅμοιον τῷ, οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. δύο γὰρ προθεὶς ὀνόματα ὧδε, Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. καὶ δύο αὖθις ἐκεῖ, οἰμωγὴν καὶ εὐχωλὴν, ὕστερον ἀπαντᾷ ἰδίᾳ πρὸς ἑκάτερα. πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν, ἐντελῶς κεῖνται τὰ τέσσαρα, τὸ οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ, καὶ τὸ ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. ἐνταῦθα δὲ, τεσσάρων τούτων τοῦ, ὀρινομένους, καὶ κλονέοντας, καὶ Τρῶας, καὶ Ἀχαιούς, σεσίγηται τὸ Τρῶας. ὥσπερ αὖθις ἐν τῇ ξ´ ῥαψῳδίᾳ ἔλιπεν ἐν ὁμοίῳ στίχῳ τὸ Ἀχαιούς. ἔνθα ἔφη τὸν Νέστορα, ἴδεν ἔργον ἀεικές. τοὺς μὲν, ὀρινομένους. τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθεν Τρῶας ὑπερθύμους. Σημειῶσαι δὲ ὅτι οὐ καλῶς φασιν οἱ εἰπόντες, ἐν τοῖς τοιούτοις σχήμασιν ἀεὶ τὸν ποιητὴν πρὸς τὸ δεύτερον ἀπαντᾶν. ἐν μὲν γὰρ τῷ, οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ πέλε, πρὸς τὸ δεύτερον ἤγουν πρὸς τὴν εὐχωλὴν ἀπήντησεν. εὐχωλὴ γὰρ ἤτοι καύχημα ἦν τῶν ὀλλύντων. τὸ δὲ ὀλλυμένων τέταρτον κείμενον, πρὸς τὸ πρῶτον ἀποδέδοται τὸ, οἰμωγή. ὁμοίως καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ξ´ ῥαψῳδίας, πρὸς τὸ δεύτερον ἡ ἀπάντησις, ἤγουν πρὸς τοὺς κλονέοντας Τρῶας ὡς ἀνωτέρω κεῖται. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, ἄρνε δύω, ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, γῇ τε καὶ ἠελίῳ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἄλλων διαφόρων. ἐν δὲ τῷ, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας, κατὰ φύσιν ἐν τοῖς ἑξῆς μεμέρισται τὰ πράγματα. εὐθὺς γὰρ ἀρχόντων μνησθεὶς, ἐπάγει. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχε. καὶ οὕτω ποιήσας, καὶ πρὸς τὸ πρότερον ἀπαντήσας, εἶτα ἐπισυνείρει ἐφεξῆς καὶ τὰς νῆας. τὸ αὐτὸ ποιεῖ καὶ ἐν τῷ, Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος υἱοί. Ἀμφίμαχος μὲν Κτεάτου. Θάλπιος δὲ, τοῦ Εὐρύτου. Τὸ δ' ὅμοιον καὶ ἐν τῷ, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. τοιοῦτον κἀνταῦθα ἐστὶ τὸ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας. οὐ γὰρ πρὸς τὸ δεύτερον ἡ ἀπάντησις, ἀλλὰ πρὸς τὸ πρῶτον. Τρῶες μὲν γὰρ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ὀρίνονται, Ἀχαιοὶ δὲ κλονοῦσι. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα τοῦτο, ἐν τῷ ἄλλως μὲν ἐνταῦθα ἄλλως δὲ ἐν τῇ ξ´ θεωρεῖσθαι περὶ ἕνα στίχον τὸν εἰρημένον. κοινωνοῦν ἀμφοτέροις ἤγουν τῷ ἔνθα ἀπαντᾷ τις πρὸς τὸ δεύτερον. καὶ τῷ, ἔνθα εἰς τὸ πρῶτον ἀνέρχεται. ὅλως γὰρ, ὁ ποιητὴς δυσὶν ὀνόμασι προηγησαμένοις, ἕτερα δύο κατὰ μερισμὸν συντάξεως μέλλων ἐπαγαγεῖν, ποτὲ μὲν τῷ πρώτῳ τῆς προηγησαμένης συζυγίας τὸ τῆς δευτέρας πρῶτον συντάττει, καὶ τῷ δευτέρῳ ἀκολούθως τὸ δεύτερον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη. καὶ κεῖνται καὶ ἀνωτέρω παραδείγματα τούτου τὸ, Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος. Ἀμφίμαχος μὲν, τοῦ δεῖνος. Θάλπιος δὲ, τοῦ δεῖνος. καὶ τὰ κατ' αὐτό. καὶ ἔστιν ἡ τοιαύτη διάθεσις τῆς συντάξεως, σαφεστέρα καὶ φυσικωτέρα, πρώτῳ πρῶτον συντεθεῖσα, καὶ δευτέρῳ ἐπισυνάπτουσα δεύτερον. ποτὲ μέντοι τὸ τῆς δευτέρας συζυγίας πρῶτον, τῷ δευτέρῳ τῆς πρώτης συζυγίας ἐπάγει συναπτῶς. καὶ τὸ δεύτερον τῆς αὐτῆς δευτέρας, τῷ πρώτῳ τῆς πρώτης, ὡς ἔχει τὸ, οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ, ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ἔστι τοῦτο σαφὲς μὲν οὐ πάνυ, ἐμπερίβολον δὲ καὶ πρέπον μεγέθει ποιήσεως. εἴρηται δέ τι κρεῖττον περὶ τούτου, ἐν τῇ γ´ ῥαψῳδίᾳ. Ὅτι τὸ κεῖσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐπί τε τοῦ πεπτωκέναι λέγεται, ὡς ὁ Ἕκτωρ νῦν ἐν πεδίῳ κείμενος, ἀργαλέῳ εἴχετο ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων, ἤτοι ἀλλοφρονέων καὶ μὴ ὢν πινυτός. αἷμ' ἐμέων. οὕτω καὶ Τιτυὸς ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. λαμβάνεται δέ ποτε τὸ κεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ τεθάφθαι, οἷον, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται. νοεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τεθνηκέναι, οἷον, κεῖται Πάτροκλος. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ, νεκρὸν ἐρρίφθαι, οἷον, κεῖται παρὰ νήεσσι νέκυς. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποκεῖσθαι, οἷον, κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, εὕρηται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶν, οἷον, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀργαλέον ἆσθμα, διαστέλλεται τοῦ ἠρεμαίου. ὅλον δὲ τὸ, ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἤσθμαινε. τὸ δὲ κῆρ ἀπινύσσων, αἷμ' ἐμέων, πάνυ ἐνεργοτάτη παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσε, καὶ ἑξῆς ὡς οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγράφη. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἐμεῖν καὶ πόλις Ἔμεσα, περὶ ἣν ὁ Θυέστης ἤμεσε φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκεῖα τέκνα, ἡ ἱστορία φησίν. Ὅτι ἐν τῷ, τὰ καὶ τὰ ἔπαθεν ὁ Ἕκτωρ ὡς προερρέθη, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλεν Ἀχαιῶν ὁ Αἴας δηλαδὴ, νοη-

τέον ἐκ τοῦ ἐναντίου τό, ἀλλ' ὁ ἀνδροφόνατος. εἴωθε γὰρ ὁ ποιητὴς ἐν πολλοῖς τῇ ἀποφάσει ἀντεισάγειν τὸ ἐναντίον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὁποῖον καὶ τό, οὐδ' ἄρα τόν γ' ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐλυπήθη, διὸ καὶ ἐδάκρυσε. τοιοῦτον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τό, οὐκ ἐχολώσατο θυμῷ Ζεύς, ἀλλὰ δηλονότι ἐχάρη. Ὅτι τό, ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς, ῥηθέν ἐσταί ποτε προῤῥηθὲν κατά τινος τοιούτου κακομηχάνου. ὁμοίως καὶ τό, οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω, τουτέστι πλήξω. Ζεὺς δὲ ταῦτα ἔφη πρὸς Ἥραν, δεινὰ ὑπόδρα ἰδών. ἐν οἷς τὸ κακοῤῥαφίης ἐπαύρηαι, συντελεῖ πρὸς τό, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. ὡς γὰρ τῆς κακοῤῥαφίας οἷα φαύλης ἐπαυρίσκεταί τις εἰς τὸ ἴσως πληγῆναι, οὕτω καὶ βασιλέως κακοῦ ἐκείνου, εἰς τὸ δι' αὐτὸν βλαβῆναι. Ὅρα δὲ τὸ κακότεχνος δόλος, ὡς ὄντος δόλου πάντως καὶ ἐπὶ καλῷ. Τὸ δὲ ἀμήχανε, ὡς καὶ ἑτέρωθι ἐφάνη, δύο σημαίνει, τόν τε μὴ ἔχοντα μηχανὴν ἀλλὰ ἄπορον καὶ οὐ βαθὺν τὰς φρένας, καὶ τὸν δεινὸν ὡς ἐνταῦθα καὶ δυσκατέργαστον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι πολλοὶ αὐτοὶ ἁμαρτόντες, ἐπὶ τὸν πλησίον ἄγουσι τὰς αἰτίας. καθὰ καὶ Ζεὺς ἔρωτι ἐκδοὺς ἑαυτόν, αἰτιᾶται τὴν Ἥραν ὡς κακομηχάνως ἀπατήσασαν, καὶ ὃ πρὸ ὀλίγου ἐῤῥέθη, δολοφονέουσαν. διὸ καὶ ἀπειλεῖται, πληγαῖς αὐτὴν ἱμάσσειν, ταῖς ἐκ τοῦ κεραυνοῦ ἴσως. καθὰ καὶ ὁ Ἄρης δηλώσει ἐν τοῖς, εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ καὶ ἑξῆς. καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, καὶ ἡ τροπή, τὸ σωφρονίσαι, κεραυνῷ ἱμάσαι φησὶν ὡς ἀπὸ ἱμάντος, εἴποι τις ἂν ὡς καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κεστὸς ἱμάς, οὐκ ἀπεικότως τοιοῦτόν τι αἰνίσσεται. οἱονεὶ γὰρ καὶ ὁ ἔρως ἱμάντος δίκην πλήττων, ἐρεθίζει πρὸς ἡδονάς. Κακοῤῥαφία δέ, ἡ δυστροπία καὶ κακοβουλία καὶ πανουργία, παρὰ τὸ κακὰ ῥάπτειν ἤγουν συντιθέναι, κατὰ τό, κακὰ ῥάπτομεν ἀλλήλοισιν. οὗ προηγεῖται τὸ ὑφαίνειν. ἀφ' οὗ τό, μῆτιν ὕφαινεν. ἢ καὶ ἄλλως κακοῤῥαφία, ἡ τοῦ νοὸς κακοσυνθεσία, οὗ ἀνάπαλιν, φρενήρης ὁ τὰς φρένας ἀραρυίας ἔχων. ἀλεγεινὴ δὲ ἡ ῥηθεῖσα κακοῤῥαφία, διὰ τὰ κατ' αὐτὴν ἄλγη, ὧν καὶ τό, πληγαῖς ἱμάσσεσθαι. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἐπ' αὐτοῖς δέ, ἀναμιμνήσκει ὁ Ζεὺς μὲν τὴν Ἥραν, ὁ δὲ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν διὰ πιθανότητα τῆς ῥηθείσης μυθικῆς ἀπειλῆς, ὡς καὶ ἄλλοτε ὅμοια ἔπαθεν ἡ Ἥρα, καὶ λέγει. ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω. περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα χρύσεον ἄῤῥηκτον. σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον, λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. ὃν δὲ λάβοιμι, ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων. ἃ καὶ λέγει πρᾶξαι κατὰ τῆς Ἥρας ὁ Ζεύς, διὰ τὸν φίλον υἱὸν Ἡρακλῆν. φησὶ γάρ. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει ἀζηχής, ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. τόν, ἤγουν ὃν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας, πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον κακὰ μητιόωσα, καί μιν ἔπειτα Κόωνδε εὖ ναιομένην ἀπένεικας. εἶτα προσιστορίσας ὁ Ζεὺς ὡς τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ἐπιφέρει. τῶν, σ' αὖτις μνήσω ἤγουν ἀναμνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων. ὄφρα ἴδῃς ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή, ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα, καί μ' ἀπάτησας. τοῦτο δὲ παρῳδηθήσεταί ποτε καὶ πρὸς ἀπατεῶνα πάλιν ποτὲ κακωθέντα ἐφ' οἷς καὶ φθάσας ἠπάτησεν. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὅτι τε πάλιν ἐπιτομώτερον τῆς κατὰ τὸν Ἡρακλέα ἱστορίας ἐμνήσθη, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων. καὶ ὡς οὐδεὶς ἐνταῦθα χόλος, ἢ λόγος ὅλως περὶ τοῦ προδηλωθέντος ὕπνου διὰ τὸ μὴ καίριον τῆς μνήμης. καὶ ὡς τὸν μέχρι τῆς Κῶ κινδυνώδη πλοῦν τοῦ Ἡρακλέος εἰπὼν καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἐπιφέρει ὅπερ οὐκ ἐῤῥέθη ἐκεῖ. τὸ μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην ὡς εἴρηται καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ὅ ἐστι κρατερὰν μάχην νικήσαντα. ἣν γάρ φασιν ἡ νῆσος, ξένοις δυσεπίβατος φόβῳ ἐπιβουλῆς, ἵνα μὴ φθονηθῇ ὡς εὖ ναιομένη. διὸ οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, ἐδέχοντο οἱ Κῷοι ἐκεῖ ἐξωθέντα. ἀλλὰ καὶ ἀντέστησαν καὶ κατεπολεμήθησαν, ὡς ἤδη προγέγραπται. Ὅρα δὲ καὶ ὡς εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπεσόντες διήγησιν ὅ ἐν τῇ ξ ῥαψῳδίᾳ ὕπνος καὶ νῦν ὁ Ζεύς, οὐ συνέπεσον εἰς ταυτολογίαν. γέγονε δὲ τοῦτο κατὰ τέχνην εὐμέθοδον. οὔτε γὰρ ὁ Ζεὺς ὕπνου ἐμνήσθη ὃν πάλαι ποτὲ ἀϊστώσειν ἔμελλεν, οὔτε ἁλώσεως Ἰλίου, ἅπερ ὁ ὕπνος φθάσας ἀφηγήσατο. ἀλλ' οὐδὲ αὖ πάλιν ὁ ὕπνος τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐνταῦθα λεγομένης εἰς τὸν Βορέαν πειθοῦς ἐμνήσθη, καὶ τῆς Ἡρακλέους εἰς Ἄργος ἀναγωγῆς. καὶ οὕτως ἐξέφυγον τὴν ἐν λόγῳ συνέμπτωσιν. καὶ οὕτω μὲν πολλαχοῦ πολυειδὴς ὁ ποιητής ἐστι καὶ ἀσυνέμπτωτος. ὅτε δὲ καὶ ταυτολογεῖ καὶ ἀδολεσχεῖν οὕτω δοκεῖ, οὐκ ἀσθενείας τῆς εἰς τὸ γράφειν ἐγκλητέος, ἀλλ' ἐπαινετέος τῆς μεθόδου καθ' ἣν καὶ τοῦτο ποιεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ δεσμὸς τῆς Ἥρας ὁ ἀλληγορηθεὶς εἰς πλάτος τοῖς παλαιοῖς, τὴν ἄλυτον δηλοῖ τῶν στοιχείων συνάφειαν, ἧς τῶν ὡσανεὶ ποδῶν, ἄκμονες δι' ἀπῃώρηνται τὰ ὑπὸ τὸν ἀέρα βαρέα δύο στοιχεῖα, ὕδωρ φασὶ καὶ γῆ. περὶ δὲ τὰς χεῖρας πολυτελὴς δεσμός, ἡ πρὸς τὸν αἰθέρα συνάφεια, καθαρὸν ὄντα καὶ ἀμιγῆ παθῶν ἃ δὴ τὸν περὶ γῆν ἀέρα ἐπιθολοῖ τὸν λιμνάζοντα, καὶ ἀμαυροῖ ὡς τὸ ἴωμα τὸν σίδηρον, ὃς ὕλη ἐστὶ τοῖς ἄκμοσι. καὶ οὐκ ἀφίησιν εἶναι ἀνέφελον καὶ στιλπνὸν οἷα χρύσεον. εἰς δὲ τὸν τόπον τοῦτον, προσγράφουσί τινες καὶ τούτους τοὺς στίχους. πρίν γ' ὅτε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν. μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. καὶ δείκνυνταί φασιν ὑπὸ τῶν περιηγητῶν οἱ τοιοῦτοι μύδροι, οὓς ἀνωτέρω ἄκμονας εἶπεν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὁ κεστὸς οὐκ ἔχει νῦν πραΰναι τὸν Δία, οὐ γὰρ θυμοῦ φασιν εὐναστικὸς ὁ κεστός, ἀλλ' ἐρώτων κινητικός. ἴσως δὲ δόξοι ἄν τι καὶ νῦν ἐνεργεῖν ὁ κεστὸς ἱμάς, εἴπερ

οὐ μέγα

οὐ μέγα κακὸν διατίθεται τὴν ἥραν ὁ ζεὺς οὕτω χολωθεὶς ἐπὶ μεγάλοις. τῆς τε γὰρ ὑπεροχῆς τὸν οὕτω μέγαν ἡ γυνὴ ἐλαττοῖ ἀπατῶσα καὶ ταῦτα μετὰ τοσαύτας προηγησαμένας ἀπειλάς. καὶ ψεύδεσθαι δὲ ποιεῖ αὐτὸν πρός τε τὴν θέτιδα, ἣ τιμῆσαι τὸν υἱὸν κατένευσε. καὶ πρὸς τὸν ἕκτορα δὲ, ᾧ εὐδοκιμεῖν ὑπέσχετο ἕως δύῃ ἥλιος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ μυθικὴ τῶν ἀκμόνων ἀπειλὴ, ἔοικε πάλαι ποτὲ πραγματικῶς ἐν ἀνθρώποις γίνεσθαι, ἵνα τοῖς κρεμαμένοις μὴ μόνον αἱ χεῖρες ἀλγοῖεν, ἀλλὰ καὶ οἱ πόδες, τῇ τῶν ἀκμόνων ὑφέσει. τοῦ δὲ μέμνῃ, πρωτότυπον τὸ μέμνησαι, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μέμνηαι. τὸ δὲ ἐκρέμω, καινότερόν ἐστι τῆς ἀπαιωρήσεως, καὶ τοῦ ἠορέεσθαι. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὸ, οὐκ ἀξιώσας ἄλλως φάσαι. πρόσεστι δὲ καὶ αὐτῷ τὸ ἐκρέμασο ἐκρέμαο. οὐκ ἔστι δὲ ταυτὸν, κρέμασθαι εἰπεῖν καὶ κρήμνασθαι. αὐτὸ γὰρ δηλωτικόν ἐστι τοῦ κρημνίζεσθαι, οὗ χρῆσις, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ, νέφελαι κρημνάμεναι. καὶ, κρήμνη σεαυτήν. ἔνθα τὸ κρήμνη, κανονίζεται κατὰ τὸ ἵστη. τὸ δὲ ποσσὶν, πλεονασμὸν συνήθη ἔχει τοῦ δευτέρου ἰῶτα. ὡς καὶ τὸ ἵπποισιν, καὶ ὤμοισιν. τὸ δὲ ἠλάστεον, ἤγουν ἐνδυνοπάθουν ὡς ἐπὶ ἀλάστοις κακοῖς, προϋπόκειται ὡς καὶ ἑτέρωθι φαίνεται, τοῦ τε ἀλάστορος, καὶ τοῦ ἐπαλαστήσασα, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. τὸ δέγε μετὰ τοῦ ρ ἠλάστρεον, ἀροτρέων ἴδιον ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται, γινόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλῶ τὸ ἐλαύνω. προσλαβὸν δὲ τὸ ρ πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ ἐνταῦθα κειμένου ἠλάστεον. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν ἄλλοις εἰωθὼς λέγειν δεσμὸν ἄρρηκτον καὶ ἄλυτον, ἐνταῦθα περιφράζει τεχνικῶς τὸ ἄλυτον ἐν τῷ, λῦσαι δ' οὐδεὶς ἐδύνατο. ἄλυτον γὰρ πάντως, ὃ οὐδεὶς λῦσαι δύναται. τοῦτο δὲ ποιεῖ, ἐκκλίνειν εἰωθὼς τὸ ὁμοειδὲς τῆς γραφῆς. τὸ δὲ παρασταδὸν, διαστέλλει τοὺς ἄλλως δυναμένους λύειν, οἷον παρακλήσει, εὐχῇ, προθυμίᾳ. τοῦ δὲ ῥίπτασκον, πρωτότυπον τὸ ῥίπτω ἐξ οὗ προερρέθη καὶ τὸ ῥιπτάζω εἶναι καθ' ἑτέραν παραγωγήν. τὸ δὲ τεταγὼν, ὅπερ καὶ ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ κεῖται, οἱ τεχνικοὶ καὶ ἐκ τοῦ τῶ τὸ λαμβάνω παράγουσιν, ὅθεν καὶ τὸ τῆ, ὅ ἐστι δέξαι, λάβε. τῶ, γάρ φασιν. ὅθεν παράγωγον ταγῶ. ἐξ οὗ κατὰ τὴν προδεδηλωμένην κίνησιν, τὸ τεταγών. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν οὐρανόθεν ῥίψιν εἰς γῆν, καὶ ἥφαιστος ἔπαθεν. Ὅμηρος δ' ἐνταῦθα τὸν μῦθον σιγᾷ, ἵνα μὴ ταυτολογήσῃ. ἔχει γὰρ αὐτὸν ἡ ἀ ῥαψῳδία. ἔνθα εἰπὼν ὀλίγον θυμὸν ἐνεῖναι τῷ ἡφαίστῳ ῥιφέντι, ἐνταῦθα μιᾷ λέξει ἔφρασε τὸ ὀλίγον ἔχειν θυμὸν, εἰπὼν ἀντ' αὐτοῦ, τὸ ὀλιγηπελέων. Ἔνθα σημειῶσαι καὶ ὅτι τὸ ἀπὸ βηλοῦ ῥιφῆναι τοῦ ἀλλαχοῦ θεσπεσίου ῥηθέντος, ὄφρ' ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων, χρήσιμον ἐπί τινος ὑψόθεν κατενεχθέντος καὶ μεγάλης δόξης ἐστερημένου. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ κράτης ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, τὸ βηλοῦ, ὅ ἐστι βαθμοῦ, περὶ οὗ καὶ προδεδήλωται, βαρυτόνως ἀναγινώσκει, βήλου ὡς ἥλου. καινὸν δέ φασιν οὐδὲν ἐν οὐρανῷ βηλὸν εἶναι, ὅπου καὶ πύλαι. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω πέπηκται ὁ βηλός. ἐξ οὗ καὶ βέβηλος κυρίως, τόπος ὁ καὶ τῷ τυχόντι βάσιμος. καὶ ἀνάπαλιν ἀβέβηλος ὁ μὴ τοιοῦτος. προσυπακουστέον δ' ἐνταῦθα εἰς τὸ βηλοῦ ὡς ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ὀλυμπίου. ἐπεὶ πρόκειται ἀνωτέρω τὸ, κατὰ μακρὸν ὄλυμπον. σέμνωμα δὲ τοῦδε τοῦ βηλοῦ, τὸ θεσπέσιον, ῥηθὲν ἀλλαχοῦ. ἔνθα ἔφη τὸ, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. τὸ δὲ θυμὸς ἀνίει, ἀντὶ τοῦ ἀφίει κατά τινα λόγον ἀνέσεως, ᾗ ἀντίκειται ἡ ἐπίτασις. ἔστι γὰρ καὶ θυμοῦ ἐπίτασις καὶ ἄνεσις. Ὅτι δὲ ἀνιέναι καὶ τὸ ἀναπείθειν καὶ διεγείρειν λέγεται, πολλαχοῦ φαίνεται. δῆλον δὲ ὡς ὁ θυμὸς ὁ μὴ ἀνιείς τινα, καλῶς ἂν ἀζηχὴς λέγοιτο ὡς ἀδιεχὴς, ὅ ἐστι συνεχὴς καθὰ δηλοῦται ἐν ἄλλοις. τινὲς μέντοι, ἀζηχής φασι θυμὸς, ὁ σκληρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄζην ἔχειν ὅ ἐστι ξηρασίαν, ἵνα ᾖ ἄτεγκτος καὶ δυσμάλακτος. ὀδύνη δὲ οὐκ ἀεὶ ἐπὶ πόνου σωματικοῦ, ἐνταῦθα γὰρ ἐπὶ λύπης κεῖται, μεγάλης μέντοι, ὁποίαν ζεὺς λέγει παθεῖν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἡρακλεῖ, οὗ τότε περιεχώσατο καθὰ προεδηλώθη, ὃν αὐτὸς ὁ ζεὺς ἐνταῦθα θεῖον ὀνομάζει. ἐλλειπτικῶς δὲ πέφρασται διὰ χόλου κατέπειξιν τὸ, ὀδύνη ἡρακλῆος. τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἐν ὀδύνῃ τῇ ὑπὲρ ἡρακλέος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸς ἀνίει καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. φέρεται καὶ ἄλλως ἔν τισιν ἀντιγράφοις. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει καὶ ἑξῆς. καὶ εἰ τοῦθ' οὕτω παραδεκτέον, ἀλλοιοῦται κατά τι τὸ προειρημένον νόημα. οὔτε γὰρ θυμόν ἐστι νοῆσαι τὸν χόλον, ἀλλὰ δηλαδὴ τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ ἀζηχὴς δὲ, τῷ ὀδύνη κολλᾶται. καὶ τὸ ὀδύνη, οὐ δοτική ἐστιν ὡς πρὶν ἀλλὰ εὐθεῖα. ἵνα λέγῃ, ὅτι οὐκ ἀνίει τὴν ψυχήν μου, ὀδύνη ἀζηχὴς ἡ ὑπὲρ τοῦ ἡρακλέος. καὶ ἔχει οὐδ' αὕτη φαύλως ἡ ἔννοια. ἐν ᾗ τὸ ἐμὲ θυμὸν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἵνα ᾖ καὶ τοῦτο, τεχνικῶς νοούμενον οἷον, ἐμὲ, ἤγουν τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἢ ἐμὲ κατὰ τὴν ψυχήν. ἢ ἀντιπτωτικῶς, ἐμοῦ τὴν ψυχήν. τὸ δὲ σὺν βορέῃ πεπιθοῦσα θυέλλας, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα. ἄδηλον γὰρ εἴτε αὐτὴ καὶ ὁ βορρᾶς ἀνέπεισαν τὰς θυέλλας, εἴτε αὐτὴ ἔπεισε καὶ τὸν βορρᾶν καὶ τὰς θυέλλας. οὗ δὴ βορρᾶ οὐκ ἐμνήσθη πρὸ τούτων, ὡς ἀορίστως εἰπὼν ἐκεῖ, ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας. φασὶ δέ τινες καὶ τὸν βορρᾶν ἐμπαθῶς ἔχειν πρὸς τὸν ἡρακλέα, ἐπεὶ ἀνεῖλε τοὺς βορεάδας, τὸν ζήτην καὶ τὸν κάλαϊν. Πόντος δὲ καὶ νῦν ἀτρύγετος, ὁμοίως δὲ καὶ θάλασσα, ὅθεν οὐδὲν τρυγῶμεν. ἢ ἄκαρπος παρὰ τὴν τρύγην. ἢ παρὰ τὴν τρύγα, ὃ δηλοῖ τὸν δημητριακὸν καρπὸν, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀδηφάγου κήλωνος ὁ τρυγηφάγου. διὸ καὶ Εὐριπίδης, ἀκάρπιστά που λέγει πεδία, τὴν θάλασσαν. ἔτι δὲ ἀτρύγετος, καὶ ἡ βαθυτάτη καὶ ἄβυσσος, ἧς τρύγα οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. εἰ δέ τις εἴπῃ ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἐτυμολογίαν, προσαρμόζει τὸ ἐπίθετον καὶ ἀέρι καὶ αἰθέρι, καλῶς ἐρεῖ, καὶ εὑρήσει τούτου χρήσεις πολλαχοῦ. τὸ γὰρ τρυγᾶν, τῇ γῇ

ἀφώει

ἀφώεισαι. τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα ἀτρύγεται. Ὅτι δὲ εὐναιομένη ἡ κόως, καὶ ὡς ἄργος ἱππόβοτον ἡ πελοπόννησος, καὶ ὅτι ὥσπερ φῶς φόως, οὕτω καὶ κῶς κόως, προδεδήλωται. Τὸ δὲ μνήσω, ἤγουν εἰς μνήμην ἀγάγω σε, περὶ τὴν σ' αὖτις μνήσω, γενικὴν ἔχει σύνταξιν. οὐ πρὸς ὁμοιότητα καὶ τὸ ἀναμνήσω. Τὸ δὲ ὄφρα ἴδῃς, οὐκ ἀπέοικε κατ' ἔννοιαν τοῦ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται. καὶ τὸ ἰδεῖν γὰρ, εἰς τὸ εἰδέναι συντελεῖ. Τὸ δὲ ἣν ἐμίγης, προθέσεώς τε καὶ ἀντωνυμίας ἔλλειψιν ἔχει. λέγει γὰρ τὸ, καθ' ἣν ἐμίγης μοι. Τὸ δὲ λήξῃς ἀπατάων, καὶ τὸ, καί μ' ἀπάτησας, τὸ ἀποτέλεσμά ἐστι τῆς διὰ τοῦ κεστοῦ κακομηχανίας τῆς ἥρας, ἐφ' ᾧ μάλιστα ὁ ζεὺς χολοῦται.

Ὅτι ἐρρίγησεν ὡς εἰκὸς ἡ ἥρα ἐφ' οἷς ὡς ἐρρέθη ὁ ζεὺς ἠπειλήσατο. διὸ καὶ ὑπούλως μεταχειριζομένη τὸν λόγον ὡς ἂν ἐκμειλίξηται τὸν δία, φησίν. ἴστω τόδε γαῖα καὶ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰπούσης αὐτῆς, ἴστω τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε, καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς διὰ τριῶν ἦν ἔθος ὀμνύειν. καὶ ὅτι δράκων Ὁμήρου προϋποθεμένου, οὕτως ἔταξε. δία, ποσειδῶνα, Ἀθηνᾶν. οἱ δὲ, δία, ποσειδῶνα. δήμητραν. ὡς δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ τιμοκράτους. ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὅμηρος. ζεῦ πάτερ καὶ ἀθηναίη καὶ ἄπολλον. καὶ, ἴστω ζεὺς ξενίη τε τράπεζα ἱστίη τ' Ὀδυσσῆος. ἐγίνετο δὲ καὶ τοιοῦτον καὶ κατὰ τὰς θυσίας ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ἥρα δὲ κολακεύουσα τὸν ἄνδρα, ἐπάγει. σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν κουρίδιον. τὸ μὲν, ἤγουν ὃ δὴ, οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι.

Καὶ ὅρα ὅπως τὸ νόμιμον σεμνύνει λέχος, ὅρκον καὶ αὐτὸ ποιῶν, οὕτω τὰς συζυγίας εἰς ὁμόνοιαν προκαλούμενος. καὶ ὡς ὁ Ζεὺς μὲν, ἁπλούστερον φιλότητα καὶ εὐνὴν ὠνόμασεν ἐν τῷ, εἴ σοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή. ἡ δὲ Ἥρα σεμνοτέραις χρῆται προσηγορίαις, λέχος κουρίδιον εἰποῦσα. ἔτι δὲ καὶ εἰς ὅρκον αὐτὸ ἀναγαγοῦσα, καὶ τὸ σεμνὸν σεμνοτέρως τῷ σχήματι τοῦ ὅρκου φράσασα. ἐφ' οἷς

Ὣς φάτο. ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια ἥρη.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ. ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
Κουρίδιον, τὸ, μὲν, οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι.
Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει.
Ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν ἀχαιούς.
Αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
Τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύῃς.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καί μιν ἀμειβόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα βοῶπις πότνια ἥρη,
Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
Αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, καὶ ἐμὸν κῆρ.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶριν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
Ὄφρ' ἣ μὲν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι.
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς, φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον. τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
Τοὺς ἄλλους. μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' ἀχαιοὶ

ὁ ζεὺς

Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
Τοπρὶν δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτέ τιν᾽ ἄλλον
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ᾽ ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ᾽ ἐπένευσα κάρητι,
Ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

ὁ Ζεὺς κολακευθεὶς, γαληνιᾷ. καὶ εἰς μειδίαμα τρέψας τὸν θυμὸν, λέγει ἃ λέγει. Ὅρα δὲ καὶ ὅρκου δεξιότητα. δέον γὰρ ὀμόσαι τὴν ἥραν, ὅτι οὐκ ἐπρίκσεν πρὸς ἀπάτην ὡς ᾐτιάθη πρὸς τοῦ διός, ἡ δὲ, τοῦτο μὲν οὐ ποιεῖ, ἔγνωσται γὰρ ἤδη γὰρ τῷ διΐ. καὶ οὐδὲ ὁ ποιητὴς ἐθέλει γυμνάζειν εἰς ἐπιορκίαν τοὺς ἀκροατάς. ὀμνύει δὲ ἄλλως ἀληθευτικῶς. καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῖς φθάσασιν ὀμόσαι, ἐπιλέγεται ὅρκος ἀπὸ τοῦ τέλους. καὶ λέγει ὡς οὐ διὰ συμβουλὴν τὴν ἀπ᾽ αὐτῆς ὁ ποσειδῶν ποιεῖ ἃ ποιεῖ. ἀλλ᾽ οἴκοθεν ὁρμηθείς. φησὶ γάρ. μὴ δι᾽ ἐμὴν ἰότητα ποσειδάων πημαίνει τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ᾽ ἀρήγει. ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει. τειρομένους δ᾽ ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν, ἐλέησεν ἀχαιούς. καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὗτος ἀληθής. ἤθελε μὲν γὰρ ἡ ἥρα βοηθηθῆναι τοὺς ἀχαιούς, οὐκ ἐπώτρυνε δὲ ὅμως αὐτὴ τὸν ποσειδῶνα, ἀλλ᾽ ὁ ὕπνος οἴκοθεν τοῦτο ἐποίησεν. οὐδὲ τοῦτο τῆς ἥρας ὑποθεμένης. αὐτῇ γὰρ ἤρκει μόνον κοιμῆσαι τὸν δία, ὡς τὸ ἐντεῦθεν, ἀρετῇ οἰκείᾳ τῶν ἑλλήνων περιγενησομένων. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, γῆ μὲν ὁρκωμοτεῖται διὰ τὸ κατ᾽ αὐτὴν τίμιον ὡς κοινὴ ἑστία καὶ πάντων μήτηρ, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. οὐρανὸς δὲ, ὡς πάντα περιειληφὼς καὶ τὰ τιμιώτατα δὲ φέρων. στὺξ δὲ, δι᾽ ἣν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δηλουμένην αἰτίαν. ταύτης δὲ τὸ ὕδωρ, κατείβεσθαι λέγεται, ἤγουν καταῤῥέειν ἐκ πέτρας ὡς καὶ ὁ ὀδυσσειακὸς μῦθος δηλοῖ.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἡ ῥοπὴ μὲν τὸν μέγιστον οὐρανὸν ταπεινοῦσα, παραβύει στόμασιν αὐτὸν, ἐν τῷ τὴν ὑπερῴαν οὐρανὸν καλεῖν. ὁ δὲ ὑποκορισμὸς, καὶ ἀμφότερα ῥοπήν τινα σμικρύνει. τόν τε γοῦν κατὰ στόμα οὐρανὸν, οὐρανίσκον λέγει. καὶ τοῦ ἑτέρου δὲ ὅμοιόν τι καταδλμᾶν δοκεῖ ἐν τῷ, παρ᾽ Ἀλεξάνδρῳ ἔνθα ἐστηλοῦ, ὑποτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ἦσαν. Τὸ δὲ ὅς τε μέγιστος ὅρκος, δύναται μὲν καὶ δίχα τοῦ σ γράφεσθαι, ἵνα εἴπῃ, στυγὸς ὕδωρ, ὅπερ μέγιστός ἐστιν ὅρκος. ἔστι δὲ ἀττικώτερον καὶ καινοπρεπὲς μετὰ τοῦ σ προσενεχθὲν ἀκολούθως τῷ, μέγιστος ὅρκος. ὅμοιον ὡς καὶ εἴ τις εἴποι τάδε καὶ τάδε γέγονεν, ὅσπερ νόμος θεοῦ, ἤγουν οἷος ὁ τοῦ θεοῦ νόμος. καὶ πάλιν. τόδε καὶ τόδε συνέβη, ἥτις δίκη προνοίας ἐστὶν ἀντὶ τοῦ οἵα. ὁ δ᾽ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ὅρκος, οὐ μόνον σεμνὸν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐπαγωγότερον. καὶ μᾶλλον ὅτε καὶ ἀγαθὸν αὐτῇ ἐπίκειται ὄνομα, οἷον, ἱερὰ κεφαλὴ, ἢ τιμία, ἢ θεία, ἢ τοῦ παντὸς ἀξία, ἢ φίλη, ἢ εἴ τι τοιοῦτον. καὶ λέχος δὲ, καλὸν εἰς ὅρκον, οὐ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ τὸ ἔνθεσμον καὶ κουρίδιον. ᾧ συνυπακούεται τὸ τῆς παρθενείας σεμνόν. τὸ γοῦν τοιόνδε, οὐ μάτην ὄμνυται. ὡς ὅ γε μὴ ἐπὶ τοιούτῳ λέχει ὅρκος, δοκεῖ μὴ τοῦ παρόντος ἀνδρὸς ἔχεσθαι. ἀλλά τινος ἑτέρου φθάσαντος. ὅθεν καὶ μάτην ὄμνυται πρὸς τὸν ἄρτι συνόντα. Ἐν δὲ τῷ, νωΐτερον λέχος ἤγουν ἡμέτερον αὐτῶν, δι᾽ ἀκρίβειαν πρόσκειται τὸ αὐτῶν, ἵνα μὴ συγγενικὸν ἢ φιλικὸν ἢ ἄλλως οἰκεῖον λέχος νοηθῇ, ἀλλ᾽ αὐτοῦ τοῦ διὸς, καὶ τῆς ἥρας. οὐ συγκριτικὸς δὲ ὁ σχηματισμὸς τοῦ νωΐτερον, ἀλλ᾽ ἁπλῶς παραγωγῆς ἐστι παρελκυσμός. ὁποῖον δὴ καὶ τὸ σφωΐτερος καὶ σφέτερος καὶ ἡμέτερος. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ χειρότερος ὁ χείρων, καὶ ῥηΐτερον τὸ ῥᾷον. καὶ ὅσα ἄλλα εἰκῇ φαντάζει τύπον συγκριτικόν. Τὸ δὲ μὰψ ὀμόσαι, ταυτὸν τῷ ἐπιορκῆσαί ἐστι. Τὸ δὲ μὴ δι᾽ ἐμὴν ἰότητα ποσειδάων πημαίνει, ἐσχημάτισται. ἦν γὰρ κοινότερον εἰπεῖν, ἴστω γαῖα καὶ οὐρανὸς καὶ ἑξῆς, μὴ δι᾽ ἐμὲ τὸν ποσειδῶνα πημαίνειν τοὺς τρῶας, ἐσχημάτισε δὲ οὕτως ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ σαφέστερον. τὸ γοῦν εἰπεῖν μὴ τὸν ποσειδῶνα πημαίνειν τοὺς τρῶας, ἀμφιβολίας σχῆμα ἦν, ἀσαφὲς γὰρ ἐν τοιαύτῃ φάσει, εἴτε ὁ ποσειδῶν τοὺς τρῶας πημαίνει, εἴτε αὐτοὶ ἐκεῖνον. ἄλλως μέντοι ἁπλοϊκώτερον εἰπεῖν, τὸ μὴ δι᾽ ἐμὴν ἰότητα ποσειδάων πημαίνει, ταυτὸν τῷ, οὐ δι᾽ ἐμὴν βουλὴν βλάπτει. καὶ ἔστιν οὕτως ἡ φράσις πάγκοινος. Τὸ δὲ, τοῖσι δ᾽ ἀρήγει, οὐκ ἀναφορικῶς εἴρηται διὰ τοὺς ἀχαιούς, οὐδαμοῦ γὰρ πρὸ τούτου ἀχαιῶν ζεὺς ἢ ἥρα ἐμνήσθη, ἀλλὰ μᾶλλον δεικτικῶς. ἴσως δὲ καὶ ἀγωνιῶσα, οὐκ οἶδεν ὡς οὐ γέγονε μνήμη ἀχαιῶν. διὸ καὶ ὡς μνησθεῖσα, ἔφη κατὰ λόγον ἀναφορᾶς τὸ, τοῖσι δ᾽ ἀρήγει. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἀλλά που, ἀντὶ τοῦ ἀλλ᾽ ἴσως, ῥηθὲν ἀσφαλῶς ὑπὸ τῆς ἥρας, οὐ μόνον ἵνα μὴ ψεύσηται ὡς τυχὸν μὲν τοῦ ποσειδῶνος ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ὀρινθέντος, τυχὸν δὲ καὶ τῷ ὕπνῳ προσερεθισθέντος, ὅπερ καὶ ἦν, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ ἀποφαντικῶς εἰποῦσα, συνειδέναι δόξῃ. Τὸ δὲ τειρομένους ἰδὼν ἐλέησεν, ὅπερ ἡ μασσαλιωτική φασι γραφὴ κτεινομένους ἔχει, ἀπολογία ὑπὲρ ποσειδῶνός ἐστιν, ὡς οὐδ᾽ ἐκεῖνος θρασυνόμενος ἐποίησέ τι, ἀλλ᾽ ἐλεήσας. ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τῆς ἥρας, φιλαλήθως ὑποφαίνει ὡς δι᾽ ἔλεον ἀχαιῶν καὶ αὐτὴ τὸν δία ἤπαφεν, ὡς καὶ ἱλαρύνοιτο ἂν ἀκούων οὕτω. διὸ καὶ μείδησε μετ᾽ ὀλίγα, τοῦ χόλου μεθιέμενος. ἐπεὶ καὶ φύσει κατὰ τὸν εἰπόντα, ψυχῆς νοσούσης, εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, ἐρεῖ ἄν τις καὶ ὅτε βιαζόμενός τι ποιεῖ, καὶ ὁπηνίκα προσαναφωνῶν τι οὐκ ἔχει τὸν ὑπακούοντα, καὶ ὅτε δὲ θέλει πασίδηλα εἶναι ἃ ποιεῖ, ἢ καὶ λέγει. μέγιστος δὲ ὅρκος καὶ δεινότατος ῥηθείη ἄν, καὶ ὃν οὐκ ἄν ποτε μάτην ὀμόσῃ τις διὰ τὸ δοκεῖν αὐτῷ τίμιον, οἷον ψυχὴν, ἢ κεφαλὴν, ἢ εὐτυχίαν τοῦ δεῖνος. Ὅτι παραμυθεῖται καὶ ἐνταῦθα, τὸ πα

τὸ παραμφάσκειν καὶ παραινεῖν, ταῦτα δὴ τὰ ἀλλήλοις συνώνυμα κατὰ πολυωνυμίαν. φησὶ γοῦν περὶ ποσειδῶνος ἡ ἥρα, ὡς αὐτάρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην, τῇ ἴμεν, ἤγουν ἐνταῦθα ἐλθεῖν, ᾗ κεν δὴ, ὅ ἐστιν ὅποι ἂν σὺ ἡγεμονεύῃς. τοῦτο δὲ καὶ πᾶς ἂν εἴπῃ ὁ ὑπισχνούμενος ἀγαγεῖν τινα εἰς ἕτερον θέλημα. ὡς δὲ ἐφεξῆς τὸ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, αἶψα μεταστρέψειε νόον ἐπὶ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ. εἰς ὁμόνοιαν δὲ προωδηθήσεται τὸ εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα καθίζοις, οὕτως ἂν ὁ δεῖνα καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἀνωτέρω κεῖται. ἔστι δὲ τὸ ἄλλῃ, ἐπίρρημα δηλοῦν τὸ ἄλλως. εἴληπται δὲ κατ' ἔλλειψιν ἀπὸ τῆς ἄλλῃ δοτικῆς ἀντωνυμίας. ἵνα λέγῃ ὅτι ταχὺ μεταστραφήσεται εἰ καὶ βούλεται πρὸς ἄλλῃ ὁδῷ ἢ βουλῇ ἢ τέχνῃ γενέσθαι. τοιούτου δὲ σχηματισμοῦ καὶ τὸ ταύτῃ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. Ὅτι ἐν τῷ, ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, τὸ μὲν ῥῶ, χάριν σεμνοῦ ῥοίζου ἔγκειται. τὸ δὲ ἐτεὸν καὶ τὸ ἀτρεκέως, τῇ ἐκ παραλλήλου θέσει, ἔτι δηλοῦσιν ἐπὶ ἀπαντήσει ἀληθείας ἄκρας. Ὅτι τοιαῦτα ὁ ζεὺς ἤτοι ὁ ὁμηρικὸς ἐνταῦθα προεκτίθεται νοῦς λέγων διὰ τοῦ μυθικοῦ διὸς πρὸς τὴν ἥραν, ὡς ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, ἤγουν ἄπερχου ἐς θεούς, καὶ δεῦρο κάλεσον ἶρίν τ' ἐλθέμεναι, καὶ ἀπόλλωνα κλυτότοξον. ὄφρα ἡ μὲν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι ποσειδάωνι ἄνακτι, παυσαμένῳ πολέμοιο, τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι. Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς, φοῖβος ἀπόλλων. αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας. αὐτὰρ ἀχαιοὺς αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας. φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι πηλείδεω ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσῃ ὃν ἑταῖρον πάτροκλον. τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος ἕκτωρ ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντα αἰζηοὺς τοὺς ἄλλους. μετὰ δὲ, ἤγουν ἐν αὐτοῖς δὲ, ἢ σὺν αὐτοῖς, υἱὸν ἐμὸν σαρπηδόνα δῖον. τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ ἕκτορα δῖος ἀχιλλεύς. ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκεν ἀχαιοὶ ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν ἀθηναίης διὰ βουλάς. τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτέ τιν' ἄλλον ἀθανάτων δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω, πρίν γε τὸ πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ. ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι, ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ θέτις ἥψατο γούνων, λισσομένη τιμῆσαι ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς τῶν δύο ἄκρων τῆς ἰλιάδος ἐνταῦθα δραξάμενος, ἑνὶ αὐτὰ κατὰ τὸν εἰπόντα ξυνώσεν ἀγοστῷ. τὰ μὲν ἀνακεφαλαιούμενος, ὁποῖα τὰ κατὰ θέτιν, τὰ δὲ προεκτιθέμενος, τὰ κατὰ τὴν παλίωξιν δηλαδὴ, ἧς πέρας ἡ πτῶσις τοῦ ἕκτορος, οὗ ἡ ταφὴ, τὴν ἰλιάδα περατοῖ. ὑπερεκβαίνων δὲ τὰ ἄκρα, προαναφωνεῖ καὶ τῆς τροίας ἅλωσιν. Ἐν τούτοις δὲ τέως μὲν σημείωσαι ὡς ὁ ζεὺς τε ἡ ἥρα καὶ ἡ ἶρις καὶ ὁ ἀπόλλων ἥλιος καὶ ὁ ποσειδῶν, τὸ ὁμηρικὸν τοῦτο κοινοῦνται χωρίον, διὰ τὸ ἀλλήλοις οἰκειοῦσθαί πως κατὰ λόγον ἀλληγορίας. ἶρις γὰρ, οὐκ ἂν εἰ μὴ περὶ τὸν ἀνωτάτω τόπον γένοιτο ἄν, ὃς λάχος τοῦ διὸς μετ' ὀλίγα λεχθήσεται. διὰ δὲ τοῦτο, καὶ περὶ τὴν ἥραν ἥ ἐστιν ἀήρ. οὐδ' ἂν δίχα ποσειδῶνος τοῦ καθ' ὕδωρ, οὐδὲ μὴν ἀπόλλωνος ἡλίου, ἐμφανισθήσεται. ἀνακλωμένη γὰρ πρὸς ἥλιον ὄψις, ὑγραῖς νοτίσιν ἐμφαντάζει τὴν ἶριν ταῖς περὶ νέφος ἀέριον. Εἶτα ἰστέον καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τόπου ἀθετοῦνται ὡς περιττοὶ στίχοι κβ', λήγοντες εἰς τὸ, λισσομένη τιμῆσαι τὸν ἀχιλλέα. παλιλλογεῖται γάρ φασι περὶ τῶν ἐφεξῆς, οὐκ ἀναγκαίως. καὶ οἱ στίχοι δέ φασιν, εὐτελῶς ἔχουσι κατὰ σύνθεσιν. ἔτι δέ φασιν, ὡς ἐπίπαν ἐν ταῖς συνημμέναις συντάξεσι πρὸς τὸ δεύτερον ὁ ποιητὴς ἀπαντῶν, νῦν τὴν ἶριν πρώτην εἰπὼν, εἶτα τὸν ἀπόλλωνα, πρὸς τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ. εἰπὼν, ὄφρ' ἡ μὲν, ποιήσῃ τόδε, ὁ δὲ τόδε. ψεῦδος δέ φασι καὶ τὸ, φεύγοντες ἐν νηυσὶν ἀχιλλέως πέσωσιν, οὐ γὰρ παραγεγόνασιν οἱ ἀχαιοὶ ἕως ἐκεῖ. ἔτι φασὶν, οὐδὲ τὸν πάτροκλον ἀνέστησεν ἀχιλλεὺς ἐπὶ πόλεμον, ἀλλ' ἐκεῖνος παρεκέλευσε. καὶ σαρπηδόνα δέ φασι κρίνας νῦν ὁ ζεὺς ἀπολέσαι, διατί ἐκεῖ οἰκτίζεται; ἀσύνηθες δέ φασι καὶ τὸ οὐδετέρως εἰπεῖν ἴλιον αἰπὺ, θηλυκῶς γὰρ ἀεὶ λέγει. καὶ ἀθηνᾶς δὲ διὰ βουλὰς ἁλῶναι τὴν ἴλιον, λέγει φασὶν οὐκ ἀπροσκόπως. διατί γὰρ μὴ ἥρας βουλαῖς ἔφη ὁ ζεὺς, καὶ μᾶλλον ὅτι καὶ παρῆν τοῖς λόγοις; καὶ ἀχιλλέα δὲ, οὐδαμοῦ φασι πτολίπορθον εἶπεν, ἀλλὰ ποδάρκη καὶ ποδώκη καὶ πόδας ὠκὺν, ὡς τὸν Ὀδυσσέα εἰωθὼς οὕτω καλεῖν, διὰ τὴν τροίας ἅλωσιν. καὶ ταῦτα μὲν οἱ ὀβελίζοντες. οἱ δὲ ἐξηγηταὶ πρὸς ταῦτα, ὧν τὰ πλείω ἐξείληπται τῶν ἀπίωνος καὶ ἡροδώρου, ἐκτίθενται λύσεις ἀξιολόγους, ἅσπερ ὁ θέλων ζητείτω. ἐν αἷς κεῖται καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα προεκτίθεται συνήθως εἰς παραμυθίαν τοῦ ἀκροατοῦ, τὰ καίρια τῶν ἑξῆς ἐπεισαχθησομένων. διὸ καὶ τὴν τοῦ ἰλίου ἐν τούτοις σκιαγραφεῖ ἅλωσιν. τίς γάρ φασι φιλέλλην ἀνὴρ, ἠνέσχετο ἂν νηῶν ἑλληνικῶν ἐμπιπραμένων καὶ ἀχαιῶν οὕτω φευγόντων, εἰ μὴ ἀπὸ τῶν ἄρτι λεχθέντων ἐν σχήματι προεκθέσεως ἀπέκειτο ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐντυγχανόντων, ὡς οἱ ταῦτα κατὰ τῶν ἀχαιῶν ποιοῦντες ἀντιπείσονται κακὰ μεγάλα μετὰ μικρόν; φασὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ μαλλώτης ζηνόδοτος, τὰ ἐκ τοῦ, πάτροκλον κτενεῖ φαίδιμος ἕκτωρ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, λισσομένη τιμῆσαι ἀχιλλέα, Εὐριπιδείῳ λέγει ἐοικέναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς. ὅτι δὲ οὐδὲ εὐτελεῖς οἱ τοῦ χωρίου τούτου στίχοι ὡς οἱ ὀβελίσαντες ψηφίζονται. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὄφρα ἡ μὲν ἶρις ποιήσῃ τόδε ὁ δὲ ἀπόλλων τόδε, οὐκ ἀληθὴς ἡ πρὸς τὸ πρῶτον ἀπάντησις, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων σαφῶς δεδήλωται. καὶ ὅτι μὴ κωλυθέντες οἱ τρῶες ἐνέρριψαν ἂν τοὺς ἀχαιοὺς ταῖς τοῦ ἀχιλλέως ναυσί, διὸ καὶ δοκοῦσιν ἕως καὶ εἰς αὐτὰς φυγεῖν οἱ ἀχαιοί. καὶ ὡς εἰ τε πάτροκλος παρεκελεύσεν, ἀλλ' εἰ μὴ ἀχιλλεὺς ἀπέλυσεν οὐκ ἂν ἐκεῖνος τοῖς ἀχαιοῖς ἐβοήθησε,

διὸ

διὸ καὶ Αχιλλεὺς ἀναστήσειν ἐκεῖνον λέγεται. καὶ ὅτι βουλαῖς ἀθηνᾶς ἡ τροία λέγεται ἁλῶναι τουτέστι συνέσεως, διὰ τὸν δούρειον ἵππον, ὃν ἐπειὸς ποίησε σὺν ἀθήνῃ, ὥς που φησὶν Ομηρος. καὶ ὅτι πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται ἅπαξ εἰρημένα, οἷς συνοιστέον καὶ τὸ ἴλιον αἰπύ. καὶ τὸ πτολίπορθος ἀχιλλεύς, οὐ διὰ τὴν ἴλιον, ἀλλὰ διὰ τὰς τρεῖς πρὸς ταῖς εἴκοσιν ἃς πολεμαρχῶν εἷλε, δῆλόν ἐστι. διὸ καὶ ἀπελευστικῶς αἱ τοιαῦται τοῦ ὀβελισμοῦ λύσεις συντέτμηνται. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι ἐντρεπτικὸν ἀνδρὸς φιλέλληνος τὸ, παυσαμένους πολέμοιο τὰ ἃ πρὸς δώματ' ἱκέσθαι. θείας δὲ δηλωτικὸν θεραπείας τὸ, ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, αἳ νῦν τείρουσι κατὰ φρένας. ἔχει δὲ τὸ ῥηθὲν χωρίον, καὶ παρισώσεις ἐξ ὁμοιοτελεύτων οὐ μόνον ἐν τῷ, νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν, ἀλλὰ καὶ ποικιλίας, τὸ εἴπῃσιν, ὀτρύνῃσιν, ἐμπνεύσῃσιν, ἀποστρέψῃσιν. οἷς ἐν τῇ παραλληγούσῃ τὸ ι προσγέγραπται. εὐαρεστεῖται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τῷ ποιητῇ, καὶ ἡ μετ' ἐπιθέτων προφορὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων. ἀπόλλωνα γοῦν κλυτότοξον καὶ φοῖβον φησί. καὶ ποσειδάωνα ἄνακτα, καὶ φαίδιμον ἕκτορα. καὶ σαρπηδόνα δῖον. καὶ δῖον ἀχιλλέα. τὴν μέν τοι ἀθηνᾶν οὕτω δόξαν αὐτῷ, δίχα ἐπιθέτου προήγαγεν, ἀρκεσθεὶς τῷ αὐτῆς ἐπαίνῳ ἐν τῷ, ἀθηναίης διὰ βουλάς, ἵνα οὕτως ἐκφύγῃ τὸ διόλου ὁμοειδές. οὗ χάριν καὶ μόνον τὸν ἀπόλλωνα δισσοῖς τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιθέτοις ἐκόσμησε. Τοῦ δὲ μάχην ἔς, ἡ ἀναστροφὴ ὁμοία τῷ, ἀρτέμιδι ξύν, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ αὖτις δὶς ἐν τοῖς εἰρημένοις κείμενον, ἀνωτέρω μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπαρχῆς κεῖται. κατωτέρω δὲ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, τοπικῶς. τὸ δὲ ἐμπνεύσῃσι μένος, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας ἐμπνοίας εἴρηται, ὁποία καὶ ἡ κατὰ μόνον θάρσος, καὶ ἡ κατὰ φρόνησιν, καὶ ἡ κατὰ δύναμιν δὲ ζωτικήν. καθ' ἣν ὁ ἕκτωρ πρὸ ὀλίγου ἀμπνύνθη κακῶς παθὼν ἐκ βολῆς χερμαδίου. τὸ δὲ λέλαθε μέσου παρακειμένου ὂν, παρὰ πινδάρῳ μὲν ἄλλως ἐρρέθη ἐν τῷ, γλυκὺ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθα ἤγουν ἐπιλελάθομαι. ἐνταῦθα δὲ, κατ' ἐνέργειαν ἐλέχθη ἐν τῷ, λελάθῃ ὀδυνάων, ἤγουν ἐπιλησθῆναι ποιήσει. τὸ δὲ τείρουσι κατὰ φρένας, φιλοσόφως ἐρρέθη, ὡς τοῦ σώματος μὴ ἂν αἰσθανομένου ὀδυνῶν εἰ μὴ διὰ ψυχῆς. Ανάλκιδα δὲ φύξαν φησίν, ἐπεὶ φευγόντων οὐκ ὄρνυται ὥσπερ οὐδὲ κλέος, οὕτως οὐδὲ ἀλκή. Ορα δὲ καὶ ὅτι διχῶς λεγομένου τοῦ ἐν ναυσὶ πεσεῖν, δηλοῖ γοῦν καὶ τὸ νικητικῶς προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἀγεννῶς περιπεσεῖν ὡς καὶ προδεδήλωται, ἐνταῦθα τὸ ἐν νηυσὶ πέσωσιν, ἡρμήνευσεν, εἰπὼν φεύγοντες, ἵνα μὴ διὰ τὴν τῆς ἐννοίας ὁμωνυμίαν ἀσαφὲς ἔχῃ. τινὲς δὲ τὸ ἐν νηυσὶ πέσωσιν ἀχιλλέως, ἀντὶ τοῦ διωπήσουσι τὸν ἀχιλλέα φασί, καὶ προσπέσωσιν ἐκείνου, εἰς παράκλησιν. ἐν δὲ τῷ, ὀλέσαντα αἰζηοὺς τοὺς ἄλλους, ἐκ περιττοῦ κεῖται τὸ ἄρθρον, ἤρκει γὰρ καὶ μόνον ἄλλους εἰπεῖν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, υἱὸν ἐμὸν δῖον, σαφῶς ὑποδηλοῖ δῖον κυρίως λέγεσθαι τὸν τοῦ διὸς υἱόν. Ζεὺς γὰρ ἐνταῦθα ὁ τοῦτο εἰπών. Παλίωξις δὲ καὶ νῦν σαφῶς, ἡ ἐκ μεταβολῆς φυγὴ μὲν τῶν διωκόντων, καταδρομὴ δὲ τῶν νικωμένων. οἱ γὰρ πρότερον φεύγοντες ἕλλωες, οὕτω παλίωξιν τῶν τρώων ποιήσωνται. Τὸ δὲ διαμπερές, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ αἰέν. ἀμφοῖν δὲ αὖθις διασάφησις τὸ, ἕως ἀχαιοὶ ἴλιον ἕλοιεν. τὸ δὲ κάρηνι, οἱ μὲν συγκοπῆναί φασιν ἀπὸ τοῦ κάρηαρ καρήατος καρήατι. οἱ δὲ ἀρσενικῶς κλίνουσιν, ἐκ τοῦ κάρης κάρητος, ὡς δάρης δάρητος. ἐν τούτοις δὲ, ἀριδήλως διασαφεῖται καὶ τὸ, διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. ὃ ἐν καταρχαῖς κεῖται τῆς ἰλιάδος.

Ως ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ηρη.
Βῆ δὲ κατ' ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν ὄλυμπον.
Ως δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ
Ενθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά,
Ως κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια ἥρη.
Ικετο δ' αἰπὺν ὄλυμπον. ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Αθανάτοισι θεοῖσι διὸς δόμῳ. οἱ δὲ ἰδόντες
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
Ηδ' ἄλλους μὲν ἔασε, θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ
Δέκτο δέπας. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα.
Καί μιν φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ηρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας;
Η μάλα δή σε φόβησε κρόνου πάϊς, ὅς τοι ἀκοίτης;

Οτι τάχος Ηρας ἀμύθητον ἐπεξεργαζόμενος ὁ ποιητὴς παραβολικῶς εἰκάζει αὐτὸ ἀνδρὸς πλάνητος νόῳ ἀναπολοῦντι τόπους οὕστινας καὶ ἐκείνους οὓς περιῆλθε, καὶ ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἀχρόνως διὰ τῇ φαντασίᾳ περιιόντι αὐτούς, λέγων οὕτως. ὡς δ' ἂν ἀΐξῃ. ἢ ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσει ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα. τουτέστι τοὺς τόπους ἀναπολήσειν οὓς περιώδευσεν, ἢ ἔνθα πρότερον ἦν, μενοινήσειέ τε πολλά, ὧδε κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια ἥρη. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα. ἐν ἄλλοις δὲ τάχος πολὺ ἐνδείξασθαι θέλων, ἁπλούστερον καὶ συντομώτερον φράζει, εἰπών. κινεῖσθαί τι ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα. τὴν τοῦ νοῦ ἐνταῦθα πλατεῖαν παραβολὴν, ἐκεῖ συναλείψας εἰς ἓν ὄνομα τὸ νόημα. Ορα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐνέφηνε

τοῦ πτεροῦ, ἐν τῷ, διέπτατο Ἥρη. ὡς οἷα ὑποζιάζων τὸ πέτασμα καὶ τὸ νόημα. Τὸ δὲ ἀΐξῃ, ὀξύτητά τε δηλοῖ, ἀπ' αὐτοῦ γὰρ καὶ ἡ αἰγίς, καὶ ἡ καταιγίς. καὶ εἰς ἐτυμολογίαν δὲ συμβάλλεται τοῦ νόος, ἐκ τοῦ νέω γὰρ ὁ νόος. ὃ δὴ οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ ἀΐσσειν. Τὸ δὲ ἀνέρος, ἐκτείνει ἐνταῦθα τὴν ἀρχούσαν, οὐκ ἀεὶ οὕτω τριβόμ.

Ὅτι δὲ τὸ πολλὴν γῆν ἐπεληλυθέναι, νοῦν συνάγει καὶ φρόνησιν, δηλοῖ μὲν καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητής, πευκαλίμας φρένας εἰπὼν τὰς τοῦ τοιούτου ἀνδρός. δηλοῖ δὲ καὶ ἐν τῷ, πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. ἐξ οὗ προσεπεύξησεν Ὀδυσσεὺς τὴν σύνεσιν. Τὸ δὲ φρεσὶ πευκαλίμῃ, οὐκ εὐχρηστεῖται μὲν οὐδ' αὐτὸ πεζογραφοῦσι ῥήτορσι. γίνεται δὲ παρὰ τὴν πεύκην τὸ φυτὸν πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοί, ὅτι πευκάλιμαι φρένες, αἱ πικραὶ καὶ συνεταί, διὰ τὸ πικρίας, τὸ δυσπρόσιτον δηλοῦντες τῆς φρονήσεως, καὶ μὴ πάντῃ πάντως διόλου μειλιχὸν καὶ μειλίχιον. ἵνα οὕτως εἴπῃ πως καὶ ἡ φρόνησις ἐχεπευκής, ἄλλον τρόπον ἤπερ τὸ βέλος. τὸ καὶ αὐτὸ ἐχεπευκές, ἤτοι ἐχέπικρον κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐχρίετο γάρ φησι τὰ βέλη πεύκῃ. ἴσως δὲ ἀπὸ τῆς τοιαύτης πεύκης, καὶ τὸ πύκα ὅ ἐστι συνετῶς γίνεται. καὶ τὸ πυκινόν, ἀποβολῇ συνήθως τοῦ ε. Τὸ δὲ εἴλω, εἰ μὲν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται καὶ εἰς η λήγει ἢ διὰ δύο η γράφεται δηλοῦν τὸ λῶ, πλεονασμὸν τῆς ει διφθόγγου ἢ τοῦ η δοκεῖ παθεῖν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐνταῦθα λῶ ἢ ἐνταῦθα, ὡς τῆς ει διφθόγγου πλεοναζούσης πλεοναχοῦ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἐν μέσῳ λέξεων, καὶ τοῦ η δὲ σπανίως. εἰ δὲ ἀνάπαλιν τῷ η μὲν παραλήγεται, λήγει δὲ εἰς δίφθογγον, ἵνα δηλοῖ τὸ ἤρχετο, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ νῦ καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ, ἤσκειν εἴλια καλά. εἰ δὲ γράφεται εἴη χωρὶς τοῦ νῦ, διὰ διφθόγγου καὶ η, σημαίνοι ἂν ἢ τὸ ὑπάρχοι, ἢ τὸ πορεύοιτο, ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι. περὶ οὗ προεγράφη. ἵνα ὁ λόγος ᾖ, περὶ ἀνδρὸς μενοινῶντος ἀποδημῆσαί που τῶν τόπων, οὓς πολλοὺς οἶδεν. ὁ δὲ θέλων, πολυπραγμονείτω τοῦτο εἰς πλέον. τοῖς γὰρ τὰ εἰς ῥητορείαν εὔχρηστα ἐπιλεγομένοις, οὐκ ἀξία ἡ αὐτὴ λέξις πλείονος διατριβῆς. Τὸ δὲ μενοινήσειεν, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ κινηθείη. δοκεῖ δὲ καὶ ἐτυμολογίαν ἐκ τῆς παραβολῆς ἔχειν, ἵνα ᾖ μενοινὴ καὶ μενοινᾶν, μένος νόου δι' οὗ ἀΐσσει νόος εἰς ἔργον. Ὅτι τὸ, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθε θεοῖς Ἥρα, ἀντὶ τοῦ ἐπεδήμησεν. ἐπέστη. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἐχθρῶδες οἴδασι ῥῆμα τὸ ἐπελθεῖν, ταυτὸν ὂν τῷ κατά τινος ἐλθεῖν. δηλοῖ δέ ποτε καὶ ἀρέσκειν τινά, οἷον, ἐπῆλθέ μοι τόδε εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἔδοξέ μοι. Ὅτι ὅπερ ἐν ἄλλοις εἶπεν, οἵ δ' ἐπανέστησαν, ἤγουν τῆς καθέδρας ἀνέστησαν, ἐνταῦθα οὕτω φράζει. οἱ δὲ, ἰδόντες πάντες ἀνήϊξαν. περὶ Ἥρας δὲ ὁ λόγος. ἣ πίνοντας τοὺς ὀλυμπίους εὑροῦσα, οἷς ὁ βίος ἀεὶ ἐν ῥᾳστώνῃ, καὶ δεξιουμένους αὐτὴν δεπαέσσιν, ἄλλους μὲν ἔασε. θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα. ὅπερ αἴνιγμά ἐστι τοῦ πρὸ τῶν ἄλλων θείων ἀρετῶν, τὴν θέμιν προσήκειν τοῖς ἄρχουσι. καὶ μάλιστα οἷς ἡ ἡραία τουτέστιν ἡ βασιλικὴ προσήκει ζωή. καλλιπάρῃον δὲ τὴν θέμιν λέγει, παιδευτικῶς, ὡς τῶν δικαίων τοιούτων ὄντων, κατὰ τὸ, τοῖσι δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. ἄνθος γὰρ διὰ προσώπου, τὸ καλλιπάρῃον. Τὸ δὲ θέουσα, σπουδὴν δηλοῖ δεξιώσεως. οὕτω δὲ καὶ ἀνωτέρω τὸ ἀνήϊξαν, σπουδαίαν δηλοῖ ἀνάστασιν. Ὅτι πρὸς πρόσωπον ἐπτοημένον, ῥηθείη ἂν τό, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας. ἦ μάλα δή σ' ἐφόβησεν ὁ δεῖνα. ἔστι δὲ ἀτύζεσθαι, τὸ ἐκπλήττεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς. τελευτᾷ γάρ φασιν εἰς τὸ φοβεῖσθαι, παράγεται δὲ ἐκ τοῦ ἄτω, κατὰ τὸ κλῶ κλύζω καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὅτι ἡ τύχη τὰ ἤθη ὡς τὰ πολλὰ ὑπαλλάσσουσα, ποιεῖ τὴν Ἥραν, ἣ πρὸ βραχέος ἐκολάκευε τὸν Δία, τοιαῦτα νῦν λέγουσαν πρὸς τὴν ὡς ἐῤῥέθη καλλιπάρῃον θέμιν. μή με ταῦτα διείρεο ἤγουν ἐρώτα. οἶσθα καὶ αὐτὴ οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. ὃ δὴ κατὰ παντὸς τοιούτου προσώπου οἰκεῖον λέγεσθαι. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ λόγου, ὅμοιον πρὸς τὸ, οἶσθα καὶ αὐτὸς οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνήρ. ὅπερ ἔφη περὶ Ἀχιλλέως Πάτροκλος. τὸ δὲ καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο περὶ Ἀχιλλέως ἐκεῖ ῥηθὲν καὶ αὐτό, ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς ἑξῆς περὶ Διὸς ἐρεῖ ἐν τῷ, μάρψει δ' ὅστ' αἴτιος, ὅς τε

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Μή με θεὰ Θέμι ταῦτα διείρεο. οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης.
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη.
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη. πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα.
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες.
Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες
Ἠὲ ἔπει, ἠὲ βίῃ. ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει

καὶ

Οὐδ' ὄθεται. φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ, ἔχετ' ὅττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπησιν ἑκάστῳ.
Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι,
Υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι φίλτατος ἀνδρῶν
Ἀσκάλαφος. τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος ἄρης.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ'. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο. καί ῥ' ἵππους κέλετο δεῖμόν τε φόβον τε
Ζευγνύμεν. αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
Ἔνθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ ἀθηνῆ πᾶσι περιδείσασα θεοῖσιν,
Ὦρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων.
Ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον. ἣ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον ἄρηα.
Μαινόμενε φρένας ἠλὲ διέφθορας. ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶν, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
Οὐκ ἀΐεις ἅτε φησὶ θεὰ λευκώλενος ἥρη;
Ἣ δὴ νῦν πὰρ ζηνὸς ὀλυμπίου εἰλήλουθεν.
Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Ἂψ ἴμεν οὔλυμπόν δε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ;
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς ὄλυμπον.
Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι, μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος.
Ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
Ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται. ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.

καὶ οὐκί. Ὅρα δὲ ἦθος γυναικεῖον, ὃ καὶ πρὸ τούτου ἐφάνη ἐν τῷ, κατὰ δ' ἔστυγεν αὐτὸν, τὸν ἄνδρα δηλαδὴ δία. μισοῦσι γὰρ ἄνδρας γυναῖκες εἰ μὴ πάντα πείθονται αὐταῖς. τὸ δὲ ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. οἷα ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, ὅ ἐστι φαύσκει. ἢ φαίνει ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι τὴν θέμιν ἄρχειν θεοῖς δαιτὸς ἐΐσης ἡ ἥρα θέλει, διδάσκουσα ὡς καὶ ἐν τοῖς πότοις σώζεσθαι χρὴ τὸ δίκαιον εἰς ὃ ἡ θέμις ἀλληγορεῖται, διὸ καὶ ἰσομοιρίας ἐν ταῖς θαλίαις στοχάζονται ἵνα μὴ ἀτασθαλίαι γίνωνται. Ὅτι κοινὴν λύπην δηλοῖ τὸ, οὐδέ τι φημὶ πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων. καὶ ὅρα τὸ κεχαρησέμεν, ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ἀπὸ τοῦ χαρῶ χαρήσω. ἐξ οὗ καὶ τὸ κεχαρηότα νίκῃ. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ὤχθησαν θεοὶ, ἀντὶ τοῦ ἠχθέσθησαν ὡς καὶ εἰς τὴν ἀ ῥαψῳδίαν, παρὰ τὸ ἄχθος. ἢ ἐμετεωρίσθησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄχθου, ὃς μετέωρος ὑπέρκειται τοῦ ὑπερρέοντος ὕδατος. ἢ ἐβαρύνθησαν, ὡς οἷα ὄχθων αὐτοῖς ἐπικειμένων. ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν σοφοκλῆς, ἔφη τὸ, οἰδί προσ ὕψου αἴρει θυμόν. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ποικιλίαν θαυμασίαν καὶ ἐξαλλαγὴν σχήματος. εἰπὼν γὰρ, ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα διὸς θεοὶ, ἐφ' οἷς ὁ ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται ἤγουν φαίνει, ἧς δὴ λέξεως χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ζεὺς πιφαυσκόμενος τὰ ἄκηλα, ἐπάγει περὶ ἥρας. ἣ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν. ἄλλον τρόπον φράσας τὸ, ὤχθησε. τὸ γὰρ γελάσαι χείλεσι μόνοις καὶ μὴ χανδὸν ἢ παντὶ προσώπῳ ἀλλὰ μηδὲ ὥστε μειδιᾶσαι παρασῦραι δὲ μόνον αὐτὰ κατὰ τοὺς σεσηρότας, τὸν σαρδόνιον οὕτω δηλοῖ γέλωτα, τὸν μετὰ δηγμοῦ καρδίας βαρυνομένης οἷς ἄχθεταί τις ἤτοι ὀχθεῖ. ὃς δὴ γέλως, καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. ἑρμηνεύων δὲ ὁ ποιητὴς τί ἐστι τὸ, ἣ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν, ἐπάγει. οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη, ἤγουν διεχέθη, ἐθερμάνθη καθὰ καὶ ὕδωρ εἰς χαλκῷ ἰαίνεται πυρὶ θερμαινόμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἰαίνεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, τὸ τήκεσθαι, ἥδεσθαι, διαχεῖσθαι, μαλάσσεσθαι. ὅρα δὲ ὅτι κἀνταῦθα ἔπαινος ὀφρύων τὸ κυανέας αὐτὰς εἶναι. Ὅτι σημασίας μιᾶς πολλαχοῦ τὸ νεμεσῶ καὶ τὸ νεμεσῶμαι, δηλοῖ γὰρ τὸ μέμφομαί τινα. τοιοῦτον τὸ, νεμέσηθεν τ' ἐνὶ θυμῷ, ἤγουν ἐμέμψαντο. καὶ ἐνταῦθα τὸ, πᾶσι νεμεσηθεῖσα, ἤγουν πάντας μεμψαμένη. ὅτι οἰκεῖον ῥηθῆναι ὑπό τινων ταπεινοτέρων πρός τινος ὑπερέχοντος μὲν σκληροψύχου δὲ καὶ ἀμυντικοῦ, τὸ, νήπιοι, οἳ ζη

δὴ νῦν μενεαίνομεν ἀφρονέοντες. ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες, ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ. ὁ δ᾽ ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει, οὐδ᾽ ὄθεται. φησὶ γὰρ κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος. τῷ, ἔχετε, τουτέστι διὸ ἐπέχετε ἤγουν ἀνέχεσθε, ὅττι κεν ἄμμι ἢ ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ. περὶ διὸς δὲ καὶ ταῦτα ἡ ἥρα φησὶ βαρυνομένη. ὁποῖον δή τι πέπλασται μυθικῶς τὸ ἐκείνης ἦθος. Τὸ δὲ φησὶν, ἢ σκωπτικῶς ἐρρέθη, ἴσον ὂν τῷ, οὐκ ἔστι σθεναρὸς, ἀλλὰ λέγει. ἢ σεμνῶς ἀντὶ τοῦ θαρρούντως ἀποφαίνεται. Τὸ δὲ διακριδὸν ἤγουν ἐκκρίτως, ἀναλογίας ἐστὶ τοῦ τε παρακλιδὸν ὃ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, καὶ τοῦ νοσφιδόν. Τὸ δὲ ὔμμιν ἑκάστῳ, καινότερον μὲν, ἴσον δὲ ὅμως ἐστὶν ἀντιπτωτικῶς καὶ ἀσφαλῶς, τῷ, ὑμῶν ἑκάστῳ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἀλεγίζει οὐδ᾽ ὄθεται, τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐφίενται. οὕτω δὲ καὶ τὸ κάρτεΐ τε σθένεΐ τε, ὡς ταυτόσημα παραλληλίζονται. Ὅτι θέλουσα ἡ τοῦ μύθου ἥρα συγκροῦσαι τῷ διῒ τὸν ἄρην ὁποῖα τὰ ἐκείνης, ἀγγέλλει ὀλωλέναι τὸν αὐτοῦ φίλτατον υἱὸν τὸν ἀσκάλαφον, ἐν μάχῃ. τόν φησιν ὃν, τουτέστιν ἴδιον ἔμμεναι ὄβριμος ἄρης. ὁ δὲ, ἀκούσας, θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ χερσὶ καταπρηνέεσσιν, ὅ ἐστιν οὐχ ὑπτίαις. ὀλοφυρόμενος δ᾽ ἔπος ηὔδα. ταῦτα δὴ ἅπερ ἴδιά ἐστι παντὸς ὑπερεκπλαγέντος ἐπὶ λυπηρῷ ἀκούσματι, τὸ δὲ ἔπος, ἦν τοιοῦτον. μὴ νῦν μοι νεμεσήσετε, τίσασθαι τὸν τοῦ υἱοῦ φόνον, εἴπερ μοι φησὶ καὶ μοῖρα, διὸς πληγέντι κεραυνῷ, κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ᾽ αἵματι καὶ κονίῃσι. καὶ αὐτίκα, ἵπποις κέκλετο δεῖμόν τε φόβον τε ζευγνύμεν. αὐτὸς δ᾽ ἔντε᾽ ἐδύσατο παμφανόωντα. οἷα ἐρεθισθεὶς ἀφρόνως. ἔνθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος πὰρ διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, κατά γε τὸ εἰκὸς τῆς ὁμηρικῆς πλάσεως, εἰ μὴ ἀθηνᾶ πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν, ὦρτο μὲν ἐκ προθύρου. ἢ ὦρτο δ᾽ ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε, καὶ ἐσωφρόνισε τὸν ἄρην, πρήσασα καὶ εἰποῦσα τὰ ῥηθησόμενα. ἐν οἷς πάλιν φανήσεται, ὅτι μὲν ὁ ἀλόγιστος ἄρης, ὅτι δὲ ἀθηνᾶ ἡ καὶ πρόνοια. ἥτις οὐ μόνον ἄλλως τὸ δέον φρονεῖ, ἀλλὰ καὶ προνοεῖ ὁποῖα ἔσται κακὰ εἰς κοινὸν, εἰ μὴ ὁ ἄρης ἡσυχάσει, ἐν τούτοις δὲ καὶ διαφορὰ πάλιν φαίνεται ἤθους τοῦ κατὰ ἥραν καὶ ἀθηνᾶν. τῇ ἥρᾳ μὲν γὰρ, οὐδὲ νῦν εὐλόγιστον τὸ λαλούμενον. καὶ δῆλον ἔκ τε ἄλλων ὧν ἔφη, καὶ ἔνθα δὲ οὐ διακριδὸν ἄριστον εἶναι τὸν δία εἶπεν, ἀλλ᾽ ὅτι ἐκεῖνος φησὶ τοιοῦτος εἶναι. ἡ ἀθηνᾶ μέντοι χρηστολογοῦσα, οὐδέν τι κατὰ τοῦ πατρὸς διὸς φησίν. ἔτι ἡ μὲν ἥρα, ὑποκινεῖ τὸν ἄρην εἰς ἔριν τῇ ἀναμνήσει τοῦ ἀσκαλάφου. καὶ ἐρεθίζουσα, λέγει ἠθικῶς ὅτι φησὶν ἴδιον οὐ μὴν δὲ τὸν αὐτοῦ υἱὸν εἶναι ὄβριμος ἄρης τὸν ἀσκάλαφον. ἐπίτηδες εἰποῦσα καὶ τὸ φησὶ καὶ τὸ ὄβριμος. τοῦτο μὲν, ἵνα δηλώσῃ πρὸς ἰσχύος ἔχειν τὸν ἄρην βοηθῆσαι τῷ υἱῷ. ἐκεῖνο δὲ, ἵνα λέγῃ ὡς νῦν δείξει ἐὰν υἱὸς ὥς φησιν αὐτοῦ ὁ πεσὼν ἀσκάλαφος, εἰ ἐπαμυνεῖ αὐτῷ. ἄλλως γὰρ, ἀγνοεῖται. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο κακότεχνος δόλος τῇ ἥρᾳ, δι᾽ οὗ τὸν ἄρην ἐρεθίσασα, μικροῦ ἂν κοινὸν κακὸν ἐφύτευσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι πᾶς ὁ παρακινδυνεύων ἐν μάχῃ, εἴποι ἂν τὸ, ἐγχειρήσω εἰ καὶ χρεὼν κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, ὃ ἑτέρωθι νεκάδεσσιν ἐρρέθη, μεθ᾽ αἵματι καὶ κονίῃσιν. ἄλλως δὲ, ἁπλῶς τὸ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι καὶ τὸ ἑξῆς, ἐπὶ πτώματι ἁρμόζει μαχίμου νεκροῦ. ἐπὶ δὲ καταπαύσει ὀργῆς, οἰκεῖον τὸ, ἔνθα μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, εἰ μὴ τόδε γέγονε. καὶ ὅρα τὸ χόλος καὶ μῆνις, ἢ διεσταλμένα κατὰ σημασίαν, ὃ καὶ κρεῖττον εἰπεῖν, ἢ καὶ ἄλλως ληφθέντα ὡς ἰσοδύναμα, ὁμοίως τῷ, πόλεμόν τε μάχην τε. καὶ, θάνατόν τε μόρον τε. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἵπποις κέκλετο δεῖμόν τε φόβον τε ζευγνύμεναι, δοκεῖ παρανοηθὲν, ὑπαγαγέσθαι τινὰς εἰς τὸ, ἵππους ἄρεος τὸν δεῖμον καὶ τὸν φόβον εἰπεῖν ὡς καὶ προδεδήλωται. τὸ δ᾽ ἐστὶν οὐχ οὕτως ἔχον. ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἵπποι, ἐνταῦθα σιγῶνται τίνες ἦσαν, ὁ δὲ δεῖμος καὶ ὁ φόβος υἱοὶ ἄρεος καὶ ὀπαδοὶ, κελεύονται ζεῦξαι αὐτούς. Τὸ δὲ θάασσεν, ἀντὶ τοῦ ἐτέθειτο, ἐκάθητο. ἐξ οὗ καὶ θᾶκος ὁ θρόνος ὁ καὶ θῶκος. καὶ θακεῖν, τὸ καθῆσθαι. Τὸ δὲ ἔνθα θάασσε, κάλλους τι ἔχει, ὁποῖον καὶ πρὸ ὀλίγων τὸ, ἦλθε θέουσα. Τὸ δὲ περιδδείσασα θεοῖς, ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτό. ἀθηναῖοι γὰρ, τὸ δεδιέναι καὶ τὰ κατ᾽ αὐτὸ, δοτικῇ συντάσσουσιν ὅτ᾽ ἂν ἡ περὶ πρόθεσις προηγῆται αὐτῆς. τοιοῦτον γὰρ τὸ, ἔδδεισε δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι μεθ᾽ αἵματι καὶ κονίῃσι πρόθεσιν ἔχει ἀντὶ προθέσεως, λέγει γὰρ ἐν αἵματι καὶ κονίαις. Ὅτι τὰ τῆς ἀθηνᾶς ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ ἄρει, τοιαῦτα. τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ᾽ εἵλετο καὶ σάκος ὤμων. ἔγχος δ᾽ ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς, ἢ ἐκ χειρὸς, ἑλοῦσα, χάλκεον. καὶ οὕτως ἀφοπλίσασα τὸν στιβαρόχειρα, ἢ καὶ αὐτὴ δηλαδὴ τοιαύτη, εἶτα ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον ἄρηα. εἰποῦσα. μαινόμενε φρένας ἠλὲ διέφθορας. ἦ νύ τοι αὔτως οὔατ᾽ ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ᾽ ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. οὐκ ἀΐεις ὅτε φησὶν ἡ ἥρα. ὅτι δηλαδὴ νήπιοι οἱ τῷ διῒ μενεαίνοντες. ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ, ἄψ ἴμεν ἤγουν ἐπανελθεῖν οὔλυμπόν δε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ. αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι; αὐτίκα γὰρ τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ ἀχαιοὺς λείψει, ὁ δ᾽ ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων, ἐς ὄλυμπον, μάρψει δ᾽ ἑξείης ὅστ᾽ αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί, καὶ οὕτως ἡ ἀθηνᾶ τὸν ἄρην σωφρονίσασα, ἱδρύει αὖθις ἐν θρόνῳ. λόγοις περιγινομένη τοῦ ἀλόγου μὲν ἐπιπειθοῦς δὲ τῷ λόγῳ. παραμυθησαμένη δὲ σεμνῶς καὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ ἀσκαλάφῳ, διὰ τῶν μετ᾽ ὀλίγα ῥηθησομένων. καὶ ὅρα ὅτι πραγματικῶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἡρμήνευσε τὸ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν τοῦ ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον. πῶς γὰρ οὐκ ἂν ἀλλοπρόσαλλος φανείη, ὃς ἀκούσας τὸν ἕλληνα υἱὸν ἀσκάλαφον ὑπὸ τοῦ πριαμίδου δηιφόβου ἀναιρεθέντα, ὁρμᾷ προπετῶς τὸν φόνον τίσασθαι τοῦ υἱοῦ, καὶ τῆς συμμαχίας οὕτω τῶν τρώων ἀποστῆναι; καὶ ἐποίησεν ἂν ὁ ποιη-

τῆς οὕτω, εἰ μὴ ᾔνυσε καὶ φανερῶς παραδειγματίσαι τὸ τοῦ ἄρεως ἀλλοπρόσαλλον. καὶ οὐδὲ τοῖς ἀχαιοῖς δεῖν ἔκρινε τοιοῦτον δοῦναι σύμμαχον. ἀρκεῖ γὰρ ἡ ἀθηνᾶ συνεργὸς πρὸς αὐτοὺς γεγενημένη. ἄρης δὲ ἀποκληρωτέος μένοι τοῖς βαρβάροις, φασί. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, οὐ θέλει Ὅμηρος ἐπὶ πλεῖον μύθοις μεσῶσαι μαχίμοις τοὺς τόπους τούτους, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐδὲ εὔπλαστον ἂν ἦν τὸ κατὰ τὸν ἄρην τοῦτο ἐπεισόδιον. καὶ ὅτι πάνυ θορυβῶδες ἦν ἐν θεοῖς καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ἀθηνᾶς ἐπισημαίνεται, τὸ ἐν τοιαύτῃ σπουδῇ τοῦ διὸς προσεξευρίσκεσθαι κατ' αὐτοῦ πολλοὺς ἐρεθισμούς. εἰπεῖν δὲ ἄλλως ἐν ὀλίγῳ τὸ πᾶν, ἐνέφηνε μὲν Ὅμηρος, ὡς καὶ ἐνταῦθα δύναται μυθικῇ τερατολογίᾳ μεσῶσαι τὴν ποίησιν, ἐθεώρησε δὲ διὰ τῆς ἐν αὐτῷ μεθοδικῆς ἀθηνᾶς ἔξω καιροῦ τοῦτο εἶναι, οἷα ἐν τοῖς ἑξῆς μέλλων τοιαῦτά τινα διασκευάσασθαι κατὰ τὸ ἀρκοῦν. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τοῖς προειρημένοις τὸ καθάπτεσθαι μὲν αἰτιατικῆς κείμενον. καθάπτετο γάρ φησι λόγοις θοῦρον ἄρηα. Τὸ δὲ μαινόμενε καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι, προσαρμοσθήσεταί ποτε ἢ προσποιηθήσεται πρὸς ἄνδρα ὃς ἐξ ἰδίας ἀνοίας κοινὰ μελετᾷ τεύχειν κακά. ἀστείως δὲ εἴρηται τὸ μαινόμενε πρὸς ἐπίτασιν τοῦ νήπιοι. δοκεῖ δὲ ἡ ἀθηνᾶ λέγειν ὡς ἥρα μὲν, νήπιον ἂν εἴρει τὸν ἄρην μενεαίνοντα νῦν κατὰ διός. ἐγὼ δὲ, μαινόμενόν φημι αὐτὸν, εἰ καὶ μετὰ τοιαύτην τῆς ἥρας παραίνεσιν, οὕτως αὐτὸς ἀφραίνει. Τὸ δὲ αὐτίκα γὰρ τοὺς δεῖνα μὲν λείψει, ἡμᾶς δὲ ἥξει κυδοιμήσων, μάρψει δὲ καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπεξελεύσεως ποθὲν δεινῆς ἐμφαίνει ἔνδειξιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἠλὲ ὅ ἐστι πεπλανημένε, τὰς φρένας δηλαδὴ, καλῶς ὀξύνεται ὡς τὸ καλέ, εἴτε ἀποκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἠλεέ. εἴτε συγκοπήν. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλην ὅ ἐστι πλάνην. ἢ καὶ ἄλλως ἠλὲ, ἀντὶ τοῦ φευκτέε, ὃν πάντες ἀλεόμεθα, ὅ ἐστιν ἐκφεύγομεν. ἢ παρὰ τὴν ἀλέαν, ἵνα δηλοῖ τὸν θερμὸν καὶ θρασύν. Τὸ δὲ διέφθορας, νῦν μὲν παθητικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ διεφθάρης. ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐνεργητικῶς φασὶν ἀντὶ τοῦ διέφθειρας. Τὸ δὲ νόος ἀπόλωλε, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἢ δῆσοι αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστίν. ὁ γὰρ μὴ νοῶν, μάτην ἔχει ὦτα εἰς ἀκοήν, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἔνθα νοῦς ἀπόλωλεν, ἐκεῖ μάτην ἐστὶν ἀκούειν. καὶ σημειωτέον ὅτι Ὅμηρος ἐνδέδωκεν ἀρχὴν τῷ εἰπόντι, νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. Τὸ δὲ ἀναπλήσας, οὐχ ἁπλῶς δηλοῖ τὸ ἀναπληρώσας ἀλλὰ τὸ πολλάκις, καὶ ὡς εἰπεῖν, πάλιν καὶ πάλιν. ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτον σημαινόμενον τῆς ἀνά προθέσεως, ὡς ἡ ἀνάκρισις δηλοῖ, καὶ ὁ ἀναβαπτισμός. καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ γοῦν ἐκπλήσας ἓν κακὸν, εἶτα πάλιν ἕτερον, καὶ αὖθις ἄλλο, κυρίως ἂν λέγοιτο ἀναπλῆσαι κακὰ πολλὰ κατὰ τὸν ποιητήν. Τὸ δὲ κακὸν φυτεῦσαι, οὐκ ἀπέοικε κακοζήλου. οὐ γὰρ κεῖται πρὸς τροπικὴν παραμυθίαν καὶ ἑτέρας λέξις γεωργική. δοτέον δὲ τοῦτο τῷ πολλῷ τῆς ποιήσεως χύματι. ὁ γοῦν ἐν σχεδιασμῷ πελαγίζων, φάσοι ἄν ποτε καὶ τοιαῦτα. Τὸ δὲ κυδοιμῆσαι, εἴ τις ὡς ποιητικὴν λέξιν ἐκτρέπεται, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐνθυμείσθω τὸ κυδοιδοπᾶν, ὃ παρ' ἑτέροις κεῖται, τραχύτερον τούτου ὂν καὶ δυσχρηστότερον. Τὸ δὲ μάρψει, οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ κυριολεκτεῖσθαί φασιν ἐπὶ τοῦ χερσὶ συλλαμβάνειν, μάρη γάρ φασιν αἱ χεῖρες. ὅθεν καὶ εὐμαρὲς, τὸ εὐχερές. καὶ μάρνασθαι, τὸ διὰ χειρὸς μάχεσθαι. οἱ τοιοῦτοι δὲ, ἐν τῷ, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν, εἴποιεν ἂν ἴσως παραχρηστικῶς ῥηθῆναι τὸ μάρπτειν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀχιλλεὺς μέντοι, δεινὸς ἐῤῥέθη καὶ ἀναίτιον αἰτιάασθαι. Τὸ δὲ καὶ μάρπτειν τὸν ἀναίτιον, πάνυ σφοδρόν. τὸν δὲ ῥηθέντα τοῦ ἄρεος υἱὸν ἀσκάλαφον, φασὶν εἰς ἑβραίαν μετακομισθέντα, τεθάφθαι, ἀφ' οὗ καὶ σαμάρειαν κληθῆναι, διὰ τὸ ἐκεῖ σᾶμα τὸν ἄρην τουτέστι σῆμα ποιῆσαι τῷ υἱῷ. δοκεῖ δὲ κατὰ τὴν ἀναλήψιν παράγεσθαι καὶ ὁ ἀσκάλαφος πλεονασμῷ τοῦ σ', ἵνα ᾖ παρὰ τὸ ἁπαλὸν καὶ τὴν ἁφὴν, ἀκάλαφος ὁ τερπνὸς τὴν χρόα καὶ εὐαφής. ἀκαλὸν δέ φασι, πραΰ. μαλθακόν. ἄψοφον. ἥσυχον. ὅθεν καὶ ἀκαλαῤῥείτης ποταμός. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν, ἀορίστως περὶ ἀσκαλάφου διὰ τῆς ἀθηνᾶς φησὶν ὁ ποιητὴς, ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων ἢ πέφαται, ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται, τουτέστιν ἢ τέθνηκεν ἢ τεθνήξεται. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ὡρισμένως ἐπὶ πατρόκλῳ ἐρεῖ ἀχιλλεὺς πρὸς ἕκτορα, κάτθανε καὶ πάτροκλος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. τοῦτο δέ ποτε καὶ εἰς παραμυθίαν χρήσιμον ἐπὶ ἀρτιφάτῳ νεκρῷ. τὸ δὲ ἀργαλέον πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε ὃ ἐν τῷ τέλει κεῖται τῶν λόγων τῆς ἀθηνᾶς, εὔχρηστον ῥηθῆναί ποτε πρὸς τὸν ἐθέλοντα πᾶσι βοηθεῖν ὅπως ἂν καὶ τύχῃ. συνῆρηται δὲ τὸ ῥῦσθαι ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι, οὗ θέμα τὸ ῥύω. ὃ πλεονασμῷ τοῦ ἑ, ἐρύω γίνεται. ἐπενθέσει δὲ τοῦ ἰ, εἰρύω.

Ὣς εἰποῦσ', ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσατο δώματος ἐκτὸς,
Ἶρίν θ', ἥτε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ζεὺς σφὼ ἐς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ἕρδειν ὅττικε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἡ μὲν ἄρ ὣς εἰποῦσα πάλιν κίε πότνια ἥρη,

Ὅτι παυσίμαχα πολέμου δηλοῖ τὸ, ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον ἄρηα. Ὅτι Ἶριν ἐνταῦθα εἰπὼν ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. ἣ θεοῖσι μετάγγελος, οὐ μόνον ἐτυμολογῶν αὐτὴν κἀνταῦθα ὡς ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλλω γινομένην, ἀλλὰ καὶ πρὸς σαφήνειαν καὶ γραμματικὴν διαστολήν. εἰπὼν δὲ ὅτι καλέσα-

Ἕζετ' ἐνὶ θρόνῳ. τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην.
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα μητέρα θηρῶν.
Εὗρον δ' εὐρύοπα κρονίδην ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε διὸς νεφεληγερέταο,
Στήτην. οὐδέ σφωϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

το ἥρη ἀπόλλωνα, ἶρίν τε, ἐπήγαγε τό. ἣ θεοῖς ἄγγελος, ἵνα μὴ ἡ λεκτικὴ προφορὰ σφαλνήσῃ τινά, τὸ ἶριν, αἰτιατικὴν εἶναι τοῦ ἥρη. κἀντεῦθεν φαίνοιτο καλοῦσα ἥρη ἥρην, ἤγουν ἡ ἥρα ἑαυτήν. τὸ δὲ μετάγγελος, περιττὴν καὶ αὐτὸ ἔχει πρόθεσιν, καθὰ καὶ τὸ ἐπίουρος. καὶ τό, χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπιμῆνις. καὶ, ἐπιβουκόλος ἀνήρ. καὶ, τίς ἂν κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων. καὶ, ἀνδρῶν κατατεθνειώτων. εἰ δὲ γράφεται καὶ θεοῖσι μετ' ἄγγελος. οὐκ ἂν εἴη ἀπῳδόν, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐν θεοῖς ἄγγελος ἡ ἶρις. Ὅτι ἐν ταῖς ἀγγελίαις παλιλλογεῖν εἰωθὼς ὁ ποιητής, ὅμως ἐνταῦθα τὴν ἥραν πάνυ βραχυλογοῦσαν ποιεῖ ἐν οἷς τὰ ἐκ διὸς ἀγγέλλει πρὸς Ἀπόλλωνα καὶ ἶριν. εἰποῦσα γὰρ ὅτι ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἴδην κέλεται ἐλθεῖν ὅττι τάχιστα, οὐδέν τι πλέον προστίθησιν ἐκ τῶν πρὸς αὐτὴν ὑπὸ διὸς εἰρημένων. ἀλλὰ μόνον ἀφ' ἑαυτῆς λέγει τό, αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε, ἕρδειν ἤγουν πράττετε ὅττι κεν ἤτοι ὅπερ ἂν κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ. αἴτιον δὲ τῆς τοιαύτης στενολεσχίας, οὐ μόνον ὅτι μεμψιμοιρεῖ τῷ διῒ καὶ οὐδὲ μεμνῆσθαι τῶν ἐξ ἐκείνου ἐθέλει διὰ τὸ λυπηρόν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδὲ ἐνδέδωκεν αὐτῇ ὁ ζεὺς ἀπαγγεῖλαι τὰ λαληθέντα, ἀλλὰ μόνον ἔφη, κάλεσον δεῦρο ἐλθεῖν ἶριν καὶ ἀπόλλωνα. τὰ δὲ λοιπὰ ὡς ἐν κοινολογίᾳ ἐλάλησε, διὸ καὶ εὐλαβεῖται τὸ μυστηριωθὲν εἰπεῖν. ὅπου γε οὐδ' αὐτὸς ὁ ζεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς, εἶπε τὰ προβουλευθέντα. τὸ θελητὸν δὲ μόνον εἰπὼν τῷ ἀπόλλωνι ἤγουν τὴν τῶν Ἑλλήνων φυγήν, τὰ ὕστερον ἐπ' αὐτοῖς ἀγαθά, ὡς ἐπικούρῳ τῶν τρώων ἐπέκρυψεν. εἰπών. ἐκεῖθεν δ' ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε ὡς ἀχαιοὶ αὖ ἀναπνεύσωσι πόνοιο. καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν κἀνταῦθα ποικιλίαν καὶ σύνεσιν. τὴν περὶ τὰ πρακτέα καὶ μύ, ἐξ ὧν ὁ ἀκροατὴς τὰ εἰς βίον ῥυθμίζεται. Τὸ δὲ διὸς εἰς ὦπα ἴδησθε, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἔλθητε, οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης τὸ πρός τινα ἐλθεῖν, ταυτόν ἐστι τῷ θεαθῆναι ἐκείνῳ. Ὅτι ὠκύτητα ὑπερβολικὴν δηλοῖ τό, τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην. περὶ ἀπόλλωνος λεχθὲν καὶ ἴριδος. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνὰ πρόθεσις δοτικῇ συντάσσεται ἐν τῷ, εὗρον κρονίδην ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ ἥμενον, ἤγουν ἄνω τοῦ γαργάρου ἀκρωτηρίου. ποῦ δὲ τὸ γάργαρον, καὶ διατί οὕτω καλεῖται, προδεδήλωται. Ὅτι ἐν τῷ, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο ἤγουν κύκλῳ περιεῖχε τὸν δία, θυόεν λέγει, τὸ εὐῶδες ἀπό τε τῶν ἐκ γῆς ἀνθέων ὁποῖα τὰ ἐαρινά, καὶ τοῦ ὁμοίου κατὰ τὴν ἥραν μύρου. ἵνα νέφος εὔοσμον περιστέφῃ τὸν ἀέρα δία τὸν κατωτέρω δηλαδὴ καὶ περὶ ἡμᾶς. ἄλλως γὰρ κατὰ τοὺς φυσικούς, τὰ ὀκτὼ σταδίοις ὑπερέχοντα τῆς γῆς ὕψη, οὐ νεφελίζονται. τὸ δὲ ὁμηρικὸν τοῦτο ἐστεφανῶσθαι, καὶ τῷ διονυσίῳ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν περιηγητικῷ προοιμίῳ ἐχρησίμευσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι σημειοῦνται οἱ παλαιοί, ὡς Ὅμηρος τὸν ἐκ μεταφορᾶς ὁμοιώματι σημαινόμενος εἰδέναι τὸν στέφανον οἷον ἐν τῷ, νῆσος, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται. καὶ, πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν, ὅμως οὐδέ τινας εἰσήγαγεν ἐστεφανωμένους. ὅτι δὲ θύος ἐξ οὗ τὸ θυόεις, οὐ μόνον θυμίαμα δηλοῖ εἰς ὃ ὑπουργοῦν τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς θυματήρια, ἀλλὰ καὶ θῦμα ὅθεν καὶ ὁ θυοσκόος, δῆλον καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν παλαιῶν. Ὅτι ἀποδοχὴ ἐπ' ἀγγέλοις τό, πάροιθεν ἐλθόντε τοῦ δεῖνος, στήτην. οὐδέ σφωϊν ἤγουν οὐδ' αὐτοῖς ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ, ὅττι οἱ ὦκα ἐπέεσσι πιθέσθην. καὶ ὅρα τὸ οὐκ ἐχολώσατο θυμῷ, ταυτὸν ὂν καταφατικῶς ὡς καὶ προεσημειώθη, τῷ, ἥσθη. ἀπεδέξατο.

Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μὴ δὲ ψευδάγγελος εἶναι.
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
Μεῖναι, ἐπεί ἑο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Ὅτι παραίνεσις ἀγγέλῳ πρέπουσα, τό, πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μὴ δὲ ψευδάγγελος εἶναι, εἰ μὴ ἄρα δηλαδὴ ὁ καλῶν τῷ ἀγγέλῳ μεταστρέψει ἐκ μετανοίας, ὡς ὁ Ποσειδῶν ποιήσει ἐν τοῖς ἑξῆς. ἢ καὶ ἐννοήσει ὕστερον κρεῖττον. τότε γάρ, τῶν μὲν προτέρων ἐπιλήθεται ὁ ἄγγελος, ἐρεῖ δὲ ἃ ὕστερον ἤκουσεν. ἐσθλὰ τηνικαῦτα ποιῶν, κατὰ τό. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἰ-

σιμα

Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις.
Βῆ δὲ κατ᾽ Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ᾽ ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο,
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις.
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη, προσέφη κλυτὸν ἐννοσίγαιον.
Ἀγγελίην τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα, παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Παυσάμενόν σ᾽ ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθ᾽ ἢ μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ᾽ ἐπιπείσεαι, ἀλλ᾽ ἀλογήσεις,
Ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
Ἐνθάδ᾽ ἐλεύσεσθαι. σὲ δ᾽ ὑπεξαλέασθαι ἄνωγε
Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος. σὸν δ᾽ οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσόν οἱ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

σημαίνει δή. τὸ δὲ ἀγγεῖλαι καὶ εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἀπαγγέλλειν εἴρηται, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔσω. τὸ δὲ ἀγγεῖλαι καὶ τὸ ψευδάγγελος, σὺν τῷ ἐτυμολογικῷ εἶναι τρόπον, ἔχει τι ἀστεῖον. ἄγγελος μὲν γὰρ ἁπλῶς παρὰ τὸ ἀγγεῖλαι, καθὸ πρὸ βραχέων εἴρηται δέ, ἤτε θεοῖσι μετάγγελος. οὐ χρὴ δὲ τὸν ἀπολύτως ἄγγελον, συντίθεται εἰς ψευδάγγελον ἑαυτόν.

Ὅτι ἅλα δῖαν, ἢ τὴν μεγάλην λέγει κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ὑγρὰν παρὰ τὸ διαίνειν. ἢ φοβερὰν παρὰ τὸ δέος ἢ παρὰ τὸ δίω τὸ φοβοῦμαι ὡς καὶ δῖα φασὶ χάρυβδις ἡ δεινή. Ὅτι τὰ ἐνταῦθα λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ῥηθήσονταί ποτε σοφρῶς ὑπό τινος ἀνδρειοτέρου καὶ πρεσβυτέρου, πρὸς τὸν μὴ τοιοῦτον ἐθέλοντα δὲ καταφρονεῖν τοῦ κρείττονος. εἰσὶ δὲ τοιαῦτα. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσιν ἐπιπείσεται ἀλλ᾽ ἀλογήσει, φραζέσθω δὴ ἔπειτα ἤγουν δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, μή μ᾽ οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσσῃ, ὅ ἐστι τλήσεται μεῖναι. ἐπεί, ἐσ τουτέστιν αὐτοῦ, φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι, καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ᾽ οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ἤγουν ἰσηγορῆσαι, ἢ ἀντειπεῖν. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. ἐν τούτοις δὲ τὸ μὲν βίῃ πολὺ φέρτερος, δέους ἐστὶ ποιητικόν. τὸ δὲ γενεῇ πρότερος, ἤγουν τῷ τῆς ἡλικίας χρόνῳ, αἰδοῦς. καὶ ὅρα ὅτι ἀρχικῶς ἀπὸ τοῦ δεινοτέρου ἀρξάμενος καὶ πικρῶς εἰπών, ὅμως ὑπογλυκαίνει τὴν φράσιν ἠρέμα παρίσοις τῷ, φέρτερος καὶ πρότερος. Τὸ δὲ ἀλογήσει προϋπάρχον αὐτοῦ ἔχον τὸ λογίζω καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ λόγος, ἐλέγχει τοὺς παρασημειουμένους ὡς ὁ ποιητὴς τὸ λέγειν μὲν οἶδε, τὸ δ᾽ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα τὸν λόγον, οὐκ οἶδε. τὸ δὲ ταλάσσῃ, ῥηθὲν καὶ πρὸ τούτων, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ κατὰ συγκοπὴν τλῶ τλήσω. τὸ δὲ ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος μὲν ἐπιχειρεῖ, μέγα δέ τι δηλοῖ. εἰ μὴ γὰρ τολμητέον ἶσον τινὶ φάσθαι, πολλῷ πλέον μὴ δὲ πρᾶξαι. Τὸ δὲ στυγέουσιν, ἀντὶ τοῦ φρίσσουσιν. οὐ μὴν μισοῦσιν. ὀκνήσει γὰρ ἂν ἄρχων ὁμολογεῖν μισητὸς ἅπασιν εἶναι. Ἐν δὲ τῷ, καὶ ἄλλοι, δοκεῖ μὲν ἐκ περιττοῦ κεῖσθαι ὁ καί σύνδεσμος. ἔστι δ᾽ ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι αἰνίττεται ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν καθὰ καὶ ἄλλοι δέδιε τὸν Δία εἰ καὶ θρασύνεταί ποτε κατ᾽ αὐτοῦ. Ὅτι τὴν Ἶριν καθικνουμένην ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης εἰς τὸν ναύσταθμον, νιφάδι ἢ χαλάζῃ εἰκάζει, εἰπών. ὡς δ᾽ ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο, ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις. καὶ ὅρα τὸ πέτεσθαι, καὶ ἐπὶ νιφάδος λεχθὲν ἣν σφοδρὸς ἐλαύνῃ ἄνεμος. ἄλλως γὰρ, οὐ πάνυ προσφυὴς ἡ λέξις νιφάδι ἠρέμα καταπιπτούσῃ. Αἰθρηγενὴς δὲ καὶ αἰθρηγενέτης Βορρᾶς, ἢ διότι αἴθρους γίνεσθαι ποιεῖ. αἴθρος δὲ τὸ ψῦχος. ὡς τὸ, αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος, ὁ αἰθρίας ποιῶν ἐν τῷ διασκιδνάναι τὰ καθ᾽ ἡμᾶς ἐκ νότου νέφη. ἢ καὶ ἄλλως ἐκ νεφέων κατάγων ποτὲ νιφάδας καὶ χαλάζας, τὸν ῥηθέντα αἴθρον ποιεῖ. Τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐπτόμην ὅθεν τὸ πτέσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἀμφοῖν δὲ δοκεῖ ἐκγενέσθαι τὸ ἐὰν πτῶμαι ὅ ἐστι πετάσω, οὗ τρίτον τὸ, πτῆται νιφάς. Ὅτι καὶ τὸ, ἀγγελίην τινά τοι ἦλθον δεῦρο φέρουσα, συγχέει τὴν παρασημείωσιν τοῦ, ἐπὶ ἀψύχων φορτίων τὸ φέρειν λέγεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου τόπου, τὴν ἀγγελιαφόρον οἱ ὕστερον συνέθεντο. περιπέφρασται δὲ τὸ, ἀγγελίην τινά τοι ἦλθον φέρουσα, ἀντὶ τοῦ ἀγγελῶ τί σοι, τουτέστι λόγῳ προφορικῷ ἐρῶ. ἐξ οὗ καὶ ἶρος καὶ Ἶρις ὡς δεδήλωται. ὅτι εἰρωνικὸν τὸ, παυσάμενόν σε κέλευσε μάχης ἠδὲ πολέμοιο, ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα τῶν δεῖνα. ἀνάπαλιν δὲ τὸ, ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιος πολεμίζων ἐνθάδ᾽ ἐλεύσεσθαι.

Τὴν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Ὢ πόποι. ἦ ῥ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν,

Ὅτι ὁ Ποσειδῶν μὴ ἔχων ἀρνεῖσθαι τὸ βίῃ φέρτερος καὶ γενεῇ πρότερος αὐτοῦ εἶναι

Εἴμ' ὁμότιμον ἐόντα, βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε ῥεία.
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων.
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί,
Παλλομένων, ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα.
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος.
Τῷ ῥα καὶ οὔτι διὸς βέομαι φρεσίν, ἀλλὰ ἕκηλος
Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός.
Οἵ ἑθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα ἶρις.
Οὕτω γὰρ δή τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Τόνδε φέρω διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ,
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ.
Αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, ἑρμείω τε, καὶ ἡφαίστοιο ἄνακτος
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσῃ
Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος ἀργείοισιν.
Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

τὴν δία ὁ Ζεύς. τῆς γὰρ ἰσχύος αὐτοῦ ἀγγέλλει, προβάλλεται κατὰ τὴν βίαν ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ γένους ὁμότιμον. εἶτα καὶ αὐτὸ τὸ δίκαιον προϊσχόμενος, ἐκτίθεται τὸν ἀδελφικὸν λαχμὸν καθ' ὃν κλῆρον τὰ κατὰ κόσμον ἔλαχον οὗτός τε καὶ ὁ Ζεὺς καὶ ὁ ᾅδης. ἐξ οὗ δηλάσαι, δέον εἶναι δι' ἀταραξίαν καὶ ὁμονοητικὴν εὔνοιαν, κλήρῳ γίνεσθαι τὰς διανομάς. καὶ μηδένα τῆς εὐκληρίας ἤτοι τῆς περὶ τὸν κλῆρον εὐτυχίας, καταφρονεῖν. εἰσὶ δὲ ἃ λέγει ὁ ποσειδῶν, τοιαῦτα. ὢ πόποι. ἦ ῥα ἤγουν ὄντως δὴ ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν. εἴμ' ὁμότιμον ἐόντα, βίῃ ἀέκοντα καθέξει. ὃ δὴ παντὶ συγγενεῖ οἰκεῖον εἰπεῖν καθ' ἑτέρου βιαίου συγγενοῦς. εἶτα ἐπάγει δικαιολογικῶς τό, τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἤγουν ἐσμὲν ἀδελφεοὶ οὓς τέκε ῥέα. Ζεὺς καὶ ἐγώ. τρίτατος δ' ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί, παλλομένων. ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα. Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος. τῷ ῥα ἤγουν διὸ, καὶ οὔτι διὸς βέομαι φρεσίν, ἀλλὰ ἕκηλος, καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ. χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὥς, δειδισσέσθω. θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον ἢ βέλτιον εἴη ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός. οἳ ἑθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ. καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ ποσειδῶν. ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος δριμὺς ἐντεῦθεν, ὑπέροπλον ἔφη καὶ ἐν τοῖς μετὰ τὸ λάχος, ἐρωτᾷ ἡ μυθικὴ ἶρις. οὕτω γὰρ δή τοι γαιήοχε. τόνδε φέρω διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε; ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν. οἱονεὶ λέγουσα, ὡς εἰ μὲν ἀγγέλω τὰ ἀληθῆ, τραχεῖς οἱ λόγοι. εἰ δ' αὐτὴ ἐγὼ μεταστρέψω πρὸς τὸ ἱλαρώτερον, ψευδαγγέλου τοῦτό γε. ὃ χρὴ δὲ ὡς καὶ ὁ Ζεὺς ᾐνίξατό μοι, ψευδάγγελον εἶναι. εἶτα καὶ ἐκφοβοῦσα γοργῶς καὶ σεμνῶς, ἐπάγει. οἶσθα ὡς πρεσβυτέροισιν ἐριννύες αἰὲν ἕπονται. καὶ ὁ ποσειδῶν ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ τὴν ἶριν ἀποδεξάμενος ὡς μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἢ κατὰ μοῖραν εἰποῦσαν, καὶ εἰπὼν γνωμικῶς ὅτι ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ἤγουν ἀγαθὸν καὶ τοῦτό ἐστιν, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, μεταστρέφεται, καὶ φησίν. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, ὁππότ' ἂν ἰσόμορον, καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. ἀλλὰ νῦν μὲν, νεμεσσηθεὶς ὑποείξω. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ. αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ ἀθηναίης ἀγελείης, ἥρης, ἑρμείω τε, καὶ ἡφαίστοιο ἄνακτος, ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσῃ ἐκπέρσαι,

δοῦναι δὲ μέγα κράτος ἀργείοισιν, ἴστω τοῦθ᾽ ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποσειδῶν ἐπὶ τοσοῦτον τρέπει τὸν λόγον εἰς τὸ μαλακώτερον, οὐχ οὕτω διὰ δειλίαν ὅσον κατὰ σύνεσιν, ὥστε καὶ ἀθετεῖσθαι διὰ αὐτὸ στίχους ἐξ ἀπὸ τοῦ, ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω, ἕως τοῦ, ἀνήκεστος χόλος ἔσται. ἥτε γὰρ ἀπειλή φασι τοῦ ποσειδῶνος ἀνηδονιστική, ἀπαιτοῦσα τὸν δία τὸ ἐξ ἀνάγκης ἐσόμενον, τὴν τοῦ ἰλίου δηλαδὴ ἅλωσιν. ἐφ᾽ ᾗ, οὐδεὶς πάντως ἀνήκεστος ἔσται χόλος. καὶ ἄλλως δέ φασι πρὸς τί τὰ τῆς ἀπειλῆς τῷ ἤδη καταπειθέντι καὶ εἰπόντι ὅτι νεμεσηθεὶς ὑπείξω; καὶ οἱ μὲν ἀθετοῦντες τοὺς τοιούτους στίχους, ποιείτωσαν τὸ ἑαυτῶν. ὁ δὲ ποιητὴς, ἦθος ἀληθῶς μιμεῖται ἐνδόξου ἀνδρὸς συνετοῦ, θυμουμένου μὲν καὶ σεμνῶς θέλοντος ἀπειλεῖσθαι, μὴ ἔχοντος δέ τι φοβερὸν ἀσφαλῶς εἰπεῖν, ἀλλ᾽ ἐν σχήματι ἀπειλῆς μόνα τὰ πρὸς ἀσφάλειαν λέγοντος. περὶ δὲ τῆς ὁμήρῳ δοκούσης ἐνταῦθα τοῦ παντὸς διανομῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ τοιαῦτα. ζεὺς μὲν ἐστὶν ὁ διοικῶν τὰ πάντα λόγος, ἢ τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ κόσμου, παρὰ τὸ ζῆν. τοῦ ζῆν γὰρ αὐτὸς αἴτιος. ἔλαχε δὲ τὰ ἄνω, διὰ τὸ ὡσαύτως ἀεὶ ἔχον τῆς τῶν οὐρανίων διατάξεως. ἔνθα καὶ τὸν τῆς προνοίας εἱρμὸν περιγράφουσί τινες. ἢ ζεὺς καὶ ἄλλως, πᾶς ὁ ὑπὲρ γῆς ἀήρ. ὅ, τε φωτιζόμενος ἀπὸ γῆς ἕως νεφῶν, καὶ ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη ὃν καὶ οὐρανὸν ὀνομάζει, ὃ ἄχει τῆς ζώνης τῶν πλανήτων. οὗ καὶ πύλας τὰ νέφη ἐν ἄλλοις εἶπεν ὁ ποιητής. πᾶς δὴ ὁ τοιοῦτος ἀὴρ, διΐ ἔλαχε, διὰ τὸ αἰθέριον ἔξαρμα. καὶ τοιοῦτος μὲν ὡς ἐν ὀλίγῳ εἰπεῖν ὁ ζεύς. Ποσειδῶν δὲ, τὸ συνέχον αἴτιον τὴν θάλασσαν, ἐπεὶ πόσεως αἴτιος διὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα, ἃ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ἐκρέουσιν. ἀφ᾽ ἧς καὶ οἱ ὑετοὶ πότιμοι καὶ αὐτοὶ ὄντες, ἀνάμμα ἔχουσι. διὸ καὶ οἱ ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα, ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς ἀναγράφουσιν. μεὶς μὲν δὴ ποσειδήϊον ἔστηκε. νεφέλαι δ᾽ ὕδατι βαρύνονται. ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσι. καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ ποσειδῶν. ἀϊδωνεὺς δὲ καὶ ἀΐδης, ὁ ὑπὸ γῆν λέγεται ἀὴρ, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ αὐτὸς, καθὰ καὶ ὁ ἁπλῶς ἀήρ. οὐ γὰρ μόνον ψυχάς φασι συνέχει αἵ εἰσι πνεύματα, ἀλλὰ καὶ καρποῖς αἴτιός ἐστιν αὐξήσεως, ἀφ᾽ ὧν τὸ ζῆν καὶ τὸ ἀναπνεῖν. οὗ ἐμφαντικὴ καὶ ἡ ὄμπνια δημήτηρ. διὸ καὶ ζεὺς λέγεται καταχθόνιος. ἢ καὶ ἄλλως ἀΐδης ὀνομάζεται, παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι, ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. ἢ καὶ διὰ τὸ ἀφανεῖς ποιεῖν τοὺς ὑπὸ γῆς γενομένους. καὶ τοιοῦτοι μὲν οἱ κατ᾽ ἰδίαν κλῆροι τοῖς τρισὶ κρονίδαις. ἡ δὲ γῆ κοινὴ πάντων καὶ ὁ περὶ αὐτὴν ὀρεινὸς ὄλυμπος, διὰ τὸ μὴ ἄκρατον αὐτὰ καθ᾽ αὑτὰ ἔχειν τὸ εἶναι, μὴ δὲ τοῖς λοιποῖς στοιχείοις ἀνεπίμικτον. ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ κλῆρος καὶ τῷ ποσειδῶνι, διὰ τὸ ἔχειν ὕδωρ ἐν κοιλίαις ἀχανέσιν. ἐξ ὧν καὶ σείεσθαί φασιν αὐτήν. διὸ καὶ τὸν ποσειδῶνα γαιήοχον καὶ ἐννοσίγαιον καὶ ἐνοσίχθονα λέγεσθαι. μᾶλλον μὲν οὖν, διότι τὸ ὕδωρ αὐτῇ ἐμπεριέχεται, ἢ καὶ συνεσφαίρωται. καὶ διότι δὲ ὑγρῷ συνέχεται. ὅθεν καὶ ποσειδῶν γαιήοχος, ὡς ἄν τις εἴποι, συνεκτικὸς γῆς. γῆν συνέχων. ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ διῒ ἀέρι μέτεστι τῆς γῆς, αἵτε γὰρ ἐξ ἀέρος βολαὶ ἐπὶ γῆν ἀφίενται, καὶ ἀὴρ δέ ἐστιν ὑπ᾽ αὐτῇ, ὡς δηλοῖ τά τε ἄλλα ἠρεμαῖα ὑπόγεια πνεύματα, ναὶ μὴν καὶ τὰ βίαια, ἐν οἷς καὶ τὰ τυφωνικά. καὶ αἰθὴρ δὲ ζεὺς, οὐκ ἀπόκληρός ἐστι τῆς γῆς, ἔχει γάρ τι καὶ πυρὸς ἡ γῆ. ὃ πολὺ πολλαχοῦ ὑποσμύχεται κατ᾽ αὐτήν. καὶ δηλοῦσι, τὰ θερμὰ ἐκφαίνουσιν ὕδατα. καὶ οὕτω μὲν κοινὴ πάντων ἡ γῆ. δι᾽ αὐτὴν δὲ, κοινὸς καὶ τὸ ὄρος ὁ ὄλυμπος ὡς ἐῤῥέθη, συναφὴς γάρ ἐστι καὶ αὐτὸς τῇ γῇ, καὶ οἰκητήριον πάντων θεῶν κατὰ τὸν μῦθον. εἰ δὲ γῆν εἰπὼν ἧς μέρος ὁ ὄλυμπος, ἰδίᾳ ἐξεφώνησεν αὐτὸν, πολλαχοῦ μὲν οὕτω ποιεῖ ὅμηρος, τοῖς ὅλοις τὰ λόγου ἄξια μέρη διὰ σαφήνειαν συνεκφωνῶν. ἔστι δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τοιοῦτον σχῆμα, ἔνθα χωρίζων τῆς ἰθάκης τὸ καθ᾽ αὐτὴν ὄρος, φησίν. ἰθάκην εὐδείελον, ἐν δ᾽ ὄρος αὐτῇ νήριτον. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ἀλλὰ ἕκηλος καὶ κρατερός περ ἐὼν μενέτω ἐν τοῖς αὐτοῦ καὶ ἑξῆς, ἕως τέλους τοῦ προσεχῶς ῥηθέντος ὁμηρικοῦ χωρίου, πολλὰ κεῖνται παρῳδηθῆναι δυνάμενα ἐπὶ προσώπων ἃ δοκοῦσιν ὑπὸ μειζόνων πάσχειν τι παρὰ τὸ δίκαιον. ὥσπερ τὰ τοῦ λαχμοῦ, χρησιμεύσειεν ἂν ἐπὶ συγγενῶν ποτε ἀνομοίως ἐχόντων ἐν διανομαῖς. ὑπέροπλον δὲ, οὐ μόνον τὸ θρασὺ, ἀλλ᾽ ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ ὑπὲρ ἑαυτόν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασιν. ὅπως δ᾽ ἂν ἔχοι σημασίας ἡ λέξις, οὐ πρέπει ἀγαθὸν ἄνδρα ὑπέροπλα λέγειν. Ὅρα δὲ ὡς οὐ μόνον, ἔργον ὑπέροπλον, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ἔπος ὑπέροπλον. τὸ δὲ ἀέκοντα καθέξει, δοκεῖ βίαιος εἶναι δεσμός. βία γὰρ, ἡ ἀκούσιος κατοχή. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ ἀέκοντα, διασαφητικόν ἐστι τοῦ βίῃ. τὸ δὲ τρεῖς γάρ τ᾽ ἐκ κρόνου, γράφεται καὶ δίχα προθέσεως. τρεῖς γάρ τε κρόνου. καὶ ἐξακούεται τὸ, υἱοί. κρόνος δὲ καὶ ῥέα ὅτι εἰς χρόνον καὶ ὕλην τὴν ἀρχέγονον ἀλληγοροῦνται, δῆλον. ἀφ᾽ ὧν τὰ κατὰ κόσμον ὡς ἑλληνικὸς λόγος ληρεῖ. ὥσπερ καὶ τὸ, πρᾶτισι κρόνον, τὸν κόρον ἤτοι νέον καὶ καθαρὸν νοῦν λέγεσθαι κατὰ ἀλληγορίαν ἠθικήν. τὸ δὲ οὓς τέκετο ῥέα, δι᾽ εὐσυνταξίαν πρόσκειται, ἵνα μὴ τις παίξῃ ἐν τῷ, τρεῖς γάρ τε κρόνου ἐσμὲν ἀδελφοὶ, τὸ διῃρημένον συνθεὶς καὶ εἰπὼν ὅτι τρεῖς ἀδελφοὶ κρόνου ὁ ζεὺς καὶ οἱ λοιποί. προσεθεὶς γοῦν τὸ οὓς τέκετο ῥέα, διεῖλεν. ἵνα λέγῃ ὅτι τρεῖς ἐσμὲν ἀδελφοὶ, οὓς ἔτεκε ῥέα. ὥστε εἶναι αὐτοὺς, κρόνου υἱοὺς, οὗ γυνὴ ῥέα. εἰ δὲ δοτική ἐστι τὸ ῥέα, ἔτι καλλίων ἐστὶν ἡ προσθήκη, ἵνα λέγῃ ὅτι τρεῖς ἐσμὲν ἀδελφοὶ, οὓς τέκεν ὑπὸ τῇ ῥέᾳ ὁ δηλωθεὶς κρόνος. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ στίχος οὗ ἐν τῷ τέλει κεῖται τὸ οὓς τέκετο ῥέα, εἰ καὶ εἰς τρίβραχυν πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ᾽ οὖν εἰς δάκτυλον

λογί-

λογίζεται, οἷα τοῦ ρ̄ ἐκτείνοντος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβήν. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. καὶ γίνεται οὕτως ὁ στίχος μακροσκελὴς, κατὰ τό, καὶ πὺξ ἀγαθὸν πολυδεύκεα. εἰ δὲ γράφεται οὓς τέκε ῥέα κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, μυουρίζεται τὸ ἔπος κατὰ τό, ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν. εἰ δ' ἴσως εὕρηταί που οὓς τέκε ῥείη, ἀπαθῶς ἔχει ὁ στίχος. χρῆσις δὲ τῆς τοιαύτης ῥείης, ἐν τοῖς πρὸ τούτων. δῆλον δὲ ὅτι ἐν διφορήσει πολλαχοῦ φαμὲν, καὶ τέκε καὶ τέκετο. τὸ δὲ ἐνέροις ἀνάσσων, ἐτυμολογίαν ὑπολαλεῖ τοῦ ἀΐδου, ὅς ἀνήρ ἐστιν ἀΐδης ὅ ἐστιν ἀφανής. οὐ ἐνδεικτικὸν τό, ἐνέροις ἀνάσσων, ὃ δηλοῖ τοῖς ὑπὸ ἔραν ὅ ἐστι γῆν, ἐξ οὗ τὸ νέρτερον κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ε. καθὰ δὴ ἄλλοις καὶ ἐκ τοῦ ἐς κόρακας τὸ σκορακίζειν γίνεται. καὶ ἐκ τοῦ ἐς κέαρ βάλλειν τὸ σκερβόλλειν, κωμικὴ αὕτη λέξις. τὸ δ' αὐτὸ ἐνδείκνυται σαφέστερον καὶ ἐν τῷ, ἀΐδης ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα. ταυτὸν γὰρ ἀΐδης καὶ ζόφος ἠερόεις. ἐν δὲ τῷ, πάντα δέδασται, ἢ συνήθως παρείληφε τὸ πάντα ὥσπερ δὴ ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, ἐννέα πάντα τάλαντα, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰ πλεῖστα λέγεται. οὐ γὰρ ἀληθῶς πάντα δέδασται εἴπερ ἡ γῆ ἔτι κοινή. ἔμμορε δὲ, τὸ ἐκμοίρας ἔτυχεν. ὡς ἐκ τοῦ μείρω μερῶ μέμορα κατὰ μέσον παρακείμενον, καὶ ὑπερθέσει ἔμμορα. προσκλητικὸν δὲ τὸ ἔμμορε ἐστὶ τοῦ λαχεῖν ὡς καὶ τὸ δέδασται. δασμοῦ γὰρ καὶ μοίρας ἔφεσις, τὸ λαγχάνειν ἐξεῦρε. τὸ δὲ λαχεῖν, τρὶς εἶπεν, ἐπιμείνας κἀνταῦθα διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον, ἐγὼ ἔλαχον. ἀΐδης ἔλαχεν. ζεὺς ἔλαχεν. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ πάλος σύστοιχός ἐστι τῷ λαγχάνειν, ἐνέφηνεν αὐτὸν διὰ τοῦ παλλομένων. τὸ δὲ ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι, διασαφητικόν ἐστι τοῦ οὐρανοῦ. ἐν δὲ τῷ, γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, ὑπαινίττεται μυθικῶς ὁ ποσειδῶν ὡς οὐ δικαίως τοῦ κοινοῦ πράγματος ἀπείργεται. τὸ δὲ βέομαι φρεσὶν, ᾧ δὴ οὐκ ἂν χρήσαιτό τις πεζογραφῶν, τὸ θέμα ἐστὶν ἐξ οὗ ἡ βία παράγεται. δηλοῖ γὰρ τὸ βιάζομαι. ἢ βιασθήσομαι. δύναται δὲ δηλοῦν καὶ τὸ βαίνω. ἵνα λέγῃ ὁ ποσειδῶν ὅτι οὐκ ὀφείλω βαίνειν ὅποι ποτὲ βουλὴ ταῖς διὸς φρεσί. τὸ δὲ καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω ἐν τῇ κατ' αὐτὸν μοίρᾳ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ, ἀρκεῖσθαι παραινεῖ τοὺς οἰκοδεσποτοῦντας τοῖς ἑαυτῶν. ἔνθα καὶ τὸ ἐνίσσειν, δοτικῇ συνέταξεν, εἰπών. θυγατέρεσσι καὶ υἱοῖς ἐνισσέμεν, ὅ ἐστι κακολογίαν ἐπάγειν. διὸ πρόσκειται τὸ ἐκπάγλοις ἐπέεσσι. Τὸ δὲ οὓς τέκεν αὐτὸς, ἐν ᾧ καὶ τὸ θῆλυ γένος αἱ θυγατέρες ἐξακούονται, ἀκρίβεια λόγου ἐστίν. οὐ γὰρ πάσῃ ἁπλῶς θυγατρὶ καὶ υἱῷ παντὶ ἐπιπλήττομεν, ἀλλὰ τοῖς ἡμῶν αὐτῶν ὅτε χρή. ἴσως δὲ, δριμέως καὶ λαγνείαν διὸς παραλαλεῖ ὡς οἷα τέκνων ἀγέλας ἔχοντος. τὸ δὲ ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ. ἐντρέπει τὸν δία δῆ τοῦ πολιτικοῦ ἔθους, ὡς υἱῶν οὐ μὴν ἀδελφῶν ἀνάγκῃ πειθομένων. σημείωσαι δὲ εἰς παίδευσιν, καὶ ὡς εἰπὼν ὁ ποσειδῶν τό, χερσὶ δὲ μή τι πάγχυ κακὸν ὡς δειδισσέσθω, τουτέστι μήμε ὡς δειλὸν ἐκφοβείτω. καὶ ὀφείλων ἐπαγαγεῖν, ὡς οὐδὲ γὰρ ἐγὼ ἀγεννῶς ἔχω πρὸς ἔνστασιν, ἤ τι τοιοῦτον, ὅμως αὐτὸ μὲν ἐσίγησεν ἐπιδεξίως, ἔτρεψε δὲ τὸν λόγον ἀσφαλέστερον εἰς τὸ χρῆναι τὸν δία τοῖς αὐτοῦ τέκνοις ἀπειλεῖσθαι χειρῶν ἐπιβολήν. ἐν δὲ τῷ, οὕτω γὰρ δή τοι γαιήοχε. σκοπητέον, εἰ μὴ παρείληφε ὁ γὰρ σύνδεσμος, οὐδὲν γὰρ αἰτιολογεῖ. τὸ δὲ φέρω διῒ μῦθον, οὐδὲ νῦν ἐπὶ ἀψύχου φορτίου τίθεται, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ἄγειν ἐξ οὗ καὶ ὁ ἄγγελος. τὸ δὲ ἀπηνέα τε κρατερόν τε, τεχνικὸς χαρακτήρ ἐστι τοῦ κατὰ τὸν ποσειδῶνα λόγου. τὸ δὲ μεταστρέψεις, ἀντὶ τοῦ μεταθήσεις, μεταποιήσεις. ἡ δὲ μεταφορὰ, ἐκ σωμάτων τὰ στρεφόμενα χροιὰν ἑτέραν προφαίνουσι. τὸ δὲ στρεπταὶ φρένες ἐσθλῶν, ἔστι μὲν γνωμικόν. νοεῖ δὲ ἀπὸ κοινοῦ, τὰ ἐσθλά. ἵνα ᾖ λέγων, ὅτι οἱ ἐσθλοὶ μεταστρέφονται ἐπὶ τὰ ἐσθλά, ἐκ τῶν φαύλων δηλαδή. ὡς αἱ τῶν φαύλων, πρὸς τὰ φαῦλα. ἃ δὴ σιγᾷ ἡ ἶρις διὰ τὸ ἄσεμνον, ἵνα μὴ δόξῃ ἀφροσύνην ὀνειδίζειν τῷ ποσειδῶνι διὰ τὸ αὐτοῦ ἔνδοξον. ὅθεν οὐδὲ εἶπεν ὅτι οἶσθα κρείττονά σου τὸν δία, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀφθονήτου γήρως ἐπιχειροῦσα, ἔφη γνωμικῶς, ὅτι τοῖς πρεσβυτέροις ἐριννύες ἕπονται. ὡς εἴπερ ἔφη ὅτι ὑπὲρ τῶν γεραιοτέρων ἡ θεόθεν δίκη ἐστίν. ἢ ὅτι νεμεσῶσιν αἱ ἐριννύες, εἴπερ τοῖς πρεσβυτέροις οἱ νεώτεροι ἐπίκεινται. τίνες δὲ αἱ ἐριννύες. καὶ ὡς τιμωρητικοὶ δαίμονες. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρευνᾶν τὴν κλῆσιν ἔχουσιν, ἢ ἀπὸ τῆς ἔρας ἤγουν ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν νέεσθαι. καὶ εἴ τι ἄλλο, ζητητέον ἐν ἄλλοις. ὅρα δὲ καὶ τὸ διττὸν τοῦ ἐριννύες ἕπονται, ὀρέστῃ μὲν γὰρ ἐπὶ κακῷ ἕπονται διώκουσαι ὡς μητροφόντην. πρεσβυτέροις δὲ βλαπτομένοις, ἐπ' ἀγαθῷ ἕπονται, δορυφοροῦσαι καὶ οἷον ἀμύνουσαι. ἔσται δέ ποτε σκωπτικὸς ὁ λόγος ἀστείως καὶ ἐπὶ πρεσβύτου τινὸς κακοτρόπου, ὡς τοῦ κακοτροπεῖν ἐφεπομένου δῆθεν τοῖς τοιούτοις. ἄλλως μέντοι, τὸ καθ' ὅμηρον τὰς ἐριννύας ὑπὲρ τῶν πρεσβυτέρων εἶναι, δριμέως εἶπεν ἡ ἶρις, ἐμφαίνουσα γοῦν τραχυνθέντα νῦν πλέον ἤπερ ἐχρῆν τὸν ποσειδῶνα. εἰ γοῦν μὴ ὡς ἀρχόμενον ὑπεικτέον ἄρχοντι, ἀλλὰ κἂν γοῦν ὡς ἀδελφῷ πρεσβυτέρῳ, ὃ δὴ καὶ ἐντρέπει τὸν ποσειδῶνα. ἐπαινετέον ὅμως καὶ οὕτως ὄντα, εἴγε καθ' ἡσίοδον, ἐσθλὸς κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται. τὸ δὲ, ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν ἐστι καὶ τὸ συνετὸν εἶναι τὸν ἄγγελον, πολλὰ γὰρ καὶ αὐτὸς κατορθοῖ. διὸ καὶ εὐελπίδης φησίν. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. καὶ πίνδαρος δὲ ἔφη, ἄγγελον ἐσθλὸν, τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. τὸ δὲ εἰδῇ, φανερῶς δηλοῖ περισπώμενον εἶναι ῥῆμα τὸ εἰδῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ εἰδήμων καὶ ἡ εἴδησις. τὸ δὲ ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, εἴποι ἄν τις κακόν τι ἀκούων ἐκ τοῦ δοκοῦντος εἶναι ὁμοίου. ὁ δ' αὐτὸς εἰ θέλοι ἐπιεικεύσασθαι πρὸς τὸ ἀκουσθὲν, ἐρεῖ ἂν καὶ τό, ἀλλὰ νῦν μὲν, νεμεσηθεὶς ὑποείξω. καὶ ἑξῆς δὲ τό, εἰ δὲ τόδε γένηται ἴσως τοῦθ'

ὅτι

ὅτι ἡμῖν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. ἐν τούτοις δὲ τὸ, ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, παράφρασίς ἐστι τοῦ ἰσόμορον, ἤγουν ἰσόμοιρον, ὃν ὁμότιμον φθάσας εἶπεν. εἰ δ' ἴσως τὸ ἰσόμορον οὐκ ἐκ μοίρας ἀλλ' ἐκ μόρου σύγκειται, σημείωσαι τὸν μόρον ἐνταῦθα, οὐκ ἐπὶ κακῷ κείμενον. τὸ δὲ πεπρωμένον αἴσῃ, ὅ ἐστι πεπρωματωμένον, συντετελεσμένον, δηλοῖ ὡς πεπρωμένον ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐλλιπές ἐστι. τὸ δὲ λέγε ἐντελὲς, πεπρωμένον αἴσῃ τοιᾷδε ἢ τοιᾷδε. τὸ δὲ νεικείειν χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλλως νεικεῖν, ὅ ἐστι, μαχίμως. δῆλον γάρ, ὡς νεῖκος καὶ ὁ πόλεμος λέγεται. χολωτὸν δὲ ἔπος, τὸ ὀργίλον, ἀστείως οὕτως ὀνομασθέν. ἵνα ὥσπερ ὁρατὸν τὸ ὑποκείμενον τῇ ὁράσει, καὶ ὀσφραντὸν τὸ τῇ ὀσφρήσει, οὕτως εἴη καὶ χολωτὸν ἔπος, ὃ ὑπόκειται τῷ χόλῳ, οἷα μὴ νόος γεννῶντος αὐτὸ ἀλλὰ χόλου. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα ὡς ἐν κεφαλαίῳ ἐκθέμενος τοὺς συμμαχοῦντας τοῖς ἀχαιοῖς, οἵπέρ εἰσι ποσειδῶν. ἀθηνᾶ. ἥρα. ἑρμῆς. ἥφαιστος. καὶ οὐ μόνον κατάλογον αὐτῶν ποιησάμενος, ὕστερον ἀντιτάξει αὐτοὺς τοῖς τῶν τρώων ἐπικούροις, καὶ ποιήσει ἐκεῖ ἃ βούλεται. τὸ δὲ ἑρμείω, δῆλον ἤδη ἐν ἄλλοις γέγονεν, ὡς ἀπὸ τετρασυλλάβου ἰωνικοῦ συνεκόπη τῇ ἑρμείεω, καθὰ καὶ τὸ βορέω ἐκ τοῦ βορέεω δι' εὐφωνίαν. τὸ δὲ πεφιδήσεται, ἢ μέσος μέλλων ἐστὶν ἐκ τοῦ φείδω κατὰ διπλασιασμὸν ἰωνικόν, ἢ μετ' ὀλίγον μέλλοντα δηλοῖ. τὸ δὲ ἀνήκεστος χόλος ἔσται, ἁπλῶς μὲν ἔχει τάχα εἰς ἀπειλήν. ἄλλως δέ, ἀληθῶς. λυπήσεται γοῦν κατὰ ἀδελφοῦ ἰδιοπραγοῦντος ἀδικούμενος ὁ ποσειδῶν, καὶ χόλον ἀνήκεστον πείσεται. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἀνήκεστος, ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δεινῆς τοῦ χόλου ἐῤῥέθη αὐτό.

Ὣς εἰπὼν, λίπε λαὸν ἀχαιϊκὸν ἐννοσίγαιος.
Δῦνε δὲ πόντον ἰών. πόθεσαν δ' ἥρωες ἀχαιοί.
Καὶ τότ' ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.
Ἔρχεο νῦν φίλε φοῖβε μεθ' ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον. μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
Χεῖρας ἐμάς, ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Τὴν μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω ἑκατηβόλε φαίδιμος ἕκτωρ.
Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν ἀχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε, ἔπος τε,
Ὥστε καὶ αὖτις ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ὅτι τὸ, ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν ἀχαϊκὸν, δῦνε δὲ πόντον, πόθεσαν δ' ἥρωες ἀχαιοί, ἐν στερήσει ἀγαθοῦ βοηθοῦ παρῳδηθήσεταί ποτε. ἥρωας δὲ καὶ ἐνταῦθα, πάντας λέγει τοὺς ἐπὶ ἴλιον στρατεύσαντας, οὐ μόνον σεμνύνων ἐκείνους ἀλλ' ἅμα καὶ οἰκτιζόμενος εἰ τοιοῦτοι ὄντες δεινὰ πείσονται παρ' ἀξίαν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς εὐθὺς ἐφεξῆς, οὐκ ἄλλως τὸν ἀπόλλωνα ζεὺς ἔπεμψε τρωσὶ βοηθόν, εἰ μὴ ὁ ποσειδῶν ἀναχωρήσαντος εἰς τὸ ἑαυτοῦ λάχος, ἵνα μὴ τὸν νεώτερον ἀπόλλωνα πρεσβυτέρῳ ἀντιπαρεξαγάγῃ, ὑφ' οὗ αὐτὸς ὡς πρεσβύτερος τιμᾶσθαι ἀξιοῖ. ὅρα δὲ τὸ πόθεσαν. ἐξ οὗ ἐν ὀδυσσείᾳ κύων ἀπόθεστος, ὅ ἐστι μὴ ποθούμενος. πολλαχοῦ δὲ φαίνεται ὡς οὐ μόνον ποθῶ ποθήσω, ἀλλὰ καὶ ποθέσω. ὅτι δὲ διὰ τὸ ἀκίνδυνον ἀποδεξάμενος τοῦ ἐχθροῦ ἀναχώρησιν, δύναται εἰπεῖν τό, ἤδη μὲν ὁ δεῖνα οἴχεται ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν ἡμέτερον. μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι. ἀλλὰ τόδε ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἠδέ οἱ αὐτῷ ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς. ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη. τί δὲ ἂν ἐτελέσθη, οὐ λέγει ὁ ταῦτα περὶ ποσειδῶνος εἰπὼν ζεύς, ἢ διὰ θυμόν. ἢ ὅτι καὶ ἄλλως δῆλόν ἐστιν. ἐτελέσθη γὰρ ἂν ἡ πρὸς ἀλλήλους ξυμβολὴ οὐκ ἀνιδρωτί, φορτικὴ ἐσομένη καὶ ἀμφοτέροις. ἀποσεμνύνει δέ πως ἐνταῦθα τὸν ποσειδῶνα, ὡς ἰσοπαλῆ ἀδελφῷ διΐ. οὐ γὰρ κρατερῶς ἀπειλήσατο κατ' ἐκείνου ὡς μέγα τι κακὸν πεισομένου εὐχερῶς οὕτω καὶ ἀπόνως, ἀλλ' ὡς τοῦ εἴδους ἀμφοῖν ἱδρῶτα ἐκθλιψούσης δῆτα τὸ ἐν ἑκατέροις γενναῖον. ὅρα δὲ τὸ ἐπύθοντο γενικῇ καὶ νῦν συνταχθέν, ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ καὶ ἐν ἄλλοις. δῆλον δὲ ὅτι σφοδρὸν παριστᾷ πόλεμον τό, μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι. καὶ δοκεῖ ὁ ποιητὴς ὑπολαλεῖν, ὡς εἴπερ ἐπλάσθη μάχη διὸς ἐριβρεμέτου καὶ ἐριγδούπου, καὶ ποσειδῶνος τοῦ κατὰ τὴν πολύφλοισβον ἠχήεσσαν θάλασσαν, πάντως ἂν ὁ διασκευάζων ῥήτωρ τὸ πλάσμα, μεγαλοφώνως ἔμελλε διαχειρίσασθαι τὴν ὑπόθεσιν. καὶ ὡς ἐχρῆν ἐπὶ διῒ καὶ ποσειδῶνι τοῖς στοιχειακοῖς. οἷς ἡ κατ' ἀλλήλων στάσις, οὐδὲν ἠρεμαῖον ἔχει ὡς καὶ λανθάνειν, ἀλλ' ἐξάκουστος λίαν γίνεται ὡς καὶ αἱ παραβολαὶ δηλοῦσιν αἱ λαμβανόμεναι ἀπ' αὐτῶν. Τὸ δὲ νεμεσσηθεὶς, ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν. τὸ δὲ χεῖρας ἐμάς, μετὰ τοῦ

νεμεσηθεὶς σιωπητέον μᾶλλον, ἤπερ μὴν τοῦ ὑπόδρα. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ τὸ ἐνέρτεροι ἐντελῶς, ἐξ οὗ κατὰ ἀφαίρεσιν τὸ νέρτεροι. ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἔνερθεν τὸ νέρθεν. φησὶ γάρ. ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί. οὓς καὶ ἑρμηνεύων φησί. κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, τὸν ταρταρωθέντα ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅτι ἐγκελεύεται ζεὺς ἀπόλλωνι, λαβεῖν αἰγίδα καὶ κατασείειν ἐπὶ φόβῳ τῶν ἀχαιῶν, φησὶ γάρ. ἀλλὰ σύγ᾽ ἐν χείρεσσι λάβ᾽ αἰγίδα θυσσανόεσσαν. τὴν ἤγουν ἥντινα μάλ᾽ ἐπισείων φοβέει ἤγουν ἐκφόβει ἥρωας ἀχαιούς. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἀπόλλων αἰγίδα χειρίζεται. ἔστι δὲ αὕτη, ἡ τοῦ διὸς μόνου, δοθεῖσα νῦν σιωπηρῶς τῷ ἀπόλλωνι, ἢ χαρισθεῖσα καθάπαξ αὐτῷ ἐκεῖθεν μυθικῶς ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φαίνεται. ἐπεὶ κατὰ ἀλληγορίαν, οὐκ ἄνευ ἀπόλλωνος ἡ τοῦ διὸς αἰγὶς ἀποτελεῖται. τὰ γὰρ κατὰ τὸν ἀέρα ἐπαιγίσματα καὶ φόβητρα, ἐξ ἀναθυμιάσεων εἰσὶν, ἃς ἀπόλλων ἥλιος ἀνάγων, δοκεῖ τὴν αἰγίδα κοινοῦσθαι τῷ διΐ. ὅτι δὲ ἡ αἰγὶς οὐχ ὅπλον ἦν πληκτικὸν, ἀλλά τι ἑτεροῖον ἔναμμα ὁ μῦθος αὐτὴν ἐσκεύασε πρὸς ἐκφόβησίν τινων, δῆλον καὶ ἐξ ὧν ἐνταῦθα ἐπισείων αὐτὴν ὁ ἀπόλλων οὐ μὴν βάλλων ἢ ἄλλως πλήττων, φοβήσει ἥρωας ἀχαιούς. ὅπερ ἔχει τι οἷκτου εἴπερ οἱ ἥρωες ἀγεννῶς εἴξουσι τοῖς πολεμίοις. ἰστέον δ᾽ ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα σχῆμα λόγον προεκθετικὸν τῶν ἐφεξῆς ἐν ἐπιτομῇ τῶν πρὸ μικροῦ εἰρημένων πρὸς διὸς κατὰ προέκθεσιν. φησὶ γὰρ ὁ ζεὺς τῷ φοίβῳ. σοί δ᾽ αὐτῷ μελέτω φαίδιμος ἕκτωρ. τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ᾽ ἂν ἀχαιοὶ φεύγοντες, νῆας τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκωνται. ἃ δὲ μετὰ τοῦτο γενήσεται, οὐ λέγει, ὡς ἤδη μυστηριασθέντα πρὸς τὴν ἥραν. διὸ οὐδὲ ἐθέλει νῦν παλιλλογεῖν ὁ ποιητής. ἐπάγει δὲ ὁ ζεὺς καὶ νόημα μυστηριακὸν λόγῳ προεκθέσεως, τὸ, κεῖθεν δ᾽ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε. ὥστε καὶ αὖτις ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ὅτι ἀπόλλων σταλεὶς πρὸς διὸς εἰς ἕκτορα, ἔβη κατ᾽ ἰδαίων ὀρέων ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ φασσοφόνῳ, ὅστ᾽ ὤκιστος πετεηνῶν. περὶ οὗ προγέγραπται. καὶ ὅρα τὰς διαφόρους ὁμοιότητας. ἥραν μὲν γὰρ, νοήματι ἀνδρὸς εἴκασε κατὰ τὸ τάχος. ἶριν δὲ νιφάδι ἢ χαλάζῃ ἐξ ὄρους ὑπὸ βορρᾶ ἐλαύνοντι καταπτούσῃ. τὸν δὲ ἀπόλλωνα, ἱέρακι ὠκυτάτῳ. καὶ ἔστι σεμνότατον μὲν, τὸ τῆς ἥρας. φοβερὸν δὲ καὶ ταχὺ, τὸ τῆς ἴριδος. λεῖον δὲ καὶ γλυκὺ, τὸ τοῦ ἀπόλλωνος. δῆλον δὲ ὅτι ἀπόλλωνος ἱερὸς ὁ ῥηθεὶς ἱέραξ ὡς καὶ ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ ἐδηλώθη. καὶ ὅτι τοῦτον μὲν, ὤκιστον μόνον ὅμηρος φησί. τὸν δὲ ἀετὸν, ἅμα κράτιστον καὶ ὤκιστόν που ἐρεῖ. ἰδαῖα δὲ ὄρη, τὴν ἴδην φησίν. ἣν καὶ αὐτὴν, πληθυντικῶς ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς μέγεθος. καθὰ καὶ τὰ ἠμωδὰ, ἰνδίας ὄρη. καὶ τὰ ἀρμένια. καὶ τὰς ἄλπεις. καὶ ἄλλα. ὅτι δὲ ὁ ἴρηξ ψιλοῖ τὴν ἄρχουσαν ἰωνικῶς, καὶ ὡς δέκα ἱεράκων εἶναι γένη φασὶν οἱ παλαιοὶ ὧν ἔστι καὶ ὁ φασσοφόνος, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ὅτι ἀπόλλων καταβὰς εἰς ἕκτορα, εὗρεν ἥμενον, οὐδ᾽ ἔτι κεῖτο. νέον δ᾽ ἐσαγείρατο θυμόν. ἀμφὶ ἓ γινώσκων ἑτάρους. ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς παύετο, ἐπεί μιν ἔγειρε διὸς νόος αἰγιόχοιο. καὶ ὅρα τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου. οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι ὁ ζεὺς

Ὣς ἔφατ᾽. οὐδ᾽ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν ἀπόλλων.
Βῆ δὲ κατ᾽ ἰδαίων ὀρέων ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ φασσοφόνῳ, ὅστ᾽ ὤκιστος πετεηνῶν.
Εὗρ᾽ υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,
Ἥμενον, οὐδ᾽ ἔτι κεῖτο, νέον δ᾽ ἐσαγείρατο θυμόν,
Ἀμφὶ ἓ γινώσκων ἑτάρους. ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ᾽, ἐπεί μιν ἔγειρε διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ᾽ ἄλλων
Ἧσ᾽ ὀλιγηπελέων, ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει,
Τὸν δ᾽ ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος ἕκτωρ.
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε θεῶν ὅς μ᾽ εἴρεαι ἄντην,
Οὐκ ἀΐεις ὅ με νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν ἀχαιῶν
Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Καὶ δὴ ἔγωγ᾽ ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ᾽ ἀΐδαο
Ἤματι τῷδ᾽ ἵξεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος ἀπόλλων.
Θάρσει νῦν. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα κρονίων
Ἐξ ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον ἀπόλλωνα χρυσάορον. ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ᾽, ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πλεέεσσι,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους.
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ᾽ ἥρωας ἀχαιούς.

αὐτὸν

αὐτὸν ἤγειρεν, ἀλλ' ὁ νοῦς τοῦ Διός. ὅτε γὰρ ἐκεῖνος πρὸς τὸν Φοῖβον ἐλάλει, τότε ὁ Ἕκτωρ ἀνέφερε, διὸ εὗρεν αὐτὸν ὁ Φοῖβος ἥμενον. ὑψηλολογεῖ γάρ ποτε καὶ ὁ ποιητής, ὡς καὶ ὅτε εἴπῃ. οὐδέ σε λήθω κινύμενος. οὐ λανθάνει γάρ τις θεὸν οὐδὲ διαλογιζόμενος. τὸ δὲ οὐδ' ἔτι κεῖτο, ἔχει τι σχηματισμοῦ. ἦν γὰρ τὸ κοινότερον, οὕτω. εὗρεν ἥμενον, οὐδ' ἔτι κείμενον, ὡς πρὶν δηλαδὴ ἔκειτο ὅτε ὁ Ζεὺς αὐτὸν εἶδεν. τὸ δὲ νέον ἐσαγείρατο θυμόν, ἀλλαχοῦ συνθεὶς, θυμηγερέειν φησίν. ἀγείρει δὲ θυμὸν, ὁ ὀλιγοθυμήσας. ὅπερ ὁ ποιητὴς ὀλιγηπελέειν φησὶ, καὶ ὀλιγοδρανέειν, καὶ ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι. τὸ δὲ γινώσκων ἑτάρους, καὶ ἀλλοφρονέειν τὰ πρὸ τούτου δηλοῖ τὸν Ἕκτορα, ὅτε κῆρ ἀπινύσσων ἦν. τὸ δὲ νῦν ἆσθμα, φθάσας ἀργαλέον ἆσθμα ἔφη. ὁ δὲ ἱδρὼς, νῦν προσετέθη, τὰ πρὸ τούτων σιωπηθείς. ὅτι ἐρώτησις πρὸς ἰδιάζοντα καὶ ἀσθενοῦντα, τὸ, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἧσαι ἤγουν κάθησαι ὀλιγηπελέων; ἤπου τί σε κῆδος ἤγουν βλάβη ἱκάνει; ὁ δὲ οὕτως ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος μὴ πάνυ γνωρίμου, ἐρεῖ ἂν, τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε ὅς μ' εἴρεαι ἄντην; οὐκ αἰδῇς ὅτι τόδε τι; Ἀπόλλων ἐνταῦθα ὁ ἐρωτῶν, Ἕκτωρ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος. ὅτι τὴν Αἴαντος ἀριστείαν κατὰ τοῦ Ἕκτορος, πάνυ θαυμασίως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς δυσὶν ἐμπεριγράφει στίχοις διὰ προσώπου μὴ ἐθέλοντος πολυλογεῖν. φησὶ γὰρ ὁ ἔτι ἀσθενῶν Ἕκτωρ, ὡς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας χερμαδίῳ πρὸς στῆθος. ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς. τὸ δέ γε ἐφεξῆς τοῦ λόγου, εἰπεῖν ἁρμόσοι ἂν τῷ εἰς ἔσχατον κινδύνου ἐλθόντι. καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' ἀΐδαο ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. ὅπερ ἐτυμολογίας ἐστὶ τρόπος. ἄϊον γὰρ νῦν, τὸ ἀπέπνεον, ἀπὸ τοῦ ἄω. ἐξ οὗ τὸ ἦτορ γίνεται. πρὸ βραχέων μέντοι τὸ οὐκ αἰδῇς, ἐπὶ τῆς συνήθους σημασίας ἔλαβε. ὥστε ὁμώνυμον καὶ τὸ ἀΐω. τινὲς δὲ νῦν τὸ ἄϊον, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ᾐσθανόμην φασίν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀΐω, καὶ τὸ ἀΐσθω γίνεται. ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν τὸ αἴσθω καὶ ἡ αἴσθησις. ὅρα δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἄω, καὶ τὸ ἆσθμα γίνεται. καὶ τὸ ἀΐειν ἐπὶ ἀκοῆς. καὶ τὸ ἄϊον ἦτορ. καὶ ὅτι τὸ ἀΐειν ἦτορ, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ ἀσθμαίνειν. τῷ γοῦν εἰπόντι ὅτι φίλον ἄϊον ἦτορ, ἀνωτέρω ἐρρέθη τὸ ἐντεῦθεν ἆσθμα παύεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι Ζηνόδοτος ἀκούσας ὡς Ἀπόλλων Φοῖβος χρυσάορος ῥωννύει κακῶς ἔχοντα τὸν Ἕκτορα, εἰς ταυτὸν αὐτὸν ἄγει τῷ Παιήονι. λέγων ὅτι ὁ ἀλλαχοῦ ῥηθεὶς Παιήων, ὁ Ἀπόλλων ἐστίν. ὃς καὶ χρυσάορος ἐνταῦθα ὠνόμασται. Ἡσίοδος μέντοι, δαιμόνιον οἶδέ τι ἕτερον τὸν χρυσάορον, ὃν ἡ ἀλληγορία καθὰ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖ. ᾧ ἀνάκειται τὸ τοῦ χρυσοῦ μέταλλον. ὅτι ὁ συνιστῶν ἑαυτὸν ὡς ἀγαθὸν ἐπίκουρον, καλῶς ἂν εἴποι τὸ, θάρσει νῦν. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα, ὅ ἐστι σπουδαῖον βοηθὸν, θεὸς προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, ὅς σε πάρος περ ῥύομαι ὁμῶς αὐτόν τε καὶ τὸ δεῖνα. ὡς ἐνταῦθα τὸ αἰπεινὸν πτολίεθρον ῥύεσθαι ὁ Ἀπόλλων φησὶ τῷ Ἕκτορι. ὁ δὲ ὑπισχνούμενος εὐμαρίσαι τινὶ δυσκολίαν, ἐρεῖ ἂν τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, κέλευθον πᾶσαν λειανέω, εἴπερ δηλαδὴ τραχύ τι ἔχει. τρέψω δὲ τὸν δεῖνα. ἐπὶ δὲ προθυμοποιήσεως, ἔστιν εἰπεῖν τὸ, ὣς εἰπὼν ἐνέπνευσε μένος μέγα τῷ δεῖνι. ὅρα δὲ τὸ τρέψω, κοινῶς μὲν λεχθὲν ἐλλιπῶς δὲ, λείπει γὰρ τὸ εἰς φυγήν. ἐκ τούτου δὲ τοῦ ῥήματος καὶ Ζεὺς τροπαῖος, ὁ οὕτω δηλαδὴ τρέπων. ὡς δὲ ἀοσσητὴρ κυρίως ὁ δίχα ὄσσης ἤτοι μαντείας τρέχων εἰς βοήθειαν, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.

Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείοι πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται, ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς,
Ῥίμφά ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων,
Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσατ' οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν,
Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λὶς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας,
Ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,

Ὅτι τῇ τοῦ στατοῦ ἵππου παραβολῇ ἣ ἔφθασε χρήσασθαι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ τέλει τῆς ζῆτα ῥαψῳδίας βραχύ τι παυσαμένου τῆς μάχης, χρᾶται καὶ νῦν ἀπαραποιήτως ἐπὶ Ἕκτορος. ἔχει δ' ἐκεῖ τὰ τῆς παραβολῆς, προσφυέστερον ἤπερ ὧδε. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ὁ Πάρις ἐξ ἀναπαύσεως εἰς τὴν τοῦ πολέμου πεδιάδα κάτεισιν, ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἕκτωρ οὐκ ἐξ ἀναπαύσεως ἥκει, ἀλλ' ἐκ θανατηφόρου πληγῆς καὶ πτώματος ἀνασφήλας, τὴν μάχην τολμᾷ. οὔτε γοῦν τὸ κυδιόων οὔτε τὸ ὑψοῦ κάρη ἔχων ἁρμόζει τῷ ἄρτι ἐκ λειποθυμίας ἑαυτὸν ἀναλαβόντι. καὶ ἡ τοῦ ἵππου δὲ στάσις, οὐχὶ τῷ πεσόντι Ἕκτορι ἀλλ' Ἀλεξάνδρῳ

Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησαν. πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.

οἰκεία τῷ ἐν θαλάμῳ διατρεφόντι, καὶ δι' ἀκοστήσαντι ὅ ἐστι κριθιάσαντι. ἀκοσαὶ γὰρ ὡς ἐρρέθη κατὰ κυπρίους, αἱ κριθαί. διὰ τοῦτο οἱ παλαιοί, δύο στίχους ἐνταῦθα μόνους ἐκ τῆς παραβολῆς δέχονται, τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ. τοὺς δὲ τέσσαρας, ὀβελίζουσι. παρατιθέντες τῷ ὀβελῷ καὶ ἀστερίσκον, ὡς ἀλλαχοῦ κάλλιστα κειμένων τῶν τοιούτων ἐπῶν καὶ μὴ ἐνταῦθα. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἡ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς ἀπόδοσις, λαμπρότητα δηλοῖ τοῦ πάριδος, λέγουσα. ὡς πριάμοιο πάϊς τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ. ἐβεβήκει. ἐνταῦθα δὲ, τάχος ὑπεμφαίνει τοῦ ἕκτορος, φησὶ γάρ. ὣς ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα. δι' οὗ δηλοῦται, ὡς πρὸς μόνον τάχος παρέλαβε τὴν παραβολήν. εἶτα συναπτῶς, καὶ λέοντι τὸν ἕκτορα εἰκάζει διὰ τὴν ἀνδρίαν. Ὅρα δὲ τὴν ὡς ἐρρέθη ἐν τῇ προκειμένῃ παραβολῇ ταυτολογίαν, ἣν οὐδ' αὐτὴν ὤκνησεν ὅμηρος. περίεργον καὶ νῦν ἡγησάμενος, εἰς οὐδὲν δέον τὸ καλῶς ἐκεῖ φρασθὲν ἐνταῦθα μεταποιῆσαι. ὅσα δὲ εἰς τὴν παραβολὴν καταγράψασθαι ταύτην ἐχρῆν, ἐν ἐκείνῃ προγέγραπται. ὅτι σεμνύνων ὁ ποιητὴς παραβολικῶς τὸν ἕκτορα ἐφ' οἷς αὐτοῦ μὲν κειμένου, κατεπονοῦντο οἱ τῆς τροίας. ἀναρρωσθέντος δὲ, ἀνάπαλιν τὰ τοῦ πολέμου συμπίπτει, φησίν. οἱ δ' ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα ἐσσεύοντο, ἤγουν ἐδίωκον κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη εἰρύσατο. οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν. τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς, ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος εἰς ὁδόν. αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας, ὣς δαναοὶ εἴως μὲν, ἤγουν τέως καὶ μέχρι τινὸς, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο, νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. περὶ ὧν προδεδήλωται. αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν, τάρβησαν. πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. ὃ δηλοῖ συμβολικῶς, ὡς πάντες εἰς τὸ φεύγειν ἀπεῖδον, τοῖς ποσὶ τὴν σωτηρίαν πιστεύσαντες καὶ δι' προσρίψαντες. καὶ ἴσως ἡ τοιαύτη τοῦ θυμοῦ συμβολικὴ παρὰ τοῖς ποσὶ πτῶσις, ἐδίδαξε τὸν Δημοσθένην, εἰπεῖν μιμητικῶς καταπεπατημένον φέρειν ἐν πτέρναις ἀθηναίους τὸν ἐγκέφαλον. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ παρὰ ποσὶ κατέπεσε θυμὸς, νοηθῆναι εἰς αἴνιγμα τοῦ, ἐταπεινώθησαν καὶ τοῦ πρώην ὕψους ὑποκατέβησαν ὡς εἰ καὶ τὰ ἄνω κάτω αὐτοῖς γεγόνασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁμήρου μὲν παραὶ ποσὶ ῥίψαντος θυμὸν ἀχαιοῖς, δημοσθένους δὲ πρὸς πτέρναις ἀθηναίοις τὸν ἐγκέφαλον, ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς σχηματιζομένους φιλοσοφίας λόγῳ σεμνοπροσωπεῖν, εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῖς ἐπιγράφει τὸν νοῦν. λέγεται οὖν ἄμφις ὁ κωμικὸς εἰπεῖν, ὅτι ἐπαινῶ τὸν βίον τῶν φιλοσόφων ἤπερ ὑμῶν τῶν μόνον ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παρέξεσαι μὲν ἡ παραβολὴ αὕτη ἐκ τῆς κειμένης ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα θῶες ἔλαφον δαρδάπτοντες, ἐπελθόντος λέοντος φεύγουσι. διαφέρει δὲ, ὅτι ἐκεῖ μὲν, θῶες οἱ φεύγοντες τὸν λέοντα. ἐνταῦθα δὲ, ἄνδρες καὶ κύνες. καὶ ἐκεῖ μὲν, οὐ τοὺς ἐπικειμένους τῇ ἐλάφῳ θῶας δάπτει ὁ λέων, ἀλλὰ τὸ σῶμα ὅπερ οὐκ ἐκεῖνοι ἔφυγον. ἐνταῦθα δὲ ὁ λέων, τοὺς διώκοντας κυνηγοὺς ἐκδειματοῖ. καὶ ὅτι ὅλη νῦν ἡ παραβολὴ ὅλῳ συνδιήκει τῷ πράγματι. ἔλαφος μὲν γὰρ δι' ἢ αἴξ, οἱ φεύγοντες τρῶες ὥς που καὶ ὁ πάρις ἐλέγετο. κύνες δὲ ὥσπερ καὶ κυνηγοὶ, οἱ ἀχαιοί. οἱ παρέποντο τῇ διώξει, ἐπιφανέντος οἷα λέοντος τοῦ ἕκτορος. ἐκείνη μέντοι ἡ παραβολὴ, εἶχέ τι ἀπροσάρμοστον τοῖς ὑποκειμένοις ὡς δεδήλωται. ὅτι δὲ κεραὸς ἔλαφος, ὁ τέλειος. καὶ ὅτι ἀρσενικῶς ὁ αἴξ παρ' ἀττικοῖς. καὶ ὅτι σεύεσθαι, οὐ μόνον τὸ ὁρμᾶν καὶ παρορμᾶν ἀλλὰ καὶ τὸ διώκειν. καὶ ὅτι τὸ ἀγροιῶται, δύο ἔχει πλεονασμούς. καὶ ἡ ἠλίβατος πέτρη. καὶ ὅτι δάσκιος ὕλη, ἡ πολύσκιος, ἢ κατὰ συγκοπὴν ἡ δασύσκιος. καὶ ὅτι γένειος λέοντος, τρίχες περὶ τὴν γένυν ὀξὺ προέχουσαι δι' ὧν φόβος προφαίνεται καὶ σεμνότης τῷ λέοντι, δηλοῦνται ἑτέρωθι. ὅτι δὲ γένειον καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου λέγεται, οὐκ ἂν ἀμφιβάλλοι τις. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ἐπὶ τρίγλην αὐτὸ τιθέασιν, ἣν καὶ γενεάτιδα καλοῦσιν. ἐκβαλόντες τοῦ γενείου τὸ ἰῶτα λέγοντες, ὅτι ἣν καί τις τρίγλη γενεάτις, ἡδύ τι χρῆμα. ἐπεί φασιν αἱ τὸ γένειον ἔχουσαι, ἡδίονές εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων. ὅτι δὲ οὐ τρίγλαν ἀλλὰ τρίγλην ἀθηναῖοι διὰ τοῦ ἦτα προφέρουσιν, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. διὸ καὶ ὁ παρῳδήσας νέος τὸ, κίλλαν τε ζαθέην εἰς τὸ, τρίγλαν τε ζαθέην, ἔπαιξε μὲν ἀστείως εἰς ἔπαινον τρίγλης. οὐ μὴν ἐλάλησεν ἀττικιστί. εἰ δὲ ἐν διφθόγγῳ μὲν τὸ γένειον, διὰ τοῦ ἰῶτα δὲ μόνου ὁ παρὰ πολυβίῳ γένιος βασιλεὺς ἰλλυριῶν πολλὰ γέλωτος ἄξια ποιῶν, τῇ ἀναλογίᾳ ταῦτα δοτέον. ὡς καὶ τὸ, εὐγένιος κύνειον. τοῦ δὲ κιχήμεναι, ἢ κίχημι ὁ ἐνεστὼς, ἢ κιχαίνω. ἀφ' οὗ τὸ κιχαίω. ὡς οἰδαίνω οἰδάνω. τὸ δὲ οὐκ ἦν αἴσιμον, ὑποκεῖσθαι δηλοῖ αἶσαν καὶ τὰ κατὰ τὴν ἄγραν.

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι.
Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων.

Ὅτι τὸν θόαντα ἐπαινῶν ὁ ποιητὴς, φησίν. αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι ἀχαιῶν νίκων ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύ-

θων

Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας
Ἕκτωρ. ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου,
Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι. οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι.
Αὐτοὶ δ' ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
Στείομεν. εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.

θων. καὶ εἰσὶ ταῦτα, χρηστὰ εἰς ἐγκώμιον νέου συνετοῦ καὶ ἀνδρείου. ἔστι δὲ ἐπιστάμενος, ὁ ἐπιστήμων. εἰ μὴ ἄρα λείπει τὸ πολεμίζειν, ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα εἴπῃ ὅτι, ἐπιστάμενος ἄκοντι πολεμίζειν. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ σταδίῃ, λείπει τὸ, ὑσμίνῃ ἢ μάχῃ. μάλιστα δὲ ῥητέον, ὅτι καὶ ἐνταῦθα πιστοῦται ἡ τῶν ἀπαρεμφάτων ὁμοιότης πρὸς ὀνόματα. ταυτὸν γὰρ νῦν τὸ ἐπιστάμενος ἄκοντι καὶ ἐπιστάμενος ἀκοντίσαι. τὸ δὲ ἐφεξῆς τοῦ, ἐσθλὸς ἐν σταδίῃ, ἐπίτηδες δὴ ἐξαλλαγὴν περιέφρασται σχήματος. εἶχε μὲν γὰρ εἰπεῖν γοργῶς, ὅτι ἀγορῇ δὲ ἄριστος. ὁ δὲ ἔφρασε πλατύτερον. Τὸ δὲ κοῦροι, τεχνικῶς καὶ νῦν πρὸς ὁμογενεῖς τε καὶ πρὸς ὁμήλικας δηλοῖ γενέσθαι τὴν σύγκρισιν. τὸ δὲ ἐρίσσειαν περὶ μύθων, διέσταλται τῆς λοιπῆς πολυειδῶν ἐρίδων. αὐτὸ δὲ τὸ ἐρίσσειαν, ἔχει τι ἀκριβολογίας. ἐριζόντων γάρ τινων καὶ συντεινομένων εἰς ἔργον, αἱ λαμπραὶ νῖκαι γίνονται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀγαθὰ δημηγορήσειν μέλλοντα τὸν Θόαντα, συνιστᾷ φθάνων ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὁ ποιητής. φησὶ γοῦν εὐθὺς, ὡς τοιαῦτα ὁ Θόας εἶπεν. ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας Ἕκτωρ. ἦ θήν μιν, ἤγουν ὄντως δὴ, αὐτὸν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου, χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο, ἀλλὰ θεὸς ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα, ὃς πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι οἴομαι. οὐ γὰρ ἄτερ γε θεοῦ πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοινῶν, καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα τὸ, ὢ πόποι, οὐκ ἐπὶ θρήνῳ οὐδὲ νῦν ῥηθέν. ὅλως γὰρ, ἐπὶ καινοτέροις τισὶν ἐπιφωνεῖται, εἴτε θρῆνος τὰ τοιαῦτα, εἴτε ἔκπληξις ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἕτερα πάθη ψυχῆς τοῦ λέγοντος. ἔχει γὰρ τινὰς ἐπιφωνήσεις ὁ ποιητὴς ἀναλόγους τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. ἐν οἷς καὶ τὸ σχέτλιος, ἐπιλεγόμενον τοῖς ἐπί τισι σφοδροῖς καὶ ἀκατασχέτοις. καὶ τὸ νήπιος, ὅπερ ἀναφώνησίς ἐστιν, ὡς τὰ πολλὰ σημαντικὴ τῶν ἀστοχούντων τοῦ δέοντος. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ὁ δὲ Θόας καὶ συμβουλεύει, τὴν πληθὺν μὲν, ποτὶ νῆας ἀπονέεσθαι. αὐτοὶ δέ φησιν ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι, στείομεν. εἴ κεν πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες, δούρατ' ἀνασχόμενοι. τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον. καὶ Θόας μὲν οὕτως εἶπεν. οἱ δ' Ἀχαιοὶ, μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. ἦν δὲ ὁ Θόας Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης υἱὸς τῆς Οἰνέως. ὃν φασὶν ὁ Διομήδης ἀπέδειξεν Αἰτωλίας βασιλέα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, μάλα ἔλπετο θυμὸς, ἕως τοῦ, καὶ ἐσάωσε, παρῳδηθὲν, προσαρμόσει ἀπεγνωσμένῳ ἀῤῥώστῳ. καθὰ καὶ τὸ, ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα ἕως τοῦ, ἀλύξας. Τὸ δὲ, οὐ γὰρ ἄτερ θεοῦ πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν, οἰκεῖον πρὸς τὸν θεόθεν ἐν κινδύνῳ μεγάλῳ βοηθούμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀνέστη κῆρας ἀλύξας, ταυτόν ἐστι τῷ ἀνεζωώθη καὶ ὡς ἀλλαχοῦ φησὶν ἀμπνύνθη. καὶ ἔχει κἀνταῦθα δύναμιν ἡ ἀνὰ πρόθεσις, ὁποίαν καὶ ἐν τῷ, ἀναφρονεῖν καὶ ἀναπνέειν καὶ ἀνακρίνειν, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν, οὐκ ἂν εἶεν ἀλλήλων διάφορα. οὐ τὸ ἐρύω δὲ καὶ νῦν θέμα τοῦ ἐρρύσατο, ἀλλὰ τὸ ῥύω καθὰ δηλοῖ ὁ τοῦ ρ ἐν τῇ ἀρχούσῃ διπλασιασμός. τὸ δὲ γούνατ' ἔλυσε, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐθανάτωσεν. ὅλον δὲ τὸ, πολλῶν Δαναῶν ὑπέλυσε γούνατα ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι οἴομαι, ἴσον ἐστὶ τῷ, ἠδ' ἔτι λύσει. ὅπερ ἔφη ἐν τῷ, πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, ἠδ' ἔτι λύσει. ἐκεῖθεν γὰρ τοῦτο παρεποιήθη. Τὸ δὲ οἴομαι, οἴω κατωτέρω δισυλλάβως φησί. διφορεῖται οὖν κἀνταῦθα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἀνασχόμενοι, ἐν ἄλλοις γὰρ, ἀνασχόντες εὕρηται. ὁμοίως καὶ τὸ δείσεσθαι, ἔστι γὰρ κοινότερον δείσειν. Τὸ δὲ εὐχόμεθα εἶναι ἄριστοι, αὔχημά ἐστιν ἡρωϊκὸν ἀνεμέσητον διὰ τὴν κατ' αὐτὸ ἀλήθειαν. Τοῦ δὲ στείομεν, πρωτότυπον τὸ στέομεν. χρῆσις δὲ τούτων, πολλαχοῦ. Τὸ δὲ εἴκεν ἐρύξομεν, ταυτόν ἐστι τῷ εἴπως. αὐτὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ ὅπως. λέγει οὖν, ὅπως κωλύσωμεν.

Τὸ δὲ πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες, ἢ καθ' ὑπερβατὸν δηλοῖ τὸ πρῶτον ἀντιάσαντες ἤγουν προμαχήσαντες ἐρύξομεν. ἢ καὶ ἄλλως κατ' εὐθὺ, πρῶτον ἐρύξομεν τὸν Ἕκτορα ὡς πρόμαχον, ὑπαντιάσαντες αὐτῷ. διὸ εὐθὺς ἐρεῖ ὡς ὑσμίνην ἤρτυνον οὐ μόνον Τρώεσσιν, ἀλλὰ καὶ Ἕκτορι ἐναντίον. Τὸ δὲ θυμῷ, δύναται καὶ

πρὸς τὸ μεμαῶτα κολληθῆναι, καὶ πρὸς τὸ δέχεσθαι. ἀσφαλὴς γὰρ καὶ ἄμφω. Τὸ δὲ ἐπίθοντο, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἔκλυον. ἢ μᾶλλον διορθωτικόν.

Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον Μηριόνην τε Μέγην τ' ἀτάλαντον ἄρηϊ,
Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ τρώεσιν ἐναντίον. αὐτὰρ ὀπίσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ
Μακρὰ βιβάς. πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ φοῖβος ἀπόλλων,
Εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην. ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος διὶ δῶκε φορήμεναι εἰς φόβον ἀνδρῶν.
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες. ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν. ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ
Θρῶσκον. πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσηγὺ πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα φοῖβος ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσιν ἔθελξε. λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ὅτι παρῳδηθήσεταί ποτε εἰς ἔνταξιν στρατιωτικὴν τὸ, οἱ μὲν ἀμφ' αἴαντα καὶ τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα, ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες, ἕκτορι καὶ τρώεσιν ἐναντίον. αὐτὰρ ὀπίσω ἡ πληθὺς ποτὶ νῆας ἀχαιῶν ἀπονέοντο. τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ μακρὰ βιβὰς ἢ βιβῶν. πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ ὁ δεῖνα. οἷον τὸ θεῖον. ὁ δὲ μῦθος, λέγει ὅτι πρόσθε τοῦ ἕκτορος κίε φοῖβος ἀπόλλων εἱμένος ὤμοισι νεφέλην, καὶ ἑξῆς.

Ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κείμενος τοῦ, τεῦκρον μηριόνην τε μέγην τε. ἀρίσταρχος μὲν βαρύνει τὸ μέγην. ᾧ καὶ πείθεται ἡ παράδοσις. οἱ δὲ περὶ πτολεμαῖον τὸν ἀσκαλωνίτην, περισπῶσιν ὡς ἑρμῆν. φασὶ γὰρ ὡς τὰ εἰς ης βαρύτονα δισύλλαβα ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα, περιττοσυλλάβως κλίνονται, λέβης λέβητος, λάχης λάχητος. οὕτω γοῦν καὶ μέγης μέγητος ἔδει κλίνεσθαι, καὶ μέγητα εἶναι τὴν αἰτιατικήν. ὅτε δὲ μὴ οὕτως ἡ κλίσις ἔχει, περισπασθήσεται τὰ τοιαῦτα ἰαμβικά, ὡς θαλῆς θαλῆν, φαλῆς φαλῆν. ἕτεροι δὲ διφορεῖσθαι φασί, μέγης καὶ μεγῆς, ὡς θάλης καὶ θαλῆς. καὶ οὗτοι μὲν οὕτως. οἱ δὲ περὶ ἀρίσταρχον φασίν, ὡς πολλὰ τοιαῦτα διχῶς κλιθέντα, οὐ μετέβαλον τὸν τόνον. τὸ γοῦν μύκης, ὅμηρος μὲν μύκητος κλίνει, σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάβως. ἔστι δὲ καὶ μύκης μύκητος καὶ μύκου, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη αὐτὸς εἴτε ὁ τοῦ λύχνου, ὃς καὶ μύξα λέγεται, εἴτε ὁ τῆς σπάθης. ἀφ' οὗ καὶ ἡ μυκήνη, ὡς προεδηλώθη, ἐκλήθη κατά τινας. εἴτε ὁ ἐκ γῆς ὁ καὶ ἀμανίτης. οὗ τῆς μὲν ἰσοσυλλαβίας χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ ἀειστίᾳ, εἰπόντι. μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λάϊνον δάπεδον. τοῦ γὰρ μύκαισι, μύκης μύκου ἡ κλίσις, ὡς μύνης μύνου. τῆς δὲ περιττοσυλλάβου κλίσεως, παρὰ τοῖς πλείοσιν, ὡς καὶ πρὸ τοῦ. ἱστοροῦντι ὅτι μυκήτων οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ἴχνος τῆς σπερματικῆς κερώσεως οὐδὲ σπερματώσεως, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλων τινῶν. ἔστι γὰρ κατὰ τὸν μύκητα, καὶ τὸ ὕδνον, ὃ καὶ γεράνδρυον κατά τινας. καὶ ἡ ἕλιξ, καὶ ἡ πτέρις δὲ, ἣν ἔνιοι βλάχνον καλοῦσιν, ὡς καὶ ἀρριανὸς δηλοῖ ἐν βιθυνιακοῖς. ἔστι χρῆσις μυκήτων καὶ παρὰ Νικάνδρῳ ἐν τῷ, καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις ἢ ἀφεύσαις, ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. περὶ ὧν φησί τις, καὶ ὅτι φύονται οἱ μύκητες γηγενεῖς. καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι, ὀλίγοι. ὡς δὲ καὶ διγενής ἐστιν ὁ μύκης, παρασημειοῦνται καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ ὑσμίνην ἤρτυνον, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀραρότως ἐμάχοντο. Τὸ δὲ ἡ πληθὺς ποτὶ νῆας ἀπονέοντο ἀττικῶς ῥηθὲν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὡς φάσαν ἡ πληθύς. Τὸ δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, κεῖται καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ μακρὰ βιβὰς, δείκνυσιν οὐκ ἀπᾴδουσαν, οὐδὲ ἐπὶ ἕκτορι τὴν τοῦ στατοῦ ἵππου παραβολήν. Τὸ δὲ ἐνδεδύσθαι ὤμοις νεφέλην τὸν ἀπόλλωνα προϊόντα τοῦ ἕκτορος, ὡς διὰ τοῦτο μὴ ὁρᾶσθαι, ἀστείως ἔχει. ὡς καὶ τοῦ ἡλίου τοῦτό ποτε πάσχοντος, εἰς ὃν ὁ ἀπόλλων μεταλαμβάνεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι δοκεῖ ἡ νεφέλη αὕτη τοῦ ἀπόλλωνος, τὴν φυσικῶς ἀλληγορουμένην αἰγίδα ὑπαινίττεσθαι, ἣν βουλῇ Διὸς πρὸ βραχέως ὁ ἀπόλλων ἔλαβε. διὸ ἐπάγει εὐθὺς ἐνταῦθα τὸ, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν, ἣν ἀσπίδα τινὲς γράφουσι, δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέα. ἣν ἄρα χαλκεὺς ἥφαιστος, ὡς ἐξ ὕλης οὖσαν ταμίας, διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. εἰς ἐκφόβησιν ἄρα ἡ τοιαύτη ἀσπὶς ταὐτὸν δ' εἰπεῖν αἰγὶς φορεῖται καὶ εἰς ἔκπληξιν

ἔκπληξιν. ὅτι δὲ ἀδιάφορον τὴν κατά τινας ἀσπίδα ταύτην καὶ αἰγίδα εἰπεῖν, δηλοῖ ὅμηρος καὶ ὑποκαταβὰς ἐν τῷ, αἰγίδα χερσὶν ἔχεν ἀπόλλων. στοχάζονται δέ τινες, ὧν ἐστὶ καὶ Σιδώνιος, δύο αἰγίδας εἶναι. τὴν μὲν διός, τὴν δὲ ἀθηνᾶς. καὶ οὐ χρᾶσθαι τὴν ἀθηνᾶν τῇ τοῦ διός. καὶ εἰς κατασκευὴν τούτου, ἄλλα τέ τινα λέγουσι, καὶ ὅτι οὐκ ἂν τὰ ἄλλα ὅπλα ἴδια ἔχουσα, τὴν ὡς ἀσπίδα αἰγίδα οὐκ εἶχε. καὶ ὅτι ὁ ἄρης μεμψάμενός που δι᾽ αὐτὴν τῷ δίι, εἶπεν ἂν ὡς καὶ τοῖς σοῖς ὅπλοις ὁπλίζεις αὐτὴν καθ᾽ ἡμῶν, οὐκ ἔσχε δὲ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν. δεινὴ δὲ ἡ τοιαύτη αἰγίς, διὰ τὸ φύσει ἐκφοβεῖν τοὺς κάτω. ἀμφιδάσεια δὲ μυθικῶς μὲν ὡς ἀμφοτέρωθεν ἢ πάντοθεν δασεῖα οἷά τις σαγοειδὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, διὸ καὶ θυσανόεσσα ἡ αὐτή. ἀλληγορικῶς δέ, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἄνω τόποις πυκνότητα τῶν κατὰ δία ἤτοι τῶν ἀερίων αἰγίδων συστάσεως ὅτε τοτὲ γίνοιντο. ὁ δὲ τόνος, ὡς τὸ ἱπποδάσεια. χαλκοβάρεια. προπαροξύνεται γάρ φασιν ὡς πρὸ ἀσυνθέτου. ἥφαιστος δὲ αὐτὴν τεύχει, κατὰ μὲν τὸν μῦθον ὡς χρυσῆν ἢ διὰ πυρὸς ἀρτιωμένην πρὸς ὁμοίωσιν δορᾶς μαλλωτῆς. ἀλληγορικῶς δέ, διὰ τὴν ἀνάγουσαν τὰς ἀναθυμιάσεις θερμότητα, ἐξ ὧν τὰ τοιαῦτα πάθη συνίσταται ὡς καὶ προδεδήλωται. διὸ καὶ θοῦρις ἡ αὐτὴ διὰ τὴν τῶν τοιούτων κίνησιν. ὅτι δὲ νεφελοειδές τι καὶ καταιγιδῶδες ἡ τοῦ διὸς αἰγίς, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν φαίνεται. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ νῦν ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, αὐτὴν ὑπενέφηνεν. Ὅτι σφοδρᾶς μάχης δηλωτικὸν τό, οἱ δ᾽ ὑπέμειναν ἀολλέες. ὦρτο δ᾽ αὐτὴ ὀξεῖ᾽ ἀμφοτέρωθεν. ἀπὸ νευρῆφι δ᾽ ὀϊστοὶ θρῶσκον. πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυντ᾽ ἀρηϊθόων αἰζηῶν. πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. τουτέστιν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, ἐπιθυμοῦντα σώματος κορεσθῆναι. ὡς ἐπὶ ἐμψύχων δὲ καὶ νῦν τῶν βελῶν, συνήθως κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἔφη ὥσπερ τὸ θρῶσκον ὀϊστοί, οὕτω καὶ τὸ χρόα ἐπαυρεῖν, καὶ τὸ ἐπιθυμεῖν κορεσθῆναι χροός. καὶ ἔστιν ἰσοδύναμα τὸ ἐπαυρεῖν χρόα, καὶ τὸ ἆσαι χροός. Τὸ δὲ μεσσηγὺ ἐν γαίῃ δοῦρα ἵστασθαι, τὸ ἐμπήγνυσθαι αὐτὰ τῇ γῇ δηλοῖ πρὶν ἢ ψαῦσαι σώματος, ἢ διὰ τὸ μὴ εὐστοχεῖσθαι οἷα εἰκός, ἢ διὰ τὸ πόρρωθεν ἀφιέμενα μὴ ἐξικνεῖσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ σχολιασταί, τὰ μεσσηγὺ ἐν γαίῃ ἱστάμενα δοῦρα, μεσοπαγῆ καλοῦσιν, ἤγουν εἰς ἥμισυ καὶ μέχρι μέσου ἐμπεπηγότα τῇ γῇ διὰ τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς. ὁποῖόν μεσσοπαγές που ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τοῦ ἀχιλλέως δόρυ φανεῖται κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ξάνθου. ἡ δὲ ὀξεῖα αὐτή, διέσταλται τῆς βαρείας, ἡ μὴ κατ᾽ ἐπίτασιν τέμνει τὸν ἀέρα. τὸ δὲ ὑπέμειναν ἀολλέες, ταυτόν ἐστι τῷ στερρῶς καὶ μονίμως ἀντέστησαν. Ὅτι ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχεν ἀτρέμα φοῖβος ἀπόλλων, τόφρα μάλ᾽ ἀμφοτέρων βέλε᾽ ἥπτετο κατὰ ἰσότητα μάχης τὴν πρὸ τούτων ἐν ἄλλοις φανεῖσαν, πῖπτε δὲ λαός. αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν δαναῶν ταχυπώλων, σεῖσεν. ἐπὶ δ᾽ αὐτὸς ἄυσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε. τουτέστιν ἐξέστησε. μετεποίησεν ἐκ τοῦ εὖ ἐνεργεῖν. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, φησί, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. ἐπὶ κακῷ ἄρα καὶ ὧδε τὸ θέλγειν. καὶ ἔστι πως δι᾽ δύναμίς τις ἢ ἡ αἰγὶς κατὰ φιλόσοφον θεωρίαν, οἷα τῶν ἐναντίων ἐργαστική, κατὰ τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, καὶ τὴν στρατηγικὴν καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅτι σείσας ὁ ἀπόλλων οὐ μὴν βαλὼν ἢ τρώσας τῇ αἰγίδι, ἔβλαψε τοὺς ἀχαιούς. καὶ ἔοικεν ὁ τοιοῦτος σεισμός, πυρσόν τινα ποιεῖν ὁποῖα τὰ πανικὰ ἱστορεῖται δείματα. ἢ καὶ φοβεράν τινα κίνησιν ἀέρος καί τινα ἐνηχεῖν βοήν. ἀπὸ γὰρ δηλοῖ τό, ἄυσε μάλα μέγα. Τὸ δὲ ἀτρέμα, ἰδοὺ ἐνταῦθα δίχα τοῦ σ κεῖται διὰ μέτρον. Τὸ δὲ κατενῶπα, ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους προπαροξύνουσιν, οἷς, καὶ δεῖν πείθεσθαί φησιν ἀπίων καὶ ἡρόδωρος. ἡ δὲ συγκοπὴ τούτου, ἀπὸ τοῦ ἐνώπια. ὡς μυρία μύρα. σιτία σῖτα. εἰ δὲ ταῦτα προπερισπῶνται διὰ τὴν ἁπλοῦν, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο προπαροξύνει ἡ σύνθεσις, ἀναδιδομένου τοῦ τόνου ὡς ἐν τῷ κατενῶπα, οὕτω καὶ ἐν τῷ κατένωπα. ἀρίσταρχος δὲ ἐνῶπα φησὶν ὡς κατὰ δῶμα. καὶ ἔστι βοηθῆσαι καὶ αὐτῷ κατὰ τοὺς παλαιούς, οὕτως. ἔστιν ἐνωπὴ ἡ πρόσοψις, ὡς δὲ, κακὸν ῥέξουσαν ἐνωπῇ. οὗ αἰτιατική, ἐνωπήν. καὶ ὥσπερ ἰωνὴν ἰῶνα, οὕτω μεταπλασμῷ, ἐνωπὴν ἐνῶπα. τὸ δὲ ἀπόλλων καὶ ταχυπώλων, ἔχει τί κάλλος καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων πάρισωσιν.

Οἱ δ᾽ ὥς τ᾽ ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ μέγ᾽ οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέουσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἐλθόντ᾽ ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος,
Ὣς ἐφόβηθεν ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες. ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον, τρωσὶ δὲ καὶ ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ᾽ ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἕκτωρ μὲν, Στιχίον τε, καὶ ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.
Τὸν δὲ, μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ, μέδοντα καὶ ἴασον ἐξενάριξεν.

Ὅτι τὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ ἕκτορος ἐν τοῖς ἀχαιοῖς φόβον παραβολικῶς εἰκονίζων, φησὶν ὅτι ὥστε ἢ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ μέγ᾽ οἰῶν θῆρε δύω κλονέουσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ ἐλθόντ᾽ ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος, ἤγουν τοῦ σημαίνοντος ὅ ἐστιν ἐπιστατοῦντος τοῖς θρέμμασιν, ὡς ἐφόβηθεν ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες. λέγει δὲ καὶ ἐνταῦθα νυκτὸς ἀμολ-

Ἦρι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός. αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς.
Ἴασος αὖτ', ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο.
Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας. ἐχίον δὲ πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. Κλόνιον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ.
Δηΐοχον δὲ πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε,
Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἱ ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο. δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
Ἕκτωρ δὲ τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα.
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

γὸν, ὅτε οὐ μόγου μὲν πλεονασμῷ τοῦ λ'. ἢ καθ' ὃν οὐ μολοῦμεν, ἐπενθέσει τοῦ γ'. ἢ διὰ τὸν τοῦ ἀμέλγειν καιρόν. διττὸς δὲ αὐτὸς, ἢ ἑῷος, ἢ ἑσπέριος. καὶ ἄλλως δὲ, ἀμολγὸς νυκτὸς, τὸ πυκνόν. καὶ ἔστι λαβὴ σημασίας τοιαύτης, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ, μάζα τ' ἀμολγαίη, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὴ καὶ ἀκμαία κατὰ τὸν Ἀθήναιον. ὃς εἰς μάζας ἀναγράφει καὶ τὴν μελιτοῦτταν καὶ τὴν οἰνοῦτταν. ἔτι δὲ καὶ τὸ κρίνον. οὗπερ ὁμωνυμίαν πλατεῖαν δηλῶν, λέγει ὅτι καὶ σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως, ἐλέγετο κρίνον. περὶ δὲ τοῦ δισυλλάβου μολγοῦ, ζήτει εἰς τὸν κωμικόν. ἀχαιοὶ δὲ κατὰ τοὺς γλωσσογράφους, ἀμολγὸν τὴν ἀκμὴν φασίν. ὡς εἶναι νυκτὸς ἀμολγὸν, τὴν ἀκμὴν ἤγουν τὸ μέσον, κατὰ τὸ, θέρεος τὴν ἀκμήν. ὁ μέν τοι παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμολγεὺς, ποιμενικὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἐν ᾧ ἀμέλγουσιν.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπίδοσις τε πυκνὴ οὐκέτι τρώων ἀλλ' ἀχαιῶν. καὶ σχήματα φράσεων διάφορα. καὶ ῥήματα ποικίλα. ἔπεφνεν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα. ἐξενάριξε. βάλεν. ἕλεν. ὃ καὶ πλεονάζει τρὶς λεχθέν. κεῖνται δ' ἐν τούτοις, καὶ τρία κύρια τριβράχεα προπαροξύτονα. Στιχίος, Κλονίος, ἐχίος· ὃ καὶ πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ πεσών, ἤγουν ἐν προμάχοις, κατὰ τὸν βληθέντα κατωτέρω ἐν προμάχοισι. τῶν δὲ πιπτόντων· οἱ μὲν, πρὸς μόνην κλῆσιν μνημονεύονται. οἱ δὲ, καὶ μετά τινος ἐπισημασίας. καὶ ταύτης, ἢ ἐν ἑνὶ στίχῳ περικεκλεισμένης, ἢ πλείοσιν. ἑνὶ μὲν, ἐπὶ τῶν πεσόντων ὑπὸ τοῦ ἕκτορος. στιχίου δηλαδὴ, ὃς βοιωτῶν ἡγήτωρ ἦν χαλκοχιτώνων. καὶ ἀρκεσιλάου, ὃς Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸς ἦν ἑταῖρος. πλείοσι δὲ, ἐφ' ὧν ὁ αἰνείας ἀνεῖλεν, ἤγουν ἐπὶ μέδοντος καὶ ἰάσου. ὧν μέδων μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο ἔσκεν, αἴαντος ἀδελφεός. αὐτὰρ ἔναιεν ἐν φυλάκῃ τῇ θετταλικῇ γαίης ἄπο πατρίδος. ἄνδρα κατακτὰς γνωτὸν μητρυιῆς ἐριώπιδος, ἣν εἶχεν Ὀϊλεύς. ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν ἀθηναίων ἐτέτυκτο, υἱὸς δὲ σφήλοιο καλέσκετο βουκολίδαο. ἐν τούτοις δὲ τὸ μὲν ἄνδρα κατακτὰς, οὐκ ἂν ἀνδροφόνον λέγοι τὸν μέδοντα. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ληστοῦ κλῆσις. τὸ δὲ ἄνδρα κατακτεῖναι, τὸν ἄλλως φονέα δηλοῖ. ἡ δὲ ἐριῶπις, εἰς ταυτὸν μὲν ἥκει τῇ βοώπις, ἔστι δ' ἐνταῦθα κύριον ὄνομα. τὸ δὲ ἣν εἶχεν Ὀϊλεὺς, οὐ παρέλκον ἐκ περιουσίας κεῖται, ἀλλὰ πρὸς δήλωσιν ἐναργῆ τοῦ, τίνος ἦν μητρυιὰ ἡ ἐριῶπις. ὅτι δηλαδὴ τοῦ Ὀϊλείδου μέδοντος. τὸ δὲ ἐτέτυκτο, τευκτὸν ἤτοι χειροτονητὸν, καὶ ὡς εἰπεῖν ποιητὸν, ἀθηναίων βασιλέα βούλεται φάναι τὸν ἴασον. ὅτι δὲ ὥσπερ ποιμὴν κύριον ὄνομα, οὕτω καὶ βουκόλος ἐκ προσηγορικοῦ, δηλοῖ ὁ βουκολίδης σφῆλος. ἔτι τῶν ὡς εἴρηται πιπτόντων, οἱ μὲν, ὁμοιοπτώτως φράζονται. οἷον ἕκτωρ μὲν, τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα ἔπεφνε. τὸν μὲν, βοιωτῶν ἡγήτορα. τὸν δὲ, Μενεσθῆος ἑταῖρον. οἱ δὲ, ἀνομοιοπτώτως προφέρονται. οἷον αἰνείας δὲ, τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα ἐξενάριξεν. ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος, καὶ ἑξῆς. ὁ δὲ, ἀρχὸς ἀθηναίων. υἱὸς δὲ, σφήλου. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα καὶ ὑπὸ τοῦ πάριδος δηΐοχος βληθεὶς νείατον ὦμον ὄπισθεν, φεύγων ἐν προμάχοισι. καὶ φασὶ μόνον τοῦτον ἑλλήνων, ὄπισθε βεβλῆσθαι. καὶ ἴσως, ἐνταῦθα τοῦτο. ἄλλως γὰρ, καὶ ἠϊονεύς που ὑφ' ἕκτορος οὕτως ἀναιρεῖται. ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι φθάσας εἰπεῖν Ὅμηρος ἀορίστως τὸ, ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης, ὅπερ ἐπὶ τροπῆς πολέμου λέγοιτ' ἄν, ἐπήγαγεν εὐθὺς καὶ τὰ ὡρισμένα. ἤγουν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα. καὶ ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα. ἔστι δὲ κεδασθῆναι τὸ διαλυθῆναι. φυσικῶς μὲν ἐκ τοῦ κ' ἔχον τὴν ἀρχὴν, ἐκ τοῦ κεάζω γὰρ τὸ κλῶ γίνεται. ἀφ' οὗ καὶ ἡ κέδρος, καὶ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ξύλα κεάσσαι. κατὰ χρείαν δέ ποτε μέτρου, καὶ μετὰ τοῦ σ' προφερόμενον. κεκοίνωται γοῦν μάλιστα τὸ σκεδάζειν. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ αἰνείου ὡς ἐῤῥέθη πεσοῦσι δυσὶ, πρῶτον ἱστόρησεν ὁ ποιητὴς τὰ περὶ τοῦ πρώτου, ἤγουν τοῦ μέδοντος. εἶτα εἶπε τὰ κατὰ τὸν δεύτερον ἴασον, πρὸς τὸ πρῶτον κατὰ φύσιν ἀπαντήσας, ὁποῖά τινα καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ῥαψῳδίας

δίας ταύτης ἐσημειώθη. ὅτι δὲ τὸ Οἰλεὺς, δίχα τοῦ ἐν ἀρχῇ ο, προφέρουσί τινες, ἤδη δεδήλωται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι Στησίχορος καὶ Ἡσίοδος τὴν τοιαύτην οἴδασι προφοράν. οἷς ἀκολουθῶν καὶ Ζηνόδοτος, βιάζεται πανταχοῦ τὴν ὁμηρικὴν γραφήν. διὸ καὶ ἐν τῷ, οὐδ᾽ ἄρ Ὀιλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο, καὶ τοῖς τοιούτοις, κακουργεῖ μεταγράφων. καὶ δίχα τοῦ ο ἐκφέρει τὰ κατὰ τὸν Οἰλέα. ὁ δὲ σφῆλος βαρύνεται κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς λος δισύλλαβα κύρια τῷ η παραληγόμενα βαρύνονται. τῆλος, μῆλος, βῆλος, σφῆλος, ἐπιθετικὰ δὲ, ποτὲ μὲν ὀξύνονται. οἷον πηλὸς, χηλὸς, κηλὸς, βηλὸς οἴκου. ποτὲ δὲ καὶ βαρύνονται. δῆλος, ζῆλος, ἐν οἷς καὶ ἧλος. κεῖται δ᾽ ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ αἰτιατικὴ τοῦ, Μηκιστεὺς Μηκιστῆ ἀποκεκομμένη. φησὶ γὰρ, Μηκιστῆ δ᾽ ἕλε Πουλυδάμας. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Ὅτι τὴν ἑλληνικὴν ἤπειρον οὕτω γοργῶς φράζει. τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ, ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο. δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ. κυρίως δ᾽ ἐπὶ ὀρνέων τὸ ἐμπλῆξαι ὅτε δικτύοις, ἢ παγίσιν ἐγκρούωσιν. Ὅτι ὅπερ ἀλλαχοῦ Νέστωρ εἶπεν ἄνδρας κτείνωμεν, ἔπειτα δὲ καὶ ταῦτα ἕκηλοι νεκροὺς ἂν πεδίον συλήσετε, συντομώματα ἐνταῦθα Ἕκτωρ λέγει, κελεύων νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ᾽ ἔναρα βροτόεντα. οἷς ἐπιπλέκων ἀπειλὴν στρατηγικῶς καθάπερ καὶ πρὸ τούτου ἄλλοι τοῖς λειποτακτοῦσιν ἠπείλησαν, ἐπάγει. ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω, αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι. οὐκ ἐνδοὺς δηλαδὴ οὐδὲ βραχύ τι ἐπιζῆσαι. οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε, πυρὸς λελάχωσι θανόντα. ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο. καὶ ἔστι τὸ, πυρὸς λελάχωσιν, ἀντὶ τοῦ λάχος δώσουσιν. ὡς ἂν δὲ ἀνθ᾽ ἑνὸς εἰπεῖν, καταξιώσουσι πυρός. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν αὐτόν τινα λαχεῖν, αἰτιατικῇ συντάσσεται. ἔλαχεν οὐρανόν. ἔλαχε ζόφον. τὸ δὲ ἄλλῳ δοῦναι λάχος, γενικῇ. ὁποῖον καὶ τὸ, πυρὸς λελαχεῖν. ἐν δὲ τῷ ἀπάνευθε, ἀναγκαίως θετέον ὑποδιαστολὴν, ἵνα δηλοῖ, ἀπάνευθε τῶν νεῶν, καὶ μὴ συνεμπίπτῃ τῷ ἀπάνευθεν ἐών, ἤγουν ὑπάρχων ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ γνωτοὶ καὶ γνωταὶ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἔλλειψιν ἔχουσι τοῦ σ ἐκ τοῦ γνωστοὶ καὶ γνωσταὶ, ἀλλὰ δύνανται εἶναι καὶ ἀπὸ γ συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὁμοίως τῷ ἐδνωταὶ καὶ τοῖς τοιούτοις. ἴσως δὲ καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ γεννῶ γεννήσω συγκέκοπται ὁ κασίγνητος, οὕτως ἐκεῖθεν καὶ ὁ γνητὸς καὶ ἡ γνητή. ἐξ ὧν τροπῇ τοῦ η εἰς ω μέγα, οἱ γνωτοὶ καὶ αἱ γνωταί. τὸ δὲ πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο, ἐξ οὗ σύνθετον τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προάστειον, ἐντρέπει τὸν λειποτάκτην εἰ μὴ ἐν τῷ ναυστάθμῳ παρὰ τοῖς ἀγνοοῦσι πεσεῖται, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς πατρίδος κυνῶν μέλπηθρα γένηται. πάλαι δὲ τοῖς λειποτάκτοις ἐπιτίμια ταῦτ᾽ ἔκειτο. καὶ δικαίως. οἱ τὴν τάξιν λείψαντες, οὐ μόνον ἑαυτοὺς προὔδωκαν εὐκατεργάστους τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ καὶ τὸ λοιπὸν τό γε εἰς αὐτοὺς ἧκον, ἔβλαψαν στράτευμα. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν ἄλλοις μὲν, ὁ ποιητὴς τὴν κατὰ τῶν λειποτακτούντων ἀπειλὴν, συντομώτατα ἔφρασεν, εἰπών. ὄφρα πρόσθ᾽ ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. ἑτέρωθι δὲ, σαφέστερον, ἐν τῷ, οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ᾽ οἰωνούς. ἐνταῦθα δὲ, πλατύτερον ἔγραψεν, οἷα πολυειδῶς παραφράζειν εἰδώς. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάνυ ἀγχίνους νῦν ὁ Ἕκτωρ ἐν τῇ κατ᾽ αὐτὸν παραινέσει φαίνεται, οὐ γὰρ ἁπλῶς ἐλάλησε τρεινὴ φορτικόν τι κατιδεῖν. ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἐν ὅσῳ οἱ ὡς εἴρηται πεσόντες Ἀχαιοὶ ἐσκυλεύοντο, τόφρα δ᾽ Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐμπλήξαντες ἔσω τείχους ἐγένοντο, τηνικαῦτα ἐπιμηθεύσατο.

Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ. προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ῥεῖ᾽ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων,
Ἐς μέσσον κατέβαλλε. γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
Μακρὴν ἠδ᾽ εὐρεῖαν ὅσον τ᾽ ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίνεται, ὁππότ᾽ ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, ἧσι.
Τῇ ῥ᾽ οἵ γε προχέοντο φαλαγγηδόν. πρὸ δ᾽ Ἀπόλλων,
Αἰγίδ᾽ ἔχων ἐρίτιμον. ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ᾽. ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
Ὅς τ᾽ ἐπεὶ οὖν ποιήσει ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων,
Ὣς ῥα σὺ ἤιε Φοῖβε πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.

Ὅτι τὸ, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵπποις, ἀντὶ τοῦ ἀνατείνας ἕως ὤμων τὴν μάστιγα. ὠμόνδε, ἢ τῶν ἑαυτοῦ, ἢ τῶν ἵππων. Ὅτι πολεμικὴν εὔτακτον ὁρμὴν φράζει τὸ, ἤλασεν ἵπποις, κεκλόμενος ἤγουν ἐγκελευόμενος τοῖς δεῖνα ἐπὶ στίχας. οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἤγουν ἤλαυνον ἐρυσάρματας ἵπποις ἠχῇ θεσπεσίῃ. εὐθεῖα δὲ πληθυντικὴ τοῦ, ἐρυσάρματος, οἱ ἐρυσάρματες. ὅπερ ὅτι μεταπέπλασται ἀπὸ τοῦ ἐρυσάρμασι, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. Ὅτι Ἀπόλλων αἰγίδα ἔχων ἐρίτιμον τὴν ἀειπρεπέα φθάσας εἶπεν Ὅμηρος ὡς καὶ χρυσῆν καὶ βασιλικήν, ῥεῖα ὄχθας

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.

καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, ἐς μέσον κατέβαλλε. γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, οὐκ ἐν πολέμῳ ἀλλ' ἐν γυμνασίου ἀδείᾳ. ὁππότ' ἀνὴρ φησι σθένεος πειρώμενος, ἧσι, τουτέστι πέμψῃ. ὅθεν καὶ ἥμων ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἥματα τὰ ἀκοντίσματα. Τῇ ῥ' οἵγε τουτέστιν ἐνταῦθα διὰ τοῦ τοιούτου γεφυρώματος, οἱ Τρῶες προχέοντο φαλαγγηδὸν, ἔφιπποι πάντως ὡς μετ' ὀλίγα φανήσεται. πρὸ δ' Ἀπόλλων, ἦγουν πρὸ δὲ τῶν ἄλλων, Ἀπόλλων ἐκέχυτο δηλαδὴ, αἰγίδ' ἔχων ὡς ἐρρέθη ἐρίτιμον. ἔρειπε δὲ τεῖχος, οὐχ ἁπλῶς δίχα πόνου ἀλλὰ καὶ λίαν ἀπονητί. φησὶ γάρ. ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν, ῥεῖα μάλα. ὃ παραβολικῶς ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης, ἔνθα δηλαδή ἐστι ψάμμου δαψίλεια. εἶτα ἐπεξεργαζόμενος τὴν σύντομον ταύτην παραβολὴν, ἐπάγει διὰ τὸ σαφέστερον, ὅστε τουτέστιν ὁ παῖς. ἐπεὶ οὖν ποιήσει ἀθύρματα νηπιέῃσιν, ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων. εἶτα ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς παραβολῆς, ἀποστροφῆς σχήματι χρησάμενος περιπαθῶς ἢ καὶ ἄλλως ἐν θαύματι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος, φησίν. ὣς ῥα σὺ ἤιε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας. καὶ ὅρα καιρίαν λέξιν τὸ συνέχεας. διὸ καὶ ἐπιμείνας, δὶς ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὴν ὡς καὶ τὴν τοῦ ἀθύρειν κίνησιν. καὶ σημείωσαι τὴν παραβολὴν ταύτην τῆς ἄμμου ἀμίμητον οὖσαν, οὐκ ἂν γοῦν εὑρήσει τις καιριωτέραν εἰς ἔμφασιν τῆς ἐν ἀκαρεῖ γενομένης καταρρίψεως τοῦ τείχους καὶ συγχύσεως. εἰ δέ τις ἐρεῖ, ἐξεῖναι καὶ ἀπὸ χνόος ποιῆσαι παραβολὴν ὁμοίαν, ἀκούσοι ἂν ὁ τοιοῦτος, ὅτι οὐκ αὐτὸς εἰς τὸ πᾶν οὕτως ἠπόρησεν, ἀλλ' ἐξ Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν τοῦ οὕτως ἀπορῆσαι εἴληφε διὰ τοῦ συγχέειν ἐξ οὗ ὁ χοῦς παράγεται. ἀπὸ γοῦν τοῦ χέω χόος καὶ χοῦς. καὶ ὅτι δὲ κρείττων πάλιν ἡ τῆς ἄμμου παραβολὴ, τά τε ἄλλα καὶ ὡς ἐκ τῶν παρὰ πόδας ληφθεῖσα. καὶ γοῦν τὸ χαλασθὲν τεῖχος ὡς παραιγιαλὸν, ἐγγὺς ψάμμου ἐστί, διὸ αὐτόθεν ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἴληπται ἡ παραβολή. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως καθ' Ὅμηρον οἶδε καταρρίπτειν καὶ συγχέειν τεῖχος ὁ μυθικὸς Ἀπόλλων ἐν βραχυτάτῃ χρόνου ῥιπῇ. ὥστε, Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν οἱ ἐν τῷ μετὰ τοῦ ἑλληνικὸν ὕστερον ἀφανίσοντες τεῖχος, οἱ ἀλληγορούμενοι εἰσὶν ὡς ἐρρέθη, οὐ μὴν οἱ τοῦ μύθου. αὐτοὶ γὰρ, ὑπόκεινται μεγάλα δύνασθαι. Ὄχθας δὲ, οὐ μόνον ποταμοὶ ἔχουσιν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τάφρος. αἱ δὲ, εἰσὶ χείλη καὶ ἀνασκαφαὶ κοίλης τάφρου. διὸ οὐδὲ τάφρον ἐνταῦθα εἶπεν ἀλλὰ κάπετον, ἵνα ἐμφήνῃ τὰς ἐκ τοῦ σκάπτειν ὄχθας ταύτας. ἀπὸ τοῦ σκάπτειν γὰρ ἡ κάπετος γλώσσης Ἀργείων οὖσα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἧς ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κοίλην εἰπόντι κάπετον. Τὸ δὲ ποσσὶν ἐρείπων, παρακλητικόν ἐστι τῆς εἰρημένης παραβολῆς, ἐν ᾗ πᾶς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀθύρει τὰ συνήθη. καιρία δὲ λέξις ποιητοῦ τὸ ἐρείπειν ὅ ἐστι καταβάλλειν, διὸ καὶ αὐτὸ δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται. Τὸ δὲ ἐς μέσον κατέβαλλε, τὴν ἐπαγομένην γεφύρωσιν συνιστᾷ, ἣν ἀποτελεῖ ὁ καταβληθεὶς μέσον τῆς τάφρου χοῦς. Τὸ δὲ ἐγεφύρωσεν, ἀστείως εἴρηται πρός τινα παραβολικὴν ὁμοιότητα γεφύρας. αἱ γὰρ ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἐπανιστάμεναι ὄχθαι περὶ χάσματι τῆς τάφρου, μέσον καταρριφεῖσαι ὡς οὕτω κέλευθον λαφανθῆναι εἰ καὶ μὴ πᾶσαν καθάπερ Ἀπόλλων ὑπέχετο, καὶ τὸ χάσμα πληρώσασαι εἰς εὖρος ὅσον δουρηνεκὲς, γεφύρας ἔργον ἐποίησαν. ὡς γὰρ ἐπὶ γεφύρας ἄβατα τὰ ἑκατέρωθεν ἐκ πλαγίων τοῦ ὕδατος, οὕτω κἀνταῦθα ἐπὶ τῆς ἀναπληρωθείσης τάφρου, τὰ ἑκατέρωθεν ἀδιάβατα μένουσι, τοσοῦτον διαφέροντα τῶν ἑκατέρωθεν τῆς γεφύρας τόπων, ὅσον ἐκεῖνα μὲν, ὕδατος γέμει. τὰ δὲ τῆς τάφρου, κενὸν διαχάσκουσι. Τὸ δὲ προχέοντο, δηλοῖ μὲν τὴν ῥᾳδίαν καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀκώλυτον τρωϊκὴν πρόοδον. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον, εἰ διὰ τῆς γεφύρας ταύτης προχέονταί τινες ἄνω ἀπεναντίας ταῖς κυρίως γεφύραις ὧν ὑποκάτω προχεῖται τὸ τρέχον ὑγρόν. Τὸ δὲ φαλαγγηδὸν, ἔχει τὸ ἀσφαλὲς ἐκ τοῦ μακρὰν καὶ εὐρεῖαν. διὰ γοῦν τοιαύτης κελεύθου, φαλαγγηδὸν ἄν τινες ἔρχοιντο. ὅτι δὲ παίδων ἔργον αἱ περὶ ψάμμον οἰκοδομαὶ, ἡ πεῖρα διδάσκει. Τὸ δὲ ποιεῖν ἀθύρματα καὶ τὸ ἀθύρειν, καίριαι λέξεις ἐπὶ παίδων. ἔστι δὲ ἀθύρειν, τὸ ἄνετα βαίνειν, ἐκτρέχοντα τοῦ καθήκοντος, ὡς οἷα παρὰ θύρας ὅ φασιν ἥκοντα. ἢ μὴ εἰδότα θύραν. ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα, ἐκθυρίζειν φησίν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ἔσω κιγκλίδων μένειν, καὶ θύραν ἐπέχειν εἰδέναι. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ νηπιέαις, ὡς ἐν μὲν πρὸς ἓν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ νηπιότησιν. ἀφροσύναις. ἀσυνεσίαις. ἄλλως δὲ, κατ' ἔλλειψιν λέγεται. ἵνα ᾖ τὸ τέλειον, νηπιέαις φρεσί. τοῦ δὲ ἄθυρμα καὶ τοῦ ἀθύρειν οὐκ ἔχει καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. τὸ δὲ συγχέειν, ἐναντίον περὶ τάττειν καὶ ἁρμόττειν. ἡ μὲν οὖν οἰκοδομὴ, ἁρμονίας τάξιν ἔχει. ἡ δὲ ταύτης καταβολὴ, σύγχυσιν. τὸ δὲ ἤιε, Ἀρίσταρχος μὲν δασύνει, ἀπὸ τοῦ ἵημι ἥσω, διὰ τὴν ἔσιν τῶν βελῶν. Ἡρωδιανὸς δὲ, καὶ οἱ περὶ Κράτητα, ψιλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἰάσεως. ἰατρὸς γάρ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἰέναι ἤγουν ἔρχεσθαι, ὑπερίων γάρ. καὶ μὴν, Ἀριστάρχῳ μάχεται καὶ ὁ κανὼν ὁ τὸ η πρὸ φωνήεντος ὂν, ψιλοῦσθαι ἀπαιτῶν. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ χαρακτήρ. ἀεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται. δίον, ἠύτε. ἠύστε μέγαστε. ἠὼς ἡ ἡμέρα. καίτοι τῆς ἕω δασυνομένης. ἠέλιος, καὶ ταῦτα τοῦ ἥλιος δασὺ πνεῦμα ἔχοντος. ὅτι δὲ ἀφαίρεσιν ἔπαθεν ὁ ἤιος τοῦ ἰῶτα εἴτε ἀπὸ τοῦ ἰῶ γίνεται εἴτε ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ τὸ πλῆρες γὰρ τετρασύλλαβεῖ ὁ ἰήιος.

καὶ

καὶ ὅτι Διονύσου ἐστὶν ἐπίθετον. καὶ ὅτι καὶ πάθει λοιμώδει ἐπιτίθεται· ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἤϊοι τρισυλλάβως, ἢ τετρασυλλάβως ἰήϊοι κάματοι λέγονται οἱ λοιμικοί. καὶ ὅτι δοκεῖ τὸ ἰήϊος καὶ ἀπὸ τοῦ ἰὴ γίνεσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἐπιφώνημα λαλούμενον ἐν τόποις ὅπου τὸ θεῖον τιμᾶται, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἰὴ παιάν, ὅθεν καὶ τὸ ἱερὸν παρῆκται, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι τὸ ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ θεοῖς χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος, δυσπραγίας ἐσχάτης τε καὶ τῆς ἐν μάχῃ ἐπιτάσεως δηλοῖ καὶ σωτηρίας ἀπόγνωσιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἀνίσχοντες, ἤγουν ἄνω ἔχοντες. πολλαὶ δὲ λέξεις τοιαύτης ἐννοίας εἰσίν, ἐκ τοῦ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν ὡρμημέναι. ἀνίσχει γοῦν ἥλιος διὰ ἀναβολῆς. καὶ ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανέχει ὄρος, τῶν αὐτοῦ ταπεινοτέρων. καὶ ἄλλαις δὲ προθέσεσι τὰ τοιαῦτα ἐπὶ σημασίας ὁμοίας οἰκειοῦνται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὑπερίσχειν καὶ ὑπερέχειν καὶ ἐξέχειν, καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅτι δὲ τὸ χεῖρας ἀνίσχειν θεῷ, καὶ χεῖρας ὀρέγειν εἰς οὐρανὸν λέγεται περιφραστικῶς, μετ' ὀλίγα φανεῖται.

Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος οὖρος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα.
Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ,
Ἢ βοὸς, ἢ οἰὸς κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ.
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
Ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον. μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἲς ἀνέμου, ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει,
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι. τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.

Ὅτι ποικιλίας χάριν καὶ πολυμαθίας, διοσημίαν κἀνταῦθα Ὅμηρος ἐκτίθεται. ἣν πρὸς τῶν Ἀχαιῶν οὖσαν, οἱ Τρῶες ὡς εἰκὸς γνῶναι οὐκ ἔσχον. ἐμφαίνοντος τοῦ ποιητοῦ, λοξότητά τινα εἶναι καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, εἰ μὴ σοφὸν ἔχοιεν ἐξηγητήν. φησὶ γοῦν εὐμεθόδως πλάττων, ὅτι Νέστωρ μάλιστα Γερήνιος οὖρος Ἀχαιῶν εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τις ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ ἢ βοὸς ἢ οἰὸς κατὰ πίονα μηρία καίων, εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας, τῶν μνῆσαι. καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ. μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς. ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς, ἀράων ἀΐων γέροντος. Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο, μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον. μνήσαντο δὲ χάρμης. παρανοήσαντες δηλαδὴ τὸ τέρας διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὸ αἴτιον τῆς βροντῆς. καὶ ἔστιν ὁ ῥηθεὶς κτύπος, φωνὴ Διὸς καὶ συνήθης κατάνευσις, δίχα κεφαλῆς ἐκ τῶν ἄνωθεν. τὸ δὲ σχῆμα τῆς εὐχῆς ταύτης τοῦ Νέστορος, ὅμοιον τῷ τοῦ Χρύσου ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ. καὶ σημείωσαι ὡς δυσωπητικὸν οἶδεν ὁ ποιητὴς πανταχοῦ τὴν τῶν εὐεργεσιῶν ἀνάμνησιν, ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς πρὸς τὴν μητέρα ἐνέφηνε. καὶ αὐτὴ ἡ Θέτις ἐν τοῖς πρὸς τὸν Δία. καὶ ὁ Φοῖνιξ ἐν τοῖς πρὸς Ἀχιλλέα. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐδ' ἐνταῦθα ἡ δικαία εὐχὴ διαπίπτει. παιδευτικῶς τὰ τοιαῦτα Ὁμήρου τιθέντος. τὸ δὲ μάλιστα, δηλοῖ καὶ ἑτέρους μὲν Ἀχαιοὺς, εἰς πλέον δὲ τὸν γέροντα, εὔχεσθαι. Τὸ δὲ ἐν Ἄργεϊ, ἀπὸ μέρους καὶ νῦν ἀξιολόγου, τὰς ὅλας τῶν Ἑλλήνων χώρας δηλοῖ. ὅθεν καὶ Ἀργεῖοι πάντες οἱ Ἕλληνες. ὁμοίως καὶ τὸ πολύπυρον, ὅ ἐστι πολύσιτον, ἀπὸ μέρους τοῦ κατὰ τοὺς πυροὺς, τὸ ἁπλῶς εὔφορον δηλοῖ. οὕτω δὲ μερικῶς καὶ βοὸς καὶ οἰὸς ἐνταῦθα μνησθεὶς, συνεισάγει καὶ εἴ τι ἄλλο θῦμα. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, ταύρων ἠδ' αἰγῶν, οὐδὲ τὰ λοιπὰ τῆς θυσίας ἀπάγει. ὁμοίως οὐδὲ ὁ βόας περιλαλῶν ἐν τῇ λέξει τῆς ἑκατόμβης, ἀποδιιστᾷ ἐκείνης τὰ λοιπὰ ἱερεῖα. ἀλλ' ὡς ἐξ ἁδροῦ καὶ τιμίου μέρους τοῦ τῶν βοῶν, κἀκεῖνα ἐμφαίνει. δίχα γε μόνου τοῦ ἀστείου Ἐφίππου, ὃς εὐτραπέλως ὡσὰν ἑκατόμβην εἰπὼν ὡς πρὸς τὸ βοῶν, μονάζει τῷ νοήματι. ὑπισχνεῖται δὲ καὶ κατανεύει Ζεὺς, ὡς ἐρρέθη, τοῖς ἄνωθεν σημείοις. Ὁ Ὀλύμπιος δηλαδὴ, οὐ μὴν ἁπλῶς ὁ Κρονίδης ἢ ὁ ἁπλῶς μητίετα. διὸ καὶ τὸ Ὀλύμπιε εἶπε, προσκλητικὸν ὂν τοῦ, τὸν Ὄλυμπον μητίετην μέγα κτυπῆσαι, ὅπερ ἐστὶ βροντῆσαι. τὸ δὲ ἐπύθοντο γενικῇ συντάξας πρὸ βραχέων ἐν τῷ μάχης ἐπύθοντο, νῦν κατ' αἰτιατικὴν ἔφη, ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον. λέγει δὲ κτύπον Διὸς, τὴν βροντήν. καὶ ἔστιν ἡ λέξις λοξοτέρα καὶ δηλοῖ ὑφειμένην βροντὴν καὶ ἀτάραχον. ὥσπερ δὲ οὐ τὸ ἔκτυπε μόνον δηλοῖ τὸ ἐβρόντησεν, ἀλλ' ὅμως τὸ

ἔκτυπε

ἔκτυπε Ζεύς, οὕτως οὐδ' ἁπλῶς κτύπος ἡ βροντή, ἀλλὰ Διὸς κτύπος. Ὅτι ἀεὶ παρευδοκιμῶν κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ὅ ἐστι νικῶν ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ὁμοιώσεσι, τάχα δὲ αὐτὸ καὶ ἐνταῦθα, παραβολὴν ἐκτεθεὶς θαυμασιωτάτην διὰ τὸ πάνυ ἐναργὲς τῆς εἰκόνος ἐμφαντικόν τε καὶ σύμφωνον. ἀνέμῳ μὲν γοῦν ἐπείγοντι καὶ αὔξοντι κύματα, εἰκάζει τὴν μάχην. τοίχοις δὲ σκάφους, τὸ τεῖχος ὃ καὶ αὐτὸ κατὰ τὸ τοῖχον ἐκ τοῦ τεύχω γίνεται. τοὺς δὲ ἐπιόντας Τρῶας, κύμασι μεγάλοις. λέγων οὕτως. οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγει ἲς ἀνέμου, ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει, ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον. ὃ κάλλιον πέφρασται ἐν τῷ, ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ. νοεῖται μὲν γὰρ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὑπὲρ καὶ τὸ κατὰ ἐκ τοῦ, νηὸς ὑπὲρ τοίχων. καὶ ἐκ τοῦ, κατὰ τεῖχος ἔβαινον, ὃ ἀναβάντες εἶτα καὶ καταβήσονται. ἀλλ' ὅμως κρείττων ἡ φράσις τοῦ ὑπερκατέβησαν, διὰ τὸ καὶ γοργότερον, καὶ σαφέστερον. ὅτι δὲ ὁ τοῖχος κυριολεκτεῖται καὶ ἐπὶ νηός, δῆλον ἐξ οὗ καὶ τοιχίζειν λέγεται ναῦς. καὶ παροιμία τό, ἐπὶ τὸν εὖ ἔχοντα τοῖχον ῥέπειν. ἐπὶ δὲ τῶν μεγάλων νηῶν, καὶ ἄρχοντες ἦσάν τινες τῶν τοίχων. καὶ ἦν ἐνδοξότερος, ὁ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τεταγμένος ἄρχειν. οὐκ ἀπεικὸς δὲ τοίχοις λέγεσθαι καὶ ἐπὶ νηός, ὥσπερ καὶ ἐπὶ οἰκίας, ἐπεὶ καὶ ἡ ναῦς, τρόπον τινὰ οἰκία ἐστὶ μεταφορητή. ἲς δὲ ἀνέμου, πάνυ καταχρηστικῶς ἐρρέθη, κυρίως γὰρ ἐπὶ σωμάτων ἡ ἲς καὶ αἱ ἶνες, νεύροις διοικουμένων. τὸ δὲ μάλιστα κύματα ὀφέλλει, οὐκ ἀργὸν οὕτω κεῖται, ἀλλὰ πρὸς διαστολήν. ἐγείρεται μὲν γὰρ κύματα καὶ ἀνέμου δίχα ὁποῖα τὰ λεγόμενα κωφά. καὶ ὅτε δὲ τυχὸν ὑπὸ κήτους θάλασσα ταράσσεται. μάλιστα μέντοι ὑπ' ἀνέμου αὔξεται. Ἐν δὲ τῷ, κατὰ τεῖχος ἔβαινον, τεῖχος νοητέον, τὸν τόπον ἔνθα πρὸ βραχέων ἀκέραιον τεῖχος ἀνίστατο. νῦν γὰρ κεῖται χαμαί. καὶ ἔστι δι' αὐτοῦ ὁδὸς ἱππήλατος. κατὰ τεῖχος οὖν βάντες καὶ ἵππους εἰσελάσαντες οἱ Τρῶες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται. περιυψούμενοι τοῖς ἅρμασι, καθὰ ταῖς πρύμναις οἱ Ἀχαιοί, καὶ οὕτως ἀπὸ ἴσου ὕψους μαχόμενοι. Ὅτι χρήσιμον ἔσται ποτὲ εἰς μάχην παραθαλασσίαν σταδίαν παρωδηθὲν ἢ παρατρεπθὲν τό, ἵππους εἰσελάσαντες οἱ Τρῶες δηλονότι διὰ τοῦ ῥηθέντος γεφυρώματος τῆς τάφρου καὶ τοῦ κατερειφθέντος τείχους, ἐν πρύμνῃσι μάχοντο ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες μακροῖσι ξυστοῖσιν. ἐνταῦθα δὲ φασί τινες τῶν παλαιῶν πιθανολογοῦντες, ἰδίωμά τι καὶ σχῆμα γεγενῆσθαι μάχης καινόν. λέγοντες ὅτι οὐ μόνον ἄλλως δεξιῶς ἀντετάχθησαν οἱ Τρῶες ἐφ' ἁρμάτων τοῖς ἀπὸ νηῶν μαχομένοις ὡς ἀπὸ ἴσου καθὰ εἴρηται ὕψους τὴν μάχην γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐπέτρεψαν τοὺς ἵππους ὡς ἐπὶ τὴν Ἴλιον. καὶ ἦσαν οἱ μὲν ἡνίοχοι, τετραμμένοι ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν, δεικνύντες τὰ νῶτα τοῖς Ἀχαιοῖς. οἱ δὲ παραβάται, ἀντικρὺ τῶν νηῶν ὁρῶντες, καὶ τοὺς ἡνιόχους σκέποντες, ἐμάχοντο. διό φασι καὶ ἡνίοχος πολυδάμαντος Κλεῖτος, κατὰ τὸν αὐχένα βάλλεται. καὶ οὕτω μέν τινες. ἀντιλέγονται δὲ αὐτοὶ ἄλλως τε πολλαχῶς, καὶ ὡς εἴπερ κατ' αὐτοὺς ἀπεστραμμένοι μὲν ἦσαν οἱ δίφροι, οἱ δὲ παραβάται ἀντεστραμμένοι τοῖς ἵπποις, ἐπελωίχθησαν ἂν οἱ παραβάται πρὸς τῇ πτέρνῃ τοῦ δίφρου ἑστῶτες, ἢ καὶ ἄλλως ἐν τῷ δίφρῳ ὄντες, ἐὰν οἱ ἵπποι παρεκινοῦντο. οὐκ ἂν δέ, οὐδὲ ὁ ποιητὴς τὸ οὕτω καινόσχημον τῆς παρατάξεως, ἀφῆκεν ἀνεπισήμαντον καὶ παντελῶς ἀσαφές. ὁ δέ γε ὡς εἴρηται βληθεὶς Κλεῖτος ἡνίοχος, ἀνοήτως ἢ ἀπρονοήτως οἷα εἰκὸς ὧδε κἀκεῖ φερόμενος, καὶ κατὰ τὸν ποιητήν, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος, καὶ θέλων μόνος αὐτὸς καὶ τὰ τοῦ παραβάτου ἐνεργεῖν, κατὰ τύχην οὕτω ἔκ τινων ὄπισθεν ἐν τοῖς πολυειδέσιν ἑλιγμοῖς βέβληται. τὰ δὲ μακρὰ ξυστὰ ἑρμηνεύων ὁ ποιητής, ἃ δὴ καὶ δόλιχα λέγοιτο ἄν, ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τό, ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, φησί. τά, ῥά σφιν ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμαχα κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ. ἤγουν ἐνδεδυμένα. κεκαλυμμένα. δηλοῖ δὲ οὕτω τὰ οὐκ ἀμφίγυα, ὁποῖα εἶχον ἀνωτέρω προσεχῶς οἱ ἱππόται Τρῶες σιδηρούμενα ἑκατέρωθεν, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς μέρους ἔχοντα σίδηρον. τὰ γὰρ ἀμφίγυα, προδεδήλωται ἀμφοτέρωθεν ἔχειν, διὸ καὶ ῥαδίως εἰς γῆν ἐπήγνυντο. Τὸ δὲ ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο, μεμελετῆσθαι παραινεῖ καὶ τὰ τοιαῦτα τοῖς πολεμικοῖς, κατὰ τό, οἴκοι βέλτερον εἶναι. τὸ δὲ ναύμαχα, ὡς τὸ θαύματα προπαροξυτόνως. ἐξαιρέτως γὰρ τὰ παρὰ ῥῆμα οὐδέτερα σύνθετα μονογενῆ εἰς ον λήγοντα, προπαροξύνονται. δι' χειρόγραφον, ἀκρατόφορον, χαρτότομον, οὕτω φασὶ καὶ ναύμαχον. καὶ ναυμάχος μὲν ἀνήρ, παροξυτόνως ὡς παμφάγος. καθ' ὁμοιότητα τοῦ μονομάχος, ὡς Εὐελπίδης Φοινίσσαις. μονομάχον ἐπὶ φρένα ἤλετην. ναύμαχον δὲ δόρυ, παρὰ τὴν μάχην. ὡς ἱππόκομος κόρυς, παρὰ τὴν κόμην. Τὸ δὲ κολλήεντα καὶ τὸ μακροῖς ξυστοῖς, αὐτὸς Ὅμηρος ἑρμηνεύων ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐρεῖ. κολλητὸν βλήτροισιν, ὅ ἐστι συμβολαῖς, δύο καὶ εἰκοσίπηχυ, καὶ διὰ τοῦτο μακρόν. ὁποῖον καὶ ὁ Αἴας ἔχειν ἱστορηθήσεται ἀνασείων καὶ ἀνείργων τοὺς Τρῶας, διπλάσιον ὂν ἤπερ τὸ ἁπλῶς πολεμικὸν ἔγχος. ἐκεῖνο γὰρ ἑνδεκάπηχυ, ὡς που καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται. πλείαν δὲ στικτέον εἰς τὸ βλήτροις, ἵνα μὴ εὐθὺς ἐπαγόμενον τὸ δύω, συγχέῃ τὴν ἀκροατὴν ὡς δύω τῶν βλήτρων ὄντων. ὅρα δὲ ὅτι κολλητὸν εἶπε τὸ ἁπλῶς συμβεβλημένον. ἔτι ὅρα καὶ τὸ ναύμαχα, δι' οὗ ναυμαχίας διάθεσις ἐμφαίνεται ἄρτι κατὰ χέρσον συνίστασθαι, ἣν εἰκός φασιν ἀπὸ Μίνωος πεπολιτεῦσθαι παρ' Ἕλλησι. μᾶλλον μὲν οὖν, πεζομαχίᾳ ναυμαχίαν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα συγκιρνᾷ. διὸ χώραν ἔχει καὶ τὰ ἀμφίγυα καὶ τὰ ναύμαχα. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, ὅσα μὲν ἐκ τῆς μάχης περιέχει, προπαροξύνειν τὸ τέλος. διὸ φιλόμαχον γένος, σύμμαχος, πρωτόμαχος, ἀντίμαχος, ἐπίμαχος. οὕτω γοῦν καὶ ναύμαχος αἰχμή. καὶ ἀκολούθως

δόρυ

δόρυ ναύμαχον. ὅσα δ' ἐκ τοῦ μάχεσθαι σύγκειται, παροξύνεσθαι, πυγμάχος, ναυμάχος, ὁπλομάχος, τειχομάχος, πυργομάχος, μονομάχος. Ἐν δὲ τῷ, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, ἐνθυμητέον τό, ἀναιδείην ἐπιειμένε, ἤγουν ἐνδεδυμένε δίκην χαλκέου στομώματος τὴν ἀναίδειαν. στόμα γὰρ εἰπεῖν, καὶ στόμωμα, εἰς ταυτόν ποτε ἄγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ῥήτορσι. δεξιώτερον δὲ τὸ εἰπεῖν δόρατα κεκορυθμένα χαλκῷ, ἤπερ τὸ εἱμένα χαλκῷ.

Πάτροκλος δ' εἷος μὲν ἀχαιοί τε τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις. ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασε μελαινάων ὀδυνάων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
Τρῶας, ἀτὰρ δαναῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.
Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης
Ἐνθάδε παρμενέμεν, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
Παρειπών. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ ὣς εἰπόντα, πόδες φέρον. αὐτὰρ ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδὲ δύναντο
Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.
Οὐδέ ποτε τρῶες δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.
Ἀλλ' ὥς τε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο, πτόλεμός τε.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον. οὐδὲ δύναντο,
Οὔθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ' ὃ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασέ γε δαίμων.
Ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσι
Ἐν κονίῃσι πεσόντα, νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.

Ὅτι ἕως μὲν ὁ στρατὸς ἔκτοθι τείχους καὶ νηῶν ἐμάχοντο, τόφρα Πάτροκλος ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος εὐρυπύλοιο ἧστό τε, καὶ τόν, ἔτερπε λόγοις. ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακα ὡς καὶ πρὸ τούτου ἀκήματα ἔπασε μελαινάων ὀδυνάων. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἤγουν ἐπελθόντας τῷ τείχει ἐνόησε Τρῶας. ἀτὰρ δαναῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε. ᾤμωξέν τ' ἄρ ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρώ, ὡς καὶ ὁ ἄρης πρὸ ὀλίγου, χερσὶ καταπρηνέεσσι. καὶ ὠλοφύρατο. καὶ οὐκέτι παραμένειν θέλει. ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ κινδύνου ἐν δευτέρῳ θέμενος τὸ καθ' ἕνα λυπηρόν, καὶ εἰπὼν πρὸς εὐρύπυλον, ὃ δὴ ἀνὴρ εἴποι ἄν, μὴ ἔχων παρακαθῆσθαί τινι ἀλλὰ σπεύδων ἀμῦναί τισιν, ἤγουν τό. οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης ἐνθάδε παρμενέμεν, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν, ἐπάγει. ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὸς δὲ εἰς ἀχιλλέα φησὶ σπεύσομαι, ἵνα ὀτρύνω πολεμίζειν. ἐφ' οἷς, τὸ τοῦ διδασκάλου νέστορος ἔφη λόγον, εἰπών. τίς δ' οἶδεν εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω καὶ τὸ ἑξῆς. ὃ δὴ ἀφορμὴν δέδωκε, παροιμίαν ὕστερον λεχθῆναι τό. σὺν ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ πάτροκλος σὺν δαίμονι καὶ πόδας κινεῖ. ἐπάγει γάρ. τὸν μέν, ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον. ὡς εἶναι παρῳδίαν τοῦτο τὴν ῥηθεῖσαν παροιμίαν. καθότι πάτροκλον μέν, πόδες φέροιεν σὺν δαίμονι κινούμενον, ἐκείνη δέ, χεῖρας κινεῖσθαι θέλει σὺν θεῷ. ὁ δὲ ἀγαπήνωρ εὐρύπυλος, ῥηθείη ἂν καὶ ἀγήνωρ. τὸ μέν, ὡς ἀγαπῶν. τὸ δέ, ὡς ἀγώμενος, ἤτοι θαυμάζων τὴν ἠνορέην. ὡς εἶναί πως οὕτω ταυτὰ τὸν ἀγαπήνορα καὶ τὸν ἀγήνορα. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ τὸν ῥηθέντα στίχον τό, τίς δὲ οἶδε καὶ τὸ ἑξῆς. καὶ τό, ᾤμωξέν τ' ἄρ ἔπειτα καὶ ἑξῆς, ταυτολογικῶς εἶπεν ὁ ποιητής, ὡς μυριαχοῦ εἴωθε ποιεῖν. καὶ ὅτι ἔτερπε λόγοις εἰπών, οὐ προσέθετο καὶ οἵοις, οὐ

γὰρ

γὰρ ἦν καιρός. καὶ ὅτι χρῆσις ἐνταῦθα τοῦ πολυθρυλλήτου λόγου. ὥστε οὐ κατὰ τοὺς πάλαι κριτὰς, μόνον τὸ λέγειν οἶδεν ὁ ποιητὴς ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τὸν λόγον. Τὸ δὲ ἀκήματα, συντελεῖ μὲν καὶ εἰς τὸ νοῆσαι φάρμακα ἐτυμολογικῶς τὰ φέροντα ἄκος, οὐ μὴν ἄχος. συνεβάλετο δὲ μετὰ τῶν ὀδυνάων, καὶ εἰς τὸ ἀκεσώδυνα τοὺς μεθ' Ὅμηρον τὰ τοιαῦτα καλεῖν. ἐν δὲ τῷ, δαίμονι, τὴν ἀγαθὴν τύχην ὡς καὶ προεῤῥέθη δαίμονα λέγει. οὐ πρὸς διαστολὴν ἐῤῥέθη ἀλλαχοῦ τὸ, πάρος τοι κακὸν δαίμονα δώσω. Τὸ δὲ πόδες φέρον, οὐ μὴν αὐτὸς τοὺς πόδας, συνήθες ὁμήρῳ, φάζοντι οὕτως ἐπὶ τῶν πάνυ σπουδαίως τρεχόντων. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ ἀναγκαίας βοηθητικῆς ὑποχωρήσεως, οἰκεῖον ῥηθῆναί ποτε καὶ τό, ἀλλὰ σὺ μὲν θεράπων πῖνε τὸν ... ἐγὼ γε σπεύσομαι ἵνα πεύσω τό. Καὶ ὅρα τὸ σπεύσομαι παθητικῶς λεχθέν. δῆλον δ' ὅτι σπεύσω ἐστὶ τὸ κοινόν. Ὅτι τὸ πελάσαι, μιγῆναι καὶ ἐνταῦθα λέγει, ἐν οἷς φησὶν ὡς οὔτε ἀχαιοὶ τρῶας ἐπερχομένους δύναντο παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν ἦγουν ἀπὸ νηῶν. οὔτε ποτὲ τρῶες δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν, ἢ ἤδη νέεσσι. τὸ δὲ σχῆμα τοῦτο, προγενέστερον ἐν τοῖς περὶ ἕκτορος καὶ αἴαντος κεῖται μετ' ὀλίγα, ἐν τῷ. οὔθ' ὁ καὶ ἐξελάσαι δύνατο καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὡς οὐ πλήθει περιγίνεσθαι τῶν ἀχαιῶν ἔφη τοὺς τρῶας οἷα τὴν μάχην ἀχρείων, ἀλλὰ δηλαδὴ βουλῇ διὸς ὡς προδεδήλωται. παυρότεροι γὰρ καὶ νῦν ἑλλήνων οἱ τρῶες, ὥσπου καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ὑποθετικῶς ἠρίθμησεν. Ἐν δὲ τῷ ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν καὶ μιγῆναι νέεσσι, τὸ μὲν παρὰ νηῶν, ἐπὶ τῶν προτοστοίχων νοητέον τῶν πρὸς τῷ τείχει. τὸ δὲ μιγῆναι ναυσὶν, ἐπὶ τῶν ἐνδοτέρω πρὸς τῇ θαλάσσῃ. ὧν τῷ μὲν χερσαίῳ στοίχῳ, ἐπέλασαν. τῷ δὲ ἐσωτέρῳ ἔνθα καὶ αἱ κλισίαι, οὐκ ἴσχυσαν. εἶτα ἐπεὶ ἔδειξεν ἰσότητα μάχης ταύτην ἐν ἀχαιοῖς καὶ τρωσὶν, ἐπάγει εὐθὺς εἰς τοῦτο παραβολὴν, ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἄρσεως μεταβὰς εἰς θέσιν καταφατικὴν, καὶ φησίν. ἀλλ' ὥς τε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν ἀθήνης, ὣς μὲν τῶν, ἤγουν οὕτω δὴ τούτων ἀχαιῶν δηλονότι καὶ τρώων, ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. ἃ δὴ ταυτὸν καὶ νῦν δηλοῦσι. Καὶ σημείωσαι καὶ ἐν τούτοις, ὡς πολυδύναμος ὁ ποιητὴς καὶ οἷος ἔχειν δυνατῶς τε πάντα φράζειν καὶ πολυειδῶς. ὃς ἄλλοθι ἄλλως τὴν πολεμικὴν ἑρμηνεύσας ἰσότητα ἐν οἷς καὶ τὸ περὶ τῆς ταλασιουργοῦ γυναικὸς, ἐνταῦθα τῇ τῆς στάθμης παραβολῇ καὶ τὴν κατὰ στοῖχον τάξιν παρεδήλωσε τῶν τρώων καὶ τῶν ἀχαιῶν, τῶν μὲν ἐκ νηῶν, τῶν δὲ ἐκ τῶν ἁρμάτων μαχομένων σταδίην μάχην ἐν ἰσότητι καὶ ἀντιστάσεως. ναὶ μὴν καὶ στάσεως. καὶ γὰρ καὶ ἡ στάθμη, τέλος ἔχει τὴν τῶν ὑποκειμένων ἐξίσωσιν. σημειωτέον δὲ ὡς ἡ ταλάντων ἀλλαχοῦ παραβολὴ, τὴν ἀνυπέρβολον ἐδήλου τῶν στρατευμάτων ἰσότητα. καὶ ἦν ἐκείνη μὲν, σημαντικὴ ποιότητος. αὕτη δὲ, καὶ τοπικὴν ἐξίσωσιν δηλοῖ καὶ στάσιν ἀνεπιπρόσθετον. ἵνα νοῇ τις, μήτε τινὰ τρώων μήτε μὴν ἑλλήνων δύνασθαι προεξορμᾶν, ἀλλ' οὕτως ἵστασθαι κατὰ στοῖχον ἶσον, ὡς εἰ καὶ στάθμη τέτατο φιλοτιμουμένη τὴν ἐν ἰσότητι στάσιν ἑκατέρῳ στρατῷ. ἧς αἰτία, στάσις ἡ τῶν τρώων μὲν, ἐφ' ἁρμάτων. τῶν ἀχαιῶν δὲ, ἐν ταῖς πρύμναις. ἐφ' ὧν ἱστάμενοι καὶ στεῤῥῶς μαχόμενοι, προπηδᾶν οὐκ εἶχον. ναυπηγικὴν δὲ ὑποτίθεται στάθμην, ἐπίτηδες. ὡς τοῦ ναυπηγοῦ μάλιστα ἔχοντος ἀνάγκην ἀπευθύνειν τὰ ξύλα διὰ αὐτῆς ἀκριβέστατα, ἐνθυμουμένου, ὡς ὀλίγον διὰ ξύλον αἴδ' ἐρύκει. διὸ οὐχ ἁπλῶς εἶπεν ἰθύνει, ἀλλὰ ἐξιθύνει, τουτέστι λίαν ἐξορθοῖ. ἐπιτατικὴ γὰρ πολλαχοῦ δέδεικται καὶ ἡ ἐξ πρόθεσις. ἔστι δὲ σπαρτίον ἡ στάθμη λεπτὸν, ὃ μίλτῳ κεχρισμένον, ἢ ἑτέρῳ χρώματι, γραμμὰς ἄγει τῇ ἑκατέρωθεν τάσει, δι' ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται. ἐξ αὐτῆς παροιμία τὸ, στάθμης ἀκριβέστερος. ὡς εἴ τις εἴποι ὀρθότερος τῆς ὀρθότητος, ἢ κανόνος εὐθύτερος. ὁ δὲ τόνος τῆς στάθμης, συντελεῖ τι εἰς τὴν κολώνην. ὡς γὰρ σταθμὸς στάθμη, οὕτω καὶ κολωνὸς κολώνη. ὁμοίως καὶ ὀρθὸς ὄρθη, ὥς τό. ὄρθην τε κολώνην τε. ὡσαύτως δὲ καὶ κακὸς κάκη. οὐ μόνον δὲ ἡ ῥηθεῖσα παροιμία ἐκ τῆς τεχνικῆς εἴληπται στάθμης, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι. δι' ὃ καὶ τό. λευκὴ στάθμη, ἀντὶ τοῦ ἄδηλος στάθμη κατὰ παυσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἡ λευκὴ στάθμη. διὸ κεῖσθαι ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων. ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. διὸ τοῖς λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴν στάθμην. Καὶ ὅρα ὡς οὐ πάντῃ ἀσφαλῶς ἡ τοιαύτη γραφὴ ἔχει. ὡς γὰρ ἐν λευκῷ λίθῳ οὐκ ἄν τις τεκμήραιτο στάθμην λευκὴν, οὕτως οὐδ' ἐν μέλανι μέλαιναν, ἢ ἐν ἐρυθρῷ ἐρυθράν. καὶ ἐπὶ λοιπῶν δὲ χρωμάτων ὁμοίως. ἑρμηνεύεται δὲ ἡ στάθμη παρὰ τῶν παλαιῶν, κανὼν, γνώμων. ἦν δὲ ἰσαστικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις ἐπὶ τῶν δρομέων ὡς παρά τε ἄλλοις καὶ τῷ ὀππιανῷ δηλοῦται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πρὸς τοὺς κλειτοὺς εἶτα τὰς κλισίας ναυσὶ καὶ ἐγγὺς ἁλὸς τὴν μάχην στήσας ὁ ποιητὴς, νῦν μὲν, ἀπὸ στάθμης δόρυ οὐχ ἑτεροῖον ἀλλὰ νήιον ἰθυνούσης, ἔλαβε παραβολήν. προϊὼν δὲ ἐρεῖ, ἠύτε πέτρα ἠλίβατος ἐγγὺς ἁλός. καὶ πάλιν, ἐνέπεσεν ὡς ὅτε κῦμα. ἐκ τῶν ὑποκειμένων καὶ τῶν ὡς εἰπεῖν ἐν ποσὶ, πορισάμενος τὰς παραβολάς. Τέκτονα δὲ, τὸν ναυπηγὸν γενικῷ λέγει ὀνόματι. Τὸ δὲ ὃς πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ δαήμονος παραφραστική. σοφίαν δὲ, οὐ τὴν λογικήν φησιν ἀλλ' ἁπλῶς τὴν τέχνην, ἔθει ἀρχαίῳ. καὶ μάλιστα τὴν χειρωνακτικήν. ἣν οἶδέ τις ὑποθημοσύναις ἀθήνης κατὰ τὸν ποιητὴν, τῆς, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, τοιαύταις τέχναις ἐπιστατούσης. οἱ γὰρ παλαιοὶ, σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. ὡς τὸ, σοφὸς ἤραρε τέκτων. καὶ Σοφοκλῆς δέ φασι τὸν κιθαρῳδὸν, σοφιστὴν λέγει. καὶ τὸν ῥαψῳδὸν, εὔπολις. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις ὧδε παρὰ τῷ ποιητῇ. δῆλον δὲ ὅτι οἱ ὕστε-

ρον

ρον φιλόσοφοι, σοφίαν ἄλλως εἶναί φασιν, ἐπιστήμην θείων καὶ ἀνθρωπίνων καὶ τῆς περὶ ἑκάτερον αἰτίας. τῆς δὲ πάσης σοφίας, τῆς τεκτονικῆς δηλαδή. ἔστι δὲ νοῆσαι αὐτὸ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλης, ἵνα μὴ ἐκ μέρους εἴη τέκτων. ἡ δὲ ὑποθημοσύνη, ταυτὸν τῇ ὑποθήκῃ ἐστί. καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἄμφω παράγονται ῥήματος. Ὅτι παρῳδήσας ἀλλαχοῦ ῥηθὲν τὸ, ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν, ἀντὶ τοῦ πύλῃσι, νέεσσιν ἐνταῦθα φησίν. ἐμφαίνει δὲ μέγεθος πολέμου. καὶ δίδωσιν ὑπονοεῖν μείζω τοῦ λόγου τὰ γινόμενα. ὡς διὰ πλῆθός φασιν ἢ μέγεθος, μὴ πάντα λέγων αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ὑπερβαίνων τινά. τὸ δὲ μάχην ἐμάχοντο, ἀττικόν. ὡς καὶ τὸ, βουλὴν βουλεύονται, καὶ ὅσα προδεδήλωται. Ὅτι ἕκτωρ καὶ αἴας μιᾶς περὶ νηὸς ἔχον πόνον. οὐδὲ δύναντο, οὐθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. οὐθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. ἰσότης οὖν καὶ αὕτη μάχης ἡρωϊκῆς. καὶ ὅρα τὸ σύντομον τοῦ σχήματος καὶ κατηπειγμένον, ἐν τῷ, οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, οὔθ' ὁ τὸν ὤσασθαι. μονοσύλλαβοι γὰρ ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων κεῖνται ἀντωνυμίαι διὰ ταχυεργότητα. τοιοῦτόν τι ἦν καὶ τὸ, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε. κεῖται δὲ σχήματος τοιούτου ὁμοιότης, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔνθα διώκει ἀχιλλεὺς τὸν ἕκτορα. εἰ δὲ δοκεῖ ἀσάφειαν ἔχειν τὸ, ὁ τὸν, καὶ πάλιν, ὁ τὸν, διὰ τὴν τῶν προσώπων ἀδηλίαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπηγμένων διασαφοῦνται τὰ κύρια πρόσωπα. κἀντεῦθεν, καὶ αἱ ἀντωνυμίαι. διό, οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι εἶχε καὶ ἐμπρῆσαι νῆας. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ ἐμπυριστὴς ἕκτωρ. οὐκ ἠδύνατο ἐξελάσαι τὸν κωλύοντα αἴαντα. καὶ ἀκολούθως, οὔτε ὁ, ἤγουν ὁ αἴας τὸν, ἤγουν τὸν ἕκτορα ὤσασθαι τῶν νηῶν. πόνον δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἔφη ὁ ποιητὴς, ἴσως μὲν καὶ τὸν κόπον, μάλιστα δὲ τὴν ἐνέργειαν. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, ὁ μὲν, πεπόνητο καθ' ἵππους ὡς ἡνίοχος δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ ἐνήργει νοεῖται μᾶλλον, ἤπερ ἀντὶ τοῦ ἐμόχθει. τὸ δὲ ἐπέλασσε δαίμων, καταβάλλει τὴν τοῦ ἕκτορος ἀρετὴν, ὡς μὴ ἂν ἄλλως τοιούτου ὄντος, εἰ μὴ κατὰ δαίμονα. πελάσαι δὲ νῦν, οὐ τὸ ἐγγὺς γενέσθαι ἀλλὰ τὸ ἐγγὺς ποιῆσαι. ὅτι ὁ αἴας καλήτορα υἱὸν κλυτίου ἀνεψιὸν ἕκτορος πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στῆθος βάλε δουρί. δούπησεν δὲ πεσών. δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. ποιεῖ δὲ καὶ εἰσέτι ποιήσει τοιαῦτα ἡ τοῦ πυρὸς μνημοσύνη ἣν φθάσας ὁ ἕκτωρ ὑπέθετο τοῖς τρωσί. τοῦ δὲ καλήτωρ, προϋπόκειται τὸ καλῶ καλήσω, ἐξ οὗ καὶ ὁ προϊστορηθείς που καλήσιος. τὸ δὲ πῦρ φέροντα, τὸ πυρφορεῖν, καὶ τὸν πυρφόρον συντίθησιν. Ὅτι νόου ὁρῶντος ὡς καὶ προερρέθη, φησὶν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, ὡς ἐνόησεν ὀφθαλμοῖσιν ἕκτωρ ἀνεψιὸν πεσόντα. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, ἐνόησε τάχιστα, ἰδὼν δηλαδὴ αὐτοψεί. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ἀκοῆς κατωτέρω, αἴας μὲν πρὸς τεῦκρον λαλεῖ. ὁ δὲ, ξυνέηκεν. οὐ μόνον δὲ γεωργῶς, ἀλλὰ καὶ σοφῶς φράζεται τὰ τοιαῦτα, ἐπειδὴ περ ὑπουργοῦσι τῷ νῷ αἱ αἰσθήσεις δι' ὧν οἷα θυρίδων εἰσέρχονται τὰ ἐξ αἰσθήσεως νοητά.

Τρῶες καὶ λύκιοι καὶ δαρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Μὴ δήπω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε,
Ἀλλ' υἷα κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν, αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Τοῦ μὲν ἅμαρθ'. ὁ δ' ἔπειτα λυκόφρονα Μάστορος υἱὸν
Αἴαντος θεράποντα κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
Ναῖ' ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα κυθήροισι ζαθέοισιν,
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἑσταότ' ἄγχ' αἴαντος. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε. λῦντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα.
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκταν πιστὸς ἑταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν.
Τὸν δ' ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε φοῖβος ἀπόλλων.
Ὣς φάθ'. ὁ δὲ ξυνέηκε. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον. μάλα δ' ὦκα βέλη τρώεσσιν ἐφίει.
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν.

Ὅτι ἐν τῷ, μὴ δήπω χάζεσθαι μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε, στεῖνος λέγει τὸ ἔσω μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τοῦ πρώτου στίχου τῶν νηῶν, ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ ἔξω μέσον τάφρου καὶ τείχους. ὥστε στεῖνος ἦν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ τείχους. ὅτι ἐν τῷ, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, ἔστι μὲν νοῆσαι ἀγῶνα καὶ τὸ τῆς μάχης ἐναγώνιον. κρεῖττον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, νεῶν ἀγῶνα εἰπεῖν, τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ὡς εἰπεῖν, ἄγυριν καὶ ἄθροισιν, καὶ σύνταξιν δὲ, τὴν ὁμοίως τῷ ἀγῶνι ἐκ τοῦ ἄγειν παρηγμένην. Ὅτι λυκόφρονά τινα λέγει ὁ μέγας αἴας τιμᾶν ἶσα τοκεῦσι, διὸ καὶ πεσόντι ἐπαμύνει. ἕκτωρ μὲν γὰρ, αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. τοῦ μὲν, ἅμαρτεν. ὁ δ' ἔπειτα λυκόφρονα μάστορος υἱὸν αἴαντος θεράποντα κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα κυθήροισι ζα-

Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
Ηνία χερσὶν ἔχοντα. ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
Τῇ γ' ἔχ', ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Εκτορι καὶ τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ
Ηλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Αὐχένι γὰρ οἱ ὄπισθεν πολύστονος ἔμπεσεν ἰός.
Ηριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
Τοὺς μὲν ὅ γ' ἀστυνόῳ προτιάονος υἱέι δῶκε.
Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
Ιππους. αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο. καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν ἀχαιῶν,
Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
Αλλ' οὐ λῆθε διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Εκτορ'. ἀτὰρ τεῦκρον τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα.
Ος οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ρῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ιὸς χαλκοβαρής. τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα.
Ωπόποι. ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός.
Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον. ἣν ἐνέδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας τελαμώνιος Αἴας.
Ω πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς δαναοῖσι μεγήρας.
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε τρώεσσι καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ως φάθ', ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Ιππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Βῆ δ' ἰέναι. μάλα δ' ὦκα θέων αἴαντι παρέστη.

σι ζαθέοισιν, ἔβαλε κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, ἐξαὸτ' ἄγχ' αἴαντος. καὶ αὐτὸς μὲν, ὕπτιος ἐκ δίφρου πρύμνης χαμάδις πέσε. λῦτο δὲ γυῖα. αἴας δ' ἐρρίγησε. καὶ τὸν ἀδελφὸν προσφωνήσας, πέπον τεῦκρε φησὶ πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκταθ' πιστὸς ἑταῖρος μαστορίδης. ὃν νῶϊ κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα, ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι. τὸν δ' ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ ὠκύμοροι καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι οὐχ ὡς φίλον ἁπλῶς, ἀλλ' οὐδὲ ἶσα κασιγνήτοις τιμᾶν ὁ μέγας αἴας λέγει τὸν λυκόφρονα ἑταῖρον, ἀλλ' ὡς γονέας, διὰ τὸ ὁμωρόφιον δηλαδὴ καὶ τὸν ξένιον καὶ ἱκέσιον δία. ἱκέτης γὰρ τῷ αἴαντι γέγονε καὶ ὡς εἴρηται, παρ' αὐτῷ ἔναιεν. ἰστέον ὅτι φίλοις μὲν γονέας νοοῦντες τοὺς τοῦ αἴαντος, καλῶς νοεῖ. ὁ δέ γε ἴσως εἰπὼν ὡς φιλεῖν ὁ αἴας λέγει τὸν λυκόφρονα ἶσα τοῖς αὐτοῦ δὴ τοῦ λυκόφρονος γονεῦσι, τῇ μὲν, εὖ λέγοι ἄν. τῇ δὲ, οὐχ οὕτως. φιλεῖσθαι μὲν γὰρ ὑπὸ αἴαντος τὸν λυκόφρονα ὡς καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν ἐφίλουν γονεῖς, οὐκ ἔχει ἀντιλογίαν. φιλεῖσθαι δὲ αὐτὸν τῷ αἴαντι ὡς καὶ τοὺς ἐκείνου ἤγουν τοὺς τοῦ λυκόφρονος γονεῖς ἐτίμα ὁ αἴας, οὐκ ἔχει ἂν λόγον στερρόν. ἄδηλον γὰρ ὅπως ὁ αἴας τοῖς γονεῦσι προσεφέρετο τοῦ λυκόφρονος. τριῶν οὖν τούτων ἐννοιῶν αἳ ἀμφιβολίαν ποιοῦσιν, ἡ μὲν τρίτη, ἐγγὺς ἀσυνανοήτου ἐστίν. ἡ δὲ δευτέρα, εὔλογός ἐστιν. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ πρώτη. δι' ἧς ἀκρότητα φιλίας διδασκόμεθα εἴγε ἶσα καὶ φίλοις γονεῦσι φιλητέον τὸν ἀληθῆ φίλον. Ορα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ποικιλόφωνον τοῦ ποιητοῦ ἐν ταῖς παραινέσεσι, μάστορος γοῦν υἱὸν εἰπὼν τὸν λυκόφρονα, εἶτα μαστορίδην αὐτὸν ἔφη. καὶ κυθήρειον δὲ φάμενος καὶ παρὰ τῷ αἴαντι ναίοντα, ὕστερον ταῦτα, κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα λέγει καθ' ὁμοιότητα τοῦ, καδμόθεν ἔνδον ἐόντα. καὶ τιμᾶν αὐτὸν ἐν μεγάροισι. καὶ ὁ πιστὸς δὲ ἑταῖρος, ὁ αὐτός ἐστι τῷ αἴαντος θεράποντι. καὶ τὸ ἀπέκτανε δὲ, ἀλλοιότροπόν τι τοῦ κατέκτα δηλοῖ ὃ ἔπαθεν ἀπεικότως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ οὐκ ἂν ὁ ἥρως μηριόνης, θεράπων ἰδομενέως λέγοιτ' ἂν ὀνόματι δουλικῷ, οὕτως οὐδ' ὁ κυθήρειος λυκόφρων, θεράπων νοηθεὶς ἂν αἴαν-

αὑτοῦ ὡς δοῦλος. ἀλλ' ἔχει καὶ ἡ λέξις αὕτη μέσως καθὰ καὶ ὁ οἰκεὺς καὶ ὁ οἰκέτης, οἵπερ οὐδ' αὐτοὶ ἐξ ἀνάγκης δούλους δηλοῦσιν. ἀχαιὸς γοῦν φασὶν ὁ ποιητὴς διαστέλλων, λέγει περί τινος ὅτι χρυσὸς εἰς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. εἰσὶ δέ φασιν οἰκέται, οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβοντες κἂν ὦσιν ἐλεύθεροι. ἦσαν δὲ ἄλλως δουλικαὶ λέξεις ἐν κρήτῃ μὲν, οἱ κλαρῶται διὰ τὸ κληρωθῆναι. ἔτι δὲ οἰκέται μὲν, οἱ κατὰ πόλιν χρυσώνητοι. ἀμφαμιῶται δὲ, οἱ κατὰ ἀγρὸν ἰδίᾳ δοῦλοι. ἐκάλουν δέ φασι κρῆτες, καὶ μνοίαν τὴν κοινὴν δουλείαν. καὶ μνώτας τοὺς ἐγγενεῖς οἰκέτας. παρὰ δὲ τοῖς γλωσσογράφοις, παρ' οἷς καὶ ὁ θεράπων δεδήλωται, δουλικὰ ὀνόματα καὶ οἱ ἄζοι, καὶ οἱ πάλμονες, καὶ οἱ λάτεις, καὶ οἱ ἑρκῖται, οἵπερ εἰσὶν κατ' ἀγρὸν οἰκέται. καὶ οἱ σίνδρωνες, οἱ κοινῶς δουλέκδουλοι. ἤδη δὲ καὶ οἱ ἀκόλουθοι. καὶ οἱ ὑπηρέται. σέλευκος δέ φασιν, ἄζους, οὐ δούλους μόνους ἀλλὰ καὶ τὰς θεραπαίνας οὕτω καλεῖ. παρὰ δὲ λάκωσιν, οἱ παρὰ τὸ ἕλος εἵλωτες, ἐλευθερωθέντες, ἐκαλοῦντο ἀφέται. οἱ δὲ, ἀδέσποτοι. τινὲς δὲ, ἐρυκτῆρες. ἄλλοι, δεσποσιοναῦται οὓς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον. ἦσαν δὲ καὶ οἱ νεοδαμώδεις ἕτεροι τῶν εἱλώτων. ὡς δὲ καὶ ἄλλαι δουλικαί εἰσι κλήσεις, καὶ προερρέθη, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ τινες δηλωθήσονται. Κύθηρα δὲ ἐν οὐδετέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ κρήτῃ ὥς φησιν ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. ἡ ποτὲ καὶ πορφυροῦσσα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας. ἐκ ταύτης ἧς ἡ κλῆσις εἰ καὶ κατὰ παραφθορὰν, ὅμως μέντοι ἕως καὶ ἄρτι φυλάττεται, καὶ ἡ ἀφροδίτη κυθέρεια κατὰ τὸν ἡσιόδου μῦθον λέγεται. διὸ καὶ ζάθεα κύθηρα ἔφη ὁ ποιητὴς διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθολογουμένην τῆς κυθερείας ἔκφανσιν. ἐρρίγησε δὲ ὁ αἴας καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα τεῦκρος δυστυχήσας παρὰ δόξας ἐπὶ τοῦ τόξου, ἀνάπαλιν τοῦ εὐτυχοῦντι ὃς χαρᾷ θάλπεται. τὸ δὲ κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ τῆς ἐκεῖ πόλεως, οὐ μὴν ἐκ τῆς πολυχώρου τῆς νήσου κυθήρων. τὸ δὲ ποῦ δή τοι ἰοὶ οἵ εἰσιν ὀιστοὶ ὠκύμοροι καὶ τόξον, ἐρεθισμὸς εἰς διαμάχην ἐστί. καὶ διαβολεὺς δέ τινι ἀπρακτοῦντι, ἀκούσοι ἂν καιρίως πρός τινος τοῦ τό τε καὶ τὸ ἐφεξῆς. ὅ, τοι πόρε φοῖβος ἀπόλλων. τοῦτο δὲ προσφυῶς, ἐπεὶ δαιμονίως ἐφίετο ἀπόλλειν τοὺς διαβαλλομένους. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ τόξον ὁ ποιητὴς νῦν, οὐ τὸ σκεῦος λέγει ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην τοῦ τεύκρου. ὅτι δὲ τόξα, καὶ πᾶσα ἡ τεχνικὴ σκευὴ λέγεται. καὶ ὅτι ἐπιστάτης τοξείας ὁ τοῦ μύθου ἀπόλλων, πολλαχοῦ φαίνεται. ὅρα δὲ τὸ ὠκύμοροι ἀσυνήθως ληφθέν. κοινῶς μὲν γὰρ, ὠκύμορος ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, ὁ θνήσκων ὠκύ. νῦν δὲ ὀιστοὶ ὠκύμοροι, οἱ θανατοῦντες ὠκύ. τοιούτῳ τινὶ λόγῳ καὶ μετ' ὀλίγα πολύστονος ἰός, ὁ ποιῶν οὐ μὴν πάσχων στόνους. ἐν τούτοις δὲ καὶ φαρέτρας ἐτυμολογίαν ὑπολαλῶν, φησί. τόξον ἔχειν ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην ἰοδόκον. φαρέτρα τε γὰρ ἡ φέρουσα τὰ τρώοντα ὅ ἐστι βλάπτοντα. καὶ ἰοδόκος ἰωνικῶς, ἡ δεχομένη τοὺς βλάπτειν δυναμένους ἰούς. προξενεῖται δὲ τὸ ἰοδόκος καθὰ καὶ τὸ ξενοδόκος, ἐνεργητικὸν γάρ ἐστι καὶ οὐ πάθος δηλοῖ. ὁμήρου δὲ ἰοδόκον εἰπόντος, οἱ μεθ' ὅμηρον καὶ ὀϊστοῦχον φαρέτραν συνέθεντο, πρὸς ἀναλογίαν ἴσως τοῦ πολιοῦχος καὶ ἑστιοῦχος καὶ τῶν ὁμοίων. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ, ἠδὲ φαρέτρην, μετοχὴν συνοντέον οἰκείαν τῇ κατοχῇ αὐτῆς. οὐ γὰρ ὥσπερ τόξον ἔχοντες ἐν χειρί, οὕτω καὶ φαρέτραν. καὶ ἀνάγεται καὶ τοῦτο εἰς τὸ σχῆμα τοῦ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες. καὶ τῶν ὁμοίων. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, θέων ἄγχι παρέστη τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην ἰοδόκον τὴν προσεχῶς ῥηθεῖσαν, μάλα δ' ὦκα βέλεα τοῖς δεῖνα ἐφίει, τοξότου ἀγαθοῦ δηλοῖ ἐνέργειαν, ὁποῖος καὶ ὁ τεῦκρος. περὶ οὗ κατὰ τρώων ἐνεργοῦντος, ταῦτα εἴρηται. ἱππότου δὲ ἀσχολίαν δηλοῖ, τὸ, πεπόνητο καθ' ἵπποις. τῇ γὰρ ἔχε τουτέστιν ἐνταῦθα ἤλαυνεν, ἐπεῖχεν, ἠσχολεῖτο, ἔνθα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες τοῦ δεῖνι χαριζόμενος, ὅ ἐστι στρατηγῷ ἢ ἑτέρῳ τινί. κλεῖτος δὲ ἦν ὁ τοιοῦτος, ἀντιποιούμενος τοῦ κλέους ἤτοι ἐν δόξῃ. ὃς δὴ κλεῖτος, πολυδάμαντι μὲν ἡνιοχῶν, ἕκτορι δὲ χαριζόμενος, ἔπεσεν ἀφρόνως μαχόμενος. τί γὰρ ἔδει αὐτὸν ἡνίοχον ὄντα, καὶ τὰ τοῦ παραιβάτου ὡς καὶ προείρηται ποιεῖν. πεσόντος δέ φησιν αὐτοῦ, ὑπερώησαν ὅ ἐστιν ἀνεχώρησαν οἱ ἵπποι κείν' ὄχεα κροτέοντες, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κροταλίζοντες ὡς δηλοῖ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν τὸ, κεῖν' ὄχεα ἦγον κενὰ ἅρματα κροτάλιζον. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. κακοῦ δὲ αἰφνιδίου ἐπέλευσιν φράζει τὸ, τάχα δ' αὐτῷ ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ. ἢ κατὰ δοτικὴν φάσιν, ἱεμένῳ περ. εἰ δὲ καὶ τυχὸν ἐκ διαβολῆς, κρύφα καὶ οὐ κατὰ πρόσωπον βέβλαπταί τις, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, αὐχένι γὰρ οἱ ὄπιθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐβλήθη ἐρρέθη τὸ, πολύστονος ἐνέπεσεν ἰός. ὃν καὶ ἐτυμολογῶν ἔφη ἀνωτέρω, μάλα δ' ὦκα βέλεα ἐφίει, ὅ ταυτόν ἐστι τῷ ἔπεμπεν, ἐξ οὗ γίνεται ἰός. ψιλούμενος αὐτὸς κανονικῶς, διὰ τὸ κεῖσθαι τὸ ι πρὸ φωνήεντος. ἔστι δὲ τὸ βέλεα ἐφίει, ἀντὶ τοῦ ἔβαλλε περιφραστικῶς, καθὰ καὶ τὸ, ἔμπεσεν ἰὸς ἀντὶ τοῦ ἔβαλεν. ὅτι τὸ, καί κεν ἔπαυσε μάχης τεῦκρος ἕκτορα ἐν τῇ δευτέρᾳ βολῇ δηλαδὴ εἴπερ ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν, ἄλλως μὲν, οὐκ εὐλόγιστον δοκεῖ. πᾶς γὰρ μαχόμενος εἰ βάλοι καιρίως ἀριστέα, καταβαλεῖ ἄν. εἰ δὲ ὁ εἰ σύνδεσμος ληφθῇ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, ὀρθῶς ἔχει. εὖ γὰρ εἰδὼς τοξεύειν ὁ τεῦκρος, ἔπαυσεν ἂν μάχης τὸν ἕκτορα ἐπειδὴ ἔβαλεν ἂν κατευστοχήσας, εἰ μὴ ζεὺς ἐκώλυσε, διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλ' οὐ λῆθε διὸς πυκινὸν νόον, ὃς δὴ ἐφύλασσεν ἕκτορα. τεῦκρον δὲ εὖχος ἀπηύρα. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτων διὸς νόος ἦγρε τὸν ἕκτορα, οὕτω καὶ νῦν ὁ αὐτὸς ῥύεται. τὸ δὲ, ἀλλ' οὐ λῆθεν, ἑτέρου χωρίου ὁμηρικοῦ ἤρτηται τοῦ, οὐδέ σε λήθω κινύμενος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, διὸς πυκινὸν νόον, ἔμφασιν ἔχει τοῦ, καὶ εἰς νοῦν ἀλληγορεῖσθαι τὸν δία. ἐπὶ δὲ τούτοις φράζων καὶ τὴν

τοῦ τεύκρου δυσπραγίαν, ἣν οὐκ ἀπὸ τοῦ κατὰ νοῦν διὸς ἀλλὰ τοῦ κατὰ τὴν μοῖραν νοουμένου ἔπαθε, φησίν. ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξεν ἐπὶ τῷ, ἐρύοντι, ἤγουν ἕλκοντι καθ' ἕκτορος. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ἰὸς χαλκοβαρής. τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. ἐφ' οἷς ὁ τεῦκρος ῥιγήσας ὡς προδεδήλωται, λέγει ὃ καὶ πᾶς ἀνδρεῖος εἴποι ἂν δυστυχῶν ἐν μάχῃ. ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων ἡμετέρης, καὶ ἑξῆς. ὃ παραφραστικῶς ὁ αἴας οὕτως ἐρεῖ. ἐπεὶ συνέχευε θεὸς μεγήρας. καὶ ἄλλως δὲ θεωρῆσαι, τὸ μὲν ἔρρηξε νευρὰν, παρέφρασε διὰ τοῦ αἴαντος ὁ ποιητὴς, εἰπών. ἐπεὶ συνέχευε θεός. τὸ δὲ, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, διὰ τοῦ τεύκρου ἐν τῷ, δαίμων βιὸν ἔκβαλε χειρός. καὶ ὅρα τὸ συνέχευεν, ἀντὶ τοῦ τὴν πρὶν εὐκοσμίαν ἐστέρησεν. ἐναντίον γὰρ ὡς καὶ προερρέθη τὸ συγχέειν, πρὸς τὸ εὐκόσμως καὶ οὕτως εὐκαιρως τάττειν. ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ οὕτως ἐνταῦθα προσφυὲς τὸ συγχέειν ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτου ἐπὶ τῆς ψάμμου. ὅρα δὲ καὶ οἷα τὰ παρ' ἐλπίδα προσπίπτοντα. ποῦ γὰρ ὁ τεῦκρος ᾤηθη ἂν οὕτω πείσεσθαι. Τὴν δὲ εὐστρεφέα, νεόστροφον κατωτέρω λέγει τεῦκρος προπαροξυτόνως. ὃ ἑρμηνεύων, φησὶν ἣν ἐνέδησα πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς. ὥστε οὐκ ὑπὸ σαθρότητος... οὐ γὰρ ἂν ἦν δυστύχημα ἐκεῖνο, ἀλλὰ νεόστροφος οὖσα, τὸ παράδοξον. ὅπερ εἰς φθόνον ἀνάγει δαιμόνιον. ἔστι δὲ νευρὰ μὲν καταχρηστικῶς ἐκ παλαιᾶς χρήσεως ὀνόματι μόνῳ, ἡ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ νεύρου, ἣν προνομάζουσί τινες τῇ χορδῇ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ δέρματος ζωϊκοῦ. εὐστρεφὴς δὲ καὶ εὔστροφος, ἡ εὔκλωστος. ἐπεὶ καὶ τὸ κλώθειν, στρέφειν λέγεται. τὸ δὲ παρεπλάγχθη ὅτι ἀστοχίαν δηλοῖ σκοποῦ, πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ ἔστιν ἡ λέξις χρήσιμος καὶ εἰς τὸ παλιμπλαγχθέντας. τὸ δὲ ἰὸς χαλκοβαρὴς, ἀντίκειται μὲν πρὸς τὸν πτερόεντα. οὐκ ἐξακειβοῦται δὲ νῦν ὡς τὰ ἄλλα κοῦφος ὤν, ἀλλὰ τῷ κατ' ἄκρον σιδήρῳ βαρύνεσθαι λέγεται. Τὸ δὲ πρώϊον, εἰς μνήμην ἄγει καὶ ἑτέρας δυστυχίας τοῦ τεύκρου. δῆλον γὰρ ὅτι πρώϊον ἐνέδησε τὴν νευρὰν, διὰ τὸ περιρραγῆναι τὴν ἑτέραν λίθου βολῇ. γίνεται δὲ τὸ πρώϊον, ἐκ τοῦ πρωΐ. ὡς καὶ τὸ πρώϊμος. καὶ τὸ πρωΐζα. προϋπάρχει δὲ αὐτῶν, μονοσύλλαβον τὸ πρῶ, ὃ δηλοῖ κατὰ παυσανίαν, τὸ πρωΐ ἢ πρὸ καιροῦ. τὸ δὲ ἀνέχοιτο, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ἔφη τῆς νευρᾶς. ἥτις νεόστροφος οὖσα, ὑπομένοι ἂν. καὶ δέον βαστάζοι καὶ μὴ διαρρηγνύοιτο τῇ τάσει. οὕτω καὶ ἐν τῷ, ἐμὲ δ' οὔπως ἐστὶ πάντας ἀνέχεσθαι, τὸ ἀνέχεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπανέχειν. φέρειν. βαστάζειν. Τὸ δὲ θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστοὺς, ταρφέας ἰοὺς αὐτίκα φησί. Σημείωσαι δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις, ὅτι τὴν τοῦ τεύκρου δυστυχίαν ὅμηρος φράσας, εἶτα καὶ τῷ τεύκρῳ ἀναθεὶς εἰπεῖν αὐτὴν, εἰς ὀλίγα μὲν συνέπεσεν, ἐτεχνάσατο δὲ διαφοράν τινα καὶ ἐν αὐτοῖς. τὴν μὲν ἐϋστρεφέα νευρὴν, νεόστροφον εἰπὼν ὡς εἴρηται, καὶ ἑρμηνεύσας αὐτὴν καὶ ἀπολογήσας. τὸ δὲ ῥῆξεν, ἐξέρρηξεν εἰπὼν διὰ τοῦ τεύκρου. Τὸ δὲ, τόξον οἱ ἔκπεσε χειρὸς, δαίμων βιὸν ἔκβαλε χειρός. ὡς ἔστι καὶ ἐκ τῶν ῥηθέντων ἀναλέξασθαι. δοκεῖ δὲ ἡ ῥηθεῖσα τῆς νευρᾶς ῥῆξις καὶ ἡ ἐκ χειρὸς πτῶσις τοῦ τόξου, τῆς προδηλωθείσης αἰγίδος ἔργον εἶναι, ἧς ἐπισειομένης, γίνονται κλόνοι. φόβοι. ῥήξεις. φυγαί. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Οτι παραδιδοὺς ὅμηρος μὴ χρῆναι ἀπογνώσκειν τὸν δυσπραγοῦντα, φησὶ διὰ τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς τὸν τεῦκρον. ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς ὡς εἴρηται. αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ, μάρναο. καὶ ἄλλοισ' ὄρνυθι λαούς. τοῦτο δὲ, καὶ ἐρεθισμός ἐστιν εἰς τὸ ὁμόσε τῇ μάχῃ χωρεῖν. ἐνταῦθα δὲ, κεῖται καὶ τὸ ἀσπουδὶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἀντὶ τοῦ ῥᾷον καὶ ἀπονητί. ἐπάγει γάρ. μὴ μὰν ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν νῆας, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης. τοῦτο δὲ ἁρμόττει λέγεσθαι ἐπὶ τῶν σπευδόντων μὴ ἡττηθῆναι, εἴ τις παραδώσει τὸ, νῆας ἐϋσέλμοιο. λέγει δὲ καὶ σάκος ἐν τούτοις τετραθέλυμνον ὁ ποιητὴς, ὅ ἐστι τετράπτυχον. τετράθετον. ὃ τεῦκρος φορεῖ μετὰ τὴν βλάβην τοῦ τόξου. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς ὁ αἴας οὐ πολλὰ μὲν τῷ ἀδελφῷ λαλεῖ, ἀλλ' ἐπιτροχάδην παραινεῖ. δρᾷ δὲ ὅμως εἰς ἐκεῖνον, οὐδὲν ἧττον τῶν διὰ πολυλογίας πειθόντων. ἅμα γὰρ εἶπε, καὶ ὁ τεῦκρος εἰς ἀγχέμαχον ὁπλίζεται πρόμαχον. σάκος μὲν δὴ ἐρρέθη ἀμφ' ὤμοισι θέμενος. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον θείς. καὶ ἑξῆς. εἰς δὲ τὸ, νῆας ἐϋσέλμοιο, ἐνθυμητέον ὡς εἰ καὶ σέλμα κοινῶς λέγεται καθέδρα ἤτοι σελλὶς νηὸς ἐξ ἧς ναῦς εὔσελμος ἡ διὰ τοῦτο καὶ εὔζυγος κατάπινας, ἀλλ' ὅμως ὡς ἐκ μέρους σέλμα ἐρρέθη καὶ ὅλη ναῦς. καὶ δηλοῖ τοῦτο, ἐπίγραμμα ἐκδοθὲν περὶ μεγίστης νηὸς, τό, τίς τόδε σέλμα πελώριον ἐπὶ χθονὸς εἴσατο; ἤγουν ἵδρυσεν. ἔκτισεν. ἐκάθισεν.

Οτι συμφοσκοπῶν οἷα εἰκὸς καὶ ὁ ἕκτωρ, ὡς εἶδε τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα, νοεῖ ἐκ διὸς αὐτὸ γενέσθαι. καὶ ἀναθαρρύνων οὕτω τοὺς ἀμφ' αὐτὸν εἰς μάχην, παρασημαίνεται τὸ πρᾶγμα. καὶ ἐρεθίσας εἰς μνήμην ἀλκῆς, ἐπάγει. δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, ἀνδρὸς ἀριστῆος διόθεν

Εκτωρ δ' ὡς εἶδεν τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.
Τρῶες καὶ λύκιοι καὶ δάρδανοι ἀγχιμαχηταί.
Ανέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ανδρὸς ἀριστῆος διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ρεῖα δ' ἀρίγνωτος διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή,

Ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν.
Ὡς νῦν ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. ὃς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Τεθνάτω. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν. ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσω,
Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν ἀχαιοὶ
Οἴχονται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

ἤγουν ἐκ μοιριδίου βλαφθέντα βέλεμνα. εἶτα δεικνὺς ὡς οὐκ ἀπὸ τέχνης ἄρτι νοεῖ. πῶς γὰρ, ὁ φθάσας ἀντιπεσεῖν ἀτέχνως τῷ σοφῷ Πουλυδάμαντι ἐν τοῖς κατὰ τὸν οἰωνόν; φησί. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή, ἠμὲν ὁτέοισι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ ὅ ἐστι δώσει, ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν, ὡς νῦν ἀργείων μινύθει μένος ἄμμι δ' ἀρήγει. μονονοὺ λέγων, ὡς οὐ κατὰ λεπτότητα νοὸς ἀλλὰ διὰ τὸ ἀρίγνωτον ἐπέστησα τῷ σημείῳ τούτῳ τοῦ Διός. εἶτα στρατηγικῶς καὶ ῥητορικῶς ὀτρύνων εἰς μάχην, φησίν. ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. ὃς δέ κεν ὑμέων βλήμενος ἠὲ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, τεθνάτω. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν. ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσω, καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν ἀχαιοὶ οἴχονται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. φασὶ δέ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, ὡς διὰ συντομίαν οὐ κεκράτηκε ὁ Ἕκτωρ τοῦ ἐν τῇ συντάξει φράσεως ἀλλὰ ἐλλειπτικῶς ἔφρασεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι εἰ γὰρ αὐτὸς θάνοι τις, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ τὰ ἑξῆς. ὁποῖον ἀλλαχοῦ τὸ, εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἀλλ' οὐ κατὰ νῶτον δέξῃ τὴν πληγήν. ὁ δὲ, παραλιπὼν τὸ, εἰ γὰρ καὶ θάνοι, ἤρξατο ἀπὸ τοῦ, ἀλλ' ἄλοχος. μιμούμενος τῇ ἐλλειπτικῇ ἐπείξει, τὴν σπουδὴν τοῦ καιροῦ. πάνυ δὲ τεχνικῶς παρατίθησι τῷ τοῦ θανάτου δυσχερεῖ, τὰ μετὰ ταῦτα λυσιτελῆ. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς κάλλιόν ἐστι ταῦτα τοῖς μαχίμοις νέοις ἀναγινώσκειν ἐν βραχεῖ δυνατῶς καὶ κατὰ τάξιν, ἢ ἃ Τυρταῖος πολυλογῶν Λακεδαιμονίοις ἔγραψε. δαιμονίως δ' ἐνταῦθα καταμερίζει δι' ὀλίγων Ὅμηρος, πόλεως σωτηρίαν, μεταποιήσας ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐν ταῖς λιταῖς νόημα. ὅρα γὰρ ὡς ἐκεῖ μὲν, ἔλεγε διὰ τῆς Κλεοπάτρας τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῇ πορθήσει τρία μεγάλα κακά. φόνον ἀνδρῶν. πόλεως ἐπινέμησιν διὰ πυρός. καὶ αἰχμαλωσίαν τέκνων καὶ γυναικῶν. ὧδε δὲ ἀντιφράζων τὰ αὐτοῖς ἐναντία, φησὶν ὡς περιούσης τῆς πατρίδος, ἄλοχός τε καὶ παῖδες σώζονται μὴ αἰχμαλωτιζόμενοι δηλαδὴ ὡς ἐν πορθήσει πόλεως. καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, μὴ γινόμενα δηλαδὴ πυρὸς ἔργον. τὸ δὲ τρίτον κακὸν ἤγουν οἱ κτεινόμενοι ἐκεῖ ἄνδρες, οὐκ ἀντιφράζονται νῦν διὰ τῶν σωζομένων. ἢ διότι συνεπινοεῖται τοῦτο κἂν ὁ Ἕκτωρ οὐκ εἶπεν ὡς ἐπειγόμενος τῷ καιρῷ. εἰ γὰρ αὐτοὶ ἀριστεύσαντες, τὰ φίλτατα καὶ τὰ κατ' οἶκον περισώζονται, περίεισιν ἄρα καὶ οὐ κτείνονται. ἢ καὶ ἄλλως, διότι οὐκ ἐξ ἀνάγκης τῇ πατρίδι σωζομένῃ συμπερισώζονται καὶ οἱ ἄνδρες ἅπαντες καὶ οὐδεὶς κτείνεται. ἀλλὰ τινὲς μὲν, πίπτουσιν ἀμυνόμενοι περὶ πάτρης, ὧν τά τε φίλτατα σώζεται, καὶ ὁ οἶκος ἀκήρατος μένει. οἱ πλείους δὲ, περίεισιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν ταῖς λιταῖς μὲν, περὶ μόνης πόλεως ἦν ὁ λόγος ἀμαθυνομένης πυρί, ἐνταῦθα δὲ ὁ κλῆρος, καὶ πλεῖόν τι σημαίνει τῆς πόλεως. κλῆρος γὰρ, οὐ μόνον ὁ ἔνδον ἄστεος ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτὸς ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται κλήρῳ διανεμόμενοι. ὅτι δὲ φιλόπατρις ὁ Ἕκτωρ, δηλοῖ καὶ τὸ, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. ἐκείνου λόγος ὤν. καιρία δὲ λέξις τὸ βλαφθέντα, ὅθεν ἐδίασευσεν αὐτὴν ὁ ποιητής. ὡς καὶ τὰ βέλεμνα καὶ τὸ μινύθει. εἰ δὲ κακόφθογγον δοκεῖ τὸ βλαφθέντα διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δασέων, ὥρα αἰτιᾶσθαι καὶ τὸν Δίωνα, ἐν λόγῳ πεζῷ ἐβρέχθη λέγοντα. καὶ περιϊὼν δὲ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ στρεφθεὶς ἀντὶ ἀφωνοτέρου τοῦ, στραφείς. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται. τὰ δὲ βέλεμνα, ἐκ μέρους καὶ τὸ τόξον δηλοῖ. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐν ἄλλοις, τῷ τόξῳ συνεπινοεῖται καὶ βέλεμνα. τὸ δὲ ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος θεοῦ ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ οἷς τε κῦδος ὑπέρτερον δώσει, καὶ οὓς μινύθει μὴ θέλων ἀμύνειν, γνωμικῶς ἔχει. ὡς τῆς ὁποιασδήποτε θείας ῥοπῆς, ἐπιφανεστάτης οὔσης. ἐν δὲ τῷ ὁτέοισι, καὶ ὅτινας, ἅπερ οὐκ ἄν τις λογογραφῶν ἐπιλέξηται, πλεονάζει τὸ κατ' ἀρχὴν ο', ὡς καὶ ἐν τῷ, ὅτου καὶ ὅτευ καὶ ὅτων ἀντὶ τοῦ ὧντινων. καὶ ὅτοισιν ἀντὶ τοῦ οἷς. ὃ πλεονασμῷ τοῦ ε' γίνεται ὁτέοισιν ὡς τουτέοισι. καὶ ὡς τὸ, ὅτεῳ ζώοισιν, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. κῦδος δὲ ὑπέρτερον, ἢ τὸ ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων, ἢ τὸ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ. Τὸ δὲ οὐκ ἐθέλει ἀμύνειν, αἴτιόν ἐστι τοῦ μινύθειν, ὃ δὶς ἐνταῦθα κεῖται ὡς φιληθὲν τῇ ποιήσει. οὐ δήπου γὰρ ἄλλως. ἀρήγειν δὲ, τὸ εἰς ἄρην ἄγειν ὅ ἐστι πορεύεσθαι. καθὰ καὶ βοηθεῖν, τὸ εἰς βοὴν ἤγουν εἰς μάχην θέειν. τὸ δὲ, ὃς δ' ἂν ὑμῶν βλήμενος, ἢ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, θαρρύνει πρὸς κινδύνους τοὺς ἐν ἀγαθοῖς τοὺς πολίτας, δι' αὐτὸ τὸ καλόν. ὅτι δηλαδὴ μὴ ἀεικὲς ἀμυνομένους περὶ πατρίδος θνήσκειν. οὐ γὰρ ἐπὶ δώροις καὶ μισθοφορᾷ ποιοῦνται ὃ πρὸς ἀνάγκης ἔχουσιν οἱ ἐπίκουροι, πίπτειν ἀθλούμενοι ἀνθ' ὧν τὴν πόλιν δώροις τρύχουσι καὶ ἐδωδῇ ὡς προδεδήλωται. ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ Ἡρο-

δότου δὲ, μεγάλα πράγματα μεγάλοις κινδύνοις θέλει καθαιρεῖσθαι. διαφορὰ δὲ καὶ νῦν δηλοῖ τοῦ βάλλειν καὶ τύπτειν, τὸ, βλήμενος, ἢ τυπείς. θάνατος δὲ καὶ πότμος ὥσπερ καὶ πόλεμος καὶ μάχη, πολλαχοῦ συγκείμενα, εἴρηνται διατί ἐν προμάχοισι. τὸ δὲ ἄλοχος σή, πάνυ βιωτικῶς φασὶν εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἄν τις ἀνὴρ ὤν, ἐρεῖ ὡς ἐγὼ φιλοψυχήσας ζήσομαι πρὸ τῆς γυναικός, εἰς αἰχμαλωσίαν ἐκείνην προδούς. περὶ πολλοῦ γὰρ τὰς τῶν γυναικῶν ὕβρεις ποιούμεθα. καὶ αὐτὰς ψυχὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων προϊέμενοι. καὶ ὑπὲρ ἐκείνων οἴχεσθαι θέλοντες ἤπερ αἰχμαλωτισθείσας ἰδεῖν, καὶ ἄλλως δὲ, ζῆν δοκεῖ καὶ οὐ τῷ παντὶ τέθνηκεν ὁ φίλανδρος καὶ φιλότεκνος, γυναῖκα ζῶσαν λιπὼν καὶ παῖδας. ὅρα δὲ τὸ σὴ θηλυκὸν ὂν τοῦ σός. διὰ δὲ τῶν παίδων ὥς φασιν οἱ παλαιοί, σεμνότερον τὴν πᾶσαν δηλοῖ γενεάν. ἐπεί τοι γε, ἄλλως ἐξῆν εἰπεῖν. ἄλοχός τε σὴ καὶ νήπια τέκνα. κλῆρος δέ, ἢ ὡς περὶ ἀριστέων ἐρρέθη οἷς ὁ βίος ἀπὸ μερίδων ἐφ' αἷς κλῆροι βάλλονται ὅτε καιρὸς δάσασθαι. ἢ δηλοῖ ἄλλως, ὡς καὶ τὰ ἐκ προικὸς καὶ διαδοχῆς γένοιτο, κλήρῳ ἐλάγχανον. ὅθεν καὶ ἡ κληρονομία σύγκειται ὡς κλήρῳ διανεμομένη. μέμνηται δὲ οἴκου καὶ κλήρου, οὐχ ὡς τῷ πεσόντι χρησίμων, ἀλλὰ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς παισὶν ὧν ἐκεῖνος ὑπερεκινδύνευσε. κλῆρος δὲ νῦν, οὐ τὸ σημεῖον ᾧ λαγχάνουσιν ἀλλὰ τὸ δι' αὐτοῦ λάχος. ἀκήρατος δὲ ὁ ἀκέραιος καὶ σῶος κατὰ στέρησιν τοῦ κείρεσθαι ἢ τοῦ κηρός. τὸ δὲ σὺν νηυσίν, ἐκ περιουσίας κεῖται πρὸς συντέλειαν στίχου. ἄλλως γάρ, τίς οὐκ εἶδεν ὡς ἐκ Τροίας εἰς Ἑλλάδα σὺν νηυσὶν ὁ νόστος γίνεται. τὸ δὲ ἐς πατρίδα γαῖαν, γενικώτερον πέφρασται. δῆλον γὰρ ὡς οὐ πάντων Ἀχαιῶν μία τὸν ἀριθμὸν πατρὶς γαῖα, ἑκάστων δὲ ἄλλη καὶ ἄλλη. διὸ εὐθὺς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος.

Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν·
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι
Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
Ἦ ἔλπεσθ' ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε, μένος τε.
Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσίν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
Ὣς εἰπών, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν,
Ἀρχὸν Φωκήων. Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα
Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν.
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,
Φυλεΐδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών, ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας. καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν. οὐ γὰρ Ἀπόλλων
Εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι.
Αὐτὰρ ὅ γε, Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδὼς
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς.
Ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,

Ὅτι ὁ Αἴας ἀντιδημηγορῶν τῷ Ἕκτορι καὶ ὀτρύνων τοὺς Ἀχαιούς, φησίν. αἰδὼς Ἀργεῖοι, νῦν ἄρκιον ἤγουν ἐπαρκοῦν ὑμῖν, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν. ἢ ἔλπεσθε ἣν νῆας ἕλῃ κορυθαιόλος Ἕκτωρ, ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. εἶτα εἰπὼν ἐπ' ὀνειδισμῷ τῶν Ἀχαιῶν τό, ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει; οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθέμεν ἀλλὰ μάχεσθαι, ἐπάγει. ἡμῖν δὲ οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. ὃ παραφράζων Ἕκτωρ μετ' ὀλίγα, ἐρεῖ. οὐ γάρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι μάρνασθαι. τούτοις δέ, ὁ Αἴας ἐπιφέρει γνωμικόν. βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ὀλίγον τινὰ δηλαδὴ ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσίν, ἐν ἀνδράσιν ἢ ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν. καὶ ὅρα τὸ μεγαλόφρον τοῦ ἥρωος εἰ καὶ νικῶντας τοὺς ἐχθροὺς ἐξουθενοῖ χειροτέροις λέγων. ἧς δὴ λέξεως, μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ ῥηΐτερον. ἀρκεῖ γὰρ ἀντ' αὐτῶν εἰς σύγκρισιν, τὸ χεῖρον καὶ τὸ ῥᾷον τὰ κοινά. εἰ δὲ

γράφεται

Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. τόν ποτε φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο σελλήεντος.
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν εὐφήτης,
Ἐς πόλεμον φορέειν δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
Τοῦ δὲ, μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ. πᾶς δὲ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
Τόφρα δέ οἱ μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν,
Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
Πρόσσω ἱεμένη. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
Τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσειν. ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' ἱκεταονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον μελάνιππον. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν περκώτῃ δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς ἴλιον ἦλθε. μετέπρεπε δὲ τρώεσσιν.
Ναῖε δὲ πὰρ πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τόν ῥ' ἕκτωρ ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Οὕτω δὴ μελάνιππε μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ ὁράᾳς οἷον δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
Ἀλλ' ἕπευ. οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν ἀργείοισι
Μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας τελαμώνιος αἴας.
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν, πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.
Φευγόντων δ', οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος, φράξαντο δὲ νῆας
Ἕρκεϊ χαλκείῳ, ἐπὶ δὲ ζεὺς τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος.

γράφεται ἀνδράσι παυροτέροισι, παύονται οἱ πολλοὶ λόγοι. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ὁ αἴας καθὰ καὶ ὁ ἕκτωρ, ἐλλειπτικῶς ἔφη διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς ὥρας, ἔν τε τῷ, αἰδῶ ἀργεῖοι. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι αἰδώς ἐστιν ἐπὶ τοῖς γινομένοις ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἐς χορὸν κέλεται ἐλθεῖν, ἀλλὰ μάχεσθαι. λείπει γὰρ τὸ, οἱ δὲ, πείθονται. ἵνα λέγῃ ὅτι αὐτὸς μὲν, κελεύει κινδυνεύειν. οἱ δὲ, ὑπακούουσιν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι λαμπροτέρα μὲν ἡ τοῦ ἕκτορος δημηγορία ἔτι δὲ καὶ σεμνοτέρα διὰ τὴν περὶ διὸς ἔννοιαν καὶ τοὺς περὶ πατρίδος λόγους. πολιτικωτέρα δὲ ἡ τοῦ αἴαντος, καὶ ἔτι χρηματικωτέρα, καὶ οἵα μᾶλλον πείθειν. ἐπεὶ γοῦν συγκεκρότηται γενναίοις νοήμασι προτρεπτικοῖς. ἔστι δὲ καὶ ἐμβριθεστέρα ἡ τοῦ αἴαντος. ἕκτωρ γὰρ προτρεπόμενος, παρεντίθησί τι καὶ κολακικὸν ἐν τῷ, ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. προτρέπει δὲ ὁ αἴας τοὺς ἀχαιοὺς βιαιότερον ἕκτορος εἰς θάνατον, διὰ τὸν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ κίνδυνον, ὧν στερηθέντες οὐκ ἂν ἀποπλεύσωνται. καὶ πρὸς θανατῶντας δὲ τοὺς τρῶας, ἀντιθανατᾶν βούλεται τοὺς ἀχαιούς. καὶ τοῦτο, ἀναγκαίως. τρῶες μὲν γὰρ, δύνανται καὶ ἀνεῖναι ἄρτι τὴν μάχην. ἀχαιοῖς δὲ, οὐδεὶς νόμος ἕτερος ἀμείνων τοῦ ἀποκινδυνεῦσαι. ἵνα εἰ μηδὲν τυχὸν ἀνύσουσι, τάχιον γοῦν ὀλοῦνται καὶ μὴ ἐπὶ μακρὸν εἶεν στρευγόμενοι. ὃ δὴ γνωμικῶς ῥηθὲν, περιποιεῖταί τι σεμνὸν τῷ λόγῳ τοῦ αἴαντος. ὃς καὶ πείθει τοὺς ἀχαιοὺς καθὰ καὶ ὁ ἕκτωρ τοὺς ὑπ' αὐτόν. διὸ καὶ ἐπ' ἀμφοῖν ὁ ποιητὴς ἐπιφέρει τῇ δημηγορίᾳ τὸ, ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. τὸ δὲ, τὴν νῆας ἔλῃ, ἀπηνικόν ἐστι θέλημα. τὴν γοῦν ὅλως κοινότερον δὲ, εἰ νῆας ἕλῃ. Τὸ δὲ ἐμβαδὸν, ἀντὶ τοῦ βάδην καὶ πεζῇ. ὅθεν ἄβατος ἡ μὴ πατουμένη. κατὰ δὲ, καίπως γένοιτ' ἂν ὁδὸς ἄβατος βάτου πολυκλημόνης. ὅπερ ἀγαθαρχίδης ψέγει λογοπαιγῶν. ἕτεροι δὲ νοοῦσιν ἐμβαδὸν, τὸν λεγόμενον ἐμβατήριον ῥυθμόν. καὶ ὡς εἰπεῖν, εἰσιτήριον. πρὸς ὃν λακεδαιμόνιοι τὴν πατρίδα εἰσέβαινον ὅτε πολέμου

νόμῳ ἐκράτησεν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἦ οἴεσθε μέλλειν ἐπινίκιον ἕκαστος, εἰς τὴν πατρίδα ἰών, ὅτι δὲ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἐμβαδὸν λέγεται τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα, ἐκδηλότατόν ἐστι. τὸ δὲ οὐ μὴν ἐς χορὸν κέλεται ἐλθεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰς πανήγυριν ἀλλ' εἰς κινδύνους καλεῖ, καὶ ὅμως εὑρίσκει πειθομένους μάχεσθαι, καθ' ἡμῶν δηλαδή. πολλῷ δὴ πλέον ἡμῖν μαχητέον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μάχεσθαι, ὀνοματικῶς καὶ νῦν κεῖται. ἵνα ᾖ, οὐ μὴν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθεῖν ἀλλ' εἰς μάχην. τὸ δὲ νόος καὶ μῆτις, ἀσφαλῶς ἔχει ῥηθέν. πολλαχοῦ γάρ, νοῦς μέν ἐστι, μῆτις δὲ οὐκ ἔστιν. οὐ γὰρ πᾶν τὸ νοηθέν, καὶ ἐξαγγέλλεται. τοῦ δὲ μῖξαι χεῖράς τε καὶ μένος, οὐκ ἔστι φράσαι κυριώτερον. δι' οὗ καὶ αὐτοῦ δηλοῦται σαφέστατα ἡ ὡς ἐπὶ πάλης συμπλοκὴ τῶν στρατευμάτων, καὶ τὸ ὁμόσε πάντας γενέσθαι. στρεύγεσθαι δέ, τὸ στραγγίζεσθαι, καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν, ὃ καὶ ἀπολιβάζειν φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον, οἱονεὶ κατὰ λιβάδα ὑπορρεῖν. ὅτι πίπτει ἐνταῦθα Σχεδίος ἀρχὸς Φωκήων, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὃν τινὲς μὲν προπαροξύνουσιν ὡς τὸ στρόφιος. οἱ πλείους δέ, παροξύνουσιν ὡς τὸ δολίος· κλονίος. ὃ καὶ ἐνδέχεται μάλιστα, πρὸς διαστολὴν τοῦ, σχέδιος ὃ δηλοῖ τὸν ἐγγύς. κεῖνται δ' ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ πρυλέες οἱ πεζοί, ἐν τῷ, Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα ἡγεμόνα πρυλέων. καὶ οὗτος δέ τις Κυλλήνιος ἀρχὸς Ἐπειῶν, ὁμώνυμος τῷ προϊστορημένῳ ἥρωι. ὅρα δὲ τὸ πρυλέων, παροξυτόνως ῥηθέν. ἐξ οὗ δῆλον ὡς οὐκ ἐκ τοῦ πρύλις πρύλεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρυλεὺς πρυλέως κατὰ τοὺς παλαιοὺς κλίνεται. ὅτι ἐν τῷ, ὕπαιθα λιάσθη Πουλυδάμας ὅτε αὐτῷ Μέγης ἐπόρουσεν, ὕπαιθα μέν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν. ἐκ πλαγίων γὰρ νοῆσαι τὸ ὕπαιθα, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. λιάσθη δέ, οὐ τὸ ἐξέφυγεν, ἀλλὰ κατεκλίθη, ὡς καὶ τό, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη. ὅτι εἰπὼν Ὅμηρος πατρωνυμικόν, Δόλοψ Λαμπετίδης, ἵνα μήτις νοήσῃ Λαμπέτου υἱός, μεταφράζει οὕτως. ὃν Λάμπος ἐγείνατο. ὥστε κατὰ πλεονασμὸν τὸ Λαμπετίδης πεποίηται. ὤφειλε γὰρ εἶναι Λαμπίδης. εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ διωνυμίαν ὁ Λάμπος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο καὶ Λάμπετος. ὁμωνυμεῖ δὲ ὧδε κύριον ὁ Δόλοψ, τῷ ἐθνικῷ καθὰ καὶ ἐν τῷ Ἴμβριος καὶ Αἰγύπτιος. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ εἰδὼς μετὰ γενικῆς ὡς Ὁμήρῳ ἔθος. φησὶ γάρ. Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδώς. καί, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ περὶ Δόλοπος φησίν. ὅτι διασαφῶν Ὅμηρος ὡς οὐτάζειν ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐγγὺς πλήττειν, φησὶ μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ ἐγγύθεν ὁρμηθείς. Ὅτι ἐν τῷ, πυκινὸς θώρηξ ὃν ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, γύαλα ἢ τὰ μέλη φησίν, ὅθεν καὶ ἐγγυαλίζειν τὸ εἰς χεῖρας διδόναι, ἢ τὰ ὡς ἐν προερρέθη κοιλώματα τοῦ θώρακος. τὸ δὲ φορεῖν, ἀγαθὴ τοιούτῳ τόπῳ λέξις ἐστίν. διὸ καὶ δὶς νῦν αὐτῇ χρᾶται. πάντως δὲ ἀρετὴ θώρακος τὸ προσαρηρέναι τῷ φοροῦντι. ὅτι καὶ ἐνταῦθα, Ἐφύρης ὁ ποιητὴς μέμνηται καὶ ποταμοῦ περὶ αὐτὴν Σελλήεντος. περὶ ὧν ἱκανῶς προεγράφη. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ τριῶν Πύλων ἱστορουμένων, παρ' ἑκάστῃ ποταμὸς ἠμαθόεις ἱστόρηται, οὕτω καὶ πολλαὶ μὲν Ἔφυραι, τοσοῦτοι δὲ ποταμοὶ καὶ περὶ αὐτάς. ποιεῖται δὲ καὶ μνείαν μονίμου πατρῴου δώρου ξενίας. τὸν γὰρ λεχθέντα θώρακα ὃν ἐφόρει ὁ Φυλείδης Μέγης, ξεῖνος τῷ Φυλεῖ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης ἐς πόλεμον φορέειν δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. ἐξ Ἐφύρης ἣν ὁ τοιοῦτος Εὐφήτης. ἣν Ἔφυραν, οὐ διασαφεῖ Ὅμηρος ἐνταῦθα οἵα ἐστί. ψόγου δὲ οὐδὲν ἔχει οὐδὲ νῦν τὸ ἀνδρῶν ταυτολογηθὲν συνεχῶς ἐν δυσὶ στίχοις. Ὅτι ἀλλαχοῦ μέν, κύμβαχόν τινα ἐξ ἅρματος καταπεσεῖν ἔφη, καὶ ἐρρέθη περὶ τούτου ἐκεῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἄνω πλῆξαι εἰς τὴν περικεφαλαίαν, κύμβαχον νύξαι φησίν. εἰπών. τοῦ δέ, Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης κύμβαχον ἀκρότατον νύξεν. εἶτα ἐπάγει πρὸς σαφήνειαν, ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον. πᾶς δὲ ὁ λόφος δηλαδή, χαμᾶζε κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός, ὅ ἐστι λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι. ἐξ ὀστοῦ ἦν ἄρα οὗτος ὁ λόφος εἴγε βέβαπται. καὶ ὅρα τό, κόρυθος κύμβαχον, πρὸς διαστολὴν τοῦ τῆς κεφαλῆς. τινὲς δὲ οὕτω φασί. κύμβαχον, τὸ ἄνω τοῦ κρανίου. διὸ ἐπήγαγεν ἐξηγητικῶς τὸ ἀκρότατον. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως, κύμβαχον, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς διάκενον τῆς περικεφαλαίας εἰς ὃ καθίετο ὁ λόφος. εἴρηται δέ, παρὰ τὸν ἦχον τῆς κύμβης ὅ ἐστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν ἡ κυμβία ποτήριά τινα κεφαλοειδῆ ὡς εἰκός. καὶ κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν βάλλειν. συμβάλλεται δὲ εἰς τὸν τοιοῦτον νοῦν, καὶ ἡ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ ὀστρακόδερμος κύμβη. Ὅτι θάρρος ἐν μάχῃ δηλοῖ, τό, πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην. Ὅτι εὕρηται καὶ ἐνταῦθα, δόλος οὐ ψεκτὸς οἷα στρατιωτικός. Μενέλαος γὰρ ἔστη εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών. βάλε δέ τιν ὦμον ὄπισθεν. αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, πρόσσω ἱεμένη. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη ὅ ἐστιν ἐκλίθη, ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται. τὸ δὲ εὐρὰξ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, δηλοῖ μὲν τὸ ἐκ πλαγίου κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ εἰπεῖν, πλευρὰξ. ὅθεν καὶ γίνεται. ἔχει δὲ ἀπορίαν πῶς ὁ ἐκ πλευροῦ στάς, ὦμον βάλλει ἐχθροῦ ὡς καὶ στέρνου διελάσαι τὴν αἰχμήν. λύσειε δ' ἄν τις τὸ ἄπορον, εἰπὼν ὡς πλευρόθεν στὰς ὁ Μενέλαος καὶ ἀφεὶς τὸν ἐχθρὸν παρελθεῖν καὶ νῶτα δεῖξαι, εἶθ' οὕτως ἔβαλε κατ' ἐκεῖνο. τοῦ δὲ μαιμώωσα διασαφητικόν τι ἐστὶ τό. πρόσσω ἱεμένη. ἄμφω δέ, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τῆς αἰχμῆς γλυκέως εἴρηται κατὰ συνήθειαν ποιητικήν. Ὅτι οὐκ ἀναμφιλέκτως μὲν ὅμως δὲ σημειοῦνταί τινες, ὡς κασιγνήτους ἐνταῦθα ὁ Ἕκτωρ εἶπε, τοὺς ἀνεψιοὺς ἢ ἁπλῶς συγγενεῖς. καὶ φασὶν ὅτι καὶ νῦν παρὰ Ἴωσιν, οἱ συγγενεῖς κασίγνητοι λέγονται. ἔχει δὲ οὕτως ἡ Ὁμηρικὴ φράσις. Ἕκτωρ δέ, κασιγνήτοισι κέλευσε πᾶσι μάλα. πρῶτον δ' Ἱκετάονίδην ἐνένιπε Μελάνιππον. ὃς καθὰ καὶ ὁ προρρηθεὶς Λαμπετίδης Δόλοψ ὁ ἐκ τοῦ Λαο

μέδοντος

μέδοντος, ἀνεψιὸς ἦν Ἕκτορι οὐ μὴν ἀδελφός. οὐ γὰρ Πριαμίδης ὁ Ἱκεταονίδης ὡς οὐδὲ ὁ Λαμπετίδης. δημογέροντες δὲ καὶ ὁ Λάμπος καὶ ὁ Ἱκετάων περιϊστόρηνται. ὧν οἱ παῖδες, οἱ ἐνταῦθα πίπτουσι. τὸν δὲ ῥηθέντα Μελάνιππον ὑπογράφων ἱστορικῶς, ὃ δὴ πολλαχοῦ ἐπὶ πολλῶν ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ποιεῖ, λέγει ὅτι ὁ δέ, ὄφρα μὲν βοῦς ὡς καὶ βασιλεῦσιν ἔθος, βόσκεν ἐν Περκώτῃ περὶ ἧς προδεδήλωται. αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι, ἂψ Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι, ναῖε δὲ παρ' Πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν. ὃν καὶ οἰκτίζεται μετ' ὀλίγα ἡ ποιητικὴ μοῦσα ὡς οἷα λόγου ἄξιον. καὶ στρέψασα τὸν λόγον κατωτέρω, φησὶν ὅτι Ἀντίλοχος αὐτοῦ ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀΐξῃ, τόν δ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα, θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. ὣς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης τεύχεα συλήσων. μετὰ τὸ ἀνελεῖν αὐτὸν δηλαδή. ἔνθα καὶ ὅρα ὅτι ἑρμηνεύων τὸ βλημένῳ, ἐπήγαγε τό, θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών. δηλῶν ὅτι οὐ τὸ ἁπλῶς ἀλλὰ ἐπιτυχῶς βέλει πλῆξαι, ἡ λέξις δηλοῖ. ὅρα δὲ καὶ τὸ ὄφρα μὲν βοῦς, ληφθὲν ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ εἵως, καὶ ἕως, ἃ δηλοῦσι τὸ τέως καὶ μέχρι τινός. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἐν οἷς καὶ τό, βοῦς βόσκε, ψευδοπαρήχησίν τινα ὑπηχεῖ. τῶν δὲ λαληθέντων ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος πρὸς Μελάνιππον πρινὴ πεσεῖν, ἅπερ εἰσίν, οὕτω δὴ Μελάνιππε μεθήσομεν, οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο; οὐχ ὁρᾷς οἷ' ἀντὶ τοῦ ὅπως Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν, ἀλλ' ἕπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν μάρνασθαι πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ κατ' ἄκρης Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας. τοῦ δὴ τοιούτου λόγου, ἔστι κατ' ἐπιλογὴν τῶν καιριωτέρων προσδηθῆναί τινα, εἰς ἐπικουρίαν ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἐν πολέμῳ πεσόντος. ἐνταῦθα δέ, ὅρα διαφορὰν τοῦ ἕπειν, καὶ ἕπεσθαι. ὧν τὸ μέν, ἐνέργειαν δηλοῖ καὶ βλάβην δέ τινα Ἰωνικῶς. τὸ δέ, ἀκολούθησιν. τὸ δὲ κατ' ἄκρης, κἀνταῦθα ἢ ἐπιρρηματικώτερον κεῖται ἀντὶ τοῦ ὁλοτελῶς, ἢ τὴν ἀκρόπολιν δηλοῖ ἐλλιπῶς ληφθέν. ἵν' ᾖ κατ' ἄκρης πόλεως, διαλελυμένως εἰπεῖν κατὰ Ἴωνας. τὸ δὲ κτάσθαι ὅ ἐστι φονευθῆναι, προξενεῖται ὅτι μὴ φυσικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν κατὰ τὸ κτᾶσθαι ἀφ' οὗ τὰ κτήματα. τὸ δὲ πολίτας, ἐκτείνει κἀνταῦθα συνήθως τὸ παραλῆγον δίχρονον. ὅτι καὶ ἐνταῦθα ταυτολογικῶς κεῖται ὅσα ἐλέχθη ἀλλαχοῦ περὶ τῆς αἰδοῦς. φησὶ γὰρ ὁ Αἴας φιλοτιμούμενος ἀντιλαλεῖν Ἕκτορι. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ· καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. εἶτα τὸ γνωμικόν. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι καὶ ἑξῆς. Ὅτι τὸ ὑπήκουσαν περιφράζων, φησίν. ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος, ἤγουν εἰς νοῦν ἔθεντο ὡς οἷα νουθετηθέντες. Ὅτι ἕτερόν τι τεῖχος ἐξ ὅπλων σχεδιάζει ταῖς ναυσὶν ὁ ποιητής. διὸ καὶ φησὶ κατὰ ῥητορικὴν ἀλληγορίαν, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ. καὶ ἴσως οὐκ ἔξω χάριτος ἐρεῖ τις, ἐντεῦθεν ὠφελεῖσθαι τὸν Ἀπόλλωνα ὃν ἀνεῖλεν Ἀθηναίοις περὶ τοῦ ξυλίνου τείχους χρησμόν. ζηλοῦται τοίνυν χάριτας Ὁμήρου καὶ ὁ Ἀπόλλων, τῆς μεθόδου ταύτης. οὐ τὴν ἐκ σιδήρου ἀσφάλειαν ἔρημος εἰπόντος χάλκεον ἤγουν τεῖχος σιδήρεον, ἐκεῖνος παραποιήσας, ξύλινον τεῖχος ἔφη τὰς νῆας καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν συγκρότησιν. εἴποι δ' ἄν τις καὶ τὸν τοῦ Ἡροδότου χρησμὸν ὃς χαλκέους ἄνδρας ἔφη, τοὺς χαλκῷ καταφράκτους Ἴωνας καὶ Κᾶρας, ἐντεῦθεν εἰλῆφθαι. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ ἐφράξαντο, ἐξ οὗ οἱ μεθ' Ὅμηρον κατάφρακτοι στρατιῶται, καθὰ καὶ τεῖχος ἐνταῦθα χαλκῷ κατάφρακτον. ὅτι ἐν τῷ, διὰ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρε, πάνυ σεμνύνει τὸν Αἴαντα, εἴπερ Ἀργείους μέν, ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας ἐπίτηδες νῦν καὶ οὐχ ἁπλῶς ἄλλως μέγας προσφωνηθείς. Τρῶας δέ, ἤγειρε Ζεύς. εἰς ταὐτὸν γὰρ οἷον τούτοις ἄγει. λέγει δὲ καὶ ὑποκαταβάς, ὅτι αἰὲν ἔγειρε Ζεὺς μένος μέγα τοῖς Τρωσί. Σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸ τούτων μέν, ὁ ποιητὴς ἀποσέμνυνε τὸν Ἕκτορα, ἐπεξαγαγὼν αὐτῷ τὸν Ποσειδῶνα, ἐν οἷς εἶπεν ὡς δῆριν ἔελσε πολέμου Ποσειδῶν τε καὶ Ἕκτωρ ἐτάνυσσαν. ἐνταῦθα δέ, τὸν Αἴαντα ἐπὶ πλέον ἀποσεμνολογεῖ, ἀντιστράτηγον αὐτοῦ τάξας τὸν Δία.

Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάσσων οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι.
Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο. τὸν δ' ὀρόθυνεν.
Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἑ παπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν.
Ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον
Νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ὅτι Μενέλαος ἐρεθίσαι μέλλων τὸν Ἀντίλοχον εἰς μάχην, πρῶτα μὲν ἐπαινεῖ, φάμενος. Ἀντίλοχε, οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, οὔτε ποσὶ θάσσων οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι. πρὸς ἡλικιώτας δὲ πάντως ἡ τοῦ Ἀντιλόχου αὕτη σύγκρισις. ἔνθα καὶ ὅρα ὡς οἱ ἔπαινοι χρήσιμοί εἰσιν ἐν καιρῷ. εἶτα ἐπιφέρων ἀξίωσιν, φησίν. εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα. καὶ σημείωσαι καιριωτάτην ταύτην

ἔλλειψιν. λείπει γὰρ τὸ ἀξιῶ, ἢ τὸ θέλησον ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ ὅτι σπεῦσον εἴπως τινά που τῶν τρώων βάλῃς. ὅτι ἀνδρείου στρατιώτου δήλωσις τὸ, ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ ἀμφὶ ἑ παπτήνας. ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ τὰ κατ' αὐτὸν περιβλεψάμενος προμηθέστερον διὰ ἀσφάλειαν. οἱ δὲ δεῖνα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται, κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίζοντος. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκε. περὶ ἀντιλόχου δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ. ὅτι ὁμήρου παραβολικῶς εἰπόντος ὡς ἐξ εὐνῆς θορόντα νεβρὸν θηρητὴρ ἔβαλε, περὶ οὗ πρὸ βραχέων ἐρρέθη, λαβόντες οἱ ἰδιῶται, κοιτοῦα καλοῦσι τὰς ὀρφνὰς εὐνὰς τῶν θηρῶν. καὶ μάλισθ' ὅτι καὶ θῆρες ὑληκοῖται παρὰ ἡσιόδῳ λέγονται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀνόπιν ἐκτεθείσῃ κατὰ τὸν νεβρὸν παραβολῇ ἐν ᾗ κύων ἐπὶ νεβρῷ ἀΐξει ὃν θηρητὴρ ἔβαλε, τὴν σπουδὴν μόνην τοῦ ἀντιλόχου ὁ ποιητὴς δηλοῖ. ἄλλως γὰρ ἀνομοία πρὸς τὸ πρᾶγμα ἡ παραβολή. ὁ μὲν γὰρ κύων, ὁρμᾷ εἰς νεβρὸν ὃν ἄλλος ἔβαλεν. ὁ δὲ ἀντίλοχος, εἰς νεκρὸν ὃν αὐτὸς ἔρριψεν. ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ ὅτι πεσόντος μελανίππου, δυνάμενος ὅμηρος περιηχῆσαι διὰ τοῦ εἰπεῖν μέλαν θάνατος εἷλεν, ἢ τοιοῦτον, οὐκ ἠθέλησεν οὕτω ποιῆσαι, ἵνα μὴ παίζῃ ἐν οὐ παικτοῖς. ὅτι στρατιωτικὴν προθυμίαν δηλοῖ τὸ, ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα. ὅτι ἕκτορος ἐπελθόντος, ἀντίλοχος οὐ μεῖνε θοός περ ἐὼν πολεμιστής. ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς, ὅ ἐστι λέοντι κατ' ἐξοχήν. ἰδιότης δέ φασι λέοντος καὶ τῶν ὁμοίων ζώων ἐστὶν ὅτε ἢ ποίμνῃ ἐπιβουλεύσωσιν, ἢ βουκόλον κτείνωσιν, ἢ κύνα, ἢ ὅλως τοιοῦτόν τι κακουργήσωσι, συστέλλεσθαι δέει ποινῆς,

Αντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ
Βλημένῳ ἀΐξῃ, τόν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἔτυχε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,
Ως ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' ἀντίλοχος μενεχάρμης
Τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθεν ἕκτορα δῖον.
Ος ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Αντίλοχος δ' οὐ μεῖνε θοός περ ἐὼν πολεμιστής.
Αλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς.
Ος τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν,
Ως τρέσε Νεστορίδης. ἐπὶ δὲ τρῶές τε καὶ ἕκτωρ
Ηχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο. διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς.
Ος σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Αργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Εκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Εμβάλῃ ἀκάματον. θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήνειε. τὸ γὰρ μένε μητίετα ζεύς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Εκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμεναι τρώων, δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Εκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης.
Αφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι. ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Εκτορος. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεύς, ὅσμιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Εσσεσθ'. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς ἀθηναίη ὑπὸ πηλείδαο βίηφι.
Καί ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Η δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, καὶ τεύχε' ἄριστα.
Αλλ' οὐδ' ὧς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ισχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες. ἠΰτε πέτρη
Ηλίβατος μεγάλη πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
Ητε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν,
Ως δαναοὶ τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέβοντο,

καὶ

Αὐτὰρ ὃ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ·
Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν.

καὶ φεύγειν πρινὴ ὑπ' ἀνδρῶν καταληφθῶσι, διὰ τὸ δὴ νοεῖν ὡς κακόν τι ἔρρεξαν. ὅπερ κακὸν ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. ὅστε κύνα κτείνας, ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν. καὶ ὅρα ὅτι τὸ οὐκ ἔμεινεν, ἑρμήνευσε διὰ τοῦ ἔτρεσε. Ὅτι δὶς ἔφη τὸ ἔτρεσε διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. καὶ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔτρεσεν, ἀντὶ τοῦ μετὰ δέους ἔφυγε. καὶ ὅτι ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς καὶ νῦν, θοὸν πολεμιστὴν ἱστόρησε τὸν ἀντίλοχον, καὶ ἀνωτέρω δὲ εἶπεν ὡς οὔτις αὐτοῦ ποσὶ θάσσων. οἷα ἐντιθέμενος τῇ ψυχῇ τοῦ ἀκροατοῦ τὸ τάχος τοῦ ἀντιλόχου, ὡς δεησόμενος αὐτοῦ πάνυ ἀναγκαίως μετ' ὀλίγα εἰς τὸν ἀχιλλέα ὅτε πεσεῖται ὁ πάτροκλος. ὅτι ἐν τῷ, τρῶες ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο, πολὺ πλῆθος δηλοῦται βελῶν ὑετοῦ δίκην καταφερομένων. εἴη δ' ἂν οὐ καινὸν τὸν εἰπόντα που νέφος πολέμου, εἰπεῖν καὶ βέλη ἐν μάχῃ χέεσθαι. Ὅτι ἀνεπεξέργαστος καὶ ἐνταῦθα παραβολὴ τὸ, τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι, νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, ἤγουν κατὰ τῶν νηῶν ὥρμων. εἶτα εὐθὺς ἐπαγαγὼν τὸ, διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς ὅ ἐστιν ἐντολὰς, ὅς φησιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα. νῦν μὲν ἠρέμα ἑρμηνεύει τὸ, διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. μετ' ὀλίγα δὲ σαφέστατα ἐν τῷ, ἕκτορι γάρ οἱ βούλετο κῦδος ὀρέξαι, ἵνα νηυσὶ θεσπιδαὲς πῦρ ἐμβάλῃ ἀκάματον. καὶ ἔτι ἐν τῷ, θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, τὴν ἐπὶ τιμῇ τοῦ ἀχιλλέως. ἔνθα λέγει ἀρὴν μὲν σεμνότερον, τὴν ἱκετείαν. ἐξαίσιον δὲ, οὐ κατὰ τοὺς ὕστερον, τὴν ἄγαν αἰσίαν παρ' οἷς ἡ ἐξ πρόθεσις δηλοῖ ἐπίτασιν, ἀλλὰ κατ' ἄλλον λόγον, τὴν ἔξω τοῦ αἰσίου. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐναίσιμον, τὸ καθῆκον καὶ ἐντὸς τοῦ αἰσίου. οὕτω καὶ ἔκδικος καὶ ἐκδικεῖν, νῦν μὲν, ἐπὶ τοῦ ἄγαν δικαίου, πάλαι δέ ποτε ἐπὶ ἀδίκου καὶ ἀθέσμου τὸ ἔκδικον ἐλέγετο, οἱονεὶ τὸ ἔξω δίκης. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ θέλγειν κατὰ οἰκεῖον ἔθος ἐπὶ κακοῦ θεὶς, φησὶν ὅτι ζεὺς ἔθελγε θυμὸν ἀργείων. οὓς δηλαδὴ ἔβλαπτε, ἐγείρων μένος μέγα τοῖς τρωσί. διὸ καὶ πρὸς πλείω σαφήνειαν, ἐπάγει ὅτι τε κῦδος αὐτοὺς ἐπαίνυτο, ἤγουν ἀφῃρεῖτο. τοὺς δ' ὀρόθυνεν, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, σφίσιν ἔγειρε μένος. καὶ ὅτι ἕκτορί οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. ἃ δὴ ἔθελγε θυμὸν ἀχαιοῖς ἐξιστῶντα δηλαδὴ τοῦ κατὰ φύσιν ἐνεργεῖν ἀνδρικῶς. ὅτι δὲ ὡς ἐρρέθη, βουλὴ διὸς ἦν ἄρτι τὸ ὑπὲρ ἕκτορος καὶ ἀχιλλέως, δηλοῖ εὐθὺς εἰπών. τὸ, γὰρ μένε ζεὺς, νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ, ἤγουν ἔκποτε, ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θησέμεναι τρώων, δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι, ὃ δὴ πρὸ τούτου εἶχεν ἕκτωρ. ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὅτι τὸν φιλέλληνα συγχέας ὁ ποιητὴς ἀκροατὴν ἐφ' οἷς ποιεῖ καθ' ἑλλήνων, παραμυθεῖται ὅμως ἄλλως αὐτὸν ἀναφωνῶν κατὰ προέκθεσιν, ὅτι ἔμενε ζεὺς νῆα καιομένην ἰδέσθαι. καὶ οὕτω παλίωξιν θέσθαι τρώων. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπήγαγε τὸ, δαναοῖς δὲ κῦδος ὀρέξαι. οἳ δηλαδὴ ἐκ τοῦ φεύγειν στραφέντες καὶ ἔμπαλιν διώξαντες τρῶας, κῦδος ἕξουσι. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, εἰπὼν ὅτι τὸν ἕκτορα ζεὺς πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα τίμα καὶ κύδαινεν, ὅπερ παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, ἐπάγει πάλιν κατὰ σχῆμα προαναφωνήσεως, τὸ, μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν ἔσεσθαι. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ παλλὰς ἀθηναίη ὑπὸ τῷ ἀχιλλεῖ. ταῦτα δὴ προαναφωνήσας τῷ φιλέλληνι τῷ μέχρι τοῦδε δυσχεραίνοντι τὴν τῶν ἑλλήνων ἧτταν, πείθει δ' ἀπὸ τοῦδε, καὶ εὔχεσθαι ἂν τάχιον γενέσθαι τὴν εἰρημένην παλίωξιν, εἴπερ αὐτίκα καὶ ὁ ἕκτωρ πεσεῖται καὶ οἱ τρῶες οὕτω δεινὰ πείσονται. δῆλον δὲ ὅτι παλίωξίς ἐστι καθὰ καὶ προηρμήνευται, ὅτ' ἂν ἐξ ὑποστροφῆς διώκωσιν οἱ δεδιωγμένοι. Ὅτι ἐπειδὴ ζεὺς νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν ἕκτορα, μεμαῶτα καὶ αὐτὸν, μαίνετο ὁ ἕκτωρ ὡς ὅτε ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης. καὶ οὕτως ἐν δυσὶ γοργαῖς παραβολαῖς ἐμφήνας τὴν ἐκείνου σφοδρότητα, ἐκφράζει τὰ κατ' αὐτὸν εἰς δήλωσιν τοῦ πῶς ἐμαίνετο. καὶ φησίν. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο. τὼ δέ οἱ ὄσσε, λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι. ταῦτα δὴ ἃ καὶ μαινόμενοί τινες ἢ ἄκρως θυμούμενοι πάσχουσιν. ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο ἕκτορος. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ ζεύς. καὶ ὅρα τὸ, πήληξ τινάσσετο. ἀλλαχοῦ μὲν, δηλούμενον ἐν μιᾷ λέξει τῇ, κορυθάϊξ καὶ κορυθαιόλος, οἷς ὅμοιον τὸ τειχάϊξ. ἐνταῦθα δὲ, διατυπωθὲν περιφραστικῶς τε ἅμα καὶ δεινῶς διὰ τοῦ σμερδαλέον καὶ τοῦ μαρναμένοιο. τὸ γὰρ κορυθάϊξ καὶ κορυθαιόλος, φοβερὸν οὐδὲν ὑπεμφαίνουσιν, ἁπλῶς οὕτω καθ' αὑτὰ λεγόμενα. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν ταῖς ῥηθείσαις δυσὶ παραβολαῖς ὃ καὶ ἀλλαχοῦ πεποίηται, ἡ μία τῶν παραβολῶν νοητή ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ ἄρεος. διὸ καὶ πάντῃ ἀνεπεξέργαστος κεῖται, ὅτι μὴ δὲ ἔστι διασκευάσαι ἄρην μαινόμενον. ἡ δὲ ἑτέρα, αἰσθητὴ ἡ τοῦ πυρός. καὶ ἣν μὲν ἐπεξεργάσασθαι κἂν γοῦν ταύτην. καθὰ καὶ ἐν τῇ βῆτα, δία καὶ ἄρην καὶ Ποσειδῶνα

τοὺς ἐν παραβολῇ ἐπιδραμών, τὴν κατὰ βοῶν παραβολὴν ὡς αἰσθητὴν διεσκεύασεν. οὐκ ἔκεινε δὲ οὐδ' αὐτὸ διομ εἶναι, οἷα καὶ νῦν συνεπιτέμνων τοὺς λόγους διὰ τὸν καιρόν. διὸ καὶ συνεξέδραμεν ἡ τοῦ πυρός, τῇ πρὸ αὐτῆς ἐπιτόμῳ παραβολῇ. Ορα δὲ καὶ ὅτι ἐκ μείζονος τοῦ ἄρεος, εἰς ἔλαττον κατέβη τὸ πῦρ καθὰ καὶ ἐν τῷ, ὥστε ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης, καὶ ὅτι τοῖς δεινοτάτοις κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς τὸν ἕκτορα εἴκασεν, ἄρει μαινομένῳ, καὶ πυρὶ ὕλην ἐπινεμομένῳ. ἐφ' οὗ καὶ αὐτοῦ ἡ τροπὴ, τὸ μαίνεσθαι οἰκεῖοι, καθ' ἣν καὶ δόρυ τινὸς μαίνεται ἐν παλάμαις. ᾧ συγγενὲς ἀλληγορίας λόγῳ, καὶ ὁ ἐγχέσπαλος ἄρης, καθότι ἔγχος ἄρει προσάπτεται διὰ τὸ ἐκλαμβανομένῳ ἐστὶν ὅτε εἰς σίδηρον. ἰστέον δὲ ὅτι συχνὰς ἐφεξῆς ἐρεῖ παραβολάς. πεπύκνωται γὰρ καὶ τοῦτο τὸ χωρίον πολλαῖς καὶ δειναῖς παραβολαῖς πρὸς ἔμφασιν πραγμάτων μεγάλων καὶ δεομένων παραβολικῆς διαθέσεως. καὶ ἐν τούτοις μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἔγρε μεμαῶτα, παροιμιῶδες ἔχει κατὰ τὸ, σπεύδοντα ὀτρύνειν. ὁ δὲ μάλα μεμαὼς, μάλα μενεαίνων μετ' ὀλίγα λέγεται. Τὸ δὲ ἐγχέσπαλος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ', ὡς καὶ τὸ θεσπέσιος. θέσκελος θέσφατος. Τὸ δὲ τάρφεσι, προπαροξυτόνως ὡς δάσεσι. καὶ ἔστιν αὐτοῦ εὐθεῖα τὸ τάρφος, ὡς δάσος, δηλοῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ὕλης πύκνωμα. ἐξ οὗ ἐστι ταρφῶσαι, ὅ ἐστι τραφῶσαι ζῷα. ἐξ αὐτοῦ δὲ ταρφὺς ὀξυτόνως ὁ πυκνὸς, ὡς δασύς. οὗ τὸ οὐδέτερον τὸ ταρφύ. ἀφλοισμὸς δὲ, ὁ ἀφρὸς κατὰ αἰτωλούς. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφρισμὸς μεταβολῇ τοῦ ἀμεταβόλου ρ' καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο'. ἢ παρὰ τὸ φλέω φλοισμὸς καὶ ἀφλοισμός. ὀξύνεται δὲ, διότι τὰ εἰς μός ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ μ' τὸ σ', ὀξύνεται. μερισμός. ὁπλισμός. λάμπεσθαι δὲ ὀφθαλμοὺς εἰπὼν, ἐσίγησε τὸ, πυρί, οὐ μόνον ὡς πολλαχοῦ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ ἦν ἀνάγκη προσθεῖναι καὶ αὐτό. ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ἀφλοισμοῦ, καὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν βλοσυρᾶς λαμπηδόνος, ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἐθέλειν καὶ συῒ τὸν ἕκτορα εἰκάσαι. ἢ καὶ ὤκνησεν ἐκτυπώσασθαι αὐτὸ ἵνα μὴ ἀχρειώσῃ τὰς ἀνωτέρω σεμνὰς παραβολὰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρεος καὶ τὴν ἐκ τοῦ πυρός. ἄλλως δ' ἔγε εἰπεῖν, μαινομένῳ οἰκεῖον καὶ ὁ ἀφλοισμός, καὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμπεσθαι. ὃ δὴ πάσχειν ὁ ἕκτωρ ὑπὸ θυμοῦ δοκεῖ. σημειῶσαι δὲ καὶ νῦν τὸ βλοσυρὸν δι' ἑνὸς σ' γραφόμενον καὶ οὕτω συμβαλλόμενον εἰς δάκτυλον μετρικόν. ὅθεν δὲ ἡ τοιαύτη γίνεται λέξις, δηλοῦται ἑτέρωθι. τοῦ δὲ ἀμύντωρ, θέμα τὸ ἀμύνω, ἐξ οὗ καὶ κύρια ὁ ἀμύντας. καὶ ὁ ἀμυνίας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι θεόθεν ἐπικουρίας καὶ τιμῆς δηλωτικὸν παρῳδηθὲν τὸ, αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ θεός. ὅσμιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσιν ὡς προεγράφη, τίμα καὶ κύδαινεν. ὅτι καὶ ἐνταῦθα μνήμη ἀχιλλέως εὐμέθοδος κεῖται καὶ προαναφώνησις ἀκροατὴν ψυχαγωγοῦσα φιλέλληνα. λέγουσα ὡς μινυνθάδιος, καθὰ καὶ αὐτὸ προείρηται, ἔμελλεν ἔσεσθαι ὁ ἕκτωρ οἷα ἤδη τεθνηξόμενος ὑπὸ τοῦ πηλείδου. διὸ καὶ ἐκύδαινεν αὐτὸν ὁ ζεὺς καθὰ καὶ τὸν ἀχιλλέα, διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον. ὅτι ὁ ἕκτωρ ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων ἤτοι ἀποπειρώμενος, ἡ δὴ τουτέστιν ὅπου πλεῖον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε᾽ ἄριστα. οἷα εἰδὼς ὡς εἰκὸς, ὅτι ἧμφαν οἱ ἀχαιοὶ τὰ ὅπλα. διὸ καὶ φιλοτιμεῖται τοῖς ἀρίστοις μάχεσθαι. ἀλλ' οὐδ' ὡς δύνατό φησι ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων. ἴσχον γὰρ τουτέστιν ἀντεῖχον πυργηδὸν ἀρηρότες, οἱ ἕλληνες δηλαδή. τί δέ ἐστι τὸ πυργηδὸν, προδεδήλωται. καὶ ἰστέον ὅτι συνεπινοεῖται μὲν τῷ πυργηδὸν, καὶ λίθων στοιβὴ ἐξ ὧν οἱ πύργοι. ὁ δὲ ποιητὴς ἄλλως εἰς τὸ ἀποβλέψας μέγα καὶ οὐδὲ εὐδιάλυτον κατὰ τὸν πύργον, φησὶ παραβολικῶς, ἀρηρέναι αὐτοὺς, ἠΰτε πέτρη ἠλίβατος μεγάλη πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, κύματά τε τροφόεντα. τά, τε προσερεύγεται ἀκτὴν ἢ ἀκτῇ. ἢ μᾶλλον, τά, τε προσερεύγεται αὐτήν. ὡς δαναοὶ τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο. τουτέστιν οὐχ ἁπλῶς ἔμπεδον ἀκινητίζοντες ἵσταντο, ἀλλὰ καθότι μόνον οὐκ ἔφυγον. ἄλλως γὰρ, κατεπτονοῦντο. ὅρα δὲ τὸ ῥῆξαι διασυνθεὶν μὲν διὰ τὸ καίριον. ῥηθὲν δὲ, ὡς ἐπὶ δεσμοῦ. σύνδεσμος γάρ τις καὶ ὁ συνασπισμός. ὃς διακοπεὶς, ῥήγνυσθαι καὶ λύεσθαι λέγεται. ἃ δὴ, πάθη δεσμοῦ. δῆλον δὲ ὅτι τὸ ῥῆξαι ἀνδρῶν στίχας, τὸν ῥηξήνορα συντίθησι. τοῦ δὲ πειρητίζειν, προϋπόκειται τὸ πειρῶ πειρήσω πειρητὸς, ὅθεν πειρητῶ, ὡς ἄτακτος ἀτακτῶ. καὶ κατὰ παραγωγὴν πειρητίζω. ὁμοίως τὸ πολεμῶ πολεμίζω καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ ἠΰτε πέτρη, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ πυργηδόν. ἢ καὶ ἐπιδιόρθωσις. διαλυτὸς μὲν γὰρ ὡς ἐρρέθη, ὁ πύργος. ὁ δὲ σκόπελος, δυσδιαίρετος διὰ τὸ συνεχές. Τὸ δὲ ἠλίβατος, οὐ μόνον ἐψίλουν οἱ παλαιοὶ καθὰ καὶ ἄλλοθι ἐδηλώθη ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν καὶ ἁμαρτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως, ἀλλά τινες καὶ ἐδάσυνον, ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ὑψηλὰ πρῶτα τὸν ἥλιον βαίνειν. τούτοις δὲ οὐ πείθεται ἡ παράδοσις. συγκέκοπται δὲ ἡ λέξις, ἠλιτόβατος γοῦν ὤφειλεν εἶναι ὡς ἠλιτόμηνος. τὸ δὲ μεγάλη, δίδωσι καὶ πλάτος πολὺ συνεπινοεῖσθαι τῷ ὕψει τῆς ῥηθείσης πέτρας. τὸ δὲ ἁλὸς ἐγγὺς, οὐχ ἁπλῶς τέθειται. ἀλλὰ διότι ἐχρῆν τοιαύτῃ πέτρᾳ εἰκάσαι τοὺς πρὸς τῇ θαλάττῃ μένοντας ἕλληνας. λιγὺς δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ ῥήτορος ὡς τὸ λιγὺς ἀγορητής, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ φωνῆς ὀξείας. ὅθεν καὶ λιγεῖς ἄνεμοι. καὶ μάστιξ λιγυρά. καὶ λιγαίνειν, οὐ μόνον τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀξέως φωνεῖν. ὥσπερ καὶ πύλιοι κήρυκες ἐλίγαινον. τὸ δὲ λαιψηρὰ κέλευθα συγκροτεῖ τοὺς εἰπόντας ποδήνεμον καὶ ἀελλόπουν τὸ ποδώκης. Τροφέοντα δὲ κύματα, ἢ τροφόεντα, γράφεται γὰρ διχῶς, τὰ μεγάλα καὶ εὐτραφῆ. ἢ τὰ εὐπαγῆ καὶ στερεὰ, ἐκ τοῦ προδεδηλωμένου τρέφω. ἐξ οὗ καὶ τροφὴ ἡ τὸ σῶμα συμπηγνύουσα. μετ' ὀλίγα δὲ, αἰμοτρεφὲς ἐρεῖ κῦμα. προστιθεὶς δη-

λαδὴ

λαδὴ καὶ ὑφ' οὗ αἰτίου τὰ κύματα τρέφονται. ὑπ' ἀνέμου γάρ. Ὅτι Ἕκτωρ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορεν ὁμίλῳ. καὶ ὅρα νῦν τὸ πυρὶ λαμπόμενος, τολμηρῶς ῥηθὲν καὶ ἐπιφωνηματικῶς. πυρὶ δὲ λάμπεται, ἢ διὰ τὴν τῶν ὅπλων λαμπρότητα, οἷον τι καὶ ἐπὶ Διομήδους προελέχθη καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως δὲ ῥηθήσεται. ἢ μᾶλλον αὐτόσχημα πυρὶ λέγει, τῷ κομιζομένῳ εἰς καῦσιν τῶν νηῶν. πολλοὶ γὰρ οἱ κομίζοντες. ἐξ ὧν, δώδεκα πυρφόρους ὁ Αἴας ἀνελεῖ. ἴσως δὲ πυρὶ πάντοθεν λάμπεσθαι λέγεται διὰ τὸ καὶ αὐτὸν δέμας πυρὸς μάχεσθαι, καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν περὶ αὐτὸν καυσειρὰν μάχην εἶναι. κατὰ τὸ, πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε. καὶ σημείωσαι ὅτι καιρίως δυνάμενος ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παραβολῇ χρήσασθαι τῇ ἀπὸ πυρὸς ἢ πυρώδους τινός, οὐ διέκρινεν οὕτω ποιῆσαι. ὁρμηθεὶς δὲ ὅμως ἐκ τοῦ, ὡς ἐρρέθη ἔνθορεν ὁμίλῳ, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ἐν δ' ἔπεσεν ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές. ἡ δέ τε πᾶσα ἄχνῃ ὑπεκρύφθη ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται. τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. κίνδυνον δὲ ναυτικὸν ἐξέφρασεν ἡ παραβολή. ἔνθα ὅρα ὅπως τῷ πράγματι συνεκτραχύνει συνήθως τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς τραχείαις καὶ δυσεκφωνήτοις πολλαῖς χρησάμενος λέξεσιν. ἐν αἷς καὶ τὸ ὑπεκρύφθη, δύσφωνον ὂν καὶ αὐτό. καθὰ καὶ τὸ ἐβλάφθη. καὶ ὅσα τοιαῦτα. δοκεῖ δ' ἐν τῇ εἰρημένῃ παραβολῇ καιριώτατα παρειλῆφθαι καὶ ἡ ἄχνη, ὡς δηλοῖ ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ, ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. οὐ γὰρ μόνον ἔτρεμον οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ ἱστίον ἐμπεσὸν βρέμει ἀήτης, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν λεπτομερεστέραν τῶν κατὰ τὴν ἄχνην ὑδατίων ἐδαΐζοντο εἰς μερίμνας μυρίας. τὸ δὲ ἐμπεσεῖν, βίαν καὶ νῦν δηλοῖ καὶ ἰσχὺν καὶ ἐνέργειαν ἐπί τε ἀνδρὸς ἐπί τε κύματος, ὃ καὶ ἐπεισπεσεῖν λέγεται. λάβρον δὲ καὶ νῦν συνήθως διὰ τοῦ β'. τὸ λίαν βαρύ. οὕτω δὲ καὶ λάβρος ἄνεμος διὰ τοῦ β', ὡς λίαν βαρύνων. εἰ καί τινες ἐπιθυμοῦσι γράφειν αὐτὸν διὰ τῆς αὐ διφθόγγου παρὰ τὴν αὔραν. καὶ ὁ λαβραγόρας δὲ, διὰ τοῦ β'. οὐχ ἧττον δὲ τούτων, ὁ λάβραξ διὰ τὸ λίαν βορόν. ἡ μέν τοι δημοσία ὁδὸς λαύρα λεγομένη ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἐστέρηται ἀναγκαίως τοῦ β', διὰ τὸ ἐπένθεσιν αἰολικὴν ἔχειν τοῦ υ'. σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ, λαὸν ῥέειν δι' αὐτῆς. τοιούτῳ δὲ λόγῳ καὶ γυνὴ σκωπτικῶς λέγεται ποδησιλαῦρα, ἡ ἐν δημοσίαις λαύραις ἀναφανδὸν ποδουμένη ὡς χαμαιτύπη. τοῦ δὲ ὑπαὶ νεφέων, διασαφητικὸν τὸ ἀνεμοτρεφές. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν εἴη κῦμα ἐκ νεφῶν, εἰ μὴ δι' ἀνέμου, κἂν αὐτὰ εἴπῃ τις τὰ κωφὰ κύματα. ἔχει δὲ ὁ λόγος, καὶ διαστολὴν πρὸς κύματα ὅσα τε μὴ ἄνωθεν, ἀλλὰ τυφωνικοῖς κάτωθεν ἀνεγείρονται πνεύμασι, καὶ ὅσα ποιοῦσιν ἄμπωτιν. ἀνεμοτρεφὲς δὲ, ἀλλαχοῦ μὲν, ἔγχος. νῦν δὲ κῦμα ἀνεμοτρεφὲς, ὃ ἀνέμῳ τρέφεται, ὅ ἐστι πήγνυται, συνίσταται, αὔξεται. ἀλλαχοῦ δὲ τρόφι κῦμα φησί, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. οἱονεὶ τὸ ἀνέμου τρόφιμον. ἕτεροι δὲ ἀνεμοτρεφὲς, τὸ εὔτονον λέγουσι. Σιμωνίδης γοῦν φασὶ κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον, πύλας ἀνεμοτρεφέας λέγει, τὰς εὐτόνους δηλαδή. περὶ δὲ ἄχνης πολλαχοῦ εἴρηται. ἀήτης δὲ ἄνεμος, ἡ πνοή. ἔφη δὲ καὶ πρὸ τούτου ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας. ἡ δὲ χρῆσις πολλὴ καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ. ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα μὲν τὸ, δεινὸς ἀήτης, γένος ἀρσενικὸν ὑποβάλλει νοεῖν. ἐν δὲ τῷ, ἀνέμοιό τε δεινὰς ἀήτας, θηλυκῶς ἡ φράσις ἔχει. τὸ δὲ ἐμβρέμεται, καὶ κατ' ἐνέργειαν ἀλλαχόθι προφέρεται. δῆλον δὲ ὡς ἐμπεσὼν ἄνεμος ἱστίῳ καθὰ καὶ κῦμα νηΐ, εἶτα καὶ ἐμβρέμεται. τὸ δὲ τρομέουσι φρένα, διέσταλται τοῦ κατὰ σῶμα τρόμου. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν, ἀορίστως φησὶ τοὺς ναυτιλλομένους τυτθὸν ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρεσθαι. Ἀνάχαρσις δὲ, τέτρασι δακτύλοις μετρεῖ τὸ διάστημα. ὃς ἐρωτήσας ἐν τῷ πλέειν, ὁπόσον ἐστὶ πάχος τῶν σανίδων τοῦ τῆς νηὸς ἐδάφους, καὶ μαθὼν ὡς τοσοίδε δάκτυλοι, ἔφη ὅτι τόσον καὶ τοῦ θανάτου ἀπέχομεν. Ἄρατος δὲ τὸ ὁμηρικὸν παραφράζων, φησίν. ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φέρονται, κυριολεκτικῶς εἶπεν ἐπὶ ναυτιλλομένων. φέρει γὰρ καὶ ἡ ναῦς τὰ ἔνδον αὐτῆς. ἐκ τούτου δὲ τοῦ ῥήματος, καὶ φόρτος νηός, ὁ καὶ γόμος. οὗ καὶ αὐτοῦ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἡ τῆς παραβολῆς ἀπόδοσις, καινοτέρα καὶ οὐ πάνυ συνήθης ἐστίν. ἤρξατο μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ ἐνεργοῦντος Ἕκτορος, εἰπών. ἐνέπεσεν τῷ ὁμίλῳ ὡς κῦμα νηΐ. ἀπέδωκε δὲ πρὸς τὸν πάσχοντα ὅμιλον, φησὶ γάρ. ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς Ἀχαιῶν. πῶς δὲ ἐδαΐζετο, εἴρηται.

Αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν. ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διῒ πατρί,

Ὅτι καὶ ἑτέραν παραβολὴν ὁ ποιητὴς ἐπιπλέκει ἐκ λέοντος, ἀπειρίαν ἐν αὐτῇ αἰτιᾶται νομέως νέμοντος πολλὰς βοῦς ἐν μεγάλῳ ἕλει. ὃς πρωτόπειρος ὢν τοῦ βουκολεῖν, ἀεὶ πρώταις καὶ ὑστάταις βουσὶν ἕπεται, καὶ οὐ περιέρχεται κύκλῳ τὸ βουκόλιον, οἷα οὔπω σάφα ἤγουν ἐμπείρως εἰδὼς θηρὶ μάχεσθαι διὰ

Πάντες. ὁ δ' οἶον ἔπεφνε μυκηναῖον περιφήτην
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς εὐρυσθῆος ἄνακτος
Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ ἡρακληείῃ.
Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι.
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι μυκηναίων ἐτέτυκτο.
Ὅς ῥα τόθ' ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε.
Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο.
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων.
Τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος. ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη.
Στήθει δ' ἐν δόρυ πῆξε. φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν'. οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
Χραισμεῖν. αὐτοὶ γὰρ μάλ' ἐδείδισαν ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο. τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ, νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
Τῶν προτέρων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
Ἀθρόοι, οὐδὲ κέδασθεν ἀνὰ στρατόν. ἴσχε γὰρ αἰδὼς
Καὶ δέος. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι.
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα γερήνιος οὖρος ἀχαιῶν,
Λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον.
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων. ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων,
Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Ἑστάμεναι κρατερῶς, μὴ δὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.

διὰ κυνῶν τυχὸν ἐπαφέσεως. ἢ δᾴδων προέσεως, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὅθεν ὁ λέων ἐν μέσαις ὁρμήσας, ποιεῖ τὸ ἴδιον. ἡ δὲ ὁμηρικὴ τῆς παραβολῆς φράσις, τοιαύτη, ἐπισυναφθείσης εὐθὺς τῇ ἀρχῇ τοῦ κύματος. αὐτὰρ ὅ γ' ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν, αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται μυρίαι. ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν. ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας, βοῦν ἔδει. αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν. ὣς τότ' ἀχαιοὶ θεσπεσίως ἐφόβηθεν καὶ οὐ κατ' ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν, ὑφ' ἕκτορι καὶ διῒ πατρὶ, πάντες. ὁ δὲ, ἕνα τινὰ ἔπεφνε τὸν ἐφεξῆς ῥηθησόμενον κοπρῆος φίλον υἱὸν μυκηναῖον περιφήτην. πρὸς ὃ δὴ καὶ μόνον, ἤγουν πρὸς τὸ ἐκ πολλῶν τρεσάντων ἕνα φονευθῆναι, εἴληπται ἡ παραβολὴ καθὰ δηλοῖ ἡ ἀπόδοσις. τῶν γοῦν λοιπῶν αὐτῆς τὰ πλείω, ἀγλαΐαν ἄλλως ἔχει παραβολῇ πρέπουσαν, καὶ πολυπειρίαν, καὶ ἐντέλειαν συνήθη παραβολικήν. οὐ γὰρ δή που διὰ νομέως ἀπειρίαν οἱ ἀχαιοὶ φεύγουσιν, ἀλλ' ἐπικειμένου διός. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ εὐσύντακτος ἡ τοιαύτη παραβολὴ, ἀλλὰ δυσαπόδοτος καὶ καινοπρεπής. ἀρξάμενος γὰρ ἀπ' εὐθείας, αὐτὰρ ὅ γε ἤγουν ὁ ἕκτωρ ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐξετέθη, οὐκ ἀπέδωκε συνήθως οὕτω, ὡς ὁ ἕκτωρ ἐποίησε τάδε. ἀλλ' ἀνακολούθως πρὸς τοὺς ἀχαιοὺς οὓς εἴκασε φευγούσαις βουσὶν, ἐποιήσατο τὴν ἀπόδοσιν, εἰπών. ὣς τότε ἀχαιοὶ θεσπεσίως ἐφόβηθεν. εἰδὼς δὲ ὡς οὐ πάνυ ὀρθῶς ἀπέδωκεν, ἐμηχανήσατο παραμυθίαν, ἐπαγαγὼν εὐθὺς τὸ, ὑφ' ἕκτορι καὶ διῒ πατρί. ὅθεν λαβὼν ἀφορμὴν, εἶπε καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἀπόδοσιν, τὸ, ὁ δ' οἶον ἔπεφνε τὸν δεῖνα. ἵνα εἴη τὸ σχῆμα τῆς παραβολῆς, τοιοῦτον. καθὰ λέων βουσὶν ἐπελθὼν ἁρπάζει τινὰ μίαν, αἱ δὲ λοιπαὶ πᾶσαι ὑπέτρεσαν, οὕτως τότε ἀχαιοὶ μὲν πάντες ἐφόβηθεν ὑφ' ἕκτορι καὶ διΐ. ὁ δὲ ἕκτωρ, ἕνα τὸν δεῖνα ἔπεφνεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὴ εὐσύντακτον τῆς ῥηθείσης παραβολῆς, γέγονε, διὰ τὸ μιᾶς αὐτῆς, δύο ἀποδόσεις κεῖσθαι. μίαν περὶ ἀχαιῶν, καὶ μίαν περὶ ἕκτορος. ὧν φυσικωτέρα ἣ εὐτάκτως ἡ τοῦ ἕκτορος, διὸ καὶ ὕστερον αὐτὴν ἐταμιεύσατο. ἵνα δὴ αὐτῆς ὁ λόγος συνεχισθεὶς, ὑφ' ἓν γένηται. σκοπὸν γὰρ ἔθετο, εἰπεῖν ἔπαινον τοῦ ῥηθέντος κοπρείδου περιφήτου, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φυλάξαι τὴν εὔτακτον ἀκολουθίαν τῆς ἱστορίας. διὸ καὶ ἵνα μὴ περικόψῃ τὴν τοιαύτην τοῦ λόγου ἁρμονίαν ἡ τῶν φοβηθέντων ἀχαιῶν ἀπόδοσις, τίθησι πρῶτον αὐτήν. εἶτα μεταβὰς εἰς τὴν κατὰ τὸν ἕκτορα, φυλάσσει τὴν ἱστορικὴν συνέχειαν. εἰ δέ τις εἴποι καὶ ἐπίτηδες τῇ τῶν πραγμάτων ἄρτι καινότητι τὴν ποιητικὴν συνεξομοιωθῆναι φράσιν, καὶ δεινωθῆναι πλέον τοῦ συνήθους ὡς οἷον ἐνθουσιῶντος ὁμήρου μεγαλοπρεπέστερον, εἴποι ἂν, οὐκ ἀπροσφυῶς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, σχῆμα κεῖται ὁμήρῳ σύνηθες. δύο πραγμάτων προϋποκειμένων, ἡ πρὸς τὸ δεύτερον ἀπάντησις. εἰ-

πὼν

πὼν γὰρ ὡς ὁ λέων μίαν βοῦν ἐσθίει, αἱ δὲ λοιπαὶ φεύγουσιν, οὐκ ἀπαίτησε πρῶτον πρὸς τὸ πρῶτον εἶπε πρὸς τὸ δεύτερον, ἵνα ᾖ ὡς ὁ μὲν Ἕκτωρ ὁ οἱονεὶ λέων ἕνα ἐφόνευσεν. οἱ δὲ λοιποὶ Ἀχαιοὶ οἱ ὡσανεὶ βόες, πάντες ἔφυγον. ἀλλ' ἀνάπαλιν εἶπεν ἐκ τῶν δευτέρων ἀρξάμενος; οὕτως. Ἀχαιοὶ μὲν οἱ βόες, ἔφυγον. ὁ δὲ λέων Ἕκτωρ, ἀνεῖλεν ἕνα τινά. σημείωσαι δ' ἐν τοῖς τόποις τούτοις, καὶ ὅτι μέλλων ἤδη τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ ποιητὴς τρέψασθαι καὶ εἰς αὐτὸ τοῦ κακοῦ ἄκρον ἐλθεῖν, συχνὰ μέμνηται τοῦ Διὸς καταβάλλων οὕτω τὴν τοῦ Ἕκτορος ἀρετὴν, ὡς οὐκ οἴκοθεν ἐνεργοῦντος ἀλλ' ἑτέρωθεν ἔχοντος τὸ ἐνδόσιμον. εἰ καὶ ἄλλως ἀπραγμονεῖ αὐτὸν ὡς θεοφιλῆ. φησὶν οὖν, ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί. καὶ, αὐτὸς ἀπ' αἰθέρος ἦν ἀμύντωρ Ζεύς. καὶ, Ζεὺς αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. καὶ τὸ μεῖζον, Ζεὺς μετ' ὀλίγα ὦσεν ὀπίσω, ἤτοι ὦσε χειρὶ μάλα μεγάλῃ. ὡς μὴ μόνον τὸν τοῦ Διὸς νόον ὡς προερρέθη πρὸς τοῦ Ἕκτορος εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σωματικόν. δι' οὗ ὄρνυται ἢ ὠθεῖται εἰς μάχην ὁ Ἕκτωρ. ὃν καὶ προτίθησι τοῦ Διὸς ἐνταῦθα ἢ ἁπλῶς οὕτω κατὰ τὸ παρατυχὸν ἢ καὶ κατ' ἐπιτήδευσιν, ἐν τῷ, ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διί. ὅρα δὲ τὸ ὀλοόφρων λέων, ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ, ὀλοὸς γλυκέως ῥηθὲν κατὰ ἀφέλειαν. ἄλλως γὰρ, ἀνθρώπων τὸ φρονεῖν ὀλοά, οὐ μὴν κυρίως καὶ θηρίων ἅπερ οὐ φρονοῦσι. τὸ δὲ βουσὶν ἐπελθὼν, ἀντὶ τοῦ κατὰ βοῶν ἐλθών. μάχιμος ἄρα κἀνταῦθα λέξις τὸ ἐπελθεῖν. ἔστι δὲ οὐ κοινότερον, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐλθεῖν σημαίνει. Τίς δὲ ἡ εἱαμενή, προδεδήλωται καὶ αὐτὸ ἔνθα ἐφάνη ὡς ὁ ὑγρὸς τόπος καὶ φυτῶν ἀναδοτικός. ὡς μὲν ὑγρὸς, ἀπὸ τοῦ ῥέειν ἐτυμολογεῖται οἱονεὶ ῥεαμενή τις ὤν. ὡς δὲ σύμφυτος, ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἀναδίδωμι. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι εἱαμεναὶ, λειμῶνες, νομαὶ τεναγώδεις, ὅθεν ἂν ποταμὸς ὑποχωρήσῃ. ἕλος δὲ μέγα; διὰ τὰς μυρίας βοῦς ἔφη τὰς περὶ αὐτό. αὗται δὲ μυρίαι, ἀναλόγως τῷ ἀχαϊκῷ στρατεύματι περὶ οὗ ἡ παραβολή. Τὸ δὲ νέμονται καὶ τὸ νομεὺς, τρόπον ποιοῦσιν ἐτυμολογικόν. νομεὺς δὲ νῦν, ὁ βουκόλος ὀνόματι γενικῷ. δῆλον γὰρ ὡς ἡ λέξις αὕτη ἐπί τε ποιμένος καὶ αἰπόλου καὶ συφορβοῦ καὶ βουκόλου λέγεται. τὸ δὲ, ἤτοι ὁ μὲν, ἤγουν ὁ μὲν δὴ νομεὺς πρώταις καὶ ὑστάταις βουσὶν ὁμοῦ στείχει, ἐπεμβλητική ἐστιν ἐπανάληψις τοῦ νομέως. μεθ' ἣν κατὰ ἀκολουθίαν μερισμοῦ τοῦ κατὰ τὸν μὲν σύνδεσμον ἐπαναλαβὼν τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ λέοντος παραβολῆς. καὶ εἰπὼν, ὁ δ' ἐν μέσσαις ὀρούσας ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, βουσὶν ἐπελθὼν, ἐπάγει τὸ ἀκόλουθον τῷ λέοντι ῥῆμα τὸ, βοῦν ἔδει. ἵνα καταστήσῃ τὸ πᾶν, οὕτως. ὡς λέων βουσὶν ἐπελθὼν μυρίαις, μίαν τινὰ βοῦν ἔδει. τὰς βόας δὲ εἰπεῖν, Ἰώνων διαλέκτου ἐστί. τὸ δὲ πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι καὶ βόεσσι καὶ μέσσῃσι, κάλλος ποιοῦσι ταῖς παρισώσεσιν. εἰ δὲ μὴ ἔχειν ἐν συνθέτοις ἁβρῶς λαλεῖν, ἀλλὰ τεχνικόν ἐστιν ἄλλως, ἀκροατὴν ἀγωνιῶντα, τοῖς γοῦν τοιούτοις παραμυθεῖσθαι. μὴ καὶ κλείσῃ τὰς ἀκοὰς, οὔτε πραγματικῶς διαχεόμενος, καὶ μὴ δὲ φραστικῇ χάριτι δεξιούμενος. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα τὴν βαρυτάτην μάχην, οὕτως ὡραΐζει. ἔπειτα παρισώσεσιν ὁμοίοις χρώμενος ἐν στίχοις δυσί. καὶ ἑτέροις ἔπειτα ἐφεξῆς ἐν δυσὶν ἔπεσι κατὰ πτῶσιν οὐδετέραν εὐθεῖαν πληθυντικήν. τοῦ δὲ ὁμοστιχάει, τουτέστι συνοδεύει, προϋπάρχει τὸ στιχῶ, οὗ θέμα, τὸ στείχω. οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σέβω σιβῶ, ἐξ οὗ εὐσίβητος καὶ ἀσίβητος. τὸ δὲ ὑπέτρεσαν καὶ τὸ ἐφόβηθεν, εἰς ταυτὸν ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἄγεται. τὸ δὲ καὶ Διὶ πατρί, διὰ σαφήνειαν κεῖται τοῦ, θεσπεσίως φόβηθεν. εἰ γὰρ ὑπὸ Διὶ ἔφυγον, θεσπεσίως ἄρα ἔφυγον, ὡς θεόθεν ἐμπεσόντος τοῦ πάθους. οὕτω δὲ καὶ νέφος ἀχλύος θεσπέσιον ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ. συνήθης δὲ φράσις Ὁμήρῳ τό, ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διί. συντάσσειν εἰωθότος δοτικῇ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν. Ὅτι ὁ Κοπρεὺς τὰς ἀγγελίας τῶν ἄθλων ἐκ τοῦ Εὐρυσθέως ἐκόμιζε τῷ Ἡρακλεῖ. τούτου υἱὸς, ὁ προσεχῶς εἰρημένος Περιφήτης, ἀνὴρ ἀγαθός. φησὶ γάρ. τοῦ, γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος, υἱὸς ἀμείνων, οὐ κατά τι ἓν ἀλλὰ παντοίην ἀρετὴν, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι. ὅπερ ἐπὶ Ἀντιλόχου ἐν ἀκεραίῳ στίχῳ εἶπεν, ἔπι δέ φησι. καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο. τοῦτον τὸν Περιφήτην ἀναιρεῖ Ἕκτωρ δυστυχήσαντα. στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, τὴν φορέεσκε ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων. τῇ ὅγε, ἤγουν ταύτῃ οὕτως ἐν βλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος. Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη. στήθεσι δ' ἐν δόρυ πῆξε. φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων κτεῖνεν. ὁ δὴ περιπαθέστατον εἰ πρὸ τῶν ἑαυτοῦ κτεινόμενος, οὐκ εἶχε πρὸς οὐδενὸς ἐπικουρίαν. φησὶ γάρ. οἳ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου, χραισμεῖν. διατί; αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον. ὅρα δὲ ἐν τούτοις καλὸν ἐν ἀνθρώποις σπάνιον. παῦροι γὰρ παῖδες ἀρείονες πατέρων. ὧν παίδων, εἷς καὶ ὁ Περιφήτης οὗτος. οἱ μέντοι πλέονες, κακίους κατὰ τὸν εἰπόντα. διὸ εὐφυῶς καὶ ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης εἰπεῖν λέγεται ὅτι τὸν ταὼν ὡς ἅπαξ τις ζεῦγος ἤγαγε σπάνιον ὂν χρῆμα, πλείους εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων. χρηστὸν δὲ ἄνθρωπον, ἐάν τις ἕνα μόνον ζητῶν ἴδῃ, ὄψεται ἐκ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας. ὁ δ' αὐτὸς ῥήτωρ τοὺς ταὼς ἐπαινῶν, φησίν. ἐν Ἀθήναις γλαῦκες. ἐν δὲ Κύπρῳ, πέλειαι διάφοροι. ἡ δ' ἐν Σάμῳ Ἥρα, τὸ χρυσοῦν ὀρνίθων γένος τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταώς. ὅρα δὲ ἐν τῷ, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, ἀπεμφάτου ῥήματος συγκεῖσθαι πρὸς ὄνομα. ὡς γὰρ ταυτὸν ἠμὲν δραμεῖν ἠδὲ μάχεσθαι, οὕτω καὶ ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Εὐρυσθέα μὴ ἐθελήσας κακολογῆσαι ὁ ποιητὴς, ἄνακτα εἶπε. διττὴ γὰρ ἐνταῦθα γραφή. ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων ἄγγελος ἦν δηλαδὴ τῷ μεγάλῳ Ἡρακλεῖ. καὶ, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἀγγελίας ἐκόμιζε, ποιητικώτερον ἔφρασεν, ἀγγελίης οἴχνεσκεν, ἤγουν χάριν ἀγγελίας, ἢ ἐν ἀγγελίαις ἤρχετο τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ ὅτι τὸ, παντοίην ἀρε-

τὴν, ἢ παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, ἤγουν ποδῶν καὶ μάχης ὡς προείρηται, ἢ τὸ κατὰ τὸ μάχεσθαι, εἴδη πολλὰ αἰνίττεται εἶναι ποδῶν καὶ μάχης. τῶν μὲν, τὸ ἅλλεσθαι. τὸ θέειν. τὸ ἐξαρκεῖν πεζοποροῦντα. καὶ εἴ τι ἄλλο. τοῦ δὲ, τὸ λοχᾶν. τὸ ἀμφαδὸν ἀντιβαίνειν. τὸ δορατίζειν. τὸ ὀϊστεύειν. καὶ τὰ ἄλλα. ⊙ ὅτι ὁ κοπρεύς, ἱστορίαν ἴσως ἔχει τινὰ, αἰτίαν τῆς κλήσεως. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν εἴη εὐπρεπὲς ὄνομα. καὶ ὅτι δόξοι ἂν, γῆς ἐπιμελητὴς εἶναι, ἣν καθ' ὅμηρον εἰπεῖν κοπρήσουσιν ἄνθρωποι. καὶ ὅτι κοπρεὺς φίλον υἱὸν ἐρεῖ ἄν τις ἀστείως ποτὲ καὶ μύκητα ἤγουν ἀμανίτην, ὃν χρηστὸν φαγεῖν φύει κόπρος. καὶ ὅτι κῦδος ὑπέρτερον ὡς δι' οὐρανίον δοθῆναι λέγει τῷ ἕκτορι, ἀνελόντι τὸν περιφήτην. καὶ ὅτι τὸ, ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο ἀντὶ τοῦ προσέκρουσε, προσέπταισε, διὰ τὸ αὐτῆς ποδηνεκές. Τὸ δὲ φορέεσκε, δηλοῖ μὴ θώρακι μόνον ἁρμόττειν τὸ φορεῖν ὡς οὐ πρὸ πολλοῦ ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ ἀσπίδι ὡς βασταζομένῃ. τὸ δὲ ποδηνεκὲς ἔρκος, διὰ μετρικὸν δάκτυλον ἐτέθη. μᾶλλον μὲν οὖν, διὰ καινότητα φράσεως. ἄλλως γὰρ, πρὸς τὴν ἀσπίδα ἣν ἄν. ἵνα ἔφη, ἣν ἐφόρει ποδηνεκῆ. ἔρκος δὲ ἀκόντων, δεξιῶς λέγεται ἡ ἀνδρομήκης ἀσπίς. ὡς οἷα τεῖχος ἐκ ποδῶν ὅσα καὶ θεμελίων, ἕως ἄνω φυλάττουσα τὸν σκεπόμενον. τὸ δὲ βλαφθεὶς, ἐνταῦθα μᾶλλον κυριολεκτεῖται ἤπερ ἐν τῷ, βλαφθέντα βέλεμνα, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. τὸ δὲ ὀξὺ νόησε, πάνυ παραστατικὸν εἶναι παραδηλοῖ τὸν ἕκτορα. ἐν δὲ τῷ, ἀχνύμενοί περ ἑταίρου, ἑλλάνικος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πρόθεσιν, πέρ, εἰρῆσθαι. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀχνύμενοι περὶ ἑταίρου. τὸ δὲ ἕκτορα δῖον, νῦν μάλιστα προσφυῶς ἐπετέθη, ὡς τοῦ ἕκτορος διόθεν νικῶντος εἰς τὸ πᾶν. Ὅτι τὸ εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν οἱ ἀχαιοὶ δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ ὑπεσέλαντες ἑαυτοὺς ὑπὸ τὰς νῆας τὰς πλησίον τοῦ τείχους. ἢ ἐν ὄψει ἔχοντες διὰ τὴν ἧτταν, τὰς πρὸς τῷ τείχει νῆας, ἃς εἶχον κατὰ νώτου πρὸ τούτου, ἐγγὺς τοῦ τείχους μαχόμενοι. ἵνα δὲ νοοῖντο νῆες ἐνταῦθα αἱ ἔγγιστα τοῦ τείχους, ἐπάγει. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο, ὅ ἐστι κατέσχον αὐτοὺς τοῦ καὶ εἰς πλέον φυγεῖν, αἱ λοιπαὶ πρῶται νῆες ὅσαι πρὸς τῇ θαλάσσῃ ἦσαν. εἶτα καὶ ἄλλως φράζων, φησί. ἀργεῖοι δὲ, νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ τῶν προτέρων, ἤγουν τῶν ἐγγὺς τοῦ τείχους, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμιμνον ἀθρόοι μέσοι δηλονότι τῶν τε πρὸς τῇ θαλάσσῃ ἃς ἄκρας καὶ πρώτας καὶ παρὰ ταῖς κλισίαις φησί, καὶ τῶν πρὸς τῷ τείχει ὧν εἰσωποὶ ἐγένοντο, ἃς προτέρας λέγει. ἵνα κατὰ νώτου μὲν, ἔχωσι τὰς ἐν θαλάσσῃ πρώτας. πρὸ ὀφθαλμῶν δὲ, τὰς ἐν τῷ τείχει προτέρας. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἀθρόοι, φησίν. οὐδὲ κέδασθεν ἀνὰ στρατόν. ἀθρόοι γὰρ, οἱ ὁμοῦ συνηγμένοι καὶ μὴ ἐσκεδασμένοι. οὗ τὸ αἴτιον ἐπάγων, φησίν. ἶσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. αἰδὼς μὲν, εἰ φανοῦνται κακοί. δέος δέ, τὸ περὶ τῶν νεῶν. ἢ καὶ τὸ ἀπὸ τῶν στρατηγῶν. ἢ καὶ τὸ ἐξ ἑαυτῶν. διὸ ἐπάγει. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι καὶ ὅρα ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν ὁ σοφοκλῆς, ἔφη. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ ὅπερ ἐστὶν αἰδώς, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. ἱστέον δὲ ὅτι τε ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται τὸ εἰσωποὶ, οὕτως ἑρμηνευόμενον. εἰσωποί, εἴσω ἰδέσθαι. εἰς ὦπα. ἐνώπιον. ἐν ὀφθαλμοῖς. καὶ ὅτι αἱ συχναὶ στρατηγικαὶ συμβουλαὶ τὸ, αἰδὼς ἀργεῖοι. τὸ, ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. τὸ, αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι. καὶ τὰ λοιπά, ἔπεισαν τοὺς ἀχαιοὺς αἰδοῖ ἄρτι ἴσχεσθαι. νέστωρ δὲ καὶ προσεπαυξήσει εὐθὺς αὐτὰς, εἰπών. αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. ἀζηχὲς δὲ τί ἐστι καὶ πόθεν γίνεται, πολλαχοῦ ἐφάνη. μνηστέον δὲ, ὡς φανερῶς καὶ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν εἰς δύο στίχους ὁ ποιητὴς τὰς νῆας διαιρεῖ, εἰπών. νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο. καὶ εἰσὶν αἱ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ αὗται. καὶ πάλιν, νηῶν μὲν ἐχώρησαν τῶν προτέρων. καὶ εἰσὶν αὗται, αἱ τοῦ τείχους ἐγγύς. δύναται δὲ ταῦτα, καὶ τὸν ἕνα στίχον δηλοῦν. ἵνα λέγῃ ὅτι τὰ πρῶτα μὲν, περιέσχον τοὺς ἀχαιοὺς, αἱ τοῦ τείχους ἐγγὺς ἄκραι πρῶται νῆες. ὡς δὲ ἠναγκάσθησαν εἰς πλέον, ὑπεχώρησαν τῶν οὕτω προτέρων νηῶν, καὶ γεγόνασι πρὸς ταῖς κλισίαις. ὅτι εἰ καὶ ἄλλοι ὁμόκλεον ὡς προσεχῶς ἐρρέθη, ἀλλὰ νέστωρ μάλιστα λίσσετο ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον. ὦ φίλοι ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ ἄλλων ἀνθρώπων. ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων, ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσιν ἤγουν ὅτῳ τε ζῶσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, ἑστάμεναι κρατερῶς, μὴ δὲ τρωπᾶσθαι φόβονδε, ἤγουν εἰς φυγήν. καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρων ⊙ οὕτω λισσόμενος, ἤνυσέ τι πλέον τῶν ὁμοκλεόντων, ὡς προσεχῶς αὐτίκα φανήσεται. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ γουνάζεσθαι ῥηθὲν μεταφορικῶς. πραγματικῶς γὰρ, οὔτε ἕκαστον ἐν τοσούτῳ πλήθει γουνάσασθαι ἦν, καὶ οὐδὲ εἰς ἕνα γοῦν τινα γενέσθαι τοῦτο φησί. κεῖται δ' ἐνταῦθα ἐκ μὲν πρωτοτύπου, τὸ γουνούμενος, ἐκ παραγώγου δὲ, τὸ γουνάζομαι. σημειῶσαι δὲ ὅτι τε ἐν τῷ, ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος, ὁ μὲν ποιητὴς οὐ τὸ πᾶν εἶπεν, οἷα ἐπιδραμὼν κατὰ σχῆμα καιρίου γοργότητος. νέστωρ δὲ ὑπερκαταβὰς, ὑπὲρ παίδων καὶ ἀλόχων καὶ κτήσεως καὶ τοκήων λίσσεται. καὶ ὅτι ὅμηρος μὲν, τῷ αἰτίῳ συμπεριέλαβε καὶ τὰ μετ' αὐτό. νέστωρ δὲ, οἴκτου τε καὶ πειθοῦς ἕνεκεν, ἐμνήσθη καὶ τῶν ἁπάντων. ⊙ ὅτι ὅμηρος μὲν, τῇ ἐννοίᾳ ἐκ τῶν τοκέων μόνων, διέβη καὶ εἰς τὰ ἑξῆς. νέστωρ δὲ, ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς τοκέας ἀναβέβηκεν ὡς ἡ ὁμηρικὴ φράσις δηλοῖ. τὸ δὲ ἄλλων ἀνθρώπων, πάνυ ἐντρεπτικόν ἐστι. τὸ γὰρ ἀλλήλους αἰδεῖσθε ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, οὐ τοσοῦτον ἐντρέπει. τὸ δὲ ὅτεῳ, ἐκ τοῦ ὅτῳ γέγονεν ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ε. ὁμοίως τῷ ὁτέοισιν ὡς προεδηλώθη καὶ τουτέοισι. τὸ δὲ οὐ παρεόντων, πολὺν ἔχει νοῦν. οἷς μὲν γὰρ οὐ πάρεισι γονεῖς καὶ ἄλοχοι καὶ παῖδες ὡς τεθνεῶτες,

γουνά-

γουνάζομαι ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλως. οἷς δὲ οὐ πάρεισι μὲν ζῶσι δὲ, γουνάζομαι, ἵνα ζῶντες ὑμεῖς ἐν τῷ περισωθῆναι δι' ἀμύνης, γένησθέ ποτε τῶν οἰκείων. ὅλον δὲ τὸ, τῶν ὕπερ γουνάζομαι, ἐντελές ἐστιν οὐ μόνον κατὰ τὸ, πρὸς τῶν λόγον καὶ πρὸς τὸ φιλίας καὶ τῶν τοιούτων. ἐκεῖ γὰρ, λείπει τὸ γουνάζομαι. ἵνα λέγῃ ὡς γουνάζομαι ὑπὲρ λόγου καὶ ὑπὲρ φιλίας. τὸ δὲ ἑστάναι κρατερῶς, ἀντὶ τοῦ γενναίως. οὐ γὰρ ἀεὶ κρατερὸν τὸ ἀπειλητικόν. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ εὐθὺς ἐπάγεται, τὸ μὴ τρέπεσθαι εἰς φυγήν. ἵνα ᾖ στερρῶς ἑστάναι, τὸ μὴ ἐθέλειν φεύγειν. τὸ δὲ μὴ τρωπᾶσθαι, εἰ μὲν διὰ διφθόγγου ἔχει τὴν λήγουσαν, συστέλλει αὐτὴν καινότερον δίχα ἐπιφορᾶς φωνήεντος. εἰ δὲ διὰ τοῦ ἐψιλοῦ, δύναται μὲν καὶ οὕτω συντάσσεσθαι. ὅμως δὲ, καινότερον ἐναλλάσσει τὴν σύνταξιν. ὅλον δὲ τὸ μὴ δὲ τρωπᾶσθε φόβον δε, φρασθῆναι περιέχει ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται, τὸ προτροπάδην φεύγειν. ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Νέστορος δημηγορία. ἔχει γὰρ φασὶ τέκνων καὶ γυναικῶν ἀσφάλειαν. πλούτου φυλακὴν ἀναφαίρετον. γονέων ζώντων μὲν, αἰδῶ. τεθνεώτων δὲ, μνήμην. καὶ γοῦν ἐπέστρεψε τῆς φυγῆς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν ἀκμῇ μεγίστου κινδύνου. καὶ ἀντιστῆναι τοῖς διώκουσιν ἔπεισεν, ὀτρύνας μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. ἔνθα ὅρα ὡς διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον, οὔτε ἐμβριθὴς αὕτη ἡ δημηγορία, οὔτε ἀφηγηματικὴ ὡς ἐν ἄλλοις, οὔτε ἄλλως πλατεῖα καὶ ἐπιχειρηματική, ἀλλὰ στενὴ καὶ εὐπερίληπτος. καὶ οἶκτον ἔχουσα κατὰ ἐλέου εἰσβολήν, οἷς ὑπὲρ τῶν φιλτάτων δυσωπεῖ. οἱονεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτὰ παριστῶν τοῖς Ἀχαιοῖς εἰ καὶ μὴ πάρεισι. καλὸν μὲν γὰρ εἰ παρῆσαν καὶ συνεπελαμβάνοντο τοῦ λόγου τῷ ῥήτορι. ἐπεὶ δὲ μὴ παρίστανται σώματι, ἀλλά γε τῇ μνήμῃ καὶ τῷ πόθῳ δοξάτωσαν παρεῖναι καὶ συνδυσωπεῖν. μέμνηται δὲ τῶν μὲν ζώντων, οἱονεὶ λέγων τὸ, οὓς καὶ σπεύσατε ἰδεῖν. τῶν δὲ τεθνεώτων, μονονουχὶ λέγων καὶ αὐτὸς ὅτι τούτοις καὶ τεθνεῶτας, εὐκλείας ἐπιβήσατε ἤγουν ἐπιβιβάσατε.

Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
Θεσπέσιον. μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
Ἠμὲν πρὸς νηῶν, καὶ ὁμοιΐου πτολέμοιο.
Ἕκτορα δ' ἐφράσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους.
Ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
Ἠδ' ὅσοι πὰρ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ,
Ἑστάμεν ἔνθά περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάζων.
Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτροισι, δυοκαιεικοσίπηχυ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει
Λαοφόρον καθ' ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο
Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται,
Ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
Φοίτα μακρὰ βιβάς. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν.
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευε
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων.
Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο,

Ὅτι Ἀθηνᾶ ἡ κατὰ τὸν μῦθον φωσφόρος, Ἀχαιοῖς ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσε θεσπέσιον. μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν. ἡ μὲν πρὸς νηῶν ἢ παρ' νηῶν, καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο, τῶν δι' ἀφωτίστων πρὸ τούτου ὄντων. Ἕκτορα δ' ἐφράσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑτέρους, ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο. ἠδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν. ἔστι δὲ Ἀθηνᾶ, ἡ φυσική τε φρόνησις, καθ' ἣν ἀνενεγκόντες ἐφρόνησαν ὅτι νηῶν εἴσω περὶ ἐγένοντο. καὶ εἰς δ' ἐν πόλεμον παρίστησαν. καὶ οἷα ὁ Ἕκτωρ ποιεῖ. ἔτι δὲ ἔμαθον τοὺς μαχομένους τε, καὶ ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν οὐδ' ἐμάχοντο ὡς εἴρηται. νοηθείη δ' ἂν καὶ ἄλλως Ἀθηνᾶ, ἡ τοῦ Νέστορος σύνεσις. ἡ προσεχῶς ὀτρύνασα μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. καὶ ὡς ἐκ σκότους εἰς φῶς τοὺς Ἀχαιοὺς καταστήσασα. ἔστι δὲ νῦν φῶς ἰδεῖν, τὸ ζῆσαι ἀπαλλαγέντας ἀχλύος ἣν ἡ τροπὴ ἐπάγει, καὶ ἐλπίδος τοῦ μέλανος θανάτου καὶ ὡς εἰπεῖν τοῦ σκότους. διὸ καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη. αἴ κέν τι φόως ἑτάροισι γένηαι, νικήσας δηλαδή. καὶ πάλιν. ἐν χερσὶν φόως, ἤγουν

Ἀντίος ἀΐξας. τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ. ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη.
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν, ὅδ' ἦν νόος. ἤτοι Ἀχαιοί
Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ ἀλλ' ὀλέεσθαι.
Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
Νῆας ἐνιπρήσειν κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.

ἡ διὰ τῆς νίκης σωτηρία. τέως γὰρ, ὡς εἴρηται, ἐν σκότει εἰσὶν οἱ νικώμενοι. καὶ νῦν μὲν, ἀλληγορικὸν οὕτω καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς. ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, ἀληθῶς ἐν σκότει γενήσονται οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ Πατρόκλου πεσόντος. καὶ φῶς ἡλίου ἰδεῖν ἐξαιτήσονται. ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν, ὑποβάλλει ὁ ποιητὴς θαρρούντως ἡλίῳ εἰκάζειν ἡμᾶς τὸ ἐν ἡμῖν ὀπτικόν, ᾧ δίκην νέφους ἡ ἐξ ἀθυμίας ἀχλὺς οἶδεν ἐπιπροσθεῖν. τοῦ δὲ ἀμφοτέρωθεν, διασαφητικὸν τὸ, πρός τε νηῶν καὶ πολέμου. ἔνθα οὐκ εἶχον βλέπειν οἱ Ἀχαιοὶ πρὸ τοῦ σκεδασθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν ἀχλύν. διὸ οὔτε Ἕκτορα εἶχον φράζεσθαι, οὔτε τῶν συμφυλετῶν ὅσσοι τε ἀπόμαχοι ἦσαν καὶ ὅσοι ἐνήργουν. τοῦ δὲ ἀφέστασαν ὃ καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται, ἑρμηνευτικὸν τὸ, οὐδ' ἐμάχοντο. τὸ δὲ μάχην ἐμάχοντο, τέτευκται ὡς ἀττικόν ἐστι. Ὅτι οὐδ' ἄρ' ἔτι Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ, ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν Ἀχαιοί. ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρια ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων. ὃ παρακατιὼν, λέγει ἐφοίτα μακρὰ βιβάς. νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην καρτερίαν, καὶ μεγαλήτορα ἐνταῦθα ἔφη τὸν Αἴαντα. ἀντιθετικὸν δέ πως τὸ οὐκ ἤθελεν ἑστάμεν ἤγουν ἵστασθαι ἔνθα ἄλλοι ἀφεστᾶσιν. ἀντίκειται γὰρ τὸ ἑστάναι καὶ ἀφεστάναι. Ἴκρια δὲ νηῶν προπαροξυτόνως ὡς δέμνια, τὰ καταστρώματα. οἱ δὲ, τὰ κατὰ πρῷραν καὶ πρύμναν σανιδώματα, ὅπερ καὶ κρεῖττον. προϊὼν γὰρ ὁ Αἴας, ἀναχωρεῖ ἐπὶ τὸν ἑπταπόδην θρῆνυν λιπὼν τὰ ἴκρια τῆς νηὸς, ἤγουν τὰς κατὰ πρῷραν σανίδας. ἄλλοι δὲ ἴκρια φασὶ, τὰ ἐξέχοντα τῶν νηῶν ἄκρα. ὅτι δὲ ἴκριον λέγεται καὶ ἐπὶ ἱστοῦ, ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. ὅθεν καὶ ἐπίκριον, τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ. ὃ κοινότερον κεραταῖον καλεῖται. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄκρῳ εἶναι. τὰ δὲ νῦν σανιδωτὰ ἴκρια, παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι. περὶ ἃ ἱκνοῦνται οἱ ἐν ταῖς ναυσί. τὸ δὲ μακρὰ βιβάσθων, πάνυ κύριον ἐπὶ πλατέων διαβημάτων τοῦ ἥρωος. ὥσπερ δὲ αἴω αἴσω αἴθω ἐξ οὗ τὸ αἴθω, οὕτω καὶ βιβῶ βιβάσω βιβάσθω. περὶ δὲ κολλητοῦ ξυστοῦ, καὶ πρὸ ὀλίγων μὲν ἐδηλώθη. νῦν δὲ, ῥητέον ὅτι τὸ βλῆτρον βαρύνεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς τρον λήγοντα μονογενῆ οὐδέτερα, βαρύνεται. σεσημείωται τὸ λουτρὸν πρὸς διάφορον σημασίαν. ἔστι γὰρ καὶ λοῦτρον ἀττικῶς παρὰ τῷ κωμικῷ, τὸ ἀπόλουμα. δι' ὃ καὶ τοῦ βαλανείου πίνεται τὸ λοῦτρον. ἔστι δὲ βλῆτρον, ὁ σιδηροῦς κύκλος δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. ὅπερ ὅτι προπαροξύνεται προδεδήλωται καὶ αὐτό. τὸ δὲ δυωκαιεικοσίπηχυ, ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον. ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου κεῖται. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι προμάχου ἴδιον τὸ, οὐδ' ἄρ' ἔτι τῷ δεῖνι ἥνδανε θυμῷ ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι. ὅτι τὴν τοῦ Αἴαντος μεταπήδησιν ἀπὸ νηὸς εἰς νῆα, παραβάλλει ἀνδρὸς ἐνεργείᾳ κελητίζοντος διὰ τεσσάρων, εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς, ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἢ συναείρεται ἵππους, σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει λαοφόρον καθ' ὁδόν. πολέες τέ ἑ θηήσαντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται, ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν, φοίτα μακρὰ βιβάς. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὅτι εὐρυβόας ἦν. ὃ καὶ ἐπισημαινόμενος, ἐπάγει ὁ ποιητὴς εὐθύς. αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε. τοῦτον δὲ τὸν στίχον καὶ προϊὼν, ἀπαραποίητον οὕτως ἐκτίθεται. ὥσπερ καὶ τὸ, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων φθάσας ἀλλαχοῦ γράψαι, τίθησι αὐτὸ καὶ ἐνταῦθα μετ' ὀλίγα. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ γύμνασμα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁποῖον ἐκτίθεται νῦν ὁ ποιητὴς, τέθριππόν τι τοῦτο ἱστορῶν ἄνευ ἅρματος. τοὺς δὲ τοιούτους ἵππους νοητέον οὐ μόνον θεῖν ἀρίστους, ἀλλὰ καὶ εὐπειθεῖς. ἵνα μὴ δυσπειθούντων καὶ διασπωμένων, κινδυνεύῃ ἐκπίπτειν ὁ ἔποχος μεθαλλόμενος ἐκ τούτου συνεχῶς εἰς ἐκεῖνον. διὸ καὶ συναγείρεται τοιούτους ἵππους ἐκ πολλῶν, ἤγουν ἐπιλεγόμενος συνάγει. εἰ δὲ γράφει συναείρεται, τὸ συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν ἡ λέξις δηλοῖ. ὡς καὶ τὸ, σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν. ἐξ οὗ καὶ παρήορος καὶ ἄορες ὡς προδεδήλωται, αἱ γυναῖκες. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ οὕτω συνεζευγμένοι ἵπποι, ἄμιπποι ἐκαλοῦντο. ὅθεν ἴσως καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Βορεὰς ἅμιππος, εἰ καὶ δυσκόλως, ὅμως οὕτω συμβιβασθήσεται. ἐν δὲ παλαιοῖς σχολίοις, γέγραπται ὅτι Δημήτριος φησὶ τεθεωρηκέναι τινὰ μεταβαίνοντα ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, κατέχοντα τοὺς χαλινοὺς, καὶ ἀνεμποδίστως τηροῦντα τὸν δρόμον τῶν ἵππων. καὶ ὅτι καὶ νῦν ἐν Ῥώμῃ τοῦτο γίνεται. καὶ ἐφ' ἡμῶν δέ τις ἐθεάθη διὰ δύο ἵππων κελητίζων, ὡς δυσχερὲς ὂν τὸ διὰ τεσσάρων. οἱ δὲ παλαιοὶ, λέγουσι καὶ ὅτι ἀναχρονισμοῦ σχήματι ἐνταῦθα χρᾶται ὁ ποιητής. κέλητες γὰρ οὐκ ἦσαν

παρὰ τοῖς ἥρωσιν, ἀλλ' ὑστερογενὲς τὸ εὕρημα. καὶ μὴν, ἴσως οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὸ τοιοῦτον ἀναχρονισμός ἐστιν. οὐ γάρ φησιν ὁ ποιητὴς, ὡς ἐπὶ τῶν ἀχαιῶν ἦν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' αὐτὸς εἰδὼς τοῦτο ἐφ' ἑαυτοῦ γινόμενον, ἐντεῦθεν ποιεῖται τὴν παραβολὴν ὡς πρὸς εἰδότας λαλῶν. οὕτω δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ μέμνηται κέλητος. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ παραβολὴ τοῦ τοιούτου κελητισμοῦ, πρός τε τὸ ἀσφαλῶς καὶ τεχνικῶς τὸν αἴαντα θρώσκειν παρείληπται. καὶ πρὸς τὸ ἄλλην ἐξ ἄλλης ἀμείβεσθαι νῆα. καὶ πρὸς τὸ τοῦ ἥρωος γενναῖον καὶ εὔτονον. τὰ γὰρ ἄλλα τῆς παραβολῆς, οὐκ εὐσύμβατα. οἱ μὲν γὰρ ἵπποι τῷ κελητίζοντι, ὑπείκονται. αἱ δὲ νῆες, ἀκίνητοι. καὶ οἱ μὲν, τέσσαρες. ὁ δὲ αἴας ἐπὶ πολλὰ ἴκρια νηῶν ἐφοίτα. εἰ δὲ καὶ χρῆσις ἦν ἐπὶ ὁμήρου κέλητος, δι' οὗ λῃστρικὸν ἐσημαίνετο πλοῖον, οὗ συνίθετον ὁ ἐπακτροκέλης· ἀναλυόμενος αὐτὸς εἰς ἐπακτρίδα καὶ εἰς κέλητα περὶ ὧν διείληπται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν, εἰ δὴ κέλητα τοιοῦτον καὶ ὁ ποιητὴς ἐγίνωσκε, συμβιβάζετο ἂν καὶ αὐτόπως πρὸς τὴν παραβολήν. ἔστι δὲ ὅμως καὶ δίχα τούτου οἰκεῖον τῇ τοῦ κελητίζειν παραβολῇ, καὶ τὸ τῶν νηῶν χρῆμα. αἳ ἄλλος ἵπποι λέγονται ὡς ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ. ὅτι δὲ κέλης κυρίως, οὐχ ὁ ἐπιβάτης ἀλλὰ ἵππος, ὅθεν καὶ κέλητι νικαῖτινες ἐν ἀέθλοις ἐλέγοντο. καὶ ὅτι ἐπένεφνα ἵππου καὶ πλοίου, καὶ ἄλλό τι ὁ κέλης δηλοῖ, ἐν τοῖς κατὰ τὴν ὀδύσσειαν γέγραπται. ὅπου κεῖταί τι καὶ περὶ ἀμίππων καὶ μονίππων. τὸ δὲ κελητίζειν, ἀπὸ τοῦ κέλητος πέπηκται, ὃ δηλοῖ τὸν ἄζευκτον ἵππον. καὶ κατά τινας, τὸν μονάμπυκα, ὃς νῦν φασι σελλάριος λέγεται. αὐτὸς δὲ κέλης, ἢ παρὰ τὸ κέλλειν ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν ὅθεν φασὶ κέλευθος, ἢ παρὰ τὸ διεσκελισμένον τινά φασι καθῆσθαι εἰς αὐτόν. τὸ δὲ λέγειν κελητίζειν ὡς ἐν συνθέσει τὸ ἐν κέλητι ἵζειν, ἀδιανόητόν φασιν οἱ παλαιοί. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἵπποισι κελητίζειν. καὶ, πίσυρας συναγείρεται ἵππους, τὸ μὲν ἵπποισι, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ, ἐνὶ κελητίζειν ἵππῳ. τὸ δὲ τέσσαρας συναγείρειν ἵππους, διαστέλλει τὸν τοῦτο ποιοῦντα, ἐκ τοῦ ἄλλως κελητίζοντος. τὸ δὲ ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πλείων καὶ ἑξῆς, ἐπαναληπτικῶς ἔχει, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ οὕτος. ἵνα ᾖ, ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποις κελητίζειν εἰδὼς, αὐτὸς ἢ οὕτος ἐπὶ συναγείρῃ ἐκ πολλῶν ἵππων τοὺς αὖ τῷ δεξιοὺς, θεῖ διὰ τῆς λεωφόρου. ἄλλως γὰρ, οὐκ εὐσύστατος ἡ παραβολή. τὸ δὲ μέγα προτὶ ἄστυ, διὰ πιθανότητα κεῖται. ἵνα πιστεύοιτο ῥᾷον τοὺς τέσσαρας καὶ διὰ τῆς ἐν αὐτῷ πλατείας λαοφόρου κινεῖσθαι. δῆλον δὲ ὅτι τὴν λαοφόρον οἱ ἀττικοὶ, λεωφόρον φασί. διώκειν δὲ νῦν, τὸ σπουδαίως ἐλαύνειν δίκην διώκοντος. τὸ δὲ πολέες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, τὸ πάνυ καὶ κοινῶς θηητὸν τοῦ ἔργου δηλοῖ. τὸ δὲ ἀσφαλὲς, καιριώτερον ὂν ἐν ταῦθα τοῦ ἔμπεδον, πρὸς ἑρμηνείαν κεῖται αὐτοῦ. ὅτι οὐδὲ ὁ ἕκτωρ ἔμιμνεν ἐν τρώων ὁμάδῳ, καθὰ δηλονότι οὐδὲ ὁ αἴας. ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν παραβοσκομενάων, χηνῶν ἢ γεράνων ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, ὡς ἕκτωρ ἴθυσεν ὅ ἐστιν ὥρμησε νεὸς ἥγουν κατὰ νηὸς, ἀντίος ἀΐξας. καὶ ὅρα ὅτι ἐξ ἄλλος λαβὼν πρὸ τούτου παραβολὰς, νῦν καὶ ποταμίαν ταύτην παρείληφεν, οὐδ' αὐτὴν ἀπεοικυῖαν διὰ τὸ ἐν ὑγρῷ εἶναι τοὺς ἀχαιοὺς καὶ ἐπὶ μακρῷ ἐκεῖ ζῆν. διὸ ἐν ὑγροβίοις αὐτοὺς ὀρνέοις εἴκασεν. οὓς τὸ μοιρίδιον ἐταπείνωσε περιαγαγὸν τὸν ἔχθρα εἰς ἀετοῦ εἴκασμα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, κύκνων δουλιχοδείρων μεταλαβόντες τῶν ὕστερον, ἐπίχαρμος δέ φασιν ἐκεῖνος ἦν, μακροκαμπυλαύχενας εἶπεν ἐρωδιούς. τὸ δὲ ἀντίος ἀΐξας, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἴθυσε νεὸς, ἤγουν κατ' εὐθὺ ὥρμησε. τοῦτο δὲ, διχῶς. ἢ γὰρ ἴθυσεν ὡς ἐῤῥέθη κατὰ νηὸς, ἢ νηὸς ἀντίος ἀΐξας. ὅτι ὁ ζεὺς αὐτὸν καθὰ καὶ πρὸ βραχέων δηλοῦται, τὸν ἔχθρα ὦσεν ἢ μᾶλλον ὦσεν, ὀπίσω ἰσάμενος δηλαδὴ, χειρὶ μάλα μεγάλῃ. ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ. αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη. φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας, ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο. καὶ ταῦτα, οὐκ ἀπὸ ἰσυνσκοποῦ. ἐπάγει γάρ. τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν, ὅδ' ἦν νόος. ἤτοι ἀχαιοὶ οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι. τρωσὶ δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου, νῆας ἐνιπρήσειν κτενέειν θ' ἥρωας ἀχαιούς. ὅπερ ἦν κατακράτος νικήσειν. καὶ σημείωσαι τὸ χωρίον τοῦτο ἐμπεριέβολον ὂν κατά τε ἄλλοις τρόποις, καὶ κατὰ τοὺς λογισμούς. ἐκτίθεται γὰρ τί μὲν οἱ τρῶες ἐπὶ τοῖς πρᾶσιν ἐλογίζοντο, τί δὲ οἱ ἀχαιοί. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐλθὼν ὁ ποιητὴς εἰς τὴν τοῦ κινδύνου ἀκμὴν, ἑαυτοῦ ἀκμαιότερος γίνεται τῇ τε φράσει καὶ τοῖς νοήμασι, συνεξομοιούμενος κἀνταῦθα τοῖς πράγμασι. πάνυ δὲ γενναῖοι οἱ ἕλληνες εἴπερ ἀπεγνόντες τοῦ ζῆν, οὕτω μάχονται. καθὰ δὴ καὶ ὁ αἴας μόνος ἐφ' ὁμοίοις ἔτι ἀνδρίζεται, καὶ ταῦτα οἰόμενος θανέεσθαι. τὸ δὲ φαίης ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας καὶ τὸ ἑξῆς, χρήσιμα εἰς τοὺς μετὰ πολὺν πόνον ἀνδριζομένους. προσῳδήσαι δέ τις ἐρεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ὅλως μετὰ κάματον μὴ ἀναπιπτόντων. τὸ δὲ ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, ἐπιφώνημα τι κόντι ἐστί. δηλοῖ ἐν βραχεῖ κόμματι, πολλὴν ἔννοιαν ἐπὶ τῇ ἀκμαίᾳ προθυμίᾳ τῶν ἀχαιῶν. Τὸ δὲ τοῖσι δὲ μαρναμένοισι καὶ ἑξῆς, οἰκεῖον ἐπὶ τοῖς ἐν ἀπογνώσει ζωῆς μαχομένοις. εἰ δὲ παρῳδηθῇ, εὔχρηστον ἔσται καὶ πρὸς τοὺς κινδυνώδεσιν ἐγχειροῦντας πράγμασι. Τὸ δὲ δριμεῖα μάχη, ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν τοιούτων βρωμάτων ἢ φαρμάκων. εἰ δὲ καὶ ἐπί τινος γλυκύτητος οἱ μεθ' ὅμηρον τιθέασι τὸ δριμὺ καθ' ἡδονῆς λόγον, ἔχει καὶ τοῦτο ἡ ἄρτι μάχη, ὡς χαρτὴ δοκοῦσα, καὶ χάρμη οὖσα οὕτω διὰ τὸ ἀτειρὲς τῶν μαχομένων καὶ ἀκάματον καὶ οὕτω πρόθυμον καὶ μὴ ἀηδές. Τὸ δὲ ἀλλήλοισιν ἄντεσθαι, περίφρασίς ἐστι τοῦ συμμίξαι. Τὸ δὲ ἀλλ' ὀλέεσθαι ὅ ἐστιν ἀπολεῖσθαι, διασαφητικόν

ἐστι τοῦ, οὐκ ἔφασαν ὑποφυγεῖν ἐκ κακοῦ. Τὸ δὲ ἔλπετο θυμὸς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, οὐδ' ἦν νόος.

Ὅτι ἐναντίον πρὸς τὸ ἀφεστάναι μάχης τὸ ἐφεστάναι, ἤγουν κατ' ἐχθρῶν ἑστάναι. ὡς δηλοῖ τὸ, οἱ μὲν, τὰ φρονέοντες, ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. ὅτι ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἐπιλεξάμενος ἀπὸ πασῶν τῶν νηῶν τὴν τοῦ πάλαι ποτὲ οἰχομένου πρωτεσιλάου ὡς ἡ βοιωτία δηλοῖ, ἄγει κατ' αὐτῆς τὸν ἕκτορα. ἵνα μή τινα τῶν ζώντων ἀρχηγῶν, αἰσχύνῃ ἀνδραγαθήσαντος τοῦ ἕκτορος κατ' αὐτοῦ, καί φησιν. ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο καλῆς ὠκυάλου. ἣ πρωτεσίλαον ἔνεικεν εἰς τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν. τοῦτο δὲ οἰκτιζόμενος λέγει. διὸ καὶ καλὴν τὴν τοῦ πρωτεσιλάου νῆα φησί. σεμνύνας αὐτὴν καὶ διὰ τοῦ εἰπεῖν ὠκύαλον, καὶ ἐμφήνας τοῖς τοιούτοις ἐπαίνοις εἰκότως τὸν ἕκτορα φιλοτιμήσασθαι οὕτω καλὴν ἀχρειῶσαι νῆα. εἶτα ἐπάγει. τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς ἤγουν τῆς τοῦ πρωτεσιλάου, ἀχαιοί τε τρῶές τε δῄουν ἤγουν συνέκοπτον ἀλλήλοις αὐτοσχεδόν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ αὐτοσχεδὸν, ἐπάγει. οὐδ' ἄρα τοί γε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων. ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν καὶ ὡς ἔφη αὐτοσχεδὸν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο, καινὴν ταύτην μάχην πρέπουσαν τῷ τῆς ναυμαχίας καιρῷ. ἔτι δέ φησι, καὶ ξίφεσι μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελανόδετα κωπήεντα, ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων ἀνδρῶν μαρναμένων. ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ λεχθὲν κεῖται. καὶ ὅρα τὴν φράσιν τῆς κινδυνώδους ἀκμαίας μάχης, ἣν οὐκ ἂν φράσειεν κάλλιον οὐδ' εἰ πάντες ῥήτορες εἰς ἓν συνελθόντες, μελετήσειεν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, πρύμνης νεὼς, τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφουσι τὸ νεός. τοῦτο δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ γίνεται. ἡ δὲ αἰτία, οὐ σαφής. εἰ μὴ ἄρα εἴποι τις προϋποκεῖσθαι ἐκ τοῦ νέω τὸ κολυμβῶ, εὐθεῖαν ἄρρητον, τὸ νεῦς. ἧς ἰωνικὴ γενικὴ, νεῦς νεός. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐφέρετο, εἶχεν ἂν θεραπείαν τὸ μέτρον σπονδειακὴν, διὰ συνιζήσεως. τὸ δὲ ἀϊκὰς, ὀξύνεται λόγῳ τοιούτῳ. τὰ εἰς κη θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι παραληγόμενα, βαρύνεται, ἑλίκη, μυρίκη, φοινίκη. τὸ δὲ ἀϊκὴ ὀξυτονήθη, παρὰ τὸ ἀΐσσω. ὡς φυλάσσω φυλακή. ὅθεν τόξων ἀϊκάς φησιν ὅ ἐστι τοξευμάτων. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη εὐθεῖα ἡ ἄϊξ, ὅθεν πολυάϊκος πολέμοιο, καὶ κορυθάϊξ. τὸ δὲ ἀμφὶς μένον, ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ καὶ παρεκτός. δύναται δὲ εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρωθεν. οἱ δὲ ἄκοντες ὡς ἐνταῦθα φαίνεται, διαφέρουσι τῶν ἐγχέων. διὸ καὶ ἄκοντας ἀφέντες ἀχαιοὶ, μεταλαμβάνουσιν ἔγχεα. μείζω δηλαδὴ ὄντα καὶ ἰσχυρότερα. οὕτω δὲ καὶ πέλεκυς, πρὸς ἀξίνην διάφορος, ὡς δηλοῖ τὸ, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσιν. ἀμφίγυα δὲ εἰ καὶ ἄλλως προερρέθη, καὶ τὰ τῆς ναυμαχίας ἔγχη. ἵνα εἴπερ ἡ αἰχμὴ κολουσθῇ ὅπερ ἔπαθεν ἡ τοῦ αἴαντος, βλάπτωσι τῷ σύρακι. συρακωτὰ γὰρ τὰ ἀμφίγυα ὡς ἤδη δέδεικται. ὅρα δὲ καὶ τὰ προμνημονευθέντα συνεχῆ ἔπη πάρισα. τὸ ὀξέσι, τὸ πελέκεσσι, τὸ ἀξίνῃσι, ὃ καὶ ἐκτείνει τὸ τῆς προπαραληγούσης δίχρονον. τὸ ξίφεσι, τὸ μεγάλοισι, τὸ ἔγχεσι καὶ τὸ ἀμφιγύοισιν. ὁμοίως καὶ τὰ ἐφεξῆς ἑτεροῖα ἔπη. τὸ πολλὰ, τὸ φάσγανα, τὸ καλὰ, τὸ μελάνδετα, τὸ κωπήεντα, καὶ τὸ ἄλλα, δὶς αὐτὸ λεχθέν. μελάνδετα δὲ, ἢ τὰ σιδηρόδετα. μέλας γὰρ κατ' ἐπικράτειαν ἐπιθετικὴν ὁ σίδηρος. ἢ τὰ ἐνδεδεμένα ἐπιμελῶς κατὰ τὴν λαβήν. ἢ τὰ ἔχοντα

Οἱ μὲν, τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἕκτωρ δὲ, πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλου. ἣ πρωτεσίλαον ἔνεικεν
Ἐς τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
Τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς, ἀχαιοί τε τρῶές τε
Δῄουν ἀλλήλοις αὐτοσχεδόν. οὐδ' ἄρα τοί γε
Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων,
Ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ἀνδρῶν μαρναμένων. ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν οὐχὶ μεθίει,
Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν, τρωσὶν δ' ἐκέλευεν.
Οἴσετε πῦρ. ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν.
Νῦν ὑμῖν πάντων ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν. αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν κακότητι γερόντων.
Οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσιν νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτεν φρένας εὐρύοπα ζεὺς
Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' ἀργείοισιν ὄρουσαν.

ἔχοντα μελαίνας λαβάς, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν κώπας. ὧν ἐκ μὲν τῆς κώπης, κωπῆεν ξίφος. ἐκ δὲ τῆς λαβῆς, χρυσολαβὲς ξιφίδιον ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, τὸ ἔχον χρυσῆν λαβήν. ἐκ χειρῶν δὲ καὶ ἀπ' ὤμων πίπτουσι φάσγανα, κοπτομένων δηλαδή. ἀπὸ χειρῶν μὲν, ὅσα προύτεινον ξίφη. ἀπὸ δὲ ὤμων, ἐξ ὧν ἠώρητο ἔτι αὐτά. Τὸ δὲ γαῖα μέλαινα, ὑφείλετο διὰ τῇ πρὸς τὸ αἷμα παραθέσει τὸ αὐτῆς ἐπίθετον. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ πολλαχοῦ μέλαν καλεῖται. Ὅτι Ἕκτωρ πρύμνηθεν ὡς ἐῤῥέθη ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν. οἴσετε πῦρ. ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτὴν, ἤγουν φωνὴν ἢ μάχην. νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε νῆας ἑλεῖν. αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι, ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν. φρονηματισθεὶς δὲ τῇ εὐτυχίᾳ, λέγει καὶ ὅτι κακότητι γερόντων. ὡς αὐτῶν δῆθεν πταισάντων. οἵ με ἐθέλοντά φησι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσιν νέεσσιν, αὐτόν τε ἰσχανάασκον, ἐρητύον τότε λαόν. ἤγουν ἐρήτυον. ἀλλ' εἰ δή τότε βλάπτε φρένας Ζεὺς ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. αἰσθάνεται γὰρ τοῦ Διὸς ὤσαντος αὐτὸν ὄπισθεν ἢ ὄρσαντος χειρὶ οὐ τῇ τυχούσῃ οὐδ' ἁπλῶς μεγάλῃ, ἀλλὰ μάλα μεγάλῃ ὡς εἴρηται. τοῦτο δὲ εἴποι ἂν καὶ ἄλλος ἐκ δυστυχίας ἢ ἀργίας, εἰς εὐπραξίαν ἐλθὼν καὶ ἐνέργειαν. ἄφλαστον δέ φασιν, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρουσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυμον ὥς φησι Παυσανίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐν κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων. διήκοντος διὰ αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑπηρειδομένου τούτῳ στυλίσκου ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννυται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου, ταινία, εἰς παράσημον δηλαδὴ τῆς νηός. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ἄφλαστον, ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τοῦ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, ἤγουν θλᾶσθαι κατὰ διάλεκτον ἀττικήν, ὡς δηλοῦται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀκροστόλιον δέ φασι, τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρώραν. περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φησὶν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον, ἔστιν ἄκρος στόλος. στόλος δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξύλον πλατύ. πτυχὴ δέ ἐστιν, ὅπου οἵ τε ὀφθαλμοὶ ζωγραφοῦνται, καὶ τὸ τῆς νεὼς ὄνομα ἐπιγράφεται. ἕτεροι δὲ, καὶ τὸ στενὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, στόλον φασί. Τὸ δὲ οἴσετε πῦρ, ἐδύνατο μὲν καὶ ἀπαρεμφάτως ῥηθῆναι. ἵνα ᾖ, κέλευεν οἴσειν πῦρ. προῃρέθη δὲ, αὐτὴ δὴ ἡ τοῦ Ἕκτορος φωνή. Τὸ δὲ πάντων ἄξιον, ἀντὶ τοῦ ἰσόῤῥοπον τῶν προλαβόντων πόνων δηλαδὴ ἢ ἡμάτων. σαφέστερον δὲ αὐτοῦ, τὸ ἀντάξιον ἐν τῷ, οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς ἀντάξιον. ἀλλαχοῦ δὲ, ἀπολύτως ἔφη. σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. ἰστέον δὲ ὅτι ἀγαθῆς ἡμέρας ἔπαινος τὸ, νῦν ἡμῖν πάντων ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Ζεύς. ὅτι δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀττικοὶ, καὶ τὸ εὔωνον ἄξιον ἔλεγον, ἀναλεκτέον ἐκ τῶν τοῦ κωμικοῦ. τὸ δὲ νῆας ἑλεῖν, ἑρμηνεύει τί τὸ πάντων ἄξιον ἦμαρ. τὸ δὲ θεῶν ἀέκητι, μὴ θεοφιλῶς τοὺς Ἀχαιοὺς τὴν ἀρχὴν στρατεύσασθαι δηλοῖ, μὴ δὲ κατὰ οἰωνοὺς αἰσίους. κακότης δὲ γερόντων, ἡ δειλία. τὸ δὲ ἰσχανάασκον καὶ τὸ ἐρητύοντο, νοῦν μὲν ἔχουσι τὸν αὐτὸν, φιλοῦνται δὲ ποιηταῖς. τὸ δὲ βλάπτε φρένας, τὸν παρ' ἑτέροις βλαψίφρονα συντίθησι καὶ φρενοβλαβῆ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. διαστολὴν δὲ ἔχει, πρὸς ἄλλα βλαπτόμενα, οἷον βέλεμνα καὶ λοιπά.

Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν,
Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀϊόμενος θανέεσθαι
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος. ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅς τις φέροι ἀκάματον πῦρ.
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν.
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μέν τι σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
Ἧι κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες.
Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων
Πόντῳ κεκλιμένοι ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.
Ἦ καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
Σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος,

Ὅτι ἐπικειμένων τοῦ τε Ἕκτορος καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄχλου, δύσελπις ὁ Αἴας γίνεται, καὶ ἀναχωρεῖ ἐξ ἀνάγκης μικρόν τι, λιπὼν τὰ τῆς εἰρημένης νηὸς ἴκρια. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν. ὃ ἐπιφωνηματικῶς μὲν κατὰ τοὺς παλαιοὺς λέγεται διὰ τὴν ἐν νοήμασι περιουσίαν γοργότητα. οἰκεῖον δέ ἐστι ῥηθῆναι ἐπὶ ἀριστέως ἡττηθέντος. εἶτα Ὅμηρος ἐπάγει. ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. λίπε δὲ ἴκρια νηός. ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος. ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνε νεῶν εἰ καὶ μὴ πάντας, ἀλλ' ὅστις φέρει ἀκάματον πῦρ. καὶ ὅρα ὅτι οὐ προτροπάδην ἔφυγε, διὰ ἑαυτόν τε καὶ τὸν λόγον τῆς νέστορος εἰπόντος μὴ δεῖν τετράφθαι φόβον.

Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα.

φόβονδε. τυτθὸν δὲ ἀναχασσάμενος, ἠμύνετο. Τὸ δὲ οἰόμενος θανέεσθαι, κόμμα ἐστὶ παραφράζον τὸ, οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ ἀλλ' ὀλέεσθαι. θρῆνυν δὲ λέγει νῦν ἀρσενικῶς, ἢ τὴν καθέδραν τοῦ κυβερνήτου περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἢ τὴν τῶν κωπηλατῶν, ἣν καὶ αὐτὴν ἀττικοὶ θρανίον καλοῦσιν. ὅθεν καὶ θρανίτης κωπηλάτης. Τὸ δὲ ἑπταπόδην, ὡς ἐν παρέργῳ παρέρριψεν εἰ καὶ μὴ καθ' ἡσίοδον ἠνάγκασαι οὕτω μετρεῖν ξύλα ποσὶν ἢ σπιθαμαῖς, ὡς τοῦ θρήνυος τοσούτων ὀφείλοντος εἶναι ποδῶν. καθὰ καὶ τοῦ παρ' ἡσιόδῳ ἑπταπόδου ἄξονος. περὶ δὲ τοῦ ἔλιπεν ἴκρια νηὸς, κεῖταί τι σαφὲς πρὸ βραχέων. Τὸ δὲ δεδοκημένος, κυνηγετικὴ κυρίως λέξις ὅτε ζῶον ἐπιὸν δέχονταί τινες. ὅθεν καὶ προδοκὴ, στενὸς τόπος τοιούτῳ ἔργῳ ἐπιτήδειος. ἀφ' οὗ κατωτέρω τὸ, δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί. τὸ δὲ αἰεὶ, οὐδ' ἐνταῦθα ἔχει τὴν κυρίαν χρονικὴν σημασίαν τὴν πλατικὴν ἐν τῷ, ἔγχει δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνεν, ὅτις ἤγουν ὅστις φέροι πῦρ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κεῖται. καθὰ καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ, αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων. καὶ πρὸ τούτου ἐν τῷ, ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων. ὅρα δὲ τὸ, Τρῶας ὅτις φέροι ἀκάματον πῦρ, μερικεύσαν συνήθως τὸ πολὺ πλῆθος εἰς ἕνα. οὐ γὰρ πάντας Τρῶας ὁ Αἴας ἤμυνεν ἀλλ' ἕνα τινὰ αἰεί. Ὅτι ἔννοιαι πυκναὶ κεῖνται καὶ ὧδε ἃς ἐπιδρομάδην ὁ Αἴας λέγει ἐπείγοντος τοῦ καιροῦ. φησὶ γάρ. ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες ἄρηος. ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. τοῦτο, προοίμιον ἀξιωτικόν. εἶτα δευτέρα ἔννοια τὸ, ἦέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω; τουτέστι σπουδαίους βοηθοὺς ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. τρίτη δὲ, τό. ἦέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κεν ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι; τετάρτη δὲ, τό. οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι συντομώτατα μὲν φράζει διὰ τὴν τῆς μάχης ἔπειξιν, καιριώτατα δέ. τὰ μὲν γὰρ, οὐκ ἔχομεν ὅλως οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ τοὺς Τρῶας, συμμάχους δηλαδὴ καὶ πόλιν ᾗ ἀπαμυναίμεθα ἄν, ἑτεραλκέα φησὶ δῆμον ἔχοντες. τὰ δὲ, εἰ καὶ ἔχομεν, ἀλλὰ ἀχρεῖα, δι' ὃ καὶ τὸ χθαμαλὸν τεῖχος. τὸ δὲ φίλοι, κολακευτικῶς ἐπιτηδευσάμενος δὶς εἶπεν ὁ Αἴας ἐκ περισσοῦ. ἄλλως γοῦν, ἀρκεῖ ἅπαξ ῥηθὲν ἐν τῇ προοιμιακῇ ἐννοίᾳ τὸ, ὦ φίλοι ἥρωες. ἑτεραλκέα δὲ δῆμον λέγει, ὡς καὶ νίκην ἑτεραλκέα. ὃς δηλαδὴ ἀκμὴς ἐπελθὼν καὶ ἐπικουρῶν, θατέρῳ μέρει ἀλκὴν δίδωσιν. ἢ γοργότερον εἰπεῖν, ὁ θατέρῳ μέρει ἀλαλκών. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κατὰ ἄρσιν εἰπὼν, ὡς οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἐνταῦθα πόλις καθὰ δηλαδὴ τοῖς Τρωσὶν, ἐπάγει κατὰ θέσιν τὸ, ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ ἥμεθα. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ψευδὲς, οὐ γὰρ σκηνοῦσιν ἐν τῇ πεδιάδι, ἐπιφέρει τὸ ἀληθές. πόντῳ κεκλιμένοι. οὗ εἴη ἂν ὄφελος οὐδὲν, εἴπερ αἱ νῆες καυθῶσι. τότε γὰρ ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐρεῖ, οὐκέτι φυκτὰ πέλονται. σκοπητέον δὲ εἰ καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ, περιττός ἐστιν ὁ γὰρ σύνδεσμος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κεκλιμένοι καὶ τὸ ἥμεθα, ἔχουσί τι καὶ ὀνειδισμοῦ. ὡς ἀπρακτούντων τῶν Ἀχαιῶν ἐκεῖσε κατὰ τοὺς εἴτε κεκλιμένους εἴτε καθημένους. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς εἰρημένοις, τὸ μὲν προοίμιον, ἀποστροφῆς ἔχει σχῆμα. μετὰ καὶ προστάξεως. τὸ δὲ τρίτον καὶ τέταρτον ἔπος, ἐλεγκτικῶς ἐρωτᾷ. ὁ δὲ πέμπτος στίχος οἷα εὖ εἰδὼς, προάγεται ἀποφαντικῶς. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, κεῖνται παρὰ ταῦτα καὶ ἄλλα σχήματα. Ὅτι τὸ, ἐν χερσὶ φόως οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο γνωμικῶς ῥηθὲν, Ἀρίσταρχος μὲν οὕτως ἐκλαμβάνει ὡς ἐν τῷ δρᾶν ἐστιν ἡ νίκη καὶ οὐκ ἐν τῇ μειλιχίᾳ τοῦ πολέμου. ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος εὐθεῖαν νοεῖ τὸ μειλιχίη, λέγων ὅτι ἐν χερσὶν ἡμῖν ἡ σωτηρία. προσλείπει δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Ὅτι πρῶτον μὲν ἀορίστως φράζων ὁ ποιητὴς, φησίν. ὅς τις δὲ Τρώων ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλέῳ χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος, τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὡς προσεχῶς εἴρηται, ὀξέϊ δουρί. εἶτα καὶ τὸ ὡρισμένον προσιστορῶν, φησί. δώδεκα δὲ ἤδη προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ αὐτοσχεδὸν οὖτα. ὡς τοῦ βάλλειν, πόρρωθεν γινομένου. τὸ δὲ χάριν Ἕκτορος, ἀντὶ τοῦ πρὸς χάριν. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, χαριζόμενος τῷ Ἕκτορι. ἔνθα σημείωσαι ὡς οὐκ ἀεὶ ταυτὸν τὸ χάριν, καὶ τὸ ἕνεκεν. ἀλλ' εἰ καὶ ἀμφότερα αἰτιολογικά εἰσιν, ὅμως τὸ μὲν χάριν, ἐπὶ τῶν χάριτος ἕνεκεν γινομένων τίθεται. δι' ὃ, Ἀχιλλεὺς χάριν Μενελάου ἐστράτευσεν. αὐτὸ δὲ τὸ ἕνεκεν, ἐπὶ τῶν ἁπλῶς διάτι. δι' ὃ, Ἕλληνες ἕνεκεν τῆς Ἀλεξάνδρου ὕβρεως ἔπλευσαν εἰς Τροίαν. τὸ δὲ κήλειον πῦρ, δῆλον ὡς καὶ κήλεον λέγεται, ὁμοίως τῷ, δαιδάλειον δαιδάλεον, καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ, παράφρασίς ἐστι καινοτέρα τοῦ, πῦρ φέρει ἐπὶ τὰς νῆας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Π. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Πατρόκλῳ δεηθέντι, ἀχιλλεὺς τὴν ἑαυτοῦ πανοπλίαν ἐπιτρέπει ἀναλαβεῖν, καὶ τοὺς μυρμιδόνας ἐξάγειν ἐπὶ τὸν πόλεμον. οὗτοι δὲ ἐξελθόντες, ἔτρεψαν τοὺς τρῶας. πάτροκλος δὲ σαρπηδόνα τὸν διὸς ἀναιρεῖ, τὸν πρότερον ἵππον ἀχιλλέως ἀνελόντα πήδασον. ἔπειτα δὲ πάτροκλον ἕκτωρ ἀναιρεῖ, πληγέντα πρότερον ὑπὸ εὐφόρβου, ἀπόλλωνος ἀφελομένου τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἡ μὲν διὰ τῆς τοῦ ποιητοῦ φίλης φράσεως ἐπιγραφὴ τῆς π ῥαψῳδίας, αὕτη. πεῖ πάτροκλον ἔπεφνεν ἀρήϊον ἕκτορος αἰχμή. ἡ δὲ ἑτέρα, μιᾷ λέξει συγχωρεῖται. λέγεται γὰρ πατρόκλεια, διὰ τὸ τὰ κατὰ πάτροκλον ἱστορεῖν. διατί δὲ προπροξένηται, προδεδήλωται. ὅτι ἐν πολλοῖς ὁ ποιητὴς χρώμενος ἐννοίαις καταστατικαῖς καὶ ἀναπαύσεως τὰ προλαβόντα. δι' ὃ ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν. ὣς οἱ μὲν, τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. ὣς οἱ μὲν τρῶες φυλακὰς ἔχον. ὣς ὁ μὲν, ἐν κλισίῃ μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. φησὶ καὶ ἐνταῦθα. ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσέλμοιο μάχοντο. ἔστι δέ φασι σέλμα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νεώς, ὃ καὶ ζυγὸς καὶ σελὶς καλεῖται, καθέδρα ὂν ἐρέτου. ὅθεν εὔσελμος ναῦς. γίνεται δὲ τὸ ῥηθὲν σέλμα, παρὰ τὸ σέλλω τὸ ὁρμῶ, τὸ αἴτιον ὁρμῆς τῇ νηΐ. διὸ καὶ σοφοκλῆς θοὸν εἰρεσίας λέγει ζυγὸν, οὐχ ὡς αὐτὸν ταχὺν, ἀλλ' ὡς τοῦ θέειν αἴτιον. ἀπὸ δὲ τοῦ σέλλω, καὶ σόλος ὁ δίσκος ὁ μετὰ ὁρμῆς βαλλόμενος. ὡς στέλλω στόλος. ἤδη δὲ ἐδηλώθη ὡς εὔσελμος ναῦς, καὶ ἡ καλὰ σπάρτα ἔχουσα. σέλμις γάρ φασι τὸ σπαρτίον. ὅτι πάτροκλος ἀχιλλῆϊ παρίστατο ποιμένι λαῶν, σιωπῶν διὰ πένθος πολὺ, δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος, ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν

Ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' ἀχιλῆϊ παρίστατο ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
Τὸν δὲ ἰδὼν, ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος ἀχιλλεύς·
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τίπτε δεδάκρυσαι πατρόκλεες ἠΰτε κούρη
Νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
Εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει;
Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται ὄφρ' ἀνέληται.
Τῇ ἴκελος πάτροκλε τέρεν καταδάκρυον εἴβεις.
Ἠέ τι μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ,
Ἠέ τιν' ἀγγελίην φθίης ἐξέκλυες οἶος;
Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ μενοίτιον ἄκτορος υἱόν·
Ζώει δ' αἰακίδης πηλεὺς μετὰ μυρμιδόνεσσι.
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
Ἠὲ σύ γ' ἀργείων ὀλοφύρεαι ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἐξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

δνοφερὸν χέει ὕδωρ, ἤτοι μέλαν. ἢ μᾶλλον, μετὰ δονήσεως φερόμενον καί τινος ἦχου ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, ὁποῖα τὰ καχλάζοντα. ὑπερβολικὸν δὲ κἀνταῦθα τὸ τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον δάκρυον, ὃ παραδηλοῖ ἡ παραβολή. δακρύων μὲν ἀθρόαν χύσιν ἐμφαίνουσα. λεχθεῖσα δέ που πρὸ τούτων καὶ ἐπὶ Ἀγαμέμνονος. καὶ οὕτω μὲν ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσα μεγεθύνει τὰ τοῦ ἥρωος ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς δάκρυα. κλείουσα μὲν ἀφωνίας μοχλῷ τὰς τοῦ λέγειν θύρας, διαπεταννῦσα δὲ τὰς τοῦ δακρύειν, ὡς περιτρέχειν τοῦ λόγου οἰκτρῶς τὰ δάκρυα. ὁ δέ γε Ἀχιλλεὺς ὡς εἴπερ αὐτὸς οὐκ ἐφάνη ποτὲ κλαίων, καὶ ταῦτα ἕνεκεν παλλακίδος μιᾶς, θαυμάζει. μᾶλλον μὲν οὖν κατασμικρύνει αὐτὰ διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φαινόμενον πολὺ τοῦ οἴκτου. λέγων. τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις ἠΰτε κούρη νηπίη, τουτέστιν οὐχ ὡς ἁπλῶς κόρη, κόρη γάρ που ἐρρέθη καὶ ἡ Βρισηῒς καὶ ἡ Χρυσηΐς, ἀλλ᾽ ὡς κόρη νηπία. ἥθ᾽ ἅμα μητρὶ θέουσ᾽ ἀνελέσθαι ἄνωγε, εἱανοῦ ἁπτομένη. καί τ᾽ ἐσσυμένην κατερύκει· δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται ὄφρ᾽ ἀνέληται. τῇ, ἤγουν ταύτῃ ἴκελος Πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις, τὸ ἐκτειρομένης δηλαδὴ καρδίας. ἢ καὶ ἄλλως, τὸ τερενοποιόν, ἤγουν μαλακτικόν. καθὰ καὶ κῶμά που μαλακόν, τὸ μαλακοποιὸν δι᾽ ἀνάπαυσιν. ἰστέον δὲ ὡς τῶν ῥηθεισῶν παραβολῶν ἡ μὲν τῆς κρήνης, πρὸς τὸ δάκρυα χέων εἴρηται. ὅπερ ἀλλαχοῦ συνθέτως λέγεται δακρυχέων. ὡς γὰρ κρήνη χέει ὕδωρ, οὕτω καὶ ὁ Πάτροκλος δάκρυα. ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἀστείου χαρακτῆρος τῆς νηπίας κόρης, πρὸς ἄλλο παντελῶς οὐδέν ἐστιν, ἀλλ᾽ ἢ πρὸς μόνον τὸ λιπαρῶς καὶ δαψιλῶς καὶ φιλοίκτως δακρύειν τὸν Πάτροκλον. μητρὸς δὲ εἰκόνα ἢ ἄλλο τι τῶν τῆς παραβολῆς, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα συμβιβάσαι. ἀλλὰ δίχα τοῦ πρὸς κόρην κλαίουσαν εἰκασθῆναι, τἄλλα διὰ τὸ τῆς παραβολῆς ἐντελὲς πέφρασται συνήθως τῷ ποιητῇ. ὅτι δὲ οἶκτον εἶχε τὸ τοῦ Πατρόκλου δάκρυον, ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. εἰπών. τὸν δὲ, ἰδὼν ᾤκτειρεν Ἀχιλλεύς. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. μελάνυδρος δὲ κρήνη καὶ ἐνταῦθα, ἡ βαθύϋδρος καὶ διὰ τοῦτο δυσόρατος. ἢ ὅτι εἰ καὶ διαφανές, ἀλλὰ μέλαν ἄλλως τὸ ὕδωρ. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς λέγει λύων τὴν σύνθεσιν τῆς μελανύδρου κρήνης ἐν τῷ, λάψοντες μέλαν ὕδωρ. δῆλον δέ φασι καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ, τὸ μέλαν τοῦ ὕδατος. ὃς ἐξ ὑγρότητος ξύλων μέλας ἀναδίδοται. ὅτι δὲ ἐλαφραὶ αἱ αἶγες καὶ νευρώδη τὰ σκέλη ἔχουσαι, ταῖς ἀποκρήμνοις καὶ ὑψηλαῖς τῶν πετρῶν εὐμαρῶς προβαίνουσι, δῆλον. διὸ καὶ αἱ πέτραι ἃς διὰ τὸ δυσανάβατον αἱ αἶγες λείπουσιν, αἰγίλιπες λέγονται. ἕτεροι δὲ, πέτραν αἰγίλιπα νοοῦσι τὴν μηδὲν φύουσαν. λέγοντες ὡς οὐδὲ ἂν ἡ αἶξ ἀποτράγῃ, ἄσπορον αὐτὸ ποιεῖ. ὥστε κατ᾽ αὐτοὺς, αἰγίλιψ, ἣν ἡ αἶξ βοσκησαμένη ἔλιπε. γράφεται δὲ ἡ λήγουσα τοῦ αἰγίλιψ διὰ τοῦ ι, ἐπεὶ μηδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὑρίσκεται δίφθογγος· τὸ γοῦν εἰπεῖν αἰγίλιπα. τὴν τὰς αἶγας λιπαίνουσαν πέτραν διὰ τὰς ὡς εἰκός που ἐν αὐτῇ φυομένας βοτάνας, ἢ διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐκεῖσε ὕδατος πότητα, εἰ καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις πιθανολογεῖται, ἀλλὰ τὴν εὐθεῖαν ἀντιβαίνουσαν ἔχει. πῶς γὰρ αἰγίλιψ διὰ τοῦ ψι, ἡ τὰς αἶγας λιπαίνουσα. Ὅτι δὲ τῶν ὑδάτων τὰ ἐκ πετρῶν φερόμενα, δνοφερὰ καλεῖ Ὅμηρος ὡς ἀχρεῖα, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. ὃς εἰς ἔπαινον ἀγαθοῦ ὕδατος, χορηγεῖ καὶ τὸ ἐν Θεσπιαῖς μὲν, ὕδωρ εἶναι παιδογόνον. ἐν Πύρρᾳ δὲ, ἄγονον. Ὁ δὲ Πάτροκλος ὅτι διπλᾶς ἔχει εὐθείας, δηλοῖ καὶ τό, τί δεδάκρυσαι Πατρόκλεις. καὶ τὸ, τῇ ἴκελος Πάτροκλε. τὸ μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ Πατροκλῆς ὡς Ἡρακλῆς. τὸ δὲ, ἐκ τοῦ Πάτροκλος ὡς Ἐτέοκλος. Τὸ δὲ ἀνελέσθαι καὶ τὸ ἀνέληται, τῆς ἄγαν ἐστὶ νηπιότητος ἐνδεικτικά. τοιαύτης γὰρ ἡλικίας τὸ βαστάζεσθαι. ἄλλως μέντοι, νήπιός ἐστιν ὅτε, καὶ ὁ τὴν μὲν ἡλικίαν τέλειος, ἄφρων δέ. Τὸ δὲ ἄνωγε, καλῶς ἐπὶ νηπίας κόρης ἐρρέθη. κελεύσμασι γάρ πως αἱ τῶν βρεφῶν φασὶν ἀξιώσεις ἐοίκασιν, αἷς καὶ πείθονται οἱ γονεῖς. Τὸ δὲ εἱανοῦ, ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ ἰῶτα. ὡς γὰρ τέως τείως, καὶ ἕως εἵως, καὶ λέουσι λείουσιν, οὕτως ἑανοῦ εἱανοῦ. ὅμοιον δὲ τούτοις, καὶ τὸ κυκεῶ κυκειῶ. καὶ θύρας συφειοῦ, ἤγουν συφεοῦ. γυναικεῖον δὲ κἀνταῦθα συνήθως ἔνδυμα ὁ ἑανός. Τὸ δὲ ἐσσυμένη κατερύκει, γράφεται κάλλιον, ἐσσυμένην κατὰ πτῶσιν αἰτιατικήν. ἵνα ᾖ, μητέρα ἐσσυμένην. ἐπεὶ γὰρ θέουσα μήτηρ ὑπόκειται, ἐρύκει πάντως αὐτὴν συντόνως θέειν, συνθέουσα ἡ νηπία παῖς. Ὅτι πολλαχοῦ ὡς καὶ ἑτέρωθι παρεσημάνθη, μέθοδος Ὁμήρῳ εἰς πλατυσμὸν γραφῆς, καὶ αὕτη. ὅτ᾽ ἄν τι πρᾶγμα γένηται ἢ γίνηται, πλάττει τινὰς ἀγνοοῦντας καὶ διὰ τοῦτο ἐρωτῶντας αἴτια διάφορα καθὰ γενέσθαι εἰκὸς ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα. ἐφ᾽ οἷς μὴ εὐστοχήσαντος τοῦ ἐρωτῶντος, ἐπάγει λοιπὸν τὸ ἀληθὲς αἴτιον ὁ ἐρωτώμενος. λέγων, ὡς οὔτε τόδε, οὔτε τόδε ἀλλὰ τόδε ἐστίν. οἷον. ἄρά γε Ἀπόλλων εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται καὶ ἑκατόμβης; ἦν δὲ οὐ τοῦτο. ἀλλ᾽ ἕνεκ᾽ ἀρητῆρος ἐχώσατο. καὶ πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη. ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων ἢ ἐς Ἀθηναίης; οὔκουν ὦ Ἕκτορ, ἀλλ᾽ ἐπὶ πύργον διὰ σέ. τοιοῦτον καὶ μετ᾽ ὀλίγα τό, εἰ δέ τινα θεοπροπίην ἀλεείνεις καί τινά σοι ἐπέφραδε μήτηρ. πρὸς ὃ ἐπάγεται τὸ, οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι οὔτε τί μοι ἐπέφραδε μήτηρ, ἀλλὰ τόδ᾽ αἰνὸν ἄχος καὶ ἑξῆς. οὕτως δὲ καὶ ἄλλα μυρία παρὰ τῷ ποιητῇ. πολυπειρίαν δὲ καὶ τοῦτο ποιεῖ καὶ διδασκαλίαν τοῦ χωρεῖν τὸ αὐτὸ καὶ ἓν, κατὰ διαφόρους αἰτίας γίνεσθαι. οἷον, τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος μῆνιν, διά τε εὐχωλὴν, καὶ διὰ ἑκατόμβην, καὶ διὰ ὕβριν ἱερέως. καὶ τὴν Ἀνδρομάχης ἔξοδον, οὐ διὰ τὸν Ἕκτορα μόνον ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἄλλα τινά. καὶ τοιαύτη μὲν ἐν πολλοῖς ἡ Ὁμηρικὴ αὕτη μέθοδος. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὁμοειδὲς τῶν τοιούτων ἐρωτήσεων ἐκκλίνων ὁ ποιητὴς, ποιεῖ τὸν Ἀχιλλέα, τά τε μὴ ὄντα αἴτια ἐρωτήσαντα, καὶ τὸ ἀληθὲς αὐτὸν ἐκεῖνον ἐπισυνάψαντα. ἐρωτήσας γὰρ τὸν Πάτροκλον εἴ τι

διὰ τοὺς μυρμιδόνας λέγει ἢ δι' αὐτὸν ἢ διὰ τὸν πηλέα ἢ διὰ τὸν μενοίτιον, τῶν, ἤγουν ὧν φησι μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων, ἐπάγει τὸ ἀληθές. ἠὲ σύγ' ἀργείων ὀλοφύρεαι ὡς ὀλέκονται. καὶ ἐπισυνάπτει εὐθὺς καὶ τὴν κατ' αὐτῶν αἰτίασιν. τῆς ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς, ἤγουν ἰδίας. ἀμβλύνων τῷ πατρόκλῳ τὸ εἰς ἱκετείαν πρόθυμον, διὰ τὸ τοὺς ἀχαιοὺς ἐξαμάρτους εἶναι κατ' αὐτοῦ. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ ἐπαναφορᾶς σχῆμα τὸ, ζώειν μὲν ἔτι φασὶ μενοίτιον. ζώει δὲ πηλεύς. οὐ καθαρῶς μέν τοι ἐπαναφέρει διὰ τὸ ἀνόμοιον τῶν ῥημάτων τοῦ ζώειν ἀπαρεμφάτου καὶ τοῦ ζώει τρίτου προσώπου ὁριστικοῦ. οὐ γὰρ ἐθέλει ὁ ποιητὴς ἐν πενθίμοις τόποις, ἐκφανῶς καλλωπίζειν τὸν λόγον. διὸ καὶ ὁ πάτροκλος κατωτέρω μέλλων εἰπεῖν. βέβληται μὲν ὁ διομήδης, βέβληται δὲ καὶ εὐρύπυλος, οὐ λέγει οὕτως ἐπαναφορικῶς ἵνα μὴ δόξῃ παίζειν ἐν οὐ παικτοῖς. ἀλλὰ διακόψας, οὕτω φησί. βέβληται διομήδης. οὔτασαι δ' ὀδυσσεύς, ἠδ' ἀγαμέμνων. βέβληται δ' εὐρύπυλος. καὶ οὕτω περιέκρυψε τὸ ἐκπρεπὲς κάλλος τῆς φράσεως. δῆλον δὲ ὅτι ἔχει τι καὶ καινότητος τὸ ῥηθὲν σχῆμα. ἠδύνατο γὰρ ἄλλως κοινότερον εἰπεῖν, ζώειν μὲν φασὶ μενοίτιον ζώειν δὲ πηλέα. ὁ δὲ, ἀλλάξας, ἄλλως ἐσχημάτισεν. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἱστορίαν ἀργῶς παρέρριψε ποικιλίας χάριν καὶ γνώσεως, ὅτι ὁ μενοίτιος καὶ ὁ πηλεὺς ἄρτι καιροῦ ἔτι ζῶσι. καὶ τοὺς γονεῖς δὲ κηδίστους εἶναι ἐδίδαξεν, εἰπὼν αὐτῶν τεθνεώτων, μάλα ἀκάχεσθαι χρή. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἀργείων ὀλοφύρεαι, ἤγουν ὑπὲρ ἀργείων. ἔχων γὰρ εἰπεῖν ἢ ἀργείους ὀλοφύρεαι, προέκρινε μεγέθους χάριν τὸ καινότερον. δύναται δὲ καὶ τὸ, τῶν, ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα, οὕτως ἀποδοθῆναι.

Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης πατρόκλεις ἱππεῦ.
Ὦ ἀχιλεῦ πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ τυδείδης κρατερὸς διομήδης.
Οὔτασαι δ' ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' ἀγαμέμνων.
Βέβληται δὲ καὶ εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀκειόμενοι. σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ ἀχιλλεῦ.
Μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις.
Αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Αἴ κε μὴ ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς,
Νηλεές. οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα πηλεὺς,
Οὐδὲ θέτις μήτηρ. γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι πὰρ ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως δαναοῖσι γένωμαι.
Δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι.
Αἴ κέ με σοὶ ἴσκοντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν
Τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Ὅτι πάτροκλος ἐπὶ θηλύτητι ὀνειδισθεὶς διὰ τὸ δαψιλὲς δάκρυον, πρῶτον μὲν κολακεύων σεμνύνει τὸν ἀχιλλέα, εἰπών. ὦ ἀχιλλεῦ πηλέως υἱέ, τοῦ ἐπιεικοῦς δηλαδὴ ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ, μέγα φέρτατε ἀχαιῶν. ὃ διπλῆν ἐπίτασιν ἔχει διά τε τοῦ μέγα, καὶ τοῦ φέρτατε. εἶτα συγγνώμην αἰτήσας καὶ εἰπὼν, μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν ἀχαιούς, καὶ τὰ ἑξῆς δι' ὧν ἡ πάνυ τοῦ ἄχους βία διαδείκνυται, τότε δὴ τραχύνεται. καὶ ἀναλαβὼν θυμὸν, ἀντονειδίζει τῷ ἀχιλλεῖ οὐκέτι δάκρυα χέων ἀλλὰ βαρυστενάχων. σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ ἀχιλλεῦ. καὶ ἐπάγει μετ' ἐνδιαθέτου εὐχῆς, μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις. οἱονεὶ λέγων, ὅτι στάξοιμι τέρεν δάκρυον, καὶ μὴ κατὰ σὲ ἀτειρὴς εἴην. εἶτα δειμέως ἐπαινῶν τε ἅμα καὶ ψέγων τὸν ἀχιλλέα, φησίν. αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ, αἴκε μὴ ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς; καὶ ἐπιτείνων τὴν τραχύτητα, λέγει. νηλεές. ὃ πλατύνων χάριν σαφηνείας, ἐπιφέρει. οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα πηλεύς, οὐδὲ θέτις μήτηρ. γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα, πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. ἃ δὴ ῥηθήσεται ἂν, καὶ πρὸς ἕτερον ἀπηνὲς πρόσωπον. ἐξ ὧν διασκευάζεται τὸ νηλεές. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, τὸ τοῦ νόου ἀπηνές. δηλοῖ δ' ὁ πάτροκλος ἐν τούτοις, ὡς μυθικῆς ὦ ἀχιλλεῦ ὑψηγορία τὰ κατὰ σέ. καὶ πετρῶν

μὲν ἀληθῶς πέτρῃ ἤθες τῇ ἐκεῖ που περὶ τὸ ὄρος τὸ πήλιον ἐν ᾧ ἐτράφης ὑπὸ Χείρωνος· καθὰ λέγεται πάλαι ποτὲ ἀνθρώπους γεννᾶσθαι ἀπὸ πετρῶν. διὸ καὶ ταῖς παραγαγούσαις ὀρφναῖς πέτραις ὅμοιος εἶ τὴν σκληρότητα, ὡς ἀτέραμνος καὶ ἄτεγκτος καὶ ἀνύπεικτος. οἱ δὲ ἄνθρωποι σεμνότερον τὸν ἐπὶ σοὶ λόγον διατιθέντες, πηλέως εἶπόν σε παῖδα τοῦ ἐκεῖ καὶ αὐτοῦ ἐκτραφέντος ἐν τῷ πηλίῳ. ἐξ οὗ καὶ ἐκλήθη ἐκεῖνος πηλεύς. καὶ θαλάσσης μὲν ἔκγονος σύ. ὡς που καὶ κύκλωψ ὁ ἀγριώτατος εἴποις ἄλλος ὅμοιος ἐκείνῳ, τοῦ θαλασσίου πλάζεται ποσειδῶνος υἱὸς ὤν. διὸ καὶ ἀπαραίτητος εἶ κατ' ἐκεῖνον. καὶ ὡς πρὸς κῦμα λέγονται κωφὸν αἱ πρὸς σὲ ἱκετεῖαι. οἱ δὲ κολακεύειν προθέμενοι, νηρηΐδος παλαιοῦ σε παῖδα. μητέρα σοι τὴν θαλασσίαν θέτιν ἀπολεξάμενοι. καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν δεινότητα καθὰ ταῦτα σημαίνονται καὶ οἱ παλαιοί. καὶ ὡς πράγματος γρίφῳ δεξιῶς τὰ νοήματι. ἐκ τῶν αὐτῶν πραγμάτων, ἐναντιότητας νοημάτων λαμβάνων. τὴν γὰρ ἁπαλότητα τοῦ πατρόκλου ἀνωτέρω ἐμφήνας ἐκ πέτρας καὶ ὕδατος, τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἐνταῦθα σκληρότητα ὁμοίως ὑπέφηνε. πλὴν ὅσον ἐκείνην μὲν, ἀπὸ μικροτέρων καὶ ταπεινοτέρων, ἀπὸ κρήνης δηλαδὴ καὶ πέτρης αἰγίλιπος. ταύτην δὲ, ὑψηλότερον ἀπό τε θαλάσσης καὶ ἠλιβάτων πετρῶν. ἐπίτηδες δὲ ἀχιλλεὺς μὲν, ταπεινοῖ τὸν ἑταῖρον διὰ τῆς παραβολῆς, ὡς ἂν μὴ ἱκετεύσῃ. πάτροκλος δὲ, διὰ τὸ σφοδρὸν τῆς τοιαύτης παραβολῆς, ἐνδιαθέτως ἀντιπαραχύνεται ἵνα πείσῃ τὸν ἀχιλλέα διατεθῆναι μαλακώτερον. ἔθος δέ τι κοινὸν φασὶν οἱ σοφοὶ, ὅπως ἄν τις ἤθους ἔχοι, ψέγειν ἀνομοίως ἔχοντα τὸν πέλας. διὸ, οἱ σκληροὶ, τοὺς ἐπιεικεῖς εἰς μαλακότητα σκώπτουσιν ὡς ἀχιλλεὺς τὸν πάτροκλον. καὶ αὖ πάλιν οἱ ἐπιεικεῖς, τοὺς στερεοὺς ἀγρίους καλοῦσι. φαίνεται δὲ ἐπιεικὴς ὁ πάτροκλος εἰ οὕτω κλαίει τὰ μὲν ἀκούσας τῶν κατὰ τοὺς ἀχαιοὺς δεινῶν, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἰδών. οὐκ ἦν δὲ ἄλλως ἀπαλυνθῆναι τὸ ἄτεγκτον τοῦ ἀχιλλέως εἰ μὴ τοιούτοις δάκρυσι. καὶ δοκεῖ, τὸν μὲν ἀγῶνα τῶν λιτῶν ὁ ποιητὴς δοῦναι ἐν τῇ ἰῶτα ῥαψῳδίᾳ, τοῖς ῥήτορσι. τὸν δὲ ἐπιλογικὸν διὰ δακρύων οἶκτον, ὅθεν εἰσβαλεῖν ἐστὶν ἔλεον, ταμιεύσασθαι τῷ πατρόκλῳ. διὸ καὶ εἶπε. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρεν ἀχιλλεύς. οἶκτον δηλονότι λαβὼν, οἷα χαίρων τῷ ὁμοίῳ. φιλοδάκρυος γὰρ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ φαίνεται, καὶ ὕστερον ἐν τοῖς κατὰ τὸν πάτροκλον, διὸ καὶ ἀγαθός ἐστιν ὁ ἥρως. κατὰ γὰρ τὴν παροιμίαν, ἀγαθοὶ ἀειδάκρυες ἄνδρες. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰς ἀρχὰς ὁ πάτροκλος σιωπῶν οἷα συγκεχυμένος τῇ λύπῃ καὶ σχήματι μόνῳ πρὸς οἶκτον ἐπαγόμενος τὸν δυσμείλικτον, ὕστερον βαρυστενάχων προσέφη τὰ δηλωθέντα. οὕτω καὶ ὁ φοῖνιξ ἐν ταῖς λιταῖς ὀψὲ μετέειπε δάκρυ' ἀναπρήσας. τὸ δὲ μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκε, λεχθείη ἂν ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ δέεσθαι μεμφομένου. ὅρα δὲ ἐν τῷ μὴ νεμέσα, καὶ ὅτι συντρέχων τῷ ἀχιλλεῖ ὁ ἑταῖρος, ὁμολογεῖ μὲν ὡς νεμεσητόν τι ποιεῖ θηλυπρεπῶς οὕτω κλαίων. καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἀχαιῶν ὧν ἡ εἰς τὸν ἀχιλλέα ὑπερβασία δήλη ἐστίν. ὅμως δ' οὖν, ζητεῖ συγγνωσθῆναι. τὸ γὰρ μὴ νεμέσα, ταυτόν ἐστι τῷ εἰ καὶ νεμεσᾷς δικαίως δηλαδὴ μεμφόμενος, ἀλλὰ μὴ οὕτω ποίει. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὴ νεμέσα, δύναται καὶ αὐτὸ παροιμιωδῶς ποτε λέγεσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ, οὐ νέμεσις. τοῦ δὲ βεβίηκε, θέμα τὸ βιῶ, οὗ πρωτότυπον τὸ βιάζω. μέλλων δὲ τοῦ τοιούτου βιῶ, τὸ βιήσω πρὸς διαστολὴν τοῦ βιῶ βιώσω ἤγουν ζήσω. τὸ δὲ τοῖον ἄχος βεβίηκεν ἀχαιοὺς, ἐνάγει τὸν ἀχιλλέα πεισθῆναι. εἰ γὰρ αὐτὸς οὐ χάριν οἰκείαν ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀχαιοὺς οὕτως ἄχνυται, πρέπει καὶ τὸν ἀχιλλέα καμφθῆναι διά τε τοῦτο, καὶ δι' ἐκείνους ὧν χάριν εἰς ἴλιον ἐστρατεύσαντο. τὸ δὲ τοῖον, ἔστι μὲν θαυμαστικόν. εἴληπται δὲ ἢ ὡς ὄνομα οὐδέτερον, ἢ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, οὕτω λίαν. διασαφῶν δὲ τὴν τοιαύτην βίαν, παρεισάγεται ἐν βραχεῖ, ὡς φαίνεται ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, ἐν νηυσὶ κέαται ὡς ῥηθήσεται. καὶ σημείωσαι ὡς μεγάλη βία τοῖς ἐχέφροσιν εἰς λύπην, ἡ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἀπώλεια. ἀμήχανος δὲ νῦν, ὁ δυσπειθὴς καὶ ἀνάλωτος ἱκετείαις ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μηχαναῖς δυσαναλώτων φρουρίων. ἐν ἄλλοις δὲ χωρίοις, καὶ ἐπὶ ἁπλότητος ἡ λέξις κεῖται. ἔστι δὲ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ἐπὶ ἀμηχανίας. χόλος δὲ καὶ ἐνταῦθα, ἡ μῆνις καὶ ὁ κότος. οὐχ ἁπλῶς μέντοι ἀλλὰ τῇ προσθήκῃ τοῦ, ὃν σὺ φυλάσσεις. χόλος γὰρ φυλασσόμενος, κότος καὶ μῆνίς ἐστι. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ φυλάσσεις, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πέσσεις. διὸ καὶ ταυτόν ἐστι τὸ, χόλον καταπέσσειν, καὶ χόλον φυλάσσειν, ὃ δὴ χρήσιμόν ἐστι καὶ εἰς τὸ, νόσον τε φυλάσσοις, ὅπερ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ εἶπεν ὀδυσσεὺς πρὸς θερσίτην. καὶ ἄλλως δὲ ἰστέον ὡς εἶχε μὲν εἰπεῖν μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι κότος. ἀντιμετείληπται δὲ ὁ κότος εἰς χόλον, ἢ διότι καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ ἡ μῆνις ἀπὸ χόλου ἄρχεται. ἢ καὶ διὰ τὸ εὐφημότερον. ἴσως δὲ καὶ ῥητορικώτερον διὰ τὴν ἐκ τοῦ μικροτέρου ἐπιχείρησιν. εἰ γὰρ ὁ χόλος ἀπευκτὸν, πολλῷ πλέον ὁ κότος καὶ ἡ μῆνις τὰ μείζω κακά. καὶ οὕτω μὲν ἄρτι ὁ πάτροκλος. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς, πρῴην κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν ἐρεῖ καὶ μηνιθμὸν παθεῖν. ὁμολογῶν ἀμφότερα. ἀστεῖον δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ λάβοι. αἰνίττεται γὰρ, ἁλῶναι χόλῳ τὸν ἀχιλλέα ὡς δοῦλον ἀνδραποδισμένον ὑπ' αὐτοῦ. ἢ καὶ ἄλλως εἰ καὶ ἀμήχανος καθὰ ἐρρέθη ὁ ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ ὁ χόλος εἷλεν αὐτὸν ἐγκρατῶς. ἡ δὲ τοῦ αἰναρέτη ἀνάγνωσις, κατὰ ἡρόδωρον καὶ ἀπίωνα, ἀρισταρχειός ἐστιν. ἔχει δέ φασιν ἡ λέξις, ἔπαινον ὁμοῦ καὶ ψόγον ὡς καὶ προεδηλώθη, ἐξ ἀμφοῖν κεκραμένη. ὅτι μὲν γὰρ ἔχει ἀρετὴν, ὁμολογεῖ. ὅτι δ' οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τῶν φίλων, διαβάλλει. καὶ σημείωσαι ὅτι ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐν ἀπολύτοις λέξεσι ποιεῖ ἐπαινῶν δηλαδὴ καὶ ψέγων δι' ὧν ἐν τῷ, δύσπαρι εἶδος ἄριστε, τοῦτο νῦν ἐν μιᾷ λέξει συνθεὶς ἐποίησε. σύνηθες δέ φασιν ὁμήρῳ τε καὶ ἄλλοις, τὸ αἰνὸν συντιθέναι, διὸ αἰνόπαθες, αἰνολέων. οὕτω καὶ αἰνα-

αἰναρέτης ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχων, ἤτοι τὴν ἀνδρίαν κατ᾽ ἐξοχήν. ἕτεροι δὲ, τὸ αἰνὲ συναλείφουσι, καὶ γράφουσιν αἰν᾽ ἀρετῆς, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται; ἵνα λέγῃ ὅτι ὦ αἰνὲ τίς ἄλλος τῆς σῆς ἀνδρίας ὀνήσεται. πιθανωτέρα δέ φασιν ἡ ἀριστάρχειος γραφή. ἄλλοι δὲ αἰναρέτης γράφουσι κατ᾽ εὐθεῖαν πτῶσιν. ἵνα ᾖ χόλος αἰναρέτης ὁ κακύνων τὰς ἀρετάς. σημειοῦνται δ᾽ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ἅπαξ ὧδε γλαυκὴν εἶπε τὴν θάλασσαν ὁ ποιητὴς ἐπιθετικῶς. ἐν τούτοις δὲ καὶ μετρῶν ὁ πάτροκλος τοὺς τῶν ἑλλήνων τραυματίας ἐν τῷ, βέβληται μὲν διομήδης. οὔτασαι δὲ ὀδυσσεὺς καὶ ἀγαμέμνων. βέβληται δὲ καὶ εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ. οὓς δὴ καὶ ἀρίστους λέγει ἐν τῷ, οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, ἐν νηυσὶ κέαται ἤγουν κεῖνται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε. ἃ δὴ καὶ πρὸ τούτου ἐρρέθη. ἐν οἷς καὶ οὐ δύο μόνον ποδαλείριον καὶ μαχάονα, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἰατροὺς τοῖς ἀχαιοῖς ἱστορεῖ, εἰπὼν τοὺς μέν τ᾽ ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται ἕλκε᾽ ἀκειόμενοι. οὕτω τοίνυν μετρῶν τοὺς τραυματίας, ἐπαινεῖται τῆς τάξεως. τὸν μὲν γοῦν βασιλέα οὔτε πρωτάττει τῶν ἄλλων, μήποτε καὶ χαλεπήνας ὁ ἀχιλλεὺς ἅμα τῇ τοῦ ἐχθροῦ μνήμῃ προῆται τὴν ἔντευξιν. ἀλλ᾽ οὐδὲ ἔσχατον τίθησι. δέος γοῦν καὶ οὕτω μὴ τῇ τοῦ ὀνόματος προφορᾷ τελευταίᾳ κειμένῃ καὶ ἐναύλῳ οὔσῃ, ἀνανεύσῃ πρὸς τὸ παρόν. ὅθεν μέσην αὐτῷ δίδωσι τάξιν, ἐκκρούων τὴν μνήμην καὶ ἀμβλύνων τὸ μῖσος, διὰ τῶν ἑκατέρωθεν. καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἄγαν βραχυλογίας. οὐ γοῦν πολλὰς λέξεις ἐπὶ τῷ βασιλεῖ καθὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐδαπάνησεν. ἀλλὰ φειδωλῶς οὕτως ἐπέδραμεν. ἠδ᾽ ἀγαμέμνων. παραβύσας αὐτὸν ἢ παραρρίψας οὐκ ἐντίμως ὡς οἷα βραχέος λόγου ἄξιον καὶ τῷ ἀχιλλεῖ καὶ αὐτῷ δὴ τῷ πατρόκλῳ. πρῶτον δὲ τάττει τὸν διομήδην, οἷα μὴ κατὰ τὸν βασιλέα ὄντα ἐχθρόν. ἐχθρὸν δ᾽ ὅμως διὰ τὸ εἰπεῖν μὴ ὤφελες λίσσεσθαι πηλείωνα. εἶτα τίθησι τὸν ὀδυσσέα, φίλον ὄντα καὶ χθὲς ὁμωρόφιον. εὐρύπυλος δὲ ἔσχατος κεῖται. μέσως ἔχων, καὶ οὔτε μισούμενος οὔτε μὴν ὑπερφιλούμενος. τὸν δὲ μαχάονα παντελῶς σιγᾷ ἢ ἐκλαθόμενος, ἢ ἵνα καὶ ὁ νέστωρ σιωπηθῇ ὁ νοσοκομῶν ἐκεῖνον, καὶ μὴ ὑποπτεύσῃ τοὺς τοῦ πατρόκλου λόγους ὁ ἀχιλλεὺς ὡς ἐκεῖθεν ὑποβολιμαίους. καὶ ὑπιδόμενος τὸ τοῦ ῥήτορος πιθανὸν, ὀκνήσῃ πεισθῆναι. ὅρα δὲ ὅτι κἂν σιωπᾷ τὸν νέστορα ὁ πάτροκλος, ἀλλ᾽ αὐτὰ δὴ τὰ τοῦ νέστορος παραγγέλματα πρὸς τὸν ἀχιλλέα φησί. δός μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ, πάντες ἐν νηυσὶ κεῖνται, ψεύδεται διὰ τὸ συμφέρον. διομήδης γοῦν καὶ ὀδυσσεὺς καὶ ὁ βασιλεὺς περὶ τὴν μάχην τρυχοῦνται. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς διευκρίνησε τίνες μὲν οἱ βεβλημένοι, τίνες δὲ οἱ οὐτάμενοι. καὶ ὅτι δυνάμενος ὁ ποιητὴς ἐν στίχῳ ἐμπεριλαβεῖν ὥσπερ ὀδυσσέα καὶ τὸν βασιλέα τοὺς οὐταμένους, οὕτω καὶ διομήδην καὶ εὐρύπυλον τοὺς βεβλημένους. διὸ βέβληται διομήδης εὐρύπυλός τε ὀϊστῷ. ὁ δὲ, διελὼν τούτους, ἄλλως ἔφρασεν, ὡς οἷα κάλλος τι τῷ λόγῳ ἐντεῦθεν τεχνώμενος καθὰ πρὸ βραχέων δεδήλωται. καὶ ὅτι τὸ μὲν ὦ δεῖνα μέγα φέρτατε μὴ νεμέσα, τοῖον γοῦν ἄχος βεβίηκε, λέξοι ἄν τις ἀναγκαίως δεόμενος. τὸ δὲ οἱ μὲν δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, κεῖνται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, τραυματίας ἀριστέας μετρεῖ. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, αἴκε μὴ ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς νηλεὲς, τὸ μὲν ὦ ἀνηλεὲς, προκλητικόν ἐστι τοῦ ἐφεξῆς σκώμματος. τοῦ, θαλάσσης καὶ πετρῶν ἐκγονέσθαι τὸν ἀχιλλέα, οἷς οὐκ ἔστιν ἐλεεῖν. τὸ δὲ ἀργείοις, πολὺν ἔχει νοῦν μυστικῶς. ἵνα λέγῃ, τοῖς ὁμοεθνέσι. τοῖς εὐγενέσι. τοῖς παρακλητεύσασι. τοῖς φίλοις. διὸ καὶ ἀεικῆ λοιγὸν λέγει τὸν ἐπ᾽ αὐτοῖς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, οὐ πατήρ σοι πηλεὺς οὐδὲ θέτις μήτηρ, ἡ ἐπαγομένη θέσις, πρὸς τὸ δεύτερον ἀπήντησεν. ἤγουν πρὸς πρώτην τὴν δευτέραν θέτιν. εἰπών. γλαυκὴ δέ σ᾽ ἔτικτε θάλασσα ἡ ὡσανεὶ δηλαδὴ θέτις, πέτραι τε ὄρθοι περὶ ἃς ἦν ὁ πηλεύς. ὅτι καὶ κλαύσας ὁ πάτροκλος καὶ τραχυνθεὶς, ἐκεῖνο μὲν, ὡς εὐνοῦς, τοῦτο δὲ ὡς διὰ πολλὴν φιλίαν παρρησιαστικός. εἶτα ἐπάγει ἀξίωσιν, παρατρίψας ἐν ὀλίγαις τισὶ λέξεσιν, ἅπερ ἀπὸ τοῦ νέστορος ἤκουσεν. διὸ τὸ, φρεσὶν ᾗσιν ἀλεείνειν, εἰπὼν φρεσὶ σῇσιν ἀλεείνεις. καὶ τὸ, ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἀλλ᾽ ἐμέ περ πρόες ὦκα. καὶ ἕτερα δέ τινα ὁμοίως. καὶ φησίν. εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, καί τινά τοι πὰρ ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ, ἀλλ᾽ ἐμέ περ πρόες ὦκα, ἅμα δ᾽ ἄλλον λαὸν ὄπασσον μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως δαναοῖσι γένωμαι. δός δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, αἴκέ με σοὶ ἴσκοντες, τουτέστιν εἴπως με σοὶ ἀπεικάζοντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ᾽ ἀχαιοὶ τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ᾽ ἀνάπνευσις πολέμοιο. ῥεῖα δέ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηκότας ἄνδρας ἀυτῇ, ὤσαιμεν ποτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. τουτέστι, καὶ τοὺς βοηθουμένους ὀλίγον ὠφελήσομεν ὡς μόνον ἀναπνεῦσαι αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς ὀλίγον πονήσομεν. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, πὰρ ζηνὸς ἐπέφραδεν, ἑρμηνεία ἐστὶ τῆς θεοπροπίας. ὁ γὰρ θεὸς φράσοι, θεοπροπία τὸ τοιοῦτον. καὶ ὅρα ὅτι οὐ μόνον θεοπρόπον οὐδετέρως ἀλλὰ καὶ θηλυκὸν ἡ θεοπροπία, καὶ μετ᾽ ὀλίγα δὲ, οὐ θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἐν οἷς σημειῶσαι ὅτι ταυτὸν τὸ θεοπροπίην ἀλεείνειν καὶ τὸ θεοπροπίης ἐμπάζεσθαι. εἰ καὶ ἄλλως ἐναντία τὸ ἀλεείνειν καὶ τὸ ἐμπάζεσθαι, ἤτοι τὸ ἐκφεύγειν καὶ τὸ ἐπιστρέφεσθαι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἡ ταυτότης, ἐπεὶ ὁ θεοπροπίαν ἀλεείνων ἤγουν ὁ τὸ ἐκ μαντείας κακὸν ἐκκλίνων, ἐμπάζεται τῆς μαντείας ὡς ἐπιστρεφόμενος τῆς ἐν αὐτῇ ἀληθείας. τὸ δὲ ἐπέφραδεν, οὐ παρακείμενός ἐστιν. οὐ γάρ εἰσι παρακειμένου δύο αὐξήσεις. ἀλλὰ παρατατικὸς ἐξ ἐνεστῶτος τοῦ πεφράδω. ἵνα ᾖ ὡς πέπληγα πεπλήγω ἐπέπληγον συρακουσίων ἔθει, καὶ πέφυκα πεφύκω ἐπέφυκον, οὕτω καὶ πέφραδα πεφράδω ἐπέφραδον, οὗ τὸ τρίτον, ἐπέφραδε. τὸ δὲ πρόες ὦκα, ἐπιταχύνει τὸ ἔργον ὡς μὴ χρεὼν ὂν ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ ἀναβαλέσθαι, ὃ καὶ ποιήσει ἀχιλλεὺς μετ᾽ ὀλίγα. ἐπιστεύ-

σας δύσεσθαι τεύχεα θᾶσσον τὸν πάτροκλον. τὸ δὲ ὄπασσον, κυριώτατα ἐνταῦθα κεῖται, ἐπεὶ κατόπιν ὁ λαὸς ἕπεται τῷ ἡγεμόνι. φῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν νίκην λέγει ὡς καὶ πρὸ τούτου. καὶ μετ' ὀλίγα δέ, ἐν τῷ, ἐπειδὰν φάος ἐν νήεσσι θείης. ἔνθα καὶ ἀστεῖος ὁ λόγος. ὡς ἕκτορος μέν, σπεύδοντος πῦρ ταῖς ναυσὶν ἐμβαλεῖν. πατρόκλου δὲ φῶς ἐνθήσοντος. οὐχ ἁπλῶς δὲ φῶς δαναοῖς γενέσθαι θαρρεῖ, ἀλλά τι φῶς. διὸ καὶ ἐπάγει τό, ὀλίγη δέ τ' ἀνάπαυσις πολέμοιο. δηλοῖ δ' ἐν τούτοις ὁ πάτροκλος, ἄκραν ἀδυναμίαν τῶν ἀργείων ὡς αὐτῶν μέν, μηδέν τι βοηθησόντων, μόνων δὲ τῶν μυρμιδόνων ἀντιστησομένων τοῖς τοσούτοις τρωσίν. ὅθεν καὶ ἀμυδρά τις ἔσται συμμαχία τοῖς ἀχαιοῖς ὡς ἐξ ὀλίγων βοηθῶν. τὸ δὲ δὸς μοι ὤμοιιν καὶ τὸ ἑξῆς, εἴποι ἂν ὁ ζητῶν πόθεν συγκρότησιν ἔργοις ἢ λόγοις. ὁ δὲ ὑπακούσας, εἴποι ἂν τό, τύνη δ' ὤμοισι μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι. δωρικὸν δὲ τὸ τύνη ἀντὶ τοῦ σύ, κείμενον καὶ ἀλλαχοῦ. ὃν δὲ καὶ παρ' ἡσιόδῳ. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι μέγας ἐκ πατρόκλου τῷ ἀχιλλεῖ ἔπαινος τὸ καὶ μόνον τὸν αὐτοῦ εἰκασμὸν ἐκφοβεῖν τοὺς τρῶας. ἐκεῖνο δὲ καὶ ἀστεῖον εἴπερ ἐνταῦθα μὲν ἀχιλλέως εἰκασμὸς ἐκφοβεῖ τοὺς τρῶας. ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, τοὺς αὐτοὺς ὁ αὐτὸς εἰκασμὸς τέρπει. ὅτε δηλαδὴ αὐτὰ ἕκτωρ φορῶν, ἰνδάλλεται τῷ ἀχιλλεῖ. καὶ ἔστι κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἤγουν τοῦ πρὸς ἀχιλλέα εἰκασμοῦ, ἀποτελῶν ἐναντία νοήματα. ἀναπνέειν δὲ κἀνταῦθα τὸ ἐκ λιποψυχίας αὖθις πνέειν. ὁποῖόν τι καὶ ἡ ἀναψυχή. κυριωτάτη δὲ λέξις ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ἀναπνέειν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀνάπνευσις. ἐπὶ μᾶλλον δὲ κυριωτέρα τὸ ἀναψύχειν καὶ ἡ ἀναψυχή. τὸ δὲ ὀλίγην εἶναι ἀνάπνευσιν ἐν δεινῷ πολέμῳ, καὶ τὸ τοὺς ἀκμῆτας στρατιώτας ῥᾶον δύνασθαι τρέπειν τοὺς ἐν μάχῃ καμόντας, δύναται οὐ μόνον πρὸς τὰ παρόντα λελέχθαι, ἀλλὰ καὶ γνωμικῶς εἰρῆσθαι. τὸ δὲ ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες, τραχεῖα ἡ φράσις καὶ οὐκ εὐκρινής. εὐτραπέλως γάρ τις μυκτηρίσας ἐρεῖ ἄν, δέκα τινὰς ἀκμῆτας ἐνταῦθα εἰρῆσθαι. καὶ εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς εἰπεῖν ῥεῖα δ' ἂν ἀκμῆτες καὶ ἑξῆς, προέκρινε δὲ τὸ τῇ ποιήσει μάλιστα ἐπιπρέπειν.

Ὅτι μέγα νήπιος ὁ πάτροκλος ἀναφωνητικῶς παρὰ τοῦ ποιητοῦ καλεῖται ἐφ' οἷς ἱκέτευε. διατί; ἦ γάρ ἔμελλέ φησιν οἷ αὐτῷ τουτέστιν ἑαυτῷ, θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, ἤγουν λιτανεῦσαι. καὶ ὅρα ὡς ὑποδρανέβη ὁ ποιητὴς τὸν τοῦ ἀχιλλέως μυκτῆρα. ὁ μὲν γὰρ κόρῃ νηπίᾳ ἐκεῖνον διὰ τὰ δάκρυα εἴκασεν. ὅμηρος δέ, οὐχ ἁπλῶς νήπιόν φησιν ὡς ἐπὶ ἄλλων ποιεῖ, ἀλλὰ μέγα νήπιον, ὡς καὶ ὑπὲρ αὐτὸν θρασυνάμενον. ἴσως δὲ καὶ ὅτι οὐ τῇ κατ' αὐτὸν ἀνδρίᾳ ἐθάρρησεν, ἀλλ' εἰκασμῷ ἀχιλλέως. καί πως ἐν τούτοις πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μικρὸς καὶ μέγας, ἀντίκειται καὶ τὸ κούρη νηπίη, καὶ τὸ μέγα νήπιος. τὸ δὲ λιτέσθαι παροξυνόμενον ὁμοίως τῷ λαβέσθαι, ὁ ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ φασι προπαροξύνειν ὡς ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀπὸ τοῦ λίτομαι. τῇ μέντοι παραδόσει, ἀρέσκει παροξύνειν, οὐκ ἀπιθάνως. ὃν τρόπον φασὶ τὸ ἔρεσθαι πάντων ἀξιούντων ὁμοίως τῷ πυθέσθαι ἀναγινώσκειν ἐπειδὴ μέσου δευτέρου ἀορίστου ἐστίν, ὅμως ἡ παράδοσις προπαροξύνει, χαρακτῆρι πεισθεῖσα φωνῆς. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐνεστῶτος ὄντα,

Ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος. ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ω μοι διογενὲς πατρόκλεες οἷον ἔειπες.
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥντινα οἶδα,
Οὔτε τί μοι πὰρ ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκῃ.
Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ ἄλγεα θυμῷ.
Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες ἀχαιῶν,
Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας.
Τὴν, ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἤτοι ἔφην γε
Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότταν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε, πτόλεμός τε.
Τύνη δ' ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
Ἄρχε δὲ μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι.
Εἰ δὴ κυάνεον τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικρατέως. οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες
Ἀργεῖοι. τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον,
Ἐγγύθι λαμπομένης. τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων ἀγαμέμνων

ἤπια.

Ἤπια εἰδείη. νῦν δὲ, στρατὸν ἀμφιμάχονται.
Οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Οὐδέπω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ καὶ ὣς Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
Ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο
Πρὸς πάντων Δαναῶν. ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
Ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν. εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πτολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μὴ δ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ, μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θείης, τοὺς δὲ δ' ἐᾶν πεδίον κατὰ δηριάασθαι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον.
Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν.

προπαροξύνεται. διὸ φέρεσθαι, δέρεσθαι. οὕτω καὶ τὸ λιτέσθαι, ὤφειλε μὲν προπαροξύνεσθαι ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ λίτομαι, καταβιβάζει δὲ πρὸ μιᾶς τὸν τόνον, ἐπειδὴ τὰ εἰς θαι παρὰ τὸ ε παραληγόμενα οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ι συνεσταλμένον, μὴ δὲ ἐπιφερομένων αὐτῷ μήτε δύο συμφώνων μήτε διπλοῦ, παροξύνεται, διὸ λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἱκέσθαι. οὕτω καὶ λιτέσθαι. οὐ λόγῳ ἐνεστῶτος, χαρακτῆρι δὲ καὶ ὁμοιότητι φωνῆς. σημειωτέον δὲ ὅτι ἐπὶ παντὸς λισσομένου ἐπὶ κακῷ οἰκείῳ, λεχθῆναι δύναται τὸ, ὡς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος. ἦ γὰρ, ἔμελλεν οἱ αὐτῷ καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς γέγραπται. καὶ Βελλεροφόντης μὲν, γράμματα κομίσαι λέγεται καθ' ἑαυτοῦ. Πάτροκλος δὲ λιτέσθαι καθ' ἑαυτοῦ. ὅτι λυπούμενος εἰσέτι Ἀχιλλεὺς ἐφ' οἷς πρὸς τοῦ βασιλέως ἠδικήθη, λέγει γνωμικῶς ὅσα ἂν εἴπῃ ἀνὴρ ἔντιμος ὑπὸ δυνάστου ἀδικηθείς. φησὶ γάρ. οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη. ἀλλὰ τό δ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκει. αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστὶν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. ἐφ' οἷς φράζει ἐν στίχοις τρισὶ τὰ κατὰ τὴν Βρισηΐδα. δυνατῶς φράσας. λέγει γὰρ ἀσυνδέτως τῷ διηγήματι προσβαλών. κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο, ἤγουν ἀφείλετό με κρείων Ἀγαμέμνων ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. ὃ καὶ προεγράφη, πρὸς εἰδότα τὸν Πάτροκλον ταῦτα εἰπὼν, καὶ διὰ τοῦτο βραχυλογήσας. καὶ ὅρα τὸ ἐκ χειρῶν ἕλετο, ῥηθὲν εἰς βίας ἔνδειξιν. τὸ δὲ ἀμέρσαι, ἀντὶ τοῦ μερίδος στερῆσαι. ὃ καὶ ἑρμηνεύων ἐπήγαγε τὸ, γέρας ἔμπαλιν ἀφελέσθαι. ἵνα διασαφὲς εἴη, πρὸς τὸ ἀμέρδειν ὃ ἐπί τε τυφλότητος λέγεται ὡς τὸ, ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. καὶ ἐπὶ σκοτώσεως ἤτοι ζοφώσεως. διὸ. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. τὸ δὲ ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκει, ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ πολλῶν κρατῶν, ὑπερέχει. οὐ γὰρ χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημα τὸ ὅ, τε. ἀλλὰ δύο μέρη λόγου. τὸ μὲν ὅ, ἀντὶ τοῦ διότι. τὸ δὲ ἐφεξῆς, παραπλήρωσις. δοκεῖ δὲ λέγειν τοῦτο Ἀχιλλεὺς, πρὸς τὸν τοῦ Νέστορος λόγον προειπόντος ὡς φέρτερός ἐστιν ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει. καὶ μὴν κατὰ τὸν εἰπόντα, οὐ χρὴ τὸν ἄρχοντα τῇ βίᾳ νικᾶσθαι, καὶ τόσον μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἀφίησιν οὐδὲ εἰσέτι τὸ μεγαλόφρων εἶναι ὁ Ἀχιλλεὺς, ὃς εἰ καὶ κράτει ὁ βασιλεὺς προβέβηκεν, ἀλλ' ὅμοιος αὐτῷ φησιν εἶναι. εἰ καὶ ἄλλον τρόπον, καταβέβληκε τὸ πολὺ τοῦ φρονήματος οὐκ ἔτι μείζονα ἑαυτὸν τοῦ βασιλέως δοξάζων, ἀλλὰ ὅμοιον. τὸ δὲ αἰνὸν ἄχος διατεθὲν εἰς ἔνδειξιν πολλῆς λύπης, ἔχει πως καὶ κυκλικοῦ σχήματος ἔμφασιν, καθότι ἀρξάμενος ἐκ τοῦ, ἀλλὰ τό δ' αἰνὸν ἄχος, κατέληξεν ὁμοίως εἰς τὸ, αἰνὸν ἄχος τό, μοι ἐστίν. τὸ δὲ κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. καὶ τὸ, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, παρέφρασεν ἐκ τοῦ, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὸν τὸ, ἐν περιφράσει δουρὶ κτεατίσσαι, καὶ τὸ αἰχμαλωτίσαι. τὸ δὲ εὐτείχεα, προπαροξύνεται.

οὐκ ἐκ τοῦ εὐτείχης οὖν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ τεῖχος εὔτειχος. οὗ γενικὴ, εὐτείχεος. ὅτι δὲ ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐδόκουν οἱ μέτοικοι ὡς τὰ πολλὰ διὰ μοχθηρίαν τρόπου τὰς ἰδίας καταλείποντες, καὶ ὡς οἱ μετὰ Ὅμηρον, ἄλλως ἀτίμητον φασὶ τὸν πολυτίμητον, ἤγουν τὸν ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ὅτι δὲ μετανάστης κυρίως ὁ μετὰ τὸ γεννηθῆναί που ἀναστατωθεὶς ἐκεῖθεν, οὐκ ἂν ῥηθείη ἀφυῶς. ὅτι ἀμνησικακίας ὑποθήκη τὸ, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. οὐδ' ἄρα πως ἦν, ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί. καὶ ὅρα ὅπως χαρίζεται ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ ἑταίρῳ, εἴγε τοῖς πρέσβεσι μὲν, ἄλλον καιρὸν ἔθετο ἀμύνης. διὰ δὲ τὸν Πάτροκλον, νῦν αὐτίκα τὸ πολὺ παύει τοῦ κότου. διὸ καὶ ἐπεσημήνατο τοῦτο, ἵνα μὴ δόξῃ φιλοψευδὴς εἶναι. ὁμολογήσας ὡς ἔφην γε, οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πόλεμός τε. καὶ σημείωσαι τὸ μεγαλόφρον τοῦ ἥρωος, οὐ γὰρ διὰ Πάτροκλον ῥητῶς ἔφη πεισθῆναι, ἀλλὰ μεταβληθῆναι κατὰ φύσιν, ἐπεὶ οὐκ ἦν φησὶν ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι. διὸ καὶ καταπείγει μετ' ὀλίγα τὸν Πάτροκλον αὐτὸς ὠκὺ προϊέναι ὡς ἐκεῖνος ἱκέτευσε, μὴ καὶ ἄφυκτα τοῖς Ἀχαιοῖς γένωνται, εἰ τὰς νῆας οἱ Τρῶες ἕλωσιν. ἐρεῖ γοῦν, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται. ἔνθα διὰ τὸ ἐναγώνιον τοῦ λέγοντος, ἐκ περιουσίας παρερρίφη τὸ, πυρὸς αἰθομένοιο. δῆλον γοῦν, ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλως ἐνιπρῆσαι. ὅτι ὁ θαρρύνων τινὰ εἰς ἐπικουρίαν, εἴποι ἂν, σὺ δὲ ὤμοιιν μὲν κλυτὰ τεύχεα δῦθι, ἄρχε δὲ τοῖς δεῖνα μάχεσθαι. ὅτι ἐν τῷ, εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν ἐπικρατέως, νέφος τὴν στρατιωτικὴν πύκνωσιν εἶπε τροπικῶς, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ ἐπὶ τάξεως πεζικῆς. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ ἠνεμόεσσα ῥοία, συντελεῖ τῇ τροπῇ. οἱ γοῦν ἐκ τῆς αἰπεινῆς Ἰλίου ἐπικείμενοι τοῖς Ἀχαιοῖς, εἰκότως ἂν κυανέῳ νέφει εἰκάζοιντο. εἰ δὲ τοιούτου κυανέου νέφους ἐπ' αὐτοῖς ὄντος, φόως αὐτοῖς φέρειν λέγεται ὁ πρὸς νίκην συμμαχῶν, εἴη ἂν ἄριστον τὸ οὕτως εἰπεῖν. τῷ γὰρ τοιούτῳ φάει, τὸ ῥηθὲν κυάνεον νέφος ἀντιδιέσταλται. ὅτι πολλαχοῦ ἡ κλίσις περιοχήν τινα δηλοῖ. δι' ὃ, ἥει δὲ ἔγχος ἐκέκλιτο. καὶ, λίμνῃ κηφισίδι κεκλιμένος. οὕτω καὶ νῦν ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται ἤγουν κέκλινται Ἀργεῖοι, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες. ὃ δὴ πρόφασις τοῦ στείνους ἐστίν. ὅτι πάνυ μεγαλόφρων ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν οἷς φησὶν ὅτι κατὰ τοῦ ναυστάθμου Τρώων πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε, θάρσυνος, οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον ἐγγύθι λαμπομένης. τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι ὁ βασιλεὺς ἤπια εἰδείη. νῦν δὲ, στρατὸν ἀμφιμάχονται. ἐφ' οἷς καθαπτόμενος Διομήδους εἰπόντος που μὴ ὤφελες λίσσεσθαι Πηλείωνα, φησίν. οὐ γὰρ Διομήδεος ἐν παλάμῃσι μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. τοῦτο δὲ ἔφη, πρὸς τὸ, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. ὅπερ ἔφη που ὁ Διομήδης. εἶτα λέγει καὶ περὶ τοῦ βασιλέως ὅτι οὐδέπω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον, αὐδήσαντος ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται. ἡ αὐδὴ δηλαδή. ληφθεῖσα κατὰ κοινοῦ ἐκ τῆς αὐδήσαντος μετοχῆς, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὡς ἐνέφηνεν Ἀχιλλεὺς τὴν πρὸς τὸν βασιλέα ἔχθραν πλέον τῶν ἄλλων, ἐν τῷ, ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. ἔνθα καὶ σημείωσαι ὅπως πεπαιδευμένως ὑβρίζει ἄρτι τὸν βασιλέα. οὐκέτι ἀναιδῆ λέγων, οὐδὲ δημοβόρον, οὐδὲ εἴ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς αὐτόν. εὐρύφωνος δὲ καὶ ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς ἐμφαίνεται. καὶ ἔτι μᾶλλον, ὁ Ἕκτωρ. ὡς τῷ βασιλεῖ, τῆς φωνῆς θραυομένης καὶ ἐγκοπτομένης τῷ φόβῳ. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, πλήσειαν νεκύων, πρέπει ῥηθῆναι ὑπὸ στρατηγοῦ, οὗ μὴ παρόντος, ἐβλάβησαν οἱ πρίν ποτε ὑπ' αὐτοῦ βοηθούμενοι, καὶ ὅτι ταῦτα προοικονομία τίς ἐστιν ἀναφωνητικὴ τοῦ χρῆναι καραδοκεῖν ὡς πολλοὺς φεύγειν ποιήσει Πάτροκλος μετ' ὀλίγα φαντάζων τὸν Ἀχιλλέα τοῖς ὅπλοις. καὶ ἔτι μᾶλλον, αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς μάχην ἐξελθών. ὁ δὲ φιλίστωρ, εὕροι ἂν καὶ πρός τινος τῶν παλαιῶν στρατηγῶν εἰς χρῆσιν ληφθὲν τὸ, θάρσυνος, οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος, καὶ τὸ ἑξῆς. ὅρα δὲ τὸ Τρώων πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε, φανερῶς ὅμοιον ὂν τῷ, κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε. καὶ ἔστι τολμηρότερον τοῦτο ἐκείνου. οὐ γὰρ ὁμοίως ἀσφαλὲς, νέφος Τρώων ἀμφιβαίνειν τὸ κατὰ τὴν τροπὴν κοῦφον, καὶ Τρώων πόλιν πᾶσαν ἐπιβεβηκέναι. σαφέστερον δὲ ἀμφοτέρων τὸ, στρατὸν ἀμφιμάχονται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ταυτὸν Τρῶας εἰπεῖν, καὶ πόλιν Τρώων. ἐπειδὴ καὶ ταυτὸν πόλις καὶ πολῖται. οὐδὲν γάρ ἐστι πόλις ἔρημος ἀνδρῶν κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀμφιβαίνειν μὲν οὐ τὸ συνήθες, ἀλλὰ δι' οὗ δηλοῦται τὸ, κύκλῳ βαίνει καὶ περιέχει, νέφει οἰκεῖον. οὕτω γὰρ καὶ ἥλιος ἀμφιβαίνει. τῇ δὲ πόλει, τὸ ἐπιβαίνειν ἤγουν ἐπικεῖσθαι, οἰκειότερον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μέτωπον ἔφη κόρυθος, τὸ πρὸς τῷ μετώπῳ τοῦ Ἀχιλλέως κείμενον. ὃν καὶ περιφανῶς εὐμεγέθη εἶναι ἐνταῦθα ἐμφαίνει Ὅμηρος. καὶ διὰ τοῦτο προφαινόμενον, καὶ τῇ λαμπηδόνι τῆς κόρυθος διάδηλον ὄντα κατὰ τὸν Διομήδην. οὗ ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος ἐδαίετό που ἀκάματον πῦρ. ἐν δὲ τῷ, τάχα κεν φεύγοντες καὶ ἑξῆς, ἔλλειψίς ἐστιν. ὡς λείποντος τοῦ, εἰ γὰρ ἔλευσσον. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ βλέπουσί με οἱ Τρῶες. εἰ γὰρ ἔβλεπον, ἔπλησαν ἂν τοὺς ἐναύλους νεκρῶν. ἔναυλοι δὲ, τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα, καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες. ἢ οἱ περὶ τὴν τάφρον τόποι. παρὰ τὸν στενὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν. ἐξ οὗ καὶ ὁ κατὰ ἀγῶνα δίαυλος. καὶ ἡ αὖλαξ. καὶ ἡ αὐλῶπις τρυφάλεια. ῥηθήσεται δὲ περὶ τῶν τοιούτων καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ μὴ ἤπια εἰδέναι, ἀπηνῆ τὸν βασιλέα ὑποδηλοῖ, κατὰ τὸ, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος ὃ πρὸς τοὺς κήρυκας φθάσας εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς. τὸ δὲ εἰδείη, συν-

εκδρο-

ἐκδρομὴν ἔπαθε πρὸς τὸ τυφθείη καὶ τὰ τοιαῦτα. ἄλλως γοῦν, ἐκ τοῦ εἰδὼς μετοχῆς, οὐχ οὕτως ὤφειλεν ἔχειν. στρατὸν δὲ, τὸ ἑλληνικόν φασι στρατόπεδον. ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ στρατόπεδον ἕτεροί φασί τινες, τὸν στρατὸν ἐπαλλασσόντων ἀλλήλοις τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἐχθρῶν ἐκ κεφαλῆς βοηθεῖταί τι καὶ ἐκ τοῦ, ἐβόησεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός, ἤγουν ὅσον ἐχώρει κεφαλὴ ἀνθρώπου. τὸ δὲ περιάγνυται, ἀντὶ τοῦ κλᾶται. ὡς μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' ἀχιλλέα ἐκ πλαγίων διὰ τὸ περιάγνυσθαι τὴν ἠχώ. ἀφ' ἧς ἐννοίας ἡ ἀλλαχοῦ ἰωγὴ σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν, ἰωῆς ἤγουν φωνῆς κλάσις καὶ ἀντανάκλασις. ὅτι δὲ ἐκ πλαγίων ἦν ἐν ἄκρῳ τῶν νηῶν ὁ ἀχιλλεὺς καθάπερ ἑτέρωθεν ὁ αἴας, προϊστόρηται. ὅτι νίκην φράζει τὸ, οἳ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες. καὶ εἶεν ἂν οἱ τρῶες ἄρτι ῥηξήνορες ὡς οὕτω διελόντες τὸν ἑλληνικὸν συνασπισμόν. οἳ καὶ ἄλλως πᾶν πεδίον ἀλαλητῷ κατέχουσιν, ὡς πληροῦντες τὰ ἐκεῖ πάντα βοῆς. οἷα τῶν ἡττωμένων μὴ βοὴν ἀγαθῶν ὄντων, ἀλλὰ σιγώντων τῇ ἐγκοπῇ τοῦ πνεύματος ἣν ἐκ τοῦ φεύγειν ἔπασχον. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ ἔμπεσε προστακτικὸν κοινὸν ἐξ ἀναλογίας. εἰ καὶ ἄλλως ἔθει συρακουσίων, κρατεῖ τὸ ἔπεσον καὶ τὸ πεσόν. ἐξ ὧν τὸ, ἐμπεσὼν καὶ πεσών. φησὶ γάρ. ἔμπες' ἐπικρατέως, τουτέστι γενναίως πρόσβαλε τοῖς ἐχθροῖς. συνήθης δὲ καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ ἐμπεσεῖν σημασία τῷ ποιητῇ. ὅτι τὸ ἐν φρεσὶ θεῖναι, ὑπέβαλε τῇ ὕστερον λεκτικῇ τέχνῃ, τὴν τοῦ νουθετεῖν σύνθεσιν. νουθετεῖσθαι γοῦν καὶ ἐν φρεσὶ τιθέναι, ταυτὰ δηλοῦσι. φησὶ γοῦν ἀχιλλεὺς πρὸς πάτροκλον. πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, τουτέστι νουθετήσω. ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων δαναῶν. ἠδὲ τὴν περικαλλέα κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν. πρὸς δὲ, καὶ ἀγλαὰ δῶρα πόρωσι. καὶ ὅρα ὅπως τε φιλότιμος ὁ ἀχιλλεὺς, καὶ ὅτι τὸ κατ' ἀνθρώπους εὐμετάβολον καὶ παλίμβουλον. ὁ γοῦν ἐν τῇ πρεσβείᾳ τὰ μυρία δῶρα ἐξαθερίζων, νῦν ἐφίεται ἁπλῶς ἀγλαὰ δῶρα σχεῖν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, αἰτία ἐστὶ καὶ κατασκευὴ τοῦ τοῦ πείθεο καὶ τῆς ἑξῆς ἀξιώσεως, καὶ σκοπὸς, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη, τέλος. ἡ δὲ ὅλη ἀξίωσις, τοιαύτη. ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν. εἰ δέ κεν αὖ τοι ἤγουν σοὶ δώῃ κῦδος ἀρέσθαι θεὸς, μὴ σύ γε ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν. ἀτιμότερον δέ με θήσεις. μὴ δ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, τρῶας ἐναιρόμενος, ποτὶ ἴλιον ἡγεμονεύειν. μή τις ἀπ' οὐλύμποιο θεῶν ἐμβήῃ. μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος ἀπόλλων. ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι ἢ παλινστροπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θήῃς. τοὺς δέ τ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι. καὶ ὅρα ὅπως κατὰ ἰδέαν περιβολῆς ὁ ποιητὴς ὡς ἐρρέθη, προέταξε μὲν κἀνταῦθα τὴν τῆς ἀξιώσεως αἰτίαν. ἐπήγαγε δὲ τὸ αἰτιατόν. καὶ ἐχρῆν ποιῆσαι οὕτως. ἔνθα γοῦν βαρὺ δόξοι ἂν τὸ ἀξιούμενον, δεῖ προκαταχεῖν τῇ τῆς αἰτίας ἐκθέσει ὡς ἂν ἡ ἀξίωσις εὐπαράδεκτος ᾖ. καθὰ καὶ ἐνταῦθα τοῦ πατρόκλου ὡς εἰκὸς ὀκνοῦντος τὸ, ἐν οἷς νικᾷ πάλιν τραπέσθαι, προλαβὼν λέγει ἀχιλλεὺς ὡς οὕτω ποιήσας, καὶ κυδανεῖς ἄν με, καὶ ἀγλαὰ δῶρα προσπορίσῃς. ὥσπερ αὖ ἐκ τοῦ ἐναντίου μὴ ποιήσας οὕτως, ἀτιμότερόν τέ με θήσεις, ὡς μόνος αὐτὸς ἀνύσας τὸ πᾶν δίχα ἐμοῦ, καὶ ζημιώσεις δὲ δηλαδή. τί δὲ ποιήσεις; μὴ ἀπάνευθεν ἐμοῦ πολέμιζε καὶ τὰ ἑξῆς. ὅτι δὲ ὀκνηρῶς ὑπακούσοι ἂν ὁ πάτροκλος, ὃ καὶ ἀχιλλεὺς ὑποπτεῦσαι δοκεῖ, δηλώσει τὰ ἐφεξῆς. ἐν οἷς σημείωσαι καὶ ὅτι ἐπεὶ ἀγαθὴ ἑταίρου παραίφασις καὶ αὕτη, ὁ δὲ πάτροκλος οὐ πείσεται, πείσεται τρόπον ἄλλον ἅπερ ἱστορήσει ὅμηρος. καθάπερ καὶ ἀχιλλεὺς ἀγαθῷ ἑταίρῳ τῷ διδασκάλῳ φοίνικι μὴ πεισθεὶς, ἔπαθε μέγα κακὸν τὴν τοῦ πατρόκλου στέρησιν. ἣν οὐκ ἂν πέπονθεν, εἴπερ ταῖς λιταῖς πεισθεὶς, εἶτα ἐμάχετο. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τιμὴν ἄροιο, ἔοικέ πως τῷ, τιμὴν ἀρνύμενοι. τὸ δὲ πρὸς πάντων δαναῶν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, τιμὴν μεγάλην. τιμὴ μὲν γὰρ ἁπλῶς, ἡ πρὸς δαναῶν, μεγάλη δὲ, ἡ πρὸς πάντων. ταυτὸν δὲ καὶ ἐνταῦθα τιμὴ καὶ κῦδος. διὸ κατωτέρω ἀρκεῖται εἰπὼν, κῦδος ἀρέσθαι. οὕτω δὲ ταυτίζονται τῇ σημασίᾳ, καὶ τὸ, πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. τὸ δὲ ἀπονάσσωσι κούρην, ἀντὶ τοῦ ἀποστρέψωσιν, ὡς ἐκ τοῦ νῶ, οὗ ἐντελὲς καὶ τὸ νέω, ἐξ οὗ ὁ νόστος. ποιητικὴ δὲ ἡ λέξις. ὅθεν καὶ ἐπὶ μετοικίας τὸ νάσσασθαι καὶ ἀπονάσσασθαι καὶ ὁ μετανάστης. ἐν δὲ τῷ, ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν, ὑπέρχεται τὸν ἀχιλλέα ἤδη εὐλάβεια, μή πῃ ὡς ἐν ταῖς λιταῖς ὁ μελέαγρος, οὕτω καὶ αὐτὸς βοηθησάντων αὐτομάτως τῶν πρεσβευσάντων, μένῃ ἀδώρητος. ἐν δὲ τῷ, ἐκ νηῶν ἐλάσας, ὅ ἐστι τῶν νηῶν ἐξελάσας, σιγᾷ τὸ τίνας ἐξελάσας διὰ κατέπειξιν. προϊὼν δὲ λέγει αὐτὸ ἐν τῷ, τρῶας ἐναιρόμενος. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ ἐναιρόμενος παθητικῶς λεχθέν. εἰ μέντοι τὸ ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἀντὶ τοῦ ἐκ δραμὼν, καὶ διιππεύσας νοήσει τις, τό τε ἀνελλιπὴς ἡ φράσις ἔσται. τὸ δὲ δώῃ, ἔκτασιν ἔπαθεν ἐκ τοῦ δοίη. καθὰ καὶ τὸ ἁλώῃ ἐκ τοῦ ἁλοίη. οἷον. τῶν, ἄστυ ἁλώῃ. τὸ δὲ τρωσὶ φιλοπτολέμοισι, πρὸς ἐκφόβησιν εἶπεν. ὡς ἂν συστείλῃ εὐλαβηθέντα τὸν πάτροκλον. ἔχει δέ τι καὶ προαναφωνητικὸν, ὡς τοῦ πατρόκλου τοιούτοις ἐγκύρσοντος, ὧν οὐκ ἂν ἀπαλλαγείη ἀπόνως. τὸ δὲ ἀτιμότερον δέ με θήσεις, ἢ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ κεῖται τοῦ, ἄτιμον. ἢ βαρυνομένου ἤθους ἐστίν. ὡς καὶ νῦν μὲν, ἀτίμου τοῦ ἀχιλλέως ὄντος ὁποῖα καί τινος ἀτιμήτου μετανάστου. τότε δὲ, ἀτιμοτέρου ἐσομένου. ἔχει δὲ ὁ λόγος οὗτος, καὶ ἀνάμνησιν τῆς ἀξιώσεως. τὸ γὰρ μὴ ἀτιμότερόν με θήσεις, ὅμοιον τῷ, ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην ἄροιο. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ θήσεις, κοινῶς ῥηθὲν διὰ σαφήνειαν. ἄλλως γὰρ, θήσειν ὤφειλε γραφῆναι ἀκολούθως τῷ λιλαίεσθαι ἤγουν λιλαίου. τὸ δὲ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ, τὴν ἡδονὴν ἐμφαίνει τῶν ἀριστέων, ἣν πάσχουσι νικῶντες τὴν ὡς αὐτοὶ ἂν τότε εἴποιεν

χάρμην. ὡς δηλοῖ καὶ τό, οἶδα δ' ἐγὼν ἐνὶ σταδίῃ μέλπεσθαι ἄρηϊ. τὸ δ' αὐτό, καὶ τὸν Ἰδομενέα ὀρχηστὴν τὸν ἀκοῦσαι ποιεῖ. ἔοικε γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ νικᾶν ἐπερχέσθαι σκιρτῶν. καὶ τὰ φθάσαντα δὲ δηλωθῆναι ἡρωϊκὰ σκώμματα, ἡ νίκη κατὰ τῶν πιπτόντων ἡδέως ὑπηγόρευε λέγεσθαι. τὸ δὲ ἐμβήῃ, οὐ μακρὰν μέν ἐστι τοῦ ἐμπέσῃ, ὃ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη. δηλοῖ δὲ μάλιστα, τὸ ἐνάλλεσθαι. ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, καὶ προσεμβῆναί σε χρή. ἐσχημάτισαι δὲ τὸ ἐμβήῃ, κατὰ τό, στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ. καί, φήῃ ἀθήρη λοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. οὕτω δὲ κατωτέρω ἐν παλαιοῖς ἀντιγράφοις καὶ τό, φάος ἐν νήεσσι θήῃς. ἐν τούτοις δὲ προέκθεσίς ἐστιν ἀναφωνοῦσα ὅπερ ὁ Πάτροκλος πείσεται, ὃν ὁ Ἀπόλλων μάλιστα βλάψει. ταῦτα δέ, καὶ ἐξαίρων τὸν Πάτροκλον ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφη. ὡς ἀνδρὸς μέν, οὐκ ἐμβησομένου αὐτῷ. Ἀπόλλωνος δὲ ἴσως, ὃς μάλα ὡς ἐρρέθη τοὺς Τρῶας φιλεῖ. τὸ δὲ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἡ ἀρχή ἐστι τοῦ παλίντροπος. ἀφ' οὗ ὥσπερ ὁ μικρῷ προαληγομένου, γίνεται τὸ παλιντροπάασθαι. γραφὴν ὁμοίαν ἔχον καὶ αὐτό. καὶ οὐ μεγεθυνόμενον κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ τρωπᾶσθαι. ὅπερ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ἀναλόγως τῷ στρωφῶ, νωμῶ, τρωχῶ, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὅτι δὲ καὶ ἐν τούτοις φάος τὴν νίκην ὁ ποιητὴς ἔφη. καὶ ὅτι ἀστείως ἐρρέθη τό, φάος ἐν νήεσσι θείης, πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. ὅτι τό, αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, μή τέ τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι, μή τέ τις Ἀργείων. νῶϊ δέ, ἤγουν ἡμεῖς, ἐγὼ δηλαδὴ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ σὺ ὁ Πάτροκλος, ἐκδῦμεν ὄλεθρον, ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν, ἡ δι' ὑπερβολὴν ἀγανακτήσεως ὁ Ἀχιλλεὺς ἀρᾶται. μισεῖ γὰρ τοὺς μὲν Τρῶας ὡς πολεμίους, τοὺς δὲ Ἀχαιούς, ὡς περιιδόντας αὐτὸν ὑβριζόμενον. καὶ δοκεῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ Ἀχιλλεύς, μᾶλλον κήδεσθαι μὴ αἱ νῆες πυρὸς αἰθομένοιο ἐμπρησθῶσιν ὡς αὐτὸς ἔφη, ἤπερ μὴ πάθωσί τι Ἀχαιοί. ἔνθα καὶ ὅρα μεγίστην φιλικῆς χάριτος αὔξησιν, εἴγε δὴ Πάτροκλον σώσει τοὺς Ἀχαιούς. οὓς νῦν εὔχεται ἀπολέσθαι. ἢ γοῦν ὡς ἐρρέθη ἀγανακτῶν ὑπερβαλλόντως τοιαῦτα φησὶν Ἀχιλλεύς. ἢ καὶ ἄλλως, ἀφελῶς λαλῶν, ὁποῖα τὰ τῶν φίλων. ἐν γὰρ ὁμιλίαις φιλικαῖς, πολλὰ πρὸς ἀφέλειαν λαλοῦνται. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο, εἰπών. ὡς οἱ μέν, τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ὡς ἐν ὁμίλῳ καὶ ἀγορᾷ μὴ ἂν αὐτῶν λαλησόντων ἃ πρὸς ἀλλήλους φασίν. τινὲς μέντοι καὶ παλαιῶν ταῦτα μὴ συνιδόντες, ἐκβάλλουσι τοὺς στίχους τῶν ἀρῶν τούτων παντελῶς, διά τε ἄλλα, καὶ διὰ τὸ ὑπερβολικόν φασι καὶ παιδαριῶδες τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἀδύνατον καὶ τὸ τοῦ ἤθους φθονερόν. τὰ δὲ ῥηθέντα, πᾶς τις ἂν μικροψύχων ἀράσηται παροιμιωδῶς κατὰ ἐχθρῶν, παραφράσας ἢ καὶ παρῳδήσας τὰ ὁμηρικά. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Διομήδης ἀλλαχοῦ, ἑαυτῷ καὶ τῷ Σθενέλῳ ἐθάρρησεν ἑλεῖν τὴν Τροίαν, οὐ μόνον σεμνῶς, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικώτερον. ὅρα δὲ ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα οἰκειοῦνται οἱ Ἕλληνες καθὰ καὶ τὸν Δία ἐν εὐχαῖς καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, διὰ τὸ εἴς τινα μοῖραν ἀλληγορεῖσθαι. εἰ καὶ ἄλλως, ὁ μῦθος αὐτὸν εἰς Ἀμύντορα τοῖς Τρωσὶν ἀποκληροῖ. τὸ δὲ ὅσσοι ἔασιν ἤτοι ζῶσι, πρὸς ἀσφάλειαν ἐρρέθη διὰ τοὺς μακροσκόπους. ζώντων γάρ, τὸ καὶ θνήσκειν ἐν καιρῷ. θανόντων δέ, οὐ καθικνεῖται τοιαύτη ἀρά. τὸ δὲ ἐκδῦμεν ὄλεθρον, ἢ ὡς ἀπαρέμφατον ἐλλειπτικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ δοίητε ἐκδῦναι ἡμᾶς τὸν ὄλεθρον. ἢ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἐκδύοιμεν εὐκτικοῦ. ἄλλως γάρ, οὐ δύναται εὐκτικὸν ἀπαθὲς εἶναι τοῦτο. ἵνα μὴ πρὸ συμφώνου εὑρεθείη ἡ υι δίφθογγος. κρήδεμνα δὲ Τροίας, τὰ ἄνω τοῦ τείχους. ὡς καὶ πίθου κρήδεμνον ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἐπικείμενον πῶμα. τοιαύτης δέ τινος σημασίας καὶ τὸ κάρηνα ἐν τῷ, πολίων κατέλυσε κάρηνα. προσφυέστερον μέν τοι κρηδέμνοις, τὸ τροπικῶς λύεσθαι. καθότι καὶ ἀντίκειται τὸ λύειν, ὥσπερ τὸ δεσμεῖν. οὕτω καὶ τῷ δέματι ἐξ οὗ σύγκειται τὸ κρήδεμνον ὡς προδεδήλωται. λύεται δὲ τεῖχος, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν οἰκοδομίαν δηλαδὴ δεσμοῦ εἰπεῖν δὲ καὶ δέματος. ἐξ οὗ καὶ τὸ δέμειν ὅθεν ὁ δόμος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι.
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
Βάλλοντες. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. βάλλετο δ' αἰεὶ
Κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'. ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. οὐδ' ἐδύναντο
Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν. οὐδέ πῃ εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.

Ὅτι καθὰ πρὸ μικροῦ τὸν Ἕκτορα πλάσαι μέλλων ἀριστεύοντα εἰς ἄκρον ὡς καὶ νηὸς ἅψασθαι, προεδείνωσε τὴν μάχην εἰς τοσοῦτον ὡς μηκέτι μὴ δὲ τὸν Αἴαντα μεῖναι βιαζόμενον βελέεσσιν, ἀλλ' ἀναχάζεσθαι θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, οὕτω κἀνταῦθα πρὸς αὐτῷ γενόμενος τῷ δεινῷ τὸ δὲ ἦν τό, καὶ ἐξαφθῆναι τὴν τοῦ Πρωτεσιλάου νῆα ἐκείνην. πρῶτα μὲν ἐκφοβεῖ τὸν Αἴαντα ἐπὶ πλέον διά τε τοῦ Διὸς καὶ τοῦ κατὰ μάχην κινδύνου καὶ καμάτου, συνεκτραχύνας καὶ τὴν

φράσιν

φράσιν τοῦ πολέμου φρικώδη. εἶτα καὶ οἱονεὶ ἀφοπλίσας τὸν ἥρωα τῇ κολοβώσει τοῦ δόρατος, αἰνίττεται πιθανῶς ὃ θέλει, τὸν κρείττω τάχα μετ' Ἀχιλλέα καὶ κορυφαῖον ἥρωα μεταστήσας τῆς ναυμαχίας. καὶ ὅρα ἐνταῦθα μάλιστα τὸ χρήσιμον τοῦ πλασθέντος τείχους, καὶ τῶν σκολόπων καὶ τῆς τάφρου. εἰ γὰρ μὴ τὰ πολλὰ μογήσαντες οἱ Τρῶες ὡς ἐν ἐκείνοις κεκμηκότες, ἄρτι πρὸς ταῖς ναυσὶν ἀκμῆτες ἐμάχοντο, ἐκώλυεν ἂν οὐδὲν ἀτελέστατα πάντα τοῖς Ἀχαιοῖς. ὥστε διὰ ταῦτα προμελετᾷ ὁ ποιητὴς τὴν σκευωρίαν τοῦ τείχους ἐμμεθόδως. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πάρεργον, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. ἃ δὲ ὁ Αἴας πάσχει ἐνταῦθα, οὕτω φράζει Ὅμηρος. Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. βιάζετο γὰρ βελέεσσιν. ὃ δὴ καὶ πρὸ ὀλίγου μὲν ἐρρέθη. καὶ μετ' οὐ πολλὰ δὲ, ἐν ὀλιγίστῳ εἰρήσεται ἐν τῷ, χάζετο δ' ἐκ βελέων. εἶτα ἑρμηνεύων κατὰ διασκευὴν ἐκφραστικῶς τὴν βίαν, φησί. δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί, βάλλοντες. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. βάλλετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' εὐποίητα. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ πολέμου κακά. ὁ δὲ, καὶ ἄλλως δεινὰ πάσχων, ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν, ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. τοῦτο δὲ γίνεται, ἐπεὶ οὐκ ἦν ὁ διαδεχόμενος αὐτὸ πρὸς ἀνάπαυσιν τοῦ ἥρωος. αἰεὶ δὲ ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι. κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν. οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. ὃ δὴ ἐπιφωνηματικὸν ἐστὶ κλεὶς τοῦ ὅλου νοήματος. δηλοῦσα, ὅτι ὡς εἴπερ κῦμα ἐπὶ κύματι, οὕτω καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ οὐκ ἔνθα ὁ Αἴας ἦν ἀλλὰ πανταχοῦ τῶν νηῶν, μονίμως εἶχε καὶ σταθερῶς, οὐ συμβαῖνον ἁπλῶς ἀλλὰ ἐρειδόμενον. διὸ καὶ κεῖται ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ, οὐδὲ δύναντο Τρῶες ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσι. τοῦτο μὲν γὰρ ἐρείδειν καὶ στηρίζειν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτων ἐνήργει ὁ τοῦ Διὸς νόος, οὕτω καὶ νῦν ὁ αὐτὸς δαμνᾷ τὸν Αἴαντα. ὅρα δὲ καὶ τὰ τοῦ ἔχειν ῥήματα πλεονάκις ἐνταῦθα ῥηθέντα, δι' ὧν πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ καναχίζε. καὶ, ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος. καὶ, ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι. καὶ, οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι. τὸ δὲ κὰπ φάλαρα, εἰ καὶ ἔχει ἦν ἀντὶ τοῦ πῃ τὸ τ' ἔχειν ἵνα ἦν κατ φάλαρα, ἀλλ' ἐπεὶ ἡ κατὰ πρόθεσις ὅτε συγκοπῇ, συνεξομοιοῖ τό τ' τῷ συγκειμένῳ συμφώνῳ, ὤφειλεν ἄλλως εἶναι κὰφ φάλαρα διὰ τὸ ἐπαγόμενον φ. ἐπεὶ δὲ αὖθις ὡς καὶ τοῦτο ἐκανονίσθη ἐν τοῖς πρὸ τούτων, οὐδέποτε λέξις ἑλληνικὴ διπλάζει τὰ δασέα, δίχα τοῦ κατὰ ῥωμαίοις ὀφφικίου, μετεβλήθη τὸ ἐκ πάθους τῆς προθέσεως φ', εἰς τὸ ἀντίστοιχον π. οὕτω καὶ τὸ ἄπφυς παρὰ Θεοκρίτῳ δι' οὗ σημαίνεται πατὴρ, ὀφείλει μὲν διὰ τῶν δύο γράφεσθαι φ'. ἀφφύς γὰρ, ἀφ' οὗ φύεταί τις. τὸ δὲ ἑλληνικὸν ἔθος τροπὴν ὁμοίαν ἐποίησε καὶ ἐκεῖ. φάλαρα δὲ καὶ νῦν οἱ λεγόμενοι φάλοι, παρὰ τὸ φάλιον τὸ λευκόν, ἢ παρὰ τὸ φάειν ἅλις. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, φάλαρα, καὶ κόσμος ἵππου προμετωπίδιος, οὗ χρῆσις πολλαχοῦ καὶ διὰ τοῦ η. φάληρα γάρ. οὕτω δὲ καὶ τὰ ἐνταῦθα φάλαρα, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, περιφαλήρος. ἡ δ' ἐτυμολογία τὸ, φάλοις ἀρηρέναι. ἔμπεδον δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν, οὐ τὸ ἐν πέδῳ τουτέστιν ἐν γῇ ὡς ἡ κυριολεξία ἐθέλει, ἀλλ' ἁπλῶς κατὰ τροπὴν, ἀντὶ τοῦ στερρῶς κατὰ ἔννοιαν ἐπιρρηματικήν. τὸ δὲ αἰόλον σάκος, συμβάλλεταί τι καὶ αὐτὸ εἰς βάρος, καὶ εἰς τὸ δι' αὐτοῦ κάμνειν τὸν ἥρωα, εἴπερ ἐκ στερεῶν ὕλων τὴν ποικιλίαν εἶχε. τὸ δὲ ἀμφ' αὐτῷ, μετὰ τοῦ ἐρείδοντες συντακτέον, ἵνα δηλοῖ τὸ, περιξ αὐτοῦ ἐρείδοντες βέλη, ὃ βελέεσσιν ἔφη διὰ τὸ καινότερον. δύναται δὲ καὶ ἄλλως νοεῖσθαι. οὕτως οὐδὲ δύναντο πελεμίξαι βέλεσι τὸν Αἴαντα, ἐρείδοντες ἀμφ' αὐτῷ βέλη, δηλαδὴ τὰ εἰρημένα. καὶ ἄλλως δὲ, οὐκ ἠδύναντο μετακινῆσαι βέλεσιν, ἐρείδοντες ἀμφ' αὐτῷ ἤγουν κύκλῳ αὐτοῦ ἀνθιστάμενοι. ἐρείδειν γὰρ πολλαχοῦ ἀπολύτως τὸ πρὸς ἕτερον ἀντιβαίνειν, ὡς ἐκ τοῦ ἔρω ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρέθω καὶ τὸ ἐρίζω καὶ τὸ ἐρείδω. τὸ δὲ πελεμίζειν ὅτι τὸ μετακινεῖν δηλοῖ καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ παρῆκται τὸ πόλεμος, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ὅρα δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ ὅτι οὐκ εἶπε ῥητῶς ὡς ἔφυγεν ὁ Αἴας, ἀλλὰ σεμνῶς ἔφη Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνεν. εἶτα καὶ ἐπὶ πλέον σεμνύνων τὸν ἥρωα τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ μένειν, ἐπήγαγε. δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ ἑξῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, δάμναμιν Θεοῦ τε νόος καὶ οἱ δεῖνα ἀγαυοὶ, προσαρμόσει παντὶ ὑπὸ πολλῶν κοινῶς κινδυνεύοντι. τὸ δὲ αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ εἴχετο ἄσθματι καὶ ἑξῆς, ἁρμόζει τῷ λίαν κοπιῶντι. ἐστὶ δὲ ἀργαλέον ἆσθμα, τὸ ἀλγεινὸν καὶ δύσεργον καὶ μὴ κατὰ φύσιν εἰσοδεῦον καὶ ἐξοδεῦον. ἐνταῦθα δὲ τὸ, ἔχετ' ἄσθματι, ἔχει τι ἀστειότητος διὰ τὴν πρὸς τὸ ἔχειν ἀντίθεσιν. ἔχει μὲν γὰρ σάκος ὁ Αἴας, ἔχεται δὲ ὑπὸ ἄσθματος. τὸ δὲ ἱδρὼς πολὺς ἔρρεε. βοηθεῖται μὲν καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν Αἴαντα πολλοῦ μεγέθους. συγκροτεῖται δὲ καὶ διὰ τοῦ πάντοθεν ἐκ μελέων. τὸ δὲ οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι, τὴν ἀργαλεότητα ἑρμηνεύει τοῦ ἄσθματος. τὸ δὲ ἐστήρικτο πάντῃ κακὸν κακῷ, καιρίως πάνυ πέφρασαι καὶ ὡς οὐκ ἄν τις ἐρεῖ κάλλιον, δηλοῦν τὸ πανταχοῦ στερρῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ὡς δι' ἀσφαλῶς πεπηγότα.

Ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς,
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν,
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας

Ὅτι ὡς καινισθησομένου μεγάλου τινὸς πράγματος, τοῦ νῆα δηλαδὴ ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἕκτορος ἐμπρησθῆναι, ἐπικαλεῖται Ὅμηρος οὐ μοῦσαν ἀλλὰ πάσας, ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι εἰπὼν τριτικῷ ἔθει, ὅππως δὴ

δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν ἀχαιῶν. ἔνθα ὅρα τὸ ἐνέπεσε, σύστοιχον ὂν τῷ ἐπικρατέως ἐμπεσεῖν, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐλέχθη καὶ τῷ, ἐν δ' ἔπεσεν ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃ, καὶ τοῖς ὁμοίοις. εἶτα ὡς καὶ νῦν φωνῆς ἐκ μουσῶν ὑπηχουμένης, ἀκούομεν ἀπροστατικῶς ταῦτα.

Πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν. ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.

Ἕκτωρ αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς, πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ, μὲν ἤγουν τοῦτο δὴ αἴας πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα. γνῶ δ' αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε ἔργα θεῶν. ὅ, ῥα, ἤγουν ὅτι δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε ζεὺς, τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην. χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ νηῒ θοῇ. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ. ὅπερ σαφέστερον ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε. καὶ σημείωσαι ὅτι εἰ καὶ ἐπὶ τὸ κινδυνωδέστατον ἐνταῦθα προήχθη τῆς ὑποθέσεως ἡ περιπέτεια, τοιοῦτον γοῦν τὸ ἐγγὺς αἴαντος τολμῆσαι στῆναι τὸν ἕκτορα, καὶ οὐκέτι ἐλπὶς ἀναιμωτὶ διακριθῆναι τοὺς ἥρωας, ὅμως ὁ ποιητὴς οὐδέτερον ἐξ ἀμφοῖν τούτοιν τρώσειν προτίθεται. τὸν μὲν, διὰ τὴν φύσει ὑπεροχὴν, εἰ καὶ ὑπὸ διός φασι καταστασιάζεται. τὸν δὲ ἕκτορα, διὰ τὴν δίοθεν βοήθειαν. ἀλλὰ μέσος χωρεῖ. καὶ μεθιστᾷ τὸν αἴαντα εὐσχημόνως διὰ τὴν τοῦ ναυμάχου δόρατος κολόβωσιν. καὶ οὕτω πιθανῶς ὁ τῶν ἡρώων τε κωλύεται τραυματισμὸς, ἐπεὶ οὔτε ὁ αἴας ἔχει τι δρᾶν ἐκκοπέντος τοῦ δόρατος, οὔτε ὁ ἕκτωρ ἀναχωρήσαντος αἴαντος. καὶ ὃ δὲ θέλει ὁ ἕκτωρ γίνεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, δόρυ μὲν, τὸ ξύλον ἔφη ὁ ποιητὴς τὸ καὶ πληγὲν καὶ ἀπαραχθέν. αἰχμὴν δὲ, τὸν τοῦ δόρατος σίδηρον, ὃς χαμαὶ πεσὼν, ἐβόμβησε, καὶ κόλον ἀφῆκε δόρυ τὸ καταλειφθέν. τὸ δὲ ἔπληξεν ἄορι, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ ἔτυψε. δοκεῖ δὲ τραχυφωνότερον εἶναι τοῦτο ἐκείνου. μέγα δὲ ἄορ, ὁποῖον ἴσως τὸ ἀλλαχοῦ θρηΐκιον. τὸ δὲ παρὰ καυλὸν, οὐ συντακτέον μετὰ τῆς αἰχμῆς. οὐ γὰρ λέγοι ἄν, αἰχμῆς καυλὸν, ἀλλ' ὑπερβατῶς ῥητέον ὡς ἔπληξε τὸ δόρυ παρὰ καυλὸν, ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς ἵνα εἴη κατὰ κυριολεξίαν καυλὸς δόρατος, ὁ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος ἐνιέμενος. τὸ δὲ ἀπάραξεν, οὐκ ἔχει καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν ἐπὶ τῶν τοιούτων πληγῶν. δηλοῖ γοῦν ὡς καὶ προεδηλώθη, τὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀθρόον ἀποκόψαι καὶ κρατερῶς ὡς πρέπον ἄορι, ὅ ἐστι σιδήρῳ. ἧς δὴ πληγῆς πρὸς ἔνδειξιν, ἔφη καὶ τὸ, τῆλε αἰχμὴ χαλκείη βόμβησε πεσοῦσα. κόλον δὲ δόρυ, τὸ κολοβόν. ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς ἴωσι, κόλοι, οἱ κολοβοκέρατοι κριοί. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κολοβὸς ὡς καὶ προεδηλώθη, ἐπὶ κόλου βοὸς κυριολεκτεῖται. ἐξ οὗ καὶ σύγκειται, κεκολουσμένος ὢν καὶ αὐτὸς τὰ κέρατα. ὁ δὲ τοιοῦτον δόρυ χειριζόμενος, ἐκεῖνος μάτην πάλλει αὐτὸ ἐν χειρὶ κατὰ τὸν ποιητὴν οὐ μὴν ὡς ὅπλον πολεμικόν. ἐνταῦθα δὲ τὸ πῆλε καὶ τὸ τῆλε παρακείμενα ἐν στίχῳ ἑνὶ, κάλλος τι ποιοῦσι τῇ τε παρισώσει καὶ τῇ ψευδοπαρηχήσει, ἀμυδρόν. τὸ δὲ ἔργα θεῶν, διασαφεῖται μὲν εὐθὺς ἐν τῷ, κείρεσθαι θεόθεν πάγχυ μάχης μήδεα. ἐξαιρεῖται δὲ δειλίας τὸν αἴαντα. οὐ γοῦν τὸν ἕκτορα ἐῤῥίγησεν ἀλλὰ τὰ θεῖα ἔργα. εἰ δὲ αὐτὸ καθ' ὑπερβατὸν συνταχθῇ μετὰ τοῦ γνῶ δ' αἴας, ἵνα ᾖ, γνῶ δ' αἴας ἔργα θεῶν, σώζεται πάλιν ὁ αὐτὸς νοῦς μετὰ τῶν ἐφεξῆς. ἵνα λέγῃ ὅτι ῥίγησεν αἴας, ἐπεὶ μάχης μήδεα κεῖρε ζεύς. καὶ ὅρα ὅπως τὸ ἔργα θεῶν εἰ καὶ πληθυντικῶς ἐῤῥέθη, ὅμως εἰς ἕνα μόνον τὸν δία κατ' ἐξοχὴν αὐτὰ συνέκλεισε. καὶ τὸ κεῖρε ἀστείως λεχθέν. τὸ γὰρ ἀποκοπῆναι τὸ δόρυ, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ τὸν κατὰ μοῖραν δία κεῖραι τὰ τῆς μάχης μήδεα, ὧν ἕν ἐστι καὶ τὸ ναύμαχον δόρυ. ἔστι δ' ἐνταῦθα καίτοι λεληθότως ἀντιθετικὸν νόημα. κείρεται γοῦν μάχης μήδεα τουτέστι βουλεύματα, ἵνα ὁ ζεὺς οἰκεῖον σχοίη ἄνυσιν βούλημα. ὃς τρώεσσί φησι βούλετο νίκην. τὸ δὲ μάχης μήδεα κείρεσθαι, δύναται καὶ ἀστείως ἁρμόσαι καί τινι ἐπιβούλως εὐνουχιζομένῳ διὰ κινδύνου φόβον. ἐπεὶ μήδεα, οὐ τὰ βουλεύματα μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἀῤῥένων αἰδοῖα, τὰ καὶ μέζεα καθ' ἡσίοδον. εἴη δ' ἂν προσφυὲς τῷ παραλογίᾳ δὶ προσειφῆναι ὡς ἐν σχεδιασμῷ αὐτομάτως, τὸ κείρειν μήδεα μάχης, ὡς οἷα τεχνίτῃ τοῦ κείρειν μήδεα. ἐπεὶ καὶ τὰ τοῦ πατρὸς κρόνου, δρεπάνῃ ἀπήραξε. τὸ δὲ χάζετο ἐκ βελέων, ὃ μετὰ τὸ, οἱ δ' ἔμβαλον πῦρ, παρήχησίν τινα ποιεῖ, ἐκφανῶς μὲν δηλοῖ φυγὴν αἴαντος, μᾶλλον ἤπερ τὸ, αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνεν. ἔχει δέ τι ὅμως καὶ αὐτὸ σεμνότητος ἐν τῷ, ἐκ βελέων. οὐ γὰρ ἄνδρας ἔφυγεν, ἀλλὰ βελῶν ἐπίχυσιν οἷς ἐβιάζετο. ἔστι δὲ αὐτὸ γοργὴ συναίρεσις τοῦ, οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γοῦν βελέεσσιν. ἐκεῖνο γὰρ περιπέφρασται. τὸ δὲ ἀσβέστη, ἀπὸ τοῦ ἄσβεστος παρῆκται. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀρίγνωτος ἀριγνώτη, καὶ εὐποίητος εὐποιήτη. ταυτὸν δὲ πάντως ἀκάματον πῦρ εἰπεῖν καὶ ἀσβέστην φλόγα. δῆλον δὲ ὅτι πῦρ καθόλου ἀκάματον, τὸ ἀναπτόμενον δι' ὑποκειμένης ὕλης. ἧς ἐπιλειπούσης, κάμνει. ὅ ἐστι τρόπον τινὰ θνήσκει. τὸ δ' ὅμοιον νοητέον καὶ ἐπὶ ἀσβέστης φλογός. τὸ δὲ κέχυτο φλὸξ, καιριώτατα λεχθὲν, τὴν ῥαδίαν δηλοῖ ἐκφλόγωσιν τῆς νηός. ἰστέον δὲ ὅτι φλὸξ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καίτοι ἄνθους εἶδος. ἀθήναιος οὖν ἐκ τῶν θεοφράστου παράγει ἄνθη στεφανωτικὰ, καὶ τάδε. ἴον. διὸς ἄνθος. ἴφυον. φλόγα. ἡμεροκαλλές. λεγόμενόν φασιν οὕτω, ἐπειδὴ νυκτὸς φυοὶ, ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι θάλλει.

Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος πάτροκλῆα προσέειπεν.
Ὄρσεο διογενὲς πατρόκλεις ἱπποκέλευθε.
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν.
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο. πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον ἀστερόεντα ποδώκεος αἰακίδαο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε
Ἵππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος αἰακίδαο.
Βριθύ, μέγα, στιβαρόν. τὸ μὲν, οὐ δύνατ' ἄλλος ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην. τὴν, πατρὶ φίλῳ πόρε χείρων,
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Ὅτι πάνυ θαυμασίως ὁ ποιητὴς τὸν τοῖς ἀχαιοῖς πανωλεθρίαν ἐπαρασάμενον ἀχιλλέα, πλάττει ὅτι πῦρ εἶδεν ἀμφέπον ὡς ἐῤῥέθη νῆα, μηρούς τε πληξάμενον, ταυτὸν δ' εἰπεῖν πλήξαντα, καὶ ἐποτρύνοντα τὸν πάτροκλον εἰς μάχην, ἐν τῷ εἰπεῖν οὕτω γοργῶς διὰ καιροῦ κατέπειξιν. ὄρσεο διογενὲς πατρόκλεις ἱπποκέλευθε. λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται. δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. ἐν τούτοις δὲ τὸ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται, καὶ παροιμιῶδές ἐστι, λεγόμενον ἐπὶ μεγάλῳ κακῷ. διττὴν δὲ τὸ ὁμηρικὸν τοῦτο κόμμα, ἔννοιαν προβάλλεται. ἢ γὰρ προμηθούμενος τῶν ἀχαιῶν ὁ φιλοίκτιρμος ἥρως εἰ καὶ πρώην αὐτοὺς ἐμίσει, λέγει ὡς εἴγε καυθῶσιν αἱ νῆες, οὐκέτι αὐτοῖς ἔσται φυγεῖν. πῶς γὰρ πεζοὶ διὰ θαλάσσης φευξοῦνται; ἢ καὶ περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῖς μυρμιδόσι δέδοικεν ἤδη. οὐδὲ γὰρ αὐτοὶ ἐμπλατυναμένου τοῦ πυρὸς καὶ κατανεμησαμένου τὰς ὑπ' αὐτοῖς νῆας, τόπον φυγῆς ἕξουσιν. ἀλλὰ δηλαδὴ μενοῦσι καὶ μαχοῦνται, τυφλαῖς ἐλπίσι φερόμενοι, ὧν τὸ πέρας ἄδηλον. ὅρα δὲ ὅπως ὅπερ λόγοι πάνυ πολλοὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνύσαι παρὰ τῷ ἀχιλλεῖ, θέα οἰκτρὰ ἐξετέλεσε, κινήσασα ἐκεῖνον εἰς ἔλεον. καθὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν ἑταῖρον πάτροκλον. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοὺς ἐπιλογικοὺς πραγματικοὺς οἴκτους ἐποίησεν, ἐν οἷς οἱ ἀκροαταὶ θεωροῦντες τοὺς οἰκτιζομένους, πλεῖόν τι ἔπασχον τὴν ψυχὴν, ἤπερ ὅτε τῶν ῥητορικῶν δικαιολογιῶν ἤκουον. καιρίως γοῦν ἔχει παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ τὸ, τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, ἤγουν οὐ πάρεστιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἱπποκέλευθε, ὡς σεμνότερον τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ ἡνιοχικοῦ ὁ ἀχιλλεὺς ἐπελέξατο εἰς ἔπαινον τοῦ ἑταίρου. οἷα καὶ δηλοῦν ἀμφότερα. εἴη δ' ἂν ἱπποκέλευθος κυριολεκτικῶς ὁ πεζῇ βαδίζειν ὀκνῶν, τὰ πλείω δὲ ἀναβάλλων ἑαυτὸν εἰς τὸ ἐφίππους προϊέναι. ὃ δὴ νόμος ἦν πέρσαις ἐπεὶ ἔμαθον λυσιτελέστερον αὐτοῖς εἶναι τὸ μεθ' ἵππων πολεμεῖν ἤπερ πεζομαχεῖν. τοῦ δὲ δύσεο, ἐνεστὼς, δύσω. ἀναδραμὼν ἐκ μέλλοντος εἰς θέμα τὸ, δύσω δύομαι ἐδυσόμην ἐδύσου. τοιοῦτον δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ, ἐβησόμην ἐβήσετο, ἐξ ἐνεστῶτος τοῦ βήσω. οἷς ἐν ἀποκεκλήρωται σίγμα, πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ μέλλοντος. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἅμα ἤκουσε πάτροκλος δύσεο τεύχεα θᾶσσον, καὶ εὐθὺς ὁπλίζεται. καὶ ὅτι ἡ διασκευὴ τῆς τοῦ πατρόκλου ὁπλίσεως, οὐδέν τι παρηλλαγμένον ἔχει, ὧν περὶ ἑτέροις ἔγνωμεν. ἀλλ' ἀναπαύεται τὸν κατὰ τὴν φράσιν κάματον ὁ ποιητὴς, ταυτολογήσας κἀνταῦθα τὰ ἑτέρωθι φραθέντα καλῶς. καὶ ὅτι οὐδὲ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα οἷς ὁ πάτροκλος ἄρτι ἐλλάμπεται, ὡς ἐχρῆν σεμνολογεῖ ἀλλ' ἠρέμα, καλὰς εἰπὼν κνημῖδας. θώρακα ποικίλον, ἀστερόεντα. ξίφος ἀργυρόηλον. σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. καὶ κυνέην εὔτυκτον ἵππουριν. ἧς δεινὸν λόφος καθύπερθεν ἔνευε. τὸ μέντοι ἔγχος τοῦ ἀχιλλέως ὅπερ οὐχ εἵλετο πάτροκλος, εἰς πλέονα σεμνολογήσει ἐν τοῖς ἐφεξῆς. οὐκ ἐνδιατρίβει δὲ ἄρτι τοῖς τοῦ ἀχιλλέως ὅπλοις ὁ ποιητὴς, οἷα τὴν τοιαύτην ῥητορείαν, τοῖς εἰσέπειτα ἡφαιστοτεύκτοις ταμιευόμενος. ὅτε καὶ μάχης ἄδεια, τοῖς τε ἀχαιοῖς καὶ τῇ κατ' αὐτὸν μούσῃ. ὅρα δὲ τὸ ἀστερόεντα, ἐπὶ θώρακος. οὐρανὸς μὲν γὰρ, ἄλλως ἀστερόεις, ὡς ἄστρα ἔχων. θώραξ δὲ, ἑτέρως, ὡς ἄστρῳ ἐοικώς. ἐν τούτοις δὲ, ἔστι σαφῶς γνῶναι καὶ τί νοεῖ τὸ, δούρατα παλάμαις ἀρηρότα. πάτροκλος γὰρ εἵλετο ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ἀντὶ ἑνὸς ὃ πρόσεστι τῷ ἀχιλλεῖ. αὐτὸ γὰρ παχὺ ὂν καὶ τῷ τηλικούτῳ ἀχιλλεῖ ἁρμόττον, οὐκ ἦν προσαρηρέναι τῇ χειρὶ τοῦ πατρόκλου, οἷα μὴ δὲ χωρούμενον ἐν αὐτῇ. θώραξ μέντοι, ἄλλως προσαρηρέναι τινὶ λέγεται φοροῦντι οὐ μὴν κρατοῦντι. Ὅτι πάτροκλος ἔγχος οὐχ εἵλετο μόνον ὡς ἐῤῥέθη, τὸ τοῦ ἀχιλλέως. ὃ βριθὺ μέγα στιβαρὸν ἱστορήσας ὁ ποιητὴς καθάπερ καὶ τὸ τῆς ἀθηνᾶς διεγράψατο,

ἐπάγει

ἐπάγει τὸ, μὲν οὐ δύνατο ἄλλος Ἀχαιῶν πάλλειν. ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς Πηλιάδα μελίην. τὴν, πατρὶ φίλῳ δηλαδὴ τῷ Πηλεῖ, πόρε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς Πηλεὺς μὲν, παρὰ Χείρωνος ἔμαθε πάλλειν τὸ ῥηθὲν δόρυ. Ἀχιλλεὺς δὲ αὖθις, παρὰ τοῦ πατρός. αὐτὸς δὲ, οὐδένα ἐδίδαξε. διὸ αὐτὸς μόνος οἶδε πάλλειν αὐτό. καὶ οὐδεὶς ὀψίγονος ἀπώνατο οὐδὲ τῆς τοιαύτης τοῦ Ἀχιλλέως ἀρετῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι εἴπερ εἶχεν Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ δόρυ πλάσασθαι ἡφαιστότευκτον, ἔδωκεν ἂν κατά τινα μέθοδον καὶ τὴν Πηλιάδα μελίην τῷ Πατρόκλῳ. νῦν δὲ ἐκκλίνει τὸ ἀπίθανον. οὐ γὰρ δορυξόος ἀλλὰ χαλκεὺς ὁ Ἥφαιστος. διὸ τὸ μὲν δόρυ, ἀπόθετον ὁ ποιητὴς φυλάσσει τῷ Ἀχιλλεῖ παρὰ ταῖς ναυσί. τὰ δὲ λοιπὰ ὅπλα περιθέσθαι τῷ Πατρόκλῳ δίδωσιν, ἵνα σκυλευθέντος αὐτοῦ, ἡ μετὰ ταῦτα ὁπλοποιΐα ἔχῃ πιθανὴν ἀφορμήν. σκοπητέον δὲ εἰ μὴ πρὸς βλάβης γέγονε τῷ Πατρόκλῳ μὴ ἔχειν τὴν οὕτως ἐπίσημον μελίαν. εἰκὸς γὰρ, ἐντεῦθεν μάλιστα ὑποπτευθῆναι αὐτὸν ὡς οὐκ ἦν Ἀχιλλεύς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρηχήσεων δίδωσιν ὁ ποιητὴς ἀφορμὰς τρεῖς πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς Πηλιάδος μελίης, ἤγουν τὸ πῆλαι. μόνος γὰρ ἠπίστατο πῆλαι, ὅ ἐστι κραδᾶναι Ἀχιλλεύς. καὶ τὸ Πήλιον ὄρος ὅθεν ἐτμήθη τὸ ξύλον. ἤδη δὲ καὶ τὸν πατέρα Πηλέα, οὗ δῶρον ἦν ἡ μελία. εἰ δὲ καὶ σιωπᾷ τὸ ὄνομα τοῦ Πηλέως Ὅμηρος πατέρα μόνον εἰπὼν, σεμνῶς τοῦτο ποιεῖ. ἵνα μὴ κατακόρως εἰς πλέον ἐγχραίνῃ ταῖς παρηχήσεσι. δῆλον δὲ, ὅτι ἐξαίρετόν τι τὸ τοιοῦτον δῶρον ἦν ἐκ Χείρωνος μὲν, τῷ Πηλεῖ. ἐξ αὐτοῦ δὲ, τῷ υἱῷ. καθὰ καὶ τὸ σάκος τῷ Αἴαντι. διόπερ οὐδὲ ἦν εὐμεταχείριστον τῷ Πατρόκλῳ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἔγχος πρότερον εἰπὼν Ἀχιλλέως, εἶτα εἰς τὴν ἰδιαιτάτην μετέβη αὐτοῦ κλῆσιν τὸ, Πηλιάδα μελίην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσι, σεμνύνει μὲν καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὡς μὴ ἀναιροῦντα τυχόντας ἄνδρας ἀλλ' ἥρωας. ἔστι δὲ παραφραστικὴ ἐπιτομὴ τοῦ, τῷ, δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, ὃ ἔφη που περὶ Ἀθηνᾶς. ἔνθα σεμνότερον τοῦ φονεύειν τὸ δάμνησιν.

Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε.
Τὸν, μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα.
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην.
Τοὺς, ἔτεκε ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν, ἀμύμονα Πήδασον ἵει.
Τόν, ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς.
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.

Ὅτι Πάτροκλος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Αὐτομέδοντα τίε μάλιστα, ὅ ἐστιν ἐτίμα. πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν, ἤγουν πεποιθὼς ἦν ἐπ' αὐτῷ Πάτροκλος, ἢ καὶ ἄλλως πίστιν ἐκεῖνος ἐδίδου τῷ Πατρόκλῳ, ὡς ἐστὶν ὑπομενετικὸς ἐν μάχῃ, οἷα μενεχάρμης καὶ μενεπτόλεμος. οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς μετ' ὀλίγα ἡγεμόνας ποιήσεται οἷς ἐπεποίθει σημαίνειν, ἤγουν οἳ πιστοὶ αὐτῷ ἦσαν ἄρχειν. ἐκ τοῦ πείθω δέ ἐστιν ὁ πιστὸς, ὥσπερ καὶ ὁ πιθανός. ὁ μέντοι πιστὸς ἤγουν ποτὸς τουτέστι πινόμενος κατὰ τὸ, χυστὰ καὶ πιστὰ φάρμακα, ἐκ τοῦ πίω πίσω παρῆκται. καθὰ καὶ τὰ πίστρα περὶ ὧν ἀλλαχοῦ δηλοῦται. διὰ δὲ τὴν ῥηθεῖσαν τιμὴν πάντως δὲ καὶ ἑταιρείαν, ἡνίοχος τῷ Πατρόκλῳ γίνεται ὁ ῥηθεὶς Αὐτομέδων, ὃς καὶ ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. κελευσθεὶς μὲν καὶ ὑπ' Ἀχιλλέως, καὶ ἄλλως δὲ ὡς εἰκὸς ἐπὶ πλέον ἀφ' ἑαυτοῦ ὁρμηθεὶς ὡς ἀντιτιμῶν τὸν τιμῶντα. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὑπάγειν ζυγῷ φασιν ἐνδοτικῇ συντάξει, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, ταυτόν ἐστι τῷ, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν. τὸ δὲ ὠκέας, προκλητικόν ἐστι τοῦ ἐφεξῆς αὐτίκα μύθου περὶ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅτι Ξάνθος καὶ Βαλίος προξυτόνως καθὰ καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται, ἵπποι Ἀχιλλέως. οἵ φησιν ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, ὅ ἐστιν ὁμοίως πνοαῖς ἀνέμου ἐπέτοντο. ὅπερ ἐν ἄλλοις φησὶ, θέειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. λέγει δὲ καὶ ὅτι αὐτοὺς τέκετο ζεφύρῳ ἀνέμῳ, ἅρπυια Ποδάργη, βοσκομένη ἐν λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο. ὥστε ἱπποφυές τι δαιμόνιον ἡ Ποδάργη, εἰ κατὰ τὸν μῦθον καὶ βόσκεται καὶ ἵππους γεννᾷ. παραλαλεῖ δὲ ὁ τοιοῦτος μῦθος, καὶ ἔκτοπόν τι χρῆμα καὶ θεῖον τὴν παρωκεάνιον ταύτην Ποδάργην εἶναι καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς ἵππους. καὶ μὴν δὲ ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς ἁπλῶς ἐλθεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ θεόθεν ποθέν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως αὐτῷ ἐξ ὠκεανοῦ κτῆμα ἦλθον ἵπποι τοιοῦτοι. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ γράφοντες ἐνταῦθα οὐ παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο καθὰ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχει, ἀλλὰ ῥόον ὠκεανοῖο, ἐξωκεανίζεσθαι ῥηθεῖεν ἄν, τῇ κατὰ τὴν τοιαύτην γραφὴν ἀποπλανήσει. τίς μέντοι ὁ Ἠριδανὸς, δηλοῖ ὁ περιηγητής. ὄνομα δὲ κύριον ἁρπυίας ἡ Ποδάργη, ἧς παρώνυμος ὁ τοῦ Ἕκτορος Πόδαργος. ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα μυθικῶς μὲν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τάχος τῶν τοιούτων ἵππων λέγει. ἐκ τῶν ἑξῆς ποδηνέμων, ἢ ἀελλοπόδων ὄντων. τὸ δὲ φυσικὸν ὅθεν ὁ μῦθος ἐλήφθη, τοιοῦτόν ἐστιν. ὡς αἱ ἵπποι κατὰ τὴν καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσαν ζωϊκὴν ἱστορίαν, ἐξανεμούμεναι πρὸς βορέαν ᾧ συγγενές τι καὶ ὁ ζέφυ-

ζέφυρος, εὐγενέστερον κύουσιν. ὅτι τοῖοι ὡς εἰκὸς καὶ οἱ τοῦ ἀχιλλέως ἵπποι τετυχήκασιν εἶναι. ἡ δὲ ἅρπυια, εἶδος μέν τι ἄλλως ἀνέμου ἐστί. πέπλασται δὲ τῷ μύθῳ εἰς δαιμόνιον πτερωτὸν ἱπποφυὲς ὡς εἴρηται, ὁποῖα ὁ μῦθος παραφύσιν τολμᾷ. οὗ καὶ ὁ πήγασος ἐπίνοια. ἐπεὶ γὰρ ἄνεμοί τινες βίαιοι κουφίζουσι κάτωθεν τὰ βαρέα σώματα, ἐμυθεύθησαν ἐντεῦθεν ἅρπυιαι σωματοειδῆ τινα πνεύματα τερατώδεις πλάσεις, ὑφ' ὧν καὶ λέγονται ἁρπάζεσθαι ὅσα γίνονται ἀφανῆ. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο. ὧν μιᾶς τινος ἐξέφυ καὶ ἡ ποδάργη. πρέπουσα κατὰ τὸν μῦθον, εἰς γένεσιν πόδας ἀργοῦ ἵππου, εἴτουν ποδώκους. δῆλον δὲ ὡς εἰ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἁρπυίαις ὁ μῦθος χεῖρας προσπλάττει ὡς καὶ ἁρπάζειν, ἀλλ' ἡ ὁμηρικὴ αὕτη, οὐκ ἂν εἶναι πιθανολογηθείη τοιαύτη, διὰ τὸ ἱπποφυές. ὅτι δὲ πολλοὶ παρωκεάνιοι λειμῶνες εἰς νομὴν ζώοις ἀνεῖνται, εἰκός ἐστιν ὑπονοεῖσθαι πιθανῶς. ἰστέον δὲ ὅτι φαίνεται μὲν τὸν ξάνθον καὶ τὸν βαλίον ἅμα ἤγουν ὁμοίως πνοαῖς οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἀνέμου τοῦ ζεφύρου ἢ ἁρπυιῶν τῶν κατ' ἀλληγορίαν πέτεσθαι ὡς ἀνεμώκεας καὶ ἀελλόποδας, καὶ ὁ πλαῖς ἴσως ἁρπυίαις κατὰ τὴν παρὰ τῷ λυκόφρονι ἅρπινναν, παραβολικόν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο ἀσφαλές. πολλὰ γὰρ τῶν θνητῶν ἐν οἷς καί τινες ἥρωες, θείοις εἰκάζονται προσώποις καὶ πράγμασιν. εἰπεῖν δὲ αὐτόχρημα τόκους ἅρπης καὶ ζεφύρου τοὺς εἰρημένους ἵππους, ἀμύθητον τόλμαν ἔχει. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὥσπερ ὁ ξάνθος ὁποῖον ἂν εἴποι τις, βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ χρῶμα ξανθοῦ. οὕτω καὶ ὁ βαλίος ἵππος προξύνεται ὡς οἷα κύριον ὄνομα ἵππου, κατὰ τὰ τετράχρονα ἐπὶ ἀνθρώπων κύρια, ἵνα διαστέλλοιτο τοῦ, βαλιὸς, ὅπερ ὀξυτόνως τὸν ταχὺν, ἢ στικτὸν δηλοῖ. ὅθεν καὶ βαλιὰ ἔλαφος. οἷς θέμα τὸ βάλλειν. εἰ δὲ καὶ τὸ βαλλίζειν ἤγουν κωμάζειν ἢ χορεύειν, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ βαλλισμὸς, οὗ παραφθοράτις τὸ βαλλίζειν, ἐκ τοῦ βάλλειν παρῆκται καὶ αὐτὸ, οὐκ ἄν τις ἀποφήναιτο στερεῶς. ὅτι ὁ ῥηθεὶς αὐτομέδων, ἐν παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει, τόν, ῥά ποτ' ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν, ἄγαγ' ἀχιλλεύς, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν. ἵνα φασὶ κολάζῃ καὶ εἰς συμμετρίαν ἄγῃ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ τάχους ἐκείνων καὶ ἐγκόπτῃ τὸ πολὺ τοῦ δρόμου. ἐπαινετὸς οὖν ἡνίοχος, ὃς δύναται ἀναχαιτίζειν τοσαύτης ῥύμης ὁρμὴν καὶ ποιεῖν ἰσοδρομεῖν καὶ τὸν πήδασον, ταχύτερον οἷα εἰκὸς καὶ αὐτὸν ὄντα. εἰ δὲ ἦν ἀκουστὸς τῷ ποιητῇ ὁ περὶ τοῦ πηγάσου μῦθος, ἐκεῖθεν ἂν δόξειε παραποιῆσαι τὸν τοῦ ἀχιλλέως πήδασον διὰ τάχους ὁμοιότητα. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα μνήμην ὁ ποιητὴς παρέρριψεν ἠετίωνος πρὸς ἐγκοπὴν τοῦ κατὰ τὴν φράσιν ὁμοειδοῦς, ἤγουν πρὸς ποικιλίαν γραφῆς. παρηορίαι δὲ, αἱ παρηρτημέναι τῷ ζυγῷ σειραὶ εἰς δεσμὸν περιττοῦ ἵππου. ὅς ἐστι παρήορος καθὰ προδέδεικται, οὗ παρώνυμοι αἱ παρηορίαι. χρεία δὲ δῆθεν παρηόρου ἐστὶ καὶ νῦν, ἡ γνωσθεῖσα καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ νέστορος. ὡς ἂν δηλαδὴ εἴπερ πέσοι τῆς ξυνωρίδος ὁ ἕτερος, αὐτὸς ἀναπληροῖ τὸ λεῖπον, καὶ φυλάττοι τὴν ξυνωρίδα ὡς πρότερον. ἔστι δὲ τοῦτο ἐνταῦθα, δεινότης μάλιστα ἤγουν οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, ἵνα ὥσπερ ἡνιόχῳ καὶ ὅπλοις, οὕτω καὶ ἵππῳ ζημιώσῃ τὸν ἀχιλλέα, ὃς δή ἐστιν ὁ θνητὸς πήδασος. ξάνθος γὰρ καὶ βαλίος, οὐ τοιοῦτοι κατὰ τὸ αἴτημα τοῦ μύθου, ἀλλ' ἀθάνατοι. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀθάνατον, ἄρρενας εἶναι οὐ μὴν ἐντομίας καὶ τοὺς τοῦ ἀχιλλέως ἵππους δηλοῖ, δυναμένους σπείρειν, καὶ τῇ διαδοχῇ ὥσπερ ἀθανατίζεσθαι. ὁ μέν τοι πήδασος, ἔοικεν ἐκτετμῆσθαι τῶν γονίμων μορίων, καὶ διὰ τοῦτο θνητὸς λέγεται ὡς μὴ ἔχων διαδοχὴν, διὸ καὶ ἀμύμονα ἔφη αὐτόν. ὅπερ κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν, ἐπὶ θνητῶν εἴωθε λέγεσθαι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὥσπερ τῶν θνητῶν, οὕτω καὶ τῶν ἀμύμονα ἐνταῦθα τοῖς ἀθανάτοις ἀντιδιαιρεῖ. τὸ δὲ πήδασον ἵει, μετὰ προθέσεως χρὴ λέγειν ἐνίει, ὅ ἐστιν ἐνέβαλλεν, ἐνετίθει. ἐνεδέσμει. τὸ δὲ ἤγαγεν ἀχιλλεὺς, ἀντὶ τοῦ ἀπήγαγεν, ἐλῄσατο.

Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν ἀχιλλεὺς
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες,
Δάπτουσιν πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοινόν.
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. ἐν δέ τε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ.
Τοῖοι μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος αἰακίδαο
Ῥώοντ'. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν, ἀρήιος ἵστατ' ἀχιλλεὺς,
Ὀτρύνων ἵππους τε, καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Ὅτι τοὺς μυρμιδόνας αὐτοὺς ὡς ὑπέσχετο ἀγείρας ὁ ἀχιλλεὺς, ἐποιχόμενος θώρηξε πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν ὃ δοκεῖ ἐκ περιττοῦ κεῖσθαι, δέον τὸ ἀρκεῖν εἰς ἔννοιαν τελείαν καὶ τὸ θώρηξε, δίχα τοῦ σὺν τεύχεσι. καὶ ὅτι τοὺς τῶν μυρμιδόνων ἄρχοντας, λύκοις εἰκάζει κεκορεσμένοις ἀπὸ ἐλάφου καὶ εἰς ὕδωρ ἀπιοῦσι. φησὶ γάρ. οἱ δὲ, λύκοι ὣς ὠμοφάγοι τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή. οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες, δάπτουσι. πᾶσι δὲ παρήιον αἵματι φοινὸν, καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρή-

νης μελανύδρου λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι. περισσεύεται δέ τε γαστήρ. τοῖοι μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος αἰακίδαο ῥώοντο. διψῶντες δηλαδὴ πολέμου, ὡς καὶ λύκοι τοῦ μετὰ κόρον πιεῖν ἐκ πηγῆς. καὶ ἔστι πρὸς τοῦτο καὶ μόνον τείνουσα ἡ οὕτω πλατεῖα παραβολή. καὶ σημείωσαι ὅτι διὰ τὸ ἄγαν εἰς τὴν μάχην πρόθυμον, οὐ λύκοις εἴκασε τοὺς μυρμιδόνας ὁρμωμένοις εἰς θήραν. ἀλλ' ἤδη καὶ κορεσαμένοις τῆς ἄγρας. εἰ γὰρ καὶ ἴσον ἀπραξίᾳ τὸ μέλλον κατ' εὐελπιστίαν, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἐσόμενον, ἔχει τι πλέον τοῦ ἁπλῶς ἐσομένου. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐπεὶ ἐξάπαντος οἱ μυρμιδόνες αἵματος κορέσονται, ὡς ἤδη κεκορεσμένους αὐτοὺς θεωρεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, λύκοι ὣς ὠμοφάγοι, φθάσας ἔφη τρῶας λείουσιν ἐοικέναι ὠμοφάγοισι. ἀνεπεξέργαστον ἀφεὶς ἐκεῖ τὴν τοιαύτην παραβολήν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ περὶ φρεσὶν ἄαπτος ἀλκὴ, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λύκων κεῖται. τὸ δὲ κεραὸν μέγαν, πρὸς πιθανότητα κεῖται τοῦ, πολλοὺς ἐξ αὐτοῦ κορεσθῆναι λύκους. οὐ γὰρ μόνον κεραὸς ἤγουν τέλειος, ἀλλὰ καὶ μέγας. ὃ διαστέλλει αὐτὸν τῶν κεραῶν μὲν οὐ μεγάλων δέ. περὶ δὲ τοῦ δάπτειν, ἀφ' οὗ τὸ δαρδάπτειν γίνεται, προδεδήλωται. παρήϊον δὲ, νῦν μὲν ἡ παρειά. ἐν δὲ τῷ, παρήϊον ἔμμεναι ἵππου, κόσμος ἵππου παραγναθίδιος τὸ παρήϊον ὡς δεδήλωται. τὸ δὲ φοινὸν, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ δαφοινόν. καὶ δηλοῖ τὸ πεφοινιγμένον. ὁμοίως τῷ, αἵματι φοινικόεις, ὅ ἐστιν ἐρυθρός. ὅθεν καὶ χλαῖνα φοινικόεσσα. καὶ φοίνικες, ἔθνος οἰκῆσαν περὶ ποταμὸν ἐρύθραν. ἢ περὶ ἐρυθρὰν θάλασσαν. καὶ τὸ φυτὸν δὲ φοῖνιξ, ὅτι τοιοῦτον καρπὸν τελεσφορεῖ. τὸ δὲ ἀγεληδὸν, ἰδιότητα λύκων ἱστορεῖ. συναγελαστικὸν γὰρ καὶ αὐτοὶ ζῶον. καὶ οὐ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα. τὸ δὲ ἴασιν ὅ ἐστιν ἔρχονται, προπαροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ἰᾶσιν. ὅθεν τὸ ἀφιᾶσι. τὸ δὲ λάπτειν, ὠνοματοπεποίηται. καθὰ καὶ τὸ ἐρεύγεσθαι. ἃ καὶ ἔχει τινὰ νῦν ἀστειότητα. οἱονεὶ λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι οἱ λύκοι λάπτοντες ὕδωρ, ἀντερεύγονται αἷμα ἐκεῖσε ὑφ' οὗ τὸ ὕδωρ φοινίσσεται. δῆλον δὲ ὅτι ῥοφήσεως μὲν εἶδος καὶ τὸ λάπτειν. τραχυφωνότερον δὲ τούτου, τὸ ῥοφεῖν. καὶ οὐδὲ κυριολεκτεῖται ἐπὶ κυνῶν. τὰς δὲ γλώσσας ἀραιὰς τοῖς λύκοις φησίν, ἢ μετὰ δασείας ἀντὶ τοῦ στερεὰς καὶ ἐπιμήκεις, ἢ μετὰ ψιλῆς ἀντὶ τοῦ βλαπτικάς. ἄκρον δὲ λάπτουσιν ὕδωρ, διότι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ καθιᾶσι τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ὕδωρ ὡς οἱ βόες, οὐδὲ κατὰ τοὺς λυκοσπάδας ἵππους τὸ ἥμισυ τῆς ὄψεως, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπολῆς ὕδατος πίνουσιν ὡς εἴπερ καὶ ἔλειχον. τὸ δὲ φόνον αἵματος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ αἷμα. ἐκ δὲ τούτου γίνεται τὸ, φοινὸς αἵματι. τὸ δὲ περισσεύεται, εἰ καὶ φαίνεται στεναγμόν τινα σημαίνειν τοῖς λύκοις διὰ τὸ ἐκ τοῦ κόρου πολυβαρὲς, ἀλλ' ὁ ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ περιτείνεται νοεῖ διὰ πλησμονήν, ὡς ἀπὸ τοῦ τείνω ὡς κτείνω πλεονασμῷ τοῦ σ' καθὰ καὶ ἐν τῷ φερέσβιος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἀναλογώτερον δὲ εἰπεῖν, ὡς ἐν τῷ πῶ τὸ κτῶμαι καὶ μετὰ τοῦ σ' σπῶ σπῶμαι καὶ ἐπισπῶμαι τὸ εἰς ἐμαυτὸν ἕλκω οἷά καί τι κτῆμα. πολλοὺς δὲ λέγει μυρμιδόνων ἡγήτορας, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς στρατηγούς. κυρίως γὰρ, ἕνα εἶχον ἡγήτορα, ὃς αὐτοῖς εἰς τροίην ἡγεῖτο ἀνάσσων μέγα ἢ κρατέων μέγα, καθὰ μετ' ὀλίγα εὐθὺς ἐρεῖ ὁ ποιητής. τὸ δὲ ῥώοντο τουτέστιν ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, σύστοιχόν ἐστι τῷ, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο. ὅτι χρήσιμον εἰς ἔπαινον στρατηγοῦ, τὸ, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατο δεῖνα, ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. μυρμιδόνων δὲ νῦν ἐπίθετον τὸ ἀσπιδιώτας. ὥσπερ ἀχιλλέως τὸ ἀρήϊος. πατρόκλου δὲ, τὸ ἀγαθὸς θεράπων.

Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν ἀχιλλεὺς
Ἐς τροίην ἡγεῖτο διῒ φίλος. ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι.
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει
Σημαίνειν. αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς, ἦρχε μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο.
Τὸν τέκε πηλῆος θυγάτηρ καλὴ πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα.
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν βώρῳ περιήρεος υἷϊ,
Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Παρθένιος. τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ πολυμήλη
Φύλαντος θυγάτηρ. τῆς δὲ κρατὺς ἀργειφόντης

Ὅτι ἀναμιμνήσκων ὁ ποιητὴς ὅσας εἶχεν ὁ ἀχιλλεὺς νῆας, φησί. πεντήκοντα ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν ἤγουν αἷς ὁ ἀχιλλεὺς ἐς τροίην ἡγεῖτο διῒ φίλος. εἶτα ἱστορῶν καὶ οἷαι ἦσαν εἰς χώρησιν, ἐπάγει. ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῃ, ἢ ἐν δὲ ἑκάστῃ, πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι. ὡς εἶναι αὐτὰς μὲν, οὕτω πεντηκοντόρους. τούτους δὲ, πεντακοσίους πρὸς τοῖς δισχιλίοις. οἷς ἄρτι πέντε τοὺς μετ' ὀλίγα ῥηθησομένους ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, τουτέστιν οὓς εἶχε πιστοὺς ἢ οἷς ἐπίστευε σημαίνειν. αὐτὸς δὲ, μέγα κρατέων

ἠράσατ'

Ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, μετὰ μελπομένῃσιν
Ἐν χορῷ ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
Αὐτίκα δ' ἐς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρη
Ἑρμείας ἀκάκητα. πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον. πέρι μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόνγε μογοστόκος εἰλείθυια
Ἐξάγαγε πρόφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς,
Τὴν μὲν ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Τὸν δ' ὁ γέρων φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης, πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε μυρμιδόνεσσιν
Ἔγχει μάρνασθαι, μετὰ πηλείωνος ἑταῖρον.
Τῆς δὲ τετάρτης, ἦρχε γέρων ἱππηλάτα φοῖνιξ.
Πέμπτης δ' ἀλκιμέδων, λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.

ἦσαν, ὡς οἷά τις εὐρυκρείων ἐν αὐτοῖς. οὓς διὰ τοῦτο ὑποστρατήγους τις καὶ ὑφηγεμόνας ἐρεῖ. ὅρα δὲ ὅτι ἐφυλάξατο εἰπεῖν εὐρὺ κρατέων, τοῦτο γὰρ τοῦ ἀγαμέμνονος ἦν. ὅθεν καὶ κυρίως εὐρυκρείων ἐκεῖνος. εἰ δὲ εὐρὺ κλέος ἐπὶ ὀδυσσέως λέγεται, καὶ ἄλλων τινῶν, ὃ δὴ καὶ τῷ ἀχιλλεῖ πρέποι ἂν, ἀλλ' οὐ ταὐτὸν κλέος καὶ κράτος. ὅθεν οὐ δὲ πᾶς ὁ εὐρὺ κλέος ἔχων, ὁ αὐτός ἐστι τῷ εὐρυκρείοντι. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἃς ὁ ἀχιλλεὺς ἐς τροίην ἡγεῖτο, ἄλλως ῥηθὲν ἤπερ ἐπὶ κάλχαντος ἐρρέθη τὸ, νηυσὶν ἀχαιῶν ἡγήσατο εἰς ἴλιον. ἐκεῖνος μὲν γάρ, ὡδήγησεν ὑποδείξας τὴν κέλευθον. ἀχιλλεὺς δὲ ἡγεμών ἐστι ταῖς ναυσὶν ἃς ἡγεῖται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐποιήσατο, παθητικῶς τε προσενεχθὲν. καὶ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ προεβάλετο, οὐ φύσει ἄρχοντας μυρμιδόνων ὄντας ἀλλὰ θετῶς οἷα νῦν ποιηθέντας. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς ὡς τῶν ῥηθέντων πέντε ἡγεμόνων ἰῆς μὲν στιχὸς ἦρχεν ὁ δεῖνα. τῆς δ' ἑτέρης ὁ δεῖνα. τῆς δὲ τρίτης ὁδέ τις, τῆς δὲ τετάρτης ἄλλος, καὶ τῆς πέμπτης ὁ δεῖνα, στίχα τὴν πεντακοσιοστὺν λέγων. ἐκ πεντακοσίων γὰρ ἀνδρῶν ἐνταῦθα ἑκάστη τῶν στιχῶν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι τὸ μὲν ἰῆς στιχὸς ἀντὶ τῆς μιᾶς, τὴν πρώτην δηλοῖ. τὸ δὲ τῆς ἑτέρας, ἀντὶ τοῦ δευτέρας. ὡς μὴ ἐγχωροῦν εἰπεῖν ἐν ἡρωϊκῷ μέτρῳ τὸ δευτέρας διὰ τὸ ἀθεράπευτον ἀμφίμακρον. μετρεῖ γοῦν οὕτω. στιχὸς ἰῆς, ἑτέρης, τρίτης, τετάρτης, πέμπτης. ἔστι δὲ καὶ ἐν τούτοις, ποικίλος ὁ ποιητής. τοὺς μὲν τῶν τριῶν στιχῶν ἡγεμόνας, πλατύτερον ἱστορῶν. καὶ μᾶλλον τὸν τῆς μιᾶς καὶ τὸν τῆς ἑτέρας ἤτοι δευτέρας. τὸν δὲ τέταρτον φοίνικα, ἐν παραδρόμῳ στίχῳ. εἰσάγει γοῦν καὶ αὐτὸν εἰς μάχην ὡς ἂν εἴη μνήμων τις τῷ πατρόκλῳ. εἰ καὶ μηδὲν ὤνησεν. οὕτω δὲ καὶ τὸν τῆς πέμπτης στιχὸς ἀλκιμέδοντα. τοῦτον μὲν, ἀμύμονα προσειπών. τὸν δὲ γέροντα, ἱππηλάτην. καὶ εἰς τοσοῦτον μόνον ἐπιδρομάδην σεμνύνας αὐτούς. διατί; διότι φοῖνιξ μὲν ἔγνωσται ἤδη. καὶ οὐ χρὴ ἀναδιδάσκειν τὰ κατ' αὐτόν. φοίνικος δὲ ἀπειλαλήτου παραρριφέντος, οὐκ ἔχειν τὸν πέμπτον σεμνολογεῖσθαι μακρά. ὅτι τῆς πρώτης τῶν μυρμιδόνων στιχὸς, ἦρχε μενέσθιος αἰολοθώρηξ, υἱὸς σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο. ὃν τέκε πηλῆος θυγάτηρ καλὴ πολυδώρη σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα. αὐτὰρ ἐπίκλησιν βώρῳ περιήρεος υἱῖ ἤγουν υἱῷ περιήρεος, οὗ ἡ εὐθεῖα ὁ περιήρης. ὅς ῥα, ἤγουν ὃς δὴ βῶρος, ἀναφανδὸν ὄπυιε πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. ἐνταῦθα δὲ οἱ μέν φασιν ἑτέρου τινὸς εἶναι πηλέως ἔγγονον τὸν ῥηθέντα μενέσθιον, καὶ ἐπαγωνίζονται τῷ λόγῳ. οἱ δέ τινες ἀδελφιδοῦν αὐτὸν τοῦ ἀχιλλέως εἶναι τίθενται καὶ νικῶσιν οὗτοι. καὶ τοίνυν θεωρητέον ὡς πηλεὺς μὲν, θέτιδι μιγεὶς θαλασσίᾳ δαίμονι, γεννᾷ τὸν ἀχιλλέα. ἡ δὲ τοῦ ἀχιλλέως ἀδελφὴ, ὑπὸ ποταμῷ γεννᾷ τὸν μενέσθιον. ἴσως γοῦν εἰ καὶ ὑγρὸς κατὰ τοὺς ἐκ ποταμῶν καὶ θυμῷ ζέειν πεφυκὼς καὶ ἄγριος ὁ μενέσθιος, ἀλλ' οὐχ ὥστε καὶ θαλάσσης λέγεσθαι παῖς καθάπερ ὁ ἀχιλλεὺς ὠνείδισται. ὑφειμένως δὲ καὶ ἧττον, ἦν μεγαλόθυμος. περισπερχὴς μέντοι φερωνύμως ὢν παρὰ σπερχειῷ ποταμῷ ἑλλαδικῷ ῥέοντι ὀξὺ καὶ ἐπισπέρχοντι τὸ ῥεῦμα. κἀντεῦθεν εὐκληρήσαντι λαχεῖν τὸ τοῦ σπερχειοῦ ὄνομα. καθὰ καὶ ὁ ἆκις ὀξυρρόας καὶ ἐκεῖνος ποταμὸς, τὴν ἐκ τῆς ὀϊστευτικῆς ἀκίδος κλῆσιν. καὶ ὁ ἀράξης ὁμοίως καὶ αὐτὸς ῥέων, τὴν ἐκ τοῦ ἀράσσειν, ὅθεν καὶ οἱ καταρράκται. εἰ δὲ καὶ ἰχθύες περὶ τὸν τοιοῦτον ποταμὸν, εἶεν ἂν ἀγαθοὶ κατὰ τὸν ἱστορήσαντα τοῦτο. εἰ γὰρ καὶ δύσπεπτοί φησι καὶ βαρύτατοι τῶν θαλασσίων οἱ μετεμβαίνοντες ἐκ θαλάσσης εἰς ποταμοὺς καὶ λίμνας, στῆψις διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ λιμναίου, ὅμως ἀμείνους οἱ ποτάμιοι. καὶ τῶν ποταμίων βέλτιστοι, οἱ ἐν τοῖς ὀξυτάτοις τῶν ποταμῶν. διϊπετὴς δὲ, κυρίως μὲν ὁ χείμαρρος, ὁ αὐτόθεν ἐκ διὸς ἀέρος πίπτων ἤτοι γεννώμενος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ ἀέναος. συνάγει δὲ βοήθειαν τῇ πρώτῃ ἐννοίᾳ, καὶ μάρτυρ ὢν ὁ περίπυστος τραγῳδὸς, ἐν οἷς λέγει οὕτω, βολβίνας ἃς ἐν χέρσῳ θρέψε διὸς παῖς ἄσπετος ὄμβρος, λευκοτέρας χιόνος ἰδεῖν, ἀμύλοισι δ' ὁμοίας. τάων φυομένων, ἠράσατο πότνια γαστήρ. ἐν τούτοις γὰρ διὸς υἱὸν τὸν ὑετὸν εἰπὼν, συντελεῖ τι εἰς τὸ νοεῖν ποταμὸν διϊπετῆ, τὸν ἐξ ὑετοῦ. ὃν ζεὺς ἀὴρ δοκεῖ γεννᾶν. τῶν δὲ εἰρημέ

νων, οὓς μὲν ἃς ἐν χέρσῳ θρέψε δῖος παῖς, παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, οὓς θρέψε ζείδωρος ἄρουρα. τὸ δὲ λευκοτέρας χιόνος, ἐκ τοῦ, ἵπποι λευκότεροι χιόνος. τὸ δὲ τάων φυομένων καὶ ἑξῆς, ἐκ τοῦ, ὧν βοσκομενάων ἠράσατο βορρᾶς. βολβίνας δὲ, λέγοι ἂν ἴσως τοὺς παρ᾽ ἀττικοῖς βολβοὺς, ὧν χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀμύλους δὲ, εἶδός τι πλακοῦντος εὐθρύπτου, καὶ οἷον μὴ ἀφιέναι μύλας ὀδόντων πονεῖσθαι περὶ αὐτόν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατ᾽ ὅμηρον διιπετέος ποταμοῦ ἤγουν υἱοῦ διὸς, λαβών τις τῶν μεθ᾽ ὅμηρον, ἀρχέστρατος δὲ ἦν ἐκεῖνος ὁ ὀψοφάγος, θεόπαιδα ἔφη παίζων τὸν μιλήσιον λάβρακα, ὃν ἡ ἐν τῷ ἐσθίειν λαβρότης παράγει, δι᾽ ἣν καὶ ἀπόλλυται ὑπὸ καρίδων. καινὸν δὲ οὐδὲν θεογενῆ παιχθῆναι λάβρακα, εἴγε καὶ θεοὺς αὐτόχρημα τοὺς μεγάλους ἰχθῦς ἐκάλεσαν εὐτραπεζευόμενοι. πυθόμενος γάρ τις ἰχθυοπώλου ὁπηρίους δήποτε ἰχθύας ἔχοι πωλεῖν, καὶ ἀκούσας ὅτι λάβρακα τυχὸν ἢ ἀνθίαν, ἢ τοιούσδε τινὰς, ἔφη. θεοὺς ὀνομάζεις, ἐμοὶ δὲ ἰχθύων χρεία οὐ θεῶν. τὸ δὲ πολυδώρη, φερώνυμος κλῆσις. ἀπερείσια γοῦν ἔλαβεν ἕδνα. ὁ δέγε πειλαμίδης πολύδωρος, διὰ τὰ ἐκ φύσεως δῶρα οὕτως ὠνομάσθη. καθὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ ἡσιόδῳ πανδώρα. ἀκάμαντα δὲ σπερχειὸν, ἀντὶ τοῦ ἀέναον. καὶ ὡς εἴποις εἴπερ ἀκάματον. καθὰ καὶ διονύσιος ἀκαμάτοιο ῥόον φησὶν ὠκεανοῦ. καὶ ἄλλως δὲ ἀκάμαντα, διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη, ὀξὺ καὶ περισπερχὲς τοῦ κατ᾽ αὐτὸν ῥεύματος. μυθικῶς μέντοι, διὰ τὸ αὐτοῦ ἀνύπεικτον, καὶ περὶ πράξεις ἀκμαῖον καὶ ἀνδρικόν. ὅπερ ἔχειν ἐχρῆν καὶ τὸν υἱὸν μενέσθιον. ἐπίκλησιν δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνον λόγον καὶ δόκησιν καὶ μέχρις ὀνόματος οὐ μὴν πρὸς ἀλήθειαν. ἵνα ἡ ἐπίκλησις, κλῆσις ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρόσθετος. σπερχειοῦ γοῦν ὢν φύσει κατὰ μῦθον ἐνταῦθα ὁ μενέσθιος, ἐπεκαλεῖτο βώρου υἱός. κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ ἐπὶ κατηγορίας καθὰ καὶ παρὰ σοφοκλεῖ τὸ ἐπίκλημα. ἐκ δὲ τοῦ ἐπίκλησιν, τὸ ἐπίκλην ἐπιθετικὸν ἐπίρρημα συνέκοψαν οἱ μεθ᾽ ὅμηρον. τὸ δὲ ἀναφανδὸν ὀπυίειν, τὴν νόμιμον ὁμιλίαν δηλοῖ. οὗ ἐναντίον μετ᾽ ὀλίγα, τὸ παρελέξατο λάθρα, ὃ ταυτόν ἐστι τὸ κλεψιγαμεῖν. ἐφ᾽ οὗ, τὸ ὀπυίειν χώραν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ τὸ παραλέξασθαι καὶ τὸ εὐνηθῆναι ὡς ἀνωτέρω κεῖται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καλῶς οἱ μὴ γεννώμενοι παῖδες ἐκ γυναικῶν ἀναφανδὸν ὀπυιομένων, σκότιοι λέγονται. διότι καὶ πρὸς τὸ ἀναφαίνειν ἀντίκειται τὸ σκοτίζειν. ὥσπερ καὶ τῷ φωτὶ τὸ σκότος. τὸ δὲ πορὼν ἀπερείσια ἕδνα, ὑπερκαταβὰς, οὕτω φράζει. ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ἕδνα τὰ ἐξ ἀνδρῶν πρὸς γυναῖκας εἶπεν. ὅτι τῆς ἑτέρης ἤτοι δευτέρας στίχος, εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε παρθένιος. τὸν, ἔτικτε χορῷ καλὴ πολυμήλη φύλαντος θυγάτηρ ὑπὸ τῷ ἀργειφόντῃ, ὃς αὐτῆς ἠράσατο ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν ἐν χορῷ ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς. αὐτίκα δ᾽ εἰς ὑπερῷα ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρῃ ἑρμείας ἀκάκητα. πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν εὔδωρον. πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν. αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, ἃ δὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐγέννησε, τὴν μὲν, ἐχεκλῆς ἠγάγετο πρὸς δώματα ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα, καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι τὸ, ἐπίκλησιν τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνα υἱὸν εἶναι, καὶ τὸ, ὃς ἀναφανδὸν ὄπυιε καὶ ἑξῆς, ἄλλως ἐνταῦθα ὅμηρος ἔφρασε, πολυμήχανος ὢν ῥητορεύειν. παρθένιος δὲ τίς ἐστιν, αὐτὸς ὁ ποιητὴς δηλοῖ. διδάξας, παρθένιον εἶναι τῇ μητρὶ παῖδα, οὗ γεννηθέντος λάθρῃ ἐν παρθενίας καιρῷ, εἶτα τὴν γεννησαμένην ἀνὴρ ἕτερος ἠγάγετο πρὸς δώματα. ὅπερ, ἀναφανδὸν ὀπυίειν πρὸ ὀλίγου ἔφη ὁ ποιητής. καὶ ἄλλως δὲ παρθένιος υἱὸς, ὃν κατὰ τὸν ποιητὴν ἔπορέ τις ὅ ἐστιν ἐπορίσατο γυναικὶ, μιγεὶς αὐτῇ πρὸ τοῦ γάμου. δῆλον δὲ, ὡς οὐ τοιοῦτος ἦν καὶ ὁ προρρηθεὶς ἄρχων τῆς πρώτης στίχος μενέσθιος. οὐ γὰρ προεγεννήθη ἐκεῖνος τοῦ γάμου τῇ μητρί. ἀλλ᾽ ὥσπερ ὁ ἡρακλῆς διὸς ἦν, ἐπίκλησιν δὲ ἀμφιτρύωνος, οὕτω καὶ ὁ μενέσθιος βώρου μὲν ἦν ἐπίκλησιν, φύσει δὲ σπερχειοῦ τοῦ σπείραντος. ὅρα δ᾽ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὅπως ὁ ποιητὴς τῷ ἀγλαῷ εὐδώρῳ, συναγλαΐζει τὴν γραφὴν, κοσμῶν αὐτὴν ὁμοτόνοις παρίσοις. τῷ, εὔδωρος, ἀρήϊος, παρθένιος. τὸ δὲ ἔτικτε χορῷ καλὴ πολυμήλη, ἀμφίβολον. ἢ γὰρ ἡ κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν πολυδώρην, καλὴ πολυμήλη ἔτικτεν ἐν χορῷ, ἢ ἐν τῷ χορῷ καλὴ ἔτικτε, τουτέστιν ἢ ὡς εἰπεῖν καλλίχορος. ἀρετὴ γάρ τις καὶ αὕτη παρθένων καὶ ἔστι τοῦτο κάλλιον. ἑρμῆς γὰρ ἠράσατο, αὐτὴν ἰδὼν ἐν χορῷ. αὐτὴ δὲ οὐκ ἂν τέκοι ἐν χορῷ. ἑρμηνεύων δὲ τὸ, χορῷ, ἐπήγαγε τὸ, ἐν μελπομένῃσιν. πρὸς διαστολήν τε ἀλλοίου χοροῦ καὶ τοῦ τῶν ἀνδρῶν δέ. ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν μελπομένων, γυναικῶν εἰσὶ διαφοραὶ, ἐπήγαγε τὸ, ἐν χορῷ ἀρτέμιδος, ἤτοι ἐν χορείᾳ δημοτελεῖ. ἔνθα καὶ ἦν εἰκὸς ἐραστὰς παρεῖναι, οὓς οὐκ ἔχοισιν οἱ κατ᾽ οἶκον, ἢ καὶ ἄλλως ἰδιάζοντες χοροί. τὸ δὲ πολυμήλη, εὐμόρφῳ οἰκεῖον γυναικὶ ὄνομα, διὰ τὰ ἐκ τῶν θρεμμάτων πολλὰ ἕδνα, ὁποία τις καὶ ἡ πολύβοια, καὶ ἡ ἀλφεσίβοια. καθ᾽ ὁμοιότητα δὲ ταύτης, καὶ ἡ φιλομήλα ἐκλήθη. τοὺς μέν τοι ἄνδρας τὸν εὔμηλον καὶ τὸν πόλυβον καὶ τοὺς τοιούτους, ἡ πολυκτημοσύνη οὕτως ἐκάλεσε. τοῦ δὲ ἠράσατο τὸ πρῶτον ὅπερ ἐστὶν ἠρασάμην, ὁ ζεὺς φθάσας ἔφη. οἰκείως δὲ πολυμήλης ἐρᾷ ἑρμῆς, ὁ τῶν μήλων ἤτοι τῶν θρεμμάτων ἐπιστάτης ὡς νόμιος. καλῶς δὲ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῷ εὔδωρος ὀνομάζεται. ἀκάκητα γὰρ καὶ νῦν ἑρμῆς εἴρηται. προσφυὲς δὲ τῷ μὴ κακοποιοῦντι, τὸ εὔδωρον. ἔοικε δὲ καὶ πολυκτήμων ἢ λόγιος ἢ δόλιος ἢ καὶ πάντα ταῦτα εἶναι ὁ εὔδωρος, διὸ καὶ ἐξ ἑρμοῦ γενεαλογεῖται, ὃς τῶν τοιούτων προΐσταται. τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, δεινότητα ἔρωτος δηλοῖ. ἐν τοῖς τοιούτοις γὰρ, οὐχ οὕτως ἡ προαγωγεία καὶ ἡ λοιπὴ ἀκοὴ καὶ φαντασία δρᾶν ἔχει, ὡς τὸ τῆς θέας αὐτάγγελον. περὶ δὲ ἀρτέμιδος, καὶ διατί χρυσηλάκατος καὶ κελαδεινὴ, καὶ

καὶ περὶ ἑρμοῦ δὲ, καὶ ὅτι ὡς μὴ κακύνων ἀκάκητα λέγεται, ὃ καθ' ὁμοιότητα τοῦ μητιέτης μητίετα, ἐκ τοῦ ἀκακήτης μεταπέπλασται, πολλαχοῦ δηλοῦται. προείρηται δὲ καὶ περὶ μογοστόκου εἰλειθυίας. ἧς ὅτι τὸ ἱερὸν εἰλείθυιον λέγεται, ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἀναμνηστέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι τε ἠλάκατα οὐδετέρως καὶ τὰ τόξα, ὅθεν χρυσηλάκατος ἡ χρυσότοξος. καὶ ὅτι τοξεύει καὶ ἄρτεμις ὡς ὁ ἀπόλλων εἴτε μυθικῶς αὐτοὺς νοεῖ τις εἴτε καὶ ἀλληγορικῶς σελήνην καὶ ἥλιον. καὶ ὅτι ἠλακάτη οὐ μόνον τὸ τῶν ἐρίων ὄργανον, ἀλλὰ καὶ ὁ κάλαμος, ἢ τὸ ξύλον τοῦ βέλους, ὅθεν ἄρτεμις χρυσηλάκατος. ἐν δὲ τῷ, εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ταῖς γυναιξὶν ἀνώγεοι θάλαμοι ἐγίνοντο πρὸς τὸ μὴ συντυγχάνειν ῥᾳδίως ἀνδράσι. διὸ καὶ ἡ πηνελόπη ἐν ὀδυσσείᾳ εἰς ὑπερῷον καθημένη ποιεῖ ἃ ποιεῖ. καὶ πριάμῳ δὲ, τέγεοι θάλαμοι ποιοῦνται ταῖς ἑαυτοῦ. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ᾠὰ καλοῦσιν οἱ λακεδαιμόνιοι. ὅθεν ὑπερῷον τὸ οἱονεὶ εἰπεῖν, ὑπερύψηλον. περὶ οὗ καὶ ζητητέον διατί μὴ προπαροξύνεται διὰ τὴν σύνθεσιν. ὁ δὲ θεῖν ταχὺς, ὁ αὐτὸς τῷ ποδώκει ἐστίν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν γεννῆσαι, ἐξαγαγεῖν εἶπε πρόφωσδε. τὸ δὲ γεννηθῆναι, ἠελίου ἰδεῖν αὐγάς. καὶ ὅτι ἐν τῷ πρόφωσδε, οὐ κατὰ τὸ παρέλκον ἡ πρόθεσις κεῖται, ἀλλὰ τὴν τοῦ βρέφους πρόοδον εἰς φῶς δηλοῖ. ἔνθα καὶ ἐφερμηνευτικὸν τῆς προθέσεως τὸ φόωσδε. ἐν δὲ τούτοις κεῖται καὶ πάππος πάνυ φιλῶν παρθένιον ἔγγονον. φύλας γὰρ ὁ τῆς πολυμήλης πατὴρ, τοιοῦτός ἐστι περὶ τὸν εὔδωρον, φησὶ γάρ. τὸν δ' ὁ γέρων φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν. ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ ἑὸν υἱὸν ἐόντα. τοῦτο δέ ποτε καὶ εἰς θρεπτὸν υἱὸν ἀγαπητὸν, ἁρμόσειν δύναται. ἔστι δὲ ἀτιτάλλειν κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἀτάλλειν φησὶν, ἤγουν ἀναπαύειν καὶ στερεῖν τοῦ ταλάσειν. ἐξ οὗ τάλανες μὲν καὶ ταλαοὶ, οἱ πολύπονοι. ἀταλοὶ δὲ, οἱ μὴ πονοῦντες. Ὅρα δὲ καὶ τὸ εὖ ἔτρεφεν, ἔχον ἐνταῦθα κοινὴν ἐντέλειαν. ἀλλαχοῦ μέντοι τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος, διαλύσας καὶ ἰωνίσας, ἐΰτρεφεν ἔφη. ὥσπερ καὶ τὸ εὖ κρίνας, μετ' ὀλίγα ἐΰκρίνας φησί. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐϋπλήσασα, ἤγουν εὐπλήσασα. Ὅτι τῆς τρίτης τῶν μυρμιδόνων στιχὸς, μαιμαλίδης πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευεν, ὃ καὶ ἐπὶ εὐδώρου εἶπεν. ὃν καὶ ἐπὶ πλέον ἐπαινῶν, φησίν. ὃς πᾶσι μετέπρεπε μυρμιδόνεσσιν ἔγχει μάρνασθαι. οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ μετὰ πηλείωνος ἑταῖρον τὸν κατ' ἐξοχήν. ἵνα πάντων μὲν ἀργείων εἴη ἄριστος ἀχιλλεύς, μυρμιδόνων δὲ ἀνδρειότατος μὲν πάτροκλος. μετ' αὐτὸν δὲ, πείσανδρος. ἐν τούτοις δὲ κεῖται σημείωσις τῶν παλαιῶν, ὡς ὁ τῆς ἀχιλλέως μήνιδος χρόνος μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας, ἑκκαιδεκάτη ἦν. εἰ δὲ ὀρθῶς ἐῤῥέθη, σκοπητέον ἀναλεξαμένοις τὰ εἰς τοῦτο προῤῥηθέντα. ὅτι δὲ κατάλογόν τινα μυρμιδόνων ἐν τοῖς ῥηθεῖσι ποιησάμενος ὅμηρος, τὰ μὲν περὶ τῶν τριῶν ἡγεμόνων πλατύτερον ἔφρασε, τοὺς δὲ δύο ἐστενολόγησεν ἐπελευστικῶς, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. νῦν δὲ ῥητέον, ὡς ἴσως διὰ ἀνδρίαν οἱ τρεῖς εἰς πλέον τε ἐσεμνολογήθησαν καὶ προετάχθησαν, ἄλλως μέντοι κατά τε σοφίαν καὶ σύνεσιν, τὸν φοίνικα προτετάχθαι ἐχρῆν. δῆλον δὲ καὶ ὅτι μαίμαλος ὁ τοῦ πεισάνδρου πατὴρ, ἢ παρὰ τὸ μαιμᾶν ἁπλῶς εἴρηται πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. ὃς πλεονασμὸς πρὸς μυρίοις ἄλλοις γίνεται καὶ ἐν τῷ, χῶ χαλῶ, συγχεῖται γὰρ τὸ χαλώμενον. ἢ παρὰ τὸ μαιμᾶν ἄλις, ἤγουν λίαν προθυμεῖσθαι, ὅπερ ὄν τι καὶ τὸ ἀγαμέμνων δηλοῦν φαίνεται.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἀχιλλεὺς
Στῆσεν ἐΰκρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Μυρμιδόνες, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
Ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε τρώεσσι
Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν, καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος.
Σχέτλιε πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.
Νηλεὲς, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους.
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. νῦν δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε.
Ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων τρώεσσι μαχέσθω.

Ὅτι ἐπεὶ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἀχιλλεὺς στῆσεν ἐΰκρίνας ἤγουν εὖ κρίνας, τότε δὴ ὁ δημηγορεῖ ὡς εἰκὸς, ἐρεθίζων εἰς μάχην. ἔνθα ὁ ἅπτεταί πη αὐτῶν, εἰ ὁ μὴ πάνυ βαρέως. διὸ ὁ φησί κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, ὅ ἐστι γενναῖον ὁ δυσαπάντητον, οὐ μὴν ἀπειλητικὸν ὡς ἐν ἄλλοις ἡ λέξις κεῖται. ἔστι δὲ τῷ ἀχιλλεῖ ὁ κρατερὸς μῦθος, οὗτος. μυρμιδόνες μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε τρώεσσι πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν, ἤγουν τὸν ὅλον καιρόν μοι τῆς μήνιδος. καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος. σχέτλιε πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. νηλεὲς, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους. οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν αὖτις. ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ. ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον ἕης ἤγουν ἧς τὸ πρίν

γ' ἐράασθε. ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων, Τρώεσσι μαχέσθω. καὶ ὅρα ὅπως ἐντρέπει τοὺς Μυρμιδόνας ὡς ἀχρείους ἐσομένους εἰ μὴ γενναίως πολεμήσουσιν. ὅτε γὰρ ἀέκοντες ἔπ' ἔρχονται παρὰ νηυσί, καὶ ὕβρεως δὲ τῆς εἰς τὸν ἀρχηγὸν ἁλίσκονται οὐ μὴν θάρσους καὶ προθυμίας τῆς εἰς μάχην, εἴπερ ἀναδύντες φεύγουσι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως καταμερίσας ὁ ποιητὴς οἰκονομικῶς τὰ κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὀνειδιστικὰ ῥήματα, τὰ μὲν ἀνατέθεικε φθάσας τῷ Πατρόκλῳ. τὰ δὲ αὐτὸν ποιεῖ νῦν τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα ἐν τῷ ἀφηγεῖσθαι, ὅπως ἕκαστος τῶν Μυρμιδόνων ᾐτιῶντο αὐτόν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι καλὸν μὲν καὶ τοῦ Πατρόκλου τό, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ Πηλεύς, οὐδὲ Θέτις μήτηρ. καὶ ἑξῆς τὰ ἐν τρισὶ στίχοις ἐξηπλωμένα. εἰ δὲ ὡς ἐν ταλάντῳ σκεθρῷ κρίσεως σταθμήσωσιν ἐκεῖνα πρὸς τὰ ἐνταῦθα τοῦ λαοῦ, ἡμιστίχιον τό, χόλῳ σε ἄρα ἔτρεφε μήτηρ, πολλῷ τούτων καθέλκει, τουτέστι κάτω ῥέπει. πάνυ γοῦν θαυμασίως εἴρηται τοῦτο· ἴσον ὂν τῷ, χολὴν ἐθήλαζες ἀντὶ γάλακτος. καὶ διὰ τοῦτό σοι ἐκ χόλου δι' ὅλου τὸ σῶμα συμπέπηκται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ταῦτα λέγων ὁ Ἀχιλλεύς, ἐπιεικῆ λεληθότως ἑαυτὸν ὑποδείκνυσιν. εἰ γοῦν χόλῳ ἐτέτραπτο, πάνυ ἂν ἤχθετο, τοιαῦτα βαρέως πρὸς τῶν ὑπηκόων ἀκούων. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ χόλῳ τραφῆναι τὸν δύσκολον καὶ ἀκρόχολον, εἴληπται παρὰ τῷ βουκολιάζοντι τό, μαζῶν λεαίνης θηλάσαι γάλα. ἐκ τούτων δὲ παρενεχθέντες ἄλλοι, ἔγραψαν ἐπὶ τοιούτων ἀνδρῶν, εὐτελέστερον, τὸ βλέπειν αὐτοὺς νάπυ, ἢ ὀρίγανον, ἤγουν δριμεῖς εἶναι. σεμνότερον δὲ τούτων τῶν δύο τὸ βλέπειν ἄρη, ἤγουν πόλεμον. δι' οὗ ἐδήλουν τὸ τοῦ βλέμματος ἄγριον. ἀσυγκρίτως δὲ ὑπερέχει τῶν τοιούτων τὰ εἰρημένα ὁμηρικά. ὅρα δὲ καὶ ὅτι λόγῳ ἠθοποιΐας φράζει ὁ ποιητὴς τό, σχέτλιε Πηλέος υἱὲ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, χόλος ἔμπεσε θυμῷ. ὅπερ ὡς ἐπὶ πολεμίου εἰρῆσθαι δοκεῖ, ἵνα λέγῃ ὅτι ὡς δι' οὗ ἐπολεμήθης τῷ θυμῷ. οὕτω γοῦν καὶ προϊὼν ἐρεῖ ὅτι ἐνέπεσον Τρώεσσι Μυρμιδόνες, ἤγουν πολεμικῶς ἐπῆλθον. σημείωσαι δὲ τὸ ἔστησαν εὖ κρίναντες, ὅ ἐστι κατὰ στίχας διακρίναντες, διαχωρήσαντες, ἐξ οὗ ληφθεῖσα σύγκειται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἡ εὐκρίνεια. ταὐτὸν οὖσα τῇ εὐκοσμίᾳ ἔν τε λόγοις ἔν τε ἔργοις. τὸ δὲ εὖ κρίνειν, ἀλλαχοῦ καὶ κρίνειν λέγει ὁ ποιητής. δι' οὗ κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας. μὴ λαθέσθαι δὲ ἀπειλάων παραινεῖ, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπειλητῆρες εἶναι πόθεν ἀκούσωσιν. ἐνταῦθα δὲ πλεονάζειν δοκεῖ ἡ μοί ἀντωνυμία, ἐν τῷ, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω. λείπει δὲ αὖθις ἐν τῷ, πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, τουτέστι κατὰ τὴν ἐν ἐμοὶ πᾶσαν μῆνιν. σχεδιασμοῦ δὲ πάθη τὰ τοιαῦτα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι Ἀχιλλεὺς μὲν μηνιθμὸν ἔφη περὶ ἑαυτοῦ, ἀληθεύων. Μυρμιδόνες δὲ καθὰ καὶ ὁ Πάτροκλος, σεμνότερον μὲν δοκοῦσιν εἰπεῖν χόλον. ἔστι δὲ ἀληθῶς αὐτὸ δριμύτερον, οὐ μόνον ὅτι κακὸν χόλον εἶπον, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ μὲν μηνιθμὸς εἰ καὶ πολυχρόνιος, ἀρχήν τινα ἔχει καὶ τέλος παρὰ τῷ ζῶντι. ὁ δὲ χόλῳ μητρόθεν τραφεὶς, σύμφυτον ἔχει διὰ βίου τὸ κακόν. τὸ δὲ καί μ' ᾐτιάασθε, ὠφελεῖται τῇ ἐγκλίσει τοῦ τόνου. εἰ γὰρ μὴ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος ὠξύνετο, ἦν πάντως ἀνάγκη νοεῖν, ὅτι καὶ μήτιν ἐπιεῖσθε ἕκαστος, ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἐμητιάασθε. τὸ δὲ νηλεὲς, εἶπε καὶ ὁ Πάτροκλος, οἷα συνεθισθεὶς τῷ ἐκ τῶν Μυρμιδόνων σκώμματι. θαμὰ γάρ φασιν ἀγειρόμενοι ταῦτα ἐβάζετε. ὧν εἷς ὡς εἰκὸς καὶ ὁ διδάσκαλος Φοῖνιξ εἰς πόλεμον συνοτρύνων καὶ αὐτός. ὃς καὶ ἀνέχεται τοῦ μαθητοῦ ἴσως δὲ καὶ χαίρει, ἀκούων ταῦτα λέγοντος. ἔοικε δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τούτοις ἀποτείνεσθαι ὁ Ἀχιλλεύς. πολλὰ γὰρ αὐτὸν ὁ Φοῖνιξ ἐν ταῖς Λιταῖς ἐμέμψατο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ νηλεὲς, πρὸς διασάφησιν ἐπῆκται τοῦ, χόλῳ σε ἄρα ἔτρεφε μήτηρ. χόλῳ γοῦν οἱονεὶ τρέφεται ὁ οὕτω νηλεής. τὸ δὲ νῦν πέφανται φυλόπιδος μέγ' ἔργον ἧς τὸ πρὶν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται, στρατηγοῦ λόγος ὀτρύνοντος τοὺς φιλομάχους. τὸ δὲ νῦν πέφανται, ὁμοφωνεῖ μὲν τρίτῳ πληθυντικῷ, ἔστι δὲ ἑνικὸν ἀπὸ τοῦ φαίνω, φυλάσσον τὸ ν ὡς καὶ τό, ἐξήρανται χείρ, καὶ κατήσχυνται ὁ δεῖνα, ἢ μεμίανται, καὶ ὅσα τοιαῦτα. οἷς πᾶσι συμβέβηκεν ὁμοφωνεῖν τοῖς αὐτῶν πληθυντικοῖς τρίτοις προσώποις διὰ τὸ φυσικῶς ἔχειν ἐγκείμενον τὸ ν ἀμετάβολον. ὅτι δὲ μέγα ἔργον, τὴν μεγάλην λέγει μάχην, πολλαχοῦ προπέφανται. Τὸ δὲ ἧς ἐράασθε, ἧς ἔφη, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ὡς, ἕως, πλεονασμῷ τοῦ ε ἀττικῶς. καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ τό, εἷς ὀφθαλμός. ἕνς φησί. τὸ δὲ ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων, ταυτόν ἐστι τῷ, ἔνθα ἕκαστος ἀνδριζόμενος. οὐ δή που γὰρ τὸ τίς, περί τινος μόνου ἑνὸς εἴρηται.

Ὅτι Ἀχιλλεὺς εἰπὼν ἃ προσεχῶς εἶπεν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν. οὐ γάρ ἐστι λόγον ἄπρακτον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ταῦτα στρατηγοῦ ὀτρύνοντος. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἄρθεν, σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἠρθήσαν, ἤτοι λόγοις ἐπηρθήσαν καὶ δι' οὗ ἐκουφίσθησαν ὡς ὑπὸ πτερῶν. ὡς

Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκνοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων,
Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων. ὡς πυκινοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον.

Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην. χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε
Καλῆς, δαιδαλέης. τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐῢ πλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων.
Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον. οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
Οὔτε τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δ' ἔνιψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον.
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ. λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών. Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον.
Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἠ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι, τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέσι μετὰ μυρμιδόνεσσι
Μάρνασθαι. τῷ κῦδος ἅμα πρόες εὐρύοπα Ζεῦ.
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν
Ἡμέτερος θεράπων, ἤ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ' ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο
Τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι, καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.
Νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε,
Δῶκε. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἂψ κλισίην εἰσῆλθε. δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης. ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες,
Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.

καὶ ὁ κωμικός φησι. νῦν τοι λέγομεν πτερῶσαι, ἀντὶ τοῦ μετέωρον διὰ παραινέσεως ποιῆσαι. καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ δὲ εἰς πόλεμον εὐψύχως ὁρμωμένῳ, τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα ὡς πτερὰ γενήσονται. οὕτω καὶ Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, ἀετὸς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων ἐπονομαζόμενος, ἔλεγε. πῶς δὲ οὐκ ἂν εἴην ἀετὸς, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις ὡς ὠκυπτέροις αἰρόμενος; ἐξ Ὁμήρου οἶμαι κἀκεῖνος ὠφεληθεὶς οὕτως εἰπεῖν. καὶ Σοφοκλῆς δέ που πτέρυγι τὰς τῶν Ἀργείων ἀσπίδας εἴκασε, δι' ὧν αἴρονται οἷον οἱ φέροντες. καὶ οὕτω μὲν τὸ ἄρθεν δύναταί τις νοῆσαι ὡς ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ μετεωρισθέντες οἷς ἤκουσαν, φρονήματος καὶ θάρσους ἐπλήσθησαν. κρεῖττον δὲ νοηθῆναι αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ ἡρμόσθησαν, ἀπὸ τοῦ ἄρω τὸ ἁρμόζω. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. πῶς δὲ αὗται ἄραρον, διασαφεῖ εὐθὺς ἐπαγαγών. ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε. κόρυς κόρυν. καὶ ἑξῆς ὡς ἀλλαχοῦ καὶ γέγραπται καὶ ἡρμήνευται. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη τοῦ τοίχου, πρὸς τὴν ἄγαν πύκνωσιν τῶν στρατιωτῶν, ὡς δηλοῖ ἐπιφωνηματικῶς ἐπενεχθὲν τὸ, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ πυργηδὸν φράξασθαι τοὺς μαχομένους εἰπὼν, ἐνταῦθα ἔλυσεν εἰς πλατυσμὸν τὴν λέξιν ἐκείνην, καὶ ἐδήλωσεν ἐνδιασκεύως διὰ τῆς κατὰ τὸν τοῖχον παραβολῆς, τί ἐστι τὸ πυργηδόν. μονονουχὶ λέγων ὅτι ὥσπερ τοῖχος καὶ πύργος οἷς πολλὴ ὁμοιότης, πυκνοῦνται λίθου λίθον ἐρείδοντος, οὕτω καὶ μάχη, καθ' ἣν ἀσπὶς ἀσπίδα ἐρείδει, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ὥστε εἴη ἂν καὶ τοῦτο, πυργηδὸν οἷον φάττεσθαι. τὸ δὲ δώματος ὑψηλοῖο καὶ τὸ βίας ἀνέμων, τὴν τῶν λίθων ἐπιτείνει πύκνωσιν. τὸ γὰρ ἄλλως ἐν τούτοις ἀραιὸν καὶ ὑπόκενον, εὐκατάβλητον. ἔστι δὲ τὸ, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, καὶ τελικὸν αἴτιον τῆς τῶν λίθων ἐν οἰκοδομαῖς πυκνότητος, καὶ δηλωτικὸν

δὲ ἰσχύος ἀνέμων, οἳ τὰ μὴ πυκνὰ καὶ εὐπαγῆ σώματα καταῤῥιπτεῖν δύνανται βιαζόμενοι. τοῦ δὲ ἀράρη καὶ τοῦ ἄραρον, ἐνεστὼς ἀράρω, γεγονὼς ἀπὸ τοῦ ἄραρα παρακειμένου. ὡς ἐκ τοῦ πέπληγα τὸ πεπλήγω. καὶ πέφυκα πεφύκω. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δύο ἄνδρε Πάτροκλος καὶ Αὐτομέδων πάντων προπάροιθεν θωρήσσοντο, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, ἤγουν προμάχεσθαι. συζυγία δὲ καὶ αὕτη ἀγαθὴ φίλων. ἔνθα σημείωσαι τὸ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, προκατασκευαστικὸν ὂν τῆς ὕστερον ἡνιοχείας τοῦ Αὐτομέδοντος. εἰ γὰρ ἕνα θυμὸν εἶχον οὗτοι, καλῶς ἄρα μετὰ Πάτροκλον ὁ Αὐτομέδων ἡνιοχεῖ τῷ Ἀχιλλεῖ, ὁ καὶ φίλτατος τῷ Πατρόκλῳ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὡς προείρηται. ἵνα τριῶν τούτων ἡρώων φιλτάτων, διαβαίνοι τὰ τῆς φιλίας ἐπὶ τοὺς τρεῖς. καὶ ὁ τῷ ἑταίρῳ Πατρόκλῳ φίλτατος, φιλοῖτο καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ. μήποτε δὲ ἄρα ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ μετ' αὐτὸν, ἐκ τοῦ Αὐτομέδων συνέθεντο τὸν Αὐτοκράτορα. εἰ γὰρ μέδειν καὶ ἄρχειν, ταυτὸν ποτὲ δηλοῦσιν, οὐκ ἀπεικὸς εἰπεῖν καὶ ὡς ὁ Αὐτομέδων καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ, οὐ μακρὰν ἀλλήλων κεῖνται. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν πάντων προπάροιθεν θωρήσσεσθαι, προθυμίαν μόνην δηλοῖ. τὸ δὲ πρόσθεν τῶν ἄλλων πολεμίζειν, καὶ θάρσους ἐστὶ δηλωτικόν. καὶ ὅτι τὸ ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ἀντιθετικὸν σχῆμά τι ποιεῖ. λέγει γὰρ ὡς δύο ἄνδρες ἐν ἑνὶ θυμῷ. καὶ ὅτι θυμὸν ἕνα εἰπεῖν, ταυτόν ἐστι τῷ, ἴσον θυμὸν, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται. καὶ ὅτι διχῆ ἐνταῦθα θυμὸς εἷς νοεῖται. ἢ γὰρ ψυχὴ μία ἐν δυσὶν ἀνδράσιν. ἢ μάλιστα προθυμία μία. καὶ ὅτι προμάχων δηλωτικὸν τὸ, πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον. ὅτι Ἀχιλλεὺς πάντα ποιήσας ὅσα ἐχρῆν ἐπὶ ἀσφαλείᾳ τοῦ ἑταίρου, τρέπεται βιωτικῶς καὶ εἰς εὐχήν. παιδεύοντος τοῦ ποιητοῦ, χρῆναι μὴ δὲ τοῦ τοιούτου καλοῦ ἐν τοῖς καιρίοις ἀπέχεσθαι. καὶ ἅμα παραδεικνύντος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, εἶναί τι θεῖον, παρ' ᾧ ἐνεργὴς ἡ εὔλογος εὐχή. εἰ δὲ καὶ ἱστορίαι τινὲς ἐνταῦθα καινότεραι παραπλακήσονται διὰ τὴν συνήθη τῷ ποιητῇ ποικιλίαν καὶ χρηστομάθειαν, αὐτίκα φανεῖται. φησὶ γοῦν ὅτι Ἀχιλλεὺς μετὰ τὰ εἰρημένα ἐς κλισίην ἐλθὼν, χηλοῦ ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε καλῆς, δαιδαλέης. τήν οἱ Θέτις θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλήσασα χιτώνων, χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων. ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, ὅ ἐστιν εὔτυκτον. οὐδέ τις ἄλλος οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον, οὔτέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διῒ πατρί. τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν, ἐκάθηρε θεείῳ πρῶτον, ἔπειτα δ' ἔνιψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι. νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας. ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον. εὔχετ' ἔπειτα, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ. λεῖβε δὲ οἶνον, οὐρανὸν εἰσανιδών. Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον. Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων. Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσιν ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. εἰ μὲν δή ποτε. ἢ μᾶλλον, ἢ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο. τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. ταῦτα δὴ τρία ἔπη, ἃ καὶ ὁ Χρύσης παρά τινας ὀλίγας λέξεις ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος ἔφη πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, χρήσιμα παντὶ δεηθέντι μὲν καὶ εἰσακουσθέντι, ἀξιοῦντι δὲ περὶ τῶν εἰσέπειτα. εἶτα ἐκτίθεται ὅπερ ἐθέλει. καὶ φησίν. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ, μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι, ἀλλ' ἕτερον πέμψω μάρνασθαι. τῷ, κῦδος ἅμα πρόες. θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν ἡμέτερος θεράπων. ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνονται ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος. αὐτὰρ ἐπεὶ ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται, τουτέστι διώξει, ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισι. καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτως εὔξατο. τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς, ὃν οὐ λάθεν ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη. οὐ γὰρ ἀνεπίστροφόν ἐστι τὸ θεῖον ἀνθρωπίνων λιτῶν κατὰ τὸν ποιητήν. οὐδὲ λανθάνει τις ὥσπερ οὐδὲ κινούμενος ἄλλως, οὕτως οὐδὲ εὐχόμενος. τῷ, δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε, δῶκε. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι. τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα, εἴωθε λέγεσθαι παροιμιωδῶς οὐ μόνον ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν πιπτόντων δὲ, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ καλῷ ἐχόντων τι καὶ κακόν. καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ἔνθα παρὰ καὶ καλῷ, κακὸν ἔθετο θεός. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπὶ τοῦ Δημοδόκου τὸ ὅμοιον ἐῤῥέθη. μουσικοῦ μὲν ὄντος ἀρίστου, τυφλοῦ δέ. κἀκείνῳ γὰρ θεὸς τὸ μὲν ἔδωκε, τὸ δ' ἀνένευσεν. ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσας, δίδου δὲ γλυκεῖαν ἀοιδήν. ὃ δὴ παραξέσας ὁ παρὰ τῷ Ναυκρατίτῃ σοφιστῇ γλυκὺς μουσικὸς, ἠστείσατο ἐπὶ μουσουργοῦ ἀτέχνου. περὶ οὗ ἐρωτηθεὶς ὁποῖος δή ποτ' ἐστὶ καὶ εἰπὼν τὸ τοῦ Ὁμήρου ὡς ἕτερον μὲν αὐτῷ δῶκε θεὸς, ἕτερον δ' ἀνένευσε. καὶ προσεπερωτηθεὶς τί μὲν ἔδωκεν ὁ θεὸς, τί δὲ ἀνένευσεν, εἶπε. κακῶς μὲν ᾄδειν, ἔδωκε. καλῶς δὲ ᾄδειν, ἀνένευσε. καὶ οὕτως ἐλύπησε μὲν ἐκεῖνον τὸν μουσικὸν, διέχεε δὲ τοὺς ἀκροατάς. ἀλλὰ τοῦτο μὲν παραπεπτωκὸς οὕτω κείσθω. Ἀχιλλεὺς δὲ σπείσας καὶ εὐξάμενος Διῒ πατρὶ, ἐς κλισίην αὖθις εἰσῆλθε. δέπας δ' ἀπέθηκεν ἐν χηλῷ. καὶ ὅρα τὸ ἀπέθηκεν, ἐξ οὗ δηλοῖ, κειμήλιον εἶναι τὸ δέπας, ὡς ἀποτεθειμένον, ἤτοι ἀπόθετον, ἀποκείμενον. καιρία δὲ ἡ λέξις καὶ σαφὴς, ἤδη δὲ καὶ ἀφελής. οἱ δὲ πεζογράφοι, ἀπέθετό φασιν ἀττικώτερον. χηλὸν δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν κιβωτόν φασιν οἱ Λάκωνες. Βουτεάδαι δὲ, λάρνακα. Μιτυληναῖοι δὲ, ἀντίπηγα. ἣν ἄρτι ὁ ποιητὴς καὶ καλὴν λέγει, ἐπεὶ τῷ καλῷ Ἀχιλλεῖ, τά τε ἄλλα καλὰ, καὶ ἡ χηλός. ἦν δὲ τὸ καλὸν αὐτῇ διὰ τὸ πεποικίλθαι ἢ χρώμασιν ἢ γλύμμασι. διὸ καὶ ἐπήγαγε τὸ, δαιδαλέης. πῶμα δὲ, γίνεται παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι. φυλάσσει γὰρ πᾶν πῶμα, κτητά τινα. ἔχει δὲ ἀναλογίαν πρὸς τὸ κῶ κῶμα, κεῖται γὰρ ὁ ὑπνῶν. καὶ πρὸς τὸ βρῶ βρῶμα. Τὸ δὲ

ἀνέῳγε

ἀνέῳγε, νῦν μὲν ἐνέργειαν δηλοῖ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἤνοιξε. κεῖται δέ ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἤνοιγε, μέσος γάρ ἐστι παρακείμενος, δρᾶσίν τε καὶ πεῖσιν δηλῶν. δαιδαλέην δὲ χηλὸς ἡ ἁπλῶς τὰ δαίδαλα πάντα ἢ δαιδάλεα ἢ δαίδαλα, οὐ μόνον ἀπὸ δαιδάλου τοῦ κρητὸς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται μυθευομένης δαιδάλης μητρὸς μήτιδος τῆς ἣν φασιν ἐγγράφη ἀθηνᾶ. τὸ δὲ ἄγεσθαι ἐπὶ νηὸς τὴν χηλὸν, οὐκ ἄν τις ἀντείποι μὴ λεχθῆναι ἀντὶ τοῦ φέρεσθαι. τὸ δὲ εὐπλήσασα χιτώνων, ἔχων ὅμηρος εὖ πλήσασα, ἢ ἐμπλήσασα εἰπεῖν, ὅμως οὐχ εἵλετο οὕτω γράψαι, ἀλλὰ ποιητικώτερον ἔφρασε. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἐϋκρίνας ὃ πρὸ ὀλίγων γέγραπται. ἰστέον δὲ ὅτι τε καὶ ἐνταῦθα διαφορὰ χιτῶνος φαίνεται καὶ χλαίνης ἐν τῷ, χιτώνων χλαινάων τε. καὶ ὅτι αἱ χλαῖναι, χιτώνων παχύτεραι. διὸ καὶ ἀνεμοσκεπέες λέγονται, καὶ ἀπὸ τοῦ χλιαίνεσθαι παρετυμολογοῦνται. καθὰ ἴσως καὶ αἱ χλανίδες. οὐ μὴν δηλαδὴ καὶ αἱ χλαμύδες ἃς ἐφαπτίδας φασὶν εἰρῆσθαι παρὰ τῷ εἰπόντι ὅτι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους ζώνας. εἶεν δ' ἂν, αἱ αὐταὶ χλαῖναι ὡς ἀνεμοσκεπέες, καὶ ἀλεξάνεμοι, καὶ χειμάμυναι, ὃ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ὅτι δὲ χιτὼν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης μόνον ὁ τῆς σαρκὸς ἀμέσως ἐχόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ἔνδυμα, πλὴν εὐαφὲς καὶ ἁπαλὸν καὶ ὡς εἰπεῖν χυτὸν ἐξ οὗ παράγωγος ὁ χιτὼν, δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἱστορήσαντος ὅτι τοῖς τὴν σίδην οἰκοῦσιν, ἐπεχωρίασε τὸ φορεῖν ἀνθίνους χιτῶνας, οὓς ἐζώννυντο οἱ ἐκεῖ μίτραις πολυτελέσι. διὸ καὶ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν περιοίκων, μιτροχίτωνες πρός τινα διαστολήν. ἐπεί φησιν ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι οὖλοι τάπητες, ἢ οἱ δασεῖς καὶ τειχωτοὶ ὁποῖα τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα ἐπεύχια, ἢ εὐείλητοι καὶ εὔκλωστοι, ὅθεν ἡ οὔλη θρίξ. ἢ καὶ ἄλλως, εὐείλητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα. δῆλον δ' ὅτι οὖλος λέγεται καὶ ὁ ὅλος, ὅ ἐστιν ἀκέραιος. ὅθεν οὖλος ἄρτος. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται καὶ οὔλω τὸ ὑγιαίνω. ὡς τὸ, οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. πολὺ χρηστότερον δὲ τούτων ἐν ποιήσει, τὸ, οὖλος ὁ ὀλέθριος. οὗ σύνθετον τὸ, οὐλοβόρος ἔχις. ὅθεν, εἰ ἔτυμον τὸ τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχίεσσι θόρνυσθαι, ἤγουν σπερμαίνειν, θορὸν δέχεσθαι, προλιποῦσαν ἁλὸς νομόν. νίκανδρος δὲ αὐτό φησιν, ἀμφιβάλλων τὴν μυθικὴν ἔχεως μίξιν τῶν μυραινῶν. τάπητες δὲ περί ὧν καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, σκοπητέον εἴπερ ὁμοιοῦνται τοῖς ἀμφιτάποις, ἢ ταῖς ψιλοτάπισιν, ὧν μνεία παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ, εἰπόντι ὡς κλίναι χρυσαῖ σφιγγόποδες ἵσαντο, ταύταις δ' ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας. ὅθεν δῆλον ὡς ὑπόστρωμα ἡ ὡς εἰπεῖν ὑπερβολὴ στρώματος ἢ μᾶλλον περιστρώματος ἦν, ὥσπερ ἐστὶν ὅτε ὁ τάπης, οὕτω καὶ ὁ ἀμφίταπος. ἐναντίος ὢν τῇ ψιλοτάπιδι τῇ ἴσως καὶ ψιλοδάπιδι, καθότι δίμαλλος αὐτὸς ἔοικεν εἶναι κατὰ τοὺς ὡς ἂν εἴποι τις διπροσώπους σάγους. ὅτι δὲ ὑπέκειντο καθὰ οἱ ἀμφίταποι καὶ οἱ τάπητες, οὕτω ἡ αἱ ψιλοτάπιδες, ὧν ἐτυμολογία τὸ πατεῖσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ, διήει ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς αὐλῆς πεζὸς ὑποτιθεμένων ψιλοταπίδων σαρδιανῶν, ἐφ' ὧν οὐδεὶς ἄλλος ἐπέβαινεν ἢ βασιλεύς. δοκοῦσι δὴ ἄμαλλοι μὲν αἱ ψιλοτάπιδες εἶναι ὡς καὶ αἱ ψιλοδάπιδες. ἀμφίμαλλοι δὲ, οἱ ἀμφίταποι. ἑτερόμαλλοι δὲ, οἱ τάπητες. τὸ δὲ τέῳ, ἤγουν τινὶ, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε. ταυτὸν γοῦν ἐστι τέῳ εἰπεῖν καὶ οὐτέτῳ. τοῦ δὲ τέῳ, καὶ γενικὴ πληθυντικῶν ἐστι, τέων. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἡμεῖς ἰδιωτικώτερόν φαμεν οὐκ ἄλλῳ τινὶ εἰ μὴ τῷ δεῖνι, ὅθεν οὐκ ἔθυεν ἄλλῳ τινὶ εἰ μὴ τῷ διΐ, τοῦτο ὅμηρος μὲν, οὕτω φησίν. οὔτέ τῳ ἔσπενδεν ὅτε μὴ διΐ. οἱ δὲ ὕστερον ῥήτορες, ὅτι μὴ διΐ. τό δ' αὐτὸ, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων. ὅθεν οὐδεὶς ἕτερος ὅτι μὴ ὁ δεῖνα. καὶ οὐδένες ἄλλοι, ὅτι μὴ οἱ δεῖνα. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ῥημάτων. ὅθεν οὐκ ἄλλό τι ἔδρα ὅτι μὴ ἐτρύφα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ μετοχῶν καὶ ἐπὶ ἀντωνυμιῶν. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐξ ὁμήρου λαβόντες οἱ μετ' αὐτὸν, εἶπον τὸ ὅτι μὴ τόδε. ἐν γὰρ τῷ, ὅτε μὴ διΐ πατρὶ, τὸ μὲν τε, παραπληρωματικῶς παρέλκει. τὸ δὲ ὃ, ἀντὶ τοῦ ὅτι νοεῖται. θέειον δὲ, ἢ τὴν θέαφον λέγει, ἢ λεπτὴν αἰθάλην πυρὸς, καθά τισι τῶν παλαιῶν δοκεῖ. ἢ καὶ εἶδός τι θυμιάματος ὃ ἐπὶ καθαρμῷ καὶ ἀποτροπιασμῷ μετεχειρίζοντο, διὸ καὶ θεῖον εἶναι αὐτὸ ἐδόκει. καὶ ἐντεῦθεν ἐκλήθη πλεονασμῷ τοῦ ε. ὅθεν καὶ ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνηστηροκτονίαν, οἶσε θέειον φησὶν ὡς ἂν θεειώσω μέγαρον. καὶ εἴρηται ἐν ὀδυσσείᾳ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως ἀκριβέστερον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ δέπας ἐκάθηρε μὲν θεείῳ, ἔνιψε δὲ καλαῖς ῥοαῖς ὕδατος καθὰ καὶ τὰς χεῖρας. ἡ ἐστὶ δὲ καθαίρειν θεία λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐξ οὗ καὶ οἱ θρυλλούμενοι καθαρμοί. τὸ μέντοι κάθαρμα, οὐ σεμνὴ λέξις ὡς οὐδὲ τὸ λῦμα ὅθεν καὶ ὁ λυμεών. τῆς δὲ ῥοῆς, παρακατάρχει ὁ ῥόος, ὡς καὶ τῆς χολῆς ὁ χόλος. τὸ δὲ ἔπειτα χρονικὸν, τρὶς ἐνταῦθα κεῖται. ἔπειτα ἔνιψεν. ἔπειτα στὰς μέσῳ. ἔπειτα ἐπὶ νῆας ἵκοιτο. οὐ γὰρ αἰδεῖται τὴν καίριον ταυτολογίαν. οὕτω καὶ αἴθοπα οἶνον δὶς ἐνταῦθα λέγει. ὁμοίως καὶ τὸ, διΐ πατρί. ὃν καὶ ἀπολύτως πατέρα ἐν τούτοις λέγει ὡς ἀρχέτυπον. τοὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποις πατέρας, ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς διός φασιν οἱ παλαιοί. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ ὀλίγου ὕδατος ἔφη τὸ, καλαῖς ῥοαῖς, διὰ τὸ ἀπὸ καλῆς ὡς εἰκὸς ληφθῆναι πηγῆς. καὶ ὡς παρίσοις ἐκόσμησε τὴν διήγησιν τὸ καλῇσι ῥοῇσι. καὶ τῷ, νίψατο καὶ ἀφύσατο. ἐνίψατο δὲ, ἵνα μὴ χερσὶν ἀνίπτοις, ὃ δὴ λέγεται, σπείσῃ τῷ διΐ. πρέπον δὲ πάντως τοῦτο, εἴγε καὶ πρὸ εὐχῆς ἐνίπτοντο καθὰ καὶ ἡ ὀδυσσεία δηλοῖ. σκοπητέον δὲ εἰ καθ' ὃν λόγον ὕδατος ὀλίγου ῥοὴ, οὕτω καὶ δακρύων πηγῆς οὐ ῥεῦμα ἢ ῥοῦς ἀλλὰ ῥοή. Τὸ δὲ στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, ἐμφαίνει καὶ ἑρκείῳ διΐ σπένδειν ἄρτι τὸν ἀχιλλέα. οὕτω λεγομένῳ, διὰ τὸ συντηρεῖν πάντας

τῶν

τὸν περὶ τὸ αὐτὸ ἕρκος. λείβειν δὲ καὶ νῦν ταυτόν ἐστι τῷ σπένδειν. ἀνωτέρω γοῦν τὸ σπένδειν εἰπὼν, ὑποβὰς, λεῖβεν οἶνον φησίν. ἐντελῶς δὲ πέφρασται καὶ ἅμα καὶ πρὸς σαφήνειαν, τὸ λεῖβεν οἶνον. εἰπεῖν γὰρ ἁπλῶς λεῖβεν, ἐλλιπές τέ ἐστι καὶ οὐδὲ σαφὲς, εἴγε λείβεται τε καὶ ὕδωρ ὡς οἱ τοῦ ὀδυσσέως ἑταῖροι ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ ἐδήλωσαν. τὸ δὲ οὐρανὸν εἰσανιδὼν, βιωτικῶς τὸν τόπον δηλοῖ ἔνθα ἵεται τὰ τῆς εὐχῆς. οὐ γὰρ καταχθονίῳ διῒ εὔχεται ἀχιλλεὺς, ἀλλ᾽ οὐρανίῳ. ἐφ᾽ οὗ καὶ οἰκεῖον τὸ, ζεῦ ἄνα. ὃς δοκεῖ ἐκ τῆς ἀναπροθέσεως προονομασθῆναι τῆς τὸν ἄνω τόπον δηλούσης. οὕτω καὶ τὸ αὐερύειν τὰ θυόμενα, τόπον δηλοῖ ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, πρὸς ὃν ἀνανεύει τὰ τῆς θυσίας, τὸν ἄνω δηλαδή. ὁμοίῳ δὲ λόγῳ καὶ ὀδυσσεὺς φθάσας, ἀθηνᾷ ληΐτιδι ἀνέσχεθε τὰ τοῦ δόλωνος τόξα ὡς ἐκείνῃ ἀναθήσων αὐτά. δωδωναῖος δὲ ζεὺς, ὁ περὶ δωδώνην ἐξαίρετον ἔχων τιμήν. καὶ κατὰ τὴν ποιητικὴν ἑρμηνείαν δωδώνης μεδέων, ἣ ἑλλοπία κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκαλεῖτο πρότερον. τὴν δὲ δωδώνην, καὶ δυσχείμερον λέγει ἀχιλλεὺς, εἰδὼς τοιαύτην οὖσαν, περὶ ἣν πελασγοὶ τὸ ᾀδόμενον ἵδρυσαν ἱερὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅθεν καὶ πελασγικὸς ὁ αὐτός. περὶ δὲ πελασγῶν καὶ προδεδήλωται. καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δὲ γέγραπται καθάπερ καὶ περὶ δωδώνης. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι δύο δωδῶναι κατά τινας. ἡ μὲν, θεσσαλίας. ἡ δὲ, μολοσσίας. ἧς καὶ μεμνῆσθαί φασιν ἐνταῦθα τὸν ἀχιλλέα διὰ τὸ δυσχείμερον αὐτὴν ἱστορεῖσθαι. καὶ τὸ τοῦ διὸς δὲ ἱερὸν ἐκεῖσε εἶναι τὸ κατὰ τὴν μαντικὴν φηγὸν, ἣν σοφοκλῆς πολύγλωσσον ἐν τραχινίαις φησὶν, ὡς πολύφωνον, οἷα καὶ πολλοῖς μαντευομένην. ὅτι δὲ περὶ τοὺς τοιούτους τόπους καὶ γῆ παιόνων ἐστὶ, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. παίοσιν ὅμοροι σελλοὶ καὶ δόλοπες περὶ δωδώνην μέχρις ἀχελώου. ἕτεροι δὲ, δωδώνην ἀλληγοροῦντες ἐνταῦθα, τὴν γῆν φασὶ, παρὰ τὸ δῶ δώσω. ὡς δότειραν καὶ ἀνησιδώραν καὶ ζείδωρον. οἱ δ᾽ αὐτοὶ, φυσιολογικῶς ἅμα καὶ ἀντιθετικῶς καὶ τὰ ἑξῆς συμβιβάζοντες, φασί. ζεῦ ἄνα δωδωναῖε, τουτέστιν αἰθέριε καὶ περίγειε. τοῦτο μὲν, διὰ τὸ δωδωναῖε. ἐκεῖνο δὲ, διὰ τὸ ἄνα. περὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. οὕτω δὲ συμβιβάζουσι καὶ τὸ, πελασγικὲ, τηλόθι ναίων. πελασγικὲ μὲν, διὰ τὸ πέλας ἡμῶν εἶναι τῶν περὶ γῆν, ὃ καὶ ὁ δωδωναῖος ἐδήλου. τηλόθι δὲ ναίων, ὁμοίως τῷ ἄνα διὰ τὸν ἀνωτάτω αἰθέρα. ἢ καὶ διὰ τὴν ψυχήν φασι τοῦ κόσμου, δία καὶ αὐτὴν ὀνομαζομένην, καὶ ἀερώδη νομιζομένην, καὶ ἄνω μένειν δοκοῦσαν. οἱ δ᾽ αὐτοὶ, καθ᾽ ὁμοίαν ἐπιβολὴν ἀντιθέασι καὶ τὸ, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι ὡς εὐθὺς μετ᾽ ὀλίγα φανεῖται. τὸ δὲ πελασγικὲ, γράφεται καὶ πελαργικὲ, διότι ἐν τῷ τεμένει φασὶ τοῦ δωδωναίου διὸς, λευκὸς λόφος ἦν οὕτω καλούμενος. ὅρα δὲ ὅτι τὸ τηλόθι ναίων ἐπὶ τῶν κατὰ γῆν διαστημάτων λέγειν εἰωθὼς, ἐνταῦθα τὸ νόημα εἰς αἰθέρα ὕψωσε. σελλὸς δὲ τὸ ἐθνικὸν, ὀξύνεται, λόγῳ τοιούτῳ. τὰ εἰς λος φασὶν ἑτέρῳ λ παραληγόμενα οὗ τὸ α οὐ προηγεῖται, ὀξύνονται. κιλλὸς εἶδος χρώματος, πολλὸς, κυλλὸς, φελλὸς, οὕτω καὶ σελλὸς ἐθνικὸν, ἢ ἑλλὸς κατὰ πίνδαρον, ἀμφιβάλλεται γὰρ ἡ γραφή. διὸ καὶ ὁ γεωγράφος φησὶ περὶ τούτου, ὅτι οὐκ ἔστι διϊσχυρίσασθαι διὰ τὴν ἀμφιβολίαν. καὶ σημειοῦνται ὅτι ὅσοι μὲν ἑλλοὺς οἴδασι δίχα τοῦ σ. συναλείφοντες γράφουσιν. ἀμφὶ δὲ σ᾽ ἑλλοὶ σοὶ ναίουσιν ὑποφῆται, ἤγουν περὶ σὲ ναίουσιν οἱ ἑλλοὶ οἱ σοὶ ὑποφῆται. ὅσοι δὲ σελλοὺς γράφουσι δίχα συναλοιφῆς, οὕτω νοοῦσιν. ἀμφὶ δὲ σοὶ σελλοὶ ναίουσιν ὑποφῆται. καὶ οὗτοι μέν φασι σελλοὺς λέγεσθαι, ὡς ἀπὸ ποταμοῦ σελλήεντος. ἐκεῖνοι δὲ, ὅτι ἑλλοὶ τὸ ἔθνος, ἀπὸ ἑλλοῦ τοῦ θεσσαλοῦ, ἀφ᾽ ὧν καὶ ἑλλοπίαν τὸν περὶ δωδώνην τόπον καλεῖσθαι. πλείους δὲ, οἱ σελλοὺς γράφοντες μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ σ. ὑποφῆται δὲ, ὡς ὑποφητεύοντες προφητεύοντι τῷ ἐκεῖσε διΐ. χαμαὶ γάρ φασι δοραῖς ἐγκοιμώμενοι, δι᾽ ὀνείρων τοῖς χρωμένοις χρηματίζουσιν ἐκ διὸς καθὰ καὶ λυκόφρων ἱστορεῖ. ὃς καὶ τόμουρον τὸν ἁπλῶς μάντιν λέγει ὁμωνύμως τοῖς ἐν δωδώνῃ. τόμουροι γὰρ, οἱ ἐκεῖ τοῦ διὸς ὑποφῆται. καὶ τόμουραι αἱ μαντεῖαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν εἴρηται. ἐν δὲ τῷ ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, οἱ μὲν, νοοῦσι τοὺς σελλοὺς, εὐτέλειαν ἀσκοῦντας. καὶ χαμαιεύνας μὲν, ὡς κάτω περὶ γῆν αὐτοὺς κειμένους καὶ μὴ ἐπὶ στιβάδων ἢ δεμνίων ὑπνοῦντας. ἀνιπτόποδας δὲ, ὡς μὴ προϊόντας τοῦ ἱεροῦ, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δὲ θέλοντας ποδανιπτῆρα. ὃ καὶ ἐν τῷ τοῦ εὐελπίδου ἐρεχθεῖ δηλοῦται, εἰπόντος ὅτι πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσι πόδας. ἕτεροι δὲ, σεμνότερον τοιοῦτον συντιθέασι νόημα. χαμαιεῦναι μὲν ἀνιπτόποδες δὲ, τουτέστι χαμαὶ μὲν εὐναζόμενοι, ἀνιπτάμενοι δὲ τῶν κάτω ταῖς διανοίαις διὰ τὴν ἐν ταῖς μαντείαις φιλοσοφίαν. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα τὸ χαμαιεῦναι συστέλλει τὴν τῆς προπαραληγούσης δίφθογγον. ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, χαμαιευνάδες σύες. ὥστε οὐ μόνον τὸ πάλαι συστέλλει τὴν λήγουσαν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πρόπαλαι, ἀλλὰ καὶ τὸ χαμαί. τὸ μέντοι χαμαιτυπεῖον καὶ ἡ χαμαιτύπη, οὐκ εὔδηλον ἀπὸ μέτρου εἴπερ συστέλλουσι τὴν μαι συλλαβήν. Ορα δὲ, ὅτι χαμαιεῦναι μὲν, ἄνθρωποι ἐπαινετοὶ τῆς χαμεύνης ὡς ἐνάρετοι. αἱ δὲ χαμαιευνάδες, οὐ τοιοῦτον. σύες γάρ. ἡ δὲ κωμῳδία τὰ συνήθη παίζουσα, τοὺς χαμαιεύνας χαμαιευνάδας καλεῖ, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ, ἀρκάδας καὶ φυγάδας καὶ τῶν ὁμοίων. φέρεται γοῦν εὐβούλου περὶ φιλοσόφων τὸ, ἀνιπτόποδες, χαμαιευνάδες, ἀερίοικοι, ἀνόσιοι, λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες. ὃ παραπεποίηκεν ἐκεῖνος ἐκ τοῦ, παράσιτοι. εἰ δὲ φιλοσόφους ἄνδρας οὕτως ἔσκωψέ τις, πῶς οὐκ ἂν ὁ τοιοῦτος ἀσφαλέστερον καὶ γυναῖκας χαμαιευνάδας ἐρεῖ τινας ὧν ὁ βίος οὐκ εὐπρεπής; τὸ δὲ νικᾶν ἐν ἀγῶνι, οὐ διχῶς ἐνταῦθα νοεῖται ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτου. ἀλλὰ νικῶν ἀγῶνα, τὸ ἄθροισμα λέγει, ἀγωνίαν γάρ τινα μάχης αἱ τῶν μυρμι-

μυρμιδόνων νῆες οὐκ ἔχουσιν. οὕτω πού καὶ τὸ, θεῖον δύσονται ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ εἰσελθῶσιν. ἀγῶνος θείου λεγομένου τοῦ ναοῦ, ἔνθα θεῶν ἄθροισις. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, νηῶν ἀγών. τὸ δὲ τούτῳ κῦδος ἅμα πρόες, θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐν φρεσὶν, εὔξετη πᾶς ὑπὲρ φίλου ἀγωνιῶντος καθὰ καὶ ἐπὶ πατρόκλῳ ἀχιλλεύς. ὅρα δὲ ὡς πάτροκλος μὲν τῷ ἀχιλλεῖ, ἔφη, ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦκα. ἀχιλλεὺς δὲ τῷ διῒ, ὅτι τῷ πατρόκλῳ κῦδος ἅμα πρόες. τὸ δὲ θάρσυνον, σεμνῶς εἴρηται, ὡς τοῦ πατρόκλου δεομένου θάρσους ἐπὶ πλέον ἤπερ ἀνδρίας. προσακτικὸν δὲ τὸ, θάρσυνον. εἰ καὶ ἄλλως δύναται καὶ ὡς ὄνομα νοηθῆναι οὐδέτερον. ἵνα δηθεν λέγῃ, ὅτι πρόες τῷ πατρόκλῳ καὶ θάρσυνον ἦτορ, ἤγουν θαῤῥαλέον. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἀχιλλεὺς μὲν, ἀρκεῖται εἰπὼν ἐπὶ πατρόκλῳ τὸ, ἡμέτερος θεράπων. ὅμηρος δὲ πρὸ βραχέων, ἀγαθὸν αὐτὸν ἀχιλλέως ἔφη θεράποντα. τὸ δὲ ἄαπτοι, συντελεῖ τι εἰς τὸ, χεῖρες μαίνονται. διὸ καὶ ἀσφαλέστερον τοῦτο φράσαι, καὶ γοργότερον τοῦ, δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. ἐκεῖνο μέντοι γλυκύτερον, ὡς οἷα γὰρ ἔμψυχον τὸ δόρυ ἐκεῖ μαίνεσθαι λέγεται. τίς δὲ ὁ μῶλος τοῦ ἄρεος, καὶ ὡς οὐκ ἐξ ὀρθοῦ τὴν μάχην μῶλον ὅμηρος λέγει, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν μάχῃ μολυσμὸν κατ' ἔκτασιν τοῦ ἀρχούσης, ἢ τὴν πολεμικὴν κακοπάθειαν παρὰ τὸ μόλις, ἢ τὴν ἐν πολέμῳ φθορὰν παρὰ τὸ μὴ ὅλον, οἱονεὶ μήολος, ὁ μὴ ἐν ὁλότητι ἀφιεὶς τὸν στρατὸν, καὶ κατὰ κρᾶσιν συνήθη μῶλος, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀσκηθὴς, λέξις μέν ἐστιν αἰτωλῶν κατὰ τοὺς παλαιούς. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀσκεῖν γενέσθαι ὡς καὶ προελέχθη, καὶ σημαίνει τὸν ὑγιῆ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀσκηταί. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ, καὶ τοῦ χέεσθαι ἐτυμολογεῖται ἵνα ἦ ἀχεθὴς καὶ ἰωνικῶς ἀσκεθὴς καὶ κατὰ ἀναγκαίαν μετρικὴν ἔκτασιν, ἀσκηθὴς ὁ πολὺς τὴν ῥύμην καὶ ὃν οὐκ ἔστιν ἐπισχεῖν, οὐδ' αὐτὸ σεσίγηται. εὕρηται δέ πού καὶ ἀσκεθὴς διὰ τοῦ ε παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ πόλεμόν τε μάχην τε, τὴν αὐτὴν καὶ νῦν δηλοῦσιν ἔννοιαν, ὡς καὶ ἀνωτέρω αὐτῶν τὸ, μάχην ἐνοπλήν τε.

Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας.
Νηπίαχοι. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν, τότε μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.

Ὅτι θυμικὸν ζῶον ὁ σφὴξ καὶ μάλιστα ὁ ἐνόδιος. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐξ αὐτοῦ πορίζεται παραβολὴν, λέγων ὡς οἱ μυρμιδόνες μέγα φρονέοντες, σφηκῶν κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες, ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. ὃ πολλαχοῦ κεῖται. φησὶ γάρ. αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας. νηπίαχοι. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι. τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. καὶ ὅρα τὴν ὁμήρου δεινότητα, ὅσγε καὶ ταῖς ἐκ τῶν σμικροτάτων παραβολαῖς κοσμεῖ σεμνῶς τοὺς ἥρωας. καὶ νῦν μὲν, τοὺς μυρμιδόνας εἰκάζει πρὸς σφῆκας, οὐκ ἀνδρίαν ἀλλὰ καρδίαν καὶ θυμὸν σφηκῶν αὐτοὺς ἔχειν εἰπών. ἀλλαχοῦ δέ τινι τῶν ἀριστέων μυίας θάρσος ἐγγενέσθαι φησί. καὶ ἐν ἄλλοις, μελισσῶν ἑσμῷ εἰκάζει τὴν τῶν ἀχαιῶν εἰς πόλεμον ἔξοδον. οὐ πρὸς τὴν τῶν ζωυφίων σμικρότητα παραβάλλων τοὺς ἥρωας, ἀλλ' ἀπὸ ἰδιοτήτων τινῶν ἀξίων λόγου, διασκευάζων τὰς παραβολάς. ἔνεισι γὰρ καὶ ἐν τοῖς εὐτελέσι τούτοις ἄξια λόγου ἰδιώματα, ὡς ἐν τοῖς σφηξὶ τὸ ἀμυντικόν. ὅθεν καὶ ὁ ἐρεθίζων κακόν τι ἐφ' ἑαυτὸν, σφηκίαν ἐξεγείρειν καθ' ἑαυτοῦ λέγεται. σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸς μόνην εἴληπται τὴν σύντονον καὶ ἀμυντικὴν τῶν μυρμιδόνων ἐκδρομὴν εἰς τὸν πόλεμον, ἡ ῥηθεῖσα παραβολή. τὰ δὲ τῶν παίδων καὶ τῶν παροδιτῶν, δυσχερῶς ἄν τις καὶ ψυχρότερον ἐνταῦθα συμβιβάσει. διὸ δοτέον αὐτὰ τῇ ζωϊκῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ πιθανῇ ἀναπληρώσει τῆς παραβολῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κεῖται μὲν καὶ ἐν τῇ μυ ῥαψῳδίᾳ, παραβολὴ ἀπὸ σφηκῶν ἐνοδίων, συντομωτέρα μέντοι ταύτης καὶ οὐχ οὕτω πεπλατυσμένη. ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἐκείνη διαφοράν. οὐ μόνον ὅτι συμπαραπλέκει καὶ μελίσσας τοῖς σφηξὶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι σφηκῶν μέμνηται μὴ θελόντων ἀπολιπεῖν κοῖλον δόμον, ἀλλ' ἔνδοθεν ἀμυνομένων, οὐ μὴν κατὰ τοὺς ἐνταῦθα, πετομένων ἔξω διὰ ἄμυναν. τὸ δὲ καὶ προῤῥηθὲν ἐξεχέοντο ὃ ἐν τῇ ἀποδόσει διαλύσας, ἐκ νηῶν ἐχέοντό φησιν, οἷς συγγενὲς τὸ, ἱππόθεν ἐκχύμενοι ἐν ὀδυσσείᾳ, τὸ εὐκίνητον δηλοῖ καὶ ἱππικὸν καὶ ῥᾷον καὶ ἀνεμπόδιστον τῆς τῶν μυρμιδόνων στρατιᾶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ῥυτὸν ἢ ὑγρόν. καὶ ἴσως οἱ τοιοῦτοι καθὰ καὶ προπαρεσημάνθη, ἀπὸ ὑδάτων ἔχειν οἷα ὁρμητίαι γένεσιν μυθεύονται, ὡς ὁ μενέσθιος ἀπὸ σπερχειοῦ, καὶ ἕτερός τις, ἀπὸ θαλάσσης. καὶ ἄλλος, ἀπὸ σκαμάνδρου ἢ σατνιόεντος διὰ τὸ ὡς εἴρηται ὑγρὸν, καὶ μετὰ θυμοῦ εὐκίνητον, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις εὔχυτον. καὶ προϊὼν δὲ, φησί. δαναοὶ δ' ἐπέχυντο νῆας ἀνὰ γλαφυράς. ὅθεν καὶ

τὸν

τὸν συνδαῖον πόδα, δι' ἑτέρων ἐν ὀδυσσείᾳ φησίν. ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ τὸ ἐξεχέοντο, κατὰ τὸ πρόσω διαλύσας, φησὶ ταυτολογικῶς ἐκ νηῶν ἐχέοντο, οὕτω καὶ τὸ εἰνοδίοις μετ' ὀλίγα περιφράζων, φησίν. ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντες. ἔνθα ὅρα τὸ, οἰκία, ἐπὶ φωλεοῦ ἀφελῶς λεχθέν, ὃν ἀλλαχοῦ κοῖλον δόμον εἶπεν, ὅπου καὶ ἐπὶ πλέον ἐξάγει τὴν τῶν εἰνοδίων περίφρασιν, εἰπών. οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ. εἰνοδίους δὲ παραλαμβάνει σφῆκας ἐπεί περ οἱ ἐν βάθει ὄρεος, οὐκ εἰσὶν εἰς τὴν εἰρημένην παραβολὴν χρήσιμοι. οὐ γὰρ βλάπτουσιν ἐκεῖνοι οὕτως, ὅτι μηδὲ παροδεύουσί τινες ἐκεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ εἰνοδίοις ἑρμήνευσε διὰ τοῦ ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντες. καὶ τὸ παῖδες, διὰ τοῦ νηπίαχοι, οὕτω καὶ τὸ ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, διὰ τοῦ αἰεὶ κερτομέοντες, ὅ ἐστιν ἀθύροντες. παίζοντες. ἔθος γὰρ παισὶ τοῦτο πλέον τῶν ἄλλων, καὶ μᾶλλον, νηπίοις. ἔτι δὲ μάλιστα, νηπιάχοις. ἔστι δὲ ἐριδμαίνειν μὲν, τὸ ἐρεθίζειν καὶ εἰς ἔριν κινεῖν, γινόμενον ἢ κατὰ σύνθεσιν ἀπὸ τοῦ ἔριδος καὶ τοῦ μαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐριδαίνω πλεονασμῷ τοῦ μῦ. τοῦ δὲ ἐριδαίνειν ἡ χρῆσις, πολλαχοῦ. τὸ δὲ ἔθοντες, ἀντὶ τοῦ τὸ σύνηθες πράττοντες. ἐξ οὗ περ ὡς καὶ ἄλλοθι ἐδηλώθη, οὐ μόνον τὸ ἐθείρω, καὶ αἱ ἐθειράδες παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθω τὸ πάνυ ἔθιμον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐσθίω. ναὶ μὴν καὶ τὸ ἔδω κατὰ τροπὴν ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφῶς. τοῦ δὲ αἰεὶ κερτομέοντες, ψεκτὸν μόνον τὸ αἰεί, ἄλλως γάρ, καὶ σπουδαῖοι ἄνδρες κερτομήσουσί ποτε καίρια. καὶ γέμει τῶν εἰς τοῦτο παραδειγμάτων ὁ κόσμος. τὸ δὲ ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντας, ἔχει καί τι ἀστεῖον. ἀλλαχοῦ μὲν γὰρ ἐπὶ φιλοξένου τινὸς ἔφη ὃς πάντας φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. σφῆκες δὲ οὗτοι ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντες, κοινὸν κακὸν παριόντι, ἄλλως δ' ἄν τις ἐρεῖ παράγοντι ὁδίτῃ γίνονται. τὸ δὲ ξυνὸν κακόν, ἀπόσπασμά ἐστι γνώμης τῆς λεγούσης, πολλάκις κοινὸν κακὸν ἐξ ἰδίας ἀνοίας γίνεσθαι. καὶ ἐνταῦθα γὰρ οἱ νηπίαχοι καθ' ἑαυτοὺς παίζοντες, κοινὸν κακὸν τοῖς παροδεύουσιν ἔθεντο, τὴν τῆς σφηκιᾶς ἐξέγερσιν. οὐκ ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον πάνυ μακρὰν οὐδὲ τοῦ, πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς εἰς κακὸν ἀπολαύει. τὸ δὲ πολέεσσιν, ἀσφαλῶς κεῖται. οὐ γὰρ ἁπλῶς κοινὸν κακὸν γίνονται, ἀλλὰ πολλοῖς εἴ τις που τύχοι παροδεύων. τὸ δὲ ἄκων, διαστολὴν ἔχει συνετοῦ ἀνδρὸς πρὸς νηπιάχους. οἱ μὲν γάρ, ἑκόντες ἐριδμαίνουσι τοὺς σφῆκας. ὁ δ' ἄκων αὐτοὺς ἐκ παρόδου κινεῖ. ὅρα δὲ καὶ τό, οἱ δέ, ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται, σχῆμα ὂν σολοικοφανές. καινοπρεπὲς μέν, οὐκ ἀσύνηθες δέ. τὸ γὰρ πᾶς συλληπτικὸν ὄνομα, ἐν φωνῇ ἑνικῇ, πλῆθος δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ ἕκαστος. καὶ ἔστι ταυτόν, εἰπεῖν ἁπλῶς πρὸς τὸ νοούμενον, οἱ δὲ πρόσσω πάντες πέτονται, καὶ κοινῶς δέ, πρόσσω πᾶς πέτεται. οὐκ ἄλκιμοι δὲ οἱ σφῆκες λέγονται εἶναι, ἀλλὰ ἄλκιμον ἦτορ ἔχειν ὡς ἔμψυχοι, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς θράσος. τὸ δὲ πρόσσω πέτεται, ἴδιον σφηκός. οὐ γὰρ κατόπιν ἐμπίπτει ἀλλὰ βιάζεται προπετόμενος, κατὰ προσώπου κεντεῖν. τοῦ δ' αὐτοῦ ἰδιότης, καὶ τό, ἄλλως περιερεθίζοντος, τοῖς παροδεύουσι καὶ ἀναιτίοις, εἰκῇ ἐπιτίθεσθαι.

Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπών, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου
Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες. ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν ποδώκεα Πηλείωνα
Μηνιθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Ὅτι καὶ Πάτροκλος τοὺς ἑταίρους ἀναγκαίως ὀτρύνων, τοιαῦτα φησί. μυρμιδόνες ἕταροι πηληϊάδεω ἀχιλλῆος. ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, ὅ ἐστι προστακτικῶς ἀνδρίζεσθε. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς ὡς ἂν πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες. γνῶ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων, ἣν ἄτην ὅτ' ἄριστον ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προερρήθη, ταυτολογεῖται νῦν. καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἠρκέσθη ἄριστον ἐνταῦθα τὸν ἀχιλλέα καλέσαι, ὃ καὶ ἐκεῖνος ἔφθη που εἰπεῖν περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑπερθέσεως πλείονος, μέγα ἄριστον αὐτὸν ἔφη. καὶ ὅτι τὸ μέγ' ἄριστος αὐτός τε καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες, ἔπαινός ἐστι στρατηγοῦ ἀρίστου ὑπασπιστὰς ὁμοίους ἔχοντος. καὶ ὅτι ὅμηρος μέν, πατρόκλου ἑταίρους εἶπε τοὺς μυρμιδόνας, αὐτὸς δὲ σεμνύνων αὐτούς, ἑταίρους τοῦ ἀχιλλέως καλεῖ. ἔτι δὲ καὶ ἀγχεμάχους. ὃ καὶ ἀχιλλεὺς ἔφη ὁμοῦ παραθεὶς ἐν τῷ, καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν. ἀλλὰ καὶ θεράποντας λέγει ὁποῖος καὶ αὐτός ἐστιν, καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ λέγει, καὶ ἀχιλλεὺς δὲ πρὸ ὀλίγου ἔφη. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἑαυτὸν ἀφθονήτως ἐπαινεῖ πάτροκλος

ἐν τῷ κοινῷ. εἰ γὰρ ἀγχέμαχοι θεράποντες οἱ μυρμιδόνες, ἀγχέμαχος ἄρα καὶ αὐτὸς τοιούτοις συντεταγμένος. ἔοικε δὲ μὴ πλεονάζειν ἐν τοῖς μυρμιδόσιν ἡ τοξική, δῆλον γὰρ ὡς οἱ τοξόται, οὐκ ἀγχέμαχοι. ὅπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἐπιῤῥήματος ἔπαθεν ὁ ἀγχέμαχος ἀγχεμάχους δὲ καὶ ἀσπιδιώτας εἰπεῖν, ταυτόν ἐστι. τὸ δὲ μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς, παραπεποίηται ἐκ τοῦ μνήσασθε ἀπειλῶν ἃς ἠπειλεῖτε. ὃ φθάσας ἐνέφηνεν ἀχιλλεύς, ἐν τῷ, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀνωτέρω χρησάμενος ἰωνικῇ γενικῇ καὶ εἰπὼν πηληϊάδεω ἀχιλῆος, ὑποκαταβὰς ἐν τῷ, ὡς ἂν πηλείδην τιμήσομεν, κοινῶς καὶ ἀττικῶς ἔφη πηλείδην οὐ πηληϊάδην. τοῦτο δὲ νῦν προεσημάνθη, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ δύνασθαι τὸν ποιητὴν καὶ τὴν ἐκ προθύρων ὥς φασιν τῆς ἰλιάδος χασμῳδίαν τό, πηληϊάδεω, ἐκθεραπεῦσαι εἴπερ ἤθελε διὰ τοῦ κοινοῦ καὶ οὐ περιέργου πατρωνυμικοῦ. τὸ δὲ ὡς ἂν πηλείδην τιμήσομεν, λέγει πάτροκλος, μεμνημένος τοῦ, μή με ἀτιμότερον θήσεις. καὶ ὅρα ὡς ἄλλοις παραινέσας τιμῆσαι τὸν πηλείδην, αὐτὸς πρῶτον λανθάνεται ποιῆσαι οὕτω, ἐκκρουσθείσης τῆς μνήμης τῇ εὐπραγίᾳ. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ὡς ἂν τιμήσομεν, φανερῶς μὴ δυνηθὲν ἐκτεῖναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ῥήματος τῷ κοινῷ λόγῳ τῶν ὑποτακτικῶν. αἴτιον δέ, ἡ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀδιαφορία τῶν ἰώνων. οἵ, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καὶ δέον ὃν μὴ ἐκτείνεσθαί τινα, ὅμως ἐκτείνουσι, ποτὲ δέ, τρίβουσι καὶ ἀνάπαλιν. ὅτι πρὸ τούτων μέν, θάλασσα ἐκλύσθη τερατωδέστερον ἐπὶ τῷ ποσειδῶνι. ἐνταῦθα δὲ ὡς εἰκός, ἐπεὶ ἐνέπεσον τρώεσσιν ἀολλέες οἱ μυρμιδόνες, κτύπος καινότης ἐξηχήθη; ὁ καὶ ἀλλαχοῦ γράφεις. φησὶ γάρ. ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' ἀχαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ κόναβος, οἰκεῖος ξηρότητι ξύλων τῶν κατὰ νῆας. λέγει δὲ καὶ ἐνταῦθα, ἐμπεσεῖν μέν, τὸ ἀνδρείως ἐπεισπεσεῖν καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπιβρίσαι. ἀχαιοὺς δέ, τοὺς μυρμιδόνας. κατὰ τό, μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ ἕλληνες καὶ ἀχαιοί. ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ὀρίνεσθαι, οὐ τὸ ἁπλῶς κινεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μετὰ θορύβου καὶ δειλίας. φησὶ γοῦν. τρῶες δ' ὡς εἴδοντο πάτροκλον αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας, πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. καὶ γίνεται ὃ φθάσας εἶπε πάτροκλος. καὶ ὑπεισιν ἤδη τοὺς τρῶας δόξα ψευδής, ἣν ὁ πάτροκλος ἤλπισεν. εἴσκοντες γὰρ αὐτὸν τῷ ἀχιλλεῖ, οὔπω μὲν ἀπέχονται τοῦ πρὸς ταῖς ναυσὶ πολέμου, ἄρχονται δὲ ὅμως ὡς εἰς φυγὴν ταράσσεσθαι. οὐ δηλωτικὸν τὸ ὀρίνεσθαι ὃ ταυτὸν ἐῤῥέθη τῷ μετὰ δειλίας κινεῖσθαι. διὸ ἐπάγει. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες ἐλπόμενοι παρὰ νηῶν καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ, καὶ θεράποντα, ἔοικεν ὁ αὐτομέδων φασὶ τὰ τοῦ πατρόκλου φορεῖν ὅπλα ὡς ἂν καὶ ἀκριβὴς ἡ τοῦ ἀχιλλέως εἰκασία οὕτω γένηται ὡς ἐξελθόντος εἰς μάχην, καὶ πλείων ὁ τῶν τρώων ταραγμός. πατρόκλου μέν, εἰσκομένου τῷ ἀχιλλεῖ διὰ τὴν ἐκείνου πανοπλίαν. αὐτομέδοντος δὲ αὖθις, τῷ πατρόκλῳ διὰ τὸ φορεῖν τὴν αὐτοῦ παντευχίαν. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ σχῆμα καινὸν ἀττικὸν τό, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες ἐλπόμενοι παρὰ νηῶν ἀχιλλέα μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι. τὸ γὰρ ἐλπόμενοι δυνάμενον γραφῆναι ἐλπόμεναι, ὅμως οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν ἀποδέδοται ἤγουν πρὸς τὸ φάλαγγες, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοητόν. λαοὶ γὰρ πάντως αἱ φάλαγγες, πρὸς οὓς ἐῤῥέθη τὸ ἐλπόμενοι. διασαφεῖται δ' ἐνταῦθα ἐπὶ πλέον τό, πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. οὐ γὰρ ὅπλων λαμπηδὼν αὐτοὺς ὤρινεν, ἀλλὰ ἐλπὶς τοῦ ἀναστῆναι τὸν ἀχιλλέα. ὃ καὶ ἔτρεψεν αὐτοὺς εἰς φυγήν. ἐπάγει γάρ. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον. ὅπερ ἐπὶ τῆς κατακράτος που φυγῆς, οἰκεῖον λέγεσθαι. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ οἱ μεθ' ὅμηρον συμφωνοῦνται τὴν ἐλπίδα μὴ ἂν ἐπὶ κακῶν προσδοκίας λέγεσθαι, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ ἐλπόμενοι, ἐνταῦθα ἐπὶ τρώων ἐῤῥέθη μὴ ἐχόντων καραδοκίαν ἀγαθοῦ τινος. τὸ δὲ μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι, πάνυ καιρίως πέφρασαι ὡς ἐπί τινος βάρους, τοιοῦτον γὰρ ὁ κότος, ἐπικείμενος τῷ μηνίοντι, βαρὺς καὶ οἷος βλάπτειν εἰ μὴ καταῤῥίπτοιτο. τὸ δὲ φιλότητα δ' ἑλέσθαι, ἀναγκαίως πρόσκειται. οὐ γὰρ πᾶς ὁ μῆνιν ἀποῤῥίψας, ἤδη καὶ φιλότητα ἔχει.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηὶ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Καὶ βάλε Πυραίχμην. ὃς παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἤγαγεν ἐξ ἀμυδῶνος, ἀπ' ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας. ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες. ἐν γὰρ πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν
Ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι. τοὶ δ' ἐφόβηθεν

Ὅτι ἀστείως πάτροκλος ἀμύνων ταῖς ναυσὶ πασχούσαις κακῶς ἀπὸ πυρὸς καὶ αἰχμῶν, πλάττεται βαλὼν πρῶτον παρωνυμούμενόν τινα ἐκ τῶν τοιούτων δύο κακῶν, τὸν πυραίχμην δηλαδή, ὃς παίονας ἱπποκορυστὰς ἤγαγεν ἐξ ἀμυδῶνος, ἀπ' ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος. περὶ ὧν ἡ βοιωτία δηλοῖ. οὗ πεσόντος, ἀμφεφόβηθεν παίονες. καὶ ἡ αἰτία, ὅτι κεῖται ὁ ἐν αὐτοῖς ἄρχων. φησὶ γοῦν ὅτι πάτροκλος αὐτοῖς ἐνῆκε φόβον, ἡγε-

Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ως δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
Εκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,
Ως Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν. πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Αλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.

μόνα κτείνας ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, ἤγουν ὀνομαστικῶς εἰπεῖν, ἐν μάχῃ. τοῦτο δὲ ποιήσας Πάτροκλος, ἐκ νηῶν ἔλασεν οὐ μόνους τοὺς Παίονας, ἀλλὰ καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς Τρῶας ὡς ἐφεξῆς δηλοῦται. κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ. ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι. τοὶ δ' ἐφόβηθεν Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. νῆα δὲ ἡμιδαῆ τὴν τοῦ Πρωτεσιλάου ἐκείνην λέγει. ἐν δὲ τῇ πτώσει τοῦ Πυραίχμου, κεῖταί τι ἀστεῖον. ἑτέρων μὲν γάρ τινων πιπτόντων, λέγει ὅτι οἱ ἑταῖροι ἀμφιβεβήκασιν αὐτόν. ἐνταῦθα δὲ, ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν, ἀμφιβεβηκέναι γὰρ οὐκ εἶχον. δεινὸν δὲ τὸ τοῦ Πυραίχμου πτῶμα, ὃς δεξιὸν ὦμον βληθεὶς, ὕπτιος ἐν κονίῃσι κάππεσεν οἰμώξας. καθάπερ καὶ ἕτερός τις γνὺξ ἔριπεν οἰμώξας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πολεμικῆς τροπῆς τὸ, τοὶ δ' ἐφόβηθεν θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. οἱ Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. ὅτι ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα διατί πολλαχοῦ τὴν ἐν πολέμῳ ἀνάπνευσιν φῶς λέγει, ἐκτίθεται παραβολὴν τοιαύτην. ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο, κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς, ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι, καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ, τυτθὸν ἀνέπνευσαν. πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. καὶ δοκεῖ λέγειν ὅτι ὥσπερ Ζεὺς ἀστραπηβολῶν κατέλαμψε τὰ πρὶν ἐν σκότῳ ὄντα, οὕτω καὶ Ἀχαιοῖς ἐξ ἀχλύος ἔφανεν οἱονεί τι φῶς, ἡ ἐν κινδύνῳ ἀνάπνευσις. κατὰ τὸ, αἴκεν τι φάος Δαναοῖσι γένοιο. καὶ πρὸς τοῦτο μόνον ἀφορᾷ ἡ παραβολή. ἄλλως γὰρ, ἐναντιότητά τινα ἔχει πρὸς τὸ ὑποκείμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ πυρὸς ἀστραπηβόλου ἐκλάμψαντος, ἡ φαῦσις γίνεται. ἐνταῦθα δὲ πυρὸς σβεσθέντος τοῦ περὶ τὰς νῆας, φῶς δὲ γίνεται τὸ ἐκ τῆς ἀναπνεύσεως τοῦ πολέμου. ἰστέον δὲ ὅτι φιλοσόφως, κίνησιν οὐχ ἁπλῶς νεφέλης ἀλλὰ πυκνῆς προειπὼν ὃ δὴ ἀστραπῆς αἴτιον, εἶτα ἐπήγαγεν εὐθὺς τὸ, στεροπηγερέτης πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νεφεληγερέτης. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ, ἐμφαίνεται διὰ τοῦ, κινήσῃ νεφέλην. νεφεληγερέτης γάρ πως ὁ οὕτω νεφέλην κινῶν. ἡ δὲ κατὰ σκοπιὰς καὶ πρώονας ἔκφανσις, κεῖται καὶ ἀλλαχοῦ προγραφεῖσα. ἐν δὲ τῷ, οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, ὅ ἐστιν ἡ περὶ ἀέρα λαμπρότης, λέγει ὅτι αἰθρία γέγονεν ἤγουν αἰθερία φαῦσις περὶ τὰ κάτω. ὅπερ εἰ καὶ ἄλλοτέ ποτε γίνεται, ἀλλὰ καὶ νῦν ἄλλως διὰ τὸ ἀστραπηβολεῖσθαι τὸν ἀέρα. ἵνα λέγῃ ὅτι ἄλλως μὲν αἰθὴρ ποτὲ γίνεται νυκτὸς, οὐ μόνον ἀπὸ σελήνης ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλῶν ἀστέρων συμφαινόντων. ὅτε δὲ στεροπηγερέτης Ζεὺς νεφέλας κινήσει, τότε δὴ ἡ μὲν ἐκ τῶν ἀστέρων εἰς ἀέρα φαῦσις, ἀργεῖ διὰ τὸν νεφεληγερέτην καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ζόφωσιν. ἀπὸ δὲ οὐρανοῦ ἤτοι ἀέρος, ἄσπετος αἰθὴρ ὑπερρήγνυται, οὐ διὰ τὴν νεφέλην. πῶς γὰρ ἄν; ἀλλὰ διὰ τὸν στεροπηγερέτην Δία. ὃς τὰ λοιπὰ φῶτα κρύψας, αὐτὸς αἰθέρα λαμπρὸν καταρρήγνυσιν, ἀστράπτων καὶ οὕτως αἰθρηγενέτης φαινόμενος. ἰστέον δὲ ὅτι σκοπιαὶ μὲν συνήθως, οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ἀφ' ὧν ἔστι τὰ κύκλῳ σκοπεῖσθαι. πρώονες δὲ, ὀρῶν ἐξοχαί. ὧν ἡ κλίσις, ἐκ τοῦ πρώων πρώονος. οὗ ἡ κίνησις, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ κόων κόωνος κύριον. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, βραχυπαράληκτον ὂν, φυλάσσει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. τοῦτο δὲ συστέλλεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ Μαχάονος, Ἰξίονος, καὶ τῶν ὁμοίων. δῆλον δ' ὅτι καὶ πρηὼν πρηῶνος, καὶ πρὼν πρωνὸς φαμέν. ὧν κοινότερον μὲν ὁ πρών, ποιητικώτερα δὲ ὁ πρώων καὶ ὁ πρηών. αἱ δὲ νάπαι, ὑπόκεινται τῇ σκοπιᾷ καὶ τῷ πρώονι, ὅθεν καὶ δυσφώτιστοί εἰσι. καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ φωτὸς ἐτυμολογοῦνται, ὡς οἱονεὶ νάφαι, ἤγουν ἐστερημέναι φωτός. διὸ καὶ πολλὴν ἀστραπῆς λαμπρότητα ἐμφαίνει τὸ καὶ τὰς νάπας φωτίζεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ νη στερητικοῦ κατὰ συστολὴν, καὶ ἐκ τοῦ φῶ κατὰ ἐναλλαγὴν δασέος εἰς ψιλὸν γίνεται νάπη, ὡς ἀφώτιστος ἡλίῳ διὰ πολὺ δάσος αὐτῆς ἢ βάθος. οὕτω γίνεται καὶ νάπυ τὸ παρὰ Νικάνδρῳ σίνηπι, παρὰ τὴν νη στέρησιν καὶ τὸ φύω. ἵνα ᾖ νάφυ, τὸ ἀφυές, ἤγουν μικροφυές. ᾧ λόγῳ, καὶ ἡ ἀφύη παρῆκται, ἡ σμικροπρεπεστάτη ἐν ἰχθύσι. χρῆσις δὲ νάπυος παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, κἄβλεψε νάπυ. ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. οὐ μέντοι σίναπυ, οὐδεὶς τῶν ἀττικῶν ἔφη ὡς ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ κεῖται. οὐ μὴν οὐδὲ τὸ σίνηπι, ὃ λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ σίνεταί φησι τοὺς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ. καθὰ καὶ κρόμμυον, δι' οὗ τὰς κόρας μύομεν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ σίνηπι ῥῆμά ἐστι κωμικὸν σιναπῶ, δι', τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπικε δὴ τῆς ξένης, ἤγουν ἐδριμύξατο, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ. τὸ δὲ οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, ἤγουν ἐξ ἀέρος αἰθρία γέγονεν. ἐπιφώνημα ὂν ῥητορικὸν, ἔχει συνήθως καὶ τόλμαν καὶ ἀσφάλειαν. τολμηρὸν μὲν γὰρ, τὸ ἐξ ἀέρος εἰπεῖν αἰθρίαν

ἐν νυ-

ἐν νυκτὶ γενέσθαι, μέλας γὰρ ὁ ἀήρ, ὅθεν οὐκ ἂν φῶς πειήσῃ. ἀσφαλὲς δὲ ὅμως τὸ αὐτό, διὰ τὰς ἀστραπάς. ἀὴρ γὰρ καταστραπτόμενος, φωσφορεῖ. τὸ δὲ ὑπερράγη, ἢ ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ εἰς τὰ πολλὰ γλῶ ἐσκεδάσθη, ἢ ἀντὶ τοῦ διὰ ῥήξεως νέφους ἐγένετο. τὸ δὲ τυτθὸν ἀνέπνευσαν, ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς ἐπαγαγών. οὐ γάρ πω Τρῶες προτροπάδην φοβέοντο, ἀλλ' ἔτ' ἂν ἀνθίσαντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ. οὐ νῶτα δείξαντες, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ὁρῶντες πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν τῷ ἀναποδίζειν. διὸ καί τις μετ' ὀλίγα κατὰ τὸ στέρνον βάλλεται. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τό, ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, εἴρηται νῦν τό, τυτθὸν ἀνέπνευσαν. τὸ δὲ οὐ γάρ πώ τι ἔφυγον προτροπάδην, ὀρθῶς φράζεται οὕτω. οὔτι που γὰρ παντελῶς ἔφυγον. προτροπάδην δὲ φεύγειν ἐστί, τὸ εἰς τὰ πρὸ τῆς φυγῆς ἑαυτὸν τρέψαι καὶ μηκέτι ἐπιστρέφεσθαι. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐπίρρημα, ὑποτροπάδην ἐστίν.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
Ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
Ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. ὁ δέ, πρηνὴς ἐπὶ γαίης
Κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος οὖτα Θόαντα
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλεΐδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος. ἔνθα πάχιστος
Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
Νεῦρα διεσχίσθη. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μέν, οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος,
Ἤριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθείς,
Στὰς πρόσθε νέκυος. τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν
Ὦμον ἄφαρ. πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε.
Δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
Βήτην εἰς ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας,
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον. ἀλλά οἱ αὖθι
Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον. ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω.
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν. ἀμφὶ δὲ καυλόν,
Φάσγανον ἐρραίσθη. ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. ἔσχε δὲ οἶον

Ὅτι ὡς τὰ πολλὰ ἐπισήμους ἄνδρας ἱστορῶν Ὅμηρος ποιεῖ οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἐν οἷς πολλοὺς ἱστορεῖ πίπτοντάς τε καὶ ῥίπτοντας. καὶ ἐπισημαίνεται τοῦτο, εἰπών. ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης, ἡγεμόνων. ὃ καθ' ὑπέρβασιν νοεῖται, ὡς ἀνὴρ ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἡγεμόνων, ἠρίστευσε κατὰ Τρωός. τοῦτο δὲ περὶ ὧν μετὰ πολλοὺς φόνους, σαφέστερον λέγει ἐν σχήματι καταστατικῷ, καὶ δηλωτικῷ στρατηγικῆς ἀνδρείας. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστον. ἐν οἷς καί τις Θόας Τρωϊκὸς ὑπὸ Μενελάου πεσών. ἐνδόξων γὰρ ἐθέλει καὶ ἐν τούτοις μεμνῆσθαι οὐ μὴν πλήθους, ἀκολούθως οἷς ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπέσχετο. πρῶτον δὲ ποιεῖ ὡς εἰκὸς ἀριστεύοντα τὸν εἰς Ἀχιλλέα εἰκαζόμενον Πάτροκλον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κεδασθείσης ὑσμίνης, ἴσον ἐστὶ τῷ, διαλυθείσης τῆς κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε καὶ ἐκεῖ. ὃ καὶ ῥαγῆναι μάχην λέγεται καὶ συρρῆξαι πόλεμον. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα πολλὴν ποικιλίαν. τὸν μὲν γάρ, στρεφθέντα ἔβαλέ τις κατὰ μηρὸν ἔγχεϊ ὀξυόεντι. καὶ ἐκεῖνος, πρηνὴς ἐπὶ γαίης καταπίπτει. καὶ ἄλλος γυμνωθεὶς τὸ στέρνον παρ' ἀσπίδα οὐτάζεται καὶ θνήσκει. τὸν δέ τις ἐφορμηθέντα δοκεύσας, ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. καὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ ἔγχεος, νεῦρα διέσχι-

Δέρμα, παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
Νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
Νύξε. τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά.
Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες. ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί. τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
Πρῆσε χανών. θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.

διέσχισε. καὶ ὁ τρωθείς, ἔπεσεν. ἐνταῦθα ὅρα ὅτι μυὼν ἡ γαστροκνημία ἐστίν, ἣν ἡ τῶν πολλῶν γλῶσσα, ἄλζαν φησί, συγκειμένην ἐκ νεύρων πολλῶν καὶ συνεστραμμένων σαρκῶν. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, περιεκτικὸν μέντοι ἐστὶν ὁ μυὼν, ὡς περιέχων μύας. μύες δὲ, σάρκες συνεστραμμέναι καὶ νευρώδεις, ἃς οἱ κοινολεκτοῦντες, ποντικοὺς φασὶ μεταληπτικῷ τινι τρόπῳ. μύας γὰρ ἱστορουμένους ἀκούσαντες ποντικοὺς, ἐκεῖθεν τοὺς ἐπὶ σαρκῶν μύας οὕτως ὀνομάζειν διακρίνουσι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι ἡ ἀθρόα κατὰ μυώνων πληγὴ, θανατοῖ. συμπάσχειν γὰρ καὶ αὐτοὶ ἔχουσι πρὸς τὰ καίρια εἴπερ ἐκ νεύρων εἰσὶν ὡς δηλοῖ τὸ, περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη. τὰ δὲ νεῦρα ἐξ ἐγκεφάλου. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. τῶν δὲ ὡς εἴρηται πιπτόντων, οἱ μὲν ἤδη ὡς ἐρρέθη πεσόντες δύο, κείσθωσαν. ἄλλος δέ τις λαπάρης διελαθείσης χαλκέῳ ἔγχει, ἤριπε προπάροιθε τοῦ ῥίψαντος. ἕτερος δέ τις ἐν τῷ ἐπαμύνειν κασιγνήτῳ πεσόντι, ἔπεσεν. ἐπειδὴ πρυμνὸν βραχίονα τὸν πρὸς τῷ ὤμῳ, δουρὸς ἀκωκὴ ἔδρυψεν ἀπὸ μυώνων. εἰσὶ γὰρ καὶ βραχιόνων μυῶνες. ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν. εἷλε δέ τις καὶ ζῶόν τινα βλαφθέντα κατὰ κλόνον. ἀλλά οἱ αὖθις ἔλυσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι. τινὲς δὲ, ἀμφοτέρωθεν συνέδραμον. καὶ ἔγχεσι μὲν, ἤμβροτον ἀλλήλων. μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. εἶτα, ξίφεσι συνέδραμον. καὶ ὁ τρωϊκὸς, ὑπ' οὔατος αὐχένα φασγάνῳ πληγεὶς πέπτωκε. νύσσεται δέ τις καὶ ἵππων ἐπιβησόμενος, κατὰ δεξιὸν ὦμον. καὶ πίπτει ἐξ ὀχέων. καὶ ἕτερος, κατὰ στόμα. ὃς καὶ πάσχει τὰ μετ' ὀλίγον ῥηθησόμενα. τοιαύτη τις κἀνταῦθα τῷ ὁμηρικῷ πέπλῳ ποικιλία ἐμπάσσεται. καὶ οὐ μόνον κατὰ τοὺς τρόπους τῶν πληγῶν τε καὶ πτωμάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ φράσιν τὴν αὐτοῦ τοῦ ἔθανον. ἀντὶ γοῦν τοῦ ῥήματος τούτου, ἐφ' ἑκάστων, ἄλλως καὶ ἄλλως φράζει καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐποίησεν. δι' οὗ. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. δὶς τοῦτο εἰπών. καὶ, βῆ τὴν εἰς ἔρεβος. καὶ, τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. καὶ, ὑπέλυντο δὲ γυῖα. καὶ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. καὶ, θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. ἠρκέσθη δέ ἔτι που εἰπὼν, ἤριπε προπάροιθεν. οὗ ἐντελέστερον τὸ, δούπησε δὲ πεσών. τὸ δὲ ὑπέλυντο γυῖα, παραφράσας ἀπὸ τοῦ πλήξαντος, ἔλυσε γυῖα φησί. καὶ λῦσε μένος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. εἰ δ' ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ, πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. καὶ, τέλος θανάτοιο κάλυψε. καὶ, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής. καὶ, λίπε ψυχή τε καὶ αἰὼν. καὶ, πολλοὺς ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί. καὶ ἐπὶ ἵππου δὲ τὸ, ἀπέπτατο θυμός. καὶ ἕτερα, ὁ θέλων συναγειρέτω. οὕτως εὔπορος ὁ ποιητὴς φράζειν. οὕτως ἡ ὁμηρικὴ ἀηδὼν πολύφωνος. οὕτω θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. δὶς δὲ ἐνταῦθα ἔφη τὸ, ἔφθη ὀρεξάμενος. οὗ τὸ ἐντελὲς ἀλλαχοῦ, ἔγχει ὀρεξάμενος. οὕτω δὲ καὶ τὸ νύξε, δεδίασται διὰ τὸ καίριον. ὥσπερ καὶ τὸ πρυμνὸν, ἐν τῷ, πρυμνὸν σκέλος καὶ πρυμνὸν βραχίονα. τῶν δὲ μεταξὺ τοῦ ῥηθέντος ὅλου χωρίου τὰ παρασημειώσεως ἄξια, τάδε εἰσί. τὸ μὲν ἔφθη ὀρεξάμενος, ἀντὶ τοῦ ὀρεκτῷ δόρατι πλήξας εἴληπται. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν ὀρεκτῇ μελίῃ. τί δὲ τὸ ὀρεκτὸν δόρυ, προδεδήλωται. οὕτω δὲ καιρίως ἔφρασεν, ὥστε τὸ ἔφθη ὀρεξάμενος, ἀπαραιτήτως καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ ἔφθη ὀρεξάμενος, ὑπακούεται ἐξ ἀνάγκης οὐ μόνον τὸ ἔγχος ἀλλὰ καί τι μέρος σωματικόν. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐκτείνας δόρυ κατά τι μέρος τοῦ σώματος. διὸ εἰπὼν κατὰ πρυμνὸν σκέλος, ἐπήγαγε. περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ καὶ ἑξῆς. καὶ πάλιν, ἔφθη ὀρεξάμενος ὦμον. πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψεν. ἐνταῦθα δὲ λείπει τὸ ἔγχος διὰ τὸ ἤδη προδηλωθῆναι. ἐν δὲ τῷ, αἰχμὴ ἔγχους ἤγουν ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος, ἐντελὴς ἡ φράσις. αἰχμὴ γὰρ κυρίως, μέρος ἔγχεος τὸ πλῆττον. δῆλον δὲ ὅτι ταὐτὸν ἔγχεος αἰχμὴ καὶ δουρὸς ἀκωκή. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σύνηθες καινόν τι σχῆμα τὸ, νεστορίδαι, ὁ μὲν ἔρριψε τὸν δεῖνα. ὁ δὲ τὸν δεῖνα. οὐ γὰρ εἶχεν οὐδ' ἐνταῦθα κοινόν τι ἐνέργημα ἐν ἐπ' ἀμφοτέρων, ἵνα εἴπῃ ὡς οἱ δεῖνα τόδε τι ἐποίησαν. διὸ ἐξ ἀνάγκης διελὼν, ἔφη ὡς ἀντίλοχος μὲν, οὔτασεν ἀτύμνιον. θρασυμήδης δὲ, μάριν. συμπέπλεκται δὲ καὶ ἕτερον σχῆμα οὐ πάνυ σύνηθες. ἐξὸν γὰρ εἰπεῖν οὕτως ἁπλῶς ὡς ἀτύμνιον μὲν, ἀντίλοχος, μάριν δὲ θρασυμήδης ἀνεῖλον, εἵλετο ἄλλως φράσαι ὁ ποιητὴς καινότερον, ὅτι νεστορίδαι ὁ μὲν, οὔτασεν ἀτύμνιον ἀντίλοχος. μάρις δὲ, ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθείς. τοῦ δ' ἀντίθεος θρασυμήδης ἔφθη ὀρεξάμενος καὶ ἑξῆς. ἵνα εἴη τὸ πᾶν ὀρθῶς, τοιοῦτον. ὡς ἀντιλόχου ἀτύμνιον οὐτάσαντος, θρασυμήδης τὸν μάριν ἐπορούσαντα τῷ ἀντιλόχῳ, κατέρριψε. καὶ οὕτω δύο οὗτοι ἀδελφοὶ ἐξ ἀχαιῶν, δύο ἀνεῖλον τρωϊκούς. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ τὸ, αὐτοσχεδὰ

ἐπόρου

ἐπόρουσεν, ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδόν. ὁποῖον καὶ τὸ ἀμφαδόν, ἀμφαδά. μεταβληθέντος τοῦ ἐπιρρηματικοῦ ἑνικοῦ οὐδετέρου, εἰς πληθυντικὸν ὅμοιον. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σχεδὸν ὃ δηλοῖ τὸ ἐγγὺς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐχομένως ὡς ἀπὸ τοῦ σχῶ σχεδ, γίνεται σχέδιος προπαροξυτόνως ὁ ἐγγὺς, καὶ καθὰ νεώτερον λέγεται, αὐθωρόν. ἔτι δὲ καὶ σχέδιος προπαροξυτόνως τῷ κανόνι τῶν τετραχρόνων, τὸ κύριον ὄνομα. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ αὐτοσχεδὸν, ὁ αὐτοσχέδιος. οὗ ῥῆμα τὸ αὐτοσχεδιάζειν παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον. οἵ, ἔστιν ὅτε τὸ τοιοῦτον ῥῆμα οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τιθέασιν, ἀλλὰ σεμνῶς ὑπ' αὐτοῦ τὸ ψεύδεσθαι παραδηλοῦσιν. αὐτοσχεδιάζειν λέγοντες, τὸ ἀσκέπτως καὶ ἀμελετήτως λαλεῖν ἢ γράφειν παρὰ τὸ ἀληθὲς, ἢ ἄλλως ἀκριβές. οὕτω γοῦν τις ἔγραψεν, ὡς αὐτοσχεδιάζουσιν οἱ τὴν λαΐδα κορινθίαν εἶναι ἱστοροῦντες. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὅτι οὐ χρόνον τρίψαντες τῇ σκέψει, ἀλλ' ἐκ τοῦ σχεδὸν ἤγουν ἐγγὺς καὶ ἀχρόνως ὡς ἐν σχεδιασμῷ, ἱστοροῦσιν. ἐπισυμβαίνει γὰρ πολλαχοῦ ἀληθῶς τοῖς σχεδιάζουσι, τὸ ἀνακριβές. καθὰ καὶ τοῖς προγλώσσοις καὶ ὀξέσι φρονεῖν, τὸ ἀπροσφαλές. εἴγε κατὰ τὴν τραγῳδίαν, οὐκ ἀσφαλεῖς εἰσιν οἱ ταχεῖς φρονεῖν. ἡ δὲ παροιμία, καὶ τὴν κύνα τυφλὰ τίκτειν οἶδε, διὰ τὸ σπεύδειν ταχὺ γεννᾶν. εὕρηται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ αὐτοσχέδιον ἐπὶ τοιαύτης κείμενον σημασίας ἤγουν ἠρέμα σκωπτικῆς, παρὰ τοῖς εἰποῦσιν ὅτι ἐκ τροφῆς ξηρᾶς, οὔτ' ἂν σκάμματα γένοιτο οὔτ' αὐτοσχέδια ποιήματα, οὐ μὴν οὐδὲ ἀλαζονεία ψυχῆς, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐκ μέθης, δι' ἣν καὶ οἱ ἕλληνες ἐν λήμνῳ ἐκαυχῶντο μεγάλα κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἱστορίαν. λέγει δὲ καὶ τὰς πρόσθε νέκυος, ἰσοδυνάμως τῷ προβάς, καὶ ἀμειβάς, ἅπερ βοήθειαν ἐπί τινων κειμένων δηλοῦσι. δρύπτειν δὲ κυρίως μὲν ἐπὶ λεπισμοῦ δρυῶν ἤτοι ξύλων, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ἁπλῶς ξέειν. κυριολεκτεῖται δὲ μάλιστα ἐπὶ σαρκῶν, οὐ ἀμύσσειν. τὸ μέντοι δρύπτειν, βαθύτερόν τι τοῦ ἀμύσσειν ποιεῖ. διὸ καὶ ἐπιφέρει. ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν. [illegible] ἀττικῶς εἰπὼν, ἵνα ᾖ ὅτι ἀπάραξε τοὺς μῦς, εἰς ὅσον ἄχρι. ἄλλως γὰρ τὸ ἄχρι, αἰτιατικῇ οὐ συντάσσεται. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ ἄχρις, ἀντὶ τοῦ διόλου φασί. βαρύνεται δὲ τὸ ἄχρις, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ις ἐπιρρήματα δισύλλαβα, βαρύνονται. ἄλις, μόγις, μέχρις, ἄχρις. τὸ χωρὶς καὶ ἀμφὶς, ὀξύνονται. διότι φασὶ μακρᾷ παραλήγεται. διὸ τὸ αὖθις, κανὸν φαίνεται βαρυνόμενον. δοκεῖ δέ φασιν ἀποφυγεῖν τὴν ὀξεῖαν, ἐπεὶ καὶ τριχῶς ἐλέγετο κατὰ τὸ τέλος, αὖθις καὶ αὖθι καὶ αὖθιν μετὰ τοῦ ν, καθὰ καὶ τὸ πέρισι, πέρισιν. γίνεται δέ φασι τὸ ἄχρις, ἀπὸ τοῦ μέχρις ἀποβολῇ τοῦ μ καὶ τροπῇ τοῦ φωνήεντος. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἱστορίαν παρεῤῥίπτει περὶ χιμαίρας, χάριν ποικιλίας τῆς ἐν λόγῳ, καί τινος γοργότητος. ἑταῖροι γὰρ σαρπηδόνος ἱστοροῦνται ὁ ἀνωτέρω ῥηθεὶς ἀτύμνιος καὶ ὁ μάρις, υἱοὶ ἀμισωδάρου. ὅς ῥα χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν. ὃ δὴ ἠρεμαιότερον ὁ ποιητὴς φράζει τοῦ ἐπὶ σφηκῶν, οὓς καὶ αὐτοὺς, ξυνὸν κακὸν πολλοῖς πρὸ ὀλίγου ἔφη. περὶ δὲ χιμαίρας ἤδη λέλεκται ὅσα ἐχρῆν. ὁμήρου δὲ παρεῤῥίψαντος αὐτὴν ἐν βραχεῖ μνήμης μόνης χάριν ὡς ἂν καὶ οὕτω τὸ τῆς ἀφηγήσεως ὕπτιον τῇ ἐπεμβολῇ ἐξεγείρῃ, οὐ χρὴ ἄρτι πολυλογεῖν. ἀλλ' ἢ μόνον εἰπεῖν, ὅτι τε καρίας ἦν δυνάστης ὁ ἀμισώδαρος, οὗ καὶ αὐτοῦ θυγατέρα ἔγημε βελλεροφόντης. καὶ ὅτι ἔστι σχάσασθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, μὴ πάντῃ πεπλάσθαι τὰ κατὰ τὴν χίμαιραν ἐκείνην, εἴγε καὶ χρόνον ὁ ποιητὴς λέγει ὅτε ἦν, καὶ τὸν θρέψαντα δὲ ἱστορεῖ. ἴσως οὖν φασι χίμαρος ἐξ αἰπολίου ἀγριωθεὶς καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀποβὰς καθάπερ καὶ ὁ καλυδώνιος καὶ ὁ παρὰ τῷ ἡροδότῳ σῦς, καὶ πολλοὺς βλάπτων, ἀφορμὴ τῆς ποιητικῆς τερατολογίας ἐγένετο. ἰστέον δὲ ὅτι καί τις τεκὼν ἢ καὶ ἀναγαγὼν δυναστικὴν γυναῖκα, ἔχοι ἂν ἀκοῦσαι ὡς χίμαιραν θρέψας ἀμαιμακέτην πολλοῖς κακὸν ἀνθρώποις. Τὸ δὲ βλαφθέντα, κυριολεκτεῖται καὶ ταῦτα ὡς καὶ ἐν τῷ, ὄζῳ ἐν μυρικίνῳ βλαφθέντε. ἐν τούτοις δὲ καὶ βαθεῖαν θέλων ὅμηρος δηλῶσαι διὰ ξίφους πληγὴν, φησίν. ἔπληξε ξίφει αὐχένα. πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. καὶ ὑπερκατιὼν, ἐπὶ ὁμοίας πληγῆς, λέγει. πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. ἔχεθε δὲ μόνον δέρμα. παρηέρθη δὲ, ἤγουν παρεκρεμάσθη κάρη. διακοπείσης δηλαδὴ τῆς συνεχείας. ἐξ οὗ ῥήματος, καὶ ὁ παρήορος γίνεται. Ὅτι δὲ πορφύρεος θάνατος, ὁ ἐκ μιᾶς πληγῆς, προέγνωσαι. μοῖρα δὲ κραταιὴ, οὐ πρὸς ἔπαινον εἴρηται, ἀλλὰ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, κρατερός. ὃ οὐδ' αὐτὸ ἀεὶ ἔπαινον ἔχει. συνδραμεῖν δὲ, τὸ μετὰ δρόμου ἀλλήλοις πελάσαι. δὶς δὲ ἐνταῦθα ἐῤῥέθη, οὐ μόνον διὰ τὸ κάλλιον τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ χρείαν ἐπαναλήψεως. τὸ δὲ μέλεον ἠκόντισαν ἄμφω, ἐξερμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἔγχεσιν ἤμβροτον ἀλλήλων. λέγει δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς καὶ περί τινος, ὡς κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη ὥστε οὐκ αἰχμῆς μόνον καυλὸς, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ξίφους. καὶ εἴη ἂν τοιοῦτος καυλὸς, τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενὸν, ἤγουν ἡ κώπη τοῦ ξίφους. ἀφ' ἧς καὶ κωπῆεν αὐτὸ παρονομάζεται. τὸ δὲ ὡς ἐῤῥέθη κατὰ στόμα νυγέντος τὸ πάθος, οὕτω φράζει διασκευάζων. ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά. ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες. ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί. τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών, ὅ ἐστι διεπέρασε καὶ ἐξήγαγε. φασὶ δέ οἱ φυσικοὶ τὴν αἱμοῤῥαγίαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεσθαι, διὰ τὴν τῶν ἐκεῖ ὑμένων λεπτότητα. ὅθεν καὶ τοὺς ἱκτεριῶντας, ἀπὸ ὀφθαλμῶν τὰ πρῶτα δήλους εἶναι, τῆς χολῆς ὑποδραμούσης τοὺς ἐν αὐτοῖς ὑμένας ἤτοι χιτῶνας. ὅρα δ' ἐνταῦθα συνθρωπῷ χωρίῳ τῷ τῆς πληγῆς, κάλλος τι μιχθὲν τὸ τῶν παρίσων, τοῦ ἐξετίναχθεν καὶ ἐνέ-

πληθεῖσιν. σεμνὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὡς ποιητικά. ἔστι δέ τι καὶ ἀντιθετικῆς ἀστειότητος ἐν τῷ τοιούτῳ νοήματι. ὡς γοῦν εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι τὸ μὲν στόμα ἐξεκενώθη ὀδόντων. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ, ἐπλήσθησαν αἵματος. ῥῖνας δὲ καὶ νῦν πληθυντικῶς εἶπε, διὰ τοὺς αὐτόθι δύο πόρους. τὸ δὲ κεάσαι, καὶ ἐπὶ ξυλοκοπούντων ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. λέγει δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ὅτι κεφαλὴ βληθεῖσα λίθῳ, ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι
Σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι αἵτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν. οἱ δὲ ἰδόντες,
Αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας,
Ὡς δαναοὶ τρώεσσιν ἐπέχραον. οἱ δὲ, φόβοιο
Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἵετ' ἀκοντίσσαι. ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.

Ὅτι παραβολικῶς ὑπογράφων ὁ ποιητὴς ὅπως ἔφυγον οἱ τρῶες, φησί. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι, σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσι ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν. οἱ δὲ, ἰδόντες, αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας, ὡς δαναοὶ τρώεσσιν ἐπέχραον, ἤγουν ὡς καὶ προερρέθη ἐνεπέπεσον, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐν χρῷ ἐπῆλθον. ζαχρηεῖς γοῦν ἐνταῦθα οἱ δαναοὶ ὡς ἀλλαχοῦ οἱ λύκιοι διὰ τὸ χράειν, ἐξ οὗ ὁ ζαχρηής. καιρία δὲ πρικταῖς ἡ τοιαύτη λέξις, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται κατ' ἐπιμονὴν ἔν τε τῇ ἀρχῇ τῆς παραβολῆς, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει. ἰστέον δὲ ὅτι τε ἀπὸ τοῦ χράω, γίνεται πλεονασμῷ αἰολικῷ τοῦ υ, χραύω. ὅθεν. χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. ὅτι καὶ τὸ ἔχραε. καὶ τό παρ' ἡροδότῳ ἐνέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον. καὶ τὸ ἐπέχραε. καὶ τὸ ἐγχραῦσαι. καὶ τὰ ἐκ τούτων, χρωτὸς καὶ χροὸς ποιὰν ἐπαφὴν δηλοῦσι. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χράω χρῶ παράγεται τὸ χραίνω, κατὰ τὸ ῥῶ ῥαίνω. χραίνειν δὲ, ῥεῖ ἐπὶ ψόγου. κατὰ τὸ, ἄστυ κάθαρσας χραίνων κύκλον. οὐ μὴν καὶ τὸ μολύνειν τοιοῦτον εἰς ὃ τὸ χραίνειν μεταλαμβάνεται. αὐτοῦ γὰρ τὸ μὲν μολύνων τὴν ὑπήνην, ψογερόν ἐστι. τὸ δὲ, ἰχθυδίων ἀποκνίσας τὰ κρανία ἐμόλυνε ἀλεύρῳ, τεχνικόν ἐστιν, ὡς ἐπὶ τηγανίσματι γὰρ δηλαδὴ ἐρρέθη. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ χράω καὶ χραύω καὶ χρῶ καὶ χραίνω. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ὁμοία συνωρία παραγωγῆς, ἐν τῷ χναύειν, ὅ ἐστι λίχνως ἐσθίειν. οὗ καὶ ἀθηναῖος μέμνηται. ὅθεν. πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν. καὶ, ὁμοῦ τε χναύειν μαινίσι σηπίδια. ἔστι γὰρ χάω χῶ τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ τὸ χαίνω, κατὰ τὸ χρῶ χραίνω. τὸ δὲ χάω πλεονασμῷ τοῦ νῦ καὶ αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ γίνεται χναύω. ὡς δὲ ἐκ τοῦ εἰρημένου χῶ γίνεται καὶ ἡ χήμη τὸ ὄστρακον διὰ τὸ κεχηνέναι, δῆλον καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν τοῦ ἀθηναίου. Ὅρα δὲ ὅτι θηλυκῶς ἔφη τὰς ἄρνας, καὶ τὰς ἐρίφους, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, αἵτ' ἐν οὔρεσι. καὶ τοῦ, ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας. καὶ ὅτι γενικῶς τοῖς μήλοις ὑπάγει ταύτας. οἱ δὲ παλαιοὶ, πάντα μῆλα καλοῦσι τὰ θρέμματα, εἰ καὶ διὰ τὸ μᾶλλον κυριολεκτεῖσθαι τὴν λέξιν φασὶν ἐπὶ προβάτων. ἐξ ὧν ὁ ποιητὴς καὶ πρόβασιν αὐτά που φησί. καὶ εὔπολις δὲ προβατικόν φασι χορὸν λέγει τὸν ἐξ αἰγῶν. Τὸ δὲ σίνται, οὐκ ἂν εἴη μακρὰν τοῦ, σίντιες, ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. Τὸ δὲ ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, ἀντὶ τοῦ ὑφαιρούμενοι ἐκ τῶν βοσκημάτων, τουτέστιν ὑποκλέπτοντες, τοιοῦτον γὰρ τὸ ὑφελέσθαι. ἢ τὰ ἐξαίρετα ἐκ φιλοτέχνης διαγνώσεως διαρπάζοντες. ἀφραδίαν δὲ ποιμένος αἰτιᾶται νῦν ὅμηρος, τοῦ μὴ ἐπισυνάγοντος τὰ βοσκόμενα ἐῶντος δὲ διατμαγῆναι. ἐμέμψατο δέ που καὶ βουκόλους ἀτέχνως βόσκοντας. πολὺν δὲ φόβον δηλοῖ τὸ ἄρνας καὶ ἐρίφους παραλαβεῖν ἐν τῇ παραβολῇ καὶ μὴ ζῶα τέλεια. Ὅτι εὐφυῶς δυσκέλαδον τὸν φόβον λέγει, διὰ τὸ τῶν φευγόντων θορυβητικόν. φησὶ γάρ. οἱ δὲ, φόβοιο δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. ἀστεῖον δὲ κατ' ἀντίθεσιν τὸ νόημα εἴγε δέον ὂν μνήσασθαι θούριδος ἀλκῆς, οἱ δὲ, ταύτης μὲν λάθοντο, φυγῆς δὲ μνήσαντο. δυσκέλαδον δὲ φόβον λέγει, ὡς ὄντος καὶ ἀγαθοῦ τινος κελάδου ὁποία καὶ ἡ τῶν μελπόντων καὶ ἡ τῶν νικώντων καὶ ἡ τῶν κυνηγετούντων δὲ, ὅθεν καὶ ἄρτεμις κελαδεινή. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἡ φύλοπις καὶ ἡ ἐνοπὴ καὶ ἡ βοὴ ἐπὶ μάχης καὶ ἡ ἐνυὼ, ἐκ δυσκελάδων ἤχων ἐτυμολογοῦνται. Ὅτι ὁ αἴας ὁ μέγας, αἰὲν ἐφ' ἕκτορι χαλκοκορυστῇ ἵετο ἀκοντίσαι ἀντιφιλοτιμούμενος. ὥσπερ μετ' ὀλίγα, καὶ τῷ πατρόκλῳ ἐπὶ ἕκτορι κέλεται θυμὸς ἱεμένῳ βαλεῖν. ἕκτωρ δὲ ὃς καὶ αὐτὸς αἴαντι ἀντιφέρεσθαι ἤθελε τὰ πρὸ τούτων ὡς ἀρίστῳ μετ' ἀχιλλέα, νῦν ἀρκεῖται φυλάσσων ἑαυτόν. λέγει γὰρ ὅτι ἰδρείῃ πολέμοιο ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. ὅπερ ἴδιον προσεκτικοῦ ἐν πολέμῳ στρατηγοῦ. καὶ ὅρα πῶς διέστησε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀλλήλων. εἶτα λέγει καὶ ὅτι ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην, τὴν πολλαχοῦ ῥηθεῖσαν. ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους. πάνυ δὲ ταῦτα σεμνύνει τὸν ἕκτορα εἰ καὶ δύσελπις ὢν ἀνδρίζεται.

καθὰ

καθάπερ πρὸ τούτων καὶ οἱ ἀχαιοὶ τὸ αὐτὸ εἶχον σέμνωμα. ἔνθα ὡς μὴ ζησόμενοι ἐμάχοντο τοῖς τρωσὶν ἐλπίδι κατηρτυμένοις ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐφ' ἕκτορι ἀκοντίσαι, ταυτὸν τῷ καθ' ἕκτορος. ὁποῖα καὶ ἄλλα μυρία κεῖνται παρὰ παλαιοῖς. ἰδρείη δὲ, ἡ ἐπιστήμη, ἀπὸ τοῦ ἴδρις ἴδρεος ὡς ὄφεος. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἄϊδρις, ἀφ' οὗ ἀϊδρείη πολέμου, ἡ ἀτεχνία καὶ ἀνεπιστημοσύνη. τὸ δὲ ἀσπίδα ταυρείην, ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος καὶ προφαινομένου μέρους καλεῖται, ὡς καὶ ἡ βοείη. τοιοῦτον δὲ καὶ ἡ κυνέη. καὶ ἡ ἰκτιδέη. καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ῥοῖζος ὅτι τραχυφωνότερός ἐστι τοῦ δούπου, δῆλόν ἐστι. τὸ δὲ ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην καὶ ἑξῆς, φρονίμου τε καὶ θαρσαλέου ἀνδρὸς ἔνδειξις. τὸ δὲ γίνωσκε καὶ ἁπλῶς τὸ γινώσκειν, οἱ μὲν ὕστερον ἀττικοὶ, μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασὶν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ. καθὰ καὶ τὸ γίνεσθαι, γίγνεσθαι. ὅμηρος μέντοι ἀρχαϊκώτερον, ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δεύτερον γάμμα. ἔστι δὲ ὅμως, ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφωνότερον τὸ τοῦ ὁμήρου. ὡς γάρ φησιν ἡρακλείδης, καθὰ πελῶ πελίσκω ἰακῶς, καὶ θορῶ θορίσκω καὶ μολῶ μολίσκω, ἐξ ὧν τὸ θρώσκω ἔτι δὲ καὶ τὸ βλώσκω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ νοῶ γίνεται νοΐσκω, καὶ κατὰ συναίρεσιν νώσκω, καὶ προσθέσει τοῦ γ' αἰολικῶς, γνώσκω. ἐπεὶ καὶ τὸ νοῶ, γνοῶ φασιν οἱ αἰολεῖς. ἔνθεν ἡ στέρησις ἀγνοῶ. ἐκ δὲ τοῦ γνώσκω πάντως κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ γιγνώσκω. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὡς οἱ ἠπειρῶται προστιθέασι καὶ αὐτοὶ τὸ γ' ταῖς λέξεσι, τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες. ὅθεν ἐρίγδουπος πόσις ἥρης. καὶ ἀπὸ τοῦ νέφος καὶ γνόφος. λέγει δὲ καὶ ἐν τῇ γνώμῃ πλεονάζειν τὸ γ', ὡς ἀπὸ τοῦ νοῶ νοήσω νώμη καὶ γνώμη. οὕτω δέ πως καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ γλάμων, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ'. λήμη γὰρ, καὶ ἐκεῖθεν, λήμων ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ' καὶ συστολῇ, γλάμων. τὸ δὲ ἀνέμιμνεν, οὐ πάντῃ λύει τὴν τοῦ ἕκτορος φυγὴν ἀλλὰ μᾶλλον βεβαιοῖ, οὐ γὰρ ἔμενεν ὁ ἕκτωρ ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀνέμενεν, ἤγουν ὑποχωρήσας μικρὸν, πάλιν ἔμενε. τοῦτο γὰρ ἡ ἀνὰ πρόθεσις ἐνταῦθα δηλοῖ. οὕτω καὶ ἀναμάχεσθαι, τὸ πάλιν μάχεσθαι. καὶ ἀναπαλαίειν, τὸ ἐκ δευτέρου παλαίειν. καὶ ἄλλα μυρία. τὸ δὲ σάω, ποιητικῶς ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ σάωζεν, ὅ ἐστιν ἔσωζεν, ἵνα κατὰ μὲν τὸ ἀναύξητον, ἰωνίζηται ἡ λέξις. κατὰ δὲ τὴν ἀποκοπὴν, αἰολίζηται.

Ωσ δ' ὅτ' ἀπ' ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω
Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε ζεὺς λαίλαπα τείνῃ,
Ως τῶν, ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. ἕκτορα δ' ἵπποι
Εκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι, λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι,
Αξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.
Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων. οἱ δὲ, ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν. ὕψι δ' ἀέλλη
Σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
Αψορρον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον εἶδε λαὸν,
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας, ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
Πρηνέες ἐξ ὀχέων. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
Αντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
Αμβροτοι, οὓς πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πρόσσω ἱέμενοι. ἐπὶ δ' ἕκτορι κέκλετο θυμός.
Ιετο γὰρ βαλέειν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.

Ὅτι κυανέῳ νέφει ἀμφιβαίνοντι ταῖς ναυσὶν ἐπικρατέως, φθάσας εἰκάσαι τοὺς τρῶας, ἐνταῦθα τὴν αὐτῶν αὖθις ἐκ νεῶν φυγὴν πρὸς νέφος εἰκάζει, εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, ὣς τῶν, ἐκ νηῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε, ἤγουν κατὰ κίνησιν λαιλαπώδους νέφους ἔφυγον. καὶ ἦσαν οὕτω καὶ αὐτοὶ, ὡς οἱ ἀελλόποδες, φεύγοντες. καὶ ὅρα φανερὰν ἐνταῦθα διάκρισιν ὀλύμπου καὶ οὐρανοῦ καὶ αἰθέρος. φησὶ γὰρ, ὄλυμπον μὲν, τὸ ὄρος. οὐρανὸν δὲ, τὸν λιμνάζοντα ἀέρα καὶ παχύν. αἰθέρα δὲ, τὴν ἄνω κυκλοφορίαν, τὴν αἰτίαν τῆς ποιᾶς τῶν ἀνέμων κινήσεως. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐξ ὀλύμπου τοῦ ὄρους, λαῖλαψ νεφώδης εἰς ἀέρα ἔρχεται ἄνωθεν λαβοῦσα τὸ ἐνδόσιμον. ἢ καὶ ἄλλως ἁπλούστερον, αἰθέρα ἐστὶ νοῆσαι, τὴν αἰθρίαν καὶ εὐδίαν. ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὅτι νέφος ἐξ ὀλύμπου εἰς οὐρανὸν ἔρχεται μετὰ εὐδίαν. ἣν ἀποσεμνύνων, αἰθέρα δῖαν λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς λαίλαπος. ἢ καὶ ἄλλως, ἐπεὶ ἐκ διὸς ἤγουν ἀέρος γίνεται, διὸ οἱ μεθ' ὅμηρον τὴν αἰθρίαν ἄλλως ὀνομάσαντες εὐδίαν λέγουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις εὐαερίαν. ἀστείως δὲ ἐκ τοῦ κατ' ἀλληγορίαν αἰθέρος εἴτουν διὸς, πεπόρισται νῦν τὸ ἐπίθετον. καὶ ἔστιν ὅμοιον, ὡς εἴ τις εἴ-

που δία δίον. Ὅτι δὲ ἡ ἐκ πρόθεσις καὶ ἀντὶ μετὰ λαμβάνεταί ποτε κατὰ τὸ ὑστερόχρονον, προδεδήλωται. θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ἡ αἰθὴρ καθ' ὁμοιότητα τῆς ἠέρος. τὸ δὲ ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, τουτέστι πανταχοῦ λαίλαπα ὁ ἀὴρ ἐξαπλοῖ, ὁρίζειν δοκεῖ τί ἐστι λαῖλαψ, ὅτι δηλαδὴ κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδίαν τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν. Ὅτι πέρας ἐνταῦθα τὸ τοῦ Πολυδάμαντος ἔχει θεοπρόπιον, ἐν οἷς λέγει Ὅμηρος ὅτι οὐ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν οἱ Τρῶες, ἤγουν ἀτάκτως καὶ δυσδαιμόνως καὶ ἀκόσμως διεπέρων τὴν τάφρον ὡς φεύγοντες. ὅπερ ἐκεῖνος ἔφη, οὐ κατὰ κόσμον φεύξεσθαι. ταυτὰ γὰρ ὥσπερ μοῖρα καὶ κόσμος, οὕτω καὶ τὸ, οὐ κατὰ μοῖραν. καὶ τὸ, οὐ κατὰ κόσμον. εἶτα θέλων εἰπεῖν ὡς ἔφυγε καὶ Ἕκτωρ, φησὶν εὐφημότερον, Ἕκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσιν. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα, τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι. λεῖπε δὲ λαὸν Τρωϊκὸν ὡς φυγὼν πρὸ αὐτῶν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν. εἶτα ἐκφράζων τοὺς κακοὺς, ἐπάγει. πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι ἄξαντες ὅ ἐστι κλάσαντες, θραύσαντες ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων, Τρωσὶ κακὰ φρονέων. οἱ δὲ, ἰαχῇ τε φόβῳ τε πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν, ἤγουν διεκόπησαν, ἐσκορπίσθησαν. ὕψι δ' ἀέλλη σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι ἄψορρον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. ὃ δὴ σαφεστάτη ἐστὶν ἑρμηνεία τῆς παλιώξεως. εἶτα ὑμνῶν τὸν Πάτροκλον, λέγει ὅτι ἔνθα πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν τουτέστι ταραττόμενον, κατὰ τὸ, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκεῖ εἶχεν ὅ ἐστιν ἤλαυνεν, ὁμοκλήσας. καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς ἐπάγει τὸ ἐντεῦθεν τοῖς Τρωσὶ κακόν. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι ἄμβροτοι, ὡς οἷα θεῖοι καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, πρόσσω ἱέμενοι. καὶ ὅρα ὅση τε διαφορὰ τῶν Ἀχιλλέως ἵππων πρὸς τοὺς τοῦ Ἕκτορος, εἴπερ ἐκείνους μὲν ἀπεδειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα, οὗτοι δὲ ὑπέρθορον αὐτήν. καὶ ὅτι Ἕκτωρ μὲν πρὸ τούτων ἐφιλοτιμεῖτο, ἐκεῖ μάχεσθαι ὅπου ἀριστέας ἔβλεπε. Πάτροκλος δὲ νῦν, ἔνθα πλεῖστος ὡς ἐρρέθη λαὸς ὀρίνεται. τὸ δὲ λαὸν, οὓς ἀέκοντας, ἀττικῶς πέφρασται διὰ τὸ λαὸν Τρωϊκὸν τοὺς Τρῶας νοεῖσθαι. τὸ δὲ ἐρυσάρματες ὥς που καὶ προεδηλώθη, μεταπλασμὸν ἔχει. ἅρμα γὰρ ἅρματος, ὅθεν ὁ ἐρυσάρματος, καὶ πληθυντικὸν οἱ ἐρυσάρματοι. ἀφ' οὗ μετεπλάσθη τὸ ἐρυσάρματες ἵπποι. ῥηθέντες οὕτω, πρὸς διαστολὴν τῶν ἔξω ἅρματος, ὁποῖοι καὶ οἱ κέλητες ἵπποι. πρῶτον δὲ ῥυμὸν κἀνταῦθα, τὸ αὐτοῦ ἄκρον λέγει τὸ πρὸς τῷ ζυγῷ. κλᾶται δὲ τοῦτο, ἐνισχομένου ὡς εἰκὸς ἅρματος ταῖς ὄχθαις τῆς τάφρου. δύναται δέ τις φιλοτεχνῶν, πρῶτον ῥυμὸν εἰπεῖν, καὶ τὸ πρὸς τῷ ἄξονι μέρος αὐτοῦ, ἵνα πολλὴν οὕτω βίαν ἐνδείξηται. Τὸ δὲ σφεδανὸν, ποιητικὴ μὲν λέξις καὶ ἧς οὐ χρήζει πεζὸς λόγος, εἰ μὴ ἄρα κατὰ παραπλοκὴν ἔπους. δηλοῖ δὲ τὸ ἠπειγμένον ἀπὸ τοῦ σπεύδειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ σπουδὴ, τραπέντος τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, ἵνα ᾖ σφεδανόν. οὕτω δὲ καὶ τὸ σφόδρα ἐκ τοῦ αὐτοῦ παρῆκται ῥήματος, καὶ τὸ σφοδρόν. ὥσπερ δὲ ἐκ τοῦ σπεύδω σφεδανὸν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πέμπω δυσπέμφελος κατὰ συζυγίαν τροπῇ τοῦ π' εἰς φ', δυσάρεστος, χαλεπὸς, μεμψίμοιρος. οὗ χρῆσις παρά τε Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἔστι μὲν ὅμοιον τῷ, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων. ὡς εἶναί πως ἐνταῦθα, ταυτὰ ἐναύλους καὶ ὁδοὺς, στεναὶ γὰρ καὶ αἱ ὁδοί. ὅθεν καὶ ἀτραπιτοὶ λέγονται ὡς μὴ ἐκτροπὰς ἔχουσαι. ἀστείως δὲ νοεῖται εἴπερ οἱ πρὸ μικροῦ ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχοντες ἐν τῷ νικᾶν, νῦν πάσας ἔπλησαν ὁδοὺς φεύγοντες. τὸ δὲ ἐπεὶ ἂρ τμάγεν, ἐκ τῆς παραβολῆς ὥρμηται, καθ' ἣν ἄρνες καὶ ἔριφοι ποιμένος ἀφραδίαις διέτμαγον. ἐκεῖνά τε γὰρ διατμαγεῖσαι, τὰ ἐκεῖ ἔπλησαν εἰς ῥᾳδίαν τοῖς λύκοις διαρπαγήν. καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως οἱ Τρῶες τμαγέντες, πάσας πλῆσαι ὁδοὺς ἐπὶ ὀλέθρῳ οἰκείῳ. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἐστὶ διατμαγῆναί ποτε, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἀρθμήσαντε διέτμαγεν, ἤγουν φιλιωθέντες διεχωρίσθησαν. ἡ δὲ σκιδναμένη ἄελλα, κόνεως ἂν εἴη, ἐλλειπτικῶς εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ διὰ τὸ συγκατεπείγειν τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁμίχλῃ τὴν αὐτὴν φθάσας εἴκασε. τὸ δὲ σκίδνατο ὑπαὶ νεφέων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη, οὐ γὰρ δή που καὶ ὑπερνεφὴς ἡ κόνις ἐγίνετο. τὸ δὲ τανύοντο ἵπποι, ἀντὶ τοῦ συντεταμένως ἔτρεχον, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἐβημάτιζον, ὃ καὶ πλίσσεσθαι ἐν Ὀδυσσείᾳ αἰολικῶς λέγεται. τὸ, εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι. τὸ δὲ ὑπ' ἄξοσι φῶτας πίπτειν πρηνεῖς ἐξ ὀχέων, δηλοῖ τοὺς ἐξ ἁρμάτων πίπτοντας εἶτα πιεζομένους τοῖς τῶν φευγόντων ἱππέων ἄξοσι. τὸ δὲ ἀνεκυμβαλίαζον, ἀντὶ τοῦ ἀνεκρότουν, ἢ ἀνεπήδων. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδᾷ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι τὸ ῥῆμα βομβῶδες ὂν, ἔμφασιν ἔχει τῆς μετὰ ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς. ἢ καὶ ἄλλως ἀνεκυμβαλίαζον, ἀντὶ τοῦ πῇ μὲν προσεκρούσαντο ἀλλήλοις, πῇ δὲ διΐσταντο μετὰ ἤχου, καθ' ὁμοιότητα καὶ τοῦτο κυμβάλου. ἢ ἀνεστρέφοντο ἄνω κάτω γινόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων. τί δὲ δηλοῖ τὸ κύμβαχος, προδεδήλωται. ἐν δὲ τῷ, ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι, σημαίνει οὐ μόνον τὸ ὑπερφέρον τῶν ἵππων, ὡς προσεχῶς ἐδηλώθη, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ τολμήσαντος ἡνιόχου θρασύτητα. ὁποίαν δηλοῖ καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες. καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον πήδημα τῶν τοῦ Ἀχιλλέως ἵππων, προεθεράπευσεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. προκατασκευάσας ἐκεῖ τὸ τολμηρόν. πάντως γὰρ οἱ πετόμενοι, ῥᾳδίως εἶχον τὴν τάφρον ὑπερ-

θορεῖν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις συνήθως ἀντὶ τῆς κατὰ, ἐν τῷ, ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμὸς ὁ τοῦ Πατρόκλου, ἀντὶ τοῦ, κατὰ Ἕκτορος. ἵετο γάρ φησι βαλέειν. καὶ ἔστι τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἰς τὸ, δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις; εἰ δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τοξότου ἐκεῖνο ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγεται, κείσθω τέως καὶ ἐνταῦθα εἰς μνήμην. ὑπηκασμένου γὰρ εἰς χρῆσιν τοῦ, ἐπέχε σκοπῷ τόξον, εἴη ἂν καὶ τὸ, τί μοι ἐπέχεις, ἀντὶ τοῦ τί μου καταστοχάζῃ ὡσεὶ καὶ κατὰ σκοποῦ ἐμοῦ τοξεύουσα.

Ὅτι ὡς καὶ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ προεσημάνθη, τὰς παραβολὰς ὁ ποιητὴς ἐπεισάγει, ἐπί τε διαναπαύσει τοῦ ἀκροατοῦ. καὶ ἐπὶ σαφηνείᾳ τῶν λεγομένων. ἔστι ὅτε καὶ τρικιλίας δὲ πραγμάτων ἕνεκα. καὶ εἰς πολυμαθείας μέθοδόν τε καὶ ἔνδειξιν. μυρία γὰρ εὐμεθόδως διὰ παραβολῶν τῇ ποιήσει παρεμπλέκει. ἐξ ὧν ἥ τε γραφὴ πλατύνεται, καὶ ἡ ποιητικὴ ἐμπειρία καὶ σοφία διαφαίνεται.

Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεὺς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων,
Ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.

καὶ τοίνυν ἔθους ὄντος ἐν ταῖς παραβολαῖς ἐκτίθεσθαί τινα, τὰ μὲν, φυσικῶς ὡς ὅτε ἢ στοιχείων λέγει κακονομίας, ἢ ζώων ἰδιότητας. τὰ δὲ, πραγματικῶς καὶ βιωτικῶς, ὡς ὅτε τὰ παρόντα παραβάλλει κοινῶς πράγμασιν ἃ τέτυχε κατὰ βίον. δι' ὃ τὸν Πάτροκλον, κόρῃ δακρυούσῃ πρὸς τὴν μητέρα. ἢ τὸν Αἴαντα, κελητίζοντι διὰ τεσσάρων ὅτε μεταβαίνει ἐκ νηὸς εἰς νῆα. ἢ ὅτε ζῶα παράγει κυνηγετούμενα, ἢ ἄλλως ἁλισκόμενα. ὁμοίως δὲ εἰθισμένης τῆς ποιήσεως ἔστι πρὸς ἦθος φιλοσοφεῖν ἐν παραβολαῖς καὶ παιδεύειν τὸν ἀκροώμενον, ἐνταῦθα κατακλυσμὸν παραβολικῶς φράζων σφοδρὸν ἀδίκοις ἐπιφερόμενον ἐπὶ κακῷ τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, φησίν. ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεοῦ ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. τῶν, δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες. πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, μινύθει δέ τ' ἔργ' ἀνθρώπων, ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι. καὶ σημείωσαι ὅτι πρὸς μόνον τὸ στενάχοντο ἡ παραβολὴ, τὸ ἀπὸ συντονίας δρόμου γινόμενον, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὃ καὶ ἐνεργητικῶς προφέρεται ὡς δηλοῖ τὸ, στενάχουσι ῥέουσαι. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς παραβολῆς, ἐκφρασείδιόν τε ἔχει μεγάλου κατακλυσμοῦ, καὶ αἰτίαν αὐτοῦ ἠθικὴν, καὶ διδασκαλίαν εὐθυδικίας. ἧς ἐναντίον τὸ, σκολιὰς κρίνειν θέμιστας. δῆλον δὲ ὅτι τε σεμναὶ πάντως αἱ τῆς εἰρημένης παραβολῆς ἔννοιαι, τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μεγάλων καὶ θείων πραγμάτων ἐκφράσεις καὶ αἱ ἠθικαὶ παιδεύσεις. καὶ ὅτι σκοπὸς αὐτῇ, τοῦτο μόνον δηλῶσαι ὡς αἱ Τρωϊκαὶ ἵπποι οὕτω ἔστενον ἀσθμαίνουσαι τῷ συντόνῳ δρόμῳ τῷ ἐκ τοῦ διώκεσθαι, καθὰ ἐν δεινῷ κατακλυσμῷ τῷ ἐκ θεομηνίας, χαράδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι. ἣν δὲ πάντως χρεὼν εἰ καὶ σὺν δίφροις ἀνακυμβαλιάζειν ἔφη ὁ ποιητὴς, εἰπεῖν τι καὶ περὶ ἵππων. καὶ τοίνυν ἐκεῖνο μὲν, οὐκ ἐπεξειργάσατο διὰ τὸ ἀειφραδὲς τῆς ὀνοματοποιΐας καὶ ἐναργές. εἰς δὲ τὸ εἰπεῖν στενάχειν, ἐδέησε τῆς ῥηθείσης πλατείας παραβολῆς. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τε τὸ στενάχειν ὠνοματοπεποίηται εἰ καὶ μὴ τραχυφώνως καθὰ καὶ τὸ ἀσθμαίνειν καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὅτι τὸ μὲν ὑπὸ λαίλαπι, ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λαίλαπος. Τὸ δὲ βέβριθε χθὼν, πολλὴν ἐπομβρίαν δηλοῖ ὡς βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς, καὶ μάλιστα τῆς μελαίνης τῷ δι' αὐτῆς ῥέοντι πολλῷ ὕδατι, καὶ οὐκέτι κούφης οὔσης κατὰ τὸ, κουφίζουσαν ἄρουραν, ὃ παρὰ Ἡσιόδῳ κεῖται. ὀπώρα δὲ, ὥρα ἡ συνεχές ἐστι τῷ φθινόπωρον ἧς παρώνυμον, ὁ ὀπωρινός. πάντως δὲ ὀπωρινὸν ὄμβρον ὃ ἐστι θερινὸν παρέλαβεν ἐνταῦθα, πρὸς ἔνδειξιν τῆς παρὰ τοῖς ἀδίκοις θεομηνίας, εἰ καὶ ἐν θέρει κατακλύζονται οἱ τοιοῦτοι ὅτε σπάνιος ὑετὸς καὶ μάλιστα ὁ λαβρότατος. ἡ γοῦν ἐν ἄλλαις ὥραις ἐπομβρία, οὐ πάνυ δοκεῖ παράδοξος. λαβρότατον δὲ διὰ τοῦ υ γραπτέον, ἴσως ἀπὸ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ῥέειν. ἵνα ᾖ ὥσπερ ἄρρηκτον αὔρηκτον παρ' Αἰολεῦσιν, οὕτω καὶ λάρον καὶ λαῦρον. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λαῦρα πλεονασμῷ τοῦ υ, δημοσία ὁδὸς, δι' ἧς λαὸς ῥέει. λάβρος μέν τοι διὰ τοῦ β', ὁ λίαν βορὸς, ἢ βαρύς. ὅτι δὲ καὶ διὰ τοῦ βῆτα γράφουσι τὸ λαβρότατον ὕδωρ ὀρθῶς ἔχει, προδεδήλωται. βαρύνει γὰρ γῆν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ βέβριθε χθών. οὕτω καὶ λαβροσομεῖν διὰ τοῦ βῆτα. καὶ λαβρωνία δέ φασιν ἔκπωμα περσικὸν παρὰ τὴν ἐν τῷ πίνειν λαβρότητα. τὸ δὲ χέει ὕδωρ Ζεὺς, ὅ ἐστιν ἀὴρ, περίφρασις μέν ἐστι τοῦ, ὕει Ζεύς. δηλωτικὸν δ' ἐστὶ καὶ αὐτὸ τοῦ, καλῶς διϊπετέας λέγεσθαι

τοὺς ἐξ ὄμβρων ποταμούς. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ δι' ἄλλην κακίαν κατακλύζεσθαί φησι γῆν, ἢ διὰ ἀδικίαν, ὡς ταύτην οὖσαν τῶν ἄλλων χειρίστην. ἧς καὶ Ἡσίοδος πολλὰ καταλέγει, τοὺς ἰθυδίκας ἀποδεχόμενος. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι κακοσεβῆ καὶ ἀνεπίστροφον θεοῦ εἶναι δοξάζει τὸν ἄδικον, εἴπερ οἱ ἐξελάσαντες τὴν δίκην, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγουσιν. ὅρα δὲ τὸ θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγειν, ἐντελῶς ῥηθέν. ἄλλως γὰρ τὸ ἀλέγειν μόνον ῥηθὲν, λείπεται φύσει αἰτιατικῆς. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, κρίνωσι θέμιστας. ἐλλιπὲς γὰρ δίχα αἰτιατικῆς καὶ τὸ κρίνειν. ἡ δὲ τοῦ θεοῦ ὄπις, παιδεύει μὴ μόνον δεῖν ἡμᾶς εἰδέναι τῶν πρόσθεν ἤγουν τῶν ἐνεστώτων καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν ὄντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὄπισθεν ὅ ἐστι μελλόντων ἐφ' ὧν ἔχει χώραν καὶ ἡ ὄπις ἤτοι ἡ ἐπιστροφὴ καὶ τὰ τούτων ῥήματα. ὅτι ἐστὶ θεῖόν τι ἡ ὄπις. τὸ δὲ ποταμοὶ πλήθουσι, σαφῶς ἑρμηνεύει πλήθοντας ποταμοὺς τοὺς ἐξ ὄμβρου πληρουμένους λέγεσθαι. ὃς δὴ ὄμβρος τὸ τοῦ Διὸς ὡς ἐρρέθη ὕδωρ, τοὺς μὲν χειμάρρους, αὐτόχρημα γεννᾷ, ὅθεν καὶ διιπετεῖς ἐκεῖνοι κυρίως λέγονται. τοὺς δὲ ἀενάους ὑποκένους ὄντας, οὐ μόνον ἐπιχειλεῖς ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ὑπερχειλεῖς ὅ ἐστι πλήθοντας. κλιτῦς δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, παρὰ τὸ κεκλίσθαι. ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ ἀνακεῖσθαι, τὰ ἄγκεα. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, κλιτῦς, οἱ προκεκλιμένοι καὶ προνενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπῳ, οὓς αἱ χαράδραι περιτρώγουσαι, καταρρίπτουσιν. ὅτι δὲ καὶ ἐξοχήν τινα αἱ κλιτύες δηλοῦσι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἀποτμήγουσι χαράδραι. τὰ γὰρ ἐξέχοντα, καταρρίπτονται χαρασσομένων τῶν ὑπ' αὐτὰ, ἐξ οὗ ἡ χαράδρα παράγεται. ὡς δὲ καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσί τινες τὴν κλειτὺν ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα, δηλοῦσιν οἱ τὸν Ἡρωδιανὸν ἀμφιεπόμενοι τεχνικοί. κλέτας δὲ, οὗ χρῆσις πολλαχοῦ, ὀφρύη τραχεῖα ἐξοχή. ὅτι δὲ περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας ὁ χαραδρεὼν, αἱ ῥητορικαὶ δηλοῦσι χρήσεις. ἐν αἷς καὶ ἐξ ἀκάνθης, καὶ ὁ ἀκανθεών. ἔστι δὲ ζητῆσαι, διατί ἀποτμήγουσιν εἶπε καὶ οὐχὶ κατερείπουσιν, ὡς τὸ, κατήρειπον ἐπάλξεις. δοκεῖ γὰρ ἀποτμήγεσθαι, τὰ κείμενα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον οὐ μὴν τὰ ὑπερκείμενα. καὶ σκοπητέον, εἴ τι εἴη περὶ κλιτύων ἀκριβέστερον. ἴσως γὰρ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ κλίτος οὐδὲ τὸ κλίμα, οὕτως οὐδὲ ἡ κλιτὺς ἐπὶ ἐξοχῆς ἂν κυριολεκτοῖτο. καὶ μᾶλλον εἰ σκέψεταί τις τὴν ἰσοδυναμίαν τοῦ κεκλίσθαι καὶ τοῦ ἀνακεῖσθαι. ὧν ἐκ τοῦ μὲν, ἡ κλιτύς. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου, τὸ ἄγκος ὡς εἴρηται. τὸ δὲ μεγάλα στενάχουσιν, ἀσφαλῶς ἐρρέθη. αὐτὸ γὰρ τὸ στενάχειν καθ' αὑτὸ λείως ἔχον τῆς ἐκφωνήσεως, οὐδέν τι βαρὺ ἐμφαίνει δίχα τοῦ μεγάλα. διὸ οὐδὲ μέγα στενάχουσιν ἔφη, ἀλλὰ πληθυντικῶς μεγάλα. τὸ δὲ ἐπὶ κάρ, ἔστι μὲν ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν κάτω καὶ οἷον ἐπὶ κάρη κατὰ ἀποκοπήν. κυριολεκτεῖται δὲ ἐπὶ ζώων. εἰ δὲ τὸ μὲν τῆς παραβολῆς ὕδωρ ἐπὶ κάρ, αἱ δὲ ἵπποι ἄνω ἵενται ὡς πρὸς τὴν ὑψηλὴν Τροίαν, καὶ δοκεῖ ἀνομοίως ἔχειν ἡ παραβολὴ καὶ τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα, ἡ μὲν διὰ τὸν κατάρρουν, τὸ δὲ διὰ τὴν ἄνω φοράν, ἀλλ' ἤδη ἐρρέθη ὡς ἡ παραβολὴ πρὸς μόνον ἦχον καὶ συντονίαν δρόμου εἴληπται. ὅρα δὲ καὶ τὸ μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι, καὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι, κάλλος ἐμποιοῦντα τῇ παραβολῇ διά τε τὴν ἐπαναφορὰν, καὶ τὰ καίρια ὁμοιοτέλευτα.

Ὅτι τὸ ῥῆξαι φάλαγγας, κέρσαι ἐνταῦθα φησὶν Ὅμηρος. εἰπών. Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας. ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ οὖν, ἀντὶ τοῦ δή. ἵνα εἴη τὸ, ἐπεὶ οὖν, ταυτὸν τῷ ἐπειδή. δύναται δὲ καὶ αἰτιολογικῶς κεῖσθαι, ὡς ἂν ἐκ παραλλήλου ταυτίζηται τὸ ἐπεὶ καὶ τὸ οὖν. ὅτι παλιμπετὴς παρὰ μὲν τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὁ ἑαυτῷ μαχόμενος καὶ ἐναντιούμενος οἷς εἶπεν ἢ ἔπραξεν, ὃς καὶ περιπετὴς λέγεται. οἷον, ὁ δεῖνα παλιμπετὴς, ἤγουν περιπετὴς ἑαυτῷ ἐγένετο. ἀνάπαλιν ἑαυτῷ καὶ οἷς εἶπε, πίπτων. καὶ τὰ ἐπιρρήματα, παλιμπετὲς καὶ περιπετές. Ὅμηρος δὲ ἐμφατικῶς, ἐπὶ νῆας ἔεργε Πάτροκλος παλιμπετὲς τὰς τῶν Ἀχαιῶν δηλαδὴ φάλαγγας, ἐπὶ τὸ ὀπίσω καὶ ἀνά

Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές. οὐδὲ πόληος
Εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
Ἔνθ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα Ἤνοπος υἱὸν
Δεύτερον ὁρμηθείς. ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ἧστο ἀλείς. ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία ἠΐχθησαν. ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς
Γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων.
Εἷλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος. ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Ὣς εἷλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ.
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε. πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ

πάλιν

Μέσσην κὰκ κεφαλήν. ἡ δ', ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσεν. ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε, Πύριν τε,
Ἰφέα τ', Εὔιππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον.
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

πάλιν τὴν λέξιν τίθησι. διὸ καὶ ἑρμηνεύων ἐπάγει. οὐδὲ πόληος εἴα ἱεμένοισιν ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο, κτεῖνε μεταΐσσων. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν. ἐξ οὗ εἴληπται τὸ, ἄποινα ἔργα, τὰ ἀντίποινα. καὶ τὸ ποινὴν ἀποτινέμεν. ἤδη δὲ καὶ τὸ, τιμὴν ἄρνυσθαι. ὥστε ταυτὸν τὸ παλιμπετὲς εἴργειν, καὶ τὸ μὴ ἐᾶν πόλεως ἐπιβαίνειν εὐθὺ χωροῦντας. ἕτεροι δὲ παλιμπετὲς εἶπον ἐπιῤῥηματικῶς, τὸ εἰς τοὐπίσω πίπτειν τῶν βελῶν. δύναται δὲ καὶ αἰτιατικὴ εἶναι θηλυκὴ πληθυντικὴ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι ἐκ τοῦ παλιμπετεῖς. ἢ συγκοπῇ τοῦ α ἀπὸ τοῦ παλιμπετέας, ὁμοίως τῷ, ἐρέτας ἐπιτηδές. καὶ ἀκλεὲς αὔτως, ἤγουν ἀκλεεῖς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παλιμπετὲς ἀναχωρῆσαι, πάνυ διαφέρει τῆς παλιώξεως. ἐκεῖ μὲν γὰρ, οἱ πάλιν ὁρμῶντες ἤγουν ὀπίσω, ἄκοντες τοῦτο ποιοῦσιν, ἀντιδιωκόμενοι παρὰ τῶν πρώην φυγόντων. ἐνταῦθα δὲ οἱ νικῶντες καὶ διώκοντες, ἑκόντες ἀναχωροῦσιν, οὐ διωκόμενοι ἀλλὰ φεύγειν ἀφέντες τοὺς ἐχθρούς. ὅρα δὲ ὅτι δοκεῖ μὲν ὁ Πάτροκλος τῇ τοῦ ἑταίρου παραφάσει ἕπεσθαι ἐν τῷ κωλύειν Ἀχαιοὺς ἐπιβαίνειν τῆς πόλεως. μαχομένοις νηῶν μέσον καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' ἔοικεν ὑπὸ σπουδῆς παρακηκοέναι. οὐ γὰρ οὕτως ἤκουσεν, ἀλλὰ ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν. ὁ δὲ, πλεῖόν τι πράξας ἐβλάβη. τὸ δὲ πόληος ἐπιβαίνειν, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ, ζώων νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσίν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἀνταῦθα τεῖχος φησὶν ὑψηλὸν, τοῦτο δὲ παρεσημειώθη, διὰ τοὺς ἁπλῶς χθαμαλὸν εἰπόντας εἶναι τὸ ἑλληνικὸν τεῖχος. εἰ μὴ ἄρα τὸ τῆς Τροίας μάλιστα λέγει τεῖχος, ὅπερ οὐδὲ ῥᾷον ἑλεῖν διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὕψους. τὸ δὲ πολέων ἀπετίνυτο ποινὴν, ἀντὶ τοῦ πολλοὺς ἐλλείψας ἐξεδίκει. καὶ οὕτως οἱ Τρῶες ἐτίνυον τὴν ἐχρεώστουν ποινὴν ὑπὲρ τῶν ἤδη ἀνῃρημένων Ἀχαιῶν. Ὅτι τὸ, Πρόνοον πρῶτον ἔβαλε δουρὶ Πάτροκλος, ἔχει τι ἀστεῖον τῇ ἐννοίᾳ. ὁ γὰρ ἐκ τῆς προθέσεως ὀνομαζόμενος, πρῶτος βάλλεται. ἀνεπιτηδεύτως δὲ εἴρηται. καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸ εἴποι παρίσωσιν τὴν ἐν ἀρχῇ. ὅτι σχῆμα καὶ ὧδε τέθειται καινοπρεπὲς, εἰπὼν γάρ. ὁ δὲ, ἤγουν ὁ Πάτροκλος Θέστορα Ἤνοπος υἱὸν δεύτερος ὁρμηθεὶς, καὶ ὀφείλων εὐθὺς ἐπαγαγεῖν τὸ, ἔγχει ἔνυξεν, ἵνα ᾖ, ὁ δὲ, Θέστορα ἔνυξεν, οὐχ οὕτω ποιεῖ, ἀλλὰ ἐπεμβαλὼν περὶ Θέστορος τὸ, ὁ μὲν, εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ ἧστο ἀλεὶς ὅ ἐστι συστραφεὶς, συσταλείς. ἐκ γὰρ πλήγη φρένας. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν. τότε δὴ, ἐπάγει ἐπαναληπτικῶς κατὰ ἀκολουθίαν τὸ, ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς, γναθμὸν δεξιτερὸν καὶ ἑξῆς. ὥστε τὸ, ὁ δὲ, Θέστορα, πάντη ἀσύντακτον ἔμεινεν αὐτὸ καθ' αὑτὸ, συγχυθείσης διὰ τῆς φράσεως τοῦ νοήματος, ἀκολούθως τῷ τὰς φρένας ἐκπλαγέντι. θεραπεύεται δὲ ἡ τῆς φράσεως καινοπρέπεια κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα. ἵνα λέγῃ ὅτι ὁ δὲ, Θέστορα δεύτερον ὁρμηθεὶς, ἔνυξεν. εἶτα ἐπαγάγοι τὰ ἐφεξῆς. γέγονε δὲ ἡ ῥηθεῖσα διακοπὴ ἐξ ἐπεμβολῆς, διὰ τὸ θελῆσαι παράστημον οὕτω θέσθαι τὸν Θέστορα, ἐφ' οἷς ἀστείως ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ. εἰπὼν γὰρ τὸ, ἔνυξε γναθμὸν δεξιτερὸν, ἐπάγει. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων. ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος. ὡς ὅτε τὶς φὼς πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, ὣς εἷλκεν ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ. κὰδ δ' ἄρ ἐπὶ στόμα ὦσε. πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. καὶ εἶχε μὲν ἐνταῦθα κερτομῆσαι ὁ ποιητὴς τὸν οὕτω πεσόντα, ὁ δὲ εἰς ἄλλο χωρίον τοῦτο φυλάσσει κατὰ προσώπου ἐνδόξου, ἔνθα τις νόθος Πριαμίδης μέτωπον ὑπὸ Πατρόκλου λίθῳ βάλλεται. εἰ δὲ μὴ ἐχρῆν τὸν ἐννηῆ Πάτροκλον ὀνειδίοις ὅλως ἔπεσι χρᾶσθαι, ἀλλ' ἐξενίκησεν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τοῦτον ἡ κατὰ ἀνδρίαν ἠθικὴ βαρύτης, ἀστεΐσασθαι σαρκαστικῶς, ἔνθα τὸν ῥιφέντα εἰκάσει κυβιστητῆρι ἀνδρί. ἐπαινοῦσι δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν, διὰ τὸ παντάπασιν ὅμοιον, καὶ ὅλον δι' ὅλου προσαρμόζον τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι. καταδέδυκε γάρ φασιν ἐν δίφρῳ ἀλεὶς, ἤτοι συστραφεὶς ὁ Θέστωρ, ὡς ἰχθὺς ἐν ὕδατι. καὶ ἐνίσχονται, ὁ μὲν αἰχμῇ, ὁ δ' ἀγκίστρῳ. τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ ἤνοψ χαλκός. κεχήνασί τε ἀμφότεροι. ἔτι δὲ παραβέβληνται ὁ μὲν ἕλκων, ἁλιεύοντι. ἰχθύϊ δὲ, ὁ ἑλκόμενος. τὸ δὲ δόρυ, καλάμῳ ἁλιευτικῷ. ταύτης δὲ ἀνάπαλιν ἡ γε ἀνωτέρω παραβολὴ ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ, δίχα τοῦ μεγάλα στενάχει, ἀσυνάρτητος ἦν τῷ πράγματι, τά τε ἄλλα, καὶ διὰ τὴν ῥοπὴν τῆς φορᾶς. ὕδωρ μὲν γὰρ ὡς καὶ προελέχθη κατάῤῥουν φέρεται, καὶ οὐ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνω ποταμῶν. αἱ δὲ ζῶοι καὶ ἵπποι, ἐκ τῶν νηῶν ἄνω πρὸς τὴν ὑψηλὴν Ἴλιον ἔθεον. καὶ οἱ μὲν ποταμοὶ, δρῶσί τι εἰς βλάβην τινῶν οὕτω ῥέοντες, μινύθουσι γὰρ ἔργ' ἀνθρώπων. οἱ δὲ Τρῶες, δεινὰ ἔπασχον φεύγοντες. ὅρα δὲ ὅτι καὶ Τρωϊκὸς Θέστωρ ἦν ὁμώνυμος τῷ τοῦ Κάλχαντος πατρί. καὶ Ἤνοψ πατὴρ αὐτοῦ ὁμωνυμῶν πρὸς τὸν τῆς παραβολῆς ἤνοπα χαλκόν. τὸ δὲ ἐξεπλήγη φρένας, οὐκ ἂν εἴη διαφέρον τοῦ ἐθέλχθη. σαφηνίζει δὲ αὐτοῦ τὸ τὰ ἡνία ἐκφυγεῖν τῶν αὐτοῦ χειρῶν. σκοπητέον δὲ εἰ καὶ ὁ ἐκπαγλότατος ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐκπλήγη γέγονεν.

ἵνα

ἵνα ᾖ ἐκπαγλότατος ὁ κατὰ χόλον ἤ τι ἕτερον σφοδρὸν πάθος ἐκπληγεὶς τὰς φρένας. τὸ δὲ, ἐκ γὰρ πλῆγε φρένας, καὶ τὸ, ἐκ δ᾽ ἄρα χειρῶν ἡνία ἠίχθησαν, σχῆμα ἐστὶ καλὸν διὰ τὴν κατὰ πρόθεσιν ἐπαναφοράν. τὸ ταυτὸν δ᾽ ἴσως ἐκπληγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι. ἀλλὰ δαιμονίαν τινὰ πληγὴν κατὰ τὰς σωματικὰς φρένας τὸ ἐκπληγῆναι δηλοῖ. τὸ δὲ γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ σαφήνειαν ἐγράφη καὶ πιθανότητα. τὸ δὲ πεῖρε, προκλητικόν ἐστι τῆς τοῦ ἰχθύος παραβολῆς. καὶ ἐπὶ ἰχθύων γὰρ τὸ πείρειν κυριολεκτεῖται, ὡς καὶ ἡ ὀδυσσεία ἐν τοῖς κατὰ τοὺς λαιστρυγόνας δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ, ἱερὸν ἰχθὺν, σεσίγηται μὲν τὸ ἕλκει διὰ τὰ προγεγονότα ὡς ἀπὸ κοινοῦ ληφθησόμενον. λέγει δὲ ἱερὸν ἰχθὺν, κατά τινας ὧν καὶ ἀριστοτέλης, τὸν ἀνθίαν, οἷα σημαντικὸν ὄντα τοῦ ἄθηρον εἶναι τὴν θάλασσαν. ἐπεὶ ὅπου ἀνθίας, ἐκεῖ οὐκ ἔστι θηρίον θαλάσσιον. ᾧ σημείῳ χρώμενοι, κατακολυμβῶσιν ἀδεῶς οἱ σπογγεῖς. καὶ τὸν ἰχθὺν, διὰ τοῦτο καλοῦσιν ἱερόν. ἱστοροῦντες καὶ ἄριστον εἶναι αὐτὸν ἐν χειμῶνι, καὶ εἰς ταυτὸν ἄγοντες, ἀνθίαν, καὶ κάλλιχθυν, καὶ καλλιώνυμον, καὶ ἔλλοπα. ὅπερ ἀντιλέγεται. ἄλλος δέ τις φασὶ ποιητὴς, ἱεροὺς ἰχθύας τοὺς δελφῖνας λέγει. ὧν ἱκανὰ σεμνώματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς πεζολόγοις τε καὶ ποιηταῖς. θεόκριτος δ᾽ ἐν βερενίκῃ, ἄλλο τι βούλεται, εἰπὼν ἱερὸν ἰχθὺν ὃν λεῦκον ἢ γλαῦκον καλέουσιν. ὁ γάρ θ᾽ ἱερώτατος ἄλλων. ἕτεροι δὲ τὸν χρύσοφρυν, ἱερόν φασιν ἰχθὺν, ὡς καὶ καλλίμαχος ἐν γαλατείᾳ εἰπών. χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. ἔνιοι δὲ, τὸν πομπίλον. ὡς τιμαχίδας. φάμενος, πομπίλιοι ἱεροὶ ἰχθῦς, ὡς οἷα σωτῆρες τῶν ναυτιλλομένων. τινὲς δὲ, τὸν κάλλιχθυν. ἄλλοι δὲ ἱερόν φασιν ἰχθὺν, μέγαν καὶ ἀσυνήθη τινὰ καὶ ἄνετον, τοῖς κρατοῦσι κατὰ θάλασσαν ἱερωμένον, ὅ ἐστιν ἀνακείμενον. ὡς καὶ βοῦν ἱερὸν τὸν ἀγελαῖον καὶ μέγαν καὶ ἄνετον. καὶ ἱερὸν μένος ἀλκινόοιο, διὰ τὸ φιλόξενον δηλαδὴ καὶ βασιλικὸν καὶ πολυτρόπως μέγα. οἱ δέ τινες, ἱερὸν συνήθως ἰχθὺν, τὸν ἱέμενον κατὰ ῥοῦν. εἰσὶ δὲ οἳ δ᾽ ἱερὸν μεταγράφουσιν. ὅτι δὲ τὸ ἱερὸν οὐκ ἀεὶ ἐπ᾽ ἀγαθοῦ καὶ εὐφήμου λαμβάνεται, δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὡς ἔστιν ὀφείδιον μικρὸν ὃ καλοῦσί τινες ἱερόν, ὅπερ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. καλῶς δὲ ἕλκειν ἐν τούτοις εἶπεν οὐ μὴν ἀνέλκειν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑψωτικὸν ῥῆμα. οὔτε γὰρ ὁ ἰχθὺν ἱερὸν θηρεύσας, ἀνέλκειν αὐτὸν δύναται κατὰ τοὺς ἁλισκομένους ὁρμιαῖς ταῖς ἐκ καλάμων. βαρὺς γὰρ ὁ ἱερὸς ἰχθῦς ὑπόκειται καὶ οὐχ οἷος ἀναρπάζεσθαι ὡς ἰχθύδιον. οὔτε μὴν ὁ πάτροκλος ἀναρτᾶν εἶχεν ὡς ὁρμιᾷ τῷ δόρατι ἀνελκύσας ἐκ δίφρου ἡρωϊκὸν ὁπλίτην. εἷλκε δὲ ἀγκιστρεύσας δ᾽ οὖν τῇ αἰχμῇ ἕως προαγαγὼν τοῦ δίφρου, κάτω ἔρριψε. θύραζε δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἁπλῶς τὸ ἔξω τοῦ δέ τινος περιέχοντος τόπου. καὶ τοῦτο, εἰκότως. εἴπερ οἰκία καὶ δόμοι καὶ πόλεις καὶ παγίδες λέγονται ζώων, οἱ τόποι περὶ οὓς νέμονται. λίνον δὲ νῦν ἔφη, τὴν ἐκ λίνου ὁρμιὰν μετὰ συστολῆς τῆς ἀρχούσης. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ, τὸ δίκτυον οὕτω λέγεται. τὸ δέ γε λίνον δ᾽ ὑπὸ καλὸν ἄειδε, φανεῖται τί δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἤνοπα δὲ χαλκὸν, ἢ αὐτὸ λέγει τὸ ἄγκιστρον ὡς εἴρηται, ἢ τὸν πρὸ τοῦ ἀγκίστρου χάλκειον αὐλόν. ὡς γάρ οἱ παλαιοί φασιν, αἱ λιναῖ ὁρμιαὶ, συρίγγια εἶχον ἐνημμένα χαλκᾶ ἢ κεράτινα ἵνα μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸ λίνον. ἤνοπα δὲ λέγει, τὸν ἔνοπα ὅ ἐστιν ἔμφωνον. μόνος γὰρ τῶν ἀψύχων, δοκεῖ φωνὴν ἔχειν. καὶ οἱ πυθαγορειοὶ φασὶ τὸν χαλκὸν, παντὶ συνηχεῖν θειοτέρῳ πνεύματι. διὸ καὶ τῷ ἀπόλλωνι τρίπους τοιοῦτος ἀνάκειται. καὶ ἐν νηνεμίᾳ δὲ πολλάκις τῶν ἄλλων ἀτρεμούντων, σειομένοις ἔοικε τὰ κοῖλα χαλκώματα. οἱ δέ τινες, ἤνοπα νοοῦσι, τὸν διαυγῆ, παρὰ τὸ ἐνόπτω. δι᾽ οὗ ἔστι δηλαδὴ ἐνοπτρίσασθαι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν ἠνοπίδην θέσορα δουρὸς ἑλκυσθῆναι εἰπὼν ὡς ἕλκεται ἰχθῦς ἤνοπι χαλκῷ καὶ ἀμυδρῶς ἐμφήνας τι ἀστεῖον διὰ τῆς τοιαύτης ὁμωνυμίας, ἠρκέσθη οὕτω ποιήσας ἐν στενῷ. καὶ οὐδὲ περιειργάσατο παραθεῖναι τὼ ὀνόματε ἄμφω ἐγγὺς, καὶ παρασύραι τοῖς ἀτέχνοις ἄκαιρον γέλωτα. ὅρα δὲ καὶ τὸ κατέωσεν ἐπὶ στόμα, ἤγουν πρηνῆ κατέρριψεν. ὅτι πέτρῳ ἢ πέτρῃ βάλλει τινὰ πάτροκλος μέσην κατὰ κεφαλήν. ἡ δὲ, ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη ἐν κόρυθι βριαρῇ. ὁ δ᾽ ἄρα πρηνὴς καὶ αὐτὸς ἐπὶ γαίῃ κατέπεσε. καὶ νοητέον ὅτι λίθοις εἶχε καὶ ὁ πάτροκλος ἐπὶ δίφρου κατὰ τὸ σιωπώμενον. ἢ καὶ καταβὰς, ἀνείλετο. καὶ τοῦτο δὲ, κατὰ σχῆμα σιωπῆς. ὅτι ἀμφότερος κύριον ὀξυτόνως πρὸς διαστολὴν τῆς ἀντωνυμίας. ᾧ σύγκειται καί τις τληπόλεμος ἕτερος παρὰ τὸν τοῦ ἡρακλέος υἱόν. καὶ ἐχίος κύριον βραχὺ, καὶ διὰ τοῦτο προξύτονον. καὶ ἰφεὺς κύριον, ἀπὸ τοῦ ἶφι. ἐξ οὗ καὶ ἶφις εὔζωνος. φαίνεται δὲ καὶ ἀργέας εἶναι τις καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ αὐγέας καὶ αἰνέας. οὗ παρωνυμικὸν, ἀργεάδης ὡς αἰνεάδης κατὰ τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀναλογίαν. φησὶ γοῦν, ἀργεάδην πολύμηλον. ὧν ὁ πολύμηλος μὲν, υἱὸς, πρὸς ὁμοιότητα τῆς πολυμήλης. ἀργέας δὲ πατὴρ, ὅθεν ὁ ἀργεάδης. ὅτι ἀριστέως ἔπαινος, τὸ, τούσδε καὶ τούσδε πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ὅτι ἐν τῷ, σαρπηδὼν ἴδεν ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους χερσὶν ὑπὸ πατρόκλου δαμέντας, ἀμιτροχίτωνας τοὺς τοιούτους λέγει, οὐχ ὡς ἀζώστους κατὰ τοὺς πρὸ ὀλίγου εἰρημένους. οὐδέποτε γὰρ μίτρα

Σαρπηδὼν δ᾽ ὡς οὖν ἴδ᾽ ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους,
Χέρσ᾽ ὑπὸ πατρόκλοιο μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κέκλετ᾽ ἄρ᾽ ἀντιθέοισι καθαπτόμενος λυκίοισιν.
Αἰδὼς ὦ λύκιοι. πόσε φεύγετε, νῦν θοοὶ ἔστε.
Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ᾽ ἀνέρος, ὄφρα δαείω

παρὰ

Ὅστις ὅδε κρατέει. καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥά, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν ἔκθορε δίφρου.
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται,
Ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

παρὰ τῷ ποιητῇ ἁπλῶς ἡ ζώνη, ἀλλὰ τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς χιτῶσιν ὅ ἐστι τοῖς θώραξιν, ἀλλὰ ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν, ἢ οὐ συμβλητὴν κατὰ τοὺς πολλούς. ὥστε τὸ α ἐνταῦθα, καὶ στέρησιν δύναται δηλοῦν διὰ τὸ μὴ ὑποζώννυσθαι μίτρας, καὶ ἀντὶ τοῦ ἅμα δὲ λαμβάνεται διὰ τὸ ὁμοῦ τῷ θώρακι συνηρτῆσθαι αὐτάς. τὸ δὲ λέγειν μὴ ἔχειν τὸ ἔθνος τῶν Λυκίων μίτρας καὶ χιτῶνας, ἀπίθανον. τινὲς δὲ ἀμιτροχίτωνας, μόνοις τοῖς κειμένοις νέκυσιν, ὡς ἤδη ἐσκυλευμένοις τάς τε μίτρας τούς τε χιτῶνας. ὅτι δέ τις μίτρα καὶ περὶ κεφαλὴν ἦν, δηλοῖ ὁ γράψας, μίτραις εἱλίχατο τὰς κεφαλὰς οὐ πολεμικαῖς δηλαδή, ἀλλά τισι ζωνοειδέσιν. ὧν ἐτυμολογία, ἐκ μίτου. ἵνα λέγοιντο οὕτως, ὡς μιτηραί. καὶ ἐν συγκοπῇ ὡς καὶ ἄλλοθι ἐδηλώθη, μίτραι βαρυτόνως πρὸς ἀναλογίαν τῶν εἰς τρα ληγόντων θηλυκῶν. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ταύτης, καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι ὅτι κατιὼν Ἀλκιβιάδης εἰς τὴν πατρίδα, ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλῷ καὶ μίτραις καὶ ταινίαις. ἔνθα σημειωτέον ὡς εἰ καὶ μὴ αὐτόχρημα στέφανος ἡ ταινία ἐστί, φασκία γάρ τις εἶναι δοκεῖ, ὅμως ἐπεὶ στεφανοῖ πώποτε καὶ αὐτή, οὐκ ἔξω λόγου τινὸς ἑρμηνεύεται εἰς στέφανον παρὰ τοῖς πολλοῖς. ὅτι ἐπαινετέος τῆς συντομίας ὁ στίχος οὗτος, αἰδὼς ὦ Λύκιοι. πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε. τρεῖς γοῦν ἔχει ἐννοίας συντεμνομένας τῷ κατεπείγοντι τοῦ καιροῦ. ὀνειδίζει γὰρ ὁ λόγος, τοὺς ἀνδρίζεσθαι μὲν βραδεῖς, ὀξυκινήτους δὲ φεύγειν. Ὅτι ὁ ἀπορῶν τίς ἂν εἴη ὁ κακά τισι ποιῶν, εἴποι ἄν, ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ πολλὰ κακὰ ἔοργε τὸν δεῖνα, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. εἰ δὲ καὶ ἀντικαταστῆσαι τῷ τοιούτῳ ἐθέλοι, καλὸν ἐστὶν αὖ τῷ, εἴπερ καὶ τὸν προηγούμενον στίχον. τὸ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω ὅς τις ὅδε κρατέει καὶ ἑξῆς. ἔνθα ὅρα τὸν γὰρ σύνδεσμον, ἀργὸν κείμενον, καὶ οὐ πρὸς αἰτίας ἀπόδοσιν. εἰ μὴ τυχὸν προσληπτέον ἔξωθεν ἐλλειπτικῶς ἢ κατὰ κοινοῦ τὸ, μὴ φεύγετε. τότε γάρ, εὐσυντάκτως ἔχει τὸ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ καὶ ἑξῆς. ἔστι δὲ ἀντῆσαι κατὰ γενικὴν σύνταξιν, τὸ ἀντίον γενέσθαι. ᾧπερ ὅμοιον καὶ τὸ, ἤντησας ὀπωπῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ. οὐ πάνυ δὲ συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἡ τοῦ ἀντᾶν αὕτη σύνταξις ἡ μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ἔοργεν, ἢ ἐκ τοῦ ἔργω οὗ μέσος παρακείμενος ἔοργα, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέζω ῥέξω ἔρογα καὶ μεταθέσει ἔοργα, οὗ τὸ τρίτον τὸ ἔοργεν. ὅτι τὸ καταπηδῆσαι ἅρματος, ἐπὶ μὲν Σαρπηδόνος οὕτω φράζει. ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. ἐπὶ δὲ Πατρόκλου, συντομώτατα λέγει, ἔκθορε δίφρου. ὅτι νῦν μὲν αἰγυπιοῖς εἰκάζει τὸν Σαρπηδόνα καὶ τὸν Πάτροκλον, διὰ τὸ δῆθεν ἰσοδυναμοῦν ὅτε τῶν ἁρμάτων καταπηδήσαντες ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. διόπερ οὐδὲ παρείληφεν ἑτερογενῆ ὄρνεα. ὥσπερ που ἐν τοῖς ἑξῆς ἰσοδυναμίαν ὁμοίαν παραδηλῶν, λέοντι τὸν Πάτροκλον καὶ τὸν Ἕκτορα εἰκάσει. μετὰ μέντοι ὀλίγα, ὑπερβιβάζων τὴν τοῦ Σαρπηδόνος ἰσχύν, τὸν μὲν Πάτροκλον, λέοντι παραβαλεῖ. Σαρπηδόνα δὲ, ταύρῳ ἀγλαῷ αἴθωνι μεγαθύμῳ. πέτρᾳ δὲ κἀνταῦθα ὀρφνῇ δηλαδὴ τοὺς αἰγυπιοὺς ἐπικαθίζει, κατὰ ἰδιότητα. φησὶ γάρ. οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, ἤγουν κατ' ἀλλήλων ὥρμησαν. πρὸς μόνην δὲ κλαγγὴν ἡ παραβολή. ὅτι δὲ ἀετοί τινες καὶ οἱ αἰγυπιοὶ, καὶ περὶ τοῦ κεκλήγοντε, ἀλλαχοῦ γραφέντα κεῖται. περὶ δὲ τοῦ ἀγκυλοχεῖλαι, ῥητέον καὶ ὅτι ὅπως ἂν καὶ παραχθείη ὁ ἀγκυλοχείλης, ἔχει ἀντιλογίαν. εἰ μὲν γὰρ ἀγκυλοχείλης λεχθείη ὁ ἔχων ἀγκύλας χηλὰς ἤτοι ὄνυχας ὡς τραπέντος τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον Βοιωτῶν ἔθει, ἀνακριβὲς τὸ τῆς ἐτυμολογίας. ἐπειδὴ χηλὴ, ἐπὶ ζώων κυριολεκτεῖται πεζῶν, ἃ καὶ δίχηλα λέγεται. ἄλλως τε, καὶ προείληπται ὁ νοῦς οὗτος ἐν τῷ γαμψώνυχες. καὶ ἦν περιττὸν, θέσθαι δὶς τὸ αὐτὸ ἐπίθετον. εἰ δέ γε ἀγκυλοχείλης εἴη ὁ ἔχων ἀγκύλα χείλη, ἔχει τι καὶ οὕτω προσάντες ἡ ἑρμηνεία. ἐπὶ γὰρ ἀετῶν, ῥάμφος οὐ χεῖλος λέγεται. καὶ ὅμως, κάλλιον τοῦτο ἤπερ τὸ πρότερον. ἡ γὰρ λέξις τοῦ ῥάμφους, τῶν ὑστέρων ἐστί. τὸ δὲ πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ, οὐ μάτην εἴρηται, ἀλλ' ὅτι ἀετῶν μάλιστα ὡς εἴρηται ἰδιότης τοῦτο. κλῶνες μὲν γὰρ δένδρων, οὐχ οὕτως στέγουσι τούτους. εἰς γῆν δὲ, οὐκ ἐθέλουσι βαίνειν διὰ τὸ πάνυ γαμψώνυχον. ἐναέριοι δὲ, οὐχ οὕτω στερρῶς μαχήσονται. μάλιστα οὖν ἐπὶ πετρῶν γενναίως ἀλλήλοις μάχονται. τὸ δὲ κλάζοντες, θέμα ἐστὶ τοῦ κεκλήγοντες.

Τοὺς δὲ ἰδὼν, ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε.
Ὤμοι ἐγὼν ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν,

Ὅτι ἐλεεῖ μαχομένους ὁ Ζεὺς τόν τε Πάτροκλον καὶ τὸν Σαρπηδόνα, ὡς ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τεθνηξομένους. τοῦτο δὲ διατί ὁ ποιητὴς πρέ-

Μοῖρ᾽ ὑπὸ πατρόκλοιο μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοῶπις πότνια ἥρη·
Αἰνότατε κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ᾽. ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Αἴ κε ζωὸν πέμψῃς σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
Φράζεο μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος,
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα πριάμοιο μάχονται
Υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Ἀλλ᾽ εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ᾽ ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἤτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ᾽ ὑπὸ πατρόκλοιο μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών,
Πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται.
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

προέθετο, μετὰ βραχὺ δηλωθήσεται. ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος περὶ Διός, ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε, τῶν δέ τις ἐπιτρίπτων σοφιστῶν τὸν αἰγύπτιον πτολεμαῖον περικαιόμενον εἰς ἀδελφὴν παρεμυθήσατο, τὸν τοιοῦτον στίχον εἰπών, ὡς οἷα συμβολικῶς παραλαλῶν, μὴ καινοπραγεῖν τὸν βασιλέα τῇ ἀδελφῇ συγχρωτιζόμενον, εἰ τοιοῦτος καὶ ὁ ζεύς. τίνος δὲ ἂν εἴη ὁ κόλαξ ἐκεῖνος ἀντάξιος, ὃς διὰ τοῦ κωμικοῦ παιγνίου εἰς προεδρίαν ἀπεχρήσατο. καὶ αὐτὸς γάρ που κατ᾽ ἐκεῖνον εἰς τὸν δία ἐπαναφέρει φαύλης πράξεως αἴτιον. ὡς ἐξόλοιτο ἡ κολακεία, συνιστῶσα πολλαχοῦ τὸ κακὸν καὶ ἀπὸ παραχρήσεων λογίων ἀνδρῶν. ἔστι δὲ ἐνταῦθα παρασημειώσασθαι, ὡς οὐ μόνον ἡ ἄκαιρος κολακεία ἐπιτρίβει τοὺς οὐκ ἔμφρονας, ἀλλ᾽ οὐδὲν ἧττον καὶ ἡ ἀκαιροπαρρησία· ἥτις κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, καὶ τὸν μαρωνείτην σωτάδην κατέπνιξεν ἀκαίρως παρρησιασάμενον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀθέσμῳ μίξει κατὰ τοῦ εἰρημένου πτολεμαίου. καθ᾽ οὗ ἄλλα τέ φασιν ὁ σωτάδης εἶπε δεινά, ἀτὰρ καὶ τόδε, ὡς τὴν ἀδελφὴν ἀρσινόην γεγαμηκώς, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ. διὸ καὶ ἀπήλλαξε κακῶς τὸ ζῆν. ἐν καύνῳ γὰρ τῇ νήσῳ στρατηγός τις τοῦ βασιλέως λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβδίνην κεραμίδα ἐμβαλών, καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. τρυμαλιὰ δὲ πάντως ἡ τρύπα, ἐκ τοῦ τρύω. ἐξ οὗπερ οὐ μόνον τρυτάνη καὶ ἀτρυτώνη, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ἡ τρυμαλιὰ καὶ τὸ τρυπᾶν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ὧν καὶ ἡ τρύπα. σεμνῶς δὲ ἡ τῆς τρυμαλιᾶς τροπὴ καὶ τοῦ κέντρου, τὴν ἀνόσιον τοῦ πτολεμαίου μίξιν ᾐνίξαντο. ὅτι ζεὺς μὲν ὡς εἴρηται, ἠλέησε χωρήσαντας ὁμόσε ἰδὼν τόν τε υἱὸν σαρπηδόνα καὶ τὸν πάτροκλον. καὶ βουλεύεται, εἰ ζῶντα τῇ λυκίᾳ περισώσεται ἁρπάξας αὐτόν, ἢ ὑπὸ τῷ πατρόκλῳ ῥίψει. ἥρα δέ, μητρυιὰ γάρ ἐστι τῷ σαρπηδόνι, σχετλιάζει ἐὰν αὐτὸν θανάτου ἐξαναλύσῃ. προβαλλομένη πιθανῶς, ὡς εἰ τοῦτο γένηται, καὶ ἄλλοι ἀθανάτων τοὺς ἑαυτῶν ὁμοίως περισώσουσι. τρόπον τινὰ λέγουσα, ὡς οὐδ᾽ ἀχιλλεὺς λοιπὸν τεθνήξεται ἀθανάτης μητρὸς ὢν τῆς θέτιδος. καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν κἀνταῦθα δεινότητα, ὅπως φυλάττεται ἀπίθανα πλάττεσθαι. οἶδε γὰρ ὡς ἐὰν πλάσῃ τὸν σαρπηδόνα τῆς τροίας ἀφαρπαγέντα καὶ τῇ πατρίδι ἐπανασωθέντα, οὐ πιθανὸς ἔσται ὁ λόγος, διὰ τὸ πολλοῖς καὶ ἄλλοις θεῶν παισὶ χρῆναι τοῦτο γενέσθαι. καὶ μάλιστα τῷ ἀχιλλεῖ. οὗ γινομένου μέν, παρὰ τὴν ἱστορίαν γράψει. μὴ γινομένου δέ, τυραννικὸς ἀπιθάνως δόξει ὁ ζεύς. ὅθεν κυροῦται θανεῖν τὸν σαρπηδόνα διὰ τὴν μοῖραν κἂν διὸς εἴη παῖς, εἶτα τιμηθῆναι, ὡς μετ᾽ ὀλίγα πλασθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς δυνάμενον γενέσθαι, πλάττει ὁ ποιητὴς τὸ ἁρπαγῆναι τὸν σαρπηδόνα, προκατεσκεύασε γὰρ ἤδη τὸ τοιοῦτον μεθόδευμα ἀλλαχοῦ, διά τε τοῦ πάριδος καὶ τοῦ αἰνείου. οἳ ἐκ μέσου τοῦ στρατοπέδου πρὸ τούτων ἡρπάγησαν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁμηρικοὶ ταῦτά εἰσι λογισμοί. μαθὼν γοῦν ὡς εἰκὸς ἴσως ἐξ ἱστορίας, τεθάφθαι τὸν σαρπηδόνα ἐν λυκίᾳ, σκοπεῖται πῶς ἂν τοῦτο εἴη. καὶ μή τοι γε ζῶν ἁρπαγεὶς ἐκ τῆς τρωϊκῆς μάχης, θανὼν ἐν τῇ πατρίδι τέθαπται. καὶ διακρίνει μὴ τοῦτο γενέσθαι, παρ᾽ ἱστορίαν γάρ. θανεῖν δὲ ἐνδόξως ἐν τῇ μάχῃ. εἶτα ὡς ἐρεῖ, νεκρὸν μετακομισθέντα ἐκεῖ ἀπαχθῆναι ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἐφεξῆς δηλώσει. καὶ σημείωσαι ὅτι ὁμηρικῆς περιεκθέσεως εἶδος καὶ τὰ τοιαῦτα, αἱ τῶν θεῶν βουλαὶ δηλαδὴ περὶ μέλλοντος, καὶ μάλιστα αἱ τοῦ διός. οὕτω τῇ θέτιδι κατανεύσαντα τὸν δία πεποίηκε, τιμῆ-

σαι

σαι τὸν υἱόν. ὅπερ γενήσεται. οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δ' ῥαψῳδίας προεκτίθεται τὰ ἑξῆς πλασθησόμενα. καὶ προϊὼν δὲ, καθίσει τὸ μέγα συνέδριον, προεκθησόμενος τὰ ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ. καὶ ἐνταῦθα οὖν ὁμοίως προεκτίθεται τὰ κατὰ τὸν Σαρπηδόνα. μυθικῶς μὲν, διὰ τοῦ Διός. ἄλλως δὲ, διὰ τοῦ καθ' ἑαυτὸν νοῦ. ἐν οἷς γὰρ τὸν Δία λέγει ὁρμαίνειν περὶ Σαρπηδόνος εἰ τόδε, ἢ τόδε ποιήσει, τὸ ἑαυτοῦ λέγει. αὐτὸς γὰρ λογίζεται διχθά, εἰ τοιάδε ἢ τοιάδε πλάσεται. καὶ ὡς αὐτὸς νοεῖ ἐπικρίνει ὃ χρὴ ποιῆσαι. πεσόντος γὰρ τοῦ Σαρπηδόνος, φρονηματίζεται Πάτροκλος, καὶ κραίνει περαιτέρω, καὶ πίπτει. καὶ οὕτως, ἐναγωνιωτέρα τε γίνεται ἡ τοῦ λόγου διασκευὴ, καὶ ὁ τοῦ Ἀντιλόχου ἐν τοῖς ἑξῆς δρόμος, καιρὸν ἔχει. καὶ τἆλλα. ἔστι δὲ ἡ ἐν τούτοις ὁμηρικὴ φράσις τοιαύτη. ὤμοι ἐγὼν ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν, μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι ἤ μιν ζωὸν ἐόντα, μάχης ἄπο δακρυοέσσης θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω. καὶ ὅρα τὸ ἤδη δαμάσω. συντέτακται γὰρ καὶ νῦν τὸ ἤδη, μέλλοντι, ἀνακολούθως τῇ χρήσει τῶν ὕστερον Ἀττικιστῶν, ὧν ἐστι καὶ ὁ Λουκιανός. φίλτατον δὲ ἀνδρῶν καὶ οὐχ ἁπλῶς φίλον ὁ Ζεὺς τὸν Σαρπηδόνα φησὶ, καὶ τὸ ὤμοι ἐγὼν ἐπ' αὐτῷ λέγει, ἐθέλων καὶ νῦν ἀχθομένῃ τῇ Ἥρᾳ χάριν ἀπονεῖμαι, εἰ τοιούτου παιδὸς στερηθήσεται δι' αὐτήν. πίονα δὲ δῆμον Λυκίας φησὶν, ἢ ἀντὶ τοῦ εὐδαίμονα, ὡς ἀπὸ τῆς κατὰ γῆν ποιότητος, ἢ τὸν φιλοθύτην, διὰ τὸ πίονα θύειν. κατὰ τὸ, πίονα μηρί' ἔκηεν. ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ τισι τοῦ, πίων πίονος προϋποκεῖσθαι ὁ πῖος. διὸ καὶ τὸ συγκριτικὸν αὐτοῦ πιότερος καὶ πιότατος. εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ πίων πίονος πιονώτερος καὶ πιονώτατος, γέγονε συγκοπή. συντελεῖ δὲ εἰς τὸν πρῶτον νοῦν, καὶ ὁ πῖος τὸ κύριον. ὅρα δὲ καὶ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν γενικῇ τε συντεταχθεῖσαν ἐν τῷ, μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλου δαμῆναι καὶ δοτικῇ ἐν τῷ, ὑπὸ χερσί. τὸ δὲ διχθά μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι, παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσι διάνδιχα μερμήριξε. καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ Ζεύς. δυνάμενα παραδηλῶσαι ὅτε τις βουλεύεται ῥύσασθαί τινα φίλον ἀπὸ κινδύνου. ἡ δὲ Ἥρα κἀνταῦθα βαρεῖα οὖσα, αἰνότατέ φησι Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, ἢ ἔειπες ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ τουτέστι μεμοιραμένον ὡς ἀλλαχοῦ σαφέστερον δηλοῦται, ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι; ἕρδε. ἀτὰρ οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. αἴκεν ζῶντα πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε, φράζεο μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος, πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης. πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις. ταῦτα δὲ παραδηλωθήσεταί ποτε καὶ πρὸς ἄνδρα μέγαν, οὗ συνιστῶντος οἰκεῖον θέλημα, εἰκὸς καὶ ἑτέρους ἐγχειρῆσαι τοῖς ὁμοίοις. ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ μυθικὴ Ἥρα καὶ τὸ ποιητέον προεκθετικῶς ὡς Ὁμήρῳ ἔθος ἐπάγουσα, πείθει τὸν Δία, εἰποῦσα. ἀλλ' ἢ φίλον ἢ φίλος ἐστὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ, ἤτοι μέν μιν, ἤγουν τὸν μὲν δὴ Σαρπηδόνα, ἔασον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ χερσὶν ὑπὸ Πατρόκλου δαμῆναι. αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν τουτέστι ζωὴ, πέμπειν ἤγουν πέμπε θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον, αὐτὸν ἐς Λυκίαν. ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε, τύμβῳ τε στήλῃ τε. τὸ, γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ ὅτι πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν Ἥραν στίχων, ἀπαράλλακτοι ἐν ἄλλοις κεῖνται. ὃ πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως γίνεται. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, οὐκ ἀναγκαίως κεῖται τὸ ἄρθρον. τὸ δὲ ἕρδε, ἀτὰρ οὐ πάντες ἐπαινέομεν, πολλὴν παριστᾷ δύναμιν. δηλοῖ γὰρ ὡς ἀντιπράττειν μὴ δυνάμενοι, μόνον γογγύζομεν. τὸ δὲ θανάτου ἐξαναλῦσαι, ἀφορμή ἐστι τοῦ τῶν μοιρῶν μίτου, ἐπὶ τοιούτων γὰρ τὸ ἀναλύειν κυριολεκτεῖται. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τῆς Πηνελόπης ἱστοῦ, ὃν ἐκείνη ἀνέλυεν. ἔχει δέ τι καὶ φιλοσοφίας ἡ λέξις. ἐκεῖνοί τε γοῦν ἀνάλυσίν φασι τὴν ἐκ τῶν συνθέτων εἰς τὸ ἁπλοῦν ἀναδρομήν. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ θάνατον ἀναλῦσαι λέγει, τὸ εἰς ἀρχὴν ἄλλην ἀποκαταστῆσαι ζωῆς. τὸ δὲ εἴ τοι φίλον ἐστὶ, καὶ τὸ, ἤτοι μέν μιν ἔασον, ψευδοπρόσχησιν καὶ αὐτὰ ποιοῦσι τὴν καὶ προεγνωσμένην ἐν τῷ, ἔδδεισαν, οὐδέτ' ἔδησαν. τὸ δὲ ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ, δεξιῶς κεῖται εἰς παρηγόρημα τοῦ Διός. οὐ γὰρ κακιζόμενος οὐδὲ ὁ Σαρπηδὼν πεσεῖται, ὃ δὴ περὶ Ἕκτορός που λεχθήσεται, ἀλλὰ κρατερὰν ὑσμίνην ὑποστάς. ὅρα δὴ καὶ τὸ φέρειν ἄρτι ἐπὶ νεκροῦ κυριολεκτηθέν. καὶ ὅτι ἀειδήλως νήδυμον ὕπνον φησὶ μετὰ τοῦ νῦ ἐν τῷ, καὶ νήδυμον ὕπνον. καὶ οὐκ ἔστι καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἀμφιβαλεῖν, εἰ τοῦ νῦ τοῖς ὀπίσω προσνεμηθέντος, ἀναγνωσθήσεται ἥδυμος. ὅτι δὲ ἀδελφοὶ θάνατος καὶ ὕπνος, καὶ πῶς ἀδελφοὶ, καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ὡς δὲ ταρχῦσαι τὸ ἐνταφιάσαι διὰ τὸν τηνικαῦτα τάραχον, καὶ ὅτι διὰ τῶν κασιγνήτων τὸ συγγενὲς πᾶν δηλοῦται, οὐ γάρ φασιν ἱστόρηκέ τις τῷ Σαρπηδόνι ἀδελφοὺς, καὶ τίνες οἱ ἔται, προδιείληπται. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἡ τοῦ Σαρπηδόνος πομπὴ ὑπὸ ὕπνῳ καὶ θανάτῳ, ἣν καὶ ἐνεργηθεῖσαν ἐν τοῖς ἑξῆς πλάττει ὁ ποιητὴς, φιλοτιμίαν αἰνίττεται πάνυ πολλὴν Τρώων τε καὶ Λυκίων, ὑφ' ἧς τὸν Σαρπηδόνα τεθνεῶτα τῇ πατρίδι ἀπέδωκαν. ἄλλως δέ γε κάλλιον εἰπεῖν, ὡς θάνατος μὲν αὐτὸν πέμπει διὰ τὸ τεθνάναι. ὕπνος δὲ, διὰ τὸ εὐκλεῶς ταφῆναι, καὶ τῇ δόξῃ οἷον ζῆν ὡς ὑπνοῦντα καὶ οὐ τεθνεῶτα. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι κυρία λέξις τὸ πέμπειν, διὸ καὶ ἐνταῦθα δὶς αὐτὸ ἔφη. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, ἐπιμένει, παρονομάσας αὐτῇ, καὶ πομποὺς τὸν ὕπνον καὶ τὸν θάνατον. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ σεμνή ἐστιν ἡ τοιαύτη λέξις, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ παρ' Ἀττικοῖς πομπεῖα. τοῦ δὲ ὡς ἐρρέθη πομποῦ, παράγωγον ὁ πομπίλος, ζῶον θαλάσσιον ἐρωτικὸν, ποικίλον,

πηλαμύδι παρεοικός. σεμνὸν δὲ ῥῆμα καὶ τὸ πομπεύειν. γέρας δὲ θανόντων λέγει τύμβον καὶ στήλην καὶ ὅλως τὰ κατὰ τὸν τάφον, πρὸς μόνην μνήμην ὀνόματος. διὸ καὶ μνῆμα ἢ σῆμα ὁ τάφος. ἄλλως γάρ, γέρας θανόντων αἱ ἀρεταί.

Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Αἱματοέσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτὸν Θρασυμήδην,
Ὅς ῥ' ἠΰς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ', αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ
Δεύτερος ὁρμηθείς, ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
Ἔγχει δεξιὸν ὦμον. ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών. ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὼ δὲ διαστήτην. κρίκε δὲ ζυγόν. ἡνία δέ σφι
Σύγχυτ', ἐπεὶ δὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ.
Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησε.
Τὼ δ' ἰθυνθήτην. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Πατρόκλου γ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος. τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
Ἀλλ' ἔβαλ' ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσι νεήκεσι νήϊον εἶναι,
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου τανυσθεὶς
Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσης.
Ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν
Αἴθωνα, μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσι βόεσιν,
Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος,
Ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μενέαινε. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.

Ὅτι αἱματοέσσας ψιάδας κατέχευεν ἔραζε παῖδα φίλον τιμῶν ὁ Ζεύς. καὶ ἔστιν ἡ τερατεία, τῇ ποιότητι τοῦ προσώπου ἁρμόζουσα. ἢ κάλλιον ἐνταῦθα κεῖται ἤπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Διὸς γὰρ υἱὸς ὁ πενθούμενος, φίλτατος ὡς προερρέθη ἀνδρῶν. διὸ ἢ συνάχθεται Ζεὺς δῆθεν πενθοῦντι, τῷ παιδί. μόνος γοῦν ἐν ἑκατέροις στρατοῖς, Διὸς υἱὸς ὁ Σαρπηδών. καὶ ἔστιν οἷον ἀέρος δάκρυον ἡ ψιάς. εἰ δέ τις ἐντεῦθεν ὁρμηθείς, καὶ τὰς βροντὰς εἰς στεναγμὸν παραλάβοι, ὁμηρικὸν μὲν οὐκ ἔστι τὸ τοιοῦτον. τραγικὸν δὲ ἄλλως ἢ καὶ διθυραμβῶδες. ὁ δὲ Ὅμηρος καὶ αἰτίαν τῆς εἰρημένης αἱματοέσσης χύσεως λέγει, τὸ μέλλειν ὑπὸ Πατρόκλου τὸν Σαρπηδόνα ἐν Τροίᾳ πεσεῖν τηλόθι πάτρης. προαναφωνητικῶς καὶ τοῦτο εἰπών. τὸ δὲ αἱματοέσσας, οἱ μέν, ὡς ποιητικὴν τερατείαν ἐκδέχονται. οἱ δέ, καὶ ἀληθῶς ἐγχωρεῖν φασι τοῦτο γενέσθαι. ὡς εἰκὸς ὂν καθὰ καὶ προδιείληπται, πεδίου ὑπερκειμένου αἵμασι πλήθοντος, τοιαύτας ψιάδας πίπτειν συστάσας ἐξ ὁμοίων ἀναθυμιάσεων. εἰ δέ τις τερατείας τὸν Ὅμηρον γράφεται ψιάδας αἱματοέσσας, ἤγουν ὑφαίμους ἢ αἱματηρὰς τοῦ ἀέρος ἐπὶ ἐσομένῳ μεγάλῳ κακῷ καταρρίπτοντα, τί οὐκ ἂν πάθοιεν οἱ ποταμοὺς ἱστορήσαντες αὐτόχρημα αἵματι ῥεῦσαι ἐπὶ γενησομένοις κακοῖς; καὶ ἄλλως δέ ποθεν αὐτόματον ἀναβλύσαι πῇ μὲν ἀμυδρόν πῇ δὲ δαψιλές; ἔφθη δέ τι περὶ τοιαύτης ἐρυθρότητος γραφῆναι καὶ ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ, ἢ λοιπῆς δὲ χρώσεως. τῶν τινες δὲ ἢ τοῦ νῦν γένους ἄνθρωποι, ἐξιστόρησαν περί που τὰ κατὰ Πελοπόννησον, τέρας ὕδατος αἱματηροῦ. ἔφερε γὰρ ἡ ἐκεῖσε γῆ, ἄνδρα ἱερέα οὐκ ἀγαθόν. φόνῳ τε γὰρ καταρρίψας ἄνθρωπον, καὶ τὴν ἐκείνου κοίτην ἀναβαίνων, ἀλιτήριος ἦν τοῦ ἱεροτελεστεῖν. ὡς δὲ καιρὸς ἦλθε καὶ ἐξετροπάζοντο ἐκεῖνον τὸν οὐχ ἱερὸν οἱ συνιερᾶσθαι λαχόντες. ἢ ἀντιβαίνειν μὲν ἐκεῖνος οὐκ εἶχεν, αἰσχύνεσθαι δὲ οὐκ ἤθελεν. αὐτοὺς μὲν ἀφῆκε τοῦ θεοῦ εἶναι, αὐτὸς δὲ παροιστρήσας, ἰδίαζεν ἑτέρωθι πρὸς λειτούργημα. καὶ ὡς ἐνήρξατο, γίνεται αὐθωρὸν τέρας. καί τι παραρρέον ὕδωρ κρηναῖον ἐκεῖ ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ κακοῦ, καὶ ἐκ

διαυγοῦς

διαυγοῦς, μεταβάπτεται εἰς ἄκρατον αἷμα. καὶ ἔρρεεν οὕτως ἕως ὁ ἀναιδὴς ἐπαύσατο τοῦ θράσους. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. ψιὰς δὲ ἡ καὶ ψεκὰς καὶ ἔερση, ἀπὸ τοῦ ψίω ἀῤῥήτου γίνεται ῥήματος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ψιλός. ὥσπερ ἀπὸ ἑτέρου ὁμοίου τοῦ ψίχω, ἡ ψίξ. καὶ ἀπὸ τοῦ ψέω, ἡ ψεκάς. ἴσως δὲ καὶ ἡ ψεδνὴ θρίξ. ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοῦ ψῶ, ψωμός, ἄρτου κόμμα. τοῦ λεπτύνειν γάρ, τὰ τοιαῦτα ῥήματα σημαντικά. καὶ λεπτότητος ἔνδειξις ἡ τοιαύτη συστοιχία, καὶ σμικρότητός τινος, ὧν προηγεῖται τὸ ψῶ, δι' οὗ δηλοῦται τὸ λεπτύνω. τὸ μέντοι ψήχω διὰ τοῦ ἦτα ὅθεν καὶ ἡ ψήκτρα, ἐξ ἑτέρου γίνεται ψῶ· ἐξ οὗ καὶ τὸ ψαῦ καὶ καταψαῦ. ὃ καταῤῥέζειν φησὶν Ὅμηρος. ἐκ δὲ τοῦ ψάω ψῶ τὸ λεπτύνω, γίνεται καὶ τὸ ψαύω ἐνθέσει τοῦ υ. καὶ τό, ψῆ κατ' ἄκρας παρὰ Σοφοκλεῖ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ψώχειν, ὅπερ ἐστὶ λεπτύνειν τὰ χεδροπά. ὅτι δὲ ἡ ψεκὰς ὥσπερ καὶ τὸ ψεκάζειν, καὶ διὰ τοῦ α γράφεται, δηλοῦσι καὶ τὰ ψακαστὰ μύρα τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον στακτά, ὅτι βάλλεταί τις ἐνταῦθα Θρασύμηλος νείαιραν γαστέρα, ἢ τὴν ἐσχάτην κατὰ βάθος· διὸ καὶ θνήσκει ὁ τοιοῦτος, ἢ δι' ἧς νέονται τὰ σιτία. ἵνα ἡ νέαιρα, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ἰῶτα πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίου, νείαιρα. ὅτι ῥίπτει Σαρπηδὼν τὸν παρήορον Πήδασον ἀφαμαρτὼν τοῦ Πατρόκλου. ἔνθα καὶ ὑπογράφων ὁ ποιητὴς τὸ ἐντεῦθεν βλάβος, φησί. Πήδασον οὔτασεν ἵππον ἔγχει δεξιὸν ὦμον. ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων. κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών. ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός. τὼ δὲ διαστήτην, ὁ Ξάνθος δηλαδὴ καὶ ὁ Βαλίος. κρίκε δὲ ζυγόν. ἡνία δέ σφι σύγχυτο, ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. καὶ τούτου μέν φησιν Αὐτομέδων εὕρετο τέκμωρ, ἤγουν τέλος θεραπευτικὸν ἐπενόησε τῆς συγχύσεως. σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐματαιοπράγησεν, εἰκῇ τῷ ἔργῳ ἐπιβαλὼν κατὰ τὸν Νέστορα, ὅς που διὰ γῆρας, παρατατικῶς ἀπέτεμνε παρηορίας. ἀλλ' ἀπέκοψε ταχὺ τὸν παρήορον, τὰς παρηορίας δηλαδὴ ἐκτεμών. καὶ οὐδὲ ἁπλῶς ἀπέκοψεν, ἀλλὰ ἀΐξας, ἵνα μὴ ὅλως παράτασιν σχοίη τὸ ἔργον, ἀλλ' ἀναγκαίως μιᾷ πληγῇ ἀνυσθείη. οὗ γενομένου, ἰθυνθήτην ἡ λοιπὴ ξυνωρίς. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν, ἤγουν ἐπιτεταμένως ἔδραμον. ὃ δὴ πολλαχοῦ ἐπὶ τρεχόντων ἵππων κεῖται, ὡς τότε μάλιστα συντεινομένων. ἢ καὶ ἄλλως ἐτάνυσθεν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς κατὰ σύγχυσιν συστολῆς, ἧς αἰτία ἡ τοῦ παρηόρου πτῶσις βιαζομένου συγκατενεγκεῖν καὶ ἐκείνους, κατὰ φύσιν ἔσχον τήν τε στάσιν καὶ τὴν λοιπὴν τῶν μελῶν τάσιν. ὦμος δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ἵππου λέγεται, ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ λοιπῶν ζώων, ἐδηλώθη καὶ ἐν τῷ, κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. τὸ δὲ ἔβραχε, νῦν μὲν ἵππου πίπτοντος, μετ' ὀλίγα δὲ ἐπὶ ὅπλων, οἷον. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτί. ἔθετο δὲ αὐτό, καὶ ἐπὶ ἅρματος ἐν τῷ, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων. καὶ ἐπὶ ὕδατος. οἷον, ἔβραχεν αἰπὰ ῥέεθρα. ἀΐσθων δέ, ἀντὶ τοῦ ἀποπνέων, ἐκ τοῦ ἄω. τινὲς δέ, ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενος, ὡς τοῦ ἀΐσθειν συναιρουμένου εἰς ῥῆμα αἰσθήσεως, ἣν οἱ ἄοντες ἤτοι πνέοντες καὶ ζῶντες, ἔχουσι. κρεῖττον δὲ πρῶτον. ἔστι γοῦν ἀΐω ῥῆμα ἐξ οὗ τό, φίλον ἄϊον ἦτορ, τούτου μέλλων, ἀΐσω ἄχρηστον. ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ θ ἐνεστὼς ἀΐσθω. ὡς βιβῶ βιβάσω βιβάσθω, οἷον, μακρὰ βιβάσθων. ἔδω ἔσω ἔσθω. μακὼν δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀντὶ τοῦ εἰς μῆκος ἐκταθείς, ἢ ποιὸν ἦχον ἀποτελέσας. ἐξ οὗ ἤχου καὶ τὸ μηκᾶσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι χαριέντως ὁ ποιητὴς προαγῶνάς τινας τούτους ἐπὶ Πατρόκλῳ καὶ Σαρπηδόνι πεποίηκεν. ἐν οἷς Πάτροκλος μέν, Σαρπηδόνος βάλλει θεράποντα τὸν ῥηθέντα Θρασύμηλον. Σαρπηδὼν δέ, τὸν Πήδασον ἵππον οὗ ἀπέπτατο θυμός. τὸ δὲ διαστήτην, καιριώτατα εἴρηται. πεσόντος γὰρ τοῦ παρηόρου, ἡ ξυνωρὶς διΐσταται, ἢ ταραγμῷ συγχυθέντες, ἢ ἄλλως πρὸς ἀντέρεισιν, ἵνα μὴ συγκατενεχθῶσι. πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ τοιούτου διαστήτην, ἐῤῥέθη ἐν ἄλλοις τό, διαστήτην ἐρίσαντε μεταφορικῶς. τὸ δὲ κρίκε ζυγόν, ἀντὶ τοῦ ἔριξε κατὰ ὀνοματοποιΐαν. διὸ καὶ τρίγε τινὲς αὐτὸ ἔγραψαν ὡς δεύτερον ἀόριστον. δῆλον δὲ ὅτι κἀνταῦθα οὐδετέρως ἔφη τὸ ζυγὸν κατὰ συνήθη γένους μεταπλασμόν. ἡνία δέ, τὰ συνδέοντα καὶ ἑνοῦντα τοὺς ἵππους. ἃ ταραχθέντα, συγχέεσθαι λέγεται. καιριωτάτη δὲ καὶ νῦν λέξις τὸ σύγχυτο, ἐπεὶ καὶ ἀντίκειται ἡ σύγχυσις τῇ ἑνώσει καθ' ἣν τὰ ἡνία λέγεται. διόρθωσις δὲ τοιαύτης συγχύσεως, τὸ ἰθύνεσθαι. ὅθεν διακοπέντος τοῦ παρηόρου, ἰθύνθη ἡ ξυνωρίς. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ἡνία. τὰ δ' αὐτά, καθ' ἕτερον λόγον καὶ ῥυτῆρες κατὰ τοὺς ὕστερον χαλινούς, δι' ὧν ἐρύονται ἵπποι ὧδε καὶ ἐκεῖ. ὅτι δὲ ὁ παρήορος καὶ παράσειρος λέγεται, δῆλον καὶ αὐτό. ἰστέον δὲ ὡς ἡ τῶν ἡνίων σύγχυσις, οὐκ ἤδη καὶ ἀφηνιασμὸν ποιεῖ. κυρίως γοῦν ἀφηνιάσαι, τὸ ζυγομαχῆσαι τοὺς ὑφ' ἅρματι ἵππους καὶ πειραθῆναι ἄτερ ἡνίων γενέσθαι. κέλης μέντοι ἵππος ἀφηνιάζει, ὅτε τὸν χαλινὸν ἀποπτύσας, ἢ καὶ ἄλλως ἐνδακὼν ὡς μὴ πείθεσθαι τῷ ἐπιβάτῃ, ἄνετα φέρεται θέων. ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν τὸ ἤμβροτες ἑρμηνεύων, ἐπήγαγεν, οὐδ' ἔτυχες. ἐνταῦθα δὲ εἰπὼν ἐν πλεονασμῷ προθέσεως ὅτι Σαρπηδὼν ἀπήμβροτεν, ἐπιφέρει. οὐδ' ἔβαλεν αὐτόν. καὶ ἔστι ταυτὸν τό, οὐκ ἔτυχε. καὶ τό, οὐκ ἔβαλεν. ἃ ἐξισοῦται πρὸς τό, ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, ὅπερ αὖθις ἴσον ἐστὶν ἐπαγομένῳ εὐθὺς τῷ, ἀλλ' ἔβαλε. προϊὼν δέ, τὸ οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, οὐδ' ἁλίωσε βέλος φησίν. ἔνθα καὶ ἐπάγει κατὰ σχῆμα θέσεως τό, βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα. ἐν τούτοις δὲ καὶ ταυτόν ἐστι κατὰ ἔννοιαν τό, δουρὶ δεύτερος ὡρμήθη καὶ τό, ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ. ὅτι Πάτροκλος ἔβαλε Σαρπηδόνα ἔνθα φρένες ἔρχαται, ἤγουν καθείργνυνται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ, ὅ ἐστι περὶ τὴν καρδίαν. ὅπερ ἀδινὸν λέγει, διὰ τὴν τοῦ σπλάγχνου πυκνότητα. πυκνὴ γὰρ καὶ νευρώδης ἡ καρδία, καὶ προϊὼν δὲ βεβλημένον ἦτορ λέγει ἐπὶ Σαρπηδόνος. κῆρ δὲ καὶ ἦτορ, ταυτά. δηλοῖ δ' ὅτι ψυχὴ οὐ βάλλεται, ἀλλὰ τὸ ῥηθὲν μόριον τὸ καιριώτατον

εἰς τὸ ζῆν, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ κῆρ παράγεται. καρδία δὲ κατά τινας, ἡ διὰ τὸ κῆρ τρόπῳ ἀναστροφῆς, οἱονεὶ κῆρδία. ὥσπερ φασὶ καὶ τὸ, θάρσει πέφευγας τὸ ἐμὸν ἱκέσιον δία, ἀντὶ τοῦ διαπέφευγας τὴν ἐμὴν ἱκεσίαν. ἢ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, βάλλεται κῆρ καὶ ἦτορ, ἤγουν ὁ περὶ καρδίαν τόπος, ὃς οἷόν τις ἑστία τῆς ἐν ἡμῖν οἰκοδεσποτούσης ψυχῆς ἐστίν. ὅθεν ποιητικώτερον φράζων ὅμηρος, ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ὅτι πάτροκλος ἐξελκύσας τὸ δόρυ, ἅμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ σαρπηδόνος ἐξείρυσεν. ὅτι δὲ σωματικὰς φρένας καὶ ἐνταῦθα ἔφη, δηλοῖ καὶ αὐτὸ προϊὼν ἐν τῷ, ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, εἷλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο. ἐνοχεθέντων πάντως τῷ δόρατι τῶν τοῦ διαφράγματος ὑμένων. ἔνθα δηλῶν καὶ ὅτι καιρία ἡ πληγὴ, ἐπάγει. τοῦ δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξείρυσ' αἰχμήν. γέγονεν οὖν ἡ πληγὴ κατὰ τὸ διάφραγμα, ὃ καλεῖται φρένες καθὰ προείρηται, ἤγουν κατὰ τὸ ὑπὸ τὸν πνεύμονα διάζωμα τοῦ θώρακος. εἰ δὲ πληγεὶς ἐνταῦθα ὁ σαρπηδὼν φθέγγεται, δοτέον μὲν αὐτὸ τῇ ποιητικῇ ἀδείᾳ. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ μηδὲν εἶναι τοῦτο θαῦμα. θάτερον γοῦν μέρος τοῦ πνεύμονος ὑπὸ τῶν ὑμένων σκεπόμενον, ἀπαθὲς μένει. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῖς τὰς φρένας τρωθεῖσιν, ἕπεται μεῖζόν τε ἐρεύγεσθαι καὶ τὰς ἐκπνοὰς μεγάλας ποιεῖσθαι. διὸ βεβρυχέναι τε καὶ στενάχειν ἐν τῷ κεῖσθαι, λεχθήσεται ὁ σαρπηδών. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἔρχαται συντελοῦν εἰς τὸ, φρένες ἀμφιμέλαιναι. τὸ γὰρ εἰργμένον, ὡς τὰ πολλὰ οὐκ ἐν καθαρῷ ἐστι φωτὶ, ἀλλ' ἐν σκότῳ μέλανι. ἀπὸ τοῦ εἴρκται δὲ πεποίηται ἰωνικῶς τὸ ἔρχαται, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ προσθήκῃ τοῦ α μετὰ καὶ ἀναυξησίας ἰωνικῆς τῆς ἀπὸ τοῦ ἔργω. ὅτι καὶ τὸν σαρπηδόνα ὡς πρὸ αὐτοῦ ἕτερόν τινα ἥρωα, δρυῒ παραβάλλει πεσούσῃ, ἢ ἀχερωΐδι ἢ βλωθρῇ, λέγων καὶ τὸν πρὸ τοῦ δίφρου κεῖσθαι τανυσθέντα, καὶ ὡς βεβρυχὼς κόνιος ἐδράττετο. καὶ σημείωσαι καὶ τὴν τοιαύτην ταυτολογίαν. εἶτα σεμνότερον παραβάλλων, εὐθὺς καὶ πρὸς ταῦρον αὐτὸν εἰκάζει ὃν ἔπεφνε λέων. φησὶ γάρ. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν, αἴθωνα μεγάθυμον ἐπ' εἰλιπόδεσσιν ἢ ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν. ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος, ὡς ὑπὸ πατρόκλῳ σαρπηδὼν κτεινόμενος, μενέαινεν. ὃ ταυτὸν εἶναι δοκεῖ τῷ στενάχειν, σεμνότερον λεχθέν. ὁ ταῦρος μὲν γὰρ, ὤλετο στενάχων. οὗτος δὲ κτεινόμενος μενέαινεν. ἐξ ἀγέλης δὲ ταῦρον παρείληφε, διὰ τὸ ἀκμάζον τῆς ῥώμης. οἱ γὰρ καματηροὶ, οὐ τοιοῦτοι. τίς δὲ ὁ αἴθων εἴτε ταῦρος ὡς νῦν, εἴτε λέων ὡς ἀλλαχοῦ, εἴτε ἀνὴρ ὡς καὶ παρὰ σοφοκλεῖ, πολλαχοῦ δεδήλωται. ὥσπερ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀνδρῶν ὁ μεγάθυμος ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώων ἀλόγων γενναίων. δῆλον δ' ὅτι λέοντι μάλιστα οἰκεῖον ἐπίθετον ὁ αἴθων. λέγονται δέ που καὶ ἵπποι αἴθωνες μεγάλοι. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τῶν ῥηθεισῶν δύο παραβολῶν, ἃς ὁμοῦ παρέθετο σεμνύνων τὸ πτῶμα τοῦ σαρπηδόνος. ἡ μὲν ἀπὸ τῶν δένδρων, πρὸς τὸ πεσόντα τετανυσμένον κεῖσθαι τὸν εὐμεγέθη ἄνδρα παρείληπται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἔκειτο τανυσθείς. ἡ δὲ τοῦ ταύρου πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν τοῦ πεσόντος γενναιότητα. τὸ δὲ ἐπ' εἰλιπόδεσσι, δώσει μὲν γραμματικῶν παισὶν ἐναθύρεσθαί τι πρὸς τὴν προφορὰν ὡς εἰ καί τινας λιπώδεις βόας ἤκουσεν. δηλοῖ δὲ φανερῶς ὡς ψιλοῦται τὸ εἰλίπους αἰολικῶς. ὅτι ἐξονομάζειν μὲν, ὅ τι δηλοῖ καθὰ πολλαχοῦ ἔγνωσται, ὀνομαίνειν δὲ τὸ καλεῖν ἐξ ὀνόματος. φησὶ γοῦν περὶ σαρπηδόνος, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, γλαῦκε πέπον. ὥσπερ δὲ τὸ φοραίνειν ἐξ οὗ τὸ φορῆναι, ἀσύνηθες ῥῆμα τοῖς καταλογάδην γράφουσιν, οὕτω καὶ τὸ ὀνομαίνειν, καὶ πολλῷ πλέον, τὸ ὀνυμαίνειν αἰολικῶς.

Γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς εἰ θοός ἐστι.
Πρῶτα μὲν ὄτρυνον λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
Πάντη ἐποιχόμενος, σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴκε μ' ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψεν
Ὀφθαλμοὺς, ῥῖνας θ'. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ. προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο.
Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
Ἱεμένους φοβέεσθαι ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.

Ὅτι οὕτω σταθερὸς ὁ σαρπηδὼν, ὥστε καὶ ἤδη ἀποψύχων, ἐπιτάσσει τῷ γλαύκῳ τὰ ποιητέα στρατηγικῶς, εἰπών. γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν. νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς εἰ θοός ἐστι. πρῶτα μὲν, ὄτρυνον λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας πάντη ἐποιχόμενος, σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι. αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ. σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴκε μ' ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. εἶτα συντέμ-

νων τὰ προῤῥηθέντα, ἐπάγει γὰρ ὁ θάνατος, ἐπάγει ἐπιφωνηματικῶς. ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα. καὶ οὕτω στρατηγικῶς παραγγείλας, συγκαταλύει τὸν λόγον τῇ ζωῇ. φησὶ γάρ. ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. ὧν τὸ μὲν, τὴν ἀργίαν δηλοῖ τοῦ ὁρᾶν. τὸ δὲ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ῥινῶν τὸ ὅλον δηλοῖ πρόσωπον. ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥέθος λέγει. εἰπὼν ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται. τούτων δὲ γλαφυρώτερον, τὸ εἰπεῖν καθὰ ἐῤῥέθη, ὡς ὁμοῦ ὁ πάτροκλος ἐξείλκυσεν ἀπὸ τοῦ σαρπηδόνος, τήν τε οἰκείαν αἰχμὴν, καὶ τὴν ἐκείνου ψυχήν. ὅρα δὲ τὸ ἔμφρον τοῦ σαρπηδόνος, ὡς ἐκ προοιμίων καὶ αὐτὸς ἐπαίνοις τὸν γλαῦκον ὑπάγεται. τὸ δὲ πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀνδρείοις. ἐν γὰρ μὴ τοιούτοις, καὶ ὁ τυχὼν ἂν λογίζοιτο πολεμιστὴς, εἰ μόνον θράσους τι προβέβληται, καθὰ παροιμία ἡ ὡς ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, ἔοικε σοφοκλῆς λαβὼν εἰπεῖν ἀντιθετικῶς τὸ, ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος διὰ τὸν αἴγισθον σὺν γυναικὶ ἀνδρίσαντα τῇ κλυταιμνήστρᾳ κατὰ τοῦ ἀγαμέμνονος. καὶ ἄλλως δὲ πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, ὡς πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν κυνηγεσίοις καὶ λοιποῖς γυμνάσμασι δοκούντων εἶναι πολεμιστῶν, ἐν πολέμῳ δηλαδὴ γλυκεῖ οὐ μὴν κακῷ, κατὰ τὸ, ἐελδέσθω πόλεμος κακός. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἐελδέσθω παθητικὸν ὂν καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ σημαινομένῳ. καὶ νῦν μὲν οὕτως. ἄλλως δὲ συνήθως καὶ κοινότερον, ἐνέργειαν δηλοῖ τὸ ἐέλδεσθαι, δηλοῦν τὸ ἐπιθυμεῖν. τὸ δὲ πόλεμος κακὸς, καὶ εἰς κίνδυνον προκαλεῖται τὸν γλαῦκον, καὶ οὐχ ἁπλῶς εἰς πολέμου ἀφοσίωσιν. οὐ γὰρ ἁπλῶς πόλεμος ἄρτι, ἀλλὰ κακὸς, ἤγουν κακωτικός. τὸ δὲ εἰ θοός ἐσσι, ἀντιτείνεσθαι δοκεῖ πρὸς τὸ, πόσε φεύγετε; νῦν θοοί ἐστε. ὃ φθάσας ἔλεγε καθαπτόμενος λυκίων ὡς θοῶν ὄντων φεύγειν. οἱονεὶ γοῦν λέγει ὅτι ἄχρι κινδύνου μελέσθω σοι πόλεμος, εἰ θοός ἐσσι πολεμιστὴς δηλαδὴ, καὶ μὴ θοὸς φεύγειν. ὅτι δὲ λείπει ἐνταῦθα τὸ πολεμιστὴς ὡς ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πολέμου συννοηθέν, δηλοῖ τὸ, ἀντίλοχος θοός περ ἐὼν πολεμιστής. καὶ ἄλλως δὲ εἰ θοός ἐσσι ὡς κατωτέρω κεῖται, ταύτῃ ἐπείγεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ. τὸ δὲ πρῶτα μὲν ἡγήτορας, οὐ μόνον ἀντιδιαιρεῖ τῷ λαῷ τούτοις, ὡς τοῦ στρατοῦ εἰς δύο ταῦτα διαιρουμένου, ἀλλὰ καὶ ὑπερεξαίρει μάλιστα τῶν λοιπῶν τὸ ἡγεμονικὸν φῦλον. τὸ δὲ σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι, ἔχει τι οἶκτον κατὰ ἀναφορὰν, οἱονεὶ τοῦ αἰδομένου, τοῦ ἐνδόξου, τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ ἀνδρείου. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ, ἐμοῦ πέρι μάρναο, πάθος κινεῖ ὅμοιον τὸ ἐμοῦ ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία. ἐμοῦ γὰρ τοῦ τοιοῦδε καὶ τοιοῦδε. ὥσπερ ἔμπαλιν ἐπὶ θερσίτου, ἐν τῷ, ὅν κεν ἐγὼ ἀγάγωμι, γέλων ἐκίνησεν ἡ ἀντωνυμικὴ δεῖξις ὡς ἐκεῖ σεσημείωται. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐμέρισε τὴν παθητικὴν ἔννοιαν ὁ κείμενος. τὸ μὲν κύριον ὄνομα, ἐπὶ τῶν λυκίων εἰπών. τὴν δὲ δεικτικὴν ἀντωνυμίαν, ἐπὶ γλαύκου τοῦ καὶ προσεχῶς ὁρῶντος, ὃν ἐχρῆν μάλιστα οἶκτον ἔχειν ἐπὶ τῷ λαλουμένῳ. τὸ δὲ καὶ αὐτὸς μάρναο, κινδυνεύειν καὶ αὐτὸν προκαλεῖται τὸν γλαῦκον, ὡς μηδὲν ἄλλως μέγα ὂν ἑτέροις μόνον ὀτρύνειν. τοῦ δὲ κατηφείη καὶ ὄνειδος, τὸ μὲν, οἴκοθεν αὐτοῦ δὴ τοῦ γλαύκου πάθος ἔσται. τὸ δὲ, ἐξ ἄλλων. τὸ δὲ ἤματα πάντα καὶ τὸ διαμπερὲς, ἐκ παραλλήλου μὲν καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ αὐτὸ νοεῖ. πλὴν κάλλιον ἦν ὅπου μετὰ τὸ διαμπερὲς ἀσαφῶς ἔχον, ἐκεῖτο σαφέστερον ὂν τὸ ἤματα πάντα. τὸ δὲ ἐμὲ τεύχεα συλήσωσιν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀφέλωνται, ἢ μᾶλλον, σχῆμά ἐστι καὶ αὐτὸ ὅμοιον τῷ, περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα, ἐν τοῖς τοιούτοις. ἅπερ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ προείρηται. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ διχῶς λέγεται συλεύειν καὶ συλᾶν, οὕτω καὶ τὸ ἐκ τοῦ σκύλου. καὶ τὸ μὲν σκυλεύειν, κοινόν. φαίνεται δὲ εἶναι καὶ σκυλῶ σκυλήσω ἐξ οὗ καὶ ἡ σκυλήτεια. τὸ δὲ νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, μιμητικῶς ἔφρασεν. ἔξω μὲν γὰρ καὶ τῆς τάφρου ἐν τῇ πεδιάδι ἔπιπτε, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀθροίσματι καὶ τῇ ἀγορᾷ τῶν νεῶν. ὁ δὲ, ἤδη πεταραγμένος τὸ φρονεῖν, ἄλλως λέγει. ἤδη γὰρ πρὸς τῷ θνήσκειν ἐστί. διὸ καὶ βραχύ τι προσθεὶς, ἀποίχεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν πέπον πολεμιστὰ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, εἰ θοός ἐσσι, προτρεπτικόν εἰς μάχην ἐστίν. ἐπιπλατυτέρῳ δὲ λόγῳ προσφυὲς τὸ, ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψεν. ὃ καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς ῥαψῳδίας ταύτης κεῖται. ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ, τέλος θανάτοιο, πρὸς διαστολὴν ῥηθέν. οὐ γὰρ ἅπαν τέλος, νεκρικόν ἐστι, ἀλλὰ τὸ τοῦ θανάτου ὥσπερ οὐδὲ πᾶσα τελευτὴ θάνατος, ἀλλὰ ἡ τοῦ βίου. ὅτι φυσιόωντας ἵππους λέγει, τοὺς πνευσιῶντας. ὅπερ εἰ προσλάβοι τὸ μέγα, ἢ τὸ μεγάλα, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ, μεγάλα στενάχοντας. εἰσὶ δὲ τοιοῦτοι κατὰ τὸν ποιητὴν, οἱ ἱέμενοι φοβέεσθαι, ἤγουν φεύγειν. φησὶ γάρ. ἔσχεθον ἵππους φυσιόωντας ἱεμένους φοβέεσθαι. ὠνοματοπεποίηνται δὲ καὶ τὸ φυσιόωντας, καθὰ καὶ αἱ φῦσαι, καὶ τὸ φυσᾶν. καὶ ἐκτείνει κατ' ἐκεῖνα τὴν ἄρχουσαν. ἰστέον δὲ ὡς δίφρων ἤδη πολλῶν ἀποβαλλόντων τοὺς ἐπ' αὐτῶν καθὰ ἐῤῥέθη, ἔνθα καὶ αὐτοὶ ἀνεκυμβαλίαζον καὶ αἱ ἵπποι μεγάλα στενάχοντο μόναι καθ' ἑαυτὰς θέουσαι, φησὶν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ὅτι μυρμιδόνες αὐτοῦ, ἤγουν αὐτόθι, ἐκεῖ, σχέθον ἵππους φυσιόωντας, ἱεμένους φοβέεσθαι ἤγουν σπεύδοντας εἰς φυγὴν ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. μέσῃ τῇ ὅλῃ κατὰ τὸν σαρπηδόνα περιπέτειαν, ἐν δυσὶ τούτοις μόνοις ἔπεσι τῶν τοιούτων ἵππων μνησθεὶς ὡς αὐτῷ ἔδοξεν, εἶτα πάλιν εὐθὺς τὴν κατὰ τὸν γλαῦκον ἀκολουθίαν γενόμενος, ἵνα καὶ οὕτως ἀμυδρὰν γοῦν τινα παρεξαλλαγὴν ἐνθήσει τῷ λόγῳ πρὸς γῆθος τοῦ ἀκροατοῦ. θηλυκῶς δὲ τὰς ἵππους εἰπὼν ἐκεῖ, ἀῤῥενικῶς ἐνταῦθα ἵππους ἔφη φυσιόωντας, ὡς ἴσον ὂν, ἀμφοτέρως φράσαι. τὸ δὲ ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων ὃ καὶ προγέγραπται ὅπου ἐν

πρώτῳ ῥυμῷ ἵπποι κατέαξαν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀνάμνησιν τῶν φθασάντων τίθεται, καὶ τριῶν τούτων ὄντων, ἁρμάτων, ἵππων, καὶ λυκίων ἁρματηλατῶν, μόνους ἵππους περισεσῶσθαι ἱστορεῖ, τὸ οἰκτιστόν.

Ὅτι γλαύκῳ αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι τοῦ σαρπηδόνος προκαλουμένου μάχεσθαι περὶ αὐτοῦ, ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ ὅτ' οὐκ ἐδύνατο προσαμῦναι, χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. τεῖρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος, ὃ δή μιν τεῦκρος φθάσας ἔβαλεν ἰῷ ὅτε δηλαδὴ κατὰ τοῦ τείχους ἔβαινεν. εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἀπόλλωνι ὅσα ἐν παραφράσει τις εἴποι ἄν, ἢ καὶ παρῳδήσας, πρὸς τὸ θεραπεῦσαι δυνάμενον εἴτε περὶ χεῖρα, ἢ ἀλλαχοῦ που πάθοι. κλῦθι ἄναξ. καὶ μετ' ὀλίγα, δύνασαι δὲ ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε κρατερόν. ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ ὀξείαις ὀδύναις ἐλήλαται. οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται. βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ. ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον. οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε σαρπηδὼν διὸς υἱός. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε κρατερὸν ἕλκος ἄκεσσαι. κοίμησον δ' ὀδύνας. δὸς δὲ κράτος, ὄφρα λυκίοις ἐποτρύνω. αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχωμαι. καὶ οὕτω μὲν ὁ γλαῦκος. ἀπόλλων δὲ ἐπακούσας, αὐτίκα παῦσεν ὀδύνας. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα μέλαν τέρσηνε. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ, ἢ διὰ τῆς ὑγείας, ἢ καὶ ἄλλως μυθικώτερον. γλαῦκος δὲ ἔγνω ἐν φρεσί, γήθησέν τε ὅτι οἱ ὦκα ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο, οἷα μαθὼν ἐντεῦθεν θεοφιλὴς εἶναι. καὶ ὅρα καὶ νῦν ὡς οὐ κατὰ τοὺς ἐν ἕλλησιν ἀθέους, καὶ τοὺς περιπατητικοὺς λήρους, ἀργὰ δοξάζει τὰ τῆς εὐχῆς ὅμηρος, ἀλλὰ τὰς εὐλόγους εὐχὰς εἰσακουομένας ποιεῖ. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ αὐτίκα καὶ ὦκα. ἐν τούτοις δὲ εἰπὼν κλῦθι ἄναξ, καὶ ἐπαγαγὼν τό, ὅς που λυκίης ἐν πίονι δήμῳ εἷς, ἢ ἐνὶ τροίῃ, ἐπάγει φιλόσοφον ἔννοιαν περὶ θεοῦ τό, δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι ὡς εἴρηται κηδομένῳ, ἤγουν ἀνδρὸς κηδομένου. καὶ τοῦτο μὲν ὑπαλλάττεται ἀντιπτωτικῶς. τὸ δέ γε εἰπεῖν, ὅτι οἱ ἤκουσεν ὡς ἐρρέθη θεὸς εὐξαμένοιο, τῇ παραθέσει τῆς δοτικῆς καὶ τῆς γενικῆς, ἀλλοίαν ἔχει ἐναλλαγήν. σολοικοφανῆ μέν, θεραπευομένην δὲ τῇ συγγενείᾳ τῆς γενικῆς καὶ τῆς δοτικῆς, καὶ τῷ μηδαμοῦ σολοικίζεσθαι τὸν πλαγιασμόν. διὸ ταυτὸν εἰπεῖν, ὅτι οἱ θεὸς ἤκουσεν εὐξαμένῳ, καί, θεὸς ἤκουσεν εὐξαμένοιο. τοιοῦτον καὶ τό, ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ φόνον ἀχαιῶν δερκομένῳ. καὶ τό, τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα σήματ' ἀναγνούσῃ. καί, ὡς τῶν, ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὄλωλε νύκτα φυλασσομένοισι. καί, ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων φθόγγον βαρύν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ λυκίης ἐν δήμῳ εἷς, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις. ἐκ τοῦ εἰμί. ἢ διατρίβεις, ἐκ τοῦ εἶμι. ἡ δὲ χρῆσις τούτου, πολλὴ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι. τὸ δὲ ἐν λυκίᾳ νῦν τὸν ἀπόλλωνα τυχὸν

Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι.
Ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ ὅτ' οὐκ ἐδύνατο προσαμῦναι.
Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. τεῖρε γὰρ αὐτὸν
Ἕλκος, ὃ δή μιν τεῦκρος ἐπεσσόμενον βάλεν ἰῷ
Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ ἀπόλλωνι.
Κλῦθι ἄναξ, ὅς που λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἷς, ἢ ἐνὶ τροίῃ. δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
Ἀνδρὶ κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν. ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. οὐδέ μοι αἷμα
Τερσῆναι δύναται. βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ.
Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε
Σαρπηδὼν διὸς υἱός. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι.
Κοίμισον δ' ὀδύνας. δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι
Κεκλόμενος λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν.
Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε φοῖβος ἀπόλλων,
Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, γήθησέν τε
Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
Πάντη ἐποιχόμενος, σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἐπὶ πανθοΐδην καὶ ἀγήνορα δῖον.
Βῆ δὲ μετ' αἰνείαν τε καὶ ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

χὸν διατρίβειν, κατ' ἐξαίρετον ἔφη, ὡς τοῦ ἀπόλλωνος ἐκεῖ μάλιστα διαφερόντως τιμωμένου, καὶ πυθόχρηστον λαχόντος τὴν τοῦ λυκηγενοῦς κλῆσιν. ὅθεν καὶ πίων δῆμος ὁ ἐκεῖ ὡς ἐῤῥέθη, διὰ τὰς ὡς εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ θυσίας. δῆλον δὲ ὅτι λυκηγενὴς ἀπόλλων, καὶ διὰ τὴν μικρὰν λυκίαν ἐλέγετο, τὴν καὶ μικρὰν λεγομένην τροίαν, ὡς ἐν τοῖς περὶ πανδάρου προδεδήλωται. τὸ δὲ πάντοσε ἀκούειν, ἡδίως ἂν ἄρτι ἀκούσοι παίδων ἀναγωγεύς, ὁ τοιούτοις λίνοις νεαλεῖς ἀγρεύων ψυχάς. ἐκφωνεῖται μὲν γὰρ ὡς πάντως ἐπίῤῥημα μεσότητος. ἔστι δὲ ἀληθῶς, πάντοσε τοπικόν. εἰ καὶ τῇ ἐκθλίψει ἐκπέπτωκε κατὰ φωνὴν, εἰς ἔμφασιν παντως φυσικοῦ νοήματος. δοτέον δὴ καὶ τοῦτο τῇ μακρᾷ χύσει καὶ αὐτοσχεδίῳ τῆς ποιήσεως κατὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τοιαῦτά τινα τῇ φράσει παρεγγυώσης. δῆλον δὲ ὡς εἶχεν εἰπεῖν, δύνασαι δὲ σὺ πάντῃ ἀκούειν. ἐπειδὴ καὶ ταυτὸ τὸ πάντοσε καὶ τὸ πάντῃ. ἐρεῖ γοῦν μετ' ὀλίγα, ὅτι γλαῦκος ὤτρυνε λυκίους πάντῃ ἐποιχόμενος, ἤγουν πάντοσε. τὸ δὲ ἀκούειν, ἐνταῦθα ἴσως καὶ ταυτόν ἐστι τῷ ὑπακούειν καὶ πείθεσθαι. ἄλλως τε, οὐκ ἂν ἀπόλλωνα ὁ μῦθος λέγοι, κηδομένῳ μόνῳ ἀκούειν, ἀλλὰ παντὶ λαλοῦντι πρὸς αὐτόν. τὸ δὲ ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἀνέρι κηδομένῳ. ἵνα νοηθῇ νῦν κηδόμενος, μὴ ὁ φροντίζων ἀλλ' ὁ ἔχων κῆδος, ὅ ἐστι βλάβην. συνήθης δὲ ὁμήρῳ καὶ ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς, ἤγουν τὸ ἐκ τοῦ καθόλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνειν παραδειγματικῶς. τοιοῦτον γοῦν τὸ, δύνασαι ὑπακούειν τῷ βλαπτομένῳ, ὁποῖος δή τις καὶ ἐγώ. τὸ δὲ καρτερὸν ἕλκος, δὶς ἐνταῦθα κεῖται διὰ τὸ καίριον τῆς φράσεως. βίαιον δὲ πάντως καὶ νῦν δηλοῖ τὸ κρατερόν, καὶ οὐ πρὸς ἔπαινον εἴληπται. τοῦ δὲ ὀξείαις ὀδύναις ἐλήλαται χεὶρ, οὐκ ἔστι φράσαι καιριώτερον. βούλεται γὰρ εἰπεῖν ὅτι ὀξείαις ὀδύναις ἐλήλαται ὅσα καὶ ὀξεῖ ἰῷ. περὶ δὲ ὀξείας ὀδύνης, καὶ προείρηται. τὸ δὲ αἷμα τερσῆναι, ἀντὶ τοῦ ξηρανθῆναι, κατὰ σημασίαν παθητικήν. οὗ ἀνάπαλιν μετ' ὀλίγα ἔχει τὸ, αἷμα μέλαν τέρσηνε, ἀντὶ τοῦ ἐξήρανε. δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρσω γίνεται τὸ τερσαίνω, ὁμοίως τῷ, ξηρῷ ξηραίνω. καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐκ τοῦ τέρω δὲ τέρσω αἰολικοῦ, ἀναδραμόντος εἰς θέμα, γίνεται τὸ τέρσω, ἀφ' οὗ τὸ τερσαίνω. τείρεται γάρ πως τὸ ξηραινόμενον, καὶ εἴκει πρὸς κτῆσιν. ὡς δὲ τοῦ τέρσω δευτέρου ἀορίστου ἔταρσον, καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ ὁ ταρσὸς καὶ ὁ ταῤῥὸς καὶ πόλις ταρσὸς, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἔμπεδον, ἀποσφυρῶς ἔχον πρὸς τὸ, ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν, παρέλκει τινὰς εἰς τὸ συντάσσειν αὐτὸ μετὰ τοῦ μάχεσθαι. ἵνα λέγῃ ὡς οὐδὲ μάχεσθαι ἔμπεδον δύναμαι, ἤγουν βεβαίως καὶ σταθερῶς. τὸ δὲ οὐδ' ὃ παιδὶ ἀμύνει, βλασφημεῖται διὰ λύπην. ἄλλως γοῦν εἰπεῖν ὁ φοῖβος ἀμυνεῖ, τολμῷ πλέον ὁ ζεύς. τοῦ δὲ ἀκὸς ἀκέσω, δοκεῖ μέλλων εἶναι καὶ διὰ τοῦ η, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀκήματα τὰ θεραπεύματα, ἀπὸ γοῦν τοῦ ἀκῶ ἀκήσω τὸ ἄκημα. τὸ δὲ κοίμησον ὀδύνας, ταυτὸν τῷ, παῦσον ὀδύνας ὡς ὁ ποιητὴς ὑπερκαταβὰς ἑρμηνεύει. ὅτι δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον κοιμῆσαι, τῷ ἠ παραλήγεται, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ αὐτὸς τε μάχωμαι, ἀκόλουθόν ἐστι τῇ παραινέσει τοῦ σαρπηδόνος, εἰπόντος, ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο. ἐν δὲ τῷ, νέκυι κατατεθνηῶτι, κατὰ τὸ παρέλκον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἁπλῶς οὕτω τέθειται τὸ τεθνηῶτι. οὐ γάρ δή που πρόσεστινα διασολήν. οὐκοῦν καὶ ἐν τῷ, οἶκος ποιητὸς, καὶ τάφρος ὀρυκτὴ, ῥηθείη ἂν τὸ ποιητὸς, καὶ τὸ ὀρυκτὴ, ἁπλῶς οὕτω προσκεῖσθαι ὡς ἀναγκαῖον παρακολούθημα. καθὰ γὰρ νεκρῷ παρακολουθεῖ τὸ τεθνάναι, οὕτω καὶ οἴκῳ, τὸ πεποιῆσθαι. καὶ χειροποιήτῳ τάφρῳ, τὸ ὀρωρύχθαι. καὶ μὴν τὰ τοιαῦτα μὲν, ἔχει καὶ ἄλλοιον λόγον. τὸ μέν τοι τεθνηῶτι, ἁπλοϊκῶς ἐπὶ νεκροῦ προείρηται. τὸ δὲ ὅτι οἱ ἀλλὰ ἤκουσεν, ὅμοιόν ἐστι κατὰ σύνταξιν τῷ, δύνασαι ἀκούειν ἀνέρι. δοτικῆς γὰρ πτώσεως κἀνταῦθα ἡ ἀντωνυμία. σημείωσαι δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸ τῶν ἐννοιῶν πυκνὸν καὶ τὸ συχνὸν κομματικόν. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλῦθι ἄναξ, ἕως τοῦ ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι, οὐκ ἐλάττους τῶν τεσσαρεσκαίδεκα ἐννοιῶν κεῖνται, εἴ τις ἐθέλει σκοπεῖσθαι πρὸς ἀκρίβειαν. ὡς οἷα τοῦ γλαύκου, καὶ ἐντρέχοντος λέγειν διὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἐσχάφθαι, καὶ πονοῦντος διὰ τὸ ἐναγώνιον ὅπερ αἴτιον τοῦ κομματικοῦ.

Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
Οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι. σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖται σαρπηδὼν λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ὃς λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ.
Τὸν δ' ὑπὸ πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος ἄρης.
Ἀλλὰ φίλοι πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ
Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο.
Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.

Ὅτι γλαῦκος ἀμελεῖσθαι τοὺς ἐπικούρους, εἰς ὄνειδος προφέρει ἕκτορι. καὶ ἀχαριστίας αὐτὸν ἐθέλει ἐλέγχειν εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχοντας παραφρονεῖ. καὶ φησίν. ἕκτορ, νῦν δὲ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων, οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης θυμὸν ἀποφθινύθουσι, σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν, ὃ προσαμύνειν πρὸ βραχέων εἴρηται. καὶ ὅρα τὸ ἕκτορ μετὰ θυμοῦ λεχθὲν ἁπλῶς οὕτω καὶ δίχα σεμνοῦ τινος ἐπιθέτου. καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, ἀτέχνως καὶ βαρβαρικῶς. οὐ γὰρ ὥσπερ

αὐτὸν ὁ σαρπηδὼν ἐσέμνυνεν ἐν τῷ, γλαῦκε πέπον πολεμιστά, οὕτω καὶ αὐτὸς ὑπερπλεῖται τὸν ἕκτορα. ἄλλως δὲ οὕτω φησὶν, ἕκτορ εἰ καὶ αὐτὸς εὐγενῶς προσενεχθεὶς, οὐ χολοῦται, ἀλλ' ἄρχει τρώων ἤγουν προηγεῖται χωόμενος σαρπηδόνος. τὸν μὲν γλαῦκον χολᾶν ἀφεὶς, αὐτὸς δὲ τὴν καιρίαν γενόμενος. τὸ δὲ εἷς, οἱ ταῦθα μᾶλλον μὲν δηλοῖ τὸ ὑπάρχεις, δύναται δὲ ληφθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει. τὸ δὲ θυμὸν ἀποφθινύθειν, ἀλλοπαθῶς ῥηθὲν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, φθινύθεσκε φίλον κῆρ. ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ γλαῦκος ἀφηγούμενός τε ἅμα τὸ γεγονὸς, καί τινα ἐπενδυσάμενον ἐπιτάφιον ἔπαινον τοῦ σαρπηδόνος ἐν ἀκμῇ πολέμου φράζων, φησὶν ἀγγέλλεταί τινα, καὶ ὅτι κεῖται σαρπηδὼν λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων, ὃς λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, τουτέστιν ἰδίῳ. ἐξ ὧν δείκνυται, χρῆναι δίκαιόν τε καὶ σθεναρὸν εἶναι τὸν βασιλέα, κατὰ τὸ, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. καὶ νῦν μὲν, εἴρυται λυκίην σαρπηδών. ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν ὁ ποιητὴς, ἕρμα πόλεως αὐτόν φησι τρώων, ὡς ἐρύοντα ὅ ἐστι φυλάσσοντα τὴν τροίαν. εἶτα τοῦ ἕκτορος ὁ γλαῦκος μεθέμενος, τρέπει τὸν λόγον ἀξιωματικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ φησίν. ἀλλὰ φίλοι πάρστητε καὶ ἑξῆς ὡς κατωτέρω εὑρεθήσεται. ὅτι καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ πατρόκλῳ δάμασσεν ἔγχεϊ χάλκεος ἄρης, τὸν σαρπηδόνα, ἢ τὸν πόλεμον ἄρην λέγει ἀλληγορικῷ τρόπῳ, ἢ τὸν σίδηρον. τὸν γὰρ μυθικὸν ἄρην οὐ δυνατὸν νοῆσαι. τρωσὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐβοήθει καὶ ἐπικούροις. εἰ δέ τις νοεῖν ἐθέλει τὸν τοῦ μύθου ἄρην, ἔστι κἀντεῦθεν συναγαγεῖν τὸ τοῦ ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἀναιρεῖ ὁ κατὰ μῦθον ἄρης τὸν σαρπηδόνα ὑπὸ τῷ πατρόκλῳ, διὰ τὸ μὴ ἐπαμῦναι αὐτῷ ἀναιρουμένῳ. οὕτω καὶ κυβερνήτης αἴτιος κατὰ συμβεβηκὸς τοῦ ναυαγίου τῇ νηῒ γίνεται διὰ τὸ ἀπεῖναι αὐτῆς. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ σίδηρος ἄρης, καὶ αἴνιγμά τι ποιεῖ ἀστεῖον βραχυλογικὸν, τουτέστιν. ὑπόκειταί τις δρυτόμος τέμνων δάφνινον θάλλον. ἐπεὶ δὲ ἡ δάφνη τὸ φυτὸν ὁμωνυμεῖ κόρῃ ἐρωμένῃ ἀπόλλωνος, ἐκδίδωκέ τις αἰνιγματῶδες τὸ, περὶ φοίβου πεπόρθυτο ἄρης ὅτ' ἐμίγνυτο δάφνῃ. καὶ ἔστι τὸ πᾶν ἀστεῖον ἐνταῦθα ἐν τῷ μίγνυτο. τὸ γὰρ ὅμως εἶναι ἡ λέξις δηλοῖ. ὃ καὶ ὁ σίδηρος ἔχει κόπτων ξύλον, καὶ ὁ συνὼν σώματι. σημείωσαι δὲ τὸ ὑπὸ πατρόκλῳ δάμασσε, δεινότητος ὂν ὁμηρικῆς, δι' ἧς ἤδη ἄρχεται οἰκονομεῖσθαι τήν τε τοῦ πατρόκλου πτῶσιν, καὶ τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἔξοδον εἰς μάχην. ἰδοὺ γὰρ ὁ γλαῦκος ἀκριβωσάμενος τὸν ἐξῃκασμένον ἀχιλλέα, ἢ καταγνοὺς πάτροκλον εἶναι αὐτὸν, ἐξεβόησε τοῦτο. καὶ τοίνυν ἀναθαρσοῦντες οἱ τρωϊκοὶ, ἀντιστήσονται. καὶ πείσεται ὁ πάτροκλος τὰ ἐν τοῖς ἐφεξῆς εἰρησόμενα. ὅτι ὁ ἐν κινδύνῳ βοηθεῖν ἔκ τινος ἐθέλων, εἴποι ἂν κατὰ γλαῦκον τὸ, ἀλλὰ φίλοι πάρστητε. νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ μὴ τόδε γένηται. ὁμοίως δὲ κατὰ πάτροκλον καὶ τὸ, νῦν ὕμμιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, οἷοίπερ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους. πρὸς τοὺς αἴαντας δὲ ὁ λόγος οὗτος τῷ ἥρωϊ. καὶ ἔστι τὸ νῦν ὕμμιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, περίφρασις τοῦ νῦν ἀμύνετε. ὅτι γλαῦκος, ὡς ἐρρέθη, ἀφεὶς τὸν ἕκτορα, κοινῶς ἀξιοῖ παραστῆναι ὅ ἐστιν ἀμφιβῆναι τοὺς τρῶας νεμεσηθέντας θυμῷ, μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν τὸν τοῦ σαρπηδόνος μυρμιδόνες, δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο οὓς ἐπὶ νηυσὶν ἐπέφνομεν. καὶ ὅρα τὸ ἐπέφνομεν, οὐ γὰρ εἶπεν οὓς ἐπέφνετε ὑμεῖς, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ λύκιοι. ὥστε δοτέον ἀντίστοιχον χάριν. ἔτι δὲ οὐκ εἶπεν οὓς ἔπεφνεν ὁ σαρπηδὼν, ἀλλὰ συνεισάγει καὶ ἑαυτὸν ὁ γλαῦκος, σεμνότερον ἵνα καὶ εἰσακουσθῇ. τὸ δὲ ἀφέλωνται τεύχεα, παράφρασίς ἐστι τοῦ, τεύχεα συλήσωσιν, ὃ φθάσας ἔφη ὁ σαρπηδών. αὐτὸ μέν τοι τὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν, μετατάξας ὁ ὁμηρικὸς πάτροκλος μετ' ὀλίγα, οὕτω φράζει. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθα ἑλόντες, τεύχεά τ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα. ἔνθα ὅρα τὸ, ἀλλ' εἴ μιν αἰκισώμεθα καὶ ἀφελώμεθα. ὃ καὶ αὐτὸ, ἢ ἐλλειπτικῶς ἅμα καὶ αἰτιολογικῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ σπευστέον εἴπως ἤγουν ὅπως τόδε ποιήσομεν. ὁποῖον καὶ πρὸ τούτων τὸ, εἴ τινά που τρώων λάβοιμεν. ἢ παρακελευσματικῶς ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἄγε ποιήσωμεν τόδε. δύναται δὲ καὶ εὐκτικῶς νοηθῆναι ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' εἴθε ἀεικισσαίμεθα καὶ ἑξῆς. ὅτι δὲ ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ ὢν ὁ αἰὼν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἀεικίζειν τὸ αἰκίζειν, δῆλόν ἐστιν.

Ὅτι γλαύκου εἰπόντος ἃ εἶπε, παρῆλθε λύπη τοὺς τρῶας πολλή. φησὶ γοῦν. τρῶας δὲ κατάκρηθεν ἤγουν κατάκρης ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, ἢ κατακρῆθεν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ κατὰ κάρηθεν καὶ ἐν συγκοπῇ κατακρῆθεν, ὅ ἐστι κατὰ κεφαλῆς λάβε πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος ἔσκε καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών. εἶτα κατασκευάζων πῶς εἷς οὗτος ἐπίκουρος, ἕρμα πόλεως ἦν

Ὣς ἔφατο. τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
Ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτὸν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
Ἔσκε καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών. πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ'. ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς δαναῶν λελιημένοι. ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ χωόμενος σαρπηδόνος. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Ὦρσε μενοιτιάδαο πατρόκλου λάσιον κῆρ.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ.
Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμυνέσθαι φίλον ἔστω.
Οἷοίπερ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν

πλη-

Σαρπηδών. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
Τεύχεά τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀΰσαντες. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

τηλικαύτης εἴγε κατὰ τὴν παροιμίαν, εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, ἐπιφέρει. πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ λαοὶ ἕποντο. ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. καὶ τοίνυν ἐστὶν αἴτιον τοῦ πάντας τοὺς τρωϊκοὺς ἐπικούρους ὡς ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου, λυκίους λέγεσθαι. τὸ δὲ πένθος ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτὸν, ὃ μεγάλην λύπην δηλοῖ, τῇ παραλλήλῳ θέσει, καὶ τὸ τῆς ἐννοίας ταυτὸν συνέχειν ἔχουσιν. ἄσχετον γὰρ, οὗ οὐκ ἄν τις ἀνάσχοιτο. καὶ οὐκ ἐπιεικτὸν, ᾧ οὐκ ἄν τις εἴξοι. ἔρμα δὲ πόλεως, ἡ δι' οὗ ὥσπερ ἡ πατρὶς λυκία, οὕτω καὶ ἡ τροία εἴρυτο καθὰ ἐρρέθη πρὸ βραχέων. ἢ τὸ ὑπέρεισμα κατὰ συγκοπήν. ἡ δὲ ζαχρηὲς βάρημα ὡς ἐπὶ νηὸς πρὸς τὸ μὴ ἀναρρέπεσθαι ἐν τῷ πλεῖν, ὅθεν ἡ ἀστήρικτος διὰ ἐλαφρότητα ναῦς, ἀνερμάτιστος καὶ ἔστι καὶ λέγεται. ὅτι ὃν λόγον λάσια στήθη ἀχιλλέως φθάσας ἔφη ὁ ποιητὴς, καὶ πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα περιφραστικῶς, πατροκλῆος λάσιον κῆρ, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ὁ συνετὸς πάτροκλος. διό. αὐτὰρ ἀχαιοὺς ὦρσε πατροκλῆος λάσιον κῆρ. ὅτι ἐρεθιστικὸν εἰς ἄμυναν μάχιμον, τὸ, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους. πάτροκλος δὲ ταῦτα ἔφη πρὸς τοὺς αἴαντας ὀτρύνων ἐπιτεῖναι ὡς οἷόν τε τὴν κατ' αὐτοὺς ἀνδρίαν. ὅτι ἐν τῷ, κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν σαρπηδὼν, τὸ ἐσήλατο, ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε κεῖται κατὰ τρεφύειον ὡς ἀπὸ τοῦ σάλω ἐξ οὗ καὶ τὸ σαλεύω καὶ ὁ σάλος. ἐν δὲ τοῖς ἡροδώρου καὶ ἀπίωνος φέρεται ὡς οὐ δεῖ πείθεσθαι λυσανίᾳ τὸ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο, λέγοντι σήλατο, καὶ διὰ τοῦτο ψιλοῦντι τὸ η ὡς ἀπὸ τοῦ σήλασθαι ὃ δηλοῖ τὸ ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν. ἔτι δὲ λέγοντι καὶ ὅτι ὁ μὲν σαλεύσας τὸ τεῖχος, πρῶτος σαρπηδών ἐστιν. ὁ δὲ εἰσπηδήσας, ἕκτωρ. ὥστε οὐ τε μόνου πορφυρίου ἀλλὰ καὶ λυσανίου ἐστὶν ἡ ῥηθεῖσα ἐξήγησις, ἣ οὐδὲ πάνυ ἀποδεκτέα ἐστὶ τοῖς παλαιοῖς. οἳ δ' αὐτοὶ ὁ ἀπίων δηλαδὴ καὶ ὁ ἡρόδωρος ἐπικρίνουσι καὶ ὅτι δεῖ εἴπερ σαρπηδόνος εἴπερ ἕκτορος τὸ ἐσήλατο ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι κανονίζειν, καὶ νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἐφήλατο. οὕτω γάρ φασι δοκεῖ ἀριστάρχῳ. διὸ καὶ δασύνει ἐκεῖνος τὸ η. ἕκτωρ μὲν γὰρ, τρῶας διῆλθε. σαρπηδὼν δὲ, πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος. ἐν τούτοις δὲ, καὶ παρισώσεις ἐπιφέρονται τὸ, ἀεικισσαίμεθα καὶ ἀφελοίμεθα καὶ δαμασαίμεθα. ἐπερχομένου διὰ τοῦ ῥυθμοῦ τοῦ ταῦτα λέγοντος, διὰ τὴν μάχην θαρρεῖν. ὅτι στρατιωτικῆς προθυμίας τὸ, οἱ δὲ, καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον. ὅτι γοργὸν καὶ εὔτακτον σχῆμα τὸ, ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας τρῶες καὶ λύκιοι καὶ μυρμιδόνες καὶ ἀχαιοί. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ οἱ λύκιοι τοῖς τρωσὶν ὑπερέχοντες κατ' ἐπικουρίαν, οὕτω οἱ μυρμιδόνες τοῖς ἀχαιοῖς, τοῖς λοιποῖς δηλαδὴ ἀργείοις. ἄλλως γὰρ, ἰδίως αὐτοὶ καθὰ μυρμιδόνες καὶ ἕλληνες, οὕτω καὶ ἀχαιοί, ὡς ἡ βοιωτία δηλοῖ. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ συμβάλλειν, ἐπὶ πολέμου, ἐξ οὗ ἡ μάχιμος συμβολή. φησὶ γάρ. σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ μάχεσθαι δεινὸν ἀΰσαντες. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν. τὸ δὲ συμβάλλειν, καὶ συνιέναι λέγεται. διό. ξυνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο. τὸ δὲ ῥηθὲν πρὸ βραχέων περὶ πατρόκλου καὶ σαρπηδόνος, ἔνθα τὸ, περὶ ἔριδος, εἰς διαφορὰν κεῖται ἀλλοίων συνελεύσεων.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη,
Ὦσαν δὲ πρότεροι τρῶες ἑλίκωπας ἀχαιούς.
Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ μυρμιδόνεσσιν,
Υἱὸς ἀγακλῆος μεγαθύμου δῖος ἐπειγεύς.
Ὅς ῥ' ἐν βουδείῳ εὐναιομένῳ ἤνασσε
Τὸ πρίν. ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
Ἐς πηλῆ' ἱκέτευσε, καὶ ἐς θέτιν ἀργυρόπεζαν.
Οἳ δ' ἅμ' ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα τρώεσσι μάχοιτο.
Τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος, βάλε φαίδιμος ἕκτωρ
Χερμαδίῳ κεφαλήν, ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη

Ὅτι ἐν τῷ, ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτα ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ, ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη, νύκτα λέγει τὸ περὶ τὸν ἀέρα πολὺ πάχος ἐκ τῆς κονίης, ἣν καὶ ἀέλλῃ φθάσας εἴκασε νεφώδει, καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁμίχλῃ. τὴν δὲ αὐτὴν, ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον ἐπὶ πλέον μελαίνει πατρόκλου κειμένου, εἰκάζων ἐκλείψει ἡλίου, ἢ σελήνης ὡς ἐκεῖ φανεῖται. σημείωσαι δὲ ὅτι τολμηρῶς νύκτα ἔφη τὴν ἐξ ἀέρος ἐν ἡμέρᾳ ζόφωσιν. ἐντεῦθεν δὲ ὁρμηθεὶς, ἐρεῖ ἐν ἄλλοις τὸ, ὀρώρει

Ἐν κόρυθι βριαρῇ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
Κάππεσεν. ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

τὸ, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τήν τε ῥηθεῖσαν νύκτα ὀλοὴν ἔφη, καὶ τὸν περὶ αὐτὴν πόνον, ὀλοόν, διὰ τοὺς τηνικαῦτα ὀλέθρους. σημείωσαι δὲ ἄλλως καὶ ὅτι φῶς καὶ αἰθρίαν τὴν νίκην πολλαχοῦ φθάσας εἰπεῖν, ἐνταῦθα τὴν τῆς μάχης πύκνωσιν νυκτὶ ἀπεικάζει, ὥσπερ καὶ νέφος αὐτὴν ἐρεῖ. ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτων ἔφη τὸν αἴαντα οὐκ ἀφαυρότατον ἀχαιῶν ἀντὶ τοῦ ἀνδρειότατον, οὕτω καὶ νῦν μυρμιδόνα τινά, λέγει οὔτι κάκιστον ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖον καὶ ἄριστον, διὰ τῆς ἄρσεως τὴν ἐναντίαν θέσιν δηλῶν. φησὶ γάρ. βλῆτο οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ μυρμιδόνεσσιν, υἱὸς ἀγακλῆος ἐπειγεύς. ὃς δὴ ἐν βουδείῳ ἤνασσε τοπρίν. ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας, ἐς πηλῆα ἱκέτευσε, καὶ ἐς θέτιν ἀργυρόπεζαν. οἱ δὲ ἅμα ἀχιλλεῖ ἔπεμπον ἕπεσθαι εἰς ἴλιον. τοῦτον ὁ ἕκτωρ βάλλει βολὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου πάτροκλος εὐρύαλόν τινα. χερμαδίῳ γὰρ ἔβαλε κεφαλὴν ὡς ἐκεῖ πέτρῳ πάτροκλος. καὶ αὐτὴ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη ἐν κόρυθι βριαρῇ ἤγουν ἔσω κόρυθος καθάπερ ἐκεῖ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ κάππεσεν, ὡς ἐκεῖνος ἐπὶ γαίῃ. ἀμφέχυτο δὲ καὶ τοῦτον θάνατος θυμοραϊστής. ὃς ὁμοίως μὲν πέπηκται τῷ, κυνοραϊστής. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥαίω τὸ φθείρω κατὰ διάλυσιν καὶ παραγωγήν. ὡς γὰρ δαίω δαΐζω, οὕτω ῥαίω ῥαΐζω. τὸ μέντοι ῥαίω ἀπὸ τοῦ ῥῶ. καθὰ τὸ ναίω ἐκ τοῦ νῶ. ἀφ' οὗ τὸ νάσσατο καὶ τὰ κατ' αὐτό. κοινῶς δὲ, δι' ἑνὸς ρω ἐκφέρεται ὁ θυμοραϊστὴς καθὰ καὶ ὁ κυνοραϊστής. ἀττικοὶ δὲ, διπλάζουσι καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀμετάβολον. τὸν δὲ ἐπειγέα, τὸ ἐπείγειν παράγει, σπουδαῖον ὡς εἰκὸς ὄντα. ὥσπερ καὶ τὸν σπερχειὸν ποταμόν, τὸ σπέρχειν ὡς οἷα σπερχνὸν ἐν τῷ τρέχειν ὄντα. βούδειον δὲ πόλις φασὶ βοιωτικὴ ἀπὸ βουδείας βοιωτίας μητρὸς ἐργίνου τοῦ καὶ παρὰ πινδάρῳ περιαδομένου. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ὁμηρικὸν οἶδε σχηματισμὸν τὸ βούδειον. ἄλλως δὲ βούδειαν ἱστορεῖ πόλιν ἐν μαγνησίᾳ τῇ κατὰ εὐρώπην, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος βουδείου. καὶ βούδειαν λέγων ἀθηνᾶν ἐν θεσσαλίᾳ. εἰς ὃ καὶ παραφέρει τὸν λυκόφρονα μάρτυρα. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἑτέραν ἱστορῶν βούδειαν πόλιν φρυγίας, λέγει ὡς καὶ ἔθνος ἐστὶ μηδικὸν οἱ βούδιοι, ὧν ἡ γραφὴ, ὡς οἱ ὁμηρικοὶ κήτειοι. τινὲς δὲ φασὶ βούδειον πόλιν φθίας ἀπὸ βουδείου υἱοῦ ἄρχου. ἀρέσκει δὲ τοῦτο οὐ πάνυ τοῖς παλαιοῖς. ὁ γὰρ βουδειεὺς φασὶν οὗ ἐνταῦθα μέμνηται ὅμηρος, πόῤῥωθέν ποθεν εἰς τὸν πηλέα ἱκετεύσας φαίνεται, καὶ οὐκ ἀπὸ θεσσαλικοῦ τόπου. ἄλλως μέντοι, δοκεῖ καὶ πόλις εἶναι θετταλικὴ τὸ βούδειον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ οἶδε λέγειν ὁ ποιητὴς ὡς ἱκέτευσεν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα, ἀλλὰ μετὰ προθέσεως φησὶν εἰς πηλῆα ἱκέτευσεν, ἤγουν ἱκέτης ἦλθε, καὶ ἐς θέτιν. ὅτι δὲ καθάπερ οἱ ξένοι, οὕτω καὶ οἱ ἱκέται διὰ βίου αἰδοῖοι ἐκρίνοντο καὶ τίμιοι διὰ τὸν ξένιον καὶ ἱκέσιον, μυριαχοῦ ἱστορεῖται. τὸ δὲ ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν καὶ ἑξῆς, δηλοῖ τῇ ἐπενθέσει τοῦ γε συνδέσμου, φορτικὴν καὶ ὁμήρῳ εἶναι τὴν σκληρὰν χασμῳδίαν, εἰ καὶ ἄλλως αὐτῇ χαίρει ὅτε χασμᾶται καίρια.

Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο.
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε, ψῆράς τε,
Ὣς ἰθὺς λυκίων πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Ἔσσυο καὶ τρώων. κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο.
Καί ῥ' ἔβαλε σθενέλαον ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
Αὐχένα χερμαδίῳ. ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος ἕκτωρ.
Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
Ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων,
Τόσσον ἐχώρησαν τρῶες, ὤσαντο δ' ἀχαιοί.

Ὅτι φθάσας μὲν εἰπεῖν ἱέρακα ὠκὺν φασσοφόνον, ἐνταῦθα δὲ ἄλλον ἱστορεῖ, ὃς ἐφόβησε κολοιούς τε, ψῆράς τε. τοιούτῳ δὲ τὸν πάτροκλον εἰκάζει, ὅτε κατὰ λυκίων ὥρμησε κεχολωμένος ὑπὲρ τοῦ προσεχῶς πεσόντος ἱκέτου, φράζων οὕτω. πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο. ἴθυσε δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε. ἐφ' οἷς εὖ μάλα φιλίως ὁ ποιητὴς διατεθεὶς πρὸς τὸν ἥρωα οὕτω λαμπρῶς διὰ φιλίαν ἀριστεύοντα, προσφθέγγεται αὐτὸν νῦν ἐνδιαθέτως κατὰ σχῆμα κλητικῆς ἀποστροφῆς, οὕτω. ὡς ἰθὺς λυκίων πατρόκλεις ἱπποκέλευθε ἔσσυο καὶ τρώων κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο. εἶτα πάλιν ἀλλοιῶν τὸ σχῆμα, φησί. καί ῥ' ἔβαλε σθενέλαον. δυνάμενος μὲν εἰπεῖν ἐν δευτέρῳ προσώπῳ, καί ῥ' ἔβαλες. οὐκ ἐθελήσας δὲ τοῦτο, ἵνα τῶν προτέρων συνήθως γένηται. ταπεινοῖ δὲ ὅμηρος τὸν λυκιακὸν συνασπισμὸν τῇ τῶν κολοιῶν καὶ ψηρῶν παραβολῇ. οὓς καὶ ἀγεληδὸν πετομένους, οὐκ ἂν ἱέραξ ὑποσταλείη. ὅτι δὲ φιλάλληλα καὶ συναγελαστικὰ τὰ ῥηθέντα ζῶα, καὶ οὐδὲ δυνάμενα σφίσιν αὐτοῖς ῥαδίως ἀμύνειν, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. οἱ δὲ ψῆρες, καὶ ψᾶρες λέγονται, ἄμφω δὲ γί-

δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ψαίρειν. διακινοῦσι γὰρ τὰ προσπίπτοντα οἱ ψᾶρες ἐν τῷ διαχάσκειν καὶ ζητεῖν τροφήν τινα κάτωθεν. τὸ δὲ ἰθύς, ἐκ τοῦ ἴθυσε γίνεται ὃ ἀνωτέρω κεῖται. ἱπποκέλευθος δὲ καὶ νῦν κατ' ἐξοχὴν, ὁ ἡνιοχικώτατος. ἴσως δὲ κατά τι ἐξαίρετον, καὶ τὸν μάλιστα δι' ἵππων εἰδότα μάχεσθαι δηλοῖ οὐ μὴν οὕτω καὶ πεζομαχεῖν. ἢ καὶ τὸν ἄλλως ὡς καὶ προερρέθη χαίροντα μετὰ ἵππων βαδίζειν ὁποῖοι κατὰ ξενοφῶντα ὕστερον οἱ πέρσαι. οἷς νόμος ἐτέθη, μικροῦ δεῖν καθ' ἱπποκενταύρους ἀεὶ ἐφιππίους εἶναι. τὸ δὲ κεχόλωτο κῆρ ἑτάροιο, ἡ αἰτία ἐστὶ τοῦ εἰς μάχην ἄρτι μάλιστα τοῦ πατρόκλου ἐνθουσιασμοῦ. ὅτι πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἰθαγενής, γίνεται ἰθαμένης κύριον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἰθαιμένης. οὗ ἔβαλε πάτροκλος φίλον υἱὸν σθενέλαον αὐχένα χερμαδίῳ. ῥῆξε δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας. βολὴν δὲ ἰδόντες οὕτω ἀξιόλογον, χώρησαν ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος ἕκτωρ, ἤγουν ὑπεχώρησαν. εἶτα καὶ μετρῶν εἰς ὅσον ἐχώρησαν οἱ ῥηθέντες διάστημα, φησίν. ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται, ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέη πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ ἢ καὶ ἐν πολέμῳ, τόσσον ἐχώρησαν τρῶες, ὤσαντο δ' ἀχαιοί. δι' οὗ δηλοῖ ὡς ἐχώρησαν οἱ τρῶες οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὠσθέντες κατὰ τοὺς ἡττημένους. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ὑπεχώρησαν, ἢ ἀνεχώρησαν. οὕτω καὶ πρὸ τούτου, ἀφέσει δουρὸς ἐμέτρησε τὸ τῆς τάφρου γεφύρωμα. πλατυτέρα δὲ ἡ ἐνταῦθα φράσις ἔτι δὲ καὶ σαφεστέρα. τὸ γὰρ ἐκεῖ δόρυ, ἐνταῦθα αἰγανέαν φησίν. αὕτη γὰρ χρηστὴ ὅτε τις ἑαυτοῦ πειρᾶται. καὶ τὸ πειρώμενος δὲ, ἐκεῖ μὲν, ἀσαφῶς ἔχει διὰ τὸ ἀορισταίνειν. ἐνταῦθα δὲ, καὶ τόπον καὶ καιρὸν προσέθετο. εἰπὼν. ἐν ἀέθλῳ, ἢ πολέμῳ. ἴσως δὲ καὶ τεχνῇ διαιρετέον ἄρτι τὴν ῥηθεῖσαν ἄφεσιν. τὴν κατὰ πεῖραν ἁπλῶς. τὴν ἐν ἀέθλῳ. καὶ τὴν ἐν μάχῃ. ἔστι δὲ αἰγανέα, οὐχ ἁπλῶς δόρυ ἀλλὰ ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν, λεγομένη οὕτω, διὰ τὸ κατ' αἰγῶν ἢ ἀγρίων ἵεσθαι, ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. τὸ δὲ εἰπεῖν αἰγανέη ταναὸς, ἀττικόν ἐστι καὶ ἰωνικόν. τὸ δὲ ἀφέη, συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε. τὸ γοῦν κοινὸν, ἀφῇ ἀντὶ τοῦ πέμψῃ, ὃ καὶ ἧσει πρὸ τούτου ἔφη. ὥσπερ δὲ ἐν τῷ ἀφέη, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀφέωνται πλεονάζει τὸ ε. τὸ δὲ πειρώμενος, ἐλλιπῶς ἔχει. καὶ ἴσως λείπει τὸ ἑαυτοῦ, ἢ τῆς οἰκείας ἰσχύος. ὡς εἶχε τὸ, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος.

Γλαῦκος δὲ πρῶτος λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων.
Ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ βαθυκλῆα μεγάθυμον
Χάλκωνος φίλον υἱὸν, ὃς ἑλλάδι οἰκία ναίων,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὲν ἄρα γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
Δούπησεν δὲ πεσών. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' ἀχαιούς,
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ. μέγα δὲ τρῶες κεχάροντο.
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες. οὐδ' ἄρ' ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
Ἔνθ' αὖ μηριόνης τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Λαόγονον θρασὺν, υἱὸν ὀνήτορος. ὃς διὸς ἱερεὺς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν,
Ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε. τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Αἰχμὴ δ' αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε.
Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Ὅτι ὑποχωρήσεως τῶν τρώων γινομένης, γλαῦκος πρῶτος ἐτράπετο, καὶ ἔκτεινέ τινα βαθυκλῆα μεγάθυμον χάλκωνος υἱὸν, ὃς ἑλλάδι οἰκία ναίων, ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε μυρμιδόνεσσι. τοῦτον γλαῦκος διώκοντα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ, στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. καὶ ἀχαιοὺς μὲν ἐλύπησεν ὡς ἔπεσεν ἐσθλὸς ἀνήρ. μέγα δὲ τρῶες κεχάροντο. καὶ ἔστι καινὸς ἀριστείας τρόπος, ὅτε ὁ φεύγων ἀναιρεῖ τὸν διώκοντα. ἑλλάδα δὲ καὶ νῦν, τὴν κατὰ τοὺς μυρμιδόνας ἔφη, ἣν ἡ βοιωτία ἱστορεῖ. δῆλον δ' ὅτι πάλαι μόνη ποτε, πόλις φθίας ἡ ἑλλάς. ὕστερον δὲ, καὶ χώρα ἡ πρὸ τῆς πελοποννήσου κοινότερον. ἱστορεῖται δὲ κληθῆναί ποτε ἑλλάδα, καὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν κατὰ τὴν ἰταλίαν μετοίκησιν. ἡρόδικος δὲ ὁ βαβυλώνιος εὐξάμενος τὸ, ἡροδίκῳ τουτέστιν ἐμοὶ, ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ θεόπαις βαβυλὼν, ἄδηλον περὶ ποίας ἑλλάδος ποιεῖται τὴν εὐχήν. ὁ δὲ ἕλλην ὁ πρῶτα μὲν τῇ ἑλλάδι πόλει ἐπώνυμος, εἶτα

Τὸν δ' αὖ μηριόνης δουρικλυτὸς, ἀντίον ηὔδα.
Αἰνεία, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Πάντων ἀνθρώπων σβέσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
Ελθῃ ἀμυνόμενος, θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ως φάτο. τὸν δ' ἐνένιπε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις;
Ω πέπον. οὔτι τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
Εν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.
Τῷ, οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν ἀλλὰ μάχεσθαι.

καὶ τῇ χώρᾳ, ἀπρεπεῖται ὧδε. διὰ τὸ ἤ ἔχει τὴν κλίσιν ἐν ταῖς πλαγίαις ὡς μονογενὲς κατὰ τὸ γέρων γέροντος, καὶ μὴ διὰ τοῦ ε κατὰ τὸ τέρην τέρενος, ἄρσην ἄρσενος. ἔστι γοῦν κοινὸν καὶ τὸ ἕλλην. ὡς δηλοῖ τὸ, ἕλλην ἀληθῶς οὖσα. ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ ἀθλωχίου κεῖται περὶ τῆς τύχης. ἔστι δ' αὐτὸ, ἀττικισμός. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλην αἰτίαν εἰπεῖν. ὅτι ἀντὶ παρατάξεως θαρσαλέας τὸ, οὐδ' ἄρ οἱ δεῖν' ἀλκῆς ἐξελάθοντο. μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν καὶ ὅρα τὸ, ἰθὺς ἔφερον αὐτῶν. ἐξ οὗ δῆλον ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ. βὰν δ' ἰθὺς δαναῶν λελιημένοι, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἔβησαν ἰθὺς λελιημένοι τῶν δαναῶν οἱ τρῶες δηλαδὴ, ἀλλὰ ἔβαν ἰθὺς τῶν δαναῶν, ὅ ἐστιν ἀντικρύ. λελιημένοι τουτέστιν ἐπιθυμοῦντες μάχης, ἢ αὐτοῦ δὴ τοῦ βῆναι ἰθὺς δαναῶν. τὸ δὲ ἰθὺς βῆναί τινων, καὶ μένος ἰθὺς φέρειν, ἐναντίον ἐστὶ πρὸς τὸ ὑποχωρεῖν καὶ ἀναχωρεῖν. ὅτι ὀνήτωρ τις διὸς ἱερεὺς ἰδαίου, θεὸς ὡς τίετο δήμῳ. καὶ καινὸν οὐδὲν εἰ τοῖς ἔθνεσι τίμιος ἦν. τὸ δὲ τοῦ χρύσου, μᾶλλον τοιοῦτον, ὃν καὶ οἱ πολέμιοι ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαι ὡς ἱερέα ἤθελον. παιδεύοντος τοῦ ποιητοῦ, καὶ τοιαῦτα. ὃς καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνήτορα καλέσαι τὸν προκείμενον ἱερέα, παίδευσιν ὑποβάλλει βιωτικὴν, ὡς τῆς ἱερατείας ὀνούσης μάλιστα ἐν τοῖς καιριωτάτοις. διὸ καὶ μᾶλλον τοὺς ἱερᾶσθαι λαχόντας χρὴ καὶ καλεῖσθαι τοῖς ἐκ τοῦ ὀνεῖν ὀνόμασιν, ἤπερ τὰ ὀνείατα, οἷς ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὀνίσκειν ἡμᾶς. ἔτι δὲ καὶ τὸν οἶνον, ὃν δοκεῖ ὅμηρος ἐκ τοῦ ὀνεῖν ἐτυμολογεῖν ἐν τῷ, καὶ αὐτὸς ὀνήσεαι αἴκε πίῃσθα. εἰ καὶ πλάτων οἰόνουν αὐτόν φησιν ὡς οἰήσεως τὸν νοῦν ἐμπιπλῶντα. ἀριστοφάνης δὲ, ἄλλως, ὡς κομίζοντα νοῦν. τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει ἐν τῷ, τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τί δεξιόν. καὶ ἐν τῷ, οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον; καὶ ἑξῆς. ὅτι τὸ ἔθανε περιφράζων, φησίν. ὦκα δὲ θυμὸς ᾤχετ' ἀπὸ μελέων. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. καὶ νῦν μὲν ἀπὸ μελέων ᾤχετο θυμός. ἐν ἄλλοις δὲ, λίπεν ὀστέα θυμός. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι ἀρσενικῶς ὁ σκότος ἐῤῥέθη. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ἐπὶ πρόθεσις ἰσοδύναμος τῇ κατὰ ἐν τῷ, αἰνείας δ' ἐπὶ μηριόνη, τουτέστι κατὰ μηριόνου δόρυ χάλκεον ἧκε. καὶ τὸ, ὑπασπίδια προβιβῶντος, ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς ἀσπίδος κρυπτομένου καὶ οὕτω προβαίνοντος. καὶ τὸ, οὔδει ἐνισκίμφθη δόρυ, ἀντὶ τοῦ ἐπέλασεν. ὅπερ ἀπὸ ῥήματός ἐστι τοῦ σκίμπτω ὡς χρίμπτω. ἐξ οὗ εἰκὸς εἶναι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, τὸν τῶν ἀττικῶν σκίμποδα, εὐτελῆ κλίνην καὶ χαμαιλὴν πελάζουσαν τῇ γῇ. χρῆσις δὲ τοῦ σκίμπτω καὶ παρὰ πινδάρῳ, ἔνθα φησὶν ἀγαθὸν εἶναι νηὶ δύο ἀγκύρας ἀπεσκίμφθαι. ὅτι καὶ ἐνταῦθα οὐρίαχον εἰπὼν ἔγχεος καὶ ἐφερμηνεύων, ἐπάγει. ἔνθα ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης. καὶ γέγραπται ἤδη περὶ τούτου ὅσα ἔδει. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ἐκ τῶν προπεποιημένων ἐνταῦθα κεῖται ἀπαραποίητον, ἀλλὰ καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα. ὅτι ἐλαφρὸς καὶ ὁ μηριόνης ἔοικεν εἶναι, καὶ διὰ γυμνασίαν πολεμικὴν κρητικὴν, εὐλύγιστος καὶ εὔστροφος. καὶ τοῦτο μὲν, εἰς ἀρετὴν αὐτῷ ἐγγράφεται. ὁ δὲ πολέμιος αἰνείας, εἰς ψόγον λόγῳ σκώμματος διαστρέφει αὐτό. ἠλεύατο μὲν γὰρ χάλκεον ἔγχος τὸ τοῦ αἰνείου, πρόσω κατακύψας ὁ μηριόνης. αἰνείας δὲ χωσάμενος, εἶπε μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα, ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ. καὶ ὅρα τὸ, ἀνεῖλον ἄν σε εἴπερ ἔβαλον. καὶ ἦν μὲν καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὅμοιόν τι σχῆμα. ἐνοεῖτο δὲ ἐκεῖνο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐποίησα ἂν τόδε τι. ἐνταῦθα δὲ, φανερῶς εἴρηται κατὰ διασταγμὸν τὸ, εἴ σ' ἔβαλον. διὸ καὶ ὡς τοῦ ἀφελοῦς τούτου λόγου, λαβὴν σκώμματος ἔχοντος, ἐπάγει ὁ μηριόνης μετά τινα ἑτέρωθι γεγραμμένα, εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ, αἶψά κε καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς, εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' ἄϊδι κλυτοπώλῳ. ὅπερ ἀκούσοι ἄν τις ἀπειλητὴρ στρατιώτης ἐξ ὁμοίου στρατιώτου. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὅπως ὁ ποιητὴς ἡδονὰς ὡς ἐξὸν τοῖς σκυθρωποῖς διηγήμασιν ἐγκαταμίγνυσι. καὶ ἔστι μὲν σεμνὸν τὸ τοῦ μηριόνου σκῶμμα ἐπιεικῶς λεχθὲν κατὰ νοήματος ἁπλουστέρου τοῦ κατὰ τὸν αἰνείαν. δι' εὔηθες ὂν, εἰπεῖν ἐκεῖνον ὡς ἔπαυσα ἄν σε τοῦ ὀρχεῖσθαι εἴπερ ἔβαλον. ὅμοιον γὰρ, ὡς εἴπερ φήσει τις ἔβλαψα ἄν σε εἴπερ ἔβλαψα. πάτροκλος δὲ βαρυνθεὶς, μέμφεται τὸν μηριόνην ὡς ῥηθήσεται, οἷα σκωπτικόν. καὶ ὅμως ἐπεὶ παραινεῖν μὲν εὐχερὲς, οὐ μὴν δὲ καὶ κατορθοῦν, αὐτὸς μετ' ὀλίγα ὡς δῆθεν ἐκλαθόμενος, ἐρεῖ σκῶμμα οὐ βαρὺ ἀλλὰ προκαλούμενον

εἰς μεσοδίαμα. πλὴν ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ ἐχθροῦ πεσόντι. τόδε τοῦ μηριόνου τὸ, ἐπὶ ζῶντι. ὃ κρίνει πάτροκλος, δεῖν εἶναι αὐτὸν μὴ ὀνειδιστικῶς ἀλλ' ἐνεργῶς προσφέρεσθαι. ὅρα δὲ φιλομαθῆ τὸν αἰνείαν εἰ πυῤῥιχιστὰς τοὺς ἐκ κρήτης ἱστορήσας οἶδε. πάντως γὰρ, τὸν μηριόνην τοιοῦτον λέγει ὀρχηστήν. ὅτι δὲ πυῤῥίχη ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις, καὶ ὅτι κρητικὴ μάλιστα, καὶ ὅτι σεμνὴ, ἐν τοῖς περὶ κουρήτων γέγραπται. ἦν δὲ καὶ σίκιννις κωμικωτέρα, ἣν πρῶτοί φασιν ὠρχήσαντο φρύγες ἐπὶ σαβαζίῳ διονύσῳ. ὀνομασθεῖσαν κατὰ τὸν ἀῤῥιανὸν, ἐπὶ μιᾷ τῶν ὀπαδῶν τῆς κυβέλης νυμφῶν, ᾗ ὄνομα ἦν σίκιννις. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν ῥηθεῖσαν κουρητικὴν ἢ πυῤῥιχιακὴν ὄρχησιν, οἱ πλείους μὲν, εἰς κρῆτας ἀνάγουσι. τινὲς δὲ, νεοπτολέμῳ ἀνατιθέασι τὴν αὐτῆς εὕρεσιν. ἕτεροι δὲ, κάστορι. καὶ ἄλλοι, διονύσῳ. καὶ ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὡς ἐν τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ κεῖται, ὄρχησιν καὶ οἱ ποιηταὶ συνέταττον, εὐσχημοσύνης καὶ κόσμου μετέχουσαν. καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι, σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων, καὶ οὐ κατὰ τοὺς ὕστερον δρῶντες οὐδὲν, ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύοντο. καὶ ἐν χοροῖς δὲ, τὸ τῆς ὀρχήσεως γένος, εὔσχημον ἦν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὰς ἐν ὅπλοις κινήσεις ἀπομιμούμενον. καὶ κατὰ τὸν σωκράτην εἰπεῖν, σχεδὸν ὥσπερ ἐξοπλισία τις ἡ χορεία ἦν, καὶ ἐπίδειξις λοιπὸν τῆς τε εὐταξίας καὶ σωμάτων ἐπιμελείας. ἃ δὴ καὶ ἡ πυῤῥίχη πολεμικὴ κατὰ κρήτην ὄρχησις, εἶχεν. ἣν ἔνοπλοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη παῖδες ὠρχοῦντο. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μεταλαβὼν αἰνείας τὸ τοῦ μηριόνου εὔστροφον εἰς ὄρχησιν, καὶ παραποιήσας τὴν λέξιν, καὶ ἀντὶ κούφου στρατιώτου ὀρχηστὴν κερτομήσας, ἀποσεμνύνει πως ἑαυτὸν, οὐ μόνον ὡς μαχητὴν στάδαιον καὶ μόνιμον, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὐτὸς εὐστόχως βαλὼν, ὅμως διὰ τὴν τοῦ μηριόνου τεχνικὴν παρατροπὴν, ἥμαρτε τοῦ βαλεῖν. ἔτι ἱστέον ὅτι ἡ κατὰ μάχην ὀρχηστικὴ, πρὸς ἔνδειξιν ἐπετηδεύετο θάῤῥους. ἵνα δοκοῖεν οἱ οὕτω κινούμενοι, καταπαίζειν τῶν πολεμίων. καὶ ἴσως τοιοῦτόν τι καὶ τὸ, ἄρηϊ μέλπεσθαι, ὡς καὶ τῆς μολπῆς θαῤῥαλεότητα ἐνδεικνυμένης καὶ ἀλυπίαν τινά. ἐπεὶ καὶ κατὰ πλάτωνα, οὐδὲν ζῶον λυπούμενον ᾄδει. ᾄδειν δὲ πάντως καὶ μέλπειν, ταυτόν ἐστιν. ᾄδειν δέ φαμεν ἄρτι, τὸ πάλαι ποτὲ σπουδαζόμενον. ὅτε σπουδή φασιν ἦν, τὸ χρηστομουσεῖν. ὕστερον γὰρ γηρασάντων τῶν ἀρχαίων νόμων, τρόποι μουσικῆς φαῦλοι κατεδείχθησαν. περιποιούμενοι ἀντὶ μὲν πρᾳότητος, μαλακίαν. ἀντὶ δὲ σωφροσύνης, ἀκολασίαν καὶ ἄνεσιν. πολλῶν δὲ ὄντων ἀπομνημονευμάτων τῆς ἐναρέτου ἀρχαίας μουσουργίας, φέρονται ὡς ἐν βραχεῖ καὶ ταῦτα. κλεινίας ὁ πυθαγόρειος ὅτε ἂν χαλεπαίνοι, ἀναλαβὼν λύραν ἐκιθάριζε. λέγων τοῖς ἐπιζητοῦσιν αἰτίαν, ὡς πραΰνομαι. ἀφ' οὗ δῆλον ὡς ἡ μουσικὴ κατεπράϋνε τοὺς κατὰ τὸν κλεινίαν θυμοειδεῖς καὶ διαφόρους τὰς γνώμας. καὶ ἀχιλλεὺς δὲ μόνος ἑλλήνων τῶν ἐν τροίᾳ, τῇ τοῦ ἠετίωνος κιθάρᾳ κατεπραΰνετο. θεόφραστος δὲ ἱστορεῖ ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου κεῖται, ἰσχιαδικοὺς ἀνόσους διατελεῖν εἴ τις τοῦ τόπου καταυλήσει τῇ φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ, ἣν τὰ φρυξὶ πρῶτος εὗρεν ὕαγνις. τὸ δὲ εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δὲ ἄϊδι, ἀστεῖον μέν ἐστι. περιφράζει δὲ τὸ, εὐτυχῶς ἐμοὶ τεθνήξῃ. ὅτι πρὸς τὸν ἀπειλούμενον κακὰ, εἴποι ἄν τις τῶν μὴ πάνυ ποιαλέων, τὸ τοῦ μηριόνου πρὸς αἰνείαν, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος, θνητὸς δ' ἐννυ καὶ σὺ τέτυξαι. εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν καὶ ἑξῆς. ἔνθα οὐ διαφορὰ δηλοῦται τοῦ βαλεῖν καὶ τυχεῖν, ἀλλὰ ταυτότης μᾶλλον. ὁ γὰρ βαλὼν, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἔτυχε. καὶ ὁ οὕτω δὲ τυχὼν, ἔβαλε. σημείωσαι δὲ ὅτι σχῆμα τοιοῦτον περιφραστικῶς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων κεῖται ὅπου φησὶν ἀργαλέον πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεήν τε τόκον τε. πρὸς δὲ τὸν παρακαίρια ἐν καιρῷ κινδυνώδει ὀνειδίζοντα, καλὸν εἰπεῖν τὸ τοῦ πατρόκλου πρὸς μηριόνην. τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις; ὦ πέπον. οὔτι ὁ δεῖνα ἢ οἱ δεῖνα ὀνειδείοις ἐπέεσσι χωρήσουσιν ἤγουν ἀναχωρήσουσι πάρος τό δέ τι παθεῖν. δηλονότι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει. ὥ, ἤγουν διὸ οὐ χρὴ μῦθον ὀφέλλειν ἀλλὰ μάχεσθαι. λέγει δὲ μῦθον ὀφέλλειν, τὸ πολυλογεῖν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἀκριβομυθεῖν. κοινότερον δὲ φάναι, ληρεῖν. ὅπερ οὐδέν ἐστιν ἕτερον, ἢ τὸ πολλὰ λέγειν. ὡς ἀπὸ τοῦ λά ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ γνωμικὸν τὸ, ἐν χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. ὅθεν χρῆναι λέγει ὁ πάτροκλος, μὴ δὲ τὸν μηριόνην θαῤῥεῖν ὡς οἱ τρῶες ὀνειδείοις λόγοις νεκροῦ χωρήσουσι πάρος τινὰ γῆ καθέξει ὡς εἴρηται, ἤγουν πρίν τις πέσῃ. τέλος δὲ πολέμου, τὴν νίκην φησίν. ἣν πρὸ τούτων, φάος εἶπεν. ὥστε ταυτὸν τὸ, ἐν χερσὶ φόως οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο τῇ προγραφείσῃ, καὶ τὸ, ἐν χερσὶ τέλος πολέμου, τὸ ἐνταῦθα ῥηθέν. ἐν ᾧ δηλοῦται ὅτι καὶ ἐκεῖ τὸ πολέμοιο, ὑπερβατῶς πρὸς τὸ φῶς λέγεται. ἱστέον δὲ ὅτι τέ τὸ τοιοῦτον τέλος, καὶ οὗ ἕνεκα λέγεται παρά τε τοῖς ὕστερον σοφοῖς καὶ τῷ ποιητῇ, καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐνιαυτὸς τελεσφόρος ὁ πᾶν ἀγαθὸν τὸ ἐκ γῆς εἰς τέλος ἄγων τῇ περιτροπῇ καὶ μηδέν τι ἐλλείπων. οὗ πρὸς αἴνιγμα ἔν τινι πομπῇ ὡς καὶ ὁ δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ, ἀνὴρ τετράπηχυς λαμπρῶς ἐσκευασμένος τραγικώτερον ἐν προσωπείῳ καὶ φέρων χρυσοῦν ἀμαλθείας κέρας, προσηγορεύετο ἐνιαυτὸς, οἷα κατὰ τὸ ὑμνούμενον ἀμαλθειακὸν κέρας, ἐκφαίνων καὶ αὐτὸς τοῖς περὶ γῆν τὰ κατὰ βίον καλὰ, ὧν χορηγὸς ὁ κατὰ γεωργίαν πόνος δι' ἔτους. ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἔνου καὶ ἐνιαυτοῦ, ὅθεν ὁ ἄφενος ἤτοι πλοῦτος. οὗ αἴνιγμα, τὸ ὡς ἐῤῥέθη χρύσεον κέρας. καὶ ὅτι τοῦ σβέσσαι μένος ἡ μεταφορὰ, καιριωτάτη ἐστὶ καὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἔμψυχος. σβέσις γὰρ πάντως τοῦ ἐνθέρμου μένους ὁ ψυχρὸς θάνατος. τὸ δὲ σεῦ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος, διαστολὴν ἔχει τοῦ φιλι-

κῶς ἢ ἄλλως εἰρωνικῶς αὐτὰ ἤκουσεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα ὄνειδος νοεῖται, προσφορὰ εὐεργεσιῶν πρὸς τὸν εὐηργετημένον. ἀλλ' οἱ μετὰ βαρύτητος εἰρωνικοὶ λόγοι, ὀνειδιστικοὶ ἐφράσθησαν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, τεχνικὴ ἀπολογία ἐστὶ τοῦ ποιητοῦ ὑπὲρ ὧν πολλαχοῦ βραχέα παρ' αὐτοῦ λαλοῦσιν ἐν ταῖς μάχαις οἱ στρατηγοί.

Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή,
Ὡς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν εὐποιητάων,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ, σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἐνιβρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει,
Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. οὐδέ ποτε ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
Ἢ ἤδη κἀκεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ σαρπηδόνι φαίδιμος ἕκτωρ
Χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται,
Ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Ὄφρ' ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω ἀχιλῆος,
Ἐξαῦτις τρῶάς τε καὶ ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν.
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, φύγαδ' ἔτραπε. κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι. γνῶ γὰρ διὸς ἱρὰ τάλαντα.
Ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε κρονίων.

Ὅτι πάνυ ἐπιτυχῶς τὸν πολὺν ἐκ τῶν ὅπλων δοῦπον ἐν μάχῃ, δρυτόμων εἰκάζει ὀρυγμαδῷ τῷ ἐν ὄρεσιν. εἰ γὰρ ξύλα κυκλολεκτικῶς κόπτονται, κατακόπτεσθαι δέ οἱ ἥρωες φασὶ καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ, ἀκόλουθον καὶ τοὺς ἐν ἀμφοῖν κτύπους παραλληλίζεσθαι. φησὶ γοῦν, ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν οὔρεος ἐν βήσσῃ, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή, ὡς τῶν, ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν εὖ ποιητάων ἢ εὐποιητάων, νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. καὶ ὅρα ὅτι τε ἐπίτηδες καὶ νῦν ἐτράχυνε τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς ἀναλόγως τῷ πράγματι πλεονάσας τῷ ῥῶ στοιχείῳ ἐν τῷ δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν οὔρεος ἐν βήσσαις. καὶ ὅτι φθάσας μὲν πρὸ ὀλίγου, πεσεῖν ἔφη τὸν σαρπηδόνα ὑπὸ πατρόκλῳ οἷα δρῦν ἢ λεύκην ἢ πίτυν, ὡς ἐντεῦθεν δρυτόμον οἱ νοηθῆναι τὸν πάτροκλον. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐξεφώνησε τὴν λέξιν ταύτην παραβολικῶς. τὸ δὲ εὐρυοδείης, ἐκ τοῦ ὁδεύειν ἔχει τὴν ἐν τῇ παραληγούσῃ δίφθογγον. τὸ δὲ εὖ ποιητάων ἢ εὐποιητάων οὗ εὐθεῖα, ἡ ποιητὴ ἢ ἡ εὐποίητη ὡς ἡ ἀσβέστη, πρὸς σαφήνειαν τοῦ ῥινοῦ βοῶν τέθειται. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀσπίδες οἱ ῥινοὶ τῶν βοῶν, ἀλλ' εἰ καὶ ποιηθῶσιν εὖ, ὅ ἐστι κατὰ τέχνην. ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἴπερ γράφεται βοῶν τ' εὖ ποιητάων, παραπληροῖ ὁ τε σύνδεσμος ἐκ περισσοῦ παρέλκων. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλο νοεῖν ῥινὸν ἐνταῦθα καὶ ἄλλο βόας. ἀλλ' ἔστιν ὁμοῦ ῥινὸς βοῶν, βύρσα ἡ ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν. ἐν δὲ τῷ ὀρυμαγδὸς ὄρωρε, παρήχησίς ἐστιν ἢ καὶ παρίσωσις ἡ κατ' ἀρχάς. ἣν δὲ ἂν αὕτη κατακορὴς, εἰ καὶ τὸ οὔρεος, κοινῶς ἐῤῥέθη ὄρεος. καὶ τὸ ὤρνυτο δὲ, ἣν ἂν αὔξητον. ἵνα παρέκειτο τὸ ὀρυμαγδὸς, τὸ ὄρωρε, τὸ ὄρεος, καὶ τὸ ὄρνυτο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή, παρῴδηται ἀπὸ τοῦ ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή. ἰωνικὸν δὲ καὶ ἡ ἀκουή. τὸ δέ γε κοινὸν, ἀκοή, ἀναλόγως τῷ βοὴ καὶ ῥοὴ καὶ τοῖς τοιούτοις. καὶ ἄλλως δὲ, ἀκουὴ μὲν ἐκ τοῦ ἀκούω. ἀκοὴ δὲ, ὡς ἐκ τοῦ ἤκουα μέσου παρακειμένου. ὅτι οὐδὲ ὁ πάνυ πρὸ τούτου εὖ εἰδὼς τὸν σαρπηδόνα, ἐγνώρισεν ἂν ἐκεῖνον ἄρτι ἔχοντα ὡς εἶχε. φησὶ γάρ. οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ ὅ ἐστιν ἐπιστήμων, γνωστός, σαρπηδόνα δῖον ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο

διαμ-

διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους. ἡ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ διαμπερές. τοῦτο δὲ παραθεὶς ὁ κωμικός, ἔφη τό, ἐκ τῶν ποδῶν ἐς κεφαλήν σοι. τοῦ δὲ εἴλυτο ὅ ἐστιν ἐκεκάλυπτο, τὸ θέμα εἴλυμι ὡς ζεύγνυμι. ἢ καὶ ἄλλως, εἰλύω. ἀφ' οὗ εἰλύετο καὶ κατακράσιν εἴλυτο. τὸ δὲ φράδμων, κατὰ συνήθη τροπὴν γέγονε διπλοῦ εἰς ἄφωνον. ἐκ τοῦ φράζω γὰρ γίνεται. ὅτι κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ βῆτα, παραβολῇ χρᾶται τῇ ἀπὸ μυιῶν, εἰπών. οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ἢ κατὰ ἴλας ἦσαν, ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. ὃς δὴ στίχος, καὶ ἀλλαχοῦ προετέθη. ὣς ἄρα οὗτοι περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. καὶ ὅρα ὡς δὶς ἔφη τό, περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. ἐπαναπαυσάμενος τῇ φράσει. καὶ ὅτι τὸν ἐνταῦθα σταθμόν, ἀλλαχοῦ σαφέστερον, ποιμνήιον ἔφη σταθμόν. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ μυιῶν ὁ βρόμος καὶ τὸ βρομεῖν τίθεται, κρεῖττον ἄρτι ὂν τοῦ βομβεῖν. καὶ ὅτι πρὸς θράσος καὶ τὴν ἐπιθυμεῖν αἵματος τοὺς πολεμοῦντας, ἡ ῥηθεῖσα παραβολή. οὐκοῦν, οὐδὲ τὸν μενέλαον ἡ ἀθηνᾶ κατασμικρυνεῖ ὅτε μυίας αὐτῷ θάρσος ἐνθήσει. ἔστι δὲ εἰπεῖν, καὶ ὅτι τὸν ἐκ τῶν ὅπλων δοῦπον εἰκάσας ἤδη ὅμηρος ὀρυγμαδῷ δρυτόμων, τὸν ἀπὸ τῶν μαχομένων ἦχον βρόμῳ εἰκάζει μυιῶν πολλῶν ὁποῖαι κεῖνται ἐν τῇ παραβολῇ. τὸ δὲ περιγλαγέας, ἀντὶ τοῦ περιουσίως πληθούσας γλάγους ὅ ἐστι γάλακτος. πέλλαι δέ, ἀγγεῖα ποιμενικὰ ὡς ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅτι ἐνταῦθα διασαφεῖν δοκεῖ ὅμηρος τὴν ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσαν περὶ διός, τὴν τὸν δία πάλιν στρέψαι τοὺς ὀφθαλμούς. ἐμφαίνει γὰρ νῦν, δηλωτικὸν αὐτὸ εἶναι τοῦ πεπληρῶσθαι κυρωθὲν ἤδη τὸ εἱμαρμένον. τὸν δία γοῦν μερμηρίζοντα πλάσας περὶ πατρόκλου εἰ νῦν τεθνήξεται εἴτε καὶ μή, λέγει ὡς οὐδέ ποτε ζεὺς τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα καὶ φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ πατρόκλου μερμηρίζων, ἢ ἤδη καὶ κεῖνον αὐτοῦ ἤγουν ἐκεῖ ἐπ' ἀντιθέῳ σαρπηδόνι φαίδιμος ἕκτωρ χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται, ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν. εἰ τοίνυν τὸ περὶ τοῦ ποιητέου ἔτι φράζεσθαι καὶ μερμηρίζειν τὸν δία, κατ' εὐθὺ ὁρᾶν ἐστι, λοιπὸν ἄρα τὸ κυρῶσαι τὸ μέλλον καὶ παύσασθαι τοῦ ἐνδοιάζειν, εἴη ἂν πάλιν στρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς. ὧδε δέ οἱ φησὶ φρονέοντι, δοάσσατο ἤγουν ἔδοξε κέρδιον, ἵνα πάτροκλος ἐξαῦτις τρῶάς τε καὶ ἕκτορα ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῆκεν, ἢ κατά τινας, ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν. ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε. κέκλετο δ' ἄλλους τρῶας φευγέμεναι. γνῶ γὰρ διὸς ἱρὰ τάλαντα οἷα συνετός, ὡς καὶ πρὸ τούτων, ἐγίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην. καὶ ὅρα οἷος ἐγένετο φόβος εἰ καὶ ὁ μέγας στρατηγὸς φεύγει προτροπάδην, καὶ τοὺς λοιποὺς δὲ οὕτω ποιεῖν κέλεται, ἵνα μὴ θεομαχῶσι. σημείωσαι δέ, ὡς καὶ νῦν ὁ τοῦ κατὰ νοῦν ἐκλαμβανομένου διὸς ἐνδιασμός, προέκθεσίς ἐστι ποιητική. ὁ νοῦς γὰρ κἀνταῦθα τῆς καθ' ὅμηρον μούσης ἤτοι γνώσεως σκέπτεται κατὰ μέθοδον δεινότητος τεχνικῶς, πῶς ἂν τὸν λόγον μεταχειρίσηται. καὶ κρίνας, προαναφωνεῖ κάλλιον εἶναι μὴ νῦν ἀνελεῖν τὸν πάτροκλον, ἀλλ' ἐᾶσαι καὶ εἰσέτι ἀριστεῦσαι ἵνα τῶν νηῶν αὐτὸν πολὺ ἀποσπάσας ἀνέλῃ. ἵν' οὕτω μηδὲν εἰδότος τοῦ ἀχιλλέως, κρατερὰ περὶ τὸν τοῦ πατρόκλου νεκρὸν ἀμφίβασις γένηται. ἐν ᾗ πλασθείη τὰ τῆς περιπετείας ἐναγωνιώτερον. τοιαύτη προέκθεσις καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔνθα ζητεῖ ἕκτωρ πότερον κάλλιον συγκλεῖσαι φεύγοντας τοὺς τρῶας εἰς τὴν πόλιν, ἢ μάχεσθαι κατὰ κλόνον ἐλάσαντας, κρίνει δέον τὸ πολεμεῖν. καὶ ἐκφεύγει οὕτως ὁ ποιητὴς τὸ τῆς τειχομαχίας ἀπίθανον. τὸ δὲ τρέψεν, οὐκ ἂν εἴη ἀνόμοιον τῷ, στρέψεν. τὸ δὲ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, θέσις ἐστὶ διασαφητικὴ τοῦ, οὐδέποτε ζεὺς τρέψεν ἀπὸ μάχης ὄσσε φαεινώ. οἳ οὕτω λέγονται, οὐ κατὰ φαεινὴν ἐσθῆτα ἢ μάστιγα φαεινὴν ἤ τι τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς φάους αἴτιοι, ἀποκλήρωσιν ἔχοντες αὐτοί, τὴν ἐκ τοῦ φάους κλῆσιν. ὥσπερ τὸ πυρόειν καὶ τὸ ὡς πῦρ λάμπειν, τοῖς εἰς ἄκρον θυμουμένοις δέδοται. τὸ δὲ ὀφέλλειεν, οὐκ ἐνεστῶτός ἐστιν, ἀλλ' ἀορίστου πρώτου ὡς ἐκ τῆς ἀναλογίας δῆλον. οὕτω δὲ περιττόν, ἠξιώθη λόγου τοῦτο. ἄλλως γάρ, ἡ λέξις χρειώδης εἰς οὐδέν, καὶ μάλιστα ἐν λόγῳ πεζῷ. τὸ δὲ φύγαδε, μεταπέπλασται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. ὡς γὰρ σκέπην σκέπα, καὶ κρόκην κρόκα παρὰ ἡσιόδῳ, οὕτω καὶ φυγὴν φύγα, ἐξ οὗ τὸ φύγαδε. ὁ δὲ ἀσκαλωνίτης ἀπὸ εὐθείας κλίνει τῆς, φύξ. ὡς στὺξ στύγα, ἐξ ἧς πρὸ ὀλίγου στυγερὸς ἐλέχθη σκότος ὁ ᾅδης πρὸς διαστολὴν ἑτεροίου σκότους. εἴη δ' ἂν ἡ ῥηθεῖσα φύξ, ἐκ τοῦ φύγω φύξω. ἐξ οὗ καὶ ἡ φύξις. τὸ δὲ ἔτραπεν, ἢ ἐλλειπτικῶς ἔχει δηλοῦν ὡς εἰς φυγὴν ἔτρεπεν ἢ τοὺς ἵππους κατὰ τό, φύγα δ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους ἐντελῶς ἀλλαχοῦ ῥηθέν, ἢ καὶ τὸν λαὸν κατὰ τό, κέκλετο δ' ἄλλους φευγέμεναι. ἢ μᾶλλον, παθητικὴν ἑρμηνείαν ἔχει, ἵνα λέγῃ, ὡς εἰς φυγὴν ἐτράπετο. ἐν δὲ τῷ, διὸς ἱερὰ τάλαντα, πολὺ τὸ σύντομον. ὃ γὰρ φθάσας ἥπλωσεν ἐν τῷ, δὴ τότε χρύσεια ζεὺς ἐτίταινε τάλαντα καὶ ἑξῆς, τοῦτο νῦν συστείλας, ἐν δυσὶν ὀνόμασιν ἔφρασε, διὸς εἰπὼν τάλαντα. καὶ τὸν ἀκροατὴν ἀναμνήσας ἠρέμα τῆς διασκευῆς ἐν ᾗ ζεὺς μὲν ἐχειρίζετο τάλαντα καὶ κῆρας. ἔρρεπε δὲ ἡ κὴρ τῶν ἀχαιῶν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐνταῦθα γινόμενον, ὁ ἕκτωρ νοεῖ. ῥέπουσι γὰρ αἱ κῆρες ἄρτι τῶν τρώων. σημείωσαι δὲ ὅτι τε τῇ τῶν πραγμάτων ἀγωνίᾳ καὶ συντομίᾳ, κἀνταῦθα τὴν τῶν ταλάντων συνέτεμε φράσιν ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς μῦθον ὀφέλλῃ ἐν οἷς οὐ χρή. καὶ ὅτι τό, γνῶ γὰρ ἱερὰ τάλαντα ῥέψαντα δηλαδή, πρέπει ῥηθῆναι καὶ ὅτε τις γνῷ μέλλειν πρὸς ἱεροῦ προσώπου καταδικάζεσθαι. ὅτι τό, σαρπηδόνα κείμενον ἐννεκύων ἀγύρει, καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. ἵνα ᾖ ταυτὸν ἀγὼν καὶ ἄγυρις. ἔστι δὲ ταυτόν, νεκύων ἀγύρει εἰπεῖν καὶ νεκάδι, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται ὡς περιεκτι-

κόν. ἱστορεῖ δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, καὶ ὡς οὐδ' ἴφθιμοι λύκιοι μένον οἱ ἀλλαχοῦ χαρμεῖς ἐν μάχῃ, ἀλλ' ἐφόβηθεν πάντες ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον δεδαϊγμένον ἦ βεβλημένον ἦτορ, κείμενον καὶ ἑξῆς. τοιοῦτον δὲ τὸ πεσεῖν κεφαλὴν, οὗ συμπάσχει καὶ τὰ ὑπ' αὐτήν. ἔνθα ὅρα συνήθως ἀντικείμενα τὸ μένειν καὶ τὸ φοβεῖσθαι ὅ ἐστι φεύγειν. περὶ δὲ τοῦ βεβλῆσθαι ἦτορ, προγέγραπται. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ τοὺς νέκυας διασαφῶν ὧν ἐν ἀγύρει ὁ σαρπηδὼν ἔκειτο, φησὶν ὡς πολέες τοι ἐπ' αὐτῷ κάππεσον καὶ ἑξῆς. ὥστε, καὶ τὸ ἄρην τοιαῦται ὡς ἐκεῖνός που ἔφη νεκάδες ἔχον ἂν εἰ θυηρὸς ἦν. φράζει δ' ἐνταῦθα καὶ τὸν σκυλευμὸν τοῦ σαρπηδόνος ὅμηρος, οὕτω. οἱ δ' ἄρ ἀπ' ὤμοιιν σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο χάλκεα μαρμαίροντα.

Ὅτι τὰ μὲν ὅπλα σαρπηδόνος, πάτροκλος ἔδωκε φέρειν ἐπὶ νῆας. ἀπόλλων δὲ τὰ εἰς τιμὴν τοῦ κειμένου ποιεῖ ὡς ὁ ζεὺς ἐκέλευσεν, εἰπών. εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκβελέων, σαρπηδόνα. καί μιν ἔπειτα πολλὸν ἄπο προφέρων, ἢ ἀπὸ προφέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι, χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν. οἵ ῥά μιν ὦκα θήσουσ' ἐν λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ, καθὰ δὴ τῆς ἥρας εἰσηνέχθη βουλή. δῆλον δὲ ὡς καὶ προεσημάνθη, ὅτι ἄπερ οἱ τοῦ σαρπηδόνος ἑταῖροι περὶ τὰ κινδυνεύσαντος ὁσιώσαιεν ὡς εἰκὸς περὶ αὐτοῦ, ἀπόλλωνι ἀνατίθησιν ἡ ποίησις διὰ τὸ σεμνότερον, ἰασαμένῳ μὲν πρὸ τούτων μυθικώτερον κακῶς ἔχοντα τὸν ἕκτορα ὡς

Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο,
Χάλκεα μαρμαίροντα. τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι μενοίτιος ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.
Εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλθὼν ἐκβελέων σαρπηδόνα. καί μιν ἔπειτα
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσ' ἐν λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν ἀπόλλων.
Βῆ δὲ κατ' ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν.
Αὐτίκα δ' ἐκβελέων σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
Πολλὸν ἄπο προφέρων λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι.
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

ἀλλαχοῦ πρὸς διὸς παρηγγέλθη. αὖθις δὲ εἰς τὸν δία ἐλθόντι ὃ συνήθως παρεσιώπησεν ὅμηρος, καὶ νῦν πάλιν σταλέντι νεκροκομίσαι τὸν υἱόν. ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις φυσικὴν ἱλαρότητα φράσεως κιρναμένην σκυθρωπῷ πράγματι. τοιαύτη δὲ ἡ διὰ περισσῶν τοῦ λοῦσον, χρῖσον, ἕσσον. καὶ τοῦ πομποῖσι, κραιπνοῖσι, διδυμάοσιν. ἅπερ εἰπόντος τοῦ διὸς νῦν πρὸς ἀπόλλωνα, μετ' ὀλίγα εὐθὺς ὁ ἀπόλλων ἐνεργεῖ ἃ ἐκελεύσθη, ἐκφαίνει διὰ τοῦ ποιητοῦ ἕτερα τοσαῦτα ῥηματικὰ παρεῖσα πρὸς πλοῦτον κάλλους. εἰπόντος οὐ προστακτικῶς, ἀλλ' ὁριστικῶς ἐν τρίτοις προσώποις, ὡς ἀπόλλων μὴ πατρὸς ἀνηκουστήσας, κατέβη ἄνωθεν καὶ ἔλουσε, καὶ ἔχρισε, καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν. ἀπαρτίζεται γὰρ ὡς αὐτῷ σύνηθες, καὶ τὰ προῤῥημένα λαλεῖ, οἷα καλῶς καὶ αὐτὰ πεφρασμένα, καὶ μὴ δεόμενα περιέργου ἐξαλλαγῆς δίχα γε τοῦ καιριωτάτων. ἐν οἷς καὶ τὸ, κάτθεσαν ἐν λυκίης δήμῳ. ὅπερ ὁ ζεὺς, θήσουσιν ἔφη. ὅρα δὲ τὸ, εἰ δ' ἄγε νῦν, κελευσματικῶς ἀντὶ τοῦ εἶα δὴ ἄγε ῥηθὲν μᾶλλον, ἤπερ ἐνδοιαστικῶς ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε. τὸ δὲ φίλε, πατρικῶς τῷ φοίβῳ προσπεφώνηται, ὡς εἴπερ ἐῤῥέθη φίλε υἱέ. τὸ δὲ κελαινεφὲς αἷμα σαρπηδόνα, συνηθέστατον ὁμήρῳ σχῆμα ὁποῖον σὺν ἄλλοις μυρίοις, καὶ τὸ, περὶ τέ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα. καὶ τὸ, αὐτὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. τοῦ δὲ ἐκβελέων, σαφήνεια τὸ, αὐτίκα δ' ἐκβελέων ἀείρας ὁ ἀπόλλων, μετ' ὀλίγα ἐπαχθὲν, αὐτοῦ δὲ ἐλλιπῶς πεφρασμένου. τὸ δὲ ποταμοῖο ῥοαῖς, ὅμοιον ἐστὶ, ὕδατος ῥοὰς εἰπεῖν, ὃ πρὸ τούτου ἔφη. τὸ δὲ χρῖσον ἀμβροσίῃ, ἐμφαίνει ὑγρόν τι εἶναι τὴν ἀμβροσίαν, ὅπερ καὶ δηλοῖ ἐν τῷ, ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν. ὅ γε ποιητὴς ἐτυμολογικός ἐστιν. ἐκ τοῦ ἕσασθαι γοῦν τὸ εἷμα. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, πέμπει πομποῖς. τὸ δὲ φέρεσθαι, ἀντὶ τοῦ βαστάζεσθαι εἴρηται κυριολεκτικῶς. οὕτω δὲ καὶ τὸ φέρων ἀντὶ τοῦ βαστάζων. ἄγεται μὲν γάρ τι, ὡς μυριαχοῦ πέφυκε, τὰ ἔμψυχα. φέρεται δὲ τὰ μὴ τοιαῦτα. ὧν καὶ ὁ φόρτος ὁ καὶ γόμος παρά τε ἀθηναίῳ καὶ ἄλλοις. ἔτι δὲ καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἂν, ἤγουν τὴν φορτικότητα. ὅς δὴ φόρτος, ἔχει τι συγγενὲς πρὸς τὸ, γῆς ἐτώσιον ἄχθος. ἐν μέντοι τῷ, φορτηγὸς, ταυτίζεταί πως τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν. ἐπεὶ καὶ ἀγώγιμα καθαρῶς τὰ φορτία λέγονται. διδυμάονες δὲ καὶ νῦν ἀδελφοὶ θάνατος καὶ ὕπνος, διὰ τὸ ὁμοῦ γενέσθαι τινὰ εἶναι τούτους ἀεί. ὅ, τε γὰρ ὕπνος οἱ θανατοῖ, κατὰ τὸ, ὕπνος θανάτῳ

ἄγχιστα

ἄγχιστα ἐοικώς. καὶ ὁ θάνατος δὲ, ὕπνου ἐπὶ μακρὸν ποιεῖ τανηλεγὴς ὤν. τὸ δὲ κάτθεσαν, οἰκειότατον μὲν ἐπὶ νεκροῦ ἐνταφιαζομένου. οὐκ ἀνοίκειον δὲ οὐδὲ ἐπὶ κειμηλίων καὶ μάλιστα ἐφ' ὧν οἰκεῖον τὸ τῆς παρακαταθήκης ὄνομα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πρὸ τούτων Λυκίας πίονα δῆμον εἰπών. καὶ αὖθις ἰδίᾳ, εὐρείαν Λυκίαν. ἐνταῦθα παραθεὶς ὁμοῦ, Λυκίης εὐρείης πίονα δῆμον ἔφη. σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ διὰ τῶν καὶ προῤῥηθέντων ὕπνου καὶ θανάτου ἐν Λυκίᾳ φασὶ τοῦ Σαρπηδόνος κατάθεσις, αἰνίττεσθαι δοκεῖ, κενήριον μόνον τοῦ ἥρωος ἐν Λυκίᾳ εἶναι. οὐ γοῦν στερεμνίοις ποσὶ προσώποις ἤρθη, ἀλλ' ἀνυποστάτοις πάθεσιν, ἃ φέρειν τινὰ οὐ δύναται. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀληθῶς ὑπὸ Λυκίων κατὰ σπουδὴν γενόμενον, ἀνέθετο τερατωδέστερον ὕπνῳ καὶ θανάτῳ τοῖς ἀψυχοπομποῖς. οὐ γὰρ εἶχεν ἑτέρῳ τινὶ θείῳ προσώπῳ πιθανῶς προσπλάσαι τοῦτον ἐνέργημα. μυσάττονται γὰρ οἱ τοιοῦτοι μὴ μόνον θανόντων ἅπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ θνήσκοντας ὁρᾶν ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ δηλοῖ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
Νήπιος. εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι,
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον.
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μούλιον, ἠδὲ Πυλάρτην.
Τοὺς ἕλεν, οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.

Ὅτι μεμφόμενος εὐλόγως τὰ κατὰ τὸν Πάτροκλον ὁ ποιητὴς ἐφ' οἷς ἐθελοντὴς ἑταίρου παραιφάσεως λαθόμενος τοὺς πολεμίους μετεκίαθε, φησὶν ὅτι τε διὰ τοῦτο μέγ' ἀάσθη, καὶ τὴν συνήθη ἀναφώνησιν ἐπιφέρων, λέγει. νήπιος. εἰ δὲ ἔπος Ἀχιλλέως ἐφύλαξεν, ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. ἣν ἑτέρωθι συμπτύσσων, μέλαιναν κῆρα φησίν, ἐν οἷς καὶ τὸ ἤδη ἐγνωσμένον τῆς εἱμαρμένης παραδηλοῦται διττόν. εἶτα ἐπάγει γνωμικῶς. ἀλλ' αἰεί τε Θεοῦ κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρὸς ἢ ἀνδρῶν. ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην ῥηϊδίως. ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. καὶ ἔχει μὲν παραίνεσιν τὰ ῥηθέντα, ὅτι πειστέον ἐξ ἀνάγκης ἀγαθῷ ἑταίρῳ. ἔχει δὲ καὶ φιλοσοφίαν περὶ θείας δυνάμεως. τὸ δὲ, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι, βαρυτόνως ἡ παλαιὰ ἔχει χρῆσις, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἰστέον δὲ ὅτι ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων, μετὰ τὸ, κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν. οὐ κεῖνται οἱ ἀναγεγραμμένοι ἐφεξῆς δύο γνωμικοὶ στίχοι, ἀλλὰ μόνος εἷς οὗτος. ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκε. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀφελὲς ἐνταῦθα κεῖται νόημα τὸ, Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας, Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθεν, ὅθεν καὶ ἀάσθη ὡς εἴρηται. ἁπλοϊκὸν γὰρ πάντως τὸ ἐπίσης κελεῦσαι, τῷ ἥρωϊ καὶ τοῖς ἵπποις δὲ ὡς λογικοῖς. εἰ μὴ ἄρα ὁ μῦθος εἴπῃ ὡς θεῖον γένος οἱ τοιοῦτοι ἵπποι, καὶ δυνάμενον ἐπαΐειν στρατιωτικοῦ ἐγκελεύσματος. διὸ καὶ ἐν τῇ φράσει προέθετο αὐτοὺς τοῦ Αὐτομέδοντος. ὧν ὁ ἕτερος καὶ φωνὴν ἀνθρωπίνην ἐν τοῖς ἑξῆς ἀφίησι τῷ Ἀχιλλεῖ. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως μὲν ἐκέλευσε Πάτροκλος τοῖς ἵπποις κατὰ φωνὴν ἐθάδα οἷα ἡνίοχος ἀεὶ ὢν αὐτοῖς, ἄλλως δὲ τῷ ἥρωϊ Αὐτομέδοντι. Ὅμηρος δὲ σιγᾷ τὰ ἐγκελεύσματα, ὡς ἐπειγόμενος εἰς τὰ ἐν ἔργῳ. ὅρα δὲ καὶ ὡς, εἰ καὶ τὸν ἐνταῦθα νήπιον, πρὸ μικροῦ μέγα νήπιον ἔφη, ἀλλ' ἀναπληροῖ καὶ τοῦτο διὰ τοῦ εἰπεῖν μέγ' ἀάσθη. ὅτι μέγα βλαβεὶς οἴκοθεν, εἴη ἂν καὶ μέγα νήπιος. ὅτι καὶ νῦν ὁ ποιητὴς, παθητικῶς ἅμα καὶ σεμνῶς ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς Πάτροκλον, εἰπών. ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν; οὐ γοῦν μυθεύων συνήθως ἀλλ' αὐτὸν τὸν Πάτροκλον ἐρωτᾷ τίνα πρῶτον ἀνεῖλε τίνα δ' ὕστατον, σεμνύνων τε αὐτὸν ἅμα ὡς θεῖόν τι πρόσωπον, καὶ οἰκτιζόμενος. οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ κατὰ οἶκτον, ἔνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή. ἐνδόξῳ δὲ ἀριστεῖ θανατῶντι παραδηλωθὲν ἐμπρέπει τὸ, ἔνθα τίνα πρῶτον καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἐκτέθειται. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ἔνθα, ἀντὶ τοῦ τότε. πότε δὴ τότε; ὅτε τῷ Πατρόκλῳ Ζεὺς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκε. τότε γοῦν, λίαν ἠνδρίσατο. τὸ δὲ, ὅτε δή σε θεὸς θάνατόνδ' ἐκάλεσσε. σεμνὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὅτε ἧς πρὸς τὸ θανεῖν. καὶ ὁμηρικῶς εἰπεῖν ὅτε τοι φάνη βιότοιο τελευτὴ, ἤγουν ὅτε προφανῶς ἤγγιζέ σοι θάνατος. ἰστέον δὲ ὡς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐννέα τινὰς ἀνεῖλεν ὁ Πάτροκλος, ἐν οἷς καὶ Πέριμον Μεγάδην, ἤγουν οὗ πατὴρ ἦν Μέγας κύριον ὄνομα, ἐξ οὗ πατρωνυμικὸν Μεγάδης, ὁμοίως τῷ, Αἰνείας Αἰνειάδης. Ἀλεύας Ἀλευάδης. ὧν καθ' ὁμοιότητα, καὶ Ἀργεάδης, κύριον ἦν παρὰ τῷ ποιητῇ πρὸ ὀλίγου. δοκεῖ δὲ ὁ Πέριμος ἐκ τῆς περὶ προθέσεως παρῆχθαι, καθὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀμφὶ, ὁ Ἄμφιος. καὶ τῆς ὑπὸ, Ὕπιος παφλαγονικὸς ποταμός. ὁ δὲ Ἄνιος τὸ κύριον, οὐκ ἐκ τῆς ἀνὰ προθέσεως ἐστὶν ἀναμφιλέκτως. εἰσὶ γὰρ οἷς ἀρέσκει καθ' ἱστορίαν ἐκ τῆς ἀνίας κληθῆναι οὕτως αὐτόν, ὅτι περιφράζων ἐπὶ Τρώων τὸ ἔφυγον, φησὶ δ'

οἱ δ' ἄλλοι, φύγαδε μνώοντο ἕκαστος, ἤγουν ἀλκῆς μὲν ἐλάθοντο, ἐμέμνηντο δὲ φυγῆς. κοινὴ δὲ σύνταξις ἡ τοῦ φύγαδε ἐπιρρήματος μετὰ τοῦ μνώοντο ῥήματος. καὶ ἀναλυθέντος δὲ τοῦ φύγαδε εἰς τὴν οἰκείαν ἑρμηνείαν, οὐδ' οὕτω σύνηθες τὸ τῆς συντάξεως, ἤγουν τὸ ἐμέμνηντο εἰς φυγήν. ὅμως δέ, νοεῖται ὡς ἀνωτέρω κεῖται. εἰ δὲ ἴσως λείπει τό, δρόμου, εὐοδοῦται κατὰ τὸ σύνηθες ὁ νοῦς. ἵνα ᾖ, μέμνηντο δρόμου τοῦ εἰς φυγήν. συγκατηπειγμένου τοῦ λόγου μιμητικῶς δι' ἐλλείψεως ἐπὶ τῇ τῶν φευγόντων σπουδῇ. ἐνταῦθα δὲ καινὸν καὶ τό, οἱ δ' ἄλλοι ἕκαστος. τὸ γὰρ κοινόν, τῶν ἄλλων ἕκαστος. αἴτιον δὲ τῆς ῥηθείσης καινότητος, τὸ τῆς σημασίας ταυτόν. ὅμοιον γὰρ τό, οἱ ἄλλοι. καὶ τό, ἕκαστος.

Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ περὶ χερσί, περὶ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσσιν ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεες, οὔ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ὅτι μικροῦ ἂν ὑψίπυλον Τροίην εἷλον υἷες Ἀχαιῶν Πατρόκλου ὑπὸ χερσί, περὶ γὰρ ἔγχει θῦεν, εἰ μὴ Ἀπόλλων αὐτῷ μὲν ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων ἐκώλυσεν ὡς ἐφεξῆς ὁ ποιητὴς διηγεῖται, ἤγουν εἰ μὴ τὸ πεπρωμένον ἀντέβη ὡς καὶ κάτω ῥηθήσεται. πάνυ δὲ συνεσταλμένως ὅ ἐστι γοργῶς, εἴρηται τό, περὶ γὰρ ἔγχει θῦεν, ὅ ἐστι περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων ἐν ἔγχει, προμαχόμενος καὶ ἀριστεύων καὶ οὕτω τρέπων εἰς φυγήν. εἶχε δέ τινα ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη γοργότητα κατ' ἔλλειψιν μέντοι καὶ τό, φύγαδε μνώοντο ἕκαστος. ἰστέον δὲ καὶ ὡς θερμοῦ βοηθοῦ δηλωτικὸν τό, ὁ δεῖνα ἔστη, τῷ δεῖνι ὀλοὰ φρονέων, τῷ δεῖνι δ' ἀρήγων. ὅτι τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος ἢ ὑπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων, χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων. οὗ ἀνάπαλιν ὁ Ζεὺς ἐποίει ὠθῶν ἐν τοῖς πρὸ τούτων εἰς μάχην τὸν Ἕκτορα. ἀλλ' ὅτε δή φησι τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος, τότε δὴ ὁ Ἀπόλλων δεινὰ ὁμοκλήσας, προσέφη κατὰ σχῆμα προαναφωνήσεως. χάζεο διογενές, οὔ νύ τοι αἶσα σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων, οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅ περ ἤγουν ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων. τοῦτο δὴ ὅπερ Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ πρὸς Λυκάονα ἐν τῷ, κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅ περ σέο πολλὸν ἀμείνων. ἐφ' οἷς ἐνταῦθα ὁ Πάτροκλος ἀπογνούς, ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσω, μῆνιν ἀλευάμενος Ἀπόλλωνος. καὶ ὅρα εἰς ὅσον ὁ Πάτροκλος τῆς τοῦ ἑταίρου ἐξένευσε συμβουλῆς. ὃς παραγγελθεὶς οἷα ἔγνωσται, νῦν ἐπ' ἀγκῶνος τοῦ τείχους μάχεται. καὶ οὐδ' ἂν ἀνεχώρησεν εἰ μὴ ὡς εἴρηται ἀπέγνω τὴν ἅλωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀπόλλων οἷα Ζεὺς ἥλιος λαμβανόμενος καὶ νῦν εἰς τινα εἱμαρμένην, ἐμποδὼν ἵσταται καὶ αὐτὸς τῷ Πατρόκλῳ καθὰ καὶ ὁ Ζεύς, εἰς ἅλωσιν Τροίας, ἣν περιφράσας, πόλιν ἔφη Τρώων. ᾧ προσέοικε τό, πόλιν Τροίην. ἀγκὼν δὲ τείχους, γωνίαν δηλοῖ, ἤγουν ἐξοχὴν γωνιώδη καὶ διὰ τοῦτο ἀγκωνοειδῆ τινα, ὅθεν ὡς εἰκὸς εἶχεν ἡ Τροία προσβολήν. τὸν δὲ τοιοῦτον ἀγκῶνα, ἀλλαχοῦ σαφέστερον φράζει ἐν τῷ, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, τουτέστιν ὑπερέχοντι κατά τι γωνίωμα ὁποῖον ὁ ἀγκὼν καμφθεὶς ἀποτελεῖ. οὗ δὴ τὸ ἐκτός, παροιμίαν ποιεῖ τήν, γλυκὺς ἀγκών. περὶ οὗ καὶ λόγος φέρεται, ὡς Ὀμφάλη τυραννήσασα Λυδῶν, ὥρισε τόπον ἐν ᾧ προσυβρίσθη αὐτή. καὶ εἰς αὐτὸν ἀθροίσασα βίᾳ, συγκατέκλεισε τοῖς δούλοις τὰς δεσποίνας. καὶ οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τουτέστιν εὐφήμως ἀντιφράζοντες, ἐκάλουν τὸν τόπον, γυναικῶν ἀγκῶνα, ἢ ἀγῶνα. ἔτι δὲ καὶ γλυκὺν ἀγκῶνα. ὅπερ δοκεῖ κεκομψεῦσθαι παρὰ τό, ἀγκὰς ἔμαρπτε Ζεὺς δηλαδὴ τὴν Ἥραν. καὶ εἷς μὲν ὡς ἐρρέθη οὗτος λόγος. ἕτερος δὲ τοιοῦτος. Λυδοὶ πόρρω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τόπον συνάγοντες ὃν αὐτοὶ ἁγνεῶνα ἐκάλουν, ὕβριζον εἰς αὐτάς. καὶ ἦν ἡ μὲν φαυλότης τοῦ ἔργου, ἴση τοῖς ἐπὶ τῇ Ὀμφάλῃ. ἡ δὲ τοῦ τόπου κλῆσις, διέφερεν. οὐ γὰρ ἀγών, ἢ ἀγκών, ἀλλὰ ἁγνεὼν ἐκαλεῖτο, παικτικῶς καὶ αὐτοῦ ἀντιφραζομένου, ἀληθῶς ὢν ἄναγνος ὤν. αἱ δὲ ἱστορίαι αὗται, Ξάνθου εἰσὶ τοῦ Λυδοῦ, ὥς φησιν Ἀθήναιος. ἱστορεῖ δὲ καὶ τὸν Σάμιον Πολυκράτην, ἄδικον ἐφ' ὁμοίοις. ὅς φησι τὴν παρὰ Σαμίοις λαύραν ἀντεσκεύασε τῷ τῶν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ, ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. ἦν δὲ ἡ τοιαύτη λαύρα, στενωπὸς καὶ γυναικῶν φησι δημιουργῶν πλήθουσα καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν. λέγει δὲ λαύραν μέν, στενωπόν τινα περιοχὴν ἀκολούθως Ὁμήρῳ. δημιουργοὺς δὲ γυναῖκας, λόγῳ σεμνότητος, τὰς διὰ δημοτικὰς καὶ ἐργασίαν προϊσχομένας δημίαν ἤγουν δημοσίαν. τοιαῦται δέ εἰσι γυναῖκες, καὶ αἱ παρ' ἑτέροις σποδησιλαῦραι καὶ πανδοσίαι καὶ λεωφόροι. καὶ τοιαῦτα μὲν τάδε. ἰστέον δὲ ὡς εἰ πρὸς ἀλήθειαν ὑψηλὸν ἐνταῦθα τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος ληπτέον, τὸ αὐτὸ ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ νοηθείη

ὅτι

ὅτι ὑψηλὸν ὁ ποιητὴς αὐτὸ λέγει. ὡς μὴ χθαμαλὸν μὴ δὲ ἐκεῖνο δηλοῦ εἶναι κατά τινας. τὸ δὲ δαίμονι ἶσος, οἰκείως μὲν ἐῤῥέθη πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν δαίμων ὁ Ἀπόλλων ἀντικαθίσταται τῷ δαιμονίῳ Πατρόκλῳ. συνολεχεῖ δὲ τὴν παραβολὴν, ἐπεὶ μὴ ἔστιν αἰσθητῶς διασκευάσαι νοητὴν οὖσαν αὐτήν. τὸ δὲ πέρθαι, ὅμοιόν ἐστι τῷ δέχθαι καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσω, πάνυ πτοηθῆναι δηλοῖ τὸν Πάτροκλον. ἀλλαχοῦ δέ τις γενναῖος, χάζεται τυτθὸν ὀπίσω οὐ μὴν κατὰ πολύ.

Ἕκτωρ δ' ἐν σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους.
Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσας,
Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνδρὶ εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
Ἀσίῳ. ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος.
Ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτορ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην.
Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
Ἀλλ' ἄγε Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Αἴ κέν πως μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς εἰς πόνον ἀνδρῶν.
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δύσεθ' ὅμιλον ἰὼν, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
Ἧκε κακὸν, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν.
Αὐτὰρ ὁ, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.

Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα τὸ ἔχειν, ἐπὶ ἐλάσεως ἵππων. φησὶ γάρ. Ἕκτωρ δ' ἐν σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους. εἶτα σαφῶς δηλῶν τὴν ἕως καὶ ἐκεῖ φυγὴν τῶν Τρώων, ἐπάγει. δίζε γοῦν ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσας κατὰ παλίωξιν. ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. ὅρα δὲ οἷα κακὰ τοὺς Τρῶας ὁ ψευδαχιλλεὺς Πάτροκλος διέθετο. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως ὁ Ἀχιλλεὺς διὰ τοῦ βλεπομένου μετώπου τῆς αὐτοῦ κόρυθος. ὅτι τὸ κατὰ πραγματικὴν ἀφήγησιν ὕπτιον, διεγείρων καὶ νῦν εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς, παραῤῥίπτει καί τι ἱστορικὸν ἀναμεμιγμένον μύθῳ, προσάγων Ἄσιόν τινα αἰζηόν τε κρατερόν τε, ᾧ εἰκάζει τὸν Ἀπόλλωνα ὀτρύνοντα ὡς ἂν Ἕκτωρ τῷ Πατρόκλῳ ἀντικαταστῇ. περὶ οὗ Ἀσίου, ἱστορεῖ ὅτι μήτρως ἦν Ἕκτορος, αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος. εἰ δὲ τοῦτο, Δύμαντος ἄρα καὶ ἡ Ἑκάβη θυγάτηρ κατὰ τὸν ποιητήν. Εὐριπίδης δέ φασι καὶ Ἀθηνίων καὶ Τηλεκλείδης, Κισσέως οἴδασιν αὐτὴν ἐκγενέσθαι. εἰ δέ γε ἴσως ὁμομήτριος μόνον ὁ Ἄσιος τῇ Ἑκάβῃ οὐ μὴν καὶ ὁμοπάτριος, τότε οὐδὲν κωλύσει τὸν μὲν Ἄσιον, Δύμαντος εἶναι. Κισσέως δὲ τὴν Ἑκάβην. ὡς δὲ καὶ Φρὺξ ἦν ὁ ῥηθεὶς Δύμας, δηλοῖ ὁ ποιητὴς, εἰπών. ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοαῖς ἐπὶ Σαγγαρίοιο. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ποταμὸς Φρύγιος ὁ περιᾳδόμενος Σαγγάριος περὶ οὗ δηλοῖ καὶ ὁ περιηγητής. ἰστέον δὲ ὅτι τὲ μήτρωα οἱ νεώτεροι οὐ τὸν ἀπὸ μητρὸς θεῖόν φασι καθ' Ὅμηρον, ἀλλὰ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον οὕτω καλοῦσι. ὅρα δὲ ὅτι ὁ προσεχῶς ῥηθεὶς εὐγενὴς Ἄσιος ὁ τοῦ Ἕκτορος μήτρως ὀτρύνων κατὰ Πατρόκλου, φησί. τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρή. ὃ δὴ ὀκνοῦντος στρατιώτου ἐστὶ διεγερτικόν. εἶτα ἐπάγει ὅσα εἴποι τις ἂν, ἐνδεικνύμενος ἐλάττωσιν ἑαυτοῦ πρός τινα γενναῖον μὲν ὀκνηρὸν δὲ μάχεσθαι. αἴθε ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην. διατί; ἵνα στυγερῶς φησι πολέμου ἀπερωήσειας. ὁ δὲ νοῦς τοῦ εὐκτικοῦ λόγου, τοιοῦτος. τρία ταῦτα εἰσίν. ἐλάσσων, ἶσος, καὶ μείζων. ἐλάσσων μὲν οὖν πως ὤν τινος, οὐκ ἂν ἔχοι ἐκεῖνον κολάσαι. οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ ἰσότητα ἔχων, κολάσοι ἂν ῥᾳδίως τὸν ἶσον, ἀντιπείσεται γὰρ καὶ αὐτός. εἰ δὲ μείζων γένηται, κολάσοι ἂν τὸν μὴ τοιοῦτον. διὸ εὔχεται ὁ δῆθεν κατὰ πολὺ ἐλάττων Ἄσιος, οὐκ ἶσος τῷ κολαστέῳ Ἕκτορι γενέσθαι, ἀλλὰ μείζων. καὶ οὐχ ἁπλῶς μείζων, ἀλλ' ὅσον ἄρτι ἐλάττων ἐστίν. ὁ δὲ ταῦτα εὐχόμενος, καὶ ἑαυτὸν σεμνύνει ἐὰν οὕτως ἐλάσσων ὢν, θαῤῥῇ κίνδυνον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ τῷ ὁμηρικῷ ζηλωτῇ Σοφοκλεῖ, ἔστι σχῆμα εὐχῆς ὅμοιον ἐν τῷ, ζώης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν χειρὶ καὶ πλούτῳ, ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις. τὸ δὲ στυγερῶς, εἴη ἂν ταυτὸν τῷ φρικτῶς, καὶ ὡς ἂν στυγέῃ τις. Ὅτι ἐφέπειν, τὸ κατά τινος ἐλαύνειν λέγει, δὶς ἐνταῦθα εἰπὼν, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ὅμοιον τῷ, δαιμονίη, τί μοι ἐπέχεις; ὅτι θάρσους τὸ, ἔβη ἂμ πόνον ἀνδρῶν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, δύσετο ὅμιλον. οὗ ἐφεξῆς, ὅμοιον καὶ τὸ, ἐν δὲ κλόνον ἧκε κακόν. ὅλον δὲ τὸ, δύσεθ' ὅμιλον ἰὼν, ἐν δὲ κλόνον τοῖς δεῖνα ἧκε κακὸν, τῷ δὲ δεῖνι κῦδος ὄπαζε.

ὄπαζε, οὐδαίου γενναίου συμμάχου ἐστὶ δηλωτικόν. ὅτι οὕτω παῤῥησιάζεται ὁ ἐκ τοῦ πέπληγα ἐνεστὼς ὁ πεπλήγω, ὥστε καὶ ἀπαρέμφατον αὐτοῦ ἐνταῦθα κεῖται τὸ πεπληγέμεν ὡς ἀρηγέμεν, οὗ προϋπάρχει τὸ πεπλήγειν ὡς ἀρήγειν. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ἐν τῷ, ἐκέλευσεν ἕκτωρ ἵπποις ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. ὅτι δὲ κελεύειν οὐχ ἁπλῶς τὸ ἐπιτάσσειν κοινότερον ἀλλά τοι καὶ λέξις ἐστὶ ναυτική, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, κατακέλευε δή. σὺν ἄλλοις δὲ καὶ ὁ γράψας τὸ, χρυσόκερως μὲν, ἦν λέγει τὸ τειχεικόν. καλλιπίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευεν. Ὅτι οὕτω δρασικὸς ὁ τοῦ μυθικοῦ ἀπόλλωνος λόγος τῷ ἕκτορι γέγονεν, ὥστε ἄλλοις μὲν δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν. ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἔα. αὐτὰρ ὃ, πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους ὡς προαπεδείχθη εἴρηται.

Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Σκαιῇ ἔγχος ἔχων. ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
Μάρμαρον ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε.
Ἧκε δ' ἐρεισάμενος, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς,
Οὐδ' ἁλίωσε βέλος. βάλε δ' ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος πριάμοιο
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ.
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον. ὀφθαλμοὶ δὲ, χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου. λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης πατρόκλεις ἱππεῦ.
Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ.
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν,
Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη.
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
Ἦ ῥα καὶ ἐν τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.

Ὅτι κἀνταῦθα πάτροκλος λίθον ἐπαφεὶς, τὸν βληθέντα μὲν, κατέπεμψεν εἰς ᾅδου οἰκτρῶς. τοῖς δὲ ἀμφ' αὐτὸν, ἐνέσταξέ τι γλυκύτητος οἷς ἐσάρκασε πρὸς ἀστεϊσμόν. φησὶ γὰρ ὅτι λάζετο χειρὶ πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα, τόν οἱ ἤγουν ὃν αὐτῷ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε. ἧκε δ' ἐρεισάμενος. οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς, οὐδ' ἁλίωσε βέλος. βάλε δ' ἕκτορος ἡνιοχῆα κεβριόνην νόθον υἱὸν πριάμοιο ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. οὐδὲ ἔσχεν ὀστέον. ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, ταυτὸν δ' εἰπεῖν εὐποιήτου. λίπε δ' ὀστέα θυμός. ὃ πολλαχοῦ φησὶν ὁ ποιητής. ἐφ' οἷς καιρίως μελετήσας ὁ ποιητὴς σκῶψαί τι, ἐπάγει. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης πατρόκλεις ἱππεῦ. ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. εἰ δή που ἐν πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο, πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, νηὸς ἀποθρώσκων. εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ. ἦ ῥα καὶ ἐν τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν, εἰ καὶ μὴ παραθαλάττιοι αὐτοί εἰσι δηλαδὴ ὡς ἐνεθίζεσθαι κυβιστᾶν. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἀπῳκισμένην τῆς θαλάττης εἶναι τὴν παλαιὰν ἴλιον ὡς καὶ ὁ γεωγράφος δείκνυσιν. εἰ γὰρ ἦσαν φησὶν οἱ τρῶες παράλιοι, τί καινὸν εἰ καὶ ἐκυβίστων; σημειῶσαι δὲ ὡς εἰπὼν ὁ ποιητὴς ἐν συντόμῳ παραβολῇ τὸ, ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κατέπεσεν ἀπὸ δίφρου, εἶτα εὐθὺς ἑρμηνεύων, πλάττει τὸν πάτροκλον διασκευάζοντα τὸν τοιοῦτον νοῦν, ἐν τῷ, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, καὶ ἑξῆς τὰ περὶ τοῦ κυβιστητῆρος. ἐστὶ γοῦν ἀρνευτὴρ καὶ κυβιστητὴρ, τὰ αὐτὰ, εἰ καὶ σαφέστερον τὸ κυβιστητήρ. ἀρνευτήρ τε γὰρ, ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες, τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. διὸ καὶ ἱππουρον ἰχθὺν τὸν καὶ ἱππουρέα, διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι, ἀρνευτήν τινες ἐκάλουν κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν. ὁ κυβιστητὴρ δὲ, ὁ ἐπὶ κύμβην ὅ ἐστι κεφαλὴν ὑπὸ τῷ ὕδατι γινόμενος. ἢ ὁ κατὰ κύβον ἄνωθεν κάτω βάλλων ἑαυτόν, ὃς δὴ κύβος, ἀπὸ τοῦ κύπτειν δοκεῖ παρῆχθαι, ὡς οἱ κάτω κάρα κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, ἀνακύψαντος τοῦ βῆτα ἐν αὐτῷ καθὰ καὶ ἐν τῷ καλύπτω καλύβη, βλάπτω βλάβη, κρύπτω ἀποκρυβή. οὐκ ἂν δὲ εἴη ἐνταῦθα κενὸν, ἐπισημήνασθαι ὅτι τε τρισὶ τὸ παλαιὸν κύβοις ἐχρῶντο καὶ οὐ δύο κατὰ τοὺς ὕστερον. ὅθεν καὶ παροιμία φησὶν ἐπὶ τῶν μηδὲν διαμέσου κινδυνευόντων, τὸ, ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβους, ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐν πεσσοῖς ἀριθμοῦ, ὅς ἐστιν ἕξ, καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἤγουν τοῦ κύβου ὅπερ ἐστὶ μονάδος. διχῶς γὰρ ὁ κύβος, αὐτό τε τὸ ἀναῤῥιπτούμενον ὡς τὸ, ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ διὸς κύβοι, ὃ παροιμιωδῶς ἡ τραγῳδία ἔφη. ἡ ἐν αὐτῷ μονὰς, ὡς τὸ, βέβληκ' ἀχιλλεὺς δύω κύβω καὶ τέτταρα, ἤγουν δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ὃν στίχον εὐριπίδης ἐν τηλέφῳ θεὶς ὅπου κυβεύοντας ἥρωας εἰσήγαγε, καὶ μαθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελεῖ καθὰ σκώπτει καὶ ὁ κωμικὸς,

αἰδεσθεὶς, περιεῖλεν ὅλον τὸ ἐπεισόδιον. ὡς δὲ καὶ καθ' ἕκαστον κύβον, ἤγουν καθ' ἑκάστην μονάδα ἔπαιζον ἀργύριον ὁρίζοντες, καὶ ὡς οἱ τῆς παιδιᾶς ταύτης τεχνῖται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων ἐλέγοντο, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. ὅρα δὲ καὶ ὅτι Αἰνείας μὲν, τὸν Μηριόνην ὡς κοῦφα πηδῶντα ὀρχηστὴν πρὸ μικροῦ ἔφη, σκώψας εὐφυῶς καὶ ἐκεῖνος. Πάτροκλος δὲ νῦν τὸν Κεβριόνην ἐπὶ κεφαλὴν καταπεσόντα ἐκ δίφρου, κυβιστητῆρι προσφυῶς εἰκάζει, ἐξ ὕψοιο τινὸς ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν ῥίπτοντι. οὕτως εἰς καιρὸν καὶ σκώμμασιν ἀστείοις ἐπαρτύει τὴν ποίησιν Ὅμηρος. ἅπερ ὅτι κέρτομα, παρασημαίνεται αὐτὸς προθεωρήσας ῥητορικῶς ἐν τῷ, τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Πατρόκλεις. ὅτι δὲ ἡ συχνὴ ἀποστροφὴ αὕτη πάνυ δηλοῖ τὸν ποιητὴν πρὸς τοῦ Πατρόκλου εἶναι ὡς ὑπερυγηκότος τοῖς φίλοις Ἀχαιοῖς, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸν Ἀχιλλέα, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. οὕτω γοῦν καὶ βραχύ τι ὑποκαταβὰς, αὐτὸν προσφωνεῖ. ὡς δὲ καὶ ὁ Κεβριόνης λόγου ἄξιος ἦν, ἐνέφηνε μὲν καὶ ὁ ποιητὴς δαΐφρονα καὶ ἥρωα προσειπὼν αὐτόν. δηλώσει δὲ καὶ ὁ Ἕκτωρ ἐν οἷς αὐτοῦ ὑπερμάχεται. ἰστέον δὲ ὅτι κἀνταῦθα γενικὴ μὲν λέξις ὁ πέτρος, καθὰ καὶ ὁ λᾶς, εἰδικὴ δὲ ὁ μάρμαρος, ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν λεχθείς. ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα κατὰ γένος προφέρει οὐδέτερον. ὀκριόεις δὲ, ὁ ἔχων ἄκρας, ἤγουν ὀξύτητας. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὀξέϊ λᾶϊ. ὥσπερ καὶ ἡνιοχῆα εἰπὼν, ἐπιφέρει, ἵππων ἡνία ἔχοντα, τρόπῳ ἐτυμολογικῷ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ὃν περὶ χεὶρ ἐκάλυψε, τὸν ἐν ἄλλοις χερμάδιον λίθον διασαφεῖ, ὅ ἐστι τὸν χειροπληθῆ, καὶ οὗ ἔστι τὴν χεῖρα ἐπιμάσσασθαι ἤγουν ἐφάψασθαι, ὥστε καὶ καλύψαι δακτύλοις ἐν τῷ κρατερῶς αὐτοῦ ἔχεσθαι. διὸ ἔφη. τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε. τὸ δὲ ἐρεισάμενος, γενναιότητα βολῆς δηλοῖ, οὐκ ἔστι γάρ τινι βαλεῖν στερεῶς μὴ ἐρεισαμένῳ. τὸ δὲ οὐδὲ δὴν χάζετο, τὸ τῆς βολῆς γενναῖον πιθανολογεῖ. ὁ γὰρ μὴ χαζόμενός τινος, ἀλλ' ἐγγὺς δηλαδὴ γεγονὼς, δύναιτ' ἂν καὶ γενναίαν ἐκείνῳ ἐντινάξαι πληγήν. τὸ δὲ οὐδ' ἁλίωσε βέλος, ὅμοιόν ἐστι τῷ, οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος. καὶ τοῦτο μὲν, κατὰ ἄρσιν. θέσις δ' αὐτοῦ τὸ, βάλε δ' ἡνιοχῆα. τὸ δὲ ἡνιοχεὺς, ἐσχημάτισαι παραγώγως καθὰ καὶ αἰθιοπεὺς καὶ ἡγεμονεύς. αὐτὰ δὲ, καὶ ἐκ τοῦ ἡνιοχεύσω καὶ ἡγεμονεύσω παράγονται. τὸ δὲ μέτωπον, ἢ καθ' ὁμοιότητα συντέθειται τοῦ ἐνώπιον, ἢ παράγωγόν ἐστι τοῦ μέτωπεν, ὡς τοῦ ἴχνος τὸ ἴχνιον. τὸ δὲ ὀφρῦς σύνελεν, ἀντὶ τοῦ συνήγαγεν. οὐ βιαίου ὄντος, παρακολούθημα ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἔκπτωσις καὶ τὰ ἐπ' αὐτῷ. ἐκ δὲ τούτου τοῦ συνελεῖν, οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες ἐφεῦρον τὸ, συνελόντα φάναι. οἱ δὲ γραμματικοὶ, τὸ συνῃρημένον. διασαφητικὸν δὲ τοῦ σύνελε τὸ, οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον, ἤγουν οὐκ ἀντέσχεν, οὐκ ἀντέβη, ἀλλὰ δηλονότι κλασθὲν, συνῃρέθη. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν συνεῖλε προπερισπᾶται διὰ τὸν τροχαϊσμὸν ὡς τὸ συνεῖχε καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκπεσὸν δὲ τῆς αὐξήσεως, προπαροξύνεται. τὸ δὲ ὢ πόποι, κέρτομόν ἐνταῦθά ἐστι καὶ οὐκ ἐπὶ θρήνῳ συνήθως ἢ σχετλιασμῷ. τὸ δὲ ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ἐνδείκνυται, μὴ τοὺς βαρυσάρκους ἀλλὰ τοὺς ἀβαρεστέρους ἀγαθοὺς εἶναι ῥεῖα κυβιστᾶν. ἐκ τῆς ἐλάφου δὲ παρῆκται καὶ συγκέκοπται ὁ ἐλαφρός. ξύλον δὲ εἰπεῖν ἐλαφρὸν, οὐκ ἀσφαλῶς ἔχει. τὸ μέντοι πλώοιεν ἐλαφρῶς ἐν Ὀδυσσείᾳ, καλὸν καὶ αὐτὸ, πρὸς ὁμοιότητα γὰρ ἐλέχθη νήξεως ἐλάφου κοῦφα καὶ αὐτῆς πλεούσης, καὶ οὐ δυσχερῶς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ σκῶμμα ἐστὶν ὅτε γίνεται ὁ ἐλαφρὸς, καθὰ καὶ ὁ κοῦφος καὶ ὁ κενός. δριμύτερον δὲ τούτων, εἰ καὶ δειλός. ἔτι δὲ καὶ εἰ λαμπρῶς κερασφόρος. τήθεα δὲ ὧν ὥσπερ ἐπὶ πολὺ ψηλαφηταί εἰσιν οἱ κυβιστῆρες, εἶδος ὀστρέου παρὰ τὴν τηθὴν ὅ ἐστι γῆν. γεώδη γάρ εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα. ἴσως δὲ καὶ παρωνόμασαι τῇ τροφῷ τῶν βρεφῶν τήθῃ, διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ οἷον γαλακτῶδες καὶ δροσερόν. οὗ χάριν, καὶ ἐρσήεντά τις τὰ τοιαῦτα φησὶ ποιητής. περὶ δὲ τηθέων ἤτοι ὀστρείων, φέρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ταῦτα. οὐ μόνον ἰχθύσιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις. καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς, οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον καὶ ἡδύ. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βυθῷ κατὰ βάθους κειμένων ὡς μὴ εἶναι εἰς ταῦτα τέχνῃ ἄλλῃ χρήσασθαι ἢ δύντα κατὰ βυθοῦ. δυσπέμφελος δὲ πόντος, ὁ δυσχείμερος. δι' οὗ δυσχερῶς ναῦς πέμπεται. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος δυσπέμφελον τὴν ναυτιλίαν φησί. Ζηνόδοτος δέ φασι πληθυντικῶς γράφει. εἰ καὶ δυσπέμφελοι εἶεν οἱ πολλοὶ δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἷς τὰ τήθεα παρατίθενται, ὅ ἐστι δυσάρεστοι, ὡς καὶ Ἡσίοδος. μὴ δὲ πολυξείνοιο δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, ὅ ἐστι δύσκολος, δυσμετάπεμπτος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δυσπέμφελος ὀφεῖλον, ὥσπερ καὶ προεδηλώθη, διὰ τοῦ π' γράφεσθαι, ὅμως δοκεῖ τρέψαι αὐτὸ εἰς φ' πρὸς διαστολὴν τῆς πέμπελος, ὃ γεροντικὴν ἡλικίαν δηλοῖ. τὸ δὲ ἐν πεδίῳ, ἀστεῖον καὶ αὐτό. καθ' ὕδατος μὲν γὰρ κυβιστᾶν, οὐ δεινόν. ἐν πεδίῳ δὲ, κλαυσεῖται ἂν ὁ κυβιστῶν προσαράξας τῇ γῇ τὴν κεφαλήν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, πεζεῦσαι μὲν καθ' ὕδατος ἅρμα καὶ ἀναβάτην, ἡ ποίησις παραδίδωσιν. ἄνθρωπον δὲ ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων κυβιστᾶν θαλάσσης νόμῳ, οὐκ ἂν εἴη. ὅτι δὲ κυβιστητὴρ καὶ ὁ ὀρχηστὴς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐφεξῆς που δύο κυβιστητῆρες. οἳ μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσους. τὸ δὲ ῥεῖα κυβιστᾷ, δὶς εἶπε διὰ τὸ καίριον τῆς φράσεως. καὶ δῆλον ὡς χρηστὸν μάλιστα τοῦτο. διὸ ἅπαξ εἰπὼν ἀρνευτῆρα, οὐκέτι οὔτ' αὐτὸ εἶπεν οὔτε τι τῶν ἐκείνου. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τε τὰ συχνὰ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἀσύνδετα, πρέπουσιν ἐπὶ κερτομήσει τὸ, ὢ πόποι. καὶ τὸ, ἦ μάλ' ἐλαφρός. καὶ τὸ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. καὶ τὸ, εἰ δή που καὶ πόντῳ καὶ ἑξῆς. καὶ ὅτι ἡ τῆς παραβολῆς ἐργασία, ὡς οἷον ἐκ τοῦ ἐλάττονός ἐστι, λέγοντος τρόπον τινὰ τοῦ Πατρόκλου, ὡς εἰ ἐν πεδίῳ ῥεῖα ἐξ ἵππων κυβιστᾷ, πολλῷ μᾶλλον ἐν

θαλάσσῃ

θαλάσσῃ ἀπό τινος προβλῆτος. καὶ ὅτι δυνάμενος ὅμηρος παραβολικῶς τὸν λόγον σχηματίσαι, οὕτως, ὡς δὲ κυβιστητὴρ ποιεῖ τάδε, οὕτως ὁ δεῖνα ἔπαθε τάδε, ὅμως δεῖν ἔκρινεν ὡς κέρτομον λόγον πλάσαι αὐτό. λογισάμενος, Πατρόκλῳ μὲν πρέπειν τὸ οὕτως εἰπεῖν, ὁμηρικῆς δὲ ἐμβριθείας πόρρω εἶναι. οὐ γὰρ πρὸς αὐτοῦ τὴν ὁμήρου, οἰκοπροσώπως τοιαῦτα παίζειν ἄρτι. ὃς οὐδὲ περὶ Ἕκτορι τοιοῦτόν τι παραθέσθαι ἠθέλησεν, ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται.

Ὅτι Πάτροκλος ἐπὶ Κεβριόνῃ βεβήκει οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων ἔβλητο πρὸς στῆθος. ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή. ὅρα δὲ νῦν ὅτι τὸ ἐπί τινι βεβηκέναι, ἀντίκειται τῷ ἀμφιβῆναι. ὡς γὰρ πολλαχοῦ δηλοῦται, ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται ἔντισι. τὸ δὲ οἶμα, συγκοπὴν ἔχει ἐκ τοῦ οἴμημα, ὡς τὸ κῦμα ἐκ τοῦ κύημα ἢ κύκημα. τὸ δὲ κεραΐζειν, ἐπὶ λέοντος οὐ κυριολεκτεῖται, ἐπὶ κερασφόρων δὲ ζώων. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἀλλαχοῦ. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα κεραϊζέμεν πόλιν, τὸ ἁπλῶς ἀφανίζειν καὶ ὡς εἰπεῖν κείρειν. κατὰ τὸ, κείρετε, ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι. καὶ, μάχης μήδεα κείρει Ζεύς. τὸ δὲ πρὸς στῆθος, ἰδιότης λέοντος, ὃς οἷα φύσει λακωνίζων, ὀκνεῖ τὴν κατὰ νώτου βολήν. διὸ οὐδέποτε προτροπάδην φεύγει. εἰ δὲ καὶ φύγῃ, σὺν φρονήματι τοῦτο ποιεῖ ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι.

Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων
Ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή,
Ὣς ἐπὶ Κεβριόνῃ Πατρόκλεις ἆλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην,
Ὥ τ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἄμφω πεινάοντε μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
Ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων,
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.

τὸ δὲ ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή, ὅμοιόν ἐστι πρὸς τὸ, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. σημείωσαι δὲ ὅτι λέοντι νῦν παραβαλὼν ἁπλῶς οὕτω μόνον τὸν Πάτροκλον, καὶ προσφωνήσας πάλιν αὐτὸν, εὐθὺς καὶ ἑτέραν παραβολὴν συνάπτει ἐπί τε αὐτῷ καὶ τῷ Ἕκτορι, λέγων περὶ Κεβριόνου αὐτοὺς δηρινθῆναι κατάπινας, μάλιστα δὲ δηριθῆναι δίχα τοῦ ν ὡς ἀπὸ τοῦ δηρίω δηρίσω τὸ μάχομαι, λέοντε ὥς. ὥ τ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον. καὶ ὅρα ὡς μεγαλόφρον καὶ νῦν ζῶον ἱστορεῖ τὸν λέοντα ἐν τῷ, μέγα φρονέοντε. ὃ καὶ ἐπὶ συὸς καὶ λέοντος ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. καὶ εἴη ἂν ὁμοίας ἐννοίας καὶ τὸ, μεγάθυμον ταῦρον εἰπεῖν, ὡς πρὸ βραχέων ἐποίησεν. ὅτι δὲ πεινῶν λέων ἀκάθεκτός ἐστι, καὶ ἡ κατὰ τὸν Πάριν καὶ τὸν Μενέλαον προεδήλωσε παραβολή. φασὶ δὲ καὶ ὡς οὐ διαμάχονται ἀλλήλοις λέοντες εἰ μὴ πεινῶσι. καὶ νῦν μὲν ἰσοπαλοῦς τῆς μάχης οὔσης, οὕτω παραβάλλει ὁ ποιητὴς αὐτοὺς, δηλῶν τὴν τῶν ἡρώων πρὸς ἀλλήλους ὁμοιότητα ἐκ τῆς τῶν ὁμοειδῶν ζώων παραβολῆς. ὁποῖά τις καὶ πρὸ τούτων ἡ ἐπὶ Σαρπηδόνος καὶ Πατρόκλου, ὅπου αἰγυπιοῖς αὐτοὺς παρέβαλεν. ὅτε δὲ ὑπὸ Ἕκτορι πίπτει Πάτροκλος, ἑτεροειδέσι ζώοις εἰκάσει αὐτούς. τὸν μὲν, συΐ. λέοντι δὲ τὸν Ἕκτορα. ἰσχυροῖς μὲν ἀμφοτέροις, οὐχ ὁμοίοις δέ. ὡς καὶ πρὸ τούτων λέοντι μὲν τὸν Πάτροκλον εἴκασε, ταύρῳ δὲ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθέντα Σαρπηδόνα. ὅρα δὲ ὅτι κἀνταῦθα συχναῖς ὁ ποιητὴς χρᾶται παραβολαῖς. εἰωθὼς οὕτω ποιεῖν ἐναργείας χάριν ὅτε ἀφηγεῖται μεγάλα πράγματα. καὶ ὅτι ἐν τῇ προσεχεῖ παραβολῇ τὸ, λέοντε πεινάοντε μέγα φρονέοντε, κάλλος καίριον ποιεῖ κατὰ τὰ πάρισα. καὶ ὅτι ἀστείως νῦν μὲν πρὸς λέοντας πεινῶντας εἰκάζει τοὺς ἥρωας. ἐφεξῆς δὲ πρὸς λέοντα καὶ σῦν, διψῶντας. διὸ ἐνταῦθα μὲν περὶ βρώσεως τὰ ζῷα μάχονται. ἐκεῖ δέ, περὶ πόσεως. ἰστέον δὲ ὡς ἦν μὲν ὑπερθέσθαι, μάχεσθαι καὶ ἐν ξυλόχῳ τοὺς εἰρημένους λέοντας. ἀλλ' ὅτι νῦν μὲν ἡ Τρωϊκὴ μάχη ἄνω ὑψοῦ περί που τὴν ἠνεμόεσσαν Ἴλιον, ἐρίζουσι δέ ποτε καὶ λέοντες ἐν ὕψεσι διὰ τὸ ἕως ἐκεῖ φεύγειν τὸ διωκόμενον, διὰ τοῦτο κορυφὴ ὄρεος ὑπόκειται καὶ τῷ τῆς ἐλάφου πτώματι, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτῇ μαχομένοις μεγάλοις θηρίοις. ὅτι τὸ ὁμοῦ γενέσθαι τὰ στρατεύματα, ἑτέρωθι μὲν ἄλλως

λως εἴκασεν, δι' ὃ καὶ ὅτι κόνεως αὐτὰ περιέβαλε συστροφῇ. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ στάσιμον ἅμα τῶν μαχομένων παραδηλῶν καὶ τὸ οἱ δ' ἐφ' ἑνὸς ἐρριζωμένον ἐπεὶ οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. ὑπεμφαίνων δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ εἶναι αὐτοὺς καὶ συγκεχύσθαι καὶ ἠχεῖν καὶ πλήττεσθαι, εἰς φηγὸν καὶ μελίην καὶ κράνειαν παραβάλλει αὐτοὺς ὡς ῥηθήσεται. καὶ πρῶτα τέως εἰπὼν ὡς Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, ἤγουν τῆς τοῦ Κεβριόνου ἐλάβετο κεφαλῆς, οὐχὶ μεθίει. Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες καὶ Δαναοί, σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην. ἑρμηνεύων τὸ σύναγον, ἐπάγει τὴν ῥηθεῖσαν παραβολήν. τοιαύτην οὖσαν. ὡς δ' εὖρός τε νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην, φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν, αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, ἠχῇ θεσπεσίῃ. πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων, ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, δῄουν. καὶ ἑξῆς τὰ δι' ὧν ὑσμίνη συνάγεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικῶς ὑσμίνην ἢ ἄρην ἢ πόλεμον συνάγειν, εἰλῆφθαι δοκεῖ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον συναγώγιον, τό, τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν. ἐκεῖθεν δὲ εἴληπται καὶ τὰ συναγώγιμα παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ δεῖπνα. καὶ συνάγειν, τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν. ᾧ λόγῳ, καὶ σύνδειπνον ἐλέγετο τὸ συμπόσιον. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστι, καὶ τὸ συνάγειν προσφυῶς ἐπί τε μάχης ἐπί τε δαιτὸς κοινῆς λέγεται. καλῶς ἄρα οἱ μὴ ἀνθρωπίνως ἀλλὰ κατὰ θηρία δαινύμενοι ἐν τῷ στασιάζειν καὶ διὰ τοῦτο μηδέν τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἦθος ἔχοντες, δοκοῦσι λέγειν καὶ αὐτοὶ τό, δεῦτε ξυνάγωμεν ἄρηα. καὶ ὁ τῶν τοιούτων οἶκος, κατὰ τὸν ἀστεῖον δειπνοσοφιστήν, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, τὸ Σοφόκλειον. καλὸν δέ φησιν ἐνταῦθα προσθεῖναι καὶ Φιλιππίδου τό, τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν, ἐκ κοινοῦ Ἡσίοδος ἔφη. ἔστι δὲ τοιοῦτον ὁ ἔρανος. ἐν ᾧ συνέβαλλον ἕκαστος τὸ πρὸς ἰσχὺν εἰς χρείαν συνδείπνου συμβολιμαίου, ὡς ὅ γε μὴ τοιοῦτος, ἀσύμβολος ἐλέγετο διὰ τὸ δωρεὰν δειπνεῖσθαι καὶ ἀδαπάνως. λέγει δὲ ὁ Ἀθήναιος, καὶ ὡς τὴν μὲν ἐπὶ συμποσίῳ συμβολήν, χῶν οἱ Ἀργεῖοι ἐκάλουν. τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν. καὶ ἔστι τὸ χῶν, ἐκ τοῦ χοῦν ὅπερ ἐστὶν ἀγγεῖον συμποτικόν, ὃ καὶ χοεὺς ἀττικῶς λέγεται. οὗ κλίσις, χοέως χοῶς ὡς Πειραιῶς. ἀναλογία δὲ αὐτοῦ, κατὰ τὸ βῶν. ὡς γὰρ βοῦς βῶς δωρικῶς, οὕτω καὶ χοῦς χῶς. ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ οὐχὶ μεθίει, τὸ οὐχί, ἐπίρρημα. ἐξ οὗ ὀρθῶς ἂν ἐν συναλοιφῇ ἐκθλιβείη τὸ δίχρονον. ὥς τε οἱ ἐν τῷ οὐχ οὕτως καὶ τοῖς ὁμοίοις μὴ τιθέντες ἀπόστροφον ὡς μόνου τοῦ χῖ στοιχείου μεσολαβοῦντος διὰ καλλιφωνίαν, καθὰ τοῦ κ' ἐν τῷ οὐκ ἔχω καὶ οὐκ ἄγω, καὶ τοῖς τοιούτοις, οὐκ ἀσφαλῶς ἐνίστανται. τὸ μὲν γοῦν οὐκ, εὕρηται χωρὶς τοῦ ἰῶτα. οὐχ δέ, οὐχ εὕρηται, τις εἴποι. σημείωσαι δὲ ὅπως εὐμεθόδως Ὅμηρος Πάτροκλον τὸν πρὸ ὀλίγου χασσάμενον πολλὸν ὀπίσω, συνήγαγεν εἰς μάχην τῷ Ἕκτορι, πεσούμενον ὑπ' αὐτῷ. τὸ δὲ ἐριδαίνειν ἀλλήλοις ἀνέμους ὥστε κινεῖν ὕλην, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων τῶν ἀνέμων γλυκέως εἴρηται κατὰ ἔθος Ὁμηρικόν. τὸ δὲ βαθέην, ἀξιόλογον ὕλην δηλοῖ οὐ μόνον δασεῖαν ὃ καὶ θάμνοι ποιήσειαν ἄν, ἀλλὰ καὶ μεγαλόδενδρον. καὶ οὕτω βαθεῖαν, διὰ τὸ ἔχειν φηγὸν καὶ μελίην καὶ τὰ τοιαῦτα. φυσικῶς δὲ ἔχει τὸ βαθέην, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ὠκέα Ἶρις. καὶ τῶν τοιούτων. ὡς ἐκ τοῦ βαθὺς βαθέος. ὠκὺς ὠκέος. ὅθεν προσλήψει τοῦ ἰῶτα ἡ βαθεῖα καὶ ἡ ὠκεῖα γέγονε. τανύφλοιος δὲ κράνεια, πρὸς διαστολὴν φηγοῦ καὶ μελίης, ὧν ὁ φλοιὸς οὐ ταναὸς ἤγουν τεταμένος καὶ διὰ ἱμαντώδης. ὁ γὰρ τῆς κρανείας, τοιοῦτος. τὸ δὲ πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον, τὸ συνέβαλον δηλοῖ, ὃ διὰ πυκνότητα γίνεται. τοῦτο δέ, συγγενές ἐστι πρὸς τὸ συνάγειν ἐξ οὗ ὥρμηται ἡ ῥηθεῖσα παραβολή. τὸ δὲ τανυήκεας ὄζους, παραγωγήν φασι μόνην ἔχει ἀπὸ τοῦ τανύω, καὶ δηλοῖ τοὺς μακρούς. ἐν μέν τοι τῷ, τανύηκες ἄορ, ἔγκειται τῇ λέξει φασὶ τό, ἀκή, ὅ ἐστιν ὀξύτης. γίνεται γὰρ παρὰ τὸ τανύω καὶ τὴν ἀκὴν τὴν ὀξύτητα. τὸ δὲ ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἢ πρὸς τὸ πελεμιζέμεν εἴρηται, ἢ πρὸς τὸ ἀγνυμενάων. ἐν ἀμφοῖν γάρ, ἠχὴ γίνεται. τὸ δὲ οὐδ' ἕτεροι μνώοντο, ἀντὶ τοῦ οὔτε οἱ Τρῶες, οὔτε οἱ Ἀχαιοί. ἐπὶ δύο γάρ τινων καὶ νῦν κυριολεκτεῖται ἡ λέξις τοῦ οὐδ' ἕτεροι.

Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες.
Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόν δέ,
Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.

Ὅτι πολλὴν ἐν πολέμῳ βελῶν ἄφεσιν δηλοῖ περὶ Κεβριόνου ῥηθὲν τό, πολλὰ μὲν δεῖνα ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. οἷς ἐπάγει ὁ ποιητὴς λόγον ἠρέμα παθητικόν, τό, ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. καὶ ὅρα τὸ τοῦ στίχου τούτου ὁλοδάκτυλον, μέγεθος

γεθος ἔχοντος μετρικὸν καὶ συνεπεκτεινομένου τῷ μεγαλείῳ τοῦ κειμένου καὶ συνεξομοιουμένου ὡς οἷόν τε. ἔχει δέ τι ὄγκου σεμνοῦ ἐνταῦθα καὶ τὸ α πλεονάζον. τούτῳ δὲ ὁμοίως ὁλοδάκτυλοι καὶ οἱ ἐφεξῆς δύο στίχοι, συνεπικουροῦντες εἰς πλέον τῇ φραστικῇ σεμνότητι ἐν τῇ μακροτέρᾳ διατριβῇ. φησὶ γάρ. ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, τόφρα μὲν ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός. οἳ δὴ στίχοι, καὶ ἀλλαχοῦ ἐποιήθησαν, εἰωθότος Ὁμήρου μετρεῖν ὥρας ἡμέρας τε καὶ νυκτός. ὃς καὶ τὸ ἐφεξῆς, ἦμος δ' ἠέλιος, ἀλλαχοῦ μὲν ἀναπληροῖ διὰ τοῦ, μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. ἐνταῦθα δὲ διὰ τοῦ, μετενίσσετο βουλυτόνδε, ὅτε καί φησιν ὡς ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. ὑπεμφαίνων καὶ οὕτω τοὺς Ἀχαιοὺς προσπαθῶς. ἄλλως γὰρ, οὐκέτι πρὸς Τρώων ἡ αἶσα ἦν. ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς φθάσας προεξέθετο. καὶ οὕτω μὲν ὡς ἐρρέθη. σεμνὸν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι στίχοις τὸ ὁλοδάκτυλον. τὸ μέντοι ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὼ δ' ἐν μεσσηγὺς ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν, σεμνὸν μὲν διὰ τοὺς σπονδείους. ἐπίτροχον δὲ διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον. καὶ ἔστιν οἰκεῖον ἐπιφωνούμενον ἐκεῖ νέοις κατὰ σπουδὴν ὁδεύουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἰοὶ ἀπὸ νευρῆφι θορόντες, ὅμοιόν ἐστι πρὸς τὸ, ἔβαλεν ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. καὶ ὅτι τὸ μεγαλωστὶ, ἀπὸ τοῦ μεγάλως γέγονε πλεονάσαντος τοῦ τι ἐπεκτατικῶς ὡς καὶ ἐν τῷ οὔτι καὶ οὕτωτι καὶ τοῖς ὁμοίοις. καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον γίνεται καὶ τὸ νεωστί. τὸ δὲ νίσσεσθαι, πρωτότυπον δοκεῖ. καθὰ καὶ τὸ λίσσεσθαι. εἰ γὰρ κατά τινας ἀπὸ τοῦ νέω ἦν, εἶχεν ἂν διὰ διφθόγγου τὴν ἄρχουσαν. εἰ μὴ ἄρα ὁ ῥηματικὸς χαρακτὴρ εἰς τοῦτο ἐκώλυεν ὁ τοῦ λίσσω, πτίσσω, καὶ τῶν ὁμοίων. κεῖται δὲ περὶ τῆς λέξεως ταύτης, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν χρήσιμά τινα. βουλυτὸς δὲ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὁ πρὸς ἑσπέραν καιρὸς, ὁ δειλινὸς, ὅτε τοῦ ἐργάζεσθαι τοὺς βόας λύομεν. ἐν τούτοις δὲ φαίνεται καὶ περισσὸς κεῖσθαι σύνδεσμος ὁ καὶ, δι' ἀπαρτισμὸν ἀναγκαίου δακτύλου. εἰπὼν γὰρ, ἦμος δ' ἠέλιος ἦν περὶ βουλυτὸν, ἐπάγει. καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν, Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. ἔνθα καὶ ὁ ῥὰ σύνδεσμος, οὐ πρὸς ἀνάγκην ἀλλ' ὄγκου χάριν καὶ μύαθως ἀχασμήτου ἐρροίζησεν.

Ὅτι πολυγνώμων ὁ ποιητὴς ὢν, ἤδη πρὸς τὸ θανεῖν γεγονότα τὸν Πάτροκλον σεμνύνει ἀριστείᾳ λαμπρᾷ. εἰπών. τρὶς μὲν ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, σμερδαλέα ἰάχων, κατὰ μεγαλοφωνίαν πρέπουσαν στρατηγῷ. τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε. καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν συνήθως ὁ φιλόμουσος Ὅμηρος, ἀριθμῷ τελείῳ ἐχρήσατο μετροῦντι τὰς μούσας. τὸ δὲ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, διήρθρωται εἰς σαφήνειαν, πλέον ἤπερ τὸ, δαίμονι ἶσος, ὅπερ καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφη, καὶ εὐθὺς δὲ ἐφεξῆς ἐρεῖ περιπαθῶς ἐπισυνάπτων τὸ τοῦ Πατρόκλου κακὸν, ἐπάγει γάρ. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος, ἔνθ' ἄρα τοι Πάτροκλ' ἐφάνη βιότοιο τελευτή. λάθρα γὰρ ἤντετο Φοῖβος δεινὸς, καὶ ἐποίησε τὰ ῥηθησόμενα. καὶ ἰδοὺ ἀπροσδόκητος καὶ αὕτη ἀποστροφή. ὁμιλῶν γὰρ κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς διηγηματικῶς τῷ ἀκροατῇ περὶ Πατρόκλου, στρέφει τὸν λόγον αἴφνης ἐνδιαθέτως πρὸς αὐτὸν δὴ τὸν Πάτροκλον, λυπηρῶς ἐπ' ἐκείνῳ διατιθέμενος. καὶ συναχθόμενος ὡς οἱ πα-

Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων. τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή.
Ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινός. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν,
Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε.
Στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
Ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν.
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη, χαρίεν τε μέτωπον
Ῥύετ' Ἀχιλλῆος. τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἧ κεφαλῇ φορέειν. σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον. αὐτὰρ ἀπ' ὤμων,
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
Στῆ δὲ ταφών. ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο

λαοί

Ἔγχεΐ θ', ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι.
Καὶ γὰρ δήποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων
Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο.
Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος πατρόκλεις ἱππεῦ.
Οὐδ' ἐδάμασσ'. ὁ μὲν, αὖθις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον. οὐδ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ, καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἂψ ἀναχαζόμενον βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας. οὖτα δὲ δουρὶ
Νείατον ἐς κενεῶνα. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν μέγα δ' ἤκαχε λαὸν ἀχαιῶν.

λαιοί φασι τοῦ ἀχιλλέως ἑταίρου. τοῦ τοὺς ἀχαιοὺς προκρινασαμένου. τοῦ φιλοίκτου. τοῦ συμπαθοῦς. τοῦ ἐνηέος. προσφωνήσει δὲ αὐτὸν ὁμοίως καὶ εἰσέτι δὶς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ εἶπεν ὁ δὲ νῦν ἁπλῶς τελευτὴν τὸν θάνατον, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης, βιότοιο τελευτήν. ἁπλῶς μὲν γὰρ τελευτὴ, τέλος παντὸς πράγματος. καὶ τελευτᾶν, τὸ πληροῦν. ἐπὶ δὲ θανάτου, χρεία προσθήκης. οἷον τελευτὴ βίου, καὶ τελευτᾶν ζωήν. ὕστερον μέντοι, ταῦτα κατά τι ἰδιάζον, δίχα προσθήκης ἐπὶ θανάτου κεῖνται. ὡς καὶ συμφορὰ ἦν μὲν ὅτε, χρηστὴν ἐδήλου φορὰν ἤτοι ἀπόβασιν. ὡς τὸ, ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθός μοι ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. ἡ δὲ νεωτέρα χρῆσις, οὐ μέσως ἔχειν ἀφῆκε τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ κακοῦ προσῳκείωσε, συμφορὰν λέγουσα, τὴν ἐπὶ οὐκ ἀγαθοῖς τύχην. ὅτι δὲ τοῦ βιότου τὸ θηλυκὸν ὀξύνεται, δῆλον. βιοτὴ γάρ. ὁμοίως τῷ, χόλος χολὴ, ὦνος ὠνὴ, καὶ τοῖς τοιούτοις. ὅρα δὲ τὸ ἤντετο δοτικῇ συνηθέστερον συνταχθὲν εἰ καὶ πρὸ τούτων ἄλλως εἶχεν ἐν τῷ, ἀντήσω τοῦδ' ἀνδρός. δῆλον δ' ὅτι διαφορουμένου θέματος πεποίηται τὸ ἤντετο, καὶ τὸ ἀντήσω. τοῦ μὲν γὰρ, ἄντω τὸ θέμα, οὗ μέλλων οὐχ εὕρηται. τοῦ δὲ, ἀντῶ, ὡς βοῶ. τὸ δὲ ἤντετο δεινὸς, ἔχει τι δριμύτητος. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὡς οὐχὶ πρᾶος τῷ πατρόκλῳ ἐπέλασεν ὁ ἀπόλλων, ἀλλ' ὡς αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀπόλλων. καὶ ἄλλως δὲ φασὶν, οὐχ ὡς οὔλιος φοῖβος ἤγουν ὑγιαστικὸς καὶ ὁλότητος ποιητικὸς, ἐξ οὗ καὶ οὔλειν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς ἕτερον τρόπον οὔλιος, ἤγουν ὀλέθριος. ὅτι ἀκόλουθον ἦν τῷ πρὸς πάτροκλον ποιητικῷ πολλῷ οἴκτῳ, σεμνῦναι καινότερον καὶ τὸν αὐτοῦ θάνατον. οὐ κοινῶς ἕκτωρ πρῶτος αὐτὸν βάλλει, ὁ πάνυ φιλοτιμούμενος τοῦτο, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ δεύτερος. φθάνει δὲ κακῶς αὐτὸν διαθέμενος πρῶτος ὁ φοῖβος οἷς ἔπληξέ τε καὶ ἀφώπλισε καὶ ἔθελξεν ὡς δεδήλωται. εἶτα δεύτερος ἐπελθὼν εὔφορβος, βάλλει μετάφρενον. ἐφ' οἷς ὁ ἕκτωρ οὐτάζει ἐς κενεῶνα καὶ ῥίπτει τὸν ἥρωα. μέγα ποιήσας οὐδὲν κατὰ τὴν ὁμηρικὴν διασκευήν. ὃ καὶ πάτροκλος ἐπισημαίνεται ὅτε εἴπῃ, σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. οἱονεὶ λέγων, ὅτι φοῖβος μὲν καὶ εὔφορβος ἔκτανόν με. σὺ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πεφονευμένον εὑρὼν, ἀριστεῖον ἀποίσῃ τὰ ἔναρα. διὸ καὶ οὐ γενναῖον αὐτὸν θεωρήσας, ἐπάγει τὸ θρυλλούμενον. ὡς τοιοῦτοι εἴπερ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν ἔπεσον ἄν. ἐν τούτοις δὲ, σημείωσαι καὶ ὅτι θεραπεία ἐνταῦθα προκαταβέβληται τῆς ἐσύστερον ἐπὶ τῷ ἕκτορι πλασματικῆς διασκευῆς. εἰ γὰρ καὶ ἀθῳᾶ που ἀπατήσει τὸν ἕκτορα πρὸς ἄμυναν ἀπόλλωνος τοῦ νῦν τὸν πάτροκλον βλάψαντος, οὐκ ἂν εἴη καινόν. ἤγε καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀποβαλόντος τοῦ διομήδους τὴν μάστιγα χόλῳ ἀπόλλωνος, αὐτὴ τὸν ἄξονα κατακλᾶται τοῦ τῷ ἀπόλλωνι φίλου εὐμήλου. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὕστερον. τῷ τέως δὲ, σεμνύνων τε κατὰ τὸν πάτροκλον ὁ ποιητὴς καὶ ἔλεον δὲ κινῶν ἐπ' αὐτῷ, λέγει ὅτι ἠέρι πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε φοῖβος τῷ πατρόκλῳ. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν ἤντετο ἐν ὑσμίνῃ ὡς ἐρρέθη. διὸ αὐτὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησε. στῆ δ' ὄπιθεν. πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω, χειρὶ καταπρηνεῖ. στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλεν, ἤγουν ἔρριψε φοῖβος ἀπόλλων. ἡ δὲ, κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων αὐλῶπις τρυφάλεια. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίῃσι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν. ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον ῥύετ' ἀχιλλῆος. τότε δὲ ζεὺς ἕκτορι δῶκεν ᾗ κεφαλῇ φορέειν. ἐφ' οἷς ὡς εἰκὸς παθαινόμενον τὸν φιλέλληνα, παραμυθεῖται προαναφωνητικῶς ὁ ποιητὴς, εἰπών. σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος. ὥστε οὐδ' ἐπὶ πολὺ φορήσει αὐτήν. καὶ ἦν μὲν παράδοξον καὶ ἡ διὰ τοῦ φοίβου ἀποβολὴ τῆς κυνέης, οὐ τοσοῦτον δέ. εἰκὸς γοῦν ἦν δόξαι καὶ κατὰ τύχην αὐτὴν καταπεσεῖν. τὸ δὲ ἐπαγόμενον, πάνυ τερατῶδες καὶ οἷον μὴ τυχαῖον εἰπεῖν. φησὶ γάρ. πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη τουτέστιν ἐάγη αὐτόματον δηλαδὴ δολιχόσκιον ἔγχος, βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον. αὐτὰρ ἀπ' ὤμων, ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα. λῦσε δέ οἱ θώρηκα φοῖβος. τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλεν ὡς οἷον ἀεσίφρονα. λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα ὡς μηκέτι μηδὲ κυρίως αὐτὰ λέγεσθαι ἅψεα. στῆ δὲ ταφών. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐκ τοῦ φοίβου. ἐξ ὧν πρόχειρος εἰς φόνον τῷ βουλομένῳ πάτροκλος

ἔστηκεν, ἐνεὸς μείνας. καὶ ὡς προελέχθη, θελχθείς. εἰ γὰρ ἡ λέξις νῦν ἐσιγήθη, ἀλλὰ πραγματικῶς θελχθῆναι φαίνεται ὁ ἥρως. τὸ γὰρ στρεφεδίνηθεν ὄσσε καὶ ἡ τῶν φρενῶν ἄτη καὶ ἡ τῶν μελῶν ὑπέκλυσις καὶ ἡ μετ' ἐκπλήξεως στάσις, ἔκστασίν τινα καὶ φύσεως ἀργίαν ἐν τῷ πατρόκλῳ δηλοῖ. ὁποῖόν τι καὶ τὸ θέλγειν ἐστίν. ὃ φράσαι πρὸς ὄνομα μὴ θελήσας ὁ ποιητής, πραγματικῶς διεσάφησεν. εἰ δὲ μὴ καὶ πλήττει ξίφει ὁ φοῖβος ἢ δόρατι τὸν πάτροκλον, ὁμηρικὴ καὶ τοῦτο δεινότης. οὐ γὰρ βροτολοιγὸς κατὰ τὸν ἄρην αὐτός. καὶ οὐδὲ εἰς ἀλληγορίαν εὔοδον ἦν τοῦτο. εἴτε γὰρ ἥλιος ὁ ἀπόλλων εἴτε τις εἱμαρμένη, οὐ πιθανῶς ἂν, προσθείη ξίφει πλήττοντα τινά. ἔκπληξιν δέ τινα ὡς ἐρρέθη ἐμποιῶν ὁποῖα πολλὰ δαιμονίως γίνονται. καὶ τοιάδε μὲν ὡς εἴρηται τὰ κατὰ τὸν φοῖβον. καὶ οὕτω τὸν πάτροκλον αὐτὸς ἀναιρεθῆναι προεστήσατο. ὄπιθε δέ φησι μετάφρενον ὀξεῖ, δουρὶ ὤμων μεσσηγὺς ἢ μεσσηγὺ, σχεδόθεν βάλε δάρδανος ἀνὴρ πανθοίδης εὔφορβος. ὃν καὶ σεμνύνων ἵνα μὴ καί τις ἀχρεῖος ἀνὴρ ἐπιτολμῆσαι δόξῃ τῷ πατρόκλῳ, ἐπαινεῖ. εἰπών. ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεΐ τε ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν. ὁ δὴ ἔπαινος ἀριστέως ἐστί. καὶ εἰς δεῖγμα τῆς τοῦ εὐφόρβου ἀνδρίας, προφέρει τὰ ἑξῆς. καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων, πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο. ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος πατρόκλεις ἱππεῦ. οὐδ' ἐδάμασσ'. ὁ μὲν, αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ. ἐκ χροὸς ἁρπάσας δόρυ μείλινον. οὐδ' ὑπέμεινε πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντα ἐν δηϊοτῆτι. πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς, ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων. ἕκτωρ δὲ ἰδὼν καὶ ἀναχαζόμενον καὶ βεβλημένον, ἀγχίμολον ἦλθε κατὰ στίχας. οὖτα δὲ δουρὶ νείατον ἐς κενεῶνα. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν. δούπησε δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν ἀχαιῶν. καὶ ὅρα τὸ, γυμνόν περ ἐόντα. δι' οὗ καταβάλλει ἀχρείων σαφῶς τὴν τοῦ βαλόντος ὀφρύν. ὃς γυμνῷ τῷ πατρόκλῳ ἐπελθὼν, ἐνήργησεν. ὡς μὴ ἄλλως ἂν καταπονηθέντι εἰ μὴ οὕτως ἐγυμνώθη. ὅρα δὲ καὶ τὸ, θεοῦ πληγῇ, μέσως λεχθέν. οὐ γὰρ τὴν διὰ καταπρηνοῦς χειρὸς μόνον δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλως ὡς εἰπεῖν θεοπληξίαν καὶ θέλξιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὲ τὸ οὐκ ἐνόησε, ταυτόν ἐστι τῷ οὐκ εἶδε, διὰ τὸ κεκαλύφθαι δηλαδὴ τὸν ἀπόλλωνα ἠέρι πολλῇ, τουτέστιν ἀορασίᾳ, σκοτώσει, νεφώσει. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τῆς λέξεως, φιλόσοφος. ὡς γὰρ νοῦς ἀκούει, οὕτω καὶ νοῦς ὁρᾷ. οὐκοῦν κυρίως ὁρᾶν, τὸ καὶ νοεῖν ἐστι. καὶ ὅτι τὸ στρεφεδινεῖν, ἐκ τοῦ στρέφειν καὶ δινεῖν σύγκειται ταυτοσήμων λέξεων, ὁποῖαι καὶ ἄλλαι ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ κεῖνται. ὅπου καὶ περὶ καπυροῦ ἐρρέθη, ὡς ἐκ τοῦ καίειν καὶ πυροῦν ταυτολογικῶς ἡ λέξις συντέθειται. ἀφ' ἧς καὶ καπυρίδια παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ, τὰ καλούμενά φησι καὶ τρακτά. καὶ ὅρα τὴν ἐπὶ ἄρτου χρῆσιν παλαιὰν τοῦ τράκτου. ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ τόπῳ, καὶ φοῦρνον ἐκεῖνός φησι, κοινότερον. οὗ παρώνυμον ἱστορεῖ φουρνίκιον ἄρτον, καθὰ τοῦ κλιβάνου, τὸν κλιβανίκιον. τὴν δὲ κυνέην, πλείονος ἠξίωσε λόγου ὅμηρος, οὕτω δόξαν αὐτῷ, διὰ τὴν τοῦ θείου φίλου πηλείδου κεφαλήν. διὸ καὶ φιλοτιμεῖται τὴν ἐπ' αὐτῇ φράσιν, αὐλῶπίν τε αὐτὴν εἰπὼν τρυφάλειαν. καὶ ἱππόκομον πήληκα. καὶ ἀμίαντόν ποτε τὰς περὶ τὸν λόφον ἐθείρας. καὶ οἵαν μὴ θεμιτὸν εἶναι γῇ πελάζειν. ἔνθα ὅρα ὅτι καὶ ἐπὶ ἵππου ἔθειρα καὶ κόμη λέγεται. καὶ ὅτι τὸ μιαίνεσθαι κονίῃσι, δὶς ἔφη ταυτολογήσας. καὶ ὅτι διαφόρως κονίην ἑνικῶς καὶ κονίας πληθυντικῶς πολλαχοῦ φησι. καὶ ὅτι τὸ οὐ θέμις, ἢ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατὸν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἡρμήνευται, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀνδρὸς ἀλλ' ἀνδρὸς θείου ἐπύκαζε κεφαλήν. τὸ δὲ χαρίεν, δῆλον ὡς ἐπὶ ὀνόματος προπαροξύνεται, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, χαρίεν πρόσωπον. καὶ παρὰ ἀθηναίῳ τὸ, ἡ νάρκη χαρίεν βρῶμα γίνεται. καὶ ἀπαιτεῖ τοῦτο ἡ ἀναλογία τοῦ, τιμῆεν, φωνῆεν, αἰγλῆεν. καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ προπαροξυνόμενον, ἀττικόν ἐστιν, ἐπιρρηματικῶς προενεχθὲν, καὶ ἀντὶ τοῦ χαριέντως νοηθὲν παρὰ τοῖς ὕστερον. ὁ δὲ λέγων χάριεν μέτωπον προπαροξυτόνως, αἰσχύνει τὸ χαρίεν τῆς ἀναλογίας τῷ βαρβαρισμῷ. ταυτὸν δὲ χαρίεν εἰπεῖν καὶ καλόν. διὸ καὶ ἔφη χαρίεν ἤσχυνε πρόσωπον. ἀντιπίπτει γὰρ τῷ καλῷ καθὰ τὸ αἰσχρὸν, οὕτω καὶ τὸ αἰσχύνειν. τὸ δὲ ἀνδρὸς θείου κάρη ῥύετ' ἀχιλλῆος, ἐκείνου ἔχεται τοῦ χωρίου ἔνθα κεῖται τὸ, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. τὸ δὲ βριθὺ μέγα στιβαρὸν, οὐ κατὰ τὴν πηλιάδα νοητέον μελίαν ἣν οὐδεὶς ἕτερος ἠδύνατο πῆλαι, ἀλλ' ὡς ἐνεχώρει τοιοῦτον εἶναι τὸ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἥρωας δόρυ. τὸ δὲ κεκορυθμένον, περὶ οὗ πολλαχοῦ δηλοῦται, νῦν μὲν, ἐλλιπές. τὸ δὲ πλῆρες, ἐν τῷ, κεκορυθμένον χαλκῷ, ἢ αἴθοπι χαλκῷ. τερμιόεσσα δὲ καὶ νῦν ἀσπὶς, ἡ ἐν ἄλλοις ποδηνεκής. λύεται δὲ θώραξ, τῆς ζώνης πάντως ἀφαιρεθείσης. ὅπερ ἐνταῦθα σεσίγηται ὡς μὴ ἀναγκαῖον ἐκφωνηθῆναι. ἀστεῖον δὲ τὸ εἰπεῖν, ὡς λυθέντος τοῦ θώρακος, λῦσεν ὑπὸ φαίδιμα γυῖα τῷ πατρόκλῳ. τὸ δὲ ὄπιθεν, ἀπέλυσιν καὶ νῦν ἔπαθε τοῦ σ' δι' ἀνάγκην μέτρου. τὸ δὲ, στῆ δὲ ταφὼν, ἐνταῦθα μάλιστα καιρίως εἴρηται. σημείωσαι δὲ τὸ σχεδόθεν βάλεν εὔφορβος, οὐ γὰρ οὕτω ἄρα κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ σχεδόθεν. ἐφῆκε δέ φησι βέλος οἷα ὑποδεδιώς, διὸ καὶ ἀναχωρεῖ. οὐ μὴν οὐδ' ἁπλῶς ἔβαλε πόρρωθεν, ἀλλὰ σχεδόθεν. οὐ γὰρ πάνυ λίαν ἐδεδίει τὸν γυμνόν. οὕτω δὲ καὶ ἕκτωρ ἀγχίμολον ἐλθὼν οὔτασε, καὶ σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα. τί γὰρ ἂν καὶ ἔδεισεν εἰς τὸ παντελὲς, τὸν καὶ ἀφωπλισμένον τε ἤδη φεύγοντα; διὸ καὶ ὠτειλὴν ἐρεῖ τὸ ἐκεῖθεν ἕλκος. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ταυτὸν τὸ σχεδόθεν καὶ τὸ ἀγχίμολον. ὁ δὲ δάρδανος ἀνὴρ, πρὸς διαστολὴν τρωϊκοῦ κεῖται, εἴπερ οἱ ἰλιεῖς εἰς τρῶας καὶ δαρδάνους διήρηνται. τὸ δὲ πανθοίδης, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, δάρδανος ἀνήρ. ἵνα μὴ ἄδηλος εἴη καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν

ἐν τῇ

ἐν τῇ βοιωτίᾳ ἐκεῖνον δάρδανον ἄνδρα περὶ οὗ ἀμφιβολία ἐκεῖ πολλή. γίνεται δὲ ὁ πανθοΐδης, ἐκ τοῦ πάνθου. ὡς ἐκ τοῦ βοηθόου, ὁ ἐν ὀδυσσείᾳ βοηθοΐδης ἐτεωνεύς. ἐν δὲ τῷ, ἡλικίην ἐκέκαστο, πρόθεσις λείπει. ἵν' ᾖ, ὅτι κατὰ τοὺς ὁμήλικας ἢ περὶ τοὺς ὁμήλικας, ἦν τοιός δὲ ὁ εὔφορβος. τὸ δὲ βῆσεν ἀφ' ἵππων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν κατέρριψεν, ἢ ἀντὶ ἐκ τῶν ὀχημάτων ἀνέτρεψε. σύνηθες γάρ φασι τοῖς ἀχαιοῖς, ἁρματομαχεῖν ἐσφαιρωμένοις χρωμένοις δόρασιν. ὅτι δὲ ὁ τοῦ εὐφόρβου ἔπαινος αὔξει τὴν τοῦ πατρόκλου ἀρετὴν εἴγε ὑπὸ τοιούτου βέβληται, καὶ πρὸ βραχέων ὑπεδηλώθη. ὅρα δὲ καὶ ὅτι γενικῇ συνέταξε τὸ διδάσκεσθαι, εἰπὼν διδασκόμενος πολέμοιο, ἀσυνήθως τοῖς πολλοῖς. ὁποῖόν τι καὶ τὸ, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἢ κατ' ἔλλειψιν ἵνα ᾖ διδασκόμενος περὶ πολέμου, ὥσπερ καὶ ἐπειγόμενος ἐπὶ ὁδοῦ, ἢ καὶ ἄλλως, καθ' ὁμοιότητα τοῦ εἰδώς. ὡς γὰρ ἐκεῖνο γενικὴν ἔχει σύνταξιν ὅτε ληφθῇ ἀντὶ τοῦ εἴδησιν ἔχων, οὕτω καὶ τὸ διδασκόμενος συντάσσοιτο ἂν γενικῇ, ἀναλυθὲν εἰς τὸ διδασκαλίαν ἔχων. ἰστέον δὲ ὅτι εὔφορβος ἀναπτυσσόμενος ἐτυμολογικῶς, εἴη ἂν εὔτραφής, ἵνα διαστέλλοιτο τοῦ ἰσχνοῦ καὶ ἀττικῶς εἰπεῖν λίσπου, δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ φέρβω, τουτέστι τρέφω. ἐξ οὗ καὶ φορβὰς γυνὴ παρὰ σοφοκλεῖ φασιν ἐν φοίνικι, ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν. ἢ καὶ ὡς δι' οὗ φορβὰς ἤγουν γῆ, κατὰ τὸ, φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ χαμαὶ κεῖσθαι καὶ οὕτω ποδεῖσθαι κατὰ τὴν κωμῳδουμένην ποδηστιλαύραν, καθὸ καὶ χαμαιτύπη λέγεται. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔννοια, καὶ ἐργάτιν τὴν τοιαύτην ἐθέλει καλεῖσθαι γυναῖκα. καὶ παχεῖαν δὲ διὰ τὸ πολύτροφον. ἤδη δὲ καὶ πανδοσίαν παρὰ ἀνακρέοντι. ἀκόλουθον δὲ τῇ πανδοσίᾳ, καὶ τὸ, δήμιον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ ἀρχιλόχῳ καθὰ καὶ λεωφόρον, ὡς ἀνακρέων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ ἐφῆκε βέλος, διαφοράν τινα ἔχειν δοκεῖ πρὸς τὸ, ἀφῆκε. καὶ συντελεῖ τι πρὸς τὸ, σχεδόθεν βάλεν. οἱονεὶ γάρ φησιν ὡς οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, ἀλλ' ἐφῆκεν ἤτοι ἐνέβαλεν ἐγγύθεν. τὸ δὲ αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, ἴσον ἐστὶν εἰς νοῦν τῷ, ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, μετ' ὀλίγα δὲ, καὶ ἂψ ἀναχάζεσθαι λέγει τὸ αὖτις ἀναδραμεῖν. ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ σαφέστερον φράζων, ἀναχωρῆσαι τοῦτό φησι. τὸ δὲ ἁρπάξας, δειλίαν καὶ αὐτὸ τοῦ εὐφόρβου κατηγορεῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἐξέσπασε δόρυ ἐκ τοῦ πατρόκλου ἀλλ' ἁρπάξας, μὴ καὶ πάθοι τι κακὸν ὑπὸ τοῦ γυμνοῦ. τὸ δὲ οὐδ' ὑπέμεινεν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκαρτέρησεν, ὅπερ ἀνέμεινέ φασιν οἱ μεθ' ὅμηρον. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ὑπομένειν καὶ ἡ ὑσμίνη κατά τινας, ἤδη προγέγραπται.

Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
Ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω,
Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι,
Ὡς πολέας πέφνοντα μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Ἕκτωρ πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα.
Καί οἱ ἐπευχόμενος, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.
Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊξέμεν ἁμὴν,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Νήπιε. τάων δὲ πρόσθ' ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅσφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον. σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἆ δειλ'. οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν ἀχιλλεύς.
Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς, πρίν γ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.
Ὥς πού σε προσέφη. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε.

Ὅτι μὲν οἷός τε ὢν ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς μεγάλοις ἀπέχεσθαι τοῦ παραβολικοῦ ὡς ἐν ποιήσει ἀρτίματος, λέγει καὶ ἐνταῦθα οὕτως. ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ. ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω. πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι, ὡς πολέας πέφνοντα πάτροκλον ἕκτωρ ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα, ἤγουν ἀνεῖλε. καὶ ὅρα τὸ πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. ἐν γὰρ ἀφθόνως ῥέοντι ὕδατι, οὐκ εἰκὸς αὐτοὺς εἰς μάχην ἐλθεῖν. ἐν δὲ βραχείᾳ πίδακι διὰ πολὺ δίψος, ἀποθρασυνθείη ἂν κατὰ λέοντος ὁ σῦς. ἔνθα καὶ ὥσπερ ἆθλον πρόκειται τῷ νικήσαντι τὸ ποτόν. ὥσπερ δὲ λέοντα καὶ σῦν ἡ παραβολὴ αὕτη συνήγαγε μάχεσθαι διὰ πολὺ δίψος, οὕτω πρὸ ταύτης δύο λέοντας, τὸ πεινᾶν, ὡς καὶ προσεσημείωται. νοητέον δὲ ὡς τῇ ὀλίγῃ παραβολικῇ πίδακι, περὶ ἧς τὰ ῥηθέντα θηρία μάχονται, ἀναλογοίη ἄν τι τὸ στενὸν καὶ οὕτω ὀλίγον τοῖν στρατοῖν μεταίχμιον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν μὲν σῦν ὡς παρα-

περιβάλλει τὸν πάτροκλον, ἐπιθέτῳ ἐκόσμησεν, ἀκάμαντα εἰπών. τὸν δὲ λέοντα, δίχα ἐπιθέτου παρήγαγεν. οὐ θέλων καὶ αὐτὸν σεμνῦναι, διὰ τὸ ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ πάθος. τὸ δὲ μέγα φρονεῖν, ἀμφοῖν ἐκοινώσατο τὸ δὲ ἐβιήσατο, καὶ ἐπὶ ὄνου τέθειται παρὰ τῷ ποιητῇ. δῆλον δ' ὅτι τὸ βιῶ οὗ μέλλων βιήσω καὶ μέσος ἀόριστος τὸ, βιήσατο, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ βιάζω. δι' οὗ. βιάζετο γὰρ βελέεσσι. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὅτι ὡς ἐν ἠθοποιίας λόγῳ πλάττει ὁ ποιητὴς τὸν ἕκτορα λέγοντά τινα ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ κειμένῳ, ἐμβριθῶς μέντοι. καὶ οὐδέν τι σαρκαστικὸν ὅλως ἢ ἀστεῖον ὁ ἥρως λαλεῖ καὶ δι' οὗ γαργαλίσαι καὶ διαχέαι ἀκροατὴν ὡς εἶχον ἄλλαι τινὲς πρὸ ταύτης ἠθοποιίαι ὁμηρικαί. εἰσὶ δὲ ἃ λέγει, τοιαῦτά τινα. πάτροκλε, ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἁμὴν, ὅ ἐστιν ἡμετέραν. τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ὅ ἐστι δουλώσας, ἄξειν οἴκαδε. νήπιε. τάων δὲ πρόσθεν ἕκτορος ὠκέες ἵπποι ποσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, αὐτῶν δὲ ὁ ἕκτωρ προμάχεται. ἔγχει δ' αὐτὸς τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅ σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον. σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται. ἆ δειλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν ἀχιλλεύς. ὅς που τοι ἠὲ ὃς ἴωσσοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετο ἰόντι, μή μοι πρὶν ἰέναι πατρόκλεις ἱπποκέλευθε νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, πρὶν ἕκτορος ἀνδροφόνοιο αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. ὥσπου σε προσέφη. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν. ὃ καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε. καὶ ὅρα τὸ ἀστεῖον ἀντιθετικὸν περιήχημα τοῦ φρένας ἄφρονι. καὶ ὅτι σαφῶς καὶ νῦν ἡρμήνευσε τὸ νήπιε. καὶ ὅτι λεληθότως οὐδὲ τὸν ἀχιλλέα ἔξω τοῦ τοιούτου σκώμματος τίθεται, εἰ τὸν φίλτατον ἀδυνάτοις ἐγχειρεῖν πείθει. καθαπτόμενος ἐκείνου, καὶ ὅτι μένων αὐτὸς, ἰέναι τῷ πατρόκλῳ εἰς τοιοῦτον ἀργαλέον ἐπιτάττει πόλεμον, καὶ θηρᾶν τὰ ἀμήχανα. τεχνικὸν δὲ τοῦ ἕκτορος καὶ τὸ, ἠθοποιίαν ἔκ τε τοῦ πατρόκλου καὶ ἐκ τοῦ ἀχιλλέως πορίσασθαι. διὸ καὶ τρὶς ἐνταῦθα κεῖται τὸ πού διστακτικὸν ἐπίρρημα. ἐν τῷ, ἦ που ἔφησθα. καὶ, ὅς που σοι ἐπετέλλετο. καὶ, ὥσπου σε προσέφη. οὐ γὰρ εἰδὼς λέγει, ἀλλὰ στοχαζόμενος ὡς ἐν ἠθοποιίαις. βραχεῖαι δὲ αὗται, διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον. δίστιχος μὲν γὰρ ἡ ἐκ τοῦ πατρόκλου. εἶτα τριῶν ἐπῶν, ἡ τοῦ ἀχιλλέως. πολὺ δὲ καὶ τὸ μεγαλόφρον ὁ ἕκτωρ ἐμφαίνει τοῖς οἰκείοις ἐπαίνοις. ἐν οἷς περιαυτολογῶν ἀνεπαχθῶς καὶ συνήθως, τῷ τε οἰκείῳ ἐναβρύνεται ὀνόματι ὡς περικλύτῳ. ἕκτορος εἰπὼν ὠκέες ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. καὶ περιϊάπτεσθαι δηλοῖ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπὶ ἀνδρίᾳ. ὥστε καὶ τὸν ἀχιλλέα οὐ περιαμιδίαν ἔτι τοιοῦτον ἀλλ' ἀνδροφόνον ἐπονομάζειν αὐτόν. καὶ νῦν μὲν οὕτω μέγα φρονεῖ. ἔσεται δὲ ἦμαρ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτε ταπεινότερα φθέγξεται. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς πάνυ δεξιῶς κἀνταῦθα τῷ ἀκροατῇ μνήμην τοῦ φίλου ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς ἀνεκίνησε, μεμφομένῳ που τὸν ἕκτορα εἰ πλαγίως ἐθέλει καταφέρεσθαι τοῦ καλοῦ ἀχιλλέως. ἐσθλὸν μὲν ἐκεῖνον εἶναι εἰπὼν, μένειν δὲ ὅμως οἷα ὀκνοῦντα τὴν μάχην. κεραΐζειν δὲ, ὅτι τὸ ἁπλῶς φθείρειν καὶ ἀφανίζειν, ἱκανῶς προδεδήλωται. τὸ δὲ ἄξειν γυναῖκας, ἐπὶ αἰχμαλωσίᾳ κεῖται. ὅθεν καὶ ἡ ἀπαγωγὴ παρὰ τοῖς ὕστερον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ναυτικὸν ἀγώγιμον. οὗπερ ἐνδεικτικόν ἐστι τὸ ἄξειν ἐννέεσσι γυναῖκας. τὸ δὲ νήπιε, ὥσπερ καὶ τὸ, σοὶ δὲ ἄφρονι, στρυφνὸν καὶ αὐτὰ τὸ τοῦ ἕκτορος ἦθος χαρακτηρίζει, καὶ οὐκ εὐδιάχυτον. σκώπτει γὰρ ἐν τούτοις τὸν κείμενον, οὐ μόνον ὡς ἀδύνατα ἐλπικότα, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔμαθεν ἐκεῖνον πρὸ μικροῦ ἐν μέσῃ τῇ μάχῃ κερτομοῦντα καὶ ἀστεϊζόμενον. τὸ δὲ ὀρωρέχαται ἰωνικῶς φρασθὲν, οὐκ ἄλλως ἢ διὰ τοῦ ἐτανύσθησαν ἑρμηνεύεται. ὅπερ οὐ πρὸ πολλῶν ἐφάνη ἐπὶ ἵππων συντόνως τρεχόντων λεγόμενον. δῆλον δὲ ὅτι τὸ, ποσὶν ὀρέγεσθαι, πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ, χερσίν. ὅθεν καὶ μελία ὀρεκτή. τὸ δὲ πολεμίζειν, καὶ πολεμιστὰς ἵππους ὀνομάζει πρὸς διαστολὴν τῶν ἢ φευγόντων ἢ ἄλλως ἐναγωνίων. ἦμαρ δὲ ἀναγκαῖον, τὸ τῆς ἁλώσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. ὅθεν καὶ παρὰ σοφοκλεῖ, ἀναγκαία τύχη, ἡ δουλική. καθ' ἣν οὐ ζῇ τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. διὸ καὶ ἀντιτέθη τὸ, ἐλεύθερον ἦμαρ. καὶ τὸ, ἦμαρ ἀναγκαῖον. τὸ δὲ ἆ δειλὲ καὶ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν, προδιασεσάφηται.

Ὅτι ἡρωϊκὸν καὶ ἀξιομίμητον τὸ τοῦ πατρόκλου ἦθος. καὶ πνέων γὰρ τὸ λοίσθιον καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ὀλιγοδρανέων, ἀλλὰ καὶ οὕτως εἰ καὶ νήπιος ὑπὸ ἕκτορος προσερρέθη καὶ ἄφρων, μεστός ἐστιν ὅμως φρονήματος, καὶ λόγοις ἐρεθίζει τὸν ἕκτορα, καταβάλλων αὐτοῦ τὸ ἔρον ὡς εἰκῆ μεγάλα εὐχομένου. φησὶ γὰρ ἃ δὴ κατὰ ἀλαζόνος μαχητοῦ παρῳδηθήσονται. ἤδη νῦν ἕκτορ μεγάλ

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης πατρόκλεις ἱππεῦ.
Ἤδη νῦν ἕκτορ μεγάλ' εὔχεο. σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην ζεὺς κρονίδης καὶ ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηϊδίως. αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' αὐτοῦ ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ, καὶ λητοῦς ἔκτανεν υἱός.
Ἀνδρῶν δ' εὔφορβος. σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Οὔθην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη

εὔχεο

Ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή,
Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

εὔχεο. σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν ῥηϊδίως. αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο. εἶτα καὶ νίκης ἀντιποιεῖται, εἰπὼν ἐκεῖνο δὴ τὸ ὑπερβάλλον. τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, πάντες αὐτόθι ὤλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. προσερεθίζει δὲ καὶ εἰσέτι, πολλοστὸν αὐτὸν εἰπὼν ἐν τοῖς τὸν Πάτροκλον ῥίψασιν. ἐπάγει γάρ. ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ, καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός. ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος. σὺ δέ με τρίτος ὡς καὶ προερρέθη, ἐξεναρίζεις. εἶτα προλέγει καὶ αὐτὸς ἐν ὁμηρικῷ προαναφωνήσεως σχήματι κατὰ τὸ, σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος, ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. οὔθην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, τουτέστιν, οὐ δὴ οὐδὲ σὺ ἐπὶ πολὺ ζήσεις, βιώσῃ. ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, χερσὶ δαμέντι Ἀχιλλῆος. ὃν καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ ἐκπνεῦσαι γεγονὼς, σεμνύνει ἀμύμονα εἰπών. ἔστι δὲ δόγμα παλαιὸν, ὡς ὅτι ἀπαλλασσομένη σώματος ἡ ψυχὴ τῇ θείᾳ φύσει ἐγγίζουσα, ἔχει τι μαντικῆς. Ἀρτέμωνα δέ φασι τὸν Μιλήσιον λέγειν ἐν τῷ περὶ ὀνείρων, ὡς ὅτε ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται. ὁ Πλάτων δὲ ἐν ἀπολογίᾳ Σωκράτους, φησίν. ἐνταῦθα γέγονεν ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμῳδοῦσιν ὅτ' ἂν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι μοίρας μὲν καὶ Φοίβου εἰς ἓν ὡς εἰκὸς ληφθέντων κατὰ πολυωνυμίαν τινὰ, τρίτος Ἕκτωρ ἐναρίζει τὸν Πάτροκλον. ἄλλως δέ γε ἰδίᾳ νοηθείσης μοίρας, ἰδίᾳ δὲ Φοίβου, τέταρτος ὡς ἐρρέθη καὶ οὐ κυρίως τρίτος ἐναρίζει τὸν κείμενον. πρόδηλον δὲ ὅτι πολλαχοῦ οἷά τις εἱμαρμένη καὶ ὁ Φοῖβος λαμβάνεται. καθὰ καὶ ὁ Ζεύς. διὸ καὶ Πάτροκλος φθάσας εἰπεῖν ὅτι Ζεύς με καὶ Φοῖβος ἐδάμασσαν, εἶτα ὡς ταὐτὸν λέγων, ἔφη. ἀλλά με μοῖρα καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός. περὶ δὲ τὸ ἐπὶ φόνῳ τῶν εἴκοσι ἀνδρῶν ἀγερωχίας τοῦ Πατρόκλου εἴπερ ἦσαν ἐκεῖνοι κατὰ τὸν Ἕκτορα, τὸ μὲν ἤδη ῥηθὲν κείσθω. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ἄτης ἐλθούσης ὡς ἐρρέθη αὐτοῦ τὰς φρένας, τοῦτο ἔφη. τυχὸν δὲ, καὶ βαρυνθεὶς ἐφ' οἷς ὁ Ἕκτωρ τὸν Ἀχιλλέα ὕβρισε. Τὸ δὲ βέῃ, ποιητικὴ λέξις ἀσυνήθης, ἐκ τοῦ βέω βῶ θέματος. ἐξ οὗ ἴσως κατὰ πλεονασμὸν, γίνεται τὸ βιῶ. ὡς μεδῶ μεδιῶ. ἔτι δὲ καὶ κατηφῶ κατηφιῶ. ὧν αἱ χρήσεις πρόδηλοι. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω οὗ δεύτερον λᾷς καὶ λῇς ὡς τὸ, αἰ δὲ λῇς αὐγάζεσθαι, ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται λιῶ. ἀφ' οὗ λελιημένος, ὁ θέλων, ὅπερ ἐστὶν ἐπιθυμῶν. ἐκ δὲ τοῦ βίω, γίνεται καὶ τὸ βείω. ὅθεν. τέκνον ἐμὸν τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα; Τὸ δὲ ἄγχι παρέστηκεν, ἐπίτασίς ἐστι τῆς τοῦ θανάτου ἐγγύτητος. ἤρκει μὲν γὰρ καὶ τὸ παρέστηκεν, ἐπετάθη δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ἄγχι.

Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδός δε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ.
Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠϋκόμοιο
Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἴρυσε λὰξ προσβάς. τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ἵετο γὰρ βαλέειν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι,
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ὅτι τὸ, ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδός δε βεβήκει ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην, ἔστι μὲν ὅμοιον τῷ, ὤκα δὲ θυμὸς ᾤχετ' ἀπὸ μελέων. ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ Ἕκτορι θανόντι ἀπαραλλάκτως ῥηθήσεται. ἔτι δὲ ὡς ἐνταῦθα ὁ Ἕκτωρ τὸν Πάτροκλον, οὕτω καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκεῖ τὸν Ἕκτορα τεθνειῶτα προσαυδᾷ οἷα θέλει. λέγει δὲ νῦν ὁ Ἕκτωρ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλημένος, οὕτω. Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον; τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλλεὺς φθήῃ ἤγουν φθαίη ὁμοίως τῷ, σταίη στήῃ, βαίη βήῃ, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι; καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἀποφαινόμενος λέγει ἀναφανδὸν, κρείττων εἶναι τοῦ Ἀχιλλέως. τὸ γάρ τις οἶδεν, ἐνδοιάζοντός ἐστι καὶ νῦν κατ' ἐρώτησιν. οὐ ταὐτὸν δὲ ἐρωτῆσαι καὶ ἀποφήνασθαι. ἔτι δὲ καὶ τὸ, φθαίη δουρὶ τυπεὶς, οὐκ ἀνδρίας δήλωσις ἀλλὰ προβολῆς δόρατος. ἰστέον δὲ ὅτι ῥέθεα, οἱ μὲν ἄλλοι τὰ μέλη φασὶ, Αἰολεῖς δὲ μόνοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ πρόσωπον ῥέθος καλοῦσιν, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ, ῥέα ἤγουν εὐκόλως ἦθος διαφαίνεται. ὅθεν καὶ τὸ Ὁμήρου τὸ, ψυχὴ δὲ ἐκ ῥεθέων πταμένη τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ μελῶν νοοῦσι. πνευματοποιὸς γάρ φασιν ἡ ψυχὴ οὖσα, κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα. ἕτεροι δὲ ῥέθος νοοῦντες τὸ πρόσωπον, ὕστατόν φασιν ἐντεῦθεν τὸ πνεῦμα ἀναχωρεῖν. εἰς δὲ τὸ ὃν πότμον γοόωσα καὶ ἑξῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ λυπεῖσθαι αὐτὴν, ὡς ἀκμάζον ἀφεῖσαν σῶμα καὶ δεδοικυῖαν

μὴ μεταγγισθεῖσα ὡς καὶ πυθαγόρᾳ δοκεῖ, περιπέσῃ ἀναξίῳ σώματι. φασὶ δὲ καὶ τὴν ἀνδροτῆτα, φύσιν ἀνδρὸς καὶ ἀνθρωπότητα. τὴν γὰρ ἀνδρίαν φασὶ σύμφυτον καὶ ἰδίαν οὖσαν ἀρετήν, οὐκ αὐτίκα καταλείψει. συγκαλεῖ δέ φασιν ὁ λόγος καὶ πρὸς ἀρετήν. δοξάζων ὡς τὰ γενναῖα τῶν σωμάτων καὶ ἡ ψυχὴ καταλείπουσα, θρηνεῖ. διὸ δὲ στιχηρὸν πάθος ἡ ἀνδροτὴς ἐνταῦθα ποιεῖ, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. νῦν δὲ τοσοῦτον ἱστέον ὡς ἡ ἀνδροτὴς ἀμφίμακρος οὖσα, οὐκ ἄντικρυ ἀπαθῆ στίχον δακτυλικὸν εἶναι ἀφήσει ὅπου παρεμπέσῃ. τὸ δὲ δουρὶ τυπείς, ἔχει τι καὶ ἀγέρωχον. οὐ γὰρ πόρρωθεν βαλεῖν τὸν ἀχιλλέα λέγει, ἀλλ' οὕτως ἀποθαρρῆσαι κατ' ἐκείνου, ὡς καὶ πελάσαι καὶ αὐτοσχεδὸν αὐτὸν τύψαι. πάντως δὲ ἀντιπτωτικῶς ἐρρέθη τό, ἐμῷ δουρὶ τυπείς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ δόρατος. ὅτι ἐπεὶ ἕκτωρ δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς τοῦ πατρόκλου εἴρυσε λὰξ προσβάς, τὸν δ' ὕπτιον ὦσεν ἀπὸ δουρός, αὐτίκα ξὺν δουρὶ ἐπ' αὐτομέδοντα ἤιε μετ' αὐτομέδοντα βεβήκει ἀντίθεον ἀχιλλέως θεράποντα ἱέμενος βαλεῖν. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀναβαλέσθαι τοῦ ἔργου, στρατηγικῶς καὶ τοῦτο ποιῶν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται, ἄμβροτοι. οὓς πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα. ὥστε οὐκ ἀθάνατοι μόνον ὡς καὶ προεγράφη οἱ τοῦ ἀχιλλέως ἵπποι, ἀλλὰ καὶ θεόσδοτοι. μῦθος γὰρ ἦν, ὡς ἐν τοῖς πηλέως καὶ θέτιδος γάμοις, ποσειδῶν μέν, ἵππους δέδωκε τῷ πηλεῖ. ἥφαιστος δέ, ὅπλα καὶ ξίφος. νηρεὺς δέ, τὸν προγεγραμμένον ἅλα. καὶ ἄλλος ἄλλο τι. ὅρα δὲ ὅτι κατὰ μέθοδον οἰκείαν ὁ ποιητής, καὶ τὰ περὶ τῶν ἵππων τοῦ ἀχιλλέως διαφόροις τόποις ἐπεμέρισεν. ἀλλαχοῦ μὲν γενεαλογήσας. ἐνταῦθα δέ, εἰπὼν καὶ πόθεν οἱ θεῖοι οὗτοι ἦλθον εἰς ἀνθρώπους. ἀντίθεον δὲ θεράποντα αἰακίδου τὸν αὐτομέδοντα καλεῖ, ὡς ἤδη αὐτὸν τῷ ἀχιλλεῖ ἀντὶ τοῦ πατρόκλου συστήσων ἡνίοχον. οὐκ οὖν ὥσπερ οὐδὲ ὁ πάτροκλος, οὕτως οὐδ' ὁ αὐτομέδων δουλικῷ νοήματι θεράπων ἀχιλλέως λέγοιτ' ἄν, εἰ καὶ κρῆτες οὕτω χρῶνται τῇ τοῦ θεράποντος λέξει κατὰ τοὺς γλωσσογράφους. οἳ πολλὰ περὶ τοιούτων εἰπόντες ὀνομάτων ὥσπερ καὶ προδεδήλωται μερικῶς, ἐν οἷς καὶ οἱ παρὰ λάκωσιν εἵλωτες παρὰ τὸ ἕλος. καὶ οἱ κλαρεῶται. καὶ οἱ ἀμφαμιῶται. καὶ οἱ λάτρεις, οἱ καὶ μενέσται, ὕστερον δὲ πενέσται, ὡς εὐριπίδης. λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. λέγουσι καὶ ὅτι θετταλοὶ μὲν πενέστας φασὶ τοὺς μὴ γόνῳ δούλους πολέμῳ δ' ἡλωκότας. τοὺς δ' αὐτούς, καὶ θετταλοικέτας. κωμικὸς δέ τις, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς δούλου τοὺς πενέστας τίθησιν. ἔτι δέ φασι κατὰ τὴν τοῦ διονυσίου ἱστορίαν, ὅτι καὶ μαριανδυνοί, ἐκαλοῦντο δωροφόροι ὑποφρίσσοντες ἄνακτας, ἀφαιρούντων τῶν δεσποτῶν τὸ πικρὸν τῆς τῶν σπαρτιατικῶν εἱλώτων προσηγορίας. ἤγουν, εὐφημότερον ἀντὶ δούλων δωροφόρους καλούντων τοὺς τοιούτους μαριανδυνούς, ἐπεί φασιν ὑπετέλεσαν ἡρακλεώταις διὰ τέλους ὑπισχόμενοι θητεύειν αὐτοῖς παρέχουσί τὰ δέοντα. ὡς δὲ καὶ ἀζοὺς ἔλεγον τὰς θεραπαίνας καὶ τοὺς θεράποντας, ἔτι δὲ χαλκίδας λακωνικῶς τὰς θεραπαίνας καὶ ἀποφράτην καὶ βολίζην τὴν δούλην, καὶ ἀμφίπολον μὲν τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν, πρόπολον δὲ τὴν προπορευομένην ἧς καὶ ἄρρεν ἐστὶν ὁ πρόπολος, ἐκ τῶν παλαιῶν ἀνείλεκται καὶ αὐτά. ὥσπερ καὶ τὸ τοὺς ἀρκάδας ἔχειν τριάκοντα προσπελατῶν μυριάδας ὥσπερ εἱλώτων. καὶ τὸ τοὺς κᾶρας, δούλοις χρήσασθαι τοῖς λέλεξι. καὶ τὸ τοὺς βυζαντίους οὕτω δεσπόσαι τῶν βιθυνῶν, ὡς οἱ λάκωνες εἱλώτων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Π. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΠΕΡΙ τοῦ πατρόκλου σώματος, καρτερὰ συνίσταται μάχη, καθ' ἣν καὶ εὔφορβος ἀναιρεῖται ὑπὸ μενελάου. ἕκτωρ δὲ τὴν ἀχιλλέως ἐνδύεται πανοπλίαν, καὶ ἀνθίσταται τοῖς ἕλλησιν. οἱ δὲ περὶ μενέλαον, ἀντίλοχον διαπέμπονται πρὸς ἀχιλλέα, τὸν πατρόκλου θάνατον ἀγγέλλοντα. ὑποδύντες δὲ οἱ ἀράμενοι τὸ σῶμα τοῖς ὤμοις, φέρουσιν. οἱ δὲ αἴαντες, προμαχοῦσι καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἀριστεία Μενελάου λέγεται ἡ τοῦ ρ῀ ῥαψῳδία κατὰ τὸ πεζόν. ἡ δὲ ἡρωϊκὴ ἐπιγραφή, αὕτη. ρ῀ ῶ, Δαναοὶ Τρῶές τε νέκυν πέρι χεῖρας ἔμισγον. ὁμοιοσχήμων δὲ τῇ ξ῀ καὶ ἡ ἐνταῦθα ἀρχή. ἐκεῖ μὲν γάρ, εἶπε. Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. ἐνταῦθα δέ, φησίν. οὐδ᾽ ἔλαθ᾽ Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι. ἐν οἷς ἔστιν ἰδεῖν ὡς οὐ μεθήμων ὁ Μενέλαος, οὐδὲ μαλθακὸς ἐν τοῖς καιρίοις. διὸ καὶ δυσπαθήσας, ἀμφὶ αὐτῷ βαίνει ὥστις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. καὶ ἀναθερμανθεὶς εἰς ἀνδρίαν, ἀναιρεῖ τὸν Δαρδάνον Εὔφορβον Πολυδάμαντος ἀδελφόν, ὃς πρῶτος τῷ Πατρόκλῳ βέλος ὡς προγέγραπται ἐφῆκε. περὶ Πατρόκλῳ δὲ βαίνει πρὸ τῶν ἄλλων, οὐ μόνον ὡς ἐνηῆ φίλων ἐκεῖνον τοιοῦτος ὢν καὶ αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ χάριν τῆς αὐτοῦ κεῖται τιμῆς ἐκεῖνος ὡς καὶ αὐτὸς ἐρεῖ προϊών. ἔτι δὲ καὶ διότι κατὰ τὸν τῆς Ὁμηρικῆς Ἀθηνᾶς λόγον, τῷ Μενελάῳ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται, ἐὰν ὁ τοῦ Πατρόκλου ὑβρισθείη νεκρός. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα περιβαίνειν καὶ ἀμφιβαίνειν, τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν κειμένῳ τινί. καὶ ὅτι τοῦ ἀμφιβαίνειν αἰτιατικῇ συντασσομένου, ὅθεν, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, δοκεῖ μὲν ἐνταῦθα ἡ διάλυσις ἀλλοιοῦν τὴν σύνταξιν. φησὶ γάρ. ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ βαῖνε. καὶ περὶ πόρτακι καὶ περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε. πλὴν καὶ δίχα τῆς διαλύσεως, μετ᾽ ὀλίγα φησί. Πατρόκλῳ περιβάς, τὸν ἄριστον ἔπεφνεν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον μετὰ τοῦ βαίνειν ἡ ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ δοτικῇ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἵστασθαι. ὅθεν, ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἑστήκει. καὶ ἔσταν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ. καί, ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀρηΐφιλον Μενέλαον, ὃ καὶ μετ᾽ ὀλίγα κεῖται, καὶ εἴπερ δὲ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς ἄνδρα Ἕλληνα καλεῖ ἀρηΐφιλον, τὸ τοῦ Ἄρεος μυθικῶς δηλοῖ ἀλλοπρόσαλλον. πῶς γὰρ οὐκ ἀλλοπρόσαλλος ὁ μὴ μόνον Τρῶας ἀλλὰ Ἕλληνας φιλῶν; ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ βιαίῳ τινὶ ζώῳ τὸν Μενέλαον εἴκασεν, ἀλλὰ συμπαθεῖ, πρὸς τὸν ἐνεστῶτα τοῦτο ποιήσας καιρόν. ἐν ᾧ οἰκτίσασθαι μόνον ἔδει, μήπω κρατερᾶς μάχης ἀρτυνθείσης. διὸ οὔτε ταύρῳ παραβάλλει αὐτόν, οὐδὲ μὴν ὑπὸ θηρὸς πολεμουμένῃ βοΐ. πρωτοτόκῳ δὲ καὶ διὰ τοῦτο κινυρῇ, ὅ ἐστιν οἰκτροφόνῳ διὰ τὸ πολὺ τῆς στοργῆς. αἱ γὰρ τοιαῦται, συμπαθέστερον τοῖς μοσχαρίοις ἀμφιβαίνουσι. τὸν μέν τοι Αἴαντα ἐν τοῖς ἑξῆς, λέοντι παρεικάσει τῶν τέκνων ὑπερμαχομένῳ. καὶ αὐτὸν δὲ τοῦτον τὸν Μενέλαον μετ᾽ ὀλίγα, λέοντι παραβαλεῖ ὅτε τὸν Εὔφορβον ἀναιρεῖ ἀμφὶ τῷ Πατρόκλῳ βαίνων. οὐκ ἦν δὲ πρᾶος ὁ Μενέλαος, δῆλον. ὅσγε καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἦν συμπαθής.

Οὐδ᾽ ἔλαθ᾽ Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ βαῖν᾽ ὥστις περὶ πόρτακι μήτηρ
Πρωτοτόκος κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο,
Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ᾽ ἔσχε, καὶ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην.
Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις τοῦ γ᾽ ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ᾽ ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος. ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο. λεῖπε δὲ νεκρόν. ἔα δ᾽ ἔναρα βροτόεντα.
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων, κλειτῶν τ᾽ ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.

ὅτι

τὸν γοῦν Ἄδραστον ἐν τοῖς πρὸ τούτων ζωγρήσας, ἀπεσώσατο ἄν, εἰ μὴ ὁ ἀδελφὸς βασιλεὺς ἐκώλυσεν. ὡς δὲ καὶ σπουδαῖός ἐστιν ἐν καιρῷ, ἐδήλωσε καὶ ἐν μονομαχίᾳ ἐκείνῃ ἐν ᾗ ὁ ἀδελφὸς αὐτὸν ἐπέσχε. καὶ προεξαναστὰς δὲ τοῦ ἀδελφοῦ ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ. καὶ ὅπου δὲ καταπονουμένου Ὀδυσσέως αὐτὸς αἰσθόμενος, ἐπίκουρον ἄγει τὸν Αἴαντα. οὐκ ἄδηλον δὲ οὐδ᾽ ὅτι ἡ δάμαλις τὸ νεογνὸν τῆς βοὸς γέννημα, πόρις τε λέγεται, δι᾽ ὅ, ἄγραυλοι πόριες, παρὰ τὴν πορείαν, σκιρτητικὴ γὰρ ἡ δάμαλις. ἡ δ᾽ αὐτὴ, καὶ πόρτις πλεονασμῷ τοῦ τ, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ παρὰ Ἡσιόδῳ ὑπόπορτις ἔριθος, δι᾽ ὅ. πόρτιος ἡ βοός. ἔτι δὲ καὶ πόρταξ, ὑποκοριστικῶς. καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ λεῖμαξ, καὶ μεῖραξ, καὶ μύλαξ, καὶ λίθαξ, καὶ πίδαξ, καὶ σκύλαξ. εἰδέτω μὴ δοκεῖ τὴν πόρτακα καὶ τὸν μύλακα καὶ τὴν λίθακα καὶ τὴν πίδακα καὶ τὴν σκύλακα ὑποκορίζεσθαι διὰ τὸ μὴ χαίρειν ὑποκορισμοῖς τὸν Ὅμηρον οὗ παρ᾽ ἡ πόρταξ καὶ τἄλλα, ὁ γοῦν μεῖραξ καὶ ἡ μεῖραξ καὶ ὁ λεῖμαξ ὑποκορίζονται παρὰ τοῖς ὕστερον, μάλιστα δὲ ὁ πλοῦταξ, ὃ δὴ παράσιτός τις ἔφη παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. εὔδηλον δὲ καὶ ὅτι πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ πρῶτος τεχθείς, καὶ δηλοῖ πάθος ἡ λέξις. πρωτοτόκος δὲ κατὰ δρᾶσιν, ἡ πρώτως τεκοῦσα. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς δηλῶν τὸ τῆς λέξεως ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ δραστικόν, ἐπάγει. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, ἀλλὰ δηλαδὴ νῦν πρώτως τεκοῦσα. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ πρωτοτόκος. κινυρὴ δέ, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων. οἱ κινύραις χρώμενοι, ἀοιδὰς ἐπὶ τοῖς κειμένοις ἔμελπον ὃ καὶ κινύρεσθαι λέγεται. ὅρα δὲ καὶ τὸ εἰδυῖα τόκοιο. λείποντος γὰρ τοῦ εὖ, συνετάγη συνήθως τῷ ποιητῇ μετὰ γενικῆς. ὅτι προμάχου ἀνδρείου ἔνδειξις τό, πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ᾽ ἔσχε καὶ ἀσπίδα. τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ᾽ ἀντίος ἔλθοι. περὶ Μενελάου δὲ ὁ λόγος τῷ ποιητῇ. ἐφ᾽ οὗ καιρίως πάνυ ἔχει τὸ μεμαώς, οὐ γὰρ ἐχέγγυος ἦν ἀνελεῖν τὸν ἀντίον ἐλθόντα, μεμαὼς μέντοι ἦν οἷα θαρσαλέος. διὸ καὶ μυίᾳ ἐν τοῖς ἑξῆς που εἰκάζεται διὰ τὸ ἄγαν ἐν μάχῃ πρόθυμον. ὅτι ἐν τῷ, οὐδ᾽ ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε Πατρόκλου, παρήχησίς ἐστι σώφρων τό, ἐϋμμελίης ἀμέλησεν. ἄλλως δέ, καὶ ἀντιθετικόν τι ὁ λόγος ἔχει κατὰ τὴν ἐπίτασιν τοῦ εὖ ἐπιρρήματος, καὶ τὴν κατὰ τὸ α στέρησιν. ἀστεῖον δὲ τὸ οὐκ ἀμέλησε. Μενέλαος μὲν γὰρ ὁ φίλος, ἄλλως οὐκ ἀμελεῖ τοῦ κειμένου ὡς ἀμφιβαίνων. Εὔφορβος δὲ ὁ ἐχθρός, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ ἵνα σκυλεύσῃ. σημείωσαι οὖν ὅτι τὸ μὴ ἀμελεῖν τινος, οὐ μόνον φιλικοῦ ἤθους ὡς τὰ πολλά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἑτεροίου. ἐπεὶ καὶ ὁ φίλος ἐπιμελεῖται παραμένειν τῷ φιλουμένῳ, καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲ ὁμοίως ἐπιμελεῖται ποιῆσαι τὰ κατὰ τὸν μὴ φίλον. ὅτι καὶ νῦν γοργῶς ἐν στίχῳ ἑνὶ κεῖνται τρεῖς ἔννοιαι. Μενέλαε χάζεο. λεῖπε δὲ νεκρόν. ἔα δ᾽ ἔναρα βροτόεντα. Εὔφορβος δὲ ταῦτα φησὶ λακωνίζων πρὸς Λάκωνα. ὁ δ᾽ αὐτὸς κατ᾽ ἔννοιαν ἐκφοβητικὴν στρατιώτου ἀντιμάχου, ἐπάγει τό, ἵνα με κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι, μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι. κλέος δὲ ἐσθλὸν καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἡ εὔκλεια. δῆλον δὲ ὡς ἡ δύσκλεια, κλέος ἂν εἴη οὐκ ἐσθλόν. καὶ ὅτι κλέος ἀπολύτως ἡ φήμη, μέση λέξις οὖσα παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Τὸν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
Οὔτ᾽ οὖν παρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος οὔτε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει,
Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἧς ἥβης ἀπόνηθ᾽ ὅτε μ᾽ ὤνατο καί μ᾽ ὑπέμεινε.
Καί μ᾽ ἔφατ᾽ ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Ἔμμεναι. οὐδέ ἕ φημι πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας.
Ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
Στήῃς. ἀλλά σ᾽ ἔγω ἀναχωρήσαντα, κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι μηδ᾽ ἀντίος ἵστασ᾽ ἐμεῖο
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ἰστέον δὲ ὅτι Εὐφόρβου ἐν τούτοις καυχησαμένου καὶ ἀπειλησαμένου ἐν τῷ, οὗ τις πρότερος ἀνδρῶν Πάτροκλον βάλε. καί, ἵνα με κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι, μή σε βάλω καὶ ἑξῆς, Μενέλαος ἐνδιαθέτως λαλῶν μετὰ βαρύτητος, ἀποτείνει πρότερον ἠθικῶς τὸν λόγον πρὸς Δία, λέγων οὕτω. Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. τοῦτο δὲ γνωμικῶς εἴρηται ὡς μὴ καλὸν ὂν αὐχεῖν τινὰ τὰ ὑπὲρ δύναμιν. ἡ νῦν μὲν ποίησις γνωματεύουσα, ἐν λόγῳ τὸ καλὸν ὑποτίθησιν. ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ, τὸν λοιπὸν πραγματικῶς κολάζει μεγάλα αὐδήσαντα. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τὸ δὲ ἐφεξῆς, ἀποφατικῶς παραβάλλει κατὰ σχῆμα ὁποῖον ἐν τῇ ξ᾽ ῥαψῳδίᾳ ἐξέθετο. ἐκεῖ γὰρ εἰπὼν ἐν παραβολῇ ὡς οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾷ, οὔτε πυρὸς τόσος βρόμος, οὔτ᾽ ἄνεμος τόσον ἠπύει καὶ τὰ ἑξῆς, ἐνταῦθα φησίν. οὔτ᾽ οὖν παρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος οὔτε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν, ἢ φορέουσιν,

ἤγουν

ἤγουν φέρουσιν, ἔχουσι. πολλὴν δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐνάργειαν ὁ λόγος ἔχει τοῦ, μέγα τὸ πρᾶγμα εἶναι. εἰ καὶ ἄλλως μικροπρεπέστερον τὸ λεχθὲν διὰ τὴν ἀπὸ ζώων παραβολὴν, καὶ οὐκ ἀπὸ σωμάτων ὡς εἰπεῖν στοιχειακῶν ὡς ἐν τῇ ξ΄. διὸ καὶ ἐπέδραμε νῦν ἐν ὀλίγῳ φράσας. ἐκεῖ μὲν γὰρ δυσὶ στίχοις ἑκάστην τῶν τριῶν ὁμοιοτήτων περιγράψας, ἐν ἓξ ἔπεσι τὸ πᾶν ἐποίησεν. ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ τῆς ὑποθέσεως οὐ μεγαλεῖον, ἐν οὐδὲ ὅλοις δυσὶ στίχοις ἐξέθετο τὴν ὁμοίωσιν. ἔνθα σημείωσαι ὅτι τε καλῶς ἐμνήσθη συὸς οὐ θηλείας ἀλλὰ κάπρου, αὐτὸς γὰρ μάλιστα καὶ ὀλοόφρων καὶ μεγάθυμος κατὰ τὸ περὶ μικροῦ ταῦρον καὶ λέοντα. τοιοῦτος δὲ ὁ μέγιστον ἔχων θυμόν. καὶ ὅτι οὐ μάτην ἐπὶ συὸς ἔφη τὸ, οὗ θυμὸς μέγιστος, ἀλλ' ὅτι ἀφυλάκτως ἔχει ὁ σῦς πρὸς τὸ παθεῖν, διὰ τὸ ἄγαν θράσος. θρασὺ μὲν γὰρ, καὶ ἡ πάρδαλις. ὁ λέων δὲ καὶ ἀνδρεῖον. ἄμφω δὲ φυλάξονταί ποτε παθεῖν, μᾶλλον ἤπερ ὁ σῦς θυμῷ πολλῷ ῥέων. ἔτι πόρδαλις μέν φασι καὶ λέων, ἡμεροῦνται. σῦς δὲ ἄγριος, ἀεὶ ἄγριος. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς πόρδαλις μὲν, ὁ ἄρρην παρὰ τὸ προάλλεσθαι, πλεονάζοντος τοῦ δ' ὡς ἐν πολλοῖς. πάρδαλις δὲ διὰ τοῦ α΄ ἡ θήλεια παρὰ τὸ πάλλεσθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ἐφ' οἷς Ὅμηρος καὶ ἀνάμνησιν κεφαλαιώδη μεθοδεύων, ποιεῖ τὸν Μενέλαον εἴπως ἐκφοβήσει τὸν Εὔφορβον μεμνημένον ὅτι καὶ πρὸ τούτου τὸν ἀδελφὸν Ὑπερήνορα ὑψαυχενοῦντα κατ' αὐτοῦ, ἐταπείνωσε. φησὶ γάρ. οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο, ἧς ἥβης ἀπόνηθ' ὅτε μ' ὤνατο καί μ' ὑπέμεινε. καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι. οὐδέ ἕ φημι πόδεσσί γε οἷσι κιόντα, εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας. ὣς καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος καὶ ἑξῆς. ἀπὸ οἰκείου δὲ παραδείγματος ἐκφοβεῖ τὸν Εὔφορβον. διὸ μνήμην αὐτὸς ἀναλαβὼν τοῦ ἀδελφοῦ, ἐρεῖ ὅσα ὑποβάλλει ὁ θυμός. ὅρα δὲ ὡς λυπεῖ τὸν Μενέλαον, εἴπερ ἐλέγχιστον αὐτὸν πολεμιστὴν φθάσας εἶπεν ὁ Πανθοΐδης Ὑπερήνωρ. ὃν ἀνελὼν, ἔδειξεν ἔργοις αὐτοῖς οὐκ ἐλέγχιστος ὤν. ὅτι δὲ ὁ Μενέλαος οὐχ ὑπόσκληρος ἦν τὰ εἰς ἦθος, δηλώσει καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν τοῖς ἑξῆς, μαλθακὸν αὐτὸν σκώψας αἰχμητήν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ζεῦ πάτερ, βαρέως ἀναπεφώνηται. ἄχθεται γὰρ ὁ βασιλεὺς εἰ τὸ κατὰ τὸν Δία πεπρωμένον βιάζεται οἷς αὐχεῖ ὁ Εὔφορβος εἰπὼν μή σε βάλω καὶ ἑξῆς. ἴσως γὰρ οἶδεν ὡς οὐ τεθνήξεται κατὰ Τροίαν, ἀπὸ χρησμοῦ τινος. ὥστε τὸ, Ζεῦ πάτερ, ταυτὸν τῷ, ὦ μοῖρα καθ' ἧς ὑπεροπλίζεται Εὔφορβος· καὶ ἑτέρως δὲ, Ζεῦ πάτερ, κοινότερον, εἴπερ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἀνὴρ δὲ καὶ ὁ Μενέλαος. ἢ καὶ ἄλλως, κατὰ γένους οἰκείωσιν. ἐκ Διὸς γὰρ καὶ οὗτος καὶ διογενὴς καὶ διοτρεφὴς καὶ Διῒ φίλος ὡς βασιλεύς. διὸ καὶ προσφωνεῖ αὐτὸν, πεποιθὼς ὅτι ἀχθομένῳ τούτῳ συμβαρυνθήσεται. τὸ δὲ ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων θυμώδους ῥηθήσεταί ποτε. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου, μέγαν που θυμὸν εἶπεν. ἐνταῦθα δὲ μέγιστον θυμὸν ἐπὶ ἀγρίου συός. τὸ δὲ οὔτε μέγιστος θυμὸς, ἤγουν οὗ τινος κάπρου, τῇ προφορᾷ φαντάζον ἀποφατικὸν εἶναι, ὑποκρίνεται παρηχητικῶς ὁμοιοῦσθαι τῷ, οὔτ' οὖν παρδάλιος οὔτε λέοντος οὔτε συός. καὶ οὐ μέλλον τῷ ποιητῇ φαντασίας τοιαύτης, εἰ μόνον ὁ νοῦς τοῦ ῥητοῦ ὑγιῶς ἔχει. τέως μέντοι τὸ ἐνταῦθα εὐφυὲς τῆς συχνῆς ἀρνήσεως, συγκροτεῖται καὶ διὰ τοῦ, οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος. περὶ δὲ τοῦ βλεμεαίνειν, πολλαχοῦ κεῖται. ἐν δὲ τῷ, Πάνθου υἷες, καὶ ὁ προτεθνηκὼς Ὑπερήνωρ συνεισάγεται, καὶ ὁ Πολυδάμας δέ. οὐ δήπου γὰρ περὶ μόνου Εὐφόρβου ὁ λόγος. διὰ δὲ τοῦ ἐϋμμελίαι, σεμνύνει ἑαυτὸν ὁ Μενέλαος εἰ κατὰ τοιούτων ἀνδραγαθεῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ὑπερήνωρ, ταυτόν ἐστι τῷ Ἀγήνωρ, ὃς καὶ αὐτὸς Τρωϊκὸς ἦν ἀνήρ. ὥσπερ καὶ ἐπιθετικῶς, ταυτὸν οἱ ἀγήνορες καὶ οἱ ὑπερηνορέοντες. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν στίχῳ ἑνὶ, ὤνητο εἰπὼν καὶ ὤνατο, οὐ μόνον παρισῶσαι καὶ παρηχῆσαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων. ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τοῦ η μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, ὤνητο. καὶ ὀνήμενος ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ. διὰ δὲ τοῦ α, ἐπὶ μέμψεως. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον, ὤνατο διὰ α γράφουσι καὶ ἀπώνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. θέμα δὲ καὶ τοῦ ὤνητο, καὶ τοῦ ὤνατο, τὸ ὄνημι ἄρρητον. ἐπί τε ὠφελείας ὄν, ἐπί τε μέμψεως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν οὐκ ἀπόνητο ἥβης, τὸν πρὸ ὥρας θάνατον δηλοῖ. τὸ δὲ ὤνατο, παράγει τὸν ὀνειδισμόν. διὸ ἑρμηνεύων τί ἐστιν ὤνατο, ἐπάγει. καί μ' ἔφατο ἐλέγχιστον πολεμιστήν. ὅπερ ὀνείδιον ἔπος ἐστί. τὸ δὲ καί με ὑπέμεινε, καιρία λέξις δηλοῦσα θάρσος. ὅθεν καὶ τὸ ὑπομενετέον ἐπίρρημα. καὶ ἀνὴρ ὑπομενετικὸς τῶν δεινῶν. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ κιόνων ἢ τοιούτων τινῶν σωμάτων, ἃ δεξάμενα βάρος ἄνω, ὑπομένουσι. τὸ δὲ τοιοῦτον ὑπομεῖναι, καὶ ὑποστῆναι λέγεται. τὸ γὰρ ὡς εἴρηται ὑπομένον ἤγουν ὑπό τι μένον καρτερικῶς, πάντως καὶ ὑφίσταται, τουτέστιν ἐγκρατῶς, ὑπ' ἐκεῖνο ἵσταται, ὡς εἴγε μὴ στερρῶς ὑπ' αὐτὸ ἵσταται, ἀνυπόστατον ἐκεῖνο τὸ ἐπάνω λέγεται διὰ τὸ πολὺ τοῦ βάρους. εἰ δέ ποτε ἀνυπόστατον λέγειν οἴδαμεν καὶ τὸ μὴ ἔχον ὑπόστασιν διὰ τὸ μὴ ὄν, ἡ ὁμωνυμία τὴν τοιαύτην σχίζαν διεῖλε. διόπερ ἐσκῶφθαί ποτε πάλαι χρόνου ὁ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν φάμενος ἀνυπόστατον, οἷα διχονοίας ὑποβαλλομένης, μή ποτε ψογερῶς εἶπεν αὐτὴν ἀνυπόστατον ὡς τὸ μηδὲν οὖσαν. οὐ μὴν λόγῳ ἐπαίνου, ὡς ἀνυπόφορον τοῖς ἐχθροῖς. ἔστι δ' ἴσως εἰπεῖν ποτε ἀνυπόστατον, καὶ τὸ μὴ ἔχον ἐπὶ στερροῦ ἑδρασθῆναι. ἤτοι στῆναι. ὃ δὴ πάσχει ὁ ἐμπαγεὶς εἰς ἰλὺν ἐν ᾗ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐν δὲ τῷ, οὐδέ ἕ φημι ποσὶν οἰκείοις ἐλθόντα εὐφρᾶναι τοὺς ἑαυτοῦ, σημείωσαι ὡς ἠθικῶς μὲν ἐρρέθη τὸ φημὶ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ δοκῶ καὶ οἶμαι καὶ τῶν τοιούτων. οὐ κεῖται δὲ ἐνδοιαστικῶς ἀλλ' ἀξιωματικῶς ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ πράγματι. ἔχει δέ τι καὶ μυκτῆρος, εἴπερ ὁ μὲν Ὑπερήνωρ

ψευδῶς

ψευδῶς ἔφατο τὸ ὑπ' αὐτοῦ ῥηθέν, μενέλαος δὲ ὃ νῦν λέγει, ἀληθῶς λέγει. τὸ δὲ οὐ ποσὶν ἰδίοις κιόντα, ἀστείως ἐῤῥέθη, διὰ τὸ ὑπ' ἀλλοτρίοις φέρεσθαι ποιεῖν τοὺς νεκρούς. φησὶ γοῦν ὁ γλαῦκος μετ' ὀλίγα ὡς εἴπερ πρὸς τὶ ἄστυ μέγα ἔλθοι τεθνεὼς ὁ πάτροκλος, γενήσεταί τι. ἔλθοι δὲ ἂν πάντως εἰς τροίαν ὁ πάτροκλος, οὐ ποσὶν οἰκείοις ἀλλὰ τοῖς τῶν φερόντων. ὅτι ἀπειλητικὸν τὸ, καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος εἴ κέ μευ ἄντα στήῃς ἀντὶ τοῦ εἴπερ ἀντιστάιης μοι. ὁ δὲ ἐκφοβεῖν ἐθέλων τὸν ἀνθιστάμενον, ἐρεῖ ἄν. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα, κελεύω εἰς πληθὺν ἴεναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο, πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. τοῦτο δὲ παρὰ μενελάου ῥηθὲν, γνωμικόν ἐστι. συντόμως φρασθὲν, ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ, οὐ καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. ὡς ἂν καὶ αὐτὸ συνήθως εὐμνημόνευτον ᾖ τῷ εὐπεριγράπτῳ τῆς ἀπαγγελίας. ὁποῖα καὶ τὰ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀπομνημονεύματα. ὅτι δὲ οὐκ ἐπαινετέος ὁ μετὰ τὸ ῥεχθῆναί τι νοήσας, δηλοῖ ὁ ἐπιμηθεύς, καὶ ὁ τῆς παροιμίας ἁλιεύς. ἰστέον δὲ ὡς εἰ μέν τις εἴποι ὅτι τὸ πρᾶγμα τὸ ῥεχθὲν ὁ νήπιος ἔγνω, ἀσολοίκως ἐῤῥέθη. εἰ δὲ καθάπερ τὸ ἰσχὺν καὶ τὴν δόξαν καὶ τὸ δεῖσαι, οὕτω δὴ καὶ τὸ ῥεχθὲν ἀντὶ πλαγιασμοῦ νοηθείη, ἵνα ᾖ, ῥεχθέντος δέ τε νήπιος ἔγνω, κρείττων ἡ φράσις. σολοικοφανὴς οὖσα καὶ ἀττικωτέρα καὶ οἰκεία προσώπῳ ἀγωνιῶντι καὶ σχεδιάζοντι. ἐκ δὲ τοῦ, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, ἔοικε ληφθῆναι καὶ τὸ, ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο. τὸ δὲ ἐς πληθὺν ἰέναι, οὐκ ἀνόμοιόν ἐστι πρὸς τὸ, εἰς ἔθνος ἑτάρων χάζεσθαι. λέγει δὲ πληθὺν τὸν κοινὸν λαόν, πρὸς διαστολὴν τῶν ἀριστέων καὶ προμάχων. αὐτοὶ γὰρ λογάδες ὄντες, ἐν ὀλίγῳ μετροῦνται, οὐκ ὄντες ἀριθμὸς ἄλλως εἴποι ἂν ὁ κωμικός, ἐν ἀριθμῷ μέν τοι ὄντες. τὸ δὲ μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο, καινότερον ἐσχημάτισαι ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. ἦν γὰρ τὸ ὀρθὸν, μηδ' ἀντίον ἵστασθαι ἐμοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀντίον ἵστασθαι, ἀντιστῆναι ἀνωτέρω ἔφη, ἀλλαχοῦ δὲ, ἀντίον ἐλθεῖν. οἷς ἐναντίον ἐστὶ τὸ ἀναχωρῆσαι.

Ὅτι τὸ, νῦν μὲν δὴ μενέλαε, ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμὸν, ὃν ἔπεφνες, οὐ σαφῶς ἐφράσθη. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, οὐχ ὅτι νῦν τίσεις τὸν ἀδελφὸν ἀλλὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου ποινήν. αἴτιον δ' ὅτι ἀγωνιῶν ὁ εὔφορβος, οὐ κρατεῖ τῆς φράσεως. ἴσως δὲ καὶ ἀστείως εἶπεν ὅτι σὺ αὐτὸς πεσὼν, ἀποτίσεις μοι οὕτω τὸν ἀδελφόν. ὅτι περιπαθὲς καὶ οἶκτον ἔχον τὸ, γνωτὸν ἐμὸν ἔπεφνες.

Ὣς φάτο. τὸν δ' οὐ πεῖθεν. ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα.
Νῦν μὲν δὴ μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις.
Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ φρόντιδι δίῃ.
Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται.
Οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο.

χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. εὐφόρβου δὲ λόγοι ταῦτα. ὃς λέγει πρὸς μενέλαον, καὶ ὅτι ἦ κέ σφιν ἤγουν ὄντως αὐτοῖς τοῖς δειλοῖσι, γόου κατάπαυμα γενοίμην, εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας, ἐν χερσὶν αὐτοῖς βάλω, τουτέστι θήσω. πολλαχοῦ δὲ οὕτως ἡ λέξις αὕτη νοεῖται. βαρβαρικὸν δὲ καὶ θρασὺ τὸ τοῦ εὐφόρβου ἦθος οὕτω ῥαδίως θαῤῥοῦντος παραμυθήσασθαι τοὺς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐξέθετο. ὅρα δὲ τὸ χήρωσας γυναῖκα, ἐνταῦθα κυριολεκτηθέν. ἐξ οὗ καὶ χήρα ἡ τοιαύτη. ἐν γὰρ τῷ χήρωσεν ἀγυιάς, μεταφορικῶς ἡ λέξις κεῖται. ὅτι δὲ τοῦ, χήρα κοινῶς, καὶ χήρη ἰωνικῶς πρωτότυπόν ἐστιν ἀρσενικὸν ὁ χῆρος, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἔγνωσται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ ἐχήρωσας, λείπει κοινότερον τὸ, ἀνδρός. σιγηθὲν διὰ τὸ πάνυ δῆλον. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, χήρωσεν ἀγυιάς, λείπει τὸ ἀνδρῶν ἢ πολιτῶν ἢ τοιοῦτόν τι. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐλλείψεις. σοφοκλῆς οὖν ἐν τῷ, πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, παρῆκε τὸ ἀγαθὸν, ὡς φανερόν. πάντως γὰρ ὁ ἔχων ἀγαθόν τι φθονεῖται. τοιοῦτον καὶ τὸ, μεταβολὴ πάντων ἡδύ. δῆλον γὰρ ὡς γλυκύ ἐστιν ἡ μεταβολὴ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν. τὸ δὲ ἐν μυχῷ θαλάμοιο, νεόνυμφον γυναῖκα δηλοῖ, ἔτι δὲ καὶ σώφρονα. ἥτις διὰ σωφροσύνην, τοῦ θαλάμου ἐστὶν ἀπρόϊτος. ἐν δὲ τῷ θαλάμοιο νέοιο, δύναται τὸ νέοιο καὶ ὑπερβατῶς κεῖσθαι. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐχήρωσας γυναῖκα νέου ἀνδρός. ἐκ δὲ τούτου, καὶ οἱ χηρωσταὶ ὡς προδεδήλωται. καὶ ἔχει ἐντελῶς οὕτω τὸ νόημα. ἄλλως γὰρ, ἐλλιπῶς ὡς ἐῤῥέθη πέφρασται. τὸ δὲ ἀρητὸς, ἐπίθετον μὲν ὂν, ὀξύνεται κατὰ ἀναλογίαν. κύριον δὲ τυγχάνον, προπαροξύνεται ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, χρομίος καὶ ἄρητος θεοειδής. ἐξ οὗ κατὰ παρωνυμίαν καὶ ἡ ἀρήτη γίνεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ἄρατος, καὶ τὸ σύνθετον ὁ δημάρατος καὶ ὅσα κατ' αὐτό. πολλῶν δὲ ὄντων ἅπερ διαφόρως τονοῦνται πρὸς διάφορον σημασίαν κατὰ τὸ ἀρητὸς καὶ ἄρητος, μνηστέον ἐν αὐτοῖς καὶ τοῦ μαλακὸς ὀξυτόνου ἐπιθετικοῦ καὶ τοῦ μάλακος προπαροξυτόνου κυρίου. ἱστορικὸς δὲ ἦν ἐκεῖνος ὡς ἱστορεῖ ὁ δειπνοσοφιστής. ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος ἄῤῥητόν τινες γράφουσι, δῆλον. καὶ ὡς οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δὲ, πᾶς μὲν ἀρητὸς, ὁ

εὐκταῖος

εὐκταῖος. γόος δὲ ἀρητὸς, ὁ ἀπευκταῖος καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπάρατος. μέση γὰρ λέξις ἡ ἀρὰ καὶ τὸ ἀρᾶσθαι ἀφ' ὧν τὰ τοιαῦτα γίνονται. τὸ δὲ, ἧκε σφὶν δειλοῖσιν ἤγουν δειλαίοις. καὶ τὸ, εἴκεν ἐγὼ κεφαλὴν καὶ ἑξῆς, ὁμοία ἡ γραφὴ πρὸς τὸ, ἔδδεισαν θεοὶ, οὐδέ τ' ἔδησαν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἧκε, βεβαιωτικῶς κεῖται διὰ τοῦ ἤ. τὸ δὲ δεύτερον, διστακτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐάν. ἔχουσι δέ τι καὶ κάλλους, κείμενα ἐπαναφορικῶς ἐν καταρχαῖς στίχων. ἰστέον δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι φρόντις κύριον κεῖται μὲν καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα. ἔστι δ' ἐκεῖ μὲν, ἀρσενικὸν ὄνομα κυβερνήτου. ἐνταῦθα δὲ, θηλυκόν. γυνὴ πάνθου. μήτηρ εὐφόρβου. φησὶ γάρ. πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω ὡς ἐῤῥέθη καὶ φρόντιδι δίῃ. βαρύνεται δὲ φρόντις, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς τὶς δισύλλαβα μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ, παραληγόμενα τῷ ο΄, ἢ μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὀξύνεται. προιτὶς, κοιτὶς, φροντίς. τὸ φρόντις, ὡς κύριον, βαρύνεται πρὸς διαστολήν. τὸ πόρτις, οὐ μάχεται. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ τ΄ πόρις. ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ ἀηδές τι σέσηρε τὸ, φρόντιδι δίῃ διὰ τὰ συχνὰ ἴ, ὅμως οὖν κατὰ τὸ, ἴειδι δίῃ. ὅτι ὁ ἐγχειρῶν ἤδη πολέμῳ, ἢ ὅλως ἔργῳ τινὶ ἐναγωνίῳ, καλῶς ἐρεῖ τὸ, οὐκέτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται. οὐδέ τ' ἀδήριτος, οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο. ποιητικῶν δὲ λέξεων παρίσωσις τὸ, ἀπείρητος καὶ ἀδήριτος. καθ' ὑπερβατὸν δὲ ἡ σύνταξις. λέγει γὰρ ὡς οὐκ ἀπείρατος ἔσται ἀλκῆς καὶ φόβου. περιττὴ δὲ ἀττικῶς ἡ ἄρνησις ἐν τῷ, οὔτ' ἀλκῆς. ἔρηκε γὰρ ἡ πρὸ αὐτῆς. ἐν δὲ τῷ ἀπείρητος καὶ ἀδήριτος, λείπει ἀντωνυμία τὸ, ἐμοὶ, ἢ ὑπ' ἐμοῦ.

Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης μενέλαος ἐπευξάμενος διῒ πατρί.
Ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας.
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ
Καλὸν τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ,
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ,
Τοῖον πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην εὔφορβον,
Ἀτρείδης μενέλαος ἐπεὶ κτάνε τεύχε' ἐσύλα.

Ὅτι φαίνεται καὶ τῷ μενελάῳ ἡ ἀσπὶς χάλκεον ἔχουσα ἐκπέταλον. ὁ γοῦν εὔφορβος οὔτησε μὲν αὐτὸν κατ' ἀσπίδα, οὐδ' ἔρρηξε χαλκὸν, τὸν ἐπιπολάζοντα δηλαδὴ ἐν τῇ ἀσπίδι. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. εἰ δὲ γράφεται, οὐδ' ἔρρηξε χαλκὸς, φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφὴ, εἴη ἂν χαλκὸς, ἡ τοῦ εὐφόρβου αἰχμή. ὅρα δὲ καὶ ὧδε τὸ, ἀνεγνάμφθη αἰχμὴ, ἀλλοῖον ὂν παρὰ τὸ, ἀναγναμφθῆναι δεσμόν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἀνάλυσιν δηλοῖ ἐν ὀδυσσείᾳ. τοῦτο δὲ, σιδήρου ἀπὸ ὀξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν ἤγουν στροφὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν. ὅτι ἀνύει καλόν τι ἐνταῦθα ὁ μενέλαος ἐπευξάμενος διῒ πατρὶ, ἀνυσιμώτατον γὰρ πανταχοῦ παρ' ὁμήρῳ ἡ δικαία εὐχή. ὅτι στομάχου θέμεθλα, τὴν αὐτοῦ θέσιν λέγει, στόμαχον καὶ νῦν φράζων οὐ τὸ τῆς κοιλίας στόμα κατὰ τοὺς ὕστερον, ἀλλὰ τὸν λεγόμενον βρόχθον περὶ τὰ τοῦ λαιμοῦ ἔσχατα. φησὶν οὖν ὡς κατὰ στομάχοιο θέμεθλα ἔνυξεν ὁ μενέλαος τὸν εὔφορβον, ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. εἰ γοῦν μὴ ὁ βρόχθος ἀλλὰ ὡς ἄν τις ἴσως οἰηθείη τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἐπλήγη ὁ εὔφορβος, πῶς ἀντικρὺ δι' αὐχένος τὸ δόρυ φέρεται; τέμνει δὲ καὶ ἐν τῇ γ΄ ῥαψῳδίᾳ στομάχους ἀρνῶν ὁ βασιλεὺς νηλέϊ χαλκῷ. ὅρα δὲ τὸ, ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, ἀντὶ τοῦ ὦσε. καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εὑρεῖν. ὅθεν εἴληπται καὶ ἡ ἀντήρης πληγή. καὶ ἀντερείδειν τὸ ἀντιβαίνειν, καὶ ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδειν καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, σύστοιχόν ἐστι τῷ, ἀλκὶ πεποιθὼς, καὶ τοῖς ὁμοίοις. περὶ δὲ τοῦ ἁπαλοῖο αὐχένος, προδεδήλωται. ὅτι οὐ μόνον εὖ γεγονότα τὸν εὔφορβον ὁ ποιητὴς παραδοὺς ἀλλὰ καὶ πεδώκη καὶ ἀνδρεῖον ὡς ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ ἐδηλώθη, ὃν καὶ κράτιστον τρώων μετ' ὀλίγα φησίν. ἐνταῦθα καὶ κόμην αὐτῷ δίδωσι χαρίεσσαν, καὶ οἰκτείρει χαμαὶ κείμενον. λέγει γάρ. αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. ἐφ' οἷς οἰκτιζόμενος εἰκάζει αὐτὸν εἰς ἔρνος ἐλαίας καλόν. εἰπών. οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, καλὸν τηλεθάον. τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ. ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν

λαίλαπι

λαίλαπι πολλῇ, βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, ἢ ἐπὶ γαίης, τοῖον εὔφορβον μενέλαος κτεῖνε, τεύχεα ἐσύλα. οὕτω καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ σεμνύνας ὁ ὁμηρικὸς ὀδυσσεὺς τὴν βασιλικὴν παῖδα, παρατίθησι τῶν ἐπαίνων ἐκείνης καὶ ἀπὸ εὐφυοῦς δένδρου παραβολήν. ὅρα δὲ ὡς τὰς μὲν τρίχας τὰς τοῦ ἀχιλλέως πήληκος αἵματι καὶ κονίαις μιανθείσας, ἐσέμνυνεν εἰπὼν ὅτι πάρος οὐ θέμις ἦν οὕτω γίνεσθαι. τὴν δὲ τοῦ εὐφόρβου κόμην, ἠρέμα ᾠκτίσατο οἷα χαρίτεσσι μὲν ὁμοίαν, δευομένην δὲ αἵματι. εἰ δὲ τοιοῦτον ὄντα εὔκομον, μὴ καρηκομόωντα ἔφη ὁ ποιητής, οὐκ ἂν θαυμάσοι τις ἀναπλήσας εἰς νοῦν ὅτι τὸ καρηκομᾶν, καὶ ἐπὶ ἀψύχων λέγεται. μάτρων γοῦν ὁ παρῳδὸς λέγει που μυελόεν βλάστημα. καρηκομόων ταῖς ἀκάνθαις. εἰ δὲ σεμνὸν ἡ κατὰ φύσιν καλὴ κόμη, καλῶς ἄρα καὶ ἡ τοῦ εὐφόρβου εὐλογεῖται, ἐπεὶ οὐδὲ τοῖς ἥρωσι ψόγον εἶχε τὸ καρηκομᾶν. οἱ δέ γε ὕστερον ἐντριβόμενοι καὶ προκόμια πρόσθετα λαμβάνοντες, ἀλλ' αὐτοί, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν εἰς ὅσον ἐψέγοντο. ἐπεὶ καὶ γυναικικά εἰσι τὰ τοιαῦτα οἷα πηνήκαις ἢ φενάκαις οἰκεῖα κατὰ τὸν δειπνοσοφιστὴν εἰπεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, ἀντὶ τοῦ τοιαῦται οἵας ἔχοιεν αἱ χάριτες. οὐ γάρ ἐστι κόμας, αὐταῖς ἐοικέναι ταῖς χάρισι, ταῖς σωματικαῖς δηλαδὴ καὶ μυθικαῖς. πλοχμοὶ δὲ ἰδοὺ ἐπὶ ἀνδρῶν. ὡς τῶν πλοκάμων ἐπὶ γυναιξὶ λεγομένων. ὅθεν καὶ εὐπλόκαμοι ἐκεῖναι. δῆλον δὲ ὅτι πλοχμὸς μὲν, ἐκ τοῦ πέπλεγμαι πρὸς τινα ὁμοιότητα τοῦ βέβρεγμαι βρεχμός. πλόκος δὲ ὁ παρὰ λυκόφρονι, ἐκ τοῦ πλέκω. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁ κοινῶς γραφόμενος πλόκαμος. καθὰ ἐκ τοῦ θάλλω, θάλος καὶ θάλαμος. ὡς καὶ ἄρχω ἀρχὸς καὶ ἄρχαμος. τὸ δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ τρίχας σφηκοῦσθαι, πλοῦτον τε ὑπεμφαίνει τοῦ ἔχοντος, καὶ τριχῶν δὲ πολλὴν οὐλότητα. σφηκοῦσθαι δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, τὸ σφίγγεσθαι οἷά τινι σφηκώματι, τῷ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου λεπτοτάτῳ ἑλκύσματι. φασὶ δὲ οἱ ῥητορικώτερον ἐπιβάλλοντες ὅτι λανθάνουσιν ἑαυτοὺς οἱ βάρβαροι, τὸν ἐν πολέμῳ καλλωπισμὸν λάφυρα τοῖς πολεμίοις φέροντες. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι παραμυθεῖται τὸν φιλέλληνα ὁ ποιητὴς ἀκροατὴν διὰ τῶν τοιούτων κομῶν τῶν καλοῦ εὐφόρβου, εἴπου δυσχεραίνει ἐφ' οἷς αἱ τῆς περικεφαλαίας τοῦ ἀχιλλέως πρὸ μικροῦ ἐμιάνθησαν ἔθειραι αἵματι καὶ κονίῃσιν. ἐρρέθη δέ τις πρὸ τούτων καὶ ἕτερος χρυσοφορῶν. ὅλως μέν τοι ἐκεῖνος ἤϋτε κούρη. ἐκ τῶν σφηκῶν δὲ κατὰ τὸ μέσον ἐντομῆς, εἴληπται τὸ σφηκοῦσθαι. τοῖς γὰρ λεπτῇ μηρίνθῳ σφιγγομένοις, ἔπεταί τις καὶ αὐτοῖς διασφὰξ κοίλη ἢ καὶ ἐτυμολογοῦσι τοὺς σφῆκας. τὸ δὲ τρέφει ἀνὴρ, ἐξαίρετόν τι ἔργον δηλοῖ. ὃ μόνον ἀπολαβών τις, ἐπιμελεῖται αὐτοῦ. τὸ δὲ ἐριθηλὲς, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ τηλεθάον. εἴγε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ θάλλειν γίνεται ὡς οἷα θαλέθον. ἐκ τούτου γὰρ τὸ τηλεθάειν. εἰς ὃ συντελεῖ καὶ τὸ τοῦ χώρου οἰοπόλον εἴ τις ἔρημον αὐτὸν ἑρμηνεύσει. φασὶ γὰρ τὰ ἐν ἐρημίᾳ καὶ μονάζοντα φυτὰ, μάλιστα θάλλειν. τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, ἧττον εὔτροφα εἶναι, οἷα τὴν ἀλλήλων εὐφυΐαν τῇ ἐγγύτητι ἀφαιρούμενα. ἐλαίης δὲ ἔρνος παραλαμβάνει, ἁπλῶς οὕτως ἀρέσαν αὐτῷ πόθῳ τοῦ καλοῦ τοῦδε φυτοῦ. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν ἀθηνᾶν, ᾗ ἀνάκειται τὸ τοιοῦτον διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γλαυκῶπα καρπόν. ἰστέον δὲ ὅτι οἰοπόλα ὄρη, οὐ μόνον τὰ ἔρημα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅπου δηλαδὴ παρατυχών τις, οἷος τουτέστι μόνος πολεῖ ὅ ἐστιν ἀναστρέφεται. ἢ καὶ ἄλλως, τὰ μεμονωμένα τοῦ πολοῦντος διὰ τὸ ἐρημάζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ εὔθετα εἰς νομὰς, καὶ ἀγαθὰ ὄϊς ἤγουν θρέμματα πολεῖν ἐν τοῖς ἐκεῖ. τὸ δὲ ἀναβέβρυχεν ὅπερ ὀνοματοποιηθὲν τὸ ἀναπηγάζειν δηλοῖ, γράφεται καὶ ἀναβέβροχεν, ὅ ἐστι πίνεται ὅθεν καὶ τὸ καταβρόξειεν. διον. ὃς τὸ, καταβρόξειε. δῆλον δὲ ὅτι τὸ ἀναβεβρυχέναι λειότερον τοῦ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλυσθονεῖν λέγεται ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. τὸ δὲ πνοιαὶ δονέουσιν ἀνέμων, τὸ εὔχρηστον δηλοῖ τῶν τῶν ἀνέμων πνοῶν, ὑφ' ὧν τὸ φυτὸν εὔτονον καὶ φυλακτικὸν τοῦ καρποῦ γίνεται. εἰ δ' ἄνεμος ἐνταῦθα βόθρου αὐτὸ ἐκστρέφει, ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς ἄνεμος οὗτος, ἀλλὰ ἐλθὼν σὺν λαίλαπι πολλῇ. οὓς καὶ ἐξαπίνης οἴδαμεν πνέοντας κατὰ τοὺς ἐκνεφίας καὶ τυφωνικοὺς καὶ ὅλως ἀελλώδεις, καὶ οὐ τρέφοντας ἀλλὰ ἐξολλύντας. ἄλλως γὰρ ἀνεμοτραφῆ ἀκούομεν φυτὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασι. ταῦτα δὲ οἱ ἰδιῶται τεχνῖται ἀνεμόδαρτα λέγουσιν, ἃ δηλαδὴ πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων. ἔνθα τὸ παντοίων, ἐν ὑψηλῷ ἢ ἀνωμάλῳ τόπῳ ἑστάναι δηλοῖ τὸ ἔρνος. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν αὐτῷ παντοῖοι προσβάλλοιεν ἄνεμοι. τὸ δὲ βρύειν, κυριολεκτεῖσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος, ἔοικε λέγεσθαι καὶ ἔμβρυον τὸ ἔνδον γαστρὸς βρύον ἤτοι ἀνθοῦν. ὅτι δὲ βρύειν παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ ὑδάτων λέγεται πηγιμαίων καθὰ καὶ τὸ βλύζειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ, οἴνου ἀποβλύζων, δηλοῖ καὶ ἡ βρύσις ἧς πρωτότυπον τὸ βρύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀναβέβρυχεν. ὃ καὶ ἀναπιδύειν λέγεται κοινότερον. ἄλλως δέ γε κωμικῶς, τονθολυγεῖν καὶ κοχυδεῖν, ὡς αἱ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ χρήσεις δηλοῦσιν. διον. ποταμοὶ ἀθάρης καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι, διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγοῦντες ἔρρεον, ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντες. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν. καὶ πάλιν αὐτόματοι διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάσοις ζωμοῦ μέλανος καὶ ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλύξ. τούτων δὲ τὰ μὲν ἐπίπασα, καὶ παρὰ τῷ ἀριστοφάνει κεῖται. ὁ δὲ μέλας ζωμὸς, τοῖς λάκωσι ποθητὸς ἦν. αἱ δὲ ἀχίλλειαι μᾶζαι, προδεδήλωνται. ἀπὸ δὲ τοῦ κοχυδεῖν, καὶ τὸ κοχύδεσκεν εὕρηται. τὸ δὲ ἐπιβλύξ, ἐκ τοῦ βλύζω βλύξω δωρικοῦ παρῆκται. ταῖς δὲ ἀχιλλείοις μάζαις, καὶ αἱ κατὰ αἴγιναν συναξιοῦνται λόγου. διον, μᾶζαι δ' ἐν ταῖσι παλαίστραις αἰγιναῖαι κατεβέβλωντο. ἄνθος δὲ λευκὸν, τὸν κυπρισμὸν τῆς ἐλαίας φησὶ κατὰ τοὺς παλαιούς. οἱ

φασὶ

φασὶ καὶ κοτινοφόρους ὡς τὰ πολλὰ τοὺς ὑψηλοὺς εἶναι τόπους. ἀμέλει φασὶ καὶ ἐν ἀκροπόλει τῆς ἀττικῆς πρῶτον ἐλαία ἐφάνη. Τὸ δὲ βόθρου ἐξέτρεψε, παρατετηρημένως ἐῤῥέθη, μετέωροι γάρ εἰσι καὶ ἐπιπολῆς κεῖνται τῆς ἐλαίας αἱ ῥίζαι, καὶ διὰ τοῦτο εὐκατάστροφοι, διὸ καὶ γύρους ἐπισκάπτουσιν αὐταῖς. οὐκ ἂν δὲ εἴη καιριωτέραν λέξιν εὑρεῖν οὔτε τοῦ βόθρου περὶ ὃν ἔστηκεν ἡ ἐλαία διασχοῦσα ταῖς ῥίζαις τὴν γῆν, οὔτε τοῦ ἐξέστρεψεν, εἰ καὶ δοκεῖ καίριον ὁμοίως εἶναι καὶ τὸ ἀνέτρεψεν ὥσπερ καὶ τὸ ἀνέστρεψεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεξιῶς ἀπέδωκε τὴν κατὰ τὸν εὔφορβον παραβολὴν ἀκολούθως τῇ ἀρχῇ. εἰπὼν γὰρ, οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ, ἐπάγει. τοῖον πάνθου υἱὸν μενέλαος ἔκτανε. σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδένα τρωϊκὸν ἄνδρα πεσόντα ᾠκτίσατο πλέον τοῦ εὐφόρβου ὁ ποιητὴς, σεμνύνων καὶ οὕτω τὸν τοῦ ἀχιλλέως ἑταῖρον ὡς ὑπὸ ἀξιολόγου ἀνδρὸς πεσόντα. καὶ ὅτι ἀρίστα καὶ ἡ πρὸς τὸ τῆς ἐλαίας ἔρνος παραβολὴ ἐπ' αὐτῷ πεποίηται. ἔδει γὰρ τὸν καλὸν, φυτῷ παραβαλεῖν ἀεὶ τὸ κάλλος φυλάσσοντι. διὸ καὶ ἡ θέτις τοιαύτῃ χρήσεται παραβολῇ ἐπὶ τοῦ φιλτάτου παιδός. τοὺς μέντοι λαπίθας ἀλλαχοῦ διὰ τὸ ἐν μάχῃ στάσιμον, δρυσὶν εἴκασεν αἳ ἀνέμους μένουσιν ἀεὶ καὶ ὑετόν. τῷ δὲ τοῦ ἕκτορος μεγέθει πεσόντος πρὸ τούτου, κεραυνωθείσης δρυὸς εἰκόνα ἥρμοσεν.

Ὅτι γλυκεῖα παραβολὴ τῇ περὶ τοῦ καλοῦ εὐφόρβου, ἐπιπλέκει συναπτῶς ὁ ποιητὴς ἑτέραν φοβερὰν, τὴν ἀπὸ λέοντος ἀπρὸς μάχου, κεραννὺς κἀνταῦθα δεξιῶς ταῖς προσηκούσαις ἰδέαις τὴν ποίησιν. ἔνθα τὸν μενέλαον ἐν οἷς τοῦ εὐφόρβου περιγέγονε, λέοντι παραβάλλει. ὅς ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς, βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι, πρῶτον. ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει δῃῶν. ἀμφὶ δὲ τόν γε, κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες πολλὰ μάλα ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδὲ θέλουσιν ἀντίον ἐλθέμεναι. μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ τὸν λέοντα δηλαδή. ἢ, μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ τοὺς νομέας δηλονότι. ὡς τῶν, οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα ἀντίον ἐλθεῖν μενελάου. καὶ ὅρα ὡς ἡ παραβολὴ αὕτη, ὅλη ὅλῳ προσαρμόζει τῷ πράγματι, καὶ κατὰ

Ὣς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς,
Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη,
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι,
Πρῶτον. ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
Δῃῶν. ἀμφὶ δὲ τόν γε, κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι, μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ,
Ὣς τῶν, οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
Ἀντίον ἐλθέμεν μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἔνθά κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα πανθοΐδαο
Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο φοῖβος Ἀπόλλων.
Ὅς ῥά οἱ ἕκτορ' ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον ἄρηϊ,
Ἀνέρι εἰσάμενος κικόνων ἡγήτορι μέντῃ.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἕκτωρ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ἵππους αἰακίδαο δαΐφρονος. οἳ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ' ἢ ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι μενέλαος, ἀρήϊος ἀτρέος υἱὸς
Πατρόκλῳ περιβὰς, τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε
Πανθοΐδην εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, πάντα πᾶσι παραβέβληται. τὸ πλῆθος τῶν τρώων, ἀγέλη βοῶν, ὁ ἄριστος εὔφορβος, τῇ ἀρίστῃ βοΐ. ὁ κτείνας μενέλαος, τῷ τὸν αὐχένα τῆς βοὸς καρτεροῖς ὀδοῦσι κατάξαντι λέοντι. ἡ ἀπραξία τῶν τρωϊκῶν ἀριστέων, κυσὶ καὶ βουκόλοις, οἳ θέλοντες ἀμῦναι, οὐ δύνανται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι καὶ νῦν, τὸ ἁρπάζειν ἐπὶ λέοντος εἶπεν, οἷα κυριολεκτούμενον ἐπ' αὐτοῦ, καθὰ καὶ ἐπὶ λύκου καὶ κυνὸς καὶ τῶν τοιούτων. ὅτι δὲ τὸ ἄριστον ἐν θρέμμασιν ὑπὸ τοιούτων θηρίων ἁρπάζεται, προεδηλώθη ἐν τῷ, ὑπ' ἐκμήλων αἱρεύμενοι. καὶ ὅτι δὲ ἰδιότης λέοντός ἐστι καταγνύειν τὸν αὐχένα τῆς ἁρπαγείσης βοὸς πρὸς ἀσφάλειαν ἑαυτοῦ, προδεδήλωται καὶ αὐτό. λαφύσσειν δὲ κυρίως καὶ αὐτὸ ἐπὶ λέοντος καὶ λύκου καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ ἰύζειν, εἶδός ἐστι στεναγμοῦ. ἐξ οὗ καὶ ὄνομα ὁ ἰυγμός. ὡς τὸ, μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἴυγξ ὄρνεον, ὡς ἀπὸ τοῦ σαλπίζω σάλπιγξ. ὅτι τὸ μεῖζον ὁ ποιητὴς δοὺς τῷ μενελάῳ ἤγουν τὸν τοῦ εὐφόρβου φόνον, ἀποστερεῖ αὐτὸν τοῦ ἐλάττονος. ἱστορεῖ γὰρ μὴ δυνηθῆναι αὐτὸν συλῆσαι τὰ τεύχεα ἐκείνου. ἐπέφησιν ἀγάσσατο φοῖβος ἀπόλλων ὅ ἐστιν ἐφθόνησε, καὶ ἐπῶρσε τῷ μενελάῳ τὸν ἕκτορα. ἔστι δὲ ὁ τοῦ ἀπόλλωνος ἐνταῦθα φθόνος, κώλυμα ἐκ τοῦ μοιριδίου εἰς ὃ πολλαχοῦ ὁ ἀπόλλων ἐκλαμβάνεται. ὅτι

οὐ μόνον ἐν ὀδυσσείᾳ μέντης ἐλλιωνικὸς, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα μέντης ἡγήτωρ κικόνων τῶν καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλουμένων. ἔθνους θρακικοῦ περὶ τὴν μαρώνειαν ἐπικουροῦντος τοῖς τρωσίν. ὅτι παροιμιῶδες τὸ, ἀκίχητα διώκων, λεχθὲν παρὰ ἀπόλλωνος πρὸς ἕκτορα ὅτε τοὺς ἀχιλλέως ἵππους ἐδίωκεν. οὓς καὶ ἐπαινῶν, φησὶν ὅτι ἀλεγεινοὶ αὐτοὶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προεῤῥέθη, ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆναι ἠδ' ὀχέεσθαι ἄλλῳ γ' ἢ ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ. τὸ δὲ ὅλον τῆς φράσεως οὕτως. ἕκτωρ, σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων ἵππους αἰακίδαο. οἱ δ' ἀλεγεινοί. καὶ ἑξῆς ὡς προαρχῶς γέγραπται. ἐντεῦθεν δὲ τόν τε ἀχιλλέα ἱππότην ἄριστον καὶ ὡς εἰπεῖν ἱππόδαμον συλλογιστέον, καὶ τοὺς ἵππους δὲ αὐτοῦ ἀγερώχους ἐπινοητέον. οὕτω καὶ ὁ βουκέφαλος ἵππος ἀλεξάνδρῳ μόνῳ εἴκειν ἠγάπα. τὸ δὲ πλῆρες τῆς ῥηθείσης παροιμιώδους συντάξεως, τοιοῦτον. σὺ μὲν ὧδε θέεις. εἶτα ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς, ἀκίχητα διώκων ἵππους καὶ τὸ ἑξῆς. ποσειδώνιος δέ φασιν ὁ ἀριστάρχου ἀναγνώστης, οὕτω λέγει. σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα. εἶτα, διώκων ἵππους αἰακίδαο, καὶ τὸν ἀρίσταρχον ἀποδέχεσθαι τοῦτο. Τὸ δὲ ὀχέεσθαι, ἄλλοθι μὲν, ἐνεργητικῶς νοεῖται. οὕτω γάρ φαμεν ὡς θέλει τις ἐφ' ἵππου ὀχεῖσθαι. ἐνταῦθα δὲ, ὀχέεσθαι λέγει τοὺς ἀχιλλέως ἵππους παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἡνιόχῳ ἤγουν ἀναβάτῃ γίνεσθαι. Τὸ δὲ ἄλλῳ γ' ἢ ἀχιλλῆϊ, καινῶς ἐσχημάτισται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀνθρώπους, ὅς ἐπίορκον ὀμόσσῃ. οὕτω γὰρ κἀνταῦθα ἐκ τοῦ, ἀνδράσι θνητοῖς, κατέβη εἰς ἑνικὸν τὸ, ἄλλῳ. ἄλλως δὲ ἦν τὸ πετριμμένον καὶ σύνηθες, ὥσπερ ἐκεῖ ἀνθρώπων, ὃς ἐπιορκήσει, οὕτω κἀνταῦθα ἀνδρῶν ἄλλῳ, ἢ ἀχιλλῆϊ. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τὸν γέ σύνδεσμον ἐν τῷ, ἄλλῳ γ' ἢ ἀχιλλῆϊ, οὐκ ἀναγκαίως ἐντεθέντα. οὐδὲ γὰρ ἡ χασμωδία ἦν ἴσως σκληρὰ ἦν. ἡ δὲ ἀθανάτη, ἀναλόγως εἴρηται τῷ, ἡ εὐποιήτη, ἡ εὐξέστη, ἡ ἀσβέστη, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ὅτι τὸ διαλελυμένως ἤδη συνταχθὲν μετὰ δοτικῆς περὶ πατρόκλῳ βαῖνε, συνάψας ἐνταῦθα συντάσσει ὁμοίως εἰπὼν πατρόκλῳ περιβάς. Ὅτι τὸν εὔφορβον τρώων ἄριστον λέγει. τὸν δ' αὐτὸν, καὶ δάρδανον φθάσας εἶπε. τρῶες ἄρα καὶ οἱ δάρδανοι. ὡς καὶ ὅτε λέγει τρῶες καὶ λύκιοι καὶ δάρδανοι. μέσους τιθεὶς ἐκεῖ τοὺς ἐπικούρους, ὡς δῆθεν ἰσοτίμους τοῖς ἰλιεῦσιν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ἀφελὴς ἐκπεριουσίου ἔννοια σχεδιαστικὴ ἀναπληροῦσα στίχον. εἰπὼν καὶ ἀπόλλωνος ἕκητι ὅτι μενέλαος ἔπεφνεν εὔφορβον, ἐπάγει. πανθοίδου ἀλκῆς. ὅπερ οὐ δόλως ἔχει ἦν λαληθῆναι. προδηλότατον γὰρ ὡς ὁ φονευθεὶς, πέπαυται τοῦ, τε θοῦρος εἶναι καὶ τοῦ ἀλκὴν ἔχειν.

Ὅτι θείας βοηθείας φραστικὸν τὸ, ἔβη θεὸς ἂν πόνους ἀνδρῶν. Ὅτι ἀμυντικοῦ ἀνδρὸς τὸ, τὸν δεῖνα αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας ὡς ἀμυνούμενος δηλαδή. τὸ δὲ ἀμφιμελαίνας, τινὰ τῶν ἀντιγράφων, οὐ μίαν σύνθετον οἴδασι λέξιν ἀλλὰ δύο. ἵνα λέγῃ, ἀμφὶ φρένας μελαίνας. ὅτι καὶ νῦν ὀξέα κεκληγέναι φησὶ τὸν ἕκτορα, ἐξ ἀετοῦ ἤ τινος ἀετώδους τὸ κεκληγέναι λαβών. καὶ φλογὶ δὲ αὐτὸν εἰκάζει, εἰπὼν ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ ἴκελος ἡφαίστοιο ἀσβέστῳ. καὶ εἶχε μὲν εἰπεῖν ταῦτα καὶ διὰ παραβολῶν πλατυτέρων, στενοῖ δὲ ὅμως τὸν λόγον, συγκατεπειγόμενος τῷ καιρῷ. τὴν δὲ ἄσβεστον φλόγα, φθάσας ἀσβέστην ἔφη ἐν τῷ, κατ' ἀσβέστη ἐκέχυτο φλόξ. ἰστέον δὲ ὡς τὸ μὲν φλογὶ ἴκελος, ἐξ ὀρθοῦ ἐστι παραβολή. τὸ δὲ ὀξέα κεκληγὼς, ἔμφασιν μόνον ἐ-

Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἔβη θεὸς ἂν πόνον ἀνδρῶν.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας. αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείμενον. ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ ἴκελος ἡφαίστοιο
Ἀσβέστῳ. οὐδ' υἱὸν λάθεν ἀτρέος ὀξὺ βοήσας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγών. εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ,
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
Μή τις μοι δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται.
Εἰ δέ κεν ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ τρωσὶ μάχωμαι
Αἰδεσθεὶς, μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί.
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαιόλος ἕκτωρ.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
Τῷ μ' οὔτις δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
Εἰ δέ που αἴαντός γε, βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης

Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴπως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη.

χει παραβολῆς. ὅτι λογισμοῖς Μενέλαος ἐνταῦθα ταλαντεύεται, τοιούτοις. νέμεσιν μὲν ὑφορώμενος καὶ αἰδούμενος εἰ τὸν Πάτροκλον λίπῃ κείμενον δι' αὐτόν. εἰ δὲ ἀντιστῇ, δεδιὼς κίνδυνον. εἶτα, κρίνει οὐ νεμεσητὸν εἶναι χωρῆσαι τῷ Ἕκτορι, ἵνα μὴ θεομαχῇ, ἐπεὶ ὁ Ἕκτωρ ἐκ θεοῦ πολεμεῖ. καὶ ὅρα μεγαλοπρέπειαν ἤθους, οὐ γὰρ θνητῷ ὑποχωρεῖν λέγει ἀλλὰ θεῷ. ἔστι δὲ ἡ Ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. ὤμοι ἐγὼν εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ Πάτροκλόν θ' ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς, μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται. εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι αἰδεσθείς, μήπως με περιστήωσιν ἕνα πολλοί. Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ. ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι ὃν θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται ἰδὼν Ἕκτορι χωρήσαντα, ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει. καὶ ὅρα ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, μνήμην αἰδοῦς βλαβερᾶς. εἰ γὰρ αἰδεσθεὶς ὁ Μενέλαος πολεμήσει εἷς πρὸς περιστάντας πολλοὺς ὅ ἐστι πρὸς πάντας Τρῶας ὡς δηλοῖ τό, Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει Ἕκτωρ, βλαβήσεται ἄν. καὶ τοίνυν, οὔτε νεμεσητέον ἁπλῶς, ἀλλ' οὐδὲ ἐπιτρεπτέον τῶν νεμεσώντων αἰδουμένοις εἰκῇ. ἀλλ' ἑκάτερα, ὅτε δέον ἐστίν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὤμοι ἐγών, πολλαχοῦ προκατάρχει τοιούτων τε λόγων, καὶ ἐννοιῶν δὲ γοερῶν, ὡς οἷα προοιμιακόν τι νόημα. ὅρα δὲ καὶ σχῆμα συνήθως ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ, μή τίς μοι νεμεσήσεται. καὶ, μήπως με περιστήωσι. λείπει γὰρ συνήθως ἐν τούτοις, τὸ δέδοικα, ἢ τοιοῦτόν τι ῥῆμα. ἵνα λέγῃ ὅτι δέδοικα μὴ νεμεσηθῶ. καὶ δέδοικα μὴ κινδυνεύσω. οἰκεῖον δὲ τὸ σχῆμα καὶ νῦν ἀνδρὶ ἐναγωνίῳ καὶ μὴ ἔχοντι φράζειν ἐντελῶς διὰ ἔπειξιν. τὸ δὲ Ἕκτορι καὶ Τρωσί, μεγαλοφροσύνην ἔχει, ὡς τοῦ Μενελάου μὴ δεδιότος μόνον τὸν Ἕκτορα, πάντας δέ, ὡς δεδήλωται. τοῦ δὲ περιστήωσιν ὅ ἐστι πέριξ κυκλώσωσι, πρῶτον ἀπαθὲς τὸ στέωμεν, οὗ χρῆσις ἐν τοῖς πρὸ τούτων. ὅλον δὲ τὸ περιστήωσιν ἕνα πολλοί, δύναται καὶ παροιμιῶδες εἶναι. τὸ δὲ πολλοί, δοκεῖ μὲν ἀντὶ τοῦ πάντες κεῖσθαι ὡς καὶ προείρηται. μάλιστα δὲ ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ φύσιν ἀορίστως νοούμενον. εἰ γὰρ καὶ πάντες ἑνί τινι ἐπέλθωσιν, ἀλλ' οὐκ ἤδη καὶ πάντες αὐτὸν περιστήσονται τὸν ἕνα τὸν ὀλίγον, πολλοὶ δέ τινες ὡς εἰκός. τὸ δὲ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ, διὰ μέσου φωτὸς θεοφιλοῦς δαιμονομαχεῖν. γρυφωδῶς δὲ καὶ συνεστραμμένως πέφρασται διὰ συντομίαν. βούλεται δὲ λέγειν ὅτι ὁ μαχόμενος ἀνδρὶ ὃν δαίμων τιμᾷ, εἰ καὶ δοκεῖ ἁπλῶς ἀνθρώπῳ μάχεσθαι, ἀλλ' ἀληθῶς διὰ μέσου τοῦ τοιούτου, δαίμονι μάχεται. τοῦτο δέ, ἀλλαγέντος τοῦ δαίμονος εἰς ἀγαθὸν ὄνομα, καλὸν ἔσται γνωμικόν. ἵνα εἴπῃ ὅτι ἐπιβλαβές ἐστιν ὅτε τις ἐθέλει πρὸς θεὸν φωτὶ μάχεσθαι ὃν ἐκεῖνος τιμᾷ. δι' οὗ δηλοῦται ὡς οὐ χρὴ θεοφιλεῖ ἀνδρὶ ἀνθίστασθαι. εἰ γὰρ θεῷ φίλος ὁ πολεμούμενος, κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων, κοινὸς ἄρα καὶ ὁ πόλεμος τῷ τε θεῷ καὶ τῷ θεοφιλεῖ, ὃν ἐνέφηνεν ὁ Ὅμηρος ἐν τῷ, ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει. ὃ ταυτὸν τῷ, ἐπεὶ θεοφιλής ἐστι. τὸ δὲ πῆμα ἐκυλίσθη, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε. τὸ δὲ Ἕκτορι χωρήσαντα, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρήσαντα, ὑποχωρήσαντά τε, ἐκχωρήσαντα. ὃ καὶ εἴκειν λέγεται. ὅτι πάνυ ὁ ποιητὴς ἐξαίρει τὸν Αἴαντα οὐ μόνον ὅτε λέγει ὡς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα ἐτέτυκτο πάντων Ἀχαιῶν μετ' Ἀχιλλέα, ἀλλὰ καὶ μάλιστα νῦν ὅτε ὁ Μενέλαος λέγει ὡς εἴπου Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην, ἄμφω κ' αὖ ἰόντες, ἐπιμνησαίμεθα χάρμης καὶ πρὸς δαίμονά περ. ἤγουν, Αἴαντος συμμαχοῦντος, οὐ μόνον ἐμμέσως ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη μαχοίμεθα ἂν πρὸς δαίμονα, ὅ ἐστι διὰ μέσου θεοφιλοῦς ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως πρὸς αὐτὸν δαίμονα. ὃ καὶ Διομήδης πλάττεται ποιῶν ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ. οὐ μόνον διὰ μέσου τοῦ Αἰνείου πολεμήσας τῇ μητρὶ Ἀφροδίτῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἐκείνην ἀντικαταστὰς καὶ τρώσας. τὸ δὲ Ὁμηρικὸν τοῦτο, θεοσεβής τις ἀνὴρ μετακεντρίσας ὡς εἰ καὶ θάλος εὐγενὲς εἰς θεῖον λειμῶνα, εἴποι ἄν ποτε περὶ ἐναρέτου ἀνδρός, ὡς εἴπου πυθοίμην τοῦ δεῖνος, ἄμφω κ' αὖ ἐλθόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης καὶ πρὸς δαίμονά περ, ἤγουν οὐ πρὸς μόνον ἄνδρα δαιμονοφιλῆ, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν δαίμονα τὸν κάκιστον δηλαδή. ἡ δὲ προκειμένη ἔννοια, χρησιμεύει καὶ εἰς τό, σύν τε δύ' ἐρχομένω, καὶ ἁπλῶς εἰς τὸ περὶ συζυγίας φιλικῆς. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, παροιμιῶδες τό, κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη. ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας, ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξετράφη, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἴη δ' ἂν ὅμοιόν τι καὶ τό, καλόν γ' ὄνειδος σπλάγχνων ἀνειλόμην. ἕτερος δέ τις τὸ φέρτερον κακῶν, ἄλλως ἔφρασε, τὸ κακοῦ τὸ μεῖον εἰπών. ἐξ Ὁμήρου καὶ αὐτὸς κερδάνας τὸ νόημα. φέρτατον δὲ κακῶν Ὅμηρος ἐνταῦθα ἔφη, τὸ νεκρὸν γοῦν κομίσαι τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν Πάτροκλον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐλλόγου διαστολῆς χρεία ἐν τῷ, Αἴαντός γε. ἵνα μὴ νοοῖτο Αἴαντός γε βοὴν πυθοίμην. ἀλλὰ Αἴαντος πυθοίμην βοὴν ἀγαθοῦ. καὶ συντάσσεται καὶ νῦν τὸ πυθοίμην, μετὰ γενικῆς.

Ὅτι αἰδούμενος δι' ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάῳ φεύγοντι διὰ τὸ Τρώων στίχας ἐπελθεῖν ἄρχοντος Ἕκτορος, λέοντι αὐ-

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.

τὸν εἰκάζει οὕτω πάσχοντι, ὡς ἂν ὧδε γοῦν σεμνύνῃ τὸν ἥρωα. καὶ φησίν. αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, ἤγουν ὡς μετ' ὀλίγα φησίν, ἀπὸ πατρόκλοιο κίε, λεῖπε δὲ νεκρόν. ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λὶς ἠϋγένειος ὁ πολλαχοῦ κείμενος. ὃν ῥά κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται ἤγουν διώκωσιν, ἔγχεσι καὶ φωνῇ. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται. ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο, τοῦτ' ἐστι σταθμοῦ, ἀγροτικοῦ. καὶ δὲ ἄμφω ταῦτα κατοικίαι. ἱστέον δὲ ὅτι ἰδιότης λέοντος καὶ τὸ, διωκόμενον μὴ φεύγειν προτροπάδην, ἀλλ' ἐντροπαλίζεσθαι ὅ ἐστι συχνὰ μεταστρέφεσθαι, ἐν οἷς ὡς ἀλλαχοῦ φησίν, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν. ὁ μεταλαβών τις, ἐπὶ σκέλος χωρεῖν λέγει, οὐ φράσας κάλλιον τοῦ ποιητοῦ, ὃς τὸ, γόνυ γουνὸς ὀλίγον ἀμείβειν, πρὸς τὸ μακρὰ βιβάζων ἀντιδιέστειλε. τὸ δὲ δίω ῥῆμα, ἐξ οὗ τὸ δίωνται, οὕτω μὲν λεγόμενον, σποραδίζεται τοῖς λογογράφοις. σύνθετον δὲ μετὰ τοῦ ὦκα, εὐχρηστεῖται. ἀπ' αὐτοῦ γὰρ τὸ διώκειν. τὸ δὲ ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ, δηλοῖ ἀλκὴν μὲν μηκέτι πεποιθέναι τὸν φεύγοντα λέοντα, φύσει δὲ ὅμως ἄλκιμον ἦτορ ἔχειν. φρένες δὲ ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λέοντος ὡς ὄνομα πολλάχου. ἴσως δὲ οὐκ ἂν καὶ πραπίδας ῥηθείη

Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο. λεῖπε δὲ νεκρόν.
Ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λὶς ἠϋγένειος,
Ὃν ῥά κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσαύλοιο,
Ὣς ἀπὸ πατρόκλοιο κίε ξανθὸς μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς ἐπεὶ ἵκετ' ἔθνος ἑταίρων,
Παπταίνων αἴαντα μέγαν τελαμώνιον υἱόν.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσύνονθ' ἑταίρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε φοῖβος ἀπόλλων.
Βῆ δὲ θέειν. εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα.
Αἶαν δεῦρο πέπον περὶ πατρόκλοιο θανόντος
Σπεύσομεν, αἴκεν νέκυν περ ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'. αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων. ἅμα δὲ ξανθὸς μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
Ἕλχ' ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν δὲ νέκυν τρωῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δώῃ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ εἰς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε. δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
Εἱστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
Ὧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει.
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων,
Ὣς αἴας περὶ πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἀρηΐφιλος μενέλαος
Εἱστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν ἀέξων.

ἂν ἔχειν ὁ λέων εἰ μὴ παρ' αὐτῇ ταυτὸν φρένες καὶ πραπίδες. τὸ δὲ παχνοῦται ἦτορ, κεῖται μὲν καὶ παρ' ἡσιόδῳ ἐν τῷ, ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. δηλοῖ δὲ τὸ πυκνοῦται καὶ δι' οὗ πήγνυνται τῇ λύπῃ. ἐπεὶ ἡ πάχνη, δρόσος ἐστὶ πεπυκνωμένη καὶ πεπηγμένη. ἢ καὶ ἄλλως, παχνοῦται ἀντὶ τοῦ ψύχεται. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοί, ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀνιηρά. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, θερμὰ τὰ προσηνῆ. διὸ καὶ θαλπωρὴ ἡ ἐλπίς. τὸ δὲ ἀέκων, προκεῖται παραδόξως. οὐδεμία γὰρ μετοχὴ ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὅτι μὴ μόνη ἡ ἀέκων. τὸ ἐθέλων, οὐκ ἀντίκειται πρὸς τὸν τοιοῦτον λόγον, οὐ γὰρ ἁπλῶς μετοχή, ἀλλὰ κύριον παρὰ ἡροδότῳ μετοχικὸν ἐστὶν ὄνομα. ὅτι στρατηγικὸν τὸ, θαρσύνοντα ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. εἴρηται δὲ περὶ αἴαντος. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ θεσπέσιον ἐτυμολογῶν, φησί. θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε φοῖβος. οἱονεὶ λέγων ὅτι ὁ φόβος ἐκ φοίβου ὡς ἐκ θεοῦ συνέπεσεν, ἢ ἐνέπεσεν, οὐ μὴν ἀπὸ δειλανδρίας. ἔχει δέ τι νῦν παρηχήσεως τὸ, φόβος καὶ φοῖβος. Ὅτι προτρεπτικὸν εἰς κίνδυνον τὸ, δεῦρο πέπον περὶ τοῦ δεῖνος σπεύσομεν, ἵνα δηλαδὴ μὴ ἀσπουδεὶ ποιήσωσιν οἱ ἐχθροὶ ὃ βούλονται. μενέλαος δὲ εἰπὼν τὸ δεῦρο πέπον καὶ ἑξῆς, προκαλούμενος τὸν αἴαντα ὑπερμαχῆσαι κειμένου τοῦ πατρόκλου. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἂν εἴη ψεκτικὴ λέξις ἐνταῦθα ὁ πέπων, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ψόγον ἐμφαίνει ὡς καὶ ἐν τῷ, ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχεα. ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ ἡρακλείδου, εἰπόντος ἐν τοῖς περὶ τοῦ πιφαύσκω. ὅτι καὶ τὸ παρ'

ὁμήρῳ

Ὁμήρῳ ὦ πέπονες, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεποίηται ὡς ἀπὸ τοῦ φόνου, μεταπεσόντος τοῦ φ εἰς τὸ π. οἱ γὰρ Δωριεῖς φησὶ τοὺς ἐπιτηδείους, φόνους λέγουσιν, οἱονεὶ ἄξια φόνου δεδρακότας. καὶ μετὰ προθέσεως δὲ καταφόνας φασί. καὶ οὕτω μὲν Ἡρακλείδης. ἔστι δ' ἐκ τούτου ἀκριβώσασθαι καὶ τὸ καταφόνας τί δηλοῖ, ὅπερ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που λέγει ὁ ποιητής. ὅτι ἐθέλει σπεῦσαι Μενέλαος κἂν γυμνὸν προφέρειν τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν φίλον Πάτροκλον. οὐχ ἁπλῶς δὲ πάντως γυμνὸν ἀλλὰ τῶν ὅπλων. διὸ καὶ ἐπάγει τό, ἀτὰρ τά γε τεύχεα ἔχει Ἕκτωρ, ἀπουδεὶ πάντως ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀπονητὶ αὐτὰ λαβὼν διὰ τὸ εὔπλαστον. εἰ γοῦν γυμνὸν ἁρπάσαι ἢ κολοβῶσαι τὸν Πάτροκλον οὐκ ἐξεγένετο τοῖς Τρωσί, πῶς ἂν πιθανῶς ἐπλάσθη πρὸς βίαν σκυλευόμενος; διόπερ ἀναιμωτὶ φθάσας αἱρεῖ Ἕκτωρ τὰ τεύχεα, ἀποδύσαντος αὐτὰ τοῦ Φοίβου ὡς προδεδήλωται. οἷς καὶ ἐμπρέπει μέν, ἐπ' ὀλίγον δέ. σημείωσαι δὲ ὅτι καθὰ καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται, δίδωσιν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλα τῷ Ἕκτορι, ἵνα εἰς ἴσον αὐτὸν ἀγάγῃ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἢ Ἡφαιστοτεύκτοις ὅπλοις ἀμφοτέρους κοσμήσας. μὴ καὶ δόξῃ ὁ Ἕκτωρ διὰ τὸ ἀχρεῖον τῶν αὐτοῦ ὅπλων, πεσεῖν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. προοικονομεῖ δὲ καὶ τὴν ὁπλοποιΐαν Ὅμηρος ἐν τούτοις καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀλληγορουμένην κοσμογονίαν. καὶ τὴν αὐτόθι ποικιλίαν. στερηθεὶς γὰρ ὧν εἶχεν ὅπλων Ἀχιλλεὺς ἤγουν τῶν ἐξ Ἡφαίστου, πορίσεται ἕτερα διὰ τῆς μητρὸς Θέτιδος. καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπεισόδιον, πολλὰ τῇ ποιήσει περιεμβαλεῖ ἀκοῆς ἄξια. ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἑξῆς, Ἕκτωρ δεθεὶς τῶν ποδῶν, ἕλκεται νεκρὸς κατόπιν τοῦ ἅρματος ὑπ' Ἀχιλλέως. ἔνθα καὶ μέμφονται πολλοὶ τὸν ἥρωα τῆς ὠμότητος. καὶ οἱ τῶν ὁμηρικῶν ἀπορειῶν λυτικοί, λαλοῦσιν εἰς τοῦτο πολλά. Ὅμηρος δέ, φθάνει λύων καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄπορον, οἷς ποιεῖ τὸν Ἕκτορα ἐθέλοντα τὴν κεφαλὴν τοῦ Πατρόκλου ἐκτεμεῖν. ἕλκε γάρ φησιν ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέι χαλκῷ. καὶ οὐκ αὐτὸ μόνον, τοῦτο γὰρ ἴσως καὶ ἄλλῳ πρὸ τούτου πεποίηκεν εἰς ἄνδρα Τρωϊκὸν ὅπου καὶ τῇ κεφαλῇ ἐκείνου ἐμπείρας τὸ δόρυ, ἐξανέτεινεν εἰς σχῆμα κωδείας. οὐκοῦν μόνην κεφαλῆς ἐκτομὴν ὁ Ἕκτωρ ἐθέλει, ἀλλὰ καὶ τὸν νεκρὸν μελετᾷ δοῦναι κυσί. φησὶ γάρ. τὸν δὲ νέκυν Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δώῃ. καὶ οὕτω μὲν ὠμὸς ὢν Ἕκτωρ, εἰκότως τοιοῦτον εὑρήσει καὶ τὸν Ἀχιλλέα. εἰ δὲ καὶ Ἱππόθοος μετ' ὀλίγα δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἕλκει τὸν ὑφ' Ἕκτορος πεσόντα Πάτροκλον, γένοιτ' ἂν καὶ τοῦτο μάλιστα αἴτιον ἑλκυσμοῦ τῷ τοῦ Ἕκτορος νεκρῷ. ὅτι Αἴας ὁ μέγας ἐκώλυσέ τε τὸν Ἕκτορα αἰκίσασθαι τὸν τοῦ Πατρόκλου νεκρόν, καὶ ἀναχωρῆσαι πεποίηκε, φησὶ γάρ. Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν, ἀνεχάζεθ' ἑταίρων. ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε. καὶ ὅρα τὸ γοργὸν τῆς παραβολῆς ἐν τῷ, ἠΰτε πύργον. ἣν συνεξωμοίωσεν ὁ ποιητὴς τῇ τοῦ ἥρωος ἐπείξει. ὃς προκληθεὶς ὑπὸ Μενελάου βοηθῆσαι τῷ τοῦ Πατρόκλου νεκρῷ, οὐδέν τι ἀμφιψάμενος, εὐθὺς εἰς ἐπικουρίαν κατὰ σπουδὴν ἦλθεν. ἔχει δέ τι ἀστεῖον ἡ εἰρημένη πρὸς πύργον παραβολὴ τοῦ κατὰ τὸν Αἴαντα σάκεος. εἴπερ ἄλλως μὲν πύργοι φέρουσιν ἄνδρας, ἐνταῦθα δὲ πύργον οἷον τοῦτον ὁ Αἴας φέρει. ὁ δὲ ποιητὴς παραβολὴν ἑτέραν ὡς ἔθος αὐτῷ διασκευάζων, φησί· Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας, ἑστήκει ὥστε τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν. ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι, συναντήσονται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες. ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει. πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων. καὶ ὅρα ὡς εἰ καὶ τὸν Μενέλαον φθάσας εἴκασε λέοντι, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἐθεώρησεν ὡς λέοντα μίαν ἁρπάσαντα βοῦν. τοῦτον δέ, λέοντι ἄγοντι τέκνα, οὗ πλείων ὁ θυμός. καὶ ταῦτα, νήπια. ὧν μείζων φροντὶς τοῖς τεκοῦσιν. ἔτι δὲ τὴν μὲν πρὸς τὸν Πάτροκλον τοῦ Μενελάου εὔνοιαν τοιαύτην εἶναι φθάσας εἶπεν, ὁποία τις καὶ βοὸς πρώτως τεκούσης ἐστὶ περὶ τέκνον δάμαλιν. τὴν δὲ τοῦ ἀνδρειοτάτου σπουδὴν Αἴαντος ἐπὶ Πατρόκλῳ, εὐνοίᾳ εἰκάζει ὁποίαν σχοίη ἂν λέαινα περὶ σκυμνία, ὅλως δὲ εἰπεῖν, τὰς δύο τοῦ Μενελάου παραβολὰς, συνῆψεν ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. ζῷον παραλαβὼν τὴν λέαιναν φιλότεκνόν τε οὐδὲν ἴσον τῆς βοὸς, καὶ ἄλκιμον. λέοντα γὰρ νῦν οἱ παλαιοί, τὴν θήλειαν λέγεσθαί φασιν, οἷα τοῦ ποιητοῦ μὴ εἰδότος εἰπεῖν λέαιναν. ὡς καὶ περὶ Ἀρτέμιδος εἶπέ που τό, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν ἔθηκε Ζεύς, ὅ ἐστι λέαιναν. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες, ἱστοροῦσι καὶ ὅτι λέων ἄρρην οὐ σκυμναγωγεῖ. διὸ Ζηνόδοτος οὐ παρεδέχετο τοὺς ἐνταῦθα στίχους. λέοντα μὲν αὐτὸς τὸν ἄρρενα νοῶν, λέγων δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν ἄρρενα. καὶ μὴν Ἀντίμαχος καὶ ἄλλοι, σκυμναγωγεῖν ἱστοροῦσι καὶ τὸν ἄρρενα λέοντα. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἑστήκει, ταυτόν ἐστι τῷ ἀμφὶ αὐτῷ ἤγουν ἀμφὶ Πατρόκλῳ ἔβαινεν ὃ πρὸ βραχέων ἐρρέθη. διὸ καὶ ἐπάγει, ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ βεβήκει. ἐπεὶ δὲ ἡ ἀμφί καὶ ἡ περὶ ἰσοδύναμοί εἰσιν, εἰπὼν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἑστήκει, ἐπήγαγεν. ὡς λέων περὶ τέκνοις. ἔνθα ὅρα ὅτι τέκεα καὶ τέκνα, οὐκ ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων. διὸ καὶ πρωτοτόκος βοῦς πρὸ μικροῦ παρὰ τὸ τεκεῖν. τὸ δὲ σάκος καλύψας, ἀντὶ τοῦ σκεπάσας καὶ οἷον κάλυμμα προσχησάμενος τὸ πυργοειδὲς αὐτοῦ σάκος. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἂν εἴη ἀχρεῖον τὸ ἐπισημήνασθαι, ὅτι ἄδηλον μὲν εἴτε παρὰ τὸ πολεμικὸν σάκος εἴτε παρὰ τοὺς Σάκας τὸ ἐθνικὸν ἤγετο Βαβυλώνιος ἑορτὴ Σακέα καλουμένη, ἐφ' ἡμέρας πέντε. ἐν αἷς ἄρχονταί φασιν οἱ δεσπόται ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, ἀφηγουμένου τῆς οἰκίας ἑνὸς τῶν δούλων στολὴν ἐνδεδυκότος βασιλικήν. γενήσεται δὲ καὶ μετ' ὀλίγα μνήμη τοιαύτης ἑορτῆς Θετταλικῆς, καλουμένης Πελωρίας. τὸ δὲ νήπια, ἐλλειπτικῶς νεογνὰ τέκνα δηλοῖ. Ἐπακτῆρες δὲ οἱ θηραταί, ὡς ἀεί τι ἐπαγόμενοι, οἷον κύνας. ἢ ὅπλα. ἢ ὡς ἐπαγόμενοι τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην

ἐπιόντες. τὸ γὰρ ἐπάγειν, πολεμικὴ πολλάκις λέξις ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. εἴρηται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ βλεμεαίνειν, ἔφη φθάσας καὶ ἐπὶ κάπρου. τί δὲ ἡ λέξις δηλοῖ, ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐστὶ γνῶναι. ἐπισκύνιον δέ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἐπιδέρμιον, ὃ ἐπιχαλᾶται τοῖς τῶν λεόντων ὀφθαλμοῖς καὶ καλύπτει αὐτοὺς προνοίᾳ φύσεως, οὐ τοσοῦτον διὰ θυμὸν ὅτε σκύζεται τὸ θηρίον ὅ ἐστιν ὀργίζεται, ὅσον ἵνα μὴ βλέπων τὰ ἐπιρριπτόμενα βέλη, δειλαίνηται. τὸ δὲ καλύπτων, εἰ μὲν παθητικῶς νοηθείη τὸ ἕλκεται, οὐδέτερόν ἐστιν, ἵνα ἐπισκύνιον λέγηται καλύπτον τοὺς ὀφθαλμούς. εἰ δὲ τὸ ἕλκεται ἀντὶ τοῦ ἕλκει ἐστὶν ἐνεργητικῶς ὃ καὶ βέλτιον, ἀρσενικῶς λέγεται καλύπτων τὼ ὄσσε ὁ λέων. ὡς αὐτὸς οὕτω ποιῶν, οὐ μὴν πάσχων τὸν τοῦ ἐπισκυνίου ἑλκυσμόν. Ὅτι οἰκτρὸν τὸ, ἑστήκει ὁ βασιλεὺς δηλαδὴ, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.

Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.
Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο.
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισιν μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσαις μεθ' ὅμιλον
Σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ,
Ζωὸς ἐών. νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν. Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται οἳ περὶ πάτρης
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἔλθοι τεθνηὼς, καί μιν ἐρυσαίμεθά γε χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
Στήμεναι ἄντα κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ.
Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι. ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι.

Ὅτι ἐπίτηδες τὸν Ἕκτορα στρέφων ἐν χρῷ μάχης ὁ ποιητὴς ἵνα πιθανῶς καὶ ποιήσῃ καὶ πάθῃ τὰ ἰσορροπησόμενα, παράγει τὸν Γλαῦκον ἐρεθίζοντα κατὰ Πατρόκλου τὸν Ἕκτορα ἐν τῷ εἰπεῖν τοιαῦτα. Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα. φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν. οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί. ἀπὸ δὲ ἐκ παραλλήλου καὶ νῦν δηλοῖ τὸ αὐτό. εἶτα πάνυ ἐντρέπων αὐτὸν ἐπὶ τῷ Σαρπηδόνι, ἐπάγει ἀσυνδέτως. πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον σχέτλιε, ἐπεὶ Σαρπηδόνα ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ ἤγουν σοὶ ζωὸς ἐών. νῦν δὲ οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης. ὃ ἤγουν διὸ, νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν οἴκαδε ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας εἰσέρχεται οἳ περὶ πάτρης μάχονται, αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω. εἰ δ' οὗτος ἐκεῖ ἔλθοι τεθνεὼς, ταχὺ ἂν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ λύσειαν. καὶ αὐτὸν ἂν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω. τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες. εἶτα τὸ δριμύτατον νόημα ἐπάγων, φησίν. ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας στήμεναι ἄντα κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ. οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι. ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν. ὃ καὶ δάκνει τὸν Ἕκτορα ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ὅρα δ' ἐν τούτοις ὅτι οὐ μόνον τὸ, Ἕκτορ εἶδος ἄριστε καὶ ἑξῆς, ἐκ τῆς γ' ῥαψῳδίας παρέξεσται ἤγουν ἐκ τοῦ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε καὶ ἑξῆς, ὀνειδίζοντος Γλαύκου τὸν Ἕκτορα ὡς εἶδος μὲν ἔχει καλὸν οὐκέτι δὲ καὶ ἀνδρείαν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ

ἕτερα

ἕτερα νοήματα κεῖνται παρεμβληισμένα ἑτέρωθεν. διὸ τοῦ Σαρπηδόνος ὀνειδίζοντός που ὡς μηδὲ μὲν τῶν ἐπικούρων ἀνύει τι ὁ Ἕκτωρ γενναῖον, πραξάσας ὁ Γλαῦκος, ἐνταῦθα φησί. φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς καὶ ἑξῆς. πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως εἰπόντος ἐν ταῖς Λιταῖς, ὅτι οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν μάρνασθαι δηΐοισι καὶ ἑξῆς, κεῖται τὰ αὐτὰ ἐνταῦθα καὶ παρὰ τῷ Γλαύκῳ. ἔτι τοῦ Θερσίτου εἰπόντος ἐν τοῖς προλαβοῦσι λόγον ἐρεθιστικὸν τοῦ δήμου εἰς ὑποχώρησιν ἐν τῷ, οἴκαδε νεώμεθα, λέγει σωφρονέστερον ἐκείνου τοιοῦτόν τι νῦν καὶ ὁ Γλαῦκος ἐν τῷ, εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν, οἴκαδ' ἴμεν. ἔτι τοῦ βασιλέως εἰπόντος ἐν ἄλλοις ὡς εἴπερ ποτὲ εἰς μίαν βουλεύσομεν ἀννοθήσεταί τι γενναῖον, φησὶν ἐνταῦθα καὶ ὁ Γλαῦκος ὡς εἰ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη ἄτρομον οἷον εἰσέρχεται τοὺς ὑπὲρ πάτρης μαχομένους, ταχὺ ἂν Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα. ὃ δὴ καὶ ὀνειδιστικόν ἐστιν Ἕκτορος, καὶ ἀνάμνησις λόγου ἐν ᾧ ἠξίου Ἕκτωρ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος. εἰπών. εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. ἔτι τοῦ Ἕκτορος ὀνειδίζοντος τὸν ἀδελφὸν Πάριν οἷα μὴ ἀντιστῆναι τῷ Μενελάῳ τολμήσαντα, ὁ Γλαῦκος ἐνταῦθα φησὶ πρὸς Ἕκτορα, ὅτι Αἴαντι μεγαλήτορι οὐκ ἔτλη ἀντιστῆναι. οὕτω διόλου τὴν δημηγορίαν τοῦ Γλαύκου ὁ ποιητὴς κέντρωνος δίκην ἀπὸ ἐννοιῶν ἀλλαχοῦ ῥηθεισῶν συνέρραψε, κατὰ τὰ ὕστερον δηλαδὴ ὁμηρόκεντρα. σχεδὸν γοῦν μίαν ἔννοιαν ἔχει ἐκ νέου ῥηθεῖσαν τὴν λέγουσαν. πῶς ἂν σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας καὶ ἑξῆς. αἱ δὲ λοιπαὶ ἄλλοθεν μεθειλκύσθησαν. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο, μέθοδος ἀρίστη τοῦ ποιητοῦ, διδάσκουσα ὡς χρὴ πολυτρόπως τὰς ἐννοίας μεταχειρίζειν. διὸ ἐν σχημάτων ἐξαλλαγαῖς, ἐν πλατυσμοῖς, ἐν στενότησιν, ἤδη δέ πως καὶ ἐν μεταθέσεσι. τὸ γοῦν οὐκ ἄρα τις χάρις ἦν, οὐ μεταπεποίηται, ἀλλὰ μόνον μετατέτακται. ῥηθὲν καὶ ἐνταῦθα ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ. καθάπερ καὶ τό, μέγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες, ἤδη προρρηθὲν περὶ Ἀχιλλέως, λέγεται καὶ ἐνταῦθα ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Γλαύκου. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ὅρα δὲ ὅτι εἶδος ἄριστον καὶ τὸν Ἕκτορα ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, καὶ οὐ κατὰ τοὺς ὕστερον εἰδεχθῆ καὶ στραβὸν ὡς ἐκεῖνοί φασιν. ὡς δὲ καὶ εὐμεγέθης ἦν, ἐμφαίνεταί που ὅτε τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλα προσήρμοσε καὶ αὐτῷ καθὰ καὶ τῷ Πατρόκλῳ οἷα ἰσομεγέθει. ἐρεῖ γοῦν ὅτι κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ. τουτέστι προσηρμόσθησαν παθητικῶς. ὃ μὴ ἀνεχόμενοί τινες οἷα ὀκνοῦντες ἴσον μέγεθος δοῦναι τῷ τηλικούτῳ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ἕκτορι, ἐπὶ Διὸς ἀκούουσι τὸ ἥρμοσε. λέγοντες ὡς ἐπ' ὀφρύσι νεύσας Κρονίων, ἥρμοσεν αὐτὸς τὰ τεύχεα τῷ Ἕκτορι. κλέος δὲ καὶ νῦν ἐσθλὸν πρὸς διαστολὴν ἔφη τῆς οὐκ ἐσθλῆς φήμης. φύξηλις δέ, εἰ μὲν ὁ φεύγων ἄλις, ἔχεται λόγου τὸ διὰ τοῦ ἦτα γράφεσθαι τὴν παραλήγουσαν. εἰ δὲ ὁ φεύγων ἴλας, ἤγουν τὰς ἐν πολέμῳ τάξεις κατὰ τὸν παρὰ Πορφυρίῳ λόγον, ἔχει ἀπορίαν ἡ γραφή. ἐν δὲ τῷ πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις, ζητητέον εἰ πόλιν μὲν λέγει τὸ κατώτερον, ἄστυ δὲ τὴν ἀκρόπολιν. ἢ καὶ ἀνάπαλιν. ἴσως δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου ἔφη πόλιν καὶ ἄστυ ὡς ἰσοδύναμα, ταυτολογῶν ἐν νῷ διὰ τὸ ἀγωνιᾶν. οἱ δὲ παλαιοί φασι, πόλιν μέν, τὴν πολιτείαν. ἄστυ δέ, τὸ τεῖχος. τὸ δὲ σαώσεις οἶος ἤγουν μόνος καὶ ἑξῆς, πάνυ σεμνύνει τοὺς Λυκίους, ὡς αὐτῶν μέν, τῶν παρόντων. Ἕκτορος δέ, μόνου λειπομένου εἰ μὴ αὐτοὶ τὸ ἀξιολογώτατον μέρος, μάχονται. οὕτω δὲ καὶ πρὸ μικροῦ μέγα φρονῶν ὁ Γλαῦκος, ἔφη ὅτι Μυρμιδόνες, Δαναῶν χολοῦνται οὓς ἐπὶ νηυσὶν ἡμεῖς ἐπέφνομεν. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅτι Ἰλιεῖς μὴ εἰωθὼς λέγειν ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται, περιφράζει αὐτούς, εἰπών. οἳ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, ἤγουν ἐγγεγέννηνται. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐθνικὰ προάγονται κατὰ περίφρασιν ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. τὸ δὲ ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις καὶ ἑξῆς, πρὸς ἀχάριστον οἰκεῖον εἰπεῖν βοηθοῦντα ἐν ἀνάγκῃ. στρατηγικὸν δὲ καὶ τὸ ὀνειδίζειν ἐφ' οἷς μή τις τῶν ἐν πολέμῳ θανόντων σώζεται χάρις. ὀκνήσουσι γὰρ οἱ ζῶντες κινδυνεύειν, ὁρῶντες ἀνεκδικήτους τοὺς πεσόντας. τὸ δὲ πῶς ἂν σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον σχέτλιε καὶ ἑξῆς, ἐπιχείρημά ἐστιν ἐκ τοῦ μείζονος. θέλει γὰρ εἰπεῖν ὡς ὁ τοῦ βασιλέως τῶν Λυκίων πεσόντος ἀμελήσας, οἷός τις φανεῖται περὶ τοὺς ἰδιώτας καὶ χείρονας; τὸ γὰρ φῶτα μεθ' ὅμιλον, τὸν τοῦ δήμου ἄνδρα δηλοῖ. σχέτλιος δὲ νῦν, ὁ χαῦνος δοκεῖ λέγεσθαι. ὃν ἔδει σχέσθαι καὶ τλῆναι ὅ ἐστιν ὑπομεῖναι οὐ μὴν ἐνδοῦναι. ὡς δηλοῖ τό, οὐ σύ γ' ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης. καὶ τό, οὐκ ἐτάλασσας στῆναι ἄντα Αἴαντος. τὸ δὲ ξεῖνον καὶ ἑταῖρον, μέγα ὄνειδος τῷ Ἕκτορι, ὡς εἰς ξένιον καὶ ἑταιρεῖον Δία παρανομοῦντι ἐφ' οἷς τὸν καὶ ξεῖνον καὶ ἑταῖρον Σαρπηδόνα περιορᾷ. ὃν καὶ πολυωφελῆ λέγει οὐ τῇ πόλει μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ. ἐντρέπων εἰς πλέον τὸν Ἕκτορα ὡς εὐεργετημένον μὲν πολλὰ καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, οὐ μεμνημένον δέ. καὶ ταῦτα ἐφ' οἷς οὐδὲν μέγα ποιήσει, ἀλλὰ κύνας μόνον ἀλάλκῃ αὐτοῦ. οἴεται γὰρ ὁ Γλαῦκος, ἀτάφους ὡς εἰκὸς ἐν τῷ πεδίῳ κεῖσθαι τὸν Σαρπηδόνα, μὴ εἰδὼς τὴν προμηθευθεῖσαν αὐτοῦ ἁρπαγήν. δῆλον δὲ ὅτι τις πολλὴ διαφορὰ ξένου καὶ ἑταίρου. καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τούτου κεῖται ἐν Ὀδυσσείᾳ τό, ξεῖνε φίλε εἰ καί μοι νεμεσήσεαι; τὸ δὲ Ἀργείοισιν ἕλωρ, κατὰ τὸ ἑλώρια κύνεσσιν εἴρηται. τὸ δὲ εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται, ἐμφαίνει μὴ οὕτω τοὺς Λυκίους τῷ Γλαύκῳ πείθεσθαι ὥσπερ ποτὲ τῷ Σαρπηδόνι. τὸ δὲ οἴκαδ' ἴμεν, δύναται καὶ πληθυντικὸν εἶναι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἐρχόμεθα, καὶ ἀπαρέμφατον δέ, κατὰ σχῆμα ἐλλείψεως. διὸ ἵνα λέγῃ ὡς εἴ τις μοι πείθεται ἀπελθεῖν, εὖ ποιήσει. ὃ σιγήσας ὁ Γλαῦκος διὰ τὸ δύσφημον, ἐλλιπῶς ἔφρασε. καὶ ἄλλως δέ, ἀπαρεμφάτου ὄντος τοῦ ἴμεν, ὁ ἐπαγόμενος σύνδεσμος ἐν τῷ, Τροίῃ δὲ πεφήσεται ὄλεθρος.

ἀργὸς κεῖται ἀντὶ τοῦ δὴ παραπληρωματικοῦ. ἵνα λέγῃ ὅτι εἴ τις λυκίων ἐμοὶ πειθήσεται οἴκαδε ἀπελθεῖν, τῇ τροίᾳ δὴ πέφηνεν ὄλεθρος. δῆλον δὲ ὡς ἐν τῷ, εἴ τις λυκίων ἐμοὶ πείσεται, τὸ τίς, διεξοδικῶς νοεῖται ἀντὶ τοῦ, οὗτος καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλος. καὶ ὅλως εἰπεῖν, ἕκαστος. ἄλλως γάρ, εἷς τις λύκιος οἴκαδε νοστήσας οὐχ οὕτω βλάψει τὴν τροίαν ὥσπερ οὐδὲ πεσών. τοιοῦτος νοῦς τοῦ τίς, καὶ παρὰ τῷ φιλομήρῳ σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ὥρα, τινὰ ἤγουν ἕκαστον τῶν σαλαμινίων, ποδοῖν κλοπαὶ ἀρέσθαι, ἤγουν λάθρα φυγεῖν. ἔστι γὰρ ὡς νόῳ κλέπτειν καὶ χερσίν, οὕτω καὶ ποσί. τὸ δὲ πεφήσεται, παρισοῦται μὲν κατὰ σχῆμα κάλλους πρὸς τὸ πείσεται, δηλοῖ δὲ τὸ φανήσεται ὡς ἀπὸ τοῦ φῶ φήσω, οὗ παράγωγον τὸ φαίνω. σημαίνει δὲ ἡ λέξις ἔστιν ὅτε, καὶ τὸ φονευθήσεται ὡς παρὰ λυκόφρονι. παράγεται δὲ ἐκεῖνο ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω. οὗ μέλλων οὐ μόνον φήσω, ἀλλὰ καὶ φάσω διὰ τοῦ α. ὅθεν ἐνταῦθα τό, τοῖος θεράπων πέφατ' ἀνέρος. τὸ δὲ ἐρυσαίμεθα καὶ τὸ ἴλιον εἴσω, δὶς ἐνταῦθα κεῖνται, λέξεις αὗται φίλαι τῷ ποιητῇ. βίαιον δὲ δηλοῖ ἑλκυσμὸν τὸ ἐρυσαίμεθα, δηλοῖ γὰρ τὸ βίᾳ ἑλκύσομεν. ἔστι δ' ἐνταῦθα, ἡ κατὰ ῥήτορας ἀξίωσις τῆς τοῦ γλαύκου δημηγορίας. ἃ γὰρ λέγει, διὰ τοῦτο λέγει, ἀξιῶν ἑλκυσθῆναι τὸν τοῦ πατρόκλου νεκρὸν ὡς ἂν ἀντ' ἐκείνου οἱ ἀργεῖοι λύσειαν τὰ τοῦ σαρπηδόνος τε ὅπλα καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον. ὅρα δ' ἐν τούτοις ὡς καὶ παρ' ὁμήρῳ κεῖται τό, οἷόν τε εἶναι καὶ διὰ τῶν τεθνεώτων συναλλάττεσθαι τὰ δοκοῦντα τοῖς μέρεσιν, ὁποῖα πολλὰ γενέσθαι ἱστόρηνται. καὶ ὅτι τὸ λύσειαν ἐπὶ ὅπλων ἔφη, ὡς οἷά τινων αἰχμαλώτων καὶ αὐτῶν. οὕτω δὲ καὶ ἵπποι καὶ νῆες αἰχμάλωτοι λέγονται. εἰ δὲ ἐπανασωθῶσι, λύονται. καὶ ὅτι τὸ ἄγεσθαι, καὶ νῦν ἐπὶ νεκροῦ, ἴσον ὂν τῷ λαβεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἄγειν, καὶ ἡ λαφυραγωγία. καὶ ὅτι ἀγχεμάχους καὶ οἱ ἐχθροὶ τοὺς μυρμιδόνας οἴδασιν. ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, ἀλλὰ σύγ' αἴαντος, τὸν συναληλιμμένον γέ σύνδεσμον, κατὰ χασμωδίας μεσολαβήσαντα εἰ καὶ μὴ ἀναγκαίως. τὸ δὲ στῆναι ἄντα αἴαντος, καὶ τὸ κατ' ὄσσε ἰδεῖν, καὶ τὸ ἰθὺ μαχέσασθαι, καὶ μετ' ὀλίγα τό, αἴαντα ὑπομεῖναι, τῆς αὐτῆς σημασίας εἰσί, ῥητορευθέντα παραφραστικῶς. εἴη δ' ἂν καὶ τὸ κατ' ἐνῶπα ἰδεῖν, ταυτὸν τῷ, κατ' ὄσσε ἰδεῖν. ὅτι δὲ τὸ οὐκ ἐτάλασσας αἴαντος στῆναι ἄντα, καὶ τό, ἐπεὶ φέρτερός ἐστι σφοδρῶς πέφρασαι, δηλοῖ ἕκτωρ, πρὸς μὲν τὰ ἄλλα μὴ ἀντειπών, πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μόνα ὡς εὐθὺς ῥηθήσεται. τὸ δὲ οὐκ ἐτάλασσας, σκώπτει μὲν ὡς ἀταλαίπωρον καὶ οὐ τλήμονα τὸν ἕκτορα. γίνεται δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, ἀπὸ τοῦ ταλῶ. ἐξ οὗ τὸ τλῶ κατὰ συγκοπήν. ὅθεν καὶ τὸ τλῆναι καὶ ὁ τλήμων καὶ ὁ τλησίπονος καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τοῦ ταλῶ ταλάσω, ἀποβληθέντος τοῦ κατὰ τὸν μέλλοντα τελευταίου φωνήεντος, ὁ τάλας γίνεται. τὸ δὲ δηΐων ἐν αὐτῇ, ἐντελῶς ἔχει. οὐ γὰρ ἁπλῶς αὐτὴ ὁ πόλεμος ἀλλ' ἡ τῶν δηΐων αὐτή.

Ὅτι ἕκτωρ ὑβριοπαθήσας ἐφ' οἷς ἐκ τοῦ γλαύκου ἤκουσε, σφοδρότερον μὲν τοῖς ὀνειδισμοῖς οὐκ ἐπεξέρχεται, ὡς εἰδὼς αὐτὸν ἐπὶ δικαίοις ἀγανακτοῦντα. εὐγενῶς δὲ καὶ σεμνῶς μέλλων εἰπεῖν ὡς οὐ δειλίαν ἀναδύεται τὴν μάχην ἀλλὰ διὰ θεὸν ἵνα μὴ δόξῃ θεομαχεῖν, πρῶτα τέως καὶ αὐτὸς καθάπτεται, εἰπὼν πρὸς τὸν γλαῦκον ἃ δή ποτε ῥηθείη ἄν, πρὸς τὸν δοκοῦντα μὲν φρονεῖν, ἀπεοικότα δὲ εἰπόντα, σκώπτων ὥσπερ ἐκεῖνος τοῦτον ἐπὶ ἀνανδρίᾳ, οὕτως αὐτὸς ἐκεῖνον ἐπὶ ἀφροσύνῃ, εἴγε θεομαχεῖν αὐτὸν βούλεται. φησὶ γάρ. γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐών, ὑπέροπλον ἔειπες; ὢ πόποι. ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων, τῶν ὅσοι λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. οἷον ἔειπες. καὶ ὅρα σκῶμμα λεληθός, οὐ γὰρ ἔφη δοξάζειν

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαιόλος ἕκτωρ.
Γλαῦκε. τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὢ πόποι. ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
Τῶν ὅσοι λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες.
Ὅς τέ με φῂς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων,
Ἀλλ' αἰεί τε διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο.
Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον,
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσομαι ὡς ἀγορεύεις,
Ἤ τινα καὶ δαναῶν ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπών, τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.
Τρῶες καὶ λύκιοι καὶ δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἔστε φίλοι. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
Καλά, τά, πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη κορυθαιόλος ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο. θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους

ὡς

Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστών.
Οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὃ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὃ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον, ὃ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γῆρας. ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

ὡς ὁ Γλαῦκος πάντων παρειλῶ φρονίας τῶν κατὰ Τροίαν, ἀλλὰ μόνων Λυκίων, ὡς νῦν γε, οὐδ' αὐτῶν. εἶτα ἐκπιεσθεὶς καὶ τί ἐστιν ὅπερ ὁ Γλαῦκος ὀνειδίζων εἶπεν, ἐπάγει. ὅς τέ με φὴς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι. τοῦ δὲ τοιούτου ἔφη ὁ Γλαῦκος· ἐν ᾧ, οὐκ ἐτάλασσας ἥγουν οὐχ ὑπέμεινας στῆναι ἄντα Αἴαντος. ὡς ταυτὸν ὂν οὕτως, ἢ ἐκείνως εἰπεῖν. ἔνθα καὶ ὅρα καὶ τὸ, Αἴαντα πελώριον, δοκοῦντος διὰ τὸ παραλαλεῖν τοῦ Ἕκτορος, μηδὲν προσεῖναι τῷ Αἴαντι σεμνὸν πλέον, ἢ τὸ πέλωρον. εἰ καὶ ὁ Γλαῦκος ἐντρέπων τὸν Ἕκτορα, μεγαλήτορα πρὸ βραχέων ἔφη τὸν Αἴαντα. ὅτι δὲ πρωτότυπον τοῦ πελώριος ὁ πέλωρος. καὶ ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης λέξεως, καὶ πελωρὶς οὐ μόνον σικελικὸν ἀκρωτήριον ἀλλὰ καὶ χήμης εἶδος μεγάλης, ἐκδηλότατον ἐκ τῶν παλαιῶν. παρ' οἷς καὶ Διὸς ἐπίθετον ὁ πέλωρος. καὶ πελωρία ἑορτὴ παρώνυμος αὐτοῦ. περὶ ἧς λόγος τοιοῦτος παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ. ἐν τῇ Αἱμονίᾳ φησὶ γενομένων σεισμῶν, ἐρράγη ὄρη τὰ ὀνομαζόμενα Τέμπη. καὶ ὁρμῆσαν τὸ τῆς λίμνης ὕδωρ, ἐμβάλλει εἰς τὸ τοῦ Πηνειοῦ ῥεῖθρον. καὶ οὕτως ἡ πρότερον λιμνάζουσα χώρα, ἐγυμνώθη. καὶ ἀναξηραινομένων τῶν ὑδάτων, πεδία θαυμαστὰ μεγέθει καὶ κάλλει ἀνεφάνη. καὶ ὁ Πελασγὸς ἀκούσας, τράπεζαν ἀφθόνως κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παρέθετο. περὶ οὗ Πελώρου, ζητητέον τίς ποτε ἦν. καὶ ὑπηρέτει μετὰ καὶ ἄλλων. ὡς δὲ τὴν χώραν κατέσχον, θύουσι Διῒ Πελώρῳ. καὶ εἰς μίμημα τῆς τότε ἑορτῆς, τραπέζας τε κοσμοῦντες προτίθενται. καὶ οὕτω φιλαίθερον πανήγυριν συγκροτοῦσιν, ὡς καὶ τοὺς ξένους ἐπὶ τὴν θοίνην παραλαμβάνειν, καὶ τοὺς δεσμώτας λύειν. καὶ τοὺς οἰκέτας κατακλίναντας, ἑστιᾶν μετὰ παῤῥησίας, διακονούντων τῶν δεσποτῶν. καὶ ἄγειν Θεσσαλοὶ μεγίστην ἐκείνην ἑορτὴν, προσαγορεύοντες πελωρίαν. καὶ ἣν φησὶν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν Σατουρναλίων. ἐπὶ δὲ τοῖς εἰρημένοις μέγα φρονῶν ὁ Ἕκτωρ, ἐπάγει λόγον ἀνδρείου καὶ θεοφιλοῦς στρατηγοῦ ἀσυνδέτως κατὰ ἀπόστασιν. οὔτι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων, δι' οὗ δηλοῖ ἀντιμάχων ἱππέων ἐπέλευσιν. ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος. ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, ἢ ἐποτρύνησι μάχεσθαι. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προέκειτο. ὅρα δὲ εἰ ἀντὶ τοῦ Διὸς κρείττων τις ἑτέρα λέξις τεθῇ, διὰ τὸ, θεοῦ ἢ τὸ, θεοῦ, ἄριστον γίνεται γνωμικὸν, ῥηθὲν ὥστε ἕως πρὸς τὸ, ἐπεὶ σέο φέρτερός ὁ Αἴας ἐστὶν ὅπερ ὁ Γλαῦκος ἔφη, ὡς ἀνθυποφέροντος Ἕκτορος, ὅτι μὴ ὁ Αἴας φέρτερος αὐτοῦ ἀλλὰ κρείττων ὁ νοῦς τοῦ θεοῦ. καὶ οὐ νῦν μόνον, ἀλλ' αἰεί. καὶ ὅρα ὅτι ὡς ὁ Μενέλαος πρὸ τούτων, οὕτω καὶ ὁ Ἕκτωρ νῦν τοῦ ὀκνεῖν τὴν μάχην, θεὸν αἰτιᾶται. ἐφ' οἷς ὁ Ἕκτωρ λέγει καὶ ἅπερ εἴποι ἂν ὁ ἐπὶ προηγησαμένῃ μεμψιμοιρίᾳ φιλενδεικτῶν. ἀλλ' ἄγε τέττα παρ' ἔμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον, ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσομαι ὡς ἀγορεύεις, ἤ καί τινα Δαναῶν ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα, σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ τοῦ δεινοῦ, ἤγουν ἐφέξω τοῦ εἰς ἄμυναν ἀλκῆς. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ, τοῖον ἔειπας ὑπέροπλον ἔειπας. οὐ γὰρ οὕτω πολὺ δηλοῖ ἔπαινον ἐνταῦθα τὸ τοῖος, καθὰ πρὸ ὀλίγου τὸ, τοῖος γὰρ θεράπων, ὁ Γλαῦκος περὶ Ἀχιλλέως εἶπεν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, πάνυ σεμνῶς ἔχει κατὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Γλαύκου. τοῦτο δὲ, οὐχ οὕτως. οἷα τοῦ Ἕκτορος μὴ φιλίως πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔχοντος. τὸ δὲ ἔῤῥιγα, μέσος παρακείμενός ἐστι συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα. τὸ δὲ οὐδὲ κτύπον ἵππων, ἔχει τινὰ γλυκύτητα διὰ τὴν ἐκ παρηχητικὴν ὁμοιοφωνίαν. τὸ δὲ ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει, τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων καὶ νῦν παρεξυτόνως ἔχει ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει. ἀρχαΐζουσα δὲ ἡ γραφὴ, τὴν αὐτὴν ἑρμηνείαν ἔχει. δηλοῖ γὰρ τὸ, ποτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει. ἐν δὲ τῷ, ἴδε ἔργον, ἐπὶ πολέμου τὸ ἔργον, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. εἰ καὶ κυρίως ἡ λέξις ἐπὶ γεωργίας τίθεται. τὸ δὲ κακός ἔσομαι, ἀντὶ τοῦ δειλός. πολλαχοῦ δὲ οὕτω λαμβάνεται ὁ κακός, δηλοῖ δέ ποτε καὶ τὸν δυσγενῆ. τὸ δὲ ἀλκῆς σχήσω, εὐφήμως κεῖται. νοούμενον ἐπί τε κωλύμης ἑτέρας, καὶ ἐπὶ τῆς διὰ φόβον. ὅτι ἔδωκε μὲν ἤδη Ἕκτωρ τεύχεα καλὰ τοῦ Ἀχιλλέως φέρειν εἰς Τροίαν, μέγα κλέος εἶναι αὐτῷ, ἢ χρησομένῳ αὐτοῖς ἐς νέωτα, ἢ συνήθως ἀναθήσοντι. μὴ ἀντισχὼν δὲ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, τοῖς Τρωσὶ μὲν ἐφίησι μάχεσθαι ὄφρ' ἂν ἐγώ φησιν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω καλὰ, τὰ κατωτέρω κλυτὰ, ἤγουν περιδύσωμαι. αὐτὸς δὲ θέων ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλα, οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖς μεταστὰς, οἳ πρὸς ἄστυ ἐκεῖνα ἔφερον. στὰς δ' ἐπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβε. καὶ τὰ μὲν οἰκεῖα, ἔδωκε φέρειν εἰς Ἴλιον. ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δῦνεν Ἀχιλλῆος. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἄμβροτα, φησίν. ἃ θεοὶ οὐρανίωνες πατρὶ φίλῳ ἔπορον. ὁ δ' ἄρ' ᾧ ἤγουν ἰδίῳ παιδὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ὤπασε γῆρας. ἀλλὰ οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα. τοῦτο δὲ, περιπαθῶς ἐῤῥέθη καὶ συντόμως κατὰ οἶκτον. ὡς περιπαθὲς ὂν, υἱὸν εὑρεθῆναι δυστυχέστερον πατρός. Σημείωσαι δὲ ὅτι δεινῶς οἰκονομεῖ ὁ ποιητὴς, μὴ ἀνατεθῆναι

τὰ

τὰ ὅπλα ἢ ὅλως ἀπαχθῶσιν εἰς τροίαν ἀλλὰ τῷ ἕκτορι φορηθῶσιν, ἵνα ἐπανασωθῶσιν αὖθις τῷ ἀχιλλεῖ ὅτε ἀνέλῃ τὸν ἕκτορα. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἡ ψυχὴ τοῦ ὁμηρικοῦ πλάσματος, οὐχ ἧττόν τι καὶ τὸν ἀχιλλέα σεμνύνοντος, εἰ τὸν ἕκτορα καταβαλεῖ μὴ ἁπλῶς ὄντα ὁπλίτην, ἀλλὰ θείοις πεφραγμένον τεύχεσι, δι' ὧν ἐκρατύνετο τὰ πρὸ τούτου ὁ ἀχιλλεύς. ἄλλως δὲ, τὴν τοῦ ἀχιλλέως πανοπλίαν ὁ ἕκτωρ δύνει, καλλωπιζόμενός τε ὡς εἰκὸς φιλοτίμως, καὶ δόξαν θηρώμενος οἷος αὐτός. καὶ τῷ σώματι φυλακὴν περιποιούμενος καθὰ προεδηλώθη πλατύτερον. καὶ τοὺς τρῶας ἐπιρρωννύων. καὶ τοὺς ἀχαιοὺς ἐκφοβῶν. τὸ δὲ μεταστῶν, δηλοῖ μὲν τὸ καταλαβών, γινόμενον ἐκ τοῦ μετέστον. ἔστι δὲ μετοχὴ ἀορίστου δευτέρου. καθὰ καὶ τὸ ἐπέστον ἐπιστῶν. ἐπιστεῖν. ἐπιστέσθαι. ἐπιστόμενος. πολυδάκρυτος δὲ μάχη ἡ κατὰ πόλεμον, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας, ὁποία καὶ ἡ κατὰ λογομαχίαν, ἐκείνη γὰρ οὐ πολυδάκρυτος. ἀμείβει δὲ τεύχεα νῦν, οὐχ ὁ κρείττων τὰ τοῦ χείρονος ὥσπερ πρὸ τούτων γέγονεν, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν. εἰ καὶ ἄλλως, χείρων ἦν ἕκτορος ὁ ταῦτα σκυλευθεὶς πάτροκλος. ὡς δὲ θεόσδοτα τῷ πηλεῖ τὰ ὅπλα, νῦν μὲν ἐν ὀλιγίστῳ ἐρρέθη, ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, ἱστορηθήσεται καὶ ὁ καιρὸς τῆς δόσεως. μεριζομένης τῆς ἱστορίας ὡς πολλαχοῦ ὅμηρος εἴωθε ποιεῖν. λέγει δὲ καὶ ἡ παροιμία, πηλεὺς τὴν μάχαιραν. ὡς διὰ σωφροσύνην λαβόντος αὐτοῦ καὶ ξίφος θεόθεν καθὰ καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ. τοῦ δὲ γηρὰς, ἡ χρῆσις καὶ παρ' ἡσιόδῳ. ἐν τῷ, γηράντεσσι τοκεῦσι. γίνεται δὲ τὸ γηρὰς, ἐκ τοῦ γηράσας κατὰ ἀποκοπὴν ὁμοίως τῷ, ἐπιπλώσας ἐπιπλώς. ἢ ἀπὸ ἀρρήτου ἐνεστῶτος τοῦ γήρημι. ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ, ἐν ἔπεσι πατρὸς ἐγήρα. ὡς γὰρ ἵστημι ἵστην ἵστης ἵστη, οὕτω γήρημι ἐγήρην ἐγήρης ἐγήρη, καὶ τροπῇ, ἐγήρα. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ τὸ ἐγήρα, ὅρα ὡς ἐν στίχῳ σῷ, κεῖται καὶ καινὸν τὸ γηρὰς καὶ κοινὸν τὸ ἐγήρα.

Ὅτι θυμοῦ καὶ ταῦθα ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐνδεικτικὸν τὸ, κινήσας κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. ὅτι προαναφώνησιν πάλιν συνήθως τῶν ἐφεξῆς ὁ ποιητὴς ἐκτιθέμενος τῷ εἴτε λίχνῳ τὴν ἀκοὴν εἴτε φιλέλληνι ἀκροατῇ παθαινομένῳ οἷα εἰκὸς ἐφ' οἷς ἕκτωρ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ἄμβροτα τεύχεα ἔδυνε, πλάττει τὸν δία λέγοντα οὕτως. ἆ δεῖλ' οὐδέ τί τοι, ἤγουν ὦ δείλαιε οὔτι δή σοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ὃς δή τοι σχεδόν ἐστι. σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι. τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ. εἶτα καὶ ὑπισχνεῖται ὅτι νῦν αὐτῷ μέγα κράτος δώσει τῶν, ἤγουν τούτων ποινὴν, ὅτι ἤγουν διότι δὴ οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι δέξεται ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα πηλείονος. ἦ. τουτέστιν ἔφη, καὶ κυανέαις ἐπ' ὀφρύσιν ἔνευσεν ὡς μὴ ἂν ἄλλως ἐσομένων τῶν ῥηθέντων. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐποίησεν. αἰνιττόμενός τινα διοσημίαν καὶ ἐκεῖ, οὐ τὴν τυχοῦσαν μέντοι, ἀλλὰ τὴν ἔκ τινων καταιγίδων. δι' ὧν ὁ ἄνω ζεὺς ἤγουν αἰθὴρ ἢ ἀὴρ πυκνούμενος καὶ οὕτω μελαινόμενος τῇ νεφώσει, κυανέαις ὀφρύσι κατανεύειν ἐπὶ αἰσίαις τύχαις δοκεῖ. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως τῷ λαμπροτάτῳ αἰθέρι κυανέας προσπλάσαι ὀφρῦς, εἰ μὴ κατὰ μόνον λόγον τῆς ἔστιν ὅτε δνοφερᾶς αὐτόθι νεφώσεως. ἧς παντὴ πάντως τὰ χρύσεια νέφη διαφέρουσιν. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, ἆ δείλ' ἕως τοῦ σχεδόν ἐστιν, οἰκεῖον ῥηθῆναι πρὸς πάντα τὸν ἐπικινδύνως θρασυνόμενον, ὁποῖος καὶ ὁ ἕκτωρ τὰ πολλὰ, τῶν μελλόντων ἀπρόορατος ὢν καὶ τὰ μὴ καθ' ἑαυτὸν νοῶν, ἀλλὰ φρονῶν μείζω τῆς φύσεως διὰ ἀλαζονείαν. ὅτι δὲ τὸ ἀ-

Τόν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα ζεύς,
Τεύχεσι πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Α δεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ος δή τοι σχεδόν ἐστι. σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ανδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε, κρατερόν τε.
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
Εἵλευ. ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅ τι οὔ τι μάχης ἐκνοστήσαντι
Δέξεται ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα πηλείωνος.
Η καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων.
Εκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ. δῦ δέ μιν ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος. πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Αλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου πηλείωνος.
Ωτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλην τε, γλαῦκόν τε, μέδοντά τε, θερσίλοχόν τε,
Αστεροπαῖόν τε, δεισήνορά θ', ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, χρομίον τε, καὶ ἔννομον οἰωνιστήν.
Τούς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

κλητικόν ἐστιν ἐπίρρημα καθὰ καὶ τὸ ὦ. καὶ ὅτι ὀνοματίζεται ὡς ἐκεῖνο, καὶ τάσιν πάσχει ὁμοίαν. καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐκφωνεῖται ὅτε κατὰ φύσιν ἔχει τις τοῦ ψυχικοῦ καταστήματος. τὸ δὲ ἆ, ἐν θυμῷ ἐκλαλεῖται ἢ σχετλιασμῷ ἢ τοιούτῳ τινὶ πάθει, προέγνωσται. καταθύμιος δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁ κατὰ ψυχὴν λαμβανόμενος. ὁ ἐνθύμιος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν, θυμήρης. οὗ ὁ ἔμπαλιν, ἀκατάθυμος. τὰ δὲ ὅπλα τοῦ πατρόκλου τὰ ἐξ ἀχιλλέως, οὐκ ἄμβροτα μόνον ἀλλὰ καὶ κλυτὰ λέγει καὶ καλά. πολλάκις οὕτω φράζων καὶ χορεύων διὰ τῶν τοιούτων λέξεων. τὸν δὲ ἀχιλλέα, φθάσας μὲν ὁ γλαῦκος, μέγα ἄριστον ἀργείων παρὰ νηυσὶν ἔφη, καὶ ἦν πιστὸς ὁ παρὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔπαινος. νῦν δὲ ἀριστέα ἐκεῖνον ὁ ζεὺς καλεῖ φρικτόν. τοιοῦτον γάρ τι δηλοῖ τό, ὅν τρομέουσι καὶ ἄλλοι. ἐν ᾧ δοκεῖ περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος κεῖσθαι. εἰ μὴ ἄρα σκωπτικῶς ἐμφαίνει λέγειν ὅτι καὶ σὺ τρομέεις τὸν ἀχιλλέα καὶ ἄλλοι. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ τὴν συντομίαν τοῦ ἐπαινετηρίου, καιριωτάτην οὖσαν. οὐ γὰρ ἔδει τὸν ὕπατον δία περὶ ἐλαττόνων προσώπων μακρὰ κατατείνειν ἐγκώμια. ἐνηής δέ, ὁ τῷ ἀπηνεῖ ἐναντίος. καὶ ἔστιν ὥσπερ προσηνὴς ὁ πρὸς τῇ ἀγαθότητι ὢν ὡς ἀπὸ τοῦ ἠῢς ὁ ἀγαθός, οὕτω καὶ ἐνηὴς ὁ ἐντὸς ἀγαθότητος. ἀπηνὴς δέ, ὁ ἀπ' αὐτῆς. δῆλον δὲ ὅτι τὸ κρατερὸν ἐνταῦθα, οὐκ ἀπειλὴν ἀλλὰ ἀνδρίαν δηλοῖ, οὐ γὰρ ἄγριος ὁ ἐνηής. εἰ μή τι ὁ πόλεμος καὶ τοιοῦτον αὐτὸν διατίθεται. ἵνα φύσει μέν, εἴη ἐνηής. διὰ δὲ τὴν μάχην, καὶ κρατερός. τὸ δὲ οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἷλες, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐσκύλευσας ὡς ἐχρῆν, ἀλλὰ τοῦ φοίβου τὸν πάτροκλον ἀφοπλίζοντος, σὺ δῶρον εἷλες αὐτὰ ἢ καὶ ὡς εὕρημα. ταπεινοῖ δὲ ταῦτα τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀριστείας. καὶ κατασμικρύνει τὸν ἕκτορα, εἰ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ἔχει, μήτε ἐκεῖνον ἀνελών, καὶ αὐτὰ δὲ ἀκόσμως ἀνελόμενος. ὁ θώραξ τε γὰρ ἐκείνου ὑπὸ ἀπόλλωνος ἐλύθη. καὶ ἡ ἀσπὶς σὺν τῷ τελαμῶνι αὐτόματος ἔπεσε χαμαὶ ὡς προϊστόρηται. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀπὸ κρατός, διὰ τὴν κυνέην. τὸ δὲ καὶ ὤμων, διὰ τὸν θώρακα. τὸ δὲ εἷλες, ἐν ἄλλοις ἐνεργητικῶς προφέρεται, διφορεῖται γάρ. καὶ ἦν μέν, εἰπεῖν εἷλου κοινότερον. εἵλετο δὲ ὅμηρος φάναι εἷλες καινότερον ὡς ποιητής. τὸ δὲ νῦν καὶ ἐνταῦθα λεχθὲν ὄν, διασαφεῖται ὅμως τοῖς ἑξῆς. εἰ γὰρ μὴ δέξεται αὐτὰ ἡ ἀνδρομάχη, δῆλον ὅτι πρὶν ἀνελθεῖν εἰς τὴν πόλιν ὁ ἕκτωρ ἀφοπλισθήσεται. ὃ δὴ πάλιν ἑτέρα ἐστὶν ἀναφωνητικὴ προέκθεσις, ὡς τοῦ ἕκτορος μηκέτι τὴν τροίαν ἐντὸς ὀψομένου. καὶ δηλαδὴ τοῦτο μηδὲ τῇ γυναικὶ ὀφθησομένου μετὰ τῶν ἀχιλλέως ὅπλων, ἵνα μηδὲ μαρτυρεῖν ἐκείνη ἔχῃ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετῇ. ποινὴ δὲ ἀλλαχοῦ μέν, τιμωρία καὶ πρόστιμον, ἐνταῦθα δὲ ὅμηρος, οὕτω τὴν ἀντισήκωσιν λέγει. δηλαδὴ τοῦτο γάρ φησι μέγα σοι δώσω κράτος, ἀντισηκῶν τοῦτο πρὸς τὸ ἐπὶ σοὶ μέλλον κακόν. ἀνθ' ὧν δηλαδὴ οὐ μέλλεις ἐκνοστήσας τῆς μάχης, ἀποκαταστῆναι τῇ φιλτάτῃ ἀνδρομάχῃ. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ τοιούτου σημαινομένου τῆς ποινῆς, εὕρηται παρὰ πινδάρῳ μάλιστα. καὶ δοκεῖ, μὴ ἐκ τοῦ φένω ἐτυμολογεῖσθαι καὶ ἡ τοιαύτη ποινή, ἀλλ' ἐκ τοῦ ποιῶ τὸ ἐνεργῶ. εἰ δὲ μηκέτι τὴν ἴλιον εἰσελεύσεται ὡς ἐρρέθη ὁ ἕκτωρ, εἰκότως καὶ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ἐκ τοῦ ἄρτι φορεῖ, ὡς ἀποδώσων αὐτὰ τῷ ἀχιλλεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ἑνικῶς, τοῦ, ἤγουν τούτου ποινήν, ὁ δέ, πληθυντικῶς εἶπε, τούτων ποινήν. μεγεθύνων τὸ κακὸν τῷ πληθυσμῷ. ὅτι τερατῶδές τι πλάττων ἐπὶ τοῖς ἀχιλλέως ὅπλοις ὅμηρος, καὶ ὑπεμφαίνων τὸ τοιοῦτον τέρας καὶ τοῖς ἄλλοις ἐγγίνεσθαι οἳ τὰ τοιαῦτα ἐφόρουν, φησίν. ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ, ὃ πρὸ ὀλίγου ἡρμηνεύθη. δῦ δέ μιν ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλεα ἐντὸς ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους ἔβη, μέγα ἰάχων. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου πηλείωνος. ἤγουν εἰκασμὸν ἑαυτοῦ ἔπεμπε τοῖς βλέπουσιν καὶ οὐκ ἐμφανῶς ἐγινώσκετο ἕκτωρ εἶναι, οἷα μὴ τὰ ἑαυτοῦ φορῶν, ἀλλὰ τοῖς ἀχιλλέως ὅπλοις λαμπόμενος. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι μεγαθύμῳ πηλείωνι ἰνδάλλετο, ἀπὸ κοινοῦ τὴν τοιαύτην λαβόντες δοτικήν. καὶ ἔστιν ἀστεία μᾶλλον ἡ περιπέτεια οὕτως, εἴπερ ἀχιλλέως εἰκασμὸς ἕως μὲν ἄρτι ἐξεφόβει διὰ πατρόκλου τρῶας, νῦν δὲ κακὸν δι' ἕκτορος τοῖς ἀχαιοῖς γίνεται. καὶ εἴποι ἄν τις, ὡς ἐν εἰδώλῳ ἀρεϊκῷ ἀλλοπρόσαλλόν τι κἀνταῦθα εἶναι ὑπὸ τοῦ εἰκασμοῦ τούτου, ὃ δὴ ψόγος ἄρεος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μυθικῶς μέν, ἄρης ἔδυ τὸν ἕκτορα διὰ τῶν ὅπλων. καὶ ἀλκὴ καὶ σθένος, διά τε τοῦ ἡφαιστοτεύκτου, καὶ διὰ τὸν δία ὃς μέγα κράτος αὐτῷ ἐγγυαλίξειν κατένευσεν. ἄλλως δέ, ἡ συμμετρία τῶν ὅπλων δοκεῖ συνάγειν ἀλκήν τι, καὶ μάλιστα τὸ πολὺ τοῦ ἐπ' αὐτοῖς χαίρειν καὶ τὸ εἰς μάχην ἐντεῦθεν πρόθυμον καὶ ἐνθουσιαστικόν. τὸν μέντοι ἀχιλλέα ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς καὶ αἴρει τὸ ὅπλα καὶ ὡσεὶ πτερὰ ἐκείνῳ γίνονται, εἰρήσεται κατὰ καιρόν. πάνυ δὲ σεμνύνει τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ὁ ποιητής, εἰ οὕτω δυνάμεως ἐμπιπλῶσι τὸν ἕκτορα ὡς καὶ κάτοχον δοκεῖν γενέσθαι ἄρει. τοῦτο γὰρ δηλοῦται ἐν τῷ, δῦ δέ μιν ἄρης, ἤγουν ἔνθεος γέγονε πλησθεὶς ἄρεος. ἔδυ γὰρ ὥσπερ τὰ τεύχεα πάτροκλος, οὕτως αὐτὸν ἄρης. ἔστι δὲ νοεῖν, ὡς τοιοῦτος ἦν καὶ πάτροκλος, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀχιλλεὺς τὰ τοιαῦτα ἔχων ὅπλα. τὸ δὲ μετ' ἐπικούρους, ἢ ἐκ μέρους τὸν ὅλον δηλοῖ στρατόν, ἢ μόνους αὐτούς. ὡς τοῦ ἕκτορος φιλοτιμίαν ἔχοντος αὐτοῖς ἐμφανισθῆναι, καὶ μᾶλλον ὅτι βούλεται καὶ δημηγορῆσαι πρὸς αὐτούς. τὸ δὲ μέγα ἰάχων εἴ τις ἐρεῖ διαφέρειν τοῦ ὀξέα κεκληγώς, καὶ ὀξὺ βοήσας, ἃ πρὸ ὀλίγου ἐπὶ ἕκτορος ὁ ποιητὴς εἶπεν, οὐκ ἔξω λόγου ἐπιβαλεῖ. ὅτι ἐρεθίσεως εἰς ἔργον τό, ὄτρυνε δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν. ἔνθα ὅρα τὸ τοῦ στίχου πάθος. ἡ γὰρ λήγουσα τοῦ ἐποιχόμενος, ἐκτέταται τῇ στιγμῇ καὶ τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι. κατὰ τό, νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. ἐν οἷς ἰσχύων ὁ

ποιητὴς δὴ ἐπενθέσεως τοῦ ῥά συνδέσμου ἢ τοῦ γέ καὶ συναλοιφῆς αὐτῶν, ἰάσασθαι τὸ πάθος δακτυλικῶς, ὅμως οὐκ ἀπέκλινε τὸ σύνηθες τοῖς μέτροις ἐνδέοντι παθητικόν, οἷα μηδέν τι μὴ δ' οὕτω καινοπραγῶν. ἦν δὲ καὶ πρὸ τούτων, ὅμοιον στιχηρᾶς λαγαρώσεως πάθος ἔνθα Γλαῦκος ἔφη τό, οὐ γάρ τις Λυκίων μαχησόμενος Δαναοῖσιν εἶσι περὶ πτόλιος. ἡ γοῦν λήγουσα τοῦ πτόλιος, μηκύνεται ὁμοίως καὶ μετὰ τοῦ ἐπεὶ συνδέσμου ἀπαρτίζει δάκτυλον.

Ὅτι Ἕκτωρ ὀνειδισθῆναι φθάσας ὑπὸ Γλαύκου πρὸ ὀλίγου, αὐτὸν μὲν ἐκεῖ δι' ὀλίγων ἠμείψατο, ἐνταῦθα δὲ ἀορίστως πρὸς πάντας τοὺς ἐπικούρους λαλῶν καὶ ὡς δι' αὐτῶν ἐγκαλῶν οἷς δὴ καὶ ὁ Γλαῦκος συνεισάγεται, ἀνταποδίδωσι τὸν ὀνειδισμόν, καὶ ἀπαιτεῖ θνήσκειν ἀναγκαίως ὑπὲρ τῆς Τροίας. τοῦτο δέ, ὡς πρὸς τὸν λόγον τοῦ Γλαύκου ποιεῖ, φαμένου τό, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦν μάρνασθαι. οἱονεὶ γὰρ λέγει ὁ Ἕκτωρ, ὡς οὐ μόνον οὐδεμία χάρις ὑμῖν τοῖς ἐπικούροις μαχομένοις, ἀλλὰ καὶ ὀφείλεταί μοι θανάτου ἐστέ. καὶ τέως οὐκ εἰπὼν κέκλυτε Τρῶες καὶ Λύκιοι ὡς ἀλλαχοῦ ἐξεφώνει διὰ τὸ τῶν Λυκίων ἐξοχον. ἀλλὰ κοινῶς οὕτω προσφωνήσας,

Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων,
Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον,
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῶ τις νῦν τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
Ὃς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνειῶτά περ ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ. τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι. ἦ τε πολέεσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.

κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, ἐπιφέρει ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ γάρ συνδέσμου συνήθως. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων, ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον, ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν. τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς. ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω. τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς. καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ τοῦ Ἕκτορος νῦν ἀξίωσις πρὸς τοὺς ἐπικούρους, τὸ ἀντὶ τροφῶν ὧν ἐκ Τροίας εἶχον, ἀποδοῦναι τὰς ψυχάς. τοιοῦτον γὰρ οἱ μισθοφόροι, πωλοῦντες μισθοῦ τὸ ζῆν. εἶτα στρατηγικῶς ἐλπίδι γερῶν ἐρεθίζων εἰς κίνδυνον, ἐπάγει. ὃς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης εἰς Τρῶας ἐρύσῃ. εἴξῃ δέ οἱ Αἴας, ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω ἐγώ, τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ. ἵνα καὶ κατὰ τὸ γέρας καὶ κατὰ τὸ κλέος, ἴσος αὐτῷ εἴη ὁ τὸ μέγα ἔργον ποιήσας. συνέμιξε δὲ τῷ τοῦ νεκροῦ ἑλκυσμῷ τὸν Αἴαντα, ὅτι μὴ ἄλλως ἦν αὐτὸν ἐρύσασθαι, εἰ μὴ ὁ ἀμφιβεβηκὼς Αἴας εἴξει. ὅρα δὲ τὸ μυρία φῦλα ἐπικούρων πρὸς ἐντροπὴν Γλαύκου λεχθέν. ὑπὸ Ἕκτορος οἷα λελυπημένου κατὰ Γλαύκου. ὃς τὸ πᾶν τῆς ἐπικουρίας, ἐν μόνοις Λυκίοις ἐδόκει τιθέναι. τὸ δ' ἦν οὐ τοιοῦτον. αὐτοὶ μὲν γοῦν τηλόθεν ἐκ Λυκίας. Ἕκτωρ δὲ μυρία φῦλα περικτιόνων ἀνακαλεῖται ὅ ἐστι περιοίκων, καταστῶν μὲν τὴν τοῦ Γλαύκου ὀφρὺν στρατηγικώτερον, οὐ μὴν καὶ ἀληθῆ λέγων. ὀλίγοι γοῦν τοιοῦτοι ἐπίκουροι. καὶ ὅμως τὸ τῶν Λυκίων ὄνομα σιωπήσας ὁ Ἕκτωρ μυρίους δέ τινας ἐπικαλεσάμενος ἐπικούρους, μονονουχὶ λέγει ὡς εἰ καὶ ὑποχωρήσουσιν οἱ Λύκιοι, οὐ πάντως οἱ Τρῶες μόνοι περιλείπονται κατὰ τὸν Γλαύκου λόγον, ἀλλ' εἰσὶν ἡμῖν ἕτεροι ἐπίκουροι. οὕτω καὶ ὁ Ἀγαμέμνων φθάσας ἔφη πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, ὅτι κἂν ἀποπλεύσῃς, εἰσί μοι ἄλλοι οἵ κέ με τιμήσουσιν. οἱ δ' οὐκ ἦσαν ὡς ἀληθῶς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μυρία φῦλα, συνεπιμαρτύρεται τῷ τῶν Ἀχαιῶν βασιλεῖ ἀλήθειαν εἰπόντι ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ, πολλῶν ἐκ πολέων ἐπικούρους εἶναι τοῖς Τρωσί. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ὀνειδιστικῶς αὔξει τὴν δαπάνην ἣν οἱ ἐγχώριοι διὰ τοὺς ἐπικούρους ἔπασχον. ἐμφαίνεται δὲ καὶ ὁ τῶν Τρώων ἐντεῦθεν πλοῦτος ὃν πάλαι ποτὲ εἶχον, ὁ πρὸ τούτων μνημονευθείς. πῶς γοῦν οὐ πλουσιωτάτη πόλις, ἡ τρυχομένη δαπάναις ταῖς εἰς μυρία φῦλα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήρκεσε; τῷ δὲ τῶν περικτιόνων ὀνόματι, πάντες δηλοῦνται οἱ καὶ πόρρωθέν ποθεν ἐπίκουροι, ὡς ἐκ μέρους, ἵνα ταπεινωθῇ ἐντεῦθεν τὸ τῶν Λυκίων ὑπέροφρυ, ἐξ ὧν Λύκιοι πολλαχοῦ τὸ ἐπικουρικὸν σύμπαν ἐλέγετο. ἀληθῶς γὰρ καὶ δίχα τῶν Λυκίων οὐ πάντες οἱ ἐπίκουροι, περίοικοι τῆς Τροίας εἰσί. δοκεῖ δὲ καὶ κολακικὸς ὁ λόγος εἶναι, ὡς πάντων περιοίκων λογιζομένων κἂν μὴ τοιοῦτοι ὦσιν. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως, καταδημαγωγεῖ τοὺς περιοίκους μόνους, ὡς τῶν τηλεδαπῶν, οὐ

πάνυ

πάνυ ἀξιουμένων λόγου. εἰσὶ δ' αὖ περικτίονες, οἱ πέριξ εὐκτιμένας πόλεις ἔχοντες, ταυτὸν δ' εἰπεῖν εὐκτίμενα πτολίεθρα. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἐγὼ, ἢ περιττὸν ἔχει τὸν σύνδεσμον ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γέγονεν, ἢ ἀπὸ ἐλλείψεώς τινος αἰτιολογικῶς κεῖται. οἷον. ὦ μυρία φῦλα περικτιόνων, τί μοι ὄφελος τοῦ πολλοὺς ὑμᾶς ἐνταῦθα εἰλεῖσθαι; οὐ γὰρ ἐγὼ καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ πληθὺν, οὐ ταυτόν ἐστι τῷ μυρία φῦλα, ἀλλὰ τὴν ἁπλῶς πολυλαΐαν καὶ νῦν δηλοῖ τὴν ἀντιδιαστελλομένην τοῖς ἀριστεῦσιν. ὅπερ ὁ κωμικὸς ἀριθμὸν ἄλλως φησὶν, ἤγουν πλῆθος οὕτω μάτην. καὶ ἄλλως δὲ, ὁ εἰπὼν. τῷ τις ἢ ἀπολέσθω ἢ σαωθήτω, οὐ πληθὺν ζητεῖ ἁπλῶς ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ λαοῦ φυλακήν. εἰ καὶ ἀνάγκη αὐτοῖς πίπτουσιν, ὑποσπᾶσθαι τὸν πληθυσμόν. τὸ δὲ ἵνα μοι τρώων ἀλόχους καὶ τέκνα ῥύοισθε, πρὸς τὸ τοῦ γλαύκου ἀποτείνεται, εἰπόντος ὄφελος γενέσθαι τὸν σαρπηδόνα τῷ αὐτῷ. οἱονεὶ γοῦν λέγει, ὡς οὐκ ἐμὲ ἤλθετε ῥύεσθαι, ἀλλὰ ὑπ' ἐμοὶ ἢ σὺν ἐμοὶ ἀρχηγῷ δηλαδὴ, τοὺς περὶ τροίαν. τὸ δὲ προφρονέως, οὐκ ἀπέοικε τοῦ πρόφρονες, ὅτε καὶ ἐκεῖνο ἐπιρρηματικόν ἐστι. τὸ δὲ φιλοπολέμων ὑπ' ἀχαιῶν, ἐντρεπτικὸν καὶ αὐτό. οὐ γοῦν κατὰ τῶν τυχόντων ὑμᾶς φησὶν ἤθροισα ἵνα φιλοψυχῆτε, ἀλλὰ κατὰ ἀνδρῶν μαχίμων. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, κατατρύχω δώροις καὶ ἐδωδῇ. οὐ γοῦν ζημιῶ ἁπλῶς, ἀλλὰ κατατρύχω. ἐκ τοῦ τρῶ ὠνοματοπεποιημένου ἐξ οὗ καὶ τὸ τρώγω, καὶ τὸ τρύω, καὶ τὸ τρυπῶ, παραγωγῶς γέγονε καὶ τὸ τρύχω, ἀναλόγως τῷ ψῶ ψύχω. καὶ ὅρα ἔθος τοῦτο ἀρχαῖον. οὐ δὲ γὰρ ἐξήρκει πρὸς τοσαύτην δαπάνην μόνον τὸ τοῦ πριάμου ἀρχεῖον. δῶρα δὲ λέγει, τὴν δίχα τῆς ἐδωδῆς μισθοφοράν. τὸ δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω, ἄλλο τι δηλοῖ νῦν παρὰ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἀέξεταί μοι ἔνδοθι θυμός. ἐκεῖνο μὲν γοῦν τί δηλοῖ, ἐν τοῖς ἐκεῖ ζητητέον. ἐνταῦθα δὲ, θυμὸν ἑκάστου ὁ ἕκτωρ ἀέξει, τῇ θεραπείᾳ. δώροις δηλαδὴ καὶ τιμαῖς καὶ τοιούτοις. ὑφ' ὧν ψυχὴ μετεωριζομένη, δοκεῖ πλείων ἑαυτῆς γίνεσθαι, διαχεομένη. ὅθεν πεποίηται τὸ χαίρειν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ὀλιγωπελεῖν. καὶ ὀλιγηπελέων, ὁ μὴ θυμὸν ἀεξόμενος. τὸ δὲ ὑμέτερον ἑκάστου, τὴν ἐργώδειαν δηλοῖ τῆς μεταχειρίσεως εἰ μὴ κοινῶς τι πραγματεύει ἀλλ' ἑκάστῳ συνδιατίθεται. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ, ἀληθῶς ἀργαλέον ἐστί. τὸ δὲ ἢ ἀπολέσθω ἢ σαωθήτω, καὶ ἀλλαχοῦ ἐφράσθη. τὸ δὲ ἰθὺς τετράφθαι, ἴσον ἐστὶ τῷ, ἰθὺς μάχεσθαι καὶ στῆναι ἄντα, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη. καὶ τῷ ἰθὺς βρίσαι, ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται. τὸ δὲ, ἢ γοῦν πολέμου ὀαριστὺς, γνωμικῶς ἐρρέθη, ὡς τῶν μαχομένων, ἢ ἀπολλυμένων ἢ σωζομένων. ἐσχημάτισται δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ἀττικῶς. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τοῦτο ἐστὶν ἰδιότης πολέμου, εἶπεν αὕτη γάρ. προεσημειώθη δὲ πρὸ τούτων καὶ ἕτερα τοιαῦτα σχήματα. ὅτι δὲ ὀαριστὺς ἡ ἁπλῶς ὁμιλία καὶ πόθεν γίνεται, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης καὶ ἑξῆς, διεστάλθαι δοκεῖ τοῦ ζωγρίας ὡς κρείττονος. μεῖζον μὲν γοῦν εἰς ἀνδρείαν τὸ ζωγρῆσαι πολέμιον. ἔχει δ' ὅμως ἀνδρίαν καὶ τὸ τεθνεῶτα ἐρύσαι, ἤγουν ἑλκύσαι. τὸ δὲ ἥμισυ τῶν ἐνάρων, σοφιστικῶς κεῖται ἐν ἀορίστῳ, ἐπεὶ μὴ δὲ δῆλόν ἐστιν, οἷα καὶ ὅσα ἔναρα πελασθήσονται ἀπὸ τῶν ὑπὲρ πατρόκλου πεσουμένων. εἰ δὲ λέγει δεικτικῶς ἥμισυ τῶν ἤγουν τούτων ἐνάρων ὧν ἄρτι περιήρηται συλλεύσας ἐκ πατρόκλου. εἴη ἂν ὁ λόγος τῷ ἕκτορι καὶ σαφὴς καὶ οὐδὲ σοφισματώδης. ὅτι ἀναφωνῶν συνήθως ὁ ποιητὴς ἐφ' οἷς οἱ ἐπίκουροι ἰθὺς δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν ἐλπόμενοι νεκρὸν ὑπ' αἴαντος ἐρύειν, φησί. νήπιοι. ἦ τε πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα ὁ αἴας δηλαδή. προεκτιθέμενος κἀνταῦθα τὰ ἐφεξῆς ὡς ἔθος αὐτῷ. ἰστέον δὲ ὅτι ὁρμὴν εἰς μάχην φράζει τὸ, οἱ δ' ἰθὺς βρίσαντες, ἔβησαν δούρατ' ἀνασχόμενοι, μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς τόδε ποιήσειν. οἱ δὲ ὡς ἐρρέθη βρίσαντες, εἶεν ἂν ζαχρηεῖς ὅ ἐστιν ἐμβριθεῖς πολεμισταὶ, περὶ ὧν ἀλλαχοῦ κεῖται. δῆλον δὲ ὡς οἱ μὴ οὕτω βρίθοντες, ἐλαφροί εἰσι καὶ ἀβαρεῖς πολέμιοι, ἤδη δὲ καὶ μαλθακοί.

Καὶ τότ' ἄρ' αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν μενέλαον.
Ὦ πέπον ὦ μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια μή τι πάθῃσι
Καὶ σῇ, ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος.
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον δαναοῖσι γεγωνώς.
Ὦ φίλοι ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ τε παρ' ἀτρείδῃς ἀγαμέμνονι καὶ μενελάῳ

Ὅτι πολὺν ἰδὼν αἴας τὸν τρωϊκῶν ἐπικούρων συνασπισμὸν καὶ ὡς εἰκὸς ὑποδείσας καὶ διὰ τοῦτο δυσελπιστῶν, φησίν. ὦ πέπον ὦ μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι ἔλπομαι αὐτώ περ ἤγουν ἐμὲ καὶ σὲ, νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο. οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια πατρόκλοιο, ὅς κε τάχα τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, ὅσον ἐμοὶ κεφαλῇ περιδείδια μή τι πάθῃσι καὶ σῇ. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει ἕκτωρ. ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. καὶ ὅρα θαυμαστὴν τροπῆς ἀντίθεσιν, πρὸς

Δήμια πίνουσιν καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς. ἐκ δὲ διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Αργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
Ηγεμόνων. τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Αλλά τις αὐτὸς ἴτω. νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ.
Πάτροκλον τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ως ἔφατ'. ὀξὺ δ' ἄκουσεν ὀϊλῆος ταχὺς αἴας.
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δὲ μετ' ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων, τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
Οσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν ἀχαιῶν,
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ.

γοῦν τὸ νέφος ἀντεπήγαγε τοῦ ἀναφαίνεται. οἱονεὶ λέγων ὡς εἰ καὶ πάντα νέφος καλύπτει, ἀλλ' ἡμῖν οὐκ ἐν ἀορασίᾳ ἐστὶν οὐδὲ κεκάλυπται ὁ ὄλεθρος, ἀλλὰ πάνυ λαμπρότατα φαίνεται, καὶ νῦν μὲν, τροπικῶς νέφος τὸν ἕκτορα καλεῖ, ὃν ἀλλαχοῦ νυκτὶ τὰ ὑπώπια εἴκασεν. ἢ καὶ ἄλλως, τὸν πόλεμον συνήθως νέφος εἶπεν, ὃν ὁ ἕκτωρ περὶ πάντα καλύπτει, ὡς οἷα πανταχοῦ κατατεταμένον αὐτόν. πρὸς ὧν δὲ, σκότος ἄλλως τρικυμίας βαθὺ περιέχοντα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ παρὰ πόδας κακὸν, ἐπιλανθάνεσθαι τῶν φθασάντων ποιεῖ, ὡς νῦν τε ὁ αἴας δηλοῖ περὶ ἑαυτοῦ μάλιστα καὶ τοῦ μενελάου δεδιώς, καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ ὁ τηλέμαχος. ὃς τὸ τῶν μνηστήρων ἐν ποσὶ κείμενον κακὸν ὑψώσας ῥητορικῶς, μεῖζον τὸ τοῦ πατρὸς εἶναι ἀπωλείας ἐρεῖ. ὅρα δὲ ὅτι τὸ δέδια, διχῆ συνέταξεν. ἤγουν μετὰ γενικῆς ἐν τῷ, νέκυος περιδέδια, καὶ μετὰ δοτικῆς ἐν τῷ, ἐμῇ κεφαλῇ περιδέδια καὶ σῇ. γέγονε δὲ καὶ τοῦτο διὰ τὴν συγγένειαν τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, τρώων κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, εἴπερ τὸ τρώων κοινόν ἐστι καὶ πρὸς τοὺς οἰωνοὺς, διασαφεῖται αὐτόθεν τὸ ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ, κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι. ὅτι ὁ αἴας ἐνταῦθα ἐπιτρέπει τῷ μενελάῳ, ἀριστῆας δαναῶν καλεῖν ἤν τις ἀκούσῃ, αὐτὸς δὲ οὐ βοᾷ. οὐχ ὅτι οὐ δύναται, βοὴν γὰρ καὶ αὐτὸς ἀγαθός ἐστιν, ἀλλ' ὅτι αἰδεῖται βοᾶν ἵνα μὴ ἐμφήνῃ προκηθῆναι τὴν τῶν ἐπικούρων ἐπέλευσιν. ἴσως δὲ, καὶ διότι μᾶλλον οἱ ἀριστεῖς τῷ μενελάῳ πεισθήσονται ἤπερ αὐτῷ. ἔτι δὲ καὶ διότι αὐτὸς τοῦ ἔργου ὢν, λαλεῖν ἐπιτρέπει τῷ μὴ πάνυ ἐνεργησάτῳ. καὶ ἄλλως δὲ, ἔχρην ὥσπερ ἐν τοῖς τρωσὶν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἀχαιοῖς δημηγορῆσαι ἄρτι τὸν δεύτερον βασιλέα. οἷος ἦν ἐν μὲν τοῖς ἰλιεῦσιν, ὁ ἕκτωρ. ἐν δὲ τοῖς ἕλλησιν, ὁ μενέλαος. ὅτι ἀνάγκης ἐπειγούσης λαλεῖ καὶ μενέλαος πρὸς τοὺς ἀχαιοὺς, προκαλούμενος ὑπὲρ πατρόκλου ὡς προτεχνῶς ὁ αἴας ὑπέθετο. καὶ φησὶ διαπρύσιον γεγωνώς. ὦ φίλοι ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες οἵτε παρ' ἀτρεΐδῃς ἀγαμέμνονι καὶ μενελάῳ δήμια πίνουσι, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος λαοῖς. ἐκ δὲ διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ ὡς διογενέσι δηλαδή. ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων. τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν ἤγουν ἐκκαίεται. ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω. νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, πάτροκλον τρῳῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. καὶ ὁ μὲν, οὕτως ἔφατο. ὀξὺ δὲ ἄκουσεν ὀϊλῆος ταχὺς αἴας. καὶ πρῶτος ἀντίος ἦλθε θέων, οἷα εἰδὼς τὸν αὐτοῦ φίλον μέγαν αἴαντα ἐκεῖ περιβαίνοντα. εἶτα ἰδομενεὺς καὶ μηριόνης. τῶν δ' ἄλλων, τίς κεν ᾗσι φρεσὶν ἄνευ δηλονότι μουσῶν, οὐνόματ' εἴποι, ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν ἀχαιῶν; καὶ ὅρα ὡς τῇ ἀποσιωπήσει ταύτῃ καὶ τῷ ἀορίστῳ, τὸ πλῆθος ὁ ποιητὴς ηὔξησεν. ὡς μὴ δυνάμενος δῆθεν αὐτὸς ἰδίαις φρεσὶ δίχα μουσῶν μηδὲ τούτους ἄρτι μυθήσασθαι, οὐδ' ὀνομάσαι διὰ τὸ πολὺ τοῦ πλήθους ὅπερ ὀνομαίνειν ὀκνεῖ ὥσπερ προδιωμολογήσατο. καὶ ἄλλως δὲ, οὐκ ἔχρην ὀνόμασιν ἐπεξιέναι τὴν ἄλλως τὸν ποιητὴν εἰς οὐδὲν δέον, ἐφ' οἷς τὰ μείζω προκαλεῖται αὐτὸν, ἐπάγει γοῦν. τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ. ποθῶντες ὡς εἰκὸς ἀντιστῆναι τῷ αἴαντι, καὶ ἵνα μηδὲ τὸ πρὸς ἀχιλλέα ἴνδαλμα αἰσχύνῃ ἀχρειώσας εἰ μὴ προμάχοιτο. καὶ τοῦτο δὲ ἦν αἴτιον τοῦ συγκληθῆναι τοὺς τῶν ἀχαιῶν ἀρίστους. οὐ γὰρ ἦν πιθανὸν ἀντιστῆναι τοσούτοις αἴαντα καὶ μενέλαον μόνους αὐτούς. ὅρα δὲ τὸ, οἳ παρὰ τοῖς βασιλεῦσι δήμια πίνουσιν, ἐκ τῶν τοῦ ἕκτορος λόγων παραξεσθὲν ὡς ἐν εἴδει παραφράσεως. ἤγουν ἐκ τοῦ, δώροις κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς. οἵτε γοῦν τῶν τρώων ἐπίκουροι δήμια ἤσθιον τὰ τῶν λαῶν ἔδοντες, καὶ οἱ τῶν ἀργείων ἡγήτορες δήμια ἔπινον. δηλοῦται γοῦν ἤδη ὅτι δασμοῦ γινομένου, μερὶς ἐδίδοτό τις τῷ βασιλεῖ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ εἰς τὰ τῶν ἀριστέων συμπόσια, ὅθεν ἡ παράχρησις, δημοβόρον τὸν βασιλέα ποιεῖ, ταυτὸν δ' εἰπεῖν δημοβόρον. φασὶ γοῦν δημοβόρον τὸν δίκην ἀνθρωποφάγου ἢ τὸν τὸν δῆμον ἐσθίοντα, δριμὺ μὲν τῇ ἐννοίᾳ, πάνυ δὲ ἀτηρὸν τῇ ῥοπῇ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἔκπαλαι μὲν, οὐ ψεκτὸν ἦν ὥσπερ οὐδὲ ὁ δῆμος οὕτως οὐδὲ ὁ δήμιος οὐδὲ τὸ δήμιον, ὡς δῆλον ἔκ τε τῶν δημιοπράτων, ὧν μέμνηται καὶ ὁ κωμικὸς, καὶ ἐκ τῶν ὁμηρικῶν δημιοεργῶν. ἐπεὶ δὲ ὕστερον ὁ δήμιος εἰς ἀφυὲς ἀπεκρίθη πρᾶγμα, κολαστῇ γοῦν ἀνδρὶ ἀπεκληρώθη τοὔνομα, ἤργησε μὲν ἡ χρῆσις τοῦ παλαιοῦ δημίου, ἐκαινίσθη δὲ ἀντ' αὐτοῦ ὁ δημόσιος. ὅρα δὲ καὶ τὸ πίνουσιν, οἳ γοῦν ἔφη καὶ ἐσθίουσιν, ἀλλὰ δηλοῖ ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ὅθεν καὶ παρὰ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, τὸ συμπόσιον καὶ ὁ πότος λέγεται,

σιγω

σιγωμένης τῆς ἐδωδῆς. καθὰ καὶ τὸ συσσίτιον, σιωπωμένης τῆς πόσεως. οὕτω καὶ Ἕκτωρ μνησθεὶς ἐδωδῆς, ἀφῆκε συννοεῖσθαι αὐτῇ τὴν πόσιν. χρὴ δ' ἐνταῦθα ὁρᾶν καὶ τὸ τοῦ λόγου σχῆμα. οὐ γὰρ εἶπεν ὦ φίλοι οἳ δήμια πίνετε καὶ σημαίνετε λαοῖς, ἀλλὰ οἳ πίνουσι καὶ σημαίνουσι. μεταβὰς ἐκ δευτέρου προσώπου εἰς τρίτον, οὐ μόνον διὰ μέτρου εὐχρηστίαν ἢ ποικιλίαν φράσεως ἢ καινοπρέπειαν· ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ τραχέως ὡς δι' ὅλου ἀποστροφικῷ σχήματι ὀνειδίζῃ τοὺς ἀριστεῖς. ἅμα δὲ καὶ ἵνα δεξιώτατα κατὰ σχῆμα συντομίας ἀποτείνῃ τὸν λόγον δοκεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῷ πλήθει ἀριστεύοντας. ἐν γοῦν τῷ ποιῆσαι τρίτου προσώπου τοὺς τῶν λαῶν σημαίνοντας, δεύτερον ἔμφηνε πρόσωπον ὁ λαός. καὶ δοκεῖ πρὸς αὐτοὺς δημαγωγικώτερον λοιπὸν εἰπεῖν τό, ὦ φίλοι. ἐξ αὐτῶν δέ, ἀπονεῦσαι κατὰ λόγον τρίτου προσώπου, καὶ εἰς τοὺς σημαίνοντας τῶν λαῶν. πρὸς οὓς καί τινα δυσωπίαν ἔχει τό, καὶ Μενελάῳ. μονονουχὶ γοῦν λέγει, ὡς ἐγὼ ταῦτα λαλῶ, πρὸς ὧν δήμια πίνετε. εἰ μέντοι ὁ Αἴας ἐδημηγόρησεν, οὐκ εἶχε χώραν τοιοῦτόν τι ῥηθῆναι. αὐτὸ δὲ καὶ ἄλλως ἐρρέθη ὡς ἀπὸ βασιλικοῦ κήρυκος, οἷα εἰκὸς ὂν μὴ πάντας αἰσθέσθαι ὅτι βασιλεὺς ὁ βοῶν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, σημαίνουσιν ἕκαστος λαοῖς ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, ἐνδόξοις ἀνθρώποις προσρηθῆναι οἰκεῖον. ἔνθα ὅρα τὸ τιμὴ καὶ κῦδος, ἐν οἷς παράλληλος ὁ αὐτὸς νοῦς. ταυτὸν δὲ πάντως, εἰπεῖν σημαίνουσιν ἕκαστος καὶ σημαίνουσιν ἕκαστοι καὶ σημαίνει ἕκαστος. τὸ γοῦν ἕκαστος, καθότι μὲν συνδεῖ παντὶ τῷ πλήθει τῇ κατὰ μερισμὸν ἐννοίᾳ, πληθύνεται τῇ σημασίᾳ. διὸ καὶ ὀρθῶς εἴρηται τό, σημαίνουσιν ἕκαστος, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἕκαστοι. καθότι δὲ αὖ πάλιν ἀτόμῳ τούτῳ καὶ ἐκείνῳ καὶ ἄλλῳ δεικτικῶς οἷον ἐπιμερίζεται, δύναται καὶ σύνταξιν ἑνικοῦ ῥήματος ἔχειν. διὸ ἀσφαλῶς ἂν ῥηθείη καὶ τὸ σημαίνει ἕκαστος. ὅρα δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ δήμια πίνουσι παρὰ τοῖς βασιλεῦσι καὶ σημαίνουσι λαοῖς καὶ ἑξῆς, σύνθετον οὖσαν ἐξ ὠφελείας καὶ σεμνότητος. τοιοῦτον γοῦν δήπουθεν τὸ εἰπεῖν, ὡς τοῖς βασιλεῦσι μὲν συμπίνουσιν, ὑπὸ Διὸς δὲ τιμῶνται. τὸ δὲ ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπᾶσθαι ἕκαστον, λεχθείη ἂν καὶ παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος καθ' ἓν πάντων κήδεσθαι. τὸ δὲ τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηε, περιφραστικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ, τόσος ἐστὶ πόλεμος. τὸ δὲ ἔρις πολέμοιο, διαστολὴν ἔχει τῶν λοιπῶν ἐρίδων. ἐκ δὲ τοῦ δέδηεν, ἡ δηῒς γίνεται. δῆλον γὰρ ὅτι δηῒς ἐστι, δαιομένη ἔρις πολέμου. τὸ δὲ αὐτὸς ἴτω, σημαίνει μὲν τό, μόνος ἐλθέτω. οὐ τοιοῦτος δὲ μόνος, οἷος ὁ δηλούμενος ἐν τῷ, αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη ἀντὶ τοῦ μεμονωμένος, ἀλλὰ μόνος ἐλθέτω, ἤτοι μὴ ἐμοῦ δεηθεὶς εἰς τὸ ἰδίως πρὸς ὄνομα κληθῆναι. τότε γάρ, οὐκ αὐτὸς ἥξει, ἀλλ' ἐγὼ ἕλκω τῇ κλήσει αὐτόν. καίτοι σὺν ἐμοὶ ἥκει καὶ οὐ κυρίως μόνος. καὶ ἔστι τρόπον τινὰ τὸ τοιοῦτον αὐτός, ἴσον τῷ αὐτόματος, ὅ που ἥκει Μενέλαος εἰδὼς πονεῖσθαι τὸν ἀδελφόν. οὕτω τις κἀνταῦθα, αὐτὸς ἐλθέτω ἤγουν αὐτόματος, εἰδὼς τοὺς ἀριστεῖς πονεῖσθαι ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. πῶς δὲ μέλπηθρα ἐπὶ κυνῶν λέγεται, προδεδήλωται. τὸ δὲ ὀξὺ ἄκουσεν, ὀξύηκοον εἶναι τὸν Λοκρὸν παρίστησιν. ὁ δέ γε Ἕκτωρ, ὀξυβόας προϊστόρηται ἐν τῷ, οὐδ' ἔλαθε τὸν Μενέλαον ὀξὺ βοήσας. τὸ δὲ τίς ἂν τῶν ἄλλων ὀνόματα εἴποι, περίφρασίς ἐστι τοῦ, μυρία φῦλα ὅπερ εἶπεν ὁ Ἕκτωρ. τὸ δὲ Τρῶες δὲ προὔτυψαν, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ ὃ καὶ ἑτέρωθι κεῖται, προδηλωθήσεταί ποτε εἰς ἀνδρεῖον πρόμαχον.

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω,
Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἕνα θυμὸν ἔχοντες.
Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῇσι κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο.
Μίσησε δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρῳῇσιν, τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες, ὑπέτρεσαν. οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσιν ἱέμενοί περ,
Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι, μάλα γὰρ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας. ὃς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο

Ὅτι τὴν μετὰ θορύβου ἐπέλευσιν τῶν Τρώων παραβολικῶς ὁ ποιητὴς διασαφῶν, φησίν. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον ἤγουν ἐν τῷ ῥέειν. ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. τὴν ἰαχὴν τῇ φράσει μιμούμενος, ὀνοματοποιηθείσαις τραχείαις χρᾶται λέξεσι. τῷ βέβρυχε, καὶ βοόωσι, καὶ ἐρευγομένης. καὶ αὐτῇ τῇ ἰαχῇ. δῆλον δ' ὅτι τραχύτητός τι ἔχει καὶ ἡ τῆς προχοῆς προφορά. ἐνδείκνυται δὲ διὰ τούτων, κῦμα θαλάσσης ἀντιφερόμενον ποταμοῦ κατάρρῳ. ἰδίως ὡς ἀνακόπτεσθαι, βρυχώμενον. ὁ δὲ παραβολικὸς ἦχος, οὐ τοῦ ποταμοῦ ἀλλὰ τοῦ κύματός ἐστι. οὐ δὲ

προσχὴ, δίδωσι τοῖς ὕστερον ἔννοιαν τοῦ καὶ ἐκβολὰς λέγειν ποταμῶν τὰ ἐκείνων στόματα. τὸ γὰρ προχεόμενον, ἐκβάλλεται. διϊπετὴς δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται, κυρίως ὁ χειμάρροος, ὅτι τοῦ καὶ ὁ ἐνταῦθα. οἱ γὰρ ἀέναοι, ἠρεμαιότεροι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ὁμώνυμος λέξις τὸ βρύχειν, οὐ μόνον λεγόμενον ἐπὶ ὑδάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώων λογικῶν τε ὡς τὸ, βεβρυχὼς κόνιος δεδραγμένος, καὶ ἀλόγων ἐφ' ὧν καὶ πολυασσᾶται. λέων γοῦν βρυχᾶται. καὶ ὅτι ἐξονοματοποιΐας ὥσπερ τὸ βρέμω τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ τὸ βρύειν οὐ λάτερον τὸ βλύζειν ὡς καὶ τοῦ κράζειν τὸ κλώζειν καὶ τοῦ κράζειν τὸ κλάζειν, οὕτω καὶ τὸ βρύχειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ τὸ βρύκειν ἐπὶ κολοιοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὡς ὁ κωμικὸς δηλοῖ. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀναβέβρυχεν ὕδωρ ὃ προεγράφη, οὐ τοιοῦτος ἐνοεῖτο βρυγμὸς οἷος ἐνταῦθα. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἐπὶ πηγῆς ἡ λέξις ἀναπιδυούσης, ἐνταῦθα δὲ τὸ βέβρυχεν, ἐπὶ μεγάλου κύματος. ἡ δὲ ποτὶ πρόθεσις ἐν τῷ, ποτὶ ῥόον, ἧς πρωτότυπος καὶ κοινοτέρα ἡ πρὸς, δῆλον ὅτι καὶ προτὶ λέγεται. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ ἀποθλίβεται τὸ τῆς ἐπεκτάσεως ἰῶτα δωρικῶς, ὡς ἐν τῷ ποτάνιον τὸ πρόσφατον, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ ἐν τῷ, πόταγε ὅπερ ἐστὶ πρόσαγε. καὶ ἐν τῷ, ποτῶπαι, ἤτοι πρόσωπεν κατὰ δωριεῖς. ἔτι δὲ καὶ μονοσυλλάβως ἐκφέρεται συμφώνου ἐπαγομένου ὡς ἐν τῷ, πὸτ τοῦ διὸς, ἤγουν πρὸς τοῦ διός. ὃ καὶ αὐτὸ γλώσσης δωρίδος ἐστί. τὸ δὲ ἠιόνες βοόωσι, πάνυ τι φασὶν οἱ παλαιοὶ μιμητικὸν εἶναι τοῦ κατὰ θάλασσαν ἤχου πλέον τῶν ἄλλων. λέγοντες ὡς τῇ ἐπαναδιπλώσει τῶν φωνηέντων, ᾠδωδίαν ἀποτελεῖ τὸ

Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἰθυσεν δὲ διὰ προμάχων συῒ ἴκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας,
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν. φρόνεον δὲ μάλιστα
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἤτοι τὸν, Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς
Ἱππόθοος ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ.
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱματόεις. τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι. ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐριβώλακος. οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν. ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε πολέσσ' ἄνδρασιν ἀνάσσων.
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῗδα μέσην. διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱπποθόῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε.
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'. ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς.
Φόρκυν θ', Ἱππόθοόν τε. λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες,
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς

Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.

βοόωσιν, ὁμοίαν κυμάτων ἐμβολῇ. διὸ οὐκ ἔφη βοάουσι κατὰ ἀναλογίαν δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἀλλὰ βοόωσι, πρὸς ἔμφασιν πλείω τοῦ τῆς θαλάσσης ἤχου. καὶ αὕτη φασὶν ἡ εἰκὼν, τὰ τοῦ Σόλωνος ἢ κατά τινας τὰ τοῦ Πλάτωνος ἠφάνισε μιμήματα. λέγεται γὰρ ὡς ὀνοματοποιῶν ἐκεῖνος καὶ ἀντεπεξάγων ἑαυτὸν τῇ Ὁμηρικῇ πολυφωνίᾳ, ἐπεὶ εὗροι τὸ τοιοῦτον βοόων καὶ οὐκ ἔχοι ταυτὸν ἠχῆσαι πρὸς τοιαύτην ὀνοματοποιΐαν, κατακαύσει τὰ σκέμματα, μὴ καὶ πάνυ δεύτερος πίπτοι τοῦ ποιητοῦ. ὅτε καὶ ᾄδεται εἰπεῖν ὁπότερος ἂν καὶ ἦν ἐκεῖνος, τὸ, Ἥφαιστε πρόμολ᾽ ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. ἢ Σόλων νύ τι σεῖο χατίζει. Ὁμηρικὴ παρῳδία τὸ πῦρ κατὰ τῆς πρὸς Ὅμηρον ἀντηχήσεως προκαλεσάμενος. ἐνταῦθα δὲ, τῆς ἠιόνος προκειμένης τοῦ βοόωσι, χορηγεῖται καὶ ἀπὸ τῆς ἐν ταύτῃ χασμῳδίας, συμβολή τις πρὸς τὴν τοῦ ῥηθέντος ἤχου μίμησιν. ἰστέον γὰρ ὅτι οὐ μόνον πληθυντικῶς γράφεται ἠιόνες βοόωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν γενικῇ ἑνικῇ, ἄκραι ἠιόνος ἤγουν τὰ τοῦ αἰγιαλοῦ ἄκρα. τὸ δὲ ἐρευγομένης, καὶ ὡς ἐπὶ στόματος θαλαττίου ἐῤῥέθη. ἔστι γὰρ εἰπεῖν καὶ θαλάσσης στόμα, ὥσπερ καὶ ποταμοῦ τροπικῶς. δῆλον δ᾽ ὅτι ἐκ τοῦ ἐρεύγω, καὶ ἡ ἐρυγή. καὶ τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ ἤρυγε. καὶ εὐκτικὸν τὸ, ἐρύγοιμι. οὗ τρίτον τὸ, ἐπειδὰν τῶν εὐπόρων τις προσερύγοι ῥαφανίδας καὶ σαπρὸν σίλουρον φαγὼν, ἴα καὶ ῥόδα οἱ παράσιτοι ἔφασαν αὐτὸν ἠρυγηκέναι. ὅτι παρατάξεως εὐψύχου δηλωτικὸν τὸ, αὐτὰρ οἱ δεῖνα δ᾽ οὖν Ἀχαιοὶ, ἔστασαν ἕνα θυμὸν ἔχοντες φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσι. καὶ ὅρα ὡς ἐπλεόναζον τοῖς τότε τὰ χαλκήλατα σάκεα. τὸ δὲ ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ἢ ἀντὶ τοῦ μίαν προθυμίαν, ἢ τολμηρότερον ἀντὶ τοῦ μίαν ψυχήν. ὅθεν τὸ ὁμοψυχεῖν. τὸ δὲ φραχθέντες, ἀντὶ τοῦ κατασφαλισθέντες. πυκνωθέντες. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφράξαντο νῆας τείχεϊ χαλκείῳ ἀπὸ τοῦ φράσσω. ἐξ οὗ καὶ οἱ κατάφρακτοι ὁπλῖται.

Ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν τάσσων στρατὸν ὁ ποιητὴς, λαμπρότητα ὅπλων ἐκφράζει, εἰς δὲ τὴν νῦν μάχην τὴν ὑπὲρ Πατρόκλου, ἀορασίαν ταῖς λαμπραῖς περικεφαλαίαις πλάττει. ἃς ἑτέρωθι παναίθας διὰ πολλὴν λαμπρότητα ἔφη. ἀκολούθως δὲ καὶ τοῖς κατωτέρω ὅπλοις. ἴσως μὲν, καὶ διὰ τὴν ἐγερθεῖσαν κόνιν καὶ ἐπικαταπεσοῦσαν. ἴσως δὲ, καὶ ὡς οὐδὲ ἄδεια τοῖς τῶν ἀγωνιώντων ὀφθαλμοῖς ἦν εἰς τρυφὰς τοιαύτης θέας. Ὁμήρῳ δὲ ἀρέσκει, καὶ νύκτα τὸ τοιοῦτον εἰπεῖν ὡς τὰ ἐφεξῆς δηλώσει. ἵνα ὡς ἐπὶ Σαρπηδόνι πενθεῖ ἀὴρ τῇ τῶν ἐξ ἀέρος ψεκάδων καταφορᾷ, οὕτω καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ τῇ συννεφείᾳ. ποιητικὴ δέ τις καὶ αὕτη περιτεία. ὡς ἐπὶ μὲν τῇ τῶν Ἀχαιῶν νίκῃ, καπυρὸν δι᾽ οὖν αἰθριάζοντος τοῦ ἀέρος. ἐνταῦθα δὲ, ἀμαυρουμένου τῇ σκυθρωπότητι, καὶ νυκτὶ ἐοικότος ὡς ἐν τῇ ἄ ῥαψῳδίᾳ ἠλληγόρηται. γίνεται δὲ καὶ ἄλλως νῦν ἀχλὺς, ἵνα κρύπτηται πιθανῶς ὁ κείμενος. καὶ ἡ πυκνότης δὲ διὰ τῶν μαχομένων, ἐνήγαγεν εἰς τοιοῦτον πλάσμα τὸν ποιητήν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως φράσαι, ὡς ὅτε μέν τις ἐλλάμπεται κατορθῶν ἐν μάχῃ Διομήδης τυχὸν ἢ Ἀχιλλεὺς, λαμπηδόνας Ὅμηρος ἀποπαλλομένας ἐκείνου ποιεῖ ὡσεὶ καὶ πυρὸς, Πατρόκλου δὲ ἀρτι κειμένου δυστυχῶς τοῖς Ἕλλησιν, οἱ ἀμφ᾽ αὐτὸν μαχόμενοι σκοτοῦνται. φησὶ γάρ. ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφιν λαμπρῇσι κορύθεσσι, Κρονίων ἠέρα πολλὴν ἢ μᾶλλον ἠέρα πουλὺν χεῦεν, ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε ζώοντα. μίσησε δ᾽ ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι Τρῳῇσι. τῷ ἤγειρε διὸ, καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸν τοιοῦτον εἰς ἄμυναν ἐρεθισμὸν, αἴτιον μάλιστα ἐμφαίνει τῆς πολλῆς ἠέρος, ἤτοι τῆς ἐξ ἀέρος σκοτώσεως, οἷα πολλῆς ἐγερθείσης κόνεως. εἰ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σφοδρὸν καὶ συντεταμένον καὶ ἐπικίνδυνον τῆς ἐν τῷ ἀμύνεσθαι μάχης, ἀὴρ πουλὺς ἤγουν πολλὴ νοηθείη, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς ᾍδῃ παραπέμπειν, οὐκ ἀσύμφωνον τοῖς Ὁμήρου. ὃς τὸ τούτου ἔμπαλιν τὴν ἑτεραλκέα νίκην, φάος πολλαχοῦ ὠνόμασε. τέως μέντοι, τὸ προφαινόμενον τῆς ποιήσεως, τὴν ῥηθεῖσαν ἀορασίαν πάχος ἀέρος εἶναι βούλεται, ὡς ἡ εἰς τοῖς ἐφεξῆς εὐχὴ τοῦ Αἴαντος δηλοῖ δι᾽ ἣν ἥλιος ἐπιλάμψας, τὸ κακὸν διέλυσε. Τὸ δὲ οὐκ ἤχθηρε καὶ τὸ ἐμίσησε κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν λεχθέντα, τὴν αὐτὴν δηλοῦσιν ἔννοιαν. λέγει γὰρ, ὡς οὐκ ἤχθηρε Ζεὺς τὸν Πάτροκλον ἀλλ᾽ ἐμίσησε κυνοσπάρακτον γενέσθαι αὐτόν. ὅτι πρῶτον τοῦ Ἕκτορος ἐρεθίσαντος τοὺς ὑπ᾽ αὐτὸν εἶτα τοῦ Μενελάου τοὺς Ἀχαιοὺς, ὦσαν πρότερον Τρῶες Ἀχαιούς. νεκρὸν δὲ προλιπόντες, ὑπέτρεσαν. καὶ οὕτως ὁ νέκυς τοῦ Πατρόκλου εἵλκυσαι. Ὅτι εἰπὼν ὡς μάλα ὦκα ἐλέλιξεν Αἴας τοὺς Ἀχαιοὺς πρὸς ἀντιπαράταξιν ὅτε οἱ Τρῶες τὸν τοῦ Πατρόκλου νέκυν ἐρύοντο, ἐφεξῆς εὐθὺς ἐπαινεῖ τὸν ἥρωα. παραῤῥίψας καὶ μνήμην συνήθως τοῦ Ἀχιλλέως. φησὶ γάρ. ὃς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ᾽ ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ᾽ ἀμύμονα Πηλείωνα. Καὶ ὅρα ὅτι καθὰ τὸ περιεῖναι γενικῇ συντάσσει πολλαχοῦ διὰ τὴν ἐπίτασιν ἣν δηλοῖ ἡ περὶ πρόθεσις, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ περιτετύχθαι, εἰπών. περιετέτυκτο τῶν ἄλλων, ἤγουν ἐπέκεινα καὶ περιασσοτέρως τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς ἐτέθη τὸ ἐτέτυκτο. κυρίως μέντοι, ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην ἡ λέξις κεῖται. αὐτίκα δὲ καὶ παραβολὴν ἐπάγει τοιαύτην. ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συῒ εἴκελος ἀλκὴν καπρίῳ. ὅστ᾽ ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ᾽ αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος, ὡς υἱὸς Τελαμῶ-

νος ἀγαυοῦ φαίδιμος υἱὸς, ῥεῖα μετεισάμενος ἥρως μετελθὼν, Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν. καὶ σημείωσαι τὸ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, ἐπὶ ἐχθρῶν ῥηθὲν καὶ οὐκ ἐπὶ συμμαχίᾳ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ εὐθὺς ἐφεξῆς, διασαφητικῶς ῥηθέν. φρόνεον δὲ μάλιστα, ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι. ἵνα εἴη ἁπλῶς περιβῆναι, τὸ περί ἵνα βῆναι. εἴτε ὑπὲρ ἐκείνου ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, εἴτε κατ' ἐκείνου ὡς ἐνταῦθα δηλοῦται. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἡ τῆς παραβολῆς ἀπόδοσις, ἱκανὸν ἔπαινον ἔχει τοῦ Αἴαντος. ἐν δὲ τῷ, συῒ καπρίῳ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, γένος μὲν ὁ σῦς, εἶδος δὲ ὁ κάπριος καθὰ καὶ ὁ θῆλυς. οὕτω καὶ ἐν τῷ, ταύροιο βοὸς, γένος μὲν ὁ βοῦς, εἶδος δὲ ὁ ταῦρος. δῆλον δὲ ὡς γενναιότερος ὁ κάπριος τοῦ θήλεος. τὸ δὲ ἐκέδασσε, δὶς ἐρρέθη ὡς καίριον. εἰ γὰρ εἶχεν ἰσοδυναμοῦν ῥῆμα, μετέλαβεν ἂν αὐτό. καθὰ καὶ τὸ ῥηϊδίως, ῥεῖα κατωτέρω ἔφη. καὶ τὸ ἑλιξάμενος, μετεισάμενος. οὗ τὸ θέμα εἴσω. ποιητικῶς μεταλαβὼν τὰ ποιητικά. ὡς εἴπερ που καὶ τὸ ἀΐσσειν εἰς τὸ παιφάσσειν μεταληφθείη. ἢ τὸ καρπαλίμως, εἰς τὸ κραιπνῶς. ἢ ἡ χαλκοπάρῃος κυνέη ὡς μετ' ὀλίγα, εἰς ἱπποδάσειαν κόρυθα. ἡ δὲ ἄφαρ αἰολικὸν ἐπίρρημα εἰς τὸ αἶψα, ὧν μία παραγωγή. τοῦ μὲν, ἐκ τοῦ ἅπτω ἅψω. τοῦ δὲ, ἐκ τοῦ ἅψω ἧφα παρακειμένου. ἔστι γὰρ αἶψα καὶ ἄφαρ, τὸ ταχὺ καὶ ὡς εἰπεῖν συναπτῶς. ὅτι Ἱππόθοός τις Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς, ποδὸς εἷλκε Πάτροκλον δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ. ὅπερ ἐπί τινος ῥηθήσεται κακὸν παθόντος ἀβοηθήτου. εἶτα ἐκτιθέμενος τὸ κακὸν ὁ ποιητὴς, φησί. τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου, πλῆξεν αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου. ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ. ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, αἱματόεις. τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκεν ἤγουν ἀφῆκε χαμᾶζε κεῖσθαι. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ, τῆλε ἀπὸ Λαρίσσης ἐώας δηλαδὴ ἐριβώλακος. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν, ἤγουν θρεπτήρια ὅ ἐστι τροφεῖα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. τοῦτο δὲ, ἠθικῶς ὁ ποιητὴς παρεσημήνατο. δηλῶν, ὀφειλέτας ἡμᾶς εἶναι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γεννησαμένους. τὸ γὰρ ἀποδιδόναι, χρεωστικὴν κυρίως δηλοῖ ἀπότισιν. ὅρα δὲ ὡς τολμηρὸν ἱστορήσας ἄνδρα τὸν Ἱππόθοον ὁ ποιητὴς, πλείονος αὐτὸν λόγου ἠξίωσε. Λῆθόν τε πατέρα εἰπὼν αὐτοῦ Πελασγὸν τὸ γένος, καὶ αὐτὸν φαίδιμον προσειπών. καὶ τὴν πατρίδα δηλώσας, καὶ ἐπαινέσας καὶ αὐτὴν ἐν τῷ εἰπεῖν ἐριβώλακα, καὶ οἰκτισάμενος δὲ ἐν τῷ ἐπαγαγεῖν ὡς μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο ὑπὸ Αἴαντος δαμέντι. ὅτι δὲ Λάρισσαι διάφοροι ὧν μία καὶ ἡ ἐνταῦθα Πελασγικὴ, ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν δεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τελαμὼν ἐνταῦθα οὐχὶ ὁ ἀνέχων ἀσπίδα ἢ ξίφος, ἀλλ' ὁ ἁπλῶς καθ' ἑαυτὸν πλατὺς ἱμάς. ὃν ὡς εἰκὸς εἶχεν ὁ Ἱππόθοος εἴπου χρεία τις αὐτοῦ γένηται, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων τοιαῦτά τινα φαίνονται. καὶ ὅτι τελαμῶνος τούτου μνησθεὶς δήσαντος τὸ τοῦ νεκροῦ σφυρὸν, οὐκ εὐθὺς ἐπήγαγε τὸ τοῦ ἥρωος Τελαμῶνος ὄνομα. διέστησε δὲ ἱκανῶς, ἵνα μὴ ἐπιτηδεύσασθαι δόξῃ τοιαύτην εἰκῆ περιήχησιν. ἔφη γοῦν μεταξὺ δύο στίχους. τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἔπληξε. σφυρὸν δὲ, φανερῶς τὸ ἄκρον τοῦ σκέλους, ἐξ οὗ καὶ ἐπισφύρια, τὰ μετὰ τὸ σφυρόν. ἐκεῖ δὲ καὶ τένοντες κατὰ νεύρων συνέλευσιν. τὸ δὲ Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος, ἔχει τι σκωπτικὸν εἰ μὴ διὰ ἀνδρίαν ὁ Ἱππόθοος κινδυνεύει, ἀλλὰ πρὸς χάριν τινῶν. τὸ δὲ ἤρικεν ὅ ἐστιν ἐσχίσθη, ἐρράγη, δεύτερος ἀόριστός ἐστι τοῦ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτὸν ἡ ἐρείκη. διὸ καὶ τῷ ι παραλήγεται κατὰ τὸ λείβω ἔλιβον. αὐλὸν δὲ λέγει, ἢ τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος ἐπεὶ καὶ αἰγανέας δολιχαύλους πού λέγει τὰς μακροξύλους. ἢ τὸ τρῆμα τῆς κυνέης, τὸ διὰ τοῦ ἔγχεος. καὶ ἄλλως δὲ, αὐλὸν, τὸν ἐξακοντισμόν φησι καὶ τὴν ἐπιμήκη φορὰν τοῦ αἵματος. αὐλὸς γὰρ ὡς καὶ προεδηλώθη, πᾶν τὸ ἐπίμηκες καὶ οὐδὲ πλατύ. ὅθεν καὶ οἱ αὐλῶνες. καὶ ὁ τῶν πνευμάτων ἀνακαμπτικὸς διαυλωνισμός. καὶ αὐλὸς καὶ δίαυλος τὸ στάδιον. καὶ ἐξ αὐτοῦ μεταφορικῶς, καὶ ἡ ἁπλῶς οὑτινοσοῦν ἀνάκαμψις. ὡς τὸ, διαύλιος κυμάτων φορούμενος. καὶ, ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος, ἤγουν ταχὺ ἀναστρέφων ἐν πλήκτρῳ δὲ τὰς χορδάς. εἰς ὃ καλλίων φράσις ἡ τοῦ νέου Φιλοστράτου ἐν ᾧ, οἱ δάκτυλοι δὲ τοῖς μίτοις ἐπεμπεπταίνοντο. περὶ Ὀρφέως δὲ αὐτὸς ἐκεῖνός φησι. ἐκ τοῦ μὲν τοιοῦτον. ὁ δὲ νοῦς τοῦ Ὁμηρικοῦ χωρίου, τοιοῦτος. ἐγκέφαλος δὲ συνεξηκοντίσθη τῇ προωμένῃ ῥύσει τοῦ αἵματος, κραθεὶς αὐτῷ καὶ ἄνω συνεκπηδήσας. τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν, παρακεκινδυνευμένως φασὶν ἐξενεγκεῖν τὸν ποιητὴν τὸ νόημα. θέλων γὰρ εἰπεῖν ὡς ἐκράθη ὁ ἐγκέφαλος αἵματι, ὁ δὲ, αἱματόεντα εἶπεν ἁπλῶς τὸν ἐγκέφαλον. αἴτιον δὲ τούτου, ἡ συντομία τῆς φράσεως. ὅρα δὲ καὶ τὸ μινυνθάδιος αἰών. ἐξ οὗ δῆλον, ὡς οὐ μόνον μινυνθάδιος ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ ζωὴ ἡ κατ' ἄνθρωπον. ὅτι ἐν τῷ, Φωκήων ὄχ' ἄριστος, φησὶν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, καὶ διὰ διφθόγγου τὴν παραλήγουσαν τοῦ Φωκήων γράφεσθαι. τοῦτο δέ τι ἐσημειώθη καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος περὶ τῶν ἰωνικῶν γενικῶν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς εὺς ὀνομάτων. καὶ ἐν τοῖς περιηγητοῦ δὲ ὅπου ἐκείνῳ περὶ Ὑλλέων ὁ λόγος. οἱ δ' αὐτοί καὶ τὸ ἀναλκείῃ κατωτέρω κείμενον διφορεῖσθαι φασὶ κατὰ τὴν γραφὴν τῆς παραληγούσης. μέμνηται δ' ἐνταῦθα καὶ Πανοπέως ὁ ποιητὴς τοπικοῦ ὀνόματος. ὃν ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, Πανόπην λέγει πόλιν Φωκίδος, κληθεῖσαν ἀπὸ Πανοπέως υἱοῦ Φώκου. ταύτης δέ φησιν ὁ πολίτης, Πανοπεύς. ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ κυρίῳ. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος Πανοπέως, ἦν Σχεδίος ὁ Φωκεύς, ὃν ἀναιρεῖ ὁ Ἕκτωρ ἐνταῦθα. ἔνθα

ὅρα

ὅρα δὲ ὅτι τοῦ ὅλου, τὸ μέρος ἐπήγαγεν. ἤγουν τοῖς Φωκεῦσι, τὸν Πανοπέα, ὡς ἔν τε ἄλλοις γίνεται, καὶ ἐν τῷ ἐς Κύπρον ἐς Πάφον. φησὶ γοῦν. Σχεδίον Ἰφίτου υἱὸν Φωκήων ὄχ' ἄριστον ὃς ἐν Πανοπῆϊ οἰκία ναιετάασκεν. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, κεῖται καί τις Φόρκυς. οὗ αἰτιατικὴν ὁ ποιητὴς λέγει, Φόρκυνά τε ὡς μόσυνα μὲν ἐκτεταμένου τοῦ υ, καὶ Φόρκυν δισυλλάβως ὡς βότρυν. ἔστι δὲ καὶ κόμματα, καὶ στίχους δὲ ὅλους εὑρεῖν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, τεθέντα ἐν ἄλλοις. λέγει δὲ καὶ τὸ ἀνέσχεν ἐπὶ δόρατος, ἀντὶ τοῦ ἐφάνη. διεπέρασε. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀνέτειλε τῇ διαμπερὲς πληγῇ. φησὶ γάρ. αἰχμὴ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν. ὅπερ ἴσως μὲν, ἄλλο ἐστὶ παρὰ τὸ διέσχεν. ἐκεῖνο γοῦν προηγεῖται τοῦ ἀνασχεῖν, διασχισμὸν δηλοῦν μόνον ὡς προδέδεικται. ἴσως δὲ, καὶ ἴσον ἐκείνῳ ἐστίν. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν κατ' ἄνθρωπον κλεῖδα τοπογραφῶν ὁ ποιητὴς, φησί. τὸν βάλεν ὑπὸ κληῗδα μέσην. αἰχμὴ δὲ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν ὡς εἴρηται. δῆλον δ' ἐκ τῶν παλαιῶν, ὅτι κλεὶς πολλὰ καὶ αὐτὴ δηλοῦσα ὥσπερ καὶ τὸ κλειδίον καὶ ἡ κλεὶς, λέγεται καὶ ἐπὶ μέρους θύννων ὡς ὁ Ἀθήναιος παρασημειοῦται. οἷον. κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι. πρὸς ὅπερ πυθομένου τινὸς τὸ, ἆρα αἷς τὰς θύρας κλείουσιν; ἐπάγεται ἀπόκρισις τὸ, θύννου μὲν οὖν σεμνὸν βρῶμα. οὕτω δὲ καὶ ὀρφῶν κλειδία. οἷον. ἐν Γαδείροις τὰ κλειδία τῶν ὀρφῶν, καθ' αὑτὰ ταριχεύονται. κλειδίων δὲ θύρας χρῆσις, παρὰ τῷ κωμικῷ, εἰπόντι κατηθέσατα κλειδία τὰ κρυπτὰ καὶ δυσεπιβούλευτα. λέγει δὲ καὶ τὸ ἔλυον, λύοντο παθητικῶς, εἰπών. λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων. πρὸ ὀλίγου δὲ ἐνεργητικῶς εἶπε. λῦσε δέ οἱ θώρηκα. ἐκτείνας ἐκεῖ τὸ δίχρονον. ὅτι καὶ νῦν παρεμφαίνει Ὅμηρος, μὴ εἶναι κατηναγκασμένην τὴν ἅλωσιν, λέγων. ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες, Ἀργεῖοι δὲ κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, σφῇ ἀρετῇ ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται. καὶ Ἀπόλλων δὲ μετ' ὀλίγα, ἐρεῖ ὡς εἶδεν ἀνέρας οἳ κάρτεϊ τε πεποιθότες πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπὲρ θεὸν πόλιν εἰρύσαντο. τοιοῦτον δὴ ὃ καὶ αὐτὸς ἀξιώσει ἐκεῖ, ἤγουν τὸ καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσασθαι Ἴλιον αἰπεινήν. καὶ ὅρα ἐν τούτοις καίρια ποιητικὰ πάρισα, τὸ κάρτεϊ, σθένεϊ, πλήθεϊ. καὶ ὅτι ταυτὸν ὑπὲρ Διὸς αἶσαν εἰπεῖν, καὶ ὑπὲρ θεόν. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν καὶ ἑξῆς, μετ' ὀλίγα παρῳδεῖται βραχύ τι ἐν τῷ, αἰδὼς μὲν νῦν ἦδέ γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας. παραδεικνύντος πάλιν τοῦ ποιητοῦ, ὅπως παρῳδητέον. ὅρα δὲ καὶ νῦν χασμῳδίαν προσοῦσαν παραβυσθεῖσαν τῇ τοῦ γε συνδέσμου συναλιφῇ ὡς πολλαχοῦ φιλεῖ ποιεῖν Ὅμηρος. ὡς δὲ τὸ ἀναλκείῃσι διαφορεῖται κατὰ τὴν παραλήγουσαν, πρὸ ὀλίγων ἐγράφη. ὅτι Περίφας κῆρυξ καλεῖται ζωϊκός τις ἀνὴρ, διὰ τὸ περισσῶς φωνεῖν. διὸ, λόγῳ φερωνυμίας, καὶ Ἤπυτος πατὴρ αὐτῷ παρὰ τὸ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. φησὶ γοῦν ὅτι αὐτὸς Ἀπόλλων Αἰνείαν ὄτρυνε Περίφαντι ἐοικὼς κήρυκι Ἠπυτίδῃ. ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων, γήρασκε. κῆρυξ οὖν καὶ ὁ Ἤπυτος, οὗ τὴν τέχνην ὁ υἱὸς διεδέξατο κατὰ ἔθος ἀρχαῖον τὸ καὶ προδηλωθὲν ὃ παραδίδωσιν Ἡρόδοτος. ἔργον δὲ τέχνης κηρύκων, θυσίαις τε καὶ σπονδαῖς παντοίαις ἐπιστατεῖν. καὶ ἀγορὰς ἀθροίζειν. καὶ τοὺς λαλήσοντας ἐξεγείρειν. καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖν προβοῶντας τὸ, ἀκούετε λεῴ ἢ λαοί. διὸ Στρατόνικος ὁ ἀστεῖος κιθαρῳδὸς ἰδὼν ἐν Μυλάσσῃ ναοὺς μὲν πολλοὺς ἀνθρώπους δ' ὀλίγους, στὰς ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, ἔφη. ἀκούετε ναοί. παρῳδήσας οὕτω τὸ ἀκούετε λαοί. ὁ δ' αὐτὸς καὶ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν παίζων τοῦ κήρυκος, ἐπεὶ κῆρυξ, οὐ μόνον τὸ κύριον καὶ ὁ ἱερὸς βασιλικὸς θεράπων, ἀλλὰ καὶ θαλάσσιον ὄστρεον ἔχον ὀξύτητας κύκλῳ, ἐπεὶ ἐν ἀβδηριτικῷ ἀγῶνι εὕροι κήρυκας πολὺ πλείους κατὰ λόγον τοῦ δήμου, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζοι δεδορκὼς ἀτενὲς εἰς γῆν, καὶ ἐρωτηθεὶη τί πάθοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐρρῶσθαι εἶπε τοὺς πόδας. ἀγωνιᾶν δὲ μή ποτε φησὶν ἐπιβὰς κήρυκι τὸν πόδα τρώσῃ. παίξας ἀστείως ἐν τῷ μεταβαλεῖν τὸν κατ' ἄνθρωπον κήρυκα, εἰς τὸν ὡς εἴρηται θαλάσσιον. ἱστέον δὲ ὅτι καὶ διδασκάλῳ παλαιῷ καὶ ἀγαθῷ πρέποι ἄν τό τε, κηρύσσων γήρασκε φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθά τις τῶν μὴ καθ' Ὅμηρον, οὐκ ἂν ὤκνησε ψυχρῶς παρηχῆσαι ἐν τῷ εἰπεῖν γηρύων γήρασκε. τὸ δὲ κήρυκι, συστέλλει νῦν τὴν παραλήγουσαν εἰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν πολλοῖς ἐκτείνεται ἀττικῶς. οὕτω δέ φασιν ἐκτείνει τὴν μέσην, καὶ τὸ δοίδυκος, ὄρτυγος. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Εἰρήνῃ, συστέλλει τὸ ὄρτυγος διὰ μέτρον. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τῶν διχρόνων παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν τῆς κλήσεως φερωνυμίαν σώζουσι τοῖς δυσὶν ὑποκείμενα χρόνοις, οἷον τὸ Ἀπόλλων, τὸ ἀνήρ, τὸ Κρονίων, τὸ Ἄρης, τὸ ὕδωρ, τὸ πρίν, καὶ ἄλλα.

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε,
Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην, ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'. Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα

Ὅτι τὸ, ὑπὲρ αἶσαν καὶ ὑπὲρ μόρον ἢ ὑπέρμορον παραφράζων ἐνταῦθα ὁ πολύφρων ποιητής, φησί. πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον; περὶ οὗ καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται. ἔστι δὲ ἔπαινος παλαιῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τό. ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους κάρτεΐ τε ὡς καὶ προγέγραπται σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε πλή-

πλὴ θεῖπε σφετέρῳ, καὶ ὑπὲρ δέα δῆμον ἔχοντας. ὅτι δὲ κε καλλῶπισαι καὶ τὸ χωρίον τοῦτο, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. δῆμον δὲ ὑπερδέα λέγει, τὸν ἀπόντον τὸ ὑπερκείμενον δέοις, ἐκ τοῦ ὑπερδέα κατὰ συγκοπήν. ἄλλως γάρ, περισπᾶσθαι ὤφειλε κατὰ συναίρεσιν ὡς τὸ εὐφυέα εὐφυᾶ. ὑγιέα ὑγιᾶ. ὅτι ἀγαθοῖς μὲν στρατιώταις ἄλλοις δέ, προσρηθήσεται τό, ὑμῖν θεὸς πολὺ βούλεται ἢ τοῖς δεῖνα νίκην. ἀλλ' αὐτοὶ τρέετε ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ σύνταξις ἀσυνήθης τοῖς ὕστερον, τό, αἰνείας μέγα ἕκτορα εἶπε βοήσας. ἕκτορι γοῦν εἶπε καὶ ἐκεῖ βοήσας φασὶν οἱ μεθ' ὅμηρον. θεραπεύεται δὲ ἐν ὑπακοῇ προθέσεως, ἵνα ᾖ, πρὸς ἕκτορα εἶπε βοήσας. ὅτι ὄνειδος φυγόντων τό, αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γε εἰς τὴν δεῖνα τόπον ἀναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας. θάρρους δὲ θεόθεν δηλωτικὸν κατὰ παρῳδίαν τό, ἀλλ' ἔτι γάρ φησι θεὸς ἐμοὶ ἄγχι παραστάς, μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι. διὸ ἰθὺς ἴομεν μὴ δ' οἵ γε ἕκηλοι ποιήσωσι τὸ δεῖνα. ἀνδρείου δὲ δήλωσις, τό, καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη. ὑποστροφὴν δὲ ἐκ φυγῆς φράζει τό, οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ὅτι ἀπισάων τις ἐνταῦθα πίπτει ὑπὸ λυκομήδους τοῦ ἕλληνος βληθεὶς ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων τοῦ πολλαχοῦ ῥηθέντος. ἦν δὲ ὁ βληθείς, ἐκ παιονίης ἐριβώλακος ἐπίκουρος τοῖς τρωσίν, ἀριστεύων μετὰ ἀστεροπαίου τοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑπ' ἀχιλλέως ἐν τῷ ποταμῷ πεσόντος. ἱστέον δὲ ὅτι παίων μὲν παίονος τὸ ἐθνικόν, ὡς μαίων μαίονος. παιὼν δὲ παιῶνος ὡς αἰὼν αἰῶνος, ὁ ἐπὶ ἰατροῦ. διό, ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπόλλωνος. ἐξ οὗ καὶ παιωνίζειν, τὸ ὡς εἰπεῖν

Εγνω ἐσάντα ἰδών. μέγα δ' ἕκτορα εἶπε βοήσας.
Εκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' ἀχαιῶν
Ιλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας.
Αλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι.
Τῷ ῥ' ἰθὺς δαναῶν ἴομεν, μὴ δ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο. καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔστη.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν.
Ενθ' αὖτ' αἰνείας λειώκριτον οὔτασε δουρὶ
Υἱὸν ἀρίσβαντος λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ, πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος λυκομήδης.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ἱππασίδην ἀπισάονα ποιμένα λαῶν
Ηπαρ ὑπὸ πραπίδων. εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ος ῥ' ἐκ παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Καὶ δὲ μετ' ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ', ἐλέησεν ἀρήϊος ἀστεροπαῖος.
Ιθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων δαναοῖσι μάχεσθαι.
Αλλ' οὔπως ἔτι εἶχε. σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντῃ
Εσταότες περὶ πατρόκλῳ. πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων.
Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινα προμάχεσθαι ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων.
Αλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ὣς αἴας ἐπέτελλε πελώριος. αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ, ὁμοῦ τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ δαναῶν. οὐδ' οἳ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο.
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον. μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Αλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν, μάρναντο δέμας πυρός. οὐδέ κε φαίης
Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ηέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπί θ' ὅσσοι ἄριστοι
Εστασαν ἀμφὶ μενοιτιάδῃ κατατεθνηῶτι.
Οἱ δ' ἄλλοι τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί,
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. πέπτατο δ' αὐγὴ
Ηελίου ὀξεῖα. νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο
Αλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
Πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ηέρι καὶ πολέμῳ. τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ
Οσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην

παιω-

Ἄνδρε κυδαλίμω θρασυμήδης ἀντίλοχός τε
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος. ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ᾽ ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύξαν ἑταίρων
Νόσφιν ἐμαρνάσθην. ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο νέστωρ,
Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Τοῖς δὲ, πανημερίοις, ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Ἀργαλέης. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ᾽ ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ᾽, ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν
Ἀμφ᾽ ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος αἰακίδαο.

παιονίζειν καὶ κράσει τοῦ ἢ καὶ ὁ εἰς ὦ μέγα παιωνίζειν. ἤγουν πρὸ τοῦ θοινᾶσθαι, διδάσκει ὅμηρος σπένδειν ἢ παιωνίζειν. ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν παιανίζειν, ἤγουν ᾄδειν παιᾶνι φοίβῳ, ὕμνον παιᾶνα. οὗ ἐπῳδὸς τὸ, ἰὴ παιάν. ὅπερ ἐστὶ παιανικόν τι ἐπίρρημα. ὅτι ὁ φθάσας εἶπε φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν, ἄλλως ἐνταῦθα φράζων, φησί. σάκεσσιν ἔρχατο πάντη ὅ ἐστιν εἰργμένοι ἦσαν οἱ ἀχαιοὶ ὡς ἐν τειχίῳ, ἑσταότες περὶ πατρόκλῳ. πρὸ δὲ δούρατ᾽ ἔχοντο, αἴαντος πολλὰ κελεύοντος. τὸ δὲ πρὸ δὲ δούρατ᾽ ἔχοντο, προίσχοντο δόρατά φασιν οἱ μεθ᾽ ὅμηρον. ὅμοιον ὂν τῷ προβάλλοντο. ὅτι δὲ προὔχεσθαι καὶ τὸ προφασίζεσθαι λέγεται, δηλοῖ καὶ σοφοκλῆς ἐν τῷ, προὔχοιο ἀντὶ τοῦ προφασίζοιο. ἐκ δὲ τούτου, καὶ προχαίνας φασὶ τὰς προφάσεις λέγεσθαι. αὐτὸ μέντοι ἴσως ἀπὸ τοῦ προχαίνειν, ἐπεὶ καὶ ταυτὸν δοκεῖ προχαίνειν καὶ προφάσεις εἰπεῖν. τὸ μὲν ἐκ τοῦ προηγουμένου, τὸ δ᾽ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. διὸ καὶ ὁ μὴ δυνάμενος φάσκειν, ἀχανὴς λέγεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἑσταότες περὶ πατρόκλῳ, ταυτόν ἐστι τῷ περιβεβαῶτες, καὶ ἀμφιβεβαῶτες. ὃ διαλυθὲν, ποιεῖ τὸ ἀμφ᾽ αὐτῷ βεβάμεν μετ᾽ ὀλίγα κείμενον. ὅτι κινδυνεύοντας ἰδὼν τοὺς ἀχαιοὺς ὁ αἴας, μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων. οὔτέ τινα ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει, οὔτέ τινα προμάχεσθαι ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων. ἀλλὰ μάλ᾽ ἀμφ᾽ αὐτῷ βεβάμεν ὡς προείρηται, σχεδόθεν τε μάχεσθαι. καὶ ὅρα ὡς μὴ δυνάμενός τι δρᾶσαι γενναῖον, ἀγαπητὸν κρίνει τὸ μὴ παθεῖν γοῦν τι μέγα κακόν. τὸ δὲ κελεύειν ἀνώγει εἰπὼν, καὶ ἐπιτέλλειν φησὶν, ἐπάγει γάρ. ὡς αἴας ἐπέτελλε πελώριος. ὅτι σφοδροῦ πολέμου ὑπογραφὴ καὶ κοινῆς πτώσεως τῶν τε κρειττόνων καὶ τῶν μὴ τοιούτων, τὸ, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. τοὶ δ᾽ ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ τῶν δεῖνα καὶ τῶν δεῖνα. οὐδ᾽ οἳ γὰρ ἀναιμωτί γε μάχοντο, οἱ δαναοὶ δηλαδή. παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον. διατί; μέμνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλοις ἀν᾽ ὅμιλον ἢ καθ᾽ ὅμιλον, ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. καὶ τοῦτ᾽ ἦν, τὸ μεμνῆσθαι ἀληθῆς. καὶ ὅρα ὅτι τὲ πάνυ ὠφέλιμον τὸ ἀλλήλοις τινὰς βοηθεῖν καὶ μάλιστα ἐν μάχῃ, καὶ ὡς εἰ καὶ ἀλεξῆσαι ἀπολύτως λέγειν συνήθές ἐστιν, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης μᾶλλον κρεῖττόν ἐστιν. οἷον ἀλεξῆσαι φόνον. ἢ ἁπλῶς τι κακόν. ἐξ οὗ σύγκειται ἀλεξίκακος. ᾧ συγγενὲς οὐ μόνον τὸ, ἀλεξητὴρ καὶ κεραμύντης καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρ᾽ ἡσιόδῳ, ἀλεξιάρη νειός. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τοιαύτην φράσας δεινὴν μάχην, ἐπάγει. ὡς οἱ μὲν, μάρναντο δέμας πυρός. ὃ πολλαχοῦ κεῖται. δηλοῦν, ὡς τοιούτῳ πολέμῳ οἰκεῖος ὁ τοιοῦτος λόγος, οὐ τοσοῦτον διὰ τὸ δεινὴν πυρὸς εὐκίνητον καὶ κοῦφον τῶν μαχομένων καὶ ὀξὺ καὶ ἰτητικὸν καὶ διὰ τὴν θερμότητα τῶν μαχομένων, ὅθεν καὶ μάχη καυστειρή, ὅσον διὰ τὸ ταχέως ἐξολοθρεύεσθαι τοὺς οὕτω πολεμοῦντας ὡς εἰ καὶ πῦρ αὐτοὺς ἀνήλισκεν. ὅτι δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ νοήματι ἐπὶ ἀψύχου κεῖται τὸ δέμας, προεσημειώθη. οὐ γὰρ δήπου ἔμψυχον τὸ πῦρ. εἰ μὴ ἄρα ὡς καὶ τοῦτο ἐρρέθη, ποιητικὴ αὐτονομία ψυχοῖ γλυκέως καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὰ βέλη καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων πολλά. ὅτι ἑφερμηνεύων ὅμηρος ποιητικώτερον καὶ σεμνότερον τὸ, ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι λαμπρὰς κορύθεσσιν ἠέρα πουλὺν ἔχευε ζεύς, ὃ δὴ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, φησὶν ἐνταῦθα ἐν σχήματι ἀποστροφῆς πρὸς τὸν τῆς κατ᾽ αὐτὸν μούσης ἀκροατὴν, ὡς οὐκ ἂν φαίης οὔτέ ποτ᾽ ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην. ἠέρι γὰρ ἀφωτίστῳ δηλαδὴ, κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι ἕστασαν ἀμφὶ πατρόκλῳ. οἱ δ᾽ ἄλλοι τρῶες καὶ ἀχαιοὶ, εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ᾽ αἰθέρι. πέπτατο δ᾽ αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, παρὰ τοῖς ἄλλοις δηλαδή. νέφος δ᾽ οὐ φαίνετο πάσης γαίης οὐδ᾽ ὀρέων. ὥστε δῆλον ἐκ τούτων, ὅτι τὴν προρρηθεῖσαν ἠέρα, μόνῳ τῷ τόπῳ ἐμπεριγράφει ἐν ᾧ ἡ περὶ πατρόκλου ἦν μάχη. καὶ ἔστι πιθανὸς ὁ λόγος, διά τε τὴν κόνιν τὴν ὡς εἰκὸς παχυνομένην ἐκεῖ καθὰ ἐρρέθη, καὶ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν πυκνότητα τῶν μαχομένων. ἣν καὶ ἐν ἄλλοις, εἰς νέφος εἴκασε. διὸ καὶ φησὶν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι, μεταπαυόμενοι ἐμάχοντο ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, πολλὸν ἀφεστάοτες. τοὶ δ᾽ ἐν μέσῳ, ἄλγε᾽ ἔπασχον ἠέρι καὶ πολέμῳ. τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. τούτοις γοῦν ὑπὲρ τοῦ πατρόκλου συνεκαλέσατο μενέλαος. ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ οὔτέ ποτε, ἀργὸν ἐκ περιττοῦ κεῖται τὸ ποτὲ ἐπίρρημα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. καὶ ὅτι τὸ ἠέλιον σόον ἔμμεναι, παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, λαὸν σόον ἔμμεναι. αὐτὸ δὲ τὸ, οὔτε ἠέλιον σόον εἶναι οὔτε σελήνην, παντελῆ πως δηλοῖ ἢ κολόβωσιν φωτὸς, ἢ ἀπώλειαν. οὔτε γὰρ ἀκραιφνὴς ἡμέρα ἦν, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὡς νὺξ φῶς ἔχουσα ὅθεν εἴωθεν, ἀλλ᾽ οἷόν τις νύξ. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, τὸ οὐκ ἂν φαίης οὔτε ἥλιον σόον εἶναι οὔτε σελήνην, αὔξησίν τινα

σκότους

σκότον δηλοῖ, ὡς τοῦ περὶ τὸν νεκρὸν μόνου ἀέρος, οὔτε ὡς ἐν ἡμέρᾳ ὀξείαις ἡλίου αὐγαῖς πεφωτισμένου, οὔτε ὡς ἐν πανσελήνῳ νυκτί. μᾶλλον δὲ ὡς τοιούτου ὄντος ἐκεῖ καταστήματος ἀέρος, ὁποῖόν τι γίνεταί που ἐν ἐκλείψει ἡλίου ἢ σελήνης, ὅτε οὐδὲ σῶοι αὐτοὶ δοκοῦσιν εἶναι. καὶ ἄλλως δέ, σκότος ἐκεῖ βαθὺ ὁ λόγος ἐνδείκνυται ὡς μὴ δὲ ἥλιός που ἦν μὴ δὲ σελήνη. κατὰ τὸ, ἠέλιος δ' οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. διὸ καὶ ὁ Αἴας ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς ἐν σκότει βαθεῖ ὤν, εὔξεται φῶς ἰδεῖν. τὸ δὲ ὑπ' αἰθέρι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ αἰθρίᾳ καὶ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ. διαστέλλει γὰρ ἐνταῦθα φανερῶς αἰθέρα καὶ ἀέρα. οὗτος μὲν γάρ, σκοτεινός. διὸ καὶ ἠέρα, τὴν ἀορασίαν φαμέν. ἐκεῖνος δὲ λαμπρὸς, καὶ ὡς ἐρρέθη, ἀνέφελος. διὸ καὶ ἐπάγει ἑρμηνευτικῶς τό, πέπτατο δ' αὐγή. καὶ, νέφος δ' οὐ φαίνετο καὶ ἑξῆς. ταῦτα δὲ ἡ αἰθρία ποιεῖ καὶ ἡ σύστοιχος αὐτῇ αἰθήρ. ὀξεῖα δὲ ἡλίου αὐγή, ἣν τμητικὴν ἀέρος οὖσαν, οὐκ ἀμβλύνει νέφος. διὸ ἐπάγει πρὸς σαφήνειαν τὸ, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης. ἔνθα λείπει ἡ πρόθεσις, ἵνα ᾖ ὅτι νέφος οὐκ ἦν ὑπὲρ γῆς. ἢ τοπικὸν ἐπίρρημα. οἷον, νέφος δ' οὔπη φαίνετο γῆς. τὸ δὲ ὀξεῖα, κυριολεκτούμενον ἐπὶ βελῶν, συμβάλλεταί τι πρὸς ἀλληγορίαν τοῦ τοξότου Φοίβου. τὸ δὲ μεταπαυόμενοι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀμείβοντες ἀλλήλους ὡς παύεσθαι μὲν τούτους ἑτέρους δὲ μάχης ἄρχεσθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀναπαυόμενοι. δῆλον δ' ὡς οἶδεν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν λέξιν τοῦ ἀναπαύεσθαι ἐν οἷς φησὶ τό, ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. ὅτι τοὺς Νεστορίδας, ἡ περὶ τῷ Πατρόκλῳ μάχη οὔπω εἶχεν οἷα μαχομένους ἑτέρωθι καὶ οὔπω πεπυσμένους, ἔτι γὰρ τὸν Πάτροκλον ᾤοντο ζῆν. φησὶ γάρ. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην ἀνέρε κυδαλίμω Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε, Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος. ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο, ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι. τὼ δ' ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ. ᾧ καὶ ἔχρην πάντως πείθεσθαι ὀτρύνοντι πόλεμόνδε. παραρρίπτει δὲ τοὺς Νεστορίδας ἐνταῦθα Ὅμηρος, οὐχ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ, ἀλλὰ μνήμης χάριν. μικρὸν γὰρ ὕστερον, θατέρου αὐτῶν τοῦ Ἀντιλόχου ἀναγκαίως δεήσεται ἀγγελοῦντος τῷ Ἀχιλλεῖ τὴν τοῦ Πατρόκλου πτῶσιν. σημείωσαι δὲ ὅτι δύο φῶτε εἰπών, εἶτα ἐπάγει ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τό, ἀνέρε κυδαλίμω. καὶ οὕτω συμβιβάζεται ἡ ταυτολογία τοῦ φῶτε καὶ τοῦ ἀνέρε. δύναται δὲ καὶ ἄλλως, τὸ μὲν φῶτε, ἄνδρας δηλοῦν τοὺς φύσει. τὸ δὲ ἀνέρε, τοὺς καὶ ἀνδρείους. τὸ δὲ πεπύσθην, ἤγουν ἐπύθοντο, γενικῇ συνήθως καὶ ἐνταῦθα συντέτακται. τὸ δὲ ἐπιοσσόμενοι θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, δηλοῖ στρυφνότατα καὶ πάνυ γοργῶς, ὡς περιεβλέποντο οἱ Νεστορίδαι, ἵνα εἰ μέν τινες ἔθνησκον, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων. εἰ δὲ εἰς φυγὴν ἐτράποντο, σκεπάζωσιν. ὃ δὴ στρατηγοῦ γέροντος ὡς εἰκὸς παράγγελμα. τὸ δὲ ἐν πρώτῳ ὁμάδῳ, ἀγαθὴν ὑπόληψιν ὑπεῖναι τοῖς Νεστορίδαις περὶ τοῦ Πατρόκλου δηλοῖ, προμαχεῖν γὰρ ἐκεῖνον ἐνόμιζον. ἰστέον δὲ ὅτι πρόμον καὶ πρόμαχον εἰωθὼς λέγειν ὁ ποιητής, τὸν πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενον. καὶ τὸ ῥῆμα, προμάχεσθαι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων μάχεσθαι, στρέφει τὴν γλῶτταν καὶ ἄλλως περὶ τὰ συστοιχοῦντα τούτοις. ὁ γοῦν ἐν μάχῃ δυστυχήσας, πρῶτος θανεῖν ἢ ἁλῶναι λέγεται. καὶ ὁ ἐν τοιούτῳ τόπῳ ὅμιλος, πρῶτος ὅμιλος ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που κεῖται. καὶ ὁ ἐκεῖ ἦχος, πρῶτος ὅμαδος. ἐξ οὗ τὸ προμάχεσθαι, ἐν πρώτῳ ὁμάδῳ μάχεσθαί φησιν ὁ ποιητής. ὅτι συνεχείας πολέμου δηλωτικὸν καὶ τό, τοῖς δὲ, πανημερίοις, ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει ἀργαλέης. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ, νωλεμὲς αἰεὶ γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα Αἰακίδαο. καὶ ὅρα ὅτι τὲ κατὰ ἰδέαν γλυκύτητος ἐπεξῆλθε τοῖς κατὰ σῶμα μέρεσι, καὶ ὡς ἐπήγαγε τοῖς τῶν διαφόρων γενῶν πληθυντικοῖς ὀνόμασι τὸ παλάσσετο ῥῆμα ἑνικόν. καὶ φασί, πινδαρικὸν τὸ σχῆμα οἱ παλαιοί. οὐχ ὅτι Πίνδαρος εὗρεν αὐτό, τῆς γὰρ Ὁμήρου μεταλλείας καὶ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκέρδανεν, ἀλλ' ὅτι διαδεξάμενος καὶ ζηλώσας, κατεχρήσατο. ἔχει δ' ἀφορμὴν ἡ σύνταξις τὸ γούνατα οὐδέτερον ὡς πρὸς αὐτὸ μὲν ἀσφαλῶς ἀποδοθεῖσα, ἐκεῖθεν δὲ ἀναλόγως ἀπὸ κοινοῦ συμβιβαζομένη καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ δύο γένη. καὶ εἰσὶ μὲν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εὐαφόρμως ἑνικὸν ῥῆμα συντάσσοντα πληθυντικοῖς ὀνόμασιν. οὐκ ὀλίγα δὲ ὅμως καὶ ἀθεράπευτα, διαλέκτου νόμῳ. τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τό, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἦν δ' ἐρωδιοὶ μακροκαμπυλαύχενες. καί, ἦν δὲ νάρκαι. ἦν δὲ ζύγαιναι. τέτρακές τε σπερματολόγοι κἀγλααὶ συκαλλίδες. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πᾶν μικροῦ δεῖν ἐπελθὼν κύκλῳ τὸ κατ' ἄνθρωπον σῶμα δι' ἐνάργειαν πολλῆς ταλαιπωρίας, τὰ μέσα παρῆκεν, ἢ διὰ τὸ συννοεῖσθαι, ἢ ὡς ῥᾷον ἱδροῦντα κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πανῆμαρ μὲν λέγει καὶ ἠμάτιον, τὸ ἡμερινόν. πανημάτιον δὲ οὐ λέγει ἀλλὰ πανημέριον. οἷον πανημέριος κακὸς ἔσομαι. καὶ τοῖς δὲ, πανημερίοις νεῖκος ἦν. ἱδρῷ δέ, οὐ μόνον ἐπὶ αἰτιατικῆς κατὰ ἀποκοπήν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ δοτικῆς. καμάτῳ γάρ φησι καὶ ἱδρῷ. ὅτι δὲ πόδες κατωτάτω τὸ μετὰ γοῦνα καὶ τὰς κνήμας, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ εὐτάκτως ὑποταγῆναι αὐτοῖς. μάλιστα δέ, τὸ ὑπένερθεν ἐπαχθέν. φησὶ γάρ. πόδες θ' ὑπένερθεν. Τὸ δὲ μαρναμένοιιν, εὐθαρσῶς ἐν τοσούτῳ στρατῷ δυϊκὸν ὂν ἐπαρρησιάσατο. οἷα οὐχ ἁπλῶς ἐπὶ πλήθους ῥηθέν, ἀλλὰ ἐπὶ δυάδος μερῶν τοῦ τε Τρωϊκοῦ τοῦ τε Ἀχαϊκοῦ. ὡς δηλοῖ κατωτέρω τό, εἵλκεον ἀμφότεροι.

Ὅτι ἔοικεν ὁ ποιητὴς μὴ εἰδέναι παπταλλομένας τὰς

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην

βύρσας

Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ,
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε, διαστάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό,
Ὣς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς.
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον. αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἔπι γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος. οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ῥ' ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὕπο Τρώων. τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν. ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Ἂψ ἀπονοστήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ, ἔλπετο πάμπαν
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσον ἐτύχθη,
Μήτηρ ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἳ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
Ἄστυ προτὶ σφέτερον ἐρύσαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν.
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνδρὶ τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο. σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.

βύρσας ἢ θρανευομένας ὡς ἂν φαίη ἀττικὸς ἀνήρ, ἀλλὰ μέθοδον καινοτέραν ἄλλων φησὶ τῆς αὐτῆς τάσεως, παραβολὴν τοιαύτην εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ, ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην λαοῖσι δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε, διαστάντες τανύουσι κυκλόσε, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό, ὡς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα ἐλπόμενοι Τρῶες μὲν, ἐρύειν πρὸς Ἴλιον. Ἀχαιοὶ δὲ, νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ἢ ἐπὶ γλαφυράς. καὶ ὅρα ὅτι τεχνίζουσά ἐστιν ἡ παραβολὴ αὕτη, ἀσυνήθης τῆς τέχνης καθάπερ καὶ ὁ διὰ τεσσάρων ἵππων κελητισμός. καὶ ὅτι τόν τε πολὺν αὐτὴ ἑλκυσμὸν τοῦ νεκροῦ ἐνέφηνεν ὡς οὐκ ἂν εἴη κάλλιον, καὶ ἅμα πραγματικῶς ἔδειξέ τι τῶν χρησίμων τοῦ τὰς βύρσας τείνεσθαι. ἐλαίῳ γάρ ἤπου τοιούτῳ διανεμόμεναι καὶ οὕτω μαλαττόμεναι καὶ τῆς σκληρότητος ἀνιέμεναι ἐπιδόασιν, ὡς τοῦ πάχους λεπτυνομένου εἰς μέγεθος. εὐτελὴς δὲ οὖσα ἡ εἰκὼν, ὅμως τῇ ἐναργείᾳ λάμπει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἷα ἐναργῶς παριστῶσα τὸ ὑποκείμενον. ἐνταῦθα δὲ σφοδροτάτῳ ἑλκυσμῷ, παραπλήσιον εἰ δοκεῖ καὶ τὸ παρὰ ὑστέροις μὲν ἀρχῆθεν δὲ παραδεδομένον, ὡς ἦν, ἡ ἑλκυστίνδα λεγομένη παιδιά. ἧς μέρος, καὶ τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. ὅπερ τοιοῦτόν φασιν ἦν. δοκὸς ἀνδρομήκης ἵστατο τετρημένη κατὰ μέσον, διήρτητο δὲ δι' αὐτοῦ σχοινίον τι, οὗ ἑκατέρωθεν ἐξημμένοι δύο νεανίσκοι, ἀνθεῖλκον. ἀντιστρέψαντες ἀλλήλοις τὰ νῶτα. ὁ δὲ βιασάμενος καὶ προαγαγὼν αὐτὸν τοῦ δοκοῦ, ἐνίκα τὸν ἕτερον. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα σκαπέρδαν ἔλεγον παροιμιακῶς, διὰ τὸ ἐπίπονον τῆς ὁλκῆς καὶ ἀνθολκῆς. οἱ δὲ παλαιοὶ, σημειοῦνται ὡς καὶ καινότερον προτέτακται ὁ ταῦρος τοῦ βοός. ἀνάπαλιν γὰρ ἐχρῆν τὸ καθόλου προτετάχθαι ὡς ἐν τῷ, ἤ τε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος. καὶ ἔστι φασὶν ἀττικὸν τὸ σχῆμα, καθὰ καὶ τὸ, βοὸς βοείην. ἔνθα ἦν ἀρκοῦν καὶ μόνον τὸ βοείην. ἵνα ᾖ ταύροιο βοείην. ἔστι μὲν ἐνταῦθα εἰπεῖν ὅτι πρὸς διαστολὴν ἑτέρων ταύρων ἐν οἷς καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ φορτικὸν λάσαυρον, ἐπήγαγε τὸ βοός. προσεκτέον δὲ κἀνταῦθα μάλιστα τῷ λόγῳ τῶν παλαιῶν. τὸ δὲ μεγάλοιο, πρὸς μεγεθυσμοῦ ἔμφασιν κεῖται τοῦ κα-

Εὐσταθ. Αα τὰ

τὰ τὸ ἡρωϊκὸν σῶμα. τὸ δὲ μεθύουσαν ἀλοιφῇ, οὐκ ἂν εἴη πάνυ σκληρότερον τοῦ, μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ φίλιππος. δηλοῖ δὲ τροπικῶς ἡ λέξις, πλήρωσιν τὴν ἀπὸ πληθυσμοῦ ἀλοιφῆς, ἥ ἐστι λίπος. ὅπερ ἐξικμασθείσης τῆς βύρσης διὰ τοῦ τανυσμοῦ, ἀντεισδύει εἰς τοὺς πόρους καὶ μαλάσσει τὴν βύρσαν. δὶς δὲ εἶπε τὴν ἀλοιφὴν, ὡς λέξιν κυρίαν, ὥσπερ καὶ τρὶς τὸ τανύειν. ὅρα δὲ καὶ τὸ διαστάντες, οὐ μαχίμως λεχθὲν ἀλλ' ἀντὶ τοῦ διαχωρισθέντες, καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες. διὸ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ τὸ διαστήτην, οὐκ ἂν ἐδήλου φιλονεικίαν, εἰ μὴ τὸ ἐρίσαντε προσέκειτο. ἐν δὲ τῷ, εἵλκεον ἀμφότεροι, τὸ μὲν εἵλκεον οὐ κοινότερον τὸ εἷλκον ὡς δηλοῖ ἀνωτέρω τὸ, πολλῶν ἑλκόντων, ἀλλὰ τρισυλλάβου ἐνεστῶτος παρήχθη τοῦ ἑλκέω. ἐξ οὗ ἴσως καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, λητὼ γὰρ ἥλκησε. ὡς ἀπὸ τοῦ ἑλκέω ἑλκῶ. τὸ δὲ ἀμφότεροι ὡς καὶ ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἑρμηνεύσει, διὰ τοὺς δύο στρατοὺς ἐρρέθη, τὸν τρωϊκὸν καὶ τὸν ἑλληνικόν. καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ὡς εἴρηται, παλάσσετο μαρναμένοιιν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς λέγει ὡς ὁ ζεὺς ἐπὶ πατρόκλῳ ἐτάννυσε κακὸν πόνον, ὡς ἤδη τὸ ἀσφαλὲς τοῦ τανύειν ἔχων ἐκ τῆς κατὰ τὴν βύρσαν παραβολῆς. ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν ἑαυτὸν ἐπαινῶν ὁ ποιητὴς ὡς πιθανῶς πλασάμενον τὸν τηλικαῦτα διασκευασθέντα πόλεμον, ἔφη μὴ ἂν μέμψασθαι τὴν μάχην ἐκείνην ἄνδρα τινὰ ὃς ἂν ἄβλητος καὶ ἀνούτατος αὐτὴν περιέρχοιτο θεοῦ φυλάττοντος. ἐνταῦθα δὲ ἐπιτείνων τὸ θαῦμα, καὶ εἰπὼν ὡς περὶ πατρόκλου μῶλος ὀρώρει ἄγριος, ἐπάγει. οὐδ' ἂν ἄρης λαοσσόος οὐδ' ἂν ἀθηνᾶ τόνγε ἰδοῦσα ὀνόσαιτο οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι. εὖ γὰρ οἶδε καὶ νῦν ὁ τεχνίτης ὅμηρος, ἀνδρικόν τε κατὰ ἄρην καὶ συνετὸν κατὰ ἀθηνᾶν ἐξαρτύσας πόλεμον ὡς μηδένα χολώσεσθαι ἂν, τῆς πλάσεως ἐπιμεμφόμενον αὐτῷ. ἄγριος δὲ μῶλος, καθάπερ καί τις πολεμιστὴς, ἄγριος ἐρρέθη αἰχμητής. τὸν δὲ ἄγριον μῶλον ὑπερκαταβὰς, κακὸν πόνον λέγει. ὡς ταυτὸν ὂν οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν. λαοσσόος δὲ ἄρης, οὐχὶ ὁ λαοῦ σωστικὸς, πῶς γὰρ τοιοῦτος ὁ βροτολοιγός; ἀλλὰ καθ' ἑτέραν ἔννοιαν λαοσσόον λέγει ἄρην, τὸν λαοῦ παρορμητικὸν, ἢ τὸν διωκτικὸν λαοῦ, ἀπὸ τοῦ σέω ἐξ οὗ τὸ σεύω. ἀθηνᾶ μέντοι λαοσσόος λέγοιτο μὲν ἂν, οὕτω πως καὶ αὐτὴ, ὡς λαὸν σεύουσα εἰς πόλεμον, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀγελείη ὅ ἐστιν ἄγουσα λεών. καὶ ἄλλως δὲ λαοσσόος ἡ αὐτὴ, ὡς λαὸν σόον τηροῦσα ἐπεὶ καὶ ἐρυσίπτολις ἡ αὐτή. τὸ δὲ οὐδ' εἰ μάλα χόλος ἵκει, δηλοῖ ὅτι πολλοὶ καὶ διὰ χόλον μεμψίμοιροι γίνονται. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τοῦ σόω ῥήματος διφορουμένου, ἐκ μὲν τοῦ παραληγομένου τῷ ω μεγάλῳ, γίνεται ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον σῶος ὁ ἔχων τὸ μέγα ω ἐν τῇ ἀρχούσῃ. ἐκ δὲ τοῦ ἔχοντος τὸ ο μικρὸν ἐν τῇ παραληγούσῃ, ὁ καθ' ὅμηρον σόος πέφηνεν ὁ συστέλλων τὴν παράληξιν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ σωματικὴ ἀθηνᾶ, λαοσσόος. ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα ἱστορεῖται τὸ τοῦ πατρόκλου πρὸς τὸν ἀχιλλέα δυσήκοον. εἴπερ ἐκεῖνος μὲν, ἤδη φθάσας ἐκέλευσεν ἐκ νηῶν τρῶας ἐλάσαντα ἰέναι πάλιν, τοὺς δὲ ἐᾶν κατὰ πεδίον μάχεσθαι. ὁ δὲ, πολλὸν ἀπάνευθε νεῶν κεῖται ὡς μέχρις ἐκεῖ διώξας. ἀναφωνεῖ δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, καὶ ὡς οὐ περιγενήσεται τῆς τροίας ὁ ἀχιλλεὺς, εἰπὼν ὡς οὔποτε ἔλπετο θυμῷ τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα ἤγουν ἐμπελάσαντα ταῖς τρωϊκαῖς πύλαις, ἂψ ἀπονοστήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ, ἤγουν τὴν τροίαν ἔλπετο πάμπαν, ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ. πολλάκι γάρ φησι τόγε ἤγουν τοῦτο μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων ἤγουν χωρὶς καὶ ἰδίᾳ μυστηριωδῶς, ἥ οἱ ἀπαγγέλεσκε διὸς μεγάλοιο νόημα, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, βουλὴν διός. ἐπισημαίνεται δὲ καὶ ὅτι τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσσον ὅσσον ἐτύχθη, μήτηρ. ὅτι δηλαδὴ πολὺ φίλτατος ὤλετο ἑταῖρος. καὶ διδάσκει ὁ ποιητὴς, μὴ χρῆναι τοὺς συνετοὺς δὴ πάντων τῶν λυπηρῶν ἀγγελμάτων λυπεῖν τοὺς ἑαυτῶν, ἀλλὰ κἀνταῦθα τὰ μὲν φράζειν, τὰ δ' ἐπικρύπτειν, ὡς καὶ ἡ θέτις ἐποίησεν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ. τοῖς δὲ ῥηθεῖσι, καὶ ἄλλό τι βιωτικὸν παράγγελμα ἐμφαίνεται, τὸ μὴ χρῆναι τοῖς θρασυνομένοις πᾶν ἐπιτρέπειν ὃ δύνανται, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐνδιδόναι, τὸ δὲ καὶ κωλύειν. ἀχιλλεὺς οὖν ἐλπίζων δύνασθαι τὸν πάτροκλον πελάσαι ὡς ἐρρέθη ταῖς πύλαις, ὅμως οὐ διεκελεύσατο ἕως ἐκεῖ ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἐξελάσαι μόνον τῶν νηῶν τοὺς τρῶας. δεξιῶς δὲ κἀνταῦθα παρελάλησεν ὅμηρος ἀχιλλέως θάνατον δι' ὃν οὐδὲ ἤλπιζεν ἐκεῖνος τὴν τροίαν ἑλεῖν. φανερῶς μέντοι ὤκνησεν ἱστορῆσαι τὸ μὴ φίλον. τὸ δὲ ἀπαγγέλλειν ὅτι ταυτὸν τῷ εἰπεῖν, δηλοῦται σαφῶς ἐν τῷ, ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε, καὶ οὔ οἱ ἔειπε. τὸ δὲ πολὺ φίλτατος, αὐξητικῶς ἔχει. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἑταῖρος φίλος, οὐδὲ ἁπλῶς φίλτατος, ἀλλὰ καὶ πολὺ φίλτατος. τὸ δὲ τόσσον καὶ τὸ ὅσσον, ἐμφαίνει τῇ ἀοριστίᾳ, ὡς οὐ ῥᾳδίως ἐστὶ φράσαι τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ. ὅτι συντονίαν μάχης δηλοῖ καὶ τὸ, οἱ δ' αἰεὶ ἀκαχμένα δοῦρατ' ἔχοντες, νωλεμὲς ἐχρίμπτοντο ἤγουν ἐπέλαζον καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. ὅτι δεικνὺς ὁ ποιητὴς τὸ πρόθυμον τῶν ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ μαχομένων, φησὶν ὡς οἱ μὲν ἕλληνες, τοιαῦτα ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ ἔλεγον ἄν. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα πᾶσι χάνοι. τόκεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη, εἰ τοῦτον τρώεσσι μεθήσομεν ἐρῦσαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι. οἱ τρῶες δὲ εἰς πλέον στενολεσχοῦντες, τοιαῦται γὰρ αἱ καθ' ὅμιλον ἠθοποιΐαι παρὰ τῷ ποιητῇ, φασί. ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο. καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν τοῖς ἀχαιοῖς καὶ τοῖς τρωσὶν ἐπιτέτμηται ὁ κατὰ ἠθοποιΐαν λόγος συνήθως κατὰ τὸ εὔλογον. ἰδίᾳ μὲν γὰρ, πολλὰ ἂν εἴποι ἕκαστος. τὰ δὲ κοινὰ νοήματα ὡς ἅπαντες ὁμοῦ συμπίπτοιεν, ὀλίγα ἂν εἴη. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν λογισμοὺς ἐξετάζων, ἔλεγε. τοῖσι δὲ μαχομένοις, ὃ δ' ἦν νόος. τοῖς μὲν τρωσὶ τοιόσδε, τοῖς δὲ ἀχαιοῖς τοιόσδε. νῦν δὲ τὸ νόημα τοῦτο, ἄλλως ἐσχημάτισε. τοὺς γὰρ λογισ-

μοὺς

SEVILLA

μοῦς τῶν στρατευμάτων, ἐν ἠθοποιΐᾳ ἐδήλωσεν, εἰπὼν οὐχὶ τί ἐλογίζοντο, ἀλλὰ τί ἂν καθ' ὅμιλον ἔλεγον. σκοπητέον δὲ καὶ εἴπερ ἴσως διὰ τὸ ὑπὸ βάρβαρον, εἰς πλέον τῶν ἀχαιῶν βραχυλογοῦσιν οἱ τρῶες. πάνυ δὲ γοργῶς τὸ, γαῖα μέλαινα πᾶσι χάνοι, συνετμήθη ἐν τῷ δαμείημεν πάντας. χάνει γὰρ ἂν γῆ ἅπασιν, ὅτε πάντες δαμῶσι. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ χάνειν οὕτω γλῶ, ὀρθῶς ἂν καὶ στόμα θανάτου ὁ τάφος λέγοιτο. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δὴ εὐκλεῶς ἀπεκινδύνευσαν ἀχαιοὶ ὡς αὐτοί φασιν. οὕτω δὲ πάντως καὶ οἱ ἀντίμαχοι. Καὶ ὅτι ἐρεθιστικαὶ εἰς ἀνδρείαν αἱ ῥηθεῖσαι ἠθοποιΐαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου. ἰστέον δὲ καὶ ὡς τὸ, οὐ μὰν ἧμιν εὐκλεές, δακτυλικῶς ποδιζόμενον μετὰ τὸ οὐ μὰν, γράφουσι μέν τινες οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές. ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς, ἡ πρώτη γραφή. παρ' οἷς κεῖται ταῦτα. τὸ ἡμῖν, ἄμμε λέγουσιν οἱ αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν. ἀπολλώνιος. ἄμμι γαμῶν. νόος ἔνδον ἀτύζεται. δωριεῖς δὲ ἁμὶν συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες. θεόκριτος. πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. ἴωνες δὲ, πολλάκις δὲ καὶ ἀθηναῖοι, προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ι. ὅμηρος. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι. σοφοκλῆς οἰδίποδι. ὅπως λύσιν τίν' ἧμιν εὐαγῆ πόροις. φοίνιξ μύστῃ. ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. ἀττικὰ δὲ παραδείγματα ταῦτα τὰ δύο. οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοὶ, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ἡμεῖς, ἁμές λέγουσιν οἱ δωριεῖς ἄμμες δὲ οἱ αἰολεῖς. χρῆσις δὲ τοῦ ῥηθέντος ἧμιν καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. ὅτι καὶ ἀστεῖον καὶ ποιήσει πρέπον, τὸ, σιδήρειος ὀρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. λέγοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς ὁ τοῦ κατὰ μάχην σιδήρου κτύπος, εἰς τὸ τοῦ οὐρανοῦ χαλκοῦν ἦλθε σῶμα. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἀπεριφράστως προφέρων, εἶπεν αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀτρύγετος οὐ μόνον θάλασσα ὡς προερρέθη, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ αἰθὴρ ἀτρύγετος.

Ἵπποι δ' αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἦ μὰν αὐτομέδων διώρεος ἄλκιμος υἱός,
Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρῇ.
Τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός,
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα. δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ἡνιόχοιο πόθῳ. θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
Μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν, ἐλέησε κρονίων.
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Ἆ δειλώ. τί σφῶϊ δόμεν πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον.
Οὐ μὲν γάρ πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω

Ὅτι γλυκύτητα ἐν λόγῳ ποιεῖ οὐ μόνον τὸ τὰ ἄψυχα ἐμψύχως δίκην ποιοῦντά τι πλάττεσθαι ὁποῖα τὰ πολλὰ τῶν μύθων, ἐν οἷς καὶ ὁ καθ' ὅμηρον τοῦ οὐρανοῦ ἐλελιγμὸς ὅτε ζεὺς ἢ ἥρα ὑποσαλευθῶσι, καὶ ὅτε δὲ θάλασσα τῷ ποσειδῶνι διΐσταται, καὶ ἰδαία ὕλη ποσὶν ἥρας ὑποσείεται, καὶ βέλη χροὸς ἆσαι λιλαίεται, ἀλλὰ καὶ τὸ τὰ ἔμψυχα μὲν ἄλογα δὲ, ὡς προαίρεσιν ἢ φρόνησιν ἔχοντα διατίθεσθαι, καθάπερ ὁ ἕκτωρ ἀφελῶς καὶ γλυκέως τοῖς ἵπποις διελέγετο ὡς εἴπερ εἶχον ἐκεῖνοι ἐπαΐειν αὐτοῦ. τοιαύτης ἰδέας καὶ ἡ τῶν ἀχιλλέως ἵππων ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα οὐ μόνον αὐδὴ ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ μαντεία τοῦ μέλλοντος. οὐκοῦν, οὕτως οἱ αὐτοὶ γλυκέως ἐνταῦθα οἰκτιζόμενοι τὸν πάτροκλον πλάττονται. τεχνησαμένου ὁμήρου καὶ τοιοῦτον τῇ ποιήσει γλυκὺν πλατυσμόν. φησὶ γὰρ ὅτι οἱ τοῦ ἀχιλλέως ἵπποι μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, κλαῖον ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο. ἦ μὰν αὐτομέδων γε πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπιμαίετο θείνων, πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα,

Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσε μένος ἠΰ.
Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὔδασδε βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ τρῶας καὶ ἀχαιούς.
Τοῖσι δ' ἐπ' αὐτομέδων μάχετ' ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὸ τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπισχέμεν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς λαέρκεος αἱμονίδαο.
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο καὶ αὐτομέδοντα προσηύδα.
Αὐτόμεδον. τίς τί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος. ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκταται. τεύχεα δ' ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' αὐτομέδων προσέφη διώρεος υἱός.
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών, νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.

πολλὰ δ' ἄρξει τὸ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν ἑλλήσποντον ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' ἀχαιούς. εἶτα τὸ διὰ τὴν πτῶσιν τοῦ πατρόκλου στάσιμον αὐτῶν εἰκάζων παραβολικῶς, ἐπάγει. ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκῃ τεθνηότος ἠὲ γυναικὸς, ὡς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες. εἶτα ἐκφράζων καὶ ὡς εἶχον σχήματος ἐπὶ τῇ λύπῃ, φησίν. οὔδει ἐνισκίμψαντε ἢ ἐνισκίμψαντε κάρηατα. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν ἡνιόχοιο πόθῳ. θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν. ὡς οἷα δείνῃ φρενήρεις τοὺς ἠθάδας ἵππους πλάσσει γλυκαίνων τε ὡς ἐρρέθη τὸν λόγον ποιητικῶς, καὶ τὴν ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ συμφορὰν αὔξων εἴγε καὶ ἵπποι ἐπένθουν αὐτόν. καὶ ἀφορμὴν δὲ διδοὺς τοῦ καὶ τὸν ἀχιλλέα ὡς λογικοῖς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁμιλῆσαι αὐτοῖς, καὶ ἀκοῦσαι ὧν ἤκουσεν. ὅτι δὲ πολλὴν φυσικὴν οἰκειότητα πρὸς τοὺς τρέφοντας καὶ ἐπιμελουμένους ὁ ἵππος ἔχει, καὶ ὡς πενθεῖ ἐπ' αὐτοῖς τεθνεῶσι, πεθρύλληται. οὕτω δὲ γραφικῶς δι' ὧν ὑπετυπωσάμενος αὐτοὺς, εἶτα διὰ τοῦ πράγματος εὐτελὲς ἐξαίρων σεμνῷ πλάσματι, ποιεῖ τὸν δία ἐλεοῦντα καὶ λαλοῦντα προεκθετικῶς τὰ μέλλοντα, εἰς παραμυθίαν ἐν ταῦτα φιλομήλου ἀκοῆς. φησὶ γάρ. μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν, ἐλέησε κρονίων. κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. ἆ δειλώ. τί σφῶϊ τουτέστιν ὑμᾶς δόμεν ὅ ἐστιν ἐδώκαμεν πηλῆϊ ἄνακτι θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον; εἶτα ἐπιπλέξας γνωμικὸν καὶ κατασκευαστικὸν τοῦ δυστήνους εἶναι ἀνθρώπους, φησί. οὐ μὲν γάρ τί που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. καὶ ἐπιφέρει μετὰ τὸ γνωμικὸν, τὴν προσαναφωνητικὴν ψυχαγωγίαν, εἰπών. ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν ἕκτωρ ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω. ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως; ἤγουν μάτην ἐφ' οἷς οὐκ ἀνδραγάθησεν, ἀλλὰ προκατειργασμένον ἀνεῖλε τὸν πάτροκλον. εἶτα ὑπισχνεῖται καθ' ἑαυτὸν καὶ ὡς μένος ἐμβαλεῖ τοῖς ἵπποις ὄφρα καὶ αὐτομέδοντα σώσωσιν ἐκ μάχης. καὶ προλέγει κῦδος ὀρέξαι τοῖς τρωσὶ, κτείνειν ἕως ἐπὶ νῆας ἀφίκωνται δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. προέκθεσις δὲ καὶ ταῦτα τῶν μελλόντων. οἰκονομήσει γὰρ δεινῶς ὁ ποιητὴς παλίωξιν γενέσθαι τινά. καὶ τοὺς τρῶας μέχρι καὶ τῶν ναυστάθμων νικῶντας ἐλθεῖν, ἵνα καὶ ὁ ἀχιλλεὺς οὕτω πιθανῶς ἐκδράμῃ πρὸς συμμαχίαν ἄοπλος ὤν, καὶ ὁ ἕκτωρ δὲ φρονηματισθεὶς ἐπὶ ταῖς νίκαις, παραμένῃ ἔξω τῆς πόλεως. οὐκ εὐλόγισον τὸν γε πείσας ἐκεῖνος. καὶ οὕτω τὴν ἐς νέωτα μάχην θαρρήσας, ἐγκύρσῃ τῷ ἀχιλλεῖ πιθανῶς καὶ πεσεῖται. ἰστέον δὲ ὅτι ἀκολούθως οἷς ἄρτι ἔφη προεκθετικῶς ὁ τοῦ μύθου ζεὺς, οἱ ἵπποι τοῦ ἀχιλλέως μετ' ὀλίγα φαίνονται τὸ μὲν κατὰ στήλην ἵστασθαι ἀπειπάμενοι, ἀΐσσοντες δὲ εἰς μάχην μετὰ τοῦ ἡνιόχου αὐτομέδοντος, οὐ πάνυ ἔχοντος ὡς ἐκεῖνος δηλοῖ. αἰτιαθεὶς γὰρ ὅτι μόνος αὐτὸς πρὸς τρῶας μάχεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ, ἀπ-

πτεται

πίπτει τὸ τῶν ἵππων ἀκατάσχετον. εἰπὼν μηδένα ἄλλον ὁμοῖον Πατρόκλῳ ἵπποις ἐπέχειν. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου χωρίου. ἐν οἷς σημείωσαι ὡς εἰ μὴ ἀφίσταντο τῆς μάχης οἱ ἵπποι ὡς δηλοῖ τὸ, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες. οὐκ ἂν εἶχε πλάσαι πιθανῶς ταῦτα ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ αὐτούς. ὅθεν καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἰσχύοντας ἐν τῷ κλαίειν, καθάπερ καὶ ὁ δεσπόζων αὐτῶν Ἀχιλλεὺς ἐδηλώθη ποιῆσαι. ἀμέλει μετ' ὀλίγα ἐς πόλεμον προφανέντες, ἐπιβουλεύονται παρὰ Ἕκτορος. τὸ δὲ κλαῖον, κατωτέρω περιφράζων, ἔφη. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων καὶ ἑξῆς ὡς εἴρηται, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἔκλαιον. πάλιν δ' αὖ, τὸ, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος, ἐκ πλατυσμοῦ περιφρασικοῦ στενοχωρῶν, εἶπε τὸ, ἡνιόχοιο πόθῳ. τὴν μὲν μίαν λέξιν τοῦ κλαίειν, περιφράσας πλατύτερον. τὸ δέ γε ἐφεξῆς αὐτῆς νόημα, ἐκ πλατύτητος εἰς λέξεις δύο συσφίγξας. καὶ τεχνικῶς παραθεὶς πρῶτα μὲν τὸ κλαῖον, εὐθὺς τὴν περίφρασιν τοῦ, ἡνιόχοιο πόθῳ. ὄπισθεν δὲ τούτου, αὖθις θέμενος τὸ τοῦ κλαίειν παραφρασικόν. καὶ οὕτω πως ἐπαλλάξας τὰ σχήματα. τὸ δὲ πυθέσθην, ὡς ἐπὶ λογικῶν γλυκέως ῥηθὲν, ἀντὶ τοῦ ᾔσθοντο εἴληπται, γενικῇ καὶ ἐνταῦθα συνταχθέν. κόνις δὲ ὥσπερ καὶ κονία, ἐφ' Ὁμήρου μὲν, τῆς αὐτῆς ἦσαν σημασίας. ὕστερον δὲ, κονία μὲν ἐλέγετο καὶ ἡ χρίουσα τὰ ὥς φασιν οἱ ῥήτορες κεκονιαμένα. κόνις δὲ, καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀθλητική, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἀθλητικῶς κονίεσθαι καὶ κονίστρα ἡ παλαίστρα. χρῆσις δὲ τοιαύτης κόνεως, παρὰ Ἀθηναίῳ ἐν τῷ σκώπτοντί τινι τῶν ἀθλούντων κόνιν. ἐκ δὲ τῆς κόνεως, πολλὰ πέπηκται, ὧν ἐστι καὶ τὸ ἐγκονῶ. καὶ διακονῶ. καὶ αὐτοδιάκονος, ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων. καὶ διακόνιον δέ φασιν εἶδος πλακοῦντος. ὅς ἐστι γενικῶς, ἄρτος τις, ἢ πέμμα πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα. ἵνα ᾖ ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς, οὕτω καὶ πλακόεις πλακοῦς. ἐκαλεῖτο δέ φασι Πλακοῦς, καὶ κώμη Θηβῶν ὑπὸ Πλακίων ἀπέχουσα σταδίοις ἕξ. τὸ δὲ μάστιγι. ἐκτείνει φύσει τὴν παραλήγουσαν εἰ καὶ ἡ εὐθεῖα θέσει μακρὸν ἔχει τὸ τῆς ληγούσης δίχρονον. οὕτω δὲ καὶ τὸ μάστιγα ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ ἐπεμαίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπεζήτει ἐφήπτετο. πολλαχοῦ δὲ τοῦτο κεῖται ποιητικῶς οὐ πεζολογικῶς. ἀρειὴν δὲ λέγει τὴν ἀράν. ἤτοι ἀπειλὴν πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου. ἀντίκεινται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως, οἱ μειλίχιοι λόγοι. πλατὺς δὲ καὶ νῦν Ἑλλήσποντος, ὁ πρὸς τῷ Ἑλληνικῷ ναυστάθμῳ. Ἑλλήσποντος γὰρ καὶ τὰ ἐκεῖ. πλατὺς μέντοι ὡς τῶν ἐκεῖθεν βορειοτέρων αὐτοῦ, ἀπεστενωμένων. δῆλον δ' ὅτι πρὸς ἀπαρτισμὸν μόνον ἔπεισιν, οὐ μὴν πρός τι ὅλως ἀναγκαῖον ἐπῆκται τὸ, ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον. ἄριστα δὲ καὶ πάνυ προσφυῶς, στήλῃ ἐπιτυμβίῳ τοὺς ὡς ἐρρέθη ἑστηκότας ἵππους εἴκασε, διὰ τὸ ἐπὶ νεκρῷ πάθος. ὑφ' οὗ, ἀγάλμασι τοιούτοις ἐῴκεισαν καὶ αὐτοί. ὡς γὰρ ἐπὶ νεκρῷ πολλάκις ἵστανται ζώων στῆλαι ὁποῖαι ἱστοροῦνται, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου νεκρῷ ἀσφαλῶς οἱ ἵπποι ἑστήκασιν εἰ καὶ ἀφεστήκασι τῆς μάχης. ἀκολούθως δὲ προσφυὲς ἐπὶ τῆς στήλης τὸ μένειν ἔμπεδον, καὶ ἐπὶ τῶν ὡς ἐρρέθη ἑστηκότων ἵππων, τὸ μένειν ἀσφαλέως ἐν οἷς ταυτὸν τὸ ἔμπεδον καὶ τὸ ἀσφαλῶς. τὸ δὲ ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνειότος, σημείωσαι εἰς τὸ, στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. δῆλον γὰρ ἐντεῦθεν ὅτι καὶ ἐκεῖ δύναται εἶναι τύμβος ἀνδρόκμητος, ἐπεὶ καὶ ταυτὸν ἀνὴρ καμὼν ὡς ἐκεῖ, καὶ ἀνὴρ τεθνεὼς ὡς ἐνταῦθα κεῖται. τὸν δὲ περικαλλέα δίφρον, ὑπερκαταβὰς, ἅρματα λέγει δαιδάλεα. ἐνταῦθα μὲν, ἐκ μέρους τὸ ὅλον φράσας. ἐκεῖ δὲ, ὁλικῶς εἰπών. σκίμψαι δὲ καὶ νῦν μετὰ τοῦ μ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐστὶ δὲ πῶς ὅμοιον τῷ χρίμψαι τοῦτον γοῦν καὶ νῦν τὸ, οὔδει ἐνισκίμψαντες καρήατα. ὅπερ ἄλλως ἵπποις οὐ χαρτὸν, ὑψοῦ γὰρ ἔχουσι κάρη ἀγερωχοῦντες τοιοῦτον γὰρ φύσει τὸ ζῶον. διὸ καὶ οἱ νῦν ἐπικεκυφότες, ἐριαύχενες ἐν τοῖς ἑξῆς λέγονται, ὡς μὴ δὲ αὐτοῖς θέμιν εἶναι τὴν χαίτην μιαίνεσθαι κονίῃσιν. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ σκίμπτειν καὶ ὁ σκίμπους γίνεται εἴρηται ἀλλαχοῦ εἰ δὲ καὶ κρεῖττον γράφειν ἐνισκίμψαντε, ὃ δὴ λόγῳ καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτεται, εἰ καὶ μὴ οὔδει τυχὸν, ἀλλ' οὖν ἄμμῳ ἐν τῷ καθίεσθαι, ὅμως οὐκ ἀπῳδόν ἐστιν οὐδὲ τὸ ἐνισκίψαντε ᾧ συγγενές τι τὸ κατασκίψαντε. τὸ δὲ χαμάδις ῥέε, τὸ δαψιλὲς τῶν δακρύων δηλοῖ. περὶ δὲ τοῦ μύρεσθαι, δηλοῦται ἀλλαχοῦ ἱκανῶς. κυρία δὲ λέξις καὶ τοῦτο ἐπὶ δαψιλοῦς δακρύου ἤγουν ῥέοντος καὶ προσφυῶς εἰπεῖν, μορμύροντος. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. τὸ δὲ ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ μὴ ἐπὶ τὰ ὀπίσω τοῦ ἅρματος ἐκπεσοῦσα κατά τινα ζυγομαχίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν συνδιεκκύψασα τῇ κεφαλῇ. ἵνα οὕτω ῥᾷον πλαγιάσασα κάτω νεύῃ τῇ κατακύψει. ὅρα δὲ ὡς καὶ πάλιν ἐν τῇ τοῦ Πηλέως μνήμῃ, τὸ τῶν ἵππων παραλαλεῖ θεόσδοτον, οὓς χάριν μετ' ὀλίγα καὶ ἀνέπνευσε μένος ἧκεν αὐτοῖς ὁ Ζεύς. ὅτι δὲ ἀγήρω καὶ ἀθάνατοι οἱ τοῦ μύθου ἵπποι οὗτοι ἀλληγορικῶς διὰ τὸ μὴ ἐκτομίαι εἶναι ἀλλ' ἄρρενες, καὶ οὕτω δυνάμενοι ἐν ἄλλῳ γενναῖν, καὶ τῇ ἐπιγονῇ ἀπαθανατίζειν δι' οὗ τὴν διαδοχὴν, προερρέθη. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ τοῦ Λαομέδοντος. ὧν τοῦ γένους Ἀγχίσης ὑποκλέψας, δοῦναι τῷ Αἰνείᾳ ἱστόρηται. τὸ δὲ ἢ ἵνα ἄλγεα ἔχητον, λύσις ἀπορίας ἐστίν. εἰπὼν γὰρ ἐπαπορητικῶς τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ; λύει. ἢ, ἵνα ἀλγῆτε. ἐκ τούτου δὲ λαβόντες οἱ ὕστερον σοφοὶ, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἐπιλύονται τὰ παρ' αὐτοῖς ἄπορα. δι' ὃ, διατί τόδε τι γίνεται; τοῦτο ἀπορία. λύσις δὲ τὸ, ἢ, διὰ τόδε. τὸ δὲ ῥηθὲν γνωμικὸν, ὑπερβολικῶς ἐφράσθη. τοιοῦτον γὰρ τὸ εἰπεῖν ὡς οὐδὲν τῶν περὶ γῆν ζώων, ἀνδρὸς ἐπιπονώτερον. εἰ μή που λέγει ὡς ὑπὲρ πᾶν ἔμψυχον ὁ ἄνθρωπος ἀτυχίᾳ ὑποπέπτωκεν. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἐκπέφευγε τὴν ἄγαν ἄκραν ὑπερβολὴν, διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅσα γῆν ἐπιπνέει καὶ ἕρπει. ἐχώρισε γὰρ ἐν τούτοις τὸν ἄνθρωπον ἀπό γε τῶν ἀψύ-

χων ἁπάντων, καὶ ἀπὸ τῶν μὴ ἐχόντων πνεύμονα καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναπνεόντων, ἔτι ἀπὸ τῶν ζωοφύτων, ἅπερ οὐχ ἕρπει. καὶ ἔοικέ πως τοῦτο τὸ γνωμικὸν τῷ ἐν ὀδυσσείᾳ ῥηθέντι, τὸ, οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. δύναται δὲ ἔτι τὸ ποῦ διστακτικῶς ληφθέν, οἷον οὐ μὲν γάρ τί που ἐστὶ καὶ ἑξῆς, θεραπεῦσαι τῇ κατ' αὐτὸ βραχείᾳ προσθήκῃ τὸ τῆς ὑπερβολῆς ἀδύνατον. ὁ γὰρ ἐνδοιασμὸς, οὐκ ἀφίησι τὴν ὑπερβολὴν εἶναι ὅπερ ἐστί. σημειῶσαι δὲ καὶ ὡς ἐν τῷ ὀϊζυρώτερον, ἢ μετρικὸν πάθος ἐστὶν, ἢ γραμματικοῦ κανόνος παράβασις. εἰ μὲν γὰρ συσταλείη τὸ ὁ τῆς προπαραληγούσης διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ κείμενον μακρὸν ὁμολογουμένως δίχρονον τῆς ζυ συλλαβῆς, ἐφυλάχθη μὲν ὁ γραμματικὸς κανὼν τῶν διὰ τοῦ ώτερος καὶ ώτατος. πέπονθε δὲ τὸ μέτρον διὰ τὸν ἐντεῦθεν τρίβραχυν πόδα λαγαρότητα θεραπευομένην τῇ ὀξείᾳ. ἥτις ἔτι αὐτὴ χρόνον προστιθεῖσα κατά τινα λόγον κοινῆς συλλαβῆς, ἐκτείνειν δεδύνηται. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. καὶ οὕτω μὲν ἐὰν συστέλληται συνήθως ἡ προπαραλήγουσα τοῦ ὀϊζυρότερον. ἐὰν δὲ ἐκτείνηται μεγεθυσμῷ, τὸ μὲν μέτρον ἐστὶν ἀπαθὲς ὑγιῆ φυλάττον τὸν δάκτυλον. ὁ δὲ τῶν γραμματικῶν κανὼν, πηλώμηται. τοιαῦτά τινα καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται τῇ ἐφ' ἑκάτερα ῥοπῇ σκάζοντα. ὧν ἐστι καὶ τὸ, λαρώτατος οἶνος. οἷον. ὅς μέν τ' ἦν, λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις. καὶ τὸ κακοξεινώτερος, ὡς τό. οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὀϊζυρὸς, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ δύστηνος. ὅθεν καὶ ἡ ἀμφοῖν ἐτυμολογία ἔχει τινὰ ὁμοιότητα. ὀϊζυρός τε γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀΐζειν γίνεται ὃ δηλοῖ τὸ θρηνεῖν. καὶ δύστηνος δὲ ἀπὸ τοῦ στενάζειν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς δυστήνοιο ἀνδρὸς εἰπὼν, εἶτα κατασκευάζων τὸ ἐπίθετον, ἐπάγει τὸ, μηδὲν εἶναι ὀϊζυρώτερον ἀνδρός. ἐπεχεῖται δέ τις οὐ μόνον ἵπποις ἀλλὰ καὶ ἅρμασιν ὡς ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι δηλοῖ. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἐάσω, σεμνύνει τὸν ἕκτορα, ὡς οὐ δι' ἀνανδρίαν μὴ ἑλόντα τοὺς ἵππους ἀλλὰ βουλῇ διός. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐάσω, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. τὸ δὲ ἢ οὐχ ἅλις ὅτι ἔπι γίνεται, καὶ πρὸ τούτων ἐσχημάτισται. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ διατινάξασθαι τοὺς ἵππους, οὕτω φράζει. ἀπὸ χαιτάων κονίην οὔδασδε βαλόντε. οὐ γὰρ ὅλον ὡς εἰκὸς τὸ σῶμα χαίτην δὲ μόνην τὴν καὶ μιανθεῖσαν, διετινάξαντο. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὁ τοῦ πατρόκλου ἡνίοχος αὐτομέδων, μάχετο ἵπποις ἀΐσσων ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας. ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ τρώων ὀρυμαγδοῦ. ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων. ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας. διατί δὲ τοῦτο; ὅτι μόνος ἦν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἅρματος. οὐ γάρ πως ἦν φησὶν οἷον ἐόντα ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους ἤγουν καὶ μάχεσθαι καὶ ἡνιοχεῖν. διὸ καὶ ὁ προδηλωθεὶς μυρμιδὼν ἀλκιμέδων υἱὸς λαέρκεος ὁμωνύμου τῷ ἐν ὀδυσσείᾳ τεχνίτῃ, αἰτιᾶται αὐτὸν, εἰπών. αὐτόμεδον. τίς τοι θεῶν νημερτέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς καὶ ἑξῆς. ὅπερ παρῳδηθὲν, παντὶ προσαρμόζει μὴ βουλευσαμένῳ εὖ. ἔσται δὲ ἡ τούτου παρῳδία, τοιαύτη. τίς τοι δαίμων ἔτι ἑξῆς. ἢ τίς τοι νημερτέα βουλὴν ἔτι ἑξῆς. ἢ καὶ ἄλλως, τίς τοι θεὸς νημερτέα βουλὴν καὶ ἑξῆς. ἐφ' οἷς ὁ ἀλκιμέδων μὲν γίνεται ἡνίοχος. αὐτομέδων δὲ καταβὰς τοῦ ἅρματος, μάχεται. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς διφορεῖται τὸ οὖδας. καὶ αὐτὸ μὲν, λέγεται κατ' εὐθεῖαν, ἄκλιτον ὄν. τοῦ δὲ οὔδεος, εὐθεῖα μὲν οὐχ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ, δοτικὴ δὲ αὐτοῦ, πολλαχοῦ. ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ, οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα. ὥστε τὸ μὲν οὖδας, οὐκ ἔχει πλαγίας. τὸ δὲ οὔδει, ὀρφανίζεται τῆς οἷον μητρὸς εὐθείας. καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυνὴ ὅπερ οὐδ' αὐτὸ διεξοδεύει ταῖς πτώσεσι. καὶ τῆς γυναικὸς οὕπερ εὐθεῖα οὐ πρόκειται. τὸ δὲ ἵπποις ἀΐσσων, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν ἄλλως ἀϊσσόντων. ἡ παραβολὴ τοῦ αἰγυπιοῦ καὶ τῶν χηνῶν, ἐστένωται καὶ αὐτὴ ἀναλόγως τῷ καιρῷ συναΐσσουσα κατὰ τὴν φράσιν τῷ αὐτομέδοντι. ἔχει δὲ τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τοῦ πτηνοὺς τρόπον τινὰ τοὺς τοῦ ἀχιλλέως ὑποτίθεσθαι ἵππους. τὸ δὲ φεύγεσκε καὶ τὸ ἐπαΐξασκε, ποιητικὰ παρεῖσα, δι' ὧν ἀμυδρῶς ὡς εἶχεν ἡ ἐνταῦθα φράσις καλλύνεται. ὀπάζειν δὲ καὶ νῦν, οὐ τὸ παρέχειν, ἀλλὰ τὸ κατόπιν διώκειν. διὸ ἑρμηνεύων, φησίν. ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας ἐν τῷ διώκειν. τὸ δὲ οἷον ἐόντα ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, ἀστείως ὑπολαλεῖται. εἰ γὰρ δίφρος λέγεται διὰ τὸ δύο φέρειν, οὐκ ἂν μόνος τις ὢν ἐπ' αὐτοῦ, ἀνύειν ἔχει τὸ πᾶν τῆς μάχης ὃ δύο ἄνδρες ποιοῦσιν. ὁ μὲν, πολεμῶν. ὁ δὲ, ἐπίσχων ἵππους ὃ μέρος ἐστὶν ἡνιοχείας. πάντως γὰρ ἡνιόχου ἔργον, ἡνία τε ἔχειν καὶ ἐπέχειν ἵππους. ὅτι δὲ οἶος αὐτόχρημα ὁ μόνος, δηλοῖ τὸ, οἷον ἤγουν ὅπως πρὸς τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ, μοῦνος. ὅπερ ἀλκιμέδων αἰτιᾶται τὸν αὐτομέδοντα. ἔνθα ὅρα ὅτι τε οὐκ ἂν ἠθέλησεν εἰπεῖν τὸ μόνος εἰ μὴ προηγήσατο αὐτοῦ τὸ, οἶος πρὸς τρῶας μάχεαι. δι' αὐτὸ γὰρ ὤκνησεν εἰπεῖν, οἷον πρὸς τρῶας μάχεαι οἶος, ἵνα μὴ συγκρούοιεν ἔξω χάειτος αἱ φωναί. διὸ ἀναγκαίως, ἀντὶ τοῦ οἶος, ἔφη τὸ μόνος. ὡς ἂν μὴ ἔτι παίζειν δοκοίη, καὶ ἀσαφῶς φράζοι. καὶ ὅτι οὐκ ἂν ὀκνηρῶς ἔχεν ὁ ποιητὴς νήπιον τὸν αὐτομέδοντα προσειπεῖν, εἴπερ αὐτὸς αἴτιος ἦν καὶ μὴ τὸ μένος τῶν ἵππων, ὡς ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται καθὰ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὥστε, ἄκων κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐφ' ἅρματος τοῖς πολεμίοις ἐφορμᾶται. καὶ δοτέον μᾶλλον τὸ ἔργον τοῖς ἵπποις ἐνταῦθα ἢ τῷ ἡνιόχῳ. αὐτὸς γὰρ, ὁμολογήσει μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἐπέχειν. διὸ καὶ ὁ ἕκτωρ ἐρεῖ νοῆσαι ἐν τοῖς ἑξῆς, κακοὺς ἡνιόχους αὐτοῖς εἶναι. ἔμφρονες δέ πως καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἵπποι εἴγε καὶ ἄκοντος τοῦ αὐτομέδοντος, ἀμύνονται ὑπὲρ τοῦ πατρόκλου. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. ἱερὸν δὲ ἔφη τὸν τοῦ ἀχιλλέως δίφρον, ἢ σεμνύνων τὸν ἀχιλλέα, ἢ καὶ διὰ τοὺς ἵππους οἳ τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἶναι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεξιῶς ὁ ἀλκιμέδων καὶ ὁ αὐτομέδων τοῦ δίφρου γίνονται. καλλύνοντες καὶ αὐτοὶ τὸν περικαλ

λέα

λέα δίφρον, κἀλλ' ἐκ κλήσεως καθ' ἣν παρισοῦνται διὰ τὸ ὁμοιοτέλευτον. καὶ ὅτι αἱ κλητικαὶ τούτων, ἀναπέμπουσι τὸν τῆς εὐθείας τόνον διὰ τὴν σύνθεσιν. ὦ αὐτόμεδον, καὶ ὦ ἀλκίμεδον κατὰ τὸν ποιητήν. τὸ δὲ φρένας ἐσθλάς, διὰ σαφήνειαν κεῖται τοῦ, ἐξέλετο. ἵνα νοηθείη ἀντὶ τοῦ ἀφείλετο. ἄλλως γάρ που τὸ ἐξέλετο φρένας, οὐ τοῦτο μόνον δηλοῖ, ἀλλ' ἀμφιβόλως ληφθέν, νοεῖται ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτους ἔθετο. καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ λυκίου γλαύκου ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐφάνη. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ἐξείλετο φρένας ἐσθλάς, ἑρμηνευτικόν ἐστι καὶ τὸ φάναι ὡς νηκερδέα βουλὴν θεὸς ἐνέθετο, ὅ ἐστιν ἀσύνετον κατὰ τοὺς παλαιούς. κέρδος γάρ φασι καὶ ἡ σύνεσις. ἐν τούτοις δὲ καὶ χαίρειν λέγει τὸν ἕκτορα τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα φοροῦντα. ὃ, καὶ κοῦφα ἐποίει αὐτὰ τῷ χαίροντι φαίνεσθαι ὡς καὶ προεθεωρήθη. φησὶ γάρ. τεύχεα δ' ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται αἰακίδαο. ὅτι ἔπαινος ἀγαθοῦ ἡνιόχου τό, τίς γὰρ ἄλλος ὁμοῖος ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, εἰ μὴ ὁ δεῖνα; περὶ πατρόκλου δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα. καὶ ὅρα τό, εἰ μὴ πάτροκλος, κοινότερον ῥηθέν. ἄλλως γὰρ ὡς καὶ προεσημειώθη, διχῶς φράζεται τὰ τοιαῦτα. κατὰ μὲν τὸν ποιητήν, ὅτε μὴ ὁ δεῖνα. κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ῥήτορας, ὅτι μὴ ὁ δεῖνα. τὸ δὲ ἵππων ἔχειν δμῆσίν τε μένος τε, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἵππους δαμάζειν. διπλοῦν δὲ ἐνταῦθα τὸ ἔχειν. ἄλλως γὰρ ἔχει τις δμῆσιν ἵππων, καὶ ἄλλως μένος ἵππων. δμῆσιν μὲν γὰρ ἔχει, ἀντὶ τοῦ οἶδεν ὡς ἐπιστήμην ἔχων. μένος δὲ ἔχει, ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. κρατεῖ. ὁμώνυμος οὖν αὕτη λέξις οὖσα, μερίζεται πρός τε τοὺς ἵππους πρός τε τὸ μένος.

Ὣς ἔφατ'. ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν.
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος ἕκτωρ.
Αὐτίκα δ' αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Αἰνεία τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώ δ' ἐνόησα ποδώκεος αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι.
Τώ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ τύγε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἐῢς πάϊς ἀγχίσαο.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέης εἰλυμένω ὤμους
Αὔῃσι στερεῇσι, πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα χρομίος τε καὶ ἄρητος θεοειδὴς
Ἤισαν ἀμφότεροι. μάλα δέ σφισιν ἤλπετο θυμὸς,
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι. οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος διῒ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
Αὐτίκα δ' ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον.
Ἀλκίμεδον. μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω,
Πρίν γ' ἐπ' ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων, ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ.

Ὅτι εἰδὼς ὁ ἕκτωρ τὸν αἰνείαν ἐγκοτοῦντα τοῖς ἀχαιοῖς καὶ ἀσχάλλοντα ἐπὶ τῇ τῶν ἵππων ἀπωλείᾳ, οὓς αὐτοῦ διομήδης ἀφείλετο, προσεταιρίζεται τὸν ἥρωα κατὰ τῶν τοῦ ἀχιλλέως ἵππων, εἰπών. ἵππω τώ δ' ἐνόησα ποδώκεος αἰακίδαω, ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν, ἤγουν δειλοῖς, ἢ ἀτέχνοις, τώ κεν ἤγουν οὓς ἂν ἐλποίμην αἱρησέμεν εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις καὶ ὅρα καὶ νῦν ἀγαθὸν τὸ, σύν τε δύ' ἔρχεσθαι εἰς ἔργον. διὸ ἐπάγει. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε νῶϊ, τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ. ὃ πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ ἄλλως μαχέσασθαι. δηλονότι, ὀνειδίοις ἐπέεσσιν, ὁποῖα πολλὰ καὶ ἐν πολέμοις ἐριστικῶς λέγεται. τὸ δὲ ποδώκεος αἰακίδαο, ἔχει τι καὶ οἴκτου ἐπὶ τῷ ἕκτορι, εἰ ἐπ' ἐκείνῳ τὸν ἐχθρὸν ἐπαινεῖ ἕκτωρ ἐξ οὗ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλὴν ἕξει βλάβην. οἱ γὰρ ποδώκεες τοῦ ἀχιλλέως, οὐ πρὸς καλοῦ ἔσονται αὐτῷ. πόθεν δὲ νοεῖ κακοῖς ἡνιόχοις ἄγεσθαι τοὺς ἵππους, πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. ἐμφαίνει δέ τι καὶ σχήματος τὸ τῶν ἡνιόχων, ὡς καινὸν ὂν δύο ἡνιόχους δίχα παραιβάτου ἔχειν τὸ ἅρμα. ὥσπερ εἴη ἄν ποτε ξενίζον, καὶ εἰ παραιβάται δύο περὶ αὐτό εἰσιν ἡνιόχου μὴ ὄντος. δεξιῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἀχιλλέως μνήμη ἀνέκυψεν, οὐ γὰρ ἔτι ἐκ διαλειμμάτων μακρῶν, ἀλλὰ συχνὰ τοῦτον ἐνθύμια ὁ ποιητὴς ὑπερβάλλει ὡς ἤδη καὶ εἰς μάχην προάξων αὐτόν. ὅρα δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε νῶϊ ἤγουν ὑμᾶς ἢ ὑμεῖς τλαῖεν μαχέσασθαι, καινὸν σχῆμα ὄν, ὁποῖόν τι καὶ πρὸ τούτων

τοῦ κεῖται ἐν τῷ, νῶϊ γηθήσει φανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. καὶ εἰσὶ χρήσιμα καὶ ὧδε τὰ ῥηθέντα ἐκεῖ. Ὅτι ἑρμηνεύων ὅμηρος τίνας εἶπε πρὸ τούτων χαλκήρεις ἀσπίδας, λέγει νῦν ὡς ἕκτωρ καὶ αἰνείας βαίνουσιν εἰς μάχην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους αὔῃσι στερεῇσι. πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς ἤγουν ἔξω περὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐλαχὺς ἔκειτο. Ὅτι θαῤῥαλεότητος παραστατικὸν τὸ, μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους. ἔνθα ὅρα τὸ ἔλπετο ἐκ τοῦ ἔλπω δισυλλάβου εἰ καὶ ἀνωτέρω ἄλλως ἔκειτο ἐν τῷ, ἐελπομένην αἱρησέμεν. Ὅτι τὸ ἀναιμωτὶ ἐκτείνει καὶ νῦν τὸ τῆς ληγούσης δίχρονον ἐν τῷ, νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι αὖτις ἀπ' αὐτομέδοντος. καὶ ὅρα τό, τε σκῶμμα τὸ νήπιοι, καὶ προαναφώνησιν δὲ μελλούσης πράξεως, τὰ τῷ ποιητῇ συνήθη. ἐπαγγέλλεται γὰρ πεσεῖσθαί τινα ὑπὸ τῷ αὐτομέδοντι. μηχανησάμενος καὶ τὸ τοιοῦτον πτῶμα, οὐ πόῤῥω δεξιότητος. μὴ ἔχων γὰρ πλάσασθαι παρ' ἱστορίαν ὡς ἕκτωρ ἢ αἰνείας ὑπὸ τῷ αὐτομέδοντι πίπτει, προσεταιρίζει αὐτοῖς καθάπερ ἐν συζυγίᾳ παρηόρους χρομίον τινὰ καὶ ἄρητον. καὶ πίπτει ὁ ἄρητος. καὶ οὕτως ἀνύεται γενναῖον ὁ αὐτομέδων καὶ ἄξιον τοῦ μετὰ πάτροκλον αὐτὸς ἡνίοχος εἶναι τῷ ἀχιλλεῖ. Ὅτι καθὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, οὕτω καὶ νῦν εὐξάμενος ὁ αὐτομέδων. ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. καὶ ὅρα τὸ ἀμφιμελαίνας οὐκ ἐπὶ ὀργίλου τινὸς λεχθὲν ἵνα καὶ οἷον κατά τινι τῷ θυμῷ λέγοιντο μελαίνεσθαι καθάπερ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ ἁπλῶς οὕτω δηλοῦν τὴν ἐν βάθει θέσιν τοῦ τῶν φρενῶν σπλάγχνου. Ὅτι μάλα ἐμπνείοντες ἵπποι μεταφρένοις ἢ μεταφρένῳ, φησὶ, τοὺς ἔγγιστα ἀκολουθοῦντας, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ καταπνέοντες λέγονται τὰ μετάφρενα. δηλοῖ δ' ὅτι προμήθεια στρατηγικὴ καὶ τὸ μὴ ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους ἀλλὰ μάλα ἐμπνείοντας μεταφρένῳ. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ καλλίτριχας τοὺς ἀχιλλέως ἵππους. Ὅτι θαρσαλέου ἀριστέως φραστικὸν, τὸ οὐ γὰρ ἔγωγε τὸν δεῖνα μένεος σχήσεσθαι ὀΐω, πρίν γ' ἐπὶ καλλίτριχε βήμεναι ἵππω φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν, ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ, ὃ καινότερον ἐσχημάτισαι. τὸ γὰρ κοινότερον, οὕτω. ἢ αὐτὸν ἐνὶ πρώτοισιν ἁλῶναι.

Ὅτι χρηστὴ ἤτοι ἔννοια τὸ, ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' οἵπερ ἄριστοι, ἤγουν τοῖς ἀρίστοις. ὥστε ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν ἤγουν βαίνειν καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. νῶϊν δὲ ἤγουν ἡμῖν ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. θέλει γὰρ νοεῖν, ὡς ἐπιμελητέον μὲν καὶ τοῦ νεκροῦ, μὴ ἀμελητέον δὲ μὴ δὲ τῶν ζώντων. ἔστι δὲ ἐπιτρέπειν, τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν καὶ οἴκου ἐπίτροπος καὶ τεθνεῶτος δὲ, οἷς τὸ περὶ αὐτῶν οἰκονομεῖν ἀνατέθειται. οὕτω καὶ λαοὶ ἐπιτετράφαται τῷ βασιλεῖ ὅ ἐστιν ἀνάκεινται ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ. νέστωρ δὲ οὐκ ἐπιτρέπει ἑαυτὸν γήραϊ λυγρῷ, ἤγουν οὐ παραχωρεῖ τῷ γήρᾳ ἐξουσιάζειν καὶ ἐπιτροπεύειν αὐτοῦ. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἀμύνεσθαι μὲν στίχας μετὰ αἰτιατικῆς, τὸ παθητικόν. ἀμύνειν δὲ ζωοῖς μετὰ δοτικῆς, τὸ ἐνεργητικόν. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπετε καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς γέγραπται, νόημα περιεφράσθη ὃ πρὸ μικροῦ ὁ αἴας πρὸς μενέλαον ἔλεγεν, ὡς οὔτι τόσον περὶ νεκροῦ

Ὣς εἰπὼν, αἴαντε καλέσσατο καὶ μενέλαον.
Αἴαντ' ἀργείων ἡγήτορε καὶ μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' οἵπερ ἄριστοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν καὶ ἀμυνέμεναι στίχας ἀνδρῶν.
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ,
Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
Ἕκτωρ αἰνείας θ', οἳ τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ. τὰ δέ κεν διὶ πάντα μελήσει.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο. διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκός,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο
Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν,
Ὣς ἄρ' ὅγε πρόθορὼν πέσεν ὕπτιος. ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε. τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν,
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὁρμηθήτην,
Εἰ μή σφω αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε.

Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες, ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής.
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.

δέδια ὅσον περὶ ἐμοὶ καὶ σοί. παραδίδωσι δ' ἐν ἀμφοῖν ὁ ποιητὴς ὅτι ἔθος ἀνθρώποις, τὸ πρόχειρον κακὸν ἐν ἐπιστροφῇ μάλιστα τίθεσθαι. διὸ καὶ Αὐτομέδων, ἀξιοῖ τοὺς Αἴαντας ἀπεστῆναι μὲν τοῦ κειμένου περιμαχήτου Πατρόκλου, ἀμῦναι δὲ αὐτῷ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν. ὅτι κίνδυνον μέγιστον δηλοῖ τό, τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα οἱ δεῖνα, οἳ εἰσὶν ἄριστοι. περὶ Ἕκτορος δὲ καὶ Αἰνείου ὁ λόγος. οἳ καὶ αὐτοί, διὰ τὸ οὕτω βρίσαι, ζαχρηεῖς εἰσι πολεμισταὶ ὁποῖοι ἀλλαχοῦ καὶ οἱ Λύκιοι πεφήνασιν. ὅτι εὐσεβοῦς αἰχμητοῦ λόγος τό, ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ. τὰ δέ κεν θεῷ πάντα μελήσει. ἔστι δὲ τὸ ἥσω, ἀντὶ τοῦ πέμψω, ἀκοντίσω, τὸ πολλαχοῦ κείμενον, ὅθεν καὶ ἥμων ὁ ἀκοντιστής. ὅτι ὁ προῤῥηθεὶς Ἄρητος βληθεὶς εἶτα προθορὼν, πέσεν ὕπτιος ὡς ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο, ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. ὁ δὲ, προθορὼν ἐρίπῃσιν. ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς μόνον τὸ προθορὼν, ἡ παραβολή. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, πρὸς μόνον τὸ πήδημα. οὐ γὰρ δήπου καὶ ὕπτιος πίπτει ὁ ταῦρος ὡς ὁ Ἄρητος. καιριώτατος δὲ τόπος εἰς πληγὴν, ὁ τῶν κεράτων ὄπισθεν εἰς τὴν τῶν νεύρων ἀρχήν. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔγχος ἐν τοῖς τοῦ Ἀρήτου νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον, λῦσε γυῖα. καὶ δηλοῖ ὅτι σπαρασσομένως τῶν ἐντὸς, ἐκραδαίνετο ἔξω τὸ ἐμπεπηγὸς αὐτοῖς δόρυ. ἴσως δὲ καὶ πελεμίζεσθαι νοήσει τις τὸ τοιοῦτον κραδαίνεσθαι. καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα, δόρατος μακροῦ οὔδει ἐνισκιμφθέντος, οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος. ἃ δὴ καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται ἀναπτυχθέντα σαφῶς. σίδηρος γάρ φασι μὴ πεσεῖν ἰσχύων, κραδαίνεται ἀφιεὶς τὴν ὁρμήν. ὃ δὴ ἐπὶ οὐριάχου νοεῖται ἐν τῷ, ἔνθ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀρήτη φερωνύμως παρὰ τὴν ἀρὰν ὅ ἐστι τὴν εὐχήν, ἡ εὐκταία γεννηθεῖσα τοῖς τοκεῦσιν, οὕτω καθὰ καὶ προϋπεδηλώθη, Ἄρητος τὸ κύριον. ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Ἡροδότῳ Δημάρητος, κατὰ δήμου ἀρὰν καὶ αὐτὸς γεννηθείς. ὁ μέντοι ἀρητὸς τὸ ἐπίθετον, ὃ δηλοῖ τὸν δυστυχῆ καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπάρατον ὡς τό, ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι πένθος, παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν βλάβην ὠνόμασται. ἀπὸ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ Ἀρήτου, οἱ μεθ' Ὅμηρον Ἄρατοι, ὅ καλὸς ποιητὴς καὶ ὑμνούμενος στρατηγὸς καὶ εἴ τινές που ἕτεροι. ἐν δὲ τῷ αἰζήϊος, ὑπέλαβόν τινες εἰ καὶ μὴ ἀληθῶς, ὅτι τὸ αἰζηὸς, προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι, ὃ χρείας ἐλθούσης, ἐστίχθη καὶ ἐξεφωνήθη. ἔστι δὲ ὁ τόνος τοῦ μὲν αἰζηὸς, ὡς πηνός. τοῦ δὲ αἰζήϊος ὡς ἀρήϊος. ἐκ δὲ τοῦ ἶνα εἰπεῖν τὸ ἐξόπιθε κεράων, δῆλον ὡς ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς ὄπισθεν, ἰνίον λέγεται. τὸ δὲ προθορὼν, ἀντὶ τοῦ προεκπηδήσας ὡς εἰς ἄμυναν. τὸ δὲ ἐρίπῃσι δευτέρου ἐστὶν ἀορίστου ἰωνικὸν ὑποτακτικόν. οὗ θέμα τὸ ἐρείπω. ἀφ' οὗ καὶ τοπικὸν ἐρείποις, καὶ νεωτερικὰ δὲ ἐρείπια. Νηδυῖα δὲ τὰ ἐντόσθια ὅ ἐστι τὰ κατὰ νηδὺν σπλάγχνα, ἅπαξ ἐνταῦθα εἶπεν ὁ ποιητής. ἃ τετρασυλλάβως ἕτεροι νήδυα γράφουσι. ταῦτα δὲ καὶ ἔνδινά φησιν ὁ ποιητής. ὅτι ἀντίκειται τὸ αὐτοσχεδὸν γενέσθαι, πρὸς τὸ διακριθῆναι. καθὰ καὶ τὸ συνελθεῖν, πρὸς τὸ διαστῆναι. Αὐτομέδοντα οὖν καὶ Ἕκτορα ξίφεσιν αὐτοσχεδὸν ὁρμηθέντας, διέκριναν Αἴαντες οἱ πρὸ βραχέως κληθέντες εἰς ἄμυναν. ὅτι Αὐτομέδων Ἄρητον ἀνελὼν οὗ προαρχῆς ἡ μνήμη, λέγει. ἦ δὴ μὰν ἤγουν ὄντως ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος κῆρ ἄχεος μεθέηκα χερείονά περ καταπέφνων. ἀγαπητὸν γὰρ τῷ μεγάλα λυπουμένῳ, εἰ καὶ μικρόν τι παρηγορίας προσάπτεται. καὶ ἄλλως δὲ, μέγα τὸ τὸν Ἄρητον ἀναιρεθῆναι παρασπιζόμενον ὑπὸ Αἰνείου καὶ Ἕκτορος. ὡς γοῦν ἐκείνους νικήσας, χαίρει ὁ Αὐτομέδων.

Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη
Ἀργαλέη πολύδακρυς. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεύς,
Ὀρνύμεναι Δαναούς. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ

Ὅτι ἐν τῷ ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν αἱματόεις ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, σεμνῶς καὶ γοργῶς φράζει τὰ κατὰ τὸν Αὐτομέδοντα ἡμαγμένον ἀπὸ τοῦ πεφονευμένου αἵματι. σεμνῶς μὲν, διὰ τὴν πρὸς λέοντα παραβολήν. γοργῶς δὲ, διὰ τὴν συντομίαν τῆς τε παραβολῆς καὶ τῆς τοῦ πράγματος ἀφηγήσεως. περὶ δὲ τοῦ κατὰ ταῦρον ἐδηδώς

ἐκδήλως, καὶ τὸ ἵνα τάμνῃσι δὲ πᾶσαν, ἤγουν διακόψῃ τοὺς περὶ τὸ ἰνίον τένοντας, καὶ τῶν λοιπῶν τοιούτων σχημάτων ἃ δοκοῦσιν ὑπερβατὰ εἶναι, προείρηται τὰ δέοντα. ὅτι πολέμου μεγάλου ἐπισημαντικοῦ ἔνδειξις τὸ, τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη ἀργαλέη πολύδακρυς, ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη. μεταμέλου δὲ ἴδιον τὸ, δὴ γὰρ νόος ἐτράπετο αὐτοῦ ὡς ἐνταῦθα τοῦ Διός. ὅτι μέλλων εἰπεῖν ὡς ἡ μυθικὴ Ἀθηνᾶ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκασθεῖσα ἦλθεν εἰς Ἀχαιοὺς οὐρανόθεν καταβᾶσα νῦν, προῆκε γὰρ οὐχ ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτων λευκώλενος Ἥρη, ἀλλ' εὐρύοπα Ζεὺς ὀρνύμεναι Δαναούς, προλαμβάνει πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ λόγου παραβολὴν τοιαύτην, εἰπών. ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ ἤγουν εἰς μῆκος ἐκτείνει Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο, ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει, ὡς Ἀθηνᾶ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν, ἢ μᾶλλον διαλελυμμένως ἓ αὐτὴν ὡς ὁ ποιητὴς γράφειν σύνηθες, δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον ὡς ὁ Ζεὺς ἐπετέλλετο. εἴη δ' ἂν πορφυρέα νεφέλη ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς παραβολικῶς ὑπεδήλωσεν, ἡ πορφυρέα ἶρις τοιαύτη ἐμφανταζομένη τῷ νέφει. σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς φωσφόρον τὴν Ἀθηνᾶν, οὐχ ἁπλῶς μελαίνῃ νεφέλῃ, ἀλλὰ λαμπρᾷ εἴκασε, δι' ἧς ἶρις ἐμφαίνεται. καὶ οὐχ ἁπλῶς ἶρις, ἀλλὰ καί τι μέγα σημαίνουσα, δηλονότι πόλεμον, ἢ μέγαν χειμῶνα. οὐκοῦν μόνον φυσικῶς εἶδεν ὁ ποιητὴς τὴν ἐν τοῖς νέφεσιν ἶριν, τροπὴν δηλοῦσαν ἀέρος, ἀλλὰ καὶ τερατωδῶς ἔστιν ὅτε, μάχης οὖσαν σημαντικήν. οὕτω καὶ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ, ἀστέρι τὴν φωσφόρον Ἀθηνᾶν εἴκασεν. ὃς καὶ αὐτὸς, ἢ ναύταις σημεῖον τροπῆς ἀέρος γίνεται, ἢ στρατιώταις πολέμου μεταβολῆς. δυσθαλπέα δὲ, τὸν ψυχρόν φησιν, ἐν ᾧ δυσχερὲς θάλπεσθαι, διὸ καὶ νεκροποιός ἐστι. οὗ καὶ ἴδιον λέγει βιωτικῶς τὸ, ἔργων τοὺς ἀνθρώπους ἀναπαύειν, βλάπτειν δὲ τὰ ζῶα. μῆλα γὰρ εἰπών, πάντα τὰ ζῶα ἐκ μέρους ἐνέφηνεν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, ἃ τῆς χειμερίας πειρᾶται κακώσεως. καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ τοῦ χειμῶνος ἐκφράσει βούδορα εἰπὼν ἤματα προπαροξυτόνως κατὰ παθητικὴν σημασίαν, ἐν οἷς βόες ἀποδέρονται. ἢ κατ' ἐνέργειαν παροξυτόνως τὰ τοὺς βοῦς ἐκδέροντα, διὰ τοῦ μέρους τῶν βοῶν δηλαδὴ, πάντα ζῶα ἐδήλωσεν. ὅτι δὲ ὁ σφοδρὸς χειμὼν ἀναπαύει ἔργων ἀνθρώπους, δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος. ὃς καὶ ὁρίζει καιρὸν τῇ τοιαύτῃ ἀναπαύσει, ὅτε ὁ Ληναιὼν ἐνίσταται μήν. ὅτι καὶ τὸν Φοίνικα εὔφωνον οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐν οἷς λέγει ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ὡμοιώθη Φοίνικι δέμας, καὶ ἀτειρέα φωνήν. ὅτι τῷ παροτρύνοντί τινα εἰς μεγάλην ἄμυναν, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, σοὶ μὲν δὴ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται εἰ τόδε γένηται, ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα. πρὸς Μενέλαον δὲ ταῦτά φησιν ἡ Ἀθηνᾶ ὁμοιωθεῖσα Φοίνικι. ὁ δὲ θέλων ἐφ' οἷς ἐλυπήθη, ἀμύνασθαι μὲν ἀκινδύνως δὲ, εἴποι ἂν κατὰ τὸν Μενέλαον τὰ ἐφεξῆς. εἰ γὰρ θεὸς δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται ἐρωήν, τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, μάλα γάρ με ὁ δεῖνα θανὼν, ἢ ἄλλως τὸ δεῖνα παθὼν ἐσεμάσσατο θυμόν. οὐχ ἁπλῶς ἐπιπολῆς ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα. οὗ τὸ ἐναντίον, ἀπομάσσεσθαι καὶ ἐκμάσσεσθαι λέγεται. τοιαύτη δέ τις λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἢ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο, ἀπὸ τοῦ μάσσασθαι. ἐξ οὗ καὶ τὸ χειρὶ ἐπιμασσάμενος, ὅ ἐστιν ἐφαψάμενος. ὅθεν καὶ χειρομάδιον, οὗ ἐστι μάσσασθαι τῇ χειρί. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ ἑλκῆσαι ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ ῥήματος περισπωμένου τοῦ ἑλκῶ. λέγει γάρ. Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον, κύνες ἑλκύσωσιν, οὗ παρατατικὸς πρὸ ὀλίγων τὸ εἵλκεον. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα οἷά τινος μικροτέρου καὶ μαλθακοῦ ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται ποιήσας Ὅμηρος τὴν μυθικὴν Ἀθηνᾶν, ἀρξαμένην τοῦ εἰς μάχην ἐρεθισμοῦ, ὅμως οὐκ ἐπικρύπτει τοιοῦτον εἶναι τὸν Μενέλαον. ὃς κράτος αὐτῷ ἐθέλει δοθῆναι ἀτρωμάτιστος

καὶ

Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει,
Ὣς ἡ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
Ἴφθιμον Μενέλαον, ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν,
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσεται, εἴκ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
  Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν,
Τῶ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ, μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων. τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

καὶ ὡς εἰπεῖν ἔξω βελῶν καὶ ἀναιμωτί. λέγομεν καὶ ὡς πρώτῳ αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ ὁμιλεῖ, ἐπεί ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν. ἤγουν οὐκ ἐπιλεξαμένη αὐτὸν εἰ καὶ ἴφθιμός φησιν ἦν, ἀλλ' ὡς ἐκ περιόδου ἐπιτυχοῦσα αὐτῷ. σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι κεῖται καὶ ὧδε τὸ ἄττα προσφώνησις πτώσεως κλητικῆς ἀπὸ νεωτέρου τοῦ Μενελάου πρὸς γέροντα τὸν φαινόμενον διὰ τῆς Ἀθηνᾶς Φοίνικα. φησὶ γάρ. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενές. εἰ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τῆς τοιαύτης δεδήλωται λέξεως, ὅμως οὐκ ἀνένδεκτόν ἐστιν ἐνταῦθα δηλῶσαι ὅτι ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης γράψας ὡς εἰσὶ προσφωνήσεις διάφοροι παιγνιωδέστεραί τινες καὶ ὑποκορισταί, ἐπάγει. οἷον ἄππα, πάππα, μάμμα, μάμμη, μαμμαία, τέττα, ἄττα. οὕτω δέ φησι καὶ πατέρας μὲν διαῤῥήδην τοὺς πρεσβυτέρους καλοῦσι καὶ ὥσπερ ἀλλότριοι. μητέρας δέ, τὰς πρεσβυτέρας, τὴν ἡλικίαν εἰκάζοντες. τὰς δὲ ἔτι πρεσβυτέρας, μαίας καὶ τήθας. οὕτω καὶ τὰς ταῖς ὠδινούσαις παρεστώσας πρὸς θεραπείαν, μαίας καλοῦσιν εἰ καὶ νεώτεραι εἶεν καὶ μὴ πρεσβύτιδες, καὶ διὰ τοῦτο πολύπειροι. ἐξ ἐναντίου δέ φησιν οἱ πρεσβύτεροι, τοὺς νεωτέρους παῖδας καὶ τέκνα καλοῦσι. καὶ Ὅμηρος δέ φησι τοιαύταις προσφωνήσεσιν ἀπὸ θεραπεύων τὴν ἡλικίαν, μαῖαν, τὴν πρεσβῦτιν λέγει, καὶ τὸν πρεσβύτην, πατέρα. τὸ δὲ εὐθὺς ἐπαγόμενον, εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοὶ καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω κεῖται. περιττῶς ἔχειν ἐγκείμενον δοκεῖ τὸν τε σύνδεσμον, οὕτως ἀρέσαν τῷ ποιητῇ σχηματίσαι. καὶ σημείωσαι τοῦτο. εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἄλλως εἰπεῖν, οἷον, εἴπερ Ἀθήνη δοίη κάρτος, ἀλλὰ δέον αὐτὸς ἔκρινεν οὕτω φράσαι καὶ νῦν διὰ προηγησαμένην ἔλλειψιν. θέλων γὰρ εἰπεῖν ὁ Μενέλαος ὅτι ὦ Φοῖνιξ δέδια μόνος ἐπαμῦναι τῷ Πατρόκλῳ οἷα μὴ τοσοῦτον σθένος ἔχων, εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κράτος, τότε ἂν ἐθέλοιμι ἀμῦναι. ὁ δὲ τὸ μὲν δύσφημον ἐσίγησεν, ἤρξατο δὲ ἀπὸ τοῦ ἐφεξῆς. τοιαῦτα δὲ σχήματα, καὶ ἀλλαχοῦ ἐστιν εὑρεῖν. Ὅτι τό, ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, ταυτόν ἐστι τῷ, ὡς δέμας πυρὸς μάχεται, διὸ καὶ ἑρμηνεύων, φησίν. οὐδ' ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, ἀλλ' ἐστιν οἷον ἀκάματον πῦρ καὶ ἄσβεστον. ἑτέρωθι δέ, τὸν αὐτόν, φλογὶ εἴκελον ἔφη. ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ Διομήδους καὶ Ἀχιλλέως οὕτω πως βουλόμενος εἰπεῖν, τὴν τοιαύτην συντομίαν παρῆκε. σεμνότερον δὲ ἐκεῖ καὶ τερατωδέστερον τὴν ἀνδρίαν ἔφρασε. φλογώσας οἷον ἐκείνους, καὶ τὸ καρδιακὸν πῦρ ἐκφυσήσας τῷ λόγῳ, καὶ ἀναῤῥιπίσας εἰς ἀερίαν φαντασίαν φλογός.

Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
Ἐν δὲ βίην ὤμοισιν, καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκε.
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ἥτε καὶ ἐργομένη, μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο
Ἰσχανάᾳ δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου.
Τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε. μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής.
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος
Ἀΐξαντα φόβονδε, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν Ἀβυδόθι οἰκία ναίων.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας. ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητής, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων. σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι Ποδῆν, υἱὸν Ἠετίωνος.

Ὅτι ἐνδεικνύμενος ὁ ποιητὴς ἐπαγαγὼν εἶναι τὴν ζημίαν, ποιεῖ τὴν Ἀθηνᾶν γηθῆσαι ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων, Μενέλαος. διὸ καὶ ἀμείβεται αὐτὸν ὡς δηλοῖ ὁ ποιητής, φράσας οὕτως. ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ γούνασιν ἔθηκε. καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνῆκεν, ἢ ἔθηκεν. ἥτε καὶ ἐργομένη, μάλα περ χροὸς ἀνδρομένοιο ἰσχανάᾳ δακέειν. λαρὸν δέ οἱ αἷμα ἀνθρώπου. καὶ ὅρα ὅτι οὐ μυίας ἁπλῶς ἐντεθῆναι εἶπε τῷ Μενελάῳ, τοῦτο γὰρ γελοιότατον διὰ τὸ ἄγαν ταπεινόν, ἀλλὰ θάρσος. διὸ καὶ δὶς αὐτὸ παρεσημήνατο εἰπὼν, μυίης θάρσος, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς παραβολῆς, εἰπών. τοίου μιν θάρσους πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας τὰς καὶ πρὸ ὀλίγου ῥηθείσας, ἐπαυξήσασα δηλαδὴ καὶ τὸ μένος, ὡς ἐδήλωσε τό, ἐν δὲ βίην ἔθηκε. δι' ἧς πιθανῶς βίαιον ἔθετο τὸν πρὶν μὴ τοιοῦτον. ἄλλως γάρ, ἀχρεῖον τὸ θάρσος χωρὶς μένεος. διὸ καὶ τῷ Διομήδει θάρσος ὁμοῦ καὶ μένος ἡ αὐτὴ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ

ἐ ῥαψῳ-

ῥαψῳδίᾳ ἐνέθετο. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὤμων καὶ γονάτων μνησθεὶς τῶν ἀνθρώπων ὡς ἐναργεστάτων, παρῆκε τὰ μέσα ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ, κνῆμαί τε γοῦνά τε καὶ ἑξῆς καθὰ ἐκεῖ ἐδηλώθη. τὸ δὲ ἰσχανάα δακέειν, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ. ἀντέχεται. ποιητοῦς δὲ περίττισσα ἡ λέξις, οὕτω σκευωρουμένη. ἔχω ἴσχω ἰσχαίνω. οὗ μέλλων, ἰσχανῶ. οὗ ἀναχθέντος εἰς ἐνεστῶτα συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, τὸ ἰσχανᾷ γίνεται. ὅτι δὲ κατὰ ἀναλογίαν φύσει πάντων ζώων ἡ μυῖα θρασύτατον, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ὅρα δὲ καὶ τὸ λαρὸν, ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. ὅτι ποδῆν τινα ἱστορεῖ φίλον τῷ ἕκτορι, παρεντιθεὶς ὡς ἔθος ἱστορίαν τινὰ πρὸς θεραπείαν τῆς ἀφηγηματικῆς ὑπτιότητος. καὶ φησὶν ἀρχόμενος συνήθως τοῦ διηγήματος ἀπὸ ῥήματος ὑπαρκτικοῦ τριτικοῦ μέν τοι, ἔσκε δ᾽ ἐνὶ τρώεσσι ποδῆς υἱὸς ἠετίωνός τινος ὁμωνύμου τῷ πενθερῷ τοῦ ἕκτορος, ἀφνειός τ᾽ ἀγαθός τε. μάλιστα δέ μιν τίεν ἕκτωρ δήμου, ἤτοι τῶν ἄλλων δημοτῶν, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστὴς, ὅ ἐστι σύνδειπνός τις. καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι, παράσιτος. καὶ ὅρα φιλίαν ταύτην ἐξ εἰλαπίνης καὶ ὁμιλίας συμποτικῆς. ἐξ ἧς ἔοικε δεδόσθαι ἀρχὴν, τοῖς ἐκ τοῦ πίνειν ἐτυμολογοῦσι τὸν φίλον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐφίλει ὡς εἰλαπιναστὴν τὸν ποδῆν ὁ ἕκτωρ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγαθόν. ἤδη δὲ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὡς ἀφνειόν. πῶς γὰρ ἂν εἴη ἄλλως πένης, ἑταῖρος φίλος μεγιστᾶνι ἀνδρὶ, μὴ ἔχων καὶ δώροις ὠνεῖσθαι τὸν φίλον, προϊὼν δὲ, καὶ πιστὸν ἑταῖρον λέγει τὸν ποδῆν. τὸ δὲ ποδῆς, συνῄρηται ἐκ τοῦ ποδέας ποδῆς ὡς κισσέας κισσῆς, ἑρμέας ἑρμῆς κατὰ ἀρίσταρχον. τὸ δὲ τίεν, οὐκ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν κατὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ γινομένην τιμὴν, ἀλλὰ δευτέραν ἀποτελεῖ μετρικοῦ δακτύλου, ὡς αὖτις εἴπει σκυτάλην, καθὰ δηλοῖ τὸ, μάλιστα δέ μιν τίεν ἕκτωρ. δῆμος δὲ ὁ δημότης καὶ πρὸ τούτων, ὡς δηλοῖ τὸ, ὃν δ᾽ αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι. καὶ, οὐκ ἔοικε δῆμον ἐόντα, παρὲξ ἀγορευέμεν. περὶ δὲ εἰλαπίνης, ἐρρέθη ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. ἱστορεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐφεξῆς αὐτίκα ἐν ὀλιγίστῳ, καί τινα φαίνονται. ὅς φησι τῷ ἕκτορι ἁπάντων ξείνων φίλτατος ἔσκεν ἀβυδόθι οἰκία ναίων. διδάσκων διαφορὰν φιλίας τῷ τέως τὴν ἀπὸ εἰλαπίνης καὶ τὴν ἀπὸ ξενίας. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸν ῥηθέντα εἰλαπιναστὴν κατὰ ζωστῆρος βαλὼν, ἀνεῖλε μενέλαος. γινομένης τῆς βολῆς περίπου τὰ κατὰ τὴν γαστέρα οἰκείως τῷ εἰλαπινάζοντι, καὶ οὕτω γαστριζομένῳ. καθὰ καὶ ἄλλαι παρασημειοῦνται πληγαὶ ἀναλόγως τοῖς ἁμαρτάνουσιν. ἐνταῦθα δὲ παραθετέον καὶ παλαιόν τι τὸ, μενέλεως σπαρτιάτης ἄνθρωπος αὐτάρκειαν ἐζηλωκὼς, παράσιτον τιτρώσκει τὸν ποδῆν. τὸν μὲν γὰρ εἰλαπιναστὴν εἰπεῖν καὶ παράσιτον, ὥσπερ καὶ ἐπίσιτον. εἰ δὲ ὁ παράσιτος ἄδοξόν ἐστι, καθὸ καὶ μισούμενον ἐν τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκεταί φασιν ἱερόν τι χρῆμα καὶ τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον. λέγεται οὖν καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀνακείῳ, ἐπὶ στήλης γέγραπται ὡς τὰ δύο μέρη τοῖν βοοῖν, τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. ἦν δὲ ἀνακεῖον, ἱερὸν ἀνάκων διοσκούρων, περὶ ὧν προδεδήλωται. φέρεται δὲ περὶ εἰλαπίνας οὖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ταῦτα. εἰλαπίνη, θυσία καὶ παρασκευὴ λαμπροτέρα τις καὶ εἰλαπινασταὶ, οἱ ταύτης μετέχοντες. ἔρανος δέ ἐστιν ἡ ἀπὸ συμβολῶν συναγωγή. ἐκαλεῖτο δὲ αὐτὸς, καὶ θίασος. καὶ οἱ συνιόντες, ἐρανισταὶ καὶ θιασῖται, ἢ θιασῶται. οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις καὶ τὸν τῷ διονύσῳ ἑπόμενον ὄχλον, θίασον ἐκάλουν. ὃς δὴ θίασος, ἢ παρὰ τὸ θεῖον γίνεται ἀποβολῇ συνήθει τοῦ ε ὡς ἐνθεάζων, ἢ παρὰ τὸν σιὸν ἤγουν θεὸν, ἐξ οὗ καὶ ὁ σίσυφος, καθὰ προδιείληπται. θεοῖς γὰρ ὀργιάζον ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν σιοῖς, οἱ θιασῶται. ὡς εἶναι τὸν θίασον, οἱονεὶ σίασον τροπῇ ἡμιφώνου τοῦ σ, εἰς τὸ ἄφωνον θ, καθὰ δηλοῦται καὶ ἑτέρωθι. ὅτι ἐρεθισμὸς κατὰ σμικροῦ τινος μέγα βλάψαντος τὸ, ὦ δεῖνα τίς ἄν σε ἐπ᾽ ἄλλος ταρβήσειεν, δι᾽ ὃ δὴ τὸν δεῖνα ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ᾽ οἴχεται οἶος τόδ᾽ ἔτι ποιήσας; ἀπόλλων δὲ ζήλῳ τῆς πρὸ βραχέων ῥηθείσης ἀθηνᾶς, ταῦτα φησὶ πρὸς ἕκτορα διαβάλλων τὸν μενέλαον ὡς ἂν ὁ πελαμίδης διὰ τὴν ἐπὶ τῷ ποδῇ λύπην, ὀτρυνθῇ κατ᾽ αὐτοῦ. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἀπόλλων ἐρεθιστικὸς, ἢ ἀνυστικὸς δέ. ὅμηρος μέντοι τὸν μενέλαον ἀρηΐφιλον οἶδε καὶ ἴφθιμον, εἰ καὶ ὁ ἐχθρὸς ἀπόλλων μαλθακὸν αὐτὸν σκώπτει πολεμιστήν. μεταλαβὼν τὸ τοῦ ἥρωος πρᾶον καὶ ἀνεὶς εἰς μαλακότητα. δῆλον δ᾽ ὅτι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ θ ὁ μαλθακὸς, ὃ δὴ σὺν ἄλλοις γίνεται καὶ ἐν τῷ διχθὰ καὶ τετραχθά.

Ὅτι καὶ νῦν ζεὺς ἕλετ᾽ αἰγίδα θυσανόεσσαν μαρμαρέην. εἶτα εὐθὺς ὅμηρος ἀφορμὰς διδοὺς ἀλληγορεῖν ἵνα φανερῶς νοοῖτο ἡ τοιαύτη αἰγὶς εἰς τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πάθη, καὶ τὰς περὶ αὐτὴν αἰγίδας, ὧν εἶδος καὶ αἱ παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις αἶγες, φησίν. ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν. ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ᾽ ἔκτυπε. τὴν δ᾽ ἐτίναξεν, ἤγουν τὴν αἰγίδα.

Ὣς φάτο. τὸν δ᾽ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ᾽ ἄρα κρονίδης ἕλετ᾽ αἰγίδα θυσανόεσσαν
Μαρμαρέην, ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν.
Ἀστράψας δὲ, μάλα μεγάλ᾽ ἔκτυπε. τὴν δ᾽ ἐτίναξε.
Νίκην δὲ τρώεσσι δίδου. ἐφόβησε δ᾽ ἀχαιούς.
Πρῶτος πηνέλεως βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ πρόσω τετραμμένος αἰεί,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις

Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος. ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδόθεν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου. παῦσε δὲ χάρμης.
Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ
Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα,
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν.
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ, τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες, ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος. τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν.
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονα θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον. ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ.
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἤλυθε. καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους.
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ.
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὦσε δόρυ πρυμνόν. διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα.

νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου. ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς. ὃ δὴ παρακολούθημά ἐστι τῆς κατ' αὐτὸν νίκης. καὶ σημείωσαι ὅτι σαφεστάτην ἀλληγορίαν ἐνταῦθα τῆς αἰγίδος χορηγεῖ. μονονουχὶ λέγων Διὸς αἰγίδα εἶναι, τὰ νέφη καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς σέλας καὶ τὸν μάλα μέγαν κτύπον τῆς βροντῆς. δι' ὧν οἶδεν ὁ ἀὴρ καταιγίζων ἐκθορεῖν, ὡς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ φαίνεται ἀδήλως. ἔνθα σμερδαλέα κτυπέοντος Διός, χλωρὸν δέος ᾕρει τοὺς Ἀχαιούς. σημείωσαι δὲ ὡς νῦν μὲν μαρμαρέην ἔφη τὴν τοιαύτην αἰγίδα, διὰ τὴν μαρμαρυγὴν τῆς ἀστραπῆς, ἀλλαχοῦ δὲ ἐρεμνὴν αἰγίδα ἐπισσείεσθαι λέγει, διὰ τὸ ἐκ συννεφείας ἔρεβος. καὶ οὐ καινὸν τὴν αὐτὴν καὶ μαρμαίρειν, καὶ ἐρεμνὴν εἶναι, εἰ καὶ τὸ πῦρ ἄμφω δοκεῖ ποτὲ πάσχειν. τὸ μὲν διὰ τὴν φλόγα, τὸ δὲ διὰ τὸν καπνόν. τὸ δὲ ἐτίναξε, καθὰ καὶ τὸ ἐρεμνὴν αἰγίδα ἐπισσείει, συμβάλλονται τῷ μύθῳ εἰς τὸ μὴ πληκτικὸν ὅπλον εἶναι τὴν αἰγίδα, ἀλλ' ἢ μόνον φοβητικὸν ἐν τῷ τινάσσεσθαι κατάπνων, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἐπισείεσθαι. ὅτι πρῶτος ἐνταῦθα ὁ Βοιωτὸς Πηνέλεως ἦρχε φόβοιο, ἤγουν φυγῆς. βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ πρόσω τετραμμένος αἰεὶ ἄκρον ἐπιλίγδην. γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ Πουλυδάμαντος, ὁ γάρ ῥ' ἔβαλεν ἤγουν, οὗτος γὰρ δὴ ἔπληξε σχεδὸν ἐλθών. καὶ ὅρα τὸ ἐπιλίγδην ἀντὶ τοῦ ξεστικῶς καὶ ἐπιπολῆς, καὶ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ λίζειν ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος παρῆχθαι. ἀφ' οὗ καὶ λίστρον τὸ ξύστρον ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ παρὰ τῇ χυδαίᾳ δὲ ὁμιλίᾳ, τὸ ἐκλιστρᾶν. σεσίγηται δὲ τὸ λίζω, καθὰ καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἐνεστῶτες. καὶ γοῦν οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξαν ἔστιν εὑρεῖν ἐνεστῶτα κλάγγω. οὐδὲ τοῦ λίγξε βιός, τὸ λίγγω. οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω, τοῦ κρίκε ζυγὸς ἢ κρίγεν, ὃ πρὸ ὀλίγου γέγραπται. εἰ γάρ τις ἀκριβολογεῖται περὶ τὰς τοιαύτας κινήσεις, ἀγροῖκοι φασὶ τὸ ἐναργὲς τῆς τῶν ὀνοματοποιιῶν ἐμφάσεως. τὸ δὲ γράψεν, ὠνοματοπεποίηται μὲν καὶ αὐτό, ἀνάπαλιν δὲ ἔχει πρὸς τὸ ἐπιλίγδην. τοῦτο μὲν γάρ, λεῖον ἦχον προφαίνει, ὡς καὶ τὸ κλάγξε καὶ τὸ λίγξε, καὶ ὅσα τὸ λ ἔχουσιν. ἐν οἷς καὶ τὸ κλώζειν καὶ τὸ γλάφειν. τὸ μέντοι γράψεν ὅπερ εὐθὺς ἐπάγεται, τραχυφωνίαν ἔχει. καθὰ τὸ ῥῆξε. καὶ τὸ κρώζειν. καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ καινὸν οὐδέν, ἄμφω ἐν ἑνὶ πράγματι ἄλλως μέντοι καὶ ἄλλως προσαρμόσαι. πρὸ μὲν γὰρ τοῦ ἐμπελάσαι εἰς ὀστοῦν τὸ δόρυ, ἐπιλίγδην ἡ βολή. ὡς δὲ τῷ ὀστῷ ἐνέχριμψε, τότε γράψε λέγεται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ ἦρχε φόβοιο, ἀστείως ἔχει, δέον γὰρ ἄρχειν μάχης πρῶτον ἑστῶτα, ὁ δέ, φόβου ἦρχε, καὶ τοῦτο μὲν ἀγεννές. σεμνὸν δὲ αὐτοῦ, ὅτι οὐ κατὰ νῶτα βέβληται, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἐκ τῶν ἔμπροσθεν οἷα μὴ δείξας νῶτα, φεύγων δὲ ἄλλως ἐν τῷ μάχεσθαι μέν, χωρεῖν δὲ ἀνὰ πόδας ὡς δηλοῖ τό, πρόσω τετραμμένος αἰεί, ὃ στάσιμον μαχητὴν δηλοῖ. ὅρα δὲ καὶ τὸ βλῆτο ὦμον, ἐοικὸς ῥηθῆναι γενικώτερον ἀντὶ τοῦ ἐπλήγη. περιϊὼν οὖν φησί, ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών, ὅπερ οὐ πάνυ σύνηθες, πόρρωθεν γὰρ αἱ βολαί. καὶ ἔοικε τό, ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών, ὅμοιον εἶναι τῷ εὐθὺς ἐφεξῆς. Λήϊτον Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ τῷ προδεδηλωμένῳ. ἔνθα χεὶρ λέγεται τὸ μετὰ βραχίονα καὶ πῆχυν, ὡς καὶ πούς, τὸ μετὰ μηρὸν καὶ κνήμην. περὶ δὲ τοῦ σχεδὸν βάλλειν, καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται. ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ ὀστέον ἄχρις, ὃ δηλοῖ τὸ διόλου, ἢ τὸ ἄχρι καὶ εἰς ὀστοῦν, ὡς μὴ δ' εἰς δύντος ἐνδοτέρω τοῦ δόρατος. ἀναμνηστέον δὲ τῆς τοῦ ποιητοῦ φιλίας περὶ τὸν ῥα σύνδεσμον κἀνταῦθα ἐν τῷ, ὃ γάρ ῥ' ἔβαλεν. εἵλετο γὰρ καὶ νῦν τραχυφωνῆσαι δι' αὐτοῦ πρὸς ὄγκον, παραιτησάμενος τὸ λεῖον τῆς φωνῆς ὡς εὐτελέστερον. ὅτι ἀλεκτρυὼν κύριον κεῖται ἐνταῦθα οὐ φυλάσσον τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ

ὡς ὁ ἀλεκτρυών. τὸ δὲ τοῦ ζώου ὄνομα φασὶν οἱ παλαιοί, οὐδέπω ἐπὶ Ὁμήρου ἐγνῶσθαι. οὗ τὸ ἐπίθετον, ὁ ὀρθροβόας παρὰ τοῖς ὕστερον. ὅτι ὄχλου μιμούμενος ἦθος Ὅμηρος, οἳ καινόν τι συμβὰν ἰδόντες καὶ μάλιστα ὑπὲρ ἑαυτῶν, μέγα κεκράγασι, φησὶν ὡς Ἰδομενεὺς Ἕκτορα βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν, ἐν καυλῷ δὲ ἄγη δολιχὸν δόρυ. τοὶ δ' ἐβόησαν Τρῶες. καὶ ἄλλως μέν, ὡς ἐπὶ καινοπραγίᾳ τύχης. μάλιστα δέ, ὅτι εὐτυχῶς τοῦτο συνέβη περὶ τὸν σφῶν ἀρχηγόν. τίς δὲ ὁ τοῦ δόρατος καυλός, προέγνωται. τὸ δὲ ἐάγη, δύναται καὶ δισυλλάβως ἐνταῦθα γραφῆναι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. διφορεῖται γάρ. καὶ ἔστι ποιητικὸν μὲν Ἰωνικῶς τὸ ἄγη, ἀττικὸν δὲ τὸ ἐάγη. Ὅτι διήγημά τι ἐνταῦθα ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς ἀσαφὲς πλέον τοῦ εἰκότος καὶ πάνυ συγκεχυμένον, ὡς ἐξ ἀναστροφῆς λεχθὲν καὶ μὴ κατὰ φύσιν τεθέν. ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ αἰτιατικῆς κυρίου ὀνόματος, καὶ μετακλίνας αὐτὸ εἰς ἀντωνυμικὴν εὐθεῖαν, εἶτα πολλὰ ἐπεμβαλὼν καὶ τὴν φράσιν ταράξας, ἐπαναλαμβάνει δι' αἰτιατικῆς ἀντωνυμίας ἀνακολούθως τῇ ἀρχῇ, τὴν ἀπόδοσιν. τῇ συγχύσει τῶν φραζομένων πραγμάτων τε καὶ προσώπων συσχηματίσας καὶ τὴν τοῦ λόγου προφοράν. ἔστι δὲ ἡ μὲν ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη. αὐτὰρ ὁ τουτέστιν ὁ Ἕκτωρ Μηριόνου ὀπάονά τε ἡνίοχόν τε Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕσπετ' αὐτῷ, πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν ὁ Μηριόνης δηλαδὴ ἄρτι, εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους. καὶ τῷ μέν, φάος ἦλθεν ὁ Κοίρανος ἤγουν τῷ Μηριόνῃ, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ. αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο. τόν, βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ ἑξῆς. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τοῦ Ὁμήρου. ἄλλως δὲ σαφῶς εἰπεῖν, λέγει ὅτι ὁ Ἕκτωρ τὸν τοῦ Μηριόνου ἡνίοχον Κοίρανον ὃς πεζὸς ἐκ Λύκτου εἰς Τροίαν ἦλθεν ἀποβὰς τῶν νηῶν. καὶ εἰ μὴ τοὺς ἵππους ἄρτι παρέστησεν, ἀπώλετο ἂν ὁ Μηριόνης. νῦν δὲ αὐτοὺς παραγαγών, ἐκεῖνον μὲν περιεσώσατο, αὐτὸς δὲ ἔπεσε. τὸν τοιοῦτον οὖν Κοίρανον ὁ Ἕκτωρ ἔβαλε. καὶ ὅρα ὅτι τὸ πᾶν τῆς ἀσαφείας ἐνταῦθα καὶ τῆς συγχύσεως ἡ τοῦ Μηριόνου ἐπεμβολὴ ἐποίησεν. οἷα μετὰ τὸ ἤλυθεν ἐκ Λύκτου ὁ Κοίρανος, ἀπενεχθέντος ἀνελπίστως τοῦ, ἐγγυάλιξεν ἂν Τρωσὶ κράτος ὁ Μηριόνης. ὅτι τὸ ὅλον, ἀμέτοχον ἐνταῦθα ἦν. ὅρα δὲ τὸ κοίρανος, εἰς κύριον μετενεχθὲν καθὰ καὶ τὸ βασιλεύς, ἤδη δὲ καὶ τὸ ἄναξ ὥς που δεδήλωται. Λύκτος δέ, πόλις κρητική. φάος δὲ καὶ νῦν, τὴν ζωὴν λέγει. διὸ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ. καί, αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμόν. ἅπερ ἀντίκειται τῷ ἐλθεῖν τινι φῶς. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τοῦ ῥηθέντος Κοιράνου πληγὴν οὕτω φράζει ποιητής. τόν, βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην. δόρυ δὲ πρυμνόν, τὴν αἰχμὴν λέγει, τουτέστι τὸ τοῖς ὀδοῦσιν ἐνσκήψαν μέρος τοῦ δόρατος τὸ μετὰ τὸν καυλόν. ὅτι ἐν τῷ, ἡνία χεῦεν ἔραζε, τὰ δὲ Μηριόνης ἔλαβε χέρεσσι φίλῃσι κύψας ἐκ πεδίου, φαίνεται οὐχ ἁπλῶς δεσμοὺς ἐνωπικοὺς ἵππων εἶναι τὰ ἡνία καθάπερ ἔδοξεν, ἀλλὰ τὰ αὐτά, καὶ χαλινούς, εἴγε καταπίπτουσιν ἀπολυθέντα καὶ αὖθις ἀναλαμβάνονται. τὸ δὲ χεῦεν, ἁπαλότητα δηλοῖ καὶ ὑγρότητα τῶν ἡνίων δι' ἣν οὐκ ἂν ἀπεικότως λέγοιντο σιγαλόεντα. ἠχητικὰ γὰρ τὰ ξηρά, οὐ μὴν τὰ ἁπαλά. τὸ δὲ χέρεσσι φίλῃσιν, ἡ φράσις συνήθης. πολλαχοῦ γὰρ καὶ χεῖρας φίλας φησί.

Μάστιε νῦν εἷός κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι.
Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'. Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ,
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὢ πόποι. ἤδη μέν κε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφίει,
Ἢ κακός, ἢ ἀγαθός. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει.
Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἀλλ' ἄγετ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες.
Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους

Ὅτι οὐ μόνον μαστίζω κοινῶς, ἀλλὰ καὶ μαστίω ποιητικῶς. ἐξ οὗ καὶ τό, μάστιε νῦν, ἤγουν μάστιζε, εἷος κεν ὅ ἐστιν, ἕως ἂν θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. ἐκ δὲ τοῦ μαστίω μαστίσω, καὶ μάστιν ἔστιν εὑρεῖν τὴν μάστιγα. τὸ δὲ μαστίζειν, καὶ ἱμάσσειν λέγεται, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τό, ἵμασε καλλίτριχας ἵππους. ὅτι ὁ γνοὺς ποθεν ῥοπὴν ὑπέρ τινος ἀντιθέτου, προσφυῶς εἴποι ἂν κατὰ τὸν Μηριόνην πρός τινα τό, γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι οὐκέτι κάρτος τῶνδε. ὅμοιον δὲ καὶ τό, οὐδ' ἔλαθεν ὁ δεῖνα, ὅτε δὴ τῷ δεῖνι δίδου ἑτεραλκέα νίκην. ὡσαύτως καὶ Αἴαντος τό, ὢ πόποι. ἤδη μὲν ἂν καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι, γνοίη ὅτι τοῖσδε θεὸς αὐτοῖς ἢ πατὴρ αὐτὸς

ἀρήγει.

Σχήσεσθ᾽. ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Εἴη δ᾽ ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
Ἀλλ᾽ οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν,
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν·
Ποίησον δ᾽ αἴθρην. δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέοντα.
Αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε. μάχη δ᾽ ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς αἴ κεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ᾽ Ἀντίλοχον μεγάθυμον Νέστορος υἱόν.
Ὄτρυνον δ᾽ Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.

ἀρήγει. ἐν τούτοις δὲ καὶ σημεῖον θεομηνίας ὁ Αἴας κρίνει, τὸ τοὺς μὲν Ἀχαιοὺς ἀστοχεῖν ἀφιέντας, Τρῶας δ᾽ ἐπιτυγχάνειν. φησὶ γάρ. τῶν μὲν πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅς τις ἀφείη ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός, Ζεὺς δ᾽ ἔμπης πάντα ἰθύνει. ἡμῖν δ᾽ αὕτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. τοῦτο δὲ καὶ εἰς λοιπὰς παρῳδηθήσεται πράξεις, ἐν αἷς παραδόξως θάτερον τῶν μερῶν εὐτυχεῖ κατὰ τοῦ ἑτέρου. τὸ δὲ ἅπτεται, ὃ δύναμιν ἔχει τοῦ ἐπιτυγχάνειν καὶ βάλλειν, τοῖς Ἀχαιοῖς προσκολλᾶται. οὐ γὰρ Τρώων ἅπτεται τὰ βέλη, ἀλλὰ τὰ Τρωϊκὰ βέλη ἅπτεται τῶν Ἀχαιῶν. ἔστι γοῦν ὁ τρόπος ἀμφιβολία. τὸ δὲ ὅστις ἀφείη πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη. οὐ γὰρ πάντων Τρώων ἐνεργὰ τὰ βέλη, μόνα δὲ τὰ τῶν ἀφιέντων. ἀκριβῶς δὲ εἴρηται καὶ τὸ, ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός, ἤγουν ἢ ἄνανδρος, ἢ ἀνδρεῖος. ξενίζει γὰρ οὐ τὸ τοὺς ἀγαθοὺς εὐστοχεῖν, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ οἱ κακοί. δοκεῖ δὲ ἐντεῦθεν εἰλῆφθαι καὶ τὸ, ἀγαθὸς σκυτεὺς ὁ εὔτεχνος, καὶ ὅσα τοιαῦτα. οὕτω γὰρ καὶ στρατιώτης ἀγαθὸς ὁ τὰ κατ᾽ αὐτὴν τέχνης εὖ ἔχων. τὸ δὲ αὕτως καὶ τὸ ἐτώσια, ἐφερμηνεύουσιν ἄλληλα. τὸ δὲ πίπτει ἔραζε, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ ἅπτεται. τὰ γὰρ ἀπτόμενα βέλη, οὐ κάτω πίπτει, ἀλλὰ τοῖς βαλλομένοις ἐναπομένει. ὅτι συνασπιζόντων λόγος τὸ, ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ αὐτοὶ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην ὅπως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες. Αἴαντος δὲ καὶ οὗτος λόγος, ὃς καὶ φθάσας ἔφη πρὸς Μενέλαον, οὐ τόσον περιδεδιέναι τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου, ὅσον περὶ τῇ ἑαυτοῦ, καὶ τῇ τοῦ Μενελάου κεφαλῇ. ὅρα δὲ ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν, χάρμα τὸ ἐπίχαρμα καὶ ὁ γέλως, οἷον, χάρμα δυσμενέεσσιν. ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις τὴν ἐξ ὀρθοῦ ἡδονὴν δηλοῖ. ὅπερ ἀλλαχοῦ περιφράζων τίς, ἔφη. ὡς σύ τε εὐφρανεῖς πάντας τοὺς σοὺς, ἐγὼ δ᾽ εὐφρανῶ τοὺς ἐμούς. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ἡ δηλωθεῖσα καὶ ἀλλαχοῦ ἀμφίβολος ἔννοια, τὸ ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι. φησὶ γάρ. χάρμα ὡς ἐρρέθη ἑτάροισι γενώμεθα. οἵ που δεῦρ᾽ ὁρόωντες, οὐ φασὶν Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους σχήσεσθαι, ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. δι᾽ οὗ δηλοῦται, ἢ τὸ ἐν ναυσὶ πεσεῖσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς θανόντας, ἢ τὸν Ἕκτορα ἐμπεσεῖσθαι, ὅ ἐστι βιαστικῶς ἐπελθεῖν ταῖς ναυσίν. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν Αἴας, ἐπάγει κατ᾽ ἀνάγκην ἐν σχήματι ἐνδιαθέτῳ κατ᾽ εὐχὴν καὶ τὸ, εἴη δ᾽ ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλείδῃ. ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος. εὔχεται δὲ ὁ ἥρως οὕτω, οἷα μὴ δυνάμενος ὡς ἐν σκότῳ μαχόμενος εὑρεῖν τοιοῦτον ἄγγελον. ἔνθα ὅρα τὸ, ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε, προσεκτικὸν ὄν. οὐ γὰρ ἐθέλει τὸν τυχόντα σταλῆναι τῷ Ἀχιλλεῖ ἄγγελον τοῦ κακοῦ, ἀλλά τινα φίλον, διὸ καὶ σταλήσεται ὁ καλὸς Ἀντίλοχος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἴη δ᾽ ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε, μιμησάμενός τις μεθ᾽ Ὅμηρον, ἔφη τὸ, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα τῷ φόβῳ εἴημεν, ἢ ἀλλ᾽ ἐνταῦθα τῶν φόβων εἴημεν. δι᾽ οὗ περιπέφρασται τὸ, ἀλλὰ φοβηθείημεν. τὸ δὲ πεπύσθαι, γενικῇ συνήθως καὶ αὐτὸ συντάσσεται. ὅτι ὁ Αἴας ἐφράσατο μὲν μῆτιν ἀρίστην, ἀπελθεῖν τινα ἑταῖρον τῷ Ἀχιλλεῖ, ὃς καθὰ προσεχῶς εἴρηται, ἀπαγγείλειε τάχιστα λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος, ὃ κατωτέρω φησὶ, πολὺ φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος αὐξήσας τό, τε πολὺ διὰ ὑπερθέσεως. καὶ αὖ πάλιν τὴν ὑπέρθεσιν διὰ τοῦ πολύ. ἐπεὶ δὲ οὔπῃ δύναται ἰδεῖν τινα τοιοῦτον Ἀχαιῶν, διὰ τὸν ἐν τῷ περιέχοντι βαθὺν ὡς προείρηται ἀέρα ἤτοι ζόφον, ἠέρι γάρ φησι κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, εὔχεται δακρυχέων. Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν. ποίησον δ᾽ αἴθρην. δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. ἐν δὲ φάει, καὶ ὄλεσσον. ἐπεί νύ τοι ἤγουν δή σοι εὔαδεν, ὅ ἐστιν ἤρεσεν οὕτως. καὶ μὴ δηλαδὴ ἐν νυκτὶ ταύτῃ ὀλέσῃς ἣ γαίηθεν ὄρωρεν οὐ μὴν ἄνωθέν ποθεν, κατὰ τὸ, ὀρώρει δ᾽ οὐρανόθεν νύξ. καὶ ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ διαπίπτειν εὔλογος οἶδεν εὐχὴ, ὀλοφύρατο δακρυχέοντα. αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, ἤγουν τὸ πάχος τοῦ νέφους διέλυσε, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε. μάχη δ᾽ ἐπὶ πᾶσα φαάνθη. καὶ ὅρα τὸ πᾶσα. τὰ πρὸ τούτου γάρ, οὐ πᾶσα πεφώτιστο καθὰ προδεδήλωται. αἴθρην δὲ, τὴν λάμψιν λέγει, τὴν εὐδίαν, τὴν αἰθρίαν, ἣν καὶ αἰθέρα εἰπεῖν ἔφθη ἐν τῷ, εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ᾽

αἰθέρι. δῆλον δὲ ὡς ἐνταῦθα φανερῶς ἀντιδιεῖλεν ἀλλήλοις τὴν ἠέρα καὶ τὴν αἴθρην, εἰπὼν. ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος. ποίησον δ' αἴθρην. τούτων δὲ, τὴν μὲν ἠέρα ἐπὶ πλέον διασαφῶν, ἔφη. ἠέρα μὲν σκέδασον, ἤγουν ἀπῶσον ὁμίχλην. τὴν δὲ αἴθρην ἀναπτύσσων, εἶπεν. ἐν δὲ φάει, καὶ ὄλεσσον. ὡς τοῦ ἠέρος οἷα ὁμιχλώδους, μὴ ἐχούσης φάος εἴγε κατέχει ὁμῶς ἄνδρας τε καὶ ἵππους. καὶ δὴ εὐχῆς ἐστι ῥυσθῆναι ὑπ' ἠέρος υἷας ἀχαιῶν. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως. ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε. καὶ πάλιν. μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη, ὡς τῆς ἠέρος μὴ τοιαύτης οὔσης. γίνεται δὲ ἡ αἴθρη, ἀπὸ τοῦ αἰθὴρ αἰθέρος, ὡς γαστὴρ γαστέρος γάστρη. πατρὸς, πάτρη. τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, πρὸς διαστολὴν καὶ νῦν ἐῤῥέθη, ἐπεὶ καὶ κατὰ νοῦν ἡ αἴθρη ὁρᾶται κατὰ τὸ, πρὶν ἐξ οὐδαμοῦ πάσης γῆς νέφος ἦν, ἀλλ' ὀξεῖα ἡλίου ὡς προεῤῥέθη αὐγή. καὶ ἄλλως δὲ μᾶλλον ἁπλούστερον τὸ, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ταυτόν ἐστι τῷ, δὸς ἡμῖν βλέπειν. ὡς νῦν γε ἀβλεπτοῦμεν διὰ τὸ τοῦ ἠέρος, εἴτουν ὁμίχλης παχύ. τὸ δὲ ἐν φάει καὶ ὄλεσσον, προοιμιῶδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐχομένων μὴ ἀκράτοις κακοῖς περιπεσεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν τι παραμεμῖχθαι αὐτοῖς. οὕτω ἐν ὀδυσσείᾳ ἤνικται τὸ, ἰδόντα με τὰ φίλτατα, λίποι αἰών. οὕτω τις ὀλλύμενος ἐν ὕδατι, εὔχεται κατὰ γῆν ὕστερον παθεῖν. οὕτω παράσιτος νῆστις θνήσκων, εὔξαιτ' ἂν κόρῳ διαῤῥαγῆναι. ὁ τοιοῦτος νοῦς καὶ προοιμίαν προήγαγε τὸ, ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι. ἧς μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. τὸ δὲ εὔαδεν, ἢ κατὰ διάλυσιν ἀπὸ τοῦ ἥδω γίνεται, ὁμοίως τῷ ἧξεν, ἔαξε. ἦγη, ἐάγη. ἥλω, ἑάλω, ἢ κατὰ συστολὴν ὡς τὸ, ἅδε δ' ἕκτορι μῦθος. καὶ ἀττικῶς, ἕαδε μετὰ δασείας. καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, εὔαδεν αἰολικῶς μετὰ ψιλῆς. ὡς τὸ, ἕκηλος εὔκηλος. ὄρος οὖρος. Ὅτι τὸ εἶπεν, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται ὡς ἐν ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐν τῷ, καὶ τότ' ἄρ' αἴαντα εἶπε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος, ἤγουν προσεῖπε, προσεφώνησε. καὶ δοτικῇ, ἐν τῷ ὀτρύνοντες ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι εἰπεῖν, ὅ ἐστιν ἀπαγγεῖλαι.

Οὐ τὸν μενέλαον ἐκ τοῦ πατρόκλου βραχὺ μεταστάντα λέοντι παραβάλλει, ὃς ἀπὸ μεσαύλοιό φησιν ἄπεισιν, ἐπεὶ ἄρκεν, ἤγουν ἐπειδὰν κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων, οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι παννύχιοι ἐγρήσσοντες. ὁ δὲ, κρειῶν ἐρατίζων, ἰθύει ἢ μάλιστα ἰθύει. ἀλλ' οὔτι πρήσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες ἀντίοι, ἢ ἀντίον ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, καιόμεναί τε δεταὶ, ὅ ἐστι λαμπάδες ἐκ δᾴδων, ἢ ἁπλῶς ξύλων ὡς προγέγραπται καὶ ἑξῆς. ταυτολογεῖ γοῦν συνήθως κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς οἷα σχεδιάζων. ὅτι δὲ πρὸς τὸ ἀκούσιον τῆς ἀπελεύσεως εἴρηται ἡ παραβολὴ, δηλοῖ τὸ, ὡς ἀπὸ πατρόκλοιο μενέλαος ἤϊε πόλλ' ἀέκων, οἷα δεδιὼς περὶ πατρόκλῳ. διὸ καὶ ἀπιὼν σκέψασθαι ποῦ ποτ' ἂν εἴη ἀντίλοχος καθὰ συνεβούλευσεν ὁ μέγας αἴας, ἐπέτελλε μηριόνῃ τε καὶ αἰάντεσσι τοιαῦτα. νῦν τις ἐνηείης πατροκλῆος δειλοῖο μνησάσθω, πᾶσι γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, ζωὸς ἐών. νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει, ἢ κατὰ θανάτους δηλαδή. καὶ ὅρα τὸ ἐπίστατο, δι' οὗ ἐκμαθή-

Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος.
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσαύλοιο,
Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι
Παννύχιοι ἐγρήσσοντες. ὁ δὲ, κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσιν θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ,
Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ,
Ὣς ἀπὸ πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων. περὶ γὰρ δίε μή μιν ἀχαιοὶ
Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.
Πολλὰ δὲ μηριόνῃ τε καὶ αἰάντεσσι κέλευε.
Αἴαντ' ἀργείων ἡγήτορε, μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐνηείης πατροκλῆος δειλοῖο
Μνησάσθω. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
Ζωὸς ἐών. νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν.
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσσυτο. καί τέ μιν ὦκα λαβὼν, ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
Εἴ που νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,

σεως

Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Ἤδη μέν σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα,
Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει.
Νίκη δὲ Τρώων. πέφαται δ' ἄριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Εἰπεῖν αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν, ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαιόλος Ἕκτωρ.

στεως ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὰς ἀρετὰς ὁ ποιητὴς προγίνεσθαι ἐπισήμους τινὰς εἶναι παραδίδωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπιλέξατο Αἴας τὸν Ἀντίλοχον ἄγγελον τῷ Ἀχιλλεῖ, οὐ μόνον ὡς ταχὺν ἵνα θᾶσσον ἰὼν εἴπῃ τῷ Ἀχιλλεῖ ὅτι οἱ πολὺ φίλτατος ὡς δεδήλωται ὤλεθ' ἑταῖρος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἑταῖρον ἐκείνῳ. ὁ γὰρ τοιοῦτος, συμπαθήσεται αὖ τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ πενθοῦντα παραμυθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἄνδρας ἐρεθίζων, οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. δηλοῖ δὲ, τὸ κινεῖν εἰς ἔριν θυμικήν. τὸ δὲ ἐξελέσθαι, ὅ ἐστιν ἐπιλέξασθαι τὸ ἐν βουσὶ πῖαρ, λέοντος ἴδιον, ὡς πρὸ ὀλίγου μὲν ἐδηλώθη ἐν τῷ, βοῶν ἥτις ἀρίστη. ἀλλαχοῦ δὲ ἐν τῷ, ὑπ' ἐκμήλων αἱρεύμενοι. ἐν δὲ τῷ, ὁ δὲ, κρειῶν ἐρατίζων, ἐπαναληπτικὸν τὸ ἄρθρον ἐστίν. ἵνα λέγῃ, ὁ λέων ἐπειδὰν κάμῃ κύνας καὶ ἄνδρας ἐρεθίζων κωλύοντας, αὐτὸς δὴ ποιεῖ τάδε. τὸ δὲ κρειῶν ἐρατίζων, περίφρασίς ἐστι τοῦ πεινῶν. τὸ δὲ ἰθὺς ὁμώνυμος οὖσα λέξις, πολλαχοῦ ἰθὺς λέγεται δίχα τοῦ ν. ὁ δὲ ἐνηής, ὁ αὐτὸς τῷ μειλιχίῳ ἐστίν, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τό, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι. ὃ μετὰ τῶν ἑξῆς, οἶκτον κινεῖ ἐπὶ νεκρῷ. Ὅρα δὲ τὸ ἐπίστατο, ἀκριβῶς φρασθέν. τὸ γὰρ ἠπίστατο, οὐκ ἀναλόγως ἔχει. καθὰ οὐδὲ τὸ ἤμελλε, οὐδὲ τὸ ἠβούλετο. διέστρεψε δὲ τὰ τοιαῦτα, ἡ χρῆσις τοῦ διηκόνησε. καὶ ἐκεῖ γάρ, τὸ μετὰ τὴν ἄρχουσαν κείμενον ἦτα, παραδοξίαν ἔχει τινά. τὸ δὲ νῦν ἐπίρρημα, δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι λεχθὲν ἀνεπαχθῶς ταυτολογεῖ καὶ αὐτό. ὅτι δὲ ἐνηὴς καὶ μείλιχος ὁ Πάτροκλος, καὶ ὅτι ὁ μείλιχος καὶ μειλίχιος λέγεται, καὶ ὅτι τὸ δειλὸς ἐπὶ οἴκτῳ ἐρρέθη, οὐ μὴν ἐπὶ ψόγῳ, δῆλόν ἐστιν. ὅτι Μενέλαος ἰδέσθαι θέλων εἴπου ζωὸς ἔτι ἐστὶν Ἀντίλοχος, ἀπέβη πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετός, ὅν ῥά τε φασὶν ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο. καί τέ μιν ὦκα λαβὼν, ἐξείλετο θυμόν. εἶτα ἐλλιπτικῶς ἀποστρέφων τὴν ἀπόδοσιν καὶ πρὸς τὸν Μενέλαον, ἐξ οὗ καὶ τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην οἱ Ὁμηρικοὶ ἐπέγραψαν ζηλωταί, φησὶν ὡς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην εἴπου Νέστορος υἱὸν ζώοντα ἴδοιο. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ἀποφατικῶς ἀποστρέφει ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν. φιλῶν καθὰ τὸν Πάτροκλον, οὕτω καὶ τὸν Μενέλαον, ὡς καὶ αὐτὸν ὁμοίως ἐκείνῳ ἐνηῆ. καὶ ὅρα καὶ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν οὐχ ἁρμόττουσαν οὐδ' αὖ τὴν ὅλην ὅλῳ τῷ ὑποκειμένῳ. οὐ γὰρ δήπου καθάπερ ὁ ἀετὸς θυμὸν ἐξείλετο πτωκὸς ὃν εἶδεν, οὕτω καὶ Μενέλαος ἰδὼν ἀνελεῖ τὸν Ἀντίλοχον. ἀλλὰ τὸ, ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν, πρὸς μόνην ἀναπλήρωσιν κεῖται ζωϊκῆς ἱστορίας, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γίγνεται. πάνυ δὲ τὴν ὀξυωπίαν τοῦ ζώου ηὔξησεν, εἴ τοῦτο τὸ ὀξυδερκὲς ὃ ὑποβάλλει Ὅμηρος εἰπεῖν συνθέτως ἐκ τοῦ ὀξύτατον δέρκεσθαι, εἴγε καὶ ὑψόθι ὤν, ὁρᾷ τὸν πτῶκα βραχύν τε ὄντα καὶ γεώδη τὴν χρόαν, καὶ ὑπὸ θάμνῳ ἀμφικόμῳ κρυπτόμενον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πάντοσε παπταίνων, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ σκέπτεσθαι. ὅπερ πρὸ ὀλίγον ὁ Αἴας εἶπεν ἐν τῷ, σκέπτεο νῦν Μενέλαε. τοῦ δὲ πάντοσε παπταίνειν περιφραστικώτερον τὸ, ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην. οὐκ αὖ γὰρ τοῦτο εἴη πόρρω τοῦ παπταίνειν. αὐτό τε γάρ, συνθέτως τὸ πάντη διαπεπταῖ τὴν ὄψιν δηλοῖ. καὶ τὸ πάντοσε δινεῖν τὴν ὄψιν, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει. ὅρα δὲ καὶ τὸ φασίν, οὐ διστακτικῶς ῥηθὲν ὡς ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας πίστιν δηλοῦν, ὡς οὐκ αὐτοῦ δὴ τοῦ ποιητοῦ μόνου τοῦτο παραδιδόντος, ἀλλὰ πάντων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὕτω λεγόντων. τὸ δὲ πτὼξ, ἐνταῦθα μὲν ἐλλιπῶς ἐρρέθη. ἀλλαχοῦ δὲ κατὰ τὸ πλῆρες πτῶκα λαγωὸν λέγει. οὕτω καὶ βροτὸν μέν τις εἰπὼν, οὐκ ἐντελῶς ἔφη, πλῆρες δὲ τὸ, βροτὸς ἀνήρ, ὅ ἐστι φθαρτός, κατὰ τὸ, βροτοὶ ἄνδρες. καθὰ καὶ λαγωὸς πτὼξ, ὁ ὑποπτήσσων καὶ δειλός. ἀμφίκομος δὲ θάμνος, ἡ δασεῖα ὡς πάντοθεν κομῶσα, ἥ τις δι' αὐτὸ καὶ θάμνος λέγεται ὡς ἀπὸ τοῦ θαμὰ ἐπτερόηματος. τὴν δὲ τοιαύτην οἱ ῥήτορες καὶ ἀμφιλαφῆ λέγουσιν ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. τὸ μέντοι ἀμφιδάσεια, ἡ κόρυς ἀπεπληρώσατο. τὸ δὲ κατακείμενος, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ κείμενος, ὡς τοῦ πτωκὸς πάνυ διὰ δειλίαν συνάγοντος ἑαυτὸν καὶ συστέλλοντος. τὸ δὲ ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο, ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτοῦ. ἐναντίωσιν γὰρ κἀνταῦθα ἡ κατὰ δηλοῖ πρόθεσις. τὸ δὲ ἴδοιο, σύνηθες Ὁμήρῳ, παρ' ὃ καὶ τὸ ἴδωμαι, καὶ τὸ ἴδηται καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅτι στρατηγικὸν τό, τὸν δ' ἐνόησεν ἐν μάχῃ θαρσύνονθ' ἑτάροις καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. ὅτι τὸ, ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ὄφρα πύθηαι λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, ὃ δή φησι Με-

νέλαος πρὸς τὸν Ἀντίλοχον, λεχθείη ἂν ἐπὶ δυσχεροῦς ἀκούσματος. τὸ δὲ ἐφεξῆς τό, ἤδη μὲν γὰρ καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς ἡμῖν κυλίνδει ἄνωθεν δηλαδὴ πόθεν, νίκη δὲ τῶν δεῖνα ἀντὶ τρώων, λεχθήσεταί ποτε ὑπὸ νικωμένου μέρους, ἢ ἄλλως βλαπτομένου ὑπό τινων. βαρυτόνως δὲ καὶ νῦν τὸ κυλίνδει ἀναγινώσκει ἀρίσταρχος. ὅθεν καὶ τὸ κυλινδόμενος, καὶ κυλίνδεται, καὶ μέγα κῦμα κυλίνδων. ἐκ τούτου δὲ ῥήματος καὶ τὸ σχῆμα ὁ κύλινδρος. τὸ δὲ πέφαται δ' ἄριστος ὁ δεῖνα, μεγάλη δὲ ποθὴ τοῖς ἑαυτοῦ τέτυκται, θάνατον ἀριστέως φράζει ὁποῖός τις ἐνταῦθα ὁ πάτροκλος. αὐτὸ δὲ τὸ πέφαται δ' ἄριστος, γράφεται καὶ πέφαται δ' ὤριστος. ἔνθα παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ ποσάκις εἰπὼν ὁ ποιητὴς περὶ ἀναιρέσεως πατρόκλου, οὐδαμοῦ ἐφάνη προσκορής. ἐν γὰρ τῷ π', ἔφη. δούπησε δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν ἀχαιῶν. καί, πολέας πέφνοντα μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν, ἕκτωρ σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα. ἐν δὲ τῇ ρ' ταύτῃ ῥαψῳδίᾳ, τοίου θεράπων πέφαται ἀνέρος, ὅς μέγ' ἄριστος. καί, ἑταίρους ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε. καί, ὅτι οἱ φίλος ὤλετο καὶ ἑταῖρος. καὶ μετ' ὀλίγα, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος. καί, πᾶσιν ἠπίστατο μείλιχος εἶναι, νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει. καί, κεῖται πάτροκλος, καὶ τὰ ἑξῆς. σημείωσαι οὖν καὶ τὸ ἐν τούτοις πολυειδὲς τοῦ ποιητοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπρόσκορες. ἔθος δὲ ὑψοῦν τοὺς κατοιχομένους ἐπαίνοις, καὶ πέρα πολλάκις τοῦ ἀληθοῦς. μενέλαος οὖν ἄρτι τὸν πάτροκλον ἄριστον ἀχαιῶν λέγει ἐν τῷ, πέφαται ἄριστος ἀχαιῶν πάτροκλος. ἀχιλλεὺς δέ, μυρμιδόνων ἄριστον ἐρεῖ αὐτόν. καὶ ἀληθεύει μὲν αὐτῶν οὐδέτερος. οὔτε γὰρ ἀχαιῶν ἁπλῶς ἄριστος ὁ πάτροκλος, ἀλλ' οὐδὲ μυρμιδόνων ἄριστος, εἴγε μυρμιδὼν καὶ ὁ ἀχιλλεύς. ἀναιδέστερον δὲ ὅμως τὸ τοῦ μενελάου ψεῦσμα. εἰ δὲ μυρμιδόνας νοήσομεν τὴν τῶν μυρμιδόνων στρατιάν, ἤτοι τὸν δῆμον. καὶ ἀχαιοὺς, μόνους τοὺς μυρμιδόνας κατὰ τό, μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ ἕλληνες καὶ ἀχαιοί, ἀληθεύουσι καὶ ὁ μενέλαος καὶ ὁ ἀχιλλεύς. τῆς γὰρ τῶν μυρμιδόνων στρατιᾶς, δοκεῖ ἄριστος εἶναι ὁ πάτροκλος. ὅρα δὲ ὅτι τὸ πέφανται μὲν μετὰ τοῦ ν', τὸ πεφανέρωται, ἀπὸ τοῦ φαίνω. πέφαται δὲ δίχα τοῦ ν', τὸ πεφόνευται, ἀπὸ τοῦ φένω φῶ. ἐξ οὗ τὸ φνῶ, καὶ πέφνω. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ φάζω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σφάζειν προσλήψει τοῦ σ'. Ἱστέον δὲ ὅτι φῶ, οὐ μόνον τὸ λέγω καὶ τὸ φαίνω καὶ τὸ φονεύω, ἀλλά καί τι εἶδος πυρώσεως καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, παράγωγον εἶναι δοκεῖ τὸ φώζω. ἐξ οὗ παρὰ τῷ κωμικῷ φῶδες τὰ ἀποκαύματα. καὶ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ δὲ τό, ἥδιον πεφωσμένας ἰσχάδας.

Ὅτι στυγεῖν, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ φρίσσειν, ὡς τό, κατὰ δ' ἔστυγεν αὐτήν, ὅθεν καὶ ὁ στυγητὸς καὶ ὁ στυγερὸς ὡς τό, στυγέει δὲ καὶ ἄλλος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ λυπεῖσθαι, ἀφ' οὗ πλεονασμῷ τοῦ ν' καὶ παραγωγῇ, καὶ τὸ στυγνάζειν, καὶ ὁ στυγνός. ἀντίλοχος οὖν μαθὼν θανεῖν τὸν πάτροκλον κατέστυγε μῦθον ἀκούσας, ὅ ἐστιν ἐστύγνασεν. εἶτα ἐπάγει ὁ ποιητὴς ἀκολούθως ὅσα τις ἀγαθὸς ἑταῖρος πάθοι ἂν εἰ μάθοι ἑταίρου φίλου θάνατον, καὶ φησί. δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. καὶ ὅρα ὅπως κατὰ τοὺς παλαιοὺς πανταχόθεν ὑπέδειξε τὸ πολὺ τοῦ πάθους ἐκ τῆς στυγνότητος. ἐκ τῶν δακρύων. ἐκ τῆς σιωπῆς. μάλιστα δ' ἐκ τοῦ μὴ πυθέσθαι τὰ περὶ τοῦ θανάτου. καὶ ἔστι τῷ ἀντιλόχῳ φασὶν οἰκτροτέρα λόγου παντὸς, ἡ σιγή. οὐδὲ

Ὣς ἔφατ'. ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε.
Βῆ δὲ θέειν. τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλεΐδῃ ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ μενέλαε διοτρεφὲς ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν. ἔνθα ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος. μεγάλη δὲ ποθὴ πυλίοισιν ἐτύχθη.
Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Στῆ δὲ παρ' αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα.
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
Ἐλθεῖν εἰς ἀχιλῆα πόδας ταχύν. οὐδέ μιν οἴω
Νῦν ἰέναι μάλα περ κεχολωμένον ἕκτορι δίῳ.
Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην.
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας τελαμώνιος αἴας.

Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.
Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὄπισθεν
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ
Ἴσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Ὕψι μάλα μεγάλως. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκὸς, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς.
Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ
Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
Ἕως μὲν γάρ τε θέουσι διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
Ὣς Τρῶες, εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
Σταίησαν, τῶν δὲ τρέπετο χρώς. οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.

γὰρ ἔχει τὸν τρόπον τοῦ θανάτου ἐρωτῆσαι, οἷα συγκεχυμένος τὴν διάνοιαν καὶ τὴν φωνὴν ἐπισχεθείς. ὅτι δὲ ἡ ἀμφασία ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, στομφασμοῦ χάριν προσέλαβε τὸ ἀμετάβολον, δηλοῖ. ἄλλως γὰρ, εἶχεν ἐκταθῆναι εἰς ἀπαρτισμὸν δακτύλου ἡ στέρησις· ὡς καὶ ἐν τῷ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος γέγονε. τὸ δὲ ἐπέων, περιττῶς κεῖται. ἤρκει γὰρ σιωπὴν καὶ αὐτοῦ δίχα, ἡ ἀμφασία δηλῶσαι. ὅτι Ἀντίλοχος θέων εἰς Ἀχιλλέα, τὰ οἰκεῖα τεύχεα ἔδωκεν ἀμύμονι Λαοδόκῳ ἑταίρῳ, οὐ μόνον ἵνα ἐλαφρῶς ἔχῃ θέειν, ὡς καὶ Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ τὴν χλαῖναν ἀποβαλὼν, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἰνδαλλόμενος δοκῇ παραμένειν τῷ πολέμῳ καθά φασιν οἱ παλαιοί. ἐνταῦθα δὲ Ὅμηρος καὶ περιφράζων ἡνίοχον, φησὶν, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους. ὅτι ἐπὶ τοῦ κατὰ σπουδὴν ἀγγελοῦντος σκυθρωπὰ, ῥηθήσεται τὸ, τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον, κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. ἐκ δὲ τοῦ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ κακάγγελος. εἰς δὲ τὸ, πόδες φέρον, φασὶ καὶ νῦν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἔθος Ὁμήρῳ οὕτω φράζειν ἐπὶ τῶν κατὰ σπουδὴν θεόντων, ὡς μὴ κινούντων τοὺς πόδας, ἀλλὰ φερομένων ὑπ' αὐτῶν ὡς οἷα ὑπό τινων πτερῶν. ἕτεροι δὲ, ἀστείως τοῦτο ἐπὶ τοῦ Ἀντιλόχου ἐνόησαν, ἀντὶ τοῦ, ἀράμενον αὐτὸν τὸ πένθος ᾤχετο. εἰκότως δέ φασιν οὐκ ἐφ' ἅρματος ἄπεισιν Ἀντίλοχος περὶ οὗ ταῦτα λέγεται. ταπεινὰ γὰρ ἀγγελεῖ. εἰ δὲ νομίζουσι τῷ γέροντι πατρὶ Νέστορι καταλιπεῖν αὐτὸ, εἴπερ φεύγειν δεήσειε. καὶ ἄλλως δὲ, εἰ τὰ τεύχεα πρὸς τὸ δοκεῖν παρεῖναι τῇ μάχῃ ἀφῆκε, πολλῷ πλέον τὸ ἅρμα. ὅτι ἀνεῖναι κἀνταῦθα, τὸ ἀναπεῖσαι. φησὶ γοῦν ὅτι Ἀντιλόχου ἀπελθόντος, αὐτὸς μὲν ὁ Μενέλαος ἀμύνειν τειρομένοις τοῖς Πυλίοις οὐκ ἔσχεν, ἔσπευδε γοῦν ἐπὶ Πατρόκλῳ βῆναι, τὸν δὲ Νεστορίδην Θρασυμήδην, αὐτοῖς ἀνῆκεν. οὐ γὰρ ἦν στρατηγικὸν, ἀνάρχους ἀφεῖναι τοὺς Πυλίους τῇ πρὸς Ἀχιλλέα τοῦ Ἀντιλόχου ἀποστολῇ. ἐνταῦθα δὲ καὶ ὡς λίαν χρήσιμον εἰς μάχην τὸν Ἀντίλοχον ἱστορῶν, φησὶν ἀπῆλθεν. μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη, ἐκδραμὼν δηλαδὴ εἰς τὸν Ἀχιλλέα. αἰτία δὲ τοῦ τοιούτου πόθου, ὅτι ἐτείροντο μαχόμενοι ὡς ἐῤῥέθη. ὅτι προαναφωνῶν καὶ νῦν ὁ ποιητὴς, ἐκτίθεται ὡς οὐκ ἂν ὁ Ἀχιλλεὺς νῦν ἔλθοι μάλα περ κεχολωμένος Ἕκτορι δίῳ. οὐ γάρ πως ἄν φησι γυμνὸς ἐὼν, Τρώεσσι μάχοιτο. Μενέλαος δὲ τοῦτο λέγει πρὸς Αἴαντα, ὃν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ, τῶν ἄλλων καὶ ἀνδρίᾳ καὶ συνέσει ὑπερφερῆ. οὗ καὶ εἰπόντος πρὸ ὀλίγων τὸ, αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην καὶ ἑξῆς, φυλάξας νῦν αὐτὸ ἀπαράτρεπτον ὁ Μενέλαος, παραφράζει μόνον τὸν ἐκεῖ τρίτον στίχον, ἤγουν τὸ, ὅπως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες. καὶ φησὶν, ὅπως ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν. καὶ ὅρα διατί ὁ ποιητὴς πλάττει τοὺς Τρῶας ἄχρι τοῦ ναυστάθμου νικῶντας, ἐπεὶ δηλονότι οὐκ ἦν τοῦ πεδιάδος γενέσθαι τὸν Ἀχιλλέα γυμνὸν ὅπλων ὄντα. ὧν οὐδὲ ἐλπὶς ὕπεστι τῆς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁπλοποιΐας, δι' ἧς Ἡφαιστότευκτον ἕξει πανοπλίαν ὁ Ἀχιλλεύς. πρὸς μέντοι ταῖς ναυσὶ πρὸ τῆς τοιαύτης ὁπλοποιΐας ἐπιφανεὶς μόνον καὶ οὐ πέμψας ἴνδαλμα ἑαυτοῦ ὡς ἐπὶ Πατρόκλου γέγονεν, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκφήνας, τρέπεται τοὺς Τρῶας εἰς φυγήν. ὅτι ἔπαινος ἀγαθῆς συμβουλῆς τὸ, πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες ἀγακλεές. ὅπερ Αἴας φησὶ πρὸς Μενέλαον. ὅτι Μενέλαος καὶ Μηριόνης ὑποδύντε, μάλ' ὦκα νεκρὸν ἀείραντες, ἔφερον ἐκ πόνου. ὃ κατωτέρω ἄλλως φράζων. φησί. νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο. εἰς ταυτὸν ἄγων τὸν πόνον καὶ πόλεμον. Αἴαντος δὲ καὶ τοῦτο συμβουλὴ, ὃς ἑαυτῷ καὶ τῷ Λοκρῷ ἐγκλίνων τὸ πᾶν τῆς μάχης. φησὶν ὡς ὄπισθεν ἡμεῖς μαχησόμεθα Τρωσί τε καὶ Ἕκτορι δίῳ, ἴσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες. ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἴσον θυμὸν ἔχοντες. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ ἰσοψυχεῖν. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ παρ' ἀλλήλοισιν

ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἀλλήλων, ὅθεν καὶ τὸ παραλληλίζειν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. ἐκ δὲ τούτων ὡς καὶ ἐξ ἄλλων δῆλον ὡς οἱ μικροί τε κατὰ τὴν τραγῳδίαν μεγάλων χωρὶς σφαλεροὶ πολεμεῖν εἰσι. καὶ μέγας δὲ ὀρθοῖτο ἂν ὑπὸ σμικροτέρων. ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν αἰάντων γίνεται ὁμοῦ ἱσταμένων καὶ συνεφαπτομένων μάχης. Ὅρα δὲ καὶ τὸ περὶ αὐτῶν φιλοσόφως λεχθὲν, ὡς ἰσότητα κατὰ ψυχὴν ἔχοντες, ὁμοιότητα εἶχον κατὰ τοὔνομα. καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ αἴας παρασημειοῦται οἱονεί τι εἰς φιλίαν ἦν τὸ ἐν αὐτοῖς ὁμώνυμον οἱονεὶ λέγων, ὡς οὐ μόνον διὰ ἰσοψυχίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ ὁμωνυμίαν κοινωνοῦμεν, καὶ τοῖς ἔργοις ἀγαπαζόμενοι. ἔχει γάρ τι ἐφολκυσμὸν εἰς τὸ φιλεῖν καὶ ἡ ὁμωνυμία, καὶ μάλιστα εἰ καὶ κατὰ ψυχὴν ἰσότης εἴη. διὸ καὶ ὁ μέγας ἀλέξανδρος ἤθελέ τινα φαῦλον μὲν ὄντα, ὁμωνυμοῦντα δ' αὐτῷ μὴ κοινωνεῖν ὀνόματος τοῦ αὐτοῦ εἰ μὴ καὶ ὁμοιότροπος γένηται. σημείωσαι δὲ τὸ ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὡς λίαν χρήσιμον εἰς τὸ, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχειν. τὸ δὲ νεκρὸν ἀείραντες, ὑποκαταβὰς, νέκυν ἄραντες λέγει. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι ὅ ἐστιν ἀγκαλίζεσθαι. τετραχῶς οὖν ἐν τοῖς τόποις τούτοις φράζει, νεκρὸν ἀείραντες. νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. νέκυν ἄραντες. καὶ νέκυν φέρον. ὀξὺν δὲ ἄρεα, ἢ τὸν τομὸν σίδηρον λέγει. ἢ μάλιστα τὸν σύντονον πόλεμον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι, ἀρχὴ τοῦ αἴρειν ἐστίν. ὁ γὰρ οὕτως ἀγκαζόμενος, εἶτα αἴρει. διὸ οὐκ ἠρκέσθη ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, ἀλλ' ἐπήγαγεν, ὕψι μάλα μεγάλως. καὶ ἔστιν αἴρειν καὶ ἀείρειν τὸ ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι ὕψι μάλα μεγάλως. μνηστέον δὲ ὅτι καὶ ἐκ τοῦ ῥηθέντος ἀγκάζω ἀγκάσω ῥήματος. τὸ ἀγκὰς ἐπίῤῥημα γίνεται. Ὅτι καθὰ πρὸ τούτων τρῶες μέγα ἐβόησαν ἐφ' οἷς ἰδομενεὺς οὐκ ἐπιτυχῶς ἔβαλεν ἕκτορα, οὕτω καὶ ὧδε ἴαχε λαὸς ὄπισθε τρωϊκὸς, ἀρθέντος τοῦ νεκροῦ. ἄλλως μέν τοι ἐνταῦθα βοῶσι καὶ ἄλλως ἐκεῖ. νῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἐκφοβήσει, καὶ κατ' ἔκπληξιν δὲ ἴσως ἰάχησεν ὁ λαὸς, ἐκεῖ δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ. Ὅτι τέως μὲν ὁμιλαδὸν τρῶες αἰὲν ἕποντο νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι τοὺς περὶ τὸν νεκρὸν ὅτε ἤρθη. ἀλλ' ὅτε δὴ αἴαντε μεταστραφέντε κατ' αὐτοὺς ἐστάθησαν, τῶν δὲ τρέπετο χρώς. οὐδέ τις ἔτλη πρόσσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηρίσασθαι. διὸ κυνέασι φθάσας τοὺς τρῶας παραβάλλει, οἳ ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων, ἕως μὲν γάρ τε θέουσι διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες. ἀλλ' ὅτε δὴ ἐν τοῖσιν ἑλίξεται ἀλκὶ πεποιθὼς, ἂψ τ' ἀνεχώρησαν, διάτ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. καὶ δῆλον ἐκ τούτων, ὡς ὀπίστατοι τῶν ἀχαιῶν οἱ αἴαντες μάχονται. διὸ καὶ αὐτοὶ τὴν ἅπασαν μάχην ὑποδέχονται. ὅρα δὲ ὅτι κάπρῳ ἑνὶ διὰ ὁμοψυχίαν τοὺς δύο αἴαντας εἴκασεν. ἵνα ὥσπερ ἴσον θυμὸν εἶχον καὶ ὁμωνυμίαν, ὅπερ ὁ μέγας αἴας παρεσημήνατο, οὕτω καὶ ἐν τῇ παραβολῇ ὡς εἷς ἄμφω παραληφθῶσιν. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ, διόλου τοῖς προκειμένοις ἥρμοσται δίχα τοῦ βεβλῆσθαι τὸν κάπρον, οὐ γὰρ βέβληνται οἱ αἴαντες, ὡς ὁ παραβολικὸς οὗτος κάπρος, ἀλλὰ μόνον ἀγωνιῶσιν ἐναπειλημμένοι μεγάλῳ κακῷ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο καθὰ καὶ ἄλλα τινὰ παραβολαῖς ὁ ποιητὴς κατεπύκνωσε. καὶ νῦν μὲν, τῇ ἀπὸ τοῦ κάπρου ἐχρήσατο παραβολῇ. παρακατιὼν δὲ τὸν ὀρυγμαδὸν τῶν ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς μάχης, πυρὶ εἰκάσει πόλιν φλέγοντι. εὐθὺς δὲ τὸ φερέπονον τοῦ μενελάου καὶ τοῦ μηριόνου, οἳ τὸν νεκρὸν ἔφερον, ἡμιόνων παραβαλεῖ ἑλκυσμῷ, οἳ ἐξ ὄρεος μέγα ξύλον ἕλκουσι κάμνοντες. ἐφεξῆς δὲ αὐτίκα τοὺς αἴαντας εἰς πρῶνα εἰκάσει μακρὸν, ᾧ προσπλάζοντα ῥεύματα ποταμῶν ἀνείργεται. ὕστερον δὲ τοὺς τρῶας νέφει ψαρῶν, ἢ κολοιῶν ἐρεῖ ἐοικέναι. καὶ οὕτω παραβολαῖς τὰ ἐνταῦθα μεστώσας, πολλὴν ἐνάργειαν πεποίηκεν, οἰκείως πάντα παραβαλών. τοὺς μὲν αἴαντας, εἰκάσας κάπρῳ μὲν, διὰ τὸ ὁρμητικὸν καὶ θρασὺ ναὶ μὴν καὶ γενναῖον. πρῶνι δὲ ὄρεος, διὰ τὸ στεῤῥὸν ἐν σταδαίᾳ μάχῃ καὶ μόνιμον καὶ δυσμετακίνητον. καὶ διότι τοὺς τρῶας θυμῷ τραγικῶς εἰπεῖν ῥέοντας, ὀπίσω πλάζουσι. τοὺς δὲ φορεῖς τοῦ νεκροῦ, ἡμιόνοις ἐξομοιώσας διὰ τὸ ταλαεργόν. ἔνθα καὶ τὸν φερόμενον, μεγάλῳ παρείκασε ξύλῳ. διὰ τὸ μέγα καὶ ἄψυχον. τοὺς δὲ τρῶας, κυσὶ μὲν, διὰ θρασύτητα. ὕδατι δὲ, διὰ τὸ ὑγρὸν καὶ εὐκίνητον. ψαρῶν δὲ νέφει καὶ κολοιῶν τοὺς ἀχαιοὺς, διὰ τὸ δειλὸν καὶ οὕτω ταχὺ καὶ οἷον πτηνὸν ἄρτι πρὸς τὸ φεύγειν. ὁμοῦ δὲ τοὺς τρῶας καὶ τοὺς ἕλληνας ὡς πάνυ ἐναγωνίους, τοῖς ἐν ἐμπρησμῷ θορυβουμένοις παραβαλών. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ἐν δὲ τῇ τοῦ κάπρου παραβολῇ, ὅρα καὶ τὸ ἀλκὶ πεποιθὼς, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ λέοντος ἁρμόττον λέγεσθαι. τὸ δὲ ἕως μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ τέως εἴρηται ὥσπου καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων. τὸ δ' αὐτὸ κατωτέρω καὶ εἵως φησὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. εἰπὼν ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς τρῶες εἵως μὲν ὁμιλαδὸν ἕποντο. ποιεῖ δὲ οὕτω καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ βλημένῳ, δύναται μὲν καὶ κυριολεκτεῖσθαι, εἰκὸς δὲ καὶ γενικῶς ῥηθῆναι ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πεπληγμένῳ, τυχὸν μὲν ἐγγύθεν τυχὸν δὲ πόῤῥωθεν. τὸ δὲ διάτ' ἔτρεσαν, ἐπίτασιν ἔχει φόβου πλείονος ἤπερ τὸ, ἂψ ἀνεχώρησαν. ἵνα εἴπῃ ὡς οὐ μόνον ἁπλῶς ἀνεχώρησαν, ἀλλὰ καὶ ἔτρεσαν, ἤγουν τρέμοντες ἔφυγον. τὸ δὲ τρέπετο χρὼς, ἐκ τῶν ἔξω εἰς τὸ ἔσω τῆς ψυχῆς πάθος τρέπει τὸν ἀκροατήν. οὐ γὰρ ὁ χρὼς δεδιότος τρέπεται, πολλῷ χεῖρον τὰ ἔνδον. διὸ καὶ ἐπάγει ὅτι οὔτις ἔτλη πρόσσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ μάχεσθαι, οὐ διὰ τὸ τραπῆναι τὸν χρῶτα δηλαδὴ τὸν ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλὰ διότι τὸ τοῦ θάρσους θερμὸν, ἔνδον ἐσβέσθη τῇ ἐκ φόβου ψυχρότητι. ἔχει δέ τι καὶ ἀντιθετικὸν τὸ, μεταστραφέντων τῶν αἰάντων, ἐτρέπετο τοῖς πολεμίοις ὁ χρώς.

Ὣς οἵγ' ἐμμεμαῶτε, νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἔπι γλαφυράς. ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
Ἄγριος ἠΰτε πῦρ. τό, τ' ἐπεσσύμενον, πόλιν ἀνδρῶν
Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο,
Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἳ δ' ὥς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν,
Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. ἐν δέ τε θυμὸς
Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν,
Ὣς οἵγ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
Ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς,
Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι
Πλάζων, οὐδέ τι μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες,
Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων. οἳ δ' ἅμ' ἕποντο. δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
Κίρκον, ὅστε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν,
Ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν. λήθοντο δὲ χάρμης.
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον
Φευγόντων Δαναῶν, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.

Ὅτι καθὰ τὸν χόλον ἄγριον εἶπεν, οὕτω καὶ νῦν πόλεμον ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν ἄγριος. ἀγρία γοῦν ἄμφω ταῦτα καὶ θηριώδη. λέγεται δ' αὖ ποτε καὶ πῦρ ἄγριον, ὅτε δεινὰ ποιεῖ. διὸ εὐθὺς ὁ ποιητὴς μετὰ τὸ πόλεμος ἄγριος, παραβολὴν ἀπὸ πυρὸς ἐπιφέρει διασαφηνίζων τὴν κατὰ πόλεμον ἀγριότητα. καὶ τὴν ἐν ἄλλοις καρτερὰν μάχην ἐπεξεργαζόμενος ἄρτι διὰ παραβολῆς, φησί. πόλεμος τέτατο ἄγριος ἠΰτε πῦρ. τό, τε, ἤγουν ὃ δὴ ἐπεσσύμενον, πόλιν ἀνδρῶν ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, τουτέστι φυσᾷ σὺν βρόμῳ, ἢ πρὸς βρόμον ὑποκινεῖ πνέων. ἔστι δὲ ἡ παραβολὴ πρὸς τὸν τῆς μάχης ἦχον, ἐπάγει γάρ. οὕτως ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ὅ ἐστιν ἤρχετο. διὸ καὶ ἄνεμον ἐνέπλεξε τῇ παραβολῇ βρέμοντα. ὅρα δὲ ὅτι πάνυ συντόμως ἔφρασε πόλεως ἐμπρησμὸν, ὡς ἐν ἄλλοις ἅλωσιν πόλεως, θέλει γὰρ ἐπιτρέχειν τὰ τοιαῦτα καὶ μὴ ἀκαίροις ἐκφράσεσιν ἐμπλατύνεσθαι. οἷα εἰδὼς ὡς ἡ ἐν τοῖς τοιούτοις στενολεσχία, οὐ μόνον σεμνοτέρα, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπιτυχεστέρα, καὶ ὡς δ' οὖν εἰπεῖν νοερωτέρα. τὸ δὲ ὄρμενον ἐξαίφνης, πρὸς διαστολὴν ἔφη ἑτέρου πυρὸς μὴ φίλου αὐτῷ, ὅπερ οὐκ ἐξαίφνης ὄρνυται ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς. ὁποῖον καὶ πρὸ τούτων τὸ πόλιν ἀμαθῦνον. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, τὸ ταῖς ναυσὶν ἐμβληθὲν πρὸς Ἕκτορος. οὗ λόγος ἦν οὐ, μνημοσύνη πυρὸς γενέσθω. τὸ δὲ μινύθουσι δὲ οἶκοι. λίαν πολὺν ἔχει νοῦν. ἐν ὀλιγίστῳ γὰρ, τὸ πᾶν φράζει τοῦ κατὰ πόλιν ἐμπρησμοῦ, διαφθείροντος τὰ παραπίπτοντα. πάθους δὲ καὶ νῦν δηλωτικὸν τὸ μινύθειν. σέλας δὲ νῦν, αὐτόφασιν εἶπε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. ἄνεμον δὲ βρέμοντα παρέλαβεν, ἐπεὶ τὸ μέγα κακὸν αὐτὸς τῷ πυρὶ συγκατεργάζεται. καὶ οὐκ ἐν πόλει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ὄρους ὕλῃ, τὴν φλόγα εἰλυφάζων καὶ στρέφων πανταχοῦ. τὸ δὲ ἀζηχὲς, ὅθεν μὲν γίνεται, προείρηται. ποιητικὴ δέ ἐστιν ἡ λέξις κειμένη καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ τίθεται ἐπί τε ἤχων ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀζηχὲς μεμακυῖαι. καὶ ἐπὶ πράξεων δέ τινων, ὡς δηλοῖ τὸ ἀζηχὲς φαγεῖν καὶ πιεῖν. ὅτι τοὺς ὡς ἐῤῥέθη ταλαιπώρως καὶ ἐπιπόνως ἐπὶ Πατρόκλῳ νεκροφοροῦντας, ἡμιόνοις εἰκάζει. οἳ κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, ἕλκουσιν οὐκ ἐκ πεδιάδος, ἀλλ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν, οὐ βραχύ τι ξύλον ἀλλὰ ἢ δοκόν φησιν, ἢ δόρυ μέγα νήϊον. οὗ ὁ ἑλκυσμὸς ἀλλαχοῦ κολοσυρτὸν ἐποίει. ἐν δέ τε θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. οἱ δὲ Αἴαντες ὄπισθεν ἰσχανέτην ἤγουν εἶχον καὶ ἐκώλυον τοὺς ἐπερχομένους Τρῶας τοῦ νεκροῦ, ὥστε πρὼν ὁ καὶ προῤῥηθεὶς, ἰσχάνει ὕδωρ ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς, ὁποῖοι πολλοὶ πρῶνες ἔτυχον ἐν μέσῳ πεδιάδων εἶναι. καθὰ καὶ ὁ παραβολικὸς οὗτος, οὐ σκόπελός τις ὢν ἢ σκοπελώδης, ἀλλ' εἰς μῆκος ἐκτεταμένος πολύ. ὅστε, καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἴσχει. ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι, πλάζων. οὐδέ τι μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη πρὸς τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐπιῤῥεόντων Τρώων. διὸ ἀποδιδοὺς, ἐπάγει,

ὡς

ὡς αἰεὶ αἴαντε μάχην ἐνέργειν ὀπίσω τρώων. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει, οὐκ ἔστι σεμνοτέραν εὑρέσθαι παραβολήν. τὴν δὲ κατὰ μέρος ἐν τούτοις, τὸ μὲν ἀμφιβαλόντες μένος, ἀντὶ τοῦ συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν συναγαγόντες, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ βοῶν ἐστι καὶ λοιπῶν ζώων συνεζευγμένων. ἀταρπὸς δὲ πανταχοῦ τῆς ποιήσεως ἡ καὶ ἀτραπὸς καὶ ἀταρπιτὸς καὶ ἀτραπιτὸς, στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσά τινας ἐκτροπὰς ὧδε καὶ ἐκεῖ. δοκὸν δὲ καὶ δόρυ μέγα νήϊον παρέλαβεν ἐνταῦθα, ὡς τοιούτων ἐπὶ πολὺ ξύλων διὰ φροντίδος ὄντων τοῖς κατὰ βίον. δοκοῦ μὲν, εἰς οἴκου σύστασιν. νηΐου δὲ, πρὸς πλοίου σύμπηξιν. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ, οἶκός ἐστι μεταφορητός. γίνεται δὲ δοκὸς, παρὰ τὸ δέκεσθαι ἰωνικὸν, ἡ δεχομένη δηλαδὴ τὰ ἐπικείμενα. εἴτε κέραμοι ἐκεῖνα εἰσὶν, εἴτε λειμωνόθεν ὄροφοι κατὰ τὸν ποιητὴν, εἴτε καὶ γῆ ὡς ἐπὶ δωμάτων γίγνεται. παράγωγον δὲ δοκοῦ, καὶ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δόκανα, ὧν χρῆσις καὶ παρὰ πλουτάρχῳ. ἦσαν δὲ αὐτὰ, διοσκούρων ἀφιδρύματα ὡς ἐκεῖνος καὶ ἱστορεῖ καὶ ἐκφράζει. δόρυ δὲ νῦν, τὸ ἁπλῶς ξύλον. κυριολεκτούμενον, ἢ διὰ τὸ ἀποδαρῆναι ἤδη τοῦ φλοιοῦ, ἢ διὰ τὸ χρῆναι παθεῖν τοῦτο. τίθεται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ δένδρου, ὡς καὶ ἐν τῷ, οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. ὑλῆεις δὲ ὑπόκειται τῇ παραβολῇ πρὼν, πρὸς διαστολὴν τῶν ψιλῶν. εἰκὸς γὰρ ὑλήεντα τουτέστι δασὺν πρῶνα εἶναι, ᾧ πολλοὶ προσβάλλουσι ποταμοί. ὅρα δὲ καὶ τὸ διαπρύσιον, ληφθὲν ἐνταῦθα οὐκ ἐπὶ φωνῆς ἀλλ' ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ διόλου καὶ δι' ὅλου διαπεράσιον, καὶ ἀπό τινος πέρατος εἰς τὸ ἕτερον πέρας, ὡς εἶναι ὅμοιον, τῷ διηνεκὲς, ἢ διαμπερές. τὸ δὲ τετυχηκὼς, πρὸς διαστολὴν οἰκοδομήματος κεῖται. ἃ πολλαχοῦ μὲν εἰσὶ διαπρύσιον πεδίου ἰσχάνοντα προσπλαζόμενον ὕδωρ, καὶ τοῦ ἐφεξῆς ῥοῦ ἀνακόπτοντα, οὐ τετυχήκασι δὲ ἀλλὰ κατὰ τέχνην τετυγμένα εἰσί. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ τυχῶ δευτέρου μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, γέγονεν ἀττικῶς ὁ τετύχηκα παρακείμενος. ὅθεν ὁ τετυχηκώς. οὕτω πως καὶ ὁ γεγραφηκὼς κινεῖται καὶ ὁ συνδεδραμηκώς. ἀλεγεινὰ δὲ ῥέεθρα, τὰ ἀλέγεσθαι ἄξια καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀξιόλογα, καὶ οἷα παρὰ οὕτω μεγάλου πρωνὸς ἀνακόπτεσθαι. καὶ ἔστιν ἐντεῦθεν ἐναχθῆναι εἰς τὸ καὶ τὰ ἐν ἄλλοις αἰπὰ ῥέεθρα, εἴπερ ἀλεγεινὰ εἴτουν ἀλγεινὰ καὶ οὕτω καὶ χαλεπὰ μεταληπτικώτερον. τὸ δὲ ἴσχει, πρωτότυπον ῥῆμά ἐστι τοῦ ἰσχαίνειν. τὸ δὲ πλάζων, ἀντὶ τοῦ ἀποπλανῶν, ἀνακόπτων, ἀνείργων. οὗπερ αἰτία, ὅτι οὐ δύνανται τὸν τοσοῦτον πρῶνα οὔτε ὑπερβῆναι, οὔτε σθένει ῥῆξαι. διὸ ἐξ ἀνάγκης ῥέουσιν ἀνόπιν. καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ, πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησιν. ἐξ οὗ καὶ συμβαίνει πλεισταχοῦ πεδία λιμνάζεσθαι. ὅτι δὲ καὶ ἐρράγησαν πολλαχοῦ πρῶνες ὑπὸ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλγεινὰ ῥέεθρα ἐπιρρησσόντων, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἐν αἷς καὶ ὁ πηνειὸς οὕτω λέγεται διεκδῦναι κατὰ τὰ θετταλικὰ τέμπη, λιμνάζων πρὸ τούτου σὺν ἄλλοις ποταμοῖς τὰ ἐκεῖ. ὅρα δὲ τὸ πλάζων, συντελοῦν καὶ εἰς τὸ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω ἂψ ἀπονοστήσειν. καὶ εἰς τὸ, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. καὶ εἰς τὸ παλιμπετὲς, καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ οὐδὲ σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες, ἱστορικὴν ἐμφαίνει πολυπειρίαν. ὡς εἰδότος τοῦ ποιητοῦ, πολλὰ ὕδατα προσαράξαντα εἰς τοιούτους πρῶνας καὶ ἐκρήξαντα καὶ διαδύντα. καὶ ζητητέους αὐτὰ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. ὥστε ἱστορεῖ τὰ οὕτω συρρέοντα ὕδατα, ἢ πλάζεσθαι ἀπὸ τοῦ τοιούτου πρωνὸς ὅτε καὶ λιμνάζονται αἱ πεδιάδες, ἢ ἀλλὰ ῥηγνύντα τὸν πρῶνα, ἐκρέειν. ἐξ οὗ ῥηγνύειν καὶ τὰ τῆς ἱστορίας παρῆκται κατά τινας ῥήγια. ὅρα δὲ καὶ ὅτι σθένος ἔφη ποταμοῦ, ὥσπερ καὶ ὠκεανοῦ μέγα σθένος ἐρεῖ. σύμφωνον δὲ τῇ τροπῇ τοῦ σθένος, καὶ τὸ ῥηγνῦσιν. ἐξ οὗ καὶ οἱ ῥηξήνορες ἄνδρες. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴφθιμον. τὸ δὲ ῥηγνύειν, καὶ καταράσσειν ἐπὶ ὑδάτων λέγεται. ὅτι τοὺς ἕλληνας φεύγοντας καὶ κλάζοντας ἐν τῷ λαθέσθαι ἀλκῆς, ἢ χάρμης ὅτε καὶ κατεστρώθη ὅπλοις ἡ τάφρος, εἰς ψᾶρας ὡς καὶ προδεδήλωται εἰκάζει, ἢ κολοιοὺς, εἰπών. τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον, ὅτε ἤγουν ὅστις σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, ὡς ἄρ' ὑπ' αἰνείᾳ τε καὶ ἕκτορι κοῦροι ἀχαιῶν οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, ὃ ἐστιν ἤρχοντο, λήθοντο δὲ χάρμης. πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον, φευγόντων δαναῶν. πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή. καὶ ὅρα ὡς ταπεινοῖ τοὺς ἕλληνας τῇ σμικροπρεπείᾳ τῆς παραβολῆς. καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν διεγράψατο εἰκόνα καὶ ὅτε τοὺς βαρβάρους ἐδίωκε πάτροκλος. κρωγαστικὸν δὲ ζῷον καὶ οἱ ψᾶρες καὶ οἱ κολοιοί. καὶ συναγελαστικὰ δέ εἰσιν. ὅθεν καὶ ᾠκείωνται τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ. φασὶ δὲ ταῦτα τὰ ὄρνεα, καὶ σκιᾷ ἰδίᾳ μάχεσθαι. ὁ δὲ κολοιὸς, καὶ φιλάλληλον. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ εὐτελοῦς φιλίας, κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἱζάνει. μαρτυρεῖ δέ φασι καὶ ὁ τρόπος τῆς θήρας αὐτῶν, ἡλίσκοντο γὰρ οὕτω πως. ἐτίθετο κρατὴρ ἔλαιον ἔχων ἔνθα διαγνοίη ἂν εἶναι καλὸν ὁ θηρητήρ. καὶ οἱ κολοιοὶ ἐπικαθήσαντες τῷ χείλει καὶ τῇ ἐνοπτρικῇ φαντασίᾳ κολοιοὺς ἀληθεῖς ἐν τῷ κρατῆρι δόξαντες εἶναι, φιλαλλήλως αὐτῷ ἐμπίπτουσιν ὡς τοῖς ὁμοφύλοις συμμίξοντες καὶ τῷ γλίσχρῳ τοῦ ἐλαίου κακῶς παθόντες εἰς τὸ πτερὸν, ἑάλωσαν. καὶ τῆς φιλαλληλίας οὐκ εἰς ἀγαθὸν ἀπώναντο. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. ἐν δὲ τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ, φέρεται ὅτι κολοιοὶ διαφέροντες πανουργίᾳ, ὅμως ὅτ' ἂν ἐλαίου κρατὴρ τεθῇ πλήρης, οἱ στάντες αὐτῶν ἐπὶ τὸ χεῖλος καὶ καταβλέψαντες ἐπὶ τὸν τῷ ὕδατι ἐμφαινόμενον, καταράττουσι. καὶ ἐλαιοβρόχων γινομένων, ἡ τῶν πτερῶν συγκόλλησις αἰτία γίνεται αὐτοῖς ἁλώσεως. οὕτω φασὶ καὶ ὄρτυγες ἐν ὀχείας καιρῷ, κατόπτρου ἐξ ἐναντίας αὐτῶν τεθέντος, καὶ πρὸ τούτου κειμένου βρόχου, τρέχοντες πρὸς τοὺς ἐμφαινομένους ὄρτυγας τῷ κατόπτρῳ, ἐμπίπτουσιν εἰς τοὺς βρόχους.

ὅτι

ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ψὰρ ψαρός, γίνεται ψαρὸς ἵππος, ὁ κατὰ τὸν ψᾶρα ποικίλος, καὶ ὡς εἰπεῖν βαλιός, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. νέφος δὲ, οὐ παρέργως εἶπε τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ψαρῶν καὶ τῶν κολοιῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἀέρα ἔστιν οὗ ἐπισκιάζουσι νέφους δίκην τῇ πολλῇ συνεχείᾳ καὶ πυκνότητι. τὸ δὲ ἔρχεται, δύναται εἰλῆφθαι γενικῶς, ἀντὶ τοῦ πέτεται. οὖλον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ διὰ δειλίαν. οὕτω γὰρ κλάζουσι τὰ δειλαινόμενα. τῶν μέντοι ἡδομένων, χαλαρὰ ἡ φωνή. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ ὀλεθρίου νοηθῆναι. ἵνα ᾖ οὖλον κεκλήγοντες, ἀντὶ τοῦ σημαντικὸν οὐκ ἀλλοτρίου, ἀλλ' οἰκείου ὀλέθρου ἰάχοντες. οὕτω γὰρ ὑπόκειται κλάζειν καὶ αἱ εἰρημέναι ὄρνιθες καὶ οἱ ἀχαιοί. τὸ δὲ κεκλήγοντες, ἀπὸ τοῦ κεκλήγω ἐστὶν ἐνεστῶτος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. ἀττικῶς δὲ ἔχει τὸ, νέφος ψαρῶν, ἢ κολοιῶν κεκλήγοντες, ὥσπερ ἔφη ψᾶρες καὶ κολοιοὶ κλάζοντες. οὐ γὰρ πρὸς τὸ ἑνικὸν οὐδέτερον νέφος, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοητὸν καὶ νῦν ἀπήντησε τῆς λέξεως, ὅπερ ἐστὶν οἱ ψᾶρες καὶ οἱ κολοιοί. ὅρα δὲ καὶ ὡς κίρκον δηλοῖ σαφῶς εἶναι, ὃς οὐ μείζοσιν ὀρνέοις ἀλλὰ μικροῖς ἐπιτίθεται. εἰ δέ τις ὀνοματοποιΐα τὸν κίρκον παράγει, ὥσπερ ἡ κρὲξ τὸ ὄρνεον ἐκ τοῦ κρέκειν πεποίηται, ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ κρίζειν κρίκος καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως κίρκος, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κρεκὸς καὶ τοῦ κερκίδος, οὐκ ἔστιν ἀσφαλῶς ἀποφήνασθαι. θηλυκῶς δὲ τὰς ὄρνιθας λέγει, ὡς δηλοῖ τὸ, μικρῇσιν ὄρνισι, κατὰ ἔθος ἀττικόν τε καὶ ἰωνικόν. ἡ δὲ τῆς ὑπὸ προθέσεως μετὰ δοτικῆς σύνταξις ἐν τῷ, ὑπὸ αἰνείᾳ καὶ ἕκτορι, πάνυ συνήθης ὁμήρῳ. τὸ δὲ ἴσαν, δύναται μὲν καὶ ἀπὸ τοῦ εἶμι γίνεσθαι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, τοῦ παραληγομένου τῇ ει διφθόγγῳ. μάλιστα δὲ δόξειεν ἂν εἶναι ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἴμι τοῦ παραληγομένου μόνῳ διχρόνῳ. διφορεῖται γὰρ ἡ γραφὴ τοῦ εἶμι ῥήματος κατὰ τοὺς παλαιούς. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς θαυμασίως καὶ πεφεισμένως οὐκ εἶπεν ὡς φεύγοντες ἔῤῥιψαν ὅπλα, ἀλλὰ ἔπεσον φευγόντων δαναῶν, ὡς οἷα ἐκτύχης περὶ τὴν τάφρον, ἵνα μὴ ἄντικρυς εἶεν ῥιψάσπιδες. καὶ τὸ μὲν πρᾶγμά φασι μεμίμηται. αἰσχρὸν δὲ οὐδὲν εἴρηκεν. ἀλλὰ καὶ σεμνύνει ἄλλως αὐτοὺς, εἰπὼν ὅτι πολέμου δ' οὐκ ἐγίγνετο ἐρωή. διὰ τοὺς ἀριστεῖς δὲ τοῦτο ἔφη. ἔφυγον μὲν γὰρ ὁ πολὺς ὄχλος λαθόμενος χάρμης, οἱ μέντοι ἄριστοι ὡς εἰκὸς, οὐκ εἶχον πολέμου ἐρωήν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔπεσον τεύχεα, ἔστι νοῆσαι καὶ ὡς παρακολούθημα τῶν θνησκόντων. ἵνα τὸ τεύχεα πολλὰ πεσεῖν, εἴη ἀντὶ τοῦ, ὁπλῖται ἔπεσον. καὶ ἔστι πρὸς τοῦτο οἰκεῖον καὶ τὸ, πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. ἵνα λέγῃ ὅτι πολλοὶ μὲν ἔπεσον, ὅμως δὲ ἡ μάχη οὐκ ἔληξε. τὸ δὲ περί τ' ἀμφί τε τάφρον, δηλοῖ καὶ αὐτὸ τὴν συγγένειαν τῶν τοιούτων δύο προθέσεων, ἢ μᾶλλον τὸ μὲν περὶ τάφρον, σημαίνει ἂν τὸ κατ' αὐτὴν τὴν τάφρον. τὸ δὲ ἀμφὶ τάφρον, εἴη ἀντὶ τοῦ ἀμφὶς πανταχοῦ τῆς τάφρου. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἐρωὴ, λείπεται προθέσεως ἵνα εἴη καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ, ἵπποι δ' ὑπερωήσαν, ὅ ἐστιν ἀνεχώρησαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Σ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τὸν πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς, ὀδύρεται. ἀνελθοῦσα δὲ ἡ θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ ἡφαίστου. κελευσάσης δὲ ἥρας, ἄοπλος προσελθὼν ἐπὶ τὴν τάφρον ἐμφαίνεται τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὸν ἐκπλαγέντες, φεύγουσι. καὶ κατὰ τὴν φυγὴν πολλοὶ διαφθείρονται. τὸ δὲ τοῦ πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ μυρμιδόνες, λούουσιν. ἥφαιστος δὲ ἀχιλλεῖ πανοπλίαν κατασκευάζει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ὁπλοποιΐαν τὴν ῥαψωδίαν ταύτην ἐπιγράφουσιν οἱ παλαιοὶ, διὰ τὰ ἐνταῦθα ὅπλα τοῦ ἀχιλλέως ἅπερ ἥφαιστος τεύχει. τὸ δὲ ἥρῳον αὐτῆς γνώρισμα, τοιοῦτον. σίγμα, θέτις ἀχιλλῆϊ παρ' ἡφαίστου φέρει ὅπλα. καὶ ἄλλως δὲ, σίγμα, τεύχεα τεῦξε καμὼν ἥφαιστος ἀχιλλεῖ. ὅτι δὲ τὸ σίγμα, σὰν λέγεται δωρικῶς, προδεδήλωται. ὅτι τὸν μὲν ἀντίλοχον, πόδας ταχὺν ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς, εἰπών. ἀντίλοχος δ' ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε. τὸν δὲ ἀχιλλέα ποιῶν, ἁπλῶς οὕτω ταχὺν ἐρεῖ. καὶ ἴσως μὲν, τὸ αὐτὸ λέγει ἐν ἀμφοῖν. διὸ ποιῶν, ἀχιλῆα λέγει πόδας ταχύν. ἴσως δὲ, καὶ πλείω ἔμφασιν ἔχει τὸ ἐν ἁπλότητι τὸν ἀχιλλέα ταχὺν ῥηθῆναι, ὡς καὶ ἄλλως ὄντα ταχὺν καὶ μὴ μόνον κατὰ πόδας. ἔστι δ' ἐνταῦθα εἰπεῖν, καὶ ὅτι καθ' ἑτέραν ἀνάγνωσιν οὐχ ἁπλῶς ταχὺς, ἀλλὰ πόδας ταχὺς ἄγγελος νοεῖται ὁ ἀντίλοχος. ὅτι κραῖρα, κεφαλὴ κυρίως ἡ ὀρθία. καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, κάρη αἰρόμενον. ἵνα ᾖ κάραιρα, καὶ ἐν συγκοπῇ κραῖρα. ἐξ ἧς οἱ ἀττικοὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἥμισυ, ἡμίκραιραν φασὶν, ὡς εὕρηται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀπὸ δὲ ταύτης, καὶ νῆες μεταφορικῶς πολλαχοῦ καὶ βόες ὀρθόκραιραι παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ὅτι ἐπὶ καραδοκοῦντος τοῦ ἤδη γεγονότος, καλὸν εἰπεῖν τὸ, τὰ φρονέων ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν. ἐπὶ φόβου δὲ μέλλοντος, ῥηθήσεται τὸ, μὴ δή μοι τελέσησι θεὸς κακὰ κήδεα θυμῷ. ἀχιλλεὺς δὲ τοῦτο φησὶ δεδιὼς περὶ τῷ πατρόκλῳ. εἰ δὲ προερρέθη πρός τινος τὸ μέλλον κακὸν, οἰκεῖον προσθεῖναι καὶ τὸ, ὥς ποτέ μοι ὁ δεῖνα διεπέφραδε καί μοι ἔειπε. τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ταυτόν ἐστι τῷ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. ἐκ παραλλήλου γὰρ καὶ ἐκεῖ καὶ ὧδε ταυτὰ αἱ λέξεις δηλοῦσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, μὴ δή μοι τελέσειε θεὸς κακὰ κήδεα, λείπει συνήθως τὸ δείδω, ἤτοι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ ὅτι δέδοικα μὴ τόδε μοι ποιήσοι ὁ θεός. τὸ δὲ κακὰ κήδεα, πρὸς διαστολὴν κεῖται καλοῦ κήδους, ὃ ἐπὶ ἀγχιστείας λαμβάνεται. ἐν τούτοις δὲ κεῖται συναπτῶς, ὁ λοξὸς χρησμὸς δοθεὶς ὑπὸ θέτιδος ἀχιλλεῖ, λέγων, μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζῶντος ἀχιλλέως χερσὶν ὑπὸ τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο, τουτέστι θανεῖν περιφραστικῶς. ἐπέκρυψε μὲν γὰρ ἐπίτηδες τρόπῳ χρησμο-

ΩΣ οἱ μὲν, μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἀντίλοχος δ' ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγώ. τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπικλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ.
Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Σχέτλιος. ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
Νῆας ἔπ' ἂψ ἰέναι, μηδ' ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ νέστορος υἱός,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν.
Ὤμοι πηλέος υἱὲ δαΐφρονος. ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Κεῖται πάτροκλος. νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
Γυμνοῦ. ἀτὰρ τά γε τεύχε', ἔχει κορυθαίολος ἕκτωρ.

χρησμολογικῶς τις ὁ τοιοῦτος, ἐκβέβηκε δὲ εἰς τὸν πάτροκλον. μυρμιδόνας δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων τὴν τῶν μυρμιδόνων στρατιὰν λέγει. οὐ γὰρ δή που καὶ τοῦ ἀχιλλέως μυρμιδόνος ὄντος, κρείττων ὁ πάτροκλος. ὅτι δεινοὶ τὸ χεῖρον ἐλπίζειν οἱ στέργοντες. ἀχιλλεὺς οὖν κλονουμένους ὁρῶν τοὺς ἕλληνας, δύσελπις ἐστὶν, ἀγωνιῶν περὶ τοῦ φίλου. καὶ μήπω τι μαθὼν περὶ τοῦ πατρόκλου δεινὸν, ὅμως στοχάζεται τοῦ κακοῦ. λέγων. ὤμοι ἐγώ, τί δὴ ἀχαιοὶ νηυσὶν ἔπι κλονέονται, καὶ ἑξῆς τὰ προγραφέντα ἕως τοῦ, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. σχέτλιος. εἶτα καὶ ἠρέμα αἰτιώμενος, φησὶ ἦ μὴν ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ, νῆας ἐπ' ἂψ ἴμεναι, μηδὲ ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι. πρὸς ὅπερ εἴ τις εἴπῃ ὅτι οὐχ εὕρηται μνησθεὶς ἐκεῖ τοῦ ἕκτορος ἀχιλλεὺς, ἔστιν εἰπεῖν ὡς τὴν ἑαυτοῦ μέθοδον ἀνακαλύπτει ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα. μονονουχὶ λέγων, ὡς εἰ καὶ ἔφη ἀχιλλεὺς ἐκεῖ μή τις ἀπ' ὀλύμποιο θεῶν ἐμβήῃ, ἐβούλετο μὲν εἰπεῖν μήσοι ὁ ἕκτωρ ἐμβῇ, ἐσχημάτισε δὲ ἄλλως διὰ τὸ σεμνότερον. σημείωσαι δὲ ὅτι μεγαλοφυῶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὕψωσε τὰ κατὰ τὸν ἑταῖρον πάτροκλον ὁ ἀχιλλεὺς, ἀπὸ τῆς τῶν ἑλλήνων φυγῆς στοχαζόμενος αὐτὸν πεσεῖν, καὶ διδοὺς νοεῖν ὡς τοῦ πατρόκλου ζῶντος, οὐκ ἂν ἔφυγον οἱ ἀχαιοί. προοικονομεῖ δὲ διὰ τούτων ὅμηρος, καὶ τὸ φορητῶς ἀκοῦσαι τὸν ἀχιλλέα τὸν τοῦ πατρόκλου θάνατον, καὶ μὴ ἀνήκεστόν τι ἑαυτὸν διαθέσθαι, προμεμάλακτο γὰρ τῇ ἐλπίδι, καὶ οὐδὲν ἀκαραδόκητον ἤκουσεν. ἐν δὲ τῷ, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε, τὸ μάλα, οὐ τῷ τέθνηκε συντακτέον, ἀλλὰ τῷ ἦ. τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν ὄντως μάλα, ὀρθῶς ἔχει. φάναι δὲ ὅτι μάλα τέθνηκε, γελοῖον καὶ καὶ ἀδιανόητον. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ πάντη ἐντελῶς ἡ κατὰ τὸν ἀχιλλέα ἠθοποιΐα ἐνταῦθα ἔχει, ἀλλὰ ἐχρῆν μὲν ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ εἰπόντα ὡς ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ ἐπανελθεῖν, προσθεῖναι καὶ ὅτι ὁ δὲ, μὴ ὑπακούσας, ἄλλως ἐποίησεν. ἐλθόντος δὲ τοῦ ἀντιλόχου κατὰ σπουδὴν, ἀπεκωλύθη τῆς τοιαύτης ἐννοίας. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαινόμενος, ἔφη. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα ἦλθεν ἀντίλοχος ἀγγέλλων τὰ σκυθρωπά. τὸ δὲ ὤμοι ἐγώ, ἔστι μὲν ἀττικὸν, ἑρμηνεύεται δὲ διὰ τοῦ ἐφεξῆς, ἤγουν τοῦ, ὤμοι πηλέως υἱέ. ὡς γὰρ ἐκεῖ ὁ ἀντίλοχος προσφωνεῖ τὸν ἀχιλλέα κλητικῶς, οὕτω καὶ ὧδε ὁ ἀχιλλεὺς ἑαυτὸν ἀφελῶς, ὡς εἴπερ ἔλεγεν ὤμοι ὦ ἀχιλλεῦ ἐγώ. τούτου περ εὐριπίδης μίμησις τὸ, δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω λέγουσα σὲ, ἑκάβη. ὅρα δὲ τὸ σχέτλιος, οὐδὲ νῦν ἐπὶ ἀδικίᾳ ῥηθὲν, ἀλλὰ διὰ οἶκτον, καὶ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ τάλας. τλήμων. ἐπίπονος. πολλὰ ἀνασχόμενος καὶ ἀνατλάς. ἢ ὁ πλέον οἴπερ ἐχρῆν σφοδρός. ἔδει γὰρ σχέσθαι καὶ τλῆναι καὶ μὴ ἐπαγαλλόμενον πολέμῳ, πρὸς ἴλιον ἡγεμονεύειν, καὶ τοῦτο μὲν, εὐφημότερον ὁ ἀχιλλεὺς εἶπε σεμνύνων τὸν φίλον πάτροκλον. αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς πρὸς ἀλήθειαν σκώπτων, νήπιον ἐκεῖνον ἐκάλεσεν. ἐπειδὴ μὴ πεισθεὶς ἀγαθῇ παραιφάσει ἑταίρου, ὤλετο. τὸ δὲ νῆας ἐπ' ἂψ ἴμεναι. σαφέστερον φθάσας ἔφρασεν ἐν τῷ, ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἴμεναι πάλιν. ὅτι τῷ μὲν πένθους ἀγγέλλοντι τὰ σκυθρωπὰ, οἰκεῖον τὸ, δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο ἀγγελίην ἀλεγεινήν. τοιούτου δὲ προσώπου καὶ τὸ, ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι. ὅπερ ἀντίλοχος τῷ ἀχιλλεῖ λέγει ἐκ μενελάου μαθών. δῆλον δ' ὅτι τοῦ λυγρῆς ἀγγελίας ἑρμηνευτικὸν τό, τε ἀλεγεινήν, καὶ τὸ, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι ὡς προείρηται. ὅτι συντομίας χρὴ παράδειγμα ἔχειν καὶ τὸν τοῦ ἀντιλόχου ἐνταῦθα λόγον. ὃς γοργότατα πάντα τὰ κατὰ πάτροκλον πλατὺ πάθος ἐμπεριγράφει δυσὶν ἔπεσι, τὸν θανόντα εἰπὼν καὶ τοὺς ὑπερμαχοῦντας ἀχαιοὺς καὶ τὸν κτείναντα, καὶ οὕτως ἱκανῶς ταχύνας τὸ κακάγγελον. φησὶ γάρ. κεῖται πάτροκλος. νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ. ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαιόλος ἕκτωρ. καὶ ὅρα ὅτι τὸ πένθος ἐγκόπτον τὴν πολυλογίαν, οὐδὲ τοὺς δύο στίχους ἐντελῶς ἀφῆκε φρασθῆναι. ἐν γὰρ τῷ, νέκυος ἀμφιμάχονται, λείπει, ἢ τὸ ἀχαιοί, ἢ τὸ τρῶες καὶ ἀχαιοί. μάχονται μὲν γὰρ ἀμφότεροι, ὑπερμαχοῦσι δὲ μόνοι ἀχαιοί. καὶ οὕτω μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ δὲ, βραχυλογεῖ ὁ ποιητής. τοῦτο δὲ οἱ τραγικοὶ οὐκ ἐζήλωσαν, ἀλλὰ μακρὰς ἐπάγουσι διηγήσεις ταῖς συμφοραῖς, καὶ μάλιστα εὐριπίδης. κρεῖττον δὲ πάνυ πολλῷ τὸ τοῦ ποιητοῦ. ἐν γὰρ ταῖς μεγίσταις λύπαις, οὐ καλὸν πολυλογεῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὸν ἄγγελον, ἵνα μὴ μάτην λαλῇ. ὁ γὰρ ἀκούσας, οὐκ εὐκαιρεῖ ἀκούειν μακρᾶς ῥήσεως, ὡς οἷα κωφωθεὶς ἐκ πρώτης τῇ βαρύτητι τοῦ ἀκούσματος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὡς ἤκουσεν, οὕτω καὶ ἀφηγεῖται ὁ ἀντίλοχος. καὶ γὰρ ὁ μενέλαος τεχνικῶς καὶ αὐτὸς ἐστένωσε τὴν ἀφήγησιν ὅτε τὸν ἀντίλοχον ἐδίδασκε τὰ κατὰ τὸν πάτροκλον καθὰ καὶ προγέγραπται. ὅθεν ὠφελημένος ὁ ἀντίλοχος, ἐπὶ πλέον στενοῖ τὸν λόγον. οὐδὲ ἐπαινέσας τὸν πάτροκλον ὡς ἐκεῖ ὁ μενέλαος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ, πέφαται ἄριστος ἀχαιῶν ἔφη. οὗτος δὲ ἠρκέσθη εἰπὼν, κεῖται πάτροκλος, οὐ γὰρ ἦν ἐπαίνων καιρός. ὅρα δὲ καὶ ἄλλως τὸ τοῦ ἀντιλόχου δεξιὸν ἐν οἷς πρὸ τῆς ἀγγελίας εἶπε βραχυλογικῶς. ἐν ἑνὶ μὲν στίχῳ, προσεῖπεν. ὤμοι πηλέως υἱὲ δαΐφρονος. ἐν ἑτέρῳ δὲ προανεφώνησεν ὡς ἐν προκατασκευῇ, εἰπών. ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, ἐν δυσὶ δὲ, διηγήσατο. κεῖται πάτροκλος καὶ ἑξῆς. ὡς τοῦ καιροῦ μὴ διδόντος πολλὰ λέγειν. ἔτι ὅρα καὶ ὡς κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν, ποικίλως ἐν οἷς λέγει παραμυθεῖται τὸν ἀχιλλέα, οἰκειωσάμενός τε τὴν συμφορὰν ἐν τῷ εἰπεῖν ὤμοι, καθὰ καὶ αὐτὸς ἀχιλλεὺς πρὸ τούτου, ὤμοι ἐγὼ εἶπεν. ἔτι δὲ καὶ τοῦ πηλέως ἀναμνήσας, ἵνα καὶ ὡς τοιούτου παιδὸς ὢν, μετριάσῃ τὴν συμφοράν. καὶ τὴν ἀγγελίαν δὲ λυγρὰν εἰπών. καὶ οὕτω προμαλάξας τὸν ἀχιλλέα τῇ δυσελπιστίᾳ, καὶ οὐκ εὐθὺς ἀπαγγείλας τὸ δυσχερές. τὸ δὲ νέκυος ἀμφιμάχονται, χρὴ νοεῖ

σαι παραμυθητικόν, ὡς περιμαχήτου ὄντος τοῦ νεκροῦ. τὸ δὲ περὶ τοῦ ἕκτορος, πάνυ ἀρίστως ἔχει, ἐρεθίζει γὰρ τὸν ἀχιλλέα εἰς μάχην, ἵνα ταχὺ ἐκδραμὼν εἰς ἄμυναν, ἀποπλήσῃ τὸν θυμόν, καὶ μὴ ἐπὶ πολὺ βύζοιτο παθαινόμενος. ὥστε ἡ πᾶσα τοῦ ἀντιλόχου ἀγγελία τε καὶ λαλιά, δεξιῶς δεδείνωται, δίχα μόνων δύο λέξεων, τοῦ, κεῖται πάτροκλος. ἐν ταύταις γὰρ καὶ μόναις ἐστὶ τὸ τοῦ διηγήματος ἁπλοῦν. ὅρα δὲ τὸ πεύσεαι μετὰ γενικῆς ταχθέν. λυγρῆς γάρ φησι πεύσεαι ἀγγελίης, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου, ὄφρα πύθηαι λυγρῆς καὶ ἑξῆς.

Ὅτι τὸν ἀχιλλέα μαθόντα ὡς τέθνηκε πάτροκλος, ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, χεύατο κὰκ κεφαλῆς. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. αὐτὸς δ' ἐν κονίῃ μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς. κεῖτο. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. ταῦτα δὲ οἰκεῖα λεχθῆναι εἰς ἄνδρα τὸν οὕτω παθαινόμενον. πολὺ δὲ τὸ εἰς τὸν πάτροκλον φίλτρον τοῦ ἀχιλλέως, οὕτω διατεθειμένῳ ἐπὶ τῷ ἐκείνου θανάτῳ. καλῶς ἄρα πολὺ φίλτατον ἑταίρων αὐτὸν ἔλεγε. σημείωσαι δὲ ἐν τούτοις ὡς τὴν ἐκλύπης συνοχὴν καὶ πύκνωσιν, νεφέλην ἐκάλεσε μέλαιναν. ὑφ' ἧς ὁ νοούμενος ἐπιπροσθεῖται ἥλιος. εἴη ἂν οὖν τὸ ἐναντίον, οἷον τὸ φῶς, ὡς τὸ, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένοιο, ἤγουν ἡδονή τις καὶ χάρμα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰς ταυτόν τι ἐνταῦθα ἔοικεν ἀγαγεῖν, κόνιν. αἰθάλην. καὶ τέφραν. εἰπὼν γὰρ κόνιν αἰθαλόεσσαν, ἐπάγει, μέλαινα τέφρη. τὴν αἰθαλόεσσαν κόνιν, τέφραν καλέσας. τὸ δὲ ᾔσχυνεν, ἀντὶ τοῦ ἀκαλλὲς ἐποίησεν. ἀντίκειται γὰρ ὥσπερ τὸ αἶσχος τῷ κάλλει, καὶ τὸ αἰσχρὸν τῷ καλῷ, οὕτω καὶ τὸ αἰσχύνειν τῷ καλλύνειν. καὶ ἔστιν ἡ λέξις καιρία. διὸ καὶ ἐπέμεινεν αὐτῇ, εἰπών. χαρίεν ᾔσχυνε πρόσωπον, τὸ πρώην δηλαδὴ καλόν. καὶ κόμην ᾔσχυνε, τὴν ξανθὴν καὶ καλήν. ὅτι δὲ τὸ χαρίεν ἤτοι τὸ μετέχον χάριτος πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον, προδεδήλωται. χιτῶνα δὲ νῦν, τὸ ἐπιπόλαιον ἱμάτιον ἔφη. καὶ οὐκ ἔξω ἀνάγ

Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς,
Κεῖτο. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ' ἃς ἀχιλλεὺς ληΐσσατο πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι, μεγάλ' ἴαχον. ἐκ δὲ θύραζε
Ἔδραμον ἀμφ' ἀχιλῆα δαΐφρονα. χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων ἀχιλῆος. ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἡμένη ἐν βένθεσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς νηρηΐδες ἦσαν.
Ἔνθ' ἄρ' ἔην γλαύκη τε, θάλειά τε, κυμοδόκη τε.
Νησαίη, σπειώ τε, θόη θ', ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ ἀκταίη, καὶ λιμνώρεια,
Καὶ μελίτη, καὶ ἴαιρα, καὶ ἀμφιθόη, καὶ ἀγαυή,
Δωτώ τε, πρωτώ τε, φέρουσά τε, δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ ἀμφινόμη, καὶ καλλιάνειρα.
Δωρὶς, καὶ πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ γαλάτεια,
Νημερτής τε, καὶ ἀψευδὴς, καὶ καλλιάνασσα.
Ἔνθα δ' ἦν κλυμένη, ἰάνειρά τε, καὶ ἰάνασσα,
Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' ἀμάθεια,
Ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος. αἱ δ' ἅμα πᾶσαι,
Στήθεα πεπλήγοντο. θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο.
Κλῦτε κασίγνηται νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
Εἴδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤμοι ἐγὼ δειλή. ὤμοι δυσαριστοτόκεια.
Ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα δόμον πηλήϊον εἴσω.

Ὄφρα δέ μοι ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται. οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδωμαι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω
Ὅττι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, λίπε σπέος. αἱ δὲ, σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν. περὶ δέ σφισι, κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι, παρίστατο πότνια μήτηρ.
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα, κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο.
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνον τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε. τὰ, μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διός. ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχὼν,
Πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.

κης τὸ ἀμέσως ἐπικεχυμένους τῷ σώματι. εἰ μὴ ἴσως μονοείμων ἔτυχεν εἶναι νῦν ὁ Ἀχιλλεύς. εἰς δὲ τὸ, νεκταρέῳ χιτῶνι, ἐνθυμητέον καὶ τὰ ἄμβροτα εἵματα, ἐν οἷς θειότης ἐνδύσεως δηλοῦται ἀπὸ τοῦ κατὰ μῦθον ἀμβροσίας, καὶ τοῦ ὁμοίου νέκταρος. τὸ δὲ μέλαινα, οὐκ ἐκ παραγωγῆς ἔχειν ἔλαχε τὴν παραλήγουσαν δίφθογγον, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέλανος ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται. οὐ μὴν τοιοῦτος ἡ θεράπαινα καὶ τὰ κατ' αὐτὴν, οὐδὲ ἡ γείταινα καὶ ἡ τέκταινα. οὐδὲ ἡ ἐκ τοῦ θεὸς, θέαινα. καὶ ἡ ἐκ τοῦ λύκος, λύκαινα, οἷς ὅμοιον καὶ ἡ γνάθαινα τὸ κύελον. οὐδὲ ἡ παρὰ Διφίλῳ τούταινα, τὸ σαύτῃ ξενίζον. ὃς ἐπιτιμᾷ τινι ὡς κακῶς τὰ τεῦτλα τευταίνας καλοῦντι. οὐδὲ ἡ σκόρπαινα. δοκεῖ δὲ ἐν τοῖς πλείοσι τῶν τοιούτων παρεφοδεῦσαι ἀναλογία τοῦ μεσαιπόλιος. προϋπάρχοντος γὰρ ἐν αὐτοῖς τοῦ ο, εἶτα τραπέντος εἰς α συνήθως, καὶ προσλαβόντος τὸ ι, παράγονται πολλὰ τῶν διὰ τοῦ αινα θηλυκῶν. οὕτω γὰρ ἐκ τοῦ γείτονος καὶ τέκτονος, ἡ γείταινα καὶ τέκταινα. καὶ θεράπαινα δὲ καὶ λέαινα, ὁμοίως ἂν σκευωροῖντο. οὕτω δέ πως καὶ τῶν ἄλλων τὰ πολλά. ἐν οἷς ἔτι ξύγαινα καὶ φάλαινα, καὶ ὕαινα χερσαῖά τε καὶ ἰχθύς. ὅτι δὲ καὶ σκόρπαινα, ὁ θῆλυς σκορπίος ὁ κατὰ θάλασσαν, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, καὶ σκορπαίνας καὶ σκορπίους πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν. ἐν δὲ τῷ ἀμφίζανε, τὸ ἐγκάθετον καὶ ἐπιπάμενον τοῦ τέφρας δηλοῖ, διά τε τὸ πλῆθος, καὶ ἴσως καὶ δι' ὑγρότητα ἢ δακρύων ἢ ἱδρώτων. ὅθεν ὡσεὶ καὶ πηλοπλινθὲν τὸ τῆς τέφρας λεπτὸν ἐνεκάθητο. τὸ δὲ μέγας μεγαλωστὶ, ἐνδιαθέτως νῦν ἔφη ὁ ποιητής. ἐν ἄλλοις δὲ, οὐχ οὕτω. εἶχε γάρ τι καὶ μυκτῆρος ἐκεῖ ὁ λόγος. τὸ δὲ φίλαις χερσὶν, ἔχει τι καὶ οἴκτου. μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ καθ' ἑαυτοῦ ἐχρᾶτο. εἰ δὲ μὴ καὶ δακρύων πεπλῆσθαι λέγεται, καὶ οὐδὲ θαλερὴ ἔσχετό οἱ φωνὴ ἃ πρὸ μικροῦ Ἀντίλοχος ἔπαθεν, ἀλλὰ τοῦτο νῦν οὐ πάσχει, οἷα τὸν τοῦ Πατρόκλου καραδοκήσας καὶ ἤδη προϋπτόμενος θάνατον, καὶ διὰ τοῦτο προμεμαλαγμένος ὡς εἴρηται. ὅτι τὰ ἐν βίῳ καὶ συνήθη μιμητικῶς φράζων ὁ ποιητὴς, τήν τε μητέρα Θέτιν ποιήσει διατιθεμένην ἐπὶ τῷ υἱῷ καθάπερ εἰκὸς, καὶ τὸν Ἀντίλοχον τὸ φιλικὸν πληροῦντα ὅσιον. ἔτι οὐδὲ τὰς περὶ τὸν Ἀχιλλέα αἰχμαλώτους, ἀπαθεῖς ἀφίησι. διά τε τὸ φύσει τοιοῦτον, κάρτα γὰρ φίλοικτον γυνὴ, καὶ πρὸς χάριν τοῦ δεσπότου, καὶ διὰ τὸ τοῦ Πατρόκλου ἐνηές. ἔτι διὰ μνήμην δὲ τῶν οἰκείων, κατὰ τὸ, Πάτροκλον πρόφασιν, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐρεῖ. καὶ τέως περὶ τῶν αἰχμαλώτων φησὶν οὕτω. δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλλεὺς ληΐσατο Πάτροκλός τε, θυμὸν ἀκηχέμεναι. μεγάλα ἴαχον. ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφρονα. χερσὶ δὲ πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης. φιλοπενθὴς γάρ φασι γυνὴ βάρβαρος αἰχμάλωτος. ἔτι οὕτω μὲν αὗται. ὧν τὰ πάθη τὰ καθ' Ὅμηρον φρασθέντα, χρήσιμα εἰς λόγους πενθίμους γραφὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ τοιούτου τόπου. Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετό φησι δάκρυα λείβων, χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ, δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. καὶ οὕτω μὲν καὶ ποιεῖ καὶ ὑποπτεύεται Ἀχιλλεὺς δι' ὑπερβολὴν πένθους. Πλάτων δὲ ὕστερον ἐν ταῖς Πολιτείαις, μὴ δεῖν λέγει τοιαῦτα ποιεῖν ὑπὲρ τεθνεώτων, ὡς δεινόν τι πεπονθότων. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν Ἀχιλλεὺς ληΐσατο Πάτροκλός τε, σεμνύνει τὸν κείμενον ὡς τῷ Ἀχιλλεῖ συναριστεύοντα. οὕτω καὶ τῷ Θησεῖ πρὸς κλέος ἦν, ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ ἔργων τινῶν συνεφήπτετο. καθὰ καὶ παροιμία δηλοῖ, λέγουσα τὸ, οὐκ ἄνευ γε Θησέως, ἐπὶ τῶν σὺν ἑτέροις εὐδοκιμούντων. τὸ δὲ δαΐφρονα, δόξοι ἂν ἴσως ὁπωσοῦν ἀφορᾶν καὶ πρὸς τὸ, κόμην ἤσχυνε δαΐζων, ἵνα μὴ μόνον καθ' ἑτέρων δάϊος ἀλλὰ καὶ καθ' αὑτοῦ εἴη ὁ Ἀχιλλεύς. τὸ δὲ μὴ λαιμὸν ἀποτμήσειε σιδήρῳ, ἀμφίβολόν φασιν ἔχειν ἔννοιαν. ἢ γὰρ εἶχε τὰς τοῦ Ἀχιλλέως χεῖρας ὁ Ἀντίλοχος φόβῳ τοῦ μὴ ἑαυτὸν διαχρήσασθαι, ἢ αὗται μὲν, εἴχοντο ἵνα μὴ καταχέηται κόνιν, Ἀχιλλεὺς δὲ ἔστενε, δεδιὼς μὴ ὁ Ἕκτωρ ἀπεδειροτόμησε Πάτροκλον. ἐλλιπῶς τοῦτο φράσαντος τοῦ ποιητοῦ πρὸς φύσιν τοῦ τὴν πολυ-

λεγίαν ἐγκόπτοντος πάθους, ὃ καὶ Ἀντίλοχος ἔπαθεν ἐν τοῖς, νέκυος δὲ ἀμφιμάχονται. ὥς γ' ἐκεῖνος τοὺς ἀμφιμαχομένους ἐσίγησεν, οὕτω καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν δροτόμον Ἕκτορα. ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ ποιητὴς καὶ τοὺς ἐκ τῆς Θέτιδος λόγους ἀνακινῶν οἷα ἐκ τῶν μικροτέρων εἰς τὸ μεῖζον καὶ πρὸ ἔργου ἥκων, φησὶν ὡς Ἀχιλλεὺς μὲν σμερδαλέον ᾤμωξεν, ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ ἡμένη, ὡς καὶ ἐν τῇ α κεῖται ῥαψῳδίᾳ, ἐν βένθεσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι. κώκυσέν τ' ἄρ ἔπειτα. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν. ἃς καὶ ἀπαριθμεῖται, πλὴν οὐ πάσας διὰ τὸ μὴ δ' ἐνταῦθα πάνυ ἐπαγωγὸν τοῦ ἐν ὀνόμασι τοιούτοις διατριβῆς. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν μὲν δὲ νῦν εὐπορίαν πλάσεως τοσούτων ὀνομάτων δεξιᾶς καὶ εὐπροσίτου τοῖς ἀκροαταῖς. διὸ καὶ ὀλίγον τι ὑπὲρ τὰς τριάκοντα μετρήσας εἰρησομένας κατωτέρω Νηρηΐδας, τὰς λοιπὰς ἐκ τῶν πεντήκοντα εἰς τὸ ἀόριστον ῥίπτει, εἰπών. ἔνθ' ἄρ ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε, καὶ ἑξῆς ἡ δεῖνα καὶ δεῖνα ἕως τοῦ, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια. εἶτα παραδεικνὺς δύνασθαι τοὺς λογίους ἄνδρας ἐκ τοῦ κατὰ βάθος θαλάσσιον καὶ ἄλλα θεῖναι ὀνόματα Νηρηΐδων, ἐπάγει. ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος, καὶ ἑξῆς ὡς κεῖται ἀνωτέρω. καλῶς ἄρα φθάσας παρεσημήνατο τό, πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἦσαν. τὸ γὰρ ὅσαι ἦσαν, ὑποδηλοῖ καὶ ἀπεῖναί τινας ἐκ τῶν ὅλων, αἳ δι' αὐτὸ δῆθεν οὐδ' κατηριθμήθησαν. εἶτα καὶ τὸν κωκυτὸν τῆς μητρὸς ἐκτιθείς, πρῶτον μὲν ὑποτίθεται βραχυτάτην προοιμιακὴν ἔννοιαν, τοιαύτην. κλῦτε κασίγνηται, ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ. εἶτα ἐπάγει τὸ οἰκτιστόν. ὤμοι ἐγὼ δειλή. ὤμοι δυσαριστοτόκεια. ἥ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς, νηυσὶν ἐπιπροέηκα εἰς Ἴλιον Τρωσὶ μαχησόμενον. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα. ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, ἄχνυται. οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι. ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω ὅ, ττι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. καὶ ὅρα τὴν μονῳδίαν τῆς Θέτιδος, πολλὰ καὶ αὐτὴν ἔχουσαν χρήσιμα ἐν καιρῷ τοῖς μονῳδικῶς γράφουσι. ὡς νῦν μὲν ἡ μήτηρ πενθεῖ καθ' ἑαυτὴν οὖσα, γενομένη δὲ παρὰ τῷ υἱῷ Ἀχιλλεῖ μικρὸν ὅσον ἐπεὶ παρηγορίας ἐκείνῳ ἔδει, τοιαῦτα μὲν οὐ λέγει, παραμυθεῖται δὲ ὡς χρεὼν ὂν χαίρειν αὐτόν, εἰ πάντα τετέλεσται ἐκ Διὸς ὡς αὐτὸς εὔχετο, τὸ πάντας δηλαδὴ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπὶ ταῖς νηυσὶν ἀλῆναι αὐτοῦ ἐπιδευομένους, παθεῖν τ' ἀεκήλια ἔργα. καὶ αὐτὴ μέν, οὐδὲν οὕτω πένθιμον φθέγγεται μὴ καὶ ἐπαυξήσῃ τὸ πένθος τῷ υἱῷ. Ἀχιλλεὺς μέν τοι αὐτὴν οἰκτίζεται ἐν τοῖς, ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃσιν ἁλίῃσι μένειν καὶ ἑξῆς. οὐ μόνον ὡς μητέρα τοιαύτην, καὶ οὕτω ταχὺ αὐτῷ ἄρτι ἐλθοῦσαν παρήγορον, ἀλλὰ καὶ ἵνα κολακεύσας ὑπαγάγηται εἰς ἃ θέλει, ὧν τὸ κεφάλαιον ἡ ὁπλοποιΐα. εἰς ἣν καὶ τοῦ παιδὸς μὴ ἀξιώσαντος, ἡ μήτηρ σπεύδει. τὰς μὲν Νηρηΐδας, πέμψασα ὅθεν ἦλθον. ὁ γοῦν μῦθος ἐφεπομένας ἀνθρωπίνως πενθούσῃ τῇ ἀδελφῇ αὐτὰς ἐποίησεν, εἰπών. αἱ δὲ σὺν αὐτῇ δακρυόεσσαι ἴσαν. αὐτὴ δέ, ἀνελθοῦσα εἰς τὸν Ἥφαιστον, ὃς ὅπλα χαλκεύσει τῷ Ἀχιλλεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν εἴδετε ὅπερ ἐστὶ δηλοῦν γνῶσιν ἢ θέαν, ἐνεστώς ἐστιν ὁριστικὸς πεζογράφοις ἄχρηστος. τὸ δὲ δυσαριστοτόκεια, δηλοῖ μὲν τό, ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα τὸν ἄριστον. καὶ φασὶν ἐντεῦθεν μεταλαβοῦσαν τὴν Ὀλυμπιάδα, εἰπεῖν περὶ Ἀλεξάνδρου, ὡς κρείσσων γέγονεν ἢ μητρὶ συνέφερε. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν ὁμηρικὴν λέξιν ταύτην ὡς ἐκ τριῶν σύνθετον. λέγοντες, σπανίως εὑρίσκεσθαι τὰς τοιαύτας παρὰ τοῖς σπουδαιοτέροις τῶν ποιητῶν, πλεονάζειν δὲ αὐταῖς μάλιστα τοὺς κωμικούς. φαίνεται δὲ προϋπάρχειν ἡ δυσαριστοτόκος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ παρῆκται ἡ δυσαριστοτόκεια, οὕτω γάρ φασιν οἱ τεχνικοὶ εἶναι καὶ πρωτοτόκον, καὶ πρωτοτόκειαν. ὁμοία δέ τις τριῶν λέξεων σύνθεσις παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐν τῷ παναώριος. τὸ δὲ ἔρνεϊ ἶσος, παραβολὴν ἐμφαίνει τοῦ τῆς ἐλαίας ἔρνους, ἣν ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ ἐπὶ Εὐφόρβῳ πλατέως ἔφρασεν ὁ ποιητής. ἐρρέθη δὲ οὕτω συντομώτατα, διὰ τὸ τοῦ προσώπου πρέπον. οὐ γὰρ εἶχεν ἡ Θέτις ἐν τοιούτῳ πένθει καλλιλογεῖν. διὸ καὶ τὸ ὡς φυτὸν γουνῷ ἀλωῆς, ὁμοίως ἔφρασε. τίς δὲ ὁ γουνός, καὶ περὶ ἀλωῆς δέ, ἀλλαχοῦ ῥηθέντα κεῖται. τὸ δὲ ἀνέδραμε, τὸ ταχὺ καὶ μέγα δηλοῖ τῆς αὐξήσεως. τὸ δὲ ἀπὸ πολέμοιο μένοντα, ὑπολαλεῖ ἀφελῶς κατὰ γυναικεῖον ἦθος, τὸ μὴ χρῆναι πενθεῖν τὸν υἱὸν οὕτως ἠρεμοῦντα, καὶ μὴ δεδυκότα πολυδάκρυν πόλεμον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ὅμηρος μέν, ἐπίστροφον τοῦ υἱοῦ πλάττει τὴν Θέτιν, καὶ οὐδαμοῦ ἑτεροίαν. οἱ δὲ νεώτεροι τῶν ποιητῶν, φασὶν ὅτι δωδεκαταῖον ὑπὸ Θέτιδος καταλειφθέντα τὸν Ἀχιλλέα, Χείρωνι παρέδωκεν ὁ Πηλεὺς τραφῆναι. τοῦ δὲ ἀλῆναι, προϋπόκειται μετοχὴ ποιητική, ὁ ἀλείς. καὶ δύσχρηστον ῥῆμα, τὸ ἤλην. ὃ διαλυθέν, ἐάλην γίνεται παρὰ τῷ ποιητῇ ὁμοίως τῷ ἐάγην. ἀεκήλια δὲ ἔργα, ἢ τὰ μὴ ἡσυχαστικὰ κατὰ στερητικὴν σύνθεσιν καὶ παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἕκηλος. ἢ τὰ μὴ ἑκούσια. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἃ ἔπαθον πόλλ' ἀεκαζόμενοι. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. ἰστέον δὲ ὡς ὀνόματα ταῖς ἀνωτέρω μνημονευθείσαις Νηρηΐσιν Ὅμηρος πλάττει καθάπερ καὶ Ἡσίοδος, ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων, ἢ ἄλλως ἐνθεωρουμένων τῇ τε θαλάσσῃ καὶ τῷ στοιχείῳ τοῦ ὕδατος. διό. Γλαύκη μέν τις αὐτῶν καλεῖται, διὰ τὸ τῆς θαλάσσης ἐστὶν ὅπου γλαυκόν, γλαυκὴ μέν τις οὖσα, βαρυνθεῖσα δὲ πρὸς διαφορὰν ἐπιθέτου, ὡς κύελον. καθὰ καὶ ἡ Θόη μετ' ὀλίγα οὐ τονοῦται ὀξέως ἀλλὰ βαρύτονον ἔχει, πρὸς διαστολὴν τῆς ἐπιθετικῶς λεγομένης θοῆς ἣ καὶ αὐτὴ παρὰ τὸ θέειν γίνεται. Θάλεια δέ, διὰ τὸ τοῦ στοιχειακοῦ ὕδατος ζωογόνον ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν φυτοῖς δέ, ἐφ' ὧν τὸ θάλλειν κυριολεκτεῖται. ὅτι δὲ καὶ μία τῶν μουσῶν ἐστι Θάλεια, καὶ ὅτι καὶ δαιτὸς ἐπίθετον τοῦτο, πολλαχοῦ εἴρηται. καὶ

ὅτι

ὅτι δὲ οὐδὲ τὸ θαλάττιον ὕδωρ ἐστέρηται εἰς τὸ παντάπασι τοῦ ποιεῖν θάλλειν, ὡς δηλοῦσι δίχα φυκίων καὶ μνίων, καί οἱ παρὰ τῇ ἱστορίᾳ βαλανηφαγοῦντές που θύννοι, δῆλόν ἐστι καὶ αὐτό. μαρτυροῦσι δὲ τῷ λόγῳ καὶ οἱ θρᾴκιοι ῥηγῖνοι, παρ' οἷς ἡ κατὰ σφᾶς ἐκ θαλάττης στομίου λίμνη, τῇ τῶν ἀμπέλων φυτείᾳ συμβάλλεται, τοὺς τῶν φυτῶν βόθρους τοῦ κατ' αὐτὴν ὕδατος ἐμπιπλῶσα, ἔνθα δυσμετακόμιστόν ἐστι τὸ γλυκύ. καὶ ἄλλως δὲ αὕτη θάλεια, κατὰ τὴν δαῖτα, διὰ τὸ ἐκεῖθεν ζωηρὸν οὐ μόνον τοῖς ἐναλίοις ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔξω ἐμπορικοῖς τε καὶ λοιποῖς, ὧν χάριν, καὶ δωτὼ νηρηὶς πέπλασται ὡς ῥηθήσεται. κυμοδόκη δὲ καὶ κυμοθόη, διὰ τὰ κύματα. ἰστέον γὰρ ὅτι εἰσί τινα τῶν τοῦ ὕδατος, ἐξ ὧν ἑκάστου διάφορα τῶν τινες νηρηίδων κοινοῦνται ὀνόματα. οἷον τὸ ἴαιρα, καὶ ἰάνειρα, καὶ ἰάνασσα. ἴσως δὲ ἀκολούθως τοῖς δυσὶ τούτοις, καὶ τὸ καλλιάνειρα καὶ καλλιάνασσα, παρὰ τὸ ἰαίνειν, ἐπεὶ τοιοῦτον τὸ στοιχεῖον, εὐφρόσυνον δηλαδὴ πολυτρόπως. ὅθεν καί τις νηρηὶς, μελίτη λέγεται ὡς πολλοῖς αἰτία γλυκασμοῦ. οὕτω καὶ διὰ τοὺς θαλαττίους ἤχους, ἡ μέν τις κλυμένη, ὡς οἷον κλυτὴ καὶ ἐξάκουστος, ἡ δὲ ἀγαυὴ, διὰ τὸ ἄγαν αὔειν. δωτὼ δὲ καὶ δωρὶς, διὰ τὰς ἐκ θαλάσσης ἀγαθὰς ὁπωσοῦν δόσεις. ὁμοίως καὶ θοὴ, ἢ μάλιστα ὡς ἐρρέθη θόη, οὐ μόνον διὰ τὸ ταχὺ τοῦ ὕδατος ὅτε περιρρέει, ἀλλὰ καὶ διότι θεούσαις ὑπόκειται ναυσί. διὸ οὐ μόνον ἡ ῥηθεῖσα κυμοθόη σύνθετος ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀμφιθόη ἑτέρα. διὰ δὲ τοῦτο, καὶ ἄλλη τις φέρουσα καθ' ὁμοιότητα τοῦ φόρκυνος θαλαττίου δαίμονος. νησαίη δὲ καὶ ἀκταίη καὶ σπειώ, διὰ τὰς περὶ θάλασσαν νήσους καὶ τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ κατ' αὐτὴν σπέη ὅ ἐστι σπήλαια, ὁποῖα πολλὰ ἐκεῖ. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, ἀργύφεον πλῆτο σπέος. καὶ τὸ, ὣς ἄρα φωνήσασα θέτις λίπε σπέος. οὕτω δὲ καὶ ἀμάθεια παρὰ τὴν ἄμαθον. ἣν οὐ καλῶς τινες ἀμάθυιαν ἐτόλμησαν γράφειν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ὠρείθυιαν. αὕτη μὲν γὰρ φύσει ἔχουσα τὸ υ δίχρονον ἐν τῇ παραληγούσῃ ἐκ τοῦ θύειν ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, εἰκότως τῇ υι διφθόγγῳ παραλήγεται κατὰ τὸ κυνάμυια, παρὰ τὸ θύειν γὰρ ἐν ὄρει γίνεται ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. τῆς δὲ ἀμαθείας προϋποκειμένη ἡ ἄμαθος, ἀπρόσβατός ἐστι τῇ υι διφθόγγῳ. ἔστιν οὖν ὡς ἀριστότοκος, ἀριστοτόκεια. οὕτως ἄμαθος, ἀμάθεια. ἁλία δὲ, παρ' αὐτὴν τὴν ἅλα. ἐξῆς καὶ κοινὸν τοῦτο πάσαις ἐπίθετον, ὡς δηλοῖ τὸ, μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι. λιμνώρεια δὲ, παρώνυμος λιμνῶν καὶ ὀρέων, ἃ δηλαδὴ πολλαχοῦ θάλασσαν ὑπερκύπτουσι καθὰ καὶ ὠρείθυια κατὰ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, ἡ ἐν ὄρεσί που ἐστιν οὗ θύουσα. ἢ διὰ τὰ καὶ ἐν ὄρεσιν ὕδατα. πρωτὼ δὲ, διὰ τὸ πρωτεῦον τοῦ ὕδατος καὶ ἀρχικόν. διὸ καὶ νημερτὴς καὶ ἀψευδὴς ἕτεραι δύο αὗται νηρηίδες τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ διοικούμεναι τῇ δῆθεν ἀληθεστέρον ἀρχικῇ. ὡς τῶν ἄλλων τριῶν στοιχείων, ψευδομένων οἷον τὸ ἀρχικὸν διὰ τὸ δοκεῖν ἐξ ὕδατος τὰ λοιπὰ ὡς ἀπ' ἀρχῆς τινος γίνεσθαι. οὕτω δὲ καὶ τὸ καλλιάνασσα καὶ τὸ ἀγαυὴ καὶ κλυμένη, τοῦ κατὰ τὸ ὕδωρ ἀρχικοῦ δόξαιεν ἂν οὐκ ἀφυῶς ἐνδείξεις εἶναι. τὸ μὲν, διὰ τὴν τοῦ ἀνάσσειν ἀξίαν. τὸ δὲ, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἄρχειν γαῦρον καὶ περίκλυτον. καὶ ἄλλως δὲ, νημερτὴς καὶ ἀψευδὴς, ὀνόματα θαλαττίων δαιμόνων, διὰ τὸ εἰς ὅρκον τοῖς τότε πίπτειν τὴν θάλασσαν, ὡς δηλοῖ τὸ, χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλεν ἅλα μαρμαρέην, ὅ ἐστι μαρμαίρουσαν, ἐκ τοῦ μαίρειν, ἐξ οὗ καὶ μαῖρα νηρηὶς, οἱονεὶ ἡ λαμπρά. ἡ ἀκόλουθος καὶ ἡ πανόπη. ἔτι δὲ καὶ ἡ γαλάτεια, παρηχουμένη ὥσπερ ἡ θέτις τῇ καταθέσει τῆς ζάλης, οὕτως αὐτὴ τῇ γαλήνῃ. αὕτη δὲ, καὶ διὰ τοὺς τῶν κυμάτων γαλακτοχρόους ἀφροὺς οὕτω καλεῖται. καὶ πανόπη δὲ ἄλλως, διὰ τὸ λεῖον τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιφανείας, καὶ τῇ ὄψει ἀνεπιπρόσθητον, καθά που δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν παραβολῇ. δυναμένη δὲ, ἢ διότι τὸ στοιχεῖον τοῦ ὕδατος, κατὰ τὸ δύνασθαι θεωρεῖται πρὸς τὸ ἐνεργείᾳ τῶν εἰδοποιουμένων ἐξ αὐτοῦ, ἢ καὶ διὰ τὸ τοῦ ὕδατος ἰσχυρόν. ὃ καὶ ὁ θαλάττιος πολλαχοῦ αἰνίττεται ποσειδῶν, ὁ διὰ τοῦτο καὶ ἐνοσίχθων, καὶ ἐννοσίγαιος. δεξαμένη δὲ, διὰ τὸ δεξαμενὴν τὴν θάλασσαν εἶναι ζώων τε τῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τῶν εἰς αὐτὴν ὡς εἴς τινα δεξαμενὴν εἰσβαλλόντων ὑδάτων. ἀμφινόμη δὲ, διά τε τὰς κύκλῳ ἀπὸ γλυκέων ὑδάτων νομὰς, καὶ τὰ ἐν ὑγροῖς δὲ νεμόμενα. καὶ εἴ τινες δέ που ἕτεραι νηρηίδων κλήσεις, οἷον ἁλοσύδνη, ἢ ὑδατοσύδνη, ἢ κυμὼ, ἢ ἀμφιτρίτη, τοιούτοις περὶ λόγοις ὑπάγονται. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ πολλὴν καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα σχολὴν ἔσχον, ἄλλοι δηλοῦσιν. ὅρα δὲ ὡς ὁ οὕτω πλούσιος τὴν φράσιν ὅμηρος, τῶν τοσούτων νηρηίδων τρεῖς μόνας μετ' ἐπιθέτων προήγαγεν, εἰπών. ἁλίη βοῶπις. ἀγακλειτὴ γαλάτεια. καὶ ἐϋπλόκαμος ἀμάθεια. ἐφιλοτιμήσατο γὰρ ταχὺ ἐπελθεῖν αὐτάς, διὸ καὶ ἐν τρισὶ μὲν στίχοις, ἀνὰ τέσσαρα ὀνόματα νηρηίδων ἔθετο. ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς, ἑπτὰ, ἀνὰ τρία. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ δωτὼ, ὡς ἀπὸ τοῦ δῶ δώσω μεγεθύνουσα τὴν ἄρχουσαν, συγκροτεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ δωτίνη. καὶ τοῦ δώτωρ, καὶ τοῦ, θεοὶ δωτῆρες ἑάων. καὶ τοῦ δώτης καὶ ἀδώτης παρ' ἡσιόδῳ. ἤδη δὲ καὶ τοῦ δῶρον καὶ δωρεαί. ὅτι δὲ ἀγαυὴ, καὶ ἡρωίδος ὄνομα, ὥσπερ καὶ μαῖρα καὶ κλυμένη, δῆλόν ἐστιν. ὡς δὲ καὶ ὠρείθυια γυνὴ ἀττικὴ, ἣν ὁ μῦθος ὑπὸ βορέου ἁρπαγῆναι φησὶν, ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ ὅτι ἐρωμένη κύκλωπος ἡ ῥηθεῖσα γαλάτεια, δηλοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοί. παρ' οἷς ἠθέτηται ὁ τῶν ἡρωίδων χορός. φασὶ γὰρ ὅτι ὅμηρος μὲν, κατὰ τὸ κοινὸν αὐτὰς εἴωθε λέγειν, τουτέστι προσηγορικῶς νηρηίδας, καθὰ καὶ εἰλειθυίας, καὶ μούσας. ὁ δὲ κατ' ὄνομα χαρακτὴρ, ἡσιόδειος. ἄλλως τε φασὶ καὶ γελοῖον προθέμενον πάσας εἰπεῖν, ἐπαγαγεῖν τὸ, ἄλλαι τε αἳ κατὰ βένθος, ὥσπερ ἀποκαμόντα καὶ μὴ εὐποροῦντα διηνεκοῦς πλάσεως ὀνομάτων. ἐνταῦθα δὲ παρεῤῥιπτέον ἀστείως ὅτι καθά τις παίζων ἐπὶ μεγάλοις ἰχθύσι, θεοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. πυθόμενος γὰρ ἰχθυοπώλου ποταποὺς ἰχθύας

ἔχει, καὶ μαθὼν ἀνθίαν καὶ λάβρακα καὶ τοιαῦτά τινα, ἔφη περὶ ἰχθύων πυθέσθαι οὐ μὴν περὶ θεῶν. ὡς οὖν ἐκεῖνος ἐξεθέωσε τοὺς ἁδροὺς ἰχθύας, οὕτω τις ἔπαιξε καὶ ἐπὶ ταῖς νηρηΐσι. περὶ ὀψωνίας γὰρ λέγων λαμπρῶς, ἔφη. ὡς ἐπεισῆλθον ἡμῖν ἰχθύες πολυτελεῖς, μονονουχὶ γὰρ καὶ τὰς νηρηΐδας ὠψωνήκει. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἱματίου ἀργύφεον τὸ οἱονεὶ λευκὸν καὶ λαμπρὸν ὕφασμα, ἀλλὰ καὶ σπέος ὡς εἰρρέθη ἀργύφεον ἐνταῦθα τὸ ὡσανεὶ φωσφόρον, καὶ ἀργόν, ὅ ἐστι λευκὸν φαινόμενον, τροπῇ τοῦ ο εἰς υ αἰολικῶς. ὥστε οὐδὲ κυρίως σπέος τὸ τοιοῦτον, εἴγε σπέος λέγεται τὸ οἷον σβέος κατὰ τοὺς παλαιοὺς διὰ τὸ ἀφώτιστον. δοκεῖ δὲ προϋπάρχειν τοῦ ἀργύφεον, τὸ ἄργυφον τρισύλλαβον. οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ἄργυφα μῆλα νομεύων. ἐνταῦθα δέ, καὶ τὰ στήθεα πεπλήγεσθαι τὰς νηρηΐδας φησὶν ὡς πρὸ τούτων τὰς τοῦ ἀχιλλέως δμωάς. ὃ δὴ γυναικῶν μόνων παρ' ὁμήρῳ ἔργον ὅτε παθαίνονται. καὶ τὴν θέτιν ἐξάρχειν λέγει θρήνου, τουτέστι τῆς ἀνωτέρω διειλημμένης μονῳδίας. φησὶ γάρ. αἱ δ' ἅμα πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο. θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο. τί δὲ τὸ ἐξάρχειν γόου, δηλώσουσιν αἱ ἐν τοῖς ἑξῆς ἔξαρχοι τῶν θρήνων. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐφεξῆς μετὰ τὸ ἀργύφεον σπέος, δύναται προσδεθὲν εὐχρηστῆσαι εἰς πένθος, καὶ οὕτω. κλῦτε κασίγνηται, ὄφρ' εὖ πάντ' εἴδετε ἀκούοντες ὅσα ἐμῷ, καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη. ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς ὡς δακρυόεσσαι ἴσαν ἤγουν ἐπορεύοντο αἱ νηρηΐδες, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο ἴσως ἄνω δηλαδὴ μετὰ θέτιδος, δηλοῖ ἐτυμολογικῷ τρόπῳ, ὅτι καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ῥηγμῖνα καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν αὐτῇ ὡς καὶ ἐν τῷ αἰγιαλῷ κύματα ῥήγνυσθαι, ὡς εἶναι καθόλου ῥηγμῖνα, ἔνθα κῦμα ῥήγνυται. ὅτι δὲ ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, διασαφεῖται καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ, ἀκτὴν δ' εἰσανέβαινον αἱ νηρηΐδες ἐπισχερώ. εἰ γὰρ τὸ ἐκ θαλάττης ἰέναι εἰς ἀκτήν, ἀναβαίνειν ἐστί, καλῶς ἄρα ἐῤῥέθη καὶ τὸ ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. ὥσπερ αὖ πάλιν κατὰ λόγον ἄλλον, εὖ ἔχει ὡς προδεδήλωται καὶ τό, ὑψοῦ ἐν νοτίῳ. ὅτι δὲ τὸ ἐπισχερὼ ὀξύνεται καὶ τί σημαίνει, προείρηται. ὅτι ἐν ὀδυσσείᾳ μὲν ἡ πηνελόπη φιλοφρονεῖται τὸν υἱὸν ἐλθόντα ποθεν, φιλοῦσα κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. ἐνταῦθα δὲ ἡ θέτις ἅπτεται μόνον τῆς τοῦ παιδὸς κεφαλῆς, οὐ γὰρ χαίρει κατὰ πηνελόπην. διὸ οὐδὲ φιλεῖ κατ' ἐκείνην. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητής, οὕτω. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι, παρίστατο πότνια μήτηρ, ὀξὺ δὲ κωκύσασα, κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο ἢ μᾶλλον ἐῆος ἤγουν ἠέος, ὅ ἐστιν ἀγαθοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἠΰς ἠέος κατὰ μετάθεσιν ἐῆος, ἢ καὶ ἰδίου. διὸ καὶ δασύνεται παρὰ πολλοῖς. καὶ οὕτω λαβομένη τῆς κεφαλῆς, εἶπε τοὺς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ δύο στίχους. τέκνον τί κλαίεις καὶ ἑξῆς. εἶτα ἐπάγει πρὸς παρηγορίαν τό, τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται καὶ τὰ ἐφεξῆς, ὡς πρὸ βραχέων γέγραπται, ἕως τοῦ, παθέειν ἀεικήλια ἔργα. Ὅρα δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀχιλλέως τὸ βαρυστενάχειν οἰκείως ἔφη, ὡς ἐπὶ ἀνδρός. ἐπὶ δὲ θέτιδος τὸ ὀξὺ κωκύειν γυναικικώτερον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ταῦτα τὰ προσεχῶς γραφέντα, εὔχρηστά ποτε εἰσὶν εἰς πένθιμον γραφήν.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Μῆτερ ἐμή. τὰ μὲν ἄρ μοι ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν.
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. τεύχεα δ' ἕκτωρ
Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά. τὰ μὲν πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
Ναίειν, πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖθις
Οἴκαδε νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
Ζώειν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα μενοιτιάδαο ἀποτίσῃ.

Ὅτι ὁ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἐνθυμούμενος, πολλὴν δὲ λύπην ἔχων ἐπὶ θανόντι φίλῳ, ἐρεῖ ἂν κατὰ τὸν ἀχιλλέα τό, ταῦτα μὲν δή μοι ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν, ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ὅ ἐστιν ἥδυσμα, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; καὶ ἐπὶ τέκνων τὸ φίλος, ἐπαγάγοι ἂν καὶ τό, ὃν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων. οὗ ἐπίτασις εὐθὺς κείμενον, τό, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τουτέστιν ὡς ἐμὲ αὐτόν. ἐντεῦθεν δέ φασιν ὁ περὶ πυθαγόραν ὅμιλος ἀρχὴν λαβών, ὡρίζετο λέγων, ὅτι ὁ φίλος, ἄλλος ἐστὶν ἐγώ. ὑπερβολὴ δὲ φιλίας τὸ μηδὲν νομίζειν ἡδύτερον φίλου ζῶντος. χρήσιμον δὲ τό, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, καὶ εἰς τό, τεῦκρε φίλη κεφαλή. ἤπερ εἴη ἄν, ταὐτὸν τῷ, ὦ ἄλλος αὐτὸς ἐγώ. ἰστέον δὲ ὅτι τό, τόνδ' ἀπώλεσα, κείμενον μετὰ τό, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος. οὐ γὰρ ἁπλῶς φησιν ὤλετο, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ στείλαντος ἐκεῖνον εἰς μάχην. ὅτι λυ-

πεῖται

πεῖται ὁ Ἀχιλλεὺς οὐ μόνον ὡς τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκεῖνον τεύχεα Ἕκτωρ δῃώσας ἀπέδυσε. τοῦτο δὲ, οὐχ ἁπλῶς οὕτω παρέρριπται νῦν, ἀλλ' εὐοικονομήτως. ἵνα τὸν υἱὸν ἡ Θέτις ἀχθόμενον ὅτι μάλιστα μαθοῦσα καὶ ἐπὶ τῇ στερήσει τῶν ὅπλων, φροντίσει τῆς ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὁπλοποιΐας. ἔστι δὲ ἀποδῦσαι ὅπλα, τὸ ἐκδῦσαι καὶ συλλεῦσαι. τὰ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως τεύχεα, πολλαχῶς φράζειν ὁ ποιητὴς ἐθέλει, οἷ πελώρια. θαῦμα ἰδέσθαι. καλά. καὶ ἀγλαὰ δέ. καὶ κλυτά. ἤδη δὲ καὶ θεόσδοτα, εἴγε Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ὅτε τὴν Θέτιν βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. ποῖον δὲ καὶ χάλκεα ἐρεῖ αὐτὰ, ἐκ τῆς χείρονος ὕλης οὕτω καλέσας, ἀφ' ἧς καὶ τοὺς ἐργαζομένους αὐτὰ χαλκεῖς ἔλεγον. ἐρεῖ γὰρ, ἔντεα καλὰ χάλκεα μαρμαίροντα. εἶεν δ' ἂν αὐτὰ καὶ ἀγάλματα καὶ ἀγλαΐσματα, εἴγε αὐτὰ Ἕκτωρ ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται καὶ ἐπαγλαΐζεται ὡς μετ' ὀλίγα λεχθήσεται. ὅρα δὲ τὸ ἔμβαλον εὐνῇ, ἀντὶ τοῦ ἐνέθεντο γαμηλίῳ κοίτῃ, ὅ ἐστι συγκατεύνασαν τὴν Θέτιν τῷ Πηλεῖ. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ἐνέβαλον εὐνῇ, ἀστείως εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ ἐνέρριψαν, ὡς ἐπὶ εἱρκτῆς ἢ βοθύνου ἢ τοιουδέ τινος. τοιοῦτον γάρ τι καὶ οἱ ἄνισοι γάμοι καὶ ἀκούσιοι. ἔτι ὅρα ὡς καὶ πρὸ τούτων εἰπὼν θεόθεν δοθῆναι τὰ ὅπλα τῷ Πηλεῖ, ἐνταῦθα καὶ τὸν καιρὸν τῆς δόσεως προσέθετο. διαφόροις τόποις καταμερίσας τὴν ἱστορίαν ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων εἴωθε ποιεῖν. τὸ δὲ βροτοῦ ἀνέρος, ἐντελῶς καὶ νῦν πέφρασται. βροτὸν δέ γε μόνον εἰπεῖν, ἐλλιπῶς ἔχει. ὅτι τὴν μητέρα οἰκτιζόμενος ὡς ἐρρέθη ὁ Ἀχιλλεὺς, φησίν. ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετὰ νηρηίσι ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν. νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα. τοῦτο δὲ ἐκ τῶν τῆς Θέτιδος παρέξεσται, εἰπούσης. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι καὶ ἑξῆς. ὡς ἐμπεσεῖν ἀμφοτέροις εἰς νοῦν ἕνα. εἶτα ὥσπερ πάνυ φιλομήτωρ ἔδοξεν εἶναι εὐξάμενός φασι μὴ δὲ γενέσθαι αὐτὸς, ἵνα μὴ λυπῆται ἡ μήτηρ. διὸ καὶ ἀντικτᾶται πολλὴν ἐκεῖθεν εὔνοιαν, οὕτω δείκνυσι καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τοῦ Πατρόκλου φιλίας, ἐπαγαγών. ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγε ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴκε μὴ Ἕκτωρ πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδαο ἀποτίσῃ. καὶ ὅρα προαναφώνησιν ταύτην, ἔτι δὲ καὶ ἀπολογίαν, ὧν πιθανῶς πείσεται ὁ Ἕκτωρ. ὁ γὰρ ἀποτίσων ἕλωρα, ὡς χρεωστῶν ἀποτίσῃ. ἕλωρα γοῦν λαβὼν ὁ Ἕκτωρ ἀπὸ Πατρόκλου ὅτε περιμάχητος ὢν ἐκεῖνος εἵλκετο, τοιαῦτα καὶ ἀποτίσει ἀντιπαθών. ἀσφαλέστερον δὲ καὶ σαφέστερον ἐρρέθη νῦν τὸ, τοῦ δεῖνος ἕλωρα ἀποτίσει, ἤπερ πρὸ τούτων τὸ, νῦν μοι τὸν ἀδελφὸν ἀποτίσεις. ὅρα δὲ καὶ σχῆμα καίριον ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ, νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος εἴη. λείπει γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἐνεβλήθης εὐνῇ. ἢ τὸ, ἤχθης ἄκοιτις. ἵνα εἴη τὸ πλῆρες, οὕτω. νῦν δὲ εἰς γάμον ἦλθες ἀνδρὸς θνητοῦ, ἵνα πένθος μυρίον ἔχῃς. ἐκ δὲ τοῦ πένθος μυρίον ὅ ἐστι πολὺ, ἐπενοήθη τὸ πολυπενθής. τὸ δὲ οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, ἢ ἁπλοϊκῶς οὕτω κατὰ τὸ παρέλκον κεῖται, ἤγουν καὶ μόνον τὸ μὴ ζώειν. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἕτερόν ἐστι παρὰ τὸ μὴ ζῆν, τὸ μὴ δ' ἀνδράσι μετεῖναι. δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ τοῖς ἀνδρείοις συναριθμεῖσθαι. ἢ καὶ ἔτι βαρύτερον, τὸ μὴ δ' ἁπλῶς ἄνδρα λέγεσθαι ἀλλὰ γυναικίαν τινά. καὶ ὁμηρικῶς φάναι, ἀχαιΐδα οὐκ ἔτ' ἀχαιόν. ἢ γυναικάνδρα καθὰ συντίθησιν ἕτερος ποιητής. τὸ δὲ πρῶτος, ἢ ἁπλῶς οὕτως ἐπιθυμία τοῦ Ἀχιλλέως ἐστὶν ἐφιεμένου πρὸ τῶν ἄλλων πεσεῖν τὸν Ἕκτορα. ἢ καὶ διάγνωσις τοῦ κατ' ἐκεῖνον θάρσους ἢ θράσους, ὡς ἤδη πεφρονηματισμένου τοῦ Ἕκτορος καὶ διὰ τοῦτο πρώτου ἀντιστησομένου τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ πρώτου πεσουμένου. τὸ δὲ ἕλωρα, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐλώρια, ὡς καὶ τὸ ἴχνος, τοῦ ἴχνια, καὶ τὸ ἀέκηλον τοῦ ἀεκήλια.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.
Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι οἷ' ἀγορεύεις.
Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
Ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ.
Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν πολέμῳ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο

Ὅτι τὸ ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι οἷ' ἀγορεύεις, κατὰ ἐπικινδύνου λαλιᾶς οἰκεῖον εἰπεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι τῶν τις παλαιῶν δαπανηρῷ νέῳ παρῳδήσας τὸ τοιοῦτον ἔπος προσήρμοσεν, εἰπών. ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγοράζεις. Ὅμηρος δὲ τὴν Θέτιν ποιεῖ τῷ Ἀχιλλεῖ τὸ προρρηθὲν εἰποῦσαν, ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἔφη μηκέτι ζῆν ἐθέλειν εἰ μὴ δώσει δίκας ὁ τοῦ φίλου φονεύς. ἥτις καὶ ἐφερμηνεύουσα τὸ ὠκύμορος, ἐπάγει προαναφωνητικῷ σχήματι. αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, αὐτίκα

Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται ἠΰτε καπνός,
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε διῒ κρονίωνι ἄνακτι.
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασε καὶ ἀργαλέος χόλος ἥρης.
Ὡς καὶ ἐγὼν εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
Κείσομ' ἐπεί κε θάνω, νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην.
Καί τινα τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
Δάκρυ ὀμορξαμένην ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην.
Γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μὴ δέ μ' ἔρυκε μάχης φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμον, οὐ κακόν ἐστι
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ τρώεσσιν ἔχονται
Χάλκεα μαρμαίροντα, τὰ μὲν κορυθαίολος ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐδέ ἕ φημι
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον ἄρηος,
Πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' ἡφαίστοιο ἄνακτος.

κα τεθνήξῃ. ἢ καὶ ἄλλως δηλοῖ, ὡς ἑτοιμάζεταί σοι θάνατος. ἀχιλλεὺς δὲ καὶ τὴν φιλεταιρίαν ἐνδεικνὺς, καὶ τὴν τοῦ ῥηθέντος ἔπους γοργῶς ἐπιτέμνων περίφρασιν, φησίν. αὐτίκα τεθναίην ὡς ἔφης δηλαδὴ ὦ μῆτερ, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν, μάλα τηλόθι πάτρης ἔφθιτο. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. καὶ ὅρα τὸ πολὺ τῆς φιλίας, εἰ δώροις τοσούτοις μὴ πεισθεὶς, αἱρεῖται ὑπὲρ φίλου ἄρτι τὸν ὡς ἐῤῥέθη αὐτίκα θάνατον. εἰ δὲ νῦν μὲν ἵνα βοηθήσῃ τῷ πατρόκλῳ τεθναίην φησὶν, ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ τεθνεὼς ἀναζῆσαι θέλει ἵνα τῷ πατρὶ ἐπαμύνοιτο, οὐκ ἔστιν ἀνωμαλία ἤθους τὸ τοιοῦτον. κατὰ γοῦν τοὺς παλαιοὺς, οὔτε τὸ τεθνάναι δι' αὐτὸν αἱρεῖται, οὔτε τὸ ζῆν, ἀλλὰ διὰ μόνα τὰ καλὰ ἔργα. ὧν προκειμένων, ὁ φιλόκαλος ζῶν μὲν, τεθνάναι αἱρήσεται εἰ καλόν τι ἔσται θανόντος. τεθνεὼς δὲ, ἀναβιώσασθαι, εἰ τῶν κατ' ἀρετήν τι πράξει. τὸ δὲ ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, στρεβλόν ἐστι νόημα, καὶ διάφορον τῇ γραφῇ, καὶ δυσφραδές. καὶ οἱ μὲν, οὕτω φασίν. ἐμοῦ δὲ δῆσεν ὁ ἄρης, τουτέστιν ἔδησεν ἢ ἐκώλυσε τὸ ἀλκτῆρα γενέσθαι, ἤγουν ἀμύντορα τοῦ πατρόκλου. ἕτεροι δὲ περισπῶντες τὸ ἀρῆς, λέγουσιν οὕτως, ἐμοῦ δὲ δῆσεν ὅ ἐστιν ἐδέησε τῷ πατρόκλῳ, εἰς τὸ ἀρᾶς ἐκείνῳ ἀλκτῆρα γενέσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ παραφράζουσιν ἐνταῦθα τὸν ῥηθέντα στίχον, ἢ οὕτω πάνυ γοργῶς. ἐμοῦ δέ φησι τὴν πρᾶξιν ἔδησεν ἄρης. ἢ τῆς ἐξ ἐμοῦ βοηθείας ἐνεδέησεν. ἢ τῇ βλάβῃ αὐτοῦ ἐνεδέησε. τὸν δὲ ἀρίσταρχον φασὶ γράφειν, ἄρεω ἀλκτῆρα. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐμοῦ ἐδέησεν εἰς τὸ ἀλεξιτῆρα γενέσθαι τοῦ ἄρεω, ὡς ἀπὸ ἀσυνήθους εὐθείας τῆς ὁ ἄρεως, ὡς μενέλεως. ὅτι δὲ πολλὰς κλίσεις ὁ ἄρης ἔχει, δῆλον ὡς καὶ προπαρεσημειώθη ἐκ τῶν ἀρχαίων. κλίνεται γὰρ καὶ ὡς ἰαμβικὸν ἄρητος, ὅθεν παρ' ἡσιόδῳ καὶ διονυσίῳ, ἀρητιάδης ὁ ἀπὸ ἄρητος ὅ ἐστιν ἄρεος κατάγων τὸ γένος. κλίνεται καὶ κοινῶς κατὰ τὸν δημοσθένην. παρασημειοῦνται δέ τινες, καὶ ἄρευς ἄρεως κλίνεσθαι. οὗ ἡ γενικὴ, ἄρηος. καὶ τοίνυν κατὰ ὁμοιότητα, ἔστιν ἄρευς κύριον ὄνομα παρὰ πλουτάρχῳ, οὗ υἱὸς ἦν ἀκρότατος. μειράκιον μὲν, ἐπὶ δὲ ἀνδρίᾳ καὶ τόλμῃ ὑμνούμενος. κατῆρξαν δέ φασι βλακείας ἐν λακεδαίμονι μικροῖς πρὸ κλεομένους βασιλεύσαντες, ὁ ῥηθεὶς ἄρευς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. ὅτι δὲ καὶ ἄρεως ἄρεω, ὡς μενέλεως μενέλεω κατὰ ἀρίσταρχον, ἐῤῥέθη προσεχῶς. ὅτι δυσανασχετεῖ ὁ ἀχιλλεὺς διὰ πάτροκλον ἐπὶ τοῖς καθ' ἑαυτὸν, φησί. νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, οὐδέ τι πατρόκλῳ γενόμην φόως ἢ φάος, οὐδ' ἑτάροισι τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν ἕκτορι δίῳ, ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, τοῖος ἐὼν οἷος οὔτις ἀχαιῶν χαλκοχιτόνων ἐν πολέμῳ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι, καὶ μέχρι ὧδε τὸν λόγον ἐκκρεμῆ φυλάξας, ἐπάγει γνωμικὸν τὸ, ὡς ἔρις ἀπόλοιτο καὶ ἑξῆς ὡς μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. καὶ ὅρα ὅτι ἡ ἀναπόδοτον

ὁ ποιη-

ὁ ποιητὴς ἀφῆκε τὸ ἐπεὶ σύνδεσμον μιμητικῶς οἷα τοῦ Ἀχιλλέως ἢ ἐκλαθομένου ὅπως ἤρξατο λέγειν, ἢ καὶ μὴ ἔχοντός τι ἀξιόλογον εἰπεῖν ἐν τῇ ἀποδόσει. ἣν μὲν γὰρ ἀκόλουθον εἰπεῖν, ὅτι νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐπανελεύσομαι οἴκαδε, θανοῦμαι ἢ ἀλάλκω τῷ φίλῳ. ταῦτα δὲ φθάσας εἶπεν. ἡ τοίνυν ἀπλήρωτος μεμένηκεν ὡς ἐῤῥέθη ὁ ἐπεὶ σύνδεσμος, καὶ οὕτω χωλεύει ὡς ἀναπόδοτος ὁ λόγος, ὁποῖόν τι καὶ ὁ Κίλιξ ῥήτωρ ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν παρασημειοῦται. ἢ ἔστιν ἀπόδοσις αὐτοῦ τὸ περὶ τῆς ἔριδος γνωμικόν. ἵνα εἴπῃ νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι εἰς πατρίδα, ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος. περὶ οὗ φιλοσοφῶν, ἐπάγει. ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι. ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἠΰτε καπνός. ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. ὅρα δ' ἐν τούτοις ὅτι τε ἀγαθὸς ῥήτωρ ἦν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς καὶ ἡ τῶν λιτῶν ῥαψῳδία ἔδειξεν, καὶ ὡς ἀνεμεσήτως ἑαυτὸν ἐπαινεῖ, καὶ ἀνεπαχθῶς καίτοι περιαυτολογεῖ οὐ ψευδόμενος. οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς Φαίαξιν, ἔπαινον ἑαυτοῦ κατατείνει. φιλαλήθης δὲ ὁ ἐν τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἐπαίνοις, καὶ τὸ πρός τινας ὁμολογῶν ἔλαττον. καθάπερ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ὁ μόνος τὰ εἰς μάχην ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, οὐκ ἐπικρύπτει ὡς ἐν ἀγορῇ ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι, οὐ μὴν εἷς τις μόνος. ὡς καὶ αὐτοῦ μὲν τοιούτου ὄντος καθὰ ἐῤῥέθη, κρειττόνων δὲ ὅμως ἑτέρων ὄντων ἐν οἷς καὶ Νέστωρ καὶ Ὀδυσσεύς. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα συνήθως φάος, τὴν ἐπὶ νίκῃ καὶ σωτηρίᾳ ἐπικουρίαν λέγει. δῆλον γοῦν ὡς οὕτως ἤθελεν Ἀχιλλεὺς φάος τῷ Πατρόκλῳ γενέσθαι. κατὰ τό, βάλλ' οὕτως αἴ κέν τι φόως γένηαι. τὸ δὲ οἳ δὴ πολέες δάμεν, ἤδη τὸν Ἀχιλλέα οἶκτον ἀναλαβόντα δείκνυσι καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς Ἀχαιοῖς. ἐν δὲ τῷ, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, οὐ μόνον παντελὴς ἀπραξία τῆς ἀργίας δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ βριθὺ μέγεθος ὑπεμφαίνεται τοῦ ἥρωος, εἴπερ αὐτὸς μόνος εἰς ἄχθος τῇ γῇ τῇ πάντα φερούσῃ λογίζεται. ἣν δὲ καὶ πρὸ τούτων μεγέθους ἐνδεικτικὸν ὁμοίως τό, μέγας μεγαλωστί, ἐν κονίῃσιν αὐτὸν τετανύσθαι. καὶ τό, ἔρνεϊ ἶσον ἀναδραμεῖν. σεμναὶ δὲ αὗται μεγέθους ἐνδείξεις καὶ οὐ κατὰ τὸ ἐπὶ Αἴαντος βουγάϊον. τὸ δὲ τοῖος ἐὼν καὶ ἑξῆς, κρᾶμα μὲν ἀπετέλεσε ψόγου καὶ ἐπαίνου κατά τινα μέθοδον ἀφελείας. τοιόνδε γὰρ πάντως τό, ἐτώσιον μὲν ἄχθος ἀρούρης εἰπεῖν τινα. τοιοῦτον δὲ αὖ κατ' ἀνδρίαν, οἷος οὐδεὶς ἄλλος Ἀχαιῶν. ὠφέλησε δὲ ταῦτα τὸν φιλόμηρον Σοφοκλῆν, ποιῆσαι τὸν Αἴαντα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, τοιοῦτον εἶναι οἷον οὔ τινα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία χθονὸς μολόντ' ἀπὸ Ἑλλανίδος. Τὸ δὲ χαλκοχιτώνων, τεχνικῶς κεῖται, ἵνα ἡ τοῦ ὁπλίτου σύγκρισις εἴη πρὸς ὁμοειδεῖς. τὸ δὲ ὡς ἔρις ἀπόλοιτο, ὅμοιόν ἐστι κατὰ τὸ σχῆμα τῷ, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. τοῦ ὡς καὶ ἐνταῦθα εὐκτικὴν σημασίαν ἔχοντος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ ψέγων τὸ δέον τῆς ἐπιμηθείας ἐπιγνοὺς Ἀχιλλεύς, καταεύχεται τῆς ἔριδος, δι' ἣν διαστήτην ἐρίσαντε αὐτὸς καὶ ὁ βασιλεύς. τὸ δὲ ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων, παγκόσμιον τὴν ἔριν δηλοῖ κατὰ ἀνθρώπους δηλαδή, καὶ κατὰ τὰς στοιχειακὰς ποιότητας, διὸ οἱ παλαιοί φασιν ὡς Ἡράκλειτος δοξάζων τὰ ὄντα κατὰ ἔριν συνίστασθαι τουτέστι κατὰ μάχην καὶ ἐναντιότητα ποιοτήτων, μέμφεται τῷ ποιητῇ εὐχομένῳ πάντοθεν ἀπολέσθαι τὴν ἔριν. σύγχυσιν γάρ φασιν εὔχεται τοῦ κόσμου παντός. οἱ δὲ τοῦτο λύοντες, λέγουσιν ὡς ἢ τῷ φλεγμαίνοντι τοῦ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα πάθους δοτέον τὸ τοιοῦτο, ἢ ὅτι οὐ τὴν φυσικὴν τῶν ὄντων ἐναντιότητα, ἔριν ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητής, ἀλλὰ τὴν καὶ παρὰ τοῖς μυθικοῖς θεοῖς τὰ πρακτέα ἐπὶ τὸ χεῖρον ἄγουσαν, ἣν κακολογεῖ καὶ Ἡσίοδος. ὅθεν καὶ ἐπήγαγε τό, καὶ χόλος, δηλῶν μὴ περὶ ἀγαθῆς ἔριδος λέγειν ἀλλὰ τῆς φαύλης, ἥπερ ὁ χόλος ἀγχιθυρεῖ. τὸ δὲ ὅς ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι, παρῴδηται πρὸς τό, ὅς ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ τοῦ οἴνου εἴρηται. ὡς πολυλογούντων τῶν πολλὰ πινόντων, μᾶλλον δὲ ἀείδειν ἐθελόντων. ἔστι δὲ τὸ ἐφέηκεν, ὅμοιον τῷ ἀνῆκεν, ὅ ἐστιν ἐνετείλατο, ἀνέπεισε, παρώρμησεν, ὅθεν καὶ ἡ εὐφημοσύνη. ἰστέον δὲ ὅτι πάνυ τὰ περὶ τοῦ χόλου ἐνταῦθα ἔπη ἐπαινοῦσιν οἱ παλαιοί, λέγοντες ἐντεῦθεν ὁδηγηθῆναι τὸν Πλάτωνα εἰς τὸ τριμερῆ τὴν ψυχὴν ἀποφήνασθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν αὐτῆς, θυμικόν, ὃ διὰ τοῦ χόλου δηλοῦται. τὸ δέ, λογικόν, ὃ σημαίνεται διὰ τοῦ πολύφρονος. τὸ δ' ἐπιθυμητικόν, ὃ διὰ τοῦ μέλιτος παρεμφαινόμενον, δηλοῖ ἐπιθυμίαν καὶ γλυκεῖαν διάθεσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν κατὰ θυμόν. ἣν αἰσθητῶς εἰδέναι, λῃστὴς ἂν εὔξατο, αἱμάτων ἀνὴρ καὶ δι' αὐτὸς κατὰ τὸν ποιητὴν ἐφέλκεται σίδηρος. ᾧ γλυκίων καὶ αὐτοῦ μέλιτος ὁ χόλος, καὶ οὐδὲ ἁπλῶς γλυκίων, ἀλλὰ καὶ πολὺ γλυκίων. τὸ δὲ καταλειβομένοιο, οὐκ ἔξωθεν [illegible] ἀλλ' εἰς λαιμὸν μετὰ τὴν εἰς τὸ στόμα δηλαδὴ ἔνθεσιν. παρασημειοῦνται δέ, καὶ ὅτι πρῶτος Ὅμηρος τὸν τοῦ θυμοῦ ἐπενόησεν ὅρον ἐν τῇ τοιαύτῃ γοργότητι, ὅς ἐστι ζέσις τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. καπνὸς μὲν γάρ ἐστι, σημεῖον πυρός. δι' οὗ τὸ ζέειν παρασημαίνεται. πυρώσεως γὰρ χωρίς, οὐκ ἂν γένοιτο ζέσις. διὸ τὸ ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ὡς καπνός, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐν καρδίᾳ ζέει. οὕτω καὶ πρὸ τούτων τό, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, ἀντὶ τοῦ πῦρ ἀνῆψαν ἐῤῥέθη. τὴν δέ γε τῆς ἀντιλυπήσεως ὄρεξιν καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἡδύ, ἡ προσθήκη τοῦ μέλιτος ὑπηνίξατο. ὅρα δὲ τὸ ἀέξεται χόλος, ἄλλο τι ὂν παρὰ τό, καί μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός. ἐκεῖνο γοῦν, οὐκ ἀναγκαίως χόλου δηλοῖ αὔξησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυσικῆς νοεῖται αὐξήσεως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καθὰ πρὸ μικροῦ ἡ Θέτις δύο πάνυ συντόμους παρέθετο παραβολάς, τό, ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. καὶ τό, θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, οὕτω καὶ νῦν φράζει Ἀχιλλεὺς ἐν τῷ πολὺ γλυκίων μέλιτος, καὶ ἠΰτε

καπνὸς

καπνός; ἵνα εἰκάζῃ τὸν χόλον, μέλιτί τε καὶ καπνῷ. ἔνθα πάλιν ὅρα κρᾶμα ἐπαίνου καὶ μέμψεως. καλὸν μὲν γὰρ τὸ μέλι, οὐ τοιοῦτον δὲ ὁ καπνός. ὃς καὶ τὸ αἰσθητὸν ἀχρειοῖ μέλι, καὶ τρυγώμενον καὶ ἑψόμενον. τὸ δὲ ὥστε, δὶς λεχθὲν ὡς ἐν ἐπαναφορᾷ, κάλλος ποιεῖ. τὸ δὲ ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀγαμέμνων, συνήθης ἐστὶ κατάβασις ἐκ τοῦ καθόλου γνωματεύματος εἰς τὸ εἰδικῶς ὑποκείμενον. ὅτι ὁ μὴ ποιούμενος λόγον τῶν γενέσθαι φθασάντων κακῶν, εἴποι ἂν τό, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ. ὁ δὲ καταφρονῶν βαρείας ἀπειλῆς ἐφ᾽ ᾧ ἀμῦναι κινδυνεύσαντι φίλῳ, ἐρεῖ ἂν τό, νῦν δ᾽ εἶμι ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω. κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ θεὸς ἐθέλοι τελέσαι. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα λέγει. ὃς καὶ παράδειγμα εὐθὺς παραμυθητικὸν ἐπάγει ῥητορικῶς, οἷα καὶ τοιούτων εὖ εἰδώς. οὗ ἔργον καθ᾽ ἡσυχίαν ὄντος, μέλπειν ὡς προδεδήλωται κλέα ἀνδρῶν. τὸ δὲ παράδειγμα, ἐκ μείζονος προσώπου. φησὶ γάρ. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη ἡρακλῆος φύγε κῆρα, ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διΐ, ἀλλά ἑ μοῖρ᾽ ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος ἥρης. εἶτα πάλιν τὴν καθ᾽ ἑαυτὸν τεχνικῶς γενόμενος, λέγει. ὡς καὶ ἐγὼν εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, κείσομαι ἐπεί κε θάνω, νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην. καί τινα τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων βαθυκόλπων, ἀμφοτέρῃσι χερσὶ παρειάων ἁπαλάων δάκρυ ὀμορξαμένην ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην, ὅ ἐστιν ἀναπείσαιμι. οὐ σύστοιχον ἦν πρὸ ὀλίγου τό, χόλος ἐφίηκεν. εἶτα ἐπάγει μέγα φρονῶν. γνοῖεν δ᾽ ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, ὡς ἄλλως δηλαδὴ τούτου μαχομένου παρὰ τοὺς λοιποὺς ἕλληνας. εἶτα προκαλουμένου τοῦ ποιητοῦ εὐτάκτως τοὺς ἐφεξῆς λόγους τῆς θέτιδος, φησὶν ἀχιλλεύς. μηδ᾽ ἐμ᾽ ἔρυκε μάχης φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις. καὶ ἡ μήτηρ εὐμεθόδως λαλοῦσα, συγχωρεῖ μὲν τοῖς τοῦ υἱοῦ λόγοις. ἐπέχει δὲ τῆς ὁρμῆς, διὰ τὸ ἄοπλον εἶναι. εἶτα καὶ παραμυθεῖται φοιβάσασα μικρὸν ὅσον τὸν ἕκτορα τεθνήξεσθαι, ὡς δ᾽ αὐτῷ λόγῳ, καὶ ἐπέχειν ἐθέλει τὸν υἱὸν τοῦ πολέμου. εἰ γὰρ ἐγγὺς ὁ θάνατος ἥκει, αὐτίκα δὲ μεθ᾽ ἕκτορα ὡς ἐδηλώθη πότμος ἑτοῖμος καὶ τῷ ἀχιλλεῖ, ἐφεκτέον ἄρα τῆς μάχης. φησὶ γοῦν ἡ μυθικὴ θέτις. ναὶ δὴ ταῦτά γε, ἢ τοῦτό γε, τέκνον ἐτήτυμον. οὐ κακόν ἐστι τειρομένοις ἑτάροις ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον, ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ τρώεσσιν ἔχονται χάλκεα ὡς ἐρρέθη μαρμαίροντα, τὰ μὲν ἤγουν ἃ δὴ ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐδέ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ. προαναφωνεῖται δὲ πάντως καὶ ταῦτα τέχνῃ ὁμηρικῇ. εἶτα προστίθησι καὶ συμβουλὴν ταύτην. ἀλλὰ σὺ μέν, μήπω καταδύσεο μῶλον ἄρηος πρίν γ᾽ ἐμὲ δεῦρ᾽ ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἤγουν νέομαι, ὑπονοστῶ, παλιννοστῶ ἅμ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ᾽ ἡφαίστοιο ἄνακτος, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἡφαίστου. ὅπερ ἐρρέθη καινότερον εἶναι τοῦ, παρὰ νηῶν, ἤγουν ἀπὸ νηῶν, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ῥηθέν φασι. τὸ μὲν γὰρ παρά τινος, δέδοται τοῖς ἐμψύχοις δεδόσθαι. τὸ δὲ ἀπό τινος, τοῖς ἀψύχοις ᾠκειῶσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δαμάσαντες ἀνάγκῃ, διχῶς νοεῖται. ἢ γὰρ δαμάσαντες ἐν ἀνάγκῃ, ἤγουν ἀναγκαίως, ἵνα ᾖ τὸ ἀνάγκῃ ἐπιρρηματικόν, κατὰ τὸ ἄλλῃ καὶ ταύτῃ καὶ τὰ ὅμοια. ἢ δαμάσαντες τῇ ἀνάγκῃ ὡσεὶ καὶ ἵππον χαλινῷ. τίς δὲ ἀνάγκη; τῇ ἐν τοῖς πράγμασι, τῇ καθ᾽ εἱμαρμένην. ἡ ἀνάγκη, ᾗ ζεὺς αὐτὸς εἴκει. καὶ ὅτι προσφυῶς φίλην κεφαλὴν τὸν πάτροκλον καλεῖ ἀχιλλεύς, ὃ καὶ ἴσον αὐτῷ τῇ ἑαυτοῦ εἰπὼν κεφαλῇ. δῆλον δὲ ὡς ἡ τοιαύτη φράσις φίλη τῷ ποιητῇ, λέγοντι. τοίην κεφαλὴν ποθέω. καί, τεῦκρε φίλη κεφαλή. τὸ δὲ κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι, πρὸς τὸ αὐτίκα τεθναίην ἀποτείνεται. μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς εἰ καὶ φθάσας εἶπον αὐτίκα τεθναίην, ἀλλὰ τοῦτο μέν, κατὰ θυμὸν εὐκτικῶς ἐρρέθη πρὸς τὴν μητέρα φαμένην ὡς ἡ αὐτὴ προθεσμία τῆς τοῦ ἕκτορος τιμωρίας καὶ τῆς τοῦ ἀχιλλέως μεταλλαγῆς. ἄλλως δέ, τότε κῆρα δέξομαι ὅτε θεὸς ἐθέλει τελέσαι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὡς μὲν μεγαλόφρων ὁ ἀχιλλεύς, μεγάλῳ παραδείγματι τῷ κατ᾽ ἡρακλῆν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον συνέλεξεν. ὡς δὲ φιλότιμος, τὰς τοῦ ἡρακλέος πράξεις ἐσίγησεν. πρὸς ἃς, ἐνδέων ἂν πάνυ ἐφάνη αὐτός. μόνην δὲ τὴν πρὸς τὸν δία οἰκειότητα τοῦ ἡρακλέος εἶπεν, ὡς μὴ ἁπλῶς φίλου ἀλλὰ φιλτάτου τῷ διΐ, παραμυθούμενος καὶ τὴν μητέρα, ὡς καὶ τοὺς κρείττονας θνήσκειν. τὸ δὲ ὁμοίη μοῖρα, δύναται μὲν καὶ ἁπλούστερον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ὁμοία τῇ τοῦ ἡρακλέος. ἄλλως δέ, κρεῖττόν ἐστι ψεκτικῶς νοῆσαι αὐτό, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ ὁμοιΐου πολέμου, καὶ ὁμοιΐου θανάτου, καὶ ὁμοιΐου γήρως, καὶ τῶν τοιούτων. τὸ δὲ κείσομαι ἐπεὶ καὶ θάνω, ἀφελέστερον προήγαγε. δῆλον γὰρ ὡς κείσεται ὁ θανών. ἢ καὶ ἄλλως, δηλοῖ ὅτι τότε κείσομαι, νῦν δὲ ζῶντα οὐ χρὴ εἶναι ἀργόν, καὶ διὸ κεῖσθαι νεκρόν. ὅλον μέντοι τό, κείσομαι θανὼν νῦν δὲ κλέος ἀροίμην, ἀντιθετικόν ἐστι. λέγοντος δὴ τοῦ ἀχιλλέως, ὡς θανάτῳ μὲν κείσομαι, τῷ κλέει δὲ μετέωρος ἀρθήσομαι. καὶ ἄλλως δέ, τὸ κείσομαι θανών, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων πτωμάτων εἴρηται. τὸ δὲ τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων, εἰς ὅμοιον ἐρρέθη τῷ, τρῶες καὶ δάρδανοι. ὥσπερ πρὸς ὁμοιότητα τῶν ἀμφοτέρας δρυπτομένων παρειάς, τὸ ἀμφοτέραις χερσὶ δάκρυα ὀμόρξασθαι περὶ οὗ ἐρρέθη ἄλλοθι. ἐν τούτοις δέ, σύντομα πάρεισι τό, τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων. καὶ τό, ἀμφοτέρῃσι χερσί. καὶ τό, παρειάων ἁπαλάων. καλλωπίζοντος τὸν λόγον τοῦ ἥρωος, οἷς γέγηθε θαρρῶν ἀμύνεσθαι τοὺς ἐχθρούς. ἐν δὲ τῷ, δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, τὸ μὲν ἐγώ, κατ᾽ ἐξοχὴν κεῖται. εἰς δὲ τὸ δηρόν, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι καὶ μὴν δώδεκα μὲν ἡμέραι διῆλθον ἀποδημούντων ἐν αἰθιοπίᾳ τῶν περὶ τὸν δία, τρεῖς δὲ ἄλλαι ἐν ταῖς παρατάξεσι. ποῦ γοῦν ὁ πολὺς

χρόνος

χρόνος ὃν τοῦ πολέμου ἐπέπαυτο; καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. οἱ δὲ λύοντες, φασὶν ὅτι καὶ δι' ὀλίγον χρόνον πολὺν ὁ ἀχιλλεὺς ἡγεῖται. προθέεσκε γὰρ αὐτὴν τε πόλεμόν τε. τοιοῦτον γοῦν ἡ πολλὴ στοργή. ὅθεν καὶ παροιμία περιφέρεται λέγουσα, ὡς οἱ ποθοῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν. εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ὅτι δηρὸν μάχης ἐπέπαυτο ἀλεγεινῆς, οὐ διὰ τὰς ἡμέρας φασὶ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν πραγμάτων ἀφορῶν. τὸ δὲ μή με ἔρυκε μάχης καὶ τὰ ἑξῆς, προσδηλωθήσεταί ποτε εἰς ἔργου σπουδήν. τὸ δὲ ἐτήτυμον, ἐπιρρηματικῶς κεῖται. ἄλλως δέ γε κοινότερον, ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν. ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμα, ἴσως δὲ καὶ ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ταῦτα, τὸ ἐτήτυμον. ὅτι μὴ δὲ πολλά τινα εἰσὶν ἐνταῦθα τὰ τοῦ σκοποῦ ἀλλὰ ἕν, τὸ ἐπικουρῆσαι ἀχαιοῖς. διὸ ἐπάγει. οὐ κακόν ἐστι τειρομένοις ἑτάροις ἀμύνειν. γνωμικῶς τοῦτο εἰπών. τὸ δὲ μετὰ τρώεσσιν ἔχονται παθητικῶς ῥηθὲν, μεταποιεῖ εὐθὺς εἰς ἐνέργειαν, εἰπών. τὰ μὲν ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ἀγάλλεται. ἵνα ἔχωνται μὲν τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα, ἔχῃ δὲ αὐτὰ ὁ ἕκτωρ. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὡς φιλόκαλος ὁ ἕκτωρ, καλὰ τὲ καὶ ἀγλαὰ ἔχων ὅπλα ὤμοισιν, ἀγάλλεται ὡς καὶ προερρέθη. ὅτι δὲ τοῦ ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγάλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀμφότερα νῦν παραθέμενος. τὸ δὲ καταδύσεο, ἡ μὲν κοινὴ διάλεκτος, εὐκτικὸν οἶδεν. ἡ δὲ ποίησις, τὸ ἐνδύσω εἰς ἐνεστῶτα προάγουσα, ὡς παθητικοῦ ἐνεστῶτος προστακτικὸν ἐκεῖθεν προάγει αὐτό. τὸ δὲ μῶλον, ἤρκει καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ κεῖσθαι δίχα τοῦ ἄρηος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐφάνη. γράφεται δὲ ὅμως οὕτως ἀκριβέστερόν τε καὶ ἐντελέστερον. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ ἑτάροις ὡς ἐρρέθη ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον, οὐκ ἦν ἀνάγκη μετὰ τὸ ἀμύνειν κεῖσθαί τι, ὡς καὶ αὐτὸ δῆλόν ἐστι. προσετέθη δὲ ὅμως καὶ τὸ ἐφεξῆς, διὰ πλείω συνήθη σαφήνειαν. ὡς ἐντεῦθεν δοκεῖ τὸν μῶλον καὶ τὸ ἀμύνειν, ἐλλιπῶς φράζεσθαι ὅτε καταμόνας λέγονται. τοῦ δὲ ἠῶθεν, ἑρμηνευτικὸν τὸ, ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι. ὅπερ ἅμα ἡμέρᾳ φασὶν οἱ μεθ' ὅμηρον. μετ' ὀλίγα δὲ συνήθως καθ' ὁμοιότητα τῆς ἀνατολικῆς φράσεως, καὶ τὸ δύειν, ἅμα ἠελίῳ καταδύντι ἐρεῖ.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο.
Καὶ στρεφθεῖσ', ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρὸς,
Καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'. ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν ὄλυμπον
Εἶμι παρ' ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴκ' ἐθέλῃσιν
Υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν.
Ἡ δ' αὖτ' οὔλυμπόνδε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα
Ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. αὐτὰρ ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' ἀχιλῆος.
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε πριάμοιο πάϊς φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.
Τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μεμαώς. μέγα δὲ τρώεσσιν ὁμόκλα.
Τρὶς δὲ δύ' αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν
Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε, μέγα ἰάχων. ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται
Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι,
Ὣς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω αἴαντε κορυστὰ

Ὅτι τὸ ὀπίσω στραφῆναι οὐκ ἔστιν ἀναχωρῆσαι, πάλιν τρέπεσθαι τοῦ δεῖνος φησίν, ἔτι δὲ καὶ στρεφθῆναι. ὅθεν συγκείμενος ὁ παρὰ τῷ σοφοκλεῖ παλινστράπελος οὐκ ἐπαινετῶς ἔχει. δηλοῖ γοῦν τὸν ἀνάπαλιν στραφέντα τοῦ φρονεῖν. τὸν δὲ ἥφαιστον, κλυτοτέχνην λέγει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, διὰ τὰ ἐκ πυρὸς καλὰ ἔργα. ἐν οἷς καὶ τὰ τοῦ ἀχιλλέως κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ ὡς τὴν θέτιν ὄλυμπόν δε πόδες φέρον, ταχέως δηλαδὴ κινουμένην, ὡς καὶ εἴ τις εἴποι ὅτι τὸν ἱππηλάτην φέρει τὸ ἅρμα, ἢ τὰ πτερὰ ὡς καὶ προερρέθη, ὄρνιν. καὶ ὅρα ὡς οὐ μόνον οὐδὲν ἐπὶ νηρηΐδων στρατῶδες ὁ ποιητὴς ἔφη ὅτε ἐξ ἁλὸς ἦλθον σὺν τῇ θέτιδι δίχα τοῦ, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο οἷα αἰσθόμενον τῆς αὐτῶν κινήσεως, ἀλλ' οὐδὲ λαλιὰν αὐταῖς τινα ἐν ταῖς τῶν μυρμιδόνων σκηναῖς ἢ θρῆνον ἔπλασεν, ἵνα μὴ γελῷτο παρακαίρια φράζων. αἱ γὰρ ἐν θαλάττῃ παρὰ τῇ θέτιδι σιωπῆσαι, χολῇ γ' ἂν ἐν ἀνδράσι πενθικῶς ἀσχημονοῖεν. καὶ ἡ ἀπέλευσις δὲ ταύταις, ἡσυχῇ, κατα-

Ἕκτορα πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Κρύβδα διὸς ἄλλων τε θεῶν. πρὸ γὰρ ἧκέ μιν ἥρη.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὄρσεο πηλείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ἕστηκε πρὸ νεῶν, οἳ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν.
Οἳ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος.
Οἳ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαίδιμος ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι μέμονεν, κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω,
Πάτροκλον τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Σοὶ λώβη αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθοι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος ἀχιλλεύς.
Ἶρι θεὰ, τίς τ' ἄρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα ἶρις.
Ἥρη με προέηκε διὸς κυδρὴ παράκοιτις.
Οὐδ' οἶδε κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων, οἳ ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.

καταδύσαις εἰς θάλασσαν ἐν σιγῇ. οὐ γὰρ ἦν καὶ ἐπ' αὐτῶν ὡς καὶ ἐπὶ θέτιδος εὔπλαστον, οὔτε κατὰ μῦθον οὔτε ἀλληγορικῶς τὸ εἰς ὄλυμπον ἀνελθεῖν, διὸ καὶ ἀνακάμπτουσιν ὅθεν ἦλθον ὡς ἡ ἀδελφὴ παραινεῖ θέτις. εἰποῦσα ὅτι παραμυθηθήσεταί ποτε διὰ συγγενῆ γέροντα. ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον ὀψόμεναι γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός. καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατε, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς ὑπισχνεῖται ὡς εἰς μακρὸν ὄλυμπον εἶμι παρ' ἥφαιστον τὸν ὡς ἐρρέθη κλυτοτέχνην, εἴ πως τῷ ἀχιλλεῖ ἐκεῖνος δώσει τεύχεα, οἷα προσεχῶς ἀνωτέρω κεῖται. ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ κλῦθι κλῦτε, οὕτω δῦθι δῦτε. καὶ ὅτι νῦν μὲν ἅλιον γέροντα τὸν νηρέα φησίν, ἐν δὲ ὀδυσσείᾳ καὶ ὁ πρωτεὺς οὕτως ὠνομάσθη. ἀλλ' οὕτω μὲν τὰς νηρηΐδας ὁ ποιητὴς ἔφη ἀπελθεῖν μηδέν τι παράσιον προσπλάσας αὐταῖς. καὶ τὴν θέτιν δὲ ἀπιοῦσαν κατὰ σπουδὴν, ἁπλῶς εἶπε φέρεσθαι ποσίν. οὔτε βήματα μετρήσας καὶ αὐτῇ, οὔτε ῥῆμα προσθεὶς δηλωτικὸν ταχυτῆτος, οὔτε παραβολῇ χρησάμενος, ὁποῖόν τι προαπείρηκεν ἐν τῷ, ἀνέδυ ἠΰτ' ὀμίχλη. οὔτε γὰρ ἡ θέτις οὕτω μεγάλη ὡς καὶ ἐπ' αὐτῇ παρατείνεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ τῶν σπουδαιοτέρων γενόμενος, ἀμελεῖ τοιαύτης ἐνταῦθα φράσεως. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὔλυμπόνδε πόδες φέρον, ἰσοδυναμεῖ μὲν πρὸς τὸ, ἡ δὲ οὔλυμπόνδε ἤϊε. προσφυὲς δέ ἐστι καὶ ἐπὶ τῶν εὐκλεῶς ὑψουμένων. καθὰ καὶ τὸ, ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν ὄλυμπον εἶμι. κεῖται δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ τὸ ἔδυσαν κοινότερον, ὅπερ ἐν ἄλλοις ποιητικῶς ἔδυν λέγεται. φησὶ γάρ. αἳ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν. κῦμα δὲ θαλάσσης καὶ νῦν, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν λίμναις καὶ ποταμοῖς, ἔνθα νηΐδων οἴκησις οὐ νηρηΐδων. ὅτι πολεμικὸν φράζει θόρυβον τὸ, αὐτὰρ ἀχαιοὶ, θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ἔφευγον. ὅτι φλογώσας δῆθεν τὸν ἕκτορα ὁ ποιητὴς παραβολικῶς ἐν τῷ εἰπεῖν οὕτω γοργῶς, ἕκτωρ φλογὶ εἴκελος ἀλκὴν, εὐθὺς καὶ ἔργον ἐπάγει οὐ χεῖρον οὕτω περιέβαλεν αὐτόν. φησὶ γὰρ ὅτι τρὶς μὲν μετόπισθεν ποδῶν τὸν πάτροκλον ἔλαβεν ἑλκέμεναι μεμαώς. μέγα δὲ τρώεσσιν ὁμόκλα. καὶ εἶχε μὲν τοὺς ἐμποδὼν γιγνομένους. τρὶς γὰρ αὖθις οἱ δύο αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν, νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς, ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκεν. οὐ δὲ ὄκνον, ἀλλὰ μέγα ἰάχων, ὅπερ τρώεσσιν ὁμοκλᾶν ἔφη. ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. ὃ καὶ εἰκάζει παραβολικῶς, λέοντος ἔργῳ, εἰπών. ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα τὸν πολλαχοῦ ῥηθέντα, δύνανται ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι, ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύ' αἴαντε κορυστὰ ἕκτορα ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. καὶ ὅρα ὡς εἰς ταυτὸν ἄγει τὸ δίεσθαι καὶ τὸ δεδίξασθαι. καὶ γὰρ καὶ τὸ δεδίσσω, ἀπὸ τοῦ δίω γίγνεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ἀναδιπλασιασμόν. ἰστέον δὲ ὅτι τὲ ἕλκων οὕτω νεκρὸν φερόμενον ἕκτωρ τὸν πάτροκλον ἐκ ποδῶν, ἑλκυσθήσεται καὶ αὐτὸς ὕστερον τῶν ποδῶν. καὶ ὅτι ὥσπερ τοὺς αἴαντας ἐπιειμένους ἀλκὴν ἔφη, οὕτω καὶ ἀλκὶ πεποιθότα τὸν ἕκτορα. καὶ ὅτι δύο εὐθείας εἰδὼς, τὸ ἡ ἀλκὴ, καὶ τὸ ἀλξ καθά τινές φασιν ὡς καὶ προερρέθη, ἀπὸ τῆς μιᾶς, εἶπε τὸ ἐπιειμένοι ἀλκήν. ἀπὸ δὲ τῆς ἑτέρας, τὸ ἀλκὶ πεποιθώς. καὶ ὅτι τῶν τοῦ πατρόκλου ποδῶν ὁ ἕκτωρ λαμβάνεται, ὡς τῆς κεφαλῆς προφερομένης, ἵνα εἴ τις που αἰκία συμβαίη, πάθωσιν οἱ πόδες αὐτήν. ἐν δὲ τῷ ἀπὸ σώματος, ἐπὶ ἀψύχου νοητέον τὸ σῶμα, καθὰ καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ἐφάνη, οὗπερ ὁ λέων οὐκ ἀπέχεται δῆθεν τὸ ἄγαν πεινᾶν, ὡς καὶ τοῦτο ἐκεῖ ἐλέχθη. ❧ μάλιστα ὅτι αὐτὸς ἔοικε τὸ τοῦ

ἀνελεῖν

ἀνελεῖν, ποίμνῃ ἐπελθών. τὸ δὲ ἕκτορα, περιττῶς κεῖται πρὸς πλείω τινὰ σαφήνειαν, ἤρκει δὲ αὐτ' αὐτοῦ ἡ ἀντωνυμία μόνη ἐν τῷ, ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο, ἀντὶ τοῦ τοῦτον, τὸν ἕκτορα δηλαδή. φράζει δὲ οὕτως ὁ ποιητὴς πρὸς ἔνδειξιν τοῦ τὰς ἀντωνυμίας καὶ ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων τίθεσθαι. εἰκὸς δὲ καὶ ἄλλως τὸ τὸν, μὴ ὡς ἀντωνυμίαν εἶναι, ἀλλὰ λόγῳ ἄρθρου. ἵνα λέγῃ ὅτι τὸν ἕκτορα οὐκ ἐδύναντο διῶξαι. τοιοῦτον τὸ, τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ ψυχήν. καὶ τὸ, τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρά, ἤγουν τὰ δὲ ἄλγεα μένει κατὰ κόσμον. ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ, ἡ ἶρις ἐπὶ φήμης νοεῖται. ἥτις ὑπὸ ἥρας, τουτέστιν ἀέρος στελλομένη, ἀγγέλλει τῷ ἀχιλλεῖ τὰ κατὰ πάτροκλον. ὡς γὰρ πρὸ τούτου οὐκ ἔλαθε τὸν νέστορα ἰαχὴ, οὕτω καὶ ὧδε τῇ φιλότητι τεκμαίρεται ἀχιλλεὺς τὸ συμβάν, κρύβδα δὲ, ταυτὸν δ' εἰπεῖν λάθρα ἢ λάθρη διὸς κατὰ τὸν ποιητὴν στέλλεται, διότι οὐ διήρθρωται σαφῶς ἡ ἐκ τῆς ἰαχῆς δήλωσις, ὡς ἡ τοῦ ἀγγέλου δι' οὗ τοῦ ἀντιλόχου. ἀλλ' οἷον ὑποκλέπτουσα τὸ σαφὲς, λεληθότως πως παραδηλοῖ τὸ ὑπονοούμενον. ἰστέον δὲ, ὅτι πανταχοῦ ἶριν ἥρα πέμπει, ἤγουν ὁ ἀὴρ, εἰς ὃν μεταλαμβάνεταί ποτε καὶ ὁ ζεύς. ὁ καὶ αὐτὸς ἐν πολλοῖς πέμπων ὁμοίως τὴν ἶριν, εἴτε τις παρ' ἑτέρῳ τὴν αὐτὴν δαίμονα θέλει νοεῖν, εἴτε τὴν ἐν ἀέρι φαινομένην, εἴτε τὴν φήμην. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀέρος δίχα τὰ ἑαυτοῦ ἐνεργεῖ. εἰκὸς δὲ καὶ κοινῶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκφωνηθὲν ἄρτι ὡς ἁρπάζεται ἤδη ὁ πάτροκλος, ἀπηχηθῆναι ἕως καὶ εἰς ἀχιλλέα. καὶ τοῦτο ἐστὶ μάλιστα ἡ ποδήνεμος ἶρις ἡ τὸν ἀχιλλέα ἐρεθίσασα. οὐ γὰρ ἤρκει τὸ τοῦ ἀντιλόχου τὸ, κεῖται πάτροκλος. ἀλλὰ καὶ φήμη τυχὸν αὐτίκα διεβοήθη τῆς ἁρπαγῆς τοῦ πατρόκλου. οὐδὲν δὲ κωλύει νοῆσαι κατὰ τὸ σιωπώμενον ὁποῖα πολλὰ τῶν τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὅτι οὗτός τις καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλος, καὶ οὕτω πολλοὶ ποδήνεμοι ὡσανεὶ ἐλθόντες, ἤγγειλαν τῷ ἀχιλλεῖ τόν τε κίνδυνον καὶ ἕτερα παροξύνοντα εἰς θυμὸν ἐκεῖνον. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς εἰπεῖν, ἶριν ἦσαν δὲ τὰ ὡς εἰκὸς ὑπὸ τῆς τοιαύτης ἴριδος τὰ μετὰ τὸν ἀντίλοχον εἰρημένα, ὁποῖα φησὶν ὅμηρος, δι' ὧν. ὄρσεο πηλείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἳ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι καὶ ἑξῆς. καὶ ὅτι ἐρύσασθαι τρώων ἐθελόντων, μάλιστα ἕκτωρ ἑλκέμεναι μέμονε τὸν νέκυν. κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει ἢ ἄνωγε, πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόντα ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ, ἀλλ' ἄνα μηδ' ἔτι κεῖσο σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, πάτροκλον τρῳῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι τὰ καὶ προδεδηλωμένα. σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθοι. καὶ ἐπὶ τοιούτοις λόγοις ἢ λογισμοῖς, καὶ τοιαύτῃ ἀγγέλῳ ἴριδι, τοῦ καθῆσθαι καὶ πενθεῖν διανίσταται ὁ ἀχιλλεύς. ὡς εἰ μὴ ταῦτ' ἢ ἐλαλήθη ποθὲν, ἢ ἄλλως εἰς νοῦν ἐρρητορεύθη τῷ ἀχιλλεῖ, οὐκ ἦν ἄλλως ἀξίως τῆς ποιητικῆς πιθανότητος ἐκδραμεῖν αὐτὸν εἰς ἄμυναν. ὅτι δὲ πρὸς αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῆς ἁρπαγῆς ὁ ἀχιλλεὺς διεπήδησε, δηλοῖ τὸ, καί νύ κεν εἴρυσσέ τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος ὁ ἕκτωρ, εἰ μὴ τῷ ἀχιλλεῖ ἶρις ἄγγελος ἦλθε θέουσα, κρύβδα διὸς ὡς εἴρηται, πρὸ γὰρ ἧκε μιν ἥρη, καὶ ἑξῆς. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὸ ἐκπαγλότατε ἀνδρῶν ὦ ἀχιλλεῦ προσφωνηθὲν ὀνειδιστικῶς, ὡς ἐκπλήξεως καὶ τοῦτο ἄξιον ὂν εἰ οὕτω τοῦ φίλου πάσχοντος, αὐτὸς κάθηται ἡσυχάζων. δύναται δὲ καὶ ἐπαινετικῶς ῥηθῆναι ὡς ἐπὶ φοβεροῦ καὶ φρικτοῦ, καὶ δηλώσει ὅμηρος ἑξῆς ἐτυμολογῶν ὅπου ἐρεῖ ὅτι φανέντος ἀχιλλέως, ἡνίοχοι ἔκπληγεν, ἐξ οὗ ἐκπλαγώτατος, καὶ μεταθέσει ἐκπαγλότατος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι λύσιν κἀνταῦθά τινα προβάλλεται ὁ ποιητὴς τῆς ὕστερον ἐξ ἀχιλλέως εἰς τὸν ἕκτορα ὠμότητος, εἴγε καὶ πάντων μάλιστα ἑλκύσαι αὐτὸς ἤθελε τὸν πάτροκλον, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνασκολοπίσαι, καὶ κυσὶν εἰς μέλπηθρα παραβαλεῖν. ἔνθα σημείωσαι περὶ τῆς ἀνασκολοπίσεως ὡς οὐκ ἂν πιθανὸν ἦν ἑτέρωθεν τῷ ἀχιλλεῖ λαληθὲν τοῦτο, εἰ μὴ ἐκ τῆς ἴριδος. τίς γὰρ ἀνθρώπων εἶχεν εἰδέναι αὐτὸ, κρυπτόμενον ἔσω τῷ ἕκτορι; εἰ δὲ καὶ διελάλει αὐτὸς ἐν μάχῃ, καὶ οὕτως ἡ ἶρις τὸ τοιοῦτον διαγγέλλει, καὶ οὐκ οἶδεν ἄλλως αὐτὸ ἀχιλλεύς. ὅρα δὲ καὶ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν δοτικῇ συνταχθεῖσαν συνήθως ἐν τῷ, ἀνὰ σκολόπεσσιν, ἐξ οὗ τὸ ἀνασκολοπίσαι σύγκειται, καὶ τὸ ἄνα κείμενον ὡς παρὰ σοφοκλεῖ, οὕτω καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνάστηθι, κατὰ τελείαν ἔλλειψιν ῥήματος, τὴν καὶ ἐπὶ ἄλλων δηλωθεῖσαν γίνεσθαι προθέσεων. καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας τοῦ ἄνα ὃ ἐστὶ βασιλεῦ, ἐπήγαγε μετὰ τὸ ἀλλ' ἄνα, τὸ, μηδ' ἔτι κεῖσο. τὸ δὲ σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, ἤγουν αἰδὼς ἢ νέμεσις ἢ ἔκπληξις, παραφράζει μὲν τὸ σεβάσθητι. οὐκ ἀνόμοιον δέ ἐστι πρὸς τὴν φράσιν τοῦ, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ. τὸ δὲ σοὶ λώβη ἔσται εἴπερ ὁ νέκυς αἰσχυνθῇ, δεξιῶς ἐρρέθη. ὡς γὰρ κοινά σοι τὰ τοῦ φίλου ἐν ζωῇ, οὕτω πως καὶ μετὰ θάνατον σὴ γοῦν λώβη τὸ ἐκείνου αἶσχος. ὡς εἶναι ταυτόν τι λώβην καὶ αἶσχος καὶ τὰ τούτων ῥήματα τὸ λωβᾶσθαι καὶ τὸ αἰσχύνειν. δῆλον δὲ ἐν τῷ ᾐσχυμμένος, ὅτι καὶ νεκροῦ αἰσχύνην οἶδεν ὅμηρος, τὴν τῆς ὁλότητος τῆς κατὰ σῶμα κολόβωσιν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ ῥηθὲν ἐν τρισὶ στίχοις, σοὶ μὲν δὴ μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται εἴ κεν πάτροκλος τάδε πάθοι, ἐνταῦθα στίχῳ ἑνὶ ἐπιτέτμηται τῷ, σοὶ λώβη αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθοι. οἶδε γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ ἐκτείνειν τεχνικῶς καὶ συστέλλειν νοήματα. ἔστι δὲ τὸ ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ ἀπέλθοι, γλυκέως καὶ ἀφελῶς ἐπὶ νεκροῦ ὡσεὶ καὶ ἐμψύχου φρασθέν. περὶ δὲ λώβης ὅθεν γίνεται, εἴρηται μὲν πολλαχοῦ, δηλοῦται δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. ἧς ἐς πᾶν διαφέρει ὁ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφόμενος λοβὸς, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. λοβοὶ δὲ, οὐ μόνον οἱ κατὰ τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ὠτίων, ὧν χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ἐϋτρήτοισι λοβοῖσιν. ἀφ' ὧν καὶ ἐλλόβια, κόσμος ἐνώ-

τις ἀπηρτημένος τῶν κατὰ τὰ ὦτα λοβῶν. καὶ ὀξυλοβῶ ῥῆμα, τὸ ταχέως ἀκούω. ἐν τούτοις δὲ ἐπαναφορικῶς κεῖται καὶ ἡ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ προασημανθεῖσα ψευδοπερίηχησις, τὸ, Ἶρι θεὰ τίς γάρ σε ἧκε. καὶ τὸ, Ἥρη με προέηκε Διὸς κυδρὴ παράκοιτις. τὸ μὲν, περὶ Ἴριδος λεχθέν. τὸ δὲ, περὶ τῆς Ἥρας. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὡς κοινῶς μὲν εἶπε τὸ, τίς γάρ σε ἧκεν. ἀττικῶς δὲ τὸ, προέηκε. καὶ ὡς δοκεῖ καὶ νῦν ὁ γὰρ σύνδεσμος κατὰ τὸ παρέλκον κεῖσθαι. καὶ ὡς ἑρμηνεύων διὰ τῆς Ἴριδος τὸ, κρύβδα Διὸς, φησίν. οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος οὐδέ τις ἄλλος ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται. ὅπερ ἐν στίχοις δυσὶ, περίφρασίς ἐστιν ἡ μιστιχίου ἀνωτέρου κειμένου τοῦ, κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν. βιωτικὴ δὲ κατ' ἀνθρώπινον λέξις, καὶ οὐδέν τι θεῖον ἔχουσα τὸ ἀμφινέμονται. μέσον δὲ τῶν εἰρημένων, κεῖται καί τι σχῆμα οὐ πάνυ τετριμμένον τὸ, ἀλλήλους ὀλέκουσιν. οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι. οἱ δὲ, ἐρύσασθαι Τρῶες ἐπιθύουσι. τὸ γὰρ κοινότερον ἦν ἄν, οἱ δὲ ἐρύσασθαι ἐπιθύοντες, ὅ ἐστιν ἐφορμῶντες. ἡ δὲ πολλὴ χύσις τῆς Ὁμηρικῆς λογιότητος ἔχει καὶ ἄλλα οὕτως ἀναπτύοντά τινα σχήματα εἰς ψυχαγωγίαν τοῖς φιλοκαίνοις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Πῶς τ' ἂρ ἴω μετὰ μῶλον, ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι.
Μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι.
Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
Ἄλλου δ' οὔτευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' ἔλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις.
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται,
Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι.
Αἴκέ σ' ὑποδδείσαντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ', ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.

Ὅτι ὡς ἐν σχήματι προκατασκευῆς εἰπεῖν δὲ καὶ προεκθετικῶς, ποιεῖ Ὅμηρος τὸν Ἀχιλλέα ἐπαπορoῦντα πρὸς τὴν ἢ μυθικὴν, ἢ ἄλλως λαϊκὴν Ἶριν, τὴν εἰς μάχην ὡς ἐρρέθη αὐτὸν ἐρεθίζουσαν. πῶς δὴ ἔλθω, μετὰ μῶλον, ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι. μήτηρ δ' οὔ με πρὶν γ' εἴα θωρήσσεσθαι πρίν γ' αὐτὴν ἐλθεῖν ἔχουσαν καθὰ στεῦτο, παρ' Ἡφαίστου ἔντεα καλά. ἄλλου δ' οὔτευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω, εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' ἔλπομαι ἐνὶ Τρώεσσιν, ἢ μάλιστα ἔλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ, ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητικὸς Ἀχιλλεύς. ἀληθῶς δὲ, αὐτὸς Ὅμηρος ἀνακινεῖ τὸ οἰκεῖον μεθοδικὸν, καὶ σκέπτεται πῶς ἂν οὕτω συμπεσόντων ἄρτι τῶν πραγμάτων, πιθανῶς ἐξαγάγοι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ φίλου ἄμυναν. καὶ ἀκούει ἐκ τῆς Ἴριδος, ἢ τίς ποτ' ἂν καὶ εἴη, ὅτι εὖ δὴ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι ὅ, τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται, ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι, αἴκέ σ' ὑποδδείσαντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν. ἅπερ οὐδέν ἐστιν ἄλλο, ἢ ποιητικὴ ὑπόσχεσις. ὡς κρίνει δέον ὁ ποιητὴς ἄοπλον νῦν οὕτως ἐξαγαγεῖν τέως εἰς μάχην τὸν Ἀχιλλέα, ἵνα φόβον τινὰ ἐμποιήσῃ τοῖς Τρωσὶν, ἀναπνεύσωσι δὲ Ἀχαιοὶ, τειρόμενοι. ὀλίγη δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη, ἀνάπνευσις πολέμοιο. ὅρα δ' ἐν τούτοις ὅτι τε θαρρεῖ πάνυ τῇ τοῦ Αἴαντος φιλίᾳ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τῇ ἀνδρίᾳ. ὃς καὶ παραμένειν αὐτὸν λέγει τῷ Πατρόκλῳ καὶ κατακόπτειν τοὺς ἐχθρούς. καὶ ὅτι καλῶς μέμνηται ὁ Ἀχιλλεὺς τῆς μητρικῆς ὑποθημοσύνης ὡς φησι προϊὼν Ὅμηρος σαφέστερον μὴ καὶ λάθοι ὅμοια παθὼν τῷ Πατρόκλῳ ἀμελήσας ἀγαθῆς συμβουλῆς. διὸ τρέχει τὴν μέσην, φανεὶς μὲν ἐν πολέμῳ, οὐκ εἰς μέσον δὲ παραρρίψας ἑαυτὸν διὰ τὸ ἄοπλον. καὶ ὅτι οὐχ οὕτως δοκεῖ εὐμεγέθης εἶναι Ἀχιλλεὺς ὡς ὁ Αἴας. μόνον γοῦν τὸ σάκος προσαρμόττει τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τὸ πολὺ τῆς κατὰ χεῖρα ῥώμης, οὐ μὴν δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ἴσως τοῦ Αἴαντος ὅπλα. ἔχει δὲ ἀπορίαν ἐνταῦθα ὁ λόγος. πῶς γὰρ οὔτινος ἄλλου τεύχεα ἔχει δύεσθαι Ἀχιλλεὺς, ἔχων τὰ τοῦ Πατρόκλου. εἰ γὰρ τὰ τοῦ Ἀχιλλέως τῷ Πατρόκλῳ προσήρμοττεν, ἁρμόσοι ἄν φασι καὶ τὰ ἐκείνου τῷ Ἀχιλλεῖ. ἢ, τοῦτο οὐκ ἐξ ἀνάγκης. τὰ μὲν γὰρ τῶν μειζόνων, δύναταί φασι τοῖς μὴ τοιούτοις ἁρμόττειν. οὐ μὴν καὶ ἀνάπαλιν. ἴσως δέ φασι καὶ ὁ Αὐτομέδων ὡς προεσημάνθη ἐφόρει αὐτὰ, ἵνα δοκῇ Πάτροκλος εἶναι. λυθήσεται δὲ τὸ ἄπορον καὶ ἀπὸ τῆς λέξεως, κλυτὰ γὰρ τεύχεα ἐθέλει δῦναι, τοιαῦτα δὲ οὐκ ἔχει εὑρεῖν εἴπερ τοιαῦτα λέγει τὰ Ἡφαιστότευκτα. ὅρα δὲ ὅτι τε πολλαχοῦ μῶλον Ἄρηος λέγων, ἐνταῦθα ἠρκέσθη μῶλον μόνον εἰπών. καὶ ὅτι στεῦτο, τὸ ὑπέσχετο, ἀκολούθως τῷ, στεῦται γάρ τι ἔπος εἰπεῖν. καὶ ὡς ἐν στίχῳ ἑνὶ τὸ τεῦ καὶ ἀορί-

-στως ἔφη, οὔπου οἶδα, ἀντὶ τοῦ οὔπω τινός, διὸ καὶ ἐγκλίνεται. καὶ ἀντωνυμικῶς μετὰ τόνου, ποῦ ἂν, ἤτοι οὐ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω, ἤγουν ὑπεισέλθω. οὐ πρὸς διαστολὴν τὸ ἀριθμητικὸν δύο, συστέλλει τὴν λήγουσαν. τὸ δὲ ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ, ἐλλιπῶς ἔχει. λείπει γὰρ τὸ ὅτι, ἵνα εἴπῃ. οἶμαι ὡς τοῖς πρώτοις ὁμιλεῖ ἤγουν προμάχεται. καὶ ἄλλως δὲ, ἐκ περιττοῦ χάριν ἀκριβείας ἀσυνδέτως ἐπεμβέβληται τὸ ἔλπομαι, ἵνα λέγῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος, προμάχεται οἶμαι, ἤγουν ὡς νομίζω. Τὸ δὲ ἔγχεϊ δηϊόων, ἔμφασιν καὶ αὐτὸ ἔχει, δηλωτικὴν σπουδῆς τῆς τοῦ φράζοντος. λείπει γὰρ τὸ τρώας, ἤτι τοιούτους. τὸ δὲ περὶ πατρόκλοιο θανόντος, ἔπαινος καὶ αὐτὸ αἴαντος, ὃς οὐδὲ θανόντος τοῦ φίλου ἀμελεῖ. τὸ δὲ ἀναπνεύσωσιν ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν, σεμνύνει ἐκείνους εἰ καὶ ἐν τηλικούτῳ κινδύνῳ παραμένει αὐτοῖς τὸ ἀρήϊον. καί πως λέγει, ὡς οἱ τρεῖς μένεα πνείοντες, ταχὺ ἀναπνεύσουσι δι' ἀχιλλέως. Τὸ δὲ υἷες ἀχαιῶν, οὐ μόνον περιφραστικῶς ἀχαιοὺς δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ὑπολαλεῖ, τοὺς ἀρηΐους τούτους, ἐκ γένους ἔχειν τὸ μάχιμον.

Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὦρτο διῒ φίλος, ἀμφὶ δ' ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν.
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
Χρύσεον. ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται,
Οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται ἄρηϊ
Ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Γίνεται ἀΐσσουσα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴκεν πως σὺν νηυσὶν ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται,
Ὣς ἀπ' ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.
Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ' ἐς ἀχαιοὺς
Μίσγετο, μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ' ἀπάτερθε δὲ παλλὰς ἀθήνη
Φθέγξατ'. ἀτὰρ τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων,
Ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
Ἄψ ὄχεα τρόπεον, ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου πηλείωνος
Δαιόμενον. τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος ἀχιλλεύς.
Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
Ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι,
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ ἀχαιοὶ,
Ἀσπασίως πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' ἀχιλλεύς,
Δάκρυα θερμὰ χέων ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.

Εὐσαθ.

Οὐκ ἐξελθόντος τοῦ ἀχιλλέως εἰς τὴν τάφρον, ἡ ἀθηνᾶ ἀμφὶ ὤμοις ἰφθίμοισι τοῖς ἐκείνου δηλαδὴ, βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε χρύσεον. ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν. ὥσπερ πρὸ τούτων ἐπὶ διομήδους. εἶτα παραβολὴν ἐπιφέρων προσφυῆ, καὶ τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀχιλλέως σέλας εἰκάζων οὐχὶ ἀστέρι ὀπωρινῷ καθὰ ἐπὶ διομήδους ἀλλὰ πυρσοῖς μεγάλοις νησιωτικοῖς, φησίν. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος, αἰθέρα ἵκηται τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται. οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται ἄρηϊ ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι. ὑψόσε δ' αὐγὴ γίνεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, αἴκεν πως σὺν νηυσὶν ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται, ὡς ἀπ' ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρα ἵκανε. περὶ οὗ καὶ μετ' ὀλίγα δηλῶν, φησίν. ἀκάματον πῦρ δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου πηλείωνος δαιόμενον. τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη. ἀξιοπρεπὴς δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐν τούτοις ἡ στρατεία, καὶ μείζων τῆς πρὸ τούτων κατὰ τὸν διομήδην. οὐ μόνον καθότι ἐκεῖνος μὲν ὡπλισμένος καὶ οὕτω λάμπων, ἔχει ἀφορμήν τινα λέγεσθαι λάμπεσθαι τῷ ἐκ τῶν ὅπλων πυρί, ἀχιλλεὺς δὲ ἄοπλος ὢν. παμφαίνει

Τὸν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

φλογὶ, ἀλλὰ καὶ καθὸ τὴν οἰκείαν αἰγίδα περιτίθησι τούτῳ ἡ Ἀθηνᾶ. ἔστι γὰρ νοῆσαι, ὡς ἐλάμπετο μὲν καὶ ὁ Διομήδης πυρί, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα τερατωδέστερον ἔχει εἴπερ σὺν τῇ φλογὶ δαίεσθαι, καὶ αἰγίδα φορεῖ δὲ ἤδη καὶ νέφος περὶ αὐτὸν καὶ φλόξ, ὡς ἂν ἵνα τολμήσας τις εἴπῃ, αἰγίοχός τε εἴη οὕτω, καὶ νεφεληγερέτης δὲ τρόπον τινά. διὰ δὲ τὴν φλόγα, καὶ οἱονεὶ ἀστεροπητής. σεμνότερα οὖν τῶν ἐπὶ τοῦ Διομήδους καὶ ὑψηλότερα τὰ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. σημείωσαι δὲ ὅτι τε εἴπερ ἀμφ' ὤμοις βάλλεται ἡ αἰγίς, οὐ πλήττει ἄρα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, μόνον δὲ ἐκφοβεῖ. καὶ ὅτι ὕλην τινὰ οὐ πρὸ πολλῶν ῥηθείσης φυσικῆς αἰγίδος τῆς τοῦ Διός, ἡ τῆς Ἀθηνᾶς αὕτη λαλεῖ. ἀξυμφανῶς μέν τοι. οὐ γὰρ ἐξ ὀρθοῦ, νέφος λέγει ὁποῖον ἐκεῖ. οὐδὲ πῦρ ἀστραπαῖον. οὐδὲ βροντήν. ἐμφαίνει μέν τοι ὅμως ἐφ' ὁποσονοῦν καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐκεῖ ἀλληγορίαν ἀμυδρῶς, διὰ τὸ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν εἰ καὶ Διὸς θυγάτηρ, ἀλλὰ μὴ ἁπλῶς οὕτω κοινότερον κατὰ πλάτος αὐτὴν ἀλληγορεῖσθαι εἰς ἀέρα, ἵνα καὶ ἡ ταύτης αἰγὶς εἰς ἀέριόν τι πάθος ἐκλαμβάνηται. χρύσεον δὲ τὸ ῥηθὲν νέφος, ὅτι καὶ φλογῶδες. ὅθεν ὁ Πίνδαρος τὸν χρυσόν, πυρὶ αἰθομένῳ ἐν νυκτὶ παρείκασεν. ἐλέχθη δὲ πρὸ τούτων καὶ ἐν ἀέρι χρύσεα νέφη. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν, ἄνω. ἐνταῦθα δὲ, οὐχ ὑψηλὸν ἀλλὰ κάτω, οἷα τὸν Ἀχιλλέα στέφον κατά τινα κυριολεξίαν. ἐπεὶ καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸ τοιοῦτον φλογῶδες καὶ πυρῶδες ἐδαίετο. περὶ οὗ διὰ τὴν ὁμοιότητα. ζητητέον καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐρραψωδίᾳ γέγραπται. ὅρα δὲ κἀνταῦθα ὅτι τε σεμνὴ λέξις ἀεὶ τὸ στέφειν, καὶ ὅτι στέφανον κεφαλῆς Ἀχιλλέως οἱονεὶ χρυσοῦν, τὸ κατ' αὐτὴν χρύσεον νέφος ὑπολαλεῖ ὁ ποιητής. ὅτι δὲ καὶ ἐν πότοις καὶ ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν γάμοις καὶ ἐν ἀγῶσιν ἐστεφανοῦντο, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, εἰ καὶ μὴ παρ' Ὁμήρῳ ἐνταῦθα τέτακται. σεμνύνει δὲ μάλιστα τὸν στέφανον Ἀριστοτέλης, εἰπὼν ὅτι ἐν θυσίαις στεφανοῦνται, ἐπεὶ οὐδὲν κολοβὸν θεῷ προσφέρεται, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα. τὰ δὲ πλήρη, τέλειον. τοιοῦτον δὲ παρ' Ὁμήρῳ τὸ στέφειν δι' οὗ πλήρωσίς σημαίνεταί τις. οἱονεὶ, κοῦροι κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. καὶ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. ὄψιν γοῦν ἄμορφον, ἀναπληροῖ πιθανότης τοῦ λέγειν. ἔοικε οὖν ὁ στέφανος ἐνταῦθα βούλεσθαι ποιεῖν. καθὸ καὶ Ὠκεανῷ χθὼν ἅπασα δίκην νήσου ἐστεφάνωται. διὸ ἐν τῷ πενθεῖν, τἀναντία ποιοῦμεν. ὁμοπαθείᾳ γάρ φησι τοῦ κεκμηκότος, κολοβοῦμεν ἡμᾶς. κουρᾷ τε τριχῶν καὶ στεφάνων ἀφαιρέσει. ἐνθυμητέον δ' ἐν τούτοις καὶ Φωκίωνα, ὃς ἐστεφανωμένος θύων, καὶ μαθὼν ἐν πολέμῳ πεσεῖν τὸν υἱόν, ἀπέθετο πενθίμως τὸν στέφανον. προσεπιμαθὼν δὲ καὶ ὡς ἀριστεύων ἐκεῖνος τέθνηκεν, αὐτίκα ἐστεφανώσατο. οἱ δὲ ἐν ἡμέρᾳ μὲν καπνοὶ ἐξ ἄστεος νησιωτικοῦ, νύκτωρ δὲ πυρσοὶ ἐπήτριμοι ὅ ἐστι συχνοὶ ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται, πολυπειρίαν πραγμάτων καὶ αὐτοὶ συνάγουσι τῷ ἀκροατῇ, ὡς ἂν εἰδείη ὅτι ἡμέρας μὲν καπνὸς ὑψούμενος, πλέον τοῦ πυρὸς ὁρᾶται διὰ τὸ ἐν φωτὶ μέλαν, καὶ σημαίνει κινδυνεύουσαν νῆσον. νύκτωρ δὲ τοῦ καπνοῦ λανθάνοντος διὰ τὸ σκότος, ἀναλάμπει ἐφ' ὁμοίοις ἐκεῖ τὸ πῦρ. καὶ ὅρα ὅτι ἐπέτεινε τὴν τοῦ πυρὸς λαμπρότητα, οὐχ ἁπλῶς τινὰς ἄνδρας πολιορκουμένους παραλαβὼν χρωμένους πυρσοῖς, ἀλλὰ τηλόθεν νησιώτας, οἳ μάλιστα τούτοις θαρροῦσι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν πεζῇ βαδίσαι καὶ δηλῶσαι τοῖς περιοίκοις εἴτε νησιώταις εἴτε ἄλλως ἠπειρώταις τὸν κίνδυνον. τοῖς γὰρ τοιούτοις ὡς ἀπῳκισμένοις, οἱ πυρσοὶ καὶ μεγάλοι ἀνάπτονται, καὶ διὰ πελάγους ἀνεπιπροσθήτως φαίνονται. ὅρα δὲ ὅτι τε νέφος ἐνταῦθα χρύσεον εἰπὼν καὶ φλόγα καὶ σέλας, πῦρ οὐκ ἠθέλησε φράσαι. εἰ καὶ ἄλλως, ἐν τῷ τέλει τοῦ ῥητοῦ, καὶ τὸ σέλας ἀντὶ πυρὸς ἔθετο. προϊὼν δὲ, ἐρεῖ περὶ τούτου ἔνθα τὸ ἐκ κεφαλῆς Ἀχιλλέως καιόμενον καὶ ἀκάματον πῦρ ἐξέπληξε τοὺς ἡνιόχους. καὶ ὅτι ἡ τοῦ καπνοῦ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι παράληψις, τέθειται μὲν καὶ πρὸς ἔμφασιν πλήθους πυρσῶν, μᾶλλον δὲ διὰ ἐμπειρίαν πολυμαθείας ὡς εἴρηται. ἄλλως τε, οὐ χρήσιμος ὁ καπνὸς πρὸς τὸ πολὺ τῆς ἐν τῷ Ἀχιλλεῖ φανταζομένης λαμπρότητος. τὸ δὲ κρίνονται ἄρηϊ, ἀντὶ τοῦ εἰς διάκρισιν σπεύδουσιν, ἵνα τοῦ μίγνυσθαι παύσωνται, κατὰ τὸ, παύσαιντο φυλόπιδος καρτερῆς. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ κρίνειν, καὶ κριτής, δι' οὗ οἱ πρὸς ἔριν ἀναμεμιγμένοι διακρίνονται. καὶ ἄλλως δὲ κρίνονταί τινες ἄρηϊ, ἀντὶ τοῦ μεμερισμένως οἱ μὲν, ἔνθεν, οἱ δὲ ἐκεῖθεν μάχονται. ὅθεν μετ' ὀλίγα φησὶν ὅτι οἱ δεινὰ μένος ἄρηος δατέονται, ἤγουν μερίζουσι. δύναται δὲ λέγειν καὶ ὅτι διαφαίνονται τίνες οἱ ἐν τοῖς μαχομένοις ἔκκριτοι. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου κρίνειν, δοκεῖ καὶ ἡ ἐγκρὶς εἶναι, πεμμάτιόν φασιν ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, εἶτα μελιτούμενον. τὸ δὲ ἐπήτριμος, ὃ δηλοῖ ὡς ἐρρέθη τὸν πυκνόν, ὁ Ἀσκαλωνίτης ὀξυτόνως φασὶ προέφερεν. οὐκ εὖ λέγων. τὰ γοῦν διὰ τοῦ ιμος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνονται. ἐκ τοῦ τρία δὲ ὅπερ ἐστὶ πολλὰ, γίνεταί φασι τρίμος. καὶ πλεονασμῷ μετὰ προθέσεως, ὥσπερ ἐπηετανὸς καὶ ἐπήβολος, οὕτω καὶ ἐπήτριμος. ὁ δέ γε εὐήτριος χιτὼν, ἄλλό τι [illegible] καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. τὸ μέν τοι διὰ τοῦ ι γραφόμενον ἴτριον, πέμμά φασιν ἐκεῖνο ἐστὶ λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γιγνόμενον. τὸ δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἦτρον, ὅτι ἐκ τοῦ ἄω τὸ πνέω καθὰ καὶ τὸ ἦτορ γίγνεται, ὡς καίριον ὂν τοῖς ζῶσιν, ἔγνωσαι ἤδη καὶ αὐτό. περικτίονας δὲ νοητέον ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, διοικονομουμένους ναυσὶ καὶ αὐτούς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι, χρήσιμοι ἂν πολεμουμένοις νησιώταις ἔσονται, οὐ μὴν οἱ ἄλλως ἁπλῶς περίοικοι. τὸ δὲ ἄρεως ἀλκτῆρες, σημειωτέον εἰς τὸ ἐμεῖο δὲ δεῦσεν ἄρεως ἀλκτῆρα γενέσθαι τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθέν, χρήσιμον γὰρ ἐνταῦθα ἐκεῖ. ἰστέον γὰρ ὅτι τὰ παλαιὰ τῶν

ἀντι-

ἀντιγράφων ἐκτείνουσιν ἐνταῦθα τὴν λήγουσαν τοῦ ἄρεως, ὡς ἀπὸ εὐθείας προδηλωθείσης αἰολικῆς βαρυτόνου τοῦ ἄρευς. τινὲς δέ φασι καὶ ὡς αἱ τοῦ ἀριστάρχου ἐκδόσεις, καὶ τοῦτο διὰ μόνου τοῦ ω ἔχουσι, τοῦ ἄρεω γὰρ, ὡς τοῦ μενέλεω καὶ τοῦ πέτεω. διὸ, πέτεω υἱόν. ὁ δ' αὐτός φασιν ἀρίσταρχος καὶ τὸ, ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται τηλόθεν ἐκ νήσου, οὕτω μεταγράφει. ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται. λέγων, ὡς ἄτοπον τὸ πῦρ εἰκάσαι καπνῷ. οὐκ εὖ δέ φασιν ἐκεῖνος ποιεῖ. ὁ γὰρ ποιητὴς τὸ ὅλον πρᾶγμα συνήθως φράζων, καπνοῦ τε ἐμνήσθη τοῦ ἐν ἡμέρᾳ ὡς εἴρηται, καὶ πυρὸς πυρσῶν τοῦ ἐν νυκτὶ, ᾧ καὶ μόνῳ εἴκασται ἀχιλλεὺς κατὰ τὸ ἐν παραβολαῖς ὁμηρικὸν ἔθος. ὅρα δὲ ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς γίγνεται καὶ ὁ πυῤῥὸς τὸ ἐπίθετον διὰ δύο ρρ, καὶ ὁ ἐκ τούτου πυρσὸς κατὰ τὸ ταῤῥὸς, ταρσός. ἀλλ' ἐκ μὲν τοῦ πυῤῥοῦ, ἑτεροῖόν ἐστι ῥῆμα, διὸ ὑπερεπυῤῥίασε παρὰ τῶν κωμικῷ. ἐκ δὲ τοῦ πυρσοῦ, ἀλλοῖον, πυρσεύειν γάρ. ὡς ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς, τὸ ἐμπυρεύειν. ὅτι δὲ οἱ πυρσοὶ, καὶ φανοὶ λέγονται, καὶ πανοὶ δὲ διὰ τοῦ π. καὶ ὅτι τοῦ φανοῦ παράγωγον τὸ φανίον, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅτι ἀχιλλεὺς στῆ ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος. οὐδ' ἐπ' ἀχαιοὺς ἢ ἐς ἀχαιοὺς μίσγετο, μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμὴν ὡς καὶ προβραχέων ἐδηλώθη. ὅπερ εἰ καὶ πάτροκλος ἐξ ἀχιλλέως ἐφυλάξατο, ἔζη ἄν. ἔνθα φησὶ στὰς, ἤϋσεν ὅ ἐστιν ἐβόησεν. ὡς δ' οὐκ ἦν πιθανὸν ἁπλῶς οὕτω τοὺς τρῶας τρέψαι, πλάττει σεμνῶς ὡς ἐν στρατείᾳ ποιητικῇ ὅτι συνεβόησε καὶ ἡ ἀθηνᾶ, καὶ οὕτως ἐκυδοίμησε τοὺς τρῶας. φησὶ γάρ. ἀπάτερθε δὲ παλλὰς ἀθήνη φθέγξατο κατά τινα δηλαδὴ συμφωνίαν, ἀτὰρ τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν. σεμνύνων δὲ καὶ ἄλλως αὐτὴν καθ' αὑτὴν τὴν τοῦ ἀχιλλέως καταμόνας φωνὴν, ἣν ὡς εἰκὸς ἀθηνᾶς λόγῳ τουτέστι φρονήσεως εἰς ὅσον ἐξῆν ἐπὶ ὕψωσε καὶ ἠγρίανεν, ὡς καὶ αὐτὸς μάλιστα βοὴν ἀγαθὸς ὅ ἐστιν εὐρυβόας, ἐπάγει παραβολὴν δι' ἧς αὐτὴν εἰκάζει σάλπιγγι. εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, τουτέστιν ἀριδήλη ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετο αἰακίδαο. καὶ ἐπάγει. οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον αἰακίδαο, πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἤγουν πάντες ἐταράχθησαν. αὐτὰρ καλλίτριχες ἵπποι ἄψ ὄχεα τρόπεον, παλίντροποι δηλαδὴ θέοντες, ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ, αὐτοί τε δηλονότι καὶ οἱ ἄνδρες, ἢ μᾶλλον οἱ ἄνδρες μόνοι, ἵνα ᾖ ὡς πάντες ὠρίνθησαν ὀσσόμενοι ἄλγεα. ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν ὡς πρὸ μικροῦ ἐδηλώθη, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ δεινὸν τὸ προγραφὲν, ὅπερ ἔδαιεν ἀθηνᾶ. τρὶς μὲν ὑπ' ἐκτάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος ἀχιλλεύς, τρὶς δὲ κυκήθησαν οἱ περὶ ἕκτορα. ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ἤγουν ἰδίοις ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ ἀχαιοὶ ἀσπασίως πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες, κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. καὶ ὅρα ὅπως ὑψώσας τὴν ἐπὶ τῷ κινδύνῳ τοῦ πατρόκλου περιπέτειαν καὶ εἰς ἄπορον ἀγαγὼν, ῥᾷον αὐτὴν λύσας κατέστησε θεῖον παρεμβαλὼν συνήθως πρόσωπον. δι' οὗ περάσιος φανταθεὶς ὁ ἀχιλλεὺς τήν τε ἰδέαν τήν τε φωνὴν, τοὺς πολεμίους ἔτρεψε. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν ἀφόρητος ἔπλασεν ὁ ποιητὴς τοιαύτην ἐκ μόνης τῆς τοῦ ἀχιλλέως θέας καὶ φωνῆς, φυγήν. ὁ γοῦν ἕκτωρ καὶ εἰσέτι μετ' ὀλίγα ἐνδοιάζων εἰ ἐτεὸν ἀνέστη ἀχιλλεὺς, οὕτω πιθανῶς θαῤῥεῖ ἀντιστῆναι πρὸς μάχην εἰσαύριον. ἔχει δὲ τὸ ἐνδοιάσαι, διὰ τὸ τεράσιον τῆς θέας καὶ τῆς βοῆς, ὡς δῆθεν θεόθεν πρὸς ὥραν γενόμενον ἵνα μόνον περισωθῇ ὁ νεκρός. ἰστέον δὲ ὅτι καλὸν τῷ ποιητῇ καὶ τὸ παραβολικῶς πολεμικὴν σάλπιγγα παραλαβεῖν τὸ ἐνυάλιον ἠχοῦσαν ὡς ἐν πολιορκίας καιρῷ. ὥσπερ καὶ πολεμικοὺς ἀνωτέρω πυρσοὺς παρέθετο, ἀκολούθως τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. οὔτε γὰρ ψιλὸς ὅπλων ἐμφανισθεὶς ὁ ἀχιλλεὺς ἐξεθρόησεν ἂν τοὺς ὁπλίτας ἐχθροὺς, οἵγε καὶ ἐχάρησαν ἄν, καὶ ἐθάρσησαν ἂν καὶ ἐπέδραμον, ὡς καὶ καταφαγεῖν αὐτὸν ὃ δὴ λέγεται. οὐδὲ μὴν τῇ κατὰ φύσιν αὐτοῦ καὶ μόνου βοῇ ἐξέπληξεν ἂν ἐκείνους εἰ καὶ ὅτι μάλα λιγύφθογγος ἦν, καὶ ὀξὺς βοῆσαι. φαντάσας δὲ διὰ τοῦ χρυσέου νέφους καὶ τῆς τερασίας φλογὸς τῶν ἀμφιχυθέντων αὐτῷ, λαμπρότατον ὁπλίτην, καὶ τῇ ὡς εἰκὸς ἐμβοητικῇ συμφωνίᾳ τῶν ἀμφ' αὐτὸν μυρμιδόνων μόνων, οὐ γὰρ ἐμίγνυτο τοῖς λοιποῖς ἀλλ' ἰδίαζε λόγῳ ἀθηνᾶς ἤτοι φρονήσεως ἵνα μὴ ἀλλαχοῦ ταῦτα φαίνοιντο γίγνεσθαι ἀλλ' αὐτόχρημα περὶ τὰς τοῦ ἀχιλλέως νῆας, ἀριζήλην τε φωνὴν ἀφῆκεν καὶ οἵαν ἐκφοβῆσαι τοὺς ἐναντίους, καὶ κατάφρακτος ὅπλοις δεινὸν γανόωσιν ἐνομίσθη. καὶ οὕτω τρεψάμενος ἐκείνους, τὸν τοῦ ἑταίρου νεκρὸν περιεσώσατο. ὅτι δὲ τὸ ἀριζήλη θηλυκόν ἐστι τοῦ ἀρίζηλος, διὸ ἀστὴρ ἀρίζηλος, καὶ ὅτι ἔτρεψε τὸ δ εἰς ζ συνήθως, δῆλόν ἐστι. καὶ ὅτι καιρία λέξις ὡς ἐν ποιήσει τὸ ἀριζήλη ἐπὶ φωνῆς ὑπερφωνούσης τὰς λοιπὰς, διὸ καὶ δὶς αὐτῇ ἐνταῦθα ἐχρήσατο, ἐπί τε σάλπιγγος καὶ ἐπὶ ἀχιλλέως. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς οἶδε μὲν ὁ ποιητὴς σάλπιγγα, ἥρωας δὲ οὐκ εἰσάγει χρωμένους αὐτῇ οὐδὲ εἰδότας. ὃ δὴ καὶ περὶ τοῦ τετρώρου φασίν. ἓξ δέ φασι σαλπίγγων εἴδη. πρώτη, ἣν εὗρεν ἀθηνᾶ, διὸ καὶ σάλπιγξ ἀθηνᾶ παρὰ ἀργείοις τιμᾶται. καὶ κεῖται καὶ παρὰ λυκόφρονι τὸ ἐπίθετον. δευτέρα, ἡ στρογγύλη παρ' αἰγυπτίοις ἣν ὄσιρις εὗρε, καλουμένη φασὶ χνούη. χρῶνται δ' αὐτῇ πρὸς θυσίαν, καλοῦντες τοὺς ὄχλους δι' αὐτῆς. τρίτη, ἡ γαλατική. χωνευτὴ. οὐ πάνυ μεγάλη. τὸν κώδωνα ἔχουσα θηριόμορφόν τινα. καὶ αὐλὸν μολύβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπισταί. ἔστι δὲ ὀξύφωνος. καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν κελτῶν κάρνυξ. τετάρτη, ἡ παφλαγονική. ἧς ὁ κώδων, βοὸς ἦν προτομή. βαρύφωνος. ἀναφυσητή. καλεῖται δέ φασι, βόϊνος. πέμπτη, μηδική. τὸν αὐλὸν ἔχουσα καλάμινον. τὸν δὲ κώδωνα, βαρύφωνον. ὀγκόφωνος. ἕκτη, τυρσηνική, ἧς εὕρεται τυρσηνοί, ὁμοία φρυγίῳ αὐλῷ. τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα. λίαν ὀξύφωνος. ἧς καὶ σοφοκλῆς ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ μέμνηται. ὅρα δὲ καὶ τὸ περιπλομένων δηΐων, ἤγουν περιπολούντων, κυκλούντων, ὡς χρησι-

μενον εἰς τὸ περιπολομένων ἐνιαυτῶν. ληφθὲν καὶ αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ περιπελομένων, περιστρεφομένων. καὶ ὅτι τὸ θυμοραϊστέων, δι' ἑνὸς μὲν ρ γράφεται καὶ ὧδε ὡς κοινὸν οὐ μὴν ἀττικῶς. εἴρηται δὲ πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐν ὀδυσσείᾳ κυνοραϊστῶν. εἰ δὲ πρὸ τούτων μὲν θάνατος ἐρρέθη θυμοραϊστὴς, ἐνταῦθα δὲ δήϊοι θυμοραϊσταί. τί κωλύει καὶ σίδηρον εἰπεῖν θυμοραϊστὴν, καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο τοιοῦτον; καὶ ὅτι σχεδιασμοῦ εἴκασμα ἔχει καὶ τὸ ἔνδυσιν ἐφεξῆς στίχοις πρὸς τῷ τέλει ἐνταῦθα κεῖσθαι τὸ αἰακίδαο, οἷα τοῦ σχεδιάζειν, μὴ ἐνδιδόντος πρὸς λέξεων διαφόρων ἐπίχυσιν. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς κέρβερος μέν που συνθέτως χαλκεόφωνος εἴρηται, ἀχιλλεὺς δὲ διαλελυμένως ὄπα χάλκεον ἔχει. καὶ ἔστι τῇ λέξει τὸ ἀσφαλὲς, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν σάλπιγγα εἰκόνος, οἷα θεραπευθείσης ἐκεῖθεν. οὐ γοῦν ἡ φωνὴ ὁποία σάλπιγξ ἀριζήλη τε καὶ καθ' ἕτερον ποιητὴν εἰπεῖν χαλκόστομος, ὁ τοιοῦτος, οὐ καινὸν εἰπεῖν ὄπα χάλκεον ἔχειν λεχθείη ἤγουν στερεὰν, ἣν ἀτειρέα φθάσας εἶπε, καὶ ἄθραυστον. καὶ ὥσπερ φησὶν, ἄρρηκτον. τὸ δὲ ὄχεα τρόπεον ἤγουν ἔτρεπον, σημειωτέον ὡς μήτε συζυγοῦν μήτε γραφόμενον κατὰ τὸ τροπάω τροπῶ τὸ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐξ οὗ τὸ θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου τροπέω, καὶ ὁ περιτροπέων ἐνιαυτὸς γίνεται, καὶ τὸ παλιντροπάασθαι. εἰ δέ τις ἐθέλει καὶ τὸ τρόπεον ἐκτείνειν κατὰ τὸ τρώπαον, καὶ τρώχαον, καὶ τὰ ὅμοια, οὐ μὴν συστέλλειν κατὰ τὸ τρόμεον, καὶ ὅσα τοιαῦτα δευτέρᾳ συζυγίᾳ περισπωμένων ὑπόκειται, ἴσως ὡς ἰδιάζει τῷ θελήματι, καὶ οὐ λαλεῖ πρὸς ἀκρίβειαν. ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ μὲν ἡ ἄρχουσα τοῦ τρόπεον μεγεθύνεται, τότε αἱ ἐφεξῆς δύο συλλαβαὶ, ἀντὶ μιᾶς λογίζονται μακρᾶς. εἰ δὲ σμικρύνεται, ἀναγκαίως ἡ λήγουσα ἐκτείνεται λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. τὸ δὲ ὅσον τ' ἄλγεα θυμῷ, ἐντελέστερον γέγραπται τοῦ, ὀδυρόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. τὸ δὲ ἔδαιεν ἀθήνη, πρὸς πλείω σαφήνειαν περιττῶς ἐτέθη. οὐ γοῦν ἁπλῶς ἀεὶ ἐδαίετο ἀκάματον πῦρ δεινὸν ἐκ κεφαλῆς τῷ ἀχιλλεῖ ἀλλὰ τῆς ἀθηνᾶς ἀναπτούσης τότε, ὥσπερ καὶ τῷ διομήδει. τὸ δὲ τρὶς ἴαχε, προσφυὲς τῇ τριτογενείᾳ ἀθηνᾷ τῇ συλλαμβανομένῃ φωνῆς τῷ ἀχιλλεῖ. ᾠκείωται γοῦν αὐτῇ ὁ τοιοῦτος ἀριθμὸς, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ ἰάχειν, ἤδη καὶ τῇ σάλπιγγι δέδοται ἐν τῷ, ἴαχε σάλπιγξ. ἐν δὲ τῷ, δυώδεκα φῶτες, ἀμφιβάλλεται εἴτε δώδεκα μόνοι φῶτες ὤλοντο, εἴτε ἀπὸ κοινοῦ νοητέον ὅτι τρὶς ἰάχοντος ἀχιλλέως καὶ τρὶς κυκηθέντων τῶν ἐχθρῶν, τρὶς δώδεκα τρῶες ὤλοντο. καθὰ καὶ πρὸ τούτων πάτροκλος, τρὶς ἐννέα ἄνδρας ἔπεφνεν. ὅρα δὲ σαφῶς καὶ ἐνταῦθα ἐκταθέντα τὸν δύω ἀριθμὸν τὴν λήγουσαν ἐν τῷ δυώδεκα ἐξ οὗ ἀναγκαίως ἀεὶ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ὁ δώδεκα. ὅτι ὡς κατετέθη πάτροκλος ἐν λεχέεσσι, φίλοι ἀμφέσταν ἑταῖροι μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' ἀχιλλεὺς, δάκρυα θερμὰ χέων ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ. καὶ ὅρα τὸ χέων, πολλὴν ἔμφασιν ἔχων δαψιλοῦς δακρύου ἐν μιᾷ λέξει. καὶ εἶχε μὲν παραβολὴν ἐπαγαγεῖν ὡς ἀλλαχοῦ, τὴν ἀπὸ μελανύδρου κρήνης, συνεστένωσε δὲ κἀνταῦθα τὴν φράσιν τοῖς πράγμασιν. ὅμως δὲ, οὐδὲ ἐχρῆν πλατῦναι τοῦτο εἰς πλέον παραβολικῶς, φειδοῖ ἀχιλλέως ὃν φθάσας ἔπλασε σκώψαντα τὸ πολὺ τοῦ πατρόκλου δάκρυον. ἀμέλει ἐν τοῖς ἑξῆς μετ' ὀλίγα ἐν καιρῷ ἀδείας νυκτερινοῦ, οὐδὲ δακρύοντα ποιήσας τὸν ἀχιλλέα στενάζοντα δὲ μόνον, ἐκτίθεται παραβολὴν εἰς τοῦτο οὐχ ὑπεσταλμένος. ἡρωϊκώτερον γοῦν τοῦ δακρύειν, τὸ στενάχειν καὶ βαρυστενάχειν. ὡς καὶ ὁ φιλόμηρος ἐν αἴαντι δηλοῖ σοφοκλῆς. θερμὰ δὲ δάκρυα, οὐ μόνον τὰ φύσει τοιαῦτα ὅτε πρόσφατα ῥέουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ διαθέσεως. ὡς τῶν μὴ τοιούτων, οὐκ ἐνθέρμων ὄντων. καὶ ἔστι συνῆθες τὸ θερμὸν καὶ τοιαύτην σημασίαν ἔχειν. ὁποῖόν τι σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ τὸ, θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. τὸ δὲ ἐν φέρτρῳ, ἔστι μὲν ἑρμηνευτικὸν τοῦ, ἔθεσαν ἐν λεχέεσσι. δηλοῖ δὲ νεκρικὸν φορεῖον. ἀσπίδα τυχὸν, ἢ ἄλλο τι αὐτοσχέδιον. ἅπαξ δέ φασιν εἶπε τὴν λέξιν ἐνταῦθα. κυριολεκτεῖται δὲ τῇ ἐτυμολογίᾳ, εἴγε τὸ φέρειν ἐπὶ ἀψύχου. ὅθεν καὶ ἀναφέρειν τὸ ἀπὸ παρανοίας ἀνασφάλλειν. καὶ εἴη ἂν φέρτρον, ὁ νεκροφόρος σκίμπους. ἔοικε δὲ φερτήριον τετρασυλλάβως εἶναι τὸ ἐντελὲς, ἐξ οὗ συγκέκοπται τὸ φέρτρον, ὁμοίως τῷ, θρεπτήριον θρέπτρον ὄν. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις καὶ ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα δῆθεν μυρομένη, φησὶ περιπαθῶς αἰτίαν τοῦ τῶν ἡρωϊκῶν δακρύων χεύματος, ὅτι ἔπεμπε μὲν τὸν ὡς ἐρρέθη πιστὸν ἑταῖρον σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν εἰς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα. οὕτω καὶ ἡ θέτις πρὸς λύπην ἔχειν ἔφη ὡς οὐχ ὑποδέξεται τὸν υἱὸν οἴκαδε νοστήσαντα. ὃ καὶ ἀχιλλεὺς παρεσημήνατο μετὰ τοὺς λόγους τῆς μητρὸς, ἐν τόποις δυσίν.

Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια ἥρη
Πέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς, καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
Ὀρθῶν δ' ἑσταότων, ἀγορὴ γένετ'. οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθαι, πάντας γὰρ ἔχε τρόμος οὕνεκ' ἀχιλλεὺς

Ὅτι δέδοται τῇ ποιήσει καταπιχειρεῖν καὶ τῆς τοῦ ἡλίου κινήσεως. καὶ ποτὲ μὲν, ἐπὶ διαχύσει τινῶν κατέχει ὁ μῦθος τὸν ἥλιον αὐτοῦ που ἐν τῇ ἀναβολῇ. καὶ ἡ μούσας γεννᾷ ἐννεανύχῳ ῥαστώνῃ διὸς, ἢ ἡρακλέα τριέσπερον. ἢ τὴν τοῦ ὀδυσσέως ἀδολεσχίαν μετὰ τῆς γυναικὸς παρατείνει. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ λύπῃ τὸν ἥλιον πρὶν ἐπ' ὠκεανὸν πρὸς τὸ

ἥρα

Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Πανθοΐδης. ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.
Ὅσφιν ἐϋφρονέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι. κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν. ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
Ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἐλπόμενος νῆας γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας.
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα.
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος. οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται.
Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται, ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ. πίθεσθέ μοι. ὧδε γὰρ ἔσται.
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
Ἀμβροσίη. εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεται. ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν,
Ὅς κε φύγῃ. πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων. αἳ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν. ἄστυ δὲ, πύργοι
Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
Μακραὶ ἐΰξεστοι ἐζευγμέναι, εἰρύσσονται.
Πρῶϊ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Στησόμεθ' ἂν πύργους. τῷ δ' ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσιν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι,
Ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
Εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.

ἦρας πεμπόμενον. φησὶ γάρ· ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι. καὶ ἔστιν ὁ λόγος ἀστείως, ὡς καὶ Κράτης ἐπισημαίνεται. ἀλληγορικῶς γοῦν, ὁ ἥλιος τῇ δίνῃ τοῦ οὐρανοῦ συνελκόμενος, ἄκων ἐπὶ δυσμὰς ἕλκεται διὰ τῆς ἤρας, τῆς τοῦ περιέχοντος δηλαδὴ φύσεως. τὸ γοῦν ἀεὶ φύσει γινόμενον, ἰδικῶς ἄρτι γενέσθαι πλάττει. ὁποῖόν τι καὶ τὸ τὴν ἄστρα καταναγκάσαι τὸν τοῦ ἡλίου δρόμον, καὶ ἐξ ἀνατολῶν νεῦσαι πρὸς δύσιν. κἀκεῖνο γὰρ ἀεὶ γινόμενον, ὅμως ἅπαξ ποτέ φησιν ὁ μῦθος γενέσθαι. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ τοιαῦτα εἰσὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. τὸ δὲ νέεσθαι τὸν ἥλιον ἐπ' ὠκεανὸν ταυτὸν ὂν περιφραστικῶς τῷ δῦναι, διασαφῶν ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἐπάγει· ἠέλιος μὲν ἔδυ. ὅτι τὸ ἀγαθὸν εἶναι νυκτὶ πείθεσθαι, πραγματικῶς ἐνταῦθα προΐεται. ἠέλιος μὲν γοῦν ἔδυ. παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμου τοῦ πολλαχοῦ γνωσθέντος. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, ἤγουν ὑπέλυσαν τῆς ζεύγλης. ἐπεὶ δὲ ἀγαθὸν ἐν νυκτὶ βουλή, διὸ καὶ εὐφρόνη λέγεται, εὐθὺς οἱ Τρῶες ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. ἐτυμολογικὸς δὲ συνήθης τρόπος τὸ ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ δόρπου παρώνυμον αἱ ἐπιδορπίδες. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ τραγήματα, λεγόμενα οὕτω, διὰ τὸ ἐπὶ δόρπῳ, ἤγουν μετὰ δόρπον προτίθεσθαι. διαφέρουσι δὲ ἴσως ἐπιδορπίδων τὰ παρὰ Ἡροδότῳ ἐπιφορήματα. ἦσαν δὲ αὐτά, τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. Πλάτων δέ φασιν ὁ κωμικὸς ταῦτα ἐπιτραπεζώματα καλεῖ. ἄλλοι δὲ ἐπαίκλια, ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἐπαίκνια κατὰ συγγένειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ. εἰσὶ δὲ καὶ αὐτὰ μετὰ δεῖπνον βρώματα. αἶκνον γὰρ καὶ αἶκλον, τὸ βρῶμα. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νίτρον λίτρον, καὶ τῶν ὁμοίων. ταῖς δὲ ῥηθείσαις λέξεσιν ἐρίζειν βούλεται πρὸς ἰσοδυναμίαν καὶ τὰ παρὰ Λυκίοις ἀναδείπνια, ἑσπερινὰ ἐδέσματα τραγηματώδη μετὰ κρέα καὶ ἰχθῦς. ὅρα δὲ καὶ νῦν περιφραστικὴν δύναμιν. ἄλλως μὲν φράσαντος Ὁμήρου τὸ παύσασθαι μάχης τοὺς Ἀχαιούς, ἑτέρως δὲ περιφραστικώτερον τὸ τοὺς Τρῶας. συμπτώσεως γενομένης κατὰ μόνον τό, κρατερῆς. ὅτι ὀρθῶν ἑσταότων τῶν Τρώων, ἀγορὴ γένετο, οὐδ' ὀλίγον τι παραμυθησαμένων τὸν μεθ' ἡμέραν πόνον. οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι. πάντας γοῦν ἔχε τρόμος οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. ὡς ἐντεῦθεν δοκεῖν πεινᾶν αὐτὸν μάχης. καίτοι καὶ κατὰ τὸν Ὁμηρικῶς ἀκοστήσαντα ἵππον, ἐφίεσθαι τοῦ προτέρου νομοῦ. τὸ δὲ οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι ὅμοιόν ἐστι τῷ, μηδένα ἕζεσθαι. διὸ καὶ ἐπῆκται τό, πάντας γὰρ ἔχε τρόμος. ἐν δὲ τῇ τοιαύτῃ

ἀγορᾷ, πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν πανθοΐδης. ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο. ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχει πολλὸν ἐνίκα. καὶ ἦν ἡ τοῦ τοιούτου πουλυδάμαντος βουλὴ, αὕτη. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι. κέλομαι γὰρ ἔγωγε ἄστυδε νῦν ἰέναι. καὶ ἐφερμηνεύων τὸ νῦν, ἐπάγει. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐν τῇ πόλει. εἶτα αἰτίαν προστιθεὶς, φησίν. ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν, ἤγουν ἐσμέν. ἐφ' οἷς καὶ τοῦ ἀχιλλέως ὑπομιμνήσκων, λέγει ὅτι ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ, τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν ἀχαιοί. καὶ κατασκευάζων τὸ ῥηΐτεροι, ἐπιφέρει. χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων, ἐλπόμενος νῆας γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα πηλείωνα, οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος. καὶ διασαφῶν τὸ ὑπέρβιος, φησίν. οὐκ ἐθελήσει μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ τρῶες καὶ ἀχαιοὶ ἐν μέσῳ ἀμφότεροι, ὅ ἐστιν ἄμφω τὰ μέρη, μένος ἄρηος δατέονται, ἀλλὰ περὶ πόλιός τε μαχήσεται, ἠδὲ γυναικῶν. ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ. πίθεσθέ μοι. ὧδε γὰρ ἔσται. νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα πηλείωνα ἀμβροσίη. εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται. εἶτα διασαφῶν ὅπως γνώσεταί τις ἔωθεν τὸν ἀχιλλέα, ἐπάγει. ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται ἴλιον ἱρὴν ὅς κε φύγῃ. πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται τρώων. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ, νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἤγουν ἐν κοινῷ ἀθροισμῷ, ἢ ἐν βουλῇ δυναμωθησόμεθα. ἄστυ δὲ, πύργοι ὑψηλαί τε πύλαι σανίδες τ' ἐπὶ τῇς, ἤγουν ἐπὶ ταύταις ἀραρυῖαι μακραὶ εὔξεστοι ἐζευγμέναι, εἰρύσσονται. πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, στησόμεθ' ἂν πύργους. τῷ δ' ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσιν ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι. ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ ὅ ἐστι κορέσῃ. ὑπὸ πόλιν ἠλασκάζων. εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει. τοῦτο δὲ ἠθικῶς καὶ ἀστείως ἔφη. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ὡς οὐ τολμήσει, ἢ ὡς οὐ δυνήσεται εἰσελθεῖν, εἶπεν ὡς οὐκ ἐάσει αὐτὸν ἡ προθυμία, ἤγουν οὐ προθυμηθήσεται ἔσω ἐφορμηθῆναι. ἴσως δὲ καὶ τὴν τρωϊκὴν ἔνθυμον κώλυσιν ἐνταῦθα δηλοῖ ὁ θυμός. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἀσαφές ἐστιν, ἑρμηνεύει εὐθὺς ἐπάγων. οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει. καὶ ἐπιτείνων τὸ δῆθεν κακὸν τοῦ ἀχιλλέως, φησίν. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. καὶ οὕτω μὲν ὁ πουλυδάμας. οἷα δὲ ἀκούσει ἀπὸ τοῦ ἕκτορος, ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ τὴν τῶν σοφῶν παρατήρησιν κεφαλαίων ὄντων συμβουλευτικῶν, τοῦ καλοῦ. τοῦ δυνατοῦ. τοῦ ἀναγκαίου. καὶ τοῦ συμφέροντος. τὸ μὲν καλὸν, ὅπερ πρὸς δόξαν μόνην ὁρᾷ, παρῆκε νῦν ὁ πουλυδάμας διὰ τὴν περίστασιν τοῦ καιροῦ. οὐ γὰρ εἶπεν ὡς οὐκ ἔνδοξον τὸ ἀναχωρεῖν. ὅγε καὶ ἐκολάζετο, καὶ μάλιστα παρὰ λάκωσιν ὕστερον, καὶ παρὰ τοῖς τοῦ ὁμήρου δὲ πρότερον. τοῖς δὲ λοιποῖς τρισὶ κεφαλαίοις ἀγωνίζεται. δυνατὸν γὰρ εἶναι λέγει τὸ ἀκινδύνως ἀναχωρεῖν, αὐτίκα νῦν. αὔριον γὰρ, τυχὸν οὐκ ἔσται δυνατόν. ὡσαύτως δυνατὸν καὶ τὸ ἀπὸ τείχους πολεμεῖν. τοῦτο δ' αὐτὸ καὶ συμφέρον ὡς καὶ τὸ νῦν ἀβλαβῶς ἀναχωρῆσαι. καὶ ἀναγκαία δὲ ἡ φυλακὴ τῆς ἰλίου. νυκτὸς μὲν ἀγρυπνούντων. ἡμέρας δὲ, πολεμούντων. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι εἰς τὸ, ὀρθῶν ἑσταότων ἀγορὰ γένετο, καλῶς πρόσκειται τὸ ἑσταότων. ἐπεὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὁ ὀρθωθεὶς, καὶ ἕστηκεν. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὀρθωθεὶς δ' ἔδυνε χιτῶνα, ἤγουν ἐκ κατακλίσεως μικρόν τι μετεωρισθείς. ὅτι δὲ δειλίας ἦν τὸ ὀρθοὺς ἑστάναι, δῆλον ἐκ τοῦ, πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, εἰ καὶ μὴ τοσοῦτος ἦν ὡς καὶ καταρρίπτειν αὐτοὺς, ἢ ποιεῖν ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζειν. τὸ δὲ ὁρᾶν πρόσσω καὶ ὀπίσσω, μέγας ἔπαινος πουλυδάμαντος, ὡς ἢ μάντεως, ἢ ἄγαν συνετοῦ. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης φράσεως, προείρηται. δῆλον δὲ καὶ ὡς ὁ μὴ τοιοῦτος, ψέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ ὅτι μὴ οἶδεν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω νοῆσαι, ὃ κυρίως ἐστὶν ὁρᾶν, εἴγε νοῦς ὥσπερ ἀκούει, οὕτω καὶ ὁρᾷ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν τὰ ἔμπροσθεν βλέπειν, πρόνοια λέγεται. τὸ δὲ τὰ ὀπίσω καὶ ἀφανῆ, ἀγχίνοια. καὶ ὅτι εἰ τοιοῦτος ὁ πουλυδάμας, ἔτι δὲ καὶ λόγιος ὅπερ δῆλον ἐκ τοῦ μύθοισι πολλὸν ἐνίκα, οὗ διασαφητικὸν τὸ εὖ φρονέων, οὐκ ἐχέφρων ἄρα ὁ ἕκτωρ ὁ νήπιον τοῦτον ἀποκαλέσας ἐν τοῖς ἑξῆς. τέως γε μὴν, σκοπητέον ὡς εἰ καὶ ἑταῖρος ὁ πουλυδάμας τῷ ἕκτορι καὶ ὑπ' αὐτῷ τεταγμένος, ἀλλὰ παρρησιάζεται ἠρέμα πρὸς αὐτὸν, οὐ τὰ προσφιλῆ λέγων ἐκείνῳ, ἀλλὰ τὰ σύμφορα. εἰ δ' αὐτὸς ἀλαζὼν ὢν, μήτε ὡς ἑταίρῳ, μήτε ὡς πεπνυμένῳ τῷ πουλυδάμαντι πείσεται φραζομένῳ τὰ καιριώτατα, εἰς οὐκ ἀγαθὸν ἔσται οὐδ' αὐτῷ ἡ ἀπείθεια. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὰ μὲν πρόσσω, ἤγουν τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐνεστῶτα οἶδεν ἄρτι ὁ πουλυδάμας, ἐν τῷ, νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε τὸν ἀχιλλέα. τὰ δὲ ὀπίσω, ἤτοι τὰ μήπω εἰς ὄψιν ἐλθόντα, ἀλλὰ μέλλοντα καὶ ἔτι ἀφανῆ, ἐν τῷ, εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται αὔριον καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ ἐγένοντο, ἡράκλειτος παρετήρησε καὶ ἀστρολόγον εἶναι τὸν ποιητήν. ὃς ἐν μιᾷ νυκτὶ γενομένους τὸν ἕκτορα καὶ τὸν πουλυδάμαντα, ὅμως πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων ἱστορεῖ διὰ ὥρας ἀκρίβειαν. ὅρα δ' ἐν τούτῳ, καὶ ὡς τὸ ἐν μιᾷ νυκτὶ γενέσθαι, συνεβάλετό τι πρὸς ἑταιρείαν, καθὰ καὶ εἴ τινες ἐκ διαφόρων ὡρμημένοι τόπων συνοδεύσαιεν. καὶ εἰσὶ καὶ τὰ τοιαῦτα φιλοποιά. καθὰ καὶ τὸ ὁμόπατρι καὶ ἡ ὁμωνυμία, ὃ δηλοῦσι καὶ οἱ αἴαντες. τὸ δὲ φράζεσθε, συμβουλευτικὴ κἀνταῦθα λέξις. ἔστι γὰρ φράσαι μὲν ἐνεργητικῶς, τὸ εἰπεῖν. φράζεσθαι δὲ, τὸ βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. τὸ δὲ οὗτος ἀνὴρ, περὶ ἀχιλλέως ῥηθὲν, πολλὴν ἔμφασιν ἔχει, ὡς μὴ δὲ ὀνομάσαι τοῦ πουλυδάμαντος τὸν ἀχιλλέα ἐθέλοντος. ἢ κατ' ἐξοχὴν ἴσως ἡ λέξις κεῖται. τὸ δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν, ἀντὶ τοῦ εὐπολεμητότεροι. τὸ δὲ χαίρεσκον ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων, τὴν ἀληθῶς χάρμην καὶ αὐτὸ παρετυμολογεῖ, καθ' ἣν δηλαδὴ χαίρουσιν οἱ πολεμοῦντες. τὸ δὲ ἐλπόμενος καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου τὸ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ, βοηθεῖ τοῖς ὕστερον παρασημειωσαμένοις ἐπὶ ἀγαθοῦ τὴν

ἐλπίδα τίθεσθαι, οὐ μὴν κυριολεκτεῖσθαι ἐπὶ κακοῦ. τὸ δὲ νῆας αἱρησέμεν, συγκροτεῖ καὶ αὐτὸ τοὺς φαμένους νῆας αἰχμαλώτους. τὸ δὲ προδώκεα πλείονα δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται κατά τι θαῦμα. ποιεῖ δὲ ὅμηρος αὐτὸ καὶ νῦν εἰς ἐγκάθετον μνήμην τῆς τοῦ ἥρωος προδωκείας, δι' ἧς βλάψει τὸν ἕκτορα. τὸ δὲ οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει μίμνειν, ἐπὶ παντὸς θυμώδους ῥηθήσεται. τὸ δὲ μένος ἄρηος δατέονται, προδεδήλωται τί νοεῖ ἐν τῷ, συγχρῷ κρίνονται ἄρηι, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐῤῥέθη. χρήσιμον δὲ ἐνταῦθα, καὶ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ῥηθὲν περὶ ἡμιόνων, αἳ δατέονται γῆν ἐν τῷ πολυπατεῖν. ὡς γὰρ ἐκεῖναι δατέονται τὸ ἔδαφος τοῖς ἑκατέρωθεν ποσὶν, οὕτω καὶ οἱ μαχόμενοι δατέονται τὸν ἄρην τῇ ἑκατέρωθεν ἀντιπαρατάξει. ἵνα λέγῃ ἐπίσης πολεμιστὰς εἶναι καὶ τοὺς τρῶας καὶ τοὺς ἀχαιοὺς, κατὰ τὸ, καὶ ἀλλήλους ὀλέκουσι. καὶ ὅρα καὶ τοῦτο εἰς ἑρμηνείαν σαφῆ τοῦ, κοινὸς ἐνυάλιος. κοινὸν γὰρ καὶ τὸ μεριζόμενον. ἐντεῦθεν δὲ καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, τὸ ἐπικουρίαν ποθὲν μερίζειν, ἐνδατεῖσθαι ἔφη. ἐν δὲ τῷ περὶ πόλιος μαχήσεται, σημείωσαι ὡς τοιοῦτος καὶ ὁ πάτροκλος κατὰ τόλμαν ἀπεκβὰς τῇ πρὸς τὸν ἀχιλλέα δῆθεν μιμήσει, οὐκ ἐπείσθη τῷ ἀχιλλεῖ. ἀλλὰ τὴν τάφρον ὑπερβὰς μακρὰν ἤθελε μάχεσθαι. τὸ δὲ καὶ γυναικῶν, ἐρεθίζει τὸν δῆμον πρὸς τὸ πολυδάμαντι σχεῖν τὸν νοῦν ὑπερπαθήσαντα τῶν φιλτάτων. ἃ πάντα συννοοῦνται ταῖς γυναιξίν. ὅρα δὲ καὶ τὸ, πίθεσθέ μοι. ὧδε ἔσται. ἀξιωματικῶς ῥηθὲν, ὡς πρέπει ἐνδόξῳ συμβούλῳ. εἰ δέ γε εἶπεν, ὧδε γοῦν οἴομαι ἔσεσθαι, ἢ τοιοῦτόν τι, οὐ σεμνῶς ἔφραζε. τρεῖς δὲ ἐννοίας πάνυ γοργῶς ὁ τοιοῦτος περιέχει στίχος. ἴομεν πρὸς πόλιν. πίθεσθέ μοι. ὧδε ἔσται. τὸ δὲ νὺξ ἀπέπαυσε πλείονα, πιθέσθαι νυκτὶ καὶ ἐκεῖνον δηλοῖ. τὸ δὲ ἀμβροσίη, ἐνδιαθέτως εἴρηται σὺν ἀστειότητι. αἰνίττεται γὰρ ὁ πολυδάμας τῇ τοιαύτῃ λέξει, νῦν ἀληθῶς ἀμβροσίαν ἐπιγενέσθαι νύκτα τοῖς τρωσὶ, καὶ οἵαν ἐποφείλεσθαι χάριτας, ὅτι ἔκρυψατο αὐτοῖς τὸν ἀχιλλέα. τὸ δὲ ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν ἔμφασιν τε ἔχει, τοῦ μὴ ἂν χρῆναι τὸν ἀχιλλέα τολμῆσαι γυμνὸν πρὸ τῆς τάφρου φανῆναι, καὶ ἅμα παρακαλεῖται ταχὺ ποιηθῆναι τὰ τοῦ μύθου ἡφαιστότευκτα ὅπλα. τὸ δὲ εὖ τις αὐτὸν γνώσεται, ἀστείως ἔχει, ὡς δῆθεν τῶν τρώων ἐπιλελησμένων τοῦ ἀχιλλέως, ἐπεὶ δηρὸν μάχης ἐπέπαυτο. καὶ ὅρα συνέμπτωσιν ἐννοιῶν κατὰ τὸ γνώσεται, ὃ νῦν ὁ πολυδάμας ἔφη, καὶ κατὰ τὸ γνοῖεν οἱ τρῶες, ὃ φθάσας εἶπεν ὁ ἀχιλλεύς. ὡς τῶν δύο ῥητόρων ἐμπεσόντων τυχαίως εἰς τὸ αὐτὸ νόημα. τὸ δὲ ἀσπασίως ἀφίξεται ἴλιον, ἀντὶ τοῦ ἀγαπητὸν ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι ἀλλ' εἰ καὶ μόνον οἴκοι ἐπανέλθοι. καὶ ἄλλως δὲ ἀσπασίως ἀφίξεται, χαίρων δηλαδὴ, καὶ οὐ δεδιὼς λιποταξίου γραφὴν, διὰ τὸ κοινὴν εἶναι τὴν φυγήν. δῆλον δὲ ὅτι λείπει πρόθεσις ἐν τῷ ἀφίξεται ἴλιον. τὸ γὰρ πλῆρες, ἀφίξεται εἰς ἴλιον. τὸ δὲ ὅς κε φύγῃ, δριμέως εἴρηται κατὰ τὸ τοῦ ἀορίστου κοινόν. ἐν γὰρ τῷ ὃς ἂν φύγῃ, δοκεῖ καὶ ὁ ἕκτωρ συνειλῆφθαι, ὃ καὶ δάκνει τὸν ἥρωα, καὶ ποιεῖ νήπιον προσειπεῖν τὸν πολυδάμαντα. τοῦ δὲ γῦπες, φανερῶς ἐνταῦθα ἐκτείνεται ἡ παραλήγουσα. τὸ δὲ αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, ἐνδιάθετος εὐχὴ ἀντὶ τοῦ εἴθε μὴ μόνον μὴ ἴδοιμι, ἀλλὰ μὴ δὲ ἀκούσαιμι τοιαῦτα. καὶ ἔστιν ὥσπερ τὸ ἀπὸ θυμοῦ πεσεῖν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ψυχῆς παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅθεν καὶ ἀποθύμιον, τὸ ἀκαταθύμιον, οὕτω καὶ ἀπ' οὔατος, τὸ μακρὰν ἀκοῆς. τὸ δὲ ὧδε, τουτέστιν οὕτως, ἀκριβῶς κεῖται. δηλοῖ ὅτι καθὰ μέχρι νῦν οὔτε γέγονεν, οὔτε ἤκουσά μοι τὸ ῥηθὲν κακὸν, οὕτω μὴ δὲ εἰς τὸ ἑξῆς ἀκουσθείη. τὸ δὲ πιθώμεθα, καὶ τὸν πολυδάμαντα συνεισάγει ἀφελῶς οὕτω ῥηθὲν καὶ ἁπλῶς. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν συμβουλεύσοι τις ἑαυτῷ πείθεσθαι. κοινὴν δὲ πειθὼ οὕτως ἀπαιτεῖ, ὡς δέον ὂν καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἕκτορα καὶ πάντας, πεισθῆναι τῇ συμβουλῇ. τὸ δὲ κηδόμενοί περ, τὸ αἴτιόν ἐστι τῆς ἄρτι συμβουλῆς. βλαπτομένοις γάρ φησι συμβουλεύω, ἵνα τὸ βουλευθὲν ποιήσαντες, ὠφεληθῶμεν. ἐν δὲ τῷ, ὑψηλαί τε πύλαι, πύλας ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὰς διόδους νοητέον, καθ' ἃς αἱ θύραι. ἄλλαι αὗται πάντως παρὰ τὰς θύρας οὖσαι, ἃς σανίδας λέγει ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀραρυίας. μακρὰς μὲν, ἐπεὶ καὶ αἱ ῥηθεῖσαι πύλαι, ὑψηλαί. ἐϋξέστους δὲ, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἄλλως ἀραρυίας εἶναι. ἐζευγμένας δὲ, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένας καὶ ἠσφαλισμένας ὡς οἷα ζυγοῖς τοῖς μοχλοῖς. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ἐπιζυγοῦσθαι τὰς θύρας εἴληπται. ἢ καὶ ἄλλως ἐζευγμένας, ἤγουν συνεσφιγμένας ἰδίᾳ ταύτην καὶ ἐκείνην ζυγοῖς ἡλωτοῖς, ὁποῖοι καὶ οἱ χιαστοὶ εἴτουν καγκελωτοί. εἰς δὲ τὸ πρωῒ πρόσκειται τὸ ὑπ' ἠοῖοι, ὡς ἂν ὁ ὄρθρος νοῆται. ἄλλως γάρ φασι πρωῒ λέγεται, καὶ τὸ ἕως ἕκτης ὥρας. φιλήμων οὖν φησι. μεμίσθωταί με δείλης πρωΐας, ἤτοι περὶ τοιαύτην πρωΐαν, ἀφ' ἧς ἡ δείλη ἄρχεται. ὅθεν σημείωσαι ὅτι τὸ ἐπέκεινα τῆς τοιαύτης ὥρας, ἀκριβῶς δείλη ὀψία λέγεται. καὶ ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἡ ἕως γίνεται ὁ ἑῷος, καὶ ἐκ τοῦ ἠὼς ἠῷος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἠόος γενικῆς, ἠοῖος. ὡς ἄλλος ἀλλοῖος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἴσως δὲ καὶ καθάπερ ἀγκώνη ἀγκοίνη, οὕτω καὶ ἠῷος κοινῶς, καὶ ἠοῖος ἰωνικῶς. ὡς δὲ τὸ πρωΐ, πρῶϊ μάλιστά φασι προπερισπωμένως οἱ παλαιοὶ τεχνικοὶ, δηλοῦται καὶ αὐτὸ ἀλλαχοῦ. ἐν δὲ τῷ στησόμεθα ἀνὰ πύργους, τὸ κεφάλαιον τῆς ὁμηρικῆς δεινότητος ἀναφαίνεται. πλάττει γὰρ τὸν ἕκτορα μὴ πειθόμενον, ἐπεὶ μὴ ἔστι θελητὸν τῷ ποιητῇ ἀσχολῆσαι τοὺς ἀχαιοὺς εἰς τειχομαχίαν ἀνήνυτον, καὶ τὴν αὐτῶν αἰσχῦναι ἀρετὴν εἰκῇ ἐγχειρούντων ἀδυνάτοις. ἄλλως τε καὶ ἤδη μελετήσας αὐτὴν ἐν τῷ τείχει τῶν ἀχαιῶν. Ὅρα δὲ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν ἐν τῷ, ἂν πύργους, οὐ δοτικῇ συνταχθεῖσαν κατὰ τὸ, ἂν βωμοῖσι, καὶ ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ. καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ αὖθις τὸ πάλιν, τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσί. τὸ δὲ εἶσι, χρόνου ἔχει ἐναλλαγὴν, ἀντὶ τοῦ

ἐπα-

ἐπανέλθῃ γὰρ κεῖται. τὸ δὲ περὶ πόλιν ἠλασκάζων, βαρύτητα δηλοῖ σκωπτικήν, ἀντὶ γὰρ τοῦ τρέχειν, ἠλασκάζειν ἔφη τὸν ἐπ' οὐδενὶ τέλει τρέχοντα. ἔχει δέ τι καὶ ἄλλως ἀστεϊσμοῦ ἐνταῦθα ὁ λόγος τοῦ Πολυδάμαντι, ὡς ἂν οὕτως ἱλαρύνῃ τὸν ἄγριον Ἕκτορα. διευτελίζων γὰρ τὸν Ἀχιλλέα ῥητορικῶς, οὐ μόνον ἄλγιον αὐτῷ ἔσεσθαι φησὶν εἰ πρὸς τῷ τείχει μαχήσεται, ἀλλὰ καὶ ὅτι παντοίου δρόμου κορέσει τοὺς ἵππους ὑπὸ τὴν πόλιν εἰκῇ ἔξω πλανώμενος. καὶ ὅτι οὐκ ἂν αὐτὸν θυμὸς ἐάσῃ ἔσω ἐφορμηθῆναι, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ οὐκ ἂν προθυμηθείη τὴν πόλιν εἰσελθεῖν. ὃ δὴ πάντως ἀστείως ἐρρέθη. οὐ τολμήσει μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲ δυνήσεται Ἀχιλλεὺς εἴσω γενέσθαι τῆς πόλεως, οὐ μὴν ἤδη οὐδὲ προθυμηθείη. τὸ γὰρ ἐφιεμένους αὐτῆς ψυχῆς, βούλοιτ' ἂν τὴν Τροίαν ἑλεῖν. τὸ δὲ πρίν μιν κύνες ἔδονται, τὸ αὐτὸν ἔχει νοῦν τῷ, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Τόν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον,
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά.
Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν
Κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς.
Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται, οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος.
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι.
Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς.
Πρῶϊ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἄλγιον αἴ κ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται. οὔ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην.
Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευεν. ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
Νήπιοι. ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.

Ὅτι ὁ Ἕκτωρ τὸ εὐσχημόνως παρὰ Πολυδάμαντος λεχθὲν ὅπερ ἦν τὸ φυλάσσειν τὴν πόλιν, μεταλαβὼν κατὰ μέθοδον δεινότητος εἰς φορτικὸν ὄνομα τὴν φυγήν, ἐκφαυλίζει τὴν ῥηθεῖσαν δημηγορίαν τοῦ Πολυδάμαντος. ὃς ὑπόδρα ἰδών, λέγει. Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι, ὅ ἐστι συγκλεισθῆναι, αὖτις ἰόντας, ὅ ἐστιν ἀναχωρήσαντας. εἶτα ψέγων τὴν φθάσασαν τῶν Τρώων προμήθειαν καὶ συστολήν, φησίν. ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων; ἐφ' οἷς ἐκτραγῳδῶν ἐξ οἵων εἰς οἷα ἡ Τροία κατῆλθεν ὡς δέον ὄντας διὰ τοῦτο ἤδη ἀποκινδυνεύειν, φησί. πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον. νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά. πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν κτήματα περνάμενα ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς. οἱονεὶ λέγων, ὡς ἐπεὶ ταῦτα ἡμῖν ἀπολώλεκεν ἐκ θεομηνίας, εἰς τί σωμάτων φειστέον; ἐπὶ δὲ τούτοις ἀλαζονευσάμενος ὡς οὐκ ἂν τὸν καιρὸν καταπρόοιτο, φησί. νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε θεὸς κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς, καὶ νήπιον προσειπὼν ὁ τῷ ὄντι νήπιος τὸν πεπνυμένον Πολυδάμαντα. καὶ μετὰ τό, νήπιε μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, ἐπαναγαγὼν ἀπειλητικῶς τό, οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται, οὐ γὰρ ἐάσω. τυραννικὸν δὲ πάντως τὸ μὴ ἐᾶν ἀγαθὸν πείθεσθαι. εἶτα καὶ συμβουλευσάμενος δόρπον ἑλέσθαι κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. καὶ φυλακῆς μνησθῆναι, καὶ ἕκαστον ἐγρηγορέναι, ἐπιφέρει μετὰ βαρύτητος. Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι. τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἤπερ Ἀχαιούς. τουτέστιν εἴ τις πρὸς τοῖς κτήμασιν ἔχει τὸν νοῦν οἷα ταμίας, καὶ δι' αὐτὰ θέλει ἐγκατακλείεσθαι, καὶ δυσελπιστεῖ καὶ προκιν-

προκινδυνεύειν δέδιε, δῆλον γὰρ ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν, συλλέξας αὐτά, τῷ δήμῳ δότω φαγεῖν. ὃν βέλτιον ἐπαπολαῦσαί τινα τῶν τοῦ τρωϊκοῦ δήμου, ἤπερ τοὺς ἕλληνας. καθάπτεται δέ πως λεληθότως ἐν τούτοις καὶ τοῦ πολυδάμαντος οἷα πλουσίου καὶ διὰ τοῦτο φιλοψύχου. πλαγίως δέ, καὶ τὸ πλῆθος ἐρεθίζει εἰς ἁρπαγὴν τῶν τοιούτων. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ καταδημοβορῆσαι ληφθὲν ἐκ τοῦ ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντος δημοβόρου. πλὴν ὅσον, ἐκεῖ μέν, δημοβόρος ὁ δυνάστης ὁ τὰ τοῦ δήμου βιβρώσκων. ἐνταῦθα δέ, δημοβορεῖν, τὸ αὐτὸν τὸν δῆμον τὰ τῶν δυνατῶν ἐσθίειν. διαφέρει δὲ τοῦ δημοβορεῖν τὸ καταδημοβορεῖν, ὡς τοῦ φαγεῖν τὸ καταφαγεῖν. τοιαῦτα δὲ εἰπὼν ὁ ἕκτωρ καὶ πρὸς τό, πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες στήσομεν ἀνὰ πύργους, γενναίως τε βαρύτερον ἀντιθέμενος τό, πρωῒ ἢ πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. εἶτα τε τοῦ ἀχιλλέως καταθρασύνεται, καί φησιν. εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος ἀχιλλεύς, ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται. οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι ἐκ πολέμου δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην στήσομαι. ὃ δὴ προσαναφωνηθὲν κριτικῶς, ὁ μέλλων ἀκροατὴς εὔχεται ἰδεῖν. περισσεύεται δὲ ἕκτωρ εἰ μόνον ἀντιστήσεται. οὕτω τε οἱ μνηστῆρες ἐν ὀδυσσείᾳ λέγοντες ὡς παραμενοῦσι τῇ τοῦ ὀδυσσέως οἰκίᾳ, παραμυθοῦνται τὸ σωφρόνως ἀκούοντα, τεθνήξονται γὰρ ἐκεῖ οἱ κακοὶ εἰ μὴ φεύξονται. ἐπὶ δὲ πᾶσι μὲν θάρρος ὁ ἕκτωρ εἰπών, ἤκε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤκε φεροίμην. τε οὕτως ἀγαθὴν ἐλπίδα προβαλλόμενος, ἐπιπλέκει γνωμικόν. ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἕκτωρ. ὁ δὲ κριτὴς ἐπικρίνει κακὰ μὲν βουλεύσασθαι τὸν ἕκτορα, πολυδάμαντα δὲ τὰ βελτίω. καὶ ὅμως νικῆσαι τε νῦν τὰ χερείονα. φησὶ γάρ. ὡς ἕκτωρ ἀγόρευεν. ἐπὶ δὲ τρῶες κελάδησαν. νήπιοι. ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο παλλὰς ἀθήνη, τουτέστιν ἀπέλιπεν αὐτοὺς ἡ φρόνησις. ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, πουλυδάμαντι δ' οὔτις ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. καὶ ὅρα τὸ βουλὴν κατὰ κοινοῦ ληφθέν, καὶ ἐν τῷ ἕκτορι, τε ἐν τῷ πουλυδάμαντι, ἵνα λέγῃ ὡς ἕκτορι μὲν τὴν βουλὴν ἐπῄνεσαν. πουλυδάμαντι δέ, οὔτις. ὃ πάνυ πολλὴν κατηγορεῖ τῶν τρώων νηπιότητα εἰ μηδεὶς ἐπείσθη τῶν τοσούτων, ἐσθλὰ φραζομένῳ τῷ πουλυδάμαντι. οἵαν δὲ κωλύμην ἔχει ἡ κλητικὴ τό, ὦ πολυδάμα εἰς τὸ κλίνεσθαι καθὰ καὶ τό, ὦ αἶαν, καὶ ὦ κάλχαν, προεκτέθειται. τὸ δὲ οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, τυραννικοῦ καὶ ταῦτα ἤθους καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ ἐπὶ ἀλεξάνδρου. ἦν δὲ ἂν εὔλογον τὸ ῥηθέν, εἴπερ ἔλεγεν ὅτι οὐκ ἀγαθὰ λέγεις. τὸ δὲ κεκόρησθε, ῥῆμά ἐστι τοῦ ἀκόρητος ὀνόματος. περὶ ὧν καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, ἀστείως εἴρηται καθὰ καὶ τό, κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι. διὰ τὸ τὴν πολιορκίαν συγκλεισμῷ ἐοικέναι. διὸ καὶ ἐπεγγελᾷ ἕκτωρ τῷ πουλυδάμαντι, εἰ μὴ κεκόρεσται δεκαετίαν ὅλην συγκεκλεισμένος. ὅτι δὲ τὸ εἰλεῖσθαι ἴσον ἐστὶν ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ συγκλείεσθαι, δηλοῦται τε μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἀχαιοὺς ἐπὶ πρύμνῃσιν εἴλεον, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. καὶ νῦν δὲ ἐν τῷ, ἐπὶ νηυσὶ θαλάσσῃ τ' ἔλσαι. φίλαι δὲ κριταῖς λέξεις τὸ ἔλσαι καὶ ἀλήμεναι τε ἐελμένοι καὶ ἐάλη καὶ ἀλείς. τὸ δὲ μέροπες ἄνθρωποι, ἐντελῶς ἐρρέθη. ὅτε δὲ μέροπες μόνον ῥηθεῖεν, ἐλλείπονται. οὕτω καὶ βροτοὶ μὲν ἄνδρες, τὸ τέλειον. βροτοὶ δὲ μόνον, ἀτελές. τὸ δὲ κατὰ τὴν τροίαν πολύολβον, σαφέστερον ἐνταῦθα δηλοῦται ἤπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, μερίσαντος ὁμήρου διαφόροις τόποις καὶ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ὡς πολλαχοῦ ποιεῖν εἴθισται. τὸ δὲ πάντες μυθέσκοντο, κοινὴν ἔννοιαν καὶ δόξαν εἶναι τοῖς τότε δηλοῖ, τὸ πλουσιωτάτην εἶναι τὴν τροίαν. δῆλον δὲ ὡς οὐ μόνον μυθῶ μυθήσω ἀλλὰ καὶ μυθέσω, ἐξ οὗ πλεονασμῷ συνήθει τοῦ κ, μυθέσκω. ὅθεν τὸ μυθέσκοντο. τὸ δὲ ἐξαπόλωλε, τέλειον ἀφανισμὸν δηλοῖ διὰ τῆς ἐπιτατικῆς ἐξ προθέσεως. σχεδιασμοῦ δὲ ἔργον τὸ ἄρξασθαι ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπιρρήματος δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι. νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε κειμήλια. καί, νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε θεός. τὸ δὲ φρυγίην καὶ μῃονίην, πολλοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐπικούρους δηλοῖ καὶ λαμβάνοντας εἰς μισθὸν αὐτά. δοκεῖ δὲ εἰρῆσθαι αὐτό, καὶ ὡς ἐκεῖ καταλλασσομένων τῶν τρωϊκῶν κτημάτων. φρύγες γάρ φασι καὶ μῄονες ἀγορὰν κομίζοντες τρωσίν, ἀντελάμβανον κειμήλια. περὶ φρυγίας καὶ μῃονίας καὶ πῶς ἐρατεινὴ ἡ μῃονία, ζητητέον δίχα τῶν τῆς βοιωτίας, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. νῦν δὲ μνηστέον ἱστορίας δηλούσης ὅτι τὲ ἡδυπάθειαν οἱ μῄονες ταυτὸν δ' εἰπεῖν οἱ λυδοί, ἐφίλουν, ὅθεν φασὶ καὶ ἀνακρέων τὸ ἡδυπαθῆ λυδοπαθῆ ἔφη. καὶ ὅτι βρῶμα παρ' αὐτοῖς εὕρητο κάνδαυλος, παρώνυμον ἴσως τῷ παρ' αὐτοῖς τυράννῳ κανδαύλῃ. καθὰ καὶ ἄλλα τῶν ἐδεσμάτων, ἐξ ἑτέρων κυρίων ὀνομάτων ἐφίλουν καλεῖσθαι. ὡς καὶ οἱ νικόλαοι. φέρεται οὖν ἐν τοῖς ἀθηναίου ὅτι κνηστῷ οὐ τυρῷ ἀλλὰ ἄρτῳ καὶ φρυγίῳ τυρῷ, ἀνήθῳ τε καὶ ζωμῷ πίονι ἑφθοῦ κρέως συνόντος, λυδικὸν ἐγίνετο ἔδεσμα κάνδαυλος καλούμενος. περὶ οὗ φησιν ἄλεξις, ὡς κάνδαυλον ἐὰν παραθῶσι, προσκατέδῃ τοὺς δακτύλους. περνᾶν δὲ καὶ πέρνασθαι ὡς ἵστασθαι ὅτι ἐπὶ τοῦ πέραν που διαπωλεῖν κυριολεκτεῖται ὅθεν καὶ ἡ πρᾶσις καὶ τὸ πιπράσκειν, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. τὸ δὲ ἀρέσθαι, μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστι, ὅμοιος τῷ εὑρέσθαι. ἀλλὰ τούτου μέν, ἔχει πολλὴν χρῆσιν ὁ πρῶτος ἀόριστος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἠράμεθα μέγα κῦδος. τοῦ δὲ εὑρέσθαι, οὐχ οὕτως. μόνον γὰρ χρηστὸν τὸ εὑρόμην παρὰ σοφοκλεῖ. τὸ δὲ φαῖνε ἐνὶ δήμῳ, ἀντὶ τοῦ προφέρε. ἵνα λέγῃ ὅτι κἂν εἰ καὶ νοῇς τοιαῦτα, ὅμως μὴ λάλει. ὅλον δὲ τό, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, οὐ γάρ τις ἐπιπείσεται καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ πειθώμεθα πάντες, ἀνδρὶ ἐπιπρέπει ἐνδόξῳ ἀξιοῦντι πρὸ τῶν ἄλλων ἀκούεσθαι. τὸ δέ γε νήπιε μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε, ὁ μὴ ἐμφρόνως λαλῶν

ἀκούουσι αὐτόθεν. τὸ δὲ κατὰ στρατὸν ἐντελέεσσιν, ὑπερκαταβὰς ἁπλούστερον φράζει δίχα τοῦ ἐντελέεσσιν, εἰπών. δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν. ἔστι δὲ τὸ ἐντελέεσσιν, ἀντὶ τοῦ ἐντάγμασιν, ὡς καὶ προδεδήλωται σαφῶς. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως κεῖται ταύτης καὶ παρ' Ἡροδότῳ. τοῦ δὲ ἐγρήγορθε, τὸ κοινὸν ἐγρηγόρατε, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ, ἐγρήγορθε. τὸ δὲ πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι καὶ ἑξῆς, δοκεῖ καὶ ἀστειζόμενος ἔνθεν διορθωτικῶς ὁ Ἕκτωρ εἰπεῖν. Πουλυδάμας μὲν γάρ, φθάσας ἔφη ὅτι ἕωθεν θωρηχθέντες, φυλαξόμεθα τὴν πόλιν. ὁ δέ, ὁμοίως ἐπιβαλὼν κατὰ τὸ ἕωθεν θωρηχθέντες, εἶτα ἐπάγει τό, ἐπὶ νηυσὶν ἐγείρομεν πόλεμον. οὕτω δὲ πάλιν Πουλυδάμαντος εἰπόντος περὶ Ἀχιλλέως, τῷ δ' ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι περὶ τείχεος μάχεσθαι, ἀντὶ πάλιν εἰσὶ καὶ ἑξῆς, ὁ Ἕκτωρ παρῳδῶν ἀστείως, φησίν. ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσεται, οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι. τὸ δὲ εἰ ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη Ἀχιλλεύς, διὰ τὰ κατὰ Πάτροκλον ἐνδοιάζεται. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας Ἀχιλλεύς, οὐκ ἦν ἐκεῖνος. τὸ δὲ ἀνέστη, ὡς πρὸς τὸ κεῖσθαι εἴρηται, δι' οὗ πολλαχοῦ τὸ ἀργεῖν ἐδηλώθη, ὡς καὶ Ἀχιλλεύς που ἔφη. πρὸς ὃν καὶ ἡ Ἶρις εἶπεν, ἀλλ' ἄνα μηκέτι κεῖσο. τὸ δὲ ἄλγιον, ἀληθῶς μὲν συγκριτικόν ἐστι, καὶ κλίσιν ἔχει κατὰ τὸ κάλλιον. τῶν τινὲς δὲ παλαιῶν, κατὰ τὸ ἅγιον κλίνουσιν αὐτό. καθὰ δηλοῦσιν ἐν τῷ κανόνι τῶν διὰ τοῦ ιος ἀρσενικῶν ὀνομάτων ἃ γίγνονται ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων ὧν προηγεῖται τὸ α. βούλονται γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγος καὶ πέλαγος καὶ τέναγος εἶναι τὸ ἅγιον τὸ πελάγιον τὸ τενάγιον, οὕτω καὶ ἄλγος, ἄλγιον. τὸ δὲ οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι, πρὸς τὸ ὅς κε φύγῃ ἐρρέθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Πουλυδάμαντος. οἱονεὶ γὰρ λέγει διασαλπικῶς, ὡς εἰ καὶ πάντες φεύξονται, ἀλλ' ἐγὼ οὐ φεύξομαι τὸν Ἀχιλλέα διά γε πόλεμον. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, ἐκ πολέμου δυσηχέος. εἰ μὴ ἄρα τυχὸν θεόθεν μοι ἐμπεσεῖται φόβος. τὸ δὲ φέροι κράτος ἀντὶ τοῦ νίκην, τὸ ὕστερον νικηφόρον συνέθετο. ἐπεὶ καὶ ταυτόν ἐστι φέρειν κράτος καὶ νικηφορεῖν. ὅρα δὲ ὡς εἰ καὶ μάλα θρασὺς ὁ Ἕκτωρ, ἀλλ' οὐ παντελῶς ἀγνοεῖ ἑαυτόν. οἶδε δὲ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀνδρίαν, διὸ οὐδὲ πάντῃ πάντως περιγενήσεσθαί φησιν ἐκείνου, ἀλλ' ἐν ἀμφιβόλῳ τίθησιν, εἰπών. ἤ κε φέροι αὖ μέγα κράτος, ἦ κε φεροίμην. τὸ δὲ ξυνὸς Ἐνυάλιος, ἀντὶ τοῦ κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος. καὶ οὐ μᾶλλον τούτου, ἢ ἐκείνου. ὃ ἑρμηνεύων, φησί. τὸν κτανέοντα ἤτοι τὸν ἐλπίζοντα ἢ εὔελπιν ὄντα κτεῖναι, κατέκτεινε. καὶ τοῦτο ἐστὶν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ὁ ἀλλοπρόσαλλος. καὶ πρὸ ὀλίγων δὲ ὅτε Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ δατεῖσθαι τὸν Ἄρην ἐλέγοντο, τοιοῦτόν τι ὁ ποιητὴς ἐρρέθη δηλοῦν. ὡς τοῦ πολέμου μὴ τούτοις μόνοις χαριζομένου ἢ ἐκείνοις, ἀλλὰ μεριζομένου εἰς ἀμφοτέρους. νίκης γάρ ἐστι τὸ ἑτεραλκές. ὅρα δὲ καὶ τό, ἐκ γὰρ φρένας εἵλετο Ἀθήνη, οὐδ' ἐνταῦθα δηλοῦν φρόνημά τι ἐξαίρετον ὥσπερ ἐπὶ Γλαύκου, ἀλλὰ φρενῶν ἐξαίρεσιν καθὰ καὶ προεγράφη. τοῦ δὲ ἐπαινῆσαι, ἡ χρῆσις καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. ποιητικὴ δὲ ἡ λέξις. τὸ δέ γε κοινόν, ἐπαινέσαι.

Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν. αὐτὰρ Ἀχαιοί,
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων, ὥστε λὶς ἠϋγένειος.
Ὧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Ὕλης ἐκ πυκινῆς. ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών.
Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν
Εἴποθεν ἐξεύροι, μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ,
Ὣς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν.
Ὢ πόποι. ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι.
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν Πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,

Ὅτι ἐν τῷ, Ἀχαιοὶ παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες, Ἀχαιοὺς ἢ τοὺς ὅλους λέγει, ἢ μάλιστα τοὺς Μυρμιδόνας. ἐρεῖ γοῦν προϊών, παννύχιοι Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο. ὅτι Ἀχιλλεὺς ἤδη κλαύσας ὅτε Πάτροκλος ἐφέρετο ἐκ τῆς μάχης, νῦν ἁδινοῦ αὐτὸς ἐξῆρχε γόοιο τοῖς Ἀχαιοῖς, χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου, πυκνὰ μάλα στενάχων. εἶτα διὰ παραβολῆς πρεπούσης ἡρωϊκῷ ἀξιώματι παραδείκνυσιν ὅπως ἦν στενάζων, φησίν. ὥστε λὶς ἠϋγένειος, ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσει ἀνὴρ ὕλης ἐκ πυκινῆς. ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών. πολλὰ δέ τ' ἄγκεα ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν εἴποθεν ἐξεύροι. μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ. ταύτης δὲ ἡ ἀπόδοσις, οὐ στενάχειν ἀ-

Οὔ σε πρὶν κτεριῶ πρίν γ᾿ ἕκτορος ἐνθάδ᾿ ἐνεῖκαι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως.
Ἀμφὶ δέ σε τρῳαὶ καὶ δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι.
Τὰς, αὐτοὶ καμόμεσθα, βίηφί τε δουρί τε μακρῷ
Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

ἁπλῶς, ἀλλὰ βαρυστενάχειν λέγει τὸν ἀχιλλέα, φησὶ γάρ. ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνει. ἃ δὴ ἀντὶ τοῦ στενάζειν εἰσίν, ὡς καὶ σοφοκλῆς, ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος. ἔστι δὲ τὸ βαρυστενάχειν, ἐπιτατικώτερον τοῦ, πυκνὰ μάλα στενάχων. ἢ μᾶλλον ἐκεῖνο μὲν, ποσὸν δηλοῖ στεναγμῶν. τὸ δὲ βαρυστενάχων, ποιότητα. τὸ δὲ ἐξῆρχε γόοιο, γοῶντας ὑποδηλοῖ σιωπηρῶς καὶ τοὺς μυρμιδόνας, ἤδη δὲ καὶ τὰς περὶ τὸν ἀχιλλέα αἰχμαλώτους ὡς αὐτὸς μετ᾿ ὀλίγα ἐρεῖ. ἡ δὲ τῶν χειρῶν θέσις ἐπὶ τὰ στήθη, ἀμφιβολίας τρόπον ποιεῖ καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀμφίβολον γάρ φασιν εἴτε τὰς ἑαυτοῦ ὁ ἀχιλλεὺς ἐπὶ τοῖς τοῦ πατρόκλου στήθεσι τίθησιν, εἴτε ἀνάπαλιν. οὕτω καὶ μετ᾿ ὀλίγα τό, ἔφην εἰς ὀπόεντα περικλυτὸν ἀπάξειν, οὐ πάνυ δῆλον εἴτε ὀπόεντα λέγει περικλυτόν, εἴτε υἱὸν περικλυτόν. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ, ἕκτορος κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος, ἀμφίβολον εἴτε κεφαλὴν ἕκτορος μεγαθύμου, εἴτε φονῆος σοῦ τοῦ μεγαθύμου, ἤγουν τοῦ φονεύσαντός σε τὸν μεγάθυμον πάτροκλον. λέοντα δέ φασι καὶ ἐνταῦθα, θήλειαν λέγει, ἄρσην γὰρ οὐ σκυμναγωγεῖ ὡς προγέγραπται. δηλοῖ δ᾿ αὐτὸ καὶ τὸ ἠϋγένειος, κάλλιον γάρ φασι ταῖς θηλείαις τὸ γένειον. ἄρρενες δὲ, χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται. διὰ δὲ τοῦ ἐλαφηβόλου, ὡς ἐκ μέρους τὸν ἁπλῶς πάντα τὰ ἄγρια βάλλοντα δηλοῖ. τὸ δὲ ἁρπάσαι ἄλλως ἐπὶ θηρίων κοινολεκτούμενον ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, νῦν τὴν σπουδαίαν τῶν σκύμνων κλοπὴν δηλοῖ. πάνυ γὰρ ποιοῦνται οἱ θηραταὶ τὸν δριμὺν χόλον τοῦ λέοντος. τίνα δέ εἰσιν ἄγκεα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀνακεῖσθαι γίγνονται, εἴρηται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἴχνι᾿ ἐρευνῶν, δηλοῖ μὲν τὸ ἰχνηλατεῖν. κρεῖττον δ᾿ ἐκείνου πέφρασται. ὅρα δὲ τὸ ἴχνι᾿ ἐρευνῶν, ἀμφιβλήστρου δίκην ἁλίσκον τοὺς εἰσαγωγικούς. ἔστι μὲν γὰρ καὶ ἴχνη γράψαι διὰ τοῦ η, οὕτω δὲ καὶ ἴχνια διὰ τοῦ ι ἐν συναλοιφῇ, ἐπικέκριται δὲ τὸ δεύτερον ὡς καὶ ποιητικώτερον καὶ πολύχρηστον. ὅτι ὁ τοῦ ἀχιλλέως γόος, τοιοῦτος ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ ὁμηρικῇ. ὢ πόποι. ἦ ῥ᾿ ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ, θαρσύνων ἥρωα μενοίτιον ἐν μεγάροισι. φῆν δέ οἱ εἰς ὀπόεντα, οὗ πρὸ ὀλίγου μνεία γέγονε, περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν, ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν, ἀλλ᾿ οὐ ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι αὐτοῦ ἐνὶ τροίῃ. ἐπεὶ οὐδ᾿ ἐμὲ νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα πηλεύς, οὐδὲ θέτις μήτηρ. ἀλλ᾿ αὐτοῦ γαῖα καθέξει. νῦν δ᾿ ἐπεὶ οὖν πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ᾿ ὑπὸ γαῖαν, οὔ σε πρὶν κτεριῶ πρίν γ᾿ ἕκτορος ἐνθάδ᾿ ἐνεῖκαι τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος, περὶ οὗ ἀνωτέρω προσεχῶς εἴρηται. εἶτα πλατύνων τὰ ἑξῆς προεκθετικῶς, φησὶν ὅτι δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω τρώων ἀγλαὰ τέκνα σέθεν κταμένοιο χολωθείς. τόφρα δὲ παρὰ νηυσὶ κείσεαι αὔτως, ἤγουν οὕτως ἄταφος. ἀμφὶ δέ σε τρῳαὶ καὶ δαρδανίδες βαθύκολποι κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ πείρας πέρθοντες πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα κατὰ τὸν ἀχιλλέα ἠθοποιΐα, οὐκ ἐκ τῶν τριῶν εἴληπται χρόνων, ἀλλ᾿ ἐκ τοῦ παρῳχημένου καὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς τῶν ἐνεστώτων πρὸ ὀφθαλμῶν κειμένων, οἴδαμεν γὰρ τὰ κατὰ τὸν πάτροκλον γεγονότα σήμερον. ἔστι δὲ παρῳχημένου μὲν, τὸ ὢ πόποι καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἀλλ᾿ οὐ ζεὺς ἄνδρεσσιν. ὃ μεταποιηθὲν, ποιήσει ἀγαθὸν γνωμικὸν τό, ἀλλ᾿ οὐ θεὸς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τοῦ παρῳχημένου. ἐκ δὲ τοῦ μέλλοντος τό, ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην ἤγουν τὴν αὐτὴν γαῖαν, ἐρεῦσαι ἤγουν ἐρυθρῇ βάψαι καὶ ἐρυθρῶσαι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅρα δ᾿ ἐν τούτοις, ὡς λυπεῖ τὸν ἀχιλλέα εἰ ψεύσεται τῷ μενοιτίῳ μὴ ἔχων εἰς τέλος ἀγαγεῖν τὴν ἐπὶ τῷ υἱῷ ὑπόσχεσιν. καθάπερ τε καὶ τὸν ἡρακλέα ἐλύπησεν ἂν τὸ μὴ σχεῖν ἀποκαταστῆσαι λικύμνιον τῷ οἰκείῳ πατρί, ὡς ἐν τῇ ἄ ῥαψῳδίᾳ κεῖται. λυπεῖ ἄρα τὸν σπουδαῖον ἄνδρα τὸ ὁπωσοῦν ψεύσασθαι. εἰ καὶ ἄλλως ἔστιν ὅτε κατά τι ἀναγκαῖον ψεῦδος ἐρεῖ ἔνθα χρή, ὡς πολλαχοῦ δείκνυται. φιλῶν καὶ ἐκεῖ τὸ ψεῦσμα, οὐ καθ᾿ αὑτό, ἀλλὰ διά τι σωτηριῶδες, εἰπεῖν γὰρ ὀρθῶς, ὥσπερ ὁ ἀχιλλεὺς οὐχ ὡς ἁπλῶς ἐριστικὸς καὶ μάχιμος ἔσκωπται τῷ βασιλεῖ, ἀλλ᾿ ὡς αἰεὶ τοιοῦτος καὶ ὡς εἰπεῖν φιλέρις εἰ καὶ μὴ οἷος ὁ ἄρης, ἐκεῖνος γὰρ, καὶ βροτολοιγὸς καὶ ἀλλοπρόσαλλος, οὕτω ψεκτέος καὶ ὁ οὐχ ἁπλῶς δέον ὂν ψεύσασθαι ψευδόμενος, ἀλλ᾿ ὁ κατάπυκνα κακίαν φίλην αὐτῷ καὶ σπουδῆς ἀξίαν. τοιοῦτος δὲ, ὁ φιλοψευδής. οὕτω κρῆτες διαβάλλονται, οὐχ ὡς ἁπλῶς ποτὲ ψεῦσαι, ἀλλ᾿ ὡς αἰεὶ τοιοῦτοι. τὸ δὲ ἔπος ἔκβαλον δυνάμενος ἄλλως φράσαι, ὅμως βαρυνόμενος εἶπεν ὁ ἀχιλλεύς, ἀντὶ τοῦ ἐξεθέμην. παρέρριψα. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος καὶ τὸ ἔκβλητον ἤτοι ἀπόβλητον. ὀπόεις δὲ καὶ ἐν συναιρέσει ὀποῦς, πόλις λοκρίδος ὑπὸ μενοιτίῳ, περὶ οὗ ἐν τῇ βοιωτίᾳ εἴρηται.

λοκρὸς ὢν ἀνέκαθεν ὁ πάτροκλος ἐπικνημίδιος. ἀξιοῦται δὲ πολλοῦ λόγου ἡ πόλις αὕτη καὶ τῷ λυρικῷ. τὸ δὲ γαῖαν ἐρεῦσαι, τὸ θανεῖν δηλοῖ. ὡς καὶ τό, γαῖα κατέχει. καὶ τό, εἶμι ὑπὸ γαῖαν. τὰ κατωτέρω κείμενα, διαφόρως κἀνταῦθα φράσαντος τοῦ ποιητοῦ, πλὴν ὅσον τὸ μὲν γαῖα κατέχει καὶ τὸ εἶμι ὑπὸ γαῖαν, τὸ ἁπλῶς θανεῖν δηλοῖ. τὸ δὲ γαῖαν ἐρεῦσαι, φόνον σημαίνει. παρακολούθημα μὲν σφαγῆς ὄν, ἀσαφῶς δὲ ῥηθὲν ὡς οἷά τι αἴνιγμα διὰ τὸ εὔφημον. ἐρεύθει μὲν γὰρ γαῖαν καὶ ὁ μίλτον ἢ τοιοῦτόν τι καταχέας εἰς αὐτήν. ἐνταῦθα δέ, ἐρεῦσαι, τὸ ἐρυθρὰν αὐτὴν θέσθαι τῷ ἐκ πληγῆς θανατηρᾶς αἵματι. ὅρα δὲ καὶ νῦν εἴπερ παρήχησίν τινα ἔχει τό, ἱππηλάτα πηλεύς. τὸ δὲ κεφαλὴν ἕκτορος κομίσαι, θυμὸς ὑποφητεύει τῷ ἀχιλλεῖ, ἀκολούθως δῆθεν οἷς ἕκτωρ τὴν τοῦ πατρόκλου κεφαλὴν ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν. ἀχιλλέως μέντοι ἀναφρονήσαντος, ἔμεινεν ἐπὶ χώρας ἡ τοῦ ἕκτορος κεφαλή. τοῦ δὲ ἐνεῖκαι, ὅ ἐστιν ἐνέγκαι, κοινὸς πρῶτος ἀόριστος ὁ ἤνεγκα, καὶ ποιητικῶς ὁ ἔνεικα. δεύτερος δὲ ἀόριστος τοῦ ἐνεῖκαι, οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ χρηστὸν ἀντ' ἐκείνου ἐστὶ τὸ ἐνεγκεῖν. ἡ δὲ τῶν δώδεκα λαμπρῶν τρώων ἀποδειροτόμησις, ἀντίποινον ἔχει ὁμοίαν μέν τινα, μείζω δὲ ὅμως τοῦ, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπέφασθαι, ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ σέθεν κταμένοιο χολωθείς, δηλοῖ οὐ δικαίαν εἶναι τὴν πρᾶξιν ἀλλὰ χόλου ἔργον οὐ δυσχερὲς κρατεῖν. διὸ ἄξιός ἐστι περιᾴδεσθαι ὁ κατὰ καιρὸν πολλῆς ὀργῆς ἐπισχὼν ἑαυτόν, καὶ εἰπὼν πρὸς τὸν πληγησόμενον, ὡς ἔπληξα ἄν σε εἰ μὴ ἐχολούμην. δείξας ἐκεῖνος, ὡς κριτοῦ δίκην χρὴ ἐπεξιέναι τοῖς ἁμαρτήμασιν, οὐ χολουμένου ἀλλὰ διαιτῶντος, καὶ οὕτω τὸ καθῆκον ποιοῦντος. ὁ δὲ ῥηθεὶς πολὺς ὀδυρμὸς τῶν δμωῶν, οὐ βίᾳ πάντως γενήσεται. τίς γὰρ ἡ χρεία; ἀλλ' ἑκούσιος αὐταῖς ὁ ἐπὶ τῷ νεκρῷ κλαυθμός. ὅθεν συλλογιστέον οἷον ἔσται πένθος τῷ ἀχιλλεῖ ἐὰν αἱ αἰχμάλωτοι οὕτω κλαίωσιν. ἐν δὲ τῷ, καὶ δαρδανίδες βαθύκολποι, σημειοῦνται οἱ παλαιοί, ὡς οὐδέ ποτε ὅμηρος βαθυκόλπους τὰς ἑλληνίδας φησί. δῆλον δὲ ὅτι κατ' ὁμοιότητα τοῦ, τρῶες καὶ δάρδανοι, πέφρασται καὶ τό, τρῳαὶ καὶ δαρδανίδες. τὸ δὲ ἃς αὐτοὶ καμόμεσθα βίῃ πιέρας πέρθοντες πόλεις, πτολίπορθόν τε καὶ αὐτὸ δεῖν λέγεσθαι τὸν ἀχιλλέα ἐμφαίνει μᾶλλον ἤπερ τὸν ὀδυσσέα. καὶ τὸν πάτροκλον δὲ ὡς ὅμοιον κοσμεῖ οἷα τῷ ἀχιλλεῖ συγκεκμηκότα. καὶ τὸν μόχθον διασαφεῖ ὅ ἐστι κάματον, ὃν ὁ ἀχιλλεὺς εἶπεν ἐν τῷ, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. καὶ ὄνειδος δέ τι ἑλληνικὸν ὑπολαλεῖ, ὡς οὐ δῶρον ἔχοντος τὰς τοιαύτας τοῦ ἀχιλλέως εἴπερ αὐτὸς ἐκάμετο αὐτάς, ἤγουν καμάτῳ ἔσχεν, ἢ περὶ αὐτὰς ἐκοπίασε. πιέρας δὲ πόλεις, τὰς πλουσίας λέγει, τρέψας ἀπὸ ἐμψύχων σωμάτων. ἐκεῖθεν γὰρ πιότης πόλεως, ἡ περὶ αὐτὴν εὐπορία. καὶ ἔχει τι σεμνὸν ἡ λέξις. πτωχικὴν γὰρ πόλιν ἑλεῖν, οὐ μέγα ἔργον. ἅμα δὲ καὶ τὸ τοῦ πλούτου βιοφθόρον ὁ λόγος ὑπολαλεῖ, ὡς τῶν τοιούτων πόλεων πορθουμένων.

Ὣς εἰπών, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ἀχιλλεὺς
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Ἐν δ' ἄρ ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. θέρμετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ.
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο.
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' ἀχιλῆα,
Μυρμιδόνες πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.

Ὅτι λοετροχόοι τρίποδες ἦσαν τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. μεγάλοι δὲ αὐτοὶ ὡς εἰκός. τοιοῦτον οὖν ἑτάροις κέλεται ἀχιλλεὺς ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν. ὄφρα τάχιστα πάτροκλον λούσειαν ἀπὸ βρότον αἱματόεντα. οἱ δέ φησι λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. εἶτα διασκευάζων τὰ ἐφεξῆς ὁ ποιητής, λέγει. ἐν δ' ἄρ ὕδωρ ἔχευαν. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες. γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. θέρμετο δ' ὕδωρ. αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ, καὶ τότε δὴ λοῦσαί τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ, ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο. ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι' ὅλου τοῦ σώματος. καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ. εἶτα παννύχιοι ἀμφ' ἀχιλλῆα, πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. καὶ ὅρα τὸ ἀνεστενάχοντο, ἀντὶ τοῦ πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς ἐστέναζον. τὸ γὰρ λούειν, τέως ἐγκόψαν ἐπέσχεν αὐτούς. ἴσως δὲ καὶ στεναγμοῦ δηλοῖ μέγεθος ἡ πρόθεσις, ἀνωικνουμένου κατὰ τό, βοὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν. ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ ἀμφὶ πυρί, τοὺς ἀμφιπύρους συντίθησι. καὶ ὅτι τὸ λούσειαν, καὶ τὸ ἔχευαν ὕδωρ, τὸν λοετροχόον συντιθέασι τρίποδα. καὶ ἐμφαίνουσι τρόπον ἐτυμολογικόν. ἐνταῦθα δέ, ἐπισημαντέον ὡς οὐ μόνον τρίποδες ἐκαλοῦντο λοετροχόοι ὁποῖος ὁ ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ, καὶ ὃς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς τῷ ἕκτορι εὐτρεπίζεται, ἀλλὰ καὶ ἀνδράσι τὸ τοιοῦτον ἐπιτίθεται ὄνομα. συ-

βαρίται

Καρίτῃ γοῦν ἱστοροῦντι πρῶτοι λουτροχόους περιχύτας εἰσαγαγεῖν πεπεδημένους τοῦ μὴ θᾶττον ἰέναι ὥς φησιν ὁ δειπνοσοφιστής. καὶ ἵνα μὴ σπεύδοντες κατακαίωσι τοὺς λουομένους. τὸ δὲ ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον, μεταλαβόντες οἱ μεθ' ὅμηρον, ὑποκαίειν φασὶ ξύλα τῷ τρίποδι. γάστρην δὲ τρίποδος, τὴν κοιλότητα λέγει τὴν κατὰ γαστέρα. ἐσχημάτισται δὲ ἡ λέξις, ὡς ἡ πάτρη, ἡ μήτρη, ἡ αἴθρη. τὸ δὲ ἀμφέπειν ἐπὶ πυρὸς, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τινὸς κεῖται ποιητικῷ ἔθει. δηλοῖ δὲ τὸ κυκλοῦν τὸν τρίποδα ὡς ἀμφίπυρον, καὶ πάντοθεν ἐνεργεῖν. τὸ δὲ θέρμετο, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ θερμαίνεσθαι. τὸ δὲ ζέειν, δῆλον ὡς ὠνοματοπεποίηται. λειότερον ὂν τοῦ σίζειν καὶ καχλάζειν καὶ παφλάζειν καὶ τῶν ὁμοίων. δῆλον δ' ὅτι καθὰ ἡ φωνὴ τοῦ σ τὸ σίζειν ὀνοματοποιεῖ, οὕτω καὶ τὸ ζέειν ἡ τοῦ ζ, λειοτέρα πάντως οὖσα. ἦνοψ δὲ χαλκὸς ὅτι ὁ ἔμφωνος ἢ λαμπρὸς, πολλαχοῦ ἐφάνη. ἐν δὲ τῷ, καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος. ἡ δὲ τοῦ ἐλαίου ἄλειψις, κατ' ἔθος γίνεται τοῦ τῶν ζώντων λούματος, καὶ οὐ διὰ τὴν τοῦ λουομένου πατρόκλου νέκρωσιν. ἔλαιον δὲ ἐννέωρον, τὸ ἐννεατὲς, ὥρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός. οὗ ἔπλησαν τὰς ὠτειλὰς, ὡς φαρμακώδη φασὶ δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου. οἱ δὲ, ξηραντικόν φασιν εἶναί τι τὸ νῦν παραληφθὲν ἔλαιον σήψει νεκρῶν προϊστάμενον, ὁποῖον καὶ τὸ κέδρινον. ἑανὸς δὲ, ὑφάσματος νῦν ἐπίθετον, παρὰ τὸ ἕω, οἱονεὶ ὁ ἄξιος φορεῖσθαι. κασσίτερος μέντοι ἑανός ἐστιν, ὁ οἱονεὶ ῥεανὸς, ὡς εὔρυτος καὶ ῥᾳδίως χυτός. ὡς καὶ ῥεαμένη, εἱαμένη, ὁ ὑγρὸς τόπος. τινὲς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου οἴονται τὴν λέξιν καὶ εἰς ὕφασμα μετενηνέχθαι. καὶ φασὶν εἶναι χιτῶνα ἢ πέπλον ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ὁμοίως τῷ κασσιτέρῳ. ὃς ἐν τῷ γανώματι ἐπιτρέχει λευκός. τὸ δὲ λιτὶ πῶς γίγνεται, ἐν ἄλλοις εἴρηται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι τε περισπῶσί τινες τὸ λιτὶ, καὶ ὡς μᾶλλον καλόν ἐστιν αὐτὸ διὰ κανόνα τὸν λέγοντα ὅτι πᾶσα δοτικὴ δισύλλαβος ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ κράσεως ἔπαθε τὴν δισυλλαβίαν, ὡς τὸ, κέαρι κῆρι, τῇ ψυχῇ. καὶ ἔαρι ἦρι, τῷ ὄρθρῳ καὶ τῷ ἔαρι. ἱστοροῦσι δὲ καὶ τὸν ἀσκαλωνίτην γραμματικὸν οἴεσθαι μὴ μεταπεπλάσθαι τὸ λιτὶ ἀπὸ τοῦ λιτῷ, ὡς κλάδῳ κλαδί, ἀλλ' ἀπὸ τῆς λὶς εὐθείας κεκλίσθαι. ὅν φασι παραιτητέον. τὰ γὰρ εἰς ις μονοσύλλαβα, οὐ μελετῶσι διὰ τοῦ τός κλίνεσθαι, ἀλλ' ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ός, ὡς τὸ λὶς λιός. ἢ διὰ τοῦ νός, ὡς τίς τινός. ἢ διὰ τοῦ δός, ὡς κτὶς κτιδός. ἀφ' οὗ κτιδέη κυνέη παρὰ τῷ ποιητῇ. εἴληπται δὲ τὸ λιτὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ ἁπαλῷ, ἢ ἀντὶ τοῦ λιτῷ, ἢ τοὐναντίον ποικίλῳ ἐξ ἀντιφράσεως. ὅθεν οἱ ἀττικοὶ ληΐδιον φασὶ τετρασυλλάβως. περὶ οὗ τρύφων φησὶν, ὡς ἔστι λεῖον λείου, ἐξ οὗ παραγωγὴ διὰ τοῦ διον, λείδιον διὰ διφθόγγου, ὡς γραφείδιον ἀγγείδιον καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η, λήδιον σὺν καὶ τῷ ι προσγεγραμμένῳ κατὰ τὸ εἴκαζον, ᾔκαζον. εἴδειν, ᾔδειν. φιλήμων δὲ τὸ λήδιον ἑρμηνεύσας εὐτελὲς τριβώνιον, ἢ χλαμύδιον παλαιὸν, παροξύνει αὐτὸ, ὡς τὸ σαμνίον. φησὶ γάρ. ὡς σαμνίον δὲ τὴν προσῳδίαν λέγω. δίδυμος δὲ καὶ αὐτὸς οὕτω δοξάζων, φησί. ὡς ἄλογός ἐστιν ἡ προπαροξύτονος τάσις τοῦ λήδιον, ἐπεὶ αἱ διὰ τοῦ ιον παραγωγαὶ, εἰ μὲν ὦσιν ἐκ τρισὶ βραχείαις, προπαροξύνονται. θρόνος θρόνου θρόνιον. πτὺξ πτυχὸς πτύχιον. εἰ δὲ δακτυλικαὶ, πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον, ψωμίον, ὠτίον. ἔτι δὲ καὶ κλειδίον, παιδίον, ῥᾳδίον. οὐ διὰ τοῦ διον ὄντα οὐδὲ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιον. τὸ γὰρ δ, τοῦ πρωτοτύπου ἐστίν. εἰ οὖν φησιν ἐν τῷ λήδιον δακτυλικὴ ἡ λέξις, δῆλον ὡς πρὸ μιᾶς ὤφειλον ἔχειν τὸν τόνον. καὶ οὕτω προπαροξύνεσθαι θελήσας τὸ λήδιον ὁ δίδυμος, ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπιφέρει, λῆδος τὸ πρωτότυπον. ὃ δωριεῖς λᾶδος φασὶν, ὡς ἀλκμάν. λᾶδος εἱμένα καλὸν, ὅ ἐστι λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν μὲν λῆδος φησὶ μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ λήδιον, οὐδ' αὐτὸ ἂν ἔχει τὸ ι. καὶ οὕτω καὶ οὗτοι. δοκεῖ δὲ ἐκ τοῦ λῆδος καὶ ἡ ἐν ὀδυσσείᾳ ἡρωὶς λήδα καλεῖσθαι. τὸ δέγε λήδανον παρὰ ἡροδότῳ ὅ ἐστι λάδανον, ἐθνικόν ἐστιν ὡς ἐκεῖνος ἐπισημειοῦται. τὸ δὲ γοῶντες καὶ ὁ γόος ἐξ ὧν καὶ ὁ γόης, ὠνοματοπεποίηνται. κακοφωνότερα ὄντα τοῦ βοᾶν καὶ τῆς βοῆς. καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ θρήνων τεθέντα. τῶν δὲ τοιούτων πάντων, λειότερον τὸ φωνεῖν. αὐτοῦ δὲ πάλιν, τὸ λέγειν καὶ τὸ λαλεῖν. οἷς ἀντίκειται κατὰ τραχυφωνίαν, τὰ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω γιγνόμενα. οἷον. ἡ ῥῆσις, καὶ τὸ ῥῆμα, καὶ τὸ εἰρηκέναι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ γοῶ καὶ ὁ γόης ὡς ἐν πολλοῖς ἐπᾴδων μετὰ καὶ γόου κατ' ἔθος ἴδιον, παραδηλοῖ καὶ σοφοκλῆς ἐν τῷ, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἐπῳδὰς, ταυτόν ἐστι τῷ γοερῶς ἐπᾴδειν, ἃ καὶ γόης ποιεῖ. τὸ δὲ ῥηθὲν χωρίον, ὅλον ἐξ ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους ἐπαινεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐμπεσὼν γάρ φασιν ὁ ποιητὴς εἰς ἀπαγγελίαν ταπεινῶν πραγμάτων, ἐκάλυψε τὴν εὐτέλειαν τῇ τε τῶν ἐπιθέτων συνθέσει, καὶ τῇ βραχύτητι τῆς φράσεως. καὶ οὕτω θαυμασίᾳ δυνάμει τὰ μικρὰ μεγαλοπρεπῶς ἐξήνεγκεν.

Ζεὺς δ' ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε.
Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα βοῶπις πότνια ἥρη,
Ἀνστήσασ' ἀχιλῆα πόδας ταχύν. ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια ἥρη.

Ὅτι ζεὺς τὸ ἐπὶ κακῷ τῶν τρώων πάνυ θερμὸν τῆς εἰς ἕλληνας ὁποία καὶ ἧς διαθέσεως προσονειδίζων τῇ ἥρᾳ, ἣν καὶ νῦν λέγει ὅμηρος διὸς κασιγνήτην ἄλοχόν τε, ἔπρηξας φησὶ καὶ ἔπειτα βοῶπις

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δήπου τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
Ὅσπερ θνητός ἐστι καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε.
Πῶς δὴ ἔγωγ᾽ ἥ φημι θεάων ἔμμεν᾽ ἀρίστη,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ᾽ ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

πότνια ἥρη ἀνστήσασ᾽ ἀχιλῆα πόδας ταχύν. ἦ ῥά νυ σεῖο ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες ἀχαιοί: τοῦτο δὲ τὸ ἀνστήσασα, δύναται λέγεσθαι καὶ ἐπὶ προσώπου ἀνύσαντός τι μέγα ἐπί τινι βοηθουμένῳ. δι᾽ ὃ. ἔπρηξας καὶ ἔπειτα τόδε ἀνύσασα. ἦ δή σου ἐξ αὐτῆς ἐγένετο ὃ δεῖνα. καὶ οὕτω μὲν ὁ ζεύς. ἥρα δὲ σύγκατατιθεμένη, λέγει. καὶ μὲν δήπου τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι, ὅσπερ θνητός ἐστι καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε, πῶς δὴ ἔγωγε ἣ ὡς εἰρήσεται τοιάδε, οὐκ ὄφελον τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι; οὕτω δὲ καὶ πᾶς ὁ τῆς ἀξίας περιεχόμενος δικαίωμα ἐφ᾽ οἷς ἐν ὑπεροχῇ ὢν ἔβλαψέ τινα, παρῳδήσας ἐρεῖ. καὶ μὴν δήπου τις καὶ ἑξῆς, ἕως τοῦ εἶδεν. εἶτα ἐπαγάγοι ἂν καὶ τὸ, πῶς δὴ ἔγωγε ἣ φημὶ ἢ ὃς φημὶ ἔμμεναι ἄριστος, οὐκ ὄφελον τῷ δεῖνι κοτεσσαμένη ἢ κοτεσσάμενος, κακὰ ῥάψαι; καὶ ἄλλως δὲ ἀνάπαλιν. πῶς ἐγὼ ὁ τοιόσδε οὐκ ὄφελον τῷ δεῖνι χαριζόμενος, τό δέ τι ἀγαθὸν ποιῆσαι; ὅρα δὲ ὅτι δεῆσαν ἄρτι μὴ ἀντιβλῶσαι ἀλλήλοις τὸν δία καὶ τὴν ἥραν, λαλοῦσι μὲν ἡμερώτερον, οὐ μὴν οὐδὲ νῦν δίχα βαρύτητος ὁ λόγος αὐτοῖς, καὶ μᾶλλον τῇ ἥρᾳ. ἥτις τὸν δία καί τοι βοῶπιν καὶ πότνιαν αὐτὴν προσειπόντα, αἰνότατον καλεῖ. οὐκ ἀφισταμένη τοῦ συνήθους ἤθους. μή ποτε δὲ κατά τι εὔλογον ἡ ἥρα ἐπαινεθεῖσα ὑπὸ διὸς, ὅμως αὐτὴ κατ᾽ ἐκείνου τραχύνεται. δοκεῖ γὰρ διὰ τοῦ ῥηθῆναι τοὺς ἀχαιοὺς υἱοὺς αὐτῆς, ὀνειδισθῆναι εἰς τὸ καὶ δίχα διός τι κτείν: ὃ περὶ ἡφαίστου ἐπ᾽ αὐτῇ μυθεύεται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μέλλων μικρὸν ὅσον πολλῇ τερατείᾳ μυθικῇ ὁ ποιητὴς ἐπιβαλεῖν, οὐκ ἀμέσως ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπαφῆκε τὸν λόγον τοῖς τοιούτοις, ἀλλ᾽ ἠρέμα μετὰ τὰ ἐπὶ πατρόκλῳ κατασήσας τὸν λόγον ῥητορικῶς, ὡς τῶν ῥηθέντων ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ, μηκέτι ἄλλως ἔσεσθαι μελλόντων ἀλλ᾽ ἢ κατὰ τὰς ῥηθείσας ῥητορικὰς προαναφωνήσεις ὡς ὁ ζεὺς καὶ ἡ ἥρα οἱ μυθικοὶ ἐνταῦθα κυροῦσιν, οὕτω καὶ τοῖς ἑξῆς μύθοις προσβάλλει: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, ὀνειδισμὸν ἔχει προτέρων πράξεων τῆς ἥρας. ὧν ἕνεκεν εἴρηται νῦν τὸ, καὶ ἔπειτα. τοῦ δὲ ἀναστήσασα, οὐκ ἔχει καιριωτέραν οὐδ᾽ ἐνταῦθα λέξιν εἰπεῖν ὁ ποιητής. τὸ δὲ πόδας ταχὺν, καὶ νῦν καὶ ἑτέρωθι μυριαχοῦ ἐπίτηδες λαλεῖται προληπτικῶς, διὰ τὸ μέλλειν ἐν τοῖς ἑξῆς πάνυ χρησιμεῦσαι τὸ ποδώκες τῷ ἀχιλλεῖ. τὸ δὲ ἀνδρὶ τελέσαι, μέσως ἔχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνδρὸς, καὶ ἀντὶ τοῦ κατ᾽ ἀνδρός. ἵνα λέγῃ ὅτι καί τις βροτὸς οὐ πάνυ μέγας, μέλλει βοηθῆσαί τινι ἀνδρὶ κατά τινος ἀνδρὸς, πολλῷ δὲ πλέον ἐγώ, ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν᾽ ἀρίστη. ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ᾽ ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἡ ἥρα προεβάλλετο. τοῦ δὲ σὺ δὲ μετ᾽ ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις, τοιοῦτος ὁ ῥητορικὸς συλλογισμός. σὺ πᾶσιν ἀνάσσων, ἄριστος εἶ. ἐγὼ δὲ σὴ ἄκοιτις. ἀρίστη ἄρα ἔγωγε πάντων. ἐκ δὲ τοῦ κακὰ ῥάψαι, ἡ κακορραφία σύγκειται.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἡφαίστου δ᾽ ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
Ἄφθιτον ἀστερόεντα μεταπρεπέ᾽ ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὅν ῥ᾽ αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων.
Τὸν δ᾽ εὗρ᾽ ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα. τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο.
Χρύσεα δέ σφ᾽ ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δύσονται ἀγῶνα,
Ἠδ᾽ αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ᾽ ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος. οὔατα δ᾽ οὔπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ᾽ ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
Ὄφρ᾽ ὅγε ταῦτ᾽ ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
Καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.

Ὅτι τὸν τοῦ μυθικοῦ ἡφαίστου δόμον ἐπαινῶν εἰς ὃν ἡ θέτις ἀφίκετο, ἄφθιτον φησὶν. ἀστερόεντα. μεταπρεπέα ἀθανάτοισι. χάλκεον. ὃν αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων. ἀστερόεις δὲ καὶ νῦν οἶκος, ἄλλως εἰπεῖν οὐρανός. οἶκος μὲν γὰρ ἀστερόεις, ὁ ἄστροις τὴν λαμπρότητα ἐοικώς. οὐρανὸς δὲ ἀστερόεις, ὁ ἔχων αὐτά. τὸ δὲ μεταπρεπέα, ἐκπρεπέα ἐν ἄλλοις λέγει. τῇ φύσει δὲ πάντως τοῦ πυρὸς προσλογίζονται τὰ τοιαῦτα τοῦ μυθικοῦ ἡφαίστου ἐπίθετα. τὸ δὲ κυλλοποδίων, οὐ σκωπτικῶς ὁ ὅμηρος ἔφη σιλλογραφῶν εἰκῆ, ἀλλ᾽ ἢ κατ᾽ ἰδιότητα ὥς που

Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον.
Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

καὶ αἱ τοῦ Διὸς θυγατέρες λιταὶ χωλαὶ διεγράφησαν. ἢ πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ μηδὲν προσίστασθαι τῷ Ἡφαίστῳ εἰς οὕτω θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν κυλλότητα. ὅτι τὸν Ἥφαιστον ἱδρώοντα εὗρεν ἡ Θέτις ἑλισσόμενον περὶ φύσας, σπεύδοντα. ταῦτα δὴ τὰ τῶν σπουδαίως πονουμένων χαλκέων. προέθετο γοῦν ὁ πολυφωνότατος ποιητὴς ἐνταῦθα καὶ τὰ κατὰ τοὺς χαλκεῖς ἐκφράσαι, ὡς ἂν καὶ τοῖς τοιούτοις λόγοις ἐγγυμνάσῃ τὴν ἑαυτοῦ γραφήν. ὅτι τρίποδας ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν Ἥφαιστος ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο. χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα ἢ δύσοντ' ἀγῶνα, ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο. θαῦμα ἰδέσθαι. ἦν γὰρ τῷ ὄντι θαυμαστὸν, αὐτομάτως κινεῖσθαι τρίποδας ὡς οἷά τινας αὐτοκινήτους θέοντας κατὰ τὰ ὑποκείμενα κύκλα ὅ ἐστι κατὰ τοὺς τροχίλους, οἳ ὡς εἰκὸς ἐνείροντο τοῖς τῶν λεβήτων ποσὶν, ὡς ἂν εἴσω τὴν τῶν θεῶν ἄθροισιν δύωνται, τοῦτο γὰρ ὁ θεῖος ἀγὼν, καὶ οἴκαδε αὖθις εἰς τὰ ἑαυτῶν ἀπονέωνται δίκην ἐμψύχων. τοιαῦτα γὰρ ὑποτίθενται εἶναι τὰ ἡφαιστότευκτα. ἰστέον γὰρ ὅτι τερατωδῶς ἐμψύχους τοὺς τρίποδας ὁ ποιητὴς πλάττει καὶ αὐθορμήτους ὡς δὴ βαδίζοντας διὰ τῶν ὑποκειμένων τροχίλων. διὸ καί τις τῶν παλαιῶν, Διονύσιος δὲ ἦν ἐκεῖνος, αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος ὑποτίθεται ἡφαιστότευκτα ζῶα τὰ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθησόμενα, εἰ καὶ ἀντέλεγέ φασιν Ἀριστόνικος. σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα ὑποπτεύονται καὶ λαλοῦνται οὕτω. διὰ τὸ τῶν χαλκευομένων τεχνικώτατον, ὡς μικροῦ δοκεῖν τὰ εἴδωλα ἔμψυχα εἶναι, ὁποῖόν τι καὶ περὶ Ῥοδίων ἱστόρηται. οἷς ἐνέπρεπε τοιαύτης τέχνης ἡ νῆσος. καὶ τὰ ζώδια ἐδόκουν μικροῦ καὶ κινηθήσεσθαι ἄν. διὸ καὶ ἁλύσεσιν ἐξεδέσμουν αὐτὰ, ἵνα δῆθεν μὴ κινηθέντα φύγωσιν. ᾐνίττοντο δὲ ἄρα οἱ νησιῶται διὰ τοῦ τοιούτου δεσμοῦ, τὸ παρ' ὀλίγον αὐτοκίνητον τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων, ὁποῖά τινα καὶ Δαίδαλος ποιεῖν μυθεύεται. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐείκοσι πάντας, πλεονάζει συνήθως τῷ ποιητῇ τὸ πάντας. τὸ δὲ περὶ τοῖχον, βιωτικόν ἐστιν, οἷα τῶν τοιούτων κειμηλίων τοίχοις παραβυομένων ὡς τὰ πολλά. μέγαρον δὲ εὐσταθὲς, τὸ ἀλλαχοῦ εὔπηκτον. κύκλα δὲ κατὰ μεταπλασμὸν γένους, οἱ τροχοί. ὅθεν καὶ κυκλῆσαί που ἔφη τὸ ἐπὶ ἁμαξῶν ἀγαγεῖν. τοιούτου μεταπλασμοῦ σὺν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ ὁ θύμος καὶ τὸ θύμον. καὶ ὁ γάρος παρ' Αἰσχύλῳ φασὶ, καὶ τὸ γάρον. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀρίγανον, καὶ ὁ ὀρίγανος. δι'. ὀρίγανον, ὃς δὴ σεμνύνει τὸ τάριχος ὁμοῦ μιχθεὶς κρειάννῳ. τοῦτο δὲ καὶ θηλυκῶς φασὶ λέγεται. δι'. ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ αὐτομάτους μηχανὰς ῥηθῆναι τὰς μὴ δι' ὕδατος καὶ τοῦ ἐκεῖθεν πνευματικοῦ ἀπαρτιζομένας, ἐξ Ὁμήρου ἐλήφθη τοῖς μηχανοποιοῖς. οὕτω γὰρ αὐτόματος καὶ τῷ Ἡφαίστῳ νῦν ἡ τῆς τῶν τριπόδων κινήσεως μηχανή. οὕτω καὶ πύλαι που αὐτόματοι οὐρανοῦ μύκον. καὶ ἔστι τοῦτο ἑτεροῖόν τι πρὸς τὸ, αὐτόματος ἦλθε Μενέλαος, ἤγουν αὐτόκλητος. ἔνθα γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον αὐτόματον, οὐ πάντων ἦν ἐν συμποσίοις, ἀλλὰ μόνων τῶν, ὡς αὐτοὶ ἐκτίθενται, οἰκείων καὶ γνησιωτάτων, ἢ φύσει ἢ θέσει. εἰ δέ τις μὴ τοιοῦτος παρεισέφρησε τῷ συμποσίῳ, διεβάλλετο. καθὰ δηλοῖ Ἄλεξις ἐν τῷ, ἄνθρωπος εἶναι μοι δοκεῖς κυρηναῖος. κἀκεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δεῖπνον ἕνα καλῇ, πάρεισιν ὀκτωκαίδεκ' ἄλλοι, καὶ δέκ' ἅρματα, καὶ ξυνωρίδες ιε. τούτοις δὲ δεῖ σε τἀπιτήδει' ἐμβαλεῖν. ὡς ἦν κράτιστον, μὴ δὲ καλέσαι μηδ' ἕνα. καὶ τοῦτο μὲν οὕτω ψεκτέον, ὡς χυδαῖον. ἐκεῖνο δὲ τὸ πρῶτον, καὶ ἐπαινεῖται. καὶ παροιμίαν ποιεῖ τὴν, ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλους φίλοι. καὶ τὸ, ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἑστιασόμενος ἧκον, μή τινα τίμον εἰσενεγκὼν, εἰπεῖν κατ' Ἀρχίλοχον, ἀλλὰ δηλονότι ἀσύμβολον δεῖπνον εὑρών. καὶ ἔστιν ὁ τίμος, κατὰ τὸ ὠνὴ ὦνος. χωλὴ χόλος. ὁμοία δὲ παροιμία καὶ τὸ, κοινὰ τὰ τῶν φίλων. ὁ δὲ ἀγὼν, πολυσήμαντος λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀγὼν γάρ φασιν ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις. ὅτι ἀρτύειν μὲν, τὸ ἀπαρτίζειν λέγει. κόπτειν δὲ δεσμοὺς, τὸ ἐλαύνειν, ἤτοι σφυροκοπεῖν τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα. φησὶ γὰρ ὡς οἱ ῥηθέντες τρίποδες, τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυεν, ἤγουν ταῦτα δὴ κατήρτιζε. κόπτε δὲ δεσμούς. τί δέ ἐστι τὸ, τόσσον μὲν ἔχον τέλος. καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα, τὸ παρ' ὀλίγον δηλοῖ, ἵνα λέγῃ ὅτι τὸ μὲν ἄλλο πᾶν, ἦν τοιόνδε, τόδε δέ τι οὐκ ἦν ἀλλ' ἐνέλειπεν, ῥηθήσεται ἀκριβῶς ἐν τοῖς ἐφεξῆς. δῆλον δὲ ὡς οἱ ῥηθέντες δεσμοὶ, χρησιμεύειν ἔμελλον εἰς τὸ δι' αὐτῶν καταπεῖραι τὰ ὦτα. ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὡς οὕτω παρὰ βραχὺ ἔργου ἐλθὼν, ὅμως οὐκ ἀναμένει τελέσαι τὸ ἐπίλοιπον ἔργον Ἥφαιστος, ἀλλὰ σπουδαίως ἀνύσει τὸ τῆς εὐεργέτιδος Θέτιδος βού-

λημα διδάσκοντος καὶ οὕτω τοῦ ποιητοῦ, πρὸ ἔργου τίθεσθαι μάλιστα τοὺς εὐεργετήσαντας. σημείωσαι δὲ ὅτι τοῦ τέλσου πολλὰ σημαίνοντος, τὸ πάντως ἐξάρχον, τὸ ῥηθὲν τέλος ἐστὶ, δι' οὗ δηλοῦται τὸ πέρας. καὶ γίνεται ἢ ἀπὸ τοῦ τλῶ τὸ ὑπομένω τλὸς ὑπὲρ οὗ ὑπομένει τις πράττων, καὶ προσθέσει τοῦ ε τέλος, ἵνα μὴ εὑρεθῇ μονοσύλλαβον ὄνομα βραχυκατάληκτον. ἢ παρὰ τὸ τέλλω, ἐξ οὗ τὸ ἐπιτέλλω καὶ ἀνατέλλω, τὸ ὕστερον δηλαδὴ μετὰ πρᾶξιν ἀναλάμπον καὶ ἐκφαινόμενον. διὸ καὶ πάνυ καλῶς ἔχει ῥηθὲν τὸ, τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. ὅτι δὲ οὐδέποτε μονοσύλλαβον ὄνομα βραχυκαταληκτεῖ, δηλοῖ καὶ ἡ τλὼς πόλις, καὶ ἡ κρὼς, καὶ τὸ πᾶς, καὶ μῦς, καὶ δρῦς, καὶ σῦς, καὶ λὶς, καὶ θὼς, καὶ τρὼς. πλὴν τοῦ τίς. διὸ ἀπὸ τοῦ θῶ, θὸς ὁ πάντα τιθεὶς καὶ ποιῶν, καὶ ἐνθέσει τοῦ ε, θεός. καὶ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος δὲ τλῶ, τλὸς, καὶ προσθήκῃ τοῦ ο, ὄτλος. ὃ δηλοῖ τλῆσιν καὶ κακοπάθειαν. τὸ δὲ οὔατα, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὦτα. ὡς καὶ τοῦ ὦς ὠτὸς, τὸ οὖας οὔατος. οὗ παραγωγὴ, ἐκ τοῦ ἄω ἀΐω τὸ ἀκούω. ὅθεν ἄος ὡς φάος, καὶ μεταθέσει, ὄας ὡς φόας. καὶ κράσει μὲν, ὦς ὡς φῶς. ἐπενθέσει δὲ ἰωνικῇ τοῦ υ, οὖας. τοῦ δὲ προσέκειτο, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καιριωτέραν λέξιν εὑρεῖν, καθότι οὐ συμφυῆ τὰ οὔατα τοῖς τρίποσιν ἀλλὰ πρόσθετα. Ὅτι χάρις ὥσπερ τῷ ὕπνῳ, οὕτω καὶ τῷ ἡφαίστῳ συνοικεῖ λιπαροκρήδεμνος, καλή. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐπίχαρι τῶν ἐκ πυρὸς δημιουργημάτων. διὸ καὶ τῇ χαριεστάτῃ ἀφροδίτῃ τὸν τοιοῦτον ἥφαιστον διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικὸν ἐπαφρόδιτον, ἐν ὀδυσσείᾳ συνδυάζει ὁ μῦθος. ὃς καὶ ἀγλαΐαν ἢ θάλειαν ὀνομάζει τὴν ἐνταῦθα τῷ ἡφαίστῳ σύνοικον ταύτην χάριν. ἰστέον δὲ ὅτι καλὴ πᾶσα χάρις, διὰ τὸ παρεπόμενον ἡδὺ οὐ μόνον τῷ λαμβάνοντι, ἀλλά γε καὶ τῷ διδόντι. χαίρει γάρ τις καὶ μέγα διδοὺς κατὰ τὸν ἡσίοδον. ὥσπερ ἀφηρημένος καί τι σμικρὸν, παχνοῦται τὸ κῆρ. διὸ καὶ ἐκ τοῦ χαίρειν παρῆκται ἡ χάρις. Ὅτι φιλικὴ προσφώνησις τὸ, τίπτε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ αἰδοίη τε φίλη τε, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἤγουν προσωτέρω ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. τούτων δὲ τῶν τριῶν στίχων τοὺς ἐξ ἀρχῆς δύο, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ἀπαραποιήτως ὁ μυθικὸς ἥφαιστος σὺν καὶ ἑτέροις δυσὶ στίχοις προγεγραμμένοις ἀλλαχοῦ. φιλικὸν δὲ καὶ τὸ ἐμφῦναι χειρὶ ὅ ἐστι δεξιώσασθαι, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. εἰς ἔπαινον δὲ θρόνου χρήσιμον τὸ καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου καλοῦ δαιδαλέου φαεινοῦ. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. τὸ δὲ ἐφεξῆς ἤγουν τὸ, ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, θέτις νύ τι σεῖο χατίζει, ὅτι παρῳδήθη ποτὲ ὑπό τινος σοφοῦ καύσαντος οἰκεῖα πονήματα, δεδήλωται μὲν ἤδη οὐ πρὸ πολλῶν. ἐνταῦθα δὲ πάλιν μνηστέον τῆς ἱστορίας ἐκείνης ἐπί τι πλέον διὰ τὸ ἐντελέστερον. ὁ σοφὸς ἐκεῖνος, ἦν δὲ ὁ μέγας πλάτων, εἰς ποιητικὴν φασὶν ὁρμήσας, καὶ ἡρωΐζων, κατέπρησεν ἃ ἔγραψεν ὡς ὁμήρου ἡττώμενα κατὰ πολύ. εἶτα ἐπιθέμενος τραγῳδίᾳ, καὶ μέλλων ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἀκούσας σωκράτους καὶ καθάπαξ αἱρεθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκείνου σειρῆνος, ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἐφ' ᾗ καὶ εὐδοκίμησε πάνυ. κεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὧδε, ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς ἔχεις δηλαδὴ ἄρτι. γέμων ἀσβόλης. ἱδρῶν, ἠμίγυμνος. ἵνα εἴπῃ ὅτι πρόμολε τάχιστα. εὐεργεσίας δὲ ὁμολογία καθ' ἥφαιστον ἐπὶ θέτιδι τὸ, ἦ δή μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον, ἥ μ' ἐσάωσεν ὅτε με ἄλγος ἀφίκετο. παρῳδηθήσεται δέ ποτε δεξιῶς καὶ εἰς ἄνδρα εὐεργετήσαντα. λέγοι δ' ἂν ἥφαιστος ἀλληγορικῶς τὴν θαλαττίαν θέτιν δεινὴν μὲν αὐτῷ ὡς πυρὶ, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν δραστικὸν καὶ δι' ὃ φοβερόν. σβεστικὸν γὰρ πυρὸς τὸ καθ' ὕδωρ ὑγρόν. αἰδοίην δὲ, διὰ τὸ αὖθις ποτὲ χρηστὸν τῷ πυρὶ ἐξ ὑγρότητος, δι' ἧς πολλαί τε ὕλαι πυρὶ τῷ κάτω χρήσιμοι φύονται. καὶ ὁ ἀὴρ δὲ ἐξ ἀναθυμιάσεων ὑφίσταται ἥφαιστος. ἄλλως δέ γε ὡς τὸ δεινὸν καὶ αἰδοῖον βιωτικῶς συνδυάζονται καθὰ πολλαχοῦ ἐφάνη, ἔχει καὶ ὁ μῦθος ἐνταῦθα συμβιβάσαι αὐτά. ἔστι δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ σύνηθες γυναικεῖον ἐπίθετον τὸ τανύπεπλος. οἷον. τίπτε θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις; ἔνθα καὶ τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν ἐλλιπῶς τόδ' ἱκάνεις, ἐντελῶς φράζεται. τίπτε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ. τοῦτο δὲ μετ' ὀλίγα παραφράζων, ἡμέτερον δόμον ἵκει φησί. τὸ δὲ καθεῖσεν, ὡς τροχαΐζομένοις κατὰ τὸ κατεῖχε καὶ συνῆγε καὶ ὅσα τοιαῦτα, φυλάσσει τὸν περισπωμένοις τόνους. τὸ δὲ τοῖς ἐνδόξως ἐνθρονιζομένοις θρῆνυν τοῖς ποσὶν ὑπεῖναι, πολλαχοῦ δηλοῦται.

Ὅτι προοικονομῶν ὁ ποιητὴς τὸ, πιθανῶς τὸν ἥφαιστον ἕτοιμον φανῆναι ὑπακοῦσαι τῇ θέτιδι, πλάττει αὐτὸν ὁμολογοῦντα μεγάλην χάριν ἐκείνῃ, ἐν οἷς λέγει ὡς δεινή τε καὶ θὰ ἐρρέθη αἰδοίη τε ἥ μ' ἐσάωσεν ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα, μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε κρύψαι χωλὸν ἐόντα. τότ' ἄρ ἢ τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.
Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Ἥ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' εὐρυνόμη τε θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ.
Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου ὠκεανοῖο.
Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά.
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους,

εἰ μή μ'

Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ. περὶ δὲ ῥόος ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων, ῥέεν ἄσπετος. οὐδέ τις ἄλλος
Ἤδεεν, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν αἵ μ' ἐσάωσαν,
Ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει. τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήια καλὰ,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα.
Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη,
Χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο.
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.
Δῦ δὲ χιτῶν'. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ. βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι, ζωῇσιν νεήνισιν ἐοικυῖαι.
Τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος. ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. αὐτὰρ ὁ, ἔρρων
Πλησίον ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Αὔδα ὅτι φρονέεις, τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ. τὴν Εὐρυνόμην καὶ ἐπαναλαμβάνων οὐ μόνον ἵνα μὴ νηρηῒς νομισθείη καὶ αὐτὴ ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μάλα προσφιλῶς ὡς εἰκὸς αὐτῇ ἔχειν, ἐπάγει. Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου, ἢ βαθυρρόου ὠκεανοῦ. θεραπεύων ἅμα καὶ τὴν Θέτιν προτάξας οἷς αὐτὸς μανθάνει εὐγνωμονοῦντα μὴ προτάξῃ τῇ Εὐρυνόμῃ, ὧν τὴν εὐεργεσίαν μετ' ὀλίγα ἐναργῶς κεφαλαιῶν, φησίν. ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν. παιδεύει δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, δεῖν ἀεὶ μεμνῆσθαι χαρίτων. ὧν χάριν καὶ ὁ μυθικὸς Ἥφαιστος, καὶ αἰδοίην καὶ δεινὴν τὴν εὐεργετήσασαν αὐτὸν Θέτιν καλεῖ. ἔτι δὲ καὶ φίλην. καὶ ζωάγρια δέ φησι χρεὼν εἶναι ἀποδιδόναι αὐτῇ, ὅ ἐστι χαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἀγερθῆναι ὅ ἐστι συναχθῆναι ἀπὸ τοῦ ὀλιγηπελέειν φησὶ γάρ. τῷ με μάλα χρὴ πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν. αἰνίττεται δὲ καὶ νῦν ὁ μῦθος καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, τὰ κατὰ τὸ διακονικὸν πῦρ, εἰς ὅπερ ὁ Ἥφαιστος μεταλαμβάνεται. οὗ πατὴρ μὲν τρόπον τινὰ, ὁ κατὰ Δία θερμὸς αἰθήρ. μήτηρ δὲ, ἡ εἰς ἀέρα λαμβανομένη Ἥρα. ὅθεν ἔοικε τὴν ἀρχὴν εἰς ἡμᾶς τὸ πῦρ τῆλε πεσεῖν ὡς ἐνταῦθα κεῖται, ἢ καταπεσεῖν κατὰ τὸν ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ μῦθον. ἢ ἁπλῶς ἐλθεῖν καὶ φανῆναι, εἴτε διὰ κεραυνοῦ Διόθεν βεβλημένου καὶ κατασκήψαντος, εἴτε διά τινων πυρεκβόλων ὀργάνων, οἷς ἀὴρ μεσολαβῶν, ἐκπυροῦται τῷ σφοδρῷ τῆς προστρίψεως, εἴτε δὴ λίθων κρυστάλλων, ἢ καὶ ὑέλων μηχανῆς φανείσης καὶ αὐτῆς ἄφαντον πῦρ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. ὅπως δὲ αὖθις μεταλάβῃ τὸν Ἥφαιστον, Ἥρας εὑρεθήσεται παῖς. ὃς χωλὸς λέγεται καὶ σκάζων καὶ κεκμηκὼς, διότι μὴ ἔχων ὕλην, οὐ δύναται εἶναι ἀκάματον πῦρ. διὸ καὶ σκῆπτρον ἐνταῦθα παχὺ ὁ ποιητὴς πρὸς ὑπέρεισιν αὐτῷ δίδωσιν. ὁ δὲ τοιοῦτος Ἥφαιστος, καὶ ὑπεκρύβη ἂν κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον οἷα χωλὸς ἐὼν, ἢ καὶ τέλεον προαπώλετο μὴ σωθεὶς, εἰ μὴ Θέτις αὐτὸν καὶ Εὐρυνόμη καθυπεδέξαντο κόλπῳ, τουτέστιν εἰ μὴ ἡ κατὰ τόπον κάτω περὶ γῆν θέσις καὶ ἡ εὐρεῖα διανομὴ καὶ πλατεῖα καὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων χρῆσις, αὐτὸν περιεσώσαντο. οὐ γὰρ ἂν καθάπαξ ἐσώζετο τοιοῦτος χωλὸς Ἥφαιστος, εἰ μὴ ζώπυρον ἐπενοήθη ὡς οἷά τι καθ' Ὅμηρον σπέρμα πυρὸς, καὶ θέσις ἐπιμελής. δι' ἧς κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν ζωούμενος, ἰσχναρκεῖ χωλεύων μὲν ὅμως καὶ ἀμφιγυήεις ὢν καὶ κυλλοποδίων καὶ ὀλιγηπελέων καὶ ὀλίγον ἔχων θυμὸν κατὰ τὴν ποίησιν ὅτε μὴ τὰ τῆς ὕλης ἐνδαψιλεύοιτο. ὀρθούμενος δὲ αὖθις, καὶ παχεῖ τινι σκήπτρῳ τὸ ὑποσκάζον ὑπερειδόμενος ὑπὸ τῆς ἀλληγορηθείσης Εὐρυνόμης καὶ Θέτιδος τουτέστιν ὑπὸ τῆς τοπικῆς θέσεως καὶ τῆς εὐρείας ἐπινομῆς. καὶ ἄλλως δὲ, Θέτις καὶ Εὐρυνόμη νοηθείη ἂν, ἡ ἐκ γῆς ξηρὰ καὶ ὑγρὰ ἀναθυμίασις. καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ, θέσιν ἔχει τινὰ, καὶ ἄνω θεῖ, καὶ εἰς εὐρὺ τοῦ ἀέρος διανέμεται. διὸ καὶ θυγάτηρ ἡ Εὐρυνόμη ὠκεανοῦ, διὰ τὸ ὑγρὸν τῶν ἀτμίδων, ἐξ ὧν οὐδέ ποτε ἂν ἐπιλείψῃ τοιοῦτος γινόμενος Ἥφαιστος, ἀλλ' εἰσαεὶ ἔσται περισωζόμενος. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ἀλληγορία. ὁ δὲ μῦθος ὁ καταρρίψας ἀλλαχοῦ ἠνδρωμένον τὸν Ἥφαιστον, ἐνταῦθα τρόπῳ βιωτικῷ ποιεῖ τὴν λεχὼ Ἥραν βαρυνομένην εἰ χωλὸν βρέφος τέκοι. καὶ αὐτὴν μὲν, ἐκτιθεῖσαν τὸ τεχθὲν ὡς τῆλέ που πεσεῖν καὶ μὴ ῥᾳδίως βλέπεσθαι.

θέτιν δὲ καὶ εὐρυνόμην, ὑποδεξαμένας. διὸ τὴν μὲν μητέρα, κυνώπιδα ὁ τοῦ μύθου ἥφαιστος λέγει, τὸ ἦθος αὐτῆς φράζων ὃ πανταχοῦ φαίνεται. τὰς δὲ ὑποδεξαμένας, ἐπαινεῖ. τὴν δὲ θέτιν, καὶ ἀμείβεται νῦν ὑπακούσας. οὐ προσίσταται δὲ πάντως τῇ ἀλληγορίᾳ, τὸ, εἴτε ὑγρὸν, εἴτε ὑγρόβιον τῆς θέτιδος καὶ τῆς εὐρυνόμης τῆς τοῦ ὠκεανοῦ ὕδατος θυγατρός. ὃν γὰρ λόγον ἥρα ὁ θερμὸς καὶ ὑγρὸς ἀὴρ γεννᾷ ἥφαιστον ἀλληγορικῶς, οὕτω περισώζουσιν αὐτὸν καὶ αὗται. αἱ γὰρ ὡς ἐῤῥέθη ἀναθυμιάσεις δι᾽ ὧν τὰ νέφη γίνονται, ὕλη κεραυνοῖς καὶ τοῖς τοιούτοις γίνεται δι᾽ ὧν ἄνωθεν ἥφαιστος κατασκήπτει. τὸ δὲ πάντα ζωάγρια, ἢ περιττὸν ἔχει συνήθως τὸ πάντα, ἢ χρέους ἐστὶν ἐπίτασις. ἵνα λέγῃ ὡς πάντα τὰ προόντα δαίδαλα ἔργα, ἢ πάντα τὰ ἐμὰ, εἰς ζωάγρια τῇ θέτιδι ἐποφείλεται. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μῦθος ὁ τὸν χαλκέα ἥφαιστον τηλερίψας περὶ ὠκεανὸν ἔκτοπον, δόξοι ἂν, τρυφῆς τι καὶ αὐτὸς προσενεγκεῖν εἰς τὴν ἐπιτριβεῖσαν σύβαριν. πρῶτοι γάρ φασι συβαρῖται καὶ τὰς ψοφούσας τέχνας ἐξώρισαν τῆς πόλεως. οἷον. χαλκέων, τεκτόνων, καὶ τῶν ὁμοίων, ὅπως αὐτοῖς εἶεν ὕπνοι πανταχόθεν ἀθόρυβοι. παρ᾽ οἷς οὐδ᾽ ἀλεκτρυόνα ἐξῆν ἐν τῇ πόλει ἐκτρέφεσθαι. ὅτι εἰνάετες ἐχάλκευεν ὁ μυθικὸς ἥφαιστος δαίδαλα πολλὰ παρὰ ταῖς ῥηθείσαις, τῇ εὐρυνόμῃ καὶ τῇ θέτιδι. καὶ ποῖα ἐκεῖνα, εὐθὺς ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἐθέλων καὶ διὰ τούτων πολυμαθῆ ποιῆσαι τὸν ἀκούοντα, φησὶ γάρ. πόρπας τε, γναμπτάς θ᾽ ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. ἐν ᾧ τούτῳ ἔπει κεφαλαιωσάμενος πάνυ γοργῶς τὰ πολλὰ δαίδαλα. εἰσὶ δὲ πόρπαι μὲν, περόναι γυναικῶν χλαίναις, ἀπὸ τοῦ πείρω, ἐξ οὗ καὶ περόναι. γναμπταὶ δὲ ἕλικες, ἐνώτια, ἢ ψέλλια, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἑλίσσεσθαι. κάλυκες δὲ, δακτύλιοι, ῥόδων φασὶ κάλυξιν ἐμφερεῖς. οἱ δὲ, χρυσᾶς εἶπον σύριγγας, ὡς οἷον σωληνίσκους, αἷς πλόκαμοι περιέχονται κατὰ τὸ, πλοχμοί θ᾽ οἳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. ὅρμοι δὲ, κόσμος περιτραχήλιος, παρὰ τὸ ἕρμα φασὶ τὸ ἀσφάλισμα, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ κατὰ λιμένα ὅρμου, ἐξ οὗ ὁρμίζεσθαι τὸ ἐν ἀσφαλεῖ καταστῆσαι τὴν ναῦν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὅρμου, καὶ ὑφόρμιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, κοσμάριόν τι χρυσοῦν. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸν μῦθον παῖς μὲν ἔτι ὢν ὁ ἥφαιστος, τοιαῦτα μικρὰ ποιεῖ τορεύματα. τελεωθεὶς δὲ, ἔμψυχα δημιουργεῖ, ὡς προσεχῶς ἐδηλώθη, ἀναπληρῶν τῇ καλλιτεχνίᾳ τὸ σύμπτωμα τῶν ποδῶν. τῇ δὲ ῥηθείσῃ ἐργασίᾳ, καὶ τόπον πλάττων ἐν ᾧ μυθικῶς εἰργάζετο ἥφαιστος, φησίν. ἐν σπῆι γλαφυρῷ. περὶ δὲ ῥόος ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων, ῥέεν ἄσπετος· οὐ βυθίζων τὸ σπέος, ἀλλὰ περίῤῥυτον τρόπον αὐτὸ ποιῶν οἷα καί τι νησίδιον ἔκτοπον. ἐνταῦθα δὲ ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς συνεκτραχύνει τὴν φράσιν τῷ ὠκεανίῳ ῥεύματι, διὸ καὶ τῷ ρ στοιχείῳ ἐπλεόνασεν. ὅτε μέντοι λειότητα ἐνδείκνυταί τινα κινήσεως, τῷ λ χρῆται στοιχείῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, μέγαν δ᾽ ἐλέλιξεν ὄλυμπον. ἐν δὲ τῷ, μορμύρων ἀφρῷ, οὐ νοητέον τὸν ἀφρὸν μορμύρειν, αὐτοῦ γὰρ τὸ ζέειν ἐστίν. ἀλλ᾽ ὅτι μορμύρει μὲν ὕδωρ, ἐπισυμβαίνει δὲ αὐτῷ μορμύροντι, ἀφρός. ὃ δὴ καὶ ἐν τῷ καχλάζειν καὶ παφλάζειν γίνεται. ὥστε, μορμύρει σὺν ἀφρῷ. τραχύτερον δὲ εἶναι τοῦ μύρειν καὶ μύρεσθαι τὸ μορμύρειν, δεδήλωται. ὧν τοῦ μορμύρειν μὲν παράγωγον, ὁ μόρμυρος ἰχθύς. ἴσως δὲ, καὶ ἡ μορμώ. ἀφ᾽ ἧς καὶ μορμολύκειον τὸ δεινὴν μορμοῦς καὶ λύκου δυνάμενον ἐκθροεῖν. καὶ τὸ, μορμὼ τοῦ θράσους παρὰ τῷ κωμικῷ. παιχθὲν πρὸς τὸ, ἰὼ τοῦ θράσους. τοῦ δὲ μύρειν ἢ μύρεσθαι, ἡ μύραινα, καὶ ὁ ἁλιμυρήεις ποταμός. κατὰ δέ τινας, καὶ τὸ μυρί᾽ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκεν. ὅτι δὲ ἀφροῦ παῖς ἡ ἀφροδίτη, ὁ μῦθος ληρεῖ. ἡ δὲ ἱστορία ἀφύων παραδιδοῦσα διάφορα εἴδη, τὴν κωβίτιν. τὰς ἐγκρασιχόλους. τὴν τοῦ γόνου τῶν μαινίδων. τὴν τῆς μεμβράδος. τὴν ἐκ κεστρέων. τὴν τριγλίτιν, κρείττω λέγει τῶν ἄλλων ἰχθυδίων τούτων, τὴν ἀφρῖτιν, γιγνομένην ἐξ ἀφροῦ θαλάσσῃ ἐπιπλάζοντος ὅτε πολλοὶ ὄμβροι καταῤῥαγῶσι. δεῖται δέ φασι μικροῦ πυρὸς ἐν τοῖς τηγάνοις. ἅμα γὰρ ἧπται, καὶ σίζει κατὰ τοὔλαιον εὐθύς. ὅθεν παροιμία τὸ, εἶδε πῦρ ἀφύη. ἐοικυῖα τῷ, πυραύστου μόρος. γίνεται δὲ ἀφύη, παρὰ τὴν φυήν. ἐξ ἧς πρόσωπον μὲν εὐφυὲς, καὶ μηροὶ εὐφυεῖς, ἐπὶ ἐπαίνῳ. ἀφύη δὲ, οὐχ οὕτως. αὕτη γὰρ φαύλως ἔχει φυῆς. καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δυσφυής. ταυτὸν δὲ φάναι ἰδιωτικώτερον, κακοφυής. ἀτυχὲς καὶ αὐτὴ οὖσα ἰχθύδιον, καὶ μᾶλλον ἤπερ ἡ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ ἀθερίνα. ὅρα δὲ, ὡς οὐκ ἐνδιέτριψεν ὁ ποιητὴς τῷ περὶ ὠκεανοῦ λόγῳ. ἀλλὰ δι᾽ ὀλίγων φράσας αὐτὸν, ἐφύλαξε τῷ πράγματι μυστικῶς τὴν σεμνότητα. ἐν τούτοις δὲ βιωτικῶς ἥφαιστος δηλῶν τί ἐστιν ἡ κυρίως φυλακὴ τοῦ ἀναγκαίως κρυπτομένου ἱκέτου, φησίν. οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ ἡ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα αἵ μ᾽ ἐσάωσαν ὡς καὶ προείρηται. νῦν δὲ καὶ καλλιπλόκαμον τὴν νηρηΐδα θέτιν εἰπόντος αὐτοῦ, ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἀλληγορικῶς καὶ τοῦτο νοεῖται διὰ τὸ ὑγρότητι τρίχας τημελεῖσθαι. ὅθεν καὶ κουροτρόφοι λέγονται ποταμοί. ὅτι φιλοξενικὸν τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήια καλὰ, ὄφρ᾽ ἂν ἐγὼ τόδε ποιήσω.

Ὅτι τὴν τοῦ ἐργάζεσθαι σχολὴν οὕτω περὶ τοῦ χαλκέως ἡφαίστου φράζει ὁ ποιητής. ἦ, τουτέστιν ἔφη τὰ ῥηθέντα πρὸς χάριν τὴν γυναῖκα καὶ ἀπ᾽ ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη, χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. φύσας μέν ῥ᾽ ἀπάνευθε τίθει πυρός. ὅπλά τε πάντα, λάρνακα εἰς ἀργυρέην συνελέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο. σπόγγῳ δ᾽ ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ᾽ ἀπομόργνυ, αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα. δῦ δὲ χιτῶνα. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ. βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. καὶ ὅρα ὡς οὐ φείδεται χωλὸν σαφῶς ὑπογράφων τὸν ἥφαιστον, ὡς δηλοῖ τὸ, ἤθελεν ἀποκρύψαι χωλὸν ἐόντα, ἐκ γενετῆς δηλαδὴ καθ᾽ ὅμηρον, οὐ μὴν κατά τινας ἐκ τοῦ οὐρανόθεν ῥίψεως. ἔτι δὲ ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, ἀνέστη χωλεύων. καὶ, βῆ δὲ θύραζε

χωλεύων

χωλεύων. οἷς σύμφωνον ἐπαχθὲν μετὰ τὸ χωλεύων διασαφῆσαι καὶ τό, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. καὶ μετ' ὀλίγα τό, αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων, πλησίον ἔνθα περ Θέτις ἷζε. τὸ δὲ ἔῤῥων, καὶ πλέον τι τοῦ χωλεύων δηλοῖ. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ἔννοιαν κἀνταῦθα ταπεινὴν, λέξεων ὄγκῳ ἐξήγγειλεν. ἀκμόθετον δὲ, τόπος ἔνθα ὁ ἄκμων τίθεται, ὡς δηλοῖ καὶ τό, θῆκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, ἔνθα ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις τοῦ ἀκμοθέτου ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκμονοθέτου συγκέκοπται. ὅπερ ἐνθυμητέον καὶ ὡς ὁ τοῦ Κρόνου πατὴρ Ἄκμων ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ φασὶν ἀκαμάτου φύσεως. αἰνιττομένων τῶν θεολόγων, τὸ ἄκμητον αὐτοῦ τῆς περιφορᾶς. ἄκμων δέ φασι καὶ ὁ ὠκεανὸς, ἐπεὶ καὶ οἱ ποταμοὶ ἀκάματοι. τὸ δὲ πέλωρ, οὐδέτερον ἐνταῦθα ὂν κατὰ τὸ ὕδωρ, ἔχει καὶ ἀρσενικὸν ὡς τό, πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς. ὅπερ ἢ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ πελώριος, ἢ ἀπὸ τοῦ πελώριος ἀποκέκοπται. αἴητον δέ φασι τὸ μέγα, παρὰ τὴν α στέρησιν καὶ τὸ ἔω τὸ εἰμὶ, ἀφ' ὧν αἴητον ὁ ποῖον ἄλλο οὐκ ἔστι. καὶ πλεονασμῷ, αἴητον. ἢ παρὰ τὴν αἶαν τὴν γῆν. ἵνα δηλοῖ τὸ βαρὺ καὶ μέγα καὶ δυσκίνητον. ὥσπερ καὶ τὸ βουγάϊος ἐπὶ μεγέθους λαμβανόμενον, ἀπὸ τῆς γῆς παράγουσί τινες. ἄλλοι δὲ, αἴητον τὸ ἐοικὸς ἀετῷ κατὰ τὴν ἐν τῷ κινεῖσθαι χωλείαν. καὶ γὰρ καὶ ἀετὸς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὁμοίων, διὰ τὸ γαμψώνυχον χωλεύει πεζεύοντα. διὸ καὶ εἰπὼν αἴητον, εὐθὺς ἐπάγει. ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ αἴητον· καὶ λογογράφοις οὐκ εὔχρηστος. κνῆμαι δὲ ἀραιαὶ, αἱ ἀσθενεῖς καὶ βεβλαμμέναι. ὡς γοῦν γῆρας γηραιὸς πλεονασμῷ τοῦ ι, οὕτως ἀρὰ ἀραιός. ἡ δὲ ἱστορία, οἶδε καί τινας νήσους ἐπονομαζομένας ἀραιάς. τὸ δὲ ῥώοντο, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. ἵνα λέγῃ κατά τι ἀντίθετον, ὡς αἱ μὲν κνῆμαι, ἀσθενεῖς. ἡ δὲ κίνησις αὐτῶν, ῥωμαλέα. οὕτω δὲ κατωτέρω καὶ οἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι, ῥώονται. τὰς δὲ φύσας, τὰ παλαιὰ τῶν ἀντιγράφων, δι' ἑνὸς σ γράφουσιν, εὐλόγως. ἀπὸ τοῦ φῦ γὰρ μόνου διγραμμάτου ἐπιῤῥήματος ὀνοματοπεποιημένου, ἡ λέξις πέπηκται. διὸ οὐκ ἀνάγκη διπλασιάζεσθαι τὸ σ. ἐκτείνει δὲ τὴν ἄρχουσαν δὶς ἐνταῦθα κείμενον. ἰστέον δὲ ὡς ἡ χαλκευτικὴ φῦσα τραπεῖσα μεταφορικῶς, τὴν ἀλαζονείαν αὐτῇ ὁμωνυμεῖσθαι πεποίηκε διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων. ὧν οἱ λόγοι, φυσήμασι διὰ τὸ ἄνουν ἐοίκασι. διὸ Δημάδης φασὶ τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ αὐλητρίδος γενόμενος Δημέας, καὶ φρυαττόμενος ἐπὶ βήματος, ἐκ τοιαύτης ἐσκώφθη λέξεως. ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης, εἰπών. οὐ σιωπήσῃ μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα; καὶ ἔσχισαι τὸ σκῶμμα διχῆ. δηλοῖ ὅτι τε ἀγεννής ἐστιν ἐξ αὐλητρίδος φύς, καὶ ὅτι μεγάλα φυσᾷ. ἐκ δὲ τῆς φύσης, καὶ ὁ φύσων. ἐπεὶ φυσώμενος πλησιστίῳ ἀνέμῳ, ἐνεργεῖ. ἔτι δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ φύσκη. ἐξ αὐτῆς δὲ καί τις ὀψοφάγος, λοπαδοφύσκης ἐσκώφθη. φύσκης δὲ παρώνυμον, καὶ οἱ φύσαλοι τὰ κήτη. ὅπλα δὲ τὰ χαλκευτικὰ εἰπὼν ἐργαλεῖα οὐ πάνυ σαφῶς ἐν τῷ, ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα. εἶτα πάλιν εἰπὼν, ὅπλα τε πάντα ἐς λάρνακα συνελέξατο, ἐπάγει εὐθὺς ἑρμηνεύων. οἷς ἐπονεῖτο. ἵνα μή τις ἄλλο τι νοήσῃ αὐτά. δῆλον γὰρ ὡς τὰ τοῦ Ἡφαίστου ὅπλα, χαλκευτικὰ εἶεν ἄν. ὥσπερ ναυτικὰ τὰ τῶν νηῶν. λάρνακα δὲ λέγει, τὴν παρὰ τοῖς νεωτέροις κιβωτόν. περὶ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖταί τι, ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ ἀπομόργνυ, οὗ τὸ πρωτότυπον ὀμόργω. καθὰ καὶ τοῦ ἐξεύγνυτο ζεύγω, ἄχρηστον καὶ αὐτό. πρόσωπα δὲ καὶ νῦν πληθυντικῶς, ὡς καί τινι τῶν ἡρώων ἀλλαχοῦ. αὐχένα δὲ στιβαρὸν πλάττει τῷ Ἡφαίστῳ, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς λεγομένους, παχεῖς τὰ ἄνω οἱ πεπηρωμένοι. διὸ καὶ παχὺ αὐτῷ σκῆπτρον δίδωσιν, ἵνα στέγῃ τὸ ἄνωθεν βάρος ἀραιαῖς κνήμαις ἐπικείμενον. εἰκὸς δὲ καὶ λαχνήεντα ὅ ἐστι λάσια στήθη εἶναι τῷ κατὰ τὴν ἀλληγορίαν θερμῷ Ἡφαίστῳ. χιτῶνα δὲ νῦν φανερῶς ἔφη τὸν προσεχῶς ἐπικεχυμένον τῷ σώματι. ὅτι καὶ ἀμφιπόλους τερατώδεις τῷ μυθικῷ Ἡφαίστῳ διδοὺς ἀναγκαίως ὑπουργούσας τοῖς κατ' αὐτὸν ἔργοις, φησίν. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, ὅ ἐστιν ἐῤῥωμένως ὡς ἐῤῥέθη ἐπονοῦντο ὑπὸ τῷ Ἡφαίστῳ, χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν ἐοικυῖαι. ὅ ἐστιν οὐ ζῶσαι κοινότερον ἄντικρυς, ἀλλὰ θεοτέρως ζωαῖς νεάνισιν ὅμοιαι. ἢ καὶ ἄλλως φράσαι, οὐ νεάνιδες ἄντικρυς, ἀλλὰ ἐοικυῖαι τοιαύταις· θεῖαι μέντοι οὖσαι. καὶ ἔστιν ἐνηλλαγμένη ἡ ὁμοιότης, ὡς μὴ μόνον τὰ θνητὰ θείοις εἰκάζεσθαι ἐν τῷ, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικεν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἀνάπαλιν. λέγει δὲ καὶ ὅτι ταῖς τοιαύταις ἀμφιπόλοις, ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ καὶ σθένος. ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν, ἤγουν θεία τις ἐνῆν αὐταῖς τέχνη. καὶ μυθικῶς μὲν αἱ τοιαῦται ἀμφίπολοι, ἀγάλματα εἶναι δοκοῦσιν ἔμψυχα ἐκ τιμίας ὕλης πυρὶ χωνευθέντα, καὶ εἰς ἀνθρωπίνας ἐμψύχους εἰκόνας χυθέντα. ὥστε κατὰ τὸν μῦθον, καὶ τὰς θεραπαινίδας αὐτοῦ ἐδημιούργησεν ἑαυτῷ Ἥφαιστος, οἷα ἔμψυχα ὡς προεῤῥέθη χαλκεύειν εἰδώς. ὃ καὶ τῇ καθ' Ἡσίοδον Πανδώρᾳ συμβαλλόμενός τι πρὸς γένεσιν. καὶ ταῦτα δὲ λέγει, προοικονομῶν τεχνικῶς τὴν δηλωθησομένην ἔμψυχον τοῦ Ἡφαίστου κλυτοτεχνίαν. ἡ μέντοι ἀλληγορία, ὑπουργοὺς Ἡφαίστου χρυσᾶς τοιαύτας νεάνιδας δηλοῖ, τὰς κατὰ τὸ πῦρ ἐνεργείας ἢ τὴν αὐτοῦ φύσιν. χρυσοειδεῖς τε οὔσας, καὶ τὰς κατ' αὐτὸ τέχνας ἐμφρόνως ὥσπερ ἀνυούσας. διὸ προϊὼν, καὶ τὰς φύσας διεμψύχωσεν, εἴγε τρέψας αὐτὰς εἰς πῦρ, ἐκέλευσεν ὡς νοούσας ἐργάζεσθαι. καὶ αὗται φυσῶσι παντοίαν πνοὴν ἐξανιεῖσαι ὡς ὁ Ἥφαιστος ἐθέλοι. ἐξ ὧν δηλοῖ ὡς ἔμψυχα καὶ τὰ ἐργαλεῖα ὁ μῦθος τῷ Ἡφαίστῳ πλάττει. καὶ οὐκ αὐτοκίνητα μόνον, ἀλλὰ καὶ φρονοῦντα. εἰ δὲ αὐτὰ τοιαῦτα φαίνεται, ὁποῖα ἐλπιστέον ἔσεσθαι τὰ ἡφαιστότευκτα ζῶα, ἢ πάντως ζῶντα ζῶα; διὸ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδος ζῶα ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἐῤῥέθη, αὐτοκίνητα πρός τινων ὑπενοήθησαν.

Τὸ δὲ

τὸ δὲ ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι ποιητικῶς παραφράζων, φησίν. ὕπαιθα ἄνακτος ἐπίπνυον, ἤγουν ἐπνεῦστο ἔμπροσθεν τοῦ ἡφαίστου. ταυτὸν γὰρ τὸ ῥώεσθαι καὶ τὸ πονεῖσθαι, ἤγουν τὸ ἐῤῥωμένως καὶ μετὰ πόνου τι ποιεῖν. περὶ δὲ τοῦ ὕπαιθα, προείρηται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὁμηρικῶν χρυσέων νεανίδων τῶν τοῦ ἡφαίστου ὁρμηθεὶς ὁ κωμικὸς ἄλεξις, τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας, κύνας ἡφαίστου ἔφη ἐν τῷ, καίεταί μοι τὸ πῦρ ἤδη τουτάσιν ἐξάπτεται. πυκνοὶ δ᾽ ἄττουσιν ἡφαίστου κύνες. καὶ ὅτι φύσας μὲν καὶ χρυσέας νεάνιδας, ἐτόλμησε ψυχῶσαι ὁ ποιητής. ῥαιστῆρα δὲ καὶ πυράγραν τὰ ἡφαίστου ὅπλα, ὧν μνεία ἐν τοῖς ἑξῆς ἔσται, ἀφίησιν ἄψυχα εἶναι καθὰ καὶ τὸν ἄκμονα, ἵνα μὴ ἀφέλητ(αι) ἡφαίστου τὴν χαλκευτικήν. ἐχρῆν γὰρ αὐτῷ μονάζοντι τὰ εἰς τὸ χαλκεύειν, τὰ μὲν ἄλλα τερασίως ὑπουργεῖν ὡς ἔμψυχα καὶ αὐτόθεν κινητά, πυράγραν δὲ καὶ σφύραν καὶ ἄκμονα, χρηστὰ εἶναι χερσὶν ἡφαίστου εἰς ἔργον.

Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.
Ἥφαιστ᾽, ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαί εἰσ᾽ ἐν ὀλύμπῳ,
Τοσσάδ᾽ ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά,
Ὅσσ᾽ ἐμοὶ ἐκ πασέων κρονίδης ζεὺς ἄλγε᾽ ἔδωκεν;
Ἐκ μέν μ᾽ ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
Πολλὰ μάλ᾽ οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν.
Υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι, τε τραφέμεν τε
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ᾽ ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον. τὸν δ᾽ οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται. οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες ἀχαιῶν,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων ἀγαμέμνων.
Ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ᾽ ὀνόμαζον.
Ἔνθ᾽ αὐτὸς μὲν ἔπειτ᾽ ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι.
Αὐτὰρ ὁ, πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν.
Πέμπε δέ μιν πόλεμόν δε. πολὺν δ᾽ ἅμα λαὸν ὄπασσε.
Πᾶν δ᾽ ἦμαρ μάρναντο περὶ σκαιῇσι πύλῃσι.
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ ἀπόλλων
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Ἔκταν᾽ ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ᾽ ἱκάνομαι, αἴκ᾽ ἐθέλῃσθα
Υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
Καὶ θώρηχ᾽, ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς. ὁ δὲ, κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.

Ὅτι δυστυχοῦς γυναικὸς λόγος τό, ἦ ἄρα δή τις ὅσαι εἰσὶ τοιαίδε, τοσσάδ᾽ ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά, ὅσσ᾽ ἐμοὶ ἐκ πασέων θεὸς ἄλγε᾽ ἔδωκεν; εἴληπται δὲ ἐκ τῶν τῆς θέτιδος. γυνὴ δέ τις μετὰ γάμον οὐκ ἐθελούσιον δυστυχοῦντα τὸν ἄνδρα ἐν γήρᾳ ἔχουσα, ἐρεῖ ἄν, ὁμοίως ἐκ τῶν τῆς νηρηίδος, ὅτι ἔτλην ἀνέρος εὐνήν, πολλὰ μάλ᾽ οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροισι ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν. λυπεῖ δὲ τὴν ταῦτα εἰποῦσαν θέτιν, καὶ τὸ ἐξ ἀλλάων ἁλιάων ἤτοι νηρηίδων, ἀνδρὶ δαμασθῆναι ὑπὸ διός. καὶ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν υἱὸν ζῶντα χραισμῆσαι. καὶ ὅλως τὰ κατὰ τὸν ἀχιλλέα. ταῦτα γοῦν ἐδήλου τό, ἄλλα δέ μοι νῦν. συνῶπτον τοῦτο σχῆμα γοργῶς τε λεχθὲν καὶ ἐλλιπῶς, οἷα τῆς λύπης ἐγκοπτούσης τὸ ἀρτιολογεῖν τὰ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ. πῶς οὖν ἐπάγει εὐθὺς ἀσυνδέτως οὕτως. υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε ἔξοχον ἡρώων. ὁ δ᾽ ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος καὶ ἑξῆς ὡς προεθρήνηκε μονῳδήσασα πρὸ τοῦ τὸν ἀχιλλέα ἰδεῖν. ταυτολογεῖ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν τόποις πολλοῖς ὡς αὐτῷ σύνηθες. ὅρα δὲ ὡς παρεσημειώσατο μόνην τὴν θέτιν ἐκ τῶν νηρηίδων ἀνδρὶ ζευχθῆναι, οἷα τοῦ μύθου μὴ τολμήσαντος καὶ ἐπ᾽ ἄλλης τοῦτο πλάσαι. καὶ ὅτι τὸ ἀλλάων ἁλιάων, σὺν τῇ παρισώσει, ἔχει τι καὶ παρηχήσεως. καὶ ὅτι βαρύνει τὴν θέτιν τὸ κατὰ πηλέα γῆρας. ὅθεν ἔοικε λαβὼν ὁ κωμικός, παῖξαι εἰς τὴν θέτιν, τὸ φυγεῖν αὐτὴν τὸ λέχος τοῦ πηλέως ἐπεὶ οὐκ ἦν ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν. εἰς δὲ τὸ πολλὰ μάλ᾽ οὐκ ἐθέλουσα,

φασὶν

φασὶν οἱ νεώτεροι τῶν ποιητῶν, καὶ μεταβάλλεσθαι διὰ τοῦτο αὐτὴν διαφόροις μορφαῖς ἐκκλίνουσαν τὴν εὐνήν, ὡς καὶ εἰς σηπίαν μεταπεσεῖν τότε. ὅθεν καὶ σηπιὰς αὐτὴ περίπου τὰ κατὰ τὸν Ἄθων ἔνθα ὁ τοῦ Ξέρξου στόλος ἔπαθέ τι κακόν. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὡς ἡ Θέτις προοιμιακῇ ἐννοίᾳ χρῆται οὐ συνήθως πάντη ἐν ἐρωτήσει ἐμψύχῳ, εἴτ' οὖν ἐνδιαθέτῳ κατὰ ἦθος ἐκ λύπης βαρύ, ἀρχομένη οὕτω. Ἥφαιστε, ἦ ἄρα δή τις ὅσσαι θεαί εἰσιν ἐν Ὀλύμπῳ, τοσσάδε ἀνέσχετο κήδεα, καὶ ἑξῆς ὡς ἀνεγράφη. ἔνθα ὅρα τὸ ἀνέσχετο, αἰτιατικῇ συνταχθέν. καὶ ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν κήδεα καὶ ἄλγεα. ἰστέον δὲ ὅτι κεῖταί που καὶ ἕτερον σχῆμα λόγου τοιοῦτον, ἔνθα βαρυνόμενος ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τοῦ ἑλληνικοῦ τείχους, κατάρχεται ὁμοίως τοῦ λόγου, εἰπών. Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ὅς ἀξίους ἡμᾶς λόγου κρινεῖ; τούτῳ δέ πως ὅμοιον καὶ τὸ τοῦ Ἕκτορος πρὸς τὸν ἀδελφὸν Πάριν. ἦ δὴ τοιοῦτος ὤν, τὴν Ἑλένην ἥρπασας ἐξ ἀνδρῶν τοιῶνδε; ἐν δὲ τῷ, ἦ ἄρα, κατὰ τὸ παρέλκον ἁπλῶς κεῖται ὁ ἄρα σύνδεσμος οἷα τοῦ ἦ συνδέσμου μόνου ἀρκέσαντος εἰς ἐρώτησιν. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον, ὤκνησαν ἄν, μὴ περισπάσαι κἀνταῦθα τὸ ἄρα διὰ τὸ μὴ συλλογιστικῶς κεῖσθαι κατὰ ἀπόφασιν, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἐρωτηματικῶς. τὸ δὲ ἀναδραμεῖν ἔρνεϊ ἶσον τὸν Ἀχιλλέα καὶ τραφῆναι φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς ὡς καὶ προγέγραπται, διὰ λέξεων γενικῶν τοῦ ἔρνους καὶ τοῦ φυτοῦ, ἀγωνιῶσαν δηλοῖ τὴν Θέτιν, καὶ διὰ τοῦτο γοργῶς τε παραβάλλουσαν καὶ περὶ τὰς αὐτὰς στρεφομένην ἐννοίας. ὅτι συντομώτατα ὁ ποιητὴς ἀνακεφαλαιοῦται νῦν τὰ ἐξ ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος καὶ ἕως ἐνταῦθα, ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἔπεσι. παραγαγὼν τὴν Θέτιν οὕτω διηγουμένην περὶ τοῦ υἱοῦ τῷ Ἡφαίστῳ ἐξ ἀσυνδέτου ἀρχῆς. κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων. ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων, ἤγουν ὁ μὲν δὴ ὑπὲρ τῆς κόρης ἀχθόμενος, φρένας ἔφθιεν. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. τὸν δέ, λίσσοντο γέροντες Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον. ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι. αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν ὅ ἐστιν ἐνέδυσε. πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε. πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε. πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι. καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν, ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκεν. εἶτα ἐπάγει τῇ τοιαύτῃ διηγήσει ῥητορικῶς τὴν ἀξίωσιν, εἰποῦσα. τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴκ' ἐθέλῃσθα υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἤγουν υἱῷ ἐμῷ βραχυβίῳ, δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοις ὡς καὶ ἀλλαχόθι ἐρρέθη ἀραρυίας, καὶ θώρηκα. ὃ γὰρ ἦν οἱ, τουτέστιν, ὃς γὰρ θώραξ αὐτῷ ἦν, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος Τρωσὶ δαμείς. ὁ δέ, κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων. ὅρα δὲ ὡς πολὺν ἔπαινον κατατείνει τοῦ Πατρόκλου ἡ Θέτις πόθῳ τοῦ υἱοῦ φιλοῦντος ἐκεῖνον. ἅμα δὲ καὶ τὸν Ἥφαιστον εἰς οἶκτον προκαλεῖται ὡς τοιούτου ἀνδρὸς πεσόντος ὑπὲρ Ἀχαιῶν, οἷς Ἥφαιστος ἐπικουρεῖ, ἵνα οὕτω ταχὺ τὰ ὅπλα ποιηθῇ. οὗ χάριν καὶ ἐπὶ χθονὶ κεῖσθαι τὸν Ἀχιλλέα φησὶ καὶ θυμὸν ἀχεύειν, ὡς οὐκέτι ἁπλῶς πεισόμενον, ἀλλ' ἀναστησόμενον εἰ τὰ ὅπλα λήψεται. ἐρεθιστικὸν δὲ ὁμοίως καὶ ἡ τῶν Τρώων μνήμη, καὶ ἡ περὶ Σκαιαῖς πύλαις μάχη. ὡς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ πλέον τι ποιήσοντος εἰ ὅπλα σχοίη. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεινῶς ῥᾳδιουργεῖ ἐν οἷς εἶπεν ἡ Θέτις. οὐ γὰρ εἶπε ῥητῶς, ἀπειθῆσαι τὸν υἱὸν τοῖς Ἕλλησιν ἱκετεύσασιν, ἵνα μὴ ὁ φιλέλλην Ἥφαιστος δυσχερανεῖ. καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν λιτῶν δὲ ἄχρι τῆς ἐξόδου Πατρόκλου κινδύνους τῶν Ἑλλήνων, σιγήσασα, σχηματίζει τὸν λόγον δεξιῶς, ὅτι αὐτὸς μὲν ἠναίνετο, ἔπεμπε δὲ τὸν Πάτροκλον. ὡς εἴπερ συναπτῷ χρόνῳ ἄμφω ἐγένοντο τό, τε ἀπαναίνεσθαι τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸ ἐκπεμφθῆναι τὸν Πάτροκλον, ὅπερ οὐ γέγονε. καὶ γὰρ τὰς λιτὰς παριδὼν ὁ Ἀχιλλεύς, δι' αὐτὸ ἄτῃ συνεσχέθη. καὶ στερηθεὶς τοῦ Πατρόκλου, μεταμέλεται ἀχθόμενος οὕτω πάνυ. καὶ τὸν Πάτροκλον δὲ ὀψέ ποτε εἰς μάχην ἐξέπεμψεν. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιτηδὲς ἡ Θέτις μέμνηται, οἷα τὸν Πάτροκλον ἀριστεύοντα κτείναντος ὑπὸ τῷ Ἕκτορι, ὡς ἂν καὶ οὕτως ἐρεθίσασα τὸν Ἥφαιστον κατ' ἐκείνου, πρόθυμον εἰς ὁπλοποιΐαν ποιήσῃ, ὃ καὶ ἀνύει· διὸ καὶ ἐψεύσατο ἐν τῷ αὐτῆμαρ ἂν ἐπόρθησε Πάτροκλος Ἴλιον, εἰ μὴ Ἀπόλλων αὐτὸν ἔκτεινεν. καὶ σημείωσαι τὰς τοιαύτας μεθόδους. ὡς τοῦ συνετοῦ προσώπου οἰκονομοῦντος ἀμεθόδως ἐν καιρῷ ἃ λέγει, ἀναλόγως πρὸς τὰ ὑποκείμενα. ὅρα δὲ καὶ τὰ οὐκ ἐπιτηδεύοντα παρεῖσα, καὶ οὐδὲ ἔξω καιροῦ. τὸ πᾶν ἦμαρ. καὶ αὐτῆμαρ καὶ τό, Σκαιῇσι πύλῃσι. καὶ τό, πολλὰ περικλυτά, καὶ ἕτερα. οἷς φιλοῦσιν ὡραΐζεσθαι τὰ διηγήματα. ὕπεστι δέ τι κάλλους καὶ τῷ, πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, εἰ καὶ ἄλλως τραχυφωνεῖται. τὸ δὲ ἐκ χειρῶν ἑλέσθαι τὸν βασιλέα τὸ τοῦ Ἀχιλλέως γέρας, ψευδές μὲν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημάνθη, ἀπειλὴ δὲ ἦν βασιλικὴ θυμῷ λαληθεῖσα, εἰ καὶ μὴ ἐπέβη πρὸς ἔργον δι' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ βασιλέως. τὸ δὲ φρένας ἔφθιεν Ἀχιλλεύς. καὶ ἀλλαχόθι μὲν ἐδηλώθη πάθος εἶναι τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφ' οἷς ἀργὸς ἐκάθητο. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ, φθινύθεσκε φίλον κῆρ. πρωτότυπον δὲ τοῦ φθίνω, τὸ φθίω. ὡς καὶ τοῦ τίνω τὸ τίω. ἐκ τούτου δὲ καὶ φθῖσθαι τὸ φθαρῆναι κατὰ κρᾶσιν, εἰ καὶ ἄλλως διφορεῖται παράστασιν ἐν διφθόγγῳ γραφόμενον ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. τὸ δὲ ἐείλεον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ κατ' ἀρχὴν ε, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐείσατο καὶ τῶν τοιούτων. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ τὸ αὐτίκα ἑξῆς τό, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. δῆλον γὰρ ὡς εἰλεῖται ὅ ἐστι συγκλείεται ὁ μὴ ἐώμενος θύραζε ἐξελθεῖν. θύραζε δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς ἔξω τοῦ ναυστάθμου. Τὸ δὲ δῶρ' ὀνόμαζον, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πλάτος ἐξετίθεσαν, πολλὰ γὰρ ἦσαν καὶ περικλυτά. ἢ ἀντὶ τοῦ ὀνόμαινον ὡς ἐν ταῖς Λιταῖς κεῖται,

ἵνα ᾖ ἐνταῦθα οὕτω ἀδιάφορον τὸ ὀνομάζειν καὶ τὸ ὀνομαίνειν. τὸ δὲ ἀναίνεσθαι, ἀλλοῖον μὲν ἐκεῖ ἦν τοῦ, ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀλλοῖον δὲ ἐνταῦθα ἦν τοῦ, αὐτοῦ μὲν ἠναίνετο. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἀπόφασιν λόγου δηλοῖ. τοῦτο δὲ, δώρων ἀπροσποίησιν καὶ ἐξουδένωσιν. ἡ δὲ τοῦ ἠναίνετο αὔξησις, ὁμοία τῇ τοῦ ἠνώχλει καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ ἱκάνομαι, ταυτόν ἐστι τοῦ ἱκετεύω. ἀσπίδα δέ φασι καὶ τὰ ἑξῆς αἰτήσασα ἡ θέτις, ξίφος οὐκ αἰτεῖ. οὐδ' ἀπώλεσε γὰρ ἴσως ξίφος ὁ υἱὸς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ μελία, οὕτω καὶ ἡ σπάθη κατὰ τὸ σιωπώμενον περισέσωσται αὐτῷ, οἷα μηδ' αὐτῷ τῷ πατρόκλῳ οὖσα εὐμεταχείριστος.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.
Θάρσει. μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνει,
Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Ὣς εἰπὼν, τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ. βῆ δ' ἐπὶ φύσας.
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι.
Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὅππως ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον. αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. γέντο δὲ χειρὶ
Ῥαιστῆρα κρατερόν. ἑτέρηφι δὲ, γέντο πυράγρην.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν
Τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν.
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν.
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Πληϊάδας θ' ὑάδας τε, τό τε σθένος ὠρίωνος.
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' ὠρίωνα δοκεύει.
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο.

Ὅτι θάρσους παρακέλευσις τὸ, θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων. ὁ δὲ εἰς χάριν ἕτοιμος, εἴποι ἂν παρῳδήσας ἐξ ὁμήρου τὸ, αἴθε σε θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι ὅτε μόρος αἰνὸς ἱκάνει, ὥς τόδε τι ποιήσω. ἥφαιστος δὲ ταῦτα πρὸς τὴν θέτιν φησὶ περὶ ἀχιλλέως. μονονουχὶ λέγων ἀστείως, ὅτι εἴθε ὡς σὺ ἐμέ ποτε ἔκρυψας ἀπὸ τῆς ἥρας οὕτω δυναίμην καὶ ἐγὼ κρύψαι θανάτου τὸν σὸν υἱόν. ἐπεὶ δὲ τοῦτο οὐ δύναμαι, ὅπλα σκευάσω αὐτῷ φυλακτήρια, χάριν σήν. ἃ καὶ καλὰ λέγει, καὶ οἷά τις αὖτε ἀνθρώπων πολέων θαυμάσαι τέ φησιν ὅς κεν ἴδηται. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, θαῦμα ἰδέσθαι, ὃ εἶπε πρὸ μικροῦ. καλλίων δὲ ὅπλων ἔπαινος τὸ, ὅπλα καλὰ, οἷα οὔπω τις ὤμοισι φόρησεν ἀνήρ. ὅτι τὰς φύσας πρὸ ὀλίγου ἀπάνευθε τοῦ πυρὸς ἥφαιστος θεὶς, νῦν δὲ ἤδη τοῦ ἔργου ἁπτόμενος, ἐς πῦρ αὐτὰς τρέπει. φησὶ γάρ. βῆ δ' ἐπὶ φύσας. τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι. ὡς οἷά τινας φρονίμους καθὰ προερρέθη. διὸ καὶ ἐπάγει. φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ παντοίην, φησίν. ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε ὅπως ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο. ἰστέον δὲ ὡς ἡ ποιητικὴ αὕτη διασκευὴ, ἀγαθῶν ἐργαλείων ἀρετὴν ὑπαινίττεται οἷς οὐκ ἀμβλύνεται ἡ τοῦ τεχνίτου εἰς ἔργον ὀξύτης. ὡς οἷα συνεπιλαμβανομένοις τοῦ ἔργου. ὥσπερ κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωήν. ἡ δὲ τοιαύτη ἔννοια, καὶ τὰς νῆας τῶν φαιάκων ὡς οἷα καὶ αὐτονόας τινὰς κατὰ τὴν παρὰ ἡσιόδῳ νηρηΐδα, ἐψύχωσε καὶ ἐνόωσεν, ὡς ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ μέρη τῶν φυσῶν τὰ τοῖς χοάνοις ἐνιέμενα, ἀκροφύσια ἐλέγοντο καὶ ἀκροσόμια οἷς φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ γένος τοῦ, χόανος, ἄδηλον εἶναι. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τὰ φυσώμενα ἀγγεῖα εἰς οἷς αἱ ὗλαι τήκονται, ἃ παρ' ἡμῖν ἐστι πήλινα. ἀπὸ δὲ τούτου, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ χοανεύειν. ῥηθὲν οὐ σεμνῶς ἐφ' οὗ ἐκεῖνος ἤθελε. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ χέω. ἰστέον δὲ ὅτι χόανοι μὲν τρισυλλάβως, οἱ παρ' ὁμήρῳ χωνευτικοί. χόννοι δὲ δισυλλάβως ἐν δυσὶν ἀμεταβόλοις αἰολικῶς, ποτήριόν φασι παρὰ γορτυνίοις, χάλκεον, θηρικλείῳ ἐοικός, ὠνομάσθη δὲ ὁ θηρίκλειος ἢ τὸ θηρίκλειον, διγενῶς γὰρ ἐλέγετο, ἐπεὶ θηρίων μορφαὶ

αὐτῷ

αὐτῶν ἐνετυποῦτο. ἢ διότι θῆρας κλονεῖ, ἐνδύουσι γὰρ κατ' αὐτῶν κύλιξι τοιαύταις. ἄλλως δὲ, ἀρέσκεται καλεῖσθαι θηρίκλειον, παρὰ τὸν σκευαστὴν κεραμέα Θηρικλῆν τὸν Κορίνθιον. γράφει οὖν οὕτως. ὦ γαῖα κεραμῖτι, σὲ Θηρικλῆς ποτ' ἔτευξε, κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος. ἤτοι κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν ὡς οὐχὶ μικροῖς ἥδεται ποτηρίοις. ἐγκάθηται γάρ φασι περὶ τὰς λαγόνας ἡ κύλιξ αὕτη ἱκανῶς βαθυνομένη, ὦτά τε ἔχει βραχέα. ἔστιν οὖν τῷ τοιούτῳ λόγῳ καθὰ Ἡρακλῆς Ἡράκλειον, οὕτω Θηρικλῆς Θηρίκλειον. τὸ δὲ ἐείκοσι, διὰ πιθανότητα κεῖται τοῦ τοιαύτας ὕλας καὶ τοσαύτας ταχὺ τακῆναι εἰς ὅπλων ἡρωϊκῶν κατασκευὴν Ἀχιλλεῖ τῷ μεγάλῳ ἁρμοττόντων. εὔπρηστος δὲ ἀϋτμὴ, ἡ εὐφύσητος. πρήθω γὰρ τὸ φυσῶ. ὡς τὸ, ἐν δ' ἄνεμος πρῆσε μέσον ἱστίον. τοῦ δὲ ἐξανιέναι, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα κοινοτέραν λέξιν εὑρεῖν. τὸ δὲ ἄνοιτο. ἐνεστὼς ἄνω, ἐξ οὗ τὸ ἀνύω. χρῆσις δ' ἐκείνου καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δ'. τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται καὶ, ἦνον ὁδόν. ὅτι ὁ Ἥφαιστος, χαλκὸν ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, ὅ ἐστι σκληρόν. κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ, ἢ ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. γέντο δὲ ἤγουν εἵλετο χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἢ κρατερόν. ἑτέρηφι δὲ, γέντο πυράγρην. ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, πάντοσε δαιδάλλων. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, τρίπλακα, μαρμαρέην. ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα. πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ, ἢ ἐπ' αὐτῷ, ποίει δαίδαλα πολλὰ ἐπιστημόνως. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, ὅ ἐστιν ἐπιστημονικαῖς. καὶ ὅρα τὸ ἐποίει, παρὸν ὂν τῶν τιθέναι καὶ τῶν τεύχειν. διὸ καὶ τοῖς τοιούτοις ἐγχορεύει λέξεσιν ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ. πεντάκις μὲν εἰπὼν τὰ τοῦ ποιεῖν ῥήματα. ποίει πρώτιστα σάκος. καὶ, ποίει δαίδαλα πολλά. καὶ, ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις. καὶ, ἐν δ' ἀγέλην ποίησε. καὶ, ἐν δὲ νομὸν ποίησε. τετράκις δὲ τὰ ἐκ τοῦ τιθέναι. ἐν δὲ τίθει νειόν. ἐν δὲ τίθει τέμενος. ἐν δὲ τίθει ἀλωήν. ἐν δὲ τίθει ὠκεανόν. πεντάκις δὲ τὸ τεῦξεν. ἐν μὲν γαῖαν τεῦξεν. καὶ, ἐπειδὴ τεῦξε σάκος. καὶ, τεῦξεν ἄρα θώρηκα. καὶ, τεῦξε δέ οἱ κόρυθα. καὶ, τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας. καὶ σημείωσαι τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἐπίχυσιν τῶν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι ταυτοδυνάμων λέξεων. ὅτι δὲ ἠδύνατο καὶ ἄλλως φράζειν, δείκνυσιν ἐν τοῖς τοῦ χοροῦ. ἔνθα ἐξὸν εἰπεῖν. ἐν δὲ χορὸν ποίησεν. ὁ δὲ, οὐχ οὕτως εἶπεν. ἀλλάξας δὲ, ἔφη. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τοσαῦτα ποιήσας Ἥφαιστος δαίδαλα, οὐδαμοῦ ναυτιλίας ἴνδαλμα θέμενος ἔτευξεν. ἔοικε γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς, δυσέμφελον καθὰ καὶ Ἡσίοδος, κρίνειν αὐτήν. διόπερ οὐδὲ ἐν πλάσμασι μεμνῆσθαι θέλει αὐτῆς. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, λέγει καὶ τίνα τὰ δαίδαλα. ἐν μὲν γοῦν γαῖαν φησὶν ἔτευξε καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ῥηθήσεται. ἐν οἷς σημείωσαι ὡς μὴ ἔχων ἐν Ἰλιάδι κάλλιον τόπον τὴν ἐκφραστικὴν ἐνδείξασθαι τέχνην, εἰκότως τὴν ἀσπιδοποιΐαν ἄρτι ἐπλάσατο ποιήσων τεχνικῶς δι' αὐτοῦ ὃ θέλει, ἐν στενῷ μέντοι. εἰ καὶ ἄλλως, πλατύτερον ἑτέρων ἐκφράσεων ἃς φθάσας ὀλιγοστίχους παρενέσπειρεν. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως, ἐξέφρασε μὲν καὶ ἑτέρωθι οὐκ ὀλίγα. καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἰλιάδος ἔκφρασις διαγελᾷ, ἐν στενῷ δὲ ὅμως. ἐνταῦθα δὲ, λειμὼν ἐκφραστικὸς ἐξήνθησεν, ἐνδεικνυμένου τοῦ ποιητοῦ τὴν κατ' αὐτὸν ἐκφραστικὴν δύναμιν. ἧς χάριν, καὶ τὸ πλάσμα τῆς ὁπλοποιΐας ἐμηχανήσατο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν τῇ Ὀδυσσείᾳ, διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον ἐκεῖ τὴν ὑπόθεσιν εἶναι, πλείους καὶ διόλου γλυκεῖαι κεῖνται ἐκφράσεις, εἰ καὶ μὴ οὕτω πλατεῖαι. ἡ δὲ παροῦσα, εἰ καὶ φύσει φαιδρά ἐστι διὰ τὸ ἐν ἐκφράσει ὡραῖον, ἀλλ' οὐ πᾶσα τοιαύτη ἐστίν. ἔχει δέ τι καὶ δυσπρόσωπον καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος μεγαλείων συνυφασμένον, ἐν οἷς πολέμους καὶ αὐτὴ περιηγεῖται καὶ λόχους καὶ φόνους καὶ τοιαῦτά τινα. τὰ δ' ἄλλα, πολλὴν ἔχει φαιδρότητα. καὶ λαμπρᾶς μετέχει τῆς ἱλαρότητος, οὐκ ἀφιεῖσα καταneανιεύεσθαι τῆς Ὁμηρικῆς ὁπλοποιΐας τὴν Ἡσιόδου φιλότιμον ἀσπίδα ὡς ὁ ἐντυγχάνων εἴσεται. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐκείνη Ὁμηρικῷ πεποιῆσθαι ζήλῳ τῶν κατὰ τὴν ὅλην Ἰλιάδα. ὅπερ δὲ τόπου ἐκπίπτει συγκριτικοῦ λόγου, οὐδὲ ἔστι φράσαι. ἢ ἐς τοσοῦτον μόνον, ὡς εἰ καὶ οὐρανῷ κέγχρον παραμετρήσει τις. σημείωσαι δὲ εἰς τὸ ἀτειρέα, ὅτι ἐκ τοῦ τείρω μὲν γίνεται καὶ αὐτὸ καὶ ὁ ἀτεράμων. ἔστι δὲ ἀτεράμων, οὐ χαλκὸς, ἀτειρὴς γὰρ αὐτὸς, ἀλλὰ σκληρὸς ἄνθρωπος καὶ ἄτεγκτος, καὶ σπόριμος δὲ καρπὸς ἀνέψητος. ἀτέραμνα γάρ φασι διὰ τοῦ ν, ὄσπρια τὰ μὴ ἑψόμενα. Πλάτων δὲ, διὰ τοῦτο κερασβόλα λέγει τὰ σκληρὰ, ἐκ μεταφορᾶς. τὰ γὰρ προσκρούσαντα κέρασι βοῶν ὄσπρια, οὐχ ἕψεται. τούτου δὲ τὴν αἰτίαν φιλοκρινεῖ πιθανῶς Πλούταρχος ἐν τοῖς αὐτοῦ συμποσιακοῖς. μήποτε δὲ τῷ ἀτειρεῖ χαλκῷ ἐπιτήδες παράκειται ὁ κασσίτερος οἷά τι ὑπεναντίον. δοκεῖ γοῦν κασσίτερος εἰρῆσθαι, ὡς ἐν τῇ καύσει τειρόμενος ῥᾷον δηλαδὴ χαλκοῦ. ἀντίκειται δὲ πρὸς τὸ ἀτειρὲς, καὶ τὸ τέρεν. καὶ ἡ τέρεινα. ἴσως δὲ καὶ τὰ ἐν οἴκοις τέραμνα, διὰ τὰς περὶ αὐτὰ γλυφὰς, αἳ τειρομένῳ πάντως ξύλῳ ἐγκολάπτονται. δοκεῖ δέ τισιν ἐτυμολόγοις, καὶ τὰ τείρεα ἐκ τοῦ τείρειν παρωνομάσθαι. τὸ δὲ χρυσὸν τιμῆντα, κατ' ἐξαίρετον ἀποκληροῖ τὸ τιμῆεν τῇ τοιαύτῃ ὕλῃ, ἀνάλογον δὲ τὸ τιμῆντα, πρὸς τὸ αἰγλῆντα καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀκμόθετον δὲ τί ἐστι, προεγράφη. συγκέκοπται δὲ ἐκ τοῦ, ἀκμονόθετον. ἄκμων δὲ ὅτι ὁ καὶ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐρρέθη λέγεται πατὴρ διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως, ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ ὁ Ἄτλας εἴληπται. καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς δὲ ἄκμονος ὁ οὐρανὸς, ὁ Ἀλκμὰν φασὶν ἱστορεῖ. περὶ δὲ τοῦ γέντο, λέξεως Δωρικῆς καιρίας ὡς ἐν ποιήσει διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα παράκειται, εἴρηται ἀλλαχοῦ. ῥαιστῆρα δὲ θηλυκῶς κρατερὴν λέγει, σφῦραν μεγάλην οὐ λεπτουργὸν ἀλλ' οἵαν ἐξελαύνειν τὰ χαλκευόμενα. Ἰωνικῶς δὲ εἴρηται ἡ ῥαιστήρ. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς σωτῆρα τύχην φησὶν ἐκ

τοῦ. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τῷ σωτῆρι βαίη. τὴν δὲ πυράγραν, καὶ χαλκευτικὸν τινὲς καρκίνον φασὶ δι' ὁμοιότητα λαβῆς. σχηματισμὸς δὲ αὐτοῦ, κατὰ τὴν κρεάγραν καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ περὶ δ' ἄντυγα βάλλε, ἀντὶ τοῦ περιετίθετο, ἤγουν περιέξ ἔθηκεν. ὅρα δὲ τὸ τρίπλακα, δηλοῦν ὅτι καὶ τὸ δίπλακα δύναται μὴ ἀεὶ ἐπὶ ὑφάσματος τίθεσθαι. ἰδοὺ γὰρ τὴν ἐλατὴν ἄντυγα, τρίπλακα μαρμαρέην ἔφη, ὅ ἐστι τρίθετον κατὰ τρεῖς πλάκας. ὡς δὲ ἡ μαρμαρέη καὶ θαλάσσης ἐστὶν ἐπίθετον, προδεδήλωται. δῆλον δ' ὡς ἐνταῦθα μᾶλλον οἰκειότερον κεῖται διὰ τὸ καὶ στερεὸν τῆς τοιαύτης τρίπλακος καὶ στίλβον μαρμάρου δίκην. ὁ δὲ ἀργύρεος τελαμὼν, εἶχέ τι καὶ ἀλειφιδώσεως, ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν ἦν εὔχρηστος. αἱ δὲ πέντε πτύχες οἷαι ἦσαν, ἑξῆς φανήσεται. τὸ δὲ ἰδυίῃσιν, ὅτι ὀφεῖλον διὰ διφθόγγου ἔχειν ἀναλόγως τὴν ἄρχουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ εἰδὼς εἰδότος μετοχῆς, ὅμως διὰ τοῦ ι γράφεται οὐχ ὡς μετοχὴ, ἀλλ' ὡς μετοχικὸν ὄνομα, ὅθεν καὶ ἰδυίους οἱ παλαιοὶ τοὺς μάρτυρας ἔλεγον, οἱ παλαιοὶ παραδιδόασι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο πᾶν τὸ τῆς ἀσπιδοποιΐας, οὐ μόνον ῥητορικῶς μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς οἷα καιρὸν εὔθετον εὑρηκὼς ὡς ἐρρέθη, ἁβρότητι ἐκ φράσεως κοσμῆσαι τὴν ποίησιν, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφεῖ ἐπ' αὐτῷ πολλά. καὶ ὅπως μὲν δεξιῶς καὶ οὐ μόνον σεμνῶς ἀλλὰ καὶ πιθανῶς καὶ συμμέτρως ἐκφράζει, αὐτόθεν ἐστὶν ἀναλέγεσθαι τοὺς τῇ ὁμηρικῇ ἐντυγχάνοντας δέλτῳ. οἱ καὶ τῇ τοῦ ἡσιόδου ἀντιπαραθέντες ἀσπίδι, εἴποιεν ἂν, τοσοῦτον εἶναι πρὸς ἐκείνην ταύτῃ διάφορον, ὅσον καὶ ἀνθρωπίνου ἔργου πρὸς ἡφαιστότευκτον. ὅτι δὲ καὶ φιλοσοφεῖ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα πολλὰ ὑπεμφαίνει, δηλοῦσιν εἰς πλάτος οἱ παλαιοί. αὐτίκα ἡ δημὼ τὴν ὁμηρικὴν ταύτην ὅλην ἀσπιδοποιΐαν ἀνάγουσα, τοιαῦτα φησί. ὅτι θέτις μὲν ἡ τὰ τοιαῦτα μεσολαβήσασα, ἐπὶ τῆς τῶν ἐν τῇ κοσμογενείᾳ πραγμάτων θέσεως εἴληπται τῷ ποιητῇ. διὰ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς πνοῆς ἣν ἐξανιεῖσιν ὡς προεδηλώθη αἱ φῦσαι, τὰ ποιητικὰ καὶ δραστήρια τῶν στοιχείων αἰνίττεται. ἀέρα, καὶ πῦρ. οὗ τὰς αὐτομάτας ἀποῤῥοίας, χρυσᾶς νεάνιδας ὑπουργοὺς ἡφαίστου καλεῖ. διὰ δὲ τοῦ κυκλοτεροῦς σάκους, τὸ κατὰ τὸν σφαιροειδῆ κόσμον σχῆμα ἐνδείκνυται, σφαίρας γὰρ γένεσίς ἐστιν ἡμικυκλίου περιενεχθέντος ἀποκατάστασις. τὰ δὲ τηκόμενα, ὁ χρυσὸς ὁ χαλκὸς ὁ ἄργυρος ὁ κασσίτερος, τοῖς στοιχείοις εἰκάζονται, διὰ τὴν πρὸς ἐκεῖνα τῶν τοιούτων μετάλλων ἐμφέρειαν. ὁ χρυσὸς μὲν γὰρ καὶ ὁ ἀτειρὴς ὅ ἐστι δυσκατέργαστος χαλκὸς, εἴκασται πυρὶ καὶ γῇ. ὁ δὲ μαλακὸς, καὶ διὰ τοῦτο ῥευσικὸς κασσίτερος, ὕδατι. ἀέρι δὲ, ἄργυρος ὁ πρὶν ἢ σμηχθῆναι μέλας ὢν καὶ ἀμιγὴς, οὗ ὕστερον ἐπιφαίνει φωτός. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω συμβολικῶς. μετ' ὀλίγα δέ φασιν ἡ αὐτὴ φιλόσοφος, ὅτι καὶ τοῖς κυρίοις τῶν στοιχείων ὀνόμασι χρῆται ὁ ποιητὴς, ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε λέγων, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν. τὸ δὲ τέταρτον στοιχεῖον, αὐτός ἐστιν ὁ τὸ σάκος τεύχων ἥφαιστος. τὴν δὲ τρίπλακα μαρμαρέην ἄντυγα, τὸν ζωδιακὸν ἐκείνη λέγει κύκλον αἰνίττεσθαι. τρίπλακα μὲν, διὰ τὸ πλάτος αὐτοῦ, καθ' ὃ ἡ τῶν πλανήτων κίνησις. μαρμαρέην δὲ, διὰ τὸν ἥλιον τοῦ διὰ μέσων οὐκ ἐξιστάμενον καὶ τὸ φῶς ἐφ' ὅλον αὐτὸν πέμποντα, μαρμαίρειν τε καὶ φαεινὸν εἶναι τὸν κύκλον ποιεῖν. τὸν δὲ ἀργύρεον τελαμῶνα, δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἐκ τῶν ὤμων ἀνέχεται, εἰς τὸν ἄξονα μεταφέρει τὸν τὸ πᾶν ἀνέχοντα, ἐξηρτημένον ὥσπερ τοῦ ἀνωτάτω αἰθέρος, καὶ διὰ μέσου τῆς γῆς ἥκοντα, καὶ ἐπὶ τὰ νότια περατούμενον, καὶ παρέχοντα στρέφεσθαι τὸν οὐρανὸν περὶ αὐτὸν, ὑπ' αὐτοῦ ἀνεχόμενον. τὰς δὲ πέντε πτύχας τοῦ σάκους, τοὺς παραλλήλους κύκλους νοεῖ, εἰς οὓς διαιρεῖται ὁ κόσμος. ἤγουν τὸν ἀρκτικὸν, ὃς τῷ βορείῳ πόλῳ ἐγγίζει. καὶ τὸν τῷ νότῳ προσκυροῦντα ἀνταρκτικόν. καὶ τοὺς δύο τροπικοὺς, ἤγουν τὸν πρὸς τῷ βορρᾷ θερινὸν, καὶ τὸν πρὸς τῷ νότῳ χειμερινόν. καὶ πέμπτον τὸν μέσον αὐτῶν ἰσημερινόν. εἰς ὃν ἥλιος ἐλθὼν, ἰσάζει τὰς ἡμέρας ταῖς νυξίν. ὧν πέντε πτυχῶν, μέση μὲν, χρυσέα καθ' ὅμηρον, ὁ ἰσημερινὸς δηλαδή. εἰ μή τις καὶ τὴν διακεκαυμένην ζώνην ταύτην ἐθέλει νοεῖν. δύο δὲ ἔνδον κασσιτέρου, οἱ τροπικοὶ, διὰ τὸ εὐτόνως εὔκρατον. ἐξωτάτω δὲ χαλκαῖ, αἱ πρὸς τοῖς πόλοις, κατεσκληκυῖαι πως διὰ τὴν ἐπὶ πολὺ τοῦ ἡλίου ἀπόστασιν. καὶ τοιαῦτα εἰποῦσα ἡ σοφὴ ἀσπιδοποιὸς, καὶ τὴν ἡφαιστότευκτον καὶ καθ' ὕλην ἀσπίδα μετασκευάσασα νοερώτερον, συμβιβάζει καὶ τὰ περὶ τῶν πόλεων, καὶ ὅσα ἄλλα λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἀσπιδοποιΐᾳ. λέγουσα ὅτι πράξεις ἀνθρώπων πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ περιτρύσας ὑφ' ὧν ὁ καθ' ἡμᾶς διοικεῖται βίος, ἀπαγγέλλει διὰ τούτων ὁ ποιητὴς, εἰσηγητὴς τῆς ἀρίστης γιγνόμενος πράξεως. τὸν φόνον δὲ, οὗ ποινὴ τουτέστι πρόστιμον δύο τάλαντα τέθειται, ἀκούσιον εἶναι νοεῖ. καὶ τὸ ἄμφω δὲ ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι ὅ ἐστιν ἐπὶ μάρτυρι, μαρτύρων λέγει δηλοῦν παράληψιν, ἐφ' οἷς πολλάκις τὸ πέρας τῆς δίκης. καὶ ὅλως ἀποδείκνυσι, πλατυτάτην τὴν ἀσπιδοποιΐαν περὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων εἶναι τοῦ ποιητοῦ διάλεξιν. ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀσπίδι δαιδάλματα τοῦ ἡφαίστου ἐπιβαλὼν ἐκφράζειν, φησίν. ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξεν. ἐν δ' οὐρανόν. ἐν δὲ θάλασσαν. καλλωπίσας τε τὸ τῆς φράσεως πρόσωπον, καὶ ἀρξάμενος ὅθεν ἐχρῆν, διὰ τὸ αἴνιγμα κοσμογενείας εἶναι ταῦτα κατὰ παλαιούς. εἶτα πάλιν τῶν ἄνω καὶ κρειττόνων γινόμενος πρὸ τῶν περὶ γῆν, φησίν. ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, ἤγουν κύκλῳ περιέχει καὶ στρέφει σφαῖρα ὢν αὐτός. εἶτα ἐξ ἁπάντων τειρέων ἐκλεγόμενος ἅπερ αὐτὸς ἐθέλει ὡς καὶ ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ, ἀπαριθμεῖ τὰ νῦν καὶ ἐκεῖ τοιαῦτα κεῖται, φησί. πληϊάδας ὑάδας τε, τό, τε σθένος ὠρίωνος. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' ὠρίωνα δοκεύει, οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο. ἰστέον δὲ ὅτι ἀρξάμενος.

μένος ὡς ἐῤῥέθη τῆς ἀσπιδοποιΐας ἐπαναφορικῶς ἐκ τοῦ, ἐν μὲν γαῖαν ἐν δ' οὐρανὸν ἐν δὲ θάλασσαν ἐν δὲ τὰ τείρεα, ἐπέμεινε τῷ καλῷ τούτῳ σχήματι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, λέγων. ἐν δὲ δύο ποίησε πόληας. ἐν δὲ τίθει νειόν. ἐν δὲ τίθει τέμενος. ἐν δὲ τίθει ἀλωήν. ἐν δὲ ἀγέλην ποίησεν. ἐν δὲ νομὸν ποίησε. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε. ἐν δὲ τίθει ποταμοῖο σθένος. ἔθετο δὲ οὕτω καὶ μέσον τῆς ἐκφράσεως ἐν στίχῳ ἑνὶ, τρία ὅμοια. ἐν δ' ἔρις. ἐν δὲ κυδοιμός. ἐν δ' ὀλοὴ κήρ. ὅπερ οἷον καὶ τὸ, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. ἰστέον δὲ ὡς ἡ γαῖα διφορουμένη, τὸ μὲν δίφθογγον αἰ αὐτῆς ἀναφαίνει ἐν τῷ ἐννοσίγαιος καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. τὸ δὲ ψιλὸν ε, ἐν τῷ γεωργὸς, καὶ λυπρόγεως, καὶ ἐν ἑτέροις δυσαριθμήτοις. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γέα τοῦ ψιλογραφουμένου κέκραται ἡ γῆ. ἀπὸ τῆς γῆς δὲ, ἡ γαῖα μὲν οὐ πάνυ. ἢ γὰρ ἂν προπαροξυτονεῖτο κατὰ τὸ σελήνη σεληναία, καὶ τὰ ὅμοια. σύγκεινται δὲ ἄλλως ἀπ' αὐτῆς λέξεις ὅτι μάλα πολλαί. τὸ γήπεδον. τὸ γήλοφον. ὁ γηπόνος. καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ τὸ γήτειον. οὗ ἐτυμολογία, τὸ ἐκ γῆς ἀναθέειν. ταῦτα δὲ ἐν τοῖς τοῦ ναυκρατίτου σοφιστοῦ γήθυον κεῖται. ἀπὸ τοῦ γῆθεν ἴσως θύειν, ἤγουν ὁρμᾶσθαι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ γαθυλλὶς καὶ γηθυλλὶς καὶ ἐπιθυλλὶς λέγεται, ὅμοιον ὂν ἀμπελοπράσῳ. οὗ τὸ ἥμερον, πράσον τε λέγεται καὶ κεφαλωτόν. ἐν δὲ τῷ, ἠέλιον ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν, τὰς φύσεις ἀμφοῖν διὰ τῶν ἐπιθέτων παρέστησε. τοῦ μὲν, τὸ στεῤῥὸν καὶ ἀκοπίατον κατὰ τὴν πολιτικὴν πόλησιν. τῆς δὲ, τὸ χαῦνον καὶ πληθῦον τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. δοκεῖ γάρ τισι τῶν φυσικῶν, τὴν σελήνην ἀεὶ φύσει πλήθειν, εἰ καὶ μὴ ὁρᾶται ἡμῖν. διὸ καὶ πλήθουσαν φασὶν εἰπεῖν αὐτήν. ἕτεροι δὲ πλήθουσαν φασὶ, τὴν πληρωτικὴν σωμάτων τινῶν. οἷον ὀστρέων. ὀστρακοδέρμων. ἤδη δέ που καὶ δένδρων. ἀλλὰ δὴ καὶ ὑδάτων ὡς δῆλον ἐκ τῶν πλημμυρίδων, αἳ κατὰ μηνιαίας περιόδους γίνονταί τινας. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως ἀκάμας μὲν ἥλιος, ὁ ἀεὶ ἔχων ὡσαύτως. πλήθουσα δὲ σελήνη, ἡ ἐκ μειώσεως αὖθις αὔξουσα κατὰ τὸ, πλήθοντες ποταμοὶ οἱ ἐπομβρίαις ἐπαυξανόμενοι. διὸ τὸν ὠκεανὸν ὡς μὴ πάσχοντα ταῦτα καὶ αὐτὸν κατὰ τοὺς λοιποὺς, ἀκάματον προσεῖπον ὁ γράψας τὸ, παῤῥὰ δ' ἀκαμάτοιο φέρεται ῥόος ὠκεανοῖο. ἡ δὲ ἐξ ὅλου, ἤγουν ἐκ τῶν τειρέων ἁπάντων μετάβασις εἴς τινα μέρη πληϊάδας τε ὑάδας τε, ἄρκτον τε τὴν καὶ ἅμαξαν ἥτις οἴη ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο, ὁμήρῳ συνήθης ἐστίν. ἐν οἷς τὸ ἄμμορός ἐστι λουτρῶν ὠκεανοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄδυτός ἐστι καὶ οὐ δύνει εἰς ὠκεανὸν, οὔτε αὐτὴ, ἡ καὶ μεγάλη καλουμένη καὶ ἑλίκη πρὸς ἣν οἱ ἕλληνες ὡς εἴρηται ναυτιλλόμενοι ἑλικώπες διὰ αὐτὴν ἐλέγοντο. οὔτε ἡ κυνόσουρα ἡ ἐγγὺς αὐτῆς ἡ μικρὰ, ἥτις μετὰ ὅμηρον ὑπὸ θαλοῦ τοῦ μιλησίου εὕρηται, πρὸς ἣν φοίνικες ἔπλεον. εἰ δὲ μὴ μόνη ἡ ἄρκτος ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἐστὶν ἀφανῆ ἄστρα καὶ ἄδυτα ὅσα ὁ ἀρκτικὸς ἀποτέμνεται κύκλος, δι' οὗ, ὁ διὰ μέσων τῶν ἄρκτων δράκων, ἡ τοῦ βοώτου χεὶρ, τοῦ κηφέως τὰ ἀπὸ τῆς ἰξύος μέχρι ποδῶν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὰ σιωπᾷ. οὐ γὰρ τεχνολογῆσαι προηγουμένως ἐνεστήσατο καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ μόνη, πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἶπε τῶν ἄλλων, ὧν ὡς τῇ ἀσπίδι ἐνετυπωμένων προεμνημόνευσεν, ἤγουν τῶν πληϊάδων καὶ τῶν ὑάδων καὶ τοῦ ὠρίωνος. αὐτὰ γὰρ, ὠκεανῷ λούονται δύοντα. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον λούεσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ῥητόρευμα μυθικῆς ὑπολήψεως. ὡς τῶν πολλῶν, οἰομένων εἰς ὠκεανὸν λούεσθαι τὰ ἄστρα καταδυόμενά τε καὶ ἀνίσχοντα. καὶ διὰ ταῦτα, καὶ λαμπρὰ εἶναι. κατὰ τοίνυν τὴν τοιαύτην νόμισιν, λούεσθαι μέν ἐστιν εἰς ὠκεανὸν τείρεα, τὸ δύειν καὶ ἀνατέλλειν αὐτά. τὸ δὲ μὴ λούεσθαι, τοῦ μὴ δύειν ἐστὶ δηλωτικόν. τείρεα δὲ, ἢ παρὰ τὸ εἴρειν γίνεται τὸ λέγειν, ἔχουσι γάρ τινα σημασίαν ὡς καὶ ἄρατος δηλοῖ. ἢ ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται, παρὰ τὸ τείρειν, καθὰ καὶ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ γεωργίου κεῖται. πολλοὶ γάρ φησιν ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται γινόμενοι ἀστρόβλητοι, ὡς ἐκ τῆς βροντῆς ἐμβρόντητοι. ἐφανέρωσε δέ φησι τὸ ε, ἀλκαῖος εἰπὼν, τερέων δίχα τοῦ ι. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ τηρεῖν τροπῇ βοιωτικῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον. ὁ δὲ περὶ πληϊάδων καὶ ὑάδων λόγος, τοιοῦτος. ἄτλαντι τῷ ἰαπετοῦ, καὶ αἴθρᾳ τῇ ὠκεανοῦ, θυγατέρες ἐγένοντο δώδεκα, καὶ υἱὸς ὕας. ὃν ἐν λιβύῃ κυνηγετοῦντα, ὄφις κτείνει. τῶν δὲ ἀδελφῶν αἱ μὲν ε, διὰ τὸ ἐπὶ τῷ θανόντι πένθος, οὐκ ἔτι ἦσαν οὐδὲ αὐταί. ἀλλὰ καταστερωθεῖσαι, ἐπωνομάσθησαν τῷ ἀδελφῷ, ὑάδες ἐξ αὐτοῦ παρονομασθεῖσαι. ἔπαθον δὲ τὰ αὐτὰ μετὰ ταῦτα καὶ αἱ ἑπτά. διὸ καὶ πληϊάδες εἴρηνται, διὰ τὸ πλείους εἶναι τῶν πέντε κατὰ δέ τινας, πληϊάδες λέγονται, ἀπὸ τῆς μητρὸς πληϊόνης. ἢ ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται. βότρυν γοῦν τινες αὐτάς φησιν. ἢ καὶ ὅτι πλησίον ἀλλήλαις εἰσίν. ἢ ὅτι πλείω τινὰ δι' αὐτῶν ἐπισημαίνονται. ἢ ὅτι πλεῶνα σημαίνουσιν ὅ ἐστιν ἐνιαυτόν. ὡς καὶ ἡσίοδος. πληϊάδων ἀτλαγενέων καὶ τὰ ἑξῆς. φασὶ δέ τινες καταστερίσαι αὐτὰς, πενθούσας ἐπὶ τῇ ἄτλαντος δυστυχίᾳ, ὃς ἀχθοφορεῖ τὰς μυθευομένας κίονας. ἑπτὰ δὲ οὐσῶν, ἀμαυρός ἐστιν ὁ ἕβδομος ἀστήρ. μυθεύονται δὲ συνελθεῖν ἐξ αὐτῶν, ταϋγέτην μὲν καὶ μαῖαν καὶ ἠλέκτραν, διΐ. ἐξ ὧν, ταϋγέτης μὲν, λακεδαίμων. μαίας δὲ, ἑρμῆς. ἠλέκτρας δὲ, δάρδανος. τὴν ἀλκυόνην δὲ, μιγῆναι τῷ ποσειδῶνι. τὴν στερόπην δὲ, τῷ ἄρει, ὧν οἰνόμαος. τὴν δὲ μερόπην, σισύφῳ, ἐξ ὧν γλαῦκος. οἱ δὲ, παρθένους εἶναι φασὶ τὰς ἑπτὰ, καὶ συγκυνηγετεῖν τῇ ἀρτέμιδι. ὠρίωνος δὲ διώκοντος κατ' ἔρωτα, περικαταλήπτους γινομένας, μεταβαλεῖν δι' εὐχῆς εἰς πελειάδας, εἶτα καὶ καταστερωθῆναι, ὅθεν καὶ πληϊάδας κληθῆναι, οἱονεὶ πελειάδας κατὰ συγκοπήν. διὸ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὡς καὶ προδεδήλωται, πελειάδας τὰ ἄστρον ταῦτα καλοῦσι. κεῖνται δὲ κατὰ οὐρὰν τοῦ ταύρου. τὴν δὲ ἑβδόμην ἠλέκτραν, τὴν ὡς ἐῤῥέθη ἀμαυρὰν, φασὶν οὐκ ἀνεχομένην ἰλίου ἅλωσιν ἰδεῖν,

μεταστῆναι τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλουχίας, καὶ ἀμαυρωθῆναι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ πλειάδων. αἱ δὲ ὑάδες, ἐπὶ τῶν τοῦ ταύρου κεῖνται κεράτων. ἢ διὰ τὸν ἀδελφὸν ὕαντα οὕτω κληθεῖσαι ὡς εἴρηται. ἢ διότι τῷ ὑ στοιχείῳ παρεμφερεῖς εἰσιν. ἢ ὅτι ὑετῶν ἐπισημασίας δηλοῦσι. τινὲς δὲ, δωδωνίδας νύμφας αὐτάς φασι, διονύσου τροφούς. ἃς ἡ ἰνὼ διὰ τὸν τῆς ἥρας φόβον, παρακατέθετο τὸν διόνυσον, ὅτε καὶ λυκοῦργος αὐτὰς ἐδίωξε συμπλευσάσας ἐκείνῳ καὶ κατανεμούσας τὴν ἄμπελον. τιθέασι δέ τινες αὐταῖς καὶ ὀνόματα, ἀμβροσίας, εὐδώρην, αἰσύλην. καὶ τοιαῦτά τινα. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται καὶ ὅτι, ὑάδες, βάκχαι, τιθῆναι τοῦ διονύσου. καὶ τὸν διόνυσον, ὕην φασὶν ἀπὸ τούτων τινές. ὕης γὰρ, ἐπίκλησις τοῦ σαβαζίου. ἔνθα ῥητέον ἐστὶν ὅτι καθὰ μεταδοτικῶς αἱ τοῦ διονύσου τροφοὶ ἐξ ἐκείνου βάκχαι καλοῦνται, οὕτω καὶ ἐκ μαινομένου μαινόμεναι. ἐκαλεῖτο γοῦν καὶ μαινόλης αὐτός. περὶ οὗ φησι πλάτων, ὡς φήμη ὑπορρεῖ ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἥρας διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην, διὸ τάς τε βακχείας καὶ τὴν μανικὴν πᾶσαν ἐμβάλλει χορείαν. ὅμως δὲ μαινόμενος διόνυσος, διὰ τὸ τοὺς πλείονας ἀκράτου φησὶ σπῶντας, θορυβώδεις γίγνεσθαι. ὅτε καὶ καθ' ἡρόδοτον εἰπεῖν, τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα κατιόντος, ἀναπλώει ἔπεα μαινομένοισι πρέποντα. καὶ οὕτω μὲν καὶ τὰ κατὰ τὰς ὑάδας. ὁ δὲ ὠρίων, ἄστρον μέγιστον καὶ λαμπρότατον ὁμώνυμον τῷ ἥρωϊ. ὃς ἐπί τε ἀνδρίᾳ καὶ κάλλει καὶ μάλιστα τέχνῃ κυνηγετικῇ, τεθρύλληται. καὶ κατ' ἔρωτα λέγεται ἀρτέμιδος, σκορπίῳ πληγεὶς καὶ θνήσκων, ἀστροθεσίᾳ τιμηθῆναι. περὶ δ' αὐτοῦ διαλαμβάνει καὶ ἄρατος καὶ οἱ αὐτοῦ ὑπομνηματισταί. εἴτε δὲ παρὰ τὸ οὐρῆσαι τὸ τοῦ μύθου, ὁ ὠρίων δωρικῶς ἐτυμολογεῖται, εἴτε παρὰ τὴν ὥραν ἰωνικῇ ψιλώσει, εἴτε παρὰ τὸ ὀαρίζειν, ὡς ὀαρίων, καὶ κατὰ κρᾶσιν ὠρίων, ὡς ἄν εἴποι τίς ὁμιλητὴς, διαφερέσθωσαν οἱ παλαιοί. περὶ δὲ ἄρκτου, τοσοῦτον ῥητέον. ὅτι λόγος ἐστὶ, καλλιστὼ τὴν λυκάονος χόλῳ ἥρας διὰ τὸν διὸς ἔρωτα μεταπεσεῖν εἰς ἄρκτον. καὶ τοξευθῆναι μὲν ὑπ' ἀρτέμιδος, ἀναχθῆναι δὲ εἰς ἀστέρας ὑπὸ τοῦ διός. ἔχουσι δὲ καὶ περὶ αὐτῆς τὸ ἀρκεῖν οἱ τοῦ ἀράτου ὑπομνηματισμοί. ἰστέον δὲ ὡς ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος κατὰ ζωωνυμίαν τὸ τῆς καλλιστοῦς ὠνόμασεν ἀστροθέτημα, ὁ δὲ ὠρίων, κυνηγέτης ὑπόκειται, χαριέντως εἶπεν ὁ ποιητὴς τὸ, ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' ὠρίωνα δοκεύει. ἀληθῶς μὲν, διότι τὴν αὐτὴν ἡ ἄρκτος τῷ ὠρίωνι ποιεῖται κίνησιν. ἀστείως δὲ, ὡς πρὸς τὸν μῦθον, διότι δέδιεν ὡς ἄρκτος τὸν κυνηγέτην. καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸ τοῦ ὠρίωνος ἀπονεύει ἄστρον. λέγει δὲ καὶ κύριον μὲν αὐτῆς εἶναι τὸ ἄρκτος, διὰ τὴν τοῦ μύθου ἐξουσίαν, ἥτις αὐτὴν ἐξ ἄρκτου κατησέλωσεν. ἐπίκλησιν δὲ, τὸ ἅμαξα, δι' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἁμαξοειδῶς αὐτὴν συμπληρούντων ἀστέρων θέσεως. περὶ δὲ τούτων, ἔχει τί καὶ ἡ ὀδύσσεια. ἡ δὲ ἄρκτος, ὅτι μετὰ τοῦ τ' λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως, ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. τὸν μέντοι ἄνεμον, ἄνευ τοῦ τ', ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον. καὶ τὴν ἐκεῖθεν πνοὴν, ἄρκιον. εἰς ὃ καὶ φέρει ἐκεῖνος, χρῆσιν ταύτην. καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος ὥς, ναύτησιν ἀσκεύοις μολών. τὸ δὲ ἅμαξα, οἱ μὲν παλαιοὶ, ψιλοῦσι. καὶ φέρονται καὶ συναλοιφαὶ τοῦτο δηλοῦσαι. δῖον. τιθέσθην ἐπ' ἁμάξαις. καὶ, αἱ δ' ἐπ' ἁμαξιτόν. καὶ κατημαξευμένον. οἱ μέντοι νεώτεροι ἀττικοὶ, ἐδάσυναν. καὶ δὴ δασείας συνήλειψαν, καθημαξευμένα εἰπόντες ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ἐγράφη περὶ τούτου καὶ τῶν τοιούτων, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν.

Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων,
Καλάς. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε.
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπολαμπομενάων
Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν,
Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. αἱ δὲ γυναῖκες,
Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι. ἔνθα δὲ νεῖκος
Ὠρώρει. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων. ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι.
Ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.
Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί.
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. οἱ δὲ γέροντες,
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ.
Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων,

Ὅτι ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐνδιατρίψας τοῖς ἑτέροις ἐκφραστικῶς ὁ ποιητὴς, κατάγει τὸν λόγον ἐπὶ τὰ περὶ γῆν. καὶ πόλεις δύο τῇ ἀσπίδι ἐντυπωσάμενος, τῇ μὲν μιᾷ, τὰ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ ἐνθεωρεῖ. γάμου τε ἐκφράσει ἀγάλλων τὴν γραφὴν, καὶ δικαστικῇ καθέδρᾳ. τὴν δὲ ἑτέραν, πολεμουμένην ποιεῖ, καὶ τὰ ἐκ πολιορκίας πάσχουσαν. τὰ τοῦ ἀνθρωπίνου κεφάλαια βίου ἐν τούτοις διαγραφόμενος. ἰστέον δὲ ὅτι τὰς δύο ταύτας πόλεις, ὧν ἐν τῇ μὲν γάμοι καὶ εἰλαπίναι ἦσαν, καὶ ὑμέναιος, καὶ ὀρχηστῆρες, καὶ φόρμιγγες. καὶ αὖ πάλιν, λαοὶ ἐν ἀγορᾷ. καὶ νεῖκος ἕνεκεν

ποινῆς

Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον. ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι.

ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ἐστὶ δύο τάλαντα χρυσοῦ, μισθός τις ἐν μέσῳ ἔκειτο. ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ, δύο στρατοὶ λαῶν τεύχεσι λαμπόμενοι, καὶ τάδε ἐστὶ τάδε ποιοῦντες, ἐν οἷς ἄρχει Ἄρης καὶ Ἀθηνᾶ δέ. τὰς δὴ πόλεις ταύτας τὰς δύο, Ἀγαλλίας τις Κερκυραῖος ἀνήρ, Ἀθήνας φησὶν εἶναι καὶ Ἐλευσῖνα, προσάγων οὕτω τὸ εἰκὸς τοῦ λόγου. γάμους γὰρ καὶ ὑμεναίους ἐν Ἀθήναις πρῶτον ἀχθῆναι ὑπὸ Κέκροπος, ὅθεν καὶ διφυῆ τὸν Κέκροπα λέγεσθαι ὁ Χάραξ φησί. διότι τὸ νομίμως ἐκ δύο φύεσθαι, δι' αὐτὸν ἐπέγνωσαν οἱ ἄνθρωποι τῇ τοῦ γάμου εὑρέσει. οὗ παρώνυμον ὥσπερ ὁ γαμήλιος λόγος, οὕτω καὶ μὴν Ἀττικὸς ὁ Γαμηλιών, γάμοις ἀφωρισμένος, οἷς Γαμηλία Ἥρα ἐπεστάτει. καὶ πέμμα δέ τι ἦν καλούμενον καὶ αὐτὸ γαμήλιος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, πέπτεται γαμήλιος. καὶ αὐλοὺς δὲ εἰς γάμον, Ἀθηνᾶ φησὶν εὗρεν. ἧς ἐπωνόμασται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. καὶ δίκην δὲ φονικήν, λόγος, ἐν Ἀθήναις πρῶτον συστῆναι ἐπὶ Ἁλιρροθίῳ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος. καὶ οἱ δικασταὶ δὲ Ἀθήνησι μισθὸν λαμβάνουσιν, εἰ καὶ τριώβολον ἐκεῖνο, οὐ μὴν διτάλαντον χρυσοῦ ὅπερ μισθὸς ἐνταῦθα κεῖται πολυτελὴς τῷ τὴν δίκην ἰθύντατα εἰπόντι. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς μιᾶς πόλεως, τῆς τῶν Ἀθηνῶν δηλαδή. δύο δὲ στρατοὶ περὶ τὴν ἑτέραν ἤγουν τὴν Ἐλευσῖνα, Φόρβαντός τέ φησιν ἐξ Ἀκαρνανίας, καὶ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Θρᾴκης. ἔνθα βοηθοῦσιν Ἄρης μέν, χάριτας ἀποδιδοὺς ὅτι ἀπελύθη κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ μετὰ Ποσειδῶνος διὰ τὸν Ἁλιρροθίου φόνον. Ἀθηνᾶ δέ, ὅτι ἡ πόλις αὐτῇ ἐπωνόμασται. καὶ τὰ ἑξῆς δέ φησι τῆς ὁμηρικῆς ταύτης ἀσπιδοποιΐας τὰ μετὰ τὰς δύο πόλεις, ἀρχαιογονίαν δηλοῦσιν Ἀττικήν. νειὸς γοῦν εὐρεῖα τρίπολος ἡ περὶ Ἐλευσῖνα καὶ Ἀττικὴν καὶ πολλοὶ ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ, ἐπεὶ Τριπτόλεμος ἐκεῖ πρότερον ἔσπειρε σῖτον. ὃν καὶ βασιλέα εἶναί φασι καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα βασιλέα ἐφίστα τῷ θερισμῷ, εἰπών. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει. καὶ ἄροτρον δέ, ἐκεῖ πρῶτον ὁ Βουζύγης ἔζευξε. διό τινες ἐνταῦθα μετὰ τό, ἤμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, προσγράφουσι στίχον τοῦτον, καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος ἀγλαοδώρου. βοῦς δέ φησι ἱερεύεται ἐνταῦθα κατὰ τό. βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον, διότι πρῶτον ἐκεῖ φασὶν ἔθυσε βοῦν Θάλων φυγαδευθείς. πολλὴ δὲ καὶ σταφυλὴ ἐν τούτοις κατὰ τό, σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, διὰ τὴν Διονύσου πορείαν. ἐστὶ ὁ ποικίλος δὲ χορὸς ἐν τῇ ἀσπίδι, Ἀριάδνης καὶ Θησέως τοῦ τῶν Ἀθηναίων βασιλέως ἔχει ἀνάμνησιν. οὐ ταῦτα δὲ μόνον οὕτω συμβιβάσειεν ὁ ῥηθεὶς Κερκυραῖος σοφιστής, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ, πρὸς τὸν ὅμοιον σκοπὸν περιείλκυσεν. ἤγουν τό, ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξεν, ἐν δὲ θάλασσαν. καὶ αὐτὰ γάρ, τὸν Ἥφαιστον ἐπίτηδές φησιν ἐντυπώσασθαι, οἷα φιλαθήναιον. γῆν μέν, διὰ τὸν παῖδα Ἐριχθόνιον τὸν τῆς Ἀττικῆς βασιλέα, ἐπεὶ αὐτόχθων ὁ Ἐριχθόνιος. θάλασσαν δέ, ἐφ' ἧς οἰκοῦσι, καὶ ᾗ χαίρουσιν Ἀθηναῖοι. ὧν μέγα ἦν τὸ ἐπὶ τῷ ναυτικῷ αὔχημα. καὶ ταῦτα μὲν οἱ φιλαθήναιοι, τόπους ἐγκωμίων τῇ πόλει φιλοτιμούμενοι ἐκ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως. καί που ἐκ τοιούτων συνιστᾶν ἐθέλοντες καὶ τὸ Ἀθηναῖον εἶναι τὸν ποιητήν. ὃ δή τινες ἱστόρησαν. Ὅμηρος δὲ καλὰς εἰπὼν τὰς ῥηθείσας πόλεις διά τε τὸ ἐξ ὕλης αὐταῖς τίμιον, καὶ μάλιστα διὰ τὸ τοῦ καμάτου ἔντεχνον, γάμον ἐκφράζει πρῶτον, τὸ καὶ πολιτικώτατον ἔργον καὶ τῇ φύσει φίλον, ᾧ συγγενές τι ἐστὶ τὸ τῆς εἰλαπίνης καλόν. καὶ φησίν. ἐν δὲ δύο ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων, καλάς. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπολαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. πολὺς δ' ὑμέναιος. κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν, αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. αἱ δὲ γυναῖκες, ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη. λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι. καὶ ὅρα τὸ νόημα τοῦτο μέσως ἔχον, οἷα τὰ μὲν φθάσαντα καθιστῶν, ὑπισχνούμενον δὲ τὰ ἐφεξῆς. αἰνίττεται δὲ τοῦτο ἡ ὁμωνυμία τῆς ἀγορᾶς. εἰ μὲν γοῦν λαοῦ ἀγορὰ ἡ λαοφόρος νοηθείη, συμπληροῖ ὁ λόγος τὴν τοῦ γάμου ἔκφρασιν καταστάθεις εἰς τοὺς θεατὰς λαοὺς τῆς νυμφαγωγίας, ἣν δηλοῖ διαλελυμένως τό, νύμφας ἀγινεῖν. εἰ δὲ ἐστὶν ἀγορὰ ὁ δημηγορικὸς τόπος, ἄρχεται ἐντεῦθεν ἡ ῥηθησομένη δικανικὴ ἔκφρασις. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐνταῦθα ἑτέρωθί που τῆς ἀσπίδος, λαοὶ συνῆλθον δικανικῶς. ἔνθα δέ, νεῖκος ὀρώρει καὶ ἑξῆς. ὅρα δὲ τό, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, τὸ καὶ ἀρχαῖον ἐστὶ ἁπλοῦν καὶ εὐπόριστον, ὃ καὶ εἰσέτι πολλοῖς ἐπιχωριάζει. αἱ γοῦν διὰ κηρίου ἀνάψεως πομπαί, τῆς ὕστερον πολυτελείας εὕρημα. ἐκ παλαιοῦ μέντοι, δᾷδες ὑπούργουν εἰς φῶτα σπουδαῖα, καὶ εἰς αὐτὰς ἑορτάς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ παρὰ Ἀττικοῖς δᾳδουχεῖν, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς δᾳδούχων. οἳ δοκιμαζόμενοι ἐπεστάτουν ταῖς δᾳδουχίαις. εἰ δὲ καὶ ἔλαιον ἐκ δᾴδων ἐπορίζοντο εἰς πυρὸς ἄναψιν, οἴδασιν οἱ περιτυχόντες. ὑμέναιος δέ, γαμήλιος ᾠδή. σχηματίζεται δὲ τὸ πολὺς ὑμέναιος ὀρώρει, ὡς τό, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, ἔνθα δὲ νεῖκος ὀρώρει. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἢ παρὰ τὸ ὑμνεῖν, ὡς οἷον ὑμναιός τις. ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ναίειν τοὺς νυμφίους, ὡς οἷον ὁμόναιος. ἢ παρὰ τὸν παρθένιον ὑμένα, ὡς παρὰ δηλοῖ καὶ τό, ὑμὴν ὦ, ὑμέναιε ὦ παρὰ τοῖς κωμικοῖς. οὗ δὴ διαλέπτου ὑμένος χρῆσις καὶ παρὰ τοῖς δειπνοσοφισταῖς ἐν τῷ, ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν, ἤγουν ἄγαν ἐλαύνοντες, λεπτότατον ἐποίουν ὑμένος δίκην. δῆλον δ' ὅτι κἀνταῦθα ἡ ἐξ πρόθεσις, ἐπίτασιν ἐδήλωσεν. καὶ ἄλλως δὲ ὑμέναιος, ἀπὸ ὑμεναίου νεανίου τινὸς Ἀργείου, ὃς παραπλέων Ἀθήνας, ἔπαυσε βίαν ἣν λῃσταὶ Πελασγοὶ ἐπῆγον παρθένοις Ἀττικαῖς. αἳ γάμῳ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι, ᾠδὴν ᾖσαν ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον. καὶ ἐξ αὐτοῦ πᾶς ὁ ἐν γάμῳ ὕμνος ὑμέναιος. ἔτι

ροι δὲ, περὶ Μαλλῶ τινὰ νεανίαν ἱστοροῦσιν Ὑμέναιον πρὸ ὥρας θανόντα, καὶ εἶναί τινα λόγον αὐτοῦ ἐν τοῖς γάμοις ὃν καλεῖσθαι ὑμέναιον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὑμέναιος ὀρώρει ἐγράφη οὐχ ὅτι ὑπεζήκουε τῷ, ἀλλ᾽ ὅτι τῷ σχήματι τοῦ ζωοπλασιασμοῦ οὕτως ἐῴκει. τοιοῦτον δὲ καὶ ἑξῆς τὸ, αὐλοὶ βοὴν ἔχον. καὶ τὸ, ἄνδρες ἐνείκεον. καὶ, λαοὶ ἐπήπυον. καὶ, παῖς λεπταλέῃ φωνῇ. καὶ, βόες ἐπεσσεύοντο μυκηθμῷ. καὶ ἕτερα ὅμοια. ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις, οὐ φωνὴ ὑπεζήκουε, εἰ καὶ ὁ φίλος ἡφαίστῳ μῦθος οὕτως ἐθέλει, ἀλλ᾽ εἰκασμῷ ἐνέφαινε φωνὴν ἡ τῶν ζώων ἀκριβὴς ἐμφέρεια. τὸ δὲ ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἀπὸ δίνου ὅ ἐστι τόρνου ληφθὲν, ἄριστα ἔχει. καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν ἑτέραν λέξιν εὑρεῖν ἐπὶ εἰλήσεων ὀρχηστοῦ. εἰ δὲ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐστὶ τὸ ἐδίνεον, οὐκ ἐξ οὗ τὸ δινεύειν, ἀλλ᾽ ἔστι καὶ τρίτης ὡς δῆλον ἐκ τοῦ δινωτοῦ. ἐν δὲ τῷ, αὐλοὶ φόρμιγγές τε, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς οὐδαμοῦ αὐλοὶ παρ᾽ Ἕλλησιν. εἰ δὲ καὶ Ἀθηνᾶς εὕρημα ὁ αὐλὸς ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἀλλ᾽ αὐτὴ πάλιν Ἀθηνᾶ κατὰ τὸν τοῦ Φιλοστράτου λόγον χρησαμένη, κατέρριψε τὸ εὑρεθὲν, ἐπειδὴ τῷ φυσήματι συγχέειν εἶχε τὸ τοῦ προσώπου κάλλος αὐτῇ καὶ ἀποχρώζειν. γίνεται δὲ αὐλὸς, ἀπὸ τοῦ αὔειν ὅ ἐστι βοᾶν, οὗ παρώνυμος ὁ αὐλὼν, ἐπιμήκης αὐτὸς καὶ παραμήκης τόπος. ὅθεν καὶ δίαυλος καὶ αὐλὸς κατὰ Παυσανίαν, τὸ στάδιον. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ τὴν τάφρον αὐλῶνα, ἔνθα καὶ ἠθμοὺς λέγει αὐλωτοὺς, δι᾽ ὧν τοὺς κώδωνας φησὶ προσῆφθαι αὐτοῖς. οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι, ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. γράφει οὖν οὕτως. ὃς εἶχε πώλοις τέτταρας ζυγηφόρους, φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας. ὅτι δὲ τῷ αὐλῷ καὶ ἡ αὖλαξ παρωνόμασται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. παρ᾽ οἷς φέρεται περὶ αὐλῶν, καὶ ταῦτα. παλαιὸν ὁ αὐλὸς καὶ τὸ λυγδὲς, καὶ ὡς ἐπιπολὺ, καλάμινος. παρὰ γοῦν Ἀλεξανδρεῦσιν, ὁ μόναυλος κάλαμος, Ὀσίριδός φασιν εὕρεμα, καλούμενος πτυεινὸς τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσιν, εἴτ᾽ οὖν σατυρικός. τίτυροι γὰρ δωρικῶς, οἱ σάτυροι. ὁ δὲ μόναυλος, καὶ καλαμαύλης φασὶ καὶ ῥαπταύλης ἐλέγετο. ἦν δέ τις καὶ πλαγίαυλος. ὅθεν ἡ κοινὴ γλῶσσα τὸ πλαγιαυλίζειν εἴληφε. Ξενοφῶν δὲ ἱστορεῖ, γιγγραίνοις αὐλοὺς σπιθαμιαίοις παρὰ Φοίνιξιν ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις, οἷς καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο. ἡ δὲ χρῆσις τοῖς γίγγροις, ἐκ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων, ὃν γίγγρην ἐκάλουν οἱ Φοίνικες. ἐλέγετο δέ τις αὐλὸς, καὶ μάγαδις, ὁ καὶ παλαιομάγαδις, ὀξὺν ἅμα καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδεικνύμενος. ὅτι δὲ καὶ λώτινοι αὐλοὶ ἀπὸ ξύλου ἦσαν Λιβυκοῦ καλουμένου λωτοῦ, λεγόμενοι φώτιγγες παρὰ Ἀλεξανδρέων, ὅθεν καὶ τὸ φωτίγγια καὶ μοναύλια κώμων οὐ πολέμων ὄργανα. καὶ ὅτι ἀνετρήθησαν καὶ ἐλεφάντινοι αὐλοὶ παρὰ Φοίνιξι. καὶ ὅτι καὶ νεβροῦ κῶλα, ἔπριον αὐλοὺς, οἳ Θηβαίων ἦσαν εὕρημα τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον ἴσως, ἐπεὶ καὶ Ἰόβας ὁ τοῦτο ἱστορῶν Λίβυς ἦν. καὶ ὅτι καὶ ὕδραυλις ἦν μουσικὸν ὄργανον εὕρεμά φασι Κτησιβίου, κουρέως Ἀλεξανδρέως, ἣν ὁ ἑρμηνεύων Ἀθήναιος, ἐμπνευστὴν λέγει φάμενος. καὶ ὅτι τὸ ὑδραυλικὸν ὄργανον κατὰ κλεψύδραν ἐστὶν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. τὸ δὲ βοὴν ἔχον ἀντὶ τοῦ ἐβόων. θαυμασίως πέφρασται. καὶ ἔστι δοκιμάσαι, ὡς οὐδὲν ῥῆμα ἐπαχθὲν αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ, οἷον αὐτὸ δὴ τὸ ἐβόων, ἢ ἦχουν, ἢ ᾖδον, ἢ ἄλλο τι, κάλλιον ἐκφωνηθήσεται. τοῦ, αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. καὶ ὅρα ὡς καὶ μελικοῖς ὀργάνοις ἡ βοὴ ἐπιλέγεται. ὧν δὴ ὀργάνων, τῶν κατὰ μοῦσαν δηλαδὴ καὶ μέλος, οὐ μόνον διάφορα εἴδη ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἔκφυλα κατὰ τὸν Ἀθήναιον, ἐν οἷς καὶ πηκτίδες. καὶ μαγαδίδες καὶ σκινδαψοί. καὶ πανδοῦρα, ἣν κατεσκεύαζόν φασι Τρωγλοδύται ἐκ τῆς καθ᾽ θάλασσαν φυομένης δάφνης. ὅτι δὲ τοῦ εἰρημένου αὐλοῦ ὑποκοριστικόν ἐστιν ὁ αὐλίσκος. καὶ ὅτι καὶ αὐλὸς αἵματος λέγεταί που καθ᾽ ὁμοιότητα μεταφορικῶς. καὶ ὅτι ἐκεῖθεν παρὰ Σοφοκλεῖ μὲν, βοὴ πάραυλος ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνῳδίαν ἢ διὰ τὸ τρανές, παρ᾽ ἑτέρῳ δέ τινι μέλος πάραυλον τὸ ἀπῳδὸν κατὰ τὸ, ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας ἀναπέμπει μέλη πάραυλα, οὐκ ἂν εἴη περιττὸν ἐνταυθοῖ παραπεπῆχθαι. τὸ δὲ αἱ γυναῖκες ἑκάστη, ἀστειότερον τοῦ γυναικῶν ἑκάστη. ἔστι δὲ ἀττικόν. ὅτι τὴν προσεχῶς ῥηθεῖσαν δικηγορίαν ἐκφράζων ὁ ποιητὴς, φησίν. ἔνθα δὲ νεῖκος ὀρώρει, ὡς καὶ προεγράφη. δύο δ᾽ ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ὁ μὲν, εὔχετο πάντ᾽ ἀποδοῦναι, δήμῳ πιφαύσκων. ὁ δ᾽ ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι. ἄμφω δ᾽ ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. λαοὶ δ᾽ ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί. κήρυκες δ᾽ ἄρα λαὸν ἐρήτυον. οἱ δὲ γέροντες εἵατ᾽ ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ᾽ ἔχον ἠεροφώνων. τοῖσιν ἔπειτ᾽ ἤϊσσον. ἀμοιβηδὶς δ᾽ ἐδίκαζον. κεῖτο δ᾽ ἄρ᾽ ἐν μέσσοισι, δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι. καὶ ὅρα δικαστηρίου παλαιοῦ διάθεσιν. θρόνοι τε γὰρ κεῖνται λίθινοι τοῖς ἀθροιζομένοις, ὅπερ οὐκ ἐν δικαστηρίοις μόνον ἀλλὰ καὶ ὅλως ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ταῖς θέαις ἦν, καὶ γέροντες δικάζοντες. γέροντες δὲ, ἢ τῷ χρόνῳ, οἳ συνέσει καὶ πολυπειρίᾳ πραγμάτων προέχουσιν. ἢ καὶ ἁπλῶς ἄλλως ἔντιμοι κἂν μὴ τῇ ἡλικίᾳ γέροντες εἶεν. καὶ σκῆπτρα δὲ, οὐ μόνον βασιλεῦσιν ἀλλὰ καὶ δικασπόλοις. ἔστι γὰρ τὸ σκῆπτρον, οὐ μόνον βασιλείας, ἀλλὰ καὶ θέμιδος σύμβολον, ὡς καὶ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. ὁ δὲ τόπος τοῦ δικαστηρίου, κύκλος διὰ τὸ πολυχώρητον τοῦ τοιούτου σχήματος. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς κυκλόεντα θρόνον ἀγορᾶς λέγει. καὶ κήρυκες δ᾽ ἐνταῦθα, οἷς ἔργον κηρύσσειν τε εἰς ἀγορὴν, καὶ κατασιγάζειν θορυβοῦντα ὄχλον ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. καὶ τὰ σκῆπτρα δὲ, ὥσπερ τὰ τῶν βασιλέων, οὕτω καὶ τὰ τῶν δικαστῶν, τέως μὲν ἔχειν. ἐν καιρῷ δὲ χειρίζειν αὐτοῖς. καὶ οἱ δικασταὶ δὲ σκήπτροις ἀΐσσουσιν, ὡς τὰ σκῆπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες. οὔπω γὰρ ἀνέδην χεῖρας ἐκίνουν. ἐσχημάτιζον οὖν τοῖς σκήπτροις, ὡς καὶ ἡμεῖς χειρονομοῦμεν πολλάκις ἐν τῷ λέγειν. ὁ Ὀδυσσεὺς οὖν ἐπεὶ δημηγορῶν ποτε ἀκίνητον εἶχε τὸ σκῆπτρον, ἀμαθίας δόξαν ὑπέβαλε τοῖς Τρωσὶ καὶ ζάκοτος ἔδοξε. κεῖται δὲ καὶ μισθὸς ὡς προερρέθη δικαστῇ τῷ

δύο τοῦ χρυσοῦ τάλαντα, δικαιοκρισίας ἆθλον, ἐπὶ δικαιοσύνῃ προκαλούμενα. εἰ μή τι ἄρα ἢ τῷ τεχνικῶς δημηγορήσαντι δικηγόρῳ κεῖται μισθὸς κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ τοῦ δικαζομένου τῷ μὴ ψευσαμένῳ, ὡς προτιμωθέντος τοῦ ψευσαμένου. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλη τις ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις δόσις χρημάτων. καὶ ἐλέγετο τὰ τοιαῦτα, χρήματα ὑποφόνια, διδόμενα τοῖς φόνου κατηγοροῦσιν ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι. καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐν ἐπιτόμῳ, δικαστηρίου παλαιοῦ διάθεσις. ἦν δὲ παλαιὸν ἔθος, καὶ τὴν ποινὴν ἔστιν ὅτε δίδοσθαι ὑπὲρ φόνου, καὶ μὴ ἀνάγκην εἶναι φεύγειν ἀεὶ τὴν πατρίδα τὸν πεφονευκότα. ἔφη γάρ. δύο ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα μάλιστα κυρία λέξις ἡ ἐπὶ φόνῳ ποινή, ἐκ τοῦ φόνου γινομένη. καὶ ὁ μέν φησιν εὔχετο, πάντ' ἀποδοῦναι, ἤγουν χρεωστικῶς δοῦναι, χρέος γάρ τι καὶ ἡ ποινή. ὁ δὲ ἀπαιτῶν τὴν ποινήν, ἔλεγε μηδὲν ἑλέσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τό, νείκεον εἵνεκα ποινῆς, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, νεῖκος ὀρώρει. ὅπερ οὐ μόνον μάχην δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἕτερα εἴδη στάσεων. τὸ δὲ δήμῳ πιφαύσκων, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ τὴν δίκην ὑποτίθεται λέγεσθαι. ὁποία καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων πολιτεία. ἴστωρ δέ, ἢ ὁ μάρτυς, παρὰ τὸ εἰδέναι ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἴδρις, καὶ παρὰ τὸ ἴσημι τὸ γινώσκω ἵνα δηλοῖ τὸν ἐπιστήμονα μάρτυρα. ἢ ὁ κριτής, διὰ τὸ ἐπίστασθαι καὶ αὐτός. τὸ δὲ πεῖραρ ἑλέσθαι, ἀρετὴν δηλοῖ καὶ μάρτυρος καὶ κριτοῦ ἀγαθοῦ, οἳ πέρας οἴδασι τιθέναι τοῖς πράγμασιν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ὁμηρικὸς ἴστωρ, καὶ ἴδυος ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐν διφορουμένῃ γραφῇ. Παυσανίας γοῦν ἐν οἷς ἔγραψε κατὰ στοιχεῖον, ἐν μὲν τῷ ε στοιχείῳ, γράφει εἴδυοι, μάρτυρες. ἐν δὲ τῷ ι, ἰδύους, μάρτυρας συνίστορας. δῆλον δὲ ὅτι συνίστωρ, σύστοιχόν ἐστι τῷ ἴστορι. εἰ δὲ διφορεῖ τὴν γραφὴν καὶ αὐτός, καινὸν οὐδέν. ὅτι δὲ ἰδύους καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυρας φησὶν Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ. οἱ δὲ ἀμφοτέρωθεν ἐπηπύοντες ἀρωγοὶ λαοί, δικηγόροι ὡς εἰκός εἰσιν, ἢ καὶ κοινὸς ὄχλος, ὁποῖα τὰ τῶν δημοκρατουμένων. κάλλους δὲ ποιητικοῦ περίσσωσις, τὸ ἐπήπυον, καὶ τὸ ἐρήτυον. ξεστοὶ δὲ λίθοι, οἱ χειρόκμητοι καὶ μὴ εἰκῇ κείμενοι, ἢ οἱ εὔξεστοι. λέγοιντο δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι θῶκοι, καὶ ἐλαίῳ στίλβειν διὰ τὸ εὖ ξέεσθαι. ἱερὸς δὲ κύκλος ὁ τῆς ἀγορᾶς, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ θέμιν καὶ δίκην. ὧν, ἱερόν τι ὁ τοιοῦτος εἶναι κύκλος δηλοῖ. συντελεῖν δ' ἔτι ἐνταῦθα φαίνεται καὶ τό, ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται. ὅτι δὲ κυκλοτερὴς ἡ ἀγορὰ ἐν ᾗ καὶ ἡ βουλή, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνωσι κύκλους. τὸ δὲ σκῆπτρα κηρύκων ἐν χερσὶν ἔχον, στρυφνῶς πέφρασται. χρὴ μὲν γάρ, σκῆπτρα ἔχειν τοὺς δικαστάς· καθήμενοι δέ, πάντως οὐκ εἶχον αὐτά. ἀΐσσοντες γὰρ ὅ ἐστιν ἀνιστάμενοι, κρατοῦσιν αὐτά. εἶχον οὖν τὰ τούτων σκῆπτρα, παρεστῶτες οἱ κήρυκες. εἰ τοίνυν οἱ κήρυκες τὰ ἐκείνων ἀναγκαίως ἑστῶτες κρατοῦσιν, εἶχον ἄρα οἱ δικασταὶ τὰ σφῶν σκῆπτρα ἐν χερσὶ κηρύκων. καὶ δῆλον ὡς ἄλλως μὲν ἔχουσιν αὐτά, ἑστηκότες. κρατοῦσι γὰρ αὐτοὶ χειριζόμενοι. ἄλλως δὲ ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ἐν χερσὶ κηρύκων. κέκτηνται γὰρ ὡς οἰκεῖα ὄντα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ σκῆπτρα ἔχειν, ὁ σκηπτοῦχος σύγκειται, ἀποδραμόντος τοῦ ρ διὰ κακοφωνίαν. εἶεν δ' ἂν σκηπτοῦχοι, οὐχ οἱ κήρυκες, εἰ καὶ ἔχουσι σκῆπτρα δικαστικά. οἱ δικασταὶ δὲ μάλιστα συνήθως λέγοιντ' ἂν σκηπτουχεῖν, κατὰ τό, σκηπτοῦχοι βασιλῆες. ὅτι δὲ βασιλεῖς καὶ οἱ δικασταί, δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῷ, ὧδ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω. ἠεροφώνους δὲ κήρυκας Ὅμηρος κἀνταῦθα εἰπών, τὸν κατὰ Ζήνωνα τῆς φωνῆς ὅρον προϋπέβαλεν. εἰπόντα, φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος. ἐν δὲ τῷ ἔπειτα ἤϊσσον, ἀργὸν τὸ ἔπειτα καθ' ὁμοιότητα τοῦ δή. οὐ γὰρ δύναται οὐδ' ἐνταῦθα, τὸ μετὰ ταῦτα δηλοῦν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου, φέρεται καὶ ὡς ἀττικὰ μὲν τὸ εἶτα καὶ ἔπειτα. τὸ δὲ εἶτεν φησὶ καὶ ἔπειτεν, ἰακά. διό φησι καὶ παρ' Ἡροδότῳ κεῖνται. τὸ δὲ ἀμοιβαδὶς δ' ἐδίκαζον, ἀντὶ τοῦ ἐναλλάξ. πρῶτον ἀνιστάμενος οὗτος, εἶτα ἐκεῖνος, μεθ' οὓς ἄλλος. ἢ ἀμοιβαδίς, ἀντὶ τοῦ κατὰ λαχμόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος, ὡς ἐν τοῖς κατ' Ἀθηναίους δήμῳ ἐγίγνοντο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ τῶν ἀττικῶν ἐθῶν διδάσκαλος κωμικός. τὸ δὲ ἰθύντατα, ὡς ἐκ τοῦ ἰθύνω ἔχει τὸ ἀμετάβολον. ἄλλως γε, ἐκ τοῦ ἰθύς, ἰθύτατα ὤφειλεν εἶναι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ εὐθὺς εὐθύτατος καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
Ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν.
Οἱ δ' οὔπω πείθοντο. λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
Τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
Ῥύατ' ἐφεσταότες. μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄμφω χρυσείω. χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥστε θεώπερ,
Ἀμφὶς ἀριζήλω. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι
Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι.

Ὅτι τὴν εἰρηνεύουσαν πόλιν φράσας ὡς ἐῤῥέθη ὁ ποιητής, τὰ περὶ τῆς δευτέρας οὕτω φράζει. τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφί, δύο στρατοὶ εἵατο λαῶν, τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν. οἱ δ' οὔπω πείθοντο. λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας. οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, ἄμφω χρυσείω

Ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύο σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο, καὶ ἕλικας βοῦς.
Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
Τερπόμενοι σύριγξι, δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
Οἱ μὲν, τὰ προϊδόντες, ἐπέδραμον. ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Ἀργεννῶν οἰῶν. κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν
Ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
Βάντες ἀερσιπόδων, μετεκίαθον. αἶψα δ' ἵκοντο.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας.
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
Ὡμίλευν δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο.
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον καταθνειῶτας.

χρύσεια δὲ εἵματα ἔσθην καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥστε θεώπερ ἀμφὶς ἀριζήλω. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν. οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν, ἔνθ' ἄρα τοί γε ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς. οἱ δὲ, τάχα προγένοντο. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες τερπόμενοι σύριγξι. δόλον δ' οὔτι προνόησαν. οἱ μὲν, τὰ προϊδόντες, ἐπέδραμον. ὦκα δ' ἔπειτα τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, καὶ πώεα καλὰ ἀργεννῶν οἰῶν. κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων, μετεκίαθον. αἶψα δ' ἵκοντο. στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ἣν καὶ ἐκφράζει εὐθὺς ἐν στίχοις ἑπτά, οἳ ἐφεξῆς δηλωθήσονται. ἰστέον δὲ ὅτι δύο στρατοὺς ἐνταῦθα, τινὲς μὲν μιᾷ πόλει καὶ ἀμφοτέρους ἐπελθόντας φασὶν, ὡς προεῤῥέθη νοεῖν ὁ κερκυραῖος σοφός. ἕτεροι δὲ, τὸν μὲν ἕνα, πολέμιον πάνυ τοῖς ἐν τῇ πόλει. τὸν δὲ ἕτερον, οὐ λίαν τοιοῦτον. τὸ δὲ ὅλον εἰπεῖν, πάνυ τετάρακται ἡ τοιαύτη ὅλη ἔννοια. καὶ διόλου ἔχει τὴν ἀμφιβολίαν ὡς δεικνύουσιν οἱ παλαιοὶ, δεξιώτατα συμβιβάζοντες τὰς διαφόρους ἐννοίας. καὶ σημείωσαι καὶ τὸν τόπον τοῦτον μάλιστα εἴπερ τινὰ ἄλλον, εἰς ἀμφιβολίας παράδειγμα. φαίνεται γὰρ ἐνταῦθα μία μὲν ἔννοια, τοιαύτη τις. ὡς οἱ μὲν πολέμιοι, ἐζήτουν δάσασθαι τὰ τῆς πόλεως εἰ μὴ βούλονται οἱ πολῖται πορθηθῆναι. αὐτοὶ μέντοι οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλ' ἡτοιμάζοντο εἰς λόχον. ἢ τὸ τεῖχος τῇ ἀχρήστῳ ἡλικίᾳ φυλάσσειν ἐπιτρέψαντες, καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου ἠρδεύοντο τὰ βοτὰ, ἐκρύπτοντο καθίσαντες δύο σκοποὺς κατὰ τῆς ἤδη γενομένης λείας τῶν πολεμίων. καὶ οἱ πολέμιοι ἦλθον. δύο δὲ ἦσαν ποιμένες αὐτοῖς, τὰ ληϊσθέντα μὲν ζῶα ποιμαίνοντες, τὸν λόχον δὲ οὐ προϊδόμενοι. ἐπιδραμόντων δὲ τῶν πολιτῶν τοῖς ποιμνίοις, πυθόμενοι οἱ πολέμιοι ἐν ὅσῳ ἔτι ἐβουλεύοντο, αὐτίκα ἐφ' ἵππων βάντες, ἱστῶσι μάχην παρὰ τῷ ποταμῷ. καὶ αὕτη μὲν μία ἔννοια τοῦ κατὰ τὴν δευτέραν πόλιν χωρίου. ἑτέρα δέ τις, τοιαύτη. ὡς οἱ μὲν πολέμιοι, ἐβούλοντο τὰ σφίσιν ὡς ἐῤῥέθη δοκοῦντα περὶ τῆς πόλεως. τῶν δὲ πολιτῶν μὴ πειθομένων, λόχῳ ὑπεθωρήσσοντο οἱ ἀντίμαχοι παρὰ τῷ ποταμῷ. καὶ ἐκάθισαν σκοποὺς, προσδεχόμενοι τὰ ζῶα τῶν πολιτῶν, πότε ἂν ἔλθωσι πιόμενα. τῶν δὲ νομέων ἐλθόντων ἀγνοίᾳ τοῦ λόχου, ἐπιδραμόντες οἱ πολέμιοι, τά τε ζῶα ἔταμνον, καὶ τοὺς νέμοντας ἔκτεινον. οἱ δὲ πολῖται βουλευόμενοι μὲν, μαθόντες δὲ ταῦτα, βοηθοῦσι τὴν ταχίστην, καὶ μάχη γίνεται. αὕτη καὶ ἡ δευτέρα ἔννοια. ἡ δὲ τρίτη, ὧδέ πως ἔχει. δίχα τοῖς πολεμίοις στρατοῖς ἥνδανε βουλή. τοῖς μὲν, περθῆσαι τὴν πόλιν. τοῖς δὲ, ἀφεῖναι μὲν ἀπόρθητον, μερίσασθαι δὲ τὰ ἐκείνης ἐκ συμβάσεως κοινῆς. ἐπεὶ δὲ ὁ εἷς στρατὸς οὐκ ἐπείθετο τοῖς τοῦ ἑτέρου, γίνεται λόχος. καὶ ἡ μὲν πόλις φυλάσσεται, καὶ ὁ τῆς πόλεως στρατὸς ἔξεισιν ὡς εἰκὸς κατὰ τὸ σιωπώμενον. τῶν δὲ δύο ἐκείνων στρατῶν ὁ ἕτερος, λοχῶσι παρὰ τῷ ποταμῷ κατὰ τῶν συστρατευσαμένων, καὶ ληΐζονται τὰ ἐκείνων, πρότεροι ἐπιδραμόντες. οἱ δὲ, πυθόμενοι ἀνθορμῶσι. καὶ οὕτω δηλαδὴ μένει ἀπαθὴς ἡ πόλις, ὡς τῶν δύο στρατῶν ἐκπολεμωθέντων ἑαυτοῖς. σημείωσαι οὖν ὅπως ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα στρυφνῶς γράψας καὶ δεινώσας τὴν φράσιν ταῖς συχναῖς ἀντωνυμίαις, τῷ οἱ μὲν, καὶ οἱ δὲ, καὶ τοῖς ὁμοίοις, εἰς ἀσάφειαν τὸν λόγον περιήγαγεν. ὡς ἐντεῦθεν τὸ χωρίον τοῦτο μεριμνᾶσθαι εἰς πολλὴν ἔννοιαν. ὅρα δὲ ὅτι τὸ πάντα δάσασθαι, ἡρμήνευσεν εἰπὼν, κτῆσιν ὅσην τις ἦν ἔσω. ἣν καὶ ἐπήρατον λέγει, οὐχ ὅτι νῦν ἐν τῷ δαιδάλματι τοιαύτη φαίνεται, ἀλλ' ὅτι πραγματικῶς τοιαύτην εἶναι χρὴ τὴν μεριμνησομένην κτῆσιν. ἴσως δὲ τοῦ πτολιέθρου μᾶλλον ἐπίθετόν ἐστι τὸ ἐπήρατον διὰ τὸ χρυσέας ὕλης εἶναι. ἐέργειν δὲ καὶ νῦν, τὸ συγκλείειν ἤτοι περιέχειν. τὸ δὲ οὔπω πείθοντο, οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρονικῶς ἐῤῥέθη ὡς μελλόντων ὕστερον πεισθῆναι, ἀλλὰ δύναται νοεῖσθαι ἁπλῶς καὶ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπείθοντο, ὥσπου καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται τὸ, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὅμοιοι. καίρια δὲ παίζουσα ἐν ἑνὶ στίχῳ

τὸ πίθοντο, καὶ ὑπεθωρήσσοντο. ἔστι δὲ τὸ ὑπεθωρήσσοντο, ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ δολίως ὡπλίζοντο. δόλος γάρ τις ὁ λόχος. διὸ καὶ φησί, δόλον δ' ὅτι προνόησαν. διὸ καὶ ἵζοντες οἱ λοχῶντες. καὶ λόχον καθίζειν λέγεται ὁ λοχαγός. καὶ ἔστιν οἰκεῖον ἐπὶ δολιευομένων εἰπεῖν τό, οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὑπεθωρήσσοντο, καὶ τὸ ὑφαιρεῖν καὶ τὸ ὑφελέσθαι. ἃ καὶ αὐτὰ δόλον δηλοῖ. κλεπτικὸν μέντοι ἐκεῖνα. ἐν δὲ τῷ, τεῖχος μὲν ἄλοχοί τε καὶ ἑξῆς, ἐμφαίνεται δεῖν μηδὲ τὰς γυναῖκας τῶν πολεμικῶν ἔργων ἀμαθεῖς ἀφεῖσθαι. καὶ τὰ νήπια δέ, ὡς οἷόν τε πωλοδαμνεῖν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος κινδύνους. καὶ ἔστι ταῦτα, τῶν ἐπὶ Ἕκτορος προῤῥηθέντων προμηθέστερα καὶ γενναιότερα. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῇ θ' ῥαψῳδίᾳ, παῖδας πρωθήβας, καὶ πολιοκροτάφους γέροντας κελεύει περὶ τὸ ἄστυ λέξασθαι, τὰς δὲ γυναῖκας ἐν μεγάροις πῦρ καίειν καὶ φυλάσσειν. ὁ δὲ ὁπλοποιὸς οὗτος, πρὸς τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τὰς ἀλόχους καὶ τὰ νήπια τῷ τείχει πρὸς φυλακὴν ἐφιστᾷ, διδάσκων μὴ ὀκνεῖν μηδὲ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἀνδρεῖα ἔστιν οὗ ἐπιτηδεύματα καθηκόντως παιδεύεσθαι. ὁποία τις καὶ ἡ Ἀνδρομάχη. καὶ τοὺς παῖδας δὲ ἐκ νηπίων ὡς οἷόν τε συνεθίζειν, πόνων τοῖς τεκοῦσι κοινωνεῖν. Πλάτων οὖν ἐν Νόμοις ἀξιῶν καὶ γυναῖκας γυμνάζεσθαι τὰ πολεμικά, παρ' Ὁμήρου τὴν ὑπόθεσιν ἔχει μαθών. καὶ Σαυρομάτιδες δὲ αἱ γυναῖκες ἀνδρείαν ἐνδῦσαι στολήν, πολεμοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ τὰς Ἀμαζόνας εἰς συγκρότησιν τοῦ λόγου παραλαβεῖν. Ῥοδογούνην δέ τινα καὶ Ἀταλάντην, καὶ ἥτις ἄλλη τῶν καθ' ἕκαστα γυνὴ ἀνδρεία, περιττὸν ἱστορεῖν. ὅλως γάρ, ἐπειδὴ τοῖς παιδουργοῖς μορίοις ἀνὴρ διενηνόχατον καὶ γυνή, τῇ φύσει δὲ οὐδέν, οὐκ ἀπεικὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀμφοτέρους εὐδοκιμεῖν. τὸ δὲ ῥύειν, ἢ ῥύεσθαι, νῦν μὲν συνήθως Ὁμήρῳ, ἐπὶ τοῦ φυλάσσειν τίθεται. Παυσανίας δέ, καὶ ἐπὶ θυσίας κεῖσθαι τὴν λέξιν λέγει. ὅθεν καὶ ἀναῤῥύειν φησὶ τὸ θύειν. καὶ ἡ θυσία, ἀνάῤῥυσις. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἡ λέξις λέγεται, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ῥυσάζειν ἀπ' αὐτοῦ γεγονός. ἀπὸ δὲ τοῦ ε πλεονάσαντος, ἐρύειν λέγεται. καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ ῥύειν τὸ ἑλκύειν, καὶ ἀνάῤῥυσις ἡ θυσία, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐρύειν, τὸ ἀνερύειν γίγνεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐρύω γίγνεσθαι δοκεῖ καὶ τὸ ἀρύω τροπῇ τοῦ ε εἰς α. κατὰ τὸ Ἄρτεμις Ἄρταμις. ἐκ δὲ τοῦ ἀρύειν, καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀρύβαλλος. καὶ ἡ ἀρύταινα. καὶ ἀρύστιχοι. καὶ ἀρυσάναι. καὶ ἀρυστῆρες. τὸ δὲ ἐφεσταότες, συγκείμενον μὲν τῷ νήπια τέκνα, καινόσχημόν ἐστι. συνταχθὲν δὲ τοῖς ἐφεξῆς, κοινόν ἐστιν. ἵνα ᾖ, ἐφεσταότες μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας, ἤγουν ῥύατο τῆς πόλεως τὸ τεῖχος, ἐφεστῶτες καὶ οἱ ἔξωροι. οἳ οὐκ ἂν εὐφυῶς ἔχειν γῆρας ῥηθεῖεν, ἀλλ' ἔχεσθαι ὑπὸ γήρως κατὰ τὸν ποιητήν, ὡς οἷά τινες πεδῆται, ἢ αἰχμάλωτοι. καὶ ὅρα τὸ οὓς ἔχε γῆρας, περιφρασθὲν ἀντὶ τοῦ γέροντες. καὶ ἄλλως δὲ σαφέστερον εἰπεῖν περὶ τοῦ ῥύατ' ἐφεσταότες, τινὲς μὲν συμβιβάζουσι τελείαν στίζοντες εἰς τὸ ῥύατο, εἶτα ἐπάγοντες τό, σὺν δὲ αὐτοῖς ὡς ἐῤῥέθη ἑστῶτες καὶ οἱ γέροντες. ἕτεροι δέ φασιν Ἀλκμανικῷ ἐοικέναι σχήματι. προαποδέδοται γὰρ τὸ ἐφεσταότες ἀρσενικὸν ὄνομα, πρὶν εἴπῃ τὸ ἀνέρες. οἷόν τι καὶ τό, Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε. καὶ ἐὰν Ἄρης ἄρχωσι μάχης καὶ Φοῖβος. καὶ ἐν τούτοις γάρ, ἡ μετοχὴ προεκπεφώνηται, ἣν ἔδει ἐπάγεσθαι. ἄλλοι δὲ παράγουσι σχήματα ὅμοια ὁμηρικὰ ἐν θηλυκῷ σημαινομένῳ ἀῤῥενόφωνα. οἷον κλυτὸς Ἱπποδάμεια. θῆλυς ἀϋτμή. ὀδμὴ ὀλοώτατος, ὄπα χάλκεον. ἁλὸς πολιοῖο. καὶ ἐπὶ δυικῶν δέ, πληγέντε κεραυνῷ, ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι. οὕτως οὖν φασὶ καὶ ὧδε ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα φύλασσον ἐφεσταότες. καὶ ἄλλως δέ φασι τῷ νήπια τέκνα, συνακούεται τὸ ἄῤῥεν οἱ παῖδες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. τοιοῦτον καὶ τό, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε, τὸ μέν, οὔποτ' ἐρωεῖ. πρὸς τὸ νέφος γὰρ ἡ ἀπόδοσις τῇ νεφέλῃ ἀντιφωνούμενον. καὶ πάλιν, βοῶν ἀζαλέην, τόμοι ἐστί. πρὸς γὰρ τὸ σάκος ἡ ἀναφορά. καὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσι, τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται. πρὸς τὰ πρόβατα γάρ, ἢ τὰ πώεα ἀναφέρει τὸ σχῆμα. τοιοῦτον καὶ τό, δίχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν, ὅσην πόλις ἐντὸς ἐέργει. τὸ δὲ ἄμφω χρυσείω, ἕως τοῦ, ἀμφὶς ἀριζήλω, μεγάλοις ἐπιπρέπει στρατιωτικοῖς προσώποις πομπικῶς ἔχουσιν. ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀμφίς, οὐκ αὐτόχρημα ἀντὶ τοῦ ἄμφω, ἀλλὰ συνήθως ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρωθεν. Ἄρης μέν, ἐκεῖθεν. Ἀθηνᾶ δέ, ἔνθεν. τὸ δὲ λαοὶ ὀλίζονες, πρὸς πιθανότητα κεῖται ὡς ἄλλως ἀπίθανον ὂν μυριοπληθῆ στρατὸν ἐνθέσθαι τῇ ἀσπίδι ἐχούσῃ πολυειδῆ ἀγάλματα. ὅρα δὲ τὸ ὀλίζονες, ἐπὶ πλήθους ἤγουν διωρισμένου ποσοῦ τεθὲν καὶ ἐνταῦθα. τὸ μέντοι ὀλίζον ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἐπὶ μεγέθους τέθειται ἐν τῷ, ὀλίγος καὶ οὐτιδανός, τουτέστι τὴν ἡλικίαν μικρός. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀσωμάτων πραγμάτων ἡ λέξις. οἷον. ὀλίγος δέ μοι θυμὸς ἐνῆεν. καί, ὀλίγη δὲ ἀνάπνευσις πολέμοιο. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ Αἰλίου Διονυσίου, φέρεται καὶ ὄλιους τοὺς ὀλίγους. φησὶ γάρ. ὀλίγους. τὸ δὲ ὄλιους, ἢ βαρβάρους ἢ Ἰακούς. τοῦ δὲ ὀλίζους, ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. δοκεῖ δὲ ἡ λέξις, Αἰολέων εἶναι. διὸ καὶ προπαροξύνεται τὸ ὄλιζους, οὐ τονουμένους κατὰ τὸ ὀλίγους. τὸ δὲ ὅτι δῆρ' ἱκανούς, φίλως Ὁμήρῳ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ ῥά συνδέσμου ὀγκοφωνεῖται.

Τὸ δὲ εἶκε λοχῆσαι, διὰ διφθόγγου ἔχουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα. καὶ σημαίνει τὸ ἐῴκει καὶ ἔπρεπεν. εἰ δέ που γράφεται διὰ τοῦ η, τὸ καθῆκε σημαίνει. ἐκ δέ γε τοῦ πρώτου εἶκεν ἤγουν τοῦ διὰ διφθόγγου, γίνεται τὸ εἰκός. ὥσπερ ἐκ τοῦ ἑτέρου ἤγουν τοῦ κοινῶς μέσου παρῳχημένου γίνεται τὸ παρὰ Ἡροδότῳ μὲν καὶ τοῖς ὁμοίοις, οἰκός. παρὰ δὲ Ἀθηναίοις, ἐοικός. τὸ δὲ πάντεσσι βοτοῖσι, καινῶς ἐσχημάτισται. καὶ οὐ κατὰ τὸ πάντεσσι βροτοῖσιν. οὐδετέρου μὲν γὰρ γένους, τὸ βοτοῖσι. τὸ δὲ πάντεσσιν, ἀρσενικοῦ, καὶ ἔστιν ἀπαγαγεῖν καὶ τοῦτο εἰς τὸ ξενίζον τοῦ κτάντεσσιν,

ἤγουν

ἀγρῶν κτήμασιν, ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. τὸ δὲ εἰλυμένοι χαλκῷ, ὅ ἐστι κεκαλυμμένοι, οὐκ ἀπέοικε τοῦ εἱμένοι καὶ ἐπιειμένοι. τὸ δὲ προγένοντο, οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον, ἐπὶ προλήψεως τιθέασι χρονικῆς, δι' ὃ προεγένοντο τὰ τρωϊκὰ τῶν περσικῶν. ὅπερ Ὅμηρος προτετύχθαι λέγει ἐν τῷ, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. ἐνταῦθα δὲ, ἀντὶ τοῦ προέκοψαν τῇ ὁδῷ, ἢ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν ἐγένοντο. σαφέστερον δὲ αὐτοῦ ὡς ἐντελέστερον, τὸ, πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, ῥηθὲν ἀλλαχοῦ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἐν καιρῷ χαρᾶς παθόντων ἐκ δόλου κακόν τι, καλὸν εἰπεῖν τὸ, ἔπαθον τόδε τι τερπόμενοι σύειγξι. δόλον δ' ὅτι προνόησαν. τὸ δὲ προνόησαν, ἀντὶ τοῦ προῄσθοντο, προέγνωσαν. ἐξ οὗ ἡ κυκλολεκτουμένη πρόνοια. τὸ δὲ τάμνοντο, ἔχει τὴν διαφοράν τινα πρὸς τὸ τάμνον. ἐκεῖνο γὰρ, καὶ θυτικὴ μάλιστα λέξις ἐστὶ πολλαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ. τὰ δὲ μῆλα διαστείλας ἀνωτέρω ἐκ τῶν βοῶν, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ, βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα ἀργεννῶν οἰῶν, ὅμως ἐν τῷ μηλοβοτῆρας, συνέλαβεν αὐτὰ συνήθως. ἐκτείνοντο γὰρ οὐ μόνον οἱ τῶν μήλων ποιμένες, ἀλλὰ συλληπτικῶς καὶ οἱ βουκόλοι. πάλιν δὲ αὖ ὑποκαταβὰς ἐν τῷ, πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶ, τῷ τῶν βοῶν ὀνόματι καὶ τὰ μῆλα συμπεριείληφε. τὸ δὲ ἱράων προπάροιθεν, εἴληπται μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιῶν, ἤγουν τόπων ἐν οἷς ἐκκλησιάζουσι, καὶ ἔστι ταυτὸν τῷ ἀγορῶν. ἀμφιβάλλεται δ' ἐνστατικῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης. φασὶ γὰρ, ὅτι τὸ εἶρα ὃ σημαίνει τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν μαντείαν, ἔτι δὲ καὶ τὸ καῖρα, ἀμφιβάλλονται. ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τῶν παλαιῶν, καὶ ἀπὸ βαρυτόνου εὐθείας ἑνικῆς κλίνει τὸ ἱράων. γίνεται δέ φασι, ἢ ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱερὰ εἶναι. καθότι καὶ κύκλος ἀγορᾶς ἱερὸς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. διὸ καὶ πλεονάζειν μάλιστα ἐν τῷ ἱράων, τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν, ἐπεὶ καὶ ἱερὸν ἀληθῶς πρᾶγμα ἡ βουλή. ἵπποι δὲ ἀερσίποδες, οἱ αἰρόμενοι, ὅ ἐστι κουφιζόμενοι ποσίν. ἢ ὁμηρικῶς εἰπεῖν, φερόμενοι ὑπὸ ποδῶν. χρήσιμον δ' ἐνταῦθα καὶ Ἡσιόδου τὸ, ἀερσιπότητος ἀράχνης. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκφράσει πολέμου οἰκεῖον τὸ, οἱ μὲν τὰ προϊδόντες, ἐπέδραμον. ἕως τοῦ, ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ὡσαύτως καὶ τὰ ἐφεξῆς. πλὴν ὅσον, ἐξ ἐκείνων μὲν ὑπεξαιρεθήσεταί τινα ἴσως ῥητά. δι' ὃ, τὸ, ἱράων προπάροιθε καθήμενοι. καὶ τὸ, ποταμοῖο παρ' ὄχθας. τὰ δὲ ἐπαγόμενα, πόλεμον αὐτόσχημα φράζει. φησὶ γάρ. βάλλον δ' ἀλλήλοισι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. ἐν δ' ἔρις. ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον. ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. εἶτα φράζων καὶ ὅπως ἐσκεύαστο ἡ κὴρ, ἐπάγει. εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν, διὰ τὰ ἐν πολέμῳ δηλαδὴ αἵματα. καὶ τάχα ἡ εἰκὼν αὕτη ἔπεισε τοὺς Λάκωνας, ἐν μάχῃ χρᾶσθαι ταῖς πορφυρίσιν. ὅτι δὲ ὁμηρικῷ ζήλῳ καὶ ἡ τοῦ Ἡσιόδου ἀσπὶς τοιαῦτα δαιμόνια ἔχει ὁμιλοῦντα τῇ μάχῃ, ὁ ἐντυχὼν εἴσεται. εἶτα δηλῶν ὁ ποιητὴς μὴ ἐμψυχῶσθαι τὰ ἡφαιστότευκτα ζῷα ἐνταῦθα καθά τινες πλέον τοῦ δέοντος τερατεύονται, ἐπάγει. ὡμίλευν δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ ἠδ' ἐμάχοντο. νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειώτων. ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινοῦντο, ἔκκρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει. καὶ οὕτω ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὁποῖον δή τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὁμιλεῖν, κυριωτάτην λέξιν ἐπὶ μάχης ὅτε ὁμοῦ αἱ τακτικαὶ ἶλαι γίνονται. τὸ δὲ κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν, ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν ἕλκουσα, ἵνα ᾖ οὕτω, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα, ἄλλον δὲ ἕλκουσα ποδῶν. τὸ δὲ δαφοινεὸν, ὀξύνεται ὁμοίως τῷ ἀδελφεός, καὶ τοῖς τοιούτοις. πλεονασμὸν γὰρ ἔχει τοῦ ε κατ' ἐκεῖνα. τὸ δὲ αἵματι φωτῶν, πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ ἄλλως τε δαφοινοῦ, καὶ τοῦ μὴ ἐξ ἀνθρωπείων αἱμάτων. τὸ δὲ ὡμίλευν, εἶχε μὲν εἰπεῖν ὡμίλουν, προέκρινε δὲ τὸ ποιητικώτερον, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ ὁμίλεον. Τὸ δὲ ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἄλλα τῆς ἀσπίδος ζῷα εἶναι δοκεῖ, δίδωσι ζωωτὴν ἀνεπισφαλῶς εἰπεῖν τὴν ἡφαιστότευκτον ἀσπίδα.

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες, ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών. τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
Ἡ δὲ, μελαίνετ' ὄπισθεν. ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα. τὸ, δὴ περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο.

Ὅτι προθέμενος ὁ ποιητὴς τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδι μετὰ τὰ θεῖα οἷς βραχύ τι ὡς ἐξῆν ἐνδιέτρεψε, καὶ τὰ κατὰ βίον καιριώτατα ἐπελθεῖν, καὶ δύο πόλεις ἐκθέμενος ὁποῖαι προερρέθησαν, εἶτα μεταβαίνει ἐπὶ τὰ ἐξ ἀνάγκης ἀνθρώποις χρησιμώτατα, ὧν κεφάλαιον ἡ γεωργικὴ, περὶ πόνους δύο σχιζομένη, τόν τε περὶ ψιλὴν ἄροσιν, καὶ τὸν περὶ τὴν ἀμπελόφυτον. μεθ' ἣν, καὶ τὸ λοιπὸν γίνεται τῆς περὶ θρέμματα ζωογόνα. ὁποῖα βόες καὶ πρόβατα οἷς ἀφίησι συννοεῖν καὶ τὴν τῶν ἄλλων βοσκημάτων ἐπιμέλειαν. εἶτα καὶ χοροῦ μνημονεύσας σώφρονος,

οὗ καὶ

οὗ καὶ αὐτοῦ πολιτικῶς χρεία ποτὲ τοῖς ἀνειμένοις, παύει τὴν ἐπὶ πλέον ἔκφρασιν. περικλείσας τὰ ἐκφρασθέντα, τῷ τῆς οἰκουμένης ἢ ἕρκει ἢ σφίγματι ἢ στεφάνῳ τῷ ὠκεανῷ. ὅτι ναυτιλίαν παρασκυκλήσας τῷ λόγῳ καθὰ καὶ προεσημειώθη, φιλογέωργος γοῦν καὶ αὐτὸς ἔοικεν εἶναι καθὰ καὶ ἡσίοδος. διὸ καὶ θαλάσσης πρὸς ὄνομα μόνον μνησθεὶς ἐν τῷ, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν, οὐκ ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν εἰς πλέον τοῖς περὶ αὐτήν. ὅτι κυνηγετικὴν ἐνδιαίτησιν φράσας. οὔτι ἐλαττονάζοντων ἀργίας. οὔτ' ἄλλο τι καταρρίπτουν τὸ τῆς ὁμηρικῆς μεγαλείου ποιήσεως. καὶ τέως προτίθησι τῶν ἄλλων τὸ φύσει ἀναγκαῖον, ἐκφράζων ἄρουραν. καὶ φησί. ἐν δὲ τίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν. εὐρεῖαν. τρίπολον. ταῦτα δὴ τὰ τῆς ἀγαθῆς νειοῦ ἴδια. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ ζεύγεα δινεύοντες, ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης, τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών. τοὶ δὲ, στρέψασκον ἀν' ὄγμους, ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. καὶ οὕτω ἄροτόν τε ἐν ὀλιγίστῳ ἐκφράσας, καὶ δαιμονίως ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ δείξας εἰς οἵαν γῆν σπόρον δεῖ κατατίθεσθαι, εἰς μαλακὴν δηλονότι καὶ πίειραν καὶ εὔβωλον. ἱστορήσας δὲ καὶ ἔθος ἀρχαῖον τὴν τῶν ἀροτήρων θεραπείαν δι' οἴνου ἵνα προθυμοῖντο εἰς ἔργον, ἐπαινεῖ καὶ τὸ τοῦ ἡφαίστου ἔργον ὡς θαυμάσιον, εἰπών. ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει χρυσείη περ ἐοῦσα. τὸ, δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο. καὶ ἐοίκασιν οἱ ὄγμοι μόνοι χυμείαν ἔχειν τινὰ, δι' ἧς ἡ μελανία παρεμπλάττεται. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἐγκαίεσθαι κυανῷ χρώματι δοκεῖ ὁ ξυστὸς τόπος καὶ διὰ τοῦτο ἐπιφαίνειν μελανίαν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ πολλοὺς ἀροτῆρας εἶναι, οὕτω καὶ τὸ πρὸς τοσούτοις κέρασμα, τὸ πιθανὸν ἐκ τοῦ εὐρέως νειοῦ ἔχει, ὡς οἷα μακρῶν ὄντων τῶν ὄγμων. ἄλλως γοῦν, ἀδιανόητον, τοσαύτην οἴνου σπαθᾶσθαι δαπάνην ἐν βραχυτάτοις ὄγμοις. τρίπολον δὲ γῆν ἔφη, διδάσκων οὕτω χρῆναι περὶ γῆν κάμνειν. ἦρος μὲν γὰρ πολεῖται καθ' ἡσίοδον, θέρους δὲ νεᾶται, καὶ τρίτος περὶ αὐτὴν κάματος, ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. ὅτι δὲ καὶ εἰς πλεῖον βωλοστροφεῖται, πολλαχοῦ ἡ πεῖρα δηλοῖ. τοῦ δὲ δινεύοντες, διασαφητικὸν ἐπηγμένον τὸ, ὁπότε στρέψαντες. καὶ, οἱ δὲ, στρέψασκον. δινεῖν γοῦν, τὸ στρέφειν ἐστί. τὸ δὲ ἐλάστρεον, δηλοῖ μὲν τὸ ἤλαυνον, παράγεται δὲ οὕτω. ἔστιν ὄνομα ῥηματικὸν ἐλατὸς, ὅθεν ῥῆμα ἐλατῶ, ὡς ἄτακτος ἀτακτῶ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ ρ, ἐλαστρῶ. οὕτω δὲ καὶ τὸ βοστρῶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐκ τοῦ βοτῶ γενόμενον, πρόσληψιν ὁμοίαν ἔπαθεν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ νηῶν ἐλαυνομένων τὸ ἐλαστρεῖν λέγεται, ἡρόδοτος δηλοῖ ἐν τῷ, τριήρεις ἐλαστρευμένας. ὅτι δὲ καὶ ἄλλαι εἰσὶ λέξεις ἐπένθεσιν παθοῦσαι τοῦ ρ διὰ τραχύτητα ἐπιτετηδευμένην σεμνῶς, δηλοῖ καὶ ὁ οἶστρος τὸ ζωΰφιον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ κατ' ἔρωτα οἶστρος, καὶ οἱ τοιοῦτοι. οἶστος γοῦν ὢν ἀπὸ τοῦ οἴω τὸ κομίζω, ἐτραχύνθη διὰ τοῦ ρ. ὁμοιοπαθὲς δὲ καὶ τὸ ἀλάβαστρον, ἡ μυροθήκη. παρὰ γὰρ μενάνδρῳ, ἄνευ τοῦ ρ κατὰ αἴλιον διονύσιον. καὶ παρὰ ἀθηναίῳ δὲ κεῖται ἀλέξιδος τὸ, οὐ γὰρ ἐμυρίζετο ἐξ ἀλαβάστου. παυσανίας δὲ, καὶ ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου τὴν λέξιν τιθεὶς, φησίν. ἀλάβαστος, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν, ἀντὶ τοῦ ῥαφάνου. καὶ τὸ σκῆπτρον δὲ, πρόσληψιν ἔχει τοῦ ρ. καὶ ἄλλα πολλά. ἐν οἷς καὶ τὸ ἀγαυὸς, ἀγαυρός. καὶ τὸ ὄστρεον, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀστέου. καὶ τὸ ὄστριον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄστρακον. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐξοστρακίζειν, ὃ παρὰ ἀθηναίοις ἔθος ἦν ὡς ἐν εἴδει ἀφορισμοῦ, ἤγουν ἐξορίας. καὶ ὁ ἐποστρακισμός. εἶδος δὲ οὗτος παιδιᾶς. καθ' ἣν φασιν, ὀστράκια πλατέα ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης ποιοῦνται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ, καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλάκις ἕως ἀτονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται πρόσοψιν. ἔτι ἐκεῖθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ὅπη τύχη μεταβαλλομένων, τὸ, ὀστράκου περιστραφέντος ἢ μεταπεσόντος. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, τῶν πραγμάτων ἐξαλλαγέντων ὡς ἔτυχεν. ἐλέχθη δὲ καὶ αὐτὴ, ἐκ παιδιᾶς τοιαύτης. παῖδες δύο γραμμῇ τινι μεσολαβούσῃ διεστηκότες ἀλλήλων, ὄστρακον ἀνερρίπτουν. οὗ θάτερον μὲν μέρος, πεπισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδή. τὸ δὲ ἐκτὸς, ἀπίσσωτον. διώριστο δὲ τοῖς συμπαίζουσι, τίνων μὲν ἦν τὸ τὴν πίσσαν ἔχον, τίνων δὲ τὸ λοιπόν. καὶ ὅτε φασὶν ἀναβληθὲν τὸ ὄστρακον πέσοι, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου, ἔφευγον. οἱ δὲ λοιποὶ, ἐδίωκον. καὶ ἐλέγετο τοῦτο, περιστροφὴ ὀστράκου. καὶ ἡ παιδιὰ, ὀστρακίνδα ἐκαλεῖτο. χρῆσις τῆς λέξεως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, πρὸς αἴνιγμα τοῦ ῥηθέντος ἐξοστρακισμοῦ. πλάτων δέ φασιν ὁ κωμικὸς φράζει αὐτὴν οὕτως. εἴξασι τοῖς παιδαρίοις τούτοις, οἳ ἑκάστοτε γραμμὴν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς διαγράψαντες, διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτοὺς, ἑστᾶσιν αὐτῶν οἱ μὲν, ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν. εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖς ἀνίησιν εἰς μέσον ἑστώς. κἂν μὲν πίπτῃσι τὰ λευκὰ ἐπάνω, φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ. τοὺς δὲ, διώκειν. ὁ δὲ ἀναρρίπτων τὸ ὄστρακον, ἐπιλέγει. νὺξ, ἢ ἡμέρα. τουτέστι τὸ λευκὸν ἐπιφαίνεται τοῦ ὀστράκου, ἢ τὸ πισσηρὸν σκοτεινόν. ὅπερ ἐξ ὁμήρου παρείλκυσται, νέφος εἰπόντος μελάντερον ἠΰτε πίσσα. ἔτι πλεονασμὸς τοῦ ρ, καὶ ἐν τῷ βλήτροισι, καὶ ἐν τῷ ἀμφιβλήστρῳ, καὶ ἐν τῷ ῥόπτρῳ τῷ προδεδηλωμένῳ, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. ὁ δὲ τοῦ σ μέσου πλεονασμὸς ἐν τῷ ἐλάστρεον, ὁμοίως ἔχει τῷ βοτῶ βοστρῶ. κομῶ, κοσμῶ. ματροπὸς, δωρικῶς ἡ μητρὸς ὄπα ἔχουσα, καὶ πλεονασμῷ μαστροπός. ὅτι δὲ τέλσον ἐστὶ τὸ τέλος ἐξ οὗ καὶ γίνεται μεταθέσει τοῦ σ καὶ προσθέσει τοῦ ν, ὡς ἂν μὴ εὑρεθῇ ὄνομα οὐδέτερον λῆγον εἰς ο, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἦτρον κατ' ὁμοιότητα τοῦ τέλσου γίνεται. ἦτορ γὰρ, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἦτρο, καὶ προσλήψει τοῦ ν, ἦτρον. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω, ἐξ οὗ καὶ αὐτὸ ἦτορ τὸ ἐπὶ ψυχῆς, ἵνα ᾖ ἦτρον, τὸ συντελοῦν εἰς τὸ ἄειν, ὅ ἐστι πνεῖν καὶ ζῆν. δὶς δὲ τὸ τέλσον ἐνταῦθα

ἐγράφη, ὡς τῇ ποιήσει εὔχρηστον. τὸ δὲ δέπας, ἔκπωμα οἱ μεθ' Ὅμηρον ἔλεγον μᾶλλον, ἢ ποτήριον. τραγικοὶ δέ φασι καὶ Ἴωνες, καὶ πῶμα τὸ αὐτό. ὄγμοι δὲ, φανερῶς ἐνταῦθα αἱ τοῦ ἀρότρου τομαί. εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ἐπίστιχον φυτείαν ἡ λέξις δηλοῖ. καὶ γίνεται παρὰ τὸ οἴγειν ἀποβολῇ τοῦ ι, οἴγεται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀρότρου ἡ γῆ. ἢ παρὰ τὸ ἕλκω ὄλγμος καὶ ὄγμος. παρακατιὼν δὲ ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται, καὶ ἐπὶ στίχος λήϊου θεριζομένου τὸν ὄγμον τίθησι. δὶς ἐκεῖ τὴν λέξιν εἰπὼν, ἀκολούθως τῷ, ὄγμοι σταχύων. οἱ δὲ παλαιοὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὄγμου, φασὶν οὕτω. ὄγμος, ἀρχή. τέρμα. διέξοδος δὲ θεριστῶν. τάξις. ἔφοδος θεριστῶν στιχηρά. ἐπίστιχος φυτεία. ὄγμου δέ φασι παράγωγον, ἐπόγμιος. ἐπίθετον Δήμητρος. τὸ δὲ ἱέμενοι, τὸ χρήσιμον δηλοῖ τῆς δι' οἴνου δεξιώσεως, ὅτι δηλαδὴ οἱ οὕτω τεθεραπευμένοι τάχιον ἵενται ἀγαγεῖν τὸ ἔργον εἰς τέλος. τὸ δὲ βαθείης, τὸ ἀσφαλὲς ἔχει ἐκ τοῦ καὶ μαλακὴν εἰπεῖν ἄρουραν. ἡ τοιαύτη γὰρ, εἰς βάθος τέμνεται. ἄλλως δὲ, τεχνικῶς ἐῤῥέθη, ὡς δέον ὂν βαθεῖαν τέμνεσθαι τὴν νεόν. ἢ καὶ ὡς χρεὼν ὂν τοὺς τοιούτους ἀροτῆρας, μὴ τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πιεῖν, ἐπιπολῆς τέμνειν τὴν νεὸν, ἀλλ' εἰς βάθος. τὸ δὲ ἀρηρομένη, ὀρθῶς μὲν οὕτως ἔχει. εὕρηνται δέ τινα τῶν ἀντιγράφων, καὶ ἀρηρεμένην ἔχοντα διὰ τοῦ ε, καὶ ἴσως οὐκ ὀρθῶς.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον. ἔνθα δ' ἔριθοι
Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε.
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν. αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀσπερχὲς πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων, ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο,
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον. αἱ δὲ γυναῖκες,
Δεῖπνον ἐρίθοισι λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.

Ὅτι θερισμὸν ἐκφράζων, φησὶν, ἐν δὲ τίθει τέμενος βαθυλήϊον. ἔνθα δ' ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα ὅ ἐστι συχνὰ, πίπτεν ἔραζε. ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν. αὐτὰρ ὄπισθεν παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ σκῆπτρον ἔχων, ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ. κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο. βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον. αἱ δὲ γυναῖκες, δεῖπνον ἐρίθοισι λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. ὡς καὶ τῶν ἐρίθων δηλονότι πολλῶν ὄντων, καθὰ καὶ οἱ ἀροτῆρες πρὸ τούτων πολλοὶ ἦσαν. καὶ ὅρα τὸ ἡδὺ τοῦ θερισμοῦ, εἰ καὶ βασιλέα εἰς θέαν ἐπάγεται. καὶ ὅτι σαφῶς φράζει ἀγαθὴν θερισμοῦ διάθεσιν, ὡς μηδεμίαν ἡλικίαν ἐν ἀργοῖς εἶναι. οἱ μὲν γὰρ ἔριθοι, συχνὰ ῥίπτουσι δράγματα κατὰ ἔριν ἀγαθὴν, ἧς αἴτιος τῷ ἔργῳ ἐφιστάμενος ὁ βασιλεύς. οἱ δὲ παῖδες δραγματεύοντες, ὅ ἐστι τὰ δράγματα συνάγοντες, πάνυ σπέρχονται φέρειν αὐτὰ τοῖς ἀμαλλοδετῆρσι. κήρυκες δὲ ὑπὸ αὐτοφυεῖ σκιᾷ τῇ ἐκ δρυὸς, ποιοῦσι τὰ ἑαυτῶν. καὶ αἱ γυναῖκες δὲ, ἄλλά τινα. τέμενος δὲ καὶ νῦν, τόπος ἀφωρισμένος, οὗ εἰς ἑρμηνείαν ἐπῆκται τὸ, βαθὺ λήϊον ὅ τινες ὑφ' ἓν, βαθυλήϊον ἀναγινώσκουσιν. ὅτι δὲ ὕστερον τὰ τεμένη ἀποτομὰς τόπων ἱερῶν ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοὶ, δῆλον. ἔριθοι δὲ, οὐ μόνον αἱ ἐριουργοὶ γυναῖκες ἐν ἄλλοις παρὰ τὸ ἔριον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι ὡς οἱ ἀμητῆρες ἐνταῦθα, παρὰ τὴν ἔραν ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. χαίρει δὲ τῇ λέξει ὁ ποιητὴς, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὴν, καθὰ καὶ τοὺς ἀμαλλοδετῆρας. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ, εὕρηται ἡ μισθώτεια ἐριθακὶς λεγομένη. εἰ δὲ ἐριθεύειν λέγεται τὸ φαύλως ἐρίζειν, ζητητέον εἴπερ καὶ τοιοῦτος τίς ἐστιν ἔριθος. δράγμα δέ ἐστιν, ὅσον ἂν δράξηταί τις τῇ δρακὶ, παρὰ τὸ δράσσω. ἐξ οὗ καὶ ἡ δραχμὴ ὡς προδεδήλωται. τὸ δὲ μετ' ὄγμον, ἀντὶ τοῦ κατὰ στίχον τινὰ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐῤῥέθη. ἀμαλλοδετῆρες δὲ, οἱ τὰς ἀμάλλας δεσμοῦντες. ἀμάλλη δὲ, τὸ ὑπ' ἀγκάλῃ συμπίεσμα τῶν δραγμάτων, ἅπερ οἱ δραγματεύοντες παῖδες προσεκόμιζον. ἀπὸ ταύτης τῆς ἀμάλλης ἡ Δημήτηρ ἀμαλλοφόρος, ᾗ ἔθυον Ἀθηναῖοι. ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα οἷον παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι. ὅθεν φασὶ καὶ ἀμαλλεύειν, τὸ δραγματεύειν. καὶ ἀμάλλιον, σχοινίον τὸ καὶ οὐλόδετον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τὸ ἀμᾶν, ἐκ τοῦ ἅμα παράγουσιν. ἵνα δηλοῖ τὸ ὑφ' ἓν πολλὰ λαβεῖν. ἑτέρωθι δὲ, φέρεται καὶ ταῦτα. ἀμάλλιον, ὃ νῦν τινὲς οὐλόδετον, οἱ δὲ, ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμὸν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα. καὶ τὴν ἐκ τούτων συγκειμένην ἀμάλλαν. ἀμάλλαι γὰρ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων ἀγκαλίδες. ἐλλεδανοὶ δὲ, οἱ μανδάκαι, οἷς δεσμοῦνται τὰ δράγματα. καὶ ἄλλως, δεσμοὶ σταχύων, οἱ καὶ οὐλοδέται. ὡς ἄν τις εἴποι κριθοδέται. οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί. γίγνεται δὲ ὁ ἐλλεδανὸς, παρὰ τὸ εἰλῶ, τραπέντος τοῦ ι συνήθως εἰς ν, ὅπερ εὐθὺς εἰς λ κανονικῶς μετέπεσεν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ ῥιγῶ ῥιγεδανὸς, οὕτω παρὰ τὸ εἰλῶ ἐλλεδανός. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐδέοντο, ἀντὶ τοῦ ἐδέσμουν, παθητικῶς ἔφη. καὶ ὡς

ἐσμί-

ἐσμίκρυνε τὰς ἀγκαλίδας διὰ τὴν τῶν παίδων βραχύτητα. καὶ ὡς δοτικῇ συνέταξεν τὴν ἀπὸ πρόθεσιν. περὶ δὲ ἀγκαλίδων, φασὶ καὶ ταῦτα οἱ παλαιοί. ἀγκαλίδες, ἀγκάλαι. κόλποι. δηλοῖ δέ φασιν ἡ λέξις, καὶ φρυγανῶν δεσμούς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν καὶ ἀγκαλίδας αἴρειν, ἀντὶ τοῦ ξύλα, ῥηθήσεται δή που περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀνδρομάχην. δῆλον δ' ὡς ἐχρῆν πρότερον δραγμεύεσθαι εἶτα ἐν ἀγκάλαις φέρειν. ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἀθηναίου, φέρεται καὶ ὅτι τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ ἐλέγετο ἀμάλλαι. ἀθροισθέντα δὲ εἰς δέσμην, ἐκαλοῦντο ἴουλοι. πρὸς ὁμοιότητα ἴσως ἢ τοῦ κατὰ τὴν ἥβην ἰούλου ἐν τοῖς προσώποις, ἢ τοῦ πολύποδος ζωΰφίου, ἢ διὰ τὸ ἰέναι εἰς ὁλότητα. ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ δήμητρος ἴουλοι καὶ συνθέτως δημητρίουλοι, ὕμνοι εἰς δήμητραν, οἳ καὶ καλλίουλοι. καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τὸ, πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει. ἴουλον ἵει. ἔνθα τὸ οὖλον, οὐκ ἂν εἴη δηλοῦν τὸ ὀλέθριον, ἀλλ' ἕτερόν τι εὐφημότερον. τοιοῦτον δὲ τὸ ὅλον καὶ τὸ ὑγιὲς, καὶ τὸ συνειλημμένον, ἤτοι συνεστραμμένον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐνταῦθα εἴη ἂν ἴσως μεταληπτικῶς, οἰκοδεσπότης, κατὰ τὸ, οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι. βασιλεὺς μὲν γὰρ, εἰς ἄνακτα μεταλαμβάνεται. ἄναξ δέ ποτε, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης. τὸ δὲ ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένεσθαι ἤγουν ἐνεργεῖν, κολακεία πόνου τοῖς ἐργάταις οἰκονομική. κηρύκων δὲ ἔργον τὸ τοιοῦτον, ὑπὸ βασιλεῖ τε ὄντων, καὶ ἄδειαν ἐχόντων τοῦ ἀμᾶν. οὕτω δὲ καὶ γυναικῶν, αἷς οὐ πρέπον ἄλλως ἐν θέρει πονεῖσθαι. εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ αὐταὶ δρεπάναις τε ἐστοίχουν, καὶ λοιποῖς θέρους ἔργοις. τὸ δὲ πάλυνον ἄλφιτα, οὐδὲ νῦν δηλοῖ ἀρτοποιΐαν, ἀλλά τι ἐπίπασμα σύνηθες ἐν τοῖς παλαιοῖς. ἐν δὲ τῷ, αἱ δὲ γυναῖκες, περιττὸν τὸ ἄρθρον. ὡς γὰρ ἔφη ἄρθρων δίχα τὸ, παῖδες καὶ βασιλεὺς καὶ κήρυκες, οὕτως ὤφειλε καὶ γυναῖκες. ἀργεῖ γοῦν ἐνταῦθα τὸ τοῦ ἄρθρου ἀναφορικόν.

Ἐν δ' ἐτίθει σαφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,
Καλὴν, χρυσείην. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν.
Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον. περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίσσοντο φορῆες ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι, πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ,
Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Ὅτι καὶ τρυγητὸν ἐκφράσαι προθέμενος, φησίν. ἐν δ' ἐτίθει σαφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, καλὴν, χρυσείην. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν. ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον. περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν, τῇ νίσσοντο φορῆες ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν. παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, ὅθεν σύνθετον ἀταλάφρων, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. τοῖσι δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε λεπταλέῃ φωνῇ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. καὶ ὅρα ὡς ἡ δημήτηρ μὲν, ἄλλως εἶχε πονουμένους τοὺς ἀμητῆρας. ὁ δὲ χαριδότης διόνυσος, οὐκ ἐν οἴνῳ μόνον τὰ ἑαυτοῦ ἐνδείκνυται, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐν τρυγῇ τῶν κάματον ὑποκλέπτων τῇ μουσικῇ παραμυθεῖται. εἰ καὶ ἄλλως χαρμόσυνος ὁ τοῦ τρυγᾶν καιρὸς, καὶ οὐκ εἰς τοσοῦτον ἐπίπονος. τὸ δὲ βρίθειν, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ μέγα βρίθειν σαφυλαῖς, πολυφόρου ἀμπέλου δηλωτικόν. οὕτω δὲ καὶ πᾶν φυτὸν οἰκείῳ καρπῷ πληθύον, βρίθειν ἐκείνῳ λέγεται. σαφυλὴ δὲ, ὅτι καὶ ὁ τοῦ σόματος λέγεται κίων, δῆλον. ὁμοίως καὶ ὅτι σαφύλη βαρυτόνως, εἶδος σάθμης, ὡς ἡ βοιωτία δηλοῖ. εἰ δὲ τῇ σαφυλῇ ὁ σαφυλῖνος παρωνόμασαι, ζητητέον. ἔστι δ' αὐτὸς, δριμύ φασι λάχανον καὶ ἱκανῶς θρεπτικόν. διεγερτικὸν δὲ καὶ εἰς τὰ κατὰ ἀφροδίτην. διὸ ὑπ' ἐνίων, φίλτρον καλεῖται. εἰς δὲ τὴν οὕτω σαφυλαῖς βρίθουσαν ἀλωὴν, μνηστέον ἀλκαίου εἰπόντος, μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρον ἀμπέλω ἤγουν ἀμπέλου. οἱ δὲ μέλανες βότρυες, εἰς πλῆθος μὲν ἦσαν τὴν ἀρχὴν, ὅθεν καὶ τοῦ οἴνου τὸ μέλαν κατηγορεῖται. ἦν δὲ ἄλλως ἐνταῦθα καλὸν, ἀλωῇ χρυσέᾳ ἐπιπρέπειν μέλανας βότρυας δαιδάλλοντας τὴν τῆς ἀσπίδος ἐπιφάνειαν. ἱστέον δὲ ὅτι βότρυς παρὰ τῶν δειπνοσοφιστῇ, καί τις μεσολώιος, οὐ λάκων ἀλλὰ σικελὸς ἀνὴρ, εὑρετὴς παιγνίων, ἃ τοῖς παλαιοῖς ἐσπουδάζετο. διὸ καὶ μνασέας ὁ λοκρός φησιν ἢ κολοφώνιος, συνετάξατο τὰ ἐπιγραφόμενα παίγνια. ὃν διὰ τὸ ποικίλον τῆς συναγωγῆς, σάλπην ἐκάλουν, ἐπειδὴ ποικίλος ἐστὶν ὁ ἰχθὺς ἡ σάλπη. ὃν μὴ ἀποδεχόμενός φησιν ἐπίχαρμος, σκατοφάγον λέγει καὶ βδελυχρόν. ἡ σάλπη δὲ λεσβία γυνὴ, παίγνια καὶ αὐτὴ συνέθετο. κάμαξ δὲ, ξύλον ὀρθὸν ὑπανέχον συνήθως πολλαχοῦ τοῖς γεωργοῖς, ἄμπελον. γίνεται δὲ παρὰ τὸ κάμνειν τῶν βάρει. ἢ καὶ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων. ἔοικε δὲ καὶ ἡ τῶν καμάκων αὕτη χρῆσις, πολλὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶ-

ναι. διὸ καὶ πρὸς διαφορὰν, ἄμπελος χαμίτης ἐλέγετο ἡ χαμαὶ κειμένη. ὅτι δὲ καὶ ἄγγατος βαρβαρικῶς ἐκαλεῖτο ἡ κάμαξ, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ἄγγατος τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον. εἰ μὴ ἄρα οὐκ ἔστιν ἴσως τοῦτο κάμαξ, ἀλλ' ἐπίκειται κάμαξιν. εἰ δὲ ὁ ἄγγατος βαρβαρίζεται, καὶ διὰ τοῦτο ἄγνωστός ἐστι τοῖς ἑλληνίζουσι, νοητέον πολλὰς καὶ ἄλλας εἶναι λέξεις κειμένας μὲν ἐν βιβλίοις, μὴ ὑπαγομένας δὲ μεθόδοις ἐτυμολογίας ἑλληνικῆς. καὶ γέγραπται μὲν καὶ τοῦτο ἀλλαχοῦ. καὶ τέθεινται τοιαῦται λέξεις. νῦν δὲ μνηστέον τοῦ νωγαλίζειν, μή ποτε ὡς ἐθνικὴ καὶ αὐτὴ λέξις οὐκ ἔγνωσται ἡμῖν ὅθεν γίνεται. χρῆσις δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἐνωγάλισαι ἀττικῶς παρὰ τῷ ἀθηναίῳ. ὡς δὲ τὸ νωγαλίζειν καὶ νωγαλεύειν λέγεται, δῆλον ἐκ τῶν νωγαλευμάτων, ἅπερ εἰσὶν ἡδέα βρώματα. λεγόμενά φησι καὶ τρισυλλάβως νώγαλα. δι' ὧν βότρυς, ῥοιάς, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα. ἀναλογία δὲ τοῦ ἐνωγάλισαι, κατὰ τὸ κέκτηται ἔκτηται. οὗ ἀπαρέμφατον παρ' ὁμήρῳ τὸ ἐκτῆσθαι. καὶ τὸ ἐκπέπηξε, ἐφέπηξε παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ τέθλασαι ἔθλασαι. ἀφ' οὗ ἐθλασμένον παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. παρατηρητέον δὲ καινότητι λεκτικῇ, καὶ τοὺς παρὰ ξενοφῶντι καὶ ἄλλοις, βίκους. τὰ οἰνοδόχα ἀγγεῖα. οἳ κεῖνται καὶ ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ, σικελοῦ θύννου τέμαχος τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν. ὁ δὲ τοιοῦτος ταριχευτικὸς βῖκος, καὶ ἀμφορεὺς ἂν λέγοιτο, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν περὶ σκόμβρου τὸ, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐλθεῖν ἀμφορέως, ὃν δηλαδὴ βιτίναν οἱ κοινολεκτοῦντές φασι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ χάραξ ἡ κάμαξ ἐλέγετο. ὅθεν καὶ παροιμία, ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, ὅταν ὑπὸ τοῦ δῆθεν σώζοντος ἀπατηθῇ τὸ σωζόμενον. ὡς δὲ καὶ δόρατος ξύλον ἡ κάμαξ παρά τισιν, οὐκ ἠγνόηται οὐδ' αὐτό. κάπετος δὲ περὶ ἧς καὶ ἄλλοθι δηλοῦται, ληνὸς ἡ τάφρος, ἐπ' ἀσφαλείᾳ περιεξορωρυγμένη τῆς ἀμπέλου. καὶ ὅρα τὸ εἰς ποικιλίαν τεχνικὸν τῆς ποιήσεως. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος τῇ ἀλωῇ, χρυσοῦν, ἴσως δὲ καὶ τὰ κλήματα. μέλανες δέ οἱ βότρυες, ᾧ τρόπῳ καὶ ἡ νειὸς ἀνωτέρω ἐμελαίνετο. αἱ δὲ κάμακες, ἀργυραῖ. κυανῆ δὲ ἡ κάπετος κατὰ τὴν πρὸ βραχέων μελαινομένην αὔλακα, εἰς βάθους ἔμφασιν. τὸ δὲ ὑπὲρ τὴν τάφρον ἕρκος, κασσιτέρινον. τοὺς δὲ τρυγῶντας καὶ τοὺς ταλάρους, ἀφῆκεν εἰπεῖν οἵας ὕλης ἦσαν, ὡς μὴ πάνυ ἀναγκαῖον ὄν. καὶ ἅμα ἐμφήνας, τοιαῦτά τινα ὡς εἰκὸς εἶναι καὶ αὐτά. τὸ δὲ ἔλασε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ διέτεινεν, ἁρμόττον πρός τε τὴν κάπετον καὶ πρὸς τὸ ἕρκος. δῆλον δὲ ὡς πολλὰ σημαίνει τὸ ἐλάσαι, ὧν ἓν καὶ τὸ καθῆραι. ὅθεν καὶ ἐλατήριον, παρὰ τὸ κατακαθαῖρον φάρμακον, ὅπερ ἱπποκράτης ὑπήλατον φησί. καὶ ἐλατήριον ἰδίως, τὸ διὰ ῥίζης ἀγρίου σικύου, καθαρτικὸν τῆς κάτω κοιλίας. καὶ νηὸς ἐλατήρ. ὁ μέντοι παρ' ἀριστοφάνει ἐλατὴρ, πόπανόν φασιν ἦν πλατύ. ἀταρπιτὸς δὲ, στενὴ ὁδὸς καὶ διηνεκὴς, καὶ μὴ ὧδε καὶ ἐκεῖ τετραμμένη. μιᾶς δὲ μόνης χρεία ἦν τοιαύτης, τῇ ἠσφαλισμένῃ ἀλωῇ. ὅτι δὲ ἕτερόν τι τῆς ἁπλῶς ὁδοῦ ἡ ἀτραπιτὸς, δηλοῖ ὡς ἀλλαχοῦ σαφέστερον εἴρηται, καὶ τὸ παροιμιῶδες, ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς. τὸ δὲ νίσεσθαι, οὐκ εὔχρηστον μὲν τῇ καταλογάδην γραφῇ, παράγεται δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ πορεύομαι. φορεῖς δὲ, ἄλλως μὲν γενικῶς, οἱ φορτηγοί. νῦν δὲ ἰδικῶς, οἱ τοὺς βότρυας φέροντες, ὡς δηλοῖ ἐπιφρασθὲν τὸ, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον καρπόν. παρθενικαῖς δὲ, καὶ ἠιθέοις ἀνατίθησι τὰ μὴ σπουδαῖα, τὴν μολπήν. τὸ ἰύζειν, τὸ ὀρχεῖσθαι. ὡς τῶν λοιπῶν, πονουμένων περὶ τρυγητόν. ἐν οἷς ὡς εἰκὸς καὶ ἁδραὶ γυναῖκες, ὁποῖαι καὶ ἀνωτέρω αἱ περὶ δεῖπνον ἐρίθων πενόμεναι. ἠίθεοι δὲ, ὅτι οἱ μὴ δέ πω γεγαμηκότες, πολλαχοῦ καὶ αὐτὸ εἴρηται. τάλαροι δὲ, καλαθίσκοι, τάλανες εἰς τὸ αἴρειν ὡς βαστακτικοί. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι, καὶ ἄρριχοι παρὰ ἀττικοῖς. παυσανίας γοῦν φησὶν ὅτι ἄρριχος, κόφινος ἐπιτήδειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν. ἀριστοφάνης δὲ, ἀρρίχους ἐν ὄρνισι λέγει, κοφίνους οὓς ἐνέπλησέ τις πτερῶν. ἀπὸ οἰσύας δέ φασι τοῖς ἀρρίχοις τὸ πλέγμα. καρπὸς δὲ μελιηδὴς ἡ σταφυλή, ἐπεὶ καὶ οἶνός που μελιηδής. ὅρα δὲ καὶ ὡς ταυτὸν εἶναι δοκεῖ φόρμιγξ καὶ κιθάρα ὡς δηλοῖ τὸ, φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζεν, ἤγουν πρός τινα ἵμερον φιλοτήσιον, τοιούτοις ἔργοις προσήκοντα. ὁποῖος δή τις καὶ χορὸς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. τὸ δὲ λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν, ἢ ἀντὶ τοῦ τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἥρωα λίνον ἄειδεν, ἢ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς λίνον ἄειδε. λίνος δὲ, εἶδος ᾠδῆς κατὰ ἀρίσταρχον, ἢ ὕμνου. ὡς καὶ ὁ παιὰν, καὶ ὁ διθύραμβος. ὠνόμασται δὲ λίνος τὸ τοιοῦτον ᾠδικὸν εἶδος, ἢ ὡς μετὰ λίνου ἤτοι χορδῆς ᾀδόμενος, ἢ ἀπό τινος λίνου ἀνδρὸς ἥρωος. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ποιημάτιόν τι ἐπὶ τῷ λίνῳ εἶναι, ὃ σφαῖρα μὲν καλεῖται, εἰς ὀρφέα δὲ ἀναφέρεται. φιλόχορος δὲ, ὑπὸ ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν λίνον φησὶ, διότι πρῶτος τὸν λίνον καταλύσας, χορδῇ ἐχρήσατο εἰς μουσικῆς ὄργανον. ἐτάφη δὲ ἐν θήβαις. καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν, θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς. εἰς ὃν καὶ ἐπίγραμμά ἐστι τοιοῦτον. ὦ λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν ἀθάνατοι πρώτῳ, μέλος ἀνθρώποισιν ἀείδειν ἐν ποδὶ δεξιτερῷ. μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταὶ μυρόμεναι μολπῇσιν ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς. καὶ ἡσίοδος. οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε λίνον πολυήρατον υἱόν. ὃν δὴ ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις, ἠδὲ χοροῖσιν. ἀρχόμενοι δὲ, λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν. ὁ μέντοι τὸν ἡρακλέα διδάξας μουσικὸς λίνος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, ἕτερος παρὰ τοῦτόν ἐστιν. οὗ θεόκριτος μέμνηται, ὁ καὶ ἱστορήσας ὅτι τὸν ἡρακλέα γράμματα λίνος ἐξεδίδαξεν, υἱὸς ἀπόλλωνος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι λίνῳ ἀντὶ χορδῆς τῶν παλαιῶν χρωμένων πρὸς τὴν κιθάραν, ὕστερον μείναντος τοῦ ὀνόματος, ἡ χορδὴ λίνον καλεῖται.

καλεῖται. ὥσπερ φασὶ καὶ λίθος ἡ ἄγκυρα, ἐπεὶ πάλαι ποτὲ λίθος εἰς ἄγκυραν ἐχρημάτιζεν. ἄλλοι δὲ τὰ κατὰ τὸν λίνον, οὕτω συντομώτερον φράζουσιν. ἄγροικος νεανίας ὁ λίνος, ᾠδῆς τινος εὑρετὴς, οὐρανίας υἱός. ὃν ἀνεῖλεν ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸ λίνον καταλύσας, χορδαῖς ἐνέτεινεν ὄργανον. ἡρόδοτος δὲ λέγει, ὅτι παρὰ αἰγυπτίοις λίνος τις ἀείδεται. καὶ θαυμάζειν ἐκεῖνος φησὶ τὸν λίνον, ὁκόθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα. λέγει δὲ καὶ ὅτι κατὰ αἰγυπτίους, βασιλέως παῖς ἐκεῖνος μονογενὴς ἦν. ἀποθανὼν δ᾽ ἄωρος, θρήνοις ὑπ᾽ αἰγυπτίων ἐτιμήθη, καὶ ἀοιδὴ αὕτη καὶ μόνη σφίσιν ἐγένετο. ἐντεῦθεν δὲ ἀναφαίνεται ὅτι κυρίως αἴλινος, ὁ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ λίνῳ αἰαγμός, εἰ καὶ ἄλλως διαφορεῖται τῇ σημασίᾳ κατὰ τὸν ἀθηναῖον, εἰπόντα, ὡς ἐν γάμοις μὲν ᾠδὴ, ὑμέναιος. ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος. λίνος δὲ καὶ αἴλινος, οὐ τε πένθεσι καὶ ἐπ᾽ εὐτυχεῖ δὲ μολπῇ κατ᾽ εὐελπίδην. ἡ μέντοι τοῦ ἐπιχάρμου χρῆσις ἐθέλουσα τὸν αἴλινον ᾠδὴν ἱστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἰλίνῳ βούλεται, ἀλλὰ τὸ λίνον. ὡς δὲ καὶ πολλαὶ ᾠδαὶ ἦσαν, δι᾽ ἴουλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν, ἢ ἐριουργῶν. καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν ὡς ἔστι καὶ παρὰ θεοκρίτῳ εὑρεῖν. καὶ ὀλοφυρμὸς, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις. καὶ βουκολισμὸς, ἡ τῶν βοσκόντων. καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι. ἄλλοι δὲ, ἐπὶ λεπτοῦ τινος νήματος ἢ χορδῆς ἐνταῦθα τὴν τοῦ λίνου λέξιν τάττοντες, οὕτω νοοῦσι τὸ, λίνον δ᾽ ὑπὸ καλὸν ἄειδε λεπταλέῃ φωνῇ, ἀντὶ τοῦ μετὰ λίνου λεπτόν τι ἄειδε. ἡ δὲ ἱστορία καὶ τρεῖς παραδίδωσι λίνους, τὸν τῆς καλλιόπης, καὶ τὸν τοῦ ἀπόλλωνος καὶ χαλκιόπης, καὶ τὸν νάρκισσον. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι χορδὰς ἐπιστάμενος ὅμηρος, ὅμως λίνον καλεῖ. καθὰ καὶ χαλκᾶ ὅπλα τὰ ἐκ σιδήρου. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κοινότερον λεγομένου λίνου, καὶ λινίσκος ὑποκοριστικῶς ὁ λεπτότατος λίνος. δι᾽ οὗ. περιστεραὶ καὶ φάσσαι καὶ τρυγόνες, καθ᾽ ὅλην ἐξέπταντο τὴν ὁδὸν ἔν τινι πομπῇ, λινίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι πρὸς τὸ ῥαδίως ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι. πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ λινίσκου, κεῖται καὶ ὁ παιδίσκος παρὰ τῷ ἀθηναίῳ. φησὶ γάρ. πολλὰ ἐκ τῆς αἰγύπτου ὁ ἐπιφανὴς ἀντίοχος ἐνοσφίσατο παρασπονδήσας τὸν φιλομήτορα βασιλέα παιδίσκον ὄντα. ὑποκοριστικώτερον δὲ παιδίσκου, τὸ παιδισκάριον. θῆλυ δὲ ἐκείνου, ἡ παιδίσκη. ὡς καὶ τοῦ μειρακίσκος ἡ μειρακίσκη. ἐκ τοῦ ῥηθέντος δὲ λίνου, καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ λινόδετον, καὶ τὸ λινοστατεῖσθαι. δι᾽ οὗ, ἐθηρεύετο λινοστατούμενος ὑπὸ ἔρωτος δηλαδὴ, ὅ φησι πλάτων. ἔτι ἱστορία, καὶ ὅτι οἱ ἀρχόμενοι λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν, ὁμηρικοῦ μὲν ῥητοῦ ἤρτηται τοῦ, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ᾽ ἄρξομαι. σύμφωνον δὲ ἔχει καὶ τὸ, τί κάλλιον ἀρχομένοις ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινότατον. προοιμιώδης δὲ οὗτος λόγος. τοῦτο δὲ ἀνάπαλιν ἔχει παρατρικθὲν ἀστείως ἐξ ὁμήρου τὸ, ἄρξομαι δ᾽ ἐκ βολβοῖο, τελευτήσω δ᾽ ἐπὶ θύννον. ἡ δὲ λεπταλέη φωνὴ, συγγενῶς ἔχει τῇ λιγείᾳ φόρμιγγι. ἐμφαίνει δὲ λεπταλέαν φωνὴν ὁ τοῦ ἡφαίστου φορμικτὴς παῖς, τῇ πεφεισμένῃ καὶ συστόμῳ ὑπανοίξει τῶν τοῦ ζῳδίου χειλέων. τὸ δὲ ῥήσσοντες, ἀντὶ τοῦ σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ἐν ὀδυσσείᾳ οἰκεῖον ὀρχησταῖς κατὰ τὸ, πέπληγον χορόν. καὶ τὸ, παίσατε, ὃ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. μολπὴ δὲ ἰυγμοῦ διαφέρει, ὡς καὶ λόγος ἐμμελὴς, βοῆς ἀμελοῦς. μολπὴ μὲν γὰρ καὶ μέλπειν, μεμελισμένον ἔπος. ἰυγμὸς δὲ καὶ ἰύζειν, φωνή τις ἄσημος, ὁποῖος καὶ ὁ συριγμός. τὸ δὲ ποσὶ σκαίρειν, εὔρυθμόν τινα καὶ ὀρχηστικὴν κίνησιν δηλοῖ, οὐ μὴν καὶ τὸ σπαίρειν, ὃ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, καὶ ἀσπαίρειν λέγεται. ἐκεῖνο γὰρ, σκαρισμὸν δηλοῖ καὶ κίνησιν ἐπιθανάτιον, ὁποῖος καὶ ὁ σφαδασμός. ὡς δὲ οὐ μόνον ἐν ὀρχηστικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἄλλως ἁπλῶς κινήσει ὁποία καὶ ἡ βαδιστικὴ, σεμνόν ἐστι τὸ εὔρυθμον, δηλοῖ καὶ ἄλεξις, εἰπὼν, ὅτι νομίζειν τῶν ἀνελευθέρων εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρρύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς. φέρει δέ φησιν ἡ εὐρυθμία τοῖς μὲν χρωμένοις, δόξης τινὰ ὄγκον. τοῖς δ᾽ ὁρῶσιν, ἡδονήν. κόσμον δὲ τῷ βίῳ. ἐχρῆν δέ φασι καὶ ἀμπέχεσθαι εὐρύθμως, φέρειν γάρ τι καὶ αὐτὸ ἐδόκει τοῖς παλαιοῖς πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. σκώπτων γοῦν τις ἀρρυθμίαν ἐνδύσεως, φησίν. ἀμφίβαλλε στέρνοις φᾶρος. οὐ καθίσεις τάλαν, μὴ δ᾽ ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξει. δοκεῖ γὰρ ὁ σκωπτόμενος, ψιλὰ ἐνδύσεως προφαίνειν τὰ σκέλη, ἔχειν δὲ καὶ τὸ προκόλπιον ἀπόλυτον. καὶ ὅρα τὸ ἀμφέξει, ἤγουν ἐνδύσῃ, ἐκ τοῦ ἀμπέχω ἀμφέξω ἀμφέξομαι. τὸ δὲ ἕποντο, οὐ στάσιμον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἔργον δηλοῖ, ἀλλὰ τῇ τῶν ῥυγώντων κινήσει συνδιικνούμενον.

Ἐν δ᾽ ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων.
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασιτέρου τε.
Μυκηθμῷ δ᾽ ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ᾽ ἐστιχόωντο βόεσσι
Τέσσαρες. ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ᾽, ἐν πρώτῃσι βόεσσι,
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην. ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς

Ὅτι οὐ πλάτωνι μόνῳ, ἀλλὰ πολὺ πρότερον ὁμήρῳ ἤρεσε, πλὴν βοῶν καὶ προβάτων, τὰ ἄλλα θρέμματα παρ᾽ οὐδὲν θεῖναι ὡς μὴ ἀναγκαῖα. ἐνταῦθα οὖν βουκολίου καὶ οἰῶν ἀργεννάων μεμνημένος, φησίν. ἐν δ᾽ ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων, αἳ καὶ προεδηλώθησαν. αἱ δὲ βόες, χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε,

Ελκέτην. τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Εγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. οἱ δὲ νομῆες
Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων.
Ιστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκτ' ἀλέοντο.
Εν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Εν καλῇ βήσσῃ μέγαν, οἰῶν ἀργεννάων,
Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.

μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι, τέσσαρες. ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο. σμερδαλέω δὲ λέοντε δύο, ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην. ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς, ὡς ἐδήλου τῷ σχήματι, ἕλκετο. τὸν δὲ, κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί. τὼ μὲν, ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην, ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. οἱ δὲ νομῆες, αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες. οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς, ὑλάκτεον ἔκτ' ἀλέοντο. καὶ μέχρις ὧδε φράσας περὶ βοῶν, εἶτα τὸ περὶ τῶν προβάτων ἀποσεμνοῖ, φεύγων τὸ προσκορές. καί φησιν. ἐν δὲ νομὸν ποίησεν Ἥφαιστος ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν, οἰῶν ἀργεννάων. σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας τε σηκούς. ἢ, ἰδὲ σηκούς. πολιτείας ταῦτα καθαρᾶς καὶ οὔπω πολυπράγμονος. εἰ δὲ ἄλλως ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὀδυσσέως βασιλεία ἐστὶ κτῆσις φλεγμαινούσης πολιτείας καθυπογράφει κεκτημένου καὶ συῶν πρὸς συβόσια, καὶ αἰγῶν πλατεῖα αἰπόλια, ἡ γοῦν ἐνταῦθα ἀγελαία νομαδικὴ καὶ ποιμενικὴ τέχνη, πρὸς τὸ ἁπλούστερον ἀφορᾷ. διὸ οὔτε θήρας αἱμύλου πλὴν ὧν μέμνηται ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις παραιτησάμενος αὐτὴν διὰ τὸ ἀνελεύθερον. οὔτε ἰχθύων ἄγρας, ὅτι μὴ σύμφυλος αὕτη τοῖς περὶ γῆν. τότε δὲ μόνον χρηστὴ, ὅτε πᾶσα ἀνάγκη. ὁποῖοί τινες καὶ οἱ ἀμφὶ τὸν Μενέλαον λιμώττοντες. ἐν παραβολῇ μέντοι παῤῥιπτεῖ που Ὅμηρος μνήμην καὶ ἰχθυοθηρίας. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ σχῆμα τῶν κυνῶν ὑπέγραψε γραφικῶς ἐν τῷ, ἱστάμενοι μάλα ἐγγὺς καὶ ἑξῆς, οὕτω καὶ τὸ τῶν βοῶν ἐν τῷ, μυκηθμῷ ἐπεσσεύοντο, ἤγουν ὡσανεὶ μυκώμενοι. ἰστέον δὲ πολυμαθείας χάριν, καὶ ὅτι βοῦς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο καί τι πέμματος εἶδος. ἀφ' οὗ παροιμία τὸ, βοῦς ἕβδομος, ἔχουσα λόγον τοιόνδε. σελῆναι, πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερῆ. ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις τοιαύταις, βοῦν φασὶν ἕβδομον ἔπεττον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφυοῦς σελήνης. ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις, τοῦτον τὸν βοῦν. καὶ ἐκάλουν αὐτὸν, πέμπτον βοῦν. μᾶλλον μέντοι, ἐπὶ ταῖς ἓξ ἔθυον αὐτόν. ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἕβδομος βοῦς. ὁ δὲ ταῦτα ἱστορήσας Παυσανίας, λέγει καὶ ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι σελῆναι τὰ πέμματα, καὶ πελανοὶ ἐλέγοντο. καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀνάσταστοι πλακοῦντες. καὶ οἱ χαρίσιοι. καὶ οἱ ἀμφιφῶντες. καὶ φθοῖς δέ φησι, πέμματα μετὰ σπλάγχνων ἐσθιόμενα. καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀμφιφῶντες, ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ διότι δὲ ἐκόμιζον αὐτοὺς δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτούς. ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσηγορεύθη, πλακοῦς διά τινος ἐφ' οὗ δᾷδα πήσσοντες ἅπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν. ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ, οὐ μόνον ἀγελαῖαι βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας τὰς εἰκαίας, εὐτελεῖς ἔφη καὶ ἄλλοι κωμικοὶ ὥς φησι Παυσανίας. καὶ λίθοις δὲ ἀγελαίοις, τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους. κόπρον δὲ νῦν, τὴν τῶν βοῶν ἔπαυλιν λέγει, ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. κόπρος γοῦν πολλὴ τοῖς βουστάθμοις ὡς εἰκὸς ἐγκεῖται, καὶ μάλιστα ὅπου πολλαὶ βόες. ὃ δὴ ἔγνω πρὸ πάντων ὁ μέγας Ἡρακλῆς, ὁ καὶ ἐπὶ τοιούτῳ φορυτῷ ἀεθλεύσας. τινὲς δὲ γράφουσι κόπρου μιᾶς περισπωμένης, διαστολῆς χάριν ὡς ἐν τύπῳ περιεκτικῷ. τὸ δὲ κελάδων, ὥσπερ ἀλλαχοῦ ἀνέμου καὶ πόντου, οὕτω καὶ ποταμοῦ ἐνταῦθα ἐστὶν ἐπίθετον. ῥοδανὸν δὲ λέγει, τὸν οἱονεὶ ῥοανὸν ὡς ῥοώδη, πλεονασμῷ τοῦ δ'. οἱ δὲ, γράφουσι ῥαδαλὸν, καί φασιν οὕτω λέγεσθαι, διὰ τὸ ῥᾷον ἀλλεσθαι φυτὰ ἐξ αὐτοῦ, πλεονασμῷ συνήθει τοῦ δ'. ἢ ὡς κραδαλὸν, ἤγουν εὐκράδαντον ἐστὶν εὐκίνητον ἀποβολῇ τοῦ κ'. ὡς δοκάσαι, δοάσαι. ἄλλοι δὲ καὶ τὸ ῥαδαλὸν, ἐπὶ εὐκινήτου νοοῦσι διὰ λεπτότητα δονάκων. ὅθεν φασὶ καὶ ἐπὶ γυναικῶν, ῥαδανίζειν, τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην. εἰσὶ δέ τινες, οἵ φασιν ὑφὲν ῥαδαλοδονακῆα, ἤγουν ἰσχνοκαλαμώδη, ἔν τι νοοῦντες διὰ τῶν δύο, ὁμοίως τῷ, χορῷ καλλιπολυμήλῃ, ἤγουν καλλίχορος. δονακῆα δὲ περιεκτικῶς λέγει, τὸν δόνακας ἔχοντα. οἳ διαφέρουσι καλάμων· ὅτι λεπτότατος μὲν, ὁ δόναξ, ἁδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ, ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς. ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν, ὀλοσιαλοκάλαμος ἐσκώφθη. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ καὶ τὸ λύειον, ἐπάγει. τὸ γοῦν παλαιὸν, ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον. ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Βατράχοις ὑπολύειον εἰπὼν δόνακα. ὁ Ὀππιανὸς δὲ ἰξοφόρους εἰπὼν δόνακας, ἔοικε λεπτοὺς λύγους οὕτω καλεῖν. πρῶται δὲ κἀνταῦθα βόες, αἱ ταῖς ὀπίσω ὑστατίαις ἀντιπορευόμεναι. ἐρύγμηλος δὲ, παρὰ τὴν ἐρυγὴν, οἱονεὶ ἐρύγηλος πλεονασμῷ τοῦ μ'. ἐρυγεῖν δὲ λέγεται, τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα. ὡς τὸ, ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. Τὸ δὲ μακρὰ

μεμυκὼς, ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτι πρὸς μῆκος πολὺ ὁ μυκηθμὸς ἐκτείνετο. ἐξ οὗ μήκοιο, παρωνόμασται τὸ μακρόν. μέσος δὲ παρακείμενος τοῦ μεμυκηκὼς ἐστὶ τὸ μεμυκώς. τὸ δὲ ἀναῤῥήξαι βοείην, ὡς τὸ λαφύσσειν αἷμα, καιρίαι λέξεις ἐπὶ λέοντος. δῆλον δ' ὡς καὶ νῦν τὸ, βοὸς βοείην, περιττολογεῖται. ἤρκει γὰρ, βοείην μόνην εἰπεῖν. τὸ δὲ ἐνδίεσαν, ποιητικὴ καὶ αὕτη λέξις, οὐ φυλακτέα λογογράφοις. γινομένη μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνδίημι, δηλοῦσα δὲ τὸ διέτριβον. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔοικεν εἶναι καὶ τὰ ἔνδια, ἤγουν αἱ διατριβαὶ παρὰ τῷ ὀππιανῷ. τινὲς δὲ, ἐνίεσαν φασὶν ἀντὶ τοῦ ἐνέβαλλον πλεονασμῷ τοῦ δ'. ἄλλοι δὲ, ἐδίωκον φασὶ τὸ ἐνδίεσαν, ἐκ τοῦ δίω δίημι τὸ διώκω. τὸ δὲ ἀπετρωπῶντο δευτέρας συζυγίας ὂν τῶν περισπωμένων, ἐκτείνει τὴν πρὸ τῆς παραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ στρωφῶ καὶ νωμῶ. ἐν μὲν τῇ πρώτῃ συζυγίᾳ, συστέλλει αὐτήν. ὡς δηλοῖ τὸ, περιτροπέων ἐνιαυτός. καὶ τὸ, καλλίτριχες ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον. ὅτι δὲ ὡς ἐπὶ ἐμψύχων ζώων οὐ μὴν ἀγαλμάτων εἴρηται τὸ, οἱ κύνες δακεῖν μὲν ἀπετρωπῶντο. καὶ τὸ ἑξῆς καθὰ καὶ ἄλλα πρὸ τούτου ὁμοίως πεποίηται τερατωδῶς μὲν γλυκέως δὲ, δῆλον. ζωοῖς γὰρ ἐοικότα πεπύχαται δαίδαλα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτη τερατώδης φαντασία καὶ φράσις ἐπ' αὐτοῖς γίγνεται. δῆλον δ' ὅτι πολλὰ καὶ δίχα μύθου ἔργα τοῖς ἀνθρώποις ἀπέβησαν ζωοῖς ἐοικότα. ὑφ' ὧν καὶ παρήχθησαν ὀφθαλμοὶ ἀπατηθέντες τῇ ὁμοιότητι. βοὶ γοῦν φασὶ γεγραμμένῃ βοῦς ἐπανέστη ἀπατηθεὶς τῇ ὁμοιώσει. ὡς ἐντεῦθεν τὸ τῆς πασιφάης πάθος ᾧ βοῦς ξυλίνη ἐμεσολάβησεν ἀπατήσασα καλὸν ταῦρον ζῶντα, μὴ δοκεῖν εἶναι ἀξιωνηγόρητον. ἤδη δέ που καὶ γεγραμμένῃ φασὶ κυνὶ καὶ περιστερᾷ καὶ χηνὶ, τῇ μὲν κύων, τῇ δὲ περιστερὰ, τῇ δὲ χὴν προσῆλθον καὶ ἐπεπήδησαν. φανέντων δὲ ἀδυνάτων, ἀπέστησαν. νομὸν δὲ μέγαν λέγει, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ κατὰ τὸ σάκος μεγέθους, καθὰ καὶ τὸ, νειὸν ἄρουραν εὐρεῖαν. πάντως γὰρ μέγα σάκος, ᾧ τοιαῦτα ἐπίπεδα ἔγκειται. ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν, καὶ οἰάτιδος νομοῦ μέμνηταί τις παλαιὸς τοῦ ὑπὸ προβάτων κατανεμομένου. σταθμοὶ δὲ, σηκῶν ἐοίκασι διαφέρειν, καθότι κοινὸν μὲν ἁπλῶς ὁ σταθμός. ἐνταῦθα δὲ σκοπητέον εἴπερ ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ νομοῦ γέγονεν ἡ ἐπινομὶς, οὐχὶ ἡ παρὰ τῷ πλάτωνι. ἐκείνην γὰρ, ὁ γεγραπτὸς παράγει νόμος, οὗ πρὸς διαστολὴν ὁ ὁμηρικὸς νομὸς ὀξύνεται. ἀλλὰ μέρος τι τειχήροις, ὅπερ ἐκάλουν ἐπινομίδα, ὥς φησιν ὁ ἀθήναιος. σηκοὶ δὲ, μάλιστα οἱ τῶν νεογνῶν, ὅθεν καὶ σηκῖται ἄρνες λέγονται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι κλισίαν ποιμενικὴν ἐνταῦθα οἶδεν ὁ ποιητής. ἣν κλίσιον ὁ δίων λέγει κατὰ γένος οὐδέτερον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κάλλιον δηλοῦται. καὶ εἰσὶν ἐνταῦθα κλισίαι κατηρεφεῖς, αἱ ἰδιωτικῶς λεγόμεναι σκεπασταί.

Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ κνωσσῷ εὐρείῃ.
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ ἀριάδνῃ.
Ἔνθα καὶ ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Τῶν δ' αἱ μὲν, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον. οἱ δὲ, χιτῶνας
Εἵατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον. οἱ δὲ, μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας, ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν.
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον κατὰ μέσσους.

Ὅτι τῆς ὀρχήσεως εἰς δύο εἴδη διῃρημένης, εἴς τε τὸ ἐνόπλιον, ὃ τῇ πυῤῥίχῃ καὶ κουρητικῇ κινήσει ἀπείκασται. καὶ εἰς τὸ ἵλεων, ὃ πρέπον ἐστὶν εἰρήνῃ κατὰ τὰ βακχικὰ σχήματα, ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀμφότερα παραδείκνυσι, φράζων οὕτω. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, ᾧ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ κνωσσῷ εὐρείῃ δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ ἀριάδνῃ. ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, ὠρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες. τῶν δ' αἱ μὲν, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον. οἱ δὲ, χιτῶνας εἶχον εὐνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. καί ῥ' αἱ μὲν, καλὰς στεφάνας ἔχον. οἱ δὲ, μαχαίρας εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων. οἱ δ' ὅτε μὲν, θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι ῥεῖα μάλα, ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν. ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος τερπόμενοι. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον κατὰ μέσσους, ὡς οἷα δηλαδὴ κορυφαῖοι χοροῦ ὀρχούμενοι ἅμα καὶ δινούμενοι, ἤγουν στρεφόμενοι κυκλικῶς. δῖνος γάρ φασι, σχῆμα κυκλικόν. καὶ ὅρα ὡς οὐδὲ τὴν ἔκφρασιν ἀπήλλαξε τοῦ ποιητικοῦ ὡραΐσματος τῆς παραβολῆς, τροχῷ κεραμικῷ εἰκάσας πάνυ θαυμασίως τὸ ὀξὺ τῆς ἐγκυκλίου κινήσεως τοῦ χοροῦ. καὶ τροχῷ, οὐχ ἁπλῶς

ἀλλὰ ταῖς παλάμαις ἁρμόζοντι διὰ τὸ σύμμετρον. καὶ οὔπω δὲ εἰς ἔργον κινηθέντι ἀλλ' εἰς πεῖραν μόνην. ὀξυτάτη γὰρ ἡ τοῦ τοιούτου τροχοῦ περιφορά. ἐν γάρ τοι τῷ ἐργάζεσθαι, βαρύνων ὁ πηλὸς, ἀμβλύνει τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως. σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν ῥηθέντων δύο εἰδῶν τῆς ὀρχήσεως ἤγουν τοῦ ἐνοπλίου καὶ τοῦ ἵλεω, τὸ μὲν πρῶτον ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, διὰ τῶν μαχαιροφόρων παίδων ἐνδείκνυται. τὸ δὲ δεύτερον, διὰ τῶν παρθένων αἳ καλὰς εἶχον στεφάνας. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι διακεχωρισμένως χορευόντων τὸ πρὶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πρῶτοι οἱ μετὰ Θησέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἑπτὰ ἠΐθεοι καὶ τοσαῦται παρθένοι, ἀναμὶξ ἐχόρευσαν. ὑπὸ καθηγητῇ τῷ Δαιδάλῳ κατὰ Κνωσσὸν πόλιν Κρήτης. περὶ ἧς ἀλλαχοῦ τε, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δὲ ἐρρέθη, ἀφ' ἧς καὶ τὰ Κνώσια παρὰ Σοφοκλεῖ ὀρχήματα. καὶ τὸ ἔργον ἐκεῖνο τοῦ Δαιδάλου, μετῆλθον εἰς μίμησιν. καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ, καὶ μάλιστα ναυτικοὶ, ὅσοι πρὸς τὸ παλαιὸν ἀνδρῶδες παρεκνεύουσι, χορόν τινα ἑλίσσουσι ποικιλόστροφον καὶ πολυκαμπῆ τὰς τοῦ λαβυρίνθου μιμεῖσθαι θέλοντες ἕλικας. σημείωσαι δ' ἐνταῦθα, ὅτι οὐ τῷ Θησεῖ ὡς ἀλλοδαπῷ τὸν χορὸν ἐκεῖνον ὁ ἐκ Κρήτης Δαίδαλος ἤσκησεν, ἀλλὰ τῇ τῶν βασιλέων θυγατρὶ Ἀριάδνῃ τῇ τοῦ Θησέως ἐρωμένῃ. ἐρώτων γὰρ γυναικῶν ὁ Δαίδαλος ὑπουργὸς παραδέδοται. ὃς οὐ μόνον ἐνταῦθα μεσολαβεῖ χορὸν καταποικίλας δαιδάλεοις, ἀλλὰ καὶ τῇ Πασιφάῃ πρὸς ἀλλόκοτον ἔρωτα τὸν τοῦ ταύρου ἐμεσίτευσε. διὸ καὶ δικαίως ὑπὸ Μίνωος κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐδιώκετο, ὅτε καὶ τὸν υἱὸν Ἴκαρον ἀπεβάλετο συμφεύγοντα. ἐξ οὗ τὸ Ἰκάριον πέλαγος. ἰστέον δὲ ὅτι ἀλλόκοτος μὲν ἀληθῶς ὁ κατὰ τὴν Πασιφάην ἔρως. ἔχει δέ τινας ὁμοιότητας. πεπείραται γοῦν καὶ ἐν τοῖς τοῦ νῦν γένους, γυνὴ κυνὸς εὐγενοῦς ἔρωτι καταχεθεῖσα καὶ χρωτιζομένη τῷ κακῷ. ἄλλως δὲ, καὶ ἄλογα ζῶα ἔρωτας ἐπ' ἀνθρώποις ἔπαθον. δελφῖνος οὖν τοιοῦτος ἔρως παρὰ Ὀππιανῷ κεῖται. λέγεται δὲ καὶ ἀλεκτρυὼν ἐν Βιθυνίᾳ, οἰνοχόου τινὸς ἐρασθῆναι βασιλικοῦ. καὶ χὴν δὲ, ὠλενίου παιδός. καὶ ἐν Λευκαδίᾳ ταώς φασιν ἐρασθεὶς παρθένου, θανούσῃ συνεξέλιπε. περὶ δὲ Ἀριάδνης καὶ τῶν κατ' αὐτὴν, ὅτι τε Θησέως ἐρασθείη. καὶ ὅπως εἰς Κρήτην ἐκεῖνος ἔλθοι. καὶ ὡς Δαιδάλου ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτου δοῦσα τῷ Θησεῖ, αἰτία γένοιτο ἐκείνῳ διεξοδεῦσαι τὸν λαβύρινθον, ἱστοροῦσι πολλοί. καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δὲ γέγραπταί τινα. ὅτι δὲ ἀγαθὶς, δέσμη, ῥάμμα, στήμονες, λέγουσιν οἱ παλαιοί. δηλοῖ δέ φασιν ἡ λέξις, καὶ σησαμίδα. τὸ δὲ ἤσκησε, καιριωτάτη λέξις καὶ ἐνταῦθα δηλοῦσα ἔργου ἐπιμέλειαν, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἤσκειν εἴρια. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἠΐθεοι καὶ παρθένοι. ὅ ἐστιν. ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἠΐθεοι, οἱ ὡραῖοι φασὶ γάμου, καὶ μή δέ πω γεγαμηκότες. ὡς δὲ τρισυλλάβως ἤϊθος λέγεται ὁ ἠΐθεος προσγραφέντος τοῦ ι, Διονύσιος Αἴλιος φησί. καὶ ἔστι φασὶν Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τὸ ἠΐθεος. καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο, αὕτη εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ στὰς ἠΐθεος. τίνες δὲ ἀλφεσίβοιαι καὶ ὅτι καρπὸς, τὸ μεταξὺ συνάπτον χειρὸς καὶ πήχεως. καὶ ὅτι ὀθόναι ἴσως ἄρτι, γυναικεῖα ἱμάτια λεπτὰ παρὰ τὸ ὄθω διὰ τὸ εὐκίνητον. καὶ ὅτι στεφάνας μὲν θηλυκῶς οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ κόσμου κεφαλῆς, οὐ μὴν δὲ καὶ στεφάνους ἀρσενικῶς. καὶ ὅτι τὸ ὁτὲ ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ ποτὲ, ὅτε βαρυτόνως οἶδε λέγειν ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ, οἳ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον. καὶ τίνες οἱ κυβιστητῆρες. καὶ ὅτι τὸ δινεῖν ἐνεργητικῶς λέγει ἀντὶ τοῦ δινεῖσθαι, εἰπὼν ἐνταῦθα, ἐδίνευον κατὰ μέσους, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. τοῦ δὲ ἀλφεσίβοιαι, προϋπάρχει ῥῆμα διφορούμενον τῇ κλήσει. μέλλων γὰρ αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ ε, ἀφ' οὗ ἀλφεσίβοια. καὶ διὰ τοῦ η, ἐξ οὗ ἀλφηστής. λέξις αὕτη ὁμώνυμος. ἀλφησταὶ γὰρ, οὐ μόνον ἄνθρωποι κατά τι κοινὸν ἐπίθετον, ἀλλὰ καὶ ἰχθύων εἶδος μονάκανθοι δὲ αὐτοί. κιρροί. πορφυρίζοντες κατά τινα μέρη. ὧν φασιν ἁλισκομένων σὺν δύο, φαίνεσθαι τὸν ἕτερον κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. ὅθεν διὰ τὸ κατὰ πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, Ἀπολλόδωρος τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς, ἀλφηστὰς εἶπεν ἐν τῷ, καταπυγοτέραν ἀλφηστῶν. τὸ δὲ ὠρχεῦντο, ἐπεχνήσατο οὕτως εἰπεῖν Ὅμηρος. εἰ γὰρ ὠρχοῦντο ἔφη, λογοειδὴς ἂν ὁ στίχος ἦν καὶ εὐτελὴς ἄν. συγγενὲς δὲ τῷ Κρητικῷ Δαιδάλῳ, διδάσκειν ὀρχεῖσθαι. Κρησὶ γὰρ κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐπιχώρια, τό, τε κυβιστᾶν καὶ ἡ ὄρχησις, ὡς καὶ Ὅμηρος οἶδε. καὶ προσῄδοντο τοῖς πάλαι, τὰ Κρητικὰ ἐμμελῆ ὑπορχήματα. καὶ τὸ μὲν ὄργανον, ἐκαλεῖτο μολοσσόν. ὁ δὲ τρόπος κρήτας, ὡς ἂν εἴποι τις, Κρητικός. καὶ ἔστι δωρικὸν τοὔνομα, ὅμοιον τῷ νικήτας, καὶ φιλήτας. ὧν τὰ κοινά, νικήτης, καὶ φιλήτης. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτώνων, τὰ τοιαῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. χιτὼν, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος. ὁ δὲ ἀνδρεῖος, χιτωνίσκος. ὃ τινὲς ἐπενδύτην. τὸ δὲ βραχὺ, χιτωνισκάριον. χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος. λελουμένη τε ἢ τ' αὔρα, καὶ διαφανὲς χιτωνάριον ἔχουσα. Ἀριστοφάνης. ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον. ταῦτα Αἴλιος Διονύσιος. παρ' ᾧ καὶ ὅτι χορταῖος ὁ δασὺς καὶ μαλλωτὸς χιτών. καὶ πάλιν. χορταῖος, χιτὼν ποδήρης, ἔχων χειρίδας. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι χιτῶνος εἶδος καὶ ἡ ἐξωμίς. ἐξωμὶς γάρ φησι, χιτὼν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. ἄλλος δέ τις, ἱστορεῖ καὶ ὀρθοσταδίους χιτῶνας. λέγων ὅτι ὀρθοστάδιοι μὲν, οἱ στατοί. συρτοὶ δὲ, οἱ συρόμενοι. ἐκ δὴ τούτων, δῆλον ὡς οὐχ ὥρισται ὁ χιτὼν κατὰ τοὺς ἐνστατικοὺς ἐπὶ μόνου τοῦ προσεχῶς ἐπικεχυμένου τῇ σαρκί. τοῦ δὲ ἐΰννητοι, ὅ ἐστιν εὔνητοι, εὔκλωστοι, θέμα ἢ τὸ νήθω, ἢ μάλιστα τὸ νῶ νήσω. οὗ χρῆσις καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ, νεῖ νήματα ἀράχνης. δοκοῦσι δὲ ἀντιδιεστάλθαι ταῖς λεπταῖς ὀθόναις οἱ εὔννητοι χιτῶνες. οὗτοι γὰρ οὐκ ἂν εἶεν κατ' ἐκείνας λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς. τὸ δὲ στίλβοντες ἐλαίῳ, ἀντὶ τοῦ στιλπνοὶ, ὡς εἰ καὶ ἔλαιον

αὐτὴν ἀπέσταζε. κατὰ τὸ, ἀπελείβετο ὑγρὸν ἔλαιον, ὅπερ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται λεχθὲν εἰς ὀθόνας. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐν τῷ, χιτῶνες στίλβοντες ἐλαίῳ, καὶ ἐν τῷ, ὀθονέων ἀπελείβετο ὑγρὸν ἔλαιον, οὐ πολλὴ ἔοικεν ἡ λευκότης εἶναι. ἐπὶ γὰρ τῶν ἤδη λευκανθέντων, οὐκ ἔστι τὸ χρῶμα τοιοῦτον. ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐκείνων οἰκεῖον τό, λευκὸν δ᾽ ἦν ἠέλιος ὥς. ὅρα δὲ ὡς ταῖς τοῦ ἔχειν κινήσεσιν ἐπέμεινεν, εἰπών. ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες. καί, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον. καί, χιτῶνας εἶχον. καί, στεφάνας ἔχον. καί, μαχαίρας εἶχον. καί, ὅτι καὶ ἐπὶ μαχαιρῶν ὡς ἐπὶ ἀσπίδων καὶ ξιφῶν, τελαμῶνας ἔφη τοὺς ἀναφορεῖς. εἰ δὲ ἀργύρεοι τῶν ὧδε μαχαιρῶν οἱ ἀναφορεῖς, ὅμως ἱμάντας καὶ οὕτω νοητέον αὐτοὺς ἀναλόγως τῇ ὑποκειμένῃ τῆς ἀσπίδος ὕλῃ. τὸ δὲ θρέξασκον, καιρία λέξις ὡς ἐν ποιήσει, διὸ καὶ διασκευάζει αὐτὴν ἐνταῦθα ὁ ποιητής. πεζολογῶν δὲ ῥήτωρ ἐνεστῶτα μόνον εἰδὼς τοῦ τρέχειν, ἵσταται μέχρις αὐτοῦ μὴ προβαίνων εἰς μέλλοντα. χρώμενος δὲ ἀντ᾽ αὐτοῦ τῷ δραμοῦμαι. καὶ τῇ κινήσει αὐτοῦ. ὁ δὲ κεραμεὺς καὶ τὸ προϋπάρχον αὐτοῦ ῥῆμα, τήν τε κεραμείαν ποιοῦσιν, ἧς χρῆσις καὶ ἐν παροιμίᾳ σκωπτούσῃ τό, κεραμείᾳ τὸν πίθον, καὶ τὰ κεράμεια ἐφ᾽ οἷς γριφεύοντές τινες, γῆς τε καὶ πυρὸς τέκνα φασὶν αὐτά, καὶ ἄλλα δέ τινα συνήθη τῇ κατ᾽ αὐτοὺς τέχνῃ στομφάζουσιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἰπόντος, γαίας τε καμίνου τε γόνον εὗρε κλεινότατον κέραμον χρήσιμον οἰκονόμον, ἣ τὸ καλὸν μαραθῶνος καταστήσασα τρόπαιον, ἤγουν ἡ τῶν ἀθηναίων πόλις. καὶ ἐπαινεῖταί φασιν ὄντως ὁ ἀττικὸς κέραμος. οὕτω δὲ κατ᾽ εὔβουλον, καὶ τὰ κνίδια κεράμεια, καὶ τὰ μεγαρικὰ πιθάκνια. ἕτερος δέ τις χύτραν ἐγριφοποίησεν ἐν τῷ, τροχοῦ ῥύμασι τυκτὸν κοιλοσώματον κύτος πλαστὸν ἐκ γαίας. ὁ δ᾽ αὐτὸς τὸ αὐτὸ φράζων ἔνθα καὶ περὶ πλακοῦντος λέγει, ξανθῆς φησι μελίσσης νάμασι συμμιγὴς μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρους θρόμβος, ἐγκαθήμενος εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου δηοῦς κόρης. δηλοῖ δὲ ταῦτα, πλακοῦντα ἐκ μέλιτος καὶ αἰγείου τυροῦ εἴτε γάλακτος, ἐγκείμενον πλατείᾳ στεγούσῃ χύτρᾳ, ἢ ἑτεροίῳ κεραμείῳ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐπισταμένοισι ποσίν, ἐπίσημόν ἐστι παραλαλεῖ γενικῶς καὶ τὴν χορευτικὴν τέχνην. καὶ ὅτι τὸ κύκλῳ ἥκειν καὶ περιφέρεσθαι, θέειν εἶπεν ἐπὶ τοῦ διαληφθέντος τροχοῦ. τὸ δὲ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν, ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον λύοντες τὸν τοῦ χοροῦ κύκλον εἰς τινὰς εὐθείας κινήσεις. ἢ καὶ ἄλλως μάλιστα κατὰ τοὺς παλαιούς, ποτὲ μὲν τροχοειδῆ καὶ κυκλοτερῆ δρόμον ἐποιοῦντο. ποτὲ δὲ ἀντιμέτωποι ἀλλήλων γινόμενοι, κατ᾽ ὀρθὸν δι᾽ ἀλλήλων ἔθεον, ὃ καὶ εἰσέτι νῦν ποιοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα δεινοὶ χορευταί. ἱμερόεις δὲ χορός, καθὰ καὶ κιθαρισμός, ὡς ἐδήλου τό, ἱμερόεν κιθάριζε. τὸ δὲ πολλὸς περιΐστατο ὅμιλος, ἔθος δηλοῖ ἐν ἀξιολόγοις χοροῖς γιγνόμενον. τὸ δὲ ὅμιλος τερπόμενοι, ἀττικῶς ἐσχημάτισται. ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν, ὅμιλος τερπόμενος. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ, μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον, ἐρρέθη παρὰ τοῖς ὕστερον εἶδός τι ὀρχήσεως, ἐμμέλεια. φησὶ γοῦν παυσανίας, ὅτι ὄρχησίς τις ἦν τραγική, λεγομένη ἐμμέλεια. αἴλιος δὲ διονύσιος φησὶ καὶ αὐτός, ὅτι ἐμμέλεια, τραγικὴ ὄρχησις· ὥσπερ ἡ κωμική, κόρδαξ. καὶ ἡ σατυρική, σίκιννις. ἐκαλεῖτο δέ φησιν ἐμμέλεια, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾀδόμενον αὔλημα. ὁ δὲ παυσανίας, λέγει καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμός, καὶ σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξιφίζειν τὸ ἐξορχήσασθαι, ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ λυσίᾳ, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα.

Ἐν δ᾽ ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο,
Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Τεῦξ᾽ ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς.
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην, ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε.
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ᾽ ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας.
Ἡ δ᾽ ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ᾽ οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα παρ᾽ ἡφαίστοιο φέρουσα.

Ὅτι τὸν ὠκεανὸν περὶ τὸ ἄκρον κύκλῳ τῆς ἀσπίδος ὁ ἥφαιστος ἔθετο, ἵνα καὶ αὐτὸς ἔσω σφίγγῃ πάντα τὰ περικόσμια ὅσα περιέχει τὸ τῆς ἀσπίδος ἔδαφος. φησὶ γάρ. ἐν δ᾽ ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο. καὶ ὅρα φυσικὰ ποιητικὰ παρεῖσα ἐκφράσει πρέποντα, τό, ποταμοῖο ὠκεανοῖο ποιητοῖο. καὶ ὡς ποταμὸν κἀνταῦθα τὸν ὠκεανὸν ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα ἔφη, ἐκ μέρους ἴσως οὕτως εἰποῦσα, εἴπερ ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται, ποταμός τις φέρεται εἰσβάλλων εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν τὴν ἔξω δηλαδὴ θάλασσαν. τὸ δὲ μέγα σθένος, τὸν μεγασθενῆ σημαίνει. δῆλον δὲ ὡς πάνυ δεξιῶς πινακογραφικῷ χαρακτῆρι ὃν οἱ περιηγούμενοι ἐζήλωσαν, τῇ κατ᾽ αὐτὸν ὅμηρος κοσμοποιΐᾳ κύκλῳ τὸν ὠκεανὸν περιέθετο, ὅτι ἐπιμονῇ ῥήματος χρῆται καὶ ἐν τῷ, ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, τεῦξεν ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν. καλήν, δαιδαλέην. ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον

ἧκε. τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ, ὥσπου καὶ προεγράφη, κασσιτέροιο. καὶ ὅρα ὅτι ἐπιλυτικῶς φράσας, οὐκ ἐκφράζει καὶ ταῦτα, ἐπεὶ ἔφθασεν ἐπ' ἄλλων ὁμοειδῶν τοῦτο ποιῆσαι, δι' ὅτι τὸν θώρακα τὸν κινύρου ἐξέφρασε. καὶ τὴν τῆς ἀθηνᾶς κόρυθα. διόπερ οὐκ ἐθέλει τὰ αὐτὰ πολλάκις μυθολογεύειν. οὕτω καὶ τὴν τοῦ πατρόκλου πυρὰν πολυλογήσας ἐν τοῖς ἑξῆς, τὴν τοῦ ἕκτορος παραδραμεῖται, οἷα τὴν ἄκαιρον ταυτολογίαν ἐκφεύγων καὶ τὸ προσκορές. ἄλλως δέ, καὶ σπεύδων εἰς τὸ ἐναγώνιον, διὸ οὔτε περὶ τοῦ ὠκεανοῦ πολυλογεῖ, ἀλλ' εἰπεῖν ἠρκέσθη τό, ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ὡς εἴρηται. καὶ τὸν ἥφαιστον δὲ σιγῶντα πλάττει ὅτε μητρὸς ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας τὰ ὅπλα δηλαδή. καὶ οὐδὲ τὴν θέτιν λαβοῦσαν αὐτὰ παρ' ἡφαίστου, πεποίηκέ τι λέγουσαν πρὸς τὸν αὐτὰ δόντα. εἰ δὲ καὶ ἔστι κατὰ τὸ σιωπώμενον νοῆσαι ὅτι ἐλάλησεν ἂν ὡς εἰκὸς ἡ θέτις εὐχαρίστως τὰ δέοντα καθὰ καὶ χρύσης πρὸς τοὺς ἀχαιοὺς ὅτε ἀπέλαβε τὴν παῖδα, ὅμως ὁμήρῳ οὐκ ἀρέσκει λαλεῖν τὰ μὴ ἀναγκαῖα, μὴ δὲ κατεπείγοντα. τὸ δὲ τάχος καὶ τὴν σπουδὴν τῆς θέτιδος, ἐμφαίνει καὶ παραβολικῶς ὁ ποιητής, εἰπὼν ὡς ἡ θέτις ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ' οὐλύμπου νιφόεντος, τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' ἡφαίστοιο ἄνακτος. ταῦτα δέ, καὶ ὅπλα κοινότερον ἐνταῦθα φησίν, ὡς πολέμου ὄργανα, εἰπών. αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις, ἤγουν καμὼν ἐποίησεν, ἢ περὶ πάντα ἔκαμε. τὸ δὲ φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς εἶναι τὸν θώρακα, ἐκ τοῦ λαμπροῦ χρυσοῦ ἔχειν δοκεῖ. τὸ δὲ τεῦξε, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ τεύχεα. διὸ μετὰ τὸ τεῦξεν εἰπὼν ὅπλα, οὐκ ἠνέσχετο μὴ καὶ τεύχεα εἰπεῖν τὰ αὐτὰ ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. ἀρετὴ δὲ καὶ νῦν κόρυθος, τὸ ἀρηρέναι κροτάφοις. ἡ γὰρ ἑτέροια, βαρεῖά τέ ἐστι καὶ πληκτική, καὶ οὕτω δύσχρηστος. καλὴ δὲ αὕτη, δι' ὃν ἔχει χρύσεον λόφον, τὰς ἀλλαχοῦ χρυσέας ἐθείρας. κασσίτερος δέ φασι, παρὰ τὸ θᾶσσον τείρεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ ὡς καὶ προεδηλώθη, κασσίτερός τις πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν τῇ καύσει ἀτειρέος χαλκοῦ. διὸ καὶ ἀναλογώτερον γράφειν διὰ τοῦ ε, ἤπερ κασσίτηρον διὰ τοῦ η. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἀττικῶς λέγεται καττίτερος. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ ἀμφιγυήεις, οὐ ψεκτῶς ῥηθὲν ἐπὶ ἡφαίστου, ἀλλὰ χαρακτηριστικῶς κατά τινα δ' ἰδιότητα. διὸ καὶ ἀνιστᾷ τὸ τοῦ ἐπιθέτου ταπεινόν, κλυτὸς φάμενος, ὡς καὶ πρὸ τούτου περικλυτός, καὶ ἄνακτα δὲ δὴ αὐτὸν εἰπών. ἡ δὲ κατὰ τὸν ἴρηκα παραβολή, συνεπιτέτμηται τῇ πραγματικῇ γοργότητι ὡς πολλαχοῦ ποιεῖν εἴωθεν ὅμηρος. ὡς δὲ δασύνεται μὲν ὁ ἱέραξ, ψιλοῦται δὲ ἰωνικῶς ὁ ἴρηξ, δῆλον ἐν τοῖς πρὸ τούτων που καὶ αὐτὸ γέγονεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Τ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Θέτιδος κομισάσης ἀχιλλεῖ τὰ ὅπλα παρὰ ἡφαίστου, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς ἕλληνας ὁ ἥρως, ἀπόῤῥησιν ποιεῖται τῆς μήνιδος. καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα ἅπερ αὐτῷ ἀγαμέμνων ὑπέσχετο. τροφὴν δὲ ἀνελομένων ἐκείνων, αὐτὸς ἄσιτος παραμείνας ὁπλίζεται. καὶ στρατείαν ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ ὕστερος τῶν ἵππων αὐτοῦ ξάνθος, τὴν ἐσομένην αὐτῷ ἀναίρεσιν μαντεύεται, ᾧ καὶ ἐπιπλήττει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤι ἐπιγραφὴ τῆς τ' ῥαψῳδίας περὶ μὲν αὐτῆ. μήνιδος ἀπόῤῥησις. πρὸς δὲ μέτρον, αὕτη. παῦ, ἀπέληγε χόλοιο, καὶ ἔνδυσε δῖος ἀχιλλεύς. ὅτι καὶ ἐνταῦθα περιφράζων τὸ, ἐγένετο ἡμέρα, φησίν. ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, καὶ ἑξῆς. ἀπὸ δὲ τούτου τὸ ἠῶ ὄρνυσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὁ ὄρθρος, ἐν ᾧ εἰς ἔργον ὀρνύμεθα. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ὁμηρικήν τις ταύτην περίφρασιν ζηλώσας, φησίν. ἠώια πρὸς οὐρανὸν ἔρχομ' ἵπποι, ἠδὲ τὴν ῥοδόπηχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέρουσαι. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ ῥοδόπηχυς, ῥηθὲν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ῥοδοδάκτυλος. τοιούτῳ δὲ ζήλῳ καὶ λυκόφρων τὸ αὐτὸ περιφράζων, ἔφη. ἠὼς μὲν αἰπὴν ἄρτι φηγίου πάγον κραιπνοῖς ὑπερπετῶσα πηγάσου πτεροῖς. ὅτι περὶ πατρόκλῳ περικείμενος ὁ ἀχιλλεὺς, ἔκλαιε λιγέως, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι μύροντο, ἤγουν ἐθρήνουν. ἢ ἐχέοντο. ἐκ δὲ τούτου τὸ μύρειν ὡς προδεδήλωται, καὶ τὸ μορμύρειν ἐπὶ ὕδατος. καὶ ποταμὸς ἁλιμυρήεις. καὶ μύρον τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ μύρρας τῆς τοῦ θεάντος. ὅτι δὲ οὐκ ἀπᾷδον ἐνταῦθα τὸ ἐμύροντο νοῆσαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐχέοντο, ἤτοι σπουδῇ ἔθεον, δῆλον ἐκ τοῦ ἑξῆς. ἐρεῖ γάρ που. ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, ἐκώκυεν, ἤγουν χυθεῖσα, καὶ κατὰ σπουδὴν δραμοῦσα, καὶ ὡς εἰπεῖν μετὰ ῥύμης, ἥ τις ἀπὸ τοῦ ῥύω γίνεται. ὅπερ ταυτὸν τῷ χύω ἐστίν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ περικεῖσθαι, δοτικῇ συνέταξε, λαβὼν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ συγκεῖσθαι καὶ περιπεπλέχθαι. οἱ μέντοι νεώτεροι συνήθεια, ἐπὶ τοῦ βαστάζειν καὶ φορεῖν τὴν λέξιν τίθησι, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσει, ὡς ἐὰν εἴπῃ περίκειται τῦφον, ἢ πλοῦτον, ἢ δυναστείαν. λέγεται δὲ ἐπὶ τῆς περικεῖσθαι, καὶ τὸ περιπλέκεσθαι. καὶ εἰς τὸ εἰπεῖν, περιπτύσσεσθαι, περιουσιάζεσθαι, κόμη-

Ηως μὲν κροκόπεπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσιν.
Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
Εὗρε δὲ πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν,
Κλαίοντα λιγέως. πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
Τύνη δ' ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο
Καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ, κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν ἀχιλλῆος. τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος. οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ἐν δέ οἱ ὄσσε,
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη.
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μητέρα ἣν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἷ' ἐπιεικὲς
Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μὴ δὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μή μοι τόφρα μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι καδδῦσαι, κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς
Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν,
Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα.

κειμηλιοῦσθαι ὡς τό, οὐδέ τί μοι περίκειται, ἀντὶ τοῦ οὐδέν τι περιττὸν ἔχω ἀποκείμενον. τὸ δὲ λιγέως, ἐπὶ κλαυθμοῦ ἐνταῦθα τέθειται, ὡς καὶ ἐν τῷ, λίγα κωκύειν. ὅτι παραμυθία ἐπί τινι ἐνδόξως τεθνεῶτι ἐν πολέμῳ τό, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεοῦ ἰότητι δαμάσθη. ὅτι τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ἡ

Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα
Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι.
Ἤν περ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
Αἰεὶ τῷ δ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας ἀχαιούς,
Μῆνιν ἀποειπὼν ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.

θέτις μὲν σεμνύνουσα, φησὶ τῷ υἱῷ ἀχιλλεῖ. τύνη δέ, ἤγουν σὺ δωρικῶς ὡς προδεδήλωται, ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο, ἤγουν δέδεξο καλὰ μάλα, οἷα οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. ἀχιλλεὺς δὲ ὁμοίως ἐπαινῶν, φησί. μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἷα ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων τινός, μὴ δὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι. ὁ δὲ ποιητὴς ὑψηλότερον φράζων περὶ αὐτῶν, φησίν. ὡς θέτις μὲν κατὰ τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν ἀχιλλῆος. τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα, μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. οὕτω ποικιλόφωνος κἀνταῦθα ὁ ποιητής. εἰ δὲ δεινὸν φύσει πᾶν ὅπλον, κατὰ τό, ὅπλοις ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην. καί, δεινὸν δὲ λόφος ἔνευεν, ἀλλ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιτέταται τὸ δεινόν, εἴγε καὶ τρόμον ἐμποιοῦσι τοσούτῳ στρατῷ, οὐ κατὰ θέαν μέν τι ἀλλ' ἀκοὴν ἦχου. τινὲς δὲ καὶ ἔμψυχα ἐτερατεύσαντο αὐτὰ εἶναι, καθὰ καὶ προείρηται. διὸ καὶ αἴρουσι τὸν ἀχιλλέα ὅτε ὁπλισθείη, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. καὶ ἐκθυμοῦσι δὲ αὐτὸν ὡς ἐνταῦθα φαίνεται. φησὶ γάρ. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος ἐρεθισθέντα δηλαδὴ ἐπὶ πλέον τῇ τοῦ πατρόκλου ἀναμνήσει. ὡς γὰρ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, οὕτω καὶ ὧδε ὅπλων παράθεσις ἐρεθίζει θυμόν. ὅπου γε καὶ ἄλλως κατὰ τὸν εἰπόντα τι σοφόν, πᾶν τὸ παρατυχόν, ὅπλον γίνεται ἀγρεργήτου θυμοῦ. χόλος τοίνυν ἔδυ τὸν ἀχιλλέα ἰδόντα τὰ ὅπλα. δεινὸν δέ φησιν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη. εἶτα εὐθὺς τοῦ χόλου μεταπεσόντος, καὶ τὰ ὅπλα τῇ θέᾳ περιελθών, τέρπετό φησιν ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐτέρπετο δαίδαλα λεύσσων. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα μίγμα διαθέσεως σκυθρωπαζούσης, καὶ ἱλαρῶς ἐχούσης, ἤγουν ἡδονῆς καὶ θυμοῦ κρᾶμα. χόλος γοῦν, εἶτα καὶ τέρψις, λήψεται τὸν ἀχιλλέα εἶλεν ἰδόντα τὰ θεότευκτα ὅπλα. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν δέξο παράκειται τοῦ δέξαι ὡς ποιητικώτερον. τὸ δὲ ὤμοισι φόρησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάστασεν ὥσπερ προδεδήλωται, ἐκ μέρους ἐπὶ τῶν ὅλων ὅπλων ῥηθέν. οὐδήπου γοῦν ὤμοις φοροῦνται καὶ κυνέη καὶ κνημῖδες. τὸ δὲ ἀνέβραχεν, ἐπὶ τραχέος καὶ νῦν κτύπου ὅπλων συνήθως εἶπε. τὸ δέ γε δαίδαλα, συνεκόπη ἐκ τοῦ δαιδάλεα, δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ καλά. δαιδάλου γοῦν ἐκάλουν ἔργον πᾶν τὸ καλόν. διὸ καὶ ἄλεξις φησὶν ὡς ἑψητοί τινες ἰχθῦς ἦσαν δαιδάλειοί πως, ἤγουν καλοί. τὸ δὲ τρόμος καὶ τὸ ἔτρεσαν, οὐ μακρὰν ἀλλήλων κείμενα, ἐτυμολογικὸν ἐμφαίνουσι τρόπον, ἐκ τοῦ τρέειν γὰρ ὁ τρόμος. τὸ δὲ οὐδέ τις ἔτλη, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, πάντας. ὡς μὴ δ' αὐτοῦ ἁπλῶς ἐκ παραλλήλου κειμένου κατὰ τὸ οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ ἄντην εἰσιδέειν, ἀντωπῆσαι παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. τὸ δὲ ὥς μιν ἔδυ χόλος, ἀντὶ τοῦ λίαν ἐχολώθη. τὸ δὲ δεινῶς ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη, σύστοιχόν ἐστι τῷ, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. καὶ τῷ, πῦρ δεδορκώς. καὶ τῷ, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. τὸ δὲ μῆτερ ἐμή, ἐνδιαθετώτερον καὶ σαφέστερον τοῦ ἁπλῶς μῆτερ εἰπεῖν. ὅπλα δὲ ὅμηρος λέγειν εἰωθὼς τὰ τέχνης οἷα τὸν ὄργανα, διό, ὅπλα ἐς ἄντλον κατέχευε, καὶ ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, ὅμως ἐστὶν ὅπου ὡς καὶ ἐνταῦθα, ὅπλα καὶ τὰ πολεμικὰ καλεῖ κατὰ ὅμοιον τρόπον γενικῶς ὡς πολεμικῆς τέχνης δηλαδὴ ὄργανα αὐτά. ἐπιεικὲς δὲ κἀνταῦθα, τὸ εἰκὸς καὶ πρέπον ὡς πανταχοῦ φράζει ὅμηρος. τὸ δὲ μὴ δὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι, ἐπιτείνει τὴν σαφήνειαν τοῦ, οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων. εἰ γάρ φησι καί που ἐπικοινωνοῦσι θεῶν ἔργα καὶ θνητῶν, ἀλλ' ἐνταῦθα οὐκ ἔστι τοῦτο. καὶ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα, κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἔργα ὡς ἀμίμητα. ἐξ ὧν εἰλῆφθαι δοκεῖ καὶ τὸ λέγεσθαι ἔργον, τὸ δύσκολον. ὅτι τοῦ πατρόκλου ὑπερπαθῶν ὁ ἀχιλλεύς, λέγει τῇ μητρὶ ὡς μάλ' αἰνῶς δείδω. μήποτε μυῖαι καδδῦσαι ἤγουν καταδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς, εὐλὰς ἐγγείνωνται ὅ ἐστιν ἐγγεννήσωσιν ἀεικίσωσι δὲ νεκρόν, ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη. ἐντιθέασι γάρ τι ταῖς σαρξὶν αἱ μυῖαι, ἀφ' οὗ σκωλήκια τίκτονται καὶ οὕτως ἀεικίζεται ὁ νεκρὸς οἷα κατασηπομένου τοῦ χρωτός, ἐπεὶ ὁ αἰὼν πέφαται, ἤγουν ἡ ζωὴ ὃ ἀσυνήθως πέφρασται. ἄνθρωπος μὲν γὰρ πέφαται, κατὰ τό, φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι μυῖαι δηλαδή. αἰὼν δέ, πῶς ἄν, εἰ μὴ ἄρα κατὰ τὸ παρακολουθοῦν. Ἰστέον δὲ ὡς μετ' ὀλίγα ἡ ποίησις ἀγελοποιεῖ τὰς μυίας, ἄγρια φῦλα εἰποῦσα ἐκείνας, διὰ τὸ ἀγελαῖον καὶ ἀναιδὲς τοῦ ζώου, ὃ καὶ ἐν τῷ κυνάμυια φαίνεται, καὶ ἐν τῷ, μυίης θάρσος. ἃ ἑτέρωθι κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἰστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν χαλκοτύπους εἰπὼν ὠτειλάς, παραβλέπει τὴν κυρίαν φράσιν. λέγει γοῦν χαλκοτύπους,

τὰς

τὰς ἀπὸ τυπῆς ἤγουν τύψεως χαλκῶν, ἤτοι ξιφῶν. ὁ δὲ εἰπὼν τύπωμα χαλκόπλευρον, τὸ χαλκοῦν κιβώτιον, οὐκ ἐκ τοῦ κυρίως τύπτειν αὐτὸ παρήγαγεν, ἐξ οὗ καὶ τόρμα τροχῶν τυπωτὴ παρὰ λυκόφρονι, ἀλλὰ τὸ καταχρηστικώτερον χαλκευτικῶς εἰς τὸ τύπτειν μετέλαβεν. ἡ δὲ ὠτειλή, δηλοῖ μὲν καὶ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς τραῦμα. ὀξύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς λη θηλυκὰ μονογενῆ διφθόγγῳ παραληγόμενα, ὀξύνεται, εἰ μὴ ἔχει ἔννοιαν συνθέσεως, ὡς τὸ δείλη σύνθετον ὄν, παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ. παραδείγματα τοῦ κανόνος, ταῦτα αὐλή, ὠτειλή, ἀπειλή, εὐλή. ἡ καὶ ἀλλαχοῦ μὲν κειμένη, γινομένη δὲ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι. οὐχ ἡ αὐτὴ δὲ οὖσα ἕλμινθι κατά τινας πλανωμένους. παρισοῦσα δὲ καὶ κατὰ τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν μετὰ τῆς ὠτειλῆς. διὰ τοῦτο γὰρ σχήματος τό, κατ' ὠτειλάς, εὐλὰς ἐγγείνωνται. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ὡς ἐρρέθη ὀξυνόμενα εἰς λη θηλυκά. ἡ μέντοι οὖλη χλαῖνα, βαρύνεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς μονογενοῦς ὀξυτόνου, ἤγουν τῆς οὐλῆς, ἡ κριθή. καὶ οὐλή, τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα. ἡ μήτηρ δὲ ἀχιλλέως, ἄγρια φῦλα ἐρεῖ τὰς μυίας, εἰποῦσα τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα. ὅπερ οἰκεῖον ποτὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀδίκων, καὶ λῃστρικῶν. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ πειρήσω, ἐνεργητικῶς ῥηθέν. δῆλον δὲ ὡς οἶδε καὶ τὰ παθητικὰ τοῦ τοιούτου ῥήματος ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γέρων τις ἄν τινα νέον ἀφρόντιδα, ἐρεῖ ὡς ἡ θέτις τῷ υἱῷ, τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων. ἐπὶ δὲ παραμένοντος ἤγουν ἀσήπτου νεκροῦ σώματος, καλὸν εἰπεῖν τό, εἴπερ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, αἰεὶ τῷ γ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων. τὸ δὲ ἀρείων, ὑπερβολικῶς εἴρηται. φυλαχθῆναι μὲν γὰρ ἐπ' ὀλίγον ἔμπεδον χρῶτα τεθνεῶτος, δυνατόν ἐστιν, οὐκέτι δὲ καὶ ἀρείονα γενέσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τελεσφόρος, οὐ χρόνου ἐστὶν ἁπλῶς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἐνιαυτοῦ, ὃς τὰ κατ' αὐτὸν πάντα εἰς τέλος ἄγει. λέγει δέ τις καὶ τὴν θείαν δίκην τελεσφόρον, διὰ τὸ αὐτῆς ἐνεργὸν καὶ πρακτικὸν καὶ ἐν πᾶσι διῆκον. τὸ δὲ μελόντων, ἀντὶ τοῦ μελέτωσαν ἤτοι ἐν φροντίδι ἔστωσαν. ὅτι δὲ κατ' ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἄγεται εἰς σαφές, καὶ ὅτι ἀττικόν ἐστι σχῆμα, προέγνωται. ὅτι τὸ πρός τινα εἰρωνεύσασθαι, μῆνιν ἀπειπεῖν τῷ δεῖνι λέγει. οἷον. μῆνιν ἀπειπὼν ἀγαμέμνονι, ὃ θέτις τῷ ἀχιλλεῖ παραινέσασα, ἢ καὶ ἀγορήνδε καλέσαι τοὺς ἀχαιοὺς συμβουλευσαμένη αὐτῷ. καὶ νῦν μὲν, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντέτακται τὸ ἀπειπεῖν, ὃ καὶ ἀπομηνίσαι λέγεται. οὐχ οὕτω δὲ καὶ μετὰ βραχέα ἐν τῷ, μῆνιν ἀπειπόντος. τὸ δέ γε τάλαιν' ἀπέειπεν ἄλγει καὶ τὰ τοιαῦτα, ἑτέραν σημασίαν ἔχει παρὰ τὸ ὁμηρικὸν ἀπειπεῖν. ὅτι τὸ ἡσυχάζειν ἐκ μάχης, ἔοικέ πως ἀπεκδύσει δυνάμεως. διὸ ἀνάπαλιν τὸ ὁπλίζεσθαι, ἐνδύεσθαί ἐστι ῥώμην. ὅθεν καλλωπίσασα κατὰ παρίσωσιν ἡ θέτις, φησὶ τῷ υἱῷ. αἶψα μάλα ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν. ἃ προτρεπτικὰ εἰς μάχην εἰσίν. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ ἀνδρεῖος, ἐπιειμένος ἀλκὴν λέγεται. ἐντεῦθεν δὲ ὁ ποιητὴς ὁρμηθείς, καὶ κρείττονα ἑαυτοῦ ἐρεῖ γενέσθαι τὸν ἀχιλλέα μετὰ μικρόν, ὅτε τὰ τοῦ ἡφαίστου ὅπλα ἐνδυσάμενος, ἐξέλθοι εἰς μάχην, ὡς τῆς ὁπλίσεως καὶ τῆς προθυμίας ἐνδυναμούσης τὸν στρατιώτην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δύσεο, ἐκ μέλλοντος τοῦ δύω δύσω, ἀναχθὲν εἰς ἐνεστῶτα καὶ κλιθὲν κατὰ τὸ θωρήσσεο, ὅμως οὐκ ἐδίπλωσε τὸ σ' νόμῳ τῆς τετάρτης τῶν βαρυτόνων συζυγίας, ἵνα μὴ ἀπαλείψῃ ἑαυτοῦ τὸν δι' ἑνὸς σ' χαρακτῆρα τοῦ μέλλοντος ἀλλὰ φυλάξῃ αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν εἰς ἐνεστῶτα παραγωγήν.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε.
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος ἀχιλλεύς,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὦρσεν δ' ἥρωας ἀχαιούς.
Καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε, νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες.
Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος ὀδυσσεύς,
Ἔγχει ἐρειδομένω. ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
Κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων. καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα κόων ἀντηνορίδης, χαλκήρεϊ δουρί.

Ὅτι κἀνταῦθα συνήθως ὁ ποιητὴς ὑπεμφαίνων ὅπως ἡ παραίνεσις ἀνδρίζεσθαι τοὺς εὖ πεφυκότας ἐρεθίζει, λέγει περὶ θέτιδος, ὅτι ὡς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν. ἦσαν γὰρ ἃ προσεχῶς ἐν ὀλίγοις ἐφώνησε, λόγοι παραινετικοί. ὅτι θέτις πατρόκλῳ ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη, ὅ ἐστι στερρὸς καὶ ἀδιάλυτος ὡς ἐν τῷ πέδῳ εἶναι τὸν νεκρόν, καὶ μὴ σαπῆναι ὡς δέεσθαι τῆς ὑπὸ γῆν κρύψεως. ὃ γίνεται ὡς εἰκός, ἢ διὰ καταθέσεως τῆς ἐν ἀνηλίῳ σκιᾷ, ὁποίαν εἶδεν ἡ ἀλληγορουμένη θέτις ἑλεῖν. ἢ διά τινων ὑγρῶν καὶ νῦν ὡς καὶ πρὶν ἐπιχρίσεως, φυλασσόντων ἄσηπτον τὸ χριόμενον.

εἰκὸς

εἰκὸς δὲ ἀμβροσίαν ἐνταῦθα καὶ νέκταρ εἶναι, καὶ τοὺς παραμυθικοὺς λόγους τῆς θέτιδος. ὑφ᾽ ὧν ὁ ἀχιλλεὺς εἰς ἔργον ἐρεθισθεὶς, οὐκέτι ἐνθυμεῖται σηπεδόνα τοῦ κειμένου πατρόκλου, ἀλλὰ ποιῶν ἅπερ ἔχρην, ἀφίησιν ἐκεῖνον κεῖσθαι ἀτημέλητον πρὸς βραχὺ, ὡς εἰ καὶ μηδὲν κακὸν παθεῖν ἔμελλεν οὕτω κείμενος. ὅρα δὲ τέως μυθικῶς ὅπως εὐπόριστον καὶ πρόχειρον ἔχει θέτις τὴν χρῆσιν τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος. ἐρυθρὸν δὲ λέγει τὸ νέκταρ, ὡς δῆθεν οἰνώδες τὴν χρόαν, ἵνα καὶ οἰνοχοεῖσθαι λέγοιτο πιθανῶς. ἢ καὶ ὡς αἵματος περιποιητικὸν, καθ᾽ ὁμοιότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. σημείωσαι δὲ ὅπως τὸ στάζειν, κατ᾽ ἀμφοτέρων ἔθετο, τοῦ τε ὑγροῦ νέκταρος καὶ τῆς ξηρᾶς ἀμβροσίας. ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἢ λόγῳ ἐθίμου συλλήψεως. ἢ ἐνδιδοὺς ἀφορμὴν καὶ ἐνταῦθα τοῖς θέλουσιν εἰπεῖν ὑγρὸν καὶ τὴν ἀμβροσίαν, ὃ καὶ ἐποίησαν τῶν ὑστέρων τινὲς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥινοῦ, ἤτοι τοῦ δέρματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὠτειλῶν. τί γάρ φασιν ἔδει κατὰ τῆς ῥινὸς ἀμβροσίαν στάξαι τῷ ἀναισθήτῳ, καὶ οὕτω δόξαι μυρίζειν νεκρόν; τὸ δὲ τῆς ἀμβροσίας ὑγρὸν, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῷ, ἀμβροσίας καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ. ὅτι ἐπεὶ ἀχιλλεὺς ὑπερεφάνη, δηρὸν δὲ ὡς καὶ προγέγραπται μάχης ἐπέπαυτο ἀλεγεινῆς, καὶ ἔχρην ἀγορὰν ἀθροισθῆναι ὡς ἡ θέτις εἶπε, πάντες ἕλληνες συνῆλθον. καὶ οὐ μόνον ἡγεμόνες καὶ οἱ ὑπ᾽ αὐτοὺς πολεμισταὶ, ἀλλὰ καὶ οἵπερ τὸ πάρος γε, νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν. καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες. οἳ ἐχάρησαν δηλαδὴ μῆνιν ἀπειπόντος ἀχιλλέως, ὡς μετ᾽ ὀλίγα ῥηθήσεται. εἰ γὰρ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς μήνιδος μέγα πένθος ὡς εἰκὸς ἦν αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ἄρτι καιρὸς τοῦ χαίρειν ἐστὶν, ὥσπερ τοῖς τρωσὶν ἔμπαλιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἀγὼν καὶ νεῶν λέγει, τὸ ἄθροισμα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ὅτι τὸ οἱ ἄρθρον ὑποτακτικὸν, καὶ ἐν τῷ ἔχον συνεξακούεται, καὶ ἐν τῷ ἔσαν. λέγει γάρ. καὶ οἳ ἔχον οἰήια; καὶ οἳ ἐσιτοδόται. καὶ ὅτι νηῶν οἰήια ἔχοντας, ἢ τοὺς κυβερνήτας πάλιν διασαφητικῶς ἐκ παραλλήλου φησὶν, ἢ τοὺς ναύτας, οἳ νηῶν πηδάλια ἔχουσιν, ὅ ἐστιν ἁπλῶς κώπας. ταμίας δὲ, οὐ γενικῶς θησαυροφύλακας λέγει, ἀλλὰ σίτου δοτῆρας ὡς αὐτὸς ἑρμηνεύει. σῖτον μέντοι κατὰ γένος οὐδέτερον, κατειργασμένου οὐ μὴν ἀρρενικῶς ἀκατεργάστου κατὰ τὸν πυρόν. τοιαύτη δέ τις ταμίη ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ, τοιούτου σίτου φυλακτική. ὃ καὶ σιτίον παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. τὸ δὲ οἳ τὸ πάρος γε, νεῶν ἐν ἀγῶνι, τηρητέον εἰς παράδειγμα τοῦ περὶ διαστολῆς λόγου. ὡς γὰρ τὸ ἔστι νοῦς καὶ ἔστιν ἄξιος, οὕτω καὶ τὸ πάρος γε, νεῶν, διασταλὲν τοιῶσδε ἢ τοιῶσδε διάφορον δηλοῖ ἔννοιαν. ὡς γὰρ ἢ νοῦς ἢ οὖς, ἢ νάξιος ἢ ἄξιος. οὕτω δὲ καὶ ἢ γε νεῶν ποτε, ἢ νεῶν ὡς ἐνταῦθα. οὕτω καὶ κατωτέρω ἀναγκαία ὑποδιαστολὴ ἐν τῷ, ἀτρείδη, ἦ ἄρ, τι τόδε ἄρειον. εἰ γὰρ μὴ διασταλείη τὸ ἄρ, εἰκὸς νοηθῆναι ἄρτι ἀντὶ τοῦ νῦν. ὁμοίως μετ᾽ ὀλίγα καὶ ἐν τῷ, κατακτάμεν ἄρτεμις ἰῷ, ἤματι τῷ, ὅτε καὶ ἑξῆς. μὴ τεθείσης γὰρ διαστολῆς ἐν τῷ ἰῷ, νοήσει αὖ τις ἴσως, ἰῷ ἤματι, ἤγουν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. σημείωσαι δὲ τὴν καταλλαγὴν τοῦ ἀχιλλέως, καινὴν οὖσαν καὶ ἀπροσδόκητον. ὁ γὰρ πρὶν ἄγειος καὶ ἀμείλιχος καὶ μὴ δὲ λιταῖς εἴξας μὴ δὲ δώροις μάλα πολλοῖς, αὐτὸς ἐνταῦθα πειθήσας μητρικῇ παραιφάσει, ἅμα ἤκουσεν εἰς ἀγορὴν καλέσαι ἥρωας ἀχαιοὺς καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ εὐθὺς ἔβη παρὰ θῖνα θαλάσσης σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσε δ᾽ ἥρωας ἀχαιούς. κῆρυξ τε γεγονὼς καὶ σύμμαχος αὐτόματος. ὅτι χαίροντες ὡς εἰκὸς τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος ὀδυσσεὺς, ἦλθον εἰς ἀγορὰν, ἣν δηλαδὴ συνέλεξεν ἀχιλλεὺς σμερδαλέα ὡς εἴρηται ἰάχων. φησὶ γάρ. τὼ δὲ, ἤγουν οὗτοι δύω σκάζοντε βάτην θεράποντες ἄρηος ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, ἔγχει ἐρειδομένω, ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες. διὰ τὸ προλαβεῖν δηλονότι κατὰ σπουδήν. αὐτὰρ ὁ, δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων, τραῦμα ἔχων καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ κόωνος. ἔστι δὲ δεύτατος καὶ νῦν, ὁ μὴ δεύτερος ἀλλὰ πάντων ὕστερος, ἐκ τοῦ δεύω. καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ βασιλεύτατος, τὸ δὲ ἔγχει ἐρειδέσθαι τοὺς ἀριστεῖς ἰδίᾳ ἑκάτερον, προσφυῶς αὐτοῖς ἔχει. οὐ γὰρ νάρθηκι ἔχρην, ἢ σκολιῷ σκίπωνι. ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ σκάζειν, ἐκ τοῦ κῶ τὸ κεῖμαι γίνεται κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν συνήθη τοῦ σ, οἱονεὶ γὰρ κεῖσθαι μελετᾷ ὁ σκάζων. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐν ἀρχαῖς λέξεων πλεονάζειν εἴωθε τὸ σ ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, καθὰ δῆλον ἐκ τοῦ ἐλατῶ ἐλαστρῶ, περὶ οὗ προγέγραπται. καὶ τοῦ κομῶ, κοσμῶ. καὶ τοῦ βλῆτρον, ἀμφίβληστρον. καὶ τοῦ βωτρῶ βωστρῶ τοῦ ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ ἑτέρων. ὡς δὲ καὶ ἐκτρέχει τοῦ μέσου ἐστὶν ὅτε τὸ σ, ἡ λάταξ δηλοῖ, γενομένη ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ στάζω στάξω. παιδιᾶς δέ τινος μέρος ἦν ἡ λάταξ, τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ συναπαρτίζουσα κότταβον. ὃν ὁ φιλοσίγματος εὐελπίδης, κόσσαβον ἐν δυσὶ σσ γράφει. ὅτι δὲ τῷ σ ἔχαιρεν εὐελπίδης, δηλοῖ ὁ ἀποδεξάμενός τινα ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς ἀκροατὰς τῶν σιγμάτων εὐελπίδου. ἐλέγετο δὲ ἡ λάταξ, καὶ λατάγη τρισυλλάβως, ποτήριον οὖσα ἐν ᾧ οἶνος ἦν, χυτὸς ἀποχέεσθαι εἰς κότταβον. ὁ δὲ, λεκάνη πλήρης ὕδατος. ἐπινεῖ τε ἐπ᾽ αὐτῆς ὀξύβαφα κενὰ, ἐφ᾽ ἃ βάλλοντες τὰς λατάγας ἐκ καρχησίων, εἶδος δὲ ποτηρίου καὶ τὰ καρχήσια, ἐπειρῶντο καταδύειν. χρῆσις δὲ κοσσάβου, ἐν τῷ, πολὺς κοσσάβων ἀραγμός.

Ὅτι τὸ ὁμηγερέες ἐγένοντο, ἀολλίσθησαν ἐνταῦθα φησὶν, εἰπών. αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν ἀχαιοί. ὅτι τὸ

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν ἀχαιοί,
Τοῖσι δ᾽ ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.

χλῶαι

Ατρείδη. ἦ ἄρ, τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Επλετο σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ,
Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν ἄρτεμις ἰῷ,
Ηματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην λυρνησσὸν ὀλέσσας.
Τῶ κ' οὐ τόσσοι ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Εκτορι μὲν καὶ τρωσὶ τὸ, κέρδιον. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Αλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι, ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον. οὐδέ τι με χρὴ
Ασκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Οτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας ἀχαιούς,
Οφρ' ἔτι καὶ τρώων πειρήσομαι ἀντίον ἐλθὼν,
Αἴκ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. ἀλλά τιν' οἴω
Ασπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσιν
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί,
Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου πηλείωνος.

χρῆναι εἰς ἓν συνάγεσθαι φιλικῶς καὶ μὴ ἄγαν ἐρίζειν διὰ γυναῖκα, ὁ ψέγει ὁ ἀχιλλεὺς ἔγνω συνοῖσον εἶναι αὐτῷ τε καὶ τῷ βασιλεῖ. διὸ καὶ ἐπαρᾶται ὡς δῆθεν αἰτίᾳ τῇ βρισηΐδι, αἰφνίδιον θάνατον. φησὶ γάρ ἀτρείδη, ἦ ἄρ, τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ, ἤγουν συγκεχυμένοι τὴν ψυχὴν, θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν ἄρτεμις ἰῷ, ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην, ἤγουν ὡς ἐξαίρετον ἔλαβον, λυρνησσὸν ὀλέσσας τὴν αὐτοῦ ὡς καὶ προεδηλώθη πατρίδα. εἶτα λέγει καὶ ὡς τῶ κεν, ἤγουν οὕτως ἂν, εἴπερ ἡ κόρη δηλαδὴ τέθνηκεν, οὐ τόσσοι ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος. ἕκτορι μὲν καὶ τρωσὶ τὸ, ἤγουν τοῦτο κέρδιον. αὐτὰρ ἀχαιοὺς, δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω. μετ' ὀλίγα δὲ τοῦ ἐπιμηθέως ὀψὲ γενόμενος καὶ ὁ βασιλεύς, ἀνθομολογεῖται ἄτην ἐμβεβλῆσθαι αὐτοῦ ταῖς φρεσίν, ὅτε τοῦ ἀχιλλέως γέρας ἀφέλετο. σημείωσαι δὲ ὅτι τό, ἕκτορι καὶ τρωσὶ τόδε κέρδιον καὶ τὰ ἑξῆς, ἐκ τῶν ὑπὸ νέστορος τοῦ ῥηθέντων παρέξεσαι. ἔφη γὰρ ἐκεῖνος. ἦ μέγα πένθος ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. ἦ κεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες, εἰ σφῶϊν πυθοίατο μαρναμένοιϊν. ἐμβριθέστερα δὲ ταῦτα ἐκείνων. ἐκεῖ μὲν γὰρ, εἴρηται ὅτι χαρήσονται οἱ περὶ πρίαμον. ἐνταῦθα δέ, ὅτι καὶ ἐκέρδαναν οἱ τρῶες. ὅρα δὲ ὅπως εὐμεθόδως ἐνταῦθα παρέρριψε τὴν τῆς βρισηΐδος αἰχμαλωσίαν, οὐ μόνον ποικιλίας χάριν, ἀλλὰ καὶ ἀναμιμνήσκων τίς ἡ αἰτία τῆς μήνιδος. ἠθικὴ δὲ ἡ κατὰ τῆς γυναικὸς ἀρά. οὔτε γοῦν ἁπλῶς θάνατον ἀρᾶται αὐτῇ, ἀλλὰ τὸν πάλαι ποτέ. καὶ αὐτὸν, γλυκὺν διὰ τὸ ἄνοσον. ὅτι δὲ οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι τῶν γυναικῶν ἀρτέμιδι ἐδόκουν ἀνακεῖσθαι, ὡς οἱ τῶν ἀνδρῶν τῷ ἀπόλλωνι, πολλαχοῦ λέγει ὁ ποιητής, καὶ ἐρρέθη περὶ τούτου καὶ ἐν ἄλλοις. ἔνθα τοῦ λόγου τὸ πᾶν, ὡς ἡλίῳ καὶ σελήνῃ ἀνάκεινται οἱ τοιοῦτοι θάνατοι. ὃν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὁ ἀπόλλων αἰνίττονται καὶ ἡ ἄρτεμις. ὅρα δὲ καὶ νῦν κάλλιον ψόγον φαύλης ἔριδος, μὴ σῶμα μόνον συντηκούσης, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν διαβιβρωσκούσης. ὃ μιμησάμενός τις ὁ παιγνήμων σοφός, ἔφη τὸ, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι. πρακτικὰς ἠρέμα τὸ ὁμηρικὸν θυμοβορεῖν. λυρνησσὸς δέ, πόλις τρωϊκὴ μία τῶν ἕνδεκα ἃς εἷλεν ἀχιλλεύς. ὧν ἦσαν, καὶ ἡ πήδασος, καὶ ἡ θήβη, καὶ ἡ λυρνησσός, καὶ ἡ ζέλεια, καὶ ἡ ἀρίσβη, καὶ ἡ πρικώτη. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας δυσμενέων ὑπὸ χερσί, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἐν μάχῃ ἔπεσον. ἄσπετον δὲ οὖδας, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ ἀπείρονα γαῖαν εἶπε. καὶ δηλοῖ τὸ ἄρρητον. καὶ ἔστι μὲν ἀληθῶς οὔτε ἄσπετον οὖδας οὔτε ἀπείρων γῆ, ἡ διανομένη πρὸς τοῦ πίπτοντος. ἐλάχιστον δέ τι γῆς τμημάτιον. ὀνομάζεται δὲ ὅμως τὸ μέρος καὶ ἐνταῦθα ὡς τὸ ὅλον, ποιητικώτερον. τὸ δὲ ἀπομηνίσαντος, κἀνταῦθα σαφῶς περιττὴν ἔχει τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ὃ καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων γίνεται. καὶ ἔστι μὲν τὸ ἀπομηνίσαι, καὶ τὸ ἀποθέσθαι μῆνιν, νῦν δ' οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸ ἀναλαβέσθαι μῆνιν. ὅτι ὁ ἀποθέμενος ὀργήν, καλῶς ἂν εἴπῃ κατὰ τὸν ἀχιλλέα τό, νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τι με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸν χόλον, ἀντὶ μήνιδος ἔλαβε εὐφημότερον οἷα φίλαυτος λέγων ὁ ἀχιλλεύς. ὅμηρος μέντοι, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγων, φησί. μῆνιν ἀπειπών. καὶ μῆνιν ἀπειπόντος. τὸ δὲ ἀσκελέως, ἀντὶ τοῦ σκληρῶς, ἢ ἀμεταβάτως ὡς καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ὅτι ἐγερτήριον εἰς μάχην τό, ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας ἀχαιούς, ὄφρ' ἔτι καὶ τρώων πειρήσομαι ἀντίον ἐλθών, αἴκ' ἐθέλωσιν ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν βασιλέα φησίν. ὃς καὶ τὸ μόλις τινὰ φυγεῖν ὑπ' αὐτοῦ, οὕτω φράζει. ἀλλά τιν' οἴω ἢ οἴω δισυλλάβως ἤγουν νομίζω, ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴκεν, ἢ ὅς κε φύγῃσι δηΐου ἐκ πολέ-

μοιο ὑπ' ἔγχεϊ ἡμετέροιο. καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος μὲν τὸ γόνυ κάμπτειν, ἐπὶ τοῦ καθέζεσθαι λέγει, πρὸς διαφορὰν τοῦ ἵστασθαι. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἐπὶ ἱκεσίας καὶ προσκυνήσεως τίθενται. λέγοντες τοῦτο καὶ συνθέτως, γονυπετεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, καὶ ῥώων πειρήσομαι, δοκεῖ περιττῶς κεῖσθαι ὁ καὶ σύνδεσμος. καὶ ὅτι τὸ ἀλλά τινα οἴω. ἢ εὐλαβῶς ἐρρέθη διὰ τὸ ἀνεμέσητον ἵνα μὴ ῥητῶς ἀπειλῆται κατά τινων, ἢ καὶ νῦν τὸ τινὰ, ἀντὶ τοῦ ἕκαστον εἴληπται, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. τὸ δὲ αἴκε φύγῃ καὶ ἑξῆς, πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη. οἱ γὰρ τοιοῦτοι, διὰ κάματον παρακολουθοῦντα, ἀσπασίως γόνυ κάμπτουσιν.

Ὅτι Ἀχιλλεὺς μὲν, ἐδημηγόρησεν ἀναστὰς ὡς ἦν ἔθος. Ἀγαμέμνων δὲ, μετεῖπε τοῖς Ἕλλησιν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστὰς, ἤτοι οὐ προελθὼν συνήθως εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν, διὸ καὶ ἐντεῦθεν λαμβάνει τὸ προοίμιον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ παρὰ πόδας πράγματος. καὶ παραιτούμενος τὴν νέμεσιν, λέγει. ὦ φίλοι καὶ ἑξῆς. ἑσταότος μὲν, καλὸν ἀκουέμεν, ἤτοι ἱσταμένου εἰς μέσον. οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. τουτέστιν οὐκ ἐνδέχεται τὸν δημηγοροῦντα ὑποβάλλειν, ἤγουν ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι ἑρμηνεύειν τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις λέγειν βούλεται. καὶ ὅτι μάλιστα ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ἐπιστήμων εἴη. ταῦτα δὲ οὕτως ἐξηγοῦνταί τινες, ὡς δῆθεν ἄρτι τοῦ βασιλέως μὴ δι' ἑαυτοῦ λαλοῦντος, ἀλλὰ δι' ὑποβολέως ἤγουν ἑρμηνέως, ἵνα ἐπεὶ μὴ αὐτὸς νῦν ἐν μέσοις ἕστηκεν, ὁ γοῦν ὑποβολεὺς μέσος ἑστὼς λαλῇ καὶ ἀκούηται. ταῦτα δὲ, τοῖς χαριεστέροις τῶν ἐξηγητῶν οὐκ ἤρεσε, διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαί που παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν δι' ὑποβολέως δημηγορίαν. νοεῖται δὲ μᾶλλον παρ' ἐκείνοις ἡ δημηγορία, οὕτω. ὅτι ἀναστὰς ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἔστη μὲν εἰς τὸ μέσον, οὕτω αὐτῷ ἀρέσαν, διὰ τὸ μήτε περί τινος μέλλειν δημηγορεῖν νεωτέρου πράγματος καὶ ἀγνώστου τῷ δήμῳ, μήτε δικαιολογίας ἔχειν καὶ ἀγῶνας. καὶ διότι καὶ τὸ πολὺ τῆς δημηγορίας, μύθου ἐξήρτηται, καὶ οὐκ ἔδει τὸν βασιλέα μέσον ἑστῶτα μύθους λέγειν. διὰ δὴ ταῦτα, μέσον μὲν οὐχ ἵσταται. ὅμως δὲ ἐπιστρέ-

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.
Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν. οὐδὲ ἔοικεν
Ὑββάλλειν. χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τέ με νεικείεσκον. ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.
Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ἤματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται
Οὐλομένη. τῇ μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἀάσατο, τόν περ ἄριστον
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασὶν ἔμμεναι, ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν.
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἤτοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι.
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα, προσηύδα πότνια Ἥρη.
Ψευστήσεις. οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον Ὀλύμπιε καρτερὸν ὅρκον,
Ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς,
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ὣς φάτο. Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν.
Ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.

Ἥρη δ' ἀΐξασα, λίπεν ῥίον οὐλύμποιο.
Καρπαλίμως δ' ἵκετ' ἄργος ἀχαιϊκόν. ἔνθ' ἄρα ᾔδη
Ἰφθίμην ἄλοχον σθενέλου περσηϊάδαο.
Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει μείς.
Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα.
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον. σχέθε δ' εἰλειθυίας.
Αὐτὴ δ' ἀγγέλλουσα, δία κρονίωνα προσηύδα.
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
Ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς, ὃς ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς σθενέλοιο πάϊς περσηϊάδαο,
Σὸν γένος. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν ἀργείοισιν.
Ὡς φάτο τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
Αὐτίκα δ' εἷλ' ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον.
Μή ποτ' ἐς οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
Ὡς εἰπὼν, ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Χειρὶ περιστρέψας. τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν, αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καί μευ φρένας ἐξέλετο ζεύς,
Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ὅσσά τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ἄρηος.
Δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ'. ὄφρα ἴδηαι ὅτι μενοεικέα δώσω.

φωνῶν τοῖς καθημένοις εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀξιῶν ἱσταμένῳ αὐτῷ προσέχειν κἂν μὴ μέσος παρῆλθεν. ἐντεῦθεν λαμβάνει γνωμικῶς τὸ προοίμιον. καί φησιν. ὦ φίλοι ἥρωες δαναοὶ θεράποντες ἄρηος, ἑσταότος μὲν ἤγουν δὴ καλὸν ἀκούειν. οὐδὲ ἔοικεν ὑποβάλλειν, ἤτοι τὴν δημηγορίαν περικόπτειν. τοῦτο γάρ, χαλεπὸν εἰς τὸν δημηγοροῦντα κἂν ἐπιστάμενος εἴη. ἀνδρῶν γὰρ ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ὑποβαλλόντων δηλαδή, πῶς κέν τις ἢ ἀκούσαι, ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. καὶ οὕτω μὲν οἱ χαριέστεροι. ἐπαφρόδιτος δέ, φησὶν ὅτι καθεζόμενος δημηγορεῖ, ἵνα μὴ ταπεινοὶ ὄντες οἱ λόγοι ἔκπυστοι γίνωνται. καὶ ἀρίσταρχος δέ, οὕτως οἴεται. τινὲς δέ, καὶ ὡς ἀλγοῦντα ἐκ τοῦ τραύματος τὸν βασιλέα, καθεῖσθαι φασὶν ἐν τῷ ἀγορεύειν. πρὸς οὓς ὑποληπτέον ὡς οἱ παλαιοί φασιν ἤγουν ἀποκριτέον, ὅτι τί ἂν καθέζοιτο ὁ τὸν ἀγκῶνα ἀλγῶν; ὃς καὶ ἄλλως οὕτως ἔρρωται, ὥστε ὀλίγον ὕστερον, τὸν κάπρον αὐτοχειρίᾳ σφάττειν; καὶ οὕτω μὲν καὶ οὗτοι. οἱ δὲ ἀκριβέστερον ὡς καὶ μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, ὅτι δι' ὑποβολέως τὸν βασιλέα δημηγορῆσαι φασίν, οὔτε καθήμενον, οὐδὲ μὴν ἐν μέσοις στάντα, ἀναστάντα δὲ ὅμως, κἂν οὐκ εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν παρῆλθεν. οἳ καὶ αὐτοὶ ὑποβάλλειν φασί, τὸ κωλύειν καὶ ὑποκρούειν διὰ κραυγῆς, καὶ ποιεῖν θόρυβον, ὡς τῶν συμφλεγμένων ἄρτι, μακρὰ βοώντων καὶ θορυβούντων. ὅπερ δυσχέρειαν ἐμποιεῖ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ ἐν λόγοις. ὅτι δὲ τὸ ὑποβάλλειν περικοπὴν τῷ λόγῳ ποιεῖ, δηλοῖ ἀχιλλεὺς ἐν τῇ ά, ὑποβλήδην ἀμειψάμενος τὸν βασιλέα. καὶ ἄλλως δὲ ὑποβάλλειν ἐστί, τό, ἄλλον ἄλλῳ ὑποβάλλειν τὰ λαλούμενα διὰ τὸ τῆς ἀκοῆς ἀδιάρθρωτον, καὶ οἱονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοὺς λόγους. ὃ καὶ αὐτό, βλαπτικὸν τῆς δημηγορίας ἐστί. παρακαλεῖ οὖν πάντας ὁμοῦ προσέχειν τὸν νοῦν τῇ δημηγορίᾳ, καὶ μήτε ὑποβλήδην τινὰ εἰπεῖν ὥσπερ ἐποίησεν ἀχιλλεὺς πρὸς ὃν ἴσως καὶ ἀποτείνεται ἡ τοῦ ὑββάλλειν παραίτησις, ὡς οὐ δεόντως ὑποβαλόντα τότε ἀλλὰ ἀκαίρως ὑποκρούσαντα, ἵνα μὴ καὶ ἐνταῦθα ὅμοιόν τι γένηται. τό, τε οὖν μὴ ὑποβλήδην ἀκοῦσαί τι ἀξιοῖ ὁ βασιλεύς, καὶ τὸ μὴ δὲ ἄλλως ὑποβάλλειν διὰ τῆς ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους ὑποβολῆς, καὶ οὕτω βλάπτειν τὸν δημηγοροῦντα. τινὲς δέ, νοοῦσιν ἐνταῦθα τοὺς φιλαχιλλεῖς κραυγάζειν χαίροντας ἐπὶ τῇ τοῦ ἥρωος εἰσόδῳ. οὓς καὶ κατασιγάζων ὁ βασιλεύς, φησὶ δεῖν σιωπῇ ἀκούειν καὶ μὴ ὑποβάλλειν ἤγουν ὑποκρούειν θορύβῳ τὸν λέγοντα. δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ ὅτι τινὲς τοῦ ἑσταότος ἐκτείνουσι τὴν λήγουσαν. καὶ ἐπίρρημα λαβόντες αὐτό, ἑσταότως φασὶ τὸ εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως. ἵνα λέγῃ, ὅτι δεῖ μετὰ ἡσυχίας ἀκούειν. ψιλοῦσι δὲ καὶ τὸ ὑββάλλειν, αἰολικὴν εἶναι τὴν λέξιν λέγοντες. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ καταβαλεῖν συγκοπέν, ἔτρεψε δωρικῶς τὸ ψιλὸν εἰς μέσον ἤγουν τὸ τ εἰς β', οὕτω καὶ τὸ ὑποβαλεῖν. ὡς γὰρ καταβαλεῖν καββα-

λεῖν, οὕτως ὑποβάλλειν ὑββάλλειν. τὸ δὲ πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι, δηλοῖ τὴν βλάβην. ὡς τῷ τῶν πολλῶν θορύβῳ, οὐ μόνον τοῦ δημηγοροῦντος βλαπτομένου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀκροατῶν, οἳ καὶ διὰ τοῦτο ὡς τὰ πολλὰ ὑββάλλουσι. τὸ δὲ βλάβεται, ἡ ἀρχὴ τῆς βλάβης ἐστίν. ὅτι τὸ, πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ὁ βασιλεὺς δηλαδὴ ἐνδείξομαι, ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον. ὅθεν καὶ ἀειδείκετος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πρὸς ὃν οἱ ἐντυχόντες ἀπερείδονται διὰ τὸ ἀξίωμα. συνθέσθαι δὲ, ἐν ἄλλοις μὲν, ἐπὶ συμφωνίας καὶ συνθήκης. ὅθεν. σύνθεο καί μοι ὄμοσσον. ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ συγκαταθέσεως ἡ λέξις τέθειται. ἐπάγει γάρ. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι σύνθεσθ' ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος. ἤγουν συγκατάθεσθέ μοι ἀναμνησθέντες ὧν ἐλέγετε. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι ὁ βασιλεὺς εἰπὼν, μῦθον εὖ γνῶτε ἕκαστος. καὶ ὅτι πολλάκις δή μοι τοῦτον ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον, οὐ λέγει εὐθὺς καὶ τίς ἦν ὁ μῦθος ἀλλὰ σιγᾷ. ἦν δὲ εἰκὸς, τοιοῦτός τις. ὅτι οὐ καλὸν ἐποίησας ὦ βασιλεῦ, ἀφελόμενος τὴν βρισηΐδα, καὶ λυπήσας τὸν τηλικοῦτον ἀδίκως ἀχιλλέα καὶ οὕτως εἰς ἔσχατον κινδύνου ἡμᾶς ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀγαγών. σιωπᾷ δὲ αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, ἢ ὡς πρὸς εἰδότας λέγων τοὺς ἀχαιούς. ἢ διότι φείδεται κατὰ τὴν τραγῳδίαν ὀλιγάκις κακά. ἢ καὶ παιδεύων τὸν ἀκροατὴν, ὡς φορτικὸς ὁ κατὰ τῶν ἀρχόντων λόγος καὶ οὐκ ἄξιος πολλάκις λέγεσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ σιωπηθὲν, ἐμφαίνει ἄλλως ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι καί με νεικείεσκον οἱ ἀχαιοὶ, ὡς δηλονότι οὐκ ἀγαθὰ ποιήσαντα. ἐφ' οἷς μὴ ἔχων τί ἀπολογήσεται, μεθιστᾷ τὴν αἰτίαν ὡς μεταμέλων, λέγων. ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ἀλλὰ ζεὺς καὶ μοῖρα, ὡς ἐκ παραλλήλου ἔστι ταῦτα εἰπεῖν κατὰ ἀλληγορίαν, καὶ ἠεροφοῖτις ἐρινύς, ἤγουν ἀφανῶς φοιτῶσα κατά τινων. καὶ ἀχιλλεὺς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰς θεομηνίαν τὸν ἑαυτοῦ χόλον ἀνάγει. οὕτω καλὸν ἡ προμήθεια. ὡς ὅγε ἐπιμηθεὺς, καλὸς μὲν καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ἐπὶ κακῷ προϋπάρξαντι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐξῆν ποτε τῷ δήμῳ, αἰτιᾶσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐνδέοντι. οἱ δὲ, ἠνείχοντο καθά φησιν ἐνταῦθα ὁ βασιλεύς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ἀχιλλέα οἱ μυρμιδόνες ᾐτιῶντο μηνίοντα. καὶ ἐκεῖνος, ἔφερεν ὀνειδιζόμενος. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ὀργὴν κακολογῶν ὁ βασιλεὺς, φησίν. οἵ τέ μοι ἤγουν οἱ ῥηθέντες δαίμονες ἐν ἀγορῇ τῇ ἐν τῇ α δηλαδὴ ῥαψῳδίᾳ, φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην ἤματι τῷ, ὅτ' ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων. αὐτὸν γὰρ λέγει ἐμφατικῶς, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ σταλέντας κήρυκας. εἶτα ἐπάγει καὶ ὅπερ ἂν ἐρεῖ τις ἀπορῶν ἐπί τινι πρακτέῳ, ἢ καὶ μεταμελόμενος. ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. γνωμικὸν δὲ τὸ θεὸς δὴ πάντα τελευτᾷ, συντομίαν ἔχον ἀποφθεγματικήν. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ὅτι ἑλλάνικος ὑφ' ἓν ἀνεγίνωσκε θεόσδια. οὕτω λέγων τὰ θεόσδοτα. καὶ νοῶν ὅτι τὰ θεόσδοτα πάντα, τελεῖται καὶ οὐ διαπίπτουσιν. ἢ μᾶλλον, ὅτι τελοῖ τὰ ἐκ θεοῦ ἡ εὐθὺς ἐπαγομένη διὸς θυγάτηρ ἄτη. ἣν προσκάλεσατο ἀνωτέρω ῥηθὲν τὸ, ἄγριον ἄτην. ἦν δὲ ἐκείνη μὲν ἄτη, ἡ ἐξ ὀργῆς. αὕτη δὲ ἄτη, σωματοειδὴς δαίμων κατὰ μῦθον ἡ παντὸς ἀτηροῦ αἰτία. ἰστέον δὲ ὅτι ἔγραψε μέν τι ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῇ ι ῥαψῳδίᾳ περὶ τῆς ἄτης, σθεναρὰν αὐτὴν διαγράψας, καὶ ἀρτίπουν. ἐνταῦθα δὲ ἐντελέστατα διαζωγραφεῖ τὰ κατ' αὐτὴν, σεμνολογῶν οὖν αὐτὴν καὶ γενεαλογῶν καὶ ὡς ἐν χαρακτῆρος ἰδέᾳ διατυπῶν, φησί. πρέσβα διὸς θυγάτηρ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται οὐλομένη. τῇ μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται. ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει βλάπτουσ' ἀνθρώπους. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γ' ἐπέδησε. καὶ γὰρ δή ποτε ζῆν' ἀάσατο ἢ ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασιν ἔμμεναι. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς εἰρήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπιχείρημά ἐστιν ἐκ τοῦ μείζονος. λέγει γὰρ ὁ βασιλεὺς ὡς οὐ καινὸν ἐὰν αὐτοῦ ἡ ἄτη κατεκαυχήσατο, ὅπου γε καὶ τὸν δία ἔβλαψεν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄτη, μακρὸν ἔχει πανταχοῦ τὸ α. κραθὲν ἐκ τοῦ ἀάσασθαι, ὃ λέξις μέν ἐστι ποιητικὴ, καιρία δὲ ὡς ἐν ποιήσει. ἑξάκις γοῦν αὐτῇ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ χωρίῳ ἐχρήσατο. λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα, ἐν δυσὶν α ὡς ἐπὶ πολύ. τὸ γὰρ δι' ἑνὸς α, ἐπὶ τοῦ κορέσασθαι τὰ πολλὰ λαμβάνεται. ἐρεῖ γὰρ προϊὼν, σίτου ἄσασθαι φίλον ἦτορ. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ βλάβης δι' ἑνὸς α. ὅθεν ἆσέ με δαίμονος αἶσα καὶ ἀθέσφατος οἶνος. τὸ δὲ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη καὶ ἄτη γίνεται. πρέσβα δὲ ἄτη ὃ ἐκ τοῦ πρέσβειρα συγκέκοπται, ἢ κατὰ χρόνον, ἀεὶ γὰρ ἐν ἄτῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους. ἢ κατὰ τιμὴν, ὡς χρεὼν ὂν ἐκθύεσθαι τὴν ἄτην οἷα δυναμένην βλάπτειν καὶ οὐλομένην. διὸς δὲ θυγάτηρ, τοῦ κατὰ τὴν εἱμαρμένην δηλαδὴ νοουμένου. ἁπαλοὶ δὲ οἱ πόδες αὐτῇ, διότι λανθάνει ἀψοφητὶ ἐπιφοιτῶσα κατὰ τὰς παρὰ τῷ ἡσιόδῳ νόσους. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, κατὰ τοὺς κλεπτικούς. οἵ ποτε καὶ σπόγγους ὑποβάλλουσι τοῖς ποσὶν, ἵνα μὴ ἐπιβούλως ἐπερχόμενοι, κατάφωροι τῷ κτύπῳ γίγνοιντο. τὸ δὲ, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, ἀπολογεῖ τὴν ἁπαλότητα τῶν ποδῶν τῆς ἄτης. οἱονεὶ λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι οὐκ ἀνάγκη σκληρόποδα εἶναι αὐτὴν, οὐ γὰρ εἰς γηΐνην ἀντιτυπίαν πατεῖ, ἀλλ' εἰς κεφαλὰς ἀνθρώπων βαίνει. εἰ δὲ διὰ τοῦτο σκληροὺς αὐτὴν ἐχρῆν ἔχειν πόδας ἵνα μᾶλλον βλάπτῃ, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ θίξις μόνη ἀρκεῖ. οὕτω καὶ ἡ νάρκη μαλθακὴ μὲν ἐπαφᾶσθαι, ναρκᾶν δὲ τὸ πελάζον ποιεῖ. ὃ δὴ ῥῆμα τουτέστι τὸ ναρκᾶν, παράγωγόν ἐστιν ἐξ αὐτῆς. ὅθεν. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ. τὴν δὲ νάρκην πλάτων μὲν ἐν μένωνι, διὰ τοῦ η ἔφη. εἰπών. ὡς ἡ νάρκη τὸν πλησιάζοντα ναρκᾶν ποιεῖ. μένανδρος δέ φασι, διὰ τοῦ α ἔφη. ὁμοίως τῷ, τόλμη τόλμα, ὅθεν, ὑπελήλυθέ τέ μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα, μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχρημένου. λέγεται δέ φασιν ἡ νάρκη τὸ ζῶον, τὴν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν καὶ διὰ ξύλων διαπέμπεσθαι, ποιοῦσα ναρκᾶν τοὺς ἐν χερσὶν αὐτὴν ἔχοντας. ὡς δὲ σύμφυλόν ἐστι τοῦ ναρκᾶν καὶ ὁ νάρκισσος, προδεδήλωται. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, καὶ

τὸ

τὸ τῶν ζωϊκῶν ποδῶν σκληρότητος τελικὴν αἰτίαν ὑπολαλεῖ. διὰ τοῦτο γὰρ σκληροὶ πόδες τοῖς βαδιστικοῖς, ὅτι ἐπ' οὔδει ἀντιτύπῳ πίλνανται, ἤτοι πλησιάζουσι. ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ πελῶ τὸ πελάζω καὶ ἐγγίζω. ὡς γὰρ ἔχω ἴσχω. ὀρέγω ὀριγνῶ. μένω μίμνω. γένω γίγνω. πέτω πίτνω καὶ πίπτω. ῥέπω ῥίπτω, οὕτω καὶ πελῶ πιλνῶ καὶ πίλνημι, ἐξ οὗ παθητικὸν τὸ πίλναται. τὸ δὲ οὔδει, ἀπὸ εὐθείας ἐστὶν ὡς καὶ προεδηλώθη διφορουμένης. ὡς τὸ γῆρας καὶ γῆρος. ὕδας καὶ ὕδος. οὕτω καὶ οὖδας καὶ οὖδος. οὗ δοτική, οὔδει. οὐκ εἰς γῆν δὲ βαίνει ἡ ἄτη ἀλλὰ κατ' ἀνδρῶν κράατα, διότι ἐκ μετεωρισμοῦ τὸ βλάπτεσθαι καὶ εὐηθείας κουφόνου ὡς ἡ τραγῳδία φησί. καὶ διότι οὐ πίπτει χαμαί, ἀλλ' εἰς κεφαλήν τινος ἀποσκήπτει τὴν ἀτυχίαν. διὸ καὶ τὰ ἐκ φαύλου φόνου ᾑμαγμένα ξίφη, εἰς κεφαλὴν τὴν τῶν πταιόντων ἀνεμάττοντο. ἢ καὶ ἐπεὶ ἐξ ἁμαρτίας τοῦ κατὰ κεφαλὴν λογιστικοῦ καὶ βλάβης αἱ ἆται γίνονται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ λέγειν τὴν ἄτην βλάβην, ἐξ ὁμήρου ἔχει τὴν ἀρχήν. εἰπόντος, ἄτη βλάπτουσ' ἀνθρώπους. τὸ δὲ ἕτερόν γ' ἐπέδησε, περὶ τῶν ἐριζόντων ἔφη, ἐπεὶ ἀμήχανον ἀμφοτέρους τοὺς ἐπὶ κακῷ ἐρίζοντας, ἐπ' ἀγαθοῖς ἀπαλλάξαι. σκοπητέον δὲ καὶ ὅτι εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν ἡ ἄτη τῶν ἐριζόντων τὸν ἕτερον ἐπέδησεν, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ ἀμφοτέρους ἔβλαψε. τόν τε ἀγαμέμνονα τὸ τοῦ ἀχιλλέως γέρας ἀφελόμενον οὐκ ἐνδίκως, καὶ τὸν ἀχιλλέα δέ, ὡς τὰς λιτὰς ἀπωσάμενον. ἔφθη γὰρ εἰπὼν τὴν ἄτην ἅμα τῷ, ἕπεσθαι ὅς ἂν τὰς λιτὰς ἀνήνηται καί τε στερρῶς ἀποείπῃ. ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα τῷ ἀχιλλεῖ ἕπεται, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ βαίνει κρατός, τοῦ πατρόκλου στερήσασα, ὃν φίλην ἐκεῖνος ἐκάλεσε κεφαλήν. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ὅτε τις τοιαύτης φίλης κεφαλῆς στερηθῇ, καὶ τότε ἡ ἄτη κατὰ κρᾶτα τοῦ τοιούτου βαίνει. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν, ὁμοιοῦταί πως τῷ, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσι. τὸ δέ, ὃν ἄριστον φασὶν εἶναι, οὐκ ἔστιν ἐνδοιάζοντος λόγου. περὶ διὸς γὰρ τοῦτο λέγει. ἀλλὰ βαρυνομένου, καὶ οὕτω σχηματιζομένου τὸν διστάζοντα. ὅλως γὰρ τὸ φασί, ποτὲ μέν, ἐπὶ ἀγνοοῦντος ἢ καὶ διστάζοντος λέγεται. ποτὲ δέ, καὶ ἐπὶ ἀκριβῶς εἰδότος, ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ γέγραπται. ἐλλειπτικῶς δὲ ῥηθὲν τὸ φασί, πολὺ ἐνταῦθα ἔχει τὸ σεμνόν. ἐμφαίνει γὰρ οὕτως, ὡς πάντες ἄριστον ὁμολογοῦσι τὸν δία, δηλαδὴ ἄνδρες καὶ δαίμονες καὶ θεοί. παρέξεται δὲ τό, ἄριστον ἀνδρῶν καὶ θεῶν, ἐκ τοῦ, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ὅτι ποικιλίαν καὶ ἐνταῦθα τῇ ποιήσει τεχνώμενος ὁ ποιητὴς διὰ παρενθέσεως μύθου τέ καὶ ἱστορίας, παραφέρει ὅπως τε τὸν δία ἡ προσεχῶς εἰρημένη ἄτη ἔβλαψεν ὅτε ἡ ἥρα ἐκεῖνον ἐν τοῖς κατὰ τὸν ἡρακλέα ἠπάτησε. καὶ οἷα ἔπαθεν αὖθις ὑπὸ διὸς ἡ ἄτη. φησὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐκτιθέμενος αὐτὰ εἰς πλάτος, οὕτω. ἀλλ' ἄρα καὶ τόν, ἤγουν τὸν δία, ἥρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν, ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην ἡρακληείην τὴν καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσαν ἤγουν τὸν ἡρακλέα, ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ θήβῃ. ἤτοι ὅγ' εὐχόμενος, ἤγουν ὁ μὲν δὴ ζεὺς καυχώμενος, μετέφη πάντεσσι θεοῖσι. κέκλυτέ μευ πάντές τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. σήμερον ἄνδρα φόωσδε ἤγουν εἰς φῶς μογοστόκος εἰλείθυια ἢ καὶ ἀλλαχόθεν κειμένη, ἐκφανεῖ. ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσι τοῖς ἀργείοις δηλαδὴ ὡς κατωτέρω δηλοῦται, ἀνάξει ὅ ἐστι βασιλεύσει. τῶν, ἀνδρῶν γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί. τὸν δέ, δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια ἥρη. ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον ὀλύμπιε καρτερὸν ὅρκον. ἦ μέν, ἤγουν ὄντως δή, τόν, ὅ ἐστι τοῦτον πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν, ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. τῶν ἤγουν τούτων ἀνδρῶν, οἳ κατὰ τὸν σὸν δηλαδὴ λόγον, σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. ὣς ἔφατο. ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν, ἀλλ' ὄμοσε μέγαν ὅρκον. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. ἥρη δ' ἀΐξασα, λίπεν ῥίον οὐλύμποιο. καρπαλίμως δ' ἵκετ' ἄργος ἀχαιϊκόν. ἔνθ' ἄρα ἤδη, ὅ ἐστιν ἠπίστατο, ἰφθίμην ἄλοχον σθενέλου περσηϊάδαο. οὗ ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὸ πηληϊάδαο. ἡ δ' ἐκύει, ὅ ἐστιν ἐγκυμόνει κατὰ γαστρὸς φέρουσα φίλον υἱόν. ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μεὶς αἰολικῶς, ἤγουν μήν. ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον. σχέθε δ' εἰλειθυίας. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα ἤγουν ἡ ἥρα, δία κρονίωνα προσηύδα. ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἤγουν σοὶ ἐν φρεσὶ θήσω. ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς ὃς ἀργείοισιν ἀνάξει, εὐρυσθεὺς σθενέλοιο πάϊς περσηϊάδαο, σὸν γένος. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν ἀργείοισιν, οἷα δηλαδὴ κατηγμένῳ ἐκ σοῦ διὰ τὴν σήν ποτε δανάην, ἐξ ἧς ὁ πατὴρ τούτου περσεύς. ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν. αὐτίκα δ' εἷλ' ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμου χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὄμοσε καρτερὸν ὅρκον, μήποτ' ἐς οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα, αὖτις ἐλεύσεσθαι ἤγουν ἐπανελθεῖν, ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται ὡς καὶ προγέγραπται. ὣς εἰπών, ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος χειρὶ περιστρέψας. τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων, ἤγουν ταχὺ κατέπεσεν εἰς γῆν. τήν, ἤγουν δή ταύτην τὴν ἄτην αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο, ἤγουν βλέποι ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' εὐρυσθῆος ἀέθλων. εἶτα τοῦ μερικοῦ γιγνόμενος ὁ ῥήτωρ βασιλεύς, οὗ χάριν καὶ τὰ προγραφέντα ἐλάλησε, φησίν. ὣς καὶ ἐγὼν ὅτε μέγας ἕκτωρ ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν, οὐ δυνάμην λελαθέσθαι ἄτης, τὴν πρῶτον ἀάσθην. ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο ζεύς, ὃ πολλαχοῦ ἑρμήνευται, ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα τὰ ἐν ταῖς λιταῖς δηλαδὴ ὑπεσχημένα. εἶτα καὶ ἀξιῶν ὅπερ ἐθέλει, ἐπάγει. ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, οἷα πολέμαρχος. ἐφ' οἷς καὶ περὶ τῶν δώρων δεξιῶς ῥητορεύων, καὶ τῇ μὲν ἀστείως ἀναρτῶν τὸν ἥρωα, τῇ δὲ ἄλλως ταχυτέρᾳ δόσει ἐλπιδοκοπῶν, φησί.

δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε, πάντα παρασχεῖν, ὅσσά τοι ἐλθὼν χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος ὀδυσσεύς. εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ἄρηος. δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες, οἴσουσ'. ὄφρα ἴδηαι ἤγουν ἴδῃς, ὅτι ὅ ἐστιν ὅτι σοι μενοεικέα δώσω. καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ, εἰ δὲ θέλεις, ἐξ οὗ ἀχιλλεὺς γνοὺς ὡς ἀναρτᾶται καὶ οὕτως ἡ δόσις, καὶ μὴ ἐθέλων ὤνιον ἐπικουρίαν ἀγεννῶς ἐκφωνῆσαι τοῖς ἀχαιοῖς, ἐρεῖ καὶ αὐτὸς εὐγενῶς εἰς τοῦτο τὰ δηλωθησόμενα. ὡς δὲ πολλὰ ἐκ τοῦ χωρίου τούτου χρήσιμα εἰς παρῳδίας καὶ παρασπλοκάς, οὐκ ἀγνοεῖ ὁ εἰδὼς ἐπιλέγεσθαι. ὅρα δὲ ὅτι καὶ τὸ χωρίον τοῦτο τῆς μυθώδους ἱστορίας, μυρίαν ποικιλίαν ἔχει, καὶ χρηστομαθείας γέμει. διδάσκει γὰρ δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι τὰ οὐράνια οὐκ οἶδεν ἄτην εἰ καὶ τὸ μυθικὸν ἀνθρωποπαθὲς τῶν ἑλληνίων θεῶν, ἀνῆγεν αὐτὴν ἀνωτάτω. ἀκολούθως δὲ, καὶ τὴν γῆν χωρίον ἄτης εἶναι βούλεται, ὡς ἄνθρωπον μηδένα ἐκτὸς αὐτῆς εἶναι. καὶ τὸ τιμιώτατον δὲ τοῦ ὅρκου δείκνυσιν. ὅν, καὶ μακρὰ λελυπημένος ὁ ζεὺς, οὐ παρεξῆλθε. καὶ νήφειν δὲ τὸν μέγαν ἄρχοντα βούλεται καὶ ἐν ἑαυτῷ εἶναι, ἵνα μή ποθεν ἀπάτην πάσχοι, καί ποτε καὶ ἐκ τῶν οἰκειοτάτων, ὡς ὁ ζεὺς ὑπὸ ἥρας παρήχθη φενακισθείς. παραδίδωσι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, δεινὰς καὶ αὐτὰς εἶναί ποτε κατασοφίσασθαι. καὶ χρησμῶδές τι σοφιστικὸν λόξωμα παρεμφαίνει, ἐν οἷς λέγει, πᾶσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν τὸν σήμερον ἐκ διὸς γεννηθέντα. ὅπερ ἐνοήθη μὲν ὑπὸ διὸς, περὶ ἡρακλέους, ἐξέβη δὲ ἄλλως εἰς τὸν εὐρυσθέα τὸν ἐν τῷ ἀχαιικῷ ἄργει γεγεννημένον. ὃς υἱὸς μὲν διὸς οὐκ ἦν, υἱοῦ δὲ ἔγγονος, τοῦ περσέως δηλαδή. ὑποδηλοῖ δὲ καὶ τὸ τῆς βασιλείας μέγεθος, δι' ἣν ὁ τοσοῦτος ἡρακλῆς τῷ ἠκίστῳ ὑπέκειτο εὐρυσθεῖ. παραδίδωσι δὲ καὶ τὸ μὴ ἐξ ἀνάγκης τοὺς ἀρχομένους, ἐλάττονας παντὶ τρόπῳ εἶναι τοῦ ἄρχοντος. ἡρακλῆς γὰρ ὑπακούων εὐρυσθεῖ, τῇ γοῦν ἀνδρίᾳ, ὑπερέβαλεν. ἔτι δὲ καὶ τὸ μὴ ἐξ ἀνάγκης, ἀεὶ καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν ἄρχοντα τὰ αἱρετὰ ποιεῖν αὐτῷ ἐν τοῖς ὑπ' αὐτόν. ἰδοὺ γὰρ ἐν τοῖς κατὰ ἡρακλέα, οὐκ εὐστόχησεν ὁ ζεὺς οὗ ἤθελε. διατυποῖ δὲ καὶ γυναικὸς ἦθος ζηλότυπον, οἷς ἡ ἥρα ζήλῳ ἀλκμήνης ῥᾳδιουργεῖ κατὰ τοῦ διός. οὐ φιλοῦσα μὲν οὐδὲ τὸν εὐρυσθέα ὡς διὸς ἀπόγονον. κατὰ μέντοι τοῦ ἐξ ἀλκμήνης, κότον οὐ φανὸν τρέφουσα. κολάζει δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, καὶ τὸ μεγάλα κατὰ τύφον φυσᾶν, ἐν οἷς τὸν δία κομπάσαντα, ψεύσασθαι λέγει ἐφ' οἷς ἐνηβρύνετο. βούλεται δὲ καὶ συνορᾶν, ὅτε τις ὅρκον ποιεῖται, μὴ καὶ ψεύσηται. καὶ ἡ τοῦ μοιριδίου δὲ ἀνάγκη, τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ παρεμφαίνεται. διὰ μὲν γὰρ τὸ σήμερον τῆς γεννήσεως, οὗ περίφρασις τὸ, ἤματι τῷδε, κρατεῖ ὁ εὐρυσθεὺς, ὡς ὁ ζεὺς τουτέστι τὸ εἱμαρμένον ἐκύρωσε. καὶ μετ' ἐκεῖνον, οἱ εὐρυσθεῖδαι, τοὺς ἐξ ἡρακλέους φυγαδεύοντες. διὰ μέντοι τὴν βουλὴν τοῦ αὐτοῦ διὸς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἡρακλέους, τὸ τῶν ἡρακλειδῶν ὕστερον γένος καταχθὲν ὑπὸ ἀθηναίων, κατέσχε τοῦ ἄργους, ἀπελάσαν τοὺς εὐρυσθείδας. καὶ ἀλήθειαν δὲ τοῖς ἄρχουσιν ὑποτίθεται, οἷς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῖς δώροις ἀληθίζεται. καὶ τοὺς δῶρα λαμβάνοντας, διδάσκει ὅπως καὶ ἐφ' οἷς ληπτέον αὐτά. καὶ ὡς μετὰ μῆνιν, ἐπιμελητέον πρᾳότητος καὶ μὴ δὲ ἐπιληστέον ἁμαρτάδος, μὴ δὲ φειστέον χρημάτων ἐπὶ συμφέροντι. οὕτω μεμέστωται τὸ χωρίον ὅλον ἀξίοις λόγου νοήμασιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, παιδεύει, χρῆναι μὴ πάνυ τὸ θῆλυ γένος μελέτην ἔχειν δολοφρονεῖν, καὶ οὕτως ἐξαπατᾶν τοὺς οἰκείους. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, θαῦμά τι ὁ λόγος ὑποκρύπτει. ὡς καινὸν ὂν εἰ τὸν ἐν ἅπασιν ὕπατον δία τὸν μητιέτην, θήλεια θεὸς ἐσοφίσατο. ἀττικὸς δὲ καὶ ἰωνικὸς ὁ σχηματισμὸς τοῦ, ἥρη θῆλυς. ὡς καὶ τὸ, θῆλυς ἐέρση. καὶ τὸ, πυλὴν ἐφ' ὑψηλήν. τὸ δὲ ἤματι τῷδε, δὶς ῥηθὲν ὡς καὶ τὸ καρτερὸν ὅρκον, καὶ τὸ, ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται, καὶ ἕτερα, κατωτέρω σαφέστερον εἴρηται ἐν τῷ, ἐπ' ἤματι τῷδε. εὐστέφανον δὲ τὴν θήβην λέγει, ἀντὶ τοῦ εὐτείχεον, διὰ τὰς τῶν πύργων στεφάνας. ἢ ὡς πολλὰ στεφανωσαμένην ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς τε καὶ ἑτεροίοις. ὁποίαν τινὰ καὶ τὴν κρότωνα ὁ περιηγητὴς ἱστορεῖ. ἴσως δὲ καὶ τὴν κύκλῳ ἀγαθοῖς οἷον στεφανουμένην. τάχα δὲ καὶ ὁμωνύμως τῇ ἡρωΐνῃ θήβῃ εὐκόσμῳ οὔσῃ, εὐστέφανον θήβην καὶ τὴν πόλιν καλεῖ. τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα τῆς ὁμωνυμίας, μιμεῖται μάλιστα πίνδαρος. ὅτι δὲ ἡ στεφάνη καὶ γυναικεῖον κόσμον δηλοῖ, εὑρήσεις καὶ παρὰ τῷ αἰλιανῷ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ τοῦ εὐστέφανος, φαίνεται χρῆσις εἶναι στεφάνου παρὰ τῷ ποιητῇ. σύνθεσις γὰρ καὶ ποιὰ παραγωγὴ, ἐκ τῆς ὁμηρικῆς στεφάνης παρήγαγε τὴν εὐστέφανον. ὡς γὰρ τιμὴ ἔντιμος, καὶ τὰ ὅμοια, οὕτω καὶ στεφάνη εὐστέφανος. τὸ δὲ πάντεσσι θεοῖσι, καὶ τὸ πᾶσαι θέαιναι, καὶ τὸ ψευστήσεις, καὶ ἐπιθήσεις, καὶ τὸ πάντεσσι περικτιόνεσσι, καὶ τὸ φρεσὶν ᾗσι, παρεισάγεται κατὰ κάλλος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἀναλόγως οἷς χαριέντως διηγεῖται. οὐ πόρρω δὲ κάλλους καὶ παραβολῆς προοιμίῳ πρεπούσης, καὶ τὸ πάντες θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι. ἐξ οὗ περ εἰλῆφθαι δοκεῖ καὶ τῷ ῥήτορι τὸ, τοῖς θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις. τὸ δὲ φόωσδε ἐκφανεῖ, λαμπρότερον τοῦ, ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, διὰ τὸ ἐκφανεῖ. ἄλλως μέντοι, ἐκεῖνο σαφέστερον. ὃ δὲ δηλοῖ ἐκεῖ ἡ ἐκ πρόθεσις, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐκφανεῖ. ἡ δὲ εἰλείθυια ὅτι καὶ πληθυντικῶς λέγεται, δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, σχέθεν εἰλειθυίας. ἃς ὁ μῦθος θυγατέρας ἥρας οἶδεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἀλληγόρηται. περικτίονες δὲ, οἱ περίοικοι. παρὰ τὸ πέριξ κτίσαντες οἰκήσεις. δοκεῖ δὲ προϋπάρχειν αὐτοῦ, ῥῆμα τὸ κτίω. ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κτίται ὅπερ ἐστὶ κτήτορες. ἴσως δὲ, καὶ ὁ κτίλος. καὶ κύελον, ἡ κτιμένη. καὶ τὸ εὐκτιμένοις πολίεθροις. καὶ ἡ εὐκτιμένη ἀλωή. κεκίνηται δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα καθὰ καὶ τὸ κτίζω, ἀπὸ τοῦ κτῶ. σημειῶσαι δὲ ὅτι καθ' ἡρωδιανὸν, ὡς ὁ κηδεμὼν, οὕτως ὀξύνεται καὶ ὁ περικτιὼν καὶ ὁ ἀμφικτυὼν, ὧν καὶ

βραχεία

βραχέα φησὶν ἡ προαλήτισσα. τὸ μέν τοι ἠλεκτρύων, ἐκεῖνος βαρύνει, ὁμοίως τῷ ἀμφιτρύων. εἰ δὲ ἄλλοις ἄλλα περὶ τούτων δοκεῖ, οὐδὲν αὐτὸ πρὸς τὰ νῦν. τὸ δὲ αἵματος ἐξ ἐμεῦ παραφράσασα ἥρα, ἔφη τό, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, φράσασα ἐκείνη σαφέστερον. ἔτι δὲ πάνυ γοργῶς, εὐρυσθεὺς τὸ σὸν γένος. τὸ δὲ ψευστήσεις, προϋπάρχει ὁ ψευστός, ὡς καὶ τὸ ἀνηκουστήσεις, ὁ ἀκουστός. τὸ δὲ εἰ δ' ἄγε νῦν, παρακελευσματικόν ἐστι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. καρτερὸς δὲ ὁ ὅρκος, οὐ μόνον συνήθως ὁ ἰσχυρός, ἀλλὰ καὶ ὁ παράμονος. ᾧ λόγῳ, καὶ καρτερεῖν τις, ἀντὶ τοῦ ἀναμένειν λέγεται. ἔτι δὲ καὶ ἀποκαρτερεῖν. ὁ περὶ νῆς εἶδός τι ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. εἰς δὲ τό, ὅς κεν πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός, εὐσχημόνως καὶ σεμνῶς καὶ γοργῶς καὶ σαφῶς, εἰ καὶ ἄλλως μυστικῶς πως, ἔφρασε τὴν λοχείαν. ἔστι δὲ τὸ μετὰ ποσὶν, ἀντὶ τοῦ μεταξὺ ποδῶν. ὅτι δὲ τὸ πεσεῖν καὶ ἐπὶ τοκετοῦ λέγεται, δηλοῖ καὶ ὁ διϊπετὴς ποταμός, ῥηθεὶς οὕτως, ὡς ἐκ διὸς πεσὼν μυθικῶς ἤτοι γεννηθείς. ἡ μέντοι ἀλληγορία τὸ τοιοῦτον διϊπετές, ἄλλως πρὸς ἀλήθειαν συμβιβάζει, ὡς ἐν οἰκείῳ τόπῳ δηλοῦται. μέγας δὲ ὁ ὅρκος, διὰ τὰ κατὰ σχῆμα σιωπῆς δῆθεν ὀμωμοσμένα, στύγα δηλαδὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὃς οὕτω καρτερὸς καὶ γενναῖος, ὡς μὴ ἂν παραβαθῆναι. σεβάσμιος γὰρ καὶ αὐτοῖς μύθοις ὁ ὅρκος. διὸ καὶ ὁ κατ' αὐτὸν ζεύς, εἰ καὶ ἄχος αὐτὸν ὀξὺ κατὰ φρένας ἔτυψε, καὶ χώετο φρεσί, καὶ στενάχεσκεν αἰεὶ κακούμενον ὁρῶν ὑπ' εὐρυσθέως τὸν φίλον υἱὸν ἡρακλέα, ὅμως οὐκ ἔθετο τὸ οἰκεῖον ἔπος παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν ἐπεὶ μέγαν ὡς ἐρρέθη ὅρκον ἅπαξ ὤμοσεν. οὐδὲ τὸ τοῦ εὐριπίδου προῆλθεν αὐτῷ τό, ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. καὶ οὕτω μὲν τιμᾷ τὸν ὅρκον ὁ ζεύς. εἰ δὲ μόνον τῇ κεφαλῇ κατένευσε, τάχ' ἂν, οὐκ ἂν πιστὸς ἦν. ὅθεν καὶ ἡ ἥρα εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὑπόσχεσιν, οὐ κατανεῦσαι αὐτὸν ἐζήτησεν ὡς ἡ θέτις, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ἰσχυρότερον τὸν ὅρκον, ἀπελθεῖν. τὸ δὲ πολλὸν ἀάσθη, νοῦν οὐκ ὀλίγον ἔχει. ἀάσθη γὰρ κατὰ πολὺ ὁ ζεύς, καὶ ὡς ὑπὸ γυναικὸς ἀπατηθείς. καὶ ὡς ἀσυντηρήτως ὀμόσας. καὶ ὡς τὸν φίλον υἱὸν κακῶς πάσχοντα βλέπων. τὸ δὲ ἀΐξασα, ἐκτεταμένην ἔχει διὰ μέτρον τὴν ἄρχουσαν. ἄργος δὲ ἀχαιϊκὸν τὸ τῶν πελοποννησίων δηλαδή, ὅπερ οἱ μεθ' ὅμηρον, ἀχαϊκὸν γράφουσι, τὸ εἰς πελοποννήσῳ λέγει. ἀχαιϊκὸν ῥηθέν, πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλων. πολλὰ γάρ εἰσιν ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δεδήλωται. ὅτι δὲ ἀργεῖος ἀνέκαθεν ὁ ἡρακλῆς διὰ τὴν μητέρα ἀλκμήνην μιδέαν πρὶν οὖσαν, ἱστορεῖ πρὸς ἄλλοις ὁ πίνδαρος. ἰφθίμη δὲ καὶ νῦν γυνή, ἡ καὶ δαΐφρων. τὸ δὲ ἐκύει φίλον υἱόν, ἀντὶ τοῦ ἐγκυμονεῖ, ὡς καὶ προείρηται. τὸ δὲ εἱστήκει, ἐκ τοῦ ἑστήκει ὑπερσυντελικοῦ γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ι. ἐν δὲ τῷ, πρὸ φόωσδε, ἡ πρὸ πρόθεσις, τὸ πρὸ καιροῦ τὸν εὐρυσθέα γεννηθῆναι δηλοῖ. ἦν γὰρ ἠλιτόμηνος. ὅ ἐστιν, ἀλιτήσας ἤγουν ἁμαρτὼν, ἀποτυχὼν, τῶν συνήθων ἐννέα τοῦ τοκετοῦ μηνῶν. ἱστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ὁμηρικὸς οὗτος ἠλιτόμηνος παῖς, τετελεσφόρηται καθὰ μάλιστα πρὸ αὐτοῦ ὁ ἡρακλῆς εἰ καὶ ἐπέσχε τὸν αὐτοῦ τοκετὸν ἡ ἥρα. τὸ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἄμβλωμα καὶ ἔκτρωμα, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν. ὧν πρωτότυπα, τὸ ἀμβλῶσαι, καὶ ἐκτρῶσαι. περὶ ὧν φασὶν οἱ παλαιοί, οὕτω. ἀμβλῶσαι, τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ καὶ ἀμβλωθρίδιον, τὸ τοιοῦτον. ἐκτρῶσαι δὲ καὶ ἔκτρωμα, τὸ μήπω τετυπωμένον. ἐνταῦθα δέ, φέρεται λῆρος μυθικός, ὡς ἄρα αἱ μοῖραι ἀλκμήνης ὠδινούσης, τὰς χεῖρας συνεῖχον. γαλῆς δὲ παρελθούσης, ἀπέλυσαν. ὅτε καὶ τεχθεὶς ἡρακλῆς, ἐνομίσθη γαλῆν αὐτῷ εἶναι τροφόν. ὅθεν ἀνεκεῖτο ἡ γαλῆ τῷ ἡρακλεῖ. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐκ ἠγνόησεν ὁ ποιητὴς ζωογονεῖσθαι τὰ ἑπτάμηνα. τὸ δὲ ἀπέπαυσε τόκον, διασαφητικόν ἐστι τό, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ἤγουν ἐπέσχε τὴν γέννησιν πρὸς καιρόν, καὶ οὕτως ἔπαυσε τὸν τόκον οἷα ποιησαμένη τῶν εἰλειθυιῶν καθὰ προδεδίδακται. τὸ δὲ ἀργικέραυνε, δοκεῖ μνηστῆρα τινὰ ἔχειν, εἴπερ ὁ ἀργικέραυνος καὶ φρυκτὸς, οὕτω πέπαικται. τὸ δὲ σὸν γένος, ἀστεῖον ὁμώνυμόν ἐστιν. ἄλλως γὰρ γένος διὸς ἡρακλῆς, καὶ ἄλλως εὐρυσθεὺς ὡς προείρηται. ὀξὺ δὲ ἄχος, ὡς οἷά τι βέλος, ἢ ξίφος. διὸ προσφυῶς ἐπήχθη τὸ τύψε. τὸ δὲ ἐκ κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο, ἀμφιβάλλεται ἄρά γε τῆς κεφαλῆς τῆς ἄτης εἷλεν ὁ ζεὺς αὐτήν, ἀλλὰ οὐ ποτέ τινες κεφαλῆς ῥιπτοῦνταί φασι παρ' ὁμήρῳ, ἀλλ' ἢ ποδὸς ὡς ἥφαιστος· ἢ χειρός, ὡς ἀστυάναξ. πῶς δὲ καὶ λιπαροκρήδεμνος, ἡ τοὺς βλαπτομένους ξηραίνουσα; ἀλλὰ τὴν διός φασιν ἐρεῖ τις κεφαλήν, ἀφ' ἧς ἑλὼν τὴν ἄτην ἔρριψεν, ὡς εἰώθασι περὶ τὰς κεφαλὰς βαίνειν. ἀλλ' οὐ λέγει πλοκάμους ἐπὶ ἀνδρῶν, εἰ μὴ ἄρα πλοχμούς, ὡς τό, πλοχμοί, οἳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. ἄδηλον οὖν τίνα λέγει κεφαλήν. ἔοικε δέ, τὴν τοῦ διὸς λέγειν μάλιστα πιθανώτερον. ὡς τῆς ἄτης, θελούσης ὑπὲρ κεφαλῆς ἀεὶ εἶναι. διὸ καὶ ἡ ῥιφεῖσα, κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. λιπαροπλόκαμος δὲ ἡ ἄτη κατά τινας παλαιούς, οὐχ ὅτι τοιοῦτοι οἱ βλαπτόμενοι, αὐχμῶσι γὰρ ἐκεῖνοι ὡς ἐρρέθη, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ μυθικῶς τοιαύτη ἦν ὡς θεά. οὕτω καὶ ὁ ὕπνος, αὐτὸς ἐγρηγορώς, ὑπνοῦν τοὺς ἄλλους ποιεῖ. τὸ δὲ μή ποτ' ἐς οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανόν, εἶχεν ὅμηρος γράψαι μή ποτε ὄλυμπόνδε. δόξαν δὲ αὐτῷ, ἔγραψε τὸ ἰσοδυνάμον. τὸ δὲ ἀστερόεντα, πρὸς διαστολὴν ὀλύμπου ἐρρέθη. αὐτὸς γὰρ ὄρος ὤν, οὐ τοιοῦτός ἐστιν, ὡς δηλοῖ ἀνωτέρω τό, ῥίον οὐλύμποιο. τὸ δὲ μὴ ἐπανελθεῖν ἄνω τὴν ἄτην, προείληπται ὡς πρεσβύτερον. ἐχρῆν γοῦν πρῶτον ῥιφθῆναι αὐτήν, εἶτα ῥηθῆναι τὸ μή ποτ' αὐτὴν αὖτις ἐλεύσεσθαι. φασὶ δὲ εἰς ἴλιον κατενεχθῆναι ῥιφεῖσαν τὴν ἄτην, διὸ καὶ ἄτης λόφος ἐκεῖ, οὗ ὁ λυκόφρων μέμνηται. τοῦτο δέ, ἀστείως πέπλασται διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, ἃς ἐκ διὸς οἱ τρῶες ἔπαθον. ὧν ἕνεκα, καὶ ἰλιὰς κακῶν παροιμίασαι. ἱστέον δὲ ὅτι τε ὄλυμπος καὶ οὐ-

ειον ὄνομα ἦν αὐλητοῦ τινος, οὗ νόμος ὀδυρτικὸς περιῄδετο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ξυναυλίαν κλαύσωμεν ὀλύμπου νόμῳ. καὶ ὅτι τὸ μὲν αὖτις, ἰωνικόν. κοινὸν δὲ, τὸ αὖθις. ταυτὸν δὲ τούτοις, τὸ πάλιν. αὐτὰ δὲ ὁμοῦ τὰ τρία, δηλοῦσι τὸ εἰς τοὐπίσω. οὗ δὴ δευτερώματος ὄντος, εἴληπται παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ πάλιν, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐκ δευτέρου. τὸ δὲ χειρὶ περιστρέψας, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ περιδινήσας. δηλοῖ δὲ, ἢ τὴν πολλὴν ἐλαφρότητα τῆς ἄτης, ἢ πολλὴν δύναμιν τοῦ διὸς εἰ τὴν τοιαύτην οὕτω καταῤῥίπτει. ταχὺ δὲ ἵκετο κάτω ἡ ἄτη, διὰ τὴν φύσιν τῶν ἄνωθεν κάτω ἱεμένων βαρημάτων. ἔργα δὲ ἀνθρώπων λέγει, τὰ, ἐφ' οἷς ἡ ἄτη ἐκείνων καθικνεῖται. τοῦ δὲ αἰεὶ στενάχεσκεν, ἑρμηνεία τὸ, ὅτε τὸν ἴδιον υἱὸν ὁρῷτο. λέγει γὰρ, ὡς αἰεὶ ἔκλαιεν ὅτε τὸν ἡρακλῆν ἴδοι ἀεθλεύοντα. ἔργον δὲ ἀεικὲς, τὸ μὴ κατὰ τὰ λοιπὰ ἔργ' ἀνθρώπων τὰ ἀνωτέρω κείμενα. μάλιστα δὲ, ἔργον ἀτηρόν. οὗ καὶ αὐτοῦ ὡς ἔργου ἀνθρωπίνου, ἡ ἄτη καθίκετο ἀφικομένη. μέγας δὲ τῷ βασιλεῖ νῦν λέγεται ὁ ἕκτωρ, πρὸς ἐρεθισμὸν τοῦ ἀχιλλέως εἰς μάχην. τὸ δὲ ὀλέεσκον, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε τοῦ ἐν τῇ παραληγούσῃ. τὸ δὲ ἣν πρῶτον ἀάσθην ἤγουν ἐβλάβην, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῆς ἐνεργοῦς ἄτης, ἣ πάντας ἀᾶται. αὕτη μὲν γὰρ, ὡς οἷά τις οὐσία θεία νοεῖται κατὰ τὸν μῦθον. ἣν δὲ ὁ ζεὺς ἐβλάβη, ποιότης ἐστὶ παθητική. πρόβλημα οὖσα καὶ ἐνέργημα τῆς αὐτὸ ἐνεργούσης ἄτης. τὸ δὲ ἀάσθην, ἀασάμην κατωτέρω εὐθὺς λέγει. ἔνθα κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν παλαιῶν, μετὰ τὸν στίχον τοῦ, ἐπεὶ ἀασάμην, προσενέγκατο διοσκουρίδης ὁ ἰσοκράτους μαθητὴς, καὶ ἕτερον στίχον τοῦτον, ἢ οἴνῳ μεθύων, ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί. διὰ οὗ στίχου, βαρὺς ψόγος μέθης ἐμφαίνεται. εἰς τὴν αὐτήν φασί τινες πλάστιγγα τὴν μέθην, τῇ θεομηνίᾳ. τὸ δὲ ἀρέσαι, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἁρμοσθῆναι. φιλιωθῆναι. εἰς ἀριθμὸν καὶ φιλίαν ἐλθεῖν. παθητικῶς δὲ τὰ πλείω τὸ ῥῆμα τοῦτο προφέρεται. τὸ δὲ δόμεναι, πέπαικταί τινι παλαιῷ ἀπαιτουμένῳ διὰ πενίαν εἰς τὸ εἰπεῖν οὐκ ἐθέλω δόμεναι, οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι. τὸ δὲ ὄρσευ, ἐγγὺς τοῦ ὄρσο ῥήματος πρωτοτύπου, ἤτοι τὸ ὄρνυθι. ἀστεῖος δὲ καὶ δεξιώτατος ὁ τοῦ βασιλέως ἐνταῦθα λόγος. εἰπόντος γὰρ ἀχιλλέως τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ὄτρυνον πόλεμόνδε ἀχαιούς. ὁ βασιλεὺς ἀξιωματικῶς μὲν, ἀλλ' ὄρσευ φησί. μονονουχὶ λέγων, ὡς ἰδοὺ σὲ πρῶτον ὀτρύνω πόλεμόνδε. φιλικῶς μέν τοι ἐπάγει τὸ, καὶ ἄλλους ὄρνυθι, ὡς οἷα δηλαδὴ ἐμοὶ ὑποστρατηγῶν. καὶ ἄλλως δὲ σεμνότερον εἰπεῖν, δοκεῖ λέγειν ὁ βασιλεὺς, ὅτι οὔτε σὲ ὦ ἀχιλλεῦ ὀτρύνω, οὔτε τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σοὶ τὸ πᾶν ἐγκλίνω. σύ τε γὰρ αὐθόρμητος μάχου, καὶ τοὺς ἄλλους ὄρνυθι πολεμαρχῶν. τὸ δὲ δῶρα δ' ἐγὼ ὅδε πάντα παρασχεῖν, ἐλλειπτικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οὗτος εἰμὶ ὥστε παρασχεῖν. ἢ ἕτοιμός εἰμι. ἢ ἐγγυῶμαι παρασχεῖν. ἤ τι τοιοῦτον. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐγὼ ὅδε, ταυτολογήσας ἐδίπλωσεν εἰς σύστασιν προσωπικήν. τὸ δὲ πάντα παρασχεῖν, κατὰ ἔλλειψιν εἶπεν, ἵνα ἐμφήνῃ τὴν τοῦ πρᾶξαι σπουδὴν, ὡς μὴ δέον ὂν λόγοις ἐμβραδύνειν τὸν πράττειν ταχύ. τὸ δὲ παρασχεῖν, εἴη ἂν ταυτὸν τῷ, ἐγγὺς σχεῖν σου ὡς ἐπὶ δόσει. τὸ δὲ χθιζὸς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν προσεχῶς παρελθοῦσαν νύκτα, εἰς ἣν περατοῦται ἡ χθὲς ἡμέρα. τὸ δὲ ὑπέσχετο ὀδυσσεὺς, σεμνύνει τὸν ἥρωα ὡς αὐτὸν ὑπερέχοντα τῶν ἐν ταῖς λιταῖς πρέσβεων. τὸ δὲ ἐπειγόμενός περ ἄρηος, παρῳδεῖται ἐν τῷ, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, ἤγουν ἔπειξιν ἔχων ὁδοῦ. θεράπων δὲ, εἰ καὶ ὥσπερ προεγράφη, δοῦλον ὁπλοφόρον δηλοῖ κατὰ τὴν κρητῶν γλῶτταν. ἀλλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ οὐδαμοῦ θεράποντες οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ τῶν φίλων οἱ δραστικώτεροι. ὡς καὶ ἐνταῦθα φαίνεται ἐν τῷ, δῶρα δὲ θεράποντες ἑλόντες οἴσουσιν. οἵ περ εἰσὶν οἱ νεστορίδαι, καὶ ὁ μέγης, καὶ ὁ θόας, καὶ ὁ μηριόνης, καὶ ἄλλοι. τὰ δὲ ἀπερείσια δῶρα, προσφυῶς καὶ μενοεικέα φησὶν, οἷς δηλαδὴ τὸ μένος εἴξει τὸ τοῦ ἀχιλλέως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν καὶ ἑξῆς, προσοχὴν ἐπὶ λόγῳ δηλοῖ. τὸ δὲ ἀλλὰ τίνον ῥέξαιμι καὶ ἑξῆς, μεταμέλου εἰσὶ λόγοι. τὸ δὲ σήμερον ἄνδρα φόωσδε καὶ ἑξῆς. καὶ τὸ, ἤδη γὰρ ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς καὶ ἑξῆς, χρήσιμοι εἰς γεννήσεις εὐγενεῖς. Τὸ δὲ ψευστήσεις καὶ ἑξῆς, οἰκεῖον ἐπί τινος μὴ ἀληθεύοντος. Τὸ δὲ αἰεὶ στενάχεσκε καὶ ἑξῆς, πένθιμοι ἐπὶ παιδὶ δυστυχεῖ. Τὸ δὲ ἐπεὶ ἀασάμην ἕως τοῦ, ἐθέλω ἀρέσαι, μεταμελητικὸν καὶ αὐτό. τὸ δὲ ὄρσευ πόλεμόνδε καὶ ἑξῆς, φιλοφρονητικοί εἰσιν.

Ὅτι μέλλων ὁ ἀχιλλεὺς τῷ περὶ τῶν δώρων λόγῳ ἐπιβαλεῖν ἀκολούθως, οἷς προσεχῶς ἔφη ὁ βασιλεὺς, φθάνει σεμνύνων ἐκείνους ἐντίμοις προσφωνήσεσιν, ὑπαγόμενος οὕτω τὸν δωρησόμενον. φησὶ γάρ. ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν ἀγάμεμνον. εἶτα μεταχειριζόμενος τὸν λόγον δεξιώτατα, οὔτε παραιτεῖται τὰ δῶρα ἵνα μὴ δοκῇ ἐκφαυλίζειν αὐτὰ

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν ἀγάμεμνον.
Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς,
Ἤτ' ἐχέμεν. παρὰ σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας.
Οὐδὲ διατρίβειν. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον.
Ὡς κέ τις αὖτ' ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται,
Ἔγχεϊ χαλκείῳ τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὡς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

οὔτε ζητεῖ, ὅπως μὴ ἐπὶ μισθῷ φαίνηται πολεμῶν, ἢ καὶ φιλοκτέανος ὢν ὃ φθάσας αὐτὸς τὸν βασιλέα προσωνείδισεν. ἀλλ' αὐτὰ μὲν, τῇ τοῦ βασιλέως ἀνατίθησιν ἐξουσίᾳ. αὐτὸς δὲ ἐπὶ φίλου ἐκδικήσει ἐθέλει μάχεσθαι, θεὶς ἐν παρέργῳ τὰ δῶρα. λέγει οὖν. δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς, ἤτ' ἐχέμεν, παρὰ σοί. ἤτοι παρὰ τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, κεῖται καὶ τὰ ἑξῆς. τοῦτο δὲ πᾶς ἂν εἴποι ὁ εὐεργεσίαν ἢ δῶρα ἐλπίσας παρά τινος. ἡ δὲ τῶν δώρων ποιότης καὶ ποσότης, ἐγράφη ἐν ταῖς λιταῖς. σημείωσαι δὲ τὸ ὡς ἐπιεικὲς, ὅμοιον ὂν πρὸς τὸ μενοεικέα. δι' οὗ ἐμφαίνει ὅτι οὐ μόνον οὐ προαιτεῖται τὰ δῶρα, ἀλλὰ καὶ ἀποφαίνεται ὡς ἐπιεικὲς, ἤτοι πρέπον ἐθέλειν λαβεῖν αὐτά. ἔστι δὲ τὸ ἐπιεικὲς, ταυτὸν τῷ, ὡς ἐπέοικε. κατὰ τὸ, τιμὴν ἥν τιν' ἔοικε, τὸ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ῥηθέν. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ ἰωνικὰ σχήματα παρὰ τὸ παρεχέμεν, καὶ ἐχέμεν. καὶ ὅτι ἔχειν μὲν, τὸ ἐν ἑαυτῷ κεκτῆσθαι. παρέχειν δὲ, τὸ πλησίον τοῦ ληψομένου ἔχειν. ὁ γὰρ δωρούμενός τινι, οὐκέτι μὲν αὐτὸς ἔχει ὡς δι' ἐντὸς ἑαυτοῦ, πλησίον δὲ ἄλλου ἔχει. ἤδη δὲ καὶ ἑαυτοῦ κατὰ ἐγγύτητα τῆς παρὰ προθέσεως τῇ σχέσει τῇ φιλικῇ. εἰ γὰρ περὶ αὐτόν ἐστι τῇ ἑταιρίᾳ ὁ τὸ δῶρον λαβὼν, καὶ τὸ δῶρον ἄρα περὶ αὐτόν ἐστι. τὸ δὲ παρὰ σοὶ, γράφεται καὶ πάρα σοὶ, ἵνα λέγῃ ὅτι πάρεστι, καὶ ἔξεστί σοι. δύναται δὲ τὸ χωρίον τοῦτο, καὶ οὕτω συμβιβασθῆναι. δῶρα μὲν, εἴτε βούλει, παρασχέμεν, ἤτοι παράσχε. εἴτε ἐθέλεις, κάτεχε παρὰ σοί. ἔστι δὲ νοῆσαι αὐτὸ, καὶ οὕτως ἐλλειπτικῶς κατὰ ὁμοιότητα τοῦ, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας καὶ ἑξῆς. δῶρα δὲ ἐὰν ἐθέλῃς παρέχειν, ἢ ἔχειν παρὰ σοί. λείπει γὰρ τὸ ἔστι σοι ποιεῖν, ὃ βούλει. ἢ τὸ ποίει ὅπερ ἐθέλεις. ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα εἴπῃ ὅτι εἰ θέλῃς δοῦναι ἢ μὴ δοῦναι, ἔστω οὕτως. καὶ ἔστιν εὐγενὴς ἡ ἐλλειπτικὴ αὕτη σιωπὴ, καὶ πολύνους, καὶ τοῦ βασιλέως ἐπιτρεπτική. σημείωσαι δὲ τὸ ἤτ' ἐχέμεν ἀντὶ τοῦ ἢ ἔχειν, παραπληροῦντος τοῦ τε συνδέσμου. ἡ δὲ νῦν γενεὰ, ὀκνήσοι ἂν διὰ τοῦ η γράψαι τὸ, ἤτ' ἐχέμεν. εἰθισμένη γὰρ ἄλλως, ἐπικρινεῖ διὰ διφθόγγου εἶναι τὸ εἴτε, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐάν τε. εἰσὶ δὲ τοιαῦτα δύο καὶ μετ' ὀλίγα. ἰστέον δὲ ὡς ἀχιλλεὺς οὕτω θατέρᾳ μὲν ὅ φασιν ἕλκων εἰς ἑαυτὸν τὰ δῶρα, θατέρᾳ δὲ ἀπάγων καὶ μὴ ἐθέλων δεύτερος τοῦ βασιλέως ἐλθεῖν εἰς προθυμίαν ἔργου, εἰπόντος ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, ἐπάγει τὸ, νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης αἶψα μάλα. ἐπαυξήσας τὴν σπουδὴν διὰ τοῦ νῦν, καὶ τοῦ αἶψα, καὶ τοῦ μάλα. δι' ὧν τὸ νῦν διασαφεῖται, ὡς ἀκαριαῖον καὶ μὴ πλατικὸν ὄν. οὐ γὰρ χρή φησι κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, οὐδὲ διατρίβειν. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον, ἄρεκτον. ὅπερ ἀνθρώπου λόγος, ἐπὶ ἔργον ἀναγκαῖον κατεπείγοντος. ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα εἴρηται τὸ κλοτοπεύειν, καὶ δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ κλοπεύειν καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρόν. ἢ τὸ κλυτοπεύειν καὶ οἷον καλλιλογεῖν, καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν, καὶ οὕτω καταργεῖν ἐν κενοῖς. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἄρεκτον, διὰ μέτρον οὐκ ἐδιπλασίασε τὸ ρ, ὡς καὶ τὸ, νῆσος ἀμφιρύτη. καὶ ἄλλα πολλά. ὅτι δὲ τὸ διατρίβειν ἐπὶ ἀργίας κεῖται, δηλοῖ καὶ τὸ, μή τι διατρίβειν ἐμὸν χόλον. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, τὸ διατρίβειν τὸν τῆς πηνελόπης γάμον. ἐπὶ δὲ τούτοις οἷα πάνυ θαρρῶν τὴν μάχην, φησίν. ὥς κέ τις αὖτ' ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται, ἔγχει χαλκείῳ τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο προαναφώνησις ὁμηρική, τὸ μέλλον μεγαλοφρόνως προεκτυπουμένη. τὸ δὲ μετὰ πρώτοισι, κόμμα ἐστὶν ἀγερωχίας, ἣν ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ καὶ ἐν ταῖς λιταῖς ἐδήλωσεν. ὥσπερ καὶ τὸ, ἔγχει χαλκείῳ, οὐ γὰρ τόξοις φησίν, ἀλλ' ἔγχει προμαχήσω. οὕτω δὲ μεγαλόφρονως εὐθὺς ἐπαχθεὶς καὶ τὸ, ὧς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω, ἤγουν πολεμείτω, ἐμὲ βλέπων ὡς παράδειγμα καὶ μεμνημένος ἢ ἀλκῆς, ἢ τῶν ἐμῶν προαριστευμάτων.

Τόν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ ἴλιον υἷας ἀχαιῶν
Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμός. βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,

Ὅτι ἐνταῦθα δείκνυσιν ὁ ποιητὴς τὸ χρήσιμον τοῦ δειπνεῖν πρὸ τοῦ πολέμου. φησὶ γὰρ ὀδυσσεὺς πρὸς τὸ, νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' ἀχιλλεῦ, νήστιας ὄτρυνε προτὶ ἴλιον τοὺς ἀχαιοὺς τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν. ἀλλὰ πάσασθαι ἤτοι γεύσασθαι ἄνωχθι αὐτοὺς, σίτου καὶ οἴνοιο. ἤγουν τὸ ὅλον εἰπεῖν, δειπνῆσαι. τὸ γὰρ, ἤγουν τοῦτο μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. εἶτα ἑρμηνεύων

τὸ οὐκ

Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν· οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι. τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς.
Ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν.
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
Πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσεαι. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τόν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Χαίρω σεῦ Λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας,
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος.
Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρά κε δῶρα
Ἐκ κλισίης ἔλθωσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω,
Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν δὲ γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διί τ' Ἠελίῳ τε.

οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, φησίν. οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. μονονουχὶ λέγων, ὅτι πανημέριοι μέλλομεν πολεμεῖν. καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς πολλαχοῦ εἶπε, πανημέριοι κρίνεσθαι Ἄρηϊ. ἐὰν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς πρωΐαν ἐρεῖ ἄνυσιν τοῦ πολέμου ταχεῖαν, ἐκεῖ περὶ τροπῶν λέγει μετακλίσεως πολέμου ὡς δεχθήσεται. εἶτα χαρακτηρίζων οἷος ἂν εἴη ὁ δίχα δείπνου μαχόμενος, λέγει. εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν, ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός. βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. οὗ τὸ ἐναντίον ῥηθείη ὡς μεταχειριζόμενος, φησίν. ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ, θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. οὐδέ τι γυῖα πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. τὸ δὲ νόημα τοῦτο, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὅτι οὐ δειπνῆσαι μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. καὶ πλατυσμὸς τοῦ στενοῦ ἐκείνου νοήματος. καὶ ταῦτα μὲν ὁ παρ' Ὁμήρῳ σοφὸς στρατιώτης Ὀδυσσεύς. Πλάτων δὲ ἐν Νόμοις, φησί. πίνοντα ἄνθρωπον, ἵλεων ἢ πρότερον γίνεσθαι, ἀγαθῆς τε ἐλπίδος καὶ δυνάμεως πληροῦσθαι. παρρησίας τε μεστὸν εἶναι καὶ ἐλευθερίας. ἄφοβόν τ' εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι ἄοκνον. διὸ Λακεδαιμόνιοι πίνοντες ὡπλίζοντο. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει Ὀδυσσεὺς καὶ τό, ἀλλ' ἄγε λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι. εἶτα λέγει καὶ περὶ τῶν βασιλικῶν δώρων, ἃ δηλωθήσεται. δῆλον δ' ὅτι τὸ λαὸν σκέδασον, καὶ δειπνῆσαι κέλευσον, καὶ πάσασθαι ἄνωχθι, καὶ τό, μὴ δὴ οὕτως ὄτρυνε Ἀχαιούς, ὡς καὶ πρὸ τούτων τό, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, προβέβληνται πολέμαρχον, ὡς καὶ πρῴην Ἀχαιοῖς, τὸν Ἀχιλλέα ἐκφαίνουσι. ἰστέον δὲ ὅτι τε νῆστις ἤτε ἐπὶ τοῦ ἐντέρου, καὶ ὁ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐκ τοῦ νη στερητικοῦ μορίου γίνεται καὶ τοῦ σίτου. ἵνα ᾖ νήσιτις, καὶ ἐν συγκοπῇ νῆστις. καὶ ὅτι τῷ λόγῳ τούτῳ, ταυτόν ἐστιν ὁ νῆστις καὶ ὁ ἄσιτος. στέρησίς τε γὰρ ἐν ἀμφοῖν, καὶ τὸ σῖτον ἐν ἑκατέροις. συστοιχεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ ὁ ἄπαστος κατὰ τό, κεῖσαι ἄσιτος, ἄπαστος. καὶ ὅτι νήστιες, καὶ εἶδός εἰσι κεστρέων, κατὰ τὸν εἰπόντα, εἴδη δὲ κεστρέων, οἱ μὲν πλωτῆς καλοῦνται. σφηνεύς, καὶ δακτυλεύς, καὶ νῆστις. ἐξ οὗ παροιμία τό, κεστρεὺς νηστεύει, ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων. ἐπειδὴ οὐ σαρκοφαγεῖ. ὅθεν οὐδὲ τῶν τι θηρίων κατεσθίει τὸ γόνον τῶν κεστρέων, ἐπεὶ οὐδ' αὐτὸς οὐδένα τῶν ἰχθύων. μνήμη τοιούτου κεστρέως, παρὰ Εὐβούλῳ ἐν τῷ, ὡς νῦν τετάρτην ἡμέραν βαπτίζεται νῆστις πονηροῦ κεστρέως τρίβων βίον. καὶ παρὰ Διφίλῳ ἐν τῷ, οὗτοι δεδειπνήκασιν, ὁ δὲ τάλας ἐγώ, κεστρεὺς ἂν εἴην ἕνεκα νηστείας ἄκρας. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι πείθονται τῷ Ὀδυσσεῖ, Ἀχιλλεὺς δὲ οὐ πείθεται δειπνῆσαι. ὡς καὶ ἐντεῦθεν συνάγεσθαι, ὅτι τε πάνυ ἐφίλει τὸν Πάτροκλον, καὶ ὅτι λίαν φερέπονος ἦν. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ὁμιλήσωσι φάλαγγες, πάνυ κυριολεκτεῖται τὸ ὁμιλεῖν, δηλοῖ γὰρ τὸ ὁμοῦ

τὰς

τὰς ἴλας γενέσθαι. καὶ ὅτι τὸ θεὸς ἐμπνεύσῃ μένος ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι δηλαδή, ἰσότητα πολέμου δηλοῖ. ἐκ δὲ τούτου τοῦ ἐμπνεῖν, καὶ ἔμπνοος, ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος λέγεται. καὶ ταῦτα τὰ δύο τῶν ἀντιμάχων μένεα συμβάλλεσθαι λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, σὺν δ' ἔβαλον ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁμωνύμου ὄντος τοῦ πάσασθαι, τὸ μὲν ὁμηρικὸν ὅπερ τὸ ἐμφαγεῖν δηλοῖ, ἐκ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πῶϋ, καὶ ὁ πολυπάμμων ἤτοι πολυκτήμων. τὸ δὲ κόνιν ἢ τέφραν καταπάσασθαι κεφαλῆς, ἀλλοίου ὄντος, τὸ θέμα πάσσειν ἐστίν. ἐξ οὗ γνωστοῦ καὶ αὐτοῦ ὄντος τῷ ποιητῇ, καὶ κρέας ἁλίπαστον. μεταφορικῶς δέ, καὶ παστὸς ὁ νυμφικός, ὁ ἔχων πέπλους οἷς ἐμπάσσονται τρόπον τινὰ τὰ ἐπιπολῆς δαίδαλα ποικίλματα, κατὰ τό, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. εἰ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου πάσσειν, καὶ ὁ πάσος ἐθνικὴ αὕτη λέξις γίνεται, τίς ἂν εἰδείη, ἔστι δέ φασι πάσος, οἶνος ἐξ ἀσταφίδων παρὰ ῥωμαίοις, οὗ πίνειν γυναῖκας ἀπείρητο. χρῆσις δὲ πάσου, παρὰ πολυβίῳ. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι πάσασθαι, οὐ τὸ εἰς κόρον φαγεῖν ὡς ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου κεῖται, ἀλλὰ τὸ μόνον φησὶν ἀπογεύσασθαι. οὕτω γοῦν σπλάγχν' ἐπάσαντο, ἀπογευσάμενοι μόνον ὡς ἂν ὀλίγον, εἶτα εὐωχηθέντες δαψιλῶς. δῆλον δὲ τὸ ῥηθέν, καὶ ἐκ παλαιοῦ εἰπόντος παρὰ τῷ ἀχιλλεῖ, ὡς νῦν καὶ σίτου πασάμην. οἰκεῖον γὰρ τῷ ἀτυχεῖ, ἀπογεύσασθαι μόνον. εἰς κόρον γοῦν ἐλθεῖν οὐκ εἴα τὸ πάθος. οἱ δὲ νεώτεροι φασί, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποπληρωθῆναι τιθέασι τὸ ἐπάσαντο. τὸ δὲ ἐς ἠέλιον καταδύντα, ἑρμηνεία τοῦ πρόπαν ἦμαρ ἐστίν. ἄκμηνος δέ, ὁ ἄγευστος καὶ νῆστις λέγεται. διὸ καὶ προϊών, ἐρεῖ νήστιας ἀκμήνους. λέγεται δὲ οὕτως, ἢ παρὰ τὴν ἀκμήν, ὅ ἐστιν ἀσιτίαν αἰολικῶς. ἢ ὡς μὴ καμὼν ἐν παρασκευῇ ἀρίστου. ἢ οἱονεὶ ἀίκμηνος ἤτοι ξηρός, χωρὶς ἰκμάδος. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἔπος ὅλον ἀπαρατρίπτον οἰκεῖον ἔθετο ὁ ποιητής, τό, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐών, καὶ ἑξῆς. οὕτω γὰρ καὶ ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ κεῖται. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀγαθὸν καὶ ἐνταῦθα τὸν ἀνδρεῖον ἢ καὶ φρόνιμον λέγει. σκοπητέον δὲ καὶ νῦν τὸ βλάβεται ἀφ' οὗ ἡ βλάβη, καὶ ἀνακτέον αὐτό, εἰς διφόρησιν. ἔστι γὰρ καὶ βλάβω, καὶ βλάπτω. πρὸ ὀλίγου γοῦν ἡ ἄτη, βλάπτουσ' ἀνθρώπους ἐλέγετο. ἴσως δὲ καὶ ὁ στρεβλὸς καὶ ἡ καλύβη ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἀπὸ ταύτης ὕλης παράγεται. ὥσπερ καὶ ἡ ἀπορυβή. τὸ δὲ οἴνου κορέσασθαι καὶ ἐδωδῆς, ἔχοι ἄν τι ὑπερβολῆς, ἢ ἁπλότητος λόγου. πῶς γοῦν ὁ ἐν τῷ δειπνεῖν κορεσάμενος καὶ οἴνου καὶ ἐδωδῆς, καὶ οὕτω γενόμενος ἔμφορβος, ἐλαφρὸς ἂν εἴη μάχεσθαι, καὶ μᾶλλον εἰ καὶ στερεοῖς ὅπλοις κατήχθισαι; καὶ ἄλλως δέ, ὁ σπεύδων εἰς μάχην πῶς ἂν ὡς ἀδάζων κορέσηται; πάσεται οὖν ὁ τοιοῦτος καὶ οἴνου καὶ σίτου ὡς καὶ προεδηλώθη, οὐ μὴν κορέσεται. δοκεῖ δὲ καὶ πάνυ δεινῶς ἐνταῦθα ῥητορεῦσαι ὁ ποιητής, ὡς ὁ μὲν κορεσάμενος, ἀβαρὴς ἐν μάχῃ ἐστίν, ὁ δὲ νῆστις γυῖα βαρύνεται. ἰστέον δὲ ὅτι τό, ὃς δὲ κορεσσάμενος πολεμίζει, θαρσαλέον οἱ ἦτορ, καινῶς ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ συνῆθες, ὃς δὲ μετὰ τροφὴν πολεμίζει, θαρσαλέον ἦτορ ἔχει. ὡς δὲ ψεκτὸν τὸ πρὸ μάχης ἄχρι κόρου δεῖπνον, δηλοῖ καὶ ἔφιππος, ὃς εἰπὼν ὡς μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας πάσας ἀργεῖοι μάχονται, ἐπάγει· τοιγαροῦν φεύγουσ' ἀεί. τὸ δὲ λαὸν σκέδασον, ἐκ τῆς ἀγορᾶς δηλαδὴ ὥστε λυθῆναι αὐτὴν αἰψηρὴν καὶ θοαῖς ἐπὶ νηυσὶ δειπνῆσαι. τὸ δὲ ὅπλεσθαι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὁπλίζεσθαι. ὡς καὶ τὸ ἐτείχεον τὸν ἰσθμὸν παρὰ ἡροδότῳ, πρωτοτυπία τοῦ τειχίζειν ἐστίν. ὅτι καὶ περὶ τῶν δώρων παραινῶν ὀδυσσεύς, φησί. τὰ δὲ δῶρα ὁ βασιλεὺς οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν, ἵνα πάντες ἀχαιοὶ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι. τοῦτο δὲ λέγει, οὐχ ἵνα μὴ ἀχιλλεὺς ὕστερον εἴπῃ μὴ λαβεῖν, ἀλλ' ἵνα μὴ πάνυ πολλὴν χάριν εἰδεῖεν οἱ ἕλληνες τῷ ἀχιλλεῖ, ὡς καὶ ἐπὶ δώροις ἰδοὺ μαχομένῳ. καὶ ἵνα ὄφλωσι τῷ βασιλεῖ εὐγνωμοσύνην, ὡς μὴ φιλοκτεάνῳ ἀλλὰ δι' αὐτοὺς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα δωρησαμένῳ. ἄλλως μέντοι δεόντως τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπισκιάζων ὁ ῥήτωρ, φησίν. ἵνα φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς ὦ ἀχιλλεῦ, ὡς ἡδὺ ὂν τὸ ἐπὶ πολλῶν τιμώμενον φαίνεσθαι. ἀπαιτεῖ δὲ καὶ ὀμόσαι τὸν βασιλέα περὶ τῆς βρισηίδος, ἵνα τῷ ἀχιλλεῖ ὁ θυμὸς ἵλαος ἔσται. εἶτα λέγει καὶ δαιτὶ θεραπεῦσαι αὐτόν, ἵνα μηδέν τι δίκης ἐνδέοι. ἀλλὰ τὰ μὲν δῶρα, δοθῶσιν ὡς εἰς ἄποινα ἢ καὶ ἐπὶ ἀμυνῇ. ὁ δ' ὅρκος, γένηται διὰ τὴν ἐρωμένην. ἡ δὲ ἑστίασις, διὰ τὴν ὕβριν. φησὶ γάρ. ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον σοὶ τῷ ἀχιλλεῖ ὁ βασιλεὺς ὅρκον ἐν ἀργείοισιν ἀναστάς, μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι, ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. καὶ δὲ σοὶ αὖ τῷ, θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω. αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω πιείρῃ, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα. εἶτα καὶ πρὸς τὸν ἀτρείδην ἀποτεινόμενος, φησίν. ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ ἀγαμέμνων, πεπαιδευμένος γὰρ ὁ ἀνήρ, χαίρει. καὶ ἐπαινεῖ τὸν ῥήτορα εἰπών. χαίρω σεῦ λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας. ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας. καὶ μετ' ὀλίγα κάπρον ταμών, ὄμνυσιν ὡς εἰρήσεται. ὅρα μὲν ὅτι πρὸ μικροῦ μὲν παρεσημειώθη ἐνεργητικῶς ῥηθὲν τό, ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. ἐνταῦθα δέ, παθητικῶς ἀπαρέσασθαι καὶ ἀρεσάσθω. δηλοῦται δὲ καὶ νῦν διὰ τούτων, τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι. οὕτω δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ πειρήσω εἶπεν ἐνεργητικῶς, καὶ πειρήσομαι παθητικῶς. ὅρα δὲ καὶ τό, ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι. αὐτὸ μὲν γάρ, ἐλλιπῶς ἔχειν δοκεῖ. τὸ δὲ ἀπαρέσασθαι δαιτί, ἢ δώροις, ἢ τοιούτοις τισίν, ἐντελὲς εἶναι καὶ ἀνελλιπές. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ἀρέσασθαι, καὶ πέμματά τινα ἱερὰ λέγεσθαί φησιν αἴλιος διονύσιος, ἀρεστῆρας. δι' ὧν ἐστι δηλαδὴ πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι. ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις τό, ὀφθαλμοῖς ἴδωσι τὰ δῶρα δηλαδή, πρὸς τὸ καὶ φαντασίας

καὶ

καὶ πρὸ τοῦ σήμερον ἔβλεπον τὰ τοιαῦτα οἱ ἀχαιοὶ, ὡς μαθόντες ὑπεσχημένα τῷ ἀχιλλεῖ πρὸς τοῦ βασιλέως αὐτά. τὸ δὲ μήποτε τῆς, εὐνῆς καὶ ἑξῆς ὁ ὅλος στίχος, καὶ ἐν ταῖς λιταῖς κεῖται. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, οὐχὶ ὅλος, ἀλλ' ἐκ μέρους. ἐκεῖ μὲν γὰρ, οὕτω. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. ἐνταῦθα δὲ ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. ἀντὶ τοῦ, ἢ ἀνδρῶν προκαταρξάντων ἔρωτος, ἢ ὁμοίως γυναικῶν, καὶ ἄλλως δὲ, θέμις ἢ τῶν ἀνδρῶν τε καὶ ἢ τῶν γυναικῶν. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἣ θέμις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ καθὰ θεμιτόν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἥτις δίκη ἐστίν. ἰστέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι οὐ διασαφεῖ ὁ ῥήτωρ ποίαν λέγει ταύτην εὐνὴν, ἢ διὰ τὸ πᾶσι δῆλον, ἢ καὶ διότι ὀκνεῖ προφέρειν λόγῳ τὴν αἰτίαν τοσούτων φόνων βρισηΐδα. ἀμφίβολον δέ ἐστιν, εἴτε προτακτικὸν ἄρθρον τὸ τῆς, ἐν τῷ, τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, εἴτε ὑποτακτικὸν, ἀντὶ τοῦ ταύτης. δαῖτα δὲ λέγει πίειραν, τὴν διὰ λίπος καὶ θάλειαν. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ πίειρα, προϋπάρχει ἀρσενικὸν, πίειρ πίειρος. οὐ θηλυκὸν ἀναγκαίως πίειρα. ἄχρηστον δὲ τῇ συνηθείᾳ ὁ πίειρ, ὥσπερ καὶ ὁ πῖος, ἐξ οὗ πιότατος. χρηστότερον δὲ τούτων, ὁ πίων τοῦ πίονος. τὴν δὲ ὡς ἐρρέθη δαῖτα θάλειαν, σέλευκος δίαιταν εἶναι βούλεται, στοιχείου μεταθέσει. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίσασθαι εἶναι αὐτὴν, βιαιότερον λέγει. τὸ δὲ δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι, ἢ ἀντὶ τοῦ δίκαιος ἁπλῶς ἔσῃ οὐ μόνον ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ καὶ εἴ τινα ἄλλον βλάψαντα χρὴ βασιλικῶς ἀπαρέσασθαι. ἢ καὶ ἄλλως, σὺ δὲ οὕτω παθὼν ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ, μεταμαθήσῃ τὸ ἀδικεῖν, καὶ ἔσῃ τοῖς ἄλλοις δίκαιος. πείρᾳ γνοὺς, καλὸν εἶναι τὸ δικαιοπραγεῖν. ἐν δὲ τῷ βασιλῆα, ἢ λείπει πρόθεσις ἵνα ᾖ, οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν εἰς βασιλῆα, καὶ ἑξῆς. ἢ καὶ ἄλλως λέγει, ὡς οὐ νεμεσσητὸν τὸν βασιλέα ἐξιλεοῦσθαι ὅτε τις χαλεπήνῃ. εἶχε δὲ ὅμηρος φράσαι εἴπερ ἤθελε, καὶ οὐ γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆϊ. ἐν δὲ τῷ, χαίρω τὸν μῦθον ἀκούσας, ἢ κατ' ἐξοχὴν εἶπε μετὰ ἄρθρου τὸν μῦθον ὡς πρωτεύοντα ἐν ἑτέροις λόγοις, ἢ περιττῶς κεῖται τὸ ἄρθρον. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. ὅρα δὲ καὶ ὅπως γνωμικῶς διδάσκει ὀδυσσεὺς τὸν βασιλέα, αὐτὸν ἐξιλεοῦσθαί τινι ὃν αὐτὸς προκατάρξας ἐλύπησε. καὶ ὅπως παρῳδήσας τὸ, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, εἶπε τὸ, ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι καὶ ἑξῆς. καὶ ὡς τὸ χαίρω σου τὸν μῦθον ἀκούσας, πάντα γὰρ ἐν μοίρῃ διίκεο καὶ κατέλεξας, ἔπαινός ἐστιν ἀγαθῆς παραινέσεως, ἥτις εὖ τὰς ἐννοίας ἐμέρισε. τοῦτο γὰρ ἡ μοῖρα δηλοῖ. ἔνθα καὶ τὸ μὲν διίκεο, ταυτόν ἐστι τῷ διῆλθες. τὸ δὲ κατέλεξας, ἀντὶ τοῦ ἐμέτρησας. οὐ γὰρ δοκεῖ ποιμ οὐδὲ νῦν τὸ λέγειν, ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν κεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰ καὶ ὀψὲ, ὅμως ἐπείσθη δωρητὸς γενέσθαι, καὶ ὁ ἀχιλλεὺς ὑπακούσας τῷ διδάξαντι. ὅτι ἐν τῷ, ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς, οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. τὸ πρὸς δαίμονος, οἱ μὲν φασὶν ὅμοιον εἶναι τῷ, μὰ τὸν θεόν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν θεοῦ. ὁμοίως τῷ, πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. ἔσται δ' ἐνταῦθα κάλλιον ὑπερβατικῶς ἀναγνῶναι, ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὧδε κεῖται τὸ, ἐπειγόμενός περ ἄρηος κατὰ γενικὴν σύνταξιν. λαβὼν γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐξ ὧν πρὸ ὀλίγου ἔφη ὀδυσσεὺς, φησίν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς μιμνέτω αὖθι τέως γε ἐπειγόμενός περ ἄρηος. μενεῖ δὲ, διὰ τὰ δῶρα. ἐπάγει οὖν. μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ἐπὶ τιμῇ δηλαδὴ τοῦ ἀχιλλέως, ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν, ὅ ἐστι δι' ἐντομῆς θυμάτων ποιήσωμεν. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, κάπρον ταμέειν διί τ' ἠελίῳ τε. ὅτι ἐν δυσὶ τόποις, κούρητας οἴσοντας ἀχιλλεῖ τὰ δῶρα, ἐνταῦθα λέγει τοὺς νέους. ὅπερ ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκει τῷ τόνῳ, ὡς πένητας. κλίνων ὡς ἰαμβικὸν ἀπὸ τοῦ κόρος ὁ νέος, κόρης κόρητος. τὸ μέντοι ἔθνος, κουρῆτας ὡς ἀδμῆτας. εἰσὶ δὲ οὓς λέγει ὧδε κούρητας, οἱ νεστορίδαι. καὶ ὁ μέγης. καί τινες ἄλλοι τοιοῦτοι. ἔνθα ὅρα ὡς διὰ τὸ ἀχιλλέως ἀξίωμα, εὐγενεῖς ἄνδρες καὶ ἀριστεῖς, οἱ καὶ θεράποντες πρὸ τούτων ῥηθέντες, ὑπουργοῦσι τῇ τῶν δώρων κομιδῇ. ἐν οἷς καὶ αὐτὸς, ὁ καὶ λογιώτατος καὶ πρακτικώτατος ὀδυσσεύς. ᾧ καὶ περὶ δώρων καὶ λοιπῶν κατὰ θάρρος φιλικὸν λαλῶν ὁ βασιλεὺς, φησί. σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω, κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας παναχαιῶν, δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν ὅσσ' ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν. ἀγέμεν δὲ γυναῖκας. ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν, κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν ὡς εἴρηται. καὶ ὅρα τὸ κρινάμενος ἤτοι ἐπιλεξάμενος, κριτοὶ γὰρ καὶ λογάδες οἱ νῦν κούρητες. ἀριστῆες γοῦν παναχαιῶν. τὸ δὲ χθιζὸς ὑπέσχετο, τὸ πρὸς ὀδυσσέα πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν, ἐνταῦθα χθιζὸν ὑπέστημεν λέγει, ἐπιρρηματικῶς τε εἰπὼν τὸ χθιζὸν εἰ καὶ εἶχεν εἰπεῖν χθιζοὶ, καὶ πληθυντικῶς τὸ ὑπέστημεν, κοινὴ γοῦν ἡ ὑπόσχεσις. ἀγαμέμνονος μὲν, εἰπόντος ἃ δώσει. ὀδυσσέως δὲ, ἀπαγγείλαντος τῷ ἀχιλλεῖ ἐν ταῖς λιταῖς. τὸ δὲ ἀγέμεν, οἰκεῖον ἐπὶ γυναικῶν, καθὰ τὸ ἐνεικέμεν ἐπὶ δώρων. τὸ δὲ κατὰ στρατὸν, θεραπεία ἐστὶν ἀχιλλέως, εἰ ἐπὶ τοσούτων τιμᾶται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν ἤγουν ἔνεγκε, γράφεται καὶ, δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηὸς, εἰς θεραπείαν χασμῳδίας. καὶ κεῖται ὁ δὲ σύνδεσμος ἀπόλυτος ἀντὶ τοῦ δή. ἡ δὲ ποικιλία τῶν ἀπαρεμφάτων οὐ μόνον ἐν τῷ ἐνεγκεῖν καὶ ἐνεγκεῖν καὶ ἐνεικέμεν καὶ ἐνεικέμεναι καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπῆν καὶ τοῖς τοιούτοις, ὧν καὶ τὸ ζῆν καὶ πεινῆν. μέρος δὲ ποικιλίας τοιαύτης, καὶ τὰ εἰς ναι. ἐν οἷς καὶ τὸ χρῆναι καὶ ἀποχρῆναι, ὃ καὶ ἀποχρῆν εὕρηται ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου. δῖον. τῷ γὰρ μὴ ἀποχρῆν, ἀποθανεῖν αὐτοῖς ἀλοῦσι. καὶ ἴσως αὐτὸ, ἀποκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἀποχρῆναι. ὡς καὶ τὸ χρῆν παρὰ εὐριπίδῃ, ἐκ τοῦ χρῆναι, δῖον. πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν; εἰ

δὲ

δὲ καὶ ἐκ τοῦ χρῆ, ὅ ἐστι μαντεύεται, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, χρῆ μοι τοιαῦθ᾽ ὁ φοῖβος, ἐστὶν ἀπέμφατον χρῆν, ὃ εὑρὼν αὐτὸ εἰδείη ἄν. ὅτι δὲ οὐ μόνον οἱ ῥηθέντες κήρυκες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἥρωες ἐπετήδευον τὴν αὐτοδιακονίαν, ἐκ δηλότατόν ἐστιν, ἐκαλλωπίζοντο γάρ φασι τῇ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις εὐστροφίᾳ. πάτροκλος οὖν καὶ ἀχιλλεὺς καὶ αὐτομέδων τοῖς πρέσβεσιν ἐν ταῖς λιταῖς πάντα εὐτρέπιζον. καὶ μενελάου τελοῦντος γάμους, ὁ νυμφίοις οἰνοχοῶν ἦν. καὶ ὀδυσσεὺς δέ που δαιτρεῦσαι καὶ ὀπτῆσαι καὶ τὰ ἑξῆς δεξιώτατος εἶναι φησίν.

Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν ἀγάμεμνον.
Ἄλλοτε πὲρ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
Καὶ μένος οὐ τόσον ᾖσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.
Νῦν δ᾽ οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ πριαμίδης, ὅτε οἱ ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ὑμεῖς δ᾽ ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. ἦ τ᾽ ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας ἀχαιῶν,
Νήστιας, ἀκμήνους. ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι,
Τεύξεσθαι μέγα δόρπον ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
Πρὶν δ᾽ οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη,
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος.
Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος. ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι
Μύρονται. τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Ὅτι τοῦ βασιλέως εἰπόντος ἃ προσεχῶς εἴρηται, τοῦ δὲ ὀδυσσέως ἀναθέντος ἤδη τῷ ἀχιλλεῖ ὡς πολεμικῷ τὰ τῆς μάχης, καὶ εἰπόντος, ἀλλ᾽ ἄγε λαὸν μὲν σκέδασον καὶ δεῖπνον ἄνωχθι ὁπλίζεσθαι, ὁ ἀχιλλεύς, ἄλλον μὲν εἶναι φησὶ καιρὸν τῶν τε ἄλλων καὶ τοῦ ἐς βρωτὺν ὀτρύνειν ἤγουν εἰς δεῖπνον. νῦν δέ φησιν, ἀνώγοιμι πολεμίζειν υἷας ἀχαιῶν νήστιας, ἀκμήνους. ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι, τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, ἣν δηλαδὴ ὀφείλουσιν ἡμῖν οἱ τρῶες. πρὶν δ᾽ οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη ὅ ἐστι προσυθείη, πεμφθείη, οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος. ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος. ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι μύρονται. τὸ, ἤγουν διό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν, ἤτοι δῶρα καὶ γυναῖκες καὶ ὅρκος καὶ δεῖπνον, ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. ὡς ἀληθεύει ἐνταῦθα ἐπ᾽ αὐτῷ τὸ, αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη καὶ ἑξῆς, ὃ φθάσας ὁ βασιλεὺς ἔσκωψε κατ᾽ αὐτοῦ. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἀχιλλεὺς συμπαρατείνων ἑαυτὸν εἰς καρτερίαν καὶ τοὺς ἀχαιοὺς ὡς πολέμαρχος. ἀντορεῖ δὲ ὀδυσσεὺς κατὰ τὸ πρῶτον ἄρεσα. ἰστέον δὲ ὅτι χρήσιμα τοῖς γράφουσι, καὶ ἃ πρὸ τούτων κεῖνται τῷ ἀχιλλεῖ, εἰπόντι. ἀτρείδη, ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ὅ ἐστιν ὑπάρχει ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσι. νῦν δ᾽ οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασεν ἕκτωρ ὅτε οἱ ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, εὐτυχοῦντι δηλαδή. ὑμεῖς δ᾽ ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον καὶ ἑξῆς τὰ προγραφέντα. ἐν τούτοις δὲ πᾶσιν, ἀποδέχεται μὲν ὁ ἥρως τὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὀδυσσέως, παρακαίρια δὲ αὐτὰ εἶναι κρίνει. ἔστι δ᾽ ἐν τούτοις μεταπαυσωλὴ μὲν συνθέτως, ἡ παῦσις. ἣν ἀλλαχοῦ ἔφη ἀνάπνευσιν ὅμηρος. μένος δὲ, θυμὸς ἀκμάζων ἄρτι μάλιστα ἐν τῷ ἥρωϊ. ἡ δὲ βρωτὺς, ἰώνων ἐστὶ σχηματισμὸς, ὡς καὶ ἡ ἐδητύς. καὶ ἡ ὀτρυντὺς, ἤτοι ὁ ἐρεθισμὸς ὁ ἐκ τοῦ ὀτρύνειν. καὶ ἡ κτιστὺς, ἤτοι ἡ τοῦ κτιζομένου ποίησις. κτιστὺν γοῦν μιλήτου φησὶν ἡρόδοτος. ἡ μέν τοι βρῶσις, κοινόν ἐστιν. ἀστείως δὲ ὁ ἀχιλλεὺς τὸ πρὸ τῆς μάχης δεῖπνον, εἰς βρωτὺν καὶ βρῶσιν μετέλαβε. καὶ ἴσως καθάπτεται τοῦ ὀδυσσέως, ἐφ᾽ οἷσπερ πρὸ τῆς μάχης κορέσασθαι συνεβούλευσεν οἴνου καὶ ἐδωδῆς. τὸ δὲ ὀτρύνετον, ἔχει τι βάρος τῷ ἥρωϊ, ἀχθομένῳ εἰ μόνοι οὗτοι δύο, ὁ βασιλεὺς καὶ ὀδυσσεὺς ἐπέχουσι τῆς μάχης αὐτόν. ὅρα δὲ ὅτι πρὸ μικροῦ μὲν ἰδίᾳ εἶπεν ὀδυσσεὺς τὸ νήστιας, καὶ ἰδίᾳ τὸ ἀκμήνους. ἐνταῦθα δὲ ἀχιλλεὺς, ὁμοῦ τὰ δύο ἀσυνδέτως παρέθετο. προϊὼν δὲ, ἐρεῖ ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. ὡς εἶναι ταυτὸν κατὰ πολυωνυμίαν, τὸ νῆστις, ἄκμηνος, ἄπαστος. ὃν καὶ ἀπόπαστον λέγει ὁ ὀππιανός. ἰστέον δὲ ὅτι ὁμώνυμον ὄνομα καὶ τὸ νῆστις. λέγεται γὰρ νῆστις, καί τι μεταξὺ φασὶ κοιλίας καὶ στομάχου ἔντερον. καὶ σικελικὴ δέ τις φασὶ θεὸς, νῆστις ἐλέγετο. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως ἔδειξε φανερῶς, τί ἐστι δόρπον, εἰπών. ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι, τεύξεσθαι δόρπον. οὐδὲ τόρπως δὲ εἶπε. φησὶ γάρ. μέγα δόρπον. τοῦτο δὲ, ὡς πρὸς τὸ δεῖπνον διαστέλλει αὐτό γὰρ, οὐ μέγα διὰ τὴν σπουδὴν τὴν εἰς τὸν πόλεμον. τὸ μέντοι δόρπον, μέγα γίνεται διὰ τὴν ἄδειαν. καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ σκωπτικὸν τοῦ, κορεσάμενος πολεμίζῃ. ὡς μὴ δέον ὂν κατὰ τὸν λόγον τοῦ ὀδυσσέως ἐν δείπνῳ μικρῷ τῷ πρὸ μάχης κορέσασθαι, ἀλλ᾽ ὕστερον ἐν ἀδείᾳ δόρπου. ἔχει δὲ ὁ λόγος καὶ σεμνότητα ἡρωϊκὴν, οἷα σήμερον πρὸς ἑσπέραν ἀδδάζοντος τοῦ ἀχαϊκοῦ

στρατοῦ εἰς τὸ πύξεσθαι μέγα δόρπον. φίλος δὲ λαιμός, ὡς καὶ φίλαι χεῖρες καὶ ἕτερα προσεσημειωμένα. ἐν δὲ τῷ, οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, προσέθετο ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὴν πόσιν τῆς βρώσεως, οὕτω ποιῶν ὡς ἐπὶ πολύ. ἐρεῖ γὰρ καὶ κατωτέρω, πόσιος καὶ ἐδητύος. μετ' ὀλίγα μέν τοι, σίτοιο καὶ ποτοῖο. ὃ δὲ κεῖται ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ἤγουν εἰς τὸ πρόθυρον ὁρῶν, ἔθος διδάσκει παλαιόν. οἷα ἔθους ὄντος, οὕτω προτίθεσθαι τοὺς νεκροὺς, ὡς ἐπὶ ἐξόδῳ τοῦ βίου γεγονότας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ πρὸ ἔργου παντὸς σπεύδων εἰς κίνδυνον, ἐρεῖ αὖ. οὔ μοι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν, ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. ἔνθα καιρία παρίσωσις, τὸ φόνος καὶ στόνος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν καὶ ἑξῆς, κατὰ σχῆμα συγχωρήσεως ἔφη ὁ ἀχιλλεύς, ὡς τοῖς μὲν ἄλλοις ἀφιεὶς δειπνῆσαι πρὸ μάχης διὰ τὸ κοινὸν ἔθος, αὐτὸς δὲ ἄσιτος ἐθέλων διατελέσαι πανημέριος μαχόμενος διὰ τὸν πάτροκλον.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Ω ἀχιλεῦ πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ,
Εγχει. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην,
Πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα.
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
Ης τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.
Αμητος δ' ὀλίγιστος ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι ἀχαιούς.
Λίην γὰρ πολλοί τε καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
Πίπτουσιν, πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Αλλὰ χρὴ, τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας.
Οσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
Μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ανδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ,
Εσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα. μὴ δέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
Ηδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
Νηυσὶν ἔπ' ἀργείων. ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες,
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
Η καὶ νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλεΐδην τε μέγητα, θόαντά τε, μηριόνην τε,
Καὶ κρειοντιάδην λυκομήδεα, καὶ μελάνιππον.
Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην ἀγαμέμνονος ἀτρεΐδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲν, ὁ ἀχιλλεὺς ἠξίου αἶψα τοὺς ἀχαιοὺς εἰς μάχην ἐξελθεῖν, καὶ μὴ κλοτοπεύειν καὶ διατρίβειν. ὅτε καὶ αἰσθόμενος ὀδυσσεὺς ὡς ἀδείπνους ἐκεῖνος βούλεται τοὺς ἕλληνας εἰς μάχην ἐξαγαγεῖν, ἀνεῖπεν ὅσα ἔδει. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀχιλλεὺς σαφέστερον ἐξήνεγκεν ὃ ἐβούλετο, ἐνταῦθα δὴ καὶ ὀδυσσεὺς παῤῥησιάζεται λαμπρότερον. καὶ φησίν. ὦ ἀχιλεῦ πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατε ἀχαιῶν. κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην πολλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσι. καὶ ὅρα τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ καίριον καὶ ἀνεμέσητον ἔπαινον. καὶ σημείωσαι ὅπως ὁ ἀχιλλεὺς ἀνέχεται ἀληθοῦς ἐπαινέτου ἀκούων, οὐ πᾶσαν ἀρετὴν προσμαρτυροῦντος αὐτῷ, ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ μεμφομένου. οἶδε γοῦν ὡς οὐ πάντα πᾶσιν ὁ θεὸς δίδωσι. καὶ ὡς ἡ ἐμπειρία, ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. καὶ αὐτὸς δὲ πρὸ μικροῦ ἑαυτὸν ἐπαινῶν, ἔφη ἀνδρειότατος εἶναι ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγορᾷ δὲ, καὶ ἄλλους εἶναι ἀμείνονας. ὧν δήπου ἐστὶ καὶ ὀδυσσεύς. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα γίνεται. ἐπὶ μέντοι ἕκτορος καὶ πολυδάμαντος, οὐχ ὁμοίως ἦν. ἐκεῖ γὰρ ὁ βάρβαρος ἕκτωρ οὐ θέλει τοῦ σοφωτέρου ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ θάνατον ἀπειλεῖται εἰ ἐναντιώσεται. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖ ὁ ἕκτωρ, διότι οὐ προέχει χρόνῳ αὐτοῦ ὁ πολυδάμας, ὅθεν οὐδὲ ἔχει πρὸς τὸν ἕκτορα εἰπεῖν, ὅτι πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. σύγχρονοι γὰρ ἀμφότεροι, ἐν μιᾷ γενόμενοι νυκτὶ κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἱστορίαν. ὅρα δὲ καὶ τὴν μεταχείρησιν τοῦ προοιμίου. ἵνα μὲν γὰρ καταιδέσῃ τὸν ἀχιλλέα ὁ σοφὸς ὀδυσσεύς, κατὰ πολὺ φησὶν ὑπερβάλλειν ἐκεῖνον τοῖς νοήμασιν. ἵνα δὲ αὖ μὴ λυπήσῃ τὸν ἀριστέα, οὐ προβάλλεται νοὸς ὀξύτητα καὶ εὐφυΐαν, ἀλλὰ τὸ ἀφθόνητον γῆρας καὶ τὴν ἐντεῦθεν πολυπειρίαν. ὡς καὶ τοῦ ἀχιλλέως, δυναμένου μὲν τοιοῦτον ἔσεσθαι εἴπερ εἰς ὅμοιον γῆρας ἐλάσει, οὔπω δὲ τοιούτου ὄντος. ἐπεὶ δὲ ὅμως καὶ ταῦτα

ἐλαττοῖ

ἐλάττω τὸν ἀχιλλέα ὡς ἥττονα τοῦ ὀδυσσέως, φθάνει αὐτὸν εἰπὼν, μέγα φέρτατον τῶν ἀχαιῶν. διὸ καὶ πολέμαρχος περιβέβλητο. ἔφη δὲ αὐτὸν, καὶ ἑαυτοῦ φέρτερον, οὐκ ὀλίγον. ἀλλὰ δηλαδὴ κατὰ πολύ. ὥσπερ αὖ πάλιν αὐτὸς, πολλὸν ὑπερβάλλει ἐκεῖνον νοήματι, ἤγουν ἐν τῷ νοεῖν. καὶ οὕτω τῇ ἀνδρίᾳ μὲν ὑπεισιὼν ὁ ὀδυσσεὺς, τῇ δὲ φρονήσει ὑπεραναβὰς, πείθει τὸν ἀχιλλέα προσέχειν αὐτῷ. τὸ δὲ προβαλοίμην, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλοίμην φησίν. ὥσπερ καὶ πρόφρων ὁ ὑπέρφρων. καὶ πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ καινὸν τῆς συντάξεως, γενικῇ γὰρ συντάσσει τὸ προβαλοίμην. νοήματι γάρ σου προβαλοίμην φησί. καὶ ἴσως, κάλλιον ἑαυτοῦ εἶναι τὴν πρόθεσιν καὶ μὴ ληφθῆναι ἀντὶ τῆς ὑπέρ. ἵνα λέγῃ ὀδυσσεὺς ὅτι πρὸ τοῦ ἀχιλλέως βαλοίμην ἤτοι ἐπιτυχὴς γενοίμην ἐν τῷ νοήματι. ὥσπερ αὖθις σὺ πρὸ ἐμοῦ βάλοιο ἂν τῷ ἔγχει. βάλλειν γὰρ, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐπιτυγχάνειν. ὅθεν καὶ νηὸς ἐπήβολος ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ ἐπιτλήτω, εὖ συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ τὸ ἐπιμεινάτω. τὸ μέντοι τλήτω, αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν. δεινότατα δὲ προέταξε μὲν ὀδυσσεὺς τὸν τοῦ ἀχιλλέως ἔπαινον, ὑπέταξε δὲ τὸν ἑαυτοῦ. ἵνα θελχθεὶς ὁ φιλότιμος νεανίας οἷς καλῶς ἤκουσε, πεισθείη τῷ εὐλογήσαντι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως δυσὶ τόποις ὁ ποιητὴς τὰς αὐτὰς ἐννοίας ἀνεπισφαλῶς ἐμέρισεν, ἤγουν τὴν ἀχιλλέως εἰς μάχην σπουδὴν δίχα δείπνου, καὶ τὴν ὀδυσσέως ἀντιλογίαν. αἴτιος δὲ ὁ ἀχιλλεὺς, οὕτω μάλα εἰς μάχην ἐνθουσιῶν. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν μὲν τῇ β΄ ῥαψῳδίᾳ, ὑπὸ νέστορος ὀδυσσεὺς ἥττηται, κρατηθεὶς τὸν περὶ τὰς αὐτὰς ἐννοίας ἀγῶνα. ἐνταῦθα δὲ, αὐτὸς ἑαυτὸν παρευδοκιμεῖ, ἀμείνω τὴν δευτέραν δημηγορίαν καὶ στρυφνοτέραν ἐκθέμενος. φιλοτιμησάμενος τοῦτο, ἵνα μὴ τὸν οἰκεῖον ἀπελέγξῃ ἔπαινον. ἔτι ὅρα καὶ ὅτι ἀχαιῶν μὲν φέρτατον τὸν ἀχιλλέα εἶπεν. ἑαυτοῦ δὲ φέρτερον οὐκ ὀλίγον, οὐ μὴν φέρτατον. τοῦτο δὲ, καὶ νέστωρ ἂν εἴποι πρὸς τὸν ἀχιλλέα. καὶ ἕτεροι δὲ τυχόν. ὥστε τὸ φέρτατος ἀχαιῶν, ἐπαγωγότερον εἴρηται, πρὸς χάριν καὶ οὐκ εἰς τὸ πᾶν πρὸς ἀλήθειαν. τὸ δὲ κρείσσων εἷς ἐμοῦ, δηλοῖ μὲν τὸ ὑπάρχεις ὡς καὶ ἐν τῷ, τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; γίνεται δὲ ἐκ τοῦ εἰμὶ τροπῇ τοῦ μί εἰς σ΄. κρείσσων δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ, ὁ καθ᾽ ὑπεροχὴν ὑπερφέρων, καὶ οὗπερ οὐκ ἂν περιγένοιτό τις ἕτερος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἐν τῷ, νοήματι προβαλοίμην πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην, ἀποσπῶσί τινες τὸ πολλὸν ἐκ τοῦ προβαλοίμην, καὶ προσάγουσι τοῖς ἑξῆς. λέγοντες, νοήματι προβαλοίμην. καὶ ἐνταῦθα στίζοντες, εἶτα ἐπάγοντες, πολλὸν ἐπεὶ πρότερος ἐγενόμην. ἵνα λέγῃ ὅτι πολὺ εἰμί σου πρότερος, καὶ μὴ οὕτως ἁπλῶς ὑπεραίρηται τοῦ ἀχιλλέως ὡς κατὰ πολὺ ὑπερβάλλων νοήματι. οἱ μέντοι παλαιοὶ, ψυχρότητα αἰτιώμενοι τούτου τοῦ λόγου, λέγουσι καὶ ὅτι τὸ πολλὸν, οὐ προτάσσεσθαι λόγον ἀλλ᾽ ὑποτάσσεσθαι εἴωθεν. οἷον, ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν. καὶ ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξύ. καὶ ἐπὶ ἕκτορος, καὶ πολυδάμαντος. ὁ μὲν μύθοις, ὁ δ᾽ ἔγχει πολλὸν ἐνίκα. ἐπὶ δὲ τοῖς ῥηθεῖσι δεικνὺς ὀδυσσεὺς ὡς πάνυ καλῶς νοεῖ ἀκολούθως δὲ καὶ φράζει, στρυφνοῖ τὰ ἐφεξῆς τοῦ λόγου ἐν σχήματι ῥητορικῆς ἀλληγορίας καὶ γνώμης ἀλληγορικῆς, οὕτω. αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν. ἄμητος δ᾽ ὀλίγιστος ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα ζεὺς, ὅστ᾽ ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. μεταβὰς γὰρ ἀπὸ τῆς φυλόπιδος, λαλεῖ μὲν ὡς περὶ θερισμοῦ ὁ ποιητὴς, ἀγορεύει δὲ ὅμως ἄλλο τι. τὰ περὶ τῆς αὐτῆς μάχης δηλαδή. ὃ δὲ λέγει, ἐστὶ τοιοῦτον. ταχὺ γίνεται κόρος τῆς πάνυ σφοδρᾶς φυλόπιδος, ἐν ᾗ πολὺς μὲν ὁ πίπτων λαὸς ἐν μάχης τροπῇ, ὀλίγοι δὲ οἱ σωζόμενοι. ἵνα νοῆται καλάμη μὲν, οἱ πίπτοντες καὶ οἷον ἐκθεριζόμενοι. ἄμητος δὲ, οἱ περιόντες καὶ ἔτι ζῶντες. ἢ καὶ ἄλλως πλατύτερον καὶ σαφέστερον καὶ κρεῖττον, ἐπεὶ ἄμητος μὲν, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν, ἀμητὸς δὲ ὀξυτόνως, αὐτὴ ἡ τοῦ ἀμᾶν ἐνέργεια καὶ ὁ τεθερισμένος καρπός. εἰ μὲν ἄμητος προπαροξυτόνως γράψομεν, λέγοι ἂν ὁ ὀδυσσεὺς ὅτι τροπῆς γενομένης, τοῦτο γὰρ ἡ κλίσις τῶν ταλάντων δηλοῖ, πολλὴ μὲν πεσεῖται καλάμη ὅ ἐστι σώματα, ἄμητος δὲ ὅ ἐστι καιρὸς τοῦ ἀμᾶν καὶ διώκειν καὶ ἀναιρεῖν, ὀλίγος ἔσται. οἱ γὰρ διώκοντες καὶ θερίζοντες, ταχὺ κορέννυνται διὰ τὸν λιμόν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐὰν οὐ προδειπνήσωμεν, ὀλίγον καιρὸν διώξαντες, καὶ πολλὰ πολεμίων καταβαλόντες σώματα, ταχὺ κορεσθησόμεθα τοῦ διώκειν. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν τὸ αὐτὸ συντομώτερον καὶ σαφέστερον, αἶψα γίνεται κόρος τῆς μάχης, ἧς κλιθείσης, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλοὶ πίπτουσι. δεῖ οὖν τηνικαῦτα μὴ λιμώττειν τοὺς μαχητάς. καὶ οὕτω μὲν, ἐὰν ὁ ἄμητος προπαροξύνηται. ἐὰν δὲ ὁ ἀμητὸς ὀξυτόνως γράφηται καὶ δηλοῖ τὸν θερισμὸν, λέγει ὅτι σύντομος ὁ κόρος τῆς μάχης, ἐν ᾗ πολλοί εἰσιν οἱ ἀναιρούμενοι καὶ ἐκθεριζόμενοι ὡσεὶ καὶ καλάμη πίπτουσα. καὶ ὁ τοιοῦτος θερισμὸς, ὀλίγος ἐστὶν, ὡς ταχὺ ἀποκαμνόντων τῶν τοιούτων θεριστῶν διὰ τὸν λιμόν. πότε δὲ τοιοῦτος θερισμὸς γίνεται; οὐχ ὅτε ἀμφοτέροις ἐμπνέει μένος ὁ θεὸς, ὡς πρὸ μικροῦ εἶπε, καὶ ὅτε ἐπὶ ἴσα τέταται μάχη, καὶ ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχουσι τὰ στρατεύματα; τότε γὰρ, παννήμερος ὁ πόλεμος, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις καθὰ προερρέθη, εὖτ᾽ ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν, καὶ οὔπω δηλαδὴ κλιθῇ τὰ τῆς μάχης. ἀλλ᾽ ἐπειδάν φησι κλίνῃ τάλαντα ζεύς. ἡ γὰρ πολλὴ τῶν ζώντων ἐκθέρισις, καὶ τοσαύτη τῶν νεκρῶν πτῶσις καὶ οὕτως αἶψα γινομένη, ἐν μετακλίσει μάχης γίνεται, ὅτε καὶ δεῖ μὴ λιμῷ βλάπτεσθαι τοὺς νικῶντας, ὡς ἂν εὐτόνως διώκωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι αὔξεται ἐνταῦθα τὸ τῶν τρώων φιλόμαχον. εἰ γὰρ αἶψα πέλει ὁ κόρος τῆς σφοδρᾶς μάχης, τίνες ἂν εἶεν οἱ τρῶες οὓς μάχης ἀκορήτους εἶπε

φθάσαις; σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καλάμην ἐνταῦθα μὲν, ἐπὶ σώματος ἀνθρωπείου πεσόντος ἔφη μεταφορικῶς. ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ, τὸ ὑπὸ γήρως ἤδη διεφθαρμένον σῶμα, καλάμην ὠνόμασε. κυρίως δὲ καλάμαι, αἱ τῶν δραγμάτων ῥίζαι, οὐκέτι καλούμεναι στάχυες μετὰ τὸν θερισμὸν, ὅτι μὴ δὲ σῖτον ἔχουσιν, ὅθεν ὁ στάχυς ἐτυμολογεῖται ὡς δι᾽ οὗ σῖτος ἴσχυς. ἀλλὰ καλάμοις παρονομαζόμεναι δι᾽ ὁμοιότητα. καλεῖ δὲ τὴν καλάμην ὁ πολὺς ἄνθρωπος, καλαμαίαν, ὡς καὶ ἡ σελήνη, σεληναία λέγεται. ἀπὸ δὲ τῆς ῥηθείσης καλάμης, καὶ καλαμᾶσθαι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. καὶ καλαμαῖόν φασι, τέττιγιον ἐλάχιστον. καὶ καλάμιον, χρυσοῦν κοσμάριον κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ὃ τοὺς πλοκάμους περιεῖχε. αὐτὸ δὲ ἴσως, οὐκ ἐκ τῆς καλάμης ἀλλ᾽ ἐκ καλάμου παρωνόμασται. καὶ τὸ ἁπλῶς δέ φασι θερίζειν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς καλάμης καλαμᾶσθαι λέγεται. τὸ δὲ ἐπειδὰν κλίνῃ τάλαντα ζεὺς, ἐπιτομή ἐστιν ἐκείνου τοῦ νοήματος ἔνθα τὸν δία κῆρας ἐντιθέντα πλάστιγξι, καὶ ταλαντεύοντα παρεισήγαγε. δῆλον γοῦν ὅτι ῥοπὴν δηλοῖ, τῶν ταλάντων ἡ κλίσις. ἡ δὲ ῥοπὴ, ἀπὸ βάρους ὅπερ καταφέρει τὰς πλάστιγγας. κῆρες ἄρα κἀνταῦθα νοοῦνται τῇδε, ἢ τῇδε τοῦ μέρους καθελκοῦσαι καὶ κλίνουσαι τὰ τοῦ διὸς, ἤτοι τῆς εἱμαρμένης τάλαντα. ὅρα οὖν ὅπως ἐκεῖνο τὸ νόημα συντόμως νῦν συνέστρεψεν, ὡς πρὸς εἰδότας λαλῶν. τὸ ταχὺ δὲ πάντως, καὶ ὅπη τύχῃ ὀξύρροπον καὶ ἄδηλον τοῦ πολέμου, ἡ τῶν ταλάντων χρῆσις καὶ ἡ κλίσις παραδηλοῖ. καὶ τοιάδε μὲν τὰ τῆς ῥηθείσης γνώμης πάνυ στρυφνῶς ἐπιτετμημένης ὡς ὁ πολύνους ῥήτωρ ἀπέκρινεν. ἵνα ἐμφήνῃ ὡς τοσοῦτον ἀποδέει τοῦ ἐθέλειν χρονοτριβεῖν εἰς κόρον δείπνου, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν δημηγορικὴν φράσιν συντέμνειν, πρός τε σπουδὴν καὶ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ νοήματι ὡς ἐρρέθη προβάλλεσθαι. ὀδυσσεὺς δὲ, καὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἀχιλλέα φησί. γαστέρι δ᾽ οὔπως ἐστὶν νέκυν πενθῆσαι ἀχαιοὺς, ἤτοι τεσμῷ γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγων, φησί. λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα πίπτουσι. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο; ὥστε καθ᾽ ἑκάστην ἐκ προτοῦ ὥστε μάχαι. εἶτα ἐπάγει τὸ ἀνθρωπίνως ποιητέον, λέγων. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν, καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσιν, νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ᾽ ἤματι δακρύσαντας. ὅσσοι δ᾽ ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται, ἥγουν περιλειφθῶσιν ἐκ μάχης, μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος. ὄφρ᾽ ἔτι μᾶλλον ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ, ὃ πολλαχοῦ τέθειται, μένος ἔχοντες ἐντεῦθεν δηλαδὴ καὶ ἀλκὴν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. καὶ σημείωσαι καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ, ὅτι τῷ οἴνῳ καὶ τῷ σίτῳ εἴτουν τῇ ἐδητύϊ καὶ τῇ ἐδωδῇ, ἐνθεωρεῖ ὁ ποιητὴς τὴν κατὰ σῶμα ὠφέλειαν. οἶνος γάρ φασιν ἄμικτος ὢν στερεμνίῳ σιτίῳ, βλάπτει, καὶ ἀπρεγύιοι κατὰ τὸν ἕκτορα εἰπεῖν, καὶ ἀλκῆς λανθάνεσθαι ποιεῖ. διὸ καὶ τοῖς καρδιακοῖς, μετὰ οἴνου σιτῶδές τι ἀναμίσγεται πρὸς κατοχὴν δυνάμεως. καὶ τῷ μαχάονι δὲ, μετὰ ἀλφίτου καὶ τυροῦ οἶνος ἀναμιγεὶς προσηνέχθη. ὅρα δὲ καὶ τὸ μαχώμεθα, καὶ ἑαυτὸν γὰρ συνεισάγει ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ αὐτὸς δειπνήσων, ἵνα καὶ τὸν ἀχιλλέα εἰς τοῦτο προκαλέσηται, εἰ καὶ ἐκεῖνος οὐ πείθεται, ἀλλὰ γαστέρι τὸν νέκυν πενθεῖ ὃ δὴ ἔσκωψεν ὀδυσσεὺς γνωμικώτερον. ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ, γαστέρι δ᾽ οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι ἀχαιοὺς, γνωμικόν ἐστιν ὑπεξῃρημένου τοῦ, ἀχαιοὺς, ὡς μὴ δέον ὂν τοὺς ἐν μάχῃ συχνῶς πίπτοντας, ἀσιτίᾳ πενθεῖσθαι ὑπὸ στρατιωτῶν, οὓς ἡ τροφὴ συνέχει καὶ ἡ τοῦ σώματος ἐπιμέλεια. ἐνθα ὅρα τὸ, γαστέρι δ᾽ οὔπως ἐστὶ, φραστὸν τῇ συναλοιφῇ ὡς δόξαι ἂν τοῖς τὰ σχεδικὰ εἰθισμένοις, δοῦπερ ὑπολαληθῆναι ἀσυναλείπτως ὡς ἐκεῖνοι γυμνάζονται. ὁ δὲ ἐπήτριμος ὁ κατὰ συνωνυμίαν ἤτοι πολυωνυμίαν πολλὸς, δηλοῖ μὲν καὶ νῦν τὸν πυκνὸν καὶ συνεχῆ. γίνεται δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ τρία ὃ δηλοῖ τὸ πολλὰ, τρίμος, ὡς δύο δύμος καὶ δίδυμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤτριμος ὁ πολὺς καὶ συχνός. καὶ κατὰ σύνθεσιν, ἐπήτριμος. ὡς καὶ τὸ ἐπηετανὸς καὶ ἐπήβολος. ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐπήτριμος λέγεται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὕφεσιν ἠτρίων, ὅ ἐστιν ἐπαλλήλων στημόνων, ἑτέρων ὄντων ἐφ᾽ ἑτέροις. ἀφ᾽ ὧν καὶ χιτὼν εὐήτριος λέγεται. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ὅτι οὐκ ἐπὶ ψόγου ὡς ἐν ἄλλοις εἴληπται. ἀλλὰ τὸν ἀπαθῆ ἢ δυσπαθῆ ἢ ἀπενθῆ καὶ ὀλιγόδακρυν, νηλέα εἶπεν ἐνταῦθα ὁ ποιητής. τὸ δὲ ὅς κε θάνῃσιν, ἔστι μὲν περίφρασις τοῦ, θανόντα. ἐπῆκται δὲ πρὸς σαφήνειαν τοῦ, τὸν μὲν καταθάπτειν, ἵνα λέγῃ ὅτι χρὴ καθάπτειν τὸν, ὃς ἂν θάνῃ. κεῖται δ᾽ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι μετὰ τὸ, νωλεμὲς αἰεὶ, καὶ τὸ ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ, μὴ μόνον ἄλλως τοὺς νήστεις μαχητὰς τείρεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ τῶν ὅπλων βάρους. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τάδε. ὀδυσσεὺς δὲ καὶ ἐνταῦθα βασιλικόν τι ποιῶν καθά που καὶ ἐν ἄλλοις κοιρανέων διέπει στρατὸν, καὶ ὀτρύνων ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τοὺς ἀχαιοὺς εἰς πόλεμον, φησί. μὴ δέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος, ἰσχαναάσθω ἤγουν ἐπεχέσθω. ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς ἡ δευτέρα δηλαδὴ, κακὸν ἔσσεται ὅς κε λίπηται νηυσὶν ἐπ᾽ ἀργείων. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐ μόνον ἑτέρας λιποταξίας ἦσαν ποιναὶ ὡς ἐν ἄλλοις ἐφάνη, ἀλλὰ καὶ ῥαθυμίας, ὡς ἐνταῦθα δείκνυται. λιποταξία γάρ τις καὶ αὐτὴ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ λίπηται. ὃ συντεθεὶς παρὰ τοῖς ὕστερον, τὸν λιποτάκτην ἐποίησεν. εἶτα καὶ περατοῖ ὁ ῥήτωρ τὸν λόγον εἰς τὴν σκοπιμωτάτην ἀξίωσιν, φήσας. ἀλλ᾽ ἀθρόοι ὁρμηθέντες, τρωσὶν ἐφ᾽ ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. ἐπὶ δὲ τούτοις ὀπασάμενος, ὅ ἐστιν ὀπαδοὺς κρινάμενος τοὺς ὡς προερρέθη πανα‑ ελστήας ἀχαιῶν κούρητας τοὺς νεστορίδας καὶ τοὺς λοιποὺς, οἰκονομεῖ τὰ περὶ τῶν δώρων πάνυ γοργῶς. διὸ καὶ λέγει ἐνταῦθα τὸ, αὐτίκ᾽ ἔπειθ᾽ ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον. ὅπερ οἰκεῖόν ἐστι

ῥηθῆναι

ῥηθῆναι ἐπὶ τῶν συντόμως ἀνυομένων. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. ἅπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας, φησί. ταῦτα εἶπε, καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεεν.

Ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη.
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι. δώδεκα δ' ἵππους.
Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Ἑπτ'. ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.
Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχ'. ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο. Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν,
Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διῒ χεῖρας ἀνασχὼν,
Εὔχετο. τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ
Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος.
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε καὶ ἠέλιος καὶ Ἐριννύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπένεικα,
Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου.
Ἀλλ' ἔμενεν ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ' ὅσσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς εἰς μέγα λαῖτμα
Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀναστὰς, Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα.

Ὅτι ἀριθμεῖ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν ἐπιτόμῳ τοὺς ἑπτὰ τρίποδας οὓς ὁ βασιλεὺς ὑπέστη τῷ Ἀχιλλεῖ. τοὺς αἴθωνας εἴκοσι λέβητας. τοὺς δώδεκα ἵππους. τὰς ἑπτὰ γυναῖκας. τὴν ὀγδοάτην Βρισηΐδα. καὶ τὸν χρυσόν. περὶ οὗ φησὶ τό, χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα, ἦρχε. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα βασιλικὰ δῶρα ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν. ἃ, μετ' ὀλίγα Μυρμιδόνες ἀμφεπένοντο, καὶ ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλέως, θέσαν. κάθισαν δὲ γυναῖκας. ἵππους δ' ἐς ἀγέλην ἔλασαν. καὶ ἔστιν ἀκριβεστέρα ἐνταῦθα ἡ φράσις. τὸ μὲν γὰρ ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν, τοῖς ἀψύχοις μόνοις προσήρμοσται, οὐ μὴν καὶ γυναιξὶ καὶ ἵπποις. ὧν ταῖς μὲν, τὸ καθίσαι ἦν οἰκεῖον. ἵπποις δὲ, τότε μὲν τὸ ἵστασθαι, ὕστερον δὲ, τὸ εἰς ἀγέλην ἐλαθῆναι ὑπὸ τῶν θεραπόντων τοῦ Ἀχιλλέως. ἡ δὴ ἀγέλη, καθὰ καὶ ἄλλοις τῶν ἀρίστων ὡς εἰκὸς, οὕτω καὶ αὐτῷ ἦν ἐν ἰδιαιτάτους νομοὺς περί που τὰ τῆς Ἴδης πεδία. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ χρυσοῦ στήσας δέκα τάλαντα, τὸ στήσας, τεχνική ἐστι λέξις, ἀντὶ τοῦ σταθμήσας. ὅθεν καὶ ὁ στατήρ. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ πάντα οὐκ ἀναγκαίως μὲν, συνήθως δὲ προστεθὲν ὡς καὶ ἐν τῷ, οἳ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν, καὶ ἐν ἑτέροις δὲ πολλοῖς. ὅτι καὶ ἐνταῦθα καιριωτάτη παρήχησις καὶ παρίσωσις ἐν τῷ, ἂν δ' Ἀγαμέμνων ἵστατο, Ταλθύβιος δὲ κάπρον ἔχων παρίστατο. σεμνύνει δὲ τὸν Ταλθύβιον, εἰπών, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν. ὅπερ εἴη ἂν, ἴσον τῷ, ἀγαθὸς αὐδὴν, οὐ μὴν βοήν. ἐκεῖνο γὰρ, στρατιωτικὸν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ὅτι καὶ ἐν τούτοις μάχαιραν, ἥτις παρὰ ξίφους μέγαν κουλεὸν ἄωρτο ἤγουν ἤρτητο ἢ ἠώρητο, τὴν νῦν παραξιφίδα λέγει, ἥτις καὶ ἐγχειρίδιον καλεῖται, παρηρτημένη καὶ ἐνταῦθα τῷ ξίφει τοῦ βασιλέως. κουλεοῦ δὲ πρὸς κολεὸν, διαφορὰ πλείστη. κουλεὸς μὲν γὰρ, ξίφους θήκη συνήθως καὶ κοινῶς. κολεὸς δὲ, ζώου μέρος ὡς ῥηθήσεται. διὸ οἱ Δωριεῖς ἐκφεύγοντες τὴν τῆς φωνῆς συνέμπτωσιν, οὐκ ἠξίωσαν κατὰ τὸ δοῦλος δῶλος, καὶ κοῦρος κῶρος, εἰπεῖν καὶ τὸν κουλεὸν κωλεόν. περὶ οὗ ἐν τοῖς Ἀθηναίου φέρεται τάδε. οἱ τῶν ζώων κωλῆνες, λέγονται παρὰ Ἀθηναίοις μὲν θηλυκῶς, κωλεοί. παρὰ ἄλλοις δὲ καὶ ἀρσενικῶς. Ἐπίχαρμος. χορδαί τε, ἁδύ. ναὶ μὰ Δία χὠ κωλεός. λέγουσι δὲ καὶ κωλῆν, τὸν κωλῆνα οἱ Ἀττικοί, συναιροῦντες ἐκ τοῦ κωλέα. χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ. οἴμοι τῆς κωλῆς. καὶ ἔστιν ὡς συκέα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, οὕτω καὶ κωλέα κωλῆ. ὡς δὲ ὁ στρατιωτικὸς κουλεὸς συντίθησι τὰ κουλεόπτερα ζωΰφια, πᾶσι δῆλον ἐστίν. ὅτι ἀπάρχεται ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς τὰς τοῦ κάπρου τρίχας μέλλων ὀμόσειν, καθάπερ ἀλλαχοῦ τῶν ἀρνῶν, οὐ μόνον ὅτι τρίχες κοσμοῦσιν ἡμᾶς, ἀλλὰ μάλιστα διότι μήπω ἐσθήτων εὑρημένων, περιβλήμασιν ἐχρῶντο τοῖς ἐκ τριχῶν, ἢ καὶ τετριχωμέναις δοραῖς. ἀνάμνησις οὖν τῆς παλαιᾶς περιβολῆς, ἡ τοιαύτη ἐκ τριχῶν ἀπαρχή. ὡς καὶ οἱ οὐλοχύται, μνήμην τῆς παλαιᾶς ἀνεκίνουν

τροφῆς. ὅρα δὲ ὅτι συνήθως τὸ ἀπαρξάμενος αἰτιατικῇ συνέταξεν, εἰπών, κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, διὰ χεῖρας ἀνασχὼν, εὔχετο. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀπάρχεσθαι, σκῶμμά τι εὐνουχικὸν προὔκυψε πρός τινι λογίῳ αἰγυπτίῳ ἀνδρὶ, εἰπόντι ὡς τοὺς αἰγυπτίους ἱερεῖς εὐνούχους δηλαδὴ ὄντας, σκώπτει τις εἰπὼν ἀπάρχεσθαι, διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ὡς οἷά τινα προδεδόσθαι ἀπαρχὴν τὴν τμῆσιν τῶν αἰδοίων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ἤγουν ἐν ἕλλησιν ὁλοκλήρους εἶναι κατὰ νόμον, παρ' ἡμῖν δ' ὡς ἔοικεν ἀπηργμένους. ἔστι δὲ συναγαγεῖν ἐκ τοῦδε τοῦ λόγου, ὡς ἐπαινετὸν αἰγυπτίοις ἦν τότε ἡ τῶν ἱερέων εὐνουχία, διὰ τὸ ἀπαρχὴν ἐξ αὐτῶν δεδόσθαι θεοῖς ἐκείνοις τοῖς φαυλεπιφαύλοις. ὁ δὲ νῦν χρόνος, εἰς μέγα σκῶμμα τὴν τοιαύτην ἔννοιαν τῆς ἀπαρχῆς περιτρέπει τοῖς εὐνούχοις. ὁ γὰρ ὄντως θεὸς, ἀπαρχὰς οὐκ οἶδε τοιαύτας προσίεσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ αἰσχύλος ἐν τῷ, πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χραίνοι ζεὺς καταστάξας χεροῖν. λέγεται δέ φασι καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σῦς, καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος καταφερὴς εἰς ἀφροδίσια. ὅθεν κατὰ αἴλιον διονύσιον, καὶ κάπραινα γυνὴ, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις. καὶ καπρᾶν κυρίως, τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν. ὡς καὶ ταυρᾶν φησὶ, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. οἰκείως οὖν ὁ ἀγαμέμνων ἐπεὶ περὶ γυναικός εἰσιν οἱ ὅρκοι, σῦν εἰς αὐτὸ προχειρίζεται θυτικῶς. ἐνταῦθα δὲ καὶ προσοχὴν ἀκροατῶν φράζων ἐπὶ εὐχῇ, φησί. χεῖρας ἀνασχὼν, εὔχετο· οἱ δ' ἄρα πάντες εἵατο σιγῇ κατὰ μοῖραν ἀκούοντες. ὅτι τοιοῦτός τις ὁ τοῦ ἀγαμέμνονος ὅρκος. ἴστω νῦν ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, γῆ τε καὶ ἥλιος καὶ ἐριννύες, μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι, εἴτ' εὐνῆς ἢ οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, εἴτε τευ ἄλλου, ἢ οὔτε τευ ἄλλου. διὰ, πείρας. ἢ ὕβρεως δουλικῆς. ἀλλ' ἔμενέ φησιν ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεὸς ἄλγεα δοίη πολλὰ μάλ' ὅσα δίδωσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, ἤγουν ὅστις ἂν αὐτὸν ὀμόσσας, εἶτα ἁμάρτῃ ἐπιορκήσας, καὶ οὕτως διὰ ἀλιτήριος τοῦ ὅρκου γένηται. σημείωσαι δὲ σχῆμα καινὸν ἐν τῷ, μὴ ἐγὼ βρισηΐδι χεῖρα ἐπενεῖκαι. ὤφειλε γοῦν εἰπεῖν, ἴστω θεὸς μὴ ἐμὲ τόδε ποιῆσαι. θεραπευθήσεται δὲ τὸ σολοικοφανὲς, τῇ ἐλλείψει. ὡς λείποντος τοῦ ὄμνυμι. ἵνα λέγῃ ὅτι ὄμνυμι ἐγὼ μὴ τόδε ποιῆσαι. τὸ δὲ ὕπατος καὶ ἄριστος, ἀκρίβειαν ἔχει, ὡς μὴ παντὸς ὑπάτου, ἤδη καὶ ἀρίστου ὄντος. πολλοὶ γὰρ ἄρχοντες ἐκ περιπετείας, ἀχρεῖοι ἄλλως εἰσί. τὸ δὲ ἀπροτίμαστος, ἀντὶ τοῦ ἀπρόσψαυστος, παρὰ τὸ μάσασθαι τὸ ἅψασθαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ μασᾶσθαι. καὶ μαστὸς, ὁ τοῖς βρέφεσι μαστητός. καὶ τὸ εἰσεμάσατο θυμὸν, ἤτοι ἥψατο. ὅθεν καὶ εὐφορίων φησί. μοῦσαι ποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος ὅμηρος, ἤγουν οὗ δυσχερὲς ἐφάψασθαι τῆς δυνάμεως. ὅρα δὲ ὅπως σεμνὸν μὲν καὶ τὸ, οὔτ' εὐνῆς κεχρημένος. σεμνότερον δὲ τὸ, οὔτέ τευ ἄλλου. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χωρίῳ, καὶ περὶ ἐριννύων ὁ ποιητὴς λέγει ὡς ὑπὸ γαῖαν τίνυνται ἀνθρώπους ὅστις ἐπίορκον ὀμόσσῃ, ὡς τῶν ἐπιόρκων μετὰ θάνατον τιμωρουμένων. δῆλον δὲ ὅτι νόμῳ δημίων τοῦτο ποιοῦσιν, ὑπὸ διὸς καὶ γῆς καὶ ἡλίου ἐπιταττόμεναι, οὓς καὶ αὐτοὺς ἐπιορκήσας, λελύπηκε. τὸ δὲ ἀνθρώπους ὅς ἐπίορκον ὀμόσσῃ, κατήγαγε μὲν καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ πληθυντικὸν εἰς ἑνικόν. ἔστι δὲ καὶ διὰ ἐπιδιόρθωσις. εἰ γοῦν καὶ ἀνθρώπους εἶπεν ἁπλῶς, ἀλλὰ ἀληθῶς ὁ ἐπίορκος τιμωρεῖται. ἔστι δὲ καὶ ὡς ἀντίπτωσις. ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ, τίνυνται, ἀνθρώπων ὅς τις ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ἐχρήσατο δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ἐν ἄλλοις τούτῳ τῷ σχήματι. τὸ δὲ, ἐπενεῖκαι, δηλοῖ μὲν τὸ ἐπενέγκαι, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἐπενεγκεῖν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ἰωνική. ἡρόδοτος δὲ ἄλλως αὐτὴν ἐκλαμβάνει ἐν τῷ, μαχλοσύνην ἐπενείκασά οἱ, τουτέστι κατηγορήσασα. ὡς που τὸ ἂν εἰπεῖν ἐπενεῖκαι, καὶ αὖ πάλιν ἐναγαγεῖν. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐνάγων. καὶ ὁ ἐπακτὸς ὅρκος. μετὰ δέ γε τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἄλλό τι σημαίνει. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ἀνενείκατο φώνησέν τε. ἐκ δὲ τοῦ ἐνεῖκαι ῥήματος, καὶ τὸ ἐξενεῖκαι παρ' ἡροδότῳ ἐπὶ ἐκφορᾶς νεκρικῆς. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐξενεῖκαι κάλλιστα, καὶ θάψαι. φέρεται δὲ καὶ εἰσέτι νῦν ἡ λέξις τοῦ ἐνεῖκαι, παρά τισι τῶν καππαδοκικῶν ἀνδρῶν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ αἰεὶ καὶ τὸ αἰὲν κατά τινα μεταχώρησιν τοῦ ι καὶ ν, οὕτω καὶ τὸ ἐνεῖκαι καὶ ἐνέγκαι. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἑτέρωθι ἐρρέθη, τὸ ἔγχω. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐνήνοχα, καὶ ἐξενήνοχα, καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ γοῦν χ τοῦ μέσου τραπέντος, τελῶν πρότερον τῷ ἔνεστι ἔγκω. ἔχω οὖν, καὶ ἰωνικῶς ἔκω. ἡ δὲ μετὰ προθέσεων σύνθεσις, κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ν ποιεῖ τὸ ἐνέγκω καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ κινήσεις. ἰωνικῶς δὲ, σὺν τῷ ι ἐκφωνεῖ τὸ ἐνείκω καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. τὸ δὲ σφὲ ἐν τῷ, ὅτις σφ' ἀλίτηται, σημείωσαι πληθυντικῶς ῥηθέν. εἰ γοῦν καὶ ἡ νῦν παρῳδία ἔφη ἐμοὶ θεὸς ἄλγεα δοίη ὅσα δίδωσιν, ἀλλ' ὅμηρος πληθυντικῶς γράφει, θεοὶ ἄλγεα δοῖεν ὅσα διδοῦσι, ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, ἤγουν αὐτοὺς ἀλίτηται. ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ στομάχους ἀρνῶν, οὕτω καὶ νῦν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμνε νηλέϊ χαλκῷ. μεθ' ὃ, τὸν ἐπὶ ὅρκῳ σφαγέντα κάπρον, ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν, οἱ βόσιμοί εἰσι θαλάσσης τῆς πάντα κλυζούσης τὰ ἐν ἀνθρώποις κακά. οὐ γὰρ ἦν φησι θέμις, τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφαγέντα εἰς τροφὴν ἀνθρώπους προσίεσθαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς φθάσασιν εἴρηται, διὰ τὸ ἐπὶ δεινῷ, ἢ καὶ συγκητῷ πράγματι τὴν θυσίαν ταύτην γίνεσθαι. καὶ μὴ πανηγυρικὴν εἶναι καὶ χαρμόσυνον. καλῶς δέ φασιν ἐπεὶ μὴ συγγεγονέναι τῇ βρισηΐδι ὀμνύει, τὸ ἐναντίον θύει τὸν κάπρον δηλαδὴ, φιλοσυνουσιαστὴν ὄντα. ἐν μέντοι τοῖς περὶ ἀλεξάνδρου καὶ μενελάου ὅρκοις, ἐπεὶ ἡσυχία τῷ στρατεύματι ὠμνύετο οἷα τοῦ παντὸς ἔργου παρὰ τοῖς μονομάχοις κειμένου, καλῶς νεογνὰ προβάτων ἐθύετο. εὐήθη μὲν γὰρ καὶ ἡσυχαῖα τὰ πρόβατα. οἱ δὲ ἄρ-

UNIVE… SEVILLA

νες, ἐπὶ μᾶλλον τοιοῦτοι. διὸ καὶ οἰκεῖοι τῇ ἐκεῖ περιπετείᾳ ἦσαν. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι πρὸς τὰ ὅρκια ὕστερον οἱ Ἀττικοὶ, τρισὶ τούτοις ἐχρῶντο. κάπρῳ, κριῷ, καὶ ταύρῳ. ὅτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐν πολλαῖς τῶν θυσιῶν τελείοις ζώοις ἐχρῶντο, εἴρηται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. πολιὴ δὲ καὶ νῦν θάλασσα, οὐ μόνον ἡ γραῖα ἢ ἡ λευκὴ ἢ καὶ ἄτιμος, ἀλλὰ καὶ ἡ πολλὴ κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς γὰρ ἐσχάτη ἐσχατιή. ὁρμὴ ὁρμιή. σκοπὴ σκοπιή. οὕτω φασὶ καὶ πολλὴ πολιή. ὅμως δὲ, εἰ ποτὲ μὲν, μέλας πόντος, ποτὲ δὲ πολιὴ θάλασσα ἢ ὡς εἰπεῖν γραῖα, μνηστέον ὡς διὰ τοῦτο καὶ Ποσειδῶν μέλανθος ἐπιθετικῶς εἴρηται, ἐπεὶ καὶ μέλαν ὕδωρ, καὶ λευκὸν δὲ αὖθις λέγεται. ὡς εἶναι τὸ αὐτὸ, αἴνιγμα πολιώσεως ὑδατηρᾶς εἴτουν λευκότητος. ὁ δὲ νοῦς τοῦ μέλανθος, ὅμοιος τῷ πελαργός. ἐπειδὴ καὶ ταυτὸν ὥσπερ μέλαν καὶ πελὸν, οὕτω καὶ ἀνθηρὸν καὶ ἀργὸν, ἤτοι λευκόν.

Ζεῦ πάτερ. ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα.
Οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερὲς, οὐδέ κε κούρην
Ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος. ἀλλά ποθι Ζεὺς
Ἤθελ' Ἀχαιοῖσι θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν. κάθισαν δὲ γυναῖκας.
Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειθ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέι χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε. χερσὶ δ' ἄμυσσε
Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ ἐϊκυῖα θεῇσι.
Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν,
Ἂψ ἀνιοῦσ'. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέι χαλκῷ.
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους. οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν. ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κουριδίην ἄλοχον θήσειν. ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην. δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι.
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνειότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Πάτροκλον πρόφασιν. σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.

Ὅτι Ἀγαμέμνων μὲν, τὸ περὶ τῆς ἄτης νόημα ἐπλάτυνε πρὸ μικροῦ. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐν ὀλίγῳ περιγράφων, φησὶν ἐν Ἀργείοις. Ζεῦ πάτερ. ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα. καὶ ὁμολογεῖ καὶ αὐτὸς, ἐκ μεμοιραμένης θεομηνίας γενέσθαι τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως, ἵνα πολλοῖς Ἀχαιοῖς θάνατος γένηται ὅπερ ἦν, ἢ ἄλλως, τοῦ ῥηθείσης Διὸς βουλῆς. φησὶ γάρ. οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερές. οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος. ἀλλά ποθι Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσι θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. καὶ ἔστι τὸ ἤθελε Ζεὺς, ὅμοιον τῷ ἐβούλετο. ἐξ οὗ τὸ, Διὸς ἐτελείετο βουλή. ὅρα δὲ τὸ διδοῖσθα, ἐκ τοῦ διδῶ διδοῖς γεγονὸς κατὰ πλεονασμόν. ὁποῖόν ἐστι καὶ ἐν τῷ ἔφησθα καὶ οἶσθα καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ ὤρινε διαμπερὲς, δηλοῖ μὴ κακὸν εἶναι ὀρινθῆναί τινα θυμικῶς ἁπλῶς, ἀλλ' εἴπερ ἐπὶ μακρὸν καὶ διόλου κατὰ τοὺς μηνίοντας καὶ ἐγκοτοῦντας. αὐτὸ γὰρ οὐκέτι ἐπαινετὸν, διὰ τὸ ὑπερβολίαν, καὶ διότι ὑπὲρ τὸν κανόνα ἐστὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. τὸ δὲ ἀμήχανος, μεγαλόθυμον καὶ αὐτὸ δείκνυσι τὸν ἥρωα. καὶ ἀκράχολον. ὅς γε καὶ ἀπομηνίσας καὶ καταλλαγεὶς, ἀμήχανον τὸν βασιλέα λέγει. ὅπως ἂν καὶ εἴποι τις ἑρμηνεύων, εἴτε ὡς δυσμήχανον, εἴτε ἀφελῆ καὶ μὴ εἰδότα μηχανᾶσθαί τι. εἴτε καὶ ὡς ἀνάλωτον μηχαναῖς. Ὅτι οὐ μόνον θεοὺς ἀνθρώποις εἰκάζει ὁ μῦθος, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἀνάπαλιν. ὡς καὶ ὅτε τὸν Ἀγαμέμνονα, Διῒ καὶ Ποσειδῶνι καὶ Ἄρει. καὶ νῦν δὲ τὴν Βρισηΐδα, ἰκέλην λέγει χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. προϊὼν δὲ σεμνότερον ἔτι φράζει, εἰπών. εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ ἐϊκυῖα θεῇσι. οὐκέτι μιᾷ τινὶ ἀπεικάζων αὐτὴν, ἀλλὰ πολλαῖς.

ὡς ἢ ἀλλαχοῦ τὴν Ἑλένην ἀθανάτῃσι θεῇς ἐοικέναι εἰς ὦπα ἔφη. αὕτη ἡ Βρισηῒς ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, ἤγουν χυθεῖσα, λίγ' ἐκώκυε. χερσὶ δ' ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. καί πως δοκεῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐνταῦθα, συνάχθεσθαι ὁ ποιητὴς τῇ τοιαύτῃ αἰκιζομένῃ. καὶ ὅρα τὸ χυμένη, δι' οὗ ἢ τὸ ἁπαλὸν δηλοῦται τοῦ γυναικείου σώματος, ἢ καὶ τὸ ταχὺ, συνήθως τοῦ δρόμου. καθὰ καὶ τὸ ἐχέοντο. ὡς πρὸ μικροῦ εἴρηται. τὸ δὲ λίγα, ἐπίρρημά ἐστιν ὅμοιον τῷ τάχα ἢ σάφα. ἰστέον δὲ ὡς τοιαύτη τις ἡ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ λιγεῖα μονῳδία τῆς Βρισηΐδος. Πάτροκλέ μοι δειλῇ, ἤγουν ἐμοὶ τῇ δειλαίᾳ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα, νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν, ἂψ ἀνιοῦσα, ὅ ἐστιν ἐπανελθοῦσα. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. τουτέστι συνεχῆ μοι καὶ ἀλλεπάλληλα τὰ κακά. καὶ χεῖρον οὐδὲ τοῦτό μοι τῆς πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονι διατριβῆς. ἢ οὕτω μονῳδήσασα, εἶτα διηγεῖται ὡς εἶδε τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀναιρεθέντας, καὶ οὐ καθ' ἕνα, ἀλλὰ πάντας ἅμα, ὅπερ ἀπαραμύθητον. οὐ γάρ τις περιελείφθη κουφίζων τὸ πένθος, ὅτε καὶ τὴν αὐτῆς πατρίδα ἐπόρθησεν Ἀχιλλεύς. διηγεῖται δὲ καὶ ὅπως παραμυθούμενος αὐτὴν ὁ Πάτροκλος τότε, κλαίειν οὐκ εἴα. ἀλλ' ἔφασκεν, Ἀχιλλέως κουριδίην ἄλοχον θήσειν. ἔνθα αἰτιῶνταί τινες τὸ κουριδίην. λέγοντες, οὐ κυρίως λέγεσθαι κουριδίην, τὴν ἀφ' ἑτέρου γενομένην δηλονότι, ἀλλὰ τὴν ἐκ παρθενίας. θεραπεύεται δὲ ἡ αἰτίασις, ἢ ἀπὸ τοῦ προσώπου, γυνὴ γὰρ λαλεῖ οὐκ ἔχουσα ἐνευδοκιμεῖν κυριολεκτήμασιν. μάλιστα δὲ διὰ τοῦ ὡς ἐλλειπτικῶς. ἵνα λέγῃ, ὡς κουριδίην ἄλοχον. ὁποῖον καὶ τὸ, μάχοντο δέμας πυρὸς, ἤτοι ὡς πῦρ. εἰσὶ δὲ ῥητῶς τὰ τῆς Βρισηΐδος τοιαῦτα καθ' ὁμηρικὴν φράσιν. ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, εἶδον πρὸ πόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους. οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον. οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος, κλαίειν. ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. τῷ σ' ἄμοτον, ἤγουν διόσε ἀπλήρωτον καὶ πολὺ κλαίω τεθνηῶτα, μείλιχον αἰεί. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ γλυκύθυμον. οὗ ἐστέρηται Ἀχιλλεὺς ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ οὐδ' ἀγανόφρων. ἐχρῆν δὲ ἄρα τῷ Ἀχιλλεῖ ὄντι τοιούτῳ, ἑταιρισθῆναι τὸν ἐνηῆ καὶ αἰεὶ μείλιχον Πάτροκλον, εἴπως δι' αὐτοῦ κατακιρνᾶται ἡ ἐκείνου πικρία εἴς τινα γλυκύτητα. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τῆς Βρισηΐδος. σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὅπως ὁ ποιητὴς ἀφορμὰς εὑρίσκει τοῦ παρεμβάλλειν παλαιὰς ἱστορίας τῇ ποιήσει, καὶ τὸ ἐλλεῖψαν ἀναπληροῦν, κἂν ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔτους ἤρξατο. καὶ ὅτι καὶ μονῳδεῖν δεινότατός ἐστι, καὶ διὰ πάσης ἰδέας λόγων ἥκειν δεξιώτατος. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ταυτὸ τὸ ἴκελα καὶ εἴκελα, ὅμως κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην ἀναλογίαν. τὸ μὲν, τὴν διὰ μόνου διχρόνου ἔχει γραφήν. τὸ δὲ, τὴν διὰ διφθόγγου. περὶ δὲ χρυσῆς Ἀφροδίτης, ἐγράφη μὲν καὶ ἀλλαχοῦ. μνηστέον δὲ καὶ νῦν ὡς οὕτω λέγεται, ἢ διὰ τὸ χρυσοφορεῖν. γυναικῶν γὰρ τοῦτό γε. διὸ καὶ ἔσκωψεν Ὅμηρος ἄνδρα ὃς χρυσὸν ἐφόρει ἠΰτε κούρη. ἴσως δὲ καὶ ὅτι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνύεται. ὡς δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἡ Δανάη δηλοῖ, ἁλοῦσα χρυσῷ ῥεύσαντι ἐς αὐτήν. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη μήλων χρυσέων ἐπιρρίψει, τόν τε δρόμον προδοῦσα ἢ ἑαυτήν. ὅτι δὲ χρυσῷ ἡ τοῦ μύθου Ἀφροδίτη ἔχαιρε, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἱστοροῦντος ὅτι Σόλων πανδήμου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσατο ἀπὸ γυναίων ἅπερ ἐπὶ οἰκημάτων ἐκεῖνος ἔστησε πριάμενος διὰ τοὺς νέους, χαίρει γὰρ ἡ δαίμων ταῖς χρυσαγωγοῖς ἑταιρίσι. διὸ καὶ ἐπίθετον Ἀφροδίτης που, ἑταίρα, κατ' οἰκείωσιν. τοιούτῳ δὲ λόγῳ αὐτῇ ὡς καὶ καλῇ καὶ φιλοχρύσῳ, καὶ ὁ χρύσοφρυς ἰχθὺς ἱερὸς ᾔδετο, τουτέστιν ἐφημίζετο. εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς μυθικῆς Ἀφροδίτης τοιαῦτα, οὐκ ἤδη καὶ πάσαις γυναιξὶ δέδοται χρυσῷ στίλβειν. ἀλλὰ νεάνιδες μὲν Λυδαὶ, καὶ κοῦραι δὲ ὁμηρικαί τινες, χρυσοφορείτωσαν. Συρακουσίοις δέ φασιν ὕστερον νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μήδ' ἄνθινα φορεῖν. μήδ' ἐσθῆτας, πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφὰς, εἰ μή τις αὐτῶν συγχωροίη ἑταίρα εἶναι κοινὴ, καὶ οὕτω οἰκεία τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ τῇ καὶ ἑταίρᾳ. καὶ τὸν ἄνδρα δέ φασι μὴ καλλωπίζεσθαι, εἰ μὴ ὁμολογοίη μοιχεύειν, ἢ κίναιδος εἶναι. ἀλλὰ τοῦτο μὲν Συρακουσίων ἔθος. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ εὕρηται ὁ μέγας Ὀδυσσεὺς ἐσθῆτι περιέργῳ χρησάμενος κατὰ τὸν τῆς Πηνελόπης λόγον, ἢ διαλλαττούσῃ, ὁποίαν καὶ οἱ ὕστερον εἰς πλάτος ἐμιμήσαντο. πορφυρέῳ δέ γε ἁπλῶς φάρει κοσμεῖσθαι ἄνδρας ἐφεῖτο, καθὰ καὶ Ὅμηρος δηλοῖ, καὶ Λάκωνες δὲ, ὕστερον αὐτὸ ἐπιτήδειον ἔν τε ἄλλοις φασὶ φορήμασι, καὶ ἐν χλαμύσιν. ἐξαιρέτως δὲ, κατὰ πόλεμον. δοκοῦσι δὲ μὴ δὲ ποικιλίαν ἔχειν τὰ φορούμενα. οὗ τὸ ἀνάπαλιν παρὰ ταῖς Ἀττικαῖς νύμφαις, ὡς ὁ κωμικὸς δηλοῖ. ἁπλῶς οὖν εἰπεῖν, ἢ νόμῳ ἢ ἔθει ἢ προσώπων ἰδιότητι κατὰ καιροὺς ἄλλοτε ἄλλοις τὰ τοιαῦτα ὁ κατ' ἀνθρώπους βίος διοικονομεῖται. θετέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὰς τῷ Κυψέλῳ φίλας χρυσοφόρους, ὅς φασι περὶ κάλλους γυναικῶν ἐν Ἀλφειῷ ἀγῶνα διέθετο. καὶ ὡς ἐνίκησεν ἡ αὐτοῦ γυνὴ Ἡροδίκη, ἐκράτησεν ὁ ἀγὼν παρ' Ἠλείοις. καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες, χρυσοφόροι ὠνομάζοντο. ἴσως μὲν καὶ διὰ κόσμον, ἴσως δὲ καὶ διὰ κάλλος. τὸ δὲ κιχάνομαι, κοινότερον κιχάνω λέγεται. διφορεῖται οὖν. τὸ δὲ ὥς μοι δέχεται, διὰ μέτρον οὕτως ἐφράσθη. τὸ γὰρ κοινὸν, ὥς με δέχεται. τὸ δὲ ἄνδρα ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ μήτηρ, ἄριστα ἔχει. γυνὴ γὰρ δίδοται ἀνδρὶ εἰς ὑποταγήν. διὸ καὶ δάμαρ λέγεται, ὡς αὐτὴ δαμαζομένη τῷ ἀνδρὶ, οὐ μὴν ἀνάπαλιν. ὥστε κυριεύσει

αὐτῆς

αὐτοῦ ὁ ἀνήρ, ὡς δῶρον δεσπότης. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ πολλαχοῦ φαίνεται. διὸ καὶ οἱ ἀττικοὶ τὸν σύνευνον, κύριον ἔλεγον, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τοῖς ἱππεῦσι δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ, τρεῖς κασιγνήτους, οὐ μάτην προσέθετο ἡ βρισηῒς τό, οὕς μοι μία γείνατο μήτηρ, ἀλλ' ὅτι τῶν τοιούτων ὡς καὶ προεδηλώθη μάλιστα κηδόμεθα. διὸ καὶ εὐθὺς ἐπάγει, κηδείους. τοῦτο δέ, πολλαχοῦ φαίνεται τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως. καὶ διότι μάλιστα φιλομήτορες αἱ νεάνιδες, διὰ τοῦτο οὐ μέμνηται πατρός. ὅλως δέ, ἐνδέησιν ἑρμηνείας εἰς τὸ κασιγνήτους, διὰ καὶ τοὺς ἁπλῶς συγγενεῖς οὕτω ποτὲ λέγεσθαι ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. κήδειος δέ, οὗ κήδεταί τις, ἐκ τοῦ κῆδος. ἡ δὲ γραφή, ὡς ὁ ἐν ὀδυσσείᾳ κτήτειος. τὸ δὲ ἐπέσσον ὅτι δεύτερος ἀόριστος ἐστὶν ἐνεργητικός, ἐξ οὗ ἀπαρέμφατον ἐπεσεῖν, καὶ μετοχὴ ἐπεσὼν ἐπεσόντος, ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐπεσόμενος, πολλαχοῦ τῶν ὁμηρικῶν ποιήσεων διάδηλόν ἐστι. πόλιν δὲ λέγει μύνητος, τὴν προϊστορηθεῖσαν ἀδραμυττηνὴν λυρνησσὸν τὴν πατρίδα τῆς βρισηΐδος, τῷ βασιλεῖ καὶ ταύτην ἐπονομάσας. καθὰ καὶ τὴν τροίαν, ὅτε πόλιν πριάμοιο λέγει αὐτήν. καὶ ἀλλαχοῦ, λῆμνον πόλιν θείοιο θόαντος. διό τι καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν, τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται. θεῖον δὲ ἡ γυνὴ τὸν μύνητα καλεῖ, πατρικῶς φιλοῦσα. λέγει δὲ αὐτίκα οὕτω καὶ τὸν ἀχιλλέα, ὡς δὴ ἀμφιβομένη αὐτὸν οἷς ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τοσοῦτον ἐμήνισεν. ἄμοτον δὲ τὸ νῦν, τὸ πλῆρες καὶ ἀνενδεὲς καὶ μεστόν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μοτουμένων τραυμάτων. ἀποπλευτᾷ δὲ ὁ νοῦς τῆς λέξεως, εἰς τὸ λίαν. ὅρα δ' ἐν τῇ ῥηθείσῃ μονῳδίᾳ τοῦ τεθνειότος διφορηθὲν ὡς ἔθος τὴν παραλήγουσαν. προεκταθὲν γάρ, εἶτα ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ συστέλλει αὐτήν. ὅτι ἔκλαιεν μὲν ἡ βρισηῒς λέγουσα ὡς ἐρρέθη τὰ δοκοῦντα, ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες, πάτροκλον πρόφασιν. σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. τὸ δὲ πάτροκλον πρόφασιν, καὶ εἰς παροιμίαν ὕστερον ἔπεσε, δι' ἣν ἔχει εὔρυθμον συντομίαν καὶ πιθανότητα. καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν ποιεῖν τι διὰ τήν δέ τινα αἰτίαν, τῷ ὄντι δέ, δι' ἄλλως τοῦτο ποιούντων. ἐπεὶ γοῦν κάρτα τοι φιλοίκτιστον ἡ γυνή, συνοδύρονται μὲν αἱ αἰχμαλωτίδες τῇ βρισηΐδι πενθούσῃ τὸν πάτροκλον. πλήν, οὐ κλαίουσιν ἐπὶ πατρόκλῳ. ἀλλὰ δοκοῦσι μὲν οὕτω κατὰ τὸ προφαινόμενον. τό δ' ἦν πρόφασις ἄλλως. ἀληθῶς δὲ ἑκάστη τὰ ἑαυτῆς ἀνακλαίεται κήδεα. οὕτω καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, πενθοῦσι μὲν ἀληθῶς τὸν ὀδυσσέα, ὁ τηλέμαχος καὶ ἡ ἑλένη καὶ ὁ μενέλαος, συμπενθεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ ὁ πεισίστρατος. ἀλλ' εἴποι τις ἂν ὀδυσσέα πρόφασιν, τῷ ὄντι δέ, τὸν ἀδελφὸν ἀντίλοχον. ἰστέον δὲ ὅτι πρόφασίς ἐστιν, ἡ μὴ ἀληθὴς ἀλλ' ἐπιπολαία καὶ προβεβλημένη φάσις.

Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
Λισσόμενοι δειπνῆσαι. ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων.
Λίσσομαι εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
Ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.
Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας.
Δοιὼ δ' ἀτρεΐδαι μενέτην, καὶ δῖος ὀδυσσεύς,
Νέστωρ, ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα φοῖνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον, οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε.

Ὅτι οἱ γέροντες μέν, ἀμφὶ τὸν ἀχιλλέα ἀγείρονται, λισσόμενοι δειπνῆσαι. ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων καὶ λέγων. λίσσομαι εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων, μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος ἄσασθαι ἤγουν κορέσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει. δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης. χρήσιμα δέ ἐστι ταῦτα εἰς νηστείας ἔνστασιν πανημέριον. καρτερικὸς δ' ἐνταῦθα εὕρηται ὁ ἀχιλλεύς, εἴγε τοῖς ἄλλοις φάμενος, νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, ἐκεῖνος ἐγκρατῶς ἔχει τοῦ δειπνῆσαι. δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ νῦν ἀριστεῖς, τοιοίδε εἶναι, εἰ μὴ ἄρα ὕστερον κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐδείπνησαν καὶ αὐτοί, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὥς φησιν ὁ ποιητής. πλὴν ὧν φησιν ὅμηρος ὡς ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασε βασιλέας ὁ ἀχιλλεύς, δοιὼ δ' ἀτρείδα μενέτην καὶ ὀδυσσεὺς καὶ νέστωρ καὶ ἰδομενεὺς καὶ φοῖνιξ, τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. ἤγουν ἐφιέμενοι τέρπειν ἐκεῖνον οἷς ὡς εἰκὸς ἔλεγον, εἰ καὶ μὴ αὐτὸς πρὸς αὐτοῖς εἶχε τὸν νοῦν. φησὶ γάρ. οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. ἔχει δέ τι ἀστειότητος τὸ πολέμου στόμα δύμεναι, εἴ τις ὑπονοήσει ὡς ἀχιλλεὺς ζοφὴν μὲν εἰς τὸ ἐκείνου στόμα δῦναι οὐκ ἤθελεν, αὐτὸς δὲ πολέμου στόμα δῦναι ἐπιθυμεῖ, ὃ πολλοὺς κατεμασήσατο ἀριστεῖς. τοιοῦτον γάρ τι δηλοῖ τό, αἱματόεντος. καινὸν δὲ οὐδὲν εἰ στόμα λέγει πολέμου τὸ τῶν μαχομένων ἀντιπρόσθιον. ὡς γὰρ οὐρὰ στρατοῦ τὸ ὄπισθεν, ἐξ οὗ καὶ τὸ οὐραγεῖν καὶ ὁ οὐραγός. οὕτω καὶ στόμα, ἐν ᾧ οἱ πρόμαχοι ἵστανται. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τέρπειν, οὐδέν τι ἄλλο ἐστίν, ἢ τὸ ἐξ ἀθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν μετατρέπειν κατὰ μετάθεσιν ἀμεταβόλου. καὶ συντελεῖ αὐτὸ εἰς τὸ

τέρπι-

τερπικέραυνος, ἤγουν τρέπων κεραυνοῖς. ἀχιλλεὺς μέντοι μὴ πειθόμενος οὕτω μετατραπῆναι, ὅτι θυμῷ τέρπεσθαι λέγεται. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ οἵαν εὐπορίαν γραφῆς παρεῖδεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ εἰς ἕτερα κατεπείγεσθαι. ἐν γὰρ τῷ, τέρποντες ἀκαχήμενοι, πολλὰ εἶχεν ἠθοποιῆσαι καθ' ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἡρωϊκῶν προσώπων. οὐκ ἐποίησε δὲ αὐτό, οἷα σπεύδων εἰς τὰ σκοπιμώτερα. εἰ δὲ καὶ ἔτερπον μὲν οἱ ἥρωες λόγοις τὸν ἀχιλλέα, ὁ δὲ οὐχ ὑπήκουεν, ὅρα λόγοις τούτοις ἡρωϊκοὺς ἀπράκτοις μείναντας διὰ τὸ ἄγαν ἄχθος τοῦ ἀκούοντος. ὅτι ὅπερ ἐν ἄλλοις ὁ ποιητὴς φησὶν ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, τοῦτο ἐνταῦθα ἀνενείκατό φησιν, ὡς καὶ προερρέθη, ἤγουν ἀνήνεγκε πνεῦμα. λέγει γὰρ περὶ ἀχιλλέως, ὅτι ἀνενείκατο φώνησέν τε. εἴρηται δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως ἀκριβέστερον.

Ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατ' ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα.
Νῦν δὲ, σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ,
Ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων,
Σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ὅς που νῦν φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
Χήτει τοιοῦδ' υἷος. ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς ἑλένης τρωσὶν πολεμίζω.
Ἠὲ τὸν, ὃς σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱὸς,
Εἴ που ἔτι ζώει γε νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
Οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' ἄργεος ἱπποβότοιο
Αὐτοῦ ἐνὶ τροίῃ, σὲ δέ τι φθίηνδε νέεσθαι,
Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις καί οἱ δείξειας ἕκαστα.
Κτῆσιν ἐμήν. δμῶάς τε. καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ πηλῆά γ' ὀΐομαι, ἢ κατὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι,
Γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.
Ὣς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.

Ὅτι ἀχιλλεὺς ἐν τῷ θρηνεῖν καὶ τοῦ προσεχῶς ῥηθέντας ἀφελεῖς μνησάμενος τοῦ πατρόκλου, λέγει ἀφελῶς, ἐκ τοῦ παρὰ πόδας τὸ προοίμιον ποιησάμενος κατὰ τὴν ὁμηρικὴν συνήθειαν, ταῦτα. ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων, αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατο ἤγουν σπεύδοιεν ἀχαιοὶ τρωσὶν ἐπιφέρειν πολύδακρυν ἄρηα. νῦν δὲ, σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ, ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων, σῇ ποθῇ. ὥστε καλῶς οὐ δειπνεῖ μὴ ἔχων τὸν δειπνοποιόν. οἷς ἐπάγει. ὅτι οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένου πυθοίμην. ὅς που νῦν φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει χήτει τοιοῦδ' υἷος ἤγουν τοιούτου υἱοῦ. ὁ δὲ, ἤγουν ὁ ῥηθεὶς υἱὸς ἀχιλλεὺς ἐγώ, ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ εἵνεκα ῥιγεδανῆς ἑλένης τρωσὶ πολεμίζω. ἠὲ τὸν, ἤγουν τοῦτον ὃς σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱὸς, εἴπου ἔτι ζώει νεοπτόλεμος θεοειδής. καὶ ἐπάγει καὶ αἰτίας ἀξιολόγους, τοῦ οὕτω πολλῆς ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ λύπης. πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει, οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' ἄργεος ἱπποβότοιο αὐτοῦ ἐνὶ τροίῃ, σὲ δέ τε φθίηνδε νέεσθαι ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα. κτῆσιν ἐμήν. δμῶάς τε. καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. εἶτα ὡς τινος ὑποκρούοντος, τί δὲ ὁ πατὴρ πηλεὺς οὐκ ἐπιμελήσεται οὕτω τοῦ νεοπτολέμου; λύει, φάμενος οἴεσθαι μηκέτι ζῆν ἐκεῖνον. φησὶ γάρ. ἤδη γὰρ πηλῆά γ' ὀΐομαι, ἢ κατὰ πάμπαν τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι, γήραΐ τε λυγρῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται. εἶτα ἐμφαίνων ὁ ποιητὴς ὡς πρὸς οἶκτον ὁ ἀχιλλεὺς ἐλάλησεν, ἐπάγει. ὣς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες. παραποιήσας, ἢ παρῳδήσας τὸ πρὸ ὀλίγου λεχθέν, ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. καὶ ἐπάγει. μνησάμενοι τὰ, ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον. τὰ φίλτατα δηλαδή. οὐ δήπου γὰρ μόνην τὴν κτῆσιν καὶ τὸ δῶμα. καὶ σημείωσαι ὡς ὅμοιόν ἐστι τοῦτο τῷ, στενάχοντο πάτροκλον πρόφασιν. οὕτω γὰρ καὶ ἐνταῦθα οἱ γέροντες κλαίουσι, πρόφασιν ἃ ἕκαστος οἴκοι ἔλειπον. τὸ δὲ δυσάμμορος, δηλοῖ μὲν τὸν δύσμορον κατὰ συνέλευσιν δύο ἐπιρρημάτων ἰσοδυνάμων τοῦ δὺς καὶ τοῦ ἀ, καὶ αἰολικὸν διπλασιασμὸν τοῦ ἀμεταβόλου. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν δυσθάνατον, ἀλλὰ καὶ τὸν δυσδαίμονα ἤτοι δυστυχῆ. ὃς καὶ

δύσμο-

δύσμορος λέγεται. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ τούτων οἶτος καὶ μόρος, δύσμορος δὲ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὁ κακῶς θανών. ἀλλὰ καὶ ὁ κακοτυχὴς, ἀκολούθως τῷ παρὰ Θεοκρίτῳ μεγάλοιτος κεῖται ὁ πάνυ δυστυχὴς, ληφθέντος τοῦ οἴτου, εἰς τύχην ὁμοίως τῷ μόρῳ. τὸ δὲ λαρὸν, εἰ μὲν κεῖται πρὸ αὐτοῦ τὸ, ἐνὶ κλισίῃσι, συστέλλει τὸ α δακτυλικῶς. εἰ δὲ γράφεται ἐνὶ κλισίῃ κατὰ δοτικὴν ἑνικὴν, ἐκτείνει αὐτό. καὶ ἔστι τοῦτο κρεῖττον. λαρὸν γὰρ, τὸ ἄγαν ἀρηρὸς ψυχῇ, καὶ ὡς εἰπεῖν θυμῆρες, παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, κράσει τῶν δύο α εἰς α μακρόν. τὸ δὲ αἶψα καὶ ὀτραλέως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ λαλοῦσι. καὶ ἑρμηνεύουσι τὸ ὀτραλέον καὶ ὀτηρὸν θεράποντα. τὸ δὲ ὁπότε περχοίατο ἀχαιοὶ καὶ ἑξῆς, καιρὸν δηλοῖ ὅτε τὸ δεῖπνον ἦν ἐν Τροίᾳ φίλον ἀχαιοῖς. σιωπηλεῖ δέ τι καὶ εἰς τὴν ἐνθένδε τοῦ πατρόκλου σπουδήν. περχομένων γὰρ ἀχαιῶν εἰς δεῖπνον, ὀτραλέως ἐπονεῖτο εἰς δειπνοποιΐαν καὶ πάτροκλος. τὸ δὲ κεῖσαι δεδαϊγμένος, ἐμφατικῶς ἔχει. τὸ δὲ ἐντελὲς περιεφράσθη ἐν τῷ, δεδαϊγμένον ὀξεῖ χαλκῷ. τὸ δὲ ἄκμηνον, τί σημαίνει, καὶ ὅθεν γίνεται, οὐ πρὸ πολλῶν δεδήλωται. τὸ δὲ ἔνδον ἐόντων, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. οὐ γὰρ διὰ τὸ μὴ ἔνδον εἶναι τὰ πρὸς δεῖπνον, ἄκμηνός ἐστιν ὁ ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ πόθῳ πατρόκλου. εἰς δὲ τὸ, οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον καὶ ἑξῆς, σημείωσαι ὅτι οὐκ εἶπε μεῖζον τὸ ἐπὶ πατρόκλῳ πένθος, τοῦ ἐπὶ τῷ πηλεῖ καὶ τῷ νεοπτολέμῳ. ἀλλ' ὅτι οὐ κακώτερα τούτου ἐκεῖνα. μέση δὲ λέξις τὸ οὐ κακώτερα, καὶ δηλοῖ πολλάκις ἰσότητα. ἔχει δέ πως ὁμοιότητα τὸ νόημα τοῦτο, πρὸς τὸ τοῦ ἕκτορος. εἰπόντος που, μὴ τόσον μὴ δὲ τῶν πεσόντων αὐτῷ μέλλειν, ὅσον τῆς ἀνδρομάχης. τὸ δὲ πυθοίμην καθὰ καὶ τὸ πύθηται, γενικῇ ἐν τοῖς ἐνθένδε συντέτακται. τὸ δὲ χήτει τοιοῦδ' υἷος, παρῴδηται ἐκ τοῦ, χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός. ὅρα δὲ ὅπως ἀλλαχοῦ πλατύτερον ἑαυτὸν ἐπαινέσας ὁ ἀχιλλεὺς, ἐνταῦθα ἠρκέσθη συντόμως εἰπὼν καὶ μυστικῶς, χήτει τοιοῦδε υἱοῦ, μεγάλου δηλαδή. τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἐμφαντικῶς τὸ τοιοῦδε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐξ αὐτοσχεδίου εἰπεῖν μεγαλώνυμόν τι ἐπίθετον. ἑλένη δὲ ῥιγεδανὴ, ἐπαλοϊκῶς μὲν, ἡ φρικτὴ καὶ ὡς εἰπεῖν κρυερά. αἰδεῖται γὰρ ἀχιλλεὺς εἰ καὶ ἄλλως βαρύς ἐστι, σφοδρότερον αὐτῆς καθίξεσθαι ἐν ἐπηκόῳ ἡρώων, καὶ μάλιστα τῶν βασιλέων. συμφωνεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ πλούταρχος, λέγων ἐν συμποσιακοῖς, ὅτι ῥιγεδανὸν καὶ κρυερὸν, τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. ἄλλως δὲ περιεργότερον, ῥιγεδανὴ ἡ κακίστη. καθά τις ἂν εἴποι ἐννοησάμενος τὸ, τοῦ δὲ κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ διαφόροις ἐννοίας, ἡ φαύλη γυνὴ καὶ ἀντὶ πυρὸς δεδόσθαι, καὶ αὖ πάλιν ῥιγεδανὴ εἶναι λέγεται. περιεκαλύψατο δὲ ὅλως ἄρτι ἐκ λύπης τὸν ἀχιλλέα εἰς τὴν κατὰ τῆς ἑλένης τοιοῦτον λόγον, τὸ τοῦ πάθους πολλαπλοῦν. περί τε γὰρ τοῦ πατρὸς λυπεῖται ὡς ἢ πάμπαν τεθνεῶτος, ἢ ζῶντος μὲν δυσυχῶς δέ, ἔτι καὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ παθαίνεται ὡς μὴ ἔχοντι τὸν προϊστάμενον. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τοῦ πατρόκλου θανάτῳ. καὶ ἑαυτὸν δὲ νοεῖ μικρὸν ὅσον τεθνηξόμενον. πῶς ἂν οὖν ἐπὶ τοιούτοις, οὐκ ἂν δυσφήμως μνησθείη τῆς τούτων αἰτίας ἑλένης; δι' ἧς καὶ τῇ βρισηΐδι φθάσας θάνατον ἐπηράσατο δι' ἣν τοσοῦτοι ἄλλοι ὤλοντο μηνίσαντος αὐτοῦ; τὸ δὲ ἠὲ τὸν, οὐ συνήθως ἐσχημάτισαι ἀλλά τι παρεξήλλακται. ἦν μὲν γὰρ τοῦ εἱρμοῦ, τὸ εἰπεῖν, οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς πυθοίμην, ἠὲ τοῦ, ἥγουν τούτου, ὃς σκύρῳ μοι ἐντρέφεται. ἀχιλλεὺς δὲ, ὡς δι' ἐκλαθόμενος ὑπὸ πάθους τῆς ἐθίμου συντάξεως, ἔφη τὸ, ἠὲ τόν. ὃ θεραπευθήσεται διὰ προθέσεως. ἵνα λέγῃ, ὅτι οὐδ' εἰ περὶ πυθοίμην πατρὸς, ἢ πυθοίμην διὰ τὸν, ἤγουν διὰ τοῦτον, ὃς σκύρῳ μοι ἐντρέφεται υἱός. τὸ δὲ εἴ που ἔτι ζώει νεοπτόλεμος, ἀσφαλῶς προσκεῖται, ὡς εἴγε μὴ ζῇ, οὐδ' ἂν ἐν σκύρῳ τρέφοιτο. περὶ δὲ τοῦ ἐν σκύρῳ τὸν νεοπτόλεμον τρέφεσθαι, τοιαῦτά φασιν οἱ παλαιοί. ὅτι θέτις οἷα πάνυ φιλόπαις, ἐκεῖ πρὸ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου τὸν ἀχιλλέα ἐξέθετο. ἔνθα καὶ γυναικιζόμενον ὀδυσσεὺς αὐτὸν ἤλεγξεν. ὡς καὶ ὁ λυκόφρων ἱστορεῖ. καὶ ἐκεῖ τῇ τοῦ λυκομήδους θυγατρὶ συγγεγονὼς, πατὴρ γίνεται νεοπτολέμου τούτου δὴ ἐν τῇ πατρίδι σκύρῳ ἔτι ἐκτρεφομένου. καὶ οὕτω μὲν οἱ πλείους. ὁ δὲ τὴν μικρὰν ἰλιάδα γράψας, φησὶ τὸν ἀχιλλέα, ἐκ τηλέφου τοῦ μυσοῦ ἀναζευγνύντα, προσορμισθῆναι ἐκεῖ. γράφει γὰρ οὕτω. πηλείδην δ' ἀχιλῆα φέρε σκῦρονδε θύελλα, ἔνθ' ὅγ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. ἔστι δὲ ἡ σκῦρος, νῆσος πρὸς τῇ εὐβοίᾳ. ἔχουσα λιμένας, ἀχιλλείους καὶ κρησίους. ᾤκησαν δὲ εἰς αὐτῇ ποτε, δόλοπες. μοῖρα θεσσαλῶν. περὶ δὲ ταύτης, ζήτει καὶ εἰς τὰ τοῦ περιηγητοῦ. προείρηται δέ τι καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τούτων. νεοπτόλεμος δὲ ἐπεκλήθη ὁ τοῦ ἀχιλλέως οὗτος υἱὸς, διότι νέος ὢν ἐπολέμησε. τὸ δὲ ἄλλως κύριον αὐτοῦ, πύρρος ἐστίν. ὡς ὑποδηλοῖ καὶ σοφοκλῆς, ἔνθα καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ τινα λέγει ἐν τῷ, ὦ πῦρ σὺ, καὶ ἑξῆς. ἵνα ᾖ κατ' αὐτὸν ὁ πύρρος, αὐτόχρημα πῦρ, οὐ μὴν πυρασθείς τι ὡς ὁ πυραίχμης καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος. εἴη δ' ἂν ὁ ῥηθεὶς πύρρος, ὥσπερ ὁμωνύμως καὶ ὁ ὕστερον ἠπειρώτης, διαστελλόμενος τῇ βαρυτονήσει τοῦ πυρρὸς, ὅπερ ἐστὶ πυρσοῦ. μυρία γάρ ἐστι πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονούμενα, ὧν ἐστι καὶ ὁ πέλης βαρυτόνως τὸ κύριον, ὡς ὀρέστης. καὶ ὀξυτόνως πελέσης τὸ ἐπίθετον. ἔστι δὲ κατά τινας ἐξ ἰφιγενείας, ὡς καὶ λυκόφρονι δοκεῖ. ἥτις καὶ κλαπεῖσα ὥς φησι δοῦρις, εἰς σκῦρον ἐξετέθη. ὅθεν καὶ ἐκεῖ ὁ παῖς ἐτρέφετο. καὶ σημείωσαι ὅπως ἱστορίαις ὁ ποιητὴς καὶ τὸν τόπον τοῦτον ἐστοίβασε, συντόμοις μέντοι καὶ οὐ πλατείαις. ὅτι μὴ δὲ ἔδει νῦν ἄλλως ποιεῖν. τὸ δὲ ἐώλπει, μετάθεσιν ἔχει καὶ αὐτὸ χρόνου. ἔδει μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ ἔολπα, τὸν ὑπερσυντέλικον εἶναι ἐόλπειν. οὕτω δὲ καὶ ἔοργα ἐόργειν. μεταπτώσει δὲ χρονικῇ, συνεστάλη μὲν ἐν τούτοις ἡ ἀρχαία, ἐξετάθη δὲ ἡ μετ' αὐτὴν κατά τινα

ὡς εἰπεῖν μεταχώρησιν καὶ ἀντιπερίστασιν. ἀργὸς δὲ ἱππόβοτον, οὐ τὴν πελοπόννησον ἀχιλλεὺς λέγει, ἀλλὰ τὸ θετταλικὸν, ὅπερ ὅτι ἱππόβοτόν ἐστιν ὡς μάλιστα, καὶ ἡ νῦν οἶδε γενεά. τὸ δὲ ἕκαστα κτῆσιν ἐμὴν, ὅμοιόν ἐστι κατὰ σχῆμα τῷ, πάντα δάσασθαι κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον αὐτὸς ἔεργε. τὸ δὲ ὑψερεφὲς, ὅτε ἀναγκάζει τὸ μέτρον, διὰ τοῦ η ἔχει τὴν προπαραλήγουσαν, ὑψηρεφὲς γὰρ τότε λέγεται. ἐν δὲ τῷ, πηλῆα γ' οἴομαι, ὁ γέ σύνδεσμος χασμῳδίαν συνεστόμωσε συναλοιφείς. ὅρα δὲ καὶ τὸ κατὰ πάμπαν τεθνάναι. ὁ γοῦν θανεῖν, τὸ πάμπαν τεθνάναι εἰπὼν, δίδωσιν ἀστείως νοεῖν, ὅτι τὸ κακῶς ζῆν ἐν λύπαις καὶ νόσοις, ἐκ μέρους τεθνάναι λέγοιτ' ἄν. ἢ ἀλλὰ τυτθὸν ζῶν κατὰ τὴν τρίησιν. τὸ δὲ καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον λυγρὴν ἀγγελίην, ἔχει τί καὶ αὐτὸ ξενίζον ἐν τῇ συντάξει. ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν ὁμοιοπτώτως, γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ τῇ περὶ ἐμοῦ δυσελπιστίᾳ, ὁ δὲ, ἔφη γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον λυγρὴν ἀγγελίην καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ ὅτε ἀποφθιμένοιο πύθηται, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, λυγρὴν ἀγγελίαν. τί γοῦν ἂν εἴη λυγρότερον ἐν ἀγγελίαις τοῦ μηνυθῆναι θάνατον;

Ὅτι φιλοίκτου προσώπου τὸ, μυρομένους δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησεν. οὕτω δὲ καὶ τὸ, τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος, ἤγουν ἰδίου ἢ ἀγαθοῦ ὡς πολλαχοῦ κεῖται. ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλεται ὁ δεῖνα. κεῖνος ὅγε, ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι, οἴχονται μετὰ δεῖπνον. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. ὁ ζεὺς δὲ ταῦτα τῇ ἀθηνᾷ περὶ τοῦ ἀχιλλέως φησίν. ἐν οἷς τὸ μέμβλεται ἤτοι μεμέληται, διάκειται καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὸ μέμβλωκεν. ἔστι γὰρ τὸ κοινὸν, μεμέληται. καὶ συγκοπῇ, μέμληται. καὶ πλεονασμῷ τοῦ β' καὶ συστολῇ τοῦ η, μέμβλεται. ὅτι πιθανολογῶν ὡς οἷόν τε ἦν πρακτικώτερον ὅμηρος τὸ, νῆστιν τὸν

Μυρομένους δ' ἄρα τούς γ' ἰδὼν ἐλέησε κρονίων.
Αἶψα δ' ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνον ἐμὸν δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος.
Ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' ἀχιλλεύς.
Κεῖνος ὅγε, προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων
Ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι,
Οἴχονται μετὰ δεῖπνον. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
Ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
Στάξον ἐνὶ στήθεσσιν, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν ἀθήνην.
Ἡ δ' ἅρπῃ ἐϊκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ,
Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ ἀχαιοί,
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. ἡ δ' ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξ' ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γοῦναθ' ἵκηται.
Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
Ὤχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

ἀχιλλέα δύνασθαι μάχεσθαι πανημέριον, πλάττει τὸν δία ἐπιτάσσοντα τῇ ἀθηνᾷ τὰ ὑπὲρ ἀχιλλέως. φησὶ γάρ. ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσιν, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ ζεὺς εἰπών. ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ, οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, ἤδη τῶν ἀχαιῶν θωρησσομένων. ἡ δ' ἀχιλλῆϊ νέκταρ ἐνὶ στήθεσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξ' ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γοῦναθ' ἵκηται. ὁ ἀνωτέρω δίχα τοῦ γόνατα ἔφη, εἰπὼν. μή μιν λιμὸς ἵκηται. δηλοῖ δὲ διὰ τῶν γονάτων, τὴν τοῦ ὅλου σώματος ἀσθένειαν ἐναργέστερον. αὐτῶν γὰρ ὀκλασάντων, διαφαίνεται τὸ κακὸν τοῦ λιμοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι νέκταρ ἐνταῦθα καὶ ἀμβροσία ἐστὶν, ἣν δὶς ἐνταῦθα ἔφη ἐρατεινὴν, ἡ ἀπὸ τῶν γερόντων καὶ λοιπῶν ἀρίστων ὁμιλία γλυκυθυμία, τῶν περιμεινάντων τῷ ἀχιλλεῖ, καὶ τρεπόντων πυκινῶς ὡς εἴρηται. διὸ ζεὺς μὲν, ἐπιτάττει. ἀθηνᾶ δὲ, ἐνσταλάττει. νοῦς δηλαδὴ, καὶ ἡ κατὰ λόγον τέχνην φρόνησις. ὧν ἡ ἔσω στηθέων στάξις καὶ περίσκεψις, λεπτότητα δηλοῖ τὴν καὶ τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ μυθικῶς ἐμφαινομένην. δῆλον δὲ, ὅτι γεροντικὴ ὁμιλία ἡ τοῦ νέστορος δηλαδὴ, καὶ τὸν πικρὸν ἐγλύκανέ που πόλεμον τοῖς ἀχαιοῖς ὀτρύνασα εἰς ἐκεῖνον ἡδέως. ἅρπη δὲ, ἢ ὁ ἴκτινος, ἢ ζῶον ἄλλο ἀετῶδες. ὃ εἰς ὕψος ἀρθεῖν, εὐχερῶς ὅτι θέλει καταράσσει. οἱ δὲ, ζῶον θαλάσσιον λάρῳ πολεμοῦν. φιλεῖ δέ φασι σοφὴν συνάγειν καὶ φυλάσσειν ἐπὶ τοῖς κάρφεσιν εἰς χορηγίαν τοῖς νεοσσοῖς. τανυπτέρυγα δέ φησι τὴν μεγαλοπτέρυγον. ὃ δὲ κατὰ κλαγγὴν λιγύφωνον, ἴδιόν ἐστι τῶν ἀετωδῶν. ἐν δὲ τῷ, οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, σαφῶς ἐκφαίνει ὑπερκεῖσθαι τοῦ αἰθέρος τὸν οὐρανόν. οὐχ ἁπλῶς μέντοι τὸν εἰς ἀέρα μεταλαμβανόμενον, ἀλλὰ τὴν ἐξωτάτω ἀπλανῆ σφαῖραν. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ μόνον εὐθεῖα ἄτερπος ὡς δηλοῖ τὸ, ἀτέρπου ὀϊζύος, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ ἡ ἀτερπής.

Ὅτι αἴπεινες τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπί

Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες διὸς ἐκποτέονται
Ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο,

Ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, καὶ μείλινα δοῦρα.
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. ὑπὸ δὲ κτύπος ὄρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν. ἐν δὲ μέσοισι, κορύσσετο δῖος ἀχιλλεύς.
Τοῦ, καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. ἐν δέ οἱ ἦτορ
Δῦν' ἄχος ἄτλητον. ὁ δ' ἄρα τρωσὶ μενεαίνων,
Δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
Εἵλετο. τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ
Καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν,
Ὣς ἀπ' ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλοῦ δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας,
Κρατὶ θέτο βριαρήν. ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν
Ἵππουρις τρυφάλεια. περισσείοντο δ' ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος ἀχιλλεὺς,
Εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα.
Τῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος ἀχαιῶν
Πάλλειν. ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι ἀχιλλεὺς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' αὐτομέδων τε καὶ ἄλκιμος ἀμφιέποντες,
Ζεύγνυον. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν. ἐν δὲ χαλινοὺς
Γαμφηλῇς ἔβαλον. κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω,
Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δ' ἄρα μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν
Αὐτομέδων. ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος ἀχιλλεὺς,
Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο.
Ξάνθέ τε καὶ βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης,
Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
Ἂψ δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο.

Εὐσαθ.

δες ὀμφαλόεσσαι, θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα, εἰς νιφάδας τοῦ ποιητῆ παραβάλλονται, οὕτως. ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες διὸς ἐκποτέονται ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς ἢ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο, ὡς τότε ταρφειαὶ καὶ ἑξῆς ὡς γέγραπται. αἴγλη δέ φησιν οὐρανὸν ἷκεν, ἡ τῶν ὅπλων δηλαδή. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν ὡς οἷά τις ἔμψυχος, χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. ὑπὸ δὲ κτύπος ὄρνυτο ποσὶν ἀνδρῶν. ἐν δὲ μέσοισι, κορύσσετο δῖος ἀχιλλεύς. καὶ ὅρα ὅτι τέσσαρα εἴδη ὅπλων ὀνομάσας, μετὰ ἐπιθέτων αὐτὰ παρήγαγεν ὡς ἀνωτέρω ἐκκεῖται, ἐναβρυνόμενος οὕτω καὶ τοῖς πράγμασι συνεξωραϊζόμενος, καὶ συνεξαλλοιώσας τὴν φράσιν τοῦ καιροῦ. ὅτι δὲ ταρφὸς, τὸ καθ' ὕλην κυρίως δάσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταρφὺ ταρφέος τὸ πυκνὸν ἐξ οὗ καὶ ταρφειὸν, δεδήλωται. ὁμοίως καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τρέφω τὸ ταρφος. τὸ δὲ διὸς ἐκποτέονται, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀέρος. οὐ βέλη τὰ τοιαῦτα ὡς δι' ἀέρος ὄντα καθὰ δηλοῖ τὸ, νιφάδες ἐκποτέονται. περὶ οὗ σαφῶς ἀλλαχοῦ προσγέγραπται. ἃ δὴ βέλη, καὶ διόβολα συνθέτως λέγοιντ' ἂν, ὡς εἰκὸς, κατὰ τὸν σοφοκλῆν εἰπεῖν. ἐξ ὧν τις καὶ εἰς ἀλληγορίαν τῆς τοῦ διὸς αἰγίδος ἐναχθήσεται. ὅρα δὲ ὅτι τοῦ ἐκποτῶνται μεγεθύνοντος τὴν παρασυλλαβὴν διὰ τὸ εἶναι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ἐκποτέονται οὐ στέλλει αὐτὴν πρώτης αὐτὸ συζυγίας ὄν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τρωπῶν, καὶ τροπέων, καὶ εἴ που ἄλλα τινὰ ὅμοια. τὸ δὲ ῥιπῆς, οὐκ ἔστι καιριωτέραν ἐνταῦθα λέξιν εὑρέσθαι, ὥσπερ οὐδὲ τὸ, νηῶν ἐκφορεῖσθαι ἤγουν ἐκφέρεσθαι. διὸ καὶ ἐκράτησεν ἡ λέξις καὶ παρὰ τοῖς τοῦ δήμου

Κκ ἀνδράσιν

Μὴ δ' ὡς πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα:

ἀνδράσιν ἕως καὶ νῦν. κραταιγύαλοι δέ, οἱ κραταιοῦντες τὰ γύα τῶν ὁπλιτῶν. ἢ κραταιὰ γύαλα ἔχοντες ἤγουν κοιλώματα, ὡς εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. ἀναλογία δὲ τῆς τοιαύτης συνθέσεως, κατὰ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ κραταίπεδον. τὸ δὲ αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκεν, τερασίως εἴρηται. εἴπερ ἄλλως μὲν, ἄνωθεν τὰ περὶ γῆν καταλάμπεται κατὰ τὸ, οὐρανόθεν δ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. ἐνταῦθα δέ, κάτωθεν αἴγλη οὐρανὸν ἷκεν. ᾧ σύμφωνον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸ ἐκ τοῦ σάκεος σέλας εἰς αἰθέρα ἱκνούμενον. τὸ δὲ γέλασσε χθὼν, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ προείρηται, ἀντὶ τοῦ λαμπρὸν περιήστραψε καὶ ἱλαρόν. ὥστε τῇ διαστίλψει, διάχυσιν ἀέρος γενέσθαι. ὃ καὶ ὁ γέλως περὶ τὸν ἄνθρωπον ποιεῖ διαχέων αὐτόν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ θαλάσσης ῥητέος ὁ γέλως τροπικῶς, ὁ κίλιξ δηλοῖ ποιητής. ἐδηλώθη δ' ἕτερον καὶ ὅτι ὃ περὶ τὸν θεατὴν ἄνθρωπον ἐν τοῖς τοιούτοις γίγνεται, τῇ γῇ ὅμηρος ἐπωνόμασε. καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματι τοῦ διαχέοντι τὸν βλέποντα τῇ στιλβηδόνι ὑφ' ἧς καὶ ἡ γῆ λάμπεται, γελᾶν λέγει τὴν γῆν. οὕτω καὶ θώρακες γανόωντες, καὶ κόρυθες γανόωσαι. οὐχ ὅτι αὐτοί, ἀλλ' ὅτι ὁ θεατὴς γάνυται. τὸ δὲ γανοῦσθαι λαβοῦσα ἐξ ὁμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα, ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν ἃ κασσίτερος ἀλείφων, χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν. γεγανωμένα γοῦν διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν λέγεται καὶ αὐτά. ὅτι τὸ, τοῦ, καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, ἠθέτηται. γελοῖον γάρ φασιν οὕτω πάσχειν, καὶ οὕτω βρυχᾶσθαι τὸν ἀχιλλέα. τὸ μέντοι ἐπαγόμενον, τὼ δέ οἱ ὄσσε, λαμπέσθην ὡσεὶ πυρὸς σέλας καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπαινεῖται ὡς εὖ πάνυ ἔχον. δῆλον δὲ ὅτι ἐνταῦθα παραπεποίηται εἰς τὸ σφέτερον τὸ, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μὲν δόλων, ἐβάμβαινε δειλιῶν. ἀχιλλεὺς δὲ καναχὴν ὀδόντων ἔχει, πάνυ θυμούμενος καὶ ὥσπερ πρίων αὐτούς. ἄλλος δ' ἂν εἴποι τις καὶ νότερον, τρίζων. καὶ πρέπει τοι ἀληθῶς καὶ τοῦτο τοῖς ἄγαν θυμουμένοις ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀχιλλεύς. περὶ οὗ φησίν. ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον. ἔνθα κεῖταί τι καὶ ὡς ἀντίθετον. ἐπάγει γάρ. ὁ δ' ἄρα τρωσὶ μενεαίνων, δύσετο δῶρα θεοῖο. ἵνα τὸ μὲν ἦτορ αὐτοῦ, δύηται ἄχος. αὐτὸς δέ, δύσηται τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα. ἔστι δὲ τὸ, δύσετο δῶρα θεοῦ, περίφρασις τοῦ θωρήξατο, ἢ ὡπλίσατο, ἤ τινος τοιούτου. τὸ δὲ δῶρα θεοῦ διασαφῶν, ἐπιφέρει. τά οἱ ἥφαιστος κάμε τεύχων. ὅτι τοῦ σάκεος τοῦ ἀχιλλέως ἀπάνευθε σέλας ἐγίνετο ἠΰτε μήνης, ὅ ἐστι σελήνης. καλεῖ δὲ αὐτὸ καὶ μέγα καὶ στιβαρὸν καὶ καλὸν καὶ δαιδάλεον, ἤγουν ὁποῖον ἂν δαίδαλος ἐποίησεν. ὡς ἐντεῦθεν πάνυ σεμνύνεσθαι τὸν δαίδαλον εἰ κατὰ τὸν ἥφαιστον οἶδε τεύχειν καὶ αὐτός. διατί δὲ καθὰ σελήνης εἶπε καὶ οὐχ ἡλίου; ἢ πάντως διὰ τὴν τοῦ σάκει ἐπιπολάζουσαν ἐκ διαφόρων ὑλῶν ὡς εἰκὸς ὕφεσιν τῆς ἡλιώδους χρυσέας λαμπρότητος. ἐπιφαίνονται γὰρ ὁμοίως καὶ τοῦ τῆς σελήνης προσώπῳ φαντασίαι τινὲς μέλαιναι. φράζει δὲ περὶ τοῦ σάκεος οὕτως. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε εἵλετο. τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης. εἶτα καταβὰς ἄνωθεν εἰς παραβολὴν περίεργον, πλατύνει αὐτήν. καί φησιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σάκεος σέλας ἀποπάλλεσθαι εἰς αἰθέρα, ὡς ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείῃ καιομένοιο πυρὸς ὅ ἐστι πυρσοῦ σωστικοῦ. τὸ, δέ, καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν. ὡς ἀπ' ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν. ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐκ τῶν ῥηθέντων τευχέων αἴγλη ἷκεν. ἔστι δὲ ἡ παραβολὴ αὕτη, τοῦ σάκει προσφυεστέρα ἤπερ ἡ ἀνωτέρω κειμένη. μήνης μὲν γὰρ σέλας, πᾶσιν ὁρᾶται. ὃ δὴ οὐκ ἔστι τοῦ σάκεος. πυρσοῦ δὲ σέλας, οὐ πᾶσιν ἀλλὰ τοῖς παραπλέουσιν ἢ παροδεύουσι βλέπεται κατὰ τὸ σάκος ὃ τούτοις ἢ ἐκείνοις παμφαίνει. ὁ δὲ κατ' ὄρος πυρσὸς οὗτος, καὶ τὸ τοῦ ἥρωος ἐμφαίνει συλλογιστικῶς μέγεθος. καὶ ὅρα ὅτι ἄλλος οὗτος πυρσὸς παρὰ τοὺς πρὸ μικροῦ ῥηθέντας νησιωτικούς. αὐτοὺς γάρ, ἐν ὄρεσι καίεται σώζων ναύτας, οὓς οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι ἀφορίζουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παρ' ὁμήρῳ σέλας πυρός, ἤτοι πυρσόν, φανὸν οἱ νεώτεροι εἶπον ἀττικοί. ὁ δ' αὐτός, καὶ πανός. ἀπὸ τοῦ φαίνειν σχηματισθείς φασι κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ'. δι' οὗ πανοῦχον ἅψαντες φλόγα. ἣν δέ φασι, δέσμη κληματίδων ὁ πανός, καὶ ἀττικῶς φανός. ὃν δ' ἡμεῖς φανόν, λαμπτῆρα οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ φανείῃ ἐνταῦθά τινες τρέψαντες τὸ παραλῆγον ε, ἐν δυσὶν ἢ γράφουσιν. ὅτι δὲ σταθμὸς καὶ ἡ ἀγροτικὴ ἔπαυλις λέγεται, καὶ τί σημαίνει τὸ οἰοπόλος, προηρμήνευται. καὶ οὕτω μὲν τὸ σάκος ὅμηρος ἐλάμπρυνε τῷ φίλῳ ἥρωϊ. τὴν δὲ περικεφαλαίαν ἄλλως φωτίζει, εἰπών. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο βριαρήν. ἡ δ' ἀστὴρ ὡς ἀπέλαμπεν ἱππουρις τρυφάλεια, περισσείοντο δ' ἔθειραι χρύσειαι. ἃς ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς, ἤγουν ἐνῆκε τῷ λόφῳ οἷόν τινας ξανθὰς τρίχας. ὃν δὴ λόφον καὶ αὐτόν, χρύσεον ἔφη πρὸ μικροῦ. ὅρα δὲ ὅτι τὸ μὲν σάκος, ᾠκειωμένως ὡμοίωσε πρὸς σελήνην. ἐπὶ δὲ τῆς τρυφαλείας ἀόριστος ἡ παραβολή. ἀστέρι γάρ τινι ἁπλῶς αὐτὴν εἴκασεν. ἰστέον δὲ ὡς εἴγε χρύσειαι ἦσαν αἱ τῆς ῥηθείσης τρυφαλείας ἔθειραι, οὐ κυρίως ἵππουρις αὕτη ἐρρέθη. ἀλλὰ ῥητέον καὶ τὴν τοιαύτην ῥῆσιν, εἰς τὸ, ἵπποι ἐβουκολέοντο, καὶ νέκταρ ἐῳνοχόει, καὶ τὰ λοιπά, περὶ ὧν προσεσημείωται. λέγοιτο γὰρ ἂν ἵππουρις αὕτη, οὐ καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ διὰ τὸ κοινόν. αἱ γὰρ ἄλλαι τρυφάλειαι, ἱππούριδες κοινῶς, καὶ οὐ κατὰ ταύτην χρυσοέθειραι. ὁμώνυμος δὲ λέξις καὶ ἡ ἵππουρις. λέγεται γοῦν οὕτω, καὶ βοτάνης εἶδος ἐοικυίας οὐρᾷ ἵππου. ὁ δέ γε ἵππουρος ἰχθὺς

ὁ καὶ ἱππουρεύς, διατὶ οὕτως ὀνομάζεται, ζητητέον ἑτέρωθι. ὅτι πειρήσατο αὐτοῦ ἤγουν ἑαυτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος ἀχιλλεύς, εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, ἤτοι ἐὰν συνάλλεσθαι τοῖς ὅπλοις δύνηται. τὸ δέ, καίτοι γε βαρείας ὕλης ὄντα, ὅμως εὖτε, ἤγουν καθάπερ πτερὰ γίγνετο. πῶς ὦ ποιητά, ὡς πτερὰ ἐγίνοντο; ἆρά γε ἀβαρῆ φαινόμενα; ναὶ φησὶ καὶ διὰ τοῦτο μέν. μάλιστα δέ, ἵνα ἦ τερατωδέστερος ὁ λόγος, διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὸν ἥρωα ὡς ἐὰν καί τι πτερωτὸν τὰ πτερὰ τῇ φυσικῇ ἁρμονίᾳ. διὸ καὶ ἐπάγει, ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. τῆς συμμετρίας ὡς οἱ παλαιοί φασι κοῦφα ποιούσης αὐτά, ὡς φέρειν μᾶλλον ἢ φέρεσθαι. μονονουχὶ τοίνυν λέγει, ὡς χωρὶς τῶν ἀειρόντων τούτων ὅπλων, οὐδ' ἂν ἔχοι κινηθῆναι εἰς μάχην ῥᾳδίως, ὡς οὐδὲ πτηνὸν ἄνευ πτερῶν. εἶτα, ἐξεσπάσατο φησὶ τῆς σύριγγος ἀχιλλεύς, πατρῷον ἔγχος, βριθύ, μέγα, στιβαρόν. ὃ οὐκ ἠδύνατο ἄλλος πάλλειν, καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐν τῇ π' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. ἔστι δὲ καὶ ὧδε συλλογισμὸς ὁμηρικός. συνακτέον γὰρ ἀνδρειότατον εἶναι καὶ τὸν πηλέα, ὃς μόνος ἐκίνει τὴν μελίαν ταύτην λαβὼν δῶρον παρὰ χείρωνος. καὶ χρησάμενος ἐν νεότητι, καθῆκεν εἰς διαδοχὴν τῷ ἀχιλλεῖ. σύριγξ δέ, ὀπή τις ἐπιμήκης δοράτων φυλακτική, ἡ καὶ δουροδόκη. σημείωσαι δὲ τὴν ὁμωνυμίαν τῆς σύριγγος. οὐ μόνον γὰρ σύριγξ ποιμενική, ἔτι δὲ καὶ ποδὸς ἕλκος ὡς ὁ θεόκριτος, καὶ ἐν πόλεσι κρυπτὸς ὑπόνομος κατάγων εἰς ὕδωρ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ αὕτη σύριγξ δουρατοδόχος. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ὑπόνομος ὁ καὶ ἔμβολος, συντεθείς, ποιεῖ μὲν συριγγέμβολον. συγκοπεὶς δὲ διὰ τὸ δύσφωνον, λέγεται τοῖς κοινολεκτοῦσι συρέμβολος. καθὰ καὶ τὸ τετράδραχμον, τέτραχμον εὕρηται, καὶ ἄλλα δὲ ὁμοίως. οὕτω δὲ καὶ τὸν ἀλκιμέδοντα κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν τὸν ἡνίοχον τοῦ αὐτομέδοντος, ἄλκιμον ἐνταῦθα εἶπε, συγκόψας ὁ ποιητής. ἐρεῖ δὲ τὴν λέξιν οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. φησὶ γάρ. ἵππους δ' αὐτομέδων τε καὶ ἄλκιμος ἀμφιέποντες, ζεύγνυον. ἴσως δὲ οὐ συνέκοψεν, ἀλλὰ διωνυμίαν ἐνέφηνε. δοκεῖ δὲ ἄλλως καὶ ὀκνῆσαι κάλλος νῦν προστίθεσθαι τῇ φράσει διὰ τοῦ εἰπεῖν αὐτομέδων τε καὶ ἀλκιμέδων. εἶτα ἐπάγει. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν. ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇσιν ἔβαλον. κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ἐν οἷς λέπαδνα μὲν συνήθως, οἱ καθιέμενοι κατὰ τῶν ἱππείων τραχήλων στηθαῖοι ἱμάντες ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἀπὸ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω, πλατεῖς γάρ εἰσι. τινὲς δὲ ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται, τοὺς τῶν ἵππων μασχαλιστῆρας οὕτω καλεῖσθαί φασι. χαλινοὶ δέ, τὰ ἡνία. ἢ μᾶλλον ἄλλως, τὸ μὲν ἐντιθέμενον τῷ στόματι τοῦ ζώου, χαλινὸν λέγει. τοὺς δὲ ὀπίσω κατατεινομένους ῥυτῆρας, ἡνία, παρὰ τὸ ἑνοῦν τοὺς ἵππους τοὺς ὑπὸ τῷ ἅρματι. τὸ δὲ ἕσαν, οὐ δασύνεταί ποθεν ἀλλὰ ψιλοῦται, δηλοῦν τὸ ἧσαν. ὅτι ἐν τῷ, ὁ δέ, μάστιγα φαεινὴν χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν αὐτομέδων, δηλοῖ χρῆναι καὶ ἡνιοχικῇ μάστιγι συμμετρίαν εἶναι, ὡς μήτε λεπτὴν μήτ' αὖ παχεῖαν εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀλλὰ εὐάρμοστον τῇ χειρί. ὅτι τό, ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ ἀχιλλεὺς εἰς τὸ ἅρμα δηλαδή, τὸν παραιβάτην σαφῶς ἑρμηνεύει. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ὄπιθεν, δίχα τοῦ σ' ἐξ ἀποβολῆς διὰ μέτρον. εἶτα ἐξαίρων διὰ παραβολῆς τὸν ἀχιλλέα, φησί. τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων, ἤγουν ὡς ἥλιος ἀκάμας, μὴ εἰδὼς λέκτρον ἀλλ' ἀκοιμήτως εἰλούμενος. ἢ μὴ ἐῶν ἡμᾶς λέγεσθαι, ἤγουν κοιμᾶσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι εὐτάκτως εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ἦλθεν ὁ ποιητής. εἰ γὰρ ὁ θώραξ τῷ ἀχιλλεῖ φαεινότερος αὐγῆς πυρός, τὸ δὲ σέλας τοῦ σάκεος, ἦν ἠΰτε μήνης, καὶ ἡ κόρυς δὲ ἀπέλαμπεν ὡς ἀστήρ, αὐτὸς ὁ τὴν τοιαύτην πανοπλίαν ἔχων, ἡλίῳ ἂν ἀκολούθως ἀπεικασθείη διὰ τὸ πολυσύγκροτον τῆς λαμπρότητος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰς λαμπρὰς ταύτας παραβολάς, συντομώτατα ἔφρασε, φυλάσσων οὕτω μᾶλλον αὐταῖς τὸ σεμνόν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι σαφέστερον τοῦ προρρηθέντος που, ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει, τό, ὡς ἠλέκτωρ ὑπερίων. ἐκεῖνο γάρ, εἶχέ τι ἀμφιβολίας ὡς προδεδήλωται. περὶ δὲ ὑπερίονος, ἐρρέθη καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. νῦν δὲ συντομώτερον εἰπεῖν, ἰστέον καὶ ὅτι ὁ παραβάτης, ἀπὸ τοῦ πατρός, ὑπερίονα τὸν ἥλιον καλεῖ. ὥστε δυσὶ συλλαβαῖς τὸ πατρωνυμικὸν τούτου συγκοπὲν λείπεται τοῦ ἀπαθοῦς. ὑπερίων μὲν γάρ, ὁ πατήρ. ὑπεριονίδης δὲ ἑξασυλλάβως, ὁ υἱὸς ἥλιος. ὁ δ' αὐτός, ὁμοίως καὶ ὑπεριονίων. ὁ τοίνυν ὑπεριονίων, συλλαβαῖς δυσὶ κολουσθείς, ὑπερίων γέγονε. τοιοῦτον ἐδηλώθη καὶ τό, ἀκτορίωνε μολίονε. δύο γὰρ ἐκεῖθεν συλλαβαὶ ἀπῆλθον ἐκ τῆς μολιονίων εὐθείας, καὶ ἐποίησαν τὸ μολίων. ἀφ' ἧς εὐθείας, οἱ μολίονες. Ὅτι ἐνταῦθα πραγματικῶς δείκνυται ὁ ἀχιλλεὺς δεινὸς καὶ ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι, ὃς σμερδαλέον ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός, αἰτιώμενος αὐτοὺς ὡς μὴ περισωσαμένους τὸν πάτροκλον, καὶ διαλεγόμενος αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ βαρέως, ὡς ἔμφροσι. ποδάργης δὲ υἱοὶ οὗτοι ὡς προείρηται. τούτων δὲ ὁ μὲν ξάνθος, ἔοικεν οὕτω λέγεσθαι ὡς τοιοῦτος τὴν χρόαν. ὁ δὲ ἕτερος βαλίος, ὡς ταχύς, ἢ καὶ στικτὸς κατὰ τὰς βαλιὰς ἐλάφους. καὶ ὅρα ὅτι τὰ μὲν ἐπίθετα, ξανθὸς καὶ βαλιὸς ὀξυτόνως. τὰ δὲ ὀνόματα κύρια, βαρύνεται πρὸς διαστολήν. λαλεῖ δὲ ὁ ἀχιλλεὺς οὕτω. ξάνθε τε καὶ βαλίε τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης, ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα ἂψ δαναῶν ἐς ὅμιλον ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο, μηδ' ὡς πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα. ἀγαθὴν δὲ καὶ νῦν ὁ ἀχιλλεὺς ἐλπίδα προβέβληται, οὐχ ὑπὲρ ἑαυτοῦ λαλῶν ἀλλ' ὑπὲρ ἡνιόχου. εἰ δὲ γράφει σαωσέμεν ἡνιοχῆας, δηλοῖ ὅτι καὶ ἑαυτὸν συλλαλεῖ ὡς οἷα ἡνίοχον. προεδηλώθη γάρ, ὡς ἡνίοχος πολλαχοῦ καὶ ὁ παραιβάτης λέγεται. τὸ δὲ ἕωμεν, γράφεται μάλιστα ἑῶμεν περισπωμένως, καὶ ἀπαρτίζει σπονδεῖον ἐν συνιζήσει τοῦ ε

καὶ τοῦ ω. εἴληπται δὲ, ἀντὶ τοῦ πληρωθῶμεν, καὶ κορεσθῶμεν. καὶ δασύνεται, ὡς δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς τοῦ, ἐπεὶ χ' ἑῶμεν. ἔστι δὲ αὐτοῦ πρωτότυπον θέμα, τὸ ἕω, ἤγουν πληρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ ὅλος. ἐκ δὲ τοῦ ἕω, παράγωγον ἕημι. ἀφ' οὗ δεύτερος ἀόριστος παθητικὸς ὑποτακτικὸς, ὧμεν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἑῶμεν. ὡς ὡρῶμεν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἕημι, καὶ τὸ ἧτο γίνεται. διό. ἐξ ἔρον ἧτο, καὶ τὸ εἶναι, ἤτοι πληρῶσαι. διό. ἐξ ἔρον εἶναι, ὡς προείρηται.

Ὅτι ὁ ξάνθος ἵππος αἰτιαθεὶς ὡς εἴρηται ὑπὸ τοῦ ἀχιλλέως, ἀπολογεῖται προσφθεγξάμενος. καὶ ἔστι μὲν μυθικὸς ὁ λόγος καὶ πάντη τερατώδης. ἐτόλμησε δὲ κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς, ἵνα τὸν μέγαν ἀχιλλέα καὶ τοιούτοις ἵπποις κοσμήσῃ κατ' ἐξαίρετον, οἳ οὐ μόνον θεῖοι καθάπερ καὶ οἱ τρώϊοι, ἀλλὰ καὶ αὐδήεντες, ὁποῖοι οὐκ ἦσαν ἕτεροι, οὐδ' αὖ εἶεν, οὐ μὴν καὶ ἄλλως ὡς ἐξὸν ἦν, ὁ ποιητὴς προεθεράπευσεν αὐτὸ, ἐν οἷς θείους τε εἶπε τὸν ξάνθον καὶ τὸν βαλίον εἶναι καὶ ποδάργης τέκνα, καὶ κλαίοντας ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ πεποίηκεν ὡς οἷα λογικοὺς, καὶ ὡς δὴ ὄντας ἐν λόγῳ. ἐφ' οἷς λοιπὸν, ἱστορεῖ καὶ ὅτι ὁ ξάνθος ὑπέκλινε τὴν κεφαλὴν ὥστε πᾶσαν τὴν χαίτην τῆς ζεύγλης ἐκπεσεῖν, καὶ τῇ γῇ πελάσαι, καὶ οὕτως ἐπιστρέψας ἑαυτὸν ὥστε ἀντίος γενέσθαι κατὰ πρόσωπον τῷ ἀχιλλεῖ, ἀλλά τε εἶπεν ἀπολογούμενος πρὸς τὴν τοῦ ἀχιλλέως αἰτίασιν, καὶ ἀσαφῆ δὲ χρησμὸν προεῖπεν, ὡς ὁ ἀχιλλεὺς θεῷ καὶ ἀνδρὶ δαμασθήσεται. ἔτι δὲ, καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἐπιδιορθοῦται τὸ τέρας τοῦτο τοῦ μύθου, τῇ προσθέσει τῆς ἥρας, θείου τούτου προσώπου οἵου τε ὄντος ταῦτα ποιεῖν. ἥτις αὐδὴν τῷ ξάνθῳ ἐνέθετο, ὡς φωνῇ ἀνθρωπίνῃ χρήσασθαι. αὐδὴ γάρ ἐστι, λογικοῦ ζώου φωνή. καὶ ὅρα τὸ πιθανὸν καὶ ἐνταῦθα τοῦ μύθου. τῷ ὄντι γὰρ εἴπερ ἐλάλησεν ὁ ξάνθος ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ φρίξου κριὸς, διὰ ἥρας ἂν ἐφώνησεν ἤγουν διὰ ἀέρος. αὐδὴ γὰρ, ἀέρος ἐστὶ ποιὰ πληγή. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μύθου. θεραπεία δὲ τούτων, τοιαύτη τις. ἴσως ἀφελῶς οὕτω προσφωνήσαντος τοῖς ἵπποις ὁ ἀχιλλεὺς, εἰδὼν δὲ τὸν ξάνθον σχηματισθέντα πως ὡς πρὸς ἀντιλογίας ὁμοιότητα, ἢ καὶ ὡς εἰκὸς κατὰ χρεμετισμὸν ὑποφωνήσαντα καὶ φθεγξάμενον τοῦτο δὴ τὸ τοῦ ἡροδότου, εἰπόντος ὅτου ἂν ὁ ἵππος ἡλίου ἐπανατέλλοντος πρῶτος φθέγξηται, ἐτεκμήρατό τι ἐντεῦθεν μάντευμα τεχνικῶς περὶ ἑαυτοῦ. ὥσπερ καὶ ὁ παρὰ σοφοκλεῖ τειρεσίας ἀπὸ οἰωνῶν κλαγγῆς, οἰωνίζεται. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ τοῦ ξάνθου ἵππου αὐδὴ, ἡ συμβολικὴ τοῦ μέλλοντος δήλωσις καὶ ὡς εἰπεῖν πρόρρησις ἢ πρόσφθεγξις ἢ φθογγή. καθότι καὶ ὅμηρος ἐν ὀδυσσείᾳ, τὴν φθογγὴν καὶ ἐπὶ θρεμμάτων τίθησι. διόδωρος δὲ λέγει κατὰ μυθικὴν ἱστορίαν, ξάνθον καὶ βαλίον τιτᾶνας εἶναι πρότερον, βοηθῆσαι δὲ τῷ διΐ. ξάνθον μὲν, ποσειδῶνος ἑταῖρον ὄντα. βαλίον δὲ, διός. καὶ ἐν τῇ μάχῃ, ἀξιῶσαι μεταθέσθαι τὴν μορφὴν, οἷα αἰδουμένους ὁρᾶσθαι ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν τιτάνων, καὶ γενέσθαι τὴν αὐτῶν ἀξίωσιν. καὶ εἶναι τούτους τοὺς τῷ πηλεῖ δοθέντας. διό φησι καὶ ξάνθος μαντεύεται ἀχιλλεῖ τὸν θάνατον. ἴδε δὲ περιπέτειαν ἀστείαν καὶ καινὴν εἰ μὴ μόνον ὁ ξάνθος νῦν οὗτος, ἀλλὰ καὶ ἕτερος ξάνθος φωνήεις γίνεται τῷ ἀχιλλεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἤγουν ὁ σκάμανδρος ποταμὸς, ὁ καὶ ξάνθος λεγόμενος. καὶ οὗτος μὲν, σώσειν λέγει τὸν ἀχιλλέα κατὰ σχῆμα προαναφωνήσεως, καὶ ποιεῖ τοῦτο. ἐκεῖνος δὲ, παρὰ μικρὸν ἄγει κινδύνου τὸν ἥρωα. αἰτιῶνται δέ τινες ἐνταῦθα τὸν ὅμηρον εἰπόντα ὡς ἡ μὲν ἥρα, αὐδήεντα ἔθηκε τὸν ξάνθον, αἱ δὲ ἐριννύες, ἐπέσχον αὐτῷ τὴν αὐδὴν οὐ μὴν ἡ αὐτὴ ἥρα. τό δέ ἐστιν ὄντως φιλόσοφον. ἀπίθανον γὰρ ἄλλως εἰπεῖν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος. ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν.
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος ἥρη.
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' ἀχιλλεῦ,
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε, νωχελίῃ τε,
Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο.
Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε λητὼ,
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν,
Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντος, ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σε χρή.
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος. ἀλλὰ καὶ ἔμπης,
Οὐ λήξω πρὶν τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο.
Ἦ ῥα. καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ἐπεὶ πῶς ἂν ἡ ἥρα ἐπίσχοι τὴν αὐδὴν, ἥτις φωνῆς μᾶλλον ἐστὶν αἰτία; ἐντεῦθεν δὲ, δῆλον καὶ ὅτι ἡ τοῦ λόγου ἐποχὴ, ἐριννυῶδές ἐστι κακόν. ὅρα δὲ ὅπως καὶ ἐνταῦθα τὸν θάνατόν τε τοῦ ἀχιλλέως προελάλησεν ὁ ποιητὴς ὡς ἐν παρόδῳ, καὶ ὅτι ἐσέμνυνεν αὐτὸν εἴγε μὴ ἀνδρὶ μόνῳ δαμασθήσεται, ἀλλὰ καὶ θεῷ. λέγεται γοῦν τοξευθῆναι ὑπὸ ἀπόλλωνος. καὶ ὥσπερ τὸν πάτροκλον ὁ ἀπόλλων κτείνας, ἕκτορι κῦδος ἔδωκεν ὥς φησιν ὁ ποιητὴς, οὕτω καὶ τὸν ἀχιλλέα βαλὼν αὐτὸς, ὅμως ἀλεξάνδρῳ τὴν βολὴν ἐπεκήρυξεν εἰς κῦδος ἐκείνου. φράζει δ' ἐν τούτοις ὅμηρος, οὕτω. τὸν δ' ἄρ ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος ξάνθος. ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι. πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν. αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος ἥρη. καὶ λίαν σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' ἀχιλλεῦ, ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. οὐδέ τοι ἡμεῖς αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε τρῶες ἀπ' ὤμοιιν πάτροκλον τεύχε' ἕλοντο. ἀλλὰ θεῶν ὤριστος ὃν ἠΰκομος τέκε λητὼ, ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἕκτορι κῦδος ἔδωκε. νῶϊ δὲ, καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν, ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι. ὡς ἄρα φωνήσαντος, ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν. ἰστέον δὲ ὡς ὀλιγοχρόνιον βοήθειαν ἐπὶ ὑγείᾳ δηλοῖ τὸ, καὶ λίαν σε ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. σπουδῆς δὲ ἐνδεικτικὸν τὸ, οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε τόδ' ἔτι γέγονεν. ἔπαινος δὲ ἵππων τὸ, ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέειν. τὸ δὲ πόδας αἰόλος, πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τῶν ἄλλων σημαινομένων τοῦ αἰόλος. τὸ δὲ ἄφαρ, ὅ ἐστι ταχὺ καὶ εὐθέως, οὕτως ἐτρίβη πρὸς κοινότητα τῆς ἀπὸ συνηθείας, ὥστε τινὲς τῶν πολλῶν, τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν, ἀφαρόζωμόν φασιν. ὡς εἴ τις εἴπῃ ταχύζωμον, εὐθύζωμον. τὸ δὲ ἤμυσε καρήατι, δίεσταλται τῆς καθ' ὅλον σῶμα κατακλίσεως. ἔστι δὲ ὅμοιον πρὸς τὸ, ἔπειτ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. ὡς γὰρ λήϊον ἠμύει ἀσταχύσιν, οὕτω νῦν ὁ ξάνθος τῇ κεφαλῇ. ἄνω μὲν τρέψας τὸ στόμα, κάτω δὲ ἀφεὶς εἰς γῆν ἱκέσθαι τὴν χαίτην, ἐκπεσοῦσαν τῆς κατὰ τὸν ζυγὸν ζεύγλης, ἐν ᾗ πλεονάζει τὸ λ' ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ζεῦγος δίχα τοῦ λ' προφερόμενον. ἡ δὲ βραδυτὴς καὶ ἡ νωχελία, ταυτολογοῦντι. ἴσον δὲ αὐταῖς δύναται καὶ ἡ ματίη, γινομένη ἐκ τοῦ ματᾶν, ἐξ οὗ τὸ ματῆσαι περὶ οὗ προγέγραπται. τὸ δὲ θεῶν ἄριστον τὸν ἀπόλλωνα εἰπεῖν, τῇ τῶν ἵππων ἀφελείᾳ δοτέον. κυρίως γὰρ ὁ τοῦ μύθου ζεὺς τοιοῦτος, θεῶν γὰρ ἐκεῖνος ἄριστος καὶ ὕπατος. τὸ δὲ ὤριστος, κέκραται κατὰ τὸ ἑωυτοῦ. ἔστι γὰρ ἐκεῖνο, ἑο αὐτοῦ. καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, γίνεται ἑωυτοῦ, καὶ διαλύσει, ἑωϋτοῦ. σημείωσαι δὲ ὅτι καλῶς ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ξάνθου φιλοσοφεῖ ἐλαφροτάτην εἶναι τὴν τοῦ ζεφύρου πνοιήν. τοιοῦτος γὰρ ὁ ζέφυρος διὰ τὸ μὴ κάθυγρος εἶναι ὁποῖος ὁ νότος. ἔστι δὲ ἀφορμή τις ἐντεῦθεν εἰς ἀλληγορίαν τοῦ ποδάργης τέκνα λέγεσθαι τοὺς ἵππους τοῦ ἀχιλλέως, ὡς ποδηνέμους. ὅπερ ἐνέφηνε καὶ διὰ τοῦ εἰπεῖν τὸν ξάνθον πόδας αἰόλον, ὅπερ ἐστὶ ταυτὸν τῷ, πόδαργον καὶ ἐκ ποδάργης. ὅτι ὁ ἀκαίρως ἀκούων παρά τινος ὡς τεθνήξεται, σπεύδων δὲ ὅμως εἰς ἔργον, εἴποι ἂν τὸ τοῦ ἀχιλλέως πρὸς ξάνθον. ὦ δεῖνα, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σε χρή. εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός. ἀλλὰ καὶ ἔμπης οὐ λήξω. σημείωσαι δὲ ὡς πάνυ εὐθαρσὴς εἰς κίνδυνον ὁ ἀχιλλεὺς, οἷα εὐκλείας ἐφιέμενος τῆς μετὰ θάνατον. ὃς οἶδα μέν φησιν ὅτι μοι μόρος ἤγουν μοῖρά ἐστιν ἐνθάδ' ὀλέσθαι νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητρός. καὶ ὅμως οὐ λήξω πρὶν τρῶας ἅδην ἐλάσω, ἢ μᾶλλον ἐλάσαι πολέμοιο. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ὧδε ὁ ποιητὴς τὸ ἅδην ὅ ἐστι δαψιλῶς, δι' ἑνὸς γράφει δ' συστέλλων τὸ δίχρονον. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅτι τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα φανερῶς εἴπερ τις ἄλλος προβεβλημένος ὁ ἀχιλλεὺς, μάχεται. τὸ δὲ ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο, παρῳδίαν ἐν ὀδυσσείᾳ ἔχει τὸ, ἅδην ἐλάαν κακότητος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Υ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΔΙΟΣ ἐπιτρέψαντος, κατέρχονται βοηθήσοντες οἱ θεοὶ πάντες. τοῖς μὲν ἕλλησιν, ἥρα, καὶ ἀθηνᾶ, καὶ ποσειδῶν, καὶ ἥφαιστος, καὶ ἑρμῆς. τοῖς δὲ τρωσὶν, ἀφροδίτη, καὶ ἀπόλλων. ἔτι δὲ καὶ ἄρτεμις, καὶ λητὼ, ἄρης τε, καὶ σκάμανδρος. αἰνείαν δὲ ἀντιστάντα ἀχιλλεῖ, σώζει ποσειδῶν νεφέλῃ καλύψας. ἀχιλλεὺς δὲ, ἄλλους τε ἀναιρεῖ, καὶ πολύδωρον τὸν πριάμου παῖδα. ἕκτωρ δὲ ἀντιστὰς αὐτῷ, φεύγει, ἀπόλλωνος σώσαντος αὐτόν. τοὺς δὲ ἄλλους, ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν πόλιν φεύγοντας κατήπειγεν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ ΟΜΗΡΟΥ
ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ θεῶν μάχη τὸ γράμμα τῆς παρούσης ῥαψῳδίας ἐπιγέγραπται. ἡ δὲ ἔμμετρος ἐπιγραφή, αὕτη. υ, μακάρων ἐνοπὴ καὶ φύλοπις οὐρανιώνων. καὶ ἄλλως δὲ υ, μακάρων ἔρις ὦρτο, φέρει δ' ἐπὶ κάρτος ἀχαιοῖς. ὅτι δὲ τὸ υ στοιχεῖον ὗμ λέγουσιν οἱ αἰολεῖς μετὰ ψιλῆς οἰκείῳ ἔθει, ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν ἐπὶ πᾶσιν, ὑπὸ τῶν εἰδότων πᾶσι παραδέδοται. ὅτι ἐνδιαθέτως ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὸν λόγον ἀποστρέψας πρὸς ἀχιλλέα ὡς προσφωνεῖσθαι ὑπὸ τῆς μούσης ἄξιον, φησίν. ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν θωρήσσοντο ἀμφὶ σὲ πηλέως υἱὲ μάχης ἀκόρητον ἀχαιοί. καὶ ὅρα ὅτι ἐν μὲν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ παραφράσας ὁ ἀγαμέμνων, ἔφη πρὸς ἀχιλλέα. αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε. ἐνταῦθα δὲ συντομώτατα φράζων, μάχης ἀκόρητον αὐτὸς ὁ ποιητὴς αὐτὸν λέγει. καὶ σημείωσαι ὅτι ὅπερ ἐπὶ Τρώων φθάσας εἰς ψόγον ἔφη τὸ μάχης ἀκορήτους ἐκείνους εἶναι, τοῦτο ἐνταῦθα ἐπὶ ἐπαίνου ὁ ἀμφίγλωσσος ὅμηρος εἴληφε. καὶ οὐ θαυμαστόν. οὐ γὰρ ἀεὶ ὁ ἀχιλλεὺς τοιοῦτος, οὐδὲ ἀεὶ φίλη αὐτῷ ἡ ἔρις, κατὰ τὸν διαβάλλοντα βασιλέα. διὰ δὲ τὴν ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ ἄμυναν, ἄρτι μάχης ἐστὶν ἀκόρητος. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ὡς εἴρηται ὁμηρικὸν δίγλωσσον, πρῶτα μὲν ἐν λέξεσι θεωρεῖται. οἷον. ὃν βριάρεων καλέουσι θεοί, αἰγαίωνα δὲ ἄνδρες. καί, χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. ὡς ὁμήρου

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο,
Ἀμφὶ σὲ πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον ἀχαιοί.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσαι,
Κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου. ἡ δ' ἄρα πάντῃ
Φοιτήσασα, κέλευσε διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' ὠκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ὣς οἱ μὲν διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'. οὐδ' ἐνοσίχθων
Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι. διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν.
Τίπτ' αὖτ' ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
Ἤ τι περὶ τρώων καὶ ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη, πόλεμός τε δέδηε.

δῆθεν καὶ τὴν θείαν εἰδότος γλῶσσαν ὡς καὶ τὴν κατ' ἀνθρώπους. πρὸς ὅπερ ἀστειζόμενος φιλόξενος ὁ κυθήριος, καὶ εἰπὼν λιπαυγεῖς προθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας, ἐπάγει ὁμηρικῶς. τάς, ἐφημέριοι καλέουσιν ἤγουν καλοῦσι τραπέζας. ἀθάνατοι δέ τε, ἀμαλθείας κέρας. εἶτα φαίνεται τὸ ῥηθὲν δίγλωσσον καὶ ἐν ἐννοίαις δοκούσαις διαφέρεσθαι, ὡς νῦν ὁ ἀχιλλεὺς μάχης εἶναι ἀκόρεστος εὐλογεῖται, καί τοι τῶν τρώων δι' αὐτὸ τοῦτο κακολογηθέντων. τοῦτο δὲ καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις δεινῶς ὁ ποιητὴς μεθοδεύει. καὶ ζηλοῦσι τοῦτο, μάλιστα μὲν οἱ διαλεκτικοί, ὧν καὶ ζήνων ὁ παραδόμενος. καὶ οἱ ἐφεκτικοί. καὶ ὁ τὰ δικτυακὰ δὲ μελετήσας. ὧν σκοπὸς, τὰ ἀντικείμενα κατασκευάζειν. οἷον. λυστέον τὸν πυρέττοντα, διὰ τὰ καὶ τά. καὶ αὖ πάλιν, μὴ λυστέον τὸν πυρέττοντα, διὰ τὰ καὶ τά. τὸ τοιοῦτον δίγλωσσον ἐν πολλοῖς ῥητορικώτερον καὶ εὐριπίδης ἐπιτηδευόμενος, φησί που γοῦν, ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός. ὅτι καὶ ἀχιλλέως ἐξιέναι μέλλοντος εἰς πόλεμον, καθίζει θεῶν ἀγορὰν ὁ ποιητὴς ὑπὸ τῷ διΐ, κελεύοντι διὰ τῆς θέμιδος πάντας φοιτᾶν εἰς αὐτὴν ὡς ἐπὶ μεγίστῳ τινὶ πράγματι. καὶ ζεὺς μέν,

θέμιστα

θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορὴν δὲ καλέσσαι κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου. ἡ δ' ἄρα πάντη φοιτήσασα, ἐτέλει τὸ κελευσθέν. πάνυ δὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τούτοις ἐξαίρει τὴν ἀχιλλέως ἔξοδον, εἴπερ ἐκκλησίαν τοιαύτην συνήγαγε δι' αὐτόν. ὅρα δὲ ὅτι τὰς μὲν ἀγγελίας, ἡ ἶρις ὑπουργεῖ ἢ ὁ ἑρμῆς. νῦν μέντοι ὡς νομιμωτάτης φασὶν ἐσομένης τῆς ἀγορᾶς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλούσης μεγάλοις πράγμασιν, ἢ ψήφου γοῦν τοῖς ἅρπαξι καὶ ἐπιόρκοις τρωσὶ τελεία ἐπενεχθήσεται, τῇ θέμιδι ὁ ζεὺς πρὸς τὴν σύγκλητον χρῆται. ἥτις ἡ αὐτὴ οὖσα τῷ θεσμῷ καὶ τῇ δίκῃ, ἀγορὰς λύει τε καὶ καθίζει κατὰ τὴν ποίησιν. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην τῆς ἄνω δηλαδὴ ἀγορᾶς νόσφ' ὠκεανοῖο. οὔτ' ἄρα νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. διατί; διότι ἀλληγορικῶς καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἀρχαὶ καὶ αἱ τῶν πηγῶν καὶ αἱ τῶν ἑλῶν, τοιαῦτα γοῦν τὰ πίσεα, ναὶ μέντοι καὶ αἱ τῶν ἀλληγορουμένων νυμφῶν περὶ ὧν ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, ἐκ τοῦ ἄνω διὸς τουτέστιν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀέρος εἰσίν. ἐξ οὗ καὶ οἱ διϊπετεῖς προνομάζονται ποταμοί. καὶ ποσειδῶν δέ φησιν οὐδ' αὐτὸς νηκούστησεν ἤγουν ἀνήκοος γέγονε θεᾶς τῆς θέμιδος, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτοὺς, ἤγουν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄνω ἠθροισμένους. αἴρεται γάρ τι καὶ τοῦ κατὰ ποσειδῶνα θαλαττίου ὕδατος, ὑψοῦ ἀναθυμιώμενον. ὃς καὶ ἷζε φησὶν ἐν μέσσοισι, πιθανῶς. οἰκεῖος γοῦν ὁ μέσος τόπος τῷ ποσειδῶνι. ὃς εἰς ὕδωρ ἀλληγορούμενος, τῇ γῇ τῇ τοῦ παντὸς μεσαιτάτῃ, συνεσφαίρωται. ὠκεανὸς δέ γε οὐ πάρεστι, διότι εἰς τὸν ὁρίζοντα ἡ ἀκριβὴς αὐτὸν ἀνάγει θεωρία τὸν ἀποτέμνοντα τὸ ὑπὲρ γῆς ἢ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, διὸ οὐκ ἐγχωρεῖ τὸν τοιοῦτον ὠκεανὸν, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἄνω γενέσθαι, ὑπεραναβαίνοντα τὸ διαιρούμενον. εἰ δὲ καὶ ὡς ὕδωρ στοιχειακῶς θεωροίη τις τὸν ὠκεανὸν, οὐδ' οὕτω δύναται ἄνω γενέσθαι τῇ ὁλότητι. ἀλλά τι μὲν αὐτοῦ ἄνεισι, διὰ ἀναθυμιάσεων δηλαδὴ, ἃς ὁ ποσειδῶν ὑποδηλοῖ, ἐξ ὧν οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ καὶ τὰ πίσεα καὶ αἱ νύμφαι. οὐ μὴν δὲ καὶ ἡ πᾶσα τοῦ στοιχείου ὁλότης, ἄνω γίνεται. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον. καὶ οὕτω μὲν κατὰ ἀναγωγήν. μυθικῶς μέντοι, ἀποδημεῖ τῆς ἐκκλησίας ὁ ὠκεανὸς, ὡς πρόγονος θεῶν, ἵνα μὴ παρείη τῷ τῶν ἀπογόνων πολέμῳ. θεῶν γὰρ μάχην τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ὁ ποιητὴς παραδίδωσι, καὶ οἱ παλαιοὶ ἐπιγράφουσι. καὶ περὶ μὲν τούτων, ταῦτα. περὶ δὲ τῆς γῆς εἰ καὶ μηδὲν ὁ ποιητὴς διορίζεται, ἀλλὰ βέλτιόν φασι νοεῖν ὡς ἀπολειπομένης τοῦ συλλόγου καὶ αὐτῆς. περὶ αὐτὴν γάρ ἐστιν ὁ κάτω μένων ὠκεανὸς, καὶ ἀνάγκη συνεκλείπειν καὶ αὐτήν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα συνήθως θέμιστα δωρικῶς λέγει, κατὰ τὸ, θέμιστι καλλιπαρῄῳ. καὶ κρᾶτα δὲ ὄρους, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἀκροτάτην κορυφὴν ἤτοι ἐξοχὴν, ἀκρώρειαν. σημείωσαι δὲ ὅτι κοινῶς μὲν, ἡ κρὰς λέγεται τοῦ κρατός. τὸ δὲ κρατὸς διαπαρέντος παρὰ σοφοκλεῖ, καὶ σῷ κράατι τίσις ἐν ὀδυσσείᾳ, ἔχουσί τινα ζήτησιν. ἡ δὲ τραγῳδία, καὶ τὸ κρᾶτα λέγει οὐδετέρως ὡς καὶ τὸ κάρα. ἡ δὲ κάρα, τῶν νεωτέρων ἐστί. λέγεται δὲ καὶ κάρηαρ. ὡς δηλοῖ τὸ, καρήατι. πολύπτυχος δὲ ὄλυμπος, τὸ μὲν ὄρος, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πτύχας ἤτοι περιοχὰς ἀνακλίσεων. ὁ δὲ οὐρανὸς, ἀλληγορικῶς, διὰ τὰς ὀκτὼ σφαίρας ἃς ἔχει. τὴν μίαν τῶν ἀπλανῶν. καὶ τὰς ἑπτὰ τῶν πλανήτων. ἢ καὶ ἄλλως, πολύπτυχος, ὁ ἰσχυρὸς καὶ στερεός. καθ' ὁμοιότητα σώματός τινος πολυπτύχου, ὁποία καὶ ἡ τοῦ ἀχιλλέως περιϊστόρηται ἀσπίς. νύμφαι δὲ ὅτι αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις λέγονται ἃς ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἀποτελεῖ, καὶ ἐν ἄλλοις περὶ τούτων σαφῶς εἴρηται. ἄλσεα δὲ λέγει καλὰ, τοὺς κήπους. ἀπὸ τοῦ ἄλλω ἄλσω αἰολικῶς. διὸ καὶ ψιλοῦται. ὅπου δηλαδὴ τὰ φυτὰ ἐξ ὑγρότητος καὶ πνεύματος εἰς αὔξην ἄλλονται. διὸ καὶ οὐ μόνον ἄλσος ὁ τοιοῦτος λέγεται τόπος ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι, ἀλλὰ καὶ κῆπος ἀπὸ τοῦ κάπος, ὃ δηλοῖ πνεῦμα τὸ ἀναγωγὸν ὑγρότητος θρεπτικῆς τῶν φυτῶν. πίσεα δὲ, ὑγρὸς τόπος καὶ δυνάμενος πίσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ποιήεις, ἤτοι βοτανώδης. ὡς γὰρ μύω μύσω φασὶ μῦσος εἰς ὃ μύομεν μὴ ἐμβλέπειν ἀνεχόμενοι, ἢ πρὸς ὃ τὰ χείλη μύομεν οὐ προσφωνοῦντες, οὕτω πίω πίσω πῖσος. τοῦ δὲ πίσω ἡ χρῆσις παρὰ πινδάρῳ. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ πίσα πόλις, καὶ πίσα πηγὴ, ὡς ἂν εἴποι τις ποτίστρα. καὶ πιστὰ παρὰ αἰσχύλῳ φάρμακα, τὰ πινόμενα. ὅτι παντοδαπὸς τὴν τέχνην ὁ ἥφαιστος εἶχε ξεστὰς αἰθούσας ἄνω ποιεῖν. ἤγουν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, στοὰς στυλωτάς. αἰθομένας ὅ ἐστι καταλαμπομένας φωτί. ἐνιζάνουσι δὲ ταύτας κατὰ τὸν ποιητὴν, οἱ νῦν ἀγερθέντες, οὐχ ὡς θρόνοις πάντως, ἀλλ' ἐν αὐταῖς περὶ τὸ ἔδαφος καθεζόμενοι. ὅτι πανταχοῦ ἐν τῷ ἰδυίαις πραπίδεσσι, διὰ τοῦ ἰ γράφει ὁ ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἰδυίαις, ἵνα διαφέρῃ τῆς μετοχῆς, ὡς μετοχικόν. καὶ γράφοιτο, εἰδυῖα μὲν διὰ διφθόγγου, ἡ γινώσκουσα. ἰδυῖα δὲ μετὰ μόνου ἰ, ἡ ἐπιστημονική. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα ἔχει δακτυλικῶς τὸ, ἃς ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. εἰ δέ τις φίλερις ὢν, αἱροῖτο ἐκθλίψας γράψαι ποίησ' εἰδυίαις πραπίδεσσιν, ἵνα οὕτω σπονδειακῶς γράψῃ αὐτὸς διὰ διφθόγγου τὴν καταρχὴν τοῦ εἰδυίαις, ἀλλ' οὐ νικήσει τοὺς παλαιοὺς ὁμηρίδας διὰ τοῦ ἰ γράφοντας. ὅτι ἐν τῷ, διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο, ἤγουν ἠθροίσθησαν, λείπει γενικὴ περιοχῆς τινος, ἵνα ᾖ ὅτι ἀγηγέρατο ἔνδον τοῦ κατὰ τὸν δία δώματος, ἢ οἴκου, ἢ τοιοῦδέ τινος.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.
Ἔγνως ἐννοσίγαιε ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,

Ὅτι ὁ φωραθεὶς ἐφ' οἷς ὑπέρ τινων κρύβδην νοεῖ, ἐρεῖ. ἔγνως ἐμὴν ἐνὶ στήθεσσι βουλήν. μέλουσί μοι ὀλλύμενοί

Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα. μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι,
Ἔρχεσθ' ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ τρῶας καὶ ἀχαιούς.
Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου.
Εἰ γὰρ ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ τρώεσσι μαχεῖται
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα πηλείωνα.
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες.
Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν, ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο κρονίδης. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες.

περ. ζεὺς δὲ τοῦτο φησὶν, ἐφ' οἷς αὐτὸς μὲν βουλὴν ἤθροισε, ποσειδῶν δὲ ἤρετο· τί ποτε αὖ ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορὴν δὲ κάλεσσας; ἦ τι περὶ τρώων καὶ ἀχαιῶν μερμηρίζεις καὶ ἑξῆς. ὅτι ὁ ζεὺς αὐτὸς μὲν, μενέειν λέγει πτυχὶ ὀλύμπου ἥμενος ἤτοι περιοχῇ ὡς εἴρηται. ἔνθα ὁρόων φησὶ, φρένα τέρψομαι· τοὺς δ' ἄλλους οὓς φθάσας ἐκώλυσεν ἀπειλαῖς, ἀφίησιν ἄρτι ἀρήγειν ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου. καὶ αἰτίαν τούτου ἐπάγει, τὸ δεδιέναι μὴ οὐκ ἀντίσχωσιν οἱ τρῶες πρὸς τὸν ἀχιλλέα. φησὶ γὰρ ἀποσεμνύνων πάνυ τὸν ἀχιλλέα, οὕτως. εἰ γὰρ ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα πηλείωνα. ἤγουν ἀντιστήσονται, ἐφέξουσιν. οἳ καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες. νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν, ἑταίρου χώεται αἰνῶς, δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἤγουν ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀστείως ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὡς ἐναντία ποιεῖ ὁ ζεὺς, οἷς βούλεται. θέλει μὲν γὰρ μὴ πάνυ ἰσχυρὸν κατὰ τῆς τροίας γενέσθαι τὸν ἀχιλλέα καὶ τοὺς ἀχαιοὺς, διὸ καὶ ἐνδίδωσι τῇ τῶν θεῶν συμμαχίᾳ, λανθάνει δὲ ἑαυτὸν μὴ ποιῶν ὃ θέλει. κρείττους μὲν γὰρ τρώων οἱ ἕλληνες τὴν ἰσχὺν, καὶ δι' αὐτὸ, ἄνισοι πρὸς ἐκείνους. κρείττους δὲ καὶ οἱ τοῖς ἕλλησι βοηθοῦντες θεοὶ, τῶν ἐπικουρούντων τοῖς ἰλιεῦσι. καὶ ὁμοίως ἄνισοι καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. ἐὰν δὲ τοῖς ἀνίσοις ἄνισα προστεθῇ ὁμοειδῆ τοῖς ἐξ ἀρχῆς, τὰ ὅλα μένει ἄνισα. ἡ γὰρ αὐτὴ ὑπεροχὴ τῶν ἐξαρχῆς ὑπερεχόντων μένει. ὡς οὖν ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς οἱ ἕλληνες ἄνισοί εἰσι τοῖς τρωσὶν ὑπερέχοντες τῇ ἀνδρίᾳ, οὕτω καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τῶν θεῶν συμμαχίᾳ, διὰ τὸ τῶν συμμάχων ἄνισον, ὡσαύτως ἄνισοι ἔσονται καὶ ὑπερέξουσι τῇ ἀνδρίᾳ. καὶ οὕτω μὲν λογιωτάτη ἡ ἀπορία. οἱ δὲ λύοντες, λέγουσιν ἃ θέλουσι. τὸ δὲ ὑπέρμορον ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ φαίνεται, ἐν μέρει λόγου ἀρίσταρχος δέχεται ὁμοίως τῷ ὑπέρβιον, ὡς ἐπίρρημα ληφθέν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμόρως. ἔχει δὲ καὶ πληθυντικὸν ἐν τῷ, ἔνθά κεν ἀργείοις ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη. ὅμοιον τῷ, οὐ μὲν καλὰ χόλον ἔνθεο θυμῷ, ἀντὶ τοῦ οὐ καλῶς. ἐγχωρεῖ δὲ καὶ κατὰ διάλυσιν ὑπὲρ μόρον γράφεσθαι. μόρου νοουμένου, τοῦ μεμοιραμένου, τουτέστι τοῦ μοιριδίου. ἔφη γοῦν ἐν τῷ τέλει τοῦ ταῦ, ὅ μοι μόρος ἤγουν μοῖρα ἐνθάδ' ὀλέσθαι. τὸ δὲ φρένα τέρψομαι, δηλοῖ ὡς μόνον τὸ τέρψομαι αὐτὸ καθ' αὑτὸ, οὐκ ἐντελῶς φράζεται. τὸ δὲ ποδώκεα πηλείωνα, περιττῶς κεῖται. εἰπόντος γὰρ τοῦ ποιητοῦ, εἰ γὰρ ἀχιλλεὺς μόνος μαχεῖται, ἀρκοῦν ἦν εἰπεῖν, οὐδὲ μίνυνθα ἕξουσι τρῶες αὐτόν. ὅμηρος δὲ γλυκαζόμενος τῇ τοῦ ἀχιλλέως προφορᾷ, διασκευάζει αὐτόν. καὶ ἀντὶ ἀντωνυμίας, τὸ ἐκείνου ἡδέως προφέρει ὄνομα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ φυσικῶς οἱ ἄλλοι θεοὶ διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο ἤγουν ἠθροίσθησαν πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, νόσφ' ὠκεανοῖο, οὕτω καὶ εἰς τὴν εἰρημένην ὑπὸ θεῶν ἀρωγὴν, οἱ μὲν ἄλλοι κατέρχονται ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου. αὐτὸς δὲ, μένει καθήμενος ἄνω, καθότι οὐκ ἔστι πιθανὸν τὸν αἰθέριον καὶ ὀλύμπιον δία, εὐλόγως ἐνεχθῆναι κάτω.

Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ παλλὰς ἀθήνη,
Ἠδὲ ποσειδάων γαιήοχος ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο.
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων,
Χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Ἐς δὲ τρῶας, ἄρης κορυθαιόλος. αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Λητώ τε, ξάνθος τε, φιλομειδής τ' ἀφροδίτη.

Ὅτι ἥρα μὲν συμμαχεῖ ἀχαιοῖς, οὐ μόνον ὡς εἰς νομίμους γάμους ἀδικηθέντος τοῦ Μενελάου οἷα γαμηλία δαίμων, ἐπιστατεῖ γὰρ αὐτὴ τῶν γάμων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ βασιλικώτερον τῆς ἑλληνικῆς ἀρχῆς. ἥρα γὰρ ὡς πολλαχοῦ ἐρρέθη, καὶ εἰς βασιλείαν μεταλαμβάνεται. ὅθεν καὶ ἡραία ζωὴ, ἡ βασιλική. ἀθηνᾶ δὲ ἡ φρόνησις, τοῖς ἀχαιοῖς καὶ αὐτὴ συμμαχεῖ, διὰ τὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πολέμου δίκαιον καὶ εὔλογον. καὶ διότι φρόνησις εἷλεν ὕστερον τὴν τροίαν,

καὶ

καὶ δόλος σοφός. διὸ καὶ Ἑρμῆς αὐτοῖς ὁ λόγιος, συμμαχεῖ. ὃς οὐ μόνον ἐριούνιος καὶ φρεσὶ κεκασμένος πυκαλίμαις, ἀλλὰ καὶ δόλιος. ἥφαιστος δὲ σύμμαχος ἑλλήνων ἐστὶ καὶ αὐτὸς, ὅτι τε πολέμιος ἄρει κατὰ τὸν καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ μῦθον, καὶ ὡς φίλος δὲ τῇ ἀθηνᾷ. ἥφαιστος γοῦν διδάσκει τέχνας ἐν ὀδυσσείᾳ, καὶ παλλὰς ἀθηνῆ. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως πιθανῶς τοῦτο πλάττεται, ὡς ἂν ἔχοι ὁ ποιητὴς ἀντιπαρεξαγαγεῖν αὐτὸν ὡς πῦρ ὕδατι τῷ ἐγχωρίῳ ποταμῷ ξάνθῳ. ποσειδῶν δὲ τοῖς ἀχαιοῖς συνεφάπτεται μάχης, διά τε τὴν πρὸς τὸν λαομέδοντα μῆνιν, εἴγε θητεύσαντος εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ἐβιάσατο τὸν μισθὸν ὡς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ προϊών. ἔτι δὲ, καὶ ὅτι νησιῶται οἱ πλείους τῶν ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦτο οἰκεῖοι ποσειδῶνι. καὶ ὅτι διὰ θαλάσσης πλεύσαντες εὐτυχῶς, μετῆλθον τὴν τῆς ἑλένης ἁρπαγήν. καὶ οὗτοι μὲν συμμαχοῦσι τοῖς ἕλλησι διὰ ταῦτα. τοῖς μέντοι τρωσὶν, ὁ μοιχὸς ἄρης βοηθεῖ, ὡς τοιοῦτοις. ὅμοιος ὃ φασὶν ὁμοίοις. ὅπου γε καὶ ὁ τρωϊκὸς πόλεμος ἀπὸ μοιχείας ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἁρπαγῆς καὶ βίας δεσπόζων. καὶ ὡς οὐκ ἔλλογος, ἀλλ' ἐναντίος τῇ ἀθηνᾷ. διὸ καὶ ἡ ἀφροδίτη τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ. οἰκείως μὲν ἔχουσα πρὸς τὸν ἀλόγιστον ἄρην, ἀπεχθομένη δὲ τῇ ἔμφρονι ἀθηνᾷ. ἄρτεμις δὲ τοῖς τρωσὶν ἐπικουρεῖ, ἢ ὡς ἔφορος τῶν χορῶν, καὶ γὰρ καὶ οἱ τρῶες χοροιτυπίαις ἄριστοι. ἢ ὡς τοξότης, ὁποῖος καὶ ὁ τοῦ πολέμου αἴτιος ἀλέξανδρος. διὸ, καὶ ὁ ἀπόλλων ὡς τοιοῦτος συνεπικουρεῖ. ἡ δὲ λητὼ, οἷα μήτηρ ἀπόλλωνός τε καὶ ἀρτέμιδος, καὶ ὅτι νυκτὸς ἄξια πράσσουσιν οἱ τρῶες καὶ λήθης. εἰς ἅπερ ἄμφω ἀλληγορεῖται καὶ ἡ λητώ. ὁ δὲ ξάνθος, ὡς ποταμὸς ἐγχώριος ἐπικουρεῖ τοῖς τρωσὶ καὶ ὡς πρὸς ἥφαιστον ἀξιόμαχος. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα, ὅτε δὲ ἀλλήλοις αὐτοὺς ὁ ποιητὴς ἀνθιστᾷ συνδυάζων εἰς μάχην, φυσικῆς τε ὁ μῦθος τηνικαῦτα ἔχεται θεωρίας καὶ ἠθικῆς, ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται. σημείωσαι δὲ ὅτι εἴπερ εἶχε πιθανεύσασθαι τὸ πλάσμα ὁ ποιητὴς, ἐποίησεν ἂν καὶ τὸν ἀϊδωνέα καὶ τὸν διόνυσον καὶ τὴν δήμητραν παρόντας τῇ μάχῃ, οὐκ ἔχει δὲ πιθανῶς τοιοῦτόν τι ποιῆσαι. ἅδης μὲν γὰρ, οὐκ ἔστιν ὅπως πρὸς τὸ ζῆν ἐπικουρήσει, ἀπωλείᾳ χαίρων ἀνδρῶν καὶ στεναγμοῖς κατὰ τὴν τραγῳδίαν, καὶ γόοις πλουτιζόμενος. δήμητρα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ διόνυσος, καρποτρόφοι ὄντες, ἄχθονται καθάπαξ τῷ πολέμῳ φθαρτικῷ ὄντι τῶν καρπῶν. ἔστι δὲ ὁ περὶ τούτων τῷ ποιητῇ λόγος, τοιοῦτος. βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες, τουτέστι διχονοοῦντες. ἥρη μὲν, μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ παλλὰς ἀθήνη. ἠδὲ ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πυκαλίμῃσι ταῖς περιττοῦ ῥηθείσαις, κέκαστο. ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων, χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ἃ δὴ καὶ προγέγραπται. ἐς δὲ τρῶας, ἄρης κορυθαιόλος. αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ, φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' ἄρτεμις ἰοχέαιρα, λητώ τε, ξάνθος τε, φιλομμειδής τ' ἀφροδίτη. καὶ εἰσὶν οὕτως, πέντε μὲν οἱ ἀχαϊκοὶ, ἓξ δέ οἱ τῶν τρώων. ἀγῶνα δὲ νεῶν καὶ ἐνταῦθα, τὴν ἄθροισιν λέγει, καὶ ὡς οἱ μεθ' ὅμηρόν φασι, συναγωγήν. ἐριούνης δὲ ἑρμῆς, ἢ παρὰ τὸ ἐρί ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ὀνῶ, ὁ ἄγαν ὀνῶν καὶ ὠφελῶν. ἢ ὁ ἐφευρετικὸς, παρὰ τὸ εὑρεῖν. ἢ χθόνιος κατὰ τοὺς τραγικοὺς, παρὰ τὴν ἔραν. ἰστέον δὲ ὅτι ἀποσεμνύνων τὸν ἥφαιστον ὁ ποιητὴς, ἵνα μὴ δόξῃ ἀχρεῖον τοῦτον σύμμαχον διδόναι τοῖς ἕλλησιν, ἔφη οὐ κίεν εἰς μάχην σθένεϊ βλεμεαίνων, χωλεύων. ὡς τοῦ χωλεύειν, μηδὲν ἐμποδὼν γινομένου τῇ κατ' ἐκεῖνον λοιπῇ εὐρωστίᾳ τοῦ σώματος. τὰ γοῦν ἄνω, πελώριος ἦν. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς φησὶ, πέλωρ αἴητον. τὸ γοῦν φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ χωλεύειν, ἀναπληρεῖ βλεμεαίνων σθένεϊ. τοιοῦτον καὶ τὸ, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ἐλάττωμα μὲν γοῦν τὸ ἀραιαὶ, ἀρετὴ δὲ τὸ ῥώεσθαι, ἤγουν ἐρρωμένως κινεῖσθαι. βλεμεαίνειν δὲ καὶ νῦν, ἢ τὸ ἀποβλέπεσθαι καὶ περίβλεπτον εἶναι. ἢ τὸ δεινοῦσθαι, καὶ ἀγριοῦσθαι κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ὄψεως βλοσυρότητι. ἢ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ βρέμειν. ἐναλλαγῇ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. κορυθαιόλος δὲ, οὐ μόνον ὁ ἕκτωρ πολλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄρης ἐνταῦθα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φιλοτιμεῖται κἀνταῦθα τοῖς ἐπιθέτοις ὁ ποιητὴς κατ' ἰδέαν γλυκύτητος τοὺς πλείους τῶν θεῶν μετὰ ἐπιθέτων παραγαγὼν, παλλὰς ἀθήνη, ποσειδάων γαιήοχος, ἐριούνης ἑρμείας, ἄρης κορυθαιόλος, φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἄρτεμις ἰοχέαιρα, φιλομμειδὴς ἀφροδίτη. ἠξίωσε δὲ καὶ ἔτι πλείονος λόγου, τὸν ἑρμῆν καὶ τὸν ἥφαιστον. τὸν μὲν, εἰπὼν φρεσὶ πυκαλίμαις κεκοσμῆσθαι ἤτοι πυκιναῖς, συνεταῖς. τὸν δὲ, σθένεϊ βλεμεαίνειν, καὶ ἐρρωμένως τὰς κνήμας κινεῖν. τὴν μέντοι λητὼ καὶ τὸν ξάνθον, ἐπιθέτων δίχα παρήγαγεν, ἵνα μὴ ὁμοειδῶς διὰ πάντων χωρῇ. ὅρα δὲ, ὡς εἰ καὶ ταυτὸν ἀκερσεκόμην εἰπεῖν καὶ καρηκομόωντα, ὅμως οὐκ ἠθέλησε τὸν ἀπόλλωνα καρηκομόωντα εἰπεῖν, ὡς ἀνθρώποις ἀπονείμας ἐκεῖνο, οἳ τρέφοντες κόμην, ἐκείροντό ποτε αὐτήν. καὶ οὐ μόνον ἐπὶ πένθει ὅπερ ἐπὶ πατρόκλῳ γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνατροφῇ. πλόκαμος γὰρ κούριμος, ὅν μοί τις ἦν κατὰ τὸν εἰπόντα, θρεπτήριος. ὁ δὲ, θρηνητήριος. οἱ τοιοῦτοι ὡς ἐῤῥέθη κειρόμενοι, οὐκ ἂν εἶεν ἀκερσεκόμαι. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἀφανισμοῦ ποτε τὸ κείρειν λαμβάνεται ὡς προδεδήλωται, καλῶς καὶ οὕτως ἀπόλλων μὲν εἴη ἂν ἀκερσεκόμης, ἄνθρωποι δὲ οὔ.

Εἵως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
Τέως ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον οὕνεκ' ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.

Ὅτι ἀχαιοὶ μὲν, μέγα κύδανον οὕνεκ' ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. τρῶας δὲ, τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον

Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας ὅθ' ὁρῶντο ποδώκεα πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον ἄρηϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν.
Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. αὖε δ' ἀθήνη.
Στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων, μακρὸν ἄϋτει.
Αὖε δ' ἄρης ἑτέρωθεν ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος
Ὀξὺ, κατ' ἀκροτάτης πόλεως τρώεσσι κελεύων.
Ἄλλοτε πὰρ σιμόεντι θέων ἐπὶ καλλικολώνῃ.
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον· ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὑψόθεν. αὐτὰρ ἔνερθε. ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου ἴδης
Καὶ κορυφαί. τρώων τε πόλις, καὶ νῆες ἀχαιῶν.
Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων ἀϊδωνεύς.
Δείσας δ', ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ὑπέρθορεν, μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναρρήξειε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
Σμερδαλέ' εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοί περ.
Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο, θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.

ἕκαστον, δειδιότας ὅθ' ὁρῶντο, ἤγουν ἔβλεπον ποδώκεα πηλείωνα τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον ἄρηϊ. ὃ δὴ νοητὴ καὶ αὐτὴ οὖσα παραβολὴ, εὐλόγως οὐ πεπλάτυνται ἀλλ' ἐπιτόμως εἴρηται. καὶ σημείωσαι ὅπως ὁ ποιητὴς καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ τῶν πολεμούντων, διεκίνησε καὶ τὴν προτέραν ἐξήλλαξε κατάστασιν ἐξαγαγὼν εἰς μάχην τὸν ἀχιλλέα. οὐκ ἀνεχόμενος εἰ μὴ μεγάλα τινὰ ποιήσει ἐπ' αὐτῷ. οὕτω φιλεῖ τὸν ἥρωα. τὸ δὲ ἐκύδανον, ἐνεστὼς, κυδάνω. ὡς οἰδάνω. δι'. ἀλλά μοι οἰδάνει κραδίη χόλῳ. βροτολοιγὸς δὲ, οὐ μόνον ὁ βροτοὺς φθείρων, ἀλλὰ καὶ ὁ βροτοὺς λέγων ἤτοι κατακοιμίζων, εἰς ὕπνον δηλαδὴ τὸν ταναηλεγῆ καὶ νήγρετον. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀχαιοῖς μὲν, ἄρτι μέγα κῦδός ἐστιν ἀπομηνίσας ὁ ἀχιλλεύς. ἀχιλλεῖ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ὅμοιον κλέος, τὸ φονεῦσαι τὸν ἕκτορα, κατὰ τὸ, ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν ἕκτορα δῖον. καὶ ἄλλως δὲ καὶ κρειττόνως εἰπεῖν, καὶ νῦν ὑπὸ ἀχαιῶν κυδαίνεται διὰ συμμαχίαν, καὶ τότε δι' ἀνδρείαν. ὅτι λαοσσόον ὥσπερ πρὸ τούτου τὴν ἄρην, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὴν ἔριν λέγει. οὐ πάντως οὐδ' αὐτὴν ὡς λαοὺς σώτειραν, ὡς ὅτε ἀθηνᾶν λαοσσόον φησὶν ἢ ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὴν τοὺς λαοὺς σοοῦσαν, ἤτοι κινοῦσαν καὶ παρορμῶσαν εἰς πόλεμον. φησὶ γάρ. ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. ὅμως τοίνυν λαοσσόοι εἰσὶν ἔρις καὶ ἄρης, καὶ ὅμως ἀπόλλων καὶ ἀθηνᾶ. ἰστέον δὲ ὡς δύναται τὸ λαοσσόος, καὶ τῇ ἀθηνᾷ κατὰ παλαιὰν στίξιν προσαρμόζεσθαι. δι', λαοσσόος αὖε δ' ἀθήνη. καὶ ὡς κατωτέρω φησὶ, μακρὸν ἄϋτει ὅ ἐστιν ἐφώνει. στᾶσ' ὅτε μὲν, παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός, ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων. αὖε δ' ἄρης ἑτέρωθεν ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεως, τρώεσσι κελεύων. ἄλλοτε, πὰρ σιμόεντι θέων ἢ θεῶν ἐπὶ καλλικολώνῃ. ἔστι δὲ καλλικολώνη, ἢ κατά τινας καλλικόλωνος, τόπος ἢ λόφος σταδίων ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, πέντε τὴν περίμετρον, ἐπὶ τῆς ἴδης κειμένη μεταξὺ κώμης ἰλιέων, καὶ σιμοεντίων. καὶ ὅρα οἵους κήρυκας ἐνταῦθα δίδωσι τῇ μάχῃ ὁ ποιητής. σεμνύνων καὶ οὕτω τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἔξοδον. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ βροντὰς καταρρήξει. καὶ σεισμῷ τινάξει μεγίστῳ τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ οὐρανὸς σαλπίσει, οὐδὲν μὲν τοσοῦτο πρὸς τὸ βαρύβρομον τῆς βροντῆς. πλάττεται δ' ὅμως ὡς ἔμψυχος καὶ λογικὸς ὁ οὐρανὸς τοῦτο ποιεῖν, οὕτω πάντα τεράστια ποιεῖ περὶ ἀχιλλεῖ. τὸ σῶμα, τὸν ὁπλισμὸν, τὴν θεόθεν ἐπικουρίαν, τὴν κοσμικὴν κατάστασιν. ὡς οἷα συνδιατιθεμένου αὐτῷ καὶ τοῦ παντὸς, ἄνω μὲν ταῖς βρονταῖς, κάτω δὲ τῷ σεισμῷ. ἰστέον δὲ ὅτι τε φύσει προϋπάρχει τοῦ ἐν ἄλλοις ἐριγδούπου τὸ ἐνταῦθα ἐριδούπων, καὶ ὅτι μακρὸν μὲν βοᾶν ἐστι, τὸ κατὰ τοὺς εὐρυβόας φωνεῖν. ὀξὺ δὲ βοᾶν, τὸ λιγέως. ὁποία οὐ μόνον ἡ τῆς σάλπιγγος βοὴ, ἀλλὰ καὶ ἀνέμων τῶν λιγὺ καὶ λιγυρὸν ἠχούντων. διὸ καὶ ὁ ἄρης ὀξὺ αὔων ἐρεμνῇ λαίλαπι ἐξισοῦται. ἀφ' ἧς ἔστιν ὅτε λιγύφθογγοι γίνονται ἄνεμοι. τὸ δὲ ἀϋτεῖν, τὴν τοῦ αὔειν πρωτοτυπίαν ἔχεται. αὔω γὰρ, καὶ διαλύσει, ἀΰω. ἐξ οὗ ἀϋτή. ὅθεν τὸ ἀϋτῶ. ἀκροτάτην δὲ πόλιν, τὴν ἀκρόπολιν διαλύσας λέγει. ἣν ἀλλαχοῦ ἄκρην ἔφη. ὡς ἐν τῷ, ὤλετο ἴλιος κατ' ἄκρης. πολλαχοῦ δὲ, καὶ πόλιν ἄκρην. τὸ δὲ θεῶν ἐπὶ καλλικολώνῃ, γράφεται καὶ θέων ἤτοι τρέχων ὁ ἄρης ἐπὶ τῇ καλλικολώνῃ. ταύτην δέ τινες φασὶν εἶναι καὶ τὸν παρὰ τῷ ποιητῇ λεγόμενον θρωσμὸν πεδίοιο. φαίνεται δὲ καλός τις εἶναι ὁ θρωσμὸς οὗτος. διὸ καὶ κλῆσιν ἔσχε τὸ καλλικολώνη, καὶ θεῶν εἶναι διατριβὴ πέπλασται ὡς οἷα καὶ βραχύτατός τις ὄλυμπος. περὶ ταύτης, καὶ ὁ γεωγράφος

φησὶ

φησί. καλλικολώνη, λόφος τις πεντασάδιος, παρ' ὃν ὁ σιμόεις ῥεῖ. ἔστι δὲ ὑπὲρ ἄνω τῆς ἰλιέων κώμης, ἐν ᾗ τὸ παλαιὸν ἴλιον ἵδρυτο. ἀπέχει δὲ τοῦ νῦν ἰλίου, στάδια μ΄. ὅτι καὶ ἐνταῦθα συμβάλλειν, τὸ συνάγειν εἰς μάχην. φησὶ γάρ. ἀμφοτέρους μάκαρες ὀτρύνοντες, σύμβαλλον. λέγει δὲ καὶ νῦν ἀμφοτέρους, τὰ δύο στρατεύματα, τοὺς ἀχαιοὺς καὶ τοὺς τρῶας. ὅτι διασκευάζων ἔτι τὰ κατὰ τὸν ἀχιλλέα ὁ ποιητὴς σεμνότερόν τε καὶ φοβερώτερον, φησίν. ἐν δ' αὐτοῖς ἤτοι τοῖς στρατεύμασιν, ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν οἱ ῥηθέντες μάκαρες. δεινὸν δ' ἐβρόντησε ζεὺς ὑψόθεν. αὐτὰρ ἔνερθε ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου ἴδης καὶ κορυφαί, τρώων τε πόλις καὶ νῆες ἀχαιῶν. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων ἀϊδωνεύς. δείσας δ', ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ὑπέρθορεν ἤϊαχε, μή οἱ ὕπερθεν γαῖαν ἀναρρήξειε ποσειδῶν. φανείη δὲ τὰ κάτω τοῖς ἄνω. τοῦτο γὰρ περιφραστικὸν τὸ, οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη σμερδαλέ' εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ. εἶτα ἐπάγει ἐπιφωνηματικῶς τὸ, τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο, θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. πόσος; τόσος ὦ ποιητά, ὅσον φαίη ἂν ἀποτελέσει βροντῶν ζεὺς ἤγουν ἀήρ, καὶ γῆ ὅλη τιναασσομένη σὺν ὀρέων καρήνοις, ὅ ἐστι κορυφαῖς, ἔτι δὲ καὶ ποσί. καὶ ὅλως, ὅσος ἂν γένοιτο ταρασσομένου τοῦ παντός. ὃν δὴ κτύπον, οὐκ ἂν μὲν ἐκφράσει τις. γνοὺς δὲ, ἀπεύξαιτο ἂν ζῆν. καὶ νῦν μὲν οὕτω σεμνύνων τὸν ἀχιλλέα ὁ ποιητής, τὸ πᾶν ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἐξόδῳ μεγαλοφυῶς συγκινεῖ, τερατείαν κατὰ τὸ εἰκὸς πλάττων ἀνάλογον θεῶν συμβολῇ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ὅτε καὶ συνέπεσον οἱ θεοὶ ἀλλήλοις μεγάλῳ ὀμάδῳ, ἔβραχε φησὶν ἡ χθών, ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξε μέγας οὐρανός. καὶ τὰ ἑξῆς. δεξιώτατος δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ, καὶ ἔκφρασιν περιέρριψεν ἐναργῆ δεινοτάτου σεισμοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι ῥήγνυται ἔρις, ὅτε σκεδασθῇ εἰς πολλὰ μέρη. καθὰ καὶ μάχη ὁμοίως ῥήγνυται, λυθέντος πυκνοῦ συνασπισμοῦ. ἀλλοία μέντοι αὕτη ῥῆξις παρὰ τὴν ἐκ τροπῆς, ἥτις συντίθησι τὸν ῥηξήνορα. καὶ ὅτι ἐν τῷ, γαῖαν καὶ ὀρέων κάρηνα, διέστειλε τῆς πεδιάδος γῆς τὰ ὄρη. ἴσως διὰ τὸ πετρῶδες. ὡς καὶ ἐν τῷ, γαῖα κοινὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος, ὡς εἴπερ μὴ ἦν καὶ ὄλυμπος, μέρος τῆς γῆς. καὶ ἄλλως δὲ τῷ ὅλῳ ἤγουν τῇ γῇ, καὶ τὰ μέρη συνήθως συμπεριέλαβε, καὶ ἰδίᾳ ἐξεφώνησεν, ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις εἴωθε ποιεῖν. κατὰ τὸ περιέλκον μὲν, ὅμως δὲ διά τινα σαφήνειαν. οὕτω γὰρ καὶ ὀρέων ἐνταῦθα κάρηνα ὁλικώτερον εἰπών, ἰδίᾳ ἐξεφώνησε τὰς τῆς ἴδης κορυφάς, ἃς ἀντιδιαστέλλει ποσίν, εἰπών. ἐσσείοντο πόδες. πολυπίδακον δὲ τὴν ἴδην καὶ ἐνταῦθα λέγει, διότι καὶ πολυπόταμός ἐστιν ὡς προείρηται. μάλιστα δέ φασιν εὐυδροτάτη ἐστὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ λεκτόν. πίδαξ δὲ ἡ πηγή, οὐ μόνον ἐκ τοῦ πιεῖν ἢ τοῦ πιδύειν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ἐκ τοῦ ἰδίω κατὰ τοὺς παλαιούς. ἱδρὼς γάρ φασιν οἷον γῆς, αἱ πηγαί. ὥσπερ δὲ φύλαξ φύλακος, ὁ φύλακος. οὕτω καὶ πίδαξ πίδακος ἡ πολυπίδακος τῆς πολυπιδάκου. πολὺς δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ τοιοῦτος σχηματισμός, ὡς καὶ προείρηται, ἤγουν ἡ ἀναδρομὴ τῶν γενικῶν εἰς εὐθείας. ἡ δὲ τοῦ ἅδου δειλία, πάνυ τερατωδῶς ἐμφαίνει τὸ ἄγαν φρικτικὸν τοῦ σεισμοῦ, ὡς πρυμνόθεν τὴν γῆν ἀναμοχλεύοντος. ἔχει δέ τι κλιμακωτοῦ σχήματος τὸ, ἔδδεισεν ἀϊδωνεὺς, δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο. οὐ διασαφητικὸν τὸ ὑπέρθορεν, ἤγουν λίαν ἐπήδησεν. ὑπερθορεῖν γὰρ, οὐ μόνον ὑπερβῆναί τι πηδητικῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερβολικῶς ἀναπηδῆσαι. ἐνέρων δὲ ἄναξ ὁ ἅδης, καθὰ ζώντων ὁ ἄνω ζεύς. ἐκ δὲ τῶν τοιούτων ἐνέρων, καὶ τὸ ἔνερθεν, καὶ τὸ ἐνέρτερον. ὃ κατὰ ἀφαίρεσιν λέγεται νέρτερον. τὸ δὲ ἀναρρήξειε, πάνυ καὶ ἐπὶ γῆς κυριολεκτεῖται, καθὰ καὶ ἐπὶ γαστρὸς τὴν ἀναρρήξει λέων. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ διασχίσει, διαστήσει. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, τεῖχος ἀναρρήξας, ὅπερ ἐν τῇ η ῥαψῳδίᾳ κεῖται. τὰ δὲ οἰκία, οὐδ' αὐτὰ νῦν ὑποκοριστικῶς ἐφράσθη, ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν. ἔγνωσται γὰρ ὅτι σπάνια τὰ ὑποκοριστικὰ παρ' ὁμήρῳ, καθὰ καὶ αἰτιολογεῖται ἐν ὀδυσσείᾳ. ἦν δὲ καὶ γελοῖον τὰ σμερδαλέα καὶ εὐρώεντα ὑποκορίσαι μικροφυῶς. ἰστέον δὲ ὡς εἶχε μὲν εἰπεῖν δώματα συνήθως. ἀπονέμας δὲ τὴν λέξιν τοῖς ἄνω θείοις ἡφαιστοτεύκτοις οἴκοις, εἵλετο ἐπὶ ἅδου οἰκία εἰπεῖν. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, ἀφειδῶς ὑποκορίζουσι, σχήμασι κατασμικρύνοντες μυρίοις τὰ πρωτότυπα. οἵπερ οὐ μόνον οἰκίον φασὶ τὸν οἶκον καθ' ὑποκόρισιν, ἀλλὰ καὶ οἰκίδιον. καὶ χαλκίον δέ φασιν ἐκ τοῦ χαλκός, κατὰ τὸ, χρυσὸς χρυσίον. καὶ ἐκ τοῦ κῶνος δὲ, κώνιον εἶπον. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς, ποδίον. οἷον. ἀστακοί, τὰ ποδία ἔχουσι μικρά, τὰς χεῖρας δὲ μακράς. διὸ καὶ μακρόχειρες λέγονται. καὶ γαμψώνυχες δὲ κατὰ ἐπίχαρμον. σμερδαλέα δὲ, οὐ μόνον τὰ τοῖς μέρδουσιν ὅ ἐστι βλέπουσι καταπληκτικὰ διὰ τὸ μὴ αἱρετά τινι τὰ κάτω εἶναι, ἀλλ' ἴσως καὶ παρὰ τὸ τοὺς βλέποντας ἀλεείνειν αὐτά. εὐρώεντα δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἢ τὰ πλατέα παρὰ τὸ εὖρος, ἢ τὰ σεσηπότα, παρὰ τὸν εὐρῶτα. ἡ δὲ ἔκτασις τοῦ ω, κατὰ τὸ κηώεις κητώεις καὶ τὰ ὅμοια. στυγητὰ δὲ θεοῖς τὰ ἐν ἅδου, ἐπειδὴ αὐτὰ μὲν θνητότητός εἰσι τόποι, οἱ δὲ θεοὶ αἰὲν ἐόντες καὶ αἰθρηγενέται καὶ οὐρανίωνες, καὶ διὰ τοῦτο στυγέουσι τὰ κάτω καὶ ὑπὸ γῆν. διὸ καὶ ἡ στὺξ ἐν ἅδου πέπλασται εἶναι. σημείωσαι δὲ ὅτι πάντα τεράσια ποιήσας ἐν τῇ τοῦ ἀχιλλέως ἐξόδῳ, ἀκολούθως ἐκείνοις, καὶ τοὺς ῥηθέντας σεισμοὺς ἐξέφρασεν. ἥ τε πρώτη τε γὰρ αὐτοῦ ἐξέλευσις, μετὰ φλογὸς καὶ ἡ βοή, φρικτὴ τοῖς τρωσί. καὶ ἡ τῶν ὅπλων δὲ χορηγία, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους τρῶας καὶ ἕλληνας. καὶ ἡ αὐτῶν ἁρμονία ὑπερφυής, εἴπερ ὡς πτερὰ τὸν ἀχιλλέα κουφίζει. καὶ ἡ ἀνάβασις δὲ τοῦ ἅρματος πολὺ τὸ τερατῶδες ἔχει, ὅπου ὁ ξάνθος ἵππος ἀνθρωπίνως αὐτὸν προσφωνεῖ. οὐχ ἧττον δὲ τῶν ἄλλων τέρας, καὶ ἡ δι' αὐτὸν ἐκκλησία τοῦ διός. καὶ νῦν δὲ, ἡ

συγκίνησις

συγκίνησις τοῦ παντός. καὶ ἡ μάχη τῶν θεῶν. καὶ ὅσα ἄλλα ποιήσει περὶ ὧν. καὶ ἔδει οὕτω διασκευασθῆναι ταῦτα τεχνικῶς παρὰ τοῦ ποιητοῦ, ἵνα τῇ νῦν ὁρμῇ τοῦ ἀχιλλέως, οὗπερ ἀεὶ κατ' ἐξαίρετον ἐμέμνητο, μεγάλα ἐπισυμβῶσι πράγματα. ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἴληφε τὴν ἀρχὴν ἡ εἰρημένη τῆς κατὰ γῆν ἀναῤῥήξεως τερατολογία, ἐκ τῶν πολλάκις γιγνομένων ἐν καιρῷ σεισμοῦ τοιούτων ἀναῤῥήξεων, ἃς εἴπερ ἀϊδωνεὺς δέδιε, τί οὐκ ἂν πάθοι ἄνθρωπος; ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὸν ἀϊδωνέα τὸν λόγον μετήγαγεν. ὃ γοῦν ἄνθρωποι ἐφοβήθησαν μήποτε καὶ ἀναῤῥαγείη ἡ γῆ, τοῦτο δεδιέναι τὸν ἀϊδωνέα φησίν. ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ τῶν περιγείων ἀνθρώπων διαχεομένων, γελᾶν αὐτὴν ἔφη τὴν γῆν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὴν περίθεσιν τοῦ σεισμοῦ, ὁ ποιητὴς οὐ τοσοῦτον διὰ ἔνδειξιν πολεμικῆς φρίκης ἐπλάσατο, ἀλλὰ μάλιστα διὰ κτύπου ἐπαύξησιν. ἵνα τοῦ διὸς βροντητικῶς κτυπήσαντος ἄνωθεν ἀέρος νόμῳ, ποιήσῃ καὶ ὁ τῶν σεισμῶν αἴτιος ποσειδῶν κάτωθεν ὅμοιον. διὸ καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ῥηθεῖσιν, ἔφη ὁ ποιητὴς ἐπιφωνήματος λόγῳ καθὰ ἐῤῥέθη, τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο καὶ ἑξῆς. ὁμήρου δὲ ταῦτα κτύποι, τοῦ καὶ φιλαχιλλέως καὶ μεγαλοφωνοτάτου καὶ ἀσφαλοῦς, καὶ παντοίου δ' ἐν ποιήσει ἀμιμήτου.

Ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα ποσειδάωνος ἄνακτος,
Ἵστατ' ἀπόλλων φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα.
Ἄντα δ' ἐνυαλίοιο, θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη ἑκάτοιο.
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος ἑρμῆς.
Ἄντα δ' ἄρ' ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ σκάμανδρον.

Ὅτι ἐνταῦθα τοὺς θεοὺς ἀλλήλοις ὁ ποιητὴς ἀνθιστᾷ, συνδυάζων αὐτοὺς εἰς μάχην. ἔχει δὲ ὁ τοιοῦτος τόπος ὡς καὶ πρὸ τούτων εἴρηται, θεωρίαν φυσικήν τε καὶ ἠθικὴν διαύτην τινά. ἔναντα μὲν γοῦν ποσειδάωνος ἄνακτος, ἵστατ' ἀπόλλων φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα. ἡλιακὴ αὕτη θερμότης ὡς εἰπεῖν ἀχανὴς, ὑγρῷ ἀπλέτῳ ἀντεπεξιοῦσα. οὐ μὴν οὔτε περιγινομένη, οὐ γὰρ εἰς ζέσιν μεταβάλλει τὸ μέγα τοῦτο ὑγρὸν ὁ ἥλιος, οὔτ' αὖθις ἀπαθὲς αὐτὸ παντελῶς ἐῶσα. ἕλκει γάρ τι χλιαίνων τοῦ ὕδατος τούτου, ὁ ἀναγόμενος εἰς ἀλληγορίαν ἀπόλλων ἥλιος. οὐδ' αὖθις μέντοι κατὰ τὸν λόγον τῆς ἐναντιώσεως, ἀπαθὴς παντῇ ἀπαλλάττεται τοῦ μεγάλου ὑγροῦ ποσειδῶνος. ἀναθυμιώμεναι γὰρ ὑγρότητες εἰς δαψίλειαν, οὐκ εὖ τὸν ἥλιον διατίθενται. ἀμαυροῦσι αὐτὸν ὡς τὰ πολλὰ καὶ οὕτω λυποῦσι. καὶ κατὰ τὸν τραγικὸν σοφοκλῆν εἰπεῖν, οὐράνιον καὶ αὐταὶ ἄχος γινόμεναι, ὅπερ ἐπὶ σκηπτοῦ λέγει ἐκεῖνος. δρῶσι μὲν οὖν εἰς ἄλληλα ὅτε ἀπόλλων καὶ ὁ ποσειδῶν, καὶ πάσχουσι δέ τι ὑπ' ἀλλήλων οὕτως ὡς εἴρηται. οὐδέτερον δὲ, τοῦ λοιποῦ εἰς ἀκρίβειαν ἐπικρατεῖ καὶ περιγίνεται. διὸ καὶ συμβαίνουσι τελευτῶντες εἰς ἕν, καὶ τάχιστα τῆς μάχης παρὰ τῷ ποιητῇ παύονται. αἰδεῖται γὰρ ὁ ἀπόλλων πατροκασιγνήτῳ μιγῆναι ἐν παλάμῃσιν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς λέγει ὁ ποιητής. κἂν ἡ ἄρτεμις ὀνειδίσῃ ἐν τῷ, φεύγεις ἑκάεργε καὶ ἑξῆς, αὐτὸς οὔτι προσφωνήσει τὴν ὀνειδίζουσαν. καλῶς γὰρ ἂν αἰδοῖτο ὁ ἀπόλλων ἥλιος τὸν ποσειδῶνα, εἴγε κατά τινας τῶν λήρων φυσικῶν, τροφεῖα τῷ ποσειδῶνι ὀφείλει ὡς ἐκ τῆς κάτωθεν ἀναπεμπομένης ὑγρότητος καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀστέρων τροφὴν ἕλκων, καὶ οὕτω συνιστάμενος. ἡ δὲ τοιαύτη αἰδὼς, φιλίας ἂν εἴη σύμβολον. ὡς εἶναι τὸν ποσειδῶνα καὶ τὸν ἀπόλλωνα, πῇ μὲν ἐναντίους ἀλλήλοις ὡς εἴρηται. πῇ δὲ αὖθις, φιλίους. κἀντεῦθεν τὸν ποιητὴν ἱστᾶν αὐτοῖς τὰ τῆς μάχης, ἐν τῷ βούλεσθαι μὲν καὶ δύνασθαι, ὀκνεῖν δὲ καὶ εἰς χεῖρας ἀλλήλοις συμμῖξαι. διὸ καὶ ἀπόλλωνα μὲν ἔχειν εἶπεν ἰὰ πτερόεντα, οἷς βαλεῖν ἂν εἰδήσει. τῷ ποσειδῶνι δὲ, οὐδέν τι δοῦναι ὅπλον ἔχει κατὰ τοῦ τοιούτου ἀπόλλωνος. ἡ γὰρ τρίαινα, ἐπὶ τῶν κάτω δρᾷ. δηλαδὴ κατὰ θαλάσσης καὶ γῆς. καὶ οὕτω μὲν κατά τινας ἀντιπίπτουσιν ἀλλήλοις, ὁ ἀπόλλων καὶ ὁ ποσειδῶν. ἕτεροι δὲ ἀνθιστῶσιν αὐτοὺς, ἐπειδὴ ὁ ἀπόλλων μὲν, λοιμῶν παραίτιος, οἷα τοῦ περιγείου σὺν ἀρτέμιδι τῇ ἀδελφῇ μέρους δεσπόζων. ὁ ποσειδῶν δὲ, ὑγείας αἴτιος διὰ τῶν πνοῶν, αἳ τὸν ἀέρα ῥιπίζουσιν. εἴπερ καὶ ὁ ὠκεανὸς εἰς ὕδωρ καὶ αὐτὸς ἀλληγορούμενος καθὰ καὶ ὁ ποσειδῶν, αὔρας ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν ἀλληγορούμενον φυσικῶς ποσειδῶνά τε καὶ ἀπόλλωνα. ἡ ἀθηνᾶ δὲ, ἄντα ἐνυαλίοιο ἱσταμένη, κατὰ ἦθος ἀνάγεται. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὴν νοερὰν ἀθηνᾶν, τῷ ἀλόγῳ θράσει ἐναντίαν φερομένην; καὶ καταναιδεύεται μὲν ὁ μοιχὸς ἄρης, περιγίνεται δὲ ἡ παρθένος ἀθηνᾶ. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τὴν σύνναον τῷ ἀλόγῳ θράσει θήλειαν ἀφροδίτην, πρὸς στήθεα ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χειρὶ παχείῃ ἐλάσασα, συγκατέῤῥιψεν. ἥρῃ δ' ἀντέστη φησὶ χρυσηλάκατος κελαδεινὴ ἄρτεμις ἰοχέαιρα κασιγνήτη ἑκάτοιο, φυσικώτερον. ἡ μὲν γὰρ, εἰς ἀέρα συνήθως. ἡ δὲ, εἰς σελήνην μετείληπται. περιγίνεται δὲ ἡ ἥρα ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτε καὶ οἱ ὀϊστοὶ ἐκπίπτουσι τῇ ἀρτέμιδι. οὐχ οὕτω γὰρ ἡ σελήνη δραστικὴ περὶ τὸν ἀέρα καὶ ὡς ἡ κλῆσις παραδηλοῖ ἀερότεμις ἤγουν τμητικὴ τῆς περὶ τὸν ἀέρα ὑγρᾶς ἐπισυστάσεως, ὡς ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης. ἀλλ' ἐνταῦθα, τὸ ἧττον ἡ

σελήνη

σελήνη ἀποφέρεται, καὶ μυρία πάσχει. καὶ τῆς ἀερίας δράσεως ἥττηται, καὶ μᾶλλον μεθ' ἡμέραν. νύκτωρ μέντοι, δύναταί τι ποιεῖν πρὸς τὸν ἀέρα, τῷ φωτί. διὸ καλῶς ὁ ποιητὴς, τὴν λητὼ ἥτις ἐστὶ νὺξ, ἐπισυνάγειν φησὶν αὐτῆς τὰ τόξα πεσόντα ἄλλυδις ἄλλα, ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ τὰ τοῦ σεληνιακοῦ φωτισμοῦ διαφαίνεται. ἕτεροι δὲ, ἥραν μέν φασιν, τὸν συνάπτοντα τῷ αἰθέρι ἀέρα, σωτήριον ὄντα. διὸ καὶ τελεία λέγεται ἥρα. καὶ μήτηρ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται, εἰλειθυιῶν. τὸν δὲ περίγειον ἀέρα ὑπὸ τῇ ἀρτέμιδι τιθοῦσιν, οὐ πάνυ ὄντα σωτήριον, ἀλλ' ἀπεναντίας ἥκοντα τοῖς ἄνω. διὸ καὶ φησίν. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ ζεὺς ἔθηκε διὰ τὸ φθαρτικὸν, οὗ ἔμφασιν ἔχει καὶ τὸ θύεσθαί φασι μαινίδα τῇ ἑκάτῃ. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, τῇ σελήνῃ, ὡς καὶ ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ γέγραπται, διὰ τὸ δοκεῖν ἐστὶν οἷς μανιῶν αἰτία εἶναι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. λητοῖ δέ φησιν ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος ἑρμῆς. οἵπερ αὖθις ἠθικῶς ἐκλαμβάνονται. ἡ μὲν, εἰς λήθην. ὁ δὲ, εἰς λόγον μεταγόμενοι. καὶ ὁμολογήσει ἑρμῆς, ὅτι ὦ λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι. οὐ γὰρ δύναται λόγος, λήθης καυχήσασθαι. ἄμαχον γάρ τι χρῆμα ἡ λήθη. ἐπὶ δὲ τούτοις, φησὶν ὡς ἄντα ἡφαίστοιο, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ σκάμανδρον. ἐν οἷς καραδοκητέον, ὡς ἥφαιστος, θερμότης ζέουσα, τῷ τοῦ ξάνθου ὑγρῷ ἐμπεσὼν ἐν τοῖς ἑξῆς κατὰ φυσικὴν ἀλληγορίαν, μεγάλην δείξει δράσιν ἐγγινομένην ἐκ πυρὸς ἢ πυρώδους τινὸς, τῇ ὑγρότητι. οὐ μὴν ἠρεμαίαν, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνεπαίσθητον, οὐδὲ αὐτὴν πάσχουσαν, ὁποῖα ἐν τοῖς ἐπὶ ποσειδῶνος καὶ ἡλίου ἐκτέθειται. οὕτω διαπλέκει τὴν ἀλληγορίαν ὁ ποιητὴς φυσικῶς ἅμα καὶ ἠθικῶς, ἐν πρὸς ἓν ἀντιτάξας, καὶ συνδυάσας ὡς ἔδει ἀνομοίως τὰς ἑτερότητας. ἃ δὲ οἱ ῥηθέντες τοῦ μύθου μάκαρες δράσουσιν ἐπ' ἀλλήλοις, ἡ ἐφεξῆς ῥαψῳδία δηλώσει. τέως δὲ, ἡρωϊκαὶ πράξεις ἐκτεθήσονται, ἵνα μὴ τοῦ κατὰ τὸν ἀχιλλέα πολέμου προηγήσωνται μείζονες οἱ δαιμόνιοι, καὶ οὕτω ψεύσηται τὸ, τὴν ἔριν ὀλίγην τὰ πρῶτα κορύσσεσθαι, αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ στηρίζειν κάρα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἰοχέαιρα δὲ πτερόεντα, μεταπέπλασαι συνήθως ἐκ τοῦ ἰοὶ πτερόεντες. χρυσηλάκατος δὲ ἄρτεμις κἀνταῦθα, ἡ χρυσότοξος, ἠλάκατα γὰρ καὶ τὰ βέλη καὶ οὐ μόνον τὰ ἔρια. ὅρα δὲ ὅπως ἐφιλοτιμήσατο τὴν ἄρτεμιν ἐπιθέτοις ὁ ποιητὴς, εἰπών. ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ, ἰοχέαιρα, κασιγνήτη ἑκάτοιο, τουτέστιν ἀπόλλωνος. διὸ καὶ αὐτὴν ἑκάτην οἱ μεθ' ὅμηρον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ παρονομάζοντες. ὥσπερ πάλιν τινὲς ἀνάπαλιν ἀπὸ θηλυκοῦ τῆς τιτανίδος φοίβης, τὸν φοῖβον εἰρῆσθαι φασίν. ὅτι δὲ πολυώνυμος ἡ ῥηθεῖσα ἑκάτη, δηλοῖ καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα, ἔχον οὕτως. δέσποινα τριοδῖτι τρίμορφε τριπρόσωπε τρίγλαις κηλευμένη, ἤγουν θελγομένη. χαίρουσα. ἑκάτῃ γὰρ ἤγουν ἀρτέμιδι ᾠκείωται ἡ τρίγλη ὡς καὶ αὐτὸ προδεδήλωται. διὸ καὶ ἐν ἀρτεμισίοις, τρίγλη φησὶ προεφέρετο, διὰ τὸ δοκεῖν θηρεύειν τοὺς θαλασσίους λαγὼς θανασίμους ὄντας, καὶ καταναλίσκειν. ὅθεν ὡς ἀνθρώποις ὠφελοῦσα τῇ ἄγρᾳ, δέδοται τῇ κυνηγετικῇ θεῷ, ὡς κυνηγέτις. ὅτι δὲ καὶ τόπος τίς ἀθήνησι τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ τριγλανθίνη ἑκάτη, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. τὸ δὲ ἀντιστῆναι, ἀνωτέρω μὲν, διαλελυμένως ἔφη ἔναντα ἵστασθαι. κατωτέρω δὲ, ἄντα ἰέναι. τὸ δὲ ἄντα, ποιητικὴ λέξις. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς τόποις τούτοις, τὸ μὲν ἔναντα, προσάπαξ εἶπε. τὸ δὲ ἐναντία, δίς. τὸ δὲ ἄντα, πεντάκις. ὅπερ ἐκ τοῦ ἄντην γέγονεν. ὡς ἐκ τοῦ κρύβδην, τὸ κρύβδα. ἔστι δὲ καὶ τὸ, ἐναντίβιον πολεμίζειν, ἰσοδύναμον τῷ ἔναντα καὶ ἐναντία. δὶς δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις κεῖται μόνον τὸ ἄντα δίχα ῥήματος, οἷα νοουμένου ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ἵστατο, ἢ ἔστη. διατὶ δὲ κελαδεινὴ ἡ ἄρτεμις, καὶ ὡς ἐκ τοῦ κελάδου, καί τι δαιμόνιον φοβερὸν ὁ ἐγκέλαδος, καὶ ποταμὸς καὶ πόντος δὲ κελάδων, δηλοῦνται ἑτέρωθι. ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ ἰοχέαιρα. καὶ ὡς καθ' ὅμηρον μὲν, κασιγνήτη ἀπόλλωνος ἡ ἄρτεμις. κατὰ δέ τινας φυσικωτέρους, γυνή. τὸ δὲ σῶκος ἐπὶ ἑρμοῦ, ὁ τυραννίων ὀξύνει. πρὸς ἀποφυγὴν κυρίου τοῦ, ὦ σῶκε ἱππάσου υἱέ. ἀντιλέγεται δέ. τὰ γὰρ εἰς κος δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα ὄντα εἰς γένος θηλυκὸν, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, βαρύνεται. οἷον φῶκος. θῶκος. σεσημείωται τὸ σηκός. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς οὐδὲ τὸ ἐκ τοῦ σάοικος κρατῆναι τὴν λέξιν, ἵνα ᾖ σῶκος, ὁ σώζων τοὺς οἴκους. ὡς ἂν μὴ πρόσκειταί φασιν ἤγουν προσγράφηται ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ἰ, τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. διὸ καὶ ἁπλούστερον ἐτυμολογοῦντες αὐτὸ, φασίν. ὥσπερ θάσσω θᾶκος. σάω σᾶκος. οὕτω καὶ σάω σῶκος ὁ σωστικός. περὶ δὲ ἐριουνίου, προδεδήλωται. μέγαν δὲ ποταμὸν τὸν ξάνθον λέγει, οὐχ οὕτω σωματικῶς κατὰ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ κατὰ τὸ δαιμονιῶδες. ἑκάστου γὰρ ἐνναίου ποταμοῦ, δαίμονά τινα οἱονεὶ ταμίαν τοῦ ῥεύματος ὁ μῦθος προΐστησι. ὁ δὲ βαθυδίνης, δῆλον ὡς πλεῖόν τι δηλοῖ τοῦ ἀργυροδίνου ὃς ἐπιπλῆς ἀβαθεῖς προφαίνει τὰς δίνας, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἁπλῶς δινήεντος. διώνυμον δὲ εἶναι τὸν σκάμανδρον ἐπισημαίνεται ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὃν ξάνθον καλέουσι θεοὶ καὶ ἑξῆς. ἐπιλεξάμενος καὶ νῦν τὸ εὐφωνότερον τοῖς θεοῖς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὁ γὰρ σκάμανδρος, τραχύνει τε τὴν φωνὴν, καὶ εἰς μέτρον δὲ δύσχρηστός ἐστιν ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται. ξάνθος δὲ λέγεται, ἐπεί φασι διαφερόντως τοὺς λουομένους ξανθίζει, ὡς καὶ ὁ λύκιος ξάνθος. ἢ καὶ τοὺς παραπεφυκότας πιαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὴν δῆθεν ποιεῖ τὴν δήμητραν. ἣν ἕτεροι διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα τοῖς λητοῖς, καὶ ἐλήγκειν λέγουσι διὰ τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἕλης γηρᾶν. ἢ τοίνυν διὰ τὸ ξανθίζειν οὕτω καλεῖται ὁ τρωϊκὸς ξάνθος, ἢ ὅτι ἀφροδίτη πρὸ τῆς κρίσεως ἐν αὐτῷ λουσαμένη, ξανθὰς ἔσχε τρίχας. σκάμανδρος δὲ λέγεται, ὡς οἱονεὶ κάμανδρος, κάματον γὰρ

περὶ ἀνδρὸς τοῦ ἡρακλέους παρεμυθήσατο, ἡνίκα εἰς ἴλιον ἐστρατεύσατο. ἢ καὶ διότι ἀνδρὸς ἐκείνου σκάμμα, τὸν ξάνθον ἐκ γῆς προήγαγε. σκάψας γάρ φασι ποτὲ γῆν ἡρακλῆς ἐν τῷ διψᾶν, πηγὰς ἐξέφηνε ποταμοῦ. ὃς δὴ τοῦτο ἐκλήθη σκάμανδρος.

Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς,
Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω. τοῦ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν ἀπόλλων
Ἀντία πηλείωνος. ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
Υἱέϊ δὲ πριάμοιο λυκάονι εἴσατο φωνήν.
Τῷ μιν ἐεισάμενος, προσέφη διὸς υἱὸς ἀπόλλων.
Αἰνεία τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ,
Τὰς, τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τόν δ' αὖτ' αἰνείας ἀπαμειβόμενος, προσέειπε.
Πριαμίδη, τίμε ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις,
Ἀντία πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησε
Ἐξ ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν.
Πέρσε δὲ λυρνησσὸν καὶ πήδασον. αὐτὰρ ἐμὲ ζεὺς
Εἰρύσαθ' ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Ἦκ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν ἀχιλῆος καὶ ἀθήνης,
Ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα, τίθει φάος ἠδ' ἐκέλευεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ λέλεγας καὶ τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ, οὐκ ἔστ' ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι.
Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καί δ' ἄλλως, τοῦ γ' ἰθὺς βέλος πέτεται, οὐδ' ἀπολήγει
Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. εἰ δὲ θεός περ
Ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥεῖα
Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.

Ὅτι ὁ ἀχιλλεὺς ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο ἤγουν ἤθελε δῦναι ὅμιλον. καὶ αὐτοῦ μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν, τουτέστιν αἵματος κορέσαι τὸ ἑαυτοῦ ξίφος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἔστι δὲ ὁ τρόπος περιφραστικὴ ἀλληγορία. τὸ γοῦν τοῦ ξίφους, ὡς ἐπὶ ἄρεος λαλεῖ. τοιοῦτον δέ πως καὶ τὸ, λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, ἤγουν ἐλιθάσθης ἄν. τὸ γοῦν λάεσσι σκεπασθῆναι, ὡς ἐπὶ χιτῶνος ἐλαλήθη. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω παρῆκται τὸ λιλαίω, δῆλόν ἐστιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἴσως ὁ λίλας, οὗ παράγωγον τὸ λιλαίντειον. πόθεν δὲ γίνεται ὁ ταλαύρινος καὶ ὅσα ἄλλα εἰς τοιοῦτον τὸν τόπον ἔδει εἰπεῖν, καὶ ἐν τῇ ε ῥαψωδίᾳ ἱκανῶς εἴρηται. ὅτι ὁ ἀπόλλων τῷ πριαμίδῃ λυκάονι ὁμοιωθεὶς, φησὶ πρὸς αἰνείαν, ὀνειδίζων καὶ κατὰ τοῦ ἀχιλλέως ἐρεθίζων. αἰνεία τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ, τὰς, τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, ἀχιλλέως ἐναντίβιον πολεμίζειν; καὶ ὅρα τὸ οἰνοποτάζων, ἀληθῶς γὰρ παρὰ τοὺς οἴνους αἱ καυχήσεις τὰ πλείω γίνονται. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ἃς ἐν λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε ἔδοντες κρέα καὶ ἑξῆς. ὃν δὴ στίχον ὁ ἀρίσταρχος περιγράφων, ὡς ἀπὸ κρεωφαγίας αὐχεῖν ποιοῦντα τοὺς ἕλληνας, ἀθετεῖ. οὐ γὰρ ἀπὸ πάσης εὐθυμίας καὶ πληρώσεως τὸ καυχᾶσθαι καὶ σκώπτειν καὶ γελοιάζειν γίνεται, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν μέθῃ ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης, ὡς γράφει ἀθήναιος ἤτοι κατὰ βακχυλίδην, αἰθύσσει φρένας. δι' ἣν φησι καὶ ὁ δεινότατος τῶν τρώων αἰνείας ἐν τῷ βουλεύεσθαι παρρησιασάμενος καὶ ἀπειλὰς ἐν τῷ μεθύειν ὑποσχόμενος τοῖς τρωσὶν, ὑπέμεινε τὴν ἀχιλλέως ὁρμὴν, καὶ μικροῦ ἂν παραπώλετο. ὡς δὲ καὶ ἀγαμέμνων ἀάσατο οἴνῳ μεθύων κατὰ τὸν διοσκουρίδην, πρὸ ὀλίγου ἐκεῖνος εἶπεν, ἀλήθειαν ὁ βασιλεὺς ἐπιμαρτυρόμενος τῷ ἀχιλλεῖ, ὃς ἐν τῇ α ῥαψωδίᾳ οἰνοβαρῆ ἐκεῖνον ἔσκωψε. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. δῆλον δὲ ὡς προϋπάρχει τοῦ οἰνοποτάζειν τὸ οἰνοποτεῖν. τρώων δὲ βασιλεῖς, τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει. ὡς καὶ ἐν ἰθάκῃ, πολλοὺς ὁ τηλέμαχος φησὶν εἶναι βασιλεῖς, οἵ εἰσιν ἐπιδέξιοι εἰς βασιλείαν καὶ τῇ ἀρχῇ πρέποντας. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. αἰνείας δὲ, φιλαλήθως φησί. πριαμίδη, τίμε ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, ἀντία πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι; οἱ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' ἀχιλλῆος στήσομαι. ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβήσας ἐξ ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσι. πέρσας δὲ λυρνησσὸν καὶ πήδασον. αὐτὰρ ἐμὲ ζεὺς εἰρύσατο, ὅς μοι ἐπώρσας μένος λαιψηρά τε γοῦνα. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐδάμην ἂν ὑπὸ χερσὶν ἀχιλλῆος καὶ ἀθήνης, ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος.

οἷα

οἷα δηλαδὴ φωσφόρος ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται σαφέστατα. καὶ ἐκέλευέ φησιν ἔγχει Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν. διό φησιν, οὐκ ἔστ᾽ Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι. αἰεὶ γὰρ πάρα θεός, ὃς λοιγὸν ἀμύνει. καί δ᾽ ἄλλως τοῦγε ἤγουν τούτου, ἰθὺ βέλος πέτεται. οὐδ᾽ ἀπολήγει πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. οὕτω σώφρων Αἰνείας καὶ ἄτυφος καὶ ἑαυτὸν γιγνώσκων, καὶ τὴν ἀλήθειαν οὐκ ἐπικρύπτειν εἰδώς. καὶ μονονουχὶ λέγων καὶ αὐτὸς τὸ τοῦ τραγικοῦ. νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με, τῆς ἔχθρας πολύ. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἱστορίας διαφόροις ἐνέθετο προγενεστέρας τοῦ δεκάτου ἔτους, πάσας μέντοι ἀποσεμνυνούσας τὸν Ἀχιλλέα. τὴν ἡρωϊκὴν δίωξιν δηλαδή, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς φυγὴν τοῦ Αἰνείου καὶ τὴν τῆς Λυρνησσοῦ καὶ Πηδάσου ἅλωσιν. περὶ ὧν εἰ καὶ προείρηται, νῦν ὅμως περὶ Πηδάσου ῥητέον πρὸς ἀνάμνησιν, ὅτι ὑπὸ τῇ Ἴδῃ ἔκειτο, Τρωϊκὴ καὶ αὐτὴ πόλις οὖσα, ἣν θηλυκῶς φασὶ λεκτέον. ὥσπερ αὖ οὐδετέρως, τὴν Καρικὴν πόλιν τὰ Πήδασα. ἐκεῖνα δὲ καὶ διὰ τοῦ γ᾽ ἐλέγετο, Πήγασα. ἔστι δὲ ὡς καὶ προεγράφη, καὶ ἑτέρα παρὰ τῷ ποιητῇ Πήδασος. ἡ δέ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ Μεθώνη, ἢ ἡ Κορώνη. τὸ δὲ ἀντία μάχεσθαι, διάλυσίς ἐστι τοῦ ἀντιμάχεσθαι. ὡς καὶ τὸ ἄντα ἵστασθαι, τοῦ ἀνθίστασθαι. ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ ἀντιμάχεσθαι, τὸ ἐναντίον μάχεσθαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἐναντίβιον πολεμίζειν. τὸ δὲ αὐτὰρ ἐμὲ θεὸς εἰρύσατο τουτέστιν ἐφύλαξε καὶ ἑξῆς, εἰς ἐπικουρίαν τὴν θεόθεν εὐχρηστεῖται. τὸ δὲ πρόσθεν ἰοῦσα ἐτίθει φάος, δίδωσι συλλογίζεσθαι, ὅτι νυκτιλοχῶν ἐπῆλθεν ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ Αἰνείᾳ βουκολοῦντι τὰ τοῦ πατρός. ὥσπερ καὶ τὸν Λυκάονα ἐννύχιος εἷλε προμολών. διὸ καὶ ἐδέετο φωτὸς ὁ Ἀχιλλεύς. ἐξευρίσκων δὲ κατὰ σύνεσιν τὰ ζητούμενα ῥαδίως, ἐρρέθη ὁδηγεῖσθαι ὑπ᾽ Ἀθηνᾶς φωσφορούσης καθὰ δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια, καὶ ὀρθῇ κελεύθῳ καθάπερ ἔφη, τἀν σκότει προηγούσης. ὅρα δὲ καὶ πολλὴν ταχυτῆτα ποδῶν προσμαρτυρουμένην τῷ Αἰνείᾳ, εἴγε τὸν ποδωκέστατον Ἀχιλλέα ἐν τοιούτῳ καιρῷ διεξέφυγε, καὶ ταῦτα ὑπὸ Ἀθηνᾶς φωταγωγούμενον. αἴτιον δέ, οὐ μόνον ὅτι τὴν περὶ ψυχῆς ἔθεε φεύγων, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν τόπων εἴδησις ὡς εἰκός, δι᾽ ἣν εὐμαθῶς ἔφευγεν. ἢ καὶ ὅτι οὐδὲ πάνυ ἐδιώχθη κατὰ σπουδὴν καὶ ἐπιμόνως ὑπ᾽ Ἀχιλλέως, ἀσχολουμένου ὡς ἔοικεν εἰς τὴν βοηλασίαν. οὐ γὰρ τῷ Αἰνείᾳ ἐπῆλθεν, ἀλλὰ ταῖς βουσὶν ὡς Αἰνείας φησίν. οἱ δὲ νῦν Λέλεγες οὗτοι καὶ Τρῶες, κόμμα τι μέτριον φαίνονται εἶναι Λελέγων καὶ Τρώων συνακολουθοῦν τῷ Αἰνείᾳ, καὶ συγκινδυνεῦον αὐτῷ. κατὰ δὲ ὁλότητα, Λέλεγες περὶ ὧν καὶ αὐτῶν προείρηται, οἱ Κᾶρες εἰσίν. ἐπεὶ καὶ Λελέγων πόλις κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ τῆς Καρίας μητρόπολις. καλοῦνται δὲ οὕτω, ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ συνάγω, ὡς ἐκ πολλῶν συλλεγέντες ἐθνῶν. ὁποῖόν τι καὶ περὶ τῶν Αἰολέων ἱστόρηται. ὁ δὲ Γεωγράφος, οὐκ αὐτόχρημα Κᾶρας οἶδε τοὺς Λέλεγας, λέγων ὅτι Λέλεγες, ἕτεροι μὲν τῶν Καρῶν ὑπῆρξαν, ᾤκουν δὲ περὶ τοὺς καλουμένους ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Κίλικας. ἐκπορθηθέντες δ᾽ ὑπ᾽ Ἀχιλλέως, μετέστησαν εἰς Καρίαν καὶ κατέσχον τὰ περὶ Ἁλικαρνασσόν. καθὰ καὶ ταῦτα προγέγραπται. ἑτέρωθι δέ, ληστρικοὺς λέγει τοὺς Λέλεγας. ὧν τινές φησι πλάνητες συγκατεμίχθησαν Κίλιξι, καὶ συνέμειναν δι᾽ ὁμοιοτροπίαν. ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ κόλπου τοὺς πλείους τῶν Λελέγων κατοικίζων φαίνεται ὁ ποιητής. ὧν Πήδασόν τινα λέγει πόλιν ὑπὸ Ἄλτῃ τεταγμένην. τὸ δὲ ἰθὺ πέτεται, ἀφορμὴ γίνεται τοῦ συνθέτως ἰθυπτίωνα εἰπεῖν τὴν Ἀχιλλέως μελίαν ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ ὅρα τὸ πέτεται καὶ τὸ οὐκ ἀπολήγει, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου καὶ ἔμφρονος τοῦ βέλους λεχθέντα καὶ αὐτὰ ὡς πολλαχοῦ θέλει ποιεῖν Ὅμηρος. φιλοτιμία δὲ ποιητική, πλὴν οὐκ ἔδει πλάσασθαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόρυ, ἐπεὶ τοιοῦτος ὑπόκειται καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ, εὖτε ἀντὶ τοῦ καθάπερ τὰ τεύχεα γεγόνασιν αὐτῷ. βούλεται δὲ τὸ μὲν πέτεται, κουφοτάτην νοεῖσθαι τὴν Πηλιάδα μελίαν. τὸ δὲ οὐδ᾽ ἀπολήγει, πάνυ ἐκήβολον αὐτὴν εἶναι, ἤγουν ἑκὰς ἀφιεμένην. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πρὸς τὸν ὑπεσχημένον ἀπελέστατα ἐν συμποσίῳ, οἰκεῖον εἰπεῖν τό, ποῦ τοι ἀπειλαί, ἃς ὑπέσχεο οἰνοποτάζων; ὁ δὲ ὀκνῶν πεισθῆναί τινι κελεύοντι, ἐρεῖ ἄν. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις; ἀνδρείου δὲ καὶ θεοφιλοῦς ἔπαινος τό, οὐκ ἔστιν ἄντα τοῦ δεῖνος, ἄνδρα μάχεσθαι. αἰεὶ γὰρ πάρα θεός, ὃς λοιγὸν ἀμύνει. ὅτι τό, εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα νικήσει, οὐδ᾽ εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι. τοιοῦτον νοεῖ ὡς ἐὰν οὐ ῥέπῃ τὸ τοῦ μοιριδίου τάλαντον, ἢ καὶ ἄλλως, ἐὰν οὐδεμία τις ἔξωθεν ἐπιβρίσῃ ῥοπή, οὐκ ἂν ἡττηθήσομαι. καὶ οὗτός ἐστιν ὁ λογισμὸς ὁ παραπείσας ἀντιστῆναι τὸν ταῦτα εἰπόντα Αἰνείαν τῷ Ἀχιλλεῖ. προβέβληται γὰρ καὶ αὐτοῖς ὡς καὶ πολλῷ πλέον πρὸ τούτου δέδεικται Ἀχιλλεὺς τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. ἧς μὴ ὑποθαλπούσης, ῥιγεδανώτατος ὁ πόλεμος. πολέμου δὲ τέλος, οὐκ ἔστι νοῆσαι τὴν νίκην ἐνταῦθα, τὸν πόλεμον δὲ αὐτὸν περιφραστικῶς. τὸ δὲ παγχάλκεος, ἀστείως εἴρηται. μονονουχὶ λέγοντος τοῦ Αἰνείου, ὅτι οὐκ ἂν εὐκόλως με νικήσῃ ὁ Ἀχιλλεύς, οὐ μόνον ἐὰν ἐξ Ἡφαίστου ὁπλοφορῇ, ἀλλ᾽ οὐδὲ ἐὰν αὐτόχρημα χάλκεός ἐστι. καὶ ὅρα ὅπως οὐ πάνυ ὁ Αἰνείας εἰς ἶσον θέλει ἄγειν ἑαυτὸν τῷ Ἀχιλλεῖ κατὰ ἀνδρίαν καὶ κατὰ ὠκύτητα ποδῶν, ἀλλὰ κολάζει καὶ ἀμφότερα, ἐκφυγεῖν μὲν ἀνωτέρω τὸν Ἀχιλλέα εἰπών, οὐ διότι ταχύτερός ἐστιν ἐκείνου, ἀλλὰ διότι αὐτὸν εἰρύσατο Ζεὺς ἐπόρσας μένος λαιψηρά τε γοῦνα. καὶ ἐν πολέμῳ δέ, οὔτε νικήσειν λέγει τὸν Ἀχιλλέα, οὔτε ὅτι ἐκεῖνος οὐ νικήσει τοῦτον, ἀλλ᾽ ὅτι οὐ ῥέα μάλα νικήσει δίχα θείας ῥοπῆς. οὕτως οὐ μόνον συνετὸς ὁ Αἰνείας καὶ εἰδὼς ἑαυτόν, ἀλλὰ καὶ θεοφιλής.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ διὸς υἱὸς ἀπόλλων.
Ἥρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο, καὶ δέ σε φασὶ διὸς κούρης ἀφροδίτης
Ἐκγεγάμεν. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν.
Ἡ μὲν γὰρ διὸς ἔσθ', ἣ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λευγαλέοις ἐπέεσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν,
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον ἥρην,
Ἀντία πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Ἣ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς, μετὰ μῦθον ἔειπε.

Ὅτι ὁμηρικὴ καὶ ἐνταῦθα δεινότης ἐξευρίσκει σύγκρισιν αἰνείου τε καὶ ἀχιλλέως ἐκ μητέρων, καὶ δίδωσι τὸ μεῖζον τῷ αἰνείᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἀφροδίτη, διός, ἡ τοῦ αἰνείου μήτηρ. ἡ δὲ θέτις, χερείων θεὸς οἷα ἐκ τοῦ θαλασσίου νηρέως. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἀλλὰ τί τῆς μητραγαθίας ὄφελος; οὐ γὰρ παρὰ τοῦτο οὐδ' ἀχιλλεὺς ὁ τῆς θέτιδος, αἰνείου τὸ ἧσσον φέρεται τοῦ ἐκ τῆς εὐγενεστέρας ἀφροδίτης. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα κόρην φανερῶς τὴν θυγατέρα φησίν. οὕτω γὰρ κόρη διὸς ἡ ἀφροδίτη. ὅρα δὲ καὶ τὸ χερείων, ἐπὶ ἁπλῶς ταπεινοτέρου τεθὲν καὶ ἐλάττονος. ἔνθα φησὶν ἀπόλλων τὸν αἰνείαν μὲν, ἀφροδίτης ἐκγενέσθαι, τὸν ἀχιλλέα δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ εἶναι, ἤτοι τῆς νηρηΐδος θέτιδος, ἥτις ἐλαττοῦται τῆς ἀφροδίτης, ὡς καὶ ὁ νηρεὺς τοῦ διός. κατὰ λόγον γὰρ εὐγενείας, ἡ τῶν πάππων καὶ ὅλως τῶν προγόνων ὑπεροχὴ, καταβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους. σημείωσαι δὲ καὶ ἐν τούτοις, οἵα ἡ τῶν ἐχεφρόνων ῥητόρων πρόφασις. ἐπιχειρήσας γὰρ τεχνικῶς ἐν τῇ προειρημένῃ συγκρίσει ὁ μυθικὸς ἀπόλλων, παρήγαγε τὸν αἰνείαν εἰς ὅπερ ἤθελεν, οὐκ αἰσθόμενον ὅτι καθάπερ οὐδὲ ἡ πατραγαθία μόνη οὕτως οὐδὲ τὸ ἐκ μητρὸς σέμνωμα συντελεῖ πρὸς ἔργα κατ' ἀνδρίαν. ἠρέθιζε δὲ τὸν αἰνείαν καὶ ἡ κλῆσις πάνυ σεμνὴ οὖσα. φησὶ γάρ. ἥρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς εὔχεο. καὶ δέ σε φασὶ διὸς κούρης ἀφροδίτης ἐκγεγάμεν. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν. ἡ μὲν γὰρ, διὸς ἔσθ'. ἣ δ', ἐξ ἁλίοιο γέροντος. εἶτα καὶ ἀξιῶν ὃ βούλεται, φησίν. ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα. ἀντὶ τοῦ ἴθυσον μετὰ χαλκοῦ, ἤτοι μετὰ ὅπλων στῆθι, καὶ οἱ ἀντίστησον τῷ πολεμίῳ τὰ ὅπλα, μηδέ σε πάμπαν λευγαλέοις ἐπέεσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ. τοῦτο δὲ, παντὶ προσήκει ὀτρύνοντί τινα κατὰ ἐχθροῦ. Καὶ ὅρα τὸ ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς εὔχεο, δι' οὗ ἀστείως δηλοῦται ὡς εὐχῆς χρεία τῷ αἰνείᾳ εἰ μέλλει ἀντιστῆναι τῷ ἀχιλλεῖ. τὸ δὲ ἀρειῇ ὅ ἐστιν ἀπειλῇ ὃ γίνεται πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου ἐκ τοῦ ἀρὰ, ἐπίτομός ἐστι διασάφησις τοῦ, λευγαλέοις ἐπέεσι. δῆλον γὰρ, ὡς λευγαλέον ἔπος ἡ ἀπειλή. ὅτι δὲ καὶ προθυμίαν ἐμποιοῦσιν εἰς ἔργον αἱ τεχνικαὶ παραινέσεις, δηλοῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ, ὡς εἰπὼν ὁ ἀπόλλων δηλαδὴ, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν, καὶ εὐθὺς ἔβη διὰ προμάχων ὁ αἰνείας. ὅτι οὐλαμὸς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, τὸ πύκνωμα καὶ σύστρεμμα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἢ ἀπὸ τῆς οὐλότητος τῶν συνεστραμμένων τειχῶν.

Φράζεσθον δὴ σφῶϊ ποσείδαον καὶ ἀθήνη
Ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Ἀντία πηλείωνος. ἀνῆκε δὲ φοῖβος ἀπόλλων.
Ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
Αὐτόθεν. ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων ἀχιλῆϊ
Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
Δευέσθω. ἵνα εἰδῇ ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
Ἀθανάτων. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
Πάντες δ' οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσά οἱ αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Ὅτι καινήν τινα περιπέτειαν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα παρεισάγει, τὴν τοῦ αἰνείου καὶ ἀχιλλέως μάχην. ἐν ᾗ διχόθεν ὑποδύσκολον τὸ τέλος. οὔτε γὰρ ἀναιρεθῆναι δυνατὸν τὸν αἰνείαν, παρὰ τὴν ἱστορίαν γὰρ τοῦτο. οὔτε ἀκινδύνως διεκφυγεῖν, οὐ γὰρ ἄξιον ἀχιλλέως τοῦτο. διόπερ ὁ ποιητὴς παρασημειούμενος τὸ κινδυνῶδες τῆς περιπετείας, ποιεῖ τὴν ἥραν λέγουσαν πρὸς ποσειδῶνα καὶ ἀθηνᾶν, φράζεσθον ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. ἤγουν τὸ τὸν αἰνείαν βῆναι ἀντία πηλείωνος, ἐπεὶ ἀνῆκεν αὐτὸν

ὁ ἀπόλ-

Εἰ δ' ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς,
Δείσετ' ἔπειθ' ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

ὁ ἀπόλλων. οἱονεὶ ἀνιστῶν ὅμηρος τὸν ἀκροατὴν εἰς προσοχήν, διὰ τὸ τοῦ πλάσματος δυσχερές, καὶ ἑαυτὸν δὲ ὀξύνων εἰς εὕρεσιν πιθανότητος. ὅπως δὲ αὐτὸς πιθανῶς τὸ ἄπορον λύσει, ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ὅτι παρὰ βραχὺ κινδυνεύων ὁ αἰνείας, ὅμως ἐκ τοῦ πολέμου σωθήσεται μηδέν τι παθὼν ἀνήκεστον. τρόπος δὲ φυλακῆς, τὸ ἐλθεῖν ὥσπερ τῷ αἰνείᾳ, οὕτω καὶ τῷ ἀχιλλεῖ, θείαν ἐπικουρίαν. φησὶν οὖν ἡ ἥρα. ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἤγουν τὸν αἰνείαν, ἢ τὸν φοῖβον, ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω αὐτόθεν. ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων ἀχιλῆϊ παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα. μὴ δέ τι θυμῷ δευέσθω, ἤγουν δεέσθω κράτεος μεγάλου. ταῦτα δέ, προσφυῆ ἔσονται εἰς ἐπικουρίαν καταπονουμένου προσώπου. ὡς καὶ ἐφεξῆς φιλίας συμμαχικῆς ἔπαινος τό, ἵνα εἰδῇ οὖ ἤγουν ὅτι μιν φιλέουσιν ἄριστοι. οἳ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι οἳ τὸ πάρος περ τοῖς δεῖνα ἀμύνουσιν οἱ τρωσὶ πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀποτρωπῶμεν αὐτόθεν, ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀχιλλέως. ἢ μᾶλλον ἐξ αὐτοῦ δὴ τοῦ τόπου ἔνθα νῦν εἰσὶν ὁ αἰνείας τε καὶ ὁ ἀπόλλων. ἵνα ᾖ ὅμοιον τῷ, μετέειπεν ἀγαμέμνων αὐτόθεν ἐξ ἕδρης. Ὅτι τὴν αἶσαν φησὶ λίνῳ ἐπινῆσαι τοῖς γεννωμένοις ἃ μετὰ ταῦτα πείσονται. δηλοῦται δὲ διὰ τούτου, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, ἡ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφὴ καὶ ὁ ἐν τούτοις εἱρμός. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου νῆσαι, καὶ αἱ βαρεῖαι κατακλῶθες ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ λόγῳ τροπῆς. λίνου μὲν γάρ, τὸ κατακλώθεσθαι. ἀτράκτου δὲ κλώθοντος, τὸ ὑπὸ βάρους κάτω φέρεσθαι. ἃς διασαφῶν εὐελπίδης, φησί. στέμματα ξήνασα θεά, ἐπέκλωσε πόλεμον. αἶσα δέ, ὁ τοῦ παντὸς λόγος κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ὅθεν καὶ μοῖρα λέγεται. καὶ εἱμαρμένη δέ, ὡς ἀπὸ τοῦ μείρω, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ δαίω καὶ τῷ μερίζω. τὸν δ' αὐτόν, καὶ ζῆνα φασίν, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιον. καὶ δία, ὅτι δι' αὐτοῦ πάντα. καὶ πεπρωμένην, ὅτι πάντα εἰς πέρας φέρει. ὁ δὲ τόπος οὗτος, καὶ προαναφώνησιν ἔχει ἀξυμφανῆ τῶν μετὰ ταῦτα, καὶ ἔστι τὸ ὅλον τοιοῦτον. πάντες δ' οὐλύμποιο κατήλθομεν, ἀντιόωντες τῆς δε μάχης. ἵνα μή τι μετὰ τρώεσσι πάθῃσι σήμερον, ὁ ἀχιλλεὺς δηλαδή. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἤγουν ταῦτα πάθῃ, ἅσσα οἱ, ἤτοι ἅτινα αὐτῷ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησεν ὡς ἐρρέθη λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ὅπερ ἐστὶ διασαφητικὸν τοῦ γεινομένῳ, ὅ ἐστι γεννωμένῳ. εἶτα κεῖται καὶ τό, δείσεται ὁ ἀχιλλεὺς παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ φοβηθήσεται, εἰ μὴ ταῦτα μαθών, ἴδῃ αἴφνης θεόν τινα ἀντικαταστάντα ἐκείνῳ, μεθ' ὅ, τέθειται καὶ ὡς γνωμικὸν τό, χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. ὅπερ ὀρθὸν ἔσται παραδοθὲν ἑνικῶς. οἷον. χαλεπὸς δὲ θεὸς φαίνεσθαι ἐναργής, ὅ ἐστι χαλεποὺς τοὺς θεοὺς ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν. ἀντίκειται δὲ τὸ ἐναργὲς, πρὸς τὸ νοητοὺς καὶ φανταστοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι.
Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεθα κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιὴν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
Εἰ δέ κ' ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ φοῖβος ἀπόλλων,
Ἢ ἀχιλῆ' ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος. μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀΐω
Ἂψ ἴμεν οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἡγήσατο κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον ἡρακλῆος θείοιο,
Ὑψηλόν. τό ῥά οἱ τρῶες καὶ παλλὰς ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ἔνθα ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο.

Ὅτι ἀποφθεγματικὸν ἐκ τοῦ ποσειδῶνος ῥηθὲν πρὸς ἥραν τό, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, ἀντὶ τοῦ μὴ ὀργίζου ἔξω νοός, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνοήτως. οὐδέ τί σε χρή φησι. περὶ δὲ τοῦ παρὲκ, ὅτι καὶ παρὲξ λέγεται, καὶ ὅτι διφορεῖται κατὰ σύνταξιν, καὶ ὅτι ἀεὶ παρ' ὁμήρῳ ὀξύνεται, ἀλλαχοῦ προείρηται ἱκανῶς. δηλοῖ δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ ὀδύσσεια. εἶτα καὶ ὃ φθάσας εἶπε συμβαλεῖν, συνελάσαι φησίν, εἰπών. οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι. ὃ τοῦ εἰρηνεύειν ὑποθήκη ἐστίν. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν πατουμένην ὁδόν, πάτον λέγει, τουτέστι τὴν τρίβον. εἰπών. ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεθα κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. εἴρηται δὲ ἀλλαχοῦ ὡς ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις. ὁ

Οἱ δ᾽ ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ᾽ ὀφρύσι Καλλικολώνης,
Ἀμφὶ σὲ ἤιε Φοῖβε καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.

ταῦτα λέγων Ποσειδῶν, ἐπάγει καὶ τό. πόλεμος δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει. ἀλλαχοῦ μὲν, ῥηθὲν πρὸς διαστολὴν παίδων τε καὶ γυναικῶν, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ διαστολῇ θεῶν, οὓς οὐ χρὴ πρὸς τὸ εἶδος πολεμικὸν συνελαύνεσθαι. λέγει δὲ καὶ ὅτι, εἰ δέ κ᾽ Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων, ἢ Ἀχιλῆ᾽ ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, αὐτίκ᾽ ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ᾽ αὐτόφιν ἤγουν παρ᾽ αὐτὰ καὶ αὐθωρὸν, νεῖκος ὄρηται, ἢ ὀρεῖται κατὰ μέσον μέλλοντα πρῶτον, ἀντὶ τοῦ διεγερθήσεται, φυλόπιδος. μάλα δ᾽ ὦκα διακριθέντας οἴω ἂψ ἴμεν ἤγουν ἐλθεῖν Οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ᾽ ὁμήγυριν ἄλλων, ἡμετέρῃς καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα πρῶτα μὲν, πλάσμα συνέσεως ἀνδρικῆς. τῆς Ἥρας γὰρ μαχικώτερόν τι βουλευσαμένης κατὰ Φοίβου, ἐκώλυσεν ὁ Ποσειδῶν μισῶν τὴν ἐμφύλιον μάχην. εἶτα ὅρα καὶ ποιητικὴν ἀγαθὴν μέθοδον. προεκθέμενος γὰρ καὶ ἐμφήνας ὡς δύναται καὶ τὰ τῆς Ἥρας ποιῆσαι, ὅμως ἐπέκρινε κρείττω εἶναι τὰ κατὰ τὸν Ποσειδῶνα. ἵνα προκατάρξας κακοῦ ὁ Ἄρης, πειράσεται ἀμύναι σὺν τοῖς ἀμφ᾽ αὐτόν. καὶ τοίνυν πλάττει οὕτω τὰ ἐφεξῆς πιθανώτερον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἰ δὲ Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων, σχῆμά ἐστιν Ἀλκμανικὸν ὡς ἤδη καὶ ἐν ἄλλοις προγέγραπται. οὐχ᾽ ὅτι ὁ μελοποιὸς Ἀλκμὰν εὗρεν αὐτὸ, ἀλλ᾽ ὅτι Ὁμήρου εὑρόντος, ἔχαιρεν ἐκεῖνος τῷ σχήματι. τινὲς δὲ, γράφουσιν ἄρχησι. καὶ οὕτως ἐκφεύγουσι τὴν καινοτροπίαν τοῦ σχήματος. ἰσχυροτάτης δὲ ἐπικουρίας δηλωτικὸν τὸ, μάλα δ᾽ ὦκα διακρινθήμεναι οἴω ἡμετέρῃς ὑπὸ χερσὶν ἶφι δαμέντας. Ὅτι τεῖχος ἀμφίχυτον κατὰ μέν τινας, τὸ βουνοειδὲς, καὶ ἀμφοτέρωθεν κατακεχυμένον τῇ ἐξ ὑψηλοῦ ἐφ᾽ ἑκάτερα χθαμαλότητι. οἱ μέντοι πλείους, ἀμφίχυτόν φασι τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ περικεχυμένον, ἤγουν τὸ ἐξ ἀναχώματος ὄν. ὡς τὸ, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, ἤγουν ἀναχωματίσαντες. τοιοῦτον δὲ ἦν τεῖχος ἐν Τροίᾳ. περὶ οὗ φησὶν ὁ ποιητὴς, ὅτι ὁ μὲν Ποσειδῶν καὶ ὅσοι θεοὶ σύμμαχοι Ἀχαιοῖς, ἐκάθηντο τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλέος θείοιο, ὑψηλόν. ὃ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη ποίεον τότε, ὄφρα τὸ κῆτος Ἡρακλῆς ὑπεκπροφυγὼν, ἀλέαιτο ἢ ἀλέοιτο, τουτέστιν ἐκκλίνοι καὶ ἀνατρέχοι δηλαδὴ ῥᾳδίως εἰς αὐτὸ ὁππότε μιν σεύαιτο, ἤγουν ὅτε αὐτὸν ἐκεῖνο διώκοι ἀπ᾽ ἠϊόνος πεδίονδε. καὶ οὕτω μὲν οἱ τῶν Ἀχαιῶν βοηθοί. οἱ δὲ ἀνθιστάμενοι τοῖς Ἑλληνίοις θεοῖς, ἑτέρωσε κάθιζον ἀμφὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἄρην, ἐπ᾽ ὀφρύσι Καλλικολώνης. πάντες δὲ ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἀμφιέσαντο ἵνα μὴ βλέποιντο. καὶ ὅρα ἐπιτομὴν ἱστορίας, οὔτε γὰρ ποῖον κῆτος ἦν ἔφη, οὔτε τίνος ἕνεκεν ἐπέμφθη. ἀλλ᾽ ὡς πρὸς εἰδότας λαλῶν, πάντα σιωπᾷ. τήν τε ὀργὴν τοῦ Ποσειδῶνος τὴν κατὰ τοῦ ἀδίκου Λαομέδοντος. καὶ τὴν ἐντεῦθεν τοῦ κήτους ἀποστολήν. καὶ τὴν πρόθεσιν τῆς Ἡσιόνης. καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἡρακλέος καὶ τὰ λοιπά. οὐ γὰρ ἦν καιρὸς νῦν τῷ ποιητῇ πολυλογεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι παίζων ὁ ποιητὴς Ἄρχιππος εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἡσιόνην μῦθον, ὃς αὐτὴν βορὰν τῷ κήτει ἐκτίθεται, πλάττει Μελάνθιον τὸν τραγῳδὸν ἔν τινι αὐτοῦ δράματι ἐκτεθῆναι. καὶ οὕτω παραδίδωσιν αὐτὸν τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ ὀψοφάγος, κατὰ ἰχθυοφαγίαν δηλαδή. ἐκράτησε γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον, ὄψον κατ᾽ ἐξοχὴν ἐπὶ ἰχθύων λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ κοινολεκτούμενον ὀψάριον. ἄρρηκτον δὲ νεφέλην λέγει, τὴν πυκνοτάτην. δι᾽ ἧς οὐδ᾽ ἂν οὐδὲ ἥλιος διαδράκοι ὡς ἀλλαχοῦ ἔφη ὁ ποιητής. ἄλλως δὲ φάναι, ἄρρηκτος νεφέλη ἐστὶν, ἣν οὐκ ἂν διασχοῦσα αἴγλη, αἰθρίαν ποιήσῃ. κατὰ τὸ, ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, ἤγουν αἰθρία γέγονε διαρραγέντος παντὸς νέφους ἐπιπροσθοῦντος. νεφῶν γὰρ διαρρήξεσιν, αἰθὴρ τοιοῦτος ἐπακολουθεῖ. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὀφρὺν λέγει ἐνταῦθα, τὴν τοπικὴν ἐξοχὴν, ἐν τῷ, ἐπ᾽ ὀφρύσι Καλλικολώνης τῆς προρρηθείσης. ὥσπερ καὶ κρᾶτα φησὶν Ὀλύμπου, καὶ ὀρέων κάρηνα. ἰστέον δὲ καὶ ὡς δύο προσώπων ἐνταῦθα προκειμένων μεγάλων Φοίβου τε καὶ Ἄρεος, τὸν ἕνα μὲν φιλῶν, προσφωνεῖ ἐν σχήματι ἀποστροφῆς ὁ μουσικὸς ποιητὴς καὶ φιλῳδὸς, ὡς μουσηγέτην καὶ ᾠδικόν. τὸν δὲ λοιπὸν, μισῶν τῆς ἀγριότητος καὶ ἀλογίας ὡς λόγιος, οὐ προσφθέγγεται. φησὶ γάρ. ἀμφὶ σὲ ἤιε Φοῖβε καὶ Ἄρηα πτολίπορθον. τί δέ ἐστιν ἤιος, προείρηται. καὶ ἡ μουσικὴ δὲ Μοῦσα, καλῶς ἂν ἐνδιαθέτῳ λόγῳ προσφωνοίη τὸν μουσηγέτην Ἀπόλλωνα, ὃν καὶ αὐτὴ ἀμείβεται ὀπὶ καλῇ ᾄδουσα. αὐτῷ μὲν γὰρ οἰκείως ἔχει, πρὸς δὲ τὸν Ἄρην οὐδὲν αὐτῇ μέτεστι. μνηστέον δὲ νῦν περὶ τοῦ ἤιος, ὅτι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἰὴ παρῆχθαι, ὅπερ ἐστὶν ἐπίρρημα ἐνθουσιαστικὸν ἐπιφωνούμενον τῷ Ἀπόλλωνι ἐν τῷ ἰὴ παιὰν, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Ὥς οἱ μὲν ῥ᾽ ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
Βουλάς. ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
Ὤκνεον ἀμφότεροι. Ζεὺς δ᾽ ἥμενος ὕψι, κέλευε.
Τῶν δ᾽ ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ

Ὅτι φορτικότητα πολέμου δηλοῖ, τὸ ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο. ὤκνεον ἀμφότεροι. δυσηλεγὴς δέ ἐστι πόλεμος, οὐχ ὡς τινὲς τοῦ κακοῦ ἀλέγομεν ἐπὶ κακῷ ἡμετέρῳ

Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν,
Ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν,
Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν, ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς
Σίντης, ὅντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν
Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀτίζων
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανὼν περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίνεται. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.
Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει ἤν τινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ,
Ὣς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.

καὶ οὐ δι' αὐτὸ τὸ καλόν. ἢ δυσηλεγέος, ὅ ἐστι δυσκοιμήτου, διὰ τὸ τῶν μαχομένων πολύφροντι. ἢ τοῦ εἰς κακὸν καὶ ἀνέγερτον ὕπνον κοιμίζοντος. ὃν Ὅμηρός που, τανηλεγέα λέγει. Σοφοκλῆς δὲ, αἰένυπνον, ὡς ἀδελφὸν μὲν ὕπνου, μακρότατον δέ. ὅθεν καί τις λαβὼν σοφὸς, αἰώνιον νεκρὸν ἔφη τὸν ἄνθρωπον. ὅτι διασκευὴ ἐκφραστικὴ πολέμου καὶ τὸ, τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, ὅ ἐστι τρίζον ἦχον ἀπετέλει, ὀρνυμένων ἄμυδις. καὶ ὅρα τὸ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. ἐκ παλαιτάτων γὰρ, σιδήρῳ ἦσαν καὶ οἱ ἵπποι κατάφρακτοι. τὸ δὲ πόδεσσι, δηλοῖ μὴ ἁπλῶς ἦχον δηλοῦσθαι ἐν τῷ καρκαίρειν, ἀλλὰ τὸν διὰ ποδῶν, ἢ ἀνδρῶν ὀρνυμένων ἤγουν σπουδαίως τρεχόντων, ἢ ἵππων. διαφαίνεται δὲ ἡ ἀρετὴ τῆς ὀνοματοποιΐας τοῦ καρκαίρειν, ὅτε τῆς γῆς μάλιστα παγετῷ κατεξηραμμένης, ἵπποι θέουσι δι' αὐτῆς. ὅτι τὸ, Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν, εἰς ἄνδρα δυνάστην παρῳδηθήσεταί ποτε. μονομαχούντων δὲ φραστικὸν τὸ, δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην ἤγουν συνηλθέτην μεμαῶτε μάχεσθαι. περὶ Αἰνείου δὲ οὗτος ὁ λόγος καὶ Ἀχιλλέως. ὅτι Αἰνείας πρῶτος ὁ καὶ προμελετήσας μονομαχῆσαι ὡς εἴρηται, ἀπειλήσας ἐβεβήκει κατ' Ἀχιλλέως νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν, πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος. ταῦτα δὲ, προμάχου δηλοῖ κατάστασιν. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς ἔνδοξον πλάττει τὸν προαγῶνα τῷ Ἀχιλλεῖ. τὸν ἄριστον Αἰνείαν κατ' ἐρεθισμὸν Φοίβου ἀντιτάξας αὐτῷ, οὐκ ἂν θαῤῥήσοντα τῷ Ἀχιλλεῖ ἄρτι ἀντιστῆναι, εἰ μὴ ὁ Ἀπόλλων αὐτὸν προὔτρεψεν. ἀπίθανον γὰρ ἦν τὸν ὁμολογήσαντα μόλις ἐκφυγεῖν ποτε ἀπ' Ἀχιλλέως, νῦν ἄλλως τοιαύτην τόλμαν ἐνδύσασθαι ἀποθέμενον τὴν ἧτταν, εἰ μὴ λόγοις ὑπό τινος κρείττονος ἀνεπείσθη, καὶ μάλιστα τοῖς ἀπὸ συγκρίσεως τῶν προγόνων ὡς εἴρηται. ὅτι τὸν Ἀχιλλέα, ὅτε τῷ Αἰνείᾳ ἐπέξεισιν εἰς μονομάχιον, λέοντι σίντῃ εἰκάζει. οὐ πεινῶντι ὡς ἐν ἄλλοις. ἢ σκυμναγωγοῦντι. ἢ σταθμοὺς κεραΐζοντι, ἀλλ' ὅλην χώραν σινοντι. φησὶ γάρ. ὦρτο λέων ὣς σίντης, ὅντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ὡς οἱ παλαιοί φασι, φλυαρίζει ὡς κρατήσων αὐτῶν ὅτ' ἐθελήσειε, κατὰ δὲ Ὅμηρον, ἀτίζων ἤγουν περιφρονῶν, ἔρχεται. ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν δουρὶ βάλῃ, τότε δὴ ἑτοιμασάμενος ἑαυτὸν εἰς πήδημα δι' ἄμυναν, ἐάλη τε χανών. περί τ' ἀφρὸς ὀδόντων γίνεται. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, οὐρῇ δὲ πλευράς τε, καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. ἓε δ' αὐτὸν ἤγουν ἑαυτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, τουτέστι δυνάμει, ἤν τινα πέφνῃ ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται ἐν πρώτῳ ὁμίλῳ. ὣς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο. καὶ ὅρα ὅπως γραφικῶς ὡραΐζει τὴν παραβολὴν, ἐμβραδύνας τοῖς περὶ τὸν λέοντα μεγαλοπρεπῶς ὡς οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ. ἅμα καὶ συνεξαγριαίνων τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν παραβολικὸν λέοντα. καὶ ὅτι καὶ μὴ τέτρωται Ἀχιλλεὺς, ὅμως λέοντι τετρωμένῳ παρεικάζει αὐτὸν, ἵνα ἐνδείξηται τὸν ἄγαν ἐρεθισμὸν τοῦ ἥρωος. φασὶ δὲ κέντρον ἐνεῖναι μέλαν τῇ τοῦ λέοντος ἀλκαίᾳ ἤγουν οὐρᾷ, ὡς κεράτινον. ᾧ μαστίζει τὰς πλευρὰς ἐν καιρῷ μάχης ἐρεθίζων ἑαυτόν. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι οὐδέ ποτε δέδοικεν οὐδὲ ὑποπτεύει ἔφοδον οἷα θαῤῥῶν ἑαυτῷ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀλκὶ πεποιθώς. εἰ δέ ποτε ἀνάγκη πᾶσα φυγεῖν, ἐπὶ σκέλος χωρεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασι, δοκεῖ περιττὸν ἔχειν τὸν καὶ σύνδεσμον. οὐ γὰρ συμπλέκει τι σαφῶς. τὸ δὲ συστραφῆναι χανόντα τὸν λέοντα, ἰδιότης ἐστὶ τοῦ ζώου. συστρέφεται μὲν γὰρ, ὡς πηδήσων. χαίνει δὲ, ὡς δι' προτενθευόμενος λιχνότερον κατὰ τοῦ βαλόντος. ὁ δὲ τῶν ὀδόντων ἀφρὸς, καὶ παράθηξιν αὐτῶν συχνὴν δηλοῖ, ὁποία τις καὶ ἐπὶ συῶν γίνεται. τὸ δὲ ἐν δέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, ἢ

εὐθεῖαν ἔχει τὸ κραδίη, ἵνα λέγῃ ὅτι στένει αὐτοῦ ἡ καρδία, δηλαδὴ τὸ ἄλκιμον ἦτορ. ἢ δοτικήν. ἵνα νοῆται ἐν τῇ καρδίᾳ στένει τὸ ἦτορ. καὶ ὑπονοεῖται ἀγγεῖόν τι εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ καρδία. στένει δέ, διὰ τὸ ὑπέρθερμον. θερμὸς γὰρ ὢν φύσει ὁ λέων, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς μάλιστα θερμαίνεται. τὸ δὲ ἑέ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει, ἀρχαϊκώτερον φράζει ὁ ποιητής. ἔστι γάρ, ἓ αὐτόν. καὶ πλεονασμῷ ἑὲ αὐτόν. ὡς τό, εἷς ὀφθαλμός, ἑῆς παρ' Ἡσιόδῳ. καὶ πάλιν θηλυκὸν ὑποτακτικὸν ἄρθρον, ἧς καὶ πλεονασμῷ, ἑῆς. οἷον. ἑῆς ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἧς τινος. ἐκ δὲ τοῦ ἓ αὐτόν, τὸ ἑαυτὸν ὕστερον συνθέτως γίνεται. ὡς ἐκ τοῦ κατ' ἐμὲ αὐτόν, τὸ ἐμαυτόν. τὸ δὲ γλαυκιόων, ἀντὶ τοῦ ἔμπυρον βλέπων κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὸ γλαύσσω, ἀφ' οὗ καὶ γλαῦξ. ἣν μόνην τῶν γαμψωνύχων καὶ σαρκοφάγων, φασὶ μὴ τίκτειν τυφλά, διὰ τὸ πάνυ τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρώδεις. ὃ τμητικὸν ὄν, διαιρεῖ τὴν θέαν. διὸ καὶ ἐν ταῖς σκοτομήναις ὁρᾷ. τινὲς δὲ γλαυκιᾶν φασί, τὸ στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ γλαυκὸν αὐτῶν ὑποφαίνειν. τὸ δὲ ἥν τινα πέφνη, οἱ μεθ' Ὅμηρον, εἴπως φασίν. αὐτὸ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅπως λαμβάνεται, προδεδήλωται. τοῦ δὲ φθίω ἤγουν φθείρω, ὥσπερ καὶ τοῦ μαστίω, χρήσεις εἰσὶ καὶ ἐν ἄλλοις. τὸν δὲ πρῶτον ὅμιλον, ἤγουν τὸν πρόμαχον, πρῶτον ὅμαδον καὶ πρώτην ὑσμίνην ἀλλαχοῦ λέγει. τὸ δὲ ἀγήνωρ, πρὸς τὸ ἄλκιμον ἦτορ τοῦ λέοντος ἀφορᾷ, οὐ ταὐτὸν ὂν τῷ μεγαλήτορι.

Ὅτι πρὸς τὸν παρ' ἐλπίδας προμαχόμενον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων θρασυνόμενον, πρέπει ῥηθῆναι πρός τινος ἀνδροφόνου τό, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης; ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει; ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς θαυμάσας εἴπερ ὁ Αἰνείας τολμᾷ πρὸ τῶν ἄλλων ἀντιστῆναι αὐτῷ, ἄλλα τε λέγει, καὶ ἐρωτᾷ ἐκεῖνον εἰ διὰ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ θαρραλεότητα μεγάλην τε οὖσαν καὶ μεγάλου τινὸς ἀξίαν, ἐλπίζει Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου, ὅ ἐστι βασιλεύσειν τῆς Τροίας. ἐκ δὲ τούτου, δῆλον ὡς ἐπίδοξος ἦν ὁ Αἰνείας εἰς βασιλείαν, καθὰ καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται, διὰ τὸ βασιλικοῦ εἶναι γένους. εἶτα ἐκκόπτων ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν τοιαύτην ἐλπίδα τῆς ἐκείνου ψυχῆς, καὶ δεικνὺς ὡς μάτην βασιλεύσει διὰ τοὺς τοῦ Πριάμου κληρονόμους, φησὶ κατὰ σχῆμα ἀντιπαραστάσεως ὡς εἴπερ ἔμ' ἐξεναρίξῃς, οὔτοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει, διὰ μέσου δηλαδὴ τοῦ ἐγχειριζομένου σκήπτρου. εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες, ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων. εἶτα ὑποκαταβαίνων τοῦ βασιλείου γέρως εἰς ἕτερον ἀριστεῖον συνῆθες τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ προϊστόρηται, ἐπανερωτᾷ τὸν Αἰνείαν. ἦ νύ τι τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, καλὸν

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
Ἔστης, ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὔτι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει.
Εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες, ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων.
Ἦ νύ τι τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι
Αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μὲν σέ γέ φημι καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα,
Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων.
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν,
Πέρσα μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί.
Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἦγον. ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρρύεσθαι ὀΐομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Πηλεΐδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς
Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρπω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' αὖτ' ἄρ ἐγὼ σούς.
Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης.

φυταλιῆς

Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
Σήμερον. οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακρινθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι.

φυταλιῆς καὶ ἀρούρης ὄφρα νέμηαι αἴκεν ἐμὲ κτείνῃς. χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ, ἤγουν τοῦτο ῥέξειν. καθὰ καὶ ὁ Αἰνείας πρὸ μικροῦ ἔλεγε περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτι οὐ με μάλα ῥέα νικήσει. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, γέρας ἐν χερσὶ θήσει, ταυτόν ἐστι τῷ ἐγγυαλίξει, ἤγουν ἐγχειρίσει. πλὴν ὅσον, τοῦτο μὲν, κοινόν. ἐκεῖνο δὲ, ποιητικόν. ἀεσίφρων δὲ, ἢ παρὰ τὸ ἆσαι τὸ βλάψαι, ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας. ἢ παρὰ τὸ ἀείρω ἀέρσω, οἱονεὶ ἀερσίφρων. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἔστι κοῦφος τὰς φρένας, οὐδὲ ἀείρεται, ἤγουν κερέθεται τὰς φρένας ὁμοίως τοῖς νεωτέροις ὁ γέρων Πρίαμος. ἀλλ' ἀνάπαλιν ἔμπεδός ἐστιν ἤγουν στερεὸς καὶ βέβαιος. ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ πέδῳ βεβηκότα, τῶν κερεθομένων ἀσφαλέστερα ὅτι καὶ σταθερώτερα. παλαιὸς δέ τις, οὕτω συντόμως φησίν. ἀεσίφρων, φρενοβλαβής. ἢ κοιμώμενος τὰς φρένας. ἀέσαι γὰρ, τὸ κοιμηθῆναι καὶ ἀναπνεῦσαι. ὅρα δὲ ὅπως καὶ ἐνταῦθα ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ τέμνειν τὸ τέμενος. καὶ ὅτι παντοδύναμον, ἔξοχον ἄλλων εἰπὼν τέμενος, καὶ καλόν. καὶ ὅτι φυταλιὰν μέν φησι, τὴν ἀμπελόφυτον καὶ τὴν δενδροφόρον. ἄρουραν δὲ καὶ νῦν τὴν ψιλὴν ἄροσιν. δηλοῖ δέ ποτε εἰ καὶ μὴ παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἄρουρα, καὶ πόσον μέτρου γῆς ὡς ἐν τοῖς προγέγραπται. τὸ δὲ ἐμὲ κτείνῃς, ἐμὲ ἐξεναρίξῃς πολυωνυμίας λόγῳ ἀνωτέρω ἔφη, καὶ ταῦτα μὲν ὧδε. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ οὕτω δείξας ἐν κενοῖς θρασύνεσθαι τὸν Αἰνείαν, καὶ παραδεικνὺς τὴν χαλεπότητα τοῦ ἀποβῆναι [?] τῷ Αἰνείᾳ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐλπίδα, ἀναμιμνήσκει ὅπως αὐτόν ποτε εἰς φυγὴν ἔτρεψεν, εἰπών. ἤδη μὲν σέ γέ φημι καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα. ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα σεῦα ὅ ἐστιν ἐδίωξα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων, ἤτοι οὐκ ἐστρέφου ὀπίσω. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐντροπαλίζεσθαί φησιν. ἀλλὰ δηλονότι ἀμεταστρεπτὶ εἴτε καὶ προτροπάδην ἔφυγες. λέγει δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὡς ἐκ τῆς Ἴδης εἰς Λυρνησσὸν ὑπεκφυγόντα τὸν Αἰνείαν, θεὸς ἐῤῥύσατο. καινῶς δηλαδὴ σωθέντα ἐξ αὐτοῦ. καὶ σημείωσαι ὅπως τὸ στενῶς ἤδη προδιηγηθὲν παρὰ Αἰνείου, καὶ οὐδὲ πάνυ σαφῶς, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ἐπιδιηγησάμενος, ἐσαφήνισεν. Αἰνείας μὲν γὰρ οὐ σαφῶς τὸ περὶ Λυρνησσὸν διηγήσατο. ἐκεῖνο μόνον εἰπὼν ὅτι ἔπερσε Λυρνησσόν. ἐμὲ δὲ Ζεὺς εἰρύσατο. Ἀχιλλεὺς δὲ, πλατύτερον καὶ σαφέστερον λέγει, ὅτι ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. ταύτην δὲ περθήσας ἐγὼ, ἐποίησα τὰ καὶ τά. σὲ δὲ Ζεὺς ἐῤῥύσατο. καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὅπως οἶδεν ὁ ποιητὴς διττολογεῖν τεχνικῶς. ὥσπερ δὴ καὶ τὰ περὶ τῆς Ἴδης καὶ τῶν βοῶν δευτερολογῶν, οὐ φορτικὸς δοκεῖ διὰ τὴν παραφραστικὴν ἐξαλλαγήν. ὁ μὲν γοῦν Αἰνείας ἔφη συντόμως, ὅτι ἔφυγεν ἐξ Ἴδης ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέραις. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς, πλατύτερον λέγει ὅτι ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο καὶ ἑξῆς ὡς προέκκειται. ὅλως δὲ, τὰ μὲν τοῦ Αἰνείου ταῦτα, συντέτμηται οἷα μὴ θέλοντος ἐπεξιέναι τοῖς καθ' ἑαυτοῦ. τὰ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, πλατύνεται, ὡς ἂν καὶ ἐντρέψῃ τὸν ἐχθρὸν, καὶ τὴν ἀγαθὴν δὲ ἐλπίδα ἐκβάλῃ ἀπ' αὐτοῦ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ἀκροατὴς, μεγάλα τινὰ καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προθύρων, ὅ φασι, καὶ νῦν, ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ. ὁ δὲ ποιητὴς, καὶ ὧδε μαλακωτέραν τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχὴν ὡς καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ἐποίησε. καὶ μονομαχίαν Ἀχιλλέως καὶ Αἰνείου συνίστησι τῶν ἀρίστων. καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀπαλλάττει ἀλλήλων. ἐν μόνῃ λογομαχίᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς ὡς φανήσεται. ἀεὶ γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν ἐθέλει καὶ ὡς οὐκ ἂν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατής. κερδαίνουσι δὲ καὶ ἐκ τούτου τοῦ τόπου οἱ Ὁμηρίδαι πολλά τε ἄλλα τεχνικὰ, καὶ στοιβὴν δὲ ἱστοριῶν, ἃς ἡ ὁμιλία τῶν ἡρώων τούτων καταπεπύκνωται. ἔνθα σημείωσαι καὶ ὅπως ἐν πολλῇ πραγμάτων συγχύσει, σαφήνειαν ἄκραν ἐφύλαξεν ὁ ποιητὴς, ὡς δῆλον ἀναγινώσκοντι. τὸ δὲ δουρὶ φόβησα, ἐξαιρεῖται τοῦ Ἀχιλλέως τὸ δόξαι ἂν τόξοις ὡς εἰκὸς νύκτωρ ἐκφοβῆσαι τὸν Αἰνείαν. τὴν δὲ τῆς Λυρνησσοῦ πόρθησιν, παιδευτικῶς ὁ Ἀχιλλεὺς οὔ φησι μόνος αὐτὸς ἀνῦσαι ἀλλὰ σὺν θεῷ. φησὶ γάρ. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν πέρσα ἤγουν αὐτὴν περθήσας εἷλον, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρὶ, τουτέστι σὺν φρονήσει καὶ ἀρχικῶς. νοητέον δὲ σιωπηρῶς ὅτι καὶ ἐκ Λυρνησσοῦ λαθὼν ὁ Αἰνείας ἔφυγεν. οὐ γὰρ ἑάλω φυγὼν ἐκεῖ. λείαν μέντοι ἑτέραν ἐκεῖθεν ἠγάγετο ὁ Ἀχιλλεύς. φησὶ γάρ. ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἤγουν ληϊστὰς αἰχμαλώτους ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ἤγουν. δι' οὗ δηλοῖ, ὡς δύναταί τις ληϊάδας γυναῖκας ἑρμηνεῦσαι, τὰς δουλίδας. τοιαῦται γὰρ αἱ τὸ ἐλεύθερον ἦμαρ ἀφαιρεθεῖσαι. ὅρα δὲ καὶ τὸ, Ζεὺς ἐῤῥύσατο, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐρύω γενόμενον καθὰ πρὸ τούτων τὸ, αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς εἰρύσατο, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ῥύω, οὗ χρῆσις εὐθὺς ἐφεξῆς ἐν τῷ, ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι. εἰ μή τις φιλονεικῶν, ἐρεῖ διὰ ἐκθλίψεως καὶ αὐτόθι κεῖσθαι τὸ ἐρύεσθαι. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φοβητικὸν ἐξ ἀριστέως εἰς ἐχθρὸν ἀνθιστάμενον τὸ, ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι. ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι ἤγουν βάλλεις. τέθης [?]. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κέλομαι εἰς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο, πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. τοῦτο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ἤδη εἴρηται. οὗ κατὰ μίμησιν εἶπεν Εὐελπίδης τὸ, ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο, καὶ οὕτω μὲν ἐρεῖ ὁ ῥηθεὶς ἀριστεύς. ὁ δὲ ὑπεναντίος, ἀντείποι ἄν, μὴ

δήμ

δήμ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς ἔλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. λέγει δὲ ταῦτα Αἰνείας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, πειρώμενον λόγοις αὐτὸν ἐκθροεῖν. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐπιδεξίως ὁ Αἰνείας, κέρτομον τὸν Ἀχιλλέα λέγει καὶ λαλοῦντα αἴσυλα. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, οἶδα καὶ αὐτός. δηλονότι ὥσπερ οἶδας καὶ σύ. πλαγίως οὖν ὑβρίζει σχηματίζων. ἔστι δὲ νηπύτιος κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ν. ὁ ἐστερημένος τοῦ πεπνῦσθαι. αἴσυλα δέ, τὰ ἐφάμαρτα. ὡς οἱονεὶ αἰσόσυλα. ἤγουν δι' ὧν συλᾶται τὸ αἴσιον. ἢ τὰ βλαπτικά, παρὰ τὸ ἆσαι κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ι. ἔτι δὲ κἀκεῖνο σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ, οἶδα κερτομίας μυθήσασθαι, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς ὡς δύναταί τις ῥητορικώτερον τὸν λόγον προχειριζόμενος εἰ βούληται, ψόγον τοῦ Ἀχιλλέως ποιήσασθαι, ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐποίησε πρὸ βραχέων. διὸ καὶ ὁ Αἰνείας προϊών, φησίν. ὅτι ἔστιν ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι. τὸ δὲ ἐν θυμῷ βαλεῖν, εἴη ἂν ἴσον τῷ, ἐν φρεσὶ θήσειν. ὅρα δὲ καὶ τό, μή δ' ἀντίος ἵστασ' ἐμοῖο. ἀκόλουθον μὲν γάρ, εἰπεῖν μή δ' ἀντίον ἵστασθ' ἐμοῖο. εἶπε δὲ οὐχ οὕτως, διά τε ὀρθότητα μέτρου, καὶ διὰ τὸ καινότερον τῆς συντάξεως. τοιοῦτον δέ τι καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς εὑρεθήσεται σχῆμα. ὅτι ὁ Αἰνείας τὸ οἰκεῖον γένος ἐκτιθέμενος καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἐμπλατυνόμενος ἀφελέστερον τοῖς οἰκείοις, εὐγενέστερον ἐμφαίνει ἑαυτόν. λαβὼν τὰς τοῦ ἐγκωμίου ἀρχὰς ἐκ τῶν ἤδη ῥηθέντων ὡς ὑπὸ διδασκάλου τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ φησίν. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων, ἤγουν προηκουσμένας ἱστορίας. ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σούς. καὶ οὕτω προοιμιασάμενος, ἐπάγει. φασὶ σὲ μέν, Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι, μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης. αὐτὰρ ἐγών, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο εὔχομαι ἐκγεγάμεν ἤγουν γενέσθαι, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα παλιλλογεῖ ἐπὶ τῆς τῶν ἡρώων γενεαλογίας, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ὡς ἐκ τοῦ σοφοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενα, στρυφνότερον ἐγράφη καὶ γοργότερον καὶ ἐναγωνίως κατὰ σύγκρισιν. ἔτι δὲ καὶ σεμνότερον, διὰ τὴν μνήμην τοῦ προγόνου Διός, ἐν τῷ, καὶ σέ φασιν Ἀφροδίτης ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν. ἡ μὲν γὰρ Διός ἐστιν, ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος. ταῦτα δὲ νῦν τὰ τοῦ Αἰνείου, ὑπτίως ἔχουσι διὰ τὸ πλατὺ καὶ ἀφηγηματικώτερον. καὶ οὐδὲ πάνυ σεμνῶς, διὰ τὸ σιγᾶσθαι τὸν Δία. φησὶ γάρ. φασὶ σὲ μέν, τοιόνδε εἶναι. ἐγὼ δέ, τοιῶνδε γονέων εἰμί, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. καὶ ὅρα τὴν πρὸ ὀλίγων ὑπολαληθεῖσαν τοῦ σχήματος ἐξαλλαγήν, ἐν τῷ, φασὶ σὲ μὲν ἔκγονον εἶναι γονέων τοιῶνδε. ἐγὼ δέ εἰμι τοιῶνδε. οὐ γὰρ εἶπεν, ὡς φασὶ σὲ μὲν τοιόνδε, ἐμὲ δὲ τοιόνδε, ἵνα μὴ δόξῃ γελοῖος. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως, οἰκεῖον τὸ φασὶ σέ. οὐ γὰρ οἶδεν ἀκριβῶς τὰ ἐκείνου. ἑαυτὸν μέντοι εὖ οἶδεν ὁ Αἰνείας. διὸ οὐδὲ λέγει, ὅτι ἐμὲ δέ φασι τοιόνδε εἶναι, ἀλλ' ὅτι εἰμὶ ἐκ τοιῶνδε γονέων. καίτοι ἄλλως, οὐδὲ ἐκεῖνο γελοῖον ἦν. ἤγουν τὸ εἰπεῖν ὅτι φασὶν ἐμὲ ἐκ τοιῶνδε γενέσθαι. καὶ γάρ τις ἀλλαχοῦ λέγει παρὰ τῷ ποιητῇ, μήτηρ μέν με φησὶ τοῦ ἔμμεναι. πλὴν κάλλιον τό, ἐγὼ δὲ εἰμί, τοῦ, ἐμὲ δέ φασιν εἶναι. καὶ οὐδὲ ταυτὸν τὸ φασὶν ἀόριστον, καὶ τό, μήτηρ μέν με φησὶ τοῦ δέ τινος υἱὸν εἶναι. τοῦτο μὲν γὰρ ἀληθοῦς μαρτυρίας ὡς ἐκεῖ δέδεικται. τὸ δέ φασιν, ὕποπτον. ὅρα δὲ ἐν τούτοις καὶ συλλογισμὸν πιθανόν, ὁρμώμενον ἀπὸ τόπου, τοῦ, ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὄν, κρεῖττόν ἐστιν. οὕτω γάρ πως καὶ ὁ Αἰνείας ἑαυτὸν κρείττονα συνάγει τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπεὶ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, κρείττων τῆς τοῦ Ἀχιλλέως. τοιοῦτον δέ τι ἐστὶ καὶ ἐν τῇ ἐφεξῆς ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ἀστεροπαῖον τὸν υἱὸν Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, φησί. κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν. κρείσσων δὲ Διὸς γενεή, ποταμοῖο. ἐγὼ δηλαδὴ σοῦ. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸν Πηλέος ἔκγονον ἤγουν υἱόν, διὰ τοῦ κ. οὗ τὸ ῥῆμα, ἐκγενέσθαι. ὡς τό, τοῦ μὲν ἐκ φασὶ γενέσθαι. ᾧ σύστοιχον καὶ τὸ ἐκγεγάμεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μία τῶν Νηρηΐδων ἡ Ἁλοσύδνη παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ τῆς Θέτιδος ἐνταῦθα ἐστὶν ἐπίθετον. ἐν μέντοι Ὀδυσσείᾳ, ἔοικε Νηρηΐδος ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ, φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης. εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἴη ἐκεῖ ἐπίθετον. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος, ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας τὴν ἁλοσύδνην. ὅτι ἀπειλὴ πρὸς λάλον ἀντίμαχον τό, τῶν δὴ νῦν, ἤγουν τῶν ἡμετέρων γονέων, ἕτεροί γε, ὅ ἐστιν οὗτοι ἢ ἐκεῖνοι, φίλον παῖδα κλαύσονται σήμερον. οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν ὧδε διακρινθέντε μάχης ἐξαπονέεσθαι. καὶ ὅρα ὡς ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας νηπύτιον περιλαλεῖ τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη κατ' αὐτοῦ πρωτολογεῖσαι. τίς δὲ ὁ νηπύτιος, εἴρηται. τρὶς δὲ ἡ λέξις αὕτη ἐν τούτοις κεῖται.

Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς.
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα.

Ὅτι εὐγενείας δηλωτικὸν τό, εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἢ περιττὸς ὁ δὲ σύνδεσμος ἐν τῷ, πολλοὶ δέ μιν, ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ εἴληπται. Καὶ ὅρα ὡς τὴν περὶ ἱστοριῶν καὶ τῶν

Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ, τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος καταβουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι.
Τάων καὶ βορέης ἠράσατο βοσκομενάων.
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο, κυανοχαίτῃ.
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' ἐριχθόνιος τέκετο τρώεσσιν ἄνακτα.
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο.
Ἶλος τ' ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος γανυμήδης.
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων.
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα λαομέδοντα.
Λαομέδων δ' ἄρα τιθωνὸν τέκετο πρίαμόν τε
Λάμπον τε κλυτίον θ' ἱκετάονά τ' ὄζον ἄρηος.
Ἀσσάρακος δὲ, κάπυν. ὁ δ' ἄρ ἀγχίσην τέκε παῖδα.
Αὐτὰρ ἔμ' ἀγχίσης. πρίαμος δ' ἔτεχ' ἕκτορα δῖον.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς,
Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος.
Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ'. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν. πολέες δ' ἔνι μῦθοι
Παντοῖοι. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον ὥστε γυναῖκας;
Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί. χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Ἀλκῆς δ' οὔμ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἦ ῥα. καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἤλασε χάλκεον ἔγχος
Σμερδαλέῳ. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ.

τοιούτων εἴδησιν, ἀνδράσι μάλιστα ἀνατίθησιν. εἰ μή τι ἄρα διὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματι καὶ γυναῖκες δηλοῦνται. ἑτέρῳ ἀλλαχοῦ σαφέστερον φράζων, ἔφη κορωνήτην τινὰ καλεῖσθαι πρᾶτε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. τὸ δὲ ἴσασιν, ἀσφαλέστερόν ἐστι τοῦ φασίν. ὅτι γενεαλογίαν ὁ ποιητὴς τῶν τρωϊκῶν ἐκτιθέμενος βασιλέων, διὰ μέσου τοῦ αἰνείου ὑπὸ ἀκροατῇ τῷ ἀχιλλεῖ, φησί. δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο ζεύς, κτίσε δὲ δαρδανίην. ἐπεὶ οὔπω ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκουν τῆς προδεδηλωμένης πολυπιδάκου ἴδης, διὰ τὰς νομὰς δηλαδὴ καὶ τὰς ἐκεῖ συλλειβομένας ὑγρότητας. δάρδανος αὖ, τέκεθ' υἱὸν ἐριχθόνιον βασιλῆα. περὶ οὗ καὶ πωτέρω εἰρήσεται. τρῶα δ' ἐριχθόνιος τέκετο τρώεσσιν ἄνακτα. τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, ἶλος τ' ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος γανυμήδης. ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοί, διὶ οἰνοχοεύειν κάλλεος οὕνεκα οἷο, ἤγουν ἰδίου, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα λαομέδοντα. λαομέδων δ' ἄρα τιθωνὸν τέκετο. πρίαμόν τε. λάμπον τε. κλυτίον τε. ἱκετάονά τε ὄζον ἄρηος. τὸν ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ δημογέροντας. ἀσσάρακος δέ, κάπυν. ὁ δ' ἄρ ἀγχίσην τέκε παῖδα. αὐτὰρ ἔμ' ἀγχίσης. πρίαμος δ' ἔτεχ' ἕκτορα δῖον. ὡς εἶναι πέμπτον τὸν αἰνείαν ἀπὸ τοῦ τρωός, καθὰ καὶ τὸν ἕκτορα. καὶ σημείωσαι ὡς ἐνταῦθα ἐπλεόνασε τοῖς ῥήμασι τοῦ τεκεῖν διὰ τῆς λέξεως ποικίλως. δὶς μὲν εἰπὼν ἐνεργητικῶς τὸ τέκε, πολλάκις δὲ παθητικῶς τὸ τέκετο. ἅπαξ δὲ περιφράσας αὐτὰ ἐν τῷ, τρωὸς δὲ παῖδες ἐξεγένοντο. ὅ ἐστι, τρῶος δέ, τέκεν ἢ τέκετο παῖδας. δὶς δὲ λαβὼν ἀπὸ κοινοῦ ταῦτα. καὶ ὅπως καὶ τὰ νῦν γενεαλογικαῖς ἱστορίαις καταπύκνωσαν ὡς καὶ κατωτέρω δηλωθήσεται. καὶ ὅτι ἐνταῦθα σαφῶς ὁ ποιητὴς ἐδήλωσε διαφορὰν τῶν πολλα-

πολλαχοῦ λεγομένων Τρώων καὶ Δαρδανίων. ὡς Δαρδανίων μὲν ὄντων κυρίως, τῶν ἀρχῆθεν ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ Δαρδανίᾳ περί που τὰς ὑπωρείας τῆς Ἴδης. Τρώων δὲ ταυτὸν δ' εἰπεῖν Ἰλιέων, τῶν ἐν τῇ πεδινῇ Ἰλίῳ. περὶ δὲ Δαρδάνου φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐν τῷ κατακλυσμῷ τῷ κατὰ τὸν Δευκαλίωνα, ἐκ τῆς Σαμοθράκης ἀσκὸν, ἢ σχεδίαν δερμάτων σκευάσας καθὰ καὶ τῷ Λυκόφρονι δοκεῖ, καὶ ὑποδὺς, καὶ τοῖς ὕδασιν ἑαυτὸν ἐπιδοὺς, προσοκείλας τε τῇ Τροίᾳ, μετὰ τὸ ἀναξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ, τὴν Δαρδανίαν ἔκτισεν, ὑψηλοτέραν κειμένην τῆς ὕστερον Ἰλίου, φόβῳ τῆς ἐξ ὑετῶν κατακλύσεως, ἧς αὐτὸς ἐπειράθη. καὶ σημείωσαι ὅτι εἰ καὶ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο ἡ Ἴλιος, οὐδὲν κωλύει καὶ οὕτως ἀνεμόεσσαν αὐτὴν λέγειν ἤγουν ὑψηλὴν, ὡς ἀπὸ μέρους τῆς ὑψηλῆς Δαρδανίας. ἢ καὶ ὡς ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἱδρυμένην, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ προῤῥηθεὶς ἐρινεὸς, τόπος ὢν πετρώδης ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. πολλαχοῦ δὲ δηλώσεων γινομένων περὶ ἐρινεοῦ, ῥητέον καὶ ἐνταῦθα ὅτι κατὰ τὸ ἄῤῥεν ὥς φησιν Ἀθήναιος λέγεται ἐρινὸς ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ ε παρ' Ὁμήρῳ, ἐρινεός. καὶ ὅτι ἐκεῖθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι. εἰπών. πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ. παροιμιακὸν δὲ αὐτοῦ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ, ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας; καὶ ὅτι ἱστορεῖται οὐ μόνον δίφορος ἐρινεὸς, ἀλλά που καὶ τρίφορος, ὡς ἐν Κέῳ. καὶ ὅτι καὶ λευκερινεὸς, εἶδός ἐστι συκῆς, ἥτις λευκά φησιν ἴσως φέρει σῦκα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι αἱ ὑπώρειαι, διαφέρουσι τοῦ πεδίου. οὔπω γὰρ πάντῃ πεδιὰς ἡ ὑπώρεια, ἀλλὰ ταπεινοτέρα μὲν κορυφῆς, μετεωροτέρα δὲ πεδιάδος. τὸ δὲ πεπόλιστο πόλις, ἐτυμολογικός ἐστι τρόπος, ὡς τῆς πόλεως ἐκ τοῦ πολίζω λεγομένης. τὸ μέντοι πολίζω, παράγωγόν ἐστι τοῦ πολῶ ἤτοι περιστρέφω, ὡς νεμεσῶ νεμεσίζω, καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ ἐριχθόνιον βασιλῆα, κατωτέρω σαφέστερον φράζων ἐπὶ τοῦ Τρωὸς, φησί. Τρώεσσιν ἄνακτα. οὐκοῦν ὁμοίως τῷ Τρωῒ, καὶ ὁ Ἐριχθόνιος Τρώων νοηθήσεται βασιλεύς. ἡ δὲ τοῦ Γανυμήδους ἁρπαγὴ, ἄωρον αἰνίττεται τοῦ παιδὸς θάνατον. ὁποῖα πολλὰ οἱ μῦθοι πλάττουσι. τινὲς δέ φασιν ὑπὸ τοῦ Ταντάλου αὐτὸν ἁρπαγῆναι καὶ ἐν κυνηγεσίῳ πεσεῖν, καὶ ταφῆναι ἐν τῷ Μυσίῳ Ὀλύμπῳ. οἱ δὲ, ἱστοροῦσιν, ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἁρπαγῆναι, καὶ τὸν τῆς ἁρπαγῆς τόπον, ἁρπάγην κληθῆναι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι βιαζόμενος, κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. τῷ δὲ πατρὶ ἐπέμφθη πλάσμα, ὅτι θύελλα καὶ νέφος ὑφήρπασεν αὐτὸν, οἰνοχόον τῷ Διΐ. ὅτι δὲ καὶ ἄνδρες ᾠνοχόουν, δηλοῦσι καὶ οἱ τῶν μνηστήρων κοῦροι. ἄλλως δὲ ἀκριβέστερον φάναι, ᾠνοχόουν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐγενέστατοι παῖδες, ὡς ὁ τοῦ Μενελάου υἱός. παρὰ Ῥωμαίοις δέ φασι, τοιοῦτοι παῖδες τὴν λιτουργίαν ταύτην ἐξετέλουν ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις. οὐκοῦν καὶ ὁ μῦθος οὕτω τὰ κατὰ τὸν Γανυμήδην ποιεῖ Διῒ κιρνῶντα. Σαπφὼ δὲ ἡ καλὴ, τὸν Ἑρμῆν οἰνοχοεῖν φησι θεοῖς. ἐμφαίνουσα τῷ μύθῳ, ἐλλόγως χρῆναι προβαίνειν τὰ συμπόσια, καὶ μὴν καὶ κατὰ δίκην, ἣν ἡ Ὁμηρικὴ θέμις ἐμφαίνει συμπαροῦσά πω τοῖς οὐρανίωσι δαιταλεῦσιν. ἡ δ' αὐτὴ Σαπφὼ, καὶ τὸν Λάριχον ἀδελφὸν αὐτῆς ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τῆς Μιτυλήνης. καὶ Εὐριπίδης δὲ, ὃν κατάχρυσον ὁ Δίφιλος εἶπε, λέγεται οἰνοχοεῖν Ἀθήνησι τοῖς καλουμένοις ὀρχησταῖς. μυθεύεται δὲ οἰνοχόος θεοῖς καὶ Ἥβη. τοῦτο δὲ ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια, εἰ καί τι τε ἄσεμνον συναγωγὴν ἡ τοιαύτη λέξις δηλοῖ. ὅτι δὲ παρὰ Ἐφεσίοις οἱ ἐν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες ἤϊθεοι ταῦροι ἐκαλοῦντο, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου καὶ αὐτὸ κεῖται. καὶ οὕτω μὲν Ὅμηρος τὸν Γανυμήδην περιελάλησεν. οὗ ἡ γραφὴ, ἀναλόγως δι' ἑνὸς ν ὡς ἐκ τοῦ γάνος ἐξ οὗ τὸ γανύειν καὶ τὸ γανύσκεσθαι. ἵνα ᾖ Γανυμήδης, ὁ ἡδὺς βουλεύεσθαι. τὸν Τιθωνὸν δὲ καλὸν καὶ αὐτὸν ἱστορούμενον, ἀπεριλάλητον ἀφῆκεν οἷα μνησθεὶς αὐτοῦ ἑτέρωθι ὡς ἡρπαγμένου ὑπὸ τῆς Ἠοῦς. ὅτι δὲ οὐ μόνον ἀνδρία, καὶ λοιπαὶ ἀρεταὶ ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας ἀπηθανάτιζον, ἀλλὰ καὶ διὰ κάλλος πολλοὶ περιᾴδονται, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ὃ δὴ κάλλος ὁμώνυμον εἶναι, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὅτι τὸ κάλλος καὶ ἐπὶ ἀλεκτρυόνος λέγεται, ἐν τῷ, τέτραξ ὁ μείζων, μέγεθός ἐστιν ὑπὲρ ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον, ἔχων ἑκατέρωθεν τῶν ὤτων κρεμάμενα, ὡς καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλεα. ὡς δὲ τὸ, Δάρδανον τέκετο Ζεὺς, Δάρδανος δὲ Ἐριχθόνιον, Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος καὶ οἱ ἑξῆς τοῦ ἑξῆς, ἐποικοδόμησίς ἐστιν, ἤγουν σχῆμα κλιμακωτὸν, οἴδασιν οἱ περὶ λόγους. ἐκ δὲ τοῦ ὄζον ἄρηος λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, θάλος εὐγενείας φασὶ καὶ σοφίας ἀκρέμονα καὶ τοιαῦτά τινα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γενεαλογήσας ὁ Αἰνείας ὡς ἤθελεν, ἐπάγει συμπληρωτικῶς καὶ αὐτὸς τὸ, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, ὃ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἕτερος ἥρως ἔφη. καὶ ἔστι κἀνταῦθα αἷμα, ἡ προῤῥηθεῖσα γενέθλη. ὡς δὲ καὶ ἀντὶ σπέρματος αὐτὸ κεῖται, προδεδήλωται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸν εἰρημένον Ἐριχθόνιον ἐπαινῶν ὡς ὄλβιον ὁ Ὁμηρικὸς Αἰνείας, φησίν. ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. καὶ δεῖγμα τίθησι τούτου, οὐ χρυσὸν οὐδὲ ὅσα σύστοιχα τούτῳ, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς ζώοις πλουτισμόν. φησὶ γάρ. τοῦ, τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο, ἤγουν κατὰ τὸ ἕλος ἐβουκολοῦντο, θήλειαι. πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι. τάων, ἤγουν ὧν καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων. ἵππῳ δ' εἰσάμενος ἤγουν ὁμοιωθεὶς παρελέξατο κυανοχαίτῃ, αἱ δ' ὑποκυσάμεναι, ἤγουν ἐγκυμονήσασαι, ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον. οὐδὲ κατέκλων. ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σχῆμα τοῦτο τοῦ λόγου, ἀπαραμύθητός ἐστιν ὑπερβολὴ, ἀδύνατον γοῦν τοιούτους ἵππους

γενέ-

γενέσθαι. ἔχει δ' ἔπως τὸ ἀσφαλὲς ὁ λόγος, ἐκ τοῦ θείας λέγεσθαι αὐτὰς ὡς ἀπογόνους Βορρέου. ὅπερ φασὶν αἰνίττεσθαί τι φυσικόν. ἵππος γὰρ ἐξανεμουμένη ἐν τῷ συνδυάζεσθαι, καὶ μάλιστα πρὸς Βορρᾶν, τίκτει καλά, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. τοῦτο δὲ, καὶ ἀνθρώπους ποιεῖν ἠκούσαμεν περιεργοτέρους μάλιστα δὲ ἀλογωτέρους, καὶ τοιούτοις ἑαυτοὺς εἰς τὸ πᾶν ἐπιτρέποντας ἔργοις ἀνεμωλίοις ὡς εἰπεῖν. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. ὁ δὲ τῶν ἵππων μῦθος τὸ ἀληθὲς ἐξαλλάσσων, σωματοποιεῖ τὸν Βορρᾶν, καὶ παρευνάζει τοῖς ἵπποις. ἱστέον δὲ ὅτι ἕτερος οὗτος Ἐριχθόνιος παρὰ τὸν τοῦ μύθου, τὸν ἐκ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. καὶ ὅτι ἐκ τῶν θηλειῶν τούτων ἵππων ὡς ἐκ μέρους, πάντα τὰ τετράποδα ἐδήλωσε τὰ ὑπὸ τὸν Ἐριχθόνιον. εἰ γὰρ τὸ δυσπόριστον οὕτω πολὺ τῷ Ἐριχθονίῳ, πολλῷ πλέον τὰ εὐπόριστα. ἕλος δὲ, ὁ ὑγρὸς καὶ δασὺς τόπος. ὁποῖον καὶ τὸ περὶ τὴν Πελοπόννησον ἕλος, ἐξ οὗ οἱ εἵλωτες, οὓς οἱ Λάκωνες ἐδουλώσαντο. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἥδονται τοῖς ὕδασιν αἱ ἵπποι καὶ μάλιστα τοῖς ἐν τοῖς ἕλεσι, φιλόλουτρον γὰρ τὸ ζῷον, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται, καὶ χαῖρον ἕλεσι καὶ τοῖς θολεροῖς τῶν ὑδάτων. ὅρα δὲ καὶ ὅπερ ὁ ποιητὴς τῇ λέξει τοῦ βουκολεῖν ἐπὶ ἵππων παρεχρήσατο. ἐν τῷ, τρισχίλιαι ἵπποι ἐβουκολέοντο. ὡς καὶ τῇ τοῦ οἰνοχοεῖν ἐπὶ τοῦ νέκταρος, ἐν τῷ, νέκταρ ἐῳνοχόει. οὐ πρὸς μίμησιν ἔγραψέ τις καὶ τό, οἶνος ᾠνοχοεῖτο. φησὶ δὲ καὶ Εὐελπίδης, πολύβου δ' ἔνιοι λαβόντες ἱπποβουκόλοι. εἴποι δὲ ἄν τις ὡς καὶ προεγράφη κατὰ σχῆμα συντομίας τὸν ποιητὴν οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἂν ὁ ἀκροατὴς, τοῖς ἵπποις καὶ βόας συνυπακούσῃ καὶ ἄλλα ζῷα. τοιούτου τρόπου καὶ τὸ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν παρὰ Ἀναξίλᾳ ὥς φησιν Ἀθήναιος. οὐ γάρ ἐστι κυριολεκτεῖσθαι τὸ χρύσεον ἐπὶ ἀργυρίδων, εἰ μὴ ἄρα καθότι ἀργύρεον καὶ ὁ χρυσὸς λέγεται διὰ τιμιότητα παλαιοτέρας εὑρέσεως. ὅμοιον δὲ καὶ τό, ᾠῶν ἑκατόμβη. παιχθὲν παρά τινι παλαιῷ. τί γὰρ κοινὸν ᾠοῖς, καὶ τῇ ἐκ βοῶν παρωνύμῳ ἑκατόμβῃ; τοιοῦτον καὶ Σοφοκλέους, τό, ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα, τουτέστιν ἱππότης ἥκεις, ἢ διὰ πλοίου. κἀνταῦθα γὰρ τὸ ναυστολεῖν, ἵπποις μὲν οὔ, κύμβαις δὲ οἰκειοῦται. κύμβη γὰρ, πλοίου εἶδος. ᾗ ὁμώνυμον, ποτήριον κύμβα. καὶ κυμβίον δὲ, γένος τι ποτηρίων βαθέων ὀρθῶν πυθμένα μὴ ἐχόντων, μηδ' ὦτα. τὸ δὲ πώλοισι, θηλυκῶς προῆκται κατὰ Ἴωνας. τὸ δὲ ἀγάλλεσθαι, φαίνεται κατὰ κυριολεξίαν ἐνταῦθα λέγεσθαι, ὡς τῶν μητέρων πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἀλλομένων ἐπὶ τοὺς πώλοις. δύναται δὲ καὶ ἐκ τῶν λογικῶν, τοῦτο εἰς ἵππους μετενηνέχθαι, καθὰ καὶ τὸ παρελέξατο. ἀταλὰς δὲ λέγει τὰς πώλους, ὡς τῶν ἤδη τελείων ἵππων ταλάνων ὄντων, διὰ τὸ ἀχθοφορεῖν. ἐξ οὗ καὶ οἱ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἠράσατο, ἤγουν ἠράσθη. οὗ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἐν τῷ, οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην. ἐκ δὲ τοῦ βόσκειν ὥσπερ ὄρνεον ἡ βοσκὰς, οὕτω καὶ προβοσκὶς ἐλεφάντων ἡ καὶ προνομαία, κυριολεκτουμένη καὶ ἐπὶ μυιῶν καὶ τενθρίδων ὡς λέγει Ἀθήναιος. τὸ δὲ ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, ὡς καὶ τὸ ἄκρον ἐπὶ καρπὸν, καὶ ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, καὶ ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος, πρόθεσιν ἔχει ἀντὶ προθέσεως. εἴληπται γὰρ ἀντὶ τοῦ κατὰ ἄρουραν καὶ κατὰ νῶτα θαλάσσης, καὶ κατὰ ἄκρον. οὕτω γὰρ εὐοδοῦται ὀρθῶς ἡ σύνταξις. τὸ δὲ σκιρτᾶν, ἐοικὸς μὲν πρὸς τὸ σκαίρειν, καίριον δὲ ὂν εἰς ἀλλομένους ἵππους, δὶς ἔφη, ἐπιμείνας ὡς ἐχρῆν. ἔστι δὲ σκιρτᾶν, οὐ τὸ ἁπλῶς θέειν, ἀλλὰ τὸ ἀνέτως καὶ δίχα ἐπιταγῆς καὶ πηδητικῶς, καὶ οἷον ὀρχηστικῶς κατὰ τοὺς καλπάζοντας. ζείδωρος δὲ, ἢ ἡ βιόδωρος ὡς δωρουμένη τὸ ζῆν τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἢ ἡ τῶν σπορίμων δότειρα, ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶς λεγομένων ζειῶν. Ἡρόδοτος δέ που εἰς ταυτόν φησιν ἄγεσθαι τὰς ζειὰς ταῖς ὀλύραις. τίνες δὲ αἱ ὀλύραι, προείρηται. ἀνθέρικος δὲ, ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπὸς, ἢ καυλός. ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. οἱ δὲ, ἀνθερίκους ἐπὶ τοῦ σίτου φασὶν, ἀκολουθοῦντες Ἡσιόδῳ, εἰπόντι περὶ Ἰφίκλου τοῦ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ῥηθέντος, ὅτι ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας ἐκεῖνος ἔθεε. καὶ γίνεσθαί φασι καὶ τὸ ἀνθέρικος, ἐκ τοῦ ἀθὴρ ἀθέρος πλεονασμῷ τοῦ ν. καὶ ἀρέσκονται μάλιστα εἰς τοῦτο. λέγοντες καὶ ὅτι ἡ ζείδωρος ἄρουρα, οὐκ ἀσφοδέλους φέρει, ἀλλὰ πυρῶν ἀνθέρικας. ὅτι δὲ ἀθὴρ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. οἳ παραδιδόασι καὶ ὅτι ἀνθερίκων εὐθεῖα, ὁ ἀνθέρικος. φέροντες χρῆσιν τό, Λίβυες οἱ νομάδες, οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεπηγμένας, μικρᾶς ὅσον σκιᾶς ἕνεκεν. ἃς καὶ περιφέρονται, ὅποι ἂν φέρωνται. εἶεν δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι σκιαπόδων τλημονέστεροι. ἐκείνοις γὰρ αὐτοφυὴς ἡ σκιὰ ἐκ τῆς τῶν ποδῶν ἄγαν πλατύτητος ὡς αἱ ἱστορίαι περιηγοῦνται, εἰ μὴ ἄρα αἱ τῶν νομάδων σκιᾶς χάριν ἐκ τοῦ ἀνθερίκου σκηναὶ, τοῦ βάρους τῶν παρὰ τοῖς σκιάποσι ποδῶν ἐλαφρότεραί εἰσι. ῥηγμῖνα δὲ καὶ νῦν ὁ ποιητὴς λέγει, τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἣν ἀνωτέρω ἔφη εὐρέα νῶτα θαλάσσης. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει, κώπαις τύπτεσθαι ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. ἱστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ οὕτω πλουτεῖ ζώοις ὁ ῥηθεὶς Ὁμηρικὸς ἥρως, ἀλλ' ὁ παρ' Ἡροδότῳ Βαβυλώνιος Τριτανταίχμης, ἄλλως τε πάμπλουτος ἦν, ὃς ἑκάστης φησὶν ἡμέρας ἀρτάβην ἀργυρίου προσωδίαζεν, ἤγουν ὑπὲρ τρεῖς μεδίμνους Ἀττικούς, καὶ ζώοις ἄγαν ἐνηυθηνεῖτο. ἵπποι γὰρ αὐτῷ ἦσαν δίχα φησὶ τῶν πολεμιστῶν, ὀκτακόσιοι μὲν κήλωνες. αἱ δὲ ἀναβαινόμεναι, ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι. ἀναβαίνοντος ἑκάστου ἄρσενος, εἴκοσιν ἵππους. ὅτι γνωμικὸν τό, Ζεὺς ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε ὅπως κεν ἐθέλῃσιν. ὁ γὰρ ἤτοι οὗτος κάρτιστος ἁπάντων. φησὶ δὲ τοῦτο Αἰνείας ὡς ὀνειδισθεὶς μὲν ὑπὸ Ἀχιλλέως εἰς τὴν τοτὲ φυγήν. οἰόμενος δὲ ὡς εἰ καὶ πρώην μινύθων ἦν αὐτῷ τὴν ἀρετὴν ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ νῦν ἴσως ὀφέλλοι ἄν. διὸ δηλαδὴ καὶ θαρρεῖ, τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλημένος. ἀρετὴν δὲ λέγει,

ἢ τὴν ἀνδρίαν, ἢ τὴν ἀρχικὴν ἐξουσίαν, εἰς ἃ ὠνειδίσθη παρὰ τοῦ ἀχιλλέως, ὡς μήτε ἀνδρεῖος ὢν, μήτε τῆς ἐλπισμένης βασιλείας τῶν τρώων τευξόμενος. εἶτα παιδεύων μὴ δεῖν λοιδορεῖν, ἵνα μὴ καὶ ἀνθυβρίζοιτό τις, φησίν. ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς, ἑσταότες ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος. ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι πολλὰ μάλα. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο, ἐὰν γραφεῖεν δηλαδὴ καὶ βιβλίοις ἐντεθεῖεν. ἑκατόζυγοι δὲ νῆες, αἱ πολύκωποι. ἃς μακρὰς οἱ ῥήτορες ἐκάλουν ὕστερον. εἶτα γνωματεύει ὁ αἰνείας, καὶ ὅτι στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν. πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι παντοῖοι. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. ἤγουν πολύς ἐστιν ἐπὶ ἐπαίνῳ καὶ ψόγῳ. ἢ ἐπ' ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τῇ γλώσσῃ πληθυσμὸς καὶ ἐπινέμησις ἐφ' ἑκάτερα. τοῦτο δὴ τὸ ὕστερον ζωώνυμον, εἴτε συρρώνυμον καὶ ἁπλῶς διαλεκτικὸν ἢ οὕτω δίγλωττον καὶ πολύγλωττον. διὸ καὶ ἐπάγει. ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος τοῖόν κ' ἐπακούσαις, ὡς οἷον κατά τινα τροπὴν ἠχοῦς ὡς δηλοῖ καὶ ὁ συγγράψας τὸ ἐπ' αὐτῇ ὁμηρόκεντρον. τοῦτο δὲ, μάλιστα ἐπὶ τῶν φιλονείκων ἀληθεύει. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἀεὶ ἐπακούει τις οἷα ἂν εἴπῃ ἔπος, ἀλλά ποτε καὶ ἑτεροῖον. οἷον, εὐλογῶν τὸν κακολογοῦντα. ἢ καὶ ἀνάπαλιν λαλῶν. δῆλον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ὁ ἐπακούσας, εἴπερ εἴπῃ τοῖον ἔπος οἷον ἐπήκουσεν, ἀνακάμπτει τὰ τοῦ λάλου ἔειδος, καὶ γίνεται τὸ κακὸν δυσκατάπαυστον, οἷα τοῦ προειπόντος, γινομένου ἀκροατοῦ ἀεί, καὶ τοῦ ἀκροασαμένου αὖθις φιλοτιμουμένου ἀντιλαλεῖν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι θαμὰ τρωπῶν ὅμηρος ἢ πολυηχέα φωνὴν χέων, τετράκις ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ ἔτρεψε νόημα, ἐκ τοῦ, στρεπτὴ δὲ γλῶσσά ἐστιν, ἕως τοῦ, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, παρέοικε τῷ, ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὀφέλλει. τὸ δὲ λεγώμεθα, φανερῶς δηλοῖ τὸ διαλεγώμεθα. λαλῶμεν. εἰ καὶ ἡ πολλὴ τῶν παλαιῶν παρατήρησις, βούλεται μὴ εὑρίσκεσθαι τὴν λέξιν ταύτην παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου, καθὰ καὶ προδεδήλωται. τὸ δὲ νηπύτιοι ὥς, θεωρία ἐστὶν ὁμηρικὴ καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου, τοῦ, δόξαν αἴτισι μὴ καλῶς ἐνταῦθα πλάσασθαι αὐτὸν τοιαῦτα λαλοῦντας τὸν ἀχιλλέα καὶ τὸν αἰνείαν ἐν καιρῷ τοιούτων ἀγώνων. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν ὑσμίνην ἐνταῦθα, ἐπίθετον ἔλαβε τῆς δηϊοτῆτος, ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἡ φύλοπις, πολέμου κεῖται ἐπίθετον. καὶ ὅτι ὀνείδεα, φανερῶς τὰς ὕβρεις φησί. κατωτέρω δὲ, ἔριδας καὶ νείκεα τὰς αὐτὰς λέγει. στρεπτὴ δὲ γλῶσσα βροτῶν, ἀντὶ τοῦ ὑγρὰ καὶ εὐλύγιστος. ὅθεν καὶ γλῶσσα λέγεται, οἱονεὶ κλῶσσα διὰ τὸ εὔκλαστον. ἢ καὶ ἄλλως στρεπτὴ, ἡ ἐπὶ τὰ ἐναντία ἐπιχειροῦσα ὡς εἴρηται, καὶ ἐπ' ἄμφω μεταγομένη. ὅπερ σαφέστερον ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, λέγει. πολέες δ' ἔνι μῦθοι ἤγουν ἔνεισι. καὶ οὐ μόνον πολέες, ἀλλὰ καὶ παντοῖοι. καὶ ἔτι σαφέστερον, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς καὶ τὰ ἑξῆς. αἰνίσσεται δὲ δι' αὐτῶν ὁ ποιητὴς, καὶ τὴν ἑαυτοῦ εἰς τὸ λέγειν δύναμιν, καὶ τὸ πολύφωνον καὶ ἀμφίγλωσσον. ὁ δὲ νομὸς, πάνυ καιρίως ἔχει ῥηθεὶς ὡς ἐπὶ λειμῶνος, ὃν ἡδέως ἐπινέμονται τὰ ἐκεῖθεν τρεφόμενα. ὅτι δὲ καὶ τόποι λιβυκοὶ, νομοὶ ἐγχωρίως ἐλέγοντο καθά τις ἂν εἴποι ῥεγεῶνες, ἢ τόρμαι, ἢ μᾶλλον ἐνορίαι, ἢ πετίτα, δηλοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀνωτέρω ἐν τῷ, νηπύτιοι ὥς, θεωρήσας ὡς ἐῤῥέθη ὁ ποιητὴς, ὡς ἴσως αἰτιάσονταί τινες τὸ χωρίον τοῦτο ἀκαιρολογίας, ἐνταῦθα σαφέστερον καὶ πλατύτερον αἰτιᾶται δῆθεν τὸ πρᾶγμα. μονονουχὶ καὶ αὐτὸς λέγων, ὡς ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσε μάτην. φησὶ γὰρ ὁ παρ' αὐτῷ αἰνείας, τοιοῦτόν τι ποιεῖν αὐτὸν καὶ τὸν ἀχιλλέα, ὡς εἴπερ γυναῖκες χολωσάμεναι, νεικέουσι μέσην εἰς ἀγυιὰν ἤγουν ἀγορὰν ἰοῦσαι, τὰ μὲν, ἀληθῆ, τὰ δ' οὔ. χόλου κελεύοντος. ἔνθα ὅρα οἵα ἐστὶν ἡ ἐν χόλῳ λοιδορία, οὐ τὰ ὄντα ἐπιλεγομένη ἀλλὰ καὶ πολλὰ ψευδῆ πλαττομένη, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν, καὶ τούτων τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. ὅτι δὲ γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφθονώτερον καὶ μεμψιμοιρότερον καὶ φιλοπληκτικώτερον καὶ φιλολοίδορον, λέγει καὶ ὁ κωμικός. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἡ ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη, κωλυτικὸν οὖσα τῶν ἀκαίρων ἀντιλογιῶν. ἀλλὰ τίη, κατὰ δέ τινα τῶν ἀντιγράφων γράφεται, ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην εἰς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, πόλλ' ἐτεά τε, καὶ οὐκί. χόλος δέ τε καὶ τὰ, κελεύει. ὁποῖόν τι δηλαδὴ καὶ ἐνταῦθα οὗτοι φιλονεικοῦντες πείσονται. ὁ γοῦν αἰνείας, καὶ ἔπαθεν οὕτω οἷα συνάξας ἐκ τῆς γενεαλογίας οὐκ ἐπεὼς, κρείττων εἶναι τοῦ ἀχιλλέως. ὅρα δὲ τὸ νεικεῖν, δοτικῇ συνταχθὲν ἐν τῷ, νεικεῖν ἀλλήλοισι καὶ ἀλλήλαις. καὶ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν, νεικοῦσιν ἀλλήλῃσιν, νεικεῦσιν ἔφη διὰ τὸ ποιητικώτερον. τὴν δὲ ἀγυιὰν, πολλοὶ τῶν παλαιῶν ὡς καὶ προείρηται προπαροξύνουσιν, καὶ οὐκ ἀναμφιλέκτως ὀξύνεται ἀεί. ἐν δὲ τῷ, πολλὰ ἐτεά τε καὶ οὐκί, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὰ τῶν ἀντιγράφων εἰκαιότερα, ἔχουσι τὴν τοιαύτην γραφήν. τὰ δὲ ἀκριβέστερα, οὐχ οὕτως. ἀλλ' ὅτι πολλά τε ὄντα καὶ οὐκί. ὅ ἐστι, πολλὰ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ. ὅτι ἀνδρικὸς λόγος τὸ, ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα, πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. λέγει δ' ἐνταῦθα γεύσασθαι, τὸ τῆς ἀνδρείας ἀλλήλων ἀποπειράσασθαι. καὶ ἔστιν ἀστεῖος ὁ λόγος. οἱονεὶ γάρ φησιν ὅτι γευσώμεθα οὐ στόμασιν οὐδὲ λόγοις ὡς νῦν ποιοῦμεν, ἀλλ' ὅπλοις. εἴη δὲ ἂν καὶ ἄλλως ἀστεῖον ἐνταῦθα τὸ γεύσασθαι, τοῖς ἐνθυμηθεῖσιν ὅτι καὶ στόμα προσπλάττει τῷ πολέμῳ ἡ ποίησις.

Ὅτι βαρεῖαν πληγὴν ἔγχους δηλοῖ τὸ, ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος σμερδαλέῳ. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ, αἰνείας δὲ οὕτω πλήττει κατ' ἀχιλλέως. ἰστέον δὲ ὅτι οὐδὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀπῄεσαν οἱ

ψυχρο-

ψυχρογραφεῖν, ἢ ψυχρολογεῖν θέλοντες. τὸ γοῦν ἐν δεινῷ σάκει, ἐνταῦθα τινὲς διὰ τοῦ ι γράφουσιν. ἵνα λέγῃ δινὸν σάκος τὸ δινωτόν. ὡς τὸ, δινωτὴν φορέεσκε κανόνεσσιν. ἐκ τοῦ δίνου δὲ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ὃ τὸν τόρνον δηλοῖ, τὸ δινῶ δινώσω γίνεται. δῖνος δὲ, οὐ μόνον τόρνος, ἀλλὰ καὶ ποδονιπτὴρ κατὰ κυρηναίους. παρὰ δὲ τῇ Τελεσίλλῃ, καὶ ἡ ἅλως ὥς φησιν Ἀθήναιος. τὸ ποτήριον μέντοι ὁ δῖνος, ὃ καὶ δεινιὰς λέγεται, ἀπὸ τοῦ σκευάσαντος δεινίου, καθὰ καὶ θηρίκλειον ἀπὸ θηρικλέους, διφορεῖται. γράφεται γὰρ τὰ πλείω, διὰ διφθόγγου. τῆς δὲ τοιαύτης διπλῆς γραφῆς, τεκμήριον τόδε. λέγει φασὶν ἀρχέδικος, οὕτω. νικοστράτην τινὰ ἤγαγον πρώην σφόδρα γρυπήν. σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην, ὅτι δῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ. πρὸς ὅπερ ἐρωτηματικῶς εἰπών τις, δῖνον; ἐπάγει, δεινὸν ὦ θεοί. καὶ ἰδοὺ διὰ μὲν τοῦ σκοτοδίνη, ἐμφαίνεται ἡ διὰ τοῦ ι γραφή. διὰ δὲ τοῦ δεινὸν ὦ θεοὶ, ὑπονοεῖται ἡ δίφθογγος. καὶ μάλιστα, διὰ τὸν προειρημένον δεινίαν. τὸ δὲ ἔμυκε μέγα σάκος, ἐκβοὸς καὶ αὐτὸ ἔχει τὴν μεταφοράν. καὶ ἔστι σεμνότερον ἤπερ ἐπὶ βροντῆς ὑπό τινων μικροπρεπῶς λεχθέν. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεϊσμοῦ, βοῦς γὰρ λέγεταί ποτε καὶ ἡ ἀσπίς, βοὸς δὲ τὸ μυκᾶσθαι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δώματος ἠχήεντος ἡ λέξις ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ πύλαι δέ που ἔμυκον ἀνοιγόμεναι. ὅρα δὲ ὅπως ὁ αἰνείας ἀγαθὸς ὢν εἰς μάχην, προήρπασε τὴν κατὰ τοῦ ἀντιμάχου ἐνέργειαν, οἷα καὶ προθαρρυνάμενος οἷς ἐξ ἀπόλλωνος ἤκουσεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀκωκὴ, οὐ μόνον ὀξύνεται, ἀλλὰ καὶ μάλιστα περισπᾶται αὖ, ἵνα λέγῃ ὅτι τὸ μέγα σάκος ἔμυκεν ἐν τῇ ἀκωκῇ τοῦ δουρός, ἤγουν διότι ἐπλήγη δόρατι. εἰπεῖν δὲ ὅτι ἔμυκεν ἡ ἀκωκὴ τοῦ δουρὸς, οὐκ εὐοδοῦται.

Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
Ἔσχετο ταρβήσας. φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος αἰνείαο.
Νήπιος. οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν.
Οὐδὲ τότ' αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ῥῆξε σάκος, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο.
Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασε διὰ πτύχας. αἱ δ' ἄρ ἔτι τρεῖς
Ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων.
Τὰς δύο χαλκείας. δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο.
Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν. τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ βάλεν αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός.
Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός. ἡ δὲ διαπρὸ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
Δείσας. ἐγχείη δ' ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη ἱεμένη. διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν,
Ἔστη. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον. ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ', ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Ἔνθα κεν αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
Ἢ κόρυθ' ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Τὸν δέ κε πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,

Ὅτι τὸν ἀχιλλέα, νήπιον ὁ ποιητὴς λέγει, διότι ὁπηνίκα τὸ σάκος αὐτοῦ ἔπληξεν ὁ αἰνείας, ἐτάρβησε. φάμενος, ῥέα τὸ ἔγχος διελθεῖν. καὶ μὴ νοήσας ὡς οὐ ῥηΐδιά ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν, ὅπερ ὕφεσίν τινα ἔχει πρὸς τὸ δαμῆναι. ὅρα ὡς καὶ μύθους λαλεῖ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' οὖν δοξάζει μὴ δεῖν τὸ θεόθεν τί δεδιδαγμένον, ἐνδοιάζειν ἐφ' οἷς ἔγνω. λέγει δὲ καὶ ὅτι οὐδὲ τότ' αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος, ῥῆξε σάκος. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο. ἀλλὰ δύο μὲν αἰνείας ἔλασε διὰ πτύχας, ἤγουν διήλασε τῇ αἰχμῇ. αἱ δ' ἄρ ἔτι τρεῖς ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας τὰς δηλωθησομένας, ἤλασε κυλλοποδίων. τουτέστι πεντάπτυχος ἦν ἡ ἀσπίς. καὶ ὅρα ἐν τούτοις ὁμωνυμίαν τοῦ ἤλασε. ἄλλως μὲν γὰρ ὁ αἰνείας ἤλασε δύο πτύχας, ἄλλως δὲ ὁ ἥφαιστος πέντε πτύχας ἤλασε. καὶ εἴρηται τοῦτο μὲν, κατὰ τέχνην χαλκευτικήν. ἐκεῖνο δὲ, πολεμικῶς. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ χρυσὸς ἤγουν ἡ χρυσῆ πτὺξ ἣν καὶ δῶρα θεοῦ λέγει, ἐκώλυσε διασχεῖν τὸ δόρυ τοῦ αἰνείου, ἡ αὐτὴ πρώτη κειμένη κατὰ τοὺς γραμματικοὺς αὐτόχθονα, ὡς καὶ κατωτέρω αὐτίκα ῥηθήσεται, καὶ

Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Αὐτίκα δ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν.
Ω πόποι. ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος αἰνείαο.
Ος τάχα πηλείωνι δαμεὶς ἄϊδος δὲ κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.
Νήπιος. οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Αλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει
Μὰψ ἕνεκ᾽ ἀλλοτρίων ἀχέων. κεχαρισμένα δ᾽ αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ, οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Αλλ᾽ ἄγεθ᾽ ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν,
Μήπως καὶ κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν ἀχιλλεὺς
Τόνδε κατακτείνῃ. μόριμον δέ οἱ ἐστ᾽ ἀλέασθαι,
Οφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου. ὃν κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων.
Οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων.
Ηδη γὰρ πριάμου γενεὴν ἤχθηρε κρονίων.
Νῦν δὲ δὴ αἰνείαο βίη τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

μόνον θλασθεῖσα καὶ κοιλανθεῖσα οὐ μὴν διελαθεῖσα, ἡ μέση κειμένη μεταξὺ δύο κασσιτερίνων, ὅ ἐστι τρίτη. ὡς ῥαγῆναι μὲν, δύο τὰς ἐπικειμένας, μίαν χαλκῆν τὴν πρώτην, καὶ ἑτέραν κασσιτερίνην. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ χρυσῇ, στῆναι τὴν αἰχμήν. καὶ ἔστι καὶ ἐνταῦθα ἐννοίας ἀμφιβολία, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς αὐτόχθων, οὐ βούλεται γράφειν δύο μὲν ἔλασε πτύχας, ἀλλὰ δύο μὲν θλάσε, διὸ οὐδὲ ἐλαθῆναι λέγει τὴν χρυσῆν πτύχα πρώτην κειμένην, ἀλλὰ θλασθῆναι ὡς προείρηται, εἰ καὶ μὴ ἐχρῆν αὐτὴν ὥσπερ οὐδὲ δαμῆναι, οὕτως οὐδὲ ὑπεῖξαι ὅλως. ἀρέσκει γοῦν αὐτῷ, πρώτην μὲν εἶναι τὴν χρυσῆν ὡς τιμίαν, οὐ γοῦν δή του φησὶ κέκρυπται ἡ καλλιστεύουσα, ἀλλ᾽ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἐστί. δευτέραν δὲ, χαλκῆν, ὡς ἰσχυράν. ὁμοίως χαλκῆν καὶ τὴν πέμπτην τὴν ἐνδοτάτω. μέσας δὲ τῶν δύο χαλκῶν, τὰς δύο τοῦ κασσιτέρου, ὡς συνάπτειν δυναμένας τὰς ἑκατέρωθεν πτύχας. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶ πέντε πτύχας. τὰς δύο, χαλκέας. δύο δ᾽ ἔνδοθι κασσιτέροιο, ἤτοι ἔνδον τῶν δύο χαλκέων. τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν. τὴν ἐξωτάτω δηλαδή. ἔτι φασὶν οἱ περὶ τὸν αὐτόχθονα, οὐχ ὅτι οὐκ ἔτρωσε τέλος ὅλως αἰνείας τὴν πτύχα τὴν χρυσῆν, ἀλλὰ ὅτι τὸ πλατὺ τοῦ ἐπιδορατίδος οὐ διῆλθε δι᾽ αὐτῆς. ἐπεὶ γὰρ ἡ μὲν ἀκμὴ τιτρώσκει, τὸ δὲ πλατὺ τέμνει. τὴν μὲν τῆς ἀκμῆς νύξιν, ἐδέξατο καὶ ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ὑποκείμενος χαλκός. τὴν δὲ ἐκ τοῦ πλάτους τομὴν, οὐ προσεδέξατο. ἀλλὰ τῷ πλατεῖ τοῦ σιδήρου ἀντιβὰς ὁ χρυσὸς καὶ μόνον θλασθεὶς, ἐπέσχε τὴν διαμπὰξ διακοπὴν τῆς ἀσπίδος. καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐν τῇ χρυσῇ πτυχὶ ἔσχετο μείλινον ἔγχος. ὅτι δὲ οὐ, ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασε, τινὲς γράφουσιν ἀλλὰ δύο μὲν θλάσε. καὶ ὅτι ἀπάτην οὗτοι αἰτιῶνται τῶν ἄλλως γραφόντων, ὡς τῆς ἄνω περιφερείας τοῦ θ κολοβωθήσεις εἰς φαντασίαν τοῦ ε γράμματος, δηλοῖ καὶ ὁ πορφύριος. γνωστὸν δὲ τῇ κοινότητι τὸ θλάσαι. ὡς γὰρ κλῶ κλάζω ὀκλάζω ἐξ οὗ καὶ ὀκλαδίας δίφρος, οὕτω καὶ θλῶ θλάζω. ἐξ οὗ θλαδίας ταῦρος, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ. παρὰ τὸ θλάσω δὲ, καὶ θλαστὰς ἐλαίας οἶδε καὶ ὁ δειπνοσοφιστής. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν χρυσῆν πτύχα μόνην, δῶρα θεοῦ πληθυντικῶς εἶπε κατ᾽ ἐξοχήν. ἢ διὰ τὸ τῆς ὕλης τίμιον, ἢ καὶ ὅτι περιέσωζε τὸν ἥρωα. ἔφη γάρ. οὐκ ἔρρηξε σάκος, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο. ἀστεῖον οὖν χρῆμα ὁ χρυσὸς εἰ καὶ θανάτου ῥύεται ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῶν πολλῶν. ὅρα δὲ καὶ διαφορὰν τοῦ ἤλασε καὶ διήλασεν. ἐλάσαι μὲν γὰρ λέγεται πτύχας, ἥφαιστος ὁ χαλκεύς. διελάσαι μέντοι, τὸ διαμπερὲς βαλεῖν. ὅτι τοῦ αἰνείου προπλήξαντος, δεύτερος ἀχιλλεὺς ἀκοντίσας, βάλεν αἰνείαο κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, ἄντυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. λεπτοτάτη δ᾽ ἐπέην ῥινὸς βοός. ἡ δὲ διαπρὸ πηλιὰς ἤϊξε μελίη. λάκε δ᾽ ἀσπὶς ὑπ᾽ αὐτῆς. αἰνείας δ᾽ ἐάλη ὅ ἐστι συνεστράφη συσταλεὶς ἢ καὶ συνιζήσας. καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ᾽ ἀνέσχε δείσας, μὴ μετὰ τὴν ἀσπίδα δηλαδὴ καθίξεται ἡ μελία καὶ τῶν αὐτοῦ σαρκῶν. ἐγχείη δ᾽ ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη ἱεμένη. διὰ δ᾽ ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ὁ δ᾽ ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν, ἔστη. ὡς δηλαδὴ πρὸ τούτου ὑποκαταβάς. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἄχος χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι, καὶ ὡς ἐτάρβησεν ἐπεί οἱ ἄγχι πάγη βέλος. καὶ ὅρα ὅτι τὸ, ἐγχείη ἐνὶ γαίῃ ἔστη, ἐπάγη βέλος ἐνταῦθα φησί. καινὴ δέ τις καὶ ἡ τοῦ αἰνείου αὕτη ἀσπὶς, ἧς οὐ πρὸς κάλλος ἡ θέσις. ἀλλ᾽ ὁ μὲν χαλκὸς, ὑπόκειται. ἔπεισι δὲ ἡ ῥινός. ὡς καὶ τὴν χρυσῆν πτύχα καθὰ εἴρηται, τινὲς δὴ ἀσφάλειαν ὑπερβάλλουσι τῇ τοῦ ἀχιλλέως ἀσπίδι. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, τὸ λεπτοτάτη ῥινὸς, οὐκ ἐπὶ ὅλης τῆς ἀσπίδος νοοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρώτην ἄντυγα, ἤγουν τὴν κατὰ τὸ ἄκρον κύκλωθεν τῆς ἀσπίδος. ὡς καὶ πρῶτον ῥυμόν που φησὶ, τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ. ἐνταῦθα δὲ λεπτύνεσθαι πλέον τοῦ λοιποῦ φασὶν ὡς εἰκὸς τεχνικῶς τὸν μὲν χαλκὸν, τῇ ἐλάσει, τὴν δὲ βύρσαν, τῇ ξέσει, διὰ τὴν ῥᾳδίαν τῶν ἄκρων κατάκλασιν, καὶ ἐνταῦθα συνέβη γενέσθαι τὴν βολὴν, διὸ καὶ φησί. διὰ ἀμφοτέρους

ἕλεν

εἴλεν ὃ ἐστὶ δίειλε, κύκλους. ἤγουν τὰ τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος ἔντε τῇ βύρσῃ καὶ τῷ χαλκῷ τέρματα. καὶ σημείωσαι ὅτι εὐτυχῶς τῷ αἰνείᾳ γέγονεν ἡ τοιαύτη βολὴ, ἐν ἄκρῳ δηλαδὴ τῆς ἀσπίδος. εὐθὺς γὰρ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναχωρῶν τὴν ἀσπίδα, ἀφῆκεν ὀπίσω ἐνεχθὲν τὸ δόρυ, ἐμπαγῆναι τῇ γῇ, ὡς εἴγε μέσον που ἐβλήθη ἡ ἀσπὶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε διελαθῆναι τὸ ἐνδύτου τοῦ αἰνείου τὸ ἔγχος. ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, λεπτότατος θέε χαλκὸς, ἔνδειά ἐστι προθέσεως, χρὴ γοῦν νοεῖν τὸ ἔθεεν ἀντὶ τοῦ ὑπέτρεχεν, οὗ ἀνάπαλιν ἔχει τὸ, ἐπέην ῥινός. θέε δὲ χαλκὸς, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης πρόεισιν. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ θέειν, καὶ ἡ παρὰ τῷ καλλιμάχῳ κάλαθος. ἣν δηλαδὴ κᾶλα ἤγουν ξύλα περιθέει κύκλῳ. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ ἐν ὀδυσσείᾳ θόλος εἶναι δεδήλωται. ἰωνικῶς δὲ κἀνταῦθα τεθήλυνται ἡ ῥινός. τὸ δὲ ἔλακεν, ἄσημον καὶ νῦν δηλοῖ ποιὰν φωνήν. καὶ ἔστι τὸ, λάκε δ' ἀσπὶς, ἀντὶ τοῦ, ἤχησε διακοπεῖσα. ὅθεν καὶ λακίδες ἱματίων, αἱ διακοπαί. ἁπλῶς δὲ, οὐδέ ποτε τὸ λακεῖν ἐπὶ ἀνθρωπίνης κυριολεκτεῖται φωνῆς, εἰ μὴ ἄρα παρὰ μόνοις τοῖς τραγικοῖς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. διὸ καὶ ὁ κωμικὸς παίζων φησὶ τὸ, φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. εὕρηται δὲ καὶ διαλακῆσαι παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ. ἐκεῖνο δὲ, ἀντὶ τοῦ διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίξειν εἴρηται. τὸ δὲ ἀπόθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε δείσας, ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνω ἔσχε τὴν ἀσπίδα, ἐπὶ ἀχιλλέως πρὸ βραχέων οὕτως ἔφρασε. σάκος ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ ἔσχετο ταρβήσας. τὴν μὲν ἐνταῦθα ἀσπίδα, εἰς σάκος ἐκεῖ μεταλαβών. τὸ δὲ ἀνέσχεν ἐνεργητικὸν, ἔσχετο παθητικῶς εἰπὼν δίχα προθέσεως. τὸ δὲ ἀπόθεν, ἀπὸ ἕο φάμενος. τὸ δὲ δείσας, ταρβήσας. καὶ οὕτω παραφράσας κατὰ τοὺς ὕστερον ἐξ ὁμήρου ἐπινοησαμένους καὶ τὰ λεξικά. τὸ δὲ ἐγχείη ἱεμένη, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς φησι διὰ κόρυθος αἰχμὴ ἱεμένη, ἀλλαχοῦ ἱεμένη πρόσω κεῖται ἐντελέστερον. τὸ δὲ ἄχος χύτο μυρίον ἐν ὀφθαλμοῖσι διὰ λύπην δηλαδὴ καὶ τάρβος, μετ' ὀλίγα κατ' ὀφθαλμῶν χεῦεν ἀχλὺν φησίν. εἰ δὲ ἐπὶ σκοτώσεως ὄψεως ἐκεῖνό φησιν, ἀλλὰ δύναται καὶ αὐτὸ ἐπὶ λύπης καὶ φόβου λέγεσθαι. ὅτι ἐπεὶ ἀχιλλεὺς ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ σμερδαλέα ἰάχων, αἰνείας χερμάδιον λάβε χειρὶ, μέγα ἔργον, ὃ, οὐ δύο γ' ἄνδρε ὡς καὶ προεγράφη, φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι τὲ ἔργον καὶ ἐνταῦθα φησὶ, περὶ ὅ τις ἂν ἀσχοληθείη. ἀφ' οὗ, ἔργον φασὶ τὸ δύσκολον οἱ παλαιοί. καὶ ὅτι καὶ νῦν ὁ γέ σύνδεσμος ἐν τῷ, οὐ δύο γ' ἄνδρε, τραχυφωνίας μόνης χάριν ἐνέπεσε φίλης πολλαχοῦ τῷ ποιητῇ. ἄλλως γὰρ οὐκ ἔχει οὐδεμίαν ἔμφασιν ἐκ τῶν συνήθων τοῖς ῥήτορσι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ῥίψας τὴν ἀσπίδα, μεταλαμβάνει χερμάδιον ὁ αἰνείας. ὡς δῆλον μετ' ὀλίγα ἐκ τοῦ τὸν ποσειδῶνα ἐξερῦσαι τῆς τοῦ αἰνείου ἀσπίδος τὴν τοῦ ἀχιλλέως μελίαν καὶ θεῖναι αὐτὴν προπάροιθεν ποδῶν ἀχιλῆος. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκφαυλίζων ὁ ποιητὴς τὸ ῥηθὲν τοῦ αἰνείου βέλος, οὐ τόπον ὁρίζει τῇ βολῇ, ἀλλ' ἀορίστως λέγει ὡς βάλε πέτρῳ ἢ κόρυθα ἠὲ σάκος ἀχιλλέως. μονονουχὶ λέγων, ὅτι οὐκ οἶδα ποῦ βέβληκε. τοῦτο δὲ ποιεῖ, ὡς ἂν ἐπεὶ καὶ τὸν ἀχιλλέα πεποίηκεν οὐ τυχόντα τοῦ αἰνείου τῇ τοῦ ἔγχους βολῇ, ἔχει δ' ὅμως διαφοράν τινα πρὸς τὸν αἰνείαν ὁ ἀχιλλεὺς τὸ ἐπ' ἐκείνῳ μὲν, ὁρασθῆναι ποῦ βέβληκεν. ὅτι δηλονότι διαμπερὲς τῆς ἀσπίδος ἐν ἄκρῳ. τὴν δὲ τοῦ αἰνείου βολὴν, ἀδιόριστον εἶναι ποῖ τῶν ὅπλων γέγονε τοῦ ἀχιλλέως. ταῦτα δὲ, οὐκέτι λόγοι θεᾶς μούσης τῆς ἀδιστάκτως πάντα εἰδυίας διὰ τὸ παρεῖναι γιγνομένοις ὥς που εἴρηται, ἀλλ' ἑτέρας μούσης, τῆς ὁμηρικῆς δηλαδὴ γνώσεως. ἣν οὐκ ἀπεικὸς καὶ ἐνδοιασμὸν παθεῖν ἐφ' οἷς λέγει. ὅτι ἄχος τῷ ποσειδῶνι ἐστὶν εἰπόντι ὁ αἰνείας τῷ ἀχιλλεῖ δαμεὶς, ἄϊδόσδε κάτεισι πειθόμενος μύθοισιν ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, νήπιος. οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον. ἀλλὰ τί ἢ νῦν, ἢ κατά τινας, τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. ὃ ῥηθείη ἂν ἐπὶ τῶν μάτην πασχόντων ἐν ἀλλοτρίοις ἐφ' οἷς αὐτοὶ οὐδὲν ἔπταισαν. ἐντεῦθεν δὲ τὸ τοῦ ἱπποκράτους παρέξεσται, οὐ τὸν ἰατρὸν ἐν ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦσθαι. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ ποσειδῶν καὶ οὕτως ἀχθεσθεὶς εἰ μάτην ὁ αἰνείας ἀναίτιος ὢν θανεῖται, οὔτε συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν πριαμιδῶν πολέμῳ, καὶ νωθρότερον δὲ περὶ τὴν μάχην διακείμενος, διὸ καὶ ὁ πρίαμος ὑπώπτευεν αὐτόν, ἔτι δὲ καὶ θεοφιλὴς ὤν, κεχαρισμένα γοῦν αἰεί φησι δῶρα θεοῖσι δίδωσι, βουλεύεται καὶ πῶς ἂν αὐτὸν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωσι μήπως καὶ ζεὺς κεχολώσεται, αἴκεν ἀχιλλεὺς τόνδε κατακτείνῃ. μόριμον δέ οἱ φησίν ἐστιν ἀλέασθαι, ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται δαρδάνου, ὃς διὶ περὶ πάντων φίλτατος παίδων οἳ ἔθεν ἤγουν αὐτοῦ ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἤδη γοῦν πριάμου γενεὴν ἤχθηρε κρονίων, νῦν δὲ δὴ αἰνείαο βίη τρώεσσιν ἀνάξει. καὶ παίδων παῖδες οἱ μετόπισθε γένωνται. τοῦτο δὲ λέγεται διὰ τὴν τῶν ῥωμαίων ἀρχὴν, ἣν φασιν εἰκὸς εἰδέναι τὸν ποιητὴν ἐκ τῶν τῆς σιβύλλης χρησμῶν. ἢ καὶ αὐτὸν οἴκοθεν εἰδότα. ποιητοῦ γὰρ ἀρετὴ, τὸ καὶ μαντικὴν ἐπιστήμην ἔχειν, ὡς φασιν ἄλλοι πλατύτερον. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς οὐ μόνον τὰ τρωϊκὰ ἱστορεῖ, πολλὰ δὲ καὶ περὶ τῶν τρωϊκῶν, ἀλλὰ καὶ ὑστέρας τινὰς ἱστορίας παραδίδωσιν. ὧν ἐστι καὶ ἡ τοῦ αἰνείου ἀρχή. ἣν φημιζομένην ὡς εἰκὸς, ἀχιλλεὺς μὲν, ὀνειδίζων ἀπεῖπε. τὸ δὲ μοιρίδιον, ἐξετέλεσεν εἰς αὐτὸν καὶ παίδων παῖδας ὡς εἶπεν ὁ ποιητής. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει ὅτι τὸν αἰνείαν τινὲς μέν φασι μετὰ ἀγχίσου τοῦ πατρὸς καὶ ἀσκανίου τοῦ παιδὸς, λαοὺς ἀθροῖσαι καὶ πλεῦσαι εἰς σικελίαν. ἐκεῖθεν δὲ, εἰς τὴν λατίνην ἐλθεῖν κατά τι λόγιον. ἕτεροι δὲ, οἰκῆσαι αὐτόν φασι περὶ τὸν μακεδονικὸν ὄλυμπον. ἄλλοι δὲ, εἰς σικελίαν κατᾶραι. ὅμηρος δὲ ἐμφαίνει φησὶν, ἐν τῇ τροίᾳ μεῖναι αὐτὸν, καὶ διεδεξάμενον τὴν ἀρχὴν, παραδεδωκέναι τοῖς παισὶν ἠφανισμένων τῶν πριαμιδῶν.

ἤδη γὰρ πριάμου γενεὴν ἤχθηρε κρονίων, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. τινὲς δέ φασι γράφουσι, νῦν δὲ δὴ αἰνείαο γένος πάντεσσιν ἀνάξει καὶ παίδων παῖδες, τοὺς ῥωμαίους λέγοντες, παρ' οἷς τὸν αἰνείαν καὶ καταστρέψαι τὸν βίον φασί τινες. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τοῦ μὴ ἔχοντος διαδόχους, ἄσπερμος ἡ γενεὴ λέγεται καὶ ἄφαντος ὀλέσθαι. καὶ ὅτι ἐπὶ διαδόχου κράτους, καλὸν εἰπεῖν τό, νῦν γὰρ δὴ ὁ δεῖνα ἀνάξει καὶ παίδων παῖδες, οἱ μετόπισθεν γένωνται. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι πολλάκις καὶ ὑπ' ἐχθρῶν βοηθεῖταί τις οὐ μόνον δι' ἀρετήν, ἀλλὰ καὶ φόβῳ κακοῦ μείζονος, ὡς ὁ αἰνείας ἐνταῦθα ὑπὸ ποσειδῶνος, διότι ἀναίτιός ἐστι, καὶ ὅτι δέδιεν ὁ ποσειδῶν μὴ τοῦ αἰνείου πεσόντος, ὁ ζεὺς κεχολώσεται. δυσωπεῖται δὲ καὶ τὸ μοιρίδιον εἰς ὃ ἐκλαμβάνεται ὁ ζεύς, καὶ φιλεῖ δέ πως τὸν αἰνείαν ὡς πριάμῳ καὶ τοῖς αὐτοῦ ἀπεχθόμενον. ἃ δὴ καὶ ὁ ἀπόλλων εἰδὼς καὶ οὐκ ἐπεξιὼν θρασέως εἰς βοήθειαν τοῦ αἰνείου, δοκεῖ κακοήθως ἀμελεῖν αὐτοῦ. διὸ καὶ νήπιον αὐτὸν ὁ ποσειδῶν λέγει διὰ τὸ δῆθεν ἄφιλον. ἔνθα σημείωσαι τὸ νήπιος, οὐ συνταχθὲν τοῖς ὀπίσω, ἤγουν τῷ, μύθοις ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, ἀλλ' ἀναφωνηθὲν ἰδίᾳ καθ' αὑτό, ἵνα εἴπῃ ὅτι νήπιός ἐστιν ὁ ἀπόλλων ἐπεὶ μὴ βοηθεῖ τῷ φίλῳ. δύναται δὲ καὶ τῷ αἰνείᾳ ἐπιρρηθῆναι τὸ νήπιος. οὐκ εὐόδως μέντοι. ὅρα δὲ τὸ ἐν ἄλλοις μόρσιμον, μόριμον ἐνταῦθα δίχα τοῦ σ λεχθὲν ἀπὸ τῆς μοίρας, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὑπέρμορον ἀπελεύσει τοῦ ἰῶτα, καὶ ἀμμορία ἡ δυστυχία, καὶ αὐτὸς ὁ μόρος. τὸ δὲ οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων παίδων κεῖται. τὸ δὲ γυναικῶν τε, διέσταλται πρὸς τοὺς ἐκ θεαινῶν, ὁποῖος ἀπόλλων ἄρης ἀφροδίτη καὶ οἱ τοιοῦτοι. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν σεμνύνει τὸν αἰνείαν ὁ ποιητής, διότι κεχαρισμένα δῶρα θεῷ δίδωσιν. ἐν δὲ ὀδυσσείᾳ, τὸν ὀδυσσέα σεμνολογεῖ, ὅτι τε νόον περίεστι, καὶ διότι ἱερὰ πολλὰ δέδωκε. καὶ ὅτι τὸ ῥύσασθαι θανάτου, ὑπεξαγαγεῖν θανάτου φησίν.

Ὅτι ἐν πολλοῖς τὸν ὅρκον στερρὸν κρίνων ὁ ποιητής, τὸ αὐτὸ κἀνταῦθα ποιεῖ παιδεύων εὐορκεῖν, ἐν οἷς ἡ ἥρα τῷ ποσειδῶνι ἐπιτρέπει νοῆσαι εἴτε βούλεται σῶσαι τὸν αἰνείαν, εἴτε καὶ μή. αὐταὶ γάρ φησιν ὠμόσαμεν μηδέποτε ἀλεξήσειν τρωσί, καὶ δεῖ φυλάξειν δηλαδὴ τὸν ὅρκον. φράζει δὲ ταῦτα οὕτως ἡ τοῦ μύθου ἥρα. ἐννοσίγαιε, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις. νῶϊ γὰρ ἤγουν ἡμεῖς πολέας ὠμόσαμεν ὅρκους πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἐγὼ καὶ παλλὰς ἀθήνη, μή ποτ' ἐπὶ τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. μὴ δ' ὁπόταν τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίουσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν. μελέτη δὲ καὶ ταῦτα ὁμηρικὴ τοῦ, πῶς ἂν ἐκ προφανοῦς ἄρτι κινδύνου ὁ αἰνείας περισωθείη. καὶ ἀρέσκει τῷ ποιητῇ ἁρπαγῆναι αὐτόν, καὶ οὕτω περιγενέσθαι. καὶ γίνεται οὕτω διὰ τοῦ ποσειδῶνος, ὃς τὸν αἰνείαν ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας. καὶ περισωσάμενον, ἐξήγαγε τοῦ πολέμου, κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀχιλλέως χέας ἀχλύν. καὶ ὑπέθετο, νῦν μὲν ἀναχωρεῖν ἐκ τοῦ ἀχιλλέως, ὅτε δ' ἐκεῖνος θάνοι, τότε

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια ἥρη.
Ἐννοσίγαι' αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις
Πηλείδῃ ἀχιλῆϊ δαμήμεναι ἐσθλὸν ἐόντα.
Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἐγὼ καὶ παλλὰς ἀθήνη,
Μή ποτ' ἐπὶ τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μὴ δ' ὁπόταν τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Δαιομένη, δαίουσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων.
Ἷξε δ' ὅθ' αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
Πηλείδῃ ἀχιλῆϊ. ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
Ἀσπίδος ἐξέρυσε μεγαλήτορος αἰνείαο.
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν ἀχιλῆος ἔθηκεν.
Αἰνείαν δ' ἐπέσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας.
Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας.
Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο,
Ἔνθα δὲ καύκωνες πόλεμον μεταθωρήσσοντο.
Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
Ἀντί' ἀχιλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὣς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ' ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δ' ἔπειτ' ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα
Λεύσσω τῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἦ ῥα καὶ αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἦεν, ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.
Ἐρρέτω. οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
Ἔσσεται. ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
Ἀλλ' ἄγε δὴ δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Ἦ. καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο. κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ.
Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί,
Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τόσσους δ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
Οὐδέ κ' ἄρης ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος οὐδέ κ' ἀθήνη,
Τόσσης δ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο.
Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε
Καὶ σθένει, οὔ μέ τι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν.
Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές. οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι.

δὴ θαρσαλέως προμάχεσθαι. ὅρα δὲ τὸ, δάηται δαιομένη δαίουσι δὲ ἀχαιοί, ἐπίχυσιν ἔχοντα ταυτοδυναμων λέξεων. καὶ προσεκτέον τῷ, δαίουσιν ἀχαιοί, ἔχοντι διαστολὴν πρὸς ἑτεροίαν καῦσιν. ὡς δυνατὸν ὂν, τὴν τροίαν πυρὶ δάεσθαι καὶ ἄλλως δίχα πολέμου, ὁποῖα πολλὰ πυρὰ ἐξ ἐπιβουλῆς ἢ αὐτομάτως καίονται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, δάηται δαιομένη, δύναται ἡ τὸ δάηται ἢ τὸ δαιομένη, μερισμὸν δηλοῦν τινα, ὡς ἐκ τοῦ δαίω τὸ μερίζω. ἐπειδὴ τὰ καιόμενα καὶ μάλιστα οἰκοδομήματα, μερίζονται διαιρούμενα, καὶ παραλύονται τῆς συνεχείας, κραυρούμενα τῇ πυρώσει. ἀναλογία δὲ τοῦ δάηται, κατὰ τὸ κλάηται, κάηται. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ἐπεὶ δέ φησιν ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν θεσπεσίην ὁ ποσειδῶν, ὃ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσι, καὶ τὸ ἔγχος αὐτῷ πρόπαροιθε ποδῶν κεῖτο ἐπὶ χθονός, καὶ ὁ αἰνείας ἀπῆν, ὀχθήσας εἶπε τὰ, καὶ τά. καὶ ὅρα ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν ἡ ἀθηνᾶ διομήδους ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν εἷλεν οἷα φωσφόρος, ἐπὶ κακῷ τῶν τρώων. ποσειδῶν δὲ ἐνταῦθα εἰ καὶ αὐτὸς ποιεῖ τι ὅμοιον ὕστερον, ἀλλὰ φθάσας τῶν ἀχιλλέως ὀφθαλμῶν ἀχλὺν καταχέει σώζων τὸν αἰνείαν. ἐνεργεῖ δὲ αὕτη μάλιστα ποσειδῶνος, οὐ κατὰ τὴν ἀθηνᾶν φωσφοροῦντος, ἀλλὰ μάλιστα τὸν ἀέρα ταῖς ἀναθυμιάσεσιν ἀχλύοντος. εἰκὸς δὲ καὶ κατὰ χόλον πολλὴν ἐξ ἀναθυμιάσεως ἀχλὺν γενέσθαι τινὰ τῷ ἀχιλλεῖ. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ μῦθος τοῦ ὡς ἐρρέθη παραδόξως τὸν αἰνείαν σωθῆναι, θεραπείαν ἤδη ἔχει πιθανότητος ἀπὸ τοῦ καὶ ἀλλαχοῦ ἁρπαγῆναι αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς μάχης ὑπὸ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ σωθῆναι. ἀπὸ δὲ τούτου ὁρμηθεὶς ὁ ποιητὴς, ὅμοιόν τι προϊὼν ἐρεῖ καὶ περὶ ἕκτορος. τὸ δὲ μέγα ἐξιδεῖν ὀφθαλμοῖς, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀνεπιπρόσθητον τῆς θέας δηλοῖ. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ νόημα περὶ ποσειδῶνος φραστικὸν προθυμίας μαχίμου τὸ, βῆ δ' ἴμεν ἤγουν ἐλθεῖν, ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων. εἴπωμεν δὲ καὶ ὡς τὴν τοῦ ἀχιλλέως μελίην εὔχαλκον ἀσπίδος ἐξέρυσεν ὁ ποσειδῶν μεγαλήτορος αἰνείαο, καὶ τὴν μὲν προπάροιθεν ποδῶν ἀχιλῆος ὡς καὶ προεγράφη ἔθηκεν, ἐκεῖνον δὲ ὑψόσε ἦρεν, ἀφίησιν οὕτω νοεῖσθαι τὴν τοιαύτην περιπέτειαν, ὡς τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἔγχος ἤδη κατὰ τοῦ αἰνείου βληθὲν καὶ διελὸν τόν τε βύρσινον τῆς ἀσπίδος ἄκρον κύκλον καὶ τὸν χαλκοῦν ὡς ἤδη εἴρηται, τῷ μὲν στύρακι ἤγουν τῷ μέσῳ τοῦ ξύλου, ἐνεπεπήγει μεσολαβῶς ἐν ἄκρῳ τῆς ἀσπίδος. κατὰ δὲ τὴν αἰχμὴν, τῇ γῇ ἐμπέπηκτο. ἔφη γάρ. αἰχμὴ δὲ κατὰ νώτου ἐν γαίῃ ἔστη ἱεμένη. διὸ ἐξερύσας αὐτὴν τῆς ἀσπίδος ὁ ποσειδῶν, πρὸ ποδῶν ἀχιλλέως ἔθηκεν. ἦν δὲ ἄρα δεξιότης τοῦ αἰνείου, τὸ οὕτω τὴν ἀσπίδα κινῆσαι, ὡς ἀποστρέψασθαι τὴν τοῦ ἀχιλλέως αἰχμήν. ἔτι δὲ, καὶ τὸ οὕτω ταχὺ δυνηθῆναι, ὥσπερ κατά τι θεῖον, ἐξερύσαι αὐτὴν καὶ προσρίψαι τῷ πέμψαντι ἀχιλλεῖ. μελία δὲ, νῦν μὲν συνήθως ὁμήρῳ, τὸ δόρυ, ὁμωνύμως τῷ ὅλῳ. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐλέφας, ὃς καὶ αὐτὸς ποτὲ μὲν ζῷον δηλοῖ, ποτὲ δὲ μέρος ἐκείνου, ἤγουν ὀστοῦν. οὕτω δὲ καὶ δόρυ ποτὲ μὲν ὅλον δένδρον ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ, ποτὲ δὲ τμῆμα δένδρου. δῆλον δ' ὅτι καὶ

νυμφῶν ὄνομα αἱ μελίαι, ὡς καὶ παρὰ ἡσιόδῳ. αὗται δὲ καθ' ὁμωνυμίαν τῶν δένδρων, οἷς μυθικῶς ἔχαιρον ἐκεῖναι. ἡ δὲ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ μελία, ζητητέον εἰ μὴ ἡ αὐτή ἐστι τῇ μελίᾳ, ἢ παρωνυμεῖται τῷ μέλινον ἔγχος. λέγει γοῦν ἐκεῖνος τοὺς τὰ γεωργικὰ συγγράψαντας, γράφειν οὕτω. τὴν μελίαν ἢ τὴν τέρμινθον, ἃ δὴ νῦν πιστάκιά φησιν οἱ σύροι καλοῦσι. καὶ οὗτοι μέν φησι, διὰ τοῦ π. νίκανδρος δὲ, δασέως φιστάκια. ποσειδώνιος δὲ, βιστάκια. τὰ δ' αὐτὰ ἑτέρωθι, καὶ ψιττάκια. δοκεῖ γοῦν ἐν τούτοις ἡ μελία οὐ δένδρον δηλοῦν ἀλλὰ καρπὸν δένδρου. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπί τινος αἴφνης δοξασθέντος θεότερον ὑπὲρ τοὺς ὁμοίους, ῥηθήσεται τὸ, ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνα ἔσσυται ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας. πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων ὑπεράλτο θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας. ἐν τούτοις δὲ, μέμνηται καὶ καυκώνων ὁ ποιητής. εἰπὼν ἐλθεῖν τὸν ποσειδῶνα ὅτι γῆθεν ὕψωσε τὸν αἰνείαν, ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμου ἔνθα καύκωνες θωρήσσοντο. εἰσὶ δὲ οὗτοι, παφλαγονικὸν ἔθνος. περὶ ὧν τινες φέρουσιν ἐν τῷ καταλόγῳ ταῦτα ἔπη. καύκωνας αὖτ' ἦγε πολυκλέος υἱὸς ἄμφιος, ἢ ἀμύμων, οἳ περὶ παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ναῖον, ἢ κλυτὰ δώματ' ἔναιον. κεῖται δέ φασι ταῦτα ἐν τῷ διακόσμῳ, μετὰ τὸ, κρῶμνάν τ' αἰγιαλόν τε καὶ ἐρυθίνους. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι τὸ τῶν καυκώνων γένος, ἐξέφθαρται τέλεον. εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ παφλαγόνων καταλόγῳ. ἔτι φησὶν ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι καύκωνες οἱ ἐν πελοποννήσῳ ἀρκαδικὴ μοῖρα μὴ ἀνεχόμενοι τὸ λεπρέου γένος κατάρχειν αὐτῶν, ἦν γοῦν πονηρὸς ὁ λέπρεος, κατῆραν ἐκεῖθεν εἰς λυκίαν. καὶ ὅρα εἰ εἰς λυκίαν, τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδὲν πάντως μετὰ τοὺς ἐν παφλαγονίᾳ καύκωνας. ὅτι δὲ καὶ πολυσπερέες οἱ καύκωνες, καὶ εἴ τι που ἄλλο ῥητέον περὶ αὐτῶν ἐν ἑτέρῳ, κεῖται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. καὶ τοιόνδε μὲν ἄρτι καὶ τὸ περὶ καυκώνων. ἐφεξῆς δὲ κείμενον τὸ, αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει ἀντὶ πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι, ὅς σευ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν; ἀλλ' ἀναχωρῆσαι ὅ ἐστιν ἀναχώρησον ὅτε κεν ξυμβλήσεαι αὐτῷ, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκηαι. τὸ δὴ τοιοῦτον ὅλον ῥηθὲν παρατιθήσεταί ποτε προσφυῶς, εἴς τινα ταπεινότερον μείζονι αὐτοῦ ἀνδρὶ ἀντιβαίνοντα. εἶτα ὁ ταῦτα εἰπὼν ποσειδῶν τῷ αἰνείᾳ, ἐπάγει κατὰ σιωπὴν ὁμηρικὴν προαναφώνησιν τὸ, αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀχιλλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος ἀχαιῶν ἐξεναρίξει. καὶ ὅρα ὅπως ἐκ προόδου πεφεισμένως χείλεσιν οἷον ἄκροις, τὸν τοῦ ἀχιλλέως ὑπετονθόρυσε θάνατον ὁ φιλαχιλλεὺς ποιητής. καὶ ὅτι ἀτέοντα λέγει τὸν βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν ὡς ἀπὸ τῆς προϊστορημένης ἄτης. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, οὐκ οἴδασι τὸ ἀτέω ἀτῶ ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ, ἀλλ' ἐν δευτέρᾳ κατὰ τὸ βοῶ. καλὸς δὲ ἔπαινος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ τὸ, καὶ κρείσσονα εἶναι, ὅ ἐστιν ἀνδρειότερον. ἐπικρατέστερον. ἔτι δὲ καὶ φίλον θεῷ. ἐξ οὗ ἡ μυθικὴ πέπλασται τῶν θνητῶν γέννησις ἐκ θεῶν. προείρηται γάρ που ὡς οἱ θεογενεῖς, διά τινα οὕτω λέγονται ἀρετήν. διὸ καὶ ἀχιλλεὺς ἐρεῖ κατωτέρω, ὡς ἦ ῥα, ἤγουν ὄντως δὴ καὶ αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἦεν, οἷς δηλαδὴ ἑαυτὸν θεόθεν ἐγενεαλόγησε πρὸ βραχέων. αὐτάρ μιν φησὶν ἔφην, μάψ αὔτως εὐχετάασθαι. δηλῶν καὶ αὐτὸς, ὡς τὸ λέγεσθαι κατάγεσθαί τινα ἐκ θεοῦ, αἰνίττεται οὐδὲν ἄλλο, ἢ τὸ, φίλον ἐκεῖνον εἶναι θεῷ. τὸ δὲ ξυμβλήσεαι, ἀντὶ τοῦ ξυναντήσεις ἐν συμβολῇ πολέμου. τοῦτο δὲ καὶ ἀντιβολεῖν λέγεται. τὸ δὲ θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, καὶ ἐνταῦθα προθυμίαν δηλοῖ τὴν εἰς θάνατον. ὡς οὐκ ἐλθόντος φυσικῶς τοῦ θανάτου, ἀλλ' αὐτοῦ τινος ἐπακολουθήσαντος δι' ὃν καὶ προκαταλαβόντος τὸν θάνατον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀφ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν θεσπεσίην, ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, ἐπιπρέπει καὶ ὅτε τις ἐξ ἀγνωσίας εἰς μάθησιν ἔλθῃ ἐπιμεμελημένος διδασκαλικῶς ἢ ἐκ θεοῦ. καὶ ὅτι εὐθὺς ἐπαγόμενον τὸ, ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα λεύσσω τῷ, ἤγουν ᾧ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων. ἐρεῖ αὖ τις ἐπιβουλευσάμενος μέν τινι ἀποτυχὼν δὲ, ὡς καὶ ὁ ταῦτα εἰπὼν ἀχιλλεύς. ὅτι ὁ καθάπαξ ἐκφοβήσας τινὰ, εἴποι ἂν, ὃ καὶ περὶ αἰνείου ὁ ἀχιλλεύς. ἐῤῥέτω. οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι ἔσσεται. ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. θάῤῥοις δὲ μαχίμου, τὸ, ἀλλ' ἄγε δὴ τοῖς δεῖνα κελεύσας, τῶν ἄλλων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών. καὶ τὸ, ἐπὶ στίχας ἆλτο, κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ. καὶ τὸ, μηκέτι νῦν ἑκὰς ἔστατε, ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. μεμάτω δὲ μάχεσθαι. ἀχιλλέως δὲ ταῦτα λόγοι πρὸς ἀχαιούς. ὡς καὶ τὸ, ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι, τοσσούσδε ἀνθρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι. εἶτα προστιθεὶς τοῦ λόγου τούτου αἰτίαν μεγαλοπρεπῆ ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ μείζονος ἐπιχειρεῖν, φησίν. οὐδέ κ' ἄρης ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος οὐδέ κ' ἀθήνη, τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο. ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσί τε ποσί τε καὶ σθένει, οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν, ἤγουν ἀμελήσειν, οὐδ' ἠβαιὸν, ἀλλὰ μάλα στίχος εἶμι διαμπερές. οὐδέ τιν' οἴω τρώων χαιρήσειν, ὅς τις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι. ὁ δὲ τόπος οὗτος ὅλος χρήσιμος ἀνδρείοις μεγάλῳ κινδύνῳ ἐναπειλημμένοις καὶ ὑπισχνουμένοις ποιεῖν ὃ δύνανται. ἔτι δὲ καὶ ἀνδρεῖον παράσημα ἔχουσι. μεγαλόφρων δὲ καὶ νῦν ὁ ἀχιλλεὺς, ἴφθιμος εἶναι αὐχῶν. τὸ δὲ, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐ πρὸς διαστολὴν ἀθηνᾶς εἴρηται, ἀλλὰ τοῦ ἀλληγορουμένου ἄρεος εἰς μάχην καὶ σίδηρον καὶ τραῦμα. ἐκεῖνα γὰρ, οὐ θεοὶ ἄμβροτοι. στόμα δὲ ὑσμίνης, ὡς καὶ πρὸ τούτων στόμα πολέμου. τὸ δὲ πονέοιτο, οὐ πολὺ ἀπέοικε τοῦ ἐφέπειν, ὃ δὶς ἐῤῥέθη ὡς καίριον. τὸ δὲ καὶ σθένει, ἑτεροῖόν ἐστι τοῦ, χερσί τε ποσί τε. χειρῶν μὲν δραστηριότης καὶ ποδῶν ὠκύτης, παύεται ἢ τῆς κατ' αὐτὰ ὕλης ἐπιλιπούσης, ἢ καὶ ἐκ καμάτου. τὸ δὲ σθένος ταυτὸν δ' εἰπεῖν μένος, ἀεὶ

τῷ ζῶντι προαμένῳ. τοῦ δὲ ἠβαιὸν, ὅτι προϋπάρχει τὸ βαιὸν, καὶ ὁ βαιὸς, δῆλόν ἐστιν. εἰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὁ βαιὼν παρωνόμασται, ζητητέον χρή. ἔστι δὲ ἰχθὺς ὁ βαιὼν κατὰ τὸν δειπνοσοφιστὴν, ἀχάριστος, ἤγουν ἀχαρίτωτος. ἐξ οὗ ἀττικὴ παροιμία τὸ, μή μοι βαιὼν, κακὸς ἰχθύς. ὁ δὲ στίχος διαμπερές, εἰ καὶ ἑνικῶς πέφρασται, ἀλλὰ γενικῶς πλῆθος δηλοῖ ὡς ἰσοδυναμοῦν τῷ, ἐπὶ στίχας ἄλλοι. τὸ δὲ χαιρήσειν, καὶ μετοχή ἐστι τὸ κεχαρηὼς καὶ ὄνομα ὁ χαιρήμων. ὁ δὲ κωμικὸς, καὶ χαιρηδόνα ἐξ αὐτοῦ φησι τὴν χαράν.

Ὣς φάτ' ἐποτρύνων. τρώεσσι δὲ φαίδιμος ἕκτωρ
Κέκλεθ' ὁμοκλήσας. φάτο δ' ἴμεναι ἀντ' ἀχιλῆος.
Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε πηλείωνα.
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,
Ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
Οὐδ' ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει.
Ἀλλὰ τὸ μὲν, τελέει. τὸ δὲ, καὶ μεσσηγὺ κολούει.
Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων. οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειρον
Τρῶες. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Καὶ τότ' ἄρ' ἕκτορα εἶπε παραστὰς φοῖβος ἀπόλλων.
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν ἀχιλλῆϊ προμάχιζε.
Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο.
Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'. ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος.

Ὅτι ἕκτωρ πείθειν θέλων τοὺς τρῶας μὴ πρὸς τὰς εἰρημένας τοῦ ἀχιλλέως εἴκειν ἀπειλὰς, κέκλετο μὲν οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ ὁμοκλήσας ὡς αὐτῷ σύνηθες. τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δέδιτε πηλείωνα. καίκεν ἐγὼ ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην, ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπειδὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. οὐδ' ἀχιλλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει. ἀλλὰ τὸ μὲν, τελέει. τὸ δὲ, καὶ μεσσηγὺ κολούει. ἀντὶ τοῦ κολοβοῖ καὶ ἀτελὲς ἀφίησι. τοῦτο δὲ οἰκεῖον ῥηθῆναι πρὸς τὸν πολλὰ οὐκ ἐντελῶς ὑπισχνούμενον ἢ ἀπειλούμενον. εἶτα ὡς ἐρεθίσας καὶ ἑαυτὸν ὁ ἕκτωρ, ἐπιφέρει ὅτι τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. καὶ ἐπαναλαβὼν, ἐπάγει. εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα, καὶ ἐπαναστροφὴ λέγεται ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη καὶ οὐ μόνον ἐπανάληψις. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, ὅτι ἀγκύλον τὸ νόημα. καὶ πολὺν ἐν βραχεῖ νοῦν ἔχον. καὶ ὅτι ἐνδιάθετος ἐπανάληψις. σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι ἐν ἰλιάδι μὲν, πολλάκις ὁ ποιητὴς ἐπανέλαβεν ὡς καὶ προεγράφη. ἐν δὲ τῇ ὀδυσσείᾳ, ἅπαξ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ, οἰκεῖον ῥηθῆναι παρά τινος κατατολμῶντος ἀντιστῆναί τινι νομιζομένῳ μεγάλῳ. ὅτι δὲ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν ὁ ἀχιλλεὺς, δηλώσει ἡ ἐν τῷ τέλει τῆς ῥαψῳδίας ταύτης παραβολή. τὸ γὰρ ἐνταῦθα στενοχωρηθὲν τῇ φράσει, παραβολικῇ ἐκεῖ ἐναργείᾳ πλατύνεται. ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, ἐπεφώνησέ τις καθὰ ἱστορεῖ ἀθήναιος ἐπὶ πλακοῦντι θερμῷ παρατεθειμένῳ, οὗ πάντες ἀπείχοντο. καὶ ἅμα προπετῶς ἐπιβαλὼν, φλεγόμενός φησιν ἐξεφέρετο. καὶ ὅτι ἀνωτέρω μετὰ τὸ ὁμοκλήσας, κεῖται τὸ, φάτο δ' ἴμεναι ἀντ' ἀχιλῆος. τουτέστι σκοπὸς ἦν αὐτῷ τῆς ὁμοκλῆς, βῆναι τοὺς τρῶας ἄντην ἀχιλλέως. ἢ μᾶλλον, αὐτὸς ἀφεώρα δι' ὧν ἔφη πρὸς τὸ ἀντιστῆναι τῷ ἀχιλλεῖ, καθὰ ἐδήλωσεν ἐν τῷ, τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ δέδιτε, τὸ πρῶτον πρόσωπον δέδιθι. τὸ δὲ ἐπέεσσι μαχοίμην, φανερῶς δηλοῖ ὡς μάχεσθαι οὐ μόνον ὅπλοις ἐστὶν καὶ ὡς ἐνταῦθα φησὶν ἔγχει, ἀλλὰ καὶ λόγοις, ἐξ ὧν τὸ λογομαχεῖν. τὸ δὲ οὐ πάντεσσι μύθοις, οὐ πάντῃ ψευδῆ ἀλλ' ἐπί τι τὸν ἀχιλλέα δηλοῖ. ὃς τὸ μὲν, τελέει. τὸ δὲ, κολούει. ὧν καλὴ ἡ παρίσωσις. δῆλον δὲ ὡς ἀντίκεινται ἀλλήλοις τὸ τελεῖν ὅ ἐστι πληροῦν, καὶ τὸ κολούειν. ἡ δὲ δίπλωσις τοῦ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, σχεδιασμὸν λόγου ἐμφαίνει. δοκεῖ γὰρ ὅτι αὐτοσχεδίως εἰπὼν εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, καὶ θέλων μὲν καὶ ἄλλό τι προσθεῖναι, μὴ φέρων δὲ αὐτὸ ἐπὶ στόματος, ἐπανέλαβε τὸ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. καὶ ἐν τοσούτῳ προσεννοησάμενος καὶ ἕτερον ὁμοίωμα, ἐπήγαγε τὸ, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. εἰκὸς δὲ καὶ ὑπὸ ἀγωνίας ἢ καὶ θυμοῦ ταυτολογῆσαι οὕτω τὸν ἥρωα. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δοκεῖ μὴ ἂν ἔχειν τινὰ φάναι ἀσφαλῶς διότι τὸ μὲν πῦρ ἀπένειμε ταῖς χερσὶ τοῦ ἀχιλλέως, τῷ δὲ μένει τὸν σίδηρον, ἔστι γὰρ οὐκ ἀνακριβὲς, καὶ ἀνάπαλιν εἰπεῖν σιδήρῳ μὲν εἰκάσαι χεῖρας ἀνδρικὰς, πυρὶ δὲ μένος ἡρωϊκὸν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀφυῶς ἐρεῖ τις πυρὶ μὲν χεῖρας εἰκασθῆναι, διὰ τὸ δήϊον καὶ καυστικὸν τῆς χερσὶν ἀνυομένης μάχης. σιδήρῳ δὲ τὸ μένος, διὰ τὸ σιδήρειον ὥσπερ φησὶν ἦτορ ἐξ οὗ πυρεκβολεῖται τὸ κατὰ τὴν καυστειρὰν μάχην πῦρ. ὅτι ἐνεργῆ λαλιὰν στρατηγοῦ δηλοῖ τὸ, ὣς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν, ὅ ἐστιν ἦραν εἰς ἀέρα. τὸ δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή, τὸ μὲν ἄμυδις τούτων ἐμίχθη τὸ μένος

ἄλλως

ἄλλως πρὸ τούτων διαφόρως ἔφρασεν. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, τὸ τοιοῦτον, ὁμόσε χωρεῖν φασὶ καὶ ὁμόσε χωρεῖσθαι. αἰολικὸν δὲ ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη τὸ ἄμυδις, διὸ καὶ ψιλοῦται εἰ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἅμα. ὁμοίως δὲ αἰολικὸν καὶ τὸ ἄλλυδις. ὅτι κηδόμενος τοῦ ἕκτορος ὁ ἀπόλλων, φησίν. ἕκτορ μηκέτι πάμπαν ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, ἀλλὰ κατὰ πληθὺν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, μήπως σ' ἠὲ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. καὶ οὕτω μὲν ὁ φοῖβος. ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσετο οὐλαμὸν ἀνδρῶν ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος. καὶ ὅρα ὅτι διδασκαλικῶς καὶ ὧδε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι ἀλλήλων διέσταλκεν ὡς καὶ μετ' ὀλίγα. τὸ μὲν, δουρὶ βαλών. τὸ δὲ, σχεδὸν ἄορι τύψας. καὶ ὅτι φλοῖσβον καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ μάχης ἔφη. δηλῶν οὕτω τὸν ἐκ τοῦ πλήθους τάραχον. καὶ ὅτι καὶ νῦν τὸ δέδεξο, ἀντὶ τοῦ ἀντίστηθι ἔφη. ὅθεν καὶ προδοκὴ, ὁ τόπος ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οὕτω δέξασθαι ἢ ἄνδρα ἢ θηρίον.

Ὅτι ὥσπερ ἀναιδείην ἐπιειμένος, ὁ ἄγαν καὶ προφανῶς ἀναιδὴς, οὕτω καὶ φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, ὁ ἔχων ἐν φανερᾷ ῥωμαλεότητα. φησὶ γοῦν. ἐν δ' ἀχιλεὺς τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, σμερδαλέα ἰάχων. γοργὸν δὲ καὶ τολμηρὸν τὸ φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν. γοργὸν μὲν, ὡς ἐν ὀλίγοις τὸ ἄλκιμον καὶ φρόνιμον δηλοῦν. τολμηρὸν δὲ, ὡς ἐνδύον ἀλκῇ τὰς φρένας σωματικώτερον. ὅτι ὕδη καὶ ἐνταῦθα, πόλις λυδίας μητρόπολις σαρδιανῶν. τμῶλος δὲ, ὄρος καὶ αὐτὸς λύδιον ὑψηλόν. διὸ νιφόεντα λέγει αὐτὸν ὁ ποιητής. ἐκ τούτου δὲ ῥεῖ ὁ ὑμνούμενος χρυσορρόας πακτωλὸς, ὡς καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ γέγραπται. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ πᾶσα, ἀντὶ τοῦ ὅλη καταχρηστικῶς. διό, κεφαλὴ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη. ἤγουν ἐκλάσθη, ἐσχίσθη. ὃ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. κυρίως μέντοι τὸ πᾶς, καθόλου τι δηλοῖ καὶ διωρισμένον προσόν. τὸ δὲ ὅλον, ἐπὶ συνεχοῦς τινος ὁλότητος τίθεται. λαμβάνεται μέντοι καὶ αὐτό ποτε ἀντὶ τοῦ πᾶς, ὡς ὅτε τις εἴπῃ, ὅλον τὸ πλῆθος. ἢ ὅλος ὁ στρατός. τὸ δ' αὐτὸ ποιεῖ ὅμηρος καὶ ἐν τῷ, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. καὶ, πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. καὶ, ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. καὶ, ἔγχος ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. ἐν οἷς καὶ τὸ, πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ εἴρηται. πάσχει δὲ τὴν τοιαύτην ἐνταῦθα πληγὴν

Ἐν δ' ἀχιλεὺς τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν,
Σμερδαλέα ἰάχων. πρῶτον δ' ἕλεν ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν ὀτρυντείδην πολέων ἡγήτορα λαῶν.
Ὃν νύμφη τέκε νηῒς ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ
Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος ἀχιλλεὺς
Μέσσην κὰκ κεφαλήν. ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος ἀχιλλεύς.
Κεῖσαι ὀτρυντείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν.
Ἐνθάδε τοι θάνατος. γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ ἕρμῳ δινήεντι.
Ὣς φάτ' ἐπευχόμενος. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Τὸν μὲν ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροισι δατεῦντο
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ δημολέοντα
Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε κατὰ κρόταφον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἱεμένη, ῥῆξ' ὀστέον. ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤρυγεν ἑλκόμενος ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς ἐνοσίχθων,
Ὣς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα, λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ, βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον πολύδωρον
Πριαμίδην. τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
Καί οἱ φίλτατος ἔσκε. πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα.
Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Τὸν, βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος ἀχιλλεὺς
Νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή.

ἰφιτίων

Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη. προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον πολύδωρον
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ,
Κάρρά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς ἴδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Ἐγγὺς ἀνήρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν,
Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον. οὐδ' ἂρ ἔτι δὴν
Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν, προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον.
Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
  Τὸν δ' οὐ ταρβήσας, προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὥς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι
Δουρὶ βαλών, ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.

Ἰφιτίωνος ἐσθλός, Ὀτρυντείδης, πολέων ἡγήτωρ λαῶν. ὃν διασαφῶν ὁ ποιητὴς ὅπως τε Ὀτρυντείδης ἐρρέθη, καὶ τίνος τὴν μητρὸς καὶ πατρίδος, φησίν. ὃν νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ, Τμώλῳ ὑπὸ ὡς ἐρρέθη νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. ἔοικε δὲ περιφανὴς εἶναι ὁ ἀνήρ. διὸ καὶ πρῶτος ἐν ὑσμίνῃ προβέβληται πεσεῖν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. ὃς καὶ ἐπεύχεται ἐπ' αὐτῷ οἷα εἰδὼς τὸν ἄνδρα. καὶ, κεῖσαί φησιν Ὀτρυντείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. ἐνθάδε τοι θάνατος, ἤγουν καὶ ἐνθάδε μέν σοι θάνατος. γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν, Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι. καὶ ὅρα ὅπως ἐν νῷ ὁ ποιητὴς εὐμεθόδως τοπογραφεῖ. καὶ ὡς ἐπολυπραγμόνουν οἱ ἥρωες τὰ τῶν ἐχθρῶν οἷα εἰκός. καθάπερ καὶ ὁ Ἕκτωρ τοπογραφίαν εἶπεν Ἑλληνικήν. φιλοκρινοῦνται δὲ τοῖς ἥρωσι τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον στρατηγικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυμάθειαν. περὶ μὲν οὖν Γυγαίης, ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἐρρέθη. τὸν δὲ Ὕλλον, παρατετηρημένως φασὶν ἰχθυόεντα λέγει, ῥέοντα μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων. τὸν δὲ Ἕρμον δινήεντα, διὰ τὸ δύσπλωτον. τούτους δὲ ὡς ῥήτωρ ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ περισώσεσι κοσμεῖ, εἰπών. Ὕλλῳ ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι. ὁ δὲ Ἕρμος κατὰ τὸν γεωγράφον, ἄρχεται ἐκ Μυσίας, καὶ διὰ τῆς Κατακεκαυμένης ἐνεχθεὶς εἰς τὴν Σαρδιανὴν, ἐκδίδωσιν εἰς τὴν τῆς Φωκαίας θάλασσαν. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ καὶ ὅτι εἰς τὸν τοιοῦτον Ἕρμον ὁ Πακτωλὸς ἐκδίδωσι. περὶ οὗ Πακτωλοῦ ὡς καὶ περὶ τῆς Ὕδης, καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διείληπται. ἰστέον δὲ ὅτι πολλὴ καὶ ἐνταῦθα ποικιλία γραφῆς ἐπὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως πίπτουσι. δι' ὧν ὥσπερ πέπλον ἐξαρτύει ῥητορείας ὁ ποιητὴς, ὁποῖόν τινα καὶ πρὸ τούτων ἐξύφανε. καὶ οὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ καλούς. ὁ μὲν γὰρ Ὀτρυντείδης, τηλαυγὲς πρόσωπον τῆς τοῦ ἥρωος ἀριστείας. ἡγεμών τε γάρ ἐστι, καὶ οἷος τῷ Ἀχιλλεῖ γνωρίζεσθαι, καὶ μέσην ὡς ἐρρέθη βάλλεται κατὰ κεφαλήν. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέων ἐσθλὸς ἀλεξητὴρ μάχης Ἀντήνορος υἱὸς, αἰχμῇ νύττεται, ἤτοι κεντεῖται κατὰ κρόταφον διὰ τῆς περικεφαλαίας. ἡ δὲ, οὐκ ἔσχεν, ἤγουν οὐκ ἐκώλυσεν. αἰχμὴ δὲ δι' αὐτῆς ἱεμένη τουτέστι προθυμουμένη ὡς οἷά τις ἔμψυχος, ἔρρηξεν ὀστέον. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. εἶτα Ἱπποδάμαντα πρόσθεν αὐτοῦ φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί. ὃν καὶ εἰκάζει παραβολικῶς, πρὸς βοῦν ἐρύγοντα ἐν τῷ θύεσθαι. μετὰ δὲ τούτοις, Πριαμίδην Πολύδωρον ῥίπτει παραΐσσοντα, νῶτα βαλὼν ἄκοντι. ἐφ' οἷς παραφανέντος Ἕκτορος οἴκτῳ τοῦ ἀδελφοῦ, εἶτα ἐξαρπαγέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος, Δρύοπα οὔτασε κατ' αὐχένα μέσον ἄκοντι. μεθ' ὃν, Δημοῦχον τινὰ ἠΰν τε μέγαν τε κατὰ γόνυ δουρὶ βαλὼν, ἠρύκακεν. εἶτα οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἀνεῖλεν. αὐτὰρ Λαόγονον καὶ Δάρδανον υἱοὺς Βίαντος, ἐξ ἵππων ὦσε. τὸν μὲν, δουρὶ βαλών. τὸν δὲ, σχεδὸν ἄορι τύψας. μετὰ δὲ τούτοις, Τρῶά τινα υἱὸν Ἀλάστορος φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ, ἐλθόντα λίσσεσθαι καὶ ἤδη γούνων ἁπτόμενον. πίπτει δὲ καί τις Μούλιος ὑπ' αὐτῷ, δουρὶ τρωθεὶς τὸ οὖς. εἶθαρ δὲ ἤγουν εὐθέως δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο. καί τις Ἀγηνορίδης μέσην κὰκ κεφαλὴν ἐπλήγη ξίφει. καὶ ἄλλος, τὸν ἀγκῶνα ἐπερονήθη αἰχμῇ ἔνθα ξυνέχουσι τένοντες. εἶτα, καὶ φασγάνῳ ἐτύφθη τὸν αὐχένα. καὶ ἄλλος, τὸν ἀγκῶνα. ἑτέρας δὲ δυάδος, ἄλλης παρὰ τὴν ἀνωτέρω ἀδελφικήν, τὸν μὲν μαχητὴν, ἄνω τοῦ ἅρματος βάλλει. ἐπάγη δέ φησιν ἐν νηδύϊ χαλκός. τὸν δὲ ἡνίοχον ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ἔνυξε δουρί. οὗ καὶ ἐκυκήθησαν τηνικαῦτα οἱ ἵπποι. καὶ ὅλως εὐπορία πολλὴ ὥσπερ τῷ Ἀχιλλεῖ τοῦ ῥίπτειν σὺν ἐμπεδῶν, οὕτω καὶ τῷ ποιητῇ τοῦ φράζειν τὰ κατ' αὐτούς. ὃς καὶ τοὺς θανάτους αὐτῶν, πολυτρόπως ποιεῖ καὶ τὰ πτώματα. λέγει μὲν

δούπησε

δούπησε πεσών. καὶ, δάμασε δέ μιν μεμαῶτα. καὶ, ἔλιπεν ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. καὶ, γνὺξ ἔριπ' οἰμώξας, νεφέλη δέ μιν ἐπεκάλυψεν, ἢ μᾶλλον ἀμφεκάλυψε, κυανέη. καὶ, ἤριπε προπάροιθεν ποδῶν. καὶ, ξίφει μεγάλῳ ἐξαίνυτο θυμόν. ᾧ δὴ ξίφει, ὁμώνυμον καὶ τὸ καθ' ὕπερθεν τοῦ ῥύγχους τοῦ ξιφίου ἰχθύος κατὰ τὸν Ἀθήναιον. ᾧ φησιν ἐκεῖνος παρωνόμασται. καὶ, τὸν δὲ, σκότος ὄσσε κάλυψε θυμοῦ δευόμενον. καὶ, τὸν δὲ, κατ' ὄσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. καὶ, ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο ταννυσθείς. τινὰς δὲ ἐστὶ γνῶσιν ὡς ἔθανον, ἀρκεσθεὶς εἰπεῖν μόνον ὅπως ἐπλήγησαν. οὕτω φιλότιμος ἐνταφιαστὴς καὶ τῶν τοιούτων ὁ ποιητής. ἐντεῦθεν δέ τις ὁρμώμενος, παρατηρήσεται καὶ τὴν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ὁμηρικὴν φρασικήν. τῶν δὲ ἀνωτέρω σποράδην κειμένων ὅσα τινὸς ἀναπτύξεως δέονται, τοιαύτη τις ἡ διάθεσις. τὸ μὲν ἀλεξητὴρ μάχης, εἶχεν ἂν παρά τινι θρασυγράφῳ, συνθεῖναι τὸν ἀλεξίμαχον. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀλεξητὴρ κακῶν, ὅς ἐστιν ἀλεξίκακος. καὶ ἀλεξητὴρ φαρμάκων, ὁ ἀλεξιφάρμακος. τὸ δὲ πεπάλακτο, ἐλλιπῶς ἔχει. τὸ γὰρ πλῆρες, πεπάλακτο λύθρῳ, ἢ αἵματι. ἢ καὶ ἀμφοτέροις ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ἐρύγοντα τί δηλοῖ, μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὥσπερ καὶ τίς ὁ ἐνταῦθα Πολύδωρος. τὰ νῶτα δὲ ὅποι κεῖνται παραδεικνὺς, φησί. τὸν, βάλε μέσον ἄκοντι νῶτα ἀντικρὺ δὲ διέσχεν, ὅ ἐστι διέσχισε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή. δι' ὧν δηλοῖ μέσον εἶναι καὶ τὰ νῶτα καθὰ καὶ ὁ ὀμφαλὸς ὁ αὐτοῦ ἀντικρύ. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ τὸ, ἔγχεος αἰχμή, ὅ ἐστιν ὀξύτης. οὐ γὰρ πάντη ταυτὸν ἔγχος εἰπεῖν, καὶ αἰχμήν. ὁ δὲ Λαόγονος τὸ κύριον, προπαροξύνεται ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων, κατὰ τὸ Ἀντίγονος. Δάρδανος δὲ καὶ Τρὼς οἱ ῥηθέντες, τὸ ἐθνικὸν ἐστὶ κοινὸν εἰς κυριωνυμίαν ἐξιδιώσαντο, τοῖς βασιλεῦσιν ὁμωνυμήσαντες. ἐξ ὧν τὰ ἐθνικὰ, Τρῶές τε καὶ Δάρδανοι. ὃ καὶ ἐπὶ ἄλλων γέγονεν ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται. καὶ ὁ ῥηθεὶς δὲ Ἀλάστωρ, ἐξ ἐπιθέτου εἰς κύριον ἐμερικεύθη ὄνομα. ἀλάστορες γὰρ, κυρίως μὲν δαίμονές τινες ἐριννυώδεις, οἳ οὐκ ἂν λάθοιντο. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ οἱ ἁπλῶς φαῦλοι ἐχθροί. ὁ δὲ ὁμηρικὸς οὗτος, ἀνεπαχθῶς ἢ οὐκ ἐπὶ ψόγῳ Ἀλάστωρ λέγεται, ὡς μνήμης οὐ μὴν λήθης ἄξιος ὤν. ἔστι δὲ τοῦ ὡς ἐρρέθη ἐπὶ ψόγου ἀλάστορος, χρῆσις παρά τε ἄλλοις, καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ, Διονύσιος ὁ πάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστωρ. τὸ δὲ οὖς, ἐκ τοῦ οὖας συγκέκοπται. οὗ εὐθὺς κεῖται γενικὴ ἐν τῷ, διὰ οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο. τὸ δὲ κυκηθῆναι, πάνυ ἐμφαντικῶς ἐπὶ θορύβου καὶ συγχύσεως ἵππων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ κυκῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔδεσμα ὁ κυκεών. λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ ταράχου πραγμάτων ἡ κύκησις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ κυρκανᾶν. αὐτὸ δὲ ἴσως καὶ ὠνοματοπεποίηται, ὡς καὶ ἡ κορκορυγή. τὸ δὲ δάμασε δέ μιν μεμαῶτα, πάνυ ἐπιτρόχως ἔχει καὶ ἐλλιπῶς οἷα συντεμνομένου καὶ τοῦ λόγου τῷ πεσόντι. ἄδηλον γάρ τί ποτε μέμαεν ἐκεῖνος, εἴτε φυγεῖν, εἴτε λίσσεσθαι, εἴτε μάχεσθαι. τὸ δὲ ἔλιπεν ὀστέα θυμὸς, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῆς λιποθυμίας, ἐφ' ἧς καὶ αὐτῆς λείπειν τινὰ θυμὸς λέγεται, οὐχ ὥστε μὴν καὶ τὰ ὀστᾶ λιπεῖν. τότε γὰρ, ζώπυρόν τι ζωτικὸν ἔνδον ὑποτύφεται. ἐνταῦθα δὲ, παντελὴς θυμοῦ λεῖψις. τὸ δὲ ἐξαίνυτο θυμὸν, δηλοῖ μὲν τὸ ἀφείλετο τὴν ψυχὴν, συντάσσεται δὲ αἰτιατικῇ, ἄλλον τρόπον ἤπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, τυρῶν αἰνύμενοι, ἀπτικῶς. οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἴνυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. γίνεται δὲ τὸ ῥῆμα, ἢ ἐκ τοῦ ἄνω τὸ εἰς θάνατον τελειῶ, ὡς τὸ, ἤθελόν σ' ἐξανύωγε ἢ ὕστερον ἀντιβολήσας. καὶ ἔστιν ἄνω ἄνυμι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι αἴνυμι. ἢ ὡς καὶ αὐτὸ ἀλλαχόθι δηλοῦται, ἀπὸ τοῦ αἴρω τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου, αἴνω αἰνύω αἴνυμι. τὸ δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε θυμοῦ δευόμενον, πρὸς σαφήνειαν διεσκεύασται. οὐ γὰρ πᾶς καλυφθεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ σκότου, ἤδη καὶ τέθνηκεν, εἰ μὴ καὶ θυμοῦ ὅ ἐστι ψυχῆς δεύεται. θαυμασίως δὲ τὸ θανεῖν, ψυχῆς δεύεσθαι εἶπεν. καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸ, ἢ μωμήσαιτο, ἢ μιμήσαιτο. εἰς δὲ τὸ πορφύρεος θάνατος, ἐνθυμητέον τοὺς Ἀθηναίους ἱστοροῦντας ὅτι γράψαντος Ἀλεξάνδρου εἰς Ἰωνίαν καὶ πρώτοις Χίοις, ὅπως αὐτῷ πορφύρας ἀποστείλωσιν, ἀναγνωσθείσης τῆς ἐπιστολῆς, παρὼν Θεόκριτος ὁ σοφὸς, ἔφη. νῦν ἐγνωκέναι τὸ παρ' Ὁμήρῳ εἰρημένον, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. αἰνιττόμενος ἐκεῖνος πορφύρεον θάνατον, ὃν πάσχουσιν αἱ πορφύραι διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν βαφήν, ἢ ἐστὶν ὅτι θανατηρὰ πείσονται οἱ πορφυρέες εἴτε πορφυρεύοντες περὶ τὴν ἄγραν τῆς πορφύρας. τὸ δ' ὅμοιον ἢ οἱ βάπται, εἴτε βλάπτουσι τὰς πορφυρίδας. ἐν δὲ τοῖς προεκτεθεῖσι, κεῖται ἐστὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἀπτικῶς μετὰ δοτικῆς ἐν τῷ, Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι ἤγουν ὑπὸ τὸν Τμῶλον. ἱστορεῖται δὲ καὶ ἡ ἐκεῖ γῆ, πίειρα εἶναι. καὶ ἔστιν ἀληθῶς τοιαύτη, ἐπάγει γάρ. Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. τοῦ δὲ κεάσθη, θέμα τὸ κεῶ κεάσω, ἢ κεάθω. ὅθεν καὶ κέδρος ἡ κεαζομένη ῥᾷον πλεονάσαντος τοῦ δ. τὸ δὲ τὸν ὁπλοτέρην πάντων ἐκπαγλότατον ἀνδρῶν εἰρῆσθαι, ὃ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ προσερρέθη που, λόγου ἄξιον καὶ τὸν τοιοῦτον ἐμφαίνει εἶναι. οὗ καὶ τὸ παραποτάμιον πατρῷον τέμενος, ἐξαίρετόν τι ὡς ἔοικεν ἦν. προμαχόμενος δὲ, ἐκεῖνος ἀνῄρηται ὑπὸ Ἀχιλλέως ὡς δηλοῖ τὸ, τοὺς μὲν ἤγουν τότε, Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροισι δατέοντο πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, καθ' ἣν καὶ προέπεσεν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν ἔφη ὡς ἔστειβον ἤγουν κατεπάτουν ἵπποι νέκυας. ἐνταῦθα δὲ ἄλλως φράζων, φησίν. ἐπισσώτροις δατέοντο, ἤτοι ἐμέριζον. τουτέστι τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς κατέκοπτον διερχόμενοι ἄνω τοῦ νεκροῦ. καὶ νῦν μὲν τὸ δατεῖσθαι, ταυτὸν ἐστί πως τῷ οἱονεὶ δαιτρεύειν. ἡ δὲ τραγῳδία, καὶ τὸ ἁπλῶς μερίζειν οὕτω λέγει. θείαν γοῦν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι φασί τινες, ἤγουν κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι. ἔτι μετὰ τὸ πεπάλακτο τὸ πρὸ βραχέων ῥηθὲν, χρῆταί τινι παρηχήσει ὁ ποιητὴς, εἰπὼν δημολέοντα δάμασσεν. εἶτα ἐπαγαγὼν,

ἱππο-

ἱπποδάμαντα δὲ οὔτασεν. ἣν δὲ ἂν σαφὴς παρήχησις ἐὰν τὸ δάμασε τῷ ἱπποδάμαντι παρέκειτο. ἤγουν. ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα δάμασσεν. οὐκ ἠθέλησε δὲ οὕτως ἐκφανῶς ποιῆσαι. ἀλλὰ μόνον ἐνέφηνεν ὅτι δυνάμενος ἱλαρῦναι τὸ τῆς χωρίου σκυθρωπὸν σχήματι κάλλους, οὐκ ἔκρινεν οὕτω δέον ποιῆσαι. ἀλλ' ἀνυπόπτως τῷ δημολέοντι τὸ δάμασε παραθέμενος, ὃς καὶ αὐτὸς εἰς δαμολέοντα διαιρούμενος ἐπρίησεν ἂν τὴν αὐτὴν παρήχησιν, εἶτα καθαρώτερον ποιεῖ ὃ ἤθελε. παρηχεῖ γὰρ ὁμοίως καὶ τὸ, δαμολέοντα δάμασσε. καὶ τὸ, ἱπποδάμαντα δάμασσε. τὸ δὲ ἐρύγοντα, κυρία λέξις ἐπὶ ταύρου σφαζομένου, μιμουμένη ὀνοματοποιΐας τρόπῳ τὴν τηνικαῦτα τοῦ ζώου βοήν. διὸ καὶ χρησάμενος ὁ ποιητὴς τῇ τοιαύτῃ λέξει, ἐπιμένει διὰ τὸ καίριον. εἰπὼν ὅτι ἱπποδάμας δουρὶ τρωθεὶς τὸ μετάφρενον, θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα κούρων ἑλκόντων, γαίνυται δέ τε τοῖς ἐνοσίχθων, ὣς ἄρα τόν γ' ἐρύγοντα, λίπεν ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. ἔστι δὲ δευτέρου ἀορίστου τὸ ἤρυγε καὶ τὸ ἐρύγοντα. ὧν θέμα τὸ ἐρεύγω. δηλοῖ δὲ ὁ ἐρυγὼν ταῦρος, τὸν τὸ αἷμα ἀνερυγγάνοντα τῇ διακοπῇ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, καὶ τῇ διαιρέσει τοῦ στομάχου ἤτοι οἰσοφάγου. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ δόρυ μέχρι τοῦ θυμοῦ φθάνει. ἔστι δέ φασιν ὁ θυμὸς, ἀδὴν τις μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν βραχεῖαν ἀρτηρίαν. φασὶ δὲ τοὺς θύοντας τῷ ἑλικωνίῳ ποσειδῶνι, δοκεῖν καλλιερεῖν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τοιοῦτόν τι ἐῤῥέθη, ὅτε ὁ θυόμενος ταῦρος μεγάλα ἐρεύγεται, ὡς χαίροντος τοῦ ποσειδῶνος τῷ ἤχῳ. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, γάνυται ἐνοσίχθων. περὶ δὲ τοῦ ἑλικώνιος, εἰ καὶ δοκεῖ λέγειν τὸν ἐν ἑλικῶνι τιμώμενον, ἀλλ' οἱ παλαιοὶ ταῦτα φασί. νηλεὺς ἐν μιλήτῳ ἱερὸν ποσειδῶνος ἑλικωνίου ἱδρύσατο κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν ἑλίκῃ τῆς ἀχαΐας. παράγουσι δὲ τὸ τοιοῦτον ἑλικώνιος οὕτως. οἱ αἰολεῖς ἐκ πρωτοτύπου φασὶ πληθυντικῆς γενικῆς, ποιοῦσι τύπους κτητικούς. οἷον, ἕτεροι ἑτέρων, ἑτερώνιος. ἄλλων, ἀλλώνιος. ἐτύμων, ἐτυμώνιος. ἀνέμων, ἀνεμώνιος. καὶ διὰ εὐφωνίαν, ἀνεμώλιος. οὕτω φασὶ καὶ ἑλίκαι ἑλικῶν ὄνομα τόπου, ἑλικώνιος. ἵνα ᾖ φασὶν ἑλικώνιος, ὁ ἐν ἑλίκαις τῆς ἀχαΐας τιμώμενος. καὶ οὕτω μὲν αὐτοί. ἡ δὲ ἱστορία, βούλεται μάλιστα τὸν τοιοῦτον τόπον ἀσιανὸν εἶναι καὶ περὶ τοὺς ἴωνας. ἰώνων γὰρ εἴρηται ἴδιον τὸ οἴεσθαι καλλιερεῖν ὅτε ὁ ταῦρος θυόμενος μέγα ἐρεύγεται. οἱ δὲ ἴωνες, ἀσιανοί. τὸ δὲ ἄϊσθεν, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἆσθμα καὶ τὸ ἀσθμαίνειν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀΐσθειν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, καὶ ἡ αἴσθησις κατὰ συναίρεσιν γίνεται. περὶ δὲ τοῦ μνημονευθέντος πολυδώρου ἱστορεῖ, ὅτι αὐτὸν οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι, οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο, καί οἱ φίλτατος ἔσκε. πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα. δὴ τότε νηπιέῃσι τουτέστι παιδικαῖς ὁρμαῖς δηλαδὴ, ἢ φρεσὶ, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, θῦνε διὰ προμάχων εἷως φίλον ὤλεσε θυμόν. ἔβαλλε γὰρ ἀχιλλεὺς ἄκοντι ὡς προεῤῥέθη νῶτα, παραΐσσοντα, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. περὶ ὧν ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἀντικρὺ δὲ διέσχεν, ὡς καὶ αὐτὸ προεγράφη, παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή. γνὺξ δὲ ἤγουν ἐπὶ γόνυ πεσὼν καὶ οἰμώξας, προτὶ οἷ ἤγουν πρὸς ἑαυτῷ ἔλαβεν ἔντερα χερσὶ λιασθείς. ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, κατ' ὀφθαλμῶν αὐτῷ κέχυτο ἀχλύς. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι. ἀλλ' ἐναντίος ἦλθεν ἀχιλλέως, ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ ἴκελος. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς ἴδεν ἤγουν ὡς εἶδ' ὣς ἀνέπαλτο, ἤγουν λίαν ἀνεπήδησεν ὑφ' ἡδονῆς δηλαδή. ὅτι δὲ τοῦ ὡς πολλῶν ὄντων σημαινομένων κατὰ τρύφωνα ἔστι τις καὶ χρονικὴ ποτὲ σημασία, φαίνεται ἐν ἐπιστολῇ τοῦ βασιλέως ἀντιόχου, οἷον, ὡς ἂν οὖν λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν, σύνταξον κήρυγμα ποιήσασθαι, ἤγουν ἡνίκα ἂν λάβῃς. καὶ εἰπὼν ἅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, οὐκ ἐκφοβεῖ ὅμως τὸν ἕκτορα. φάμενον πρὸς ἄλλοις, καὶ ὅτι οἶδα ὡς σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ οὐ τοιοῦτος, ἀλλ' ἴσως δράσω τι μέγα κατὰ σοῦ δουρὶ βαλών. ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος, ὀξὺ πάροιθε, τουτέστιν ὀξεῖαν προβέβληται τὴν αἰχμήν. καθότι καὶ ἀνωτέρω κεῖται τὸ, ὀξὺ δόρυ κραδάων. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι πλαγίως πως ὁ ἕκτωρ τὴν τοῦ ἀχιλλέως καταῤῥιπτεῖ ἀρετὴν, οἱονεὶ λέγων, οὐ χερσὶν ἐκεῖνον ἀλλὰ βέλους ὀξύτητι καὶ ὅπλων ἀρετῇ τοὺς ἀντικαθισταμένους ἀναιρεῖν. τινὲς δὲ τὸ πάροιθεν, ἐνταῦθα χρονικὸν νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ ἀστείως ὁ ἕκτωρ, ὅτι πρὸ τούτου καὶ χθές που καὶ πρώην καὶ πρὸ τῆς νῦν ὥρας, ὀξὺ εἶχον βέλος, ὅτε δὴ καὶ δὴ πολλοὺς ἀνεῖλον. ἐν δὲ τοῖς, καὶ πάτροκλον. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα κοινὸν ἐπίθετον ἐξιδιώθη πρὸς κύριον ὄνομα. πολύδωρος μὲν γὰρ προεῤῥέθη που γυνὴ, καθ' ὁμοιότητα τῆς μυθικῆς πανδώρας. ἐνταῦθα δὲ πριαμίδης οὗτος ὁ πολύδωρος, ἐκ δώρων φύσεως παρονομασθεὶς, ἅπερ ἀλλαχοῦ θεόσδοτα ὁ πάρις εἶπεν. ἱστέον δὲ ὅτι δῶρον κοινῶς μὲν, τὸ διδόμενον. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα, καὶ οὐ μόνον παλαιὸν ἐξ οὗ καὶ οἱ δωριεῖς, ἀλλὰ καί τις ὑστερογενής. ἐφ' ᾧ νέῳ τε ὄντι καὶ μεγάλῳ καὶ καλῷ καὶ ἐπιδεικνυμένῳ πρός τινος ἐπὶ θαύματι ἐν ἀθήναις, ἀρίστων ὁ κεῖος ἔφη τὸ τοῦ ὀδυσσέως πρὸς δόλωνα, ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, ἤγουν ἀγαπᾷς τὸν μέγαν δῶρον. μεταλαβὼν ἀστείως ἐκείνος τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν, εἰς αἰτιατικὴν ἑνικήν. ἧς ἡ εὐθεῖα, ὁ μέγας δῶρος, οὗ κλητικὴ, ὦ μεγάλε παρ' αἰσχύλῳ, ὡς τὸ, ὦ μεγάλε ζεῦ. τὸ δὲ νεώτατος γόνοιο, διὰ σαφήνειαν εἴρηται. οὐ γὰρ πάντων παίδων νεώτατος ὁ πολύδωρος ἀλλὰ τῶν τοῦ πριαμικοῦ γόνου. τὸ δὲ ἔσκε, δὶς ἐῤῥέθη κατ' ἐπιμονὴν, ὡς οἷα ἐν ποιήσει καίριον. τὸ δὲ πόδεσσι πάντας ἐνίκα, περίφρασίς ἐστι τοῦ ποδώκης ἦν, ποδῶν δὲ ἀρε-

τὴν, φιλοσόφως λέγει τὴν ὠκύτητα ἣν ἐξευτελίζει ἐὰν ἀκαίρως γίγνοιτο. ἰδοὺ γὰρ ὁ πολύδωρος ἐν κενοῖς ἐπιδεικνύμενος καὶ ἀναφαίνων τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν, περιπίπτει τῷ ἀχιλλεῖ ἀφυλάκτως ἐκ παρόδου καὶ πίπτει. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀρετὴ ποδῶν ἡ ὠκύτης, οὕτω καὶ χειρῶν ἑτέρα τις ἀρετὴ κατὰ τοὺς σοφοὺς εἰπεῖν, καὶ ὀφθαλμῶν ἄλλη. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων κατ' ἄνθρωπον μελῶν τε καὶ μερῶν καὶ μορίων. τὸ δὲ ἀναφαίνων, πάνυ ἀγαθὴ λέξις, τὴν ἐκ τοῦ δυνάμει πρόοδον εἰς τὸ ἐνεργεῖν δηλοῦσα. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ὅμηρος, πολύδωρον οἶδε τοῦτον πριαμίδην, νεώτατον ἐν πολέμῳ πεσόντα. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον ἐν οἷς καὶ εὐριπίδης, ἄλλα περὶ πολυδώρου θρυλλοῦσι, καὶ ὅτι ὁ μὲν παρὰ τοῖς ἄλλοις πολύδωρος, πριάμου ἦν καὶ ἑκάβης. οὗτος δὲ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ, πριάμου καὶ λαοθόης ὡς αὐτὸς ἐρεῖ προϊών. τοὺς δὲ ῥηθέντας τοῦ ζωστῆρος ὀχῆας, φασί τινες κρίκους εἶναι. οἷς δι' ὅλου συνείχετο ὁ ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα. ποῦ δὲ ἡ τοιαύτη τοῦ ζωστῆρος ἦν συνοχὴ, καὶ ὅτι περί που τὸν ὀμφαλὸν, δηλοῖ ὁ ποιητὴς εἰπὼν τὴν αἰχμὴν τοῦ ἀχιλλέως αὐτόθι ἐνσκήψασαν, διασχεῖν ὡς εἴρηται, ἀντικρὺ παρ' ὀμφαλόν. ὅτι δὲ τὸ διέσχε καὶ ἁπλῶς τὸ διασχεῖν, ἀντὶ τοῦ διαπεράσαι καὶ διασχίσαι λέγεται, πολλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ ἔστι λέξις κυριωτάτη ἀττική. ταὐτόν ποτε δυναμένη, τῷ διαμπερὲς ἐλθεῖν. οὕτω διασχεῖν τις νεφέλην λέγεται. οὕτως ἄμαξα διασχοῦσα λαὸν, ἔρχεται. οὕτω καὶ βέλος ἀντικρὺ διέσχεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δὶς εἶπε τὸ ἔντερα διὰ σαφήνειαν, καίτοι δυνάμενος καὶ ἄλλως ποιητικώτερον τὴν λέξιν προαγαγεῖν. τὰ γοῦν αὐτὰ καὶ ἔνδινα καὶ νηδύϊα λέγεται. ὅτι δὲ πρὸς ὁμοιότητα μεταφορικὴν, καὶ γῆς ἔντερα λέγεται, ὁ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ κείμενος δωρίων δηλοῖ. λέγων· ἴουλοι κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι ἔντερα γαίης. καὶ ὅρα τὸ ἴουλοι. δοκεῖ γοῦν ὁ δωρίων ἔντερα γῆς εἰπεῖν ἐνταῦθα, οὐ πάντα τὰ ὑπὸ γῆν σκωλήκια, μόνους δὲ τοὺς πολύποδας ἰούλους. οἷς διὰ τὸ πολύπουν, τὰς μακρὰς νῆας ὁ λυκόφρων παρεικάζων, ἰουλοπέζους ἐκείνας ἔφη. αὐτοῖς δὲ καὶ ἡ περὶ πρώτην ἥβην βλάστησις τοῦ γενείου εἰκαζομένη, λέγεται ἴουλος καὶ αὐτή. ὅτι δὲ λάβρακα ἐντερεύειν ἔφη τις παρὰ τὸ ἔντερον, ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ διεντέρευμα ἐλέχθη τῷ κωμικῷ, οἶδεν ὁ περιτυχὼν αὐτοῖς. τὸ δὲ λιασθεὶς, ἀντὶ τοῦ πεσὼν, παρακατιὼν δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κυλίεσθαι τὴν λέξιν τίθησιν, εἰπὼν, λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ. ὥσπερ οὐκ ἀεὶ λιάζεσθαι, τὸ ἐκφεύγειν. τὸ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, σημειωτέον εἰς τὸ πρὸ μικροῦ ῥηθὲν ὅτι δηλαδὴ οὐ πᾶς ὁ σκοτωθεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤδη καὶ τέθνηκεν. ἰδοὺ γὰρ ὁ ἕκτωρ ἀχλυθεὶς τὴν ὄψιν, ζῇ. ὁ μέντοι πολύδωρος ἀνωτέρω νεφέλῃ κυανέῃ καλυφθεὶς, νεκρὸς κεῖται, φίλον ὀλέσας θυμὸν ὡς ὁ ποιητὴς εἶπεν. ἔνθα τὸ φίλον θυμὸν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, φίλον ἦτορ, καὶ φίλαι χεῖρες, καὶ φίλα γοῦνατα, καὶ τοῖς ὁμοίοις ἃ καὶ προερρέθησαν. τὸ δὲ φλογὶ ἴκελος, ἀπεσέμνωσεν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἕκτορος ὡς μηδὲν τέως γενναῖον ἀνδρισαμένου. ἐν μέντοι τοῖς ἑξῆς ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ, λαμπρὰν ἐκ πυρὸς ποιήσει παραβολήν. τὸ δὲ ἀνέπαλτο, ἐνθουσιασμὸν δηλοῖ τοῦ ἥρωος. εἰ γὰρ τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα πρὸ μικροῦ ἰδὼν, ἀνέλαβε θυμὸν μνησθεὶς τοῦ ἕκτορος, τίς ἂν εἴη ἄρτι αὐτὸν ἐκεῖνον ἰδών; ἡ δὲ λέξις αὕτη, κυριολεκτεῖται καὶ ἐπὶ ἵππου ὀρθοῦ ποτε στάντος διὰ πτυρμὸν, ἢ ἄλλο τι πάθος. ἐπὶ δὲ τούτοις κεῖται καὶ ῥητὸν, ὅπερ ὁ εὑρὼν ὃν ἐψηλάφα ἐχθρὸν, ἐρεῖ ἂν προσφυῶς, ἤγουν τὸ, ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν. οὐδ' ἂρ ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα φησὶν, ὅτε πρῶτον ἰδὼν ἕκτορα ὅς μοι φησὶν ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμημένον, προκαλεῖται εἰς μάχην. ὅτε καὶ ἐμβριθῶς μετὰ θάρσους ὑπόδρα ἰδὼν, ἆσσον ἴθι φησὶν, ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, ὅ ἐστι τέλειον ὄλεθρον. ἢ αὐτὸν τὸν θάνατον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. τὸ δὲ ἐσεμάσσατο, δηλοῖ μὲν τὸ ἐλύπησεν, εἴληπται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν προσμασσόντων ἤτοι κολλώντων τινὶ καὶ ἐντηκόντων κηλῖδα. οὗ τὸ ἐναντίον ἐκμάσσεσθαι καὶ ἀπομάσσεσθαι. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης δὲ λέξεως, ἀκριβῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν εἴρηται, ὅπου κεῖται τὸ, σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. μετὰ δὲ τὸν ῥηθέντα λόγον τοῦ ἀχιλλέως, ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ ἕκτωρ προκληθεὶς ὑπὸ ἀχιλλέως καὶ ἀπειληθεὶς, οὐκ ἐτάρβησε. πῶς γοῦν, ὃς καὶ ἠκόντισεν; ἀλλὰ λέγει καὶ αὐτὸς ἐκ προοιμίων, ὅπερ καὶ ὁ αἰνείας, ὡς δηλαδὴ μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς ἔλπεο δειδίξεσθαι, καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη. ἐν οἷς καὶ ὁμολογήσας χείρων ἀχιλλέως εἶναι, καὶ ὅμως τὴν ἀγαθὴν προβεβλημένος ἐλπίδα, οὐκ ὀκνεῖ ἀντικαταστῆναι. ἔστι δὲ καὶ περὶ τούτων ἡ ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη. οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ, σέθεν πολὺ χείρων, ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ ἐγράφη, αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι δουρὶ βαλών. ἐπειδὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν, ὡς πρὸ βραχέων ἡρμήνευται. ὅρα δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸ χειρότερος, οὐ πρὸς ζῆλον τὸν ἐν πεζῷ λόγῳ, ἀλλὰ χάριν εἰδήσεως. τὸ μὲν γὰρ χείρων, ἀττικὴ σύγκρισις. ὡς τὸ, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων. τὸ δὲ χειρότερος, ποιητικὴ λέξις κειμένη πολλαχοῦ. κινήσασα συγκριτικῶς τὸ συγκριτικόν. οὐδὲν γάρ τι σημαίνει τὸ χείρων, πλέον τοῦ χειρότερος. τοιαῦτα καὶ τὸ ῥηΐτερος. ἐν τῷ πλειοτέρῃ σὺν χειρί. καὶ τὰ ὅμοια. πάνυ δὲ ἀληθευτικὸς ὁ ἕκτωρ, ὃς οὐχ ἁπλῶς χείρονα, πολὺ δὲ χείρονα τοῦ ἀχιλλέως ἑαυτὸν εἰδέναι φησί. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θυμὸν ἕλωμαι, καὶ τοῦ θυμὸν ἀφελέσθαι, ἢ ἀφελεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, ἑλληνικῶς ἤρεσε λέγειν ἀνελεῖν τὸ φονεῦσαι τοῖς ὕστερον.

Ὅτι τοῦ ἕκτορος δόρυ φθάσαν ἀφεθῆναι κατὰ τοῦ ἀχιλ- Ἦ ῥα. καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ. ἐν τοῖς ἀθηναίοις

λέως

Πνοιῇ ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα ψύξασα. τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' ἕκτορα δῖον.
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων. τὸν δ' ἐξήρπαξεν ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ' ὥστε θεός. ἐκάλυψε δ' ἄρ ἠέρι πολλῇ.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος ἀχιλλεὺς
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακόν. νῦν αὖ σε ἐρύσατο φοῖβος ἀπόλλων,
Ὧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι.
Νῦν δ' ἄλλους τρώων ἐπιείσομαι ὅν κε κιχείω.
Ὣς εἰπὼν, δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι.
Ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. ὁ δὲ, τὸν μὲν ἔασε.
Δημοῦχον δὲ φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Κὰγ γόνυ δουρὶ βαλὼν, ἠρύκακε. τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ λαόγονον καὶ δάρδανον υἷε βίαντος,
Ἄμφω ὁρμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε.
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' ἀλαστορίδην, ὁ μὲν, ἀντίος ἤλυθε γούνων
Εἴ πως εὑ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας.
Νήπιος. οὐδὲ τὸ ἤδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. ὁ μὲν, ἥπτετο χείρεσι γούνων
Ἱέμενος λίσσεσθ'. ὁ δὲ, φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ.
Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν. ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
Κόλπον ἐνέπλησε. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε
Θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ μούλιον οὖτα παραστὰς
Δουρὶ κατ' οὖς. εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη. ὁ δ' ἀγήνορος υἱὸν ἔχεκλον
Μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμῇ χαλκείῃ. ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς
Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας
Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε. μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'. ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.

λέως, πνοιῇ ἀχιλλῆος πάλιν τουτέστιν ἔμπαλιν ἔτρεψεν ἡ ἀθηνᾶ, ἦκα μάλα ψύξασα. τὸ δὲ οὐκ ἐπλαγίασέ που, ἀλλὰ τὸ παύτῃ τὸ πράσιον, ἐπανελθὸν καὶ διὰ τοῦ παλιμπλαγχθὲν, ἂψ ἵκεθ' ἕκτορα δῖον. αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων, σμερδαλέα ἰάχων. τὸν δ' ἐξήρπαξεν ἀπόλλων ῥεῖα μάλα ὥστε θεός, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ἀγήνορα. καὶ πρὸ τούτων δὲ τὸν αἰνείαν ὁ ποσειδῶν. ἐκάλυψε δ' ἄρ ἠέρι πολλῇ. καὶ τὸ ἐντεῦθεν, τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἀχιλλεὺς ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν. καὶ ὅρα τὸ ἠέρα τύψεν, ἐξ οὗ εἰλῆφθαι παροιμία δοκεῖ τὸ, ἀέρα δαίρειν, ἐπὶ τῶν ἀπράκτοις ἐγχειρούντων. τινὲς μέν τοι ἀπὸ τῶν πυγμάχων τὴν τοιαύτην παροιμίαν εἰρῆσθαι δοκοῦσιν. οἳ πολλάκις οὐκ εὐστοχοῦντες, μάτην κινοῦσι τὰς χεῖρας. σημείωσαι δὲ ὅτι προάγγελοι εἰσὶ ταῦτα, τῆς μικρὸν ὕστερον τῶν ἡρώων τούτων συμβολῆς. διὸ καὶ τὸν περὶ ἀθηνᾶς λόγον φθάνει προερρίπτων ὧδε, ὡς ἂν ἐθισθεὶς ὁ ἀκροατὴς, μὴ ἔχοι θαυμάζειν, εἰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἀθηνᾶ συμμαχήσασα, ὑπὸ τοῦ ἀχιλλεῖ πτώσει τὸν ἕκτορα. ψυχαγωγεῖ δ' ἐν τούτοις καὶ τὸν φιλέλληνα ὁμιλητὴν ὁ ποιητής. ὃς μαθὼν ἤδη τὸν ἀπόλλωνα εἰπόντα τῷ ἕκτορι μὴ προμαχίζειν τῷ ἀχιλλεῖ, τάχα μὲν ἐκεῖθεν ἀπήλπισε συμμίξειν τοῦ λοιποῦ τὸν ἕκτορα εἰς μάχην τῷ ἀχιλλεῖ. νῦν δὲ αὖθις γνοὺς τὸ θράσος τοῦ ἕκτορος, ἐνάγεται καραδοκεῖν τὴν καὶ εἰς ἔπειτα συμβολήν. εἰ δὲ ἀπόλλων ἁρπάσας αὐτὸν κωλύει πάλιν τῆς πρὸς ἀχιλλέα ἐνστάσεως, ἀλλ' ἡ ἀθηνᾶ εἰς τοῖς ἑξῆς δελεάσασα, πείσει αὐτὸν ἀντιστῆναι διώ-

κοντι τοῦ Ἀχιλλεῖ, ὅτι καὶ πεσεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἔοικε δὲ πολλοῦ ὄντος ὁμίλου καὶ πυκνοῦ περὶ τὸν Ἀχιλλέα, οὓς καὶ ἔρριπτον, εἰς μέσους αὐτοὺς ὁ Ἕκτωρ φόβῳ ἑαυτὸν παραβῦσαι ἀναμνησθεὶς τοῦ κατὰ τὸν Ἀπόλλωνα κινδυνώδους μοιριδίου, καὶ οὕτω λαθεῖν καὶ φυγεῖν. καὶ τοῦτ' ἔστιν ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος ἁρπαγή. διὸ καὶ ἀποτυχὼν αὐτοῦ ὁ Ἀχιλλεὺς, εὐθὺς τοὺς παρὰ πόδας ἀναιρεῖ. ἴσως που καὶ εἰς πλέον θυμομαχῶν εἰ δὴ αὐτοῦ οὐκ ἔτυχε τοῦ θηράματος ἐπεὶ ὁ Ἕκτωρ ἀπέδρα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως τοῦτο τῆς ὁμηρικῆς δεξιότητος. οὐ γὰρ ἐχρῆν αὐτίκα νῦν πεσεῖν τὸν Ἕκτορα, ἵνα μὴ ἐντεῦθεν παυθείσης τῆς μάχης, μεγάλαι ἀριστεῖαι σιγηθῶσιν. ἦν δὲ καὶ μεγαλεῖον πολέμου, πολλῶν πρῶτα πεσόντων καὶ πολλῆς διατριβῆς τῷ λόγῳ γενομένης ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν ἑτέροις τὴν οἰκείαν ἀναφήναντος ἀρετήν, εἶτα κεφαλαιῶσαι τὸ ἔργον τῇ πτώσει τοῦ Ἕκτορος, μεθ' ἣν οὐκέτι πόλεμος. εἰ δὲ νῦν ὁ Ἕκτωρ εὐθὺς πέπτωκε, σμικροπρέπεια τοῦ πολυλαλήτου Ἀχιλλέως κατεγινώσκετο, οἷα ἔτι μέγα οὐ μὴν πλέω ἀνύσαντος. τὸ δὲ πνοιῇ ψύξασα, ἢ ἀντὶ τοῦ φυσήσασα εἴρηται, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ κινήσασα ἠρέμα τὴν χεῖρα, καὶ τῷ ἐντεῦθεν ῥιπισθέντι ἀέρι τρέψασα ὀπίσω τὸ ἔγχος. καθάπερ εἰ καὶ ἄνεμος πνεύσας ἀντίπρωρος, ἐπαναστρέψῃ τὴν ναῦν. ἄλλως γὰρ, τὸ φύσημα οὐκ ἄξιον Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ τὸν αὐλόν φασιν ἔρριψε μαθοῦσα διογκοῦσθαι αὐτῇ καὶ ἀχρειοῦσθαι τὰς παρειὰς ἐν τῷ αὐλεῖν. καὶ ἦν ἀληθῶς τοῖς παλαιοῖς οὐ πάντη εὐγενὴς ἡ αὐλητική ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὡς ἀνδρὶ αὐλητῇ θεὸς νόον οὐκ ἐνέφυσεν, ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χ' ὠ νόος ἐκπέταται. καὶ ὅρα τὸ φυσῆν, προενεχθὲν κατὰ τὸ πεινῆν, ἀγαπῆν, καὶ τὰ ὅμοια. ἔτι δὲ ὅρα καὶ τὸ ἐκπέταται, προενεχθὲν ἀπὸ τοῦ πέτημι, συζυγοῦντος τῷ ἵστημι. ἔχει δὲ λόγον, πνοιὴν εἰπεῖν καὶ τὴν ἁπλῶς ἀνεμαίαν ῥιπήν, ἧς δοκεῖ πως καὶ Ἀθηνᾶ αἰτία εἶναι. οὐ μόνον ὡς Διὸς θυγάτηρ, ὃς καὶ εἰς ἀέρα ποτὲ ἐκλαμβάνεται, οὐδ' ὅτι ἀλληγορεῖται εἰς αἰθέρα ὡς ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ ἐρρέθη, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄλλως ἔχει τινὰ οἰκείωσιν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ἐξ οὗπερ οἱ ὑγρὸν ἀέντες ἄνεμοι, καὶ αὖραι δὲ ἃς Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους. φησὶ γοῦν Ἡρόδοτος, τὴν Ἀθηνᾶν, φύσει μὲν, τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα νομίζεσθαι τοῖς ἐν τῇ Λιβύῃ. θέσει δὲ, τοῦ Διός. καὶ εἰκός ἐστι τὴν τοῦ Διὸς ἀέρος, μὴ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος ἀλλοτριοῦσθαι. τὸ δὲ ψύξασα, τὸ φύσει ψυχρὸν τοῦ ἀέρος δηλοῖ. τὸ δὲ ὡς θεὸς, ἐγκοπτικόν ἐστιν ἀπορίας, καὶ κατασκευαστικὸν εἰς πιθανότητα τοῦ ῥεῖα μάλα ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆναι τὸν Ἕκτορα. χαίρει δὲ καὶ τούτοις ὁ φιλέλλην ἀκροατὴς, εἰ οὕτως ἐκ μέσης μάχης ἁρπάζονται οἱ Τρῶες διὰ τὸ ἀνδρίζεσθαι τοὺς Ἀχαιούς. ὅτι πρὸς κακὸν ἄνθρωπον ἐγγὺς μὲν ἐλθόντα τοῦ θανεῖν ζήσαντα δὲ ὅμως, οἰκεῖον ῥηθῆναι τό, ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον, ἦ τέ τοι ἄγχι ἦλθε κακόν. νῦν αὖ τέ σ' ἐρύσατο ὁ δεῖνα, ᾧ μέλλῃς ἤγουν ὀφείλῃς ἢ ἔοικας εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων ἤγουν εἰς μάχην. Ἀχιλλέως δὲ ὁ λόγος αἰτιωμένου τὸν Φοῖβον τῆς τοῦ Ἕκτορος ἁρπαγῆς. πρὸς δὲ πολέμιον διαφυγόντα, ἐρεῖ τις ὁ διώκων τό, ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, εἴ που καὶ ἔμοιγε θεὸς ἐπιτάρροθός ἐστιν. Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ τοῦτο ἔφη πρὸς Ἕκτορα. καὶ ὅρα τὸ ἐξανύω, ἐνεστῶτα ἀντὶ μέλλοντος τοῦ πληρώσω, ἐξ οὗ τὸ τελευτᾶν, ἐπὶ θανάτου τάττεται. ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀνύω φησὶν ἐν ἕκτῃ συζυγίᾳ. ὡς καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἀνύω φθονέουσα. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοί, ἀνύτειν φασὶν ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀρύεσθαι, ἀρύτεσθαι σὺν τῷ τ'. ὅθεν καὶ ἀρύταινα, καὶ ἀρύσιχος, κοτύλη. οἰνοχόη. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ σπεύδειν, οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ ἀνύειν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, φησὶ καὶ ὅτι δασεῖα ἡ πρώτη, τουτέστιν ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνύειν. ἐπιτάρροθος δὲ καὶ νῦν, ὁ σπουδαῖος βοηθός, ὁ μὴ ἀκὴν καὶ ἠρέμα δι' ὄκνον ἢ δι' ἀψοφητὶ

Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα
Ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ'. ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε. κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει,
Ὡς ὅ γε πάντας θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων. ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφά τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων,
Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον.
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλεΐδης. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

πρὸς

πρὸς βοήθειάν τινος ἥκειν, ἀλλὰ κατὰ σπουδὴν μετὰ ῥόθου τουτέστιν ἤχου ὡς εἰ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ πρανοῦς ῥέει. πλεονάζει δὲ ἡ τὰρ συλλαβὴ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀτηρὸς ἀταρτηρός. ὅτι τὸ, τοὺς ἄλλους ἐπείσομαι ἤγουν ἐπιπορεύσομαι. ὅν κε κιχείω, οἱ μετ' Ὅμηρον ἄλλως προφέροισιν, οἷον, ἐπελεύσομαι. ὃν ἂν τῶν ἄλλων καταλήψομαι. πάνυ δὲ ἀκριβὲς τὸ ὁμηρικόν. εἰπὼν γὰρ Ἀχιλλεὺς ὅτι τοὺς ἄλλους ἐπείσομαι, διορθοῦται τὸν ἀγέρωχον λόγον, ἐπαγαγὼν τὸ, ὃν ἂν κιχείω, σαφηνείας χάριν. οὐ γὰρ δὴ τοὺς ἄλλους πάντας ἐπείσεσθαι, ἀλλ' ὃν ἂν ἐκ τῶν ἄλλων καταλήψηται. ὅτι καινοπρεπεῖ καὶ ἐνταῦθα σχήματι ὁ ποιητὴς χρᾶται τοιούτῳ. ἄρχεται ἀπὸ αἰτιατικῆς, καὶ αὐτίκα στήσας τὸν δρόμον τῆς συντάξεως, ἐπάγει σχῆμα ὀρθότητος, νόμῳ ἐπεμβολῆς. καὶ ἀπαρτίσας τὴν τούτου ἔννοιαν, ἐν μέσῳ στίχου ἐκεῖνο, ἐπαναλαμβάνει παρέργως αὐτήν. εἶτα ἐπανακάμπτει ἐν ἑβδόμῳ στίχῳ εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς τῆς αἰτιατικῆς σύνταξιν. φησὶ γάρ. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. εἶτα ἀφῆκεν ἐπαγαγεῖν τὸ ἀκόλουθον τὸ, φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. καὶ αὐτὸ μὲν ὑπερβάς, τίθησι μεταξὺ ὅλους ἓξ στίχους. ἀναρτᾷ δὲ τέως τὴν σύνταξιν, ἐπεμβάλλει πτῶσιν εὐθεῖαν. λέγων. ὁ μὲν ἤγουν ὁ Τρώς, ἀντίος ἤλυθε γούνων εἴ πως εὖ ἢ εἴ πως εὖ πεφίδοιτο, τουτέστιν, ὅπως αὐτοῦ φείσοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας. νήπιος. οὐδὲ τὸ ἤδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, ἤγουν οὐδὲ τοῦτο ἠπίστατο ὅτι οὐκ ἔμελλε πείσειν, ἢ πεισθῆναι τὸν Ἀχιλλέα. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. εἶτα παρέργως ἐπαναλαβὼν τὸ ἐπεμβληθὲν, καὶ εἰπών. ὁ μὲν, ἤγουν ὁ Τρὼς ἥπτετο χεροὶ γούνων τῶν τοῦ Ἀχιλλέως ἱέμενος λίσσεσθαι. καὶ λύων τὸν μὲν σύνδεσμον, ἀποδίδωσιν ἐνταῦθα τὸ ἀκόλουθον ῥῆμα τῆς συντάξεως τοῦ, Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. φησὶ γάρ. ὁ δὲ, φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. ἔφαμεν γοῦν, τὸ εὐσύντακτον οὕτως ἔχειν. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. ἵνα ὡς ἐν ὀλίγῳ σχηματίσαι δίχα ἐπεμβολῆς, λέγῃ. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην, ὁ μὲν, ἥπτετο γούνων, ὁ δὲ, φασγάνῳ οὔτασε. καὶ οὕτω μὲν καινοπρεπὴς ἡ σύνταξις. ὁμοία ὡς εἴ τις εἴποι ὅτι τὸν δὲ ἀδελφὸν πένητα, ὁ μὲν, ἥκει γουνασόμενος εἴ πως ἄρτον τις λαβὼν ἢ ψυχροῦ ποτήριον, μεταδῷ. τὴν ἀνθρωπότητα ἐλεήσας. νήπιος. οὐδὲ οἶδε μὴ πείσειν. οὐ γοῦν γλυκύθυμος ὁ πολὺς ἄνθρωπος. καὶ ὁ μὲν, οὕτω γουνάζεται. ὁ δὲ, ῥάβδῳ πλήττει κατὰ κεφαλῆς τὸν ἐξ ἀρχῆς δηλαδὴ ῥηθέντα ἀδελφὸν πένητα. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο παρέργως ἑρμηνεῦσαι, οὕτω. τὸν δὲ ἀδελφὸν πένητα, ὁ μὲν, ἥκει δόμα ζητήσων ἀγαθὸν, ὁ δὲ ἀνηλεὴς δωρεῖται πληγαῖς. αἴτιον δὲ κἀνταῦθα τῆς καινοσυνταξίας, ὁ σχεδιασμός. ὁ γὰρ αὐτοσχεδιάζων, κατενεχθείς ποτε τυχόντως οὕτως εἰς αἰτιατικὴν πτῶσιν, εἶτα ἐνθυμηθεὶς, ἐνταῦθα δεῖν εἶναι πρὸ τῆς ῥηματικῆς ἀποδόσεως, ἄλλο τι καίριον εἰπεῖν, ἐπιμβάλλει αὐτό. καὶ ἀπαρτίσας, εἶτα τὸ ῥῆμα ἐπάγει ὃ πρὶν ἐκαλεῖτο ἡ κατάρξασα αἰτιατική. οἷον σχεδιάζων τις, ἐνέπεσεν εἰς τὸ, Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. ἢ εἰς τὸ, τὸν ἀδελφὸν πένητα. εἶτα συνιδὼν ὅτι πρὸ τούτου, ἐχρῆν ἄλλο τι ἀναγκαίως διηγήσασθαι εἰ καὶ τῷ σχεδιασμῷ ἔλαθεν, ἐπεμβάλλει πρῶτον ἐκεῖνο τὸ ἐνθυμηθέν. καὶ μετ' αὐτὸ, ἀπαρτίζει τὴν προκειμένην σύνταξιν. ἐπαγαγὼν πρὸς μὲν τὸ Τρῶα, τὸ, φασγάνῳ οὔτασε. πρὸς δὲ τὸ, τὸν ἀδελφὸν πένητα, τὸ, ῥάβδῳ πλήττει. καὶ οὕτω μὲν καινοπρεπῶς ἐσχημάτισεν ὁ ποιητής. τινὲς δὲ ἄλλως θεραπεύοντες τοῦτο κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα διὰ τὸ εἰπεῖν ἀνωτέρω τὸν ποιητὴν περί τινος ἑτέρου, τὸν δὲ, σχεδὸν ἄορι τύψας, φασί. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην ἔτυψε δηλαδή. κἀνταῦθα ὡς ἐν τελείᾳ στιγμῇ τὴν ἔννοιαν ἀναπαύσαντες, ἐπάγουσιν ἀκωλύτως τὰ ἑξῆς. πάνυ δὲ καλλίων ἡ ῥηθεῖσα καινοπρέπεια καὶ Ὁμήρῳ πρέπουσα. οἷα συνεξομοιουμένη τῇ τῶν ἐνεστώτων πραγμάτων καινότητι καὶ τῇ ταραχῇ καὶ συγχύσει τῶν μαχομένων. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τὸ σχῆμα. τὸν δὲ Τρῶα τοῦτον, ἥλικα τοῦ Ἀχιλλέως ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς ὡς δηλοῖ τὸ, εἴ πως εὖ πεφίδοιτο ὁμηλικίην ἐλεήσας. εἰ δὲ καὶ ἧλιξ ἥλικα τέρπει κατὰ τὴν παροιμίαν. ἀλλ' ἐνταῦθα οὐκ ἐλεεῖ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ γουναζόμενον ἀναιρεῖ. τὸ δὲ εὖ, γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἕο, ὡς μέο, μεῦ. σέο, σεῦ. ἐγκλίνεται δὲ ὡς ἐκεῖνα. οἷον. ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν κήδεται. καὶ μεῦ μὲν βουλέων ξυνίον. τὸ δὲ πεφίδοιτο, ἰωνικός ἐστι μέσος ἀόριστος τοῦ φείδω ῥήματος. τὸ δὲ ἀφείη, τινὰ τῶν ἀντιγράφων ἐν δυσὶν ἢ ἔχουσι τροπῇ τοῦ εὐκτικοῦ διφθόγγου εἰς η μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι. τὸ δὲ νήπιος, οὐχ ἁπλῶς ἀφροσύνην τοῦ Τρωὸς αἰτιᾶται, ἀλλ' ὅτι μὴ ἐστοχάσατο τοῦ Ἀχιλλέως, μᾶλλον δ' ὅτι μὴ τῷ μακρῷ χρόνῳ ἔγνω τὸ ἦθος αὐτοῦ ἀπηνές. καὶ ὡς μάλα ἦν ἐμμεμαώς, τουτέστι σεμνῶς εἰπεῖν ὡς ἐθέλοι ἂν ὁ ποιητής, πρόθυμος καὶ μαιμῶν οἷα καὶ πῦρ κατὰ τὸ, ὡς δ' ἀναμαιμάει θεσπιδαὲς πῦρ καθὰ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. τὸ δὲ οὐ γάρ τι γλυκύθυμος καὶ ἑξῆς, θυμοειδεῖ ἀνδρὶ ἐπιφωνηθήσεται. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα τὸ ὁμηρικὸν ἐμμεμαὼς, ἐπὶ μὲν Ἀχιλλέως νοηθὲν, ἀξυμφανῆ ποιεῖ ἔννοιαν. ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωὸς, συνήθως ἔχει καὶ ὀρθῶς. καὶ ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος περὶ τοῦ ῥηθέντος Τρωὸς τὸ, ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθε περὶ ὃ ἐτρώθη, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς παρατετηρημένως ὁ ποιητὴς τὸ ὄλισθεν εἶπεν ἐπὶ ἥπατος. ὀλισθηρὰ γὰρ ἡ φύσις τοῦ ἥπατος. κόλπον δὲ τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ἔφη τοῦ ἱματίου πᾶσαν κοιλότητα. λέγει δ' ἐν τούτοις καὶ ξίφος κωπῆεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ λαβὴν ἔχον. ὃ παρακολουθεῖ τοῖς ξίφεσιν. εἰπών. κεφαλὴν ξίφει ἤλασεν ὅ ἐστιν ἔπληξε, κωπήεντι. ἔνθα καὶ τὸ, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, βαθεῖαν δηλοῖ πληγήν. ὁποία μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται ἐν τῷ, πᾶν δέ οἱ εἴσω ἔδυ ξίφος. τῇ γὰρ τοιαύτῃ, παρακολουθεῖ τὸ θερμαίνεσθαι πᾶν τὸ ξίφος, ψυχρὸν ἄλλως ὄν. ὡς τό, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσι. δηλοῦται δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι καὶ ἀγκώνων

τέμνοντές εἰσι. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς ὅτι Δευκαλίωνα Τρωϊκόν τινα, φίλης διὰ χειρὸς ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπειρεν αἰχμῇ χαλκείῃ, ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος. ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς, πρόσθ' ὁρόων θάνατον. ὅπερ οἱ μεθ' Ὅμηρον, πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρᾷν θάνατόν φασιν. Ἀχιλλεὺς δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας ὅ ἐστι τύψας, τῆλε αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε. μυελὸς αὖτε, σφονδυλίων ἔκπαλθ'. ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς. ὅπερ καὶ ἐπὶ ἄλλου τινὸς εἰπὼν ὁ ποιητὴς, εἰκάζει παραβολικῶς ἐκεῖνον σκώληκι τεταννυσμένῳ μακρῷ. τὸ δὲ αὐτῇ πήληκι, ἀττικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτῇ πήληκι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ, ἐξόλοιο αὐταῖς βουλαῖς, ἤγουν σὺν τοῖς βουλεύμασί σου. καὶ τὸ, αὐτοῖς ἀνδράσιν ἡ ναῦς ὤλετο, ἤγουν σὺν αὐτοῖς ἀνδράσιν. ὅπερ ἕτεροι συνθέτως αὔτανδρος λέγουσιν. ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ τῆλε ἔβαλεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιτυχῶς ἔρριψεν. οὐκ ἄρα ἡ λέξις ἐπὶ μόνης ἀεὶ λέγεται τῆς μήκοθεν βολῆς. καινὴ δέ τις πολέμου περιπέτεια, κεφαλὴν ἀποτμηθεῖσαν ἰδεῖν συγκαταφερομένην ὡς οἷά τινι σκεύει, τῇ πήληκι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον σπόνδυλοι διὰ τοῦ π καὶ τρισυλλάβως, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ φ τετρασυλλάβως ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. σφονδυλίων γάρ φησιν. τὸ δὲ πρόσθ' ὁρόων θάνατον, περὶ παντὸς δύναται λέγεσθαι καραδοκοῦντος κίνδυνον. ὅτι Πείρεώς τις ἐνταῦθα ἱστορεῖται Θρᾷξ ἀνήρ. οὗ υἱὸς Ῥίγμος ἐκ Θρᾴκης ἐριβώλακος ἐλθὼν, πίπτει ἄκοντι βληθεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως. κλίσις δὲ τοῦ ῥηθέντος Θρᾳκὸς, Πείρεω, ὡς Μενέλεω. ὁ δὲ Ῥίγμος εἰ μὲν ἐγράφετο διὰ τοῦ η, ἦν ἂν εἰδέναι ὡς ἐκ τοῦ ῥήσσω γίγνεται. ὅτι δὲ τὸ ι παραλήγεται παρὰ τοῖς ἀντιγράφοις, ῥιπτέον αὐτὸ μετὰ τῶν λοιπῶν βαρβάρων ὀνομάτων, ὧν ἡ ὁμηρικὴ μεμέστωται ποίησις. κεῖται δὲ ὧδε καὶ Ἀρηΐθοος ὁ Τρωϊκὸς, ὁμώνυμος τῷ προϊστορημένῳ Ἑλληνικῷ, καθὰ καὶ Δευκαλίων ἀνωτέρω ὁ προγραφείς. ὅτι παραβολῇ ἐνταῦθα χρησάμενος ὁ ποιητὴς ἐπὶ Ἀχιλλέως τῇ ἀπὸ πυρὸς, τραχύνει τὴν φράσιν ἐπίτηδες. καὶ ὥσπερ τινὰ βρόμον λεκτικὸν τῷ παραβολικῷ ἐπιτεχνᾶται πυρί. ἡ γοῦν τοιοῦτον τὸ, ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη. πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, ὧν ἀπόδοσις τὸ, ὡς Ἀχιλλεὺς πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἶσος. παραβέβληται δὲ καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη, ὅλη ὅλῳ τῷ πράγματι. ἡ μὲν γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ὁρμὴ, ὁμοία πυρὸς ἐπιδρομῇ. τὸ δὲ πλῆθος τῶν πιπτόντων, ὅμοιον ὕλης καύσει. τὸ δὲ εὐδιαχείριστον τῶν Τρώων, τῷ τῆς ὕλης καταξήρῳ εἴκασται. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀνὰ τὸ ὄρος μαιμᾷν τὸ πῦρ, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τοῦ πυρὸς εἴρηται. οἷα καὶ θεσπιδαοῦς ὅ ἐστι θεόθεν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν ποιητικῶς, διόθεν πεσόντος καὶ δαίοντος. κυρίως γὰρ ἐπὶ ἐμψύχων τὸ μαιμᾷν. ἄγκεα δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, οἱ φαραγγώδεις καὶ οἷον ἀνακείμενοι δασεῖς τόποι. ἀζαλέον δὲ ὄρος ὅ ἐστι ξηρὸν ὑποτίθεται, ὡς ἂν ἐπαυξήσῃ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δραστήριον. οὐχ οὕτω γὰρ τὸ πῦρ εἰς ὑγρὰν ὕλην δρᾷ, ὡς ὅτε ταύτης ξηρᾶς λάβηται. εἰ δὲ καὶ βαθεῖα ἡ ὕλη, συνοητέον δὲ ὡς καὶ δασεῖα, καὶ ἄνεμος δὲ εἰλυφάζει τουτέστι πανταχοῦ εἱλεῖ τὸ πῦρ, τότε πλείων ἡ δρᾶσις τοῦ πυρὸς γίνεται. τρεῖς δὲ παραγωγὰς ἔχει τὸ εἰλυφάζειν. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἱλῶ, γίνεται εἰλύω. ἐξ οὗ, εἰλυφῶ. εἶτα εἰλυφάζω. λέξις αὕτη πεζῷ λόγῳ ἀπρόσιτος. ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ εἰλυφῶ, συστέλλεται τὸ υ, ὡς δηλοῖ τὸ, πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος. καὶ ἀπαρτίζεται οὕτω μετρικὸς δάκτυλος. ἐν δὲ τῷ εἰλυφάζω, ἐκτείνεται. ἵνα σπονδειακῶς ποδισθῇ. σημείωσαι δὲ ὅτι σεμνύνας νῦν Ὅμηρος τὸν Ἀχιλλέα πλατείᾳ πυρίνῃ παραβολῇ, σεμνότερον ἔτι παραβολικὸν εὐθὺς ἐπήγαγε κόμμα συναρτήσας τῇ τοῦ πυρὸς παραβολῇ ὡς καὶ προεγράφη τὸ, ἔθυνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος. ὅτι ἐφέπειν καὶ ἐνταῦθα τὸ διώκειν, ἐν τῷ, κτεινομένοις ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. τὸ δέ γε ἀμφέπειν, σύγκειται μὲν καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἕπειν, δηλοῖ δὲ τὴν κύκλῳ ἐντρέχειαν. ὅτι τοὺς Ἀχιλλέως ἵππους ἐρχομένους διὰ τῶν ἀνῃρημένων, βουσὶν εἰκάζει. οὓς ζεύξει τις τρίβειν ἀλωήν. φησὶ γάρ. ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἢ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, ῥίμφά τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων, ὡς ὑπ' Ἀχιλλέως μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς καὶ ῥαθάμιγγες αἱ ἀφ' ἱππείων ὁπλέων, καὶ ἐπίσσωτρα τὰ προδεδηλωμένα ἐν ἑτέρῳ πολέμῳ. καὶ ὅρα ἐν τῇ εἰρημένῃ παραβολῇ παλαιὸν ἀλοητὸν ὃς ὑπὸ ζώων γίνεται πατούντων ποσὶ καὶ συντριβόντων τὰ δράγματα. καὶ ὡς τὸ εὐτελὲς τῆς παραβολικῆς ἐννοίας, διὰ τῆς φράσεως ὕψωσε. καὶ μάλιστα διὰ τῶν ἐπιθέτων. τοῦ, βόας εὐρυμετώπους, ὃ βοῶν ἐστιν ἴδιον. κρῖ λευκὸν τὸ πολλαχοῦ ῥηθέν. ἐϋκτιμένῃ, ἢ εὐτροχάλῳ ἀλωῇ. βοῶν ἐριμύκων. μώνυχες ἵπποι. κρῖ δὲ εἰπὼν, πάντα ἐδήλωσε τὰ τιθέμενα ἐν ἀλωῇ ὥστε τρίβεσθαι, ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς καὶ τἆλλα δηλώσας. τίμιον γοῦν τοῖς παλαιοῖς ἡ κριθὴ ὡς πρώτη εὑρεθεῖσα, καὶ διὰ τοῦτο, ἀπ' αὐτῆς ὡς ἐκ μέρους καὶ τὰ ἄλλα δηλοῦται σπέρματα καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὅθεν καὶ κρίβανος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, ὁ ἰπνὸς ἐν ᾧ ἄρτοι ἁπλῶς ἕψονται, οὐ μὴν μόνον οἱ κρίθινοι. διὸ καὶ κριβανωτῶν ὁρμαθὸς, οὐ μόνον ἀπὸ κριθίνων ἀρτίσκων, ἀλλ' ὡς εἰκὸς καὶ ὁ ἐξ ἑτεροίων. ὅτι δὲ τὸ κρῖ ἐκ τοῦ κρῖμνον ἀποκέκοπται οὐ μὴν ἀπὸ τῆς κριθῆς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. παρ' οἷς κεῖται καὶ ὅτι κριθὴ συνθέτως ἄφλοιος, ἡ πτισάνη. ἐφ' ᾗ γρῖφος οὗτος. κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ἐργάσας, πίε. τί δέ ἐστι τὸ ἐργάσαι, δηλοῦσιν οἱ τοῦ κωμικοῦ ὄρνιθες. σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ παραβολὴ αὕτη, τῆς ἀλληγορίας ἐκείνης ἐξήρτηται, ἐν ᾗ ἔφη ὁ Ὀδυσσεὺς, καλάμην πλείστην ἐν ὀλίγῳ πίπτειν καιρῷ. ἐπεὶ γὰρ καλάμην εἶπε τοὺς ἐν πολέμῳ

πολέμῳ

λίμῳ πίπτοντας καὶ διὰ δράγματα, οἰκεῖον ἐστὶν εἰπεῖν καὶ πατεῖσθαι αὐτοὺς καὶ τρίβεσθαι ὡς ἡ καλάμη ἐν τῇ ἀλωῇ. τὸ δὲ τρίβειν, εἴη ἂν ταυτὸν τῷ στίβειν. διὸ καθὰ τρίβεται περὶ ποσὶ βοῶν, οὕτω στείβουσι νέκυες ποσὶν ἵππων. ὅθεν καὶ ταυτὸν στίβον καὶ τρίβον εἰπεῖν. τὸ μὲν, ἐκ τοῦ στίβειν, τὸ δὲ, ἐκ τοῦ τρίβειν. ὧν ἀνάπαλιν, ἡ ἀστιβὴς ὁδὸς καὶ ἡ ἄτριπτος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐϋκτιμένη, ἐπὶ ἀλωῆς ἔφη. οὐκ ἄρα μόνον ἐπὶ πόλεως τὸ ἐπίθετον. τὴν δὲ ἀλωὴν, μετὰ τοῦ ι παραδιδόασιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ συντρίβω, ὥς τε ψιλοῦσθαι οὕτω τὴν ἀλῳήν. ἐν μέν τοι τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου κεῖται ἐν τῷ νεοαρδέα ἀλωὴν κατὰ τὴν φ' ῥαψῳδίαν, ὅτι ἀλωὴ εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει τὴν ἅλωνα. εἰ δὲ ψιλοῦται, τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. τὸ δὲ λεπτὰ ἐγένετο βοῶν ὑπὸ ποσὶν, ἡ αἰτία ἐστὶ τοῦ ἀλοητοῦ. διὰ τοῦτο γὰρ ἀλοῶμεν, ὡς ἂν ἁπλῶς τὰ πατούμενα, λεπτὰ γένηται καὶ μὴ ἐχόμενα ἤγουν κρατούμενα, ὅθεν καὶ ἄχυρον ἐπενοήθη κληθῆναι καὶ ἄχνη. ἅπερ οὐκ ἔχονται, ἤτοι κρατοῦνται καθ' ἕκαστον τμῆμα διὰ λεπτότητα. ὧν καὶ ὁ εἰσμὸς κατὰ τὸν ποιητὴν, οὗτος. ἄχυρον καὶ ἡ κατ' αὐτὸν ἄχνη ἐστὶ τὰ ἐκ δραγμάτων λεπτὰ τρίψει ποδῶν βοείων. ὅτι ἀριστέως πρὶς ἀπηύδων τὸ, ὁ δὲ, ἵετο κῦδος ἀρέσθαι. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. εἰ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα μὲν κῦδος ἀρέσθαι ζητῶν μάχεται, ἀνελὼν δὲ τὸν Ἕκτορα μέγα κῦδος ἀρέσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς λέγει, τὸ πᾶν ἄρα τοῦ κατὰ Τρῶας πολέμου τῷ Ἕκτορι ἐγκεκλεῖσθαι δηλοῖ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Φ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ Τρώων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώκει. καὶ δεκαδύο νεανίας ζωγρεῖ εἰς ποινὴν Πατρόκλου. αὐτὸς δὲ Λυκάονα τὸν Πριάμου καὶ Ἀστεροπαῖον ἀναιρεῖ. ἔπειτα τοῦ ποταμοῦ πλημμυροῦντος, κινδυνεύοντα αὐτὸν σώζει Ἥφαιστος, ἐμπρήσας τὸν ποταμὸν καὶ τὸ πεδίον. μετὰ ταῦτα θεῶν μάχη γίνεται πρὸς ἀλλήλους. Ἀχιλλέα δὲ Ἀπόλλων εἴργει Ἀγήνορι ὁμοιωθεὶς, καὶ φεύγων ὑπαπατᾷ, ἕως οἱ Τρῶες διασώζονται εἰς τὴν πόλιν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ τῆς φῖ ῥαψῳδίας ἡ μὲν πρὸς μέτρον ἐπιγραφὴ, αὕτη. φῖ, μόγος Αἰακίδαο παρ' ἠϊόνας ποταμοῖο. ἡ δὲ πεζὴ, αὕτη. παραπόταμος μάχη. ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν ὁ ποιητὴς, πόρον Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, Διὸς τόκον τὸν Ξάνθον φησίν. ἀλληγορικῶς μὲν, ἐπεὶ διϊπετής φασιν ὁ Ξάνθος, καὶ τὸ πλέον χείμαρρος, ἐξ ἀερίων ὅ ἐστι διΐων τουτέστιν ὀμβρίων ὑδάτων πληθυνόμενος. μυθικῶς δὲ, ὅτι θεὸς μὲν τοῖς ἐγχωρίοις ὁ Ξάνθος· Ζεὺς δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. οἱ δέ φασιν ὅτι τοῦ μὲν δαιμονίου Ξάνθου, Ζεὺς πατήρ. τοῦ δὲ ῥεύματος, Ὠκεανός. ἐξ οὗ πάντες ποταμοὶ, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητής. δινήεντα δὲ τὸν Ξάνθον λέγει, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου τὸν Ἕρμον. ἐν τοῖς

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
Ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν, πεδίονδ' ἐδίωκε
Πρὸς πόλιν, ᾗ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο

Ηματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος ἕκτωρ.
Τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες. ἠέρα δ' ἥρη
Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν. ἡμίσεες δὲ
Ες ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον ἀργυροδίνην.
Εν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα.
Οχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Εννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
Ως δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
Ορμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ,
Ως ὑπ' ἀχιλλῆος, ξάνθου βαθυδινήεντος
Πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

ἑξῆς δὲ, καὶ ἀργυροδίνην τὸν αὐτόν φησι, καὶ βαθυδινήεντα. καὶ ἐν διαλύσει, βαθείας μεγάλας δίνας ἔχοντα. περὶ οὗ ῥηθὲν καὶ τὸ αἰπὰ ῥέεθρα ὅ ἐστιν ὑψηλὰ, τοῦ τοιούτου βάθους ἐστὶ δηλωτικὸν, ὥσπερ καὶ τὸ βαθύρροον καὶ τὸ βαθυδίνην. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὃν τέκετο ζεὺς, διαλελυμένη ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ξάνθος διιπετὴς, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ. ὅτι ἀχιλλεὺς διατμήξας τοὺς τρῶας, τοὺς μὲν, πεδίονδε ἐδίωκε πρὸς πόλιν ἤγουν ὅπου οἱ ἀχαιοὶ ἢ κατά τινας οἱ ἄλλοι, δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸ τοὺς ἀχαιοὺς, ἀτυζόμενοι ὅ ἐστι ταρασσόμενοι φοβέοντο ἤματι τῷ προτέρῳ, ἤγουν περιφραστικῶς χθὲς, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος ἕκτωρ. τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες. ἠέρα δ' ἥρη πίτνα βαθεῖαν, ἐρυκέμεν. ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν βαθύρροον ἀργυροδίνην, τὸν ῥηθέντα εἰλεῦντο. ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα. ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλα ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. καὶ ὅρα ὅτι κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐπίτηδες ἐτράχυνε λέξεσι τὴν τοῦ λόγου προφορὰν, ἀναλόγως τῷ ἤχῳ τῆς εἰς τὸν ποταμὸν πτώσεως τῶν φευγόντων. καὶ ὅτι δεξιῶς καὶ πιθανῶς διαιρεῖ τοὺς τρῶας, εἴς τε τοὺς κατὰ χέρσον φεύγοντας, καὶ εἰς τοὺς τῷ ποταμῷ ἐμπίπτοντας. οὐκ ἔχει γὰρ ἀνδραγαθεῖν κατὰ πάντων ὁμοῦ συνηγμένων ὁ ἀχιλλεὺς, ὁ εἰπὼν πρὸ μικροῦ, ὡς οὐ δύναται μόνος ἰφθιμός περ ἐὼν, τοσσῶνδε μάχην ἐφέπειν. διαιρεῖ γοῦν πιθανῶς ὡς εἰκὸς αὐτοὺς, εἰς δύο. ἵνα ῥάων εἴη αὐτῷ ἡ μάχη. ἀσχολεῖται δὲ εἰς τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ, διὰ τὸ ἀκινδυνώτερον. τὸν γὰρ πρὸ τοῦ τείχους πόλεμον, οὐ θαρρεῖ διὰ τὸν ἐκ τῆς μητρὸς χρησμὸν, ὃν αὐτὸς λέγει πρὸ ὀλίγων. φαμένης, αὐτὸν τρώων ὑπὸ τείχει ὀλέσθαι. πιθανὸν δὲ καὶ ἀστεῖον τὸ τοῦ ποταμοῦ πλάσμα. οὐ γὰρ οὕτως ἂν ἔβλαψε τοὺς ἡμίσεας ὁ ἀχιλλεὺς ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ὡς νῦν ἐγκλείσας οὖν τῷ ποταμῷ, ἔνθα χώραν ἔχει καὶ ἡ ἐπιλογὴ τῶν δώδεκα κούρων, οὓς ἐπικατασφάξει τῇ τοῦ πατρόκλου πυρᾷ. ὡς γοῦν τοὺς ἡμίσεας ἐγκλείσει τῇ πόλει, οὕτω τοὺς λοιποὺς ἐνταῦθα τῷ ποταμῷ ἐμπεριώρισε. πολλὴ δὲ ἡ τῆς ἀνδρίας περιουσία τῷ ἀχιλλεῖ, εἰ τοσαύτας μυριάδας ἀνδρῶν διαιρῶν, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν εἰλεῖ. τοὺς δὲ εἰς μοῖραν ἑαυτῷ ἀποτέμνεται. σημείωσαι δὲ μάλιστα ἐνταῦθα τὴν εὐμέθοδον οἰκονομίαν τοῦ ποιητοῦ. ἀρχὴ γὰρ ἐν τούτοις προκαταβάλλεται τῆς εἰς ἔπειτα μυθικῆς τερατείας ἐπὶ τῇ τοῦ ξάνθου καὶ τοῦ ἡφαίστου μάχῃ. ἐμπεσόντων γὰρ τῶν τρώων τῷ ξάνθῳ, κεραΐζει τε αὐτοὺς ἀχιλλεὺς, καὶ κατὰ τοῦ ξάνθου ἐρεσχελεῖ. ὁ δ' ἀγανακτεῖ, καὶ δεινὰ εἰς τὸν ἀχιλλέα ποιεῖ. ἐφ' οἷς ἡ ἥρα τὸν υἱὸν ἥφαιστον ἀμύνοντα τῷ ἀχιλλεῖ πέμπει. καὶ ὁ ἥφαιστος συμφλεγέθων πελάσας τῷ ξάνθῳ, ποιεῖ ὅσα δῆτα καὶ ποιεῖ. τῆς τοίνυν τοιαύτης μάχης ἀρχὴ, ἡ τῶν τρώων εἰς τὸν ξάνθον ἔμπτωσις ἦν, ἣν ἐνταῦθα λαλεῖ ὁ ποιητής. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι καινοπρεπής τις ἐνταῦθα κεῖται σύνταξις, καὶ οὐ καταλλήλως ἔχουσα. οὐ γὰρ ἔφρασε κοινότερον ὁμοιοπτώτως, ὅτι διατμήξας τοὺς μὲν, κατὰ τῆς πεδιάδος ἐδίωκε, τοὺς δὲ, εἰς ποταμὸν ἔρριψεν. ἀλλ' ἔφη ὅτι τοὺς μὲν, πεδίονδε δίωκεν. ἡμίσεες δὲ εἰς ποταμὸν εἰλοῦντο. καὶ οὕτως ἐξαλλάξας τὸ σχῆμα, ἐδύασε καὶ οἱονεὶ συνεμέρισε τὸ φραστικὸν σχῆμα τοῦ λόγου, τοῖς φεύγουσιν οὕτω καὶ οὕτω, ἵνα πως συνεξομοιώσῃ τὴν φράσιν τῷ πράγματι. εὐωδώθη δὲ ἡ ῥηθεῖσα κατὰ σχῆμα ἐναλλαγὴ, ἐκ τῆς ἐπεμβολῆς. εἰπὼν γοῦν τοὺς μὲν, κατὰ πεδίον ἐδίωκεν, εἶτα ἐπεμβαλὼν τὸ, τῇ δὲ οὗτοι προχέοντο. ἐντεῦθεν ἀκολούθως τῷ οὗτοι, μετέβη εἰς τὸ, ἡμίσεες δέ. καὶ ἔστι τὸ ὅλον οὕτω. τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκε πρὸς πόλιν, καὶ οὕτω μὲν οὗτοι διωκόμενοι προχέοντο. οἱ δὲ ἡμίσεες, ἔβαπτον εἰς ποταμόν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰ καὶ ἐνεχώρει, ὅμως οὐκ εἶπεν ὅτ' ἐμάρνατο φαίδιμος ἕκτωρ, ἀλλ' ἐμαίνετο. δηλῶν τὸ ἐνθουσιῶδες ἐκεῖνον χθὲς μάχεσθαι. δῆλον δ' ἐκ τούτου, ὅτι καὶ ἄρης μαίνεσθαι λέγεται, διὰ τοὺς πολεμιστὰς οὕτω μάχεσθαι. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ μαίνεσθαι καὶ μαινόλης διόνυσος, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ᾧ καὶ αἱ μαινάδες ᾠκείωνται διὰ τὴν ἐκ μέθης μανίαν τὴν κατὰ τοὺς οἰνομανεῖς. δι' ἣν καὶ λυαῖος ὁ αὐτὸς, ἤγουν στασιαστικὸς, παρὰ τὴν λύην ὃ δηλοῖ στάσιν, λεγομένην οὕτω διὰ τὸ παραλύειν τῆς φιλικῆς ἑνώσεως. ὅτι δὲ παρὰ τὸ μαίνεσθαι καὶ μανὴς ὁ δοῦλος, δῆλον καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν παλαιῶν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ μὴ φρενήρεις αὐτοὺς εἶναι ὡς ἐπὶ πολὺ, ἢ μᾶλλον εἴπερ οἴνου κατάκοροι γίνονται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἑρμηνεύει πραγματικῶς ὁ ποιητὴς τὸ περὶ πολέμου ἀλλαχόθι λεχθὲν, τὸ, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

εἰ γὰρ

εἰ γὰρ ὅπου χθὲς Ἕλληνες φοβέοντο, ἐνταῦθα νῦν οἱ Τρῶες προχέοντο πεφυζότες, εἴη ἂν καὶ τοῦτο τοῦ κατὰ τὴν μάχην ἐπαμφοτερισμοῦ. ἔστι δὲ τὸ προχέοντο, πεφυζότες, περίφρασις τοῦ φοβέοντο, καὶ δηλοῦται ἐν ἀμφοτέροις τὸ ἔφυγον. τὸ δὲ προχέοντο ἐμφαντικόν ἐστι τῆς εἰς τὸν ποταμὸν ῥίψεως καὶ τῆς καταρροῆς τῶν φυγόντων ἐξ ὧν αὐτὸς πλήθων ἦν, ἀστείως ῥηθέν, ὡς εἰ καὶ ὕδωρ ποθὲν χεόμενον τῷ ποταμῷ ἐμίσγετο. τὸ δὲ πεφυζότες, λέξις μέν ἐστι καὶ αὐτὸ ἀπεστραμμένη τὴν πεζολογίαν. δοκεῖ δὲ ἀπὸ ῥήματος συγκεκόφθαι τοῦ φυζῶ, φυζήσω, πεφύζηκα, πεφυζηκώς. τὸ δὲ ἠέρα Ἥρη πίτνα πρόσθεν βαθεῖαν, ταυτόν ἐστι τῷ ἀορασίαν πολλὴν κατεπετάννυε πρὸ ὀφθαλμῶν τοῖς Τρωσίν, ὡς ἂν δηλαδὴ μὴ βλέποντες ἐν τῷ φεύγειν, πίπτοιεν εἰς τὸν ποταμόν. δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλως ἁπλῶς ὁ λόγος τὴν τῶν φυγόντων σκοτοδίνην, καὶ μάλιστα ὅτε κατὰ τὸν ποιητήν, πρόσθεν ὁρῶσι θάνατον. δείκνυται δ' ἐν τούτοις, καὶ τὸ φύσει σκοτεινὸν τοῦ ἀέρος, διόπερ ἡ τῆς ἀλληγορίας Ἥρα, ἠέρα ὅ ἐστι σκότος ποιεῖ. κατ' ἄλλον τρόπον διὰ τὸ διαφανές, λευκώλενος λέγεται. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ ἠέλιον ἀκάμαντα ἡ αὐτὴ Ἥρα ἔπεμψεν εἰς δύσιν πρὸ ὥρας, διὰ τὸ νομισθῆναί φασι πρὸ καιροῦ νύκτα, διά τινα χαλεπὴν ὁμίχλην. τὸ δὲ πίτνα, ἐκ τοῦ πετῶ γίνεται ὑφ' οὗ καὶ τὸ πίπτειν σημαίνεται καὶ τὸ πέτεσθαι. ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ πετῶ, προσλήψει μὲν τοῦ π' πρὸ τοῦ τ', τὸ πίπτειν ποιεῖ. προσλαβὼν δὲ τὸ ν' μετὰ τοῦ τ', τὸ πιτνᾶν ἀποτελεῖ. τὸ δὲ ἀργύρεον ὕδωρ, ᾧ συντρέχει ὁ ἀργυροδίνης ποταμός, ἐπαινετόν ἐστι τῷ παντὶ πλέον ἤπερ τὸ παρὰ Πέρσαις χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ, ὅπερ ἦν λιβάδες ἑβδομήκοντα, οὗπερ οὐδείς φασιν ἔπινεν ὅτι μὴ βασιλεύς, καὶ ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ πρεσβύτατος. τῶν δ' ἄλλων εἴ τις πίῃ, θάνατος ἡ ζημία. ἔχοι δὲ ἂν μέμψιν εὔλογον τὸ τοιοῦτον χρύσεον ὕδωρ, καθότι αἱ μὲν ἀργύρεαι τῶν ὁμηρικῶν ποταμῶν δῖναι, ἤδη δὲ καὶ αἱ τῶν ἄλλων ὑδάτων ῥύσεις, ζωτικαὶ πᾶσαι εἰσὶ πινόμεναι. αἱ δὲ χρύσεαι βασιλικαὶ λιβάδες ἐκεῖναι, εἰς Στύγα καὶ εἴ τι ἄλλο σύρρουν αὐτῇ, πορθμεύουσι τοὺς αὐτῶν πίνοντας. ζητητέον δὲ εἰ καὶ τὸ Χοάσπειον ὕδωρ οὗπερ ἔπινε στρατευόμενος ὁ Περσῶν βασιλεύς, τοιαύτην ἐπιτιμίου κῆρα ἐφείλκετο. ὁ πάταγος δέ, καὶ τὰ ἐφεξῆς ὠνοματοπεποιημένα, ἤγουν τὸ βράχε. τὸ ῥέεθρα. τὸ ὄχθαι. τὸ ἴαχον. ὅτι συνεκτραχύνουσι τὸν τοῦ λόγου ἦχον τῷ ῥεύματι, ἀνωτέρω εἴρηται. ὡς δὲ τὸ βράχειν καὶ ἐπὶ ἄλλων λέγεται, προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐνέπεσον, φανερῶς κείμενον ἐπὶ φυγῆς. ἔστι δὲ ὅτε, καὶ οἱ νικῶντες ἐμπίπτειν λέγονται, ἤγουν βιαίως ἐπικεῖσθαι. καὶ ἔστι τότε τὸ ἐμπεσεῖν, ὅμοιον τῷ ἐνθορεῖν, ὡς τό, ὁ δ' ἔνθορε δαίμονι ἶσος. αἰπὰ δὲ ῥέεθρα σημαίνει μὲν τὰ δύσβατα, καὶ ὡς προερρέθη ὑψηλά, μετενεχθὲν ἀπὸ τῶν ἀκροτέρων. συστέλλει δὲ τὴν λήγουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ αἰπέα συγκοπὲν κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ αἰπός, ἡ αἰπή, τὸ αἰπόν. τῆς δὲ αἰπῆς ἡ χρῆσις, πολλαχοῦ. τὸ δὲ ἔννεον, δηλοῖ μὲν τὸ ἐκολύμβων, ἔπαθε δὲ καὶ αὐτὸ πλεονασμὸν τοῦ ν' διὰ μέτρον, ὡς καὶ τὸ ἔννεπε. τὸ δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα, τοῦ ἀμφὶ περὶ μεγάλα ἴαχον ἐστὶν ἑρμηνευτικόν. ὃ γὰρ δηλοῖ τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα, τοῦτο καὶ ἡ ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ ἐνταῦθα συνελθοῦσαι ὁμοῦ. ὅτι καὶ ἐνταῦθα παραβολὴ κεῖται ὅλη ὅλῳ τῷ πράγματι προσαρμόζουσα. ἔνθα τοὺς Τρῶας φεύγοντας εἰς τὸν ποταμὸν ἀκρίσι παραβάλλει, αἳ φεύγουσιν ἐς ποταμὸν ὑπὸ ῥιπῆς πυρός, ὃ οἱ γεωργοὶ ἅπτουσι διώκοντες αὐτὰς τῶν σπορίμων. φησὶ γάρ. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς ἢ ὑπαὶ ῥιπῆς πυρός, ἀκρίδες ἠερέθονται φυγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος, Ξάνθου βαθυδινήεντος πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν. τὸ μὲν οὖν ἀκαταμάχητον τοῦ διώκοντος, πυρὶ ἀκαμάτῳ παραβάλλει κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀκρίσι δὲ τοὺς ἀτάκτως φεύγοντας. ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθέν τινες ὁρμώμενοι, καὶ μικροῖς μεγάλα τεκμαιρόμενοι, Κύπριόν φασιν εἶναι τὸν ποιητήν. διὸ καὶ εἰδέναι αὐτὸν ὡς κατά τινας καιροὺς ὀχλεῖται ὑπὸ ἀκρίδων ἡ νῆσος, καθὰ καὶ ἡ Κυρήνη, καὶ ἡ Βάρκη, αἱ Λιβυκαί. ἀλλ' εἴ τις τούτοις καὶ πείθοιτο, καὶ διότι οἶδε πάθος τῆς νήσου Κύπρου διὰ τοῦτο νομίζεται Κύπριος, μυριόπατρις ἄρα ὁ ποιητής, ὡς πολλῶν ἔθη καὶ πάθη πόλεων ἱστορῶν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ταπεινὴ μὲν ἡ τῶν ἀκρίδων παραβολή, πρὸς ἔμφασιν τῆς Τρωϊκῆς ταπεινότητος. ὁ δὲ ποιητής, ἄλλως ἐπαίρει τὸ ταπεινὸν τοῦ παραβολικοῦ νοήματος, τῷ φαιδρῷ τῆς φράσεως ἥτις ἐκτέθειται. ἀκρὶς δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἃ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ γράω τὸ ἐσθίω, ἐξ οὗ καὶ γράστις ἡ ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένη. καὶ γραῦς, ἣν ὁ χρόνος μικροῦ καὶ κατέφαγεν, οἱονεὶ οὖν ἀγρὶς καὶ κατὰ τροπὴν ἀκρίς, ἡ πάνυ γράουσα ὅ ἐστιν ἐσθίουσα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ, οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως. φησὶ γάρ. κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένες. ἰστέον δὲ ὅτι τε τῆς ἀκρίδος καὶ τῆς καρίδος, τοῖς αὐτοῖς διοικουμένων γράμμασιν, ἐκείνης μὲν οὐκ ἔστι ῥῆμά τι ἐν χρήσει. ἐκ τῆς καρίδος δέ, χρηστόν ἐστι τὸ καριδῶ, ἤγουν ὡς εἰπεῖν σφαιρῶ. διότι αὐτῇ δὲ καρίδι τὸ σῶμα, καμπύλη τις ἄγκυρά ἐστι. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κάρη γίνεται καρίς, τὸ πλεῖστον γάρ φασιν αὐτῇ τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ ἀπηνέγκατο. καὶ ὅτι ἀκρὶς μέν, συστέλλει τὴν λήγουσαν. καρὶς δέ, πῆ μὲν βραχυκαταληκτεῖ ἀναλόγως τοῖς Ἀττικοῖς. ὡς τὸ βολή, βολίς. γραφή, γραφίς. οὕτω κάρη, καρίς. ταθείσης δὲ τῆς παρατελεύτου, ἐτάθη καὶ τὸ τέλος. ὡς τὸ κρηπίς. ψηφίς. τευθίς. εἴρηται γοῦν ἐκτεταμένως τό, καρῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην, εἰς χοινόπλεκτον ἄγγος. καί, ὠρχοῦντο ὥσπερ καρῖδες ἀνθράκων ἔπι πηδῶσαι κυρταί. καὶ ἐρυθρό-

ἐρυθρότερον καρίδος ὀπτῆς σε ἀποφανῶ. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ῥαφανὶς ὡς ὁ Ἀθήναιος καὶ αὐτὸ παραδίδωσι, διαφορεῖται κατὰ τὴν καρίδα, καὶ ἐκτείνει μέν φησι τὴν λήγουσαν ἀττικῶς παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ, ταῖς ῥαφανῖσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοις. συστέλλεται δὲ παρ' Εὐπόλιδι, ἐν τῷ, ῥαφανῖδες ἄπλυτοι. κρέμασθαι δὲ κατὰ πάνυ κυριολεξίαν ἐνταῦθα τὸ εἰς ἀέρα αἴρεσθαι πετομένας. τὸ δὲ ποταμόνδε, χρησίμως τῷ ποιητῇ ἐπελέγη. ποταμοῦ γὰρ μὴ παραρρέοντος, φεύγουσι καὶ εἰς θάλασσαν. ὄρμενον δὲ νῦν μὲν, μετοχὴ καθαρῶς δηλοῦσα τὸ, ἐγειρόμενον. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, δηλοῖ μετοχικῶς ἡ λέξις καὶ κράμβης καυλόν. ὅθεν καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκκαυλεῖν. φησὶ γοῦν τις τῶν παλαιῶν ὅτι ἀσφάραγος ἐν τῷ φ', τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν ἀναφυόμενον. τὸ δὲ ἐκ τῆς κράμβης, ὄρμενον. ὁ δ' αὐτὸς λέγει, καὶ ὅτι ἀσφοδέλου τὴν ῥίζαν Θεόφραστος καλεῖσθαί φησιν ἐπιμενίδιον. ὡς δὲ καὶ τοπικὸν ὄνομα τὸ ὄρμενον, ἀπό τινος ὀρμένου κληθὲν, προδεδήλωται. πτώσσειν δὲ καθ' ὕδωρ, τὸ μὲν δειλίας περιπίπτειν. κατωτέρω δὲ ἡ λέξις, καί τινα κρύψιν δηλοῖ ἐν τῷ, ἔπτωσσον ὑπὸ κρημνούς. τὸ δὲ πλῆτο ῥόος, πλήθειν τὸν ξάνθον ὑπολαλεῖ κατὰ τὸ, πλήθων ποταμὸς καθὰ πρὸ βραχέων ἐγράφη. κελάδων δὲ καὶ πρὸ τούτων, ἐπίθετον ἦν ποταμοῦ ἐν τῷ, πὰρ ποταμὸν κελάδοντα. δῆλον δ' ὅτι καὶ ἐπὶ πόντου ἐν ἄλλοις λέγεται.

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς, δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
Κεκλιμένον μυρίκῃσιν. ὁ δ' ἔνθορε δαίμονι ἶσος,
Φάσγανον οἶον ἔχων. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.
Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. τῶν δὲ, στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
Δειδιότες, μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν,
Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
Ποινὴν Πατρόκλοιο μενοιτιάδαο θανόντος.
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας ἠΰτε νεβρούς.
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι,
Δῶκε δ' ἑταίροισι κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα σχῆμά ἐστι τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὡς μὲν γὰρ Ἀχιλλεὺς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ κεκλιμένον μυρίκῃσι ταῖς καὶ προρρηθείσαις, ὁ δ' ἔσθορεν ἢ ἔνθορε δαίμονι ἶσος, φάσγανον οἶον ἤγουν μόνον ἔχων, λέγει ὁ ποιητής. ὅτι δὲ αὖθις αὐτὸ ἀνελάβετο, σιωπᾷ. νοεῖν ἀφεὶς ὅτι ἐνδέοντι πάλιν ἔλαβε. διὸ καὶ μεταχειρίσεται δόρυ κατὰ τοῦ Λυκάονος. ἡ δὲ ὄχθη, καὶ κρημνὸς λέγεται. διὸ εἰπὼν ὁ ποιητὴς ἀνωτέρω, ὅτι ὄχθαι ἴαχον, περιϊὼν λέγει, τοὺς Τρῶας πτώσσειν ὑπὸ κρημνούς. τὸ δὲ δαίμονι ἶσος, καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς προσεχοῦς ῥαψῳδίας ἔφη. καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ὡσαύτως ἐρεῖ. ἐπαναπαυσάμενος τῇ παραβολῇ διὰ καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ σύντομον. ἐπάγει δὲ Ὅμηρος μὲν τὸ, φάσγανον οἶον ἔχων, καὶ ταῦτα. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. ἤγουν ἐν τῷ ἐπιστρέφεσθαι ὧδε καὶ ἐκεῖ, καὶ μηδένα τόπον προλείπειν. ἢ ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένως. ἢ ἰσχυρῶς. τῶν δὲ, στόνος ὄρνυτ' ἀεικὴς ἄορι θεινομένων. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ. ὅπερ ἀλλαχοῦ κατά τινα παρῳδίαν λέγει, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα. εἶτα ἐπιπλέκων παραβολὴν, εἰκάζει τὸ πρᾶγμα οὕτω. ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου δειδιότες, μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν, ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ἐνταῦθα δὲ παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ὅτε ὁ διώκων μὲν ἐν γῇ ἦν, οἱ δὲ φεύγοντες ὠθοῦντο εἰς ποταμὸν, τότε τὸν μὲν διώκοντα, εἴκαζε πυρὶ, ἀκρίσι δὲ τοὺς διωκομένους. ὅτε δὲ καὶ ἄμφω εἰσὶν ἐν τῷ ὕδατι, τὸν μὲν δελφῖνι, τοὺς δὲ ἰχθύσι παραβάλλει ἀναλόγως τῷ ὑποκειμένῳ τόπῳ. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ φέρεται δελφὶς, ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν, ὅθεν καὶ δελφινοφόρος ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. καὶ δελφῖνα δὲ ναῦται φασὶν, ὃς πρὸς ἱστοῖς ἐκρέματο τοῖς μὲν σιδηροῦς, τοῖς δὲ μολυβδοῦς καταράκτης εἰς τὰ λῃστρικὰ πλοῖα. μνεία δὲ τοιούτου δελφῖνος καὶ τῷ κωμικῷ, καὶ ἑτέροις. ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς, ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης, ἐστὶ μηχάνημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ᾖ ἄνεμος, πρὸς τὸ ἀντέχειν. ἄλλοι δέ φασιν ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν, τοῦ δελφῖνος δὲ παρώνυμον. καὶ δελφίνιον δικαστήριον Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων φασὶ δεδρακέναι μὲν φόνον, κατὰ νόμους δέ, ὃ καὶ ἐπὶ δελφινίῳ ἐκαλεῖτο, ὁμωνύμως τῷ, ἐπὶ δελφινίῳ δικάσασθαι. ἐνταῦθα δὲ παρατηρητέον περὶ δελφῖνος τοῦ κήτους δηλαδὴ, ὅτι ζῷον εἶναι συνετώτατον παραδέδοται, καὶ φιλανθρωπότατον, καὶ χάριν ἀποδοῦναι ἐπιστάμενον, ὡς καὶ ὁ Ἀθήναιος γράφει καὶ αἱ ἱστορίαι μαρτυροῦσι. οἱ δὲ ἰχθύες ἄλλοι, ἀντὶ τοῦ ἀλλοφυεῖς φασὶν οἱ παλαιοί. ἄλλο γὰρ γένος οἱ δελφῖνες κήτη ὄντες, ἄλλο δὲ γένος οἱ ἰχθύες. ἕτεροι δὲ

τὸ

τὸ δῆλοι, νοοῦσι κατὰ διαφορὰν εἰδῶν, ὡς τῶν γένει μὲν, ἰχθύων ὄντων καὶ τῶν δελφίνων, τῶν δὲ εἴδει διαφερόντων. διό φασι καὶ πίνδαρος, ἰχθὺν παιδοφάγον τὸ κῆτος φησί. τοιούτῳ δέ τινι λόγῳ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὰς ἐγχέλυας τῶν ἰχθύων ἀποδιαιρεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι διαφορὰ καὶ ἐνταῦθα λιμένος κεῖται καὶ ὅρμου. λιμένος γάρ φησιν εὐόρμου. ὡς τοῦ λιμένος, ὅρμους περιέχοντος καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ γέγραπται. τὸ δὲ μάλα γάρ τε κατεσθίει, μορότητα καὶ ἀνδρίαν καὶ τάχος τοῦ δελφῖνος ὑποδηλοῖ, οὗ τὰ σεμνὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ ὀππιανὸς ἱστορεῖ. τὸ δὲ ποταμοῖο δεινοῖο, ἐνάγει καὶ εἰς τὸ αἰπὰ ῥέεθρα νοεῖν τὰ χαλεπά, ὡς οὐ μόνον ὡς προερρέθη ὑψηλά. ὅμοιον γάρ τοι τὸ αἰπὰ ῥέεθρα καὶ δεινὸς ποταμός. ἰστέον δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα τινὲς τὸ δεινοῖο, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφουσι. λέγοντες δινὸν ποταμὸν, τὸν δίνας καὶ συστροφὰς ἔχοντα. οὕτω καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων δινὸν σάκος εἶπον τὸ δινωτὸν, ὡς ἐκεῖ γέγραπται. οὐκοῦν οὐδὲ τοῖς παλαιοῖς ἐνέλιπον οἱ τὰς λέξεις καινοτομοῦντες. οἵ γε τοῦ ὁμήρου εὐθὺς ἐνταῦθα ἐπαγαγόντος, ὅτι ἐπεὶ ἀχιλλεὺς ἔκαμε χεῖρας ἐναίρων, ἀφῆκαν μὲν στίξαι εἰς τὸ χεῖρας, ἵνα ᾖ ἐναίρων, ἔκαμε τὰς χεῖρας. ἐνόησαν δὲ, ὅτι ἔκαμεν ἐναίρων χεῖρας, ἤτοι χειροκοπῶν. ὅτι ἐπεὶ ἀχιλλεὺς τρῶας ἐναίρων ἔκαμε χεῖρας, τότε δὴ ὡς οἷα κατά τι πάρεργον, ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, ποινὴν πατρόκλοιο θανόντος, ὥσπερ προϋπέσχετο. τοὺς δ' ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας ἠΰτε νεβρούς, δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι, τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἤγουν ἔφερον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι. δῶκε δ' ἑτάροισι κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. καὶ ὅρα ὡς ἡ τοῦ καμάτου ἄνεσις τῷ ἀχιλλεῖ, ἑτέρας ἀριστείας τρόπος γίνεται. κούροις ἐπιλεξαμένῳ καθ' ἡσυχίαν ἐκκρίτοις, ὡς εἰπεῖν ἁπλῶς ἀνδράποδα ἐπέκρινε. καὶ ὅτι κατὰ παροιμίαν τὴν λέγουσαν τοῖς ἑαυτῶν πτεροῖς ἁλίσκεσθαι τὰ βαλλόμενα ὄρνεα, οὕτω καὶ οἱ κοῦροι οὗτοι τοῖς ἑαυτῶν ἱμᾶσι δεσμοῦνται οὓς ἔφερον, ἵνα εἴ τινα ζωγρήσωσι, δήσαντες ἀπαγάγωσι. στρατιωτικοῦ δὲ ἔθους καὶ τὸ τοιοῦτον φόρημα τῶν ἱμάντων. ποινὴν δὲ πατρόκλου λέγει κυριολεκτῶν, τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἐκδίκησιν τοῦ φόνου, ἐξ οὗ πράττεται ἡ ποινή. διὸ προϊὼν ἐρεῖ. τίσετε πατρόκλοιο φόνον. τὸ δὲ ἐξῆγε θύραζε, ἁπλῶς κἀνταῦθα εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἔξω. τὸ δὲ καθὰ νεβρούς, ἀλλαχοῦ μὲν ἐπλάτυνεν, εἰπών. αἵ τινες ἐπεὶ ἔκαμον θέουσαι καὶ τὰ ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ συντομώτατα ἔφρασε, συνεπτεμὼν τὴν παραβολὴν τῇ ἡρωϊκῇ γοργότητι. μετ' ὀλίγα δὲ, γοργότατα ἐρεῖ δίχα παραβολῆς, ἐν τῷ, ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς. δῆσαι δὲ ὀπίσω χεῖράς φησι, τὸ κοινῶς φραζόμενον ἀπαγκωνίσαι. στρεπτοὶ δὲ χιτῶνες καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ, οἱ θώρακες. ἐν οἷς φασὶν οὐκ ἐζώννυντο, ἀλλ' ἐφόρουν ἱμάντας περιτετμημένους ἔθει στρατιωτικῷ διὰ χρείας τινάς.

Αὐτὰρ ὁ, ἂψ ἐπόρουσε δαϊξέμεναι μενεαίνων.
Ἔνθ' υἷει πριάμοιο συνήντετο δαρδανίδαο
Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι λυκάονι, τόν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος προμολών. ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέι χαλκῷ
Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος ἀχιλλεύς.
Καὶ τότε μέν μιν λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε
Νηυσὶν ἄγων. ἀτὰρ υἱὸς ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν
Ἴμβριος ἠετίων. πέμψεν δ' ἐς δῖαν ἀρίσβην.
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ λήμνοιο. δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χερσὶν ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.

Ὅτι ἀχιλλεὺς πριαμίδην λυκάονα ποτὲ ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, ἐννύχιος προμολών, ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες ἦσαν. τῷ δ' ἄρ ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος ἀχιλλεύς. καὶ τότε μέν μιν λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσεν νηυσὶν ἄγων. ἀτὰρ υἱὸς ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν. κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο. πολλὰ δ' ἔδωκεν ἴμβριος ἠετίων, πέμψε δ' ἐς δῖαν ἀρίσβην. ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα. ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσιν, ἤγουν ἰδίοις φίλοισιν, ἐλθὼν ἐκ λήμνοιο. δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις, χερσὶν ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν ὅς μιν ἔμελλεν πέμψειν ἐς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. ὅπως δὲ τὰ κατὰ τοῦτον ἐπράχθη, ἑξῆς δηλωθήσεται. νῦν δὲ ὅρα τὴν περιπέτειαν, εἴπερ τῷ ποτὲ ἐλεήσαντι ἄρτι περιτυχὼν ὁ λυκάων, θανάτῳ πεσεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἀλωὴν δὲ ἐνταῦθα τὴν ἀμπελόφυτον ἴσως γῆν λέγει, ἐν ᾗ ὡς εἰκὸς ἦσαν καὶ ἐρινεοὶ πρὸς αἱμασιάν, ἐξ ὧν ἴσως ἔτεμνεν ὄρπηκας ὁ λυκάων. τὸ δὲ ἐννύχιος προμολών, ἀληθεύειν τὸν ἀχιλλέα δείκνυσιν εἰπόντα πρὸ τούτων, ὡς πολλὰς ἀΰπνους ἴαυσα νύκτας, εἴγε καὶ τὸν λυκάονα νυκτὸς προμολὼν εἷλεν, ὥσπερ καὶ τὸν αἰνείαν καθὰ προγέγραπται. ἐν δὲ τῷ, ἐρινεὸν νέους ὄρπηκας, ἢ ἀντίπτωσίς ἐστι τὸ σχῆμα, ἵνα λέγῃ ἐρινεοῦ ὄρπηκας.

ἢ πρά-

ἡ παράθεσις μέρους πρὸς ὅλον διὰ σαφήνειαν. ὅλον μὲν γάρ τι ὁ ἐρινεός, μέρος δὲ οἱ νέοι ὄρπηκες, ὧν μόνων καὶ ἦν χρεία τῷ Λυκάονι. ἐρινεὸν δέ φασί τινες ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ξύλου εἰλῆφθαι. οὐ γὰρ ἐνθετεῖν εἰς ἅρμα τὸν τῆς συκῆς ἐρινεὸν διὰ τὸ εὔθραυστον τοῦ ξύλου, εἰ μή τις ἑαυτὸν συκίνῃ διδόναι ἤθελεν ἐπικουρίᾳ. τυχὸν δὲ εἰς διαπλοκήν τινα ἐχρησίμευε τῷ τόπῳ τῆς ἄντυγος ὁ νέος ὄρπηξ τοῦ ἐρινεοῦ ὡς εὐλύγιστος, οὐ μὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἄντυγα. γίνεται δὲ ὄρπηξ ὁ διὰ σαφήνειαν ῥηθεὶς νέος, ἐκ τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ καὶ τοῦ πήξω ὁ ἀναπηδήσας εἰς αὔξησιν εὐπαγῆ. τὸ δὲ ἀνώϊστον, δηλοῖ μὲν τὸ ἀνέλπιστον, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ οἴω τὸ ὑπολαμβάνω καὶ νοῶ, ἔκτασιν δὲ ἔπαθε τοῦ ο, εἰς ω. τὴν δὲ Λῆμνον, νῦν μὲν ἐϋκτιμένην, ἤγουν καλῶς οἰκουμένην λέγει. προϊὼν δέ, καὶ ἠγαθέην αὐτὴν ἐρεῖ. καὶ ἄλλην δὲ ἐϋκτιμένην, πρὸ ὀλίγου τε ἔφη. καὶ μετ' οὐ πολλὰ δὲ ὡσαύτως προσερεῖ. τὸ δὲ ἐπέρασε, δηλοῖ μὲν καὶ νῦν τὸ πέραν ἀπέδοτο καὶ διὰ θαλάσσης πλεύσας διεπώλησε. κυρία δὲ ὡς εἰς ποίησιν ἡ λέξις, διὸ καὶ πολλάκις αὐτῇ χρᾶται ὁ ποιητής. οἷον. εἰς Λῆμνον ἐπέρασε. καὶ εἰς Λῆμνον πεπερημένος. καὶ μ' ἐπέρασσας. ἐντεῦθεν δέ, καὶ ἡ ἁπλῶς πρᾶσις παρὰ τοῖς ὕστερον κατὰ συγκοπήν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου περᾶν, καὶ ὁ πεπερημένος καὶ τὸ πέρνημι παράγωγον, ἐξ οὗ καὶ τὸ περνάμενος, καὶ τό, περνὰς νήσων ἐπ' ἀλλοδαπάων. ὁ δὲ ὦνος, ἐκ τοῦ ὠνὴ γέγονεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ τιμή, ὁ τῖμος. καὶ εἰσὶ ταυτὰ ὦνος καὶ τῖμος. τὸ δὲ ξεῖνος ἐλύσατο, δηλοῖ ὁποῖον ἀγαθὸν ἡ ξενία. ὁ γὰρ Ἠετίων οὗτος ὁ τῷ πατρὶ τῆς Ἀνδρομάχης ὁμώνυμος, τὴν ξενίαν αἰδεσθείς, ἐξωνήσατο ἐκ Λήμνου τὸν Λυκάονα, οὐχ ἁπλῶς λύτρα τῷ Ἰησονίδῃ Εὐνήῳ δούς, ἀλλὰ πολλὰ δοὺς καὶ ὡς ἂν ἀλλαχοῦ φαίη, ἀπερείσια. ἡ δὲ Ἴμβρος, ἧς παρώνυμος ὁ ῥηθεὶς Ἴμβριος Ἠετίων, νῆσός ἐστιν Αἰολική, οὐ πολὺ τῆς Λήμνου ἀπέχουσα, ἀντιπέραν Τενέδου. ἐκ τῆς τοιαύτης Ἴμβρου, τοὺς φυγοδικοῦντας, Ἰμβρίους παροιμιακῶς ἐκάλουν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτως. Ἴμβριοι, οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεί τινες εἰς δίκην καλούμενοι, ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ εἶναι. Ἀρίσβη δέ, πόλις Τρῳάδος, Μιτυληναίων ἀποικίαν ἔχουσα. περὶ ἧς καὶ προείρηται. τὸ δὲ δυωδεκάτη, καινότερον καὶ αὐτὸ εἴρηται. οὐ γὰρ πρὸς τὸ ἕνδεκα ἤματα ἡ σύνταξις, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἕνδεκα ἡμέρας. ὡς ἀδιάφορον ὄν, ἤματα, ἢ ἡμέρας εἰπεῖν, καθὰ καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἔχει τό, ἐννῆμαρ μέν, τῇ δεκάτῃ δέ. τὸ δὲ χερσὶ θεὸς ἔμβαλεν, ὅ ἐστιν ἐνέθετο, ἢ ἐνέρριψεν, ἄκραν εὐτυχίαν δηλοῖ. τὸ δὲ πέμψειν ἐς Ἀΐδαο, ἀφελῶς καὶ ἀστείως εἴρηται πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ, ἦγε λαβὼν οὐκ ἐθέλοντα, ὃ ἀνωτέρω γέγραπται. πεμφθεὶς μὲν γὰρ Λυκάων εἰς Ἀρίσβην, ὑπεκπροέφυγεν. ἐξ ᾅδου δέ, οὐκ ἂν φύγῃ. τὸ δὲ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι, ἀστειότερον ἐπερρέθη καὶ ἀφελέστερον. εἰς Ἀρίσβην μὲν γὰρ ἑκὰς ἐπέμφθη, ἐς ᾅδου δέ, οὐκ ἂν ἐθέλοι. νέεσθαι δὲ νῦν, οὐ τὸ ἐπανελθεῖν ἐξ οὗ ὁ νόστος, ἀλλὰ τὸ πορευθῆναι ἤτοι κινηθῆναι, ὅθεν καὶ ὁ νόος, καὶ ὁ νέος. ἰστέον δὲ ὅτι Λυκάων κοινὸς μέν, κύριον ὄνομα πολλοῖς προσώποις τεθέν. ὧν ἔκ τινος, καὶ χώρα Λυκαονία. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, καί τι πάθος μανιῶδες νυκτιπλάνον ἀσχολοῦν περὶ μνήματα, οὕτω καλεῖται.

Ὅτι τοῦ πολλοῦ πολεμικοῦ καμάτου δηλωτικὸν τό, γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος. ἀλλὰ τὰ μέν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, τεῖρε γὰρ ἱδρὼς φεύγοντα. κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα. ἐξαλλαγὴ δὲ σχήματος καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος. τὸ δ' ἀκόλουθον ἦν, οὐδ' ἔχοντα ἔγχος. ὅρα δὲ ὅτι γυμνὸν εἶπε, τὸν ἄοπλον. ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον, τοὺς γυμνῆτας ὠνόμασαν, οἷς ὁμόστοιχοι, καὶ οἱ κοινῶς μέν, ψιλοί, κοινότερον δέ, ψιλῆται. περὶ Λυκάονος δὲ ἐνταῦθα ὁ λόγος, ὃς τὰ μὲν ὅπλα πάντα ἔβαλε χαμαὶ φεύγων ἐκ ποταμοῦ, τοῖς ποσὶ δὲ τὴν σωτηρίαν ἐπέτρεψεν. ἔνθα καὶ ὅρα

Τόν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
Ἀλλὰ τὰ μέν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα,
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες οὕς περ ἔπεφνον,
Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος. οὐδέ μιν ἔσχε
Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω,
Ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἥ τε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
Ὣς ὥρμαινε μένων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
Γούνων ἅψασθαι μεμαώς. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.

δυσυ-

Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχεθε δῖος ἀχιλλεύς,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων
Κύψας. ἐγχείη δ' ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ, τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων.
Τῇ δ' ἑτέρῃ, ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει.
Καί μιν λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Γουνοῦμαί σ' ἀχιλεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον.
Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.
Πὰρ γὰρ σοὶ πρῶτον πασάμην δημήτρος ἀκτὴν,
Ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ.
Καί μ' ἐπέρασας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλθον.
Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσα πορών. ἠὼς δέ μοι ἐστὶν
Ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα
Πολλὰ παθών. νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή. μέλλω που ἀπέχθεσθαι διῒ πατρί,
Ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Γείνατο λαοθόη, θυγάτηρ ἄλταο γέροντος.
Ἄλτεω, ὃς λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσαν ἔχων ὑπὸ σατνιόεντι.
Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας.
Τῆς δὲ δύω γινόμεθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
Ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασας
Ἀντίθεον πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξεῖ δουρί.
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσεται. οὐ γὰρ οἴω
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί γ' ἐπέλασέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος ἕκτορός εἰμι,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε, κρατερόν τε.
Ὣς ἄρα μιν πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν. ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε.
Νήπιε. μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο μηδ' ἀγόρευε.
Πρὶν μὲν γὰρ πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασα.
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅσκεν θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Καὶ πάντων τρώων. περὶ δ' αὖ, πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τίη ὀλοφύρεαι αὔτως;
Κάτθανε καὶ πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε,
Πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ;
Ἀλλ' ἔπι τοι κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ

δυσχίαν βουλεύματος. ἀπογνοὺς γὰρ τοῦ ποταμοῦ, καὶ φεύγων ὡς εἰς τὴν πόλιν, ἐπίπτει ὡς οὐκ ἤλπισεν. ὅτι ἐκπλήττεται τὸν ἀχιλλέα ἐὰν ἐκ τῆς νήσου λήμνου ὁ αἰχμάλωτος λυκάων ἔφυγε. διὸ καὶ φησὶν ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ. ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, ἤγουν ὁρῶ. ἦ μάλα δὴ τρῶες μεγαλήτορες οὕσπερ ἔπεφνον, αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ, λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος ὡς προείρηται. οὐδέ μιν ἔσχε πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃς πολλοὺς ἀέκοντας ἐρύκει. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο γεύσεται. ὄφρα ἴδωμαι φρεσὶν ἠδὲ δαείω; ἅπερ ἐκ παραλλήλου ταυτὸν δηλοῦσιν, ἢ ἄρ ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἤ μιν ἐρύξει γῆ φυσίζοος, ἥ τε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει. καὶ ὅρα τὸ ἀναστήσονται, παλαιὰν καὶ ταύτην λέξιν, ᾗ χρᾶται καὶ λιβάνιος ἐν τῷ εἰς τὸν πραβάτην ἐπιταφίῳ. τὸ δὲ ἦ μάλα δὴ τρῶες ἀναστήσονται καὶ ἑξῆς, ὑπερβολικόν φασι λόγον εἶναι οἱ παλαιοί. λέγει γὰρ ὅτι τάχα καὶ οἱ ἐν ᾅδου τρῶες ἐκεῖθεν φεύξονται, εἴπερ ἐξ Ἑλλήνων θαλασσοκρατούντων, ἐκ νήσων ἐπανασώζονται. ἐν δὲ τῷ, ὑπὸ ζόφου καὶ ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ, τοῖς ὄπισθεν ἡ πρόθεσις ἀναπέμπεται. ἵνα ᾖ ὑπαναστήσονται καὶ ὑπεκφυγών. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν, πόντος ἀπολύτως λέγεται, ἐνταῦθα δὲ, πόντον θαλάσσης φησίν, ὡς εἴ τις εἴποι κόλπον ἢ τόπον. ἐνταῦθα καὶ παρηχεῖν δοκεῖ ὁμοῦ παρακείμενα τὸ πολιῆς καὶ τὸ πολεῖς ἤγουν πολλούς, καθὰ καὶ κατωτέρω τὸ, ὥρμαινε μενοινῶν. αὐτὸ δὲ, παρήχησίς ἐστιν ἐκ τῶν ἤδη προσεσημειωμένων. τὸ δὲ, ὃς πολλοὺς ἀέκοντας ἐρύκει, οὐχ ἁπλῶς ἀργὸν

Ἔσσεται, ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.
Ὁππότε τις καὶ ἐμοῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
Ἤ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.

κεῖται, ἀλλὰ προκλητικόν ἐστιν ἑτέρου ἀστείου νοήματος τοῦ, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται ἕως τοῦ, κρατερόν περ ἐρύκει. οἷα ὁμοιότητος ταύτης οὔσης τοῦ πόντου καὶ τοῦ ᾅδου. ὡς γὰρ ὁ πόντος πολλοὺς ἀέκοντας ἐρύκει, οὕτως ἡ γῆ κρατερόν περ ἐρύκει κάτω ὑπ' αὐτήν. τὸ δὲ γεύσεται δουρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀποπειράσεται. ἐῤῥέθη δὲ καὶ πρὸ βραχέων λέξις τοιαύτη ἐν τῷ, γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείῃσι. τὸ δὲ κἀκεῖθεν ἐλεύσεται, ἢ μυστηριωδῶς ἐῤῥέθη, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν κάτω καὶ τοῦ ᾅδου, ἢ κατὰ πρόληψιν εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς φυσιζόου γῆς, ἣν μετὰ τοῦτο λέγει. ἤγουν μετὰ τὸ, ἐκεῖθεν ἐλεύσεται. ὅπερ κατά τι πρωθύστερον προληπτικῶς ἐσχημάτισται. ἦν γὰρ ἀκόλουθον μνησθῆναι πρῶτα γῆς, εἶτα ἐπαγαγεῖν τὸ, ἐκεῖθεν ἐλεύσεται. τὸ δὲ ἐλεύσεται σὺν τῷ γεύσεται, σώφρων ἐστὶ παρίσωσις. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα τὸ τεθηπὼς καὶ μεμαώς. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, γῆ φυσίζοος, καὶ τὸ, ἣ κρατερόν περ ἐρύκει, ἔχει τί ἀντιθετικὸν ἀστεῖον. ἵνα λέγῃ. ὡς ἡ γῆ τὰ μὲν πρὸς τὸ ἔξω ἀναφύει, τοὺς δὲ ὑπ' αὐτὴν ἐλθόντας, κατερύκει κάτω. ἡ δὲ γραφὴ τῆς φυσιζόου γῆς διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, φυσίζοος αἶα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὁρῶμαι ἀντὶ τοῦ ὁρῶ, καὶ ὁρᾶτο ἀντὶ τοῦ ἑώρα, καὶ ὁρώμενος ἀντὶ τοῦ ὁρῶν, μυρίας ἔχει ὁμοιότητας. ἐν αἷς καὶ τὸ θύεται, ἀντὶ τοῦ θύει. καὶ θυόμενος, ὁ θύων. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, ἔνθα λέγει ὅτι Ἀθηναίοις θυομένοις ἐν Δήλῳ, τὴν χέρνιβα βάψας ὁ παῖς, προσήνεγκε, καὶ ἐν τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ ὕδατος ἰχθῦς κατέχεεν. εἶπον οὖν οἱ Δήλιοι μάντεις, ὡς κρατήσουσι τῆς θαλάσσης οἱ Ἀθηναῖοι, ὃ καὶ ἀπέβη αὐτοῖς. ἔστι δ' ἐν χρήσει καὶ τὸ ἐκθύεσθαι, δι' οὗ. ὁ δεῖνα ἐξεθύσατο τὸν φθόνον, ἤγουν ὡς οἷα διά τινος θυσίας ἱλεώσατο. ὅτι ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἵστατο καὶ ὥρμαινε μένων ὡς προσεχῶς ἐγράφη, τεθαῤῥηκώς τε διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ διαπορούμενος ὡς ἐῤῥέθη ἐπὶ τῷ Λυκάονι. ὁ δὲ, ἰδὼν ἄφυκτα ἑαυτῷ, σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς, ὡς καὶ αὐτὸ γέγραπται, γούνων ἅψασθαι μεμαώς. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν, καὶ κῆρα μέλαιναν. ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο ἢ ἀνέσχε θεῖος Ἀχιλλεὺς, οὐτάμεναι μεμαὼς, ἤγουν οὐτάσαι θέλων. ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας, ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ ὑποδραμεῖν. ἐγχείη δ' ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, ἱεμένη καθὰ καί τις ἔμψυχος, χροὸς ἄμμεναι, ἢ δι' ἑνὸς μ ἄμεναι ἤτοι κορέσασθαι ἀνδρομέοιο. αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων, τῇ δ' ἑτέρῃ, ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει. καὶ λισσόμενος, ἔφη. γουνοῦμαί σ' Ἀχιλλεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. ἀντί τοι εἴμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο. πὰρ γὰρ σοὶ πρῶτον πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν, ἤματι τῷ ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ. ἀναμιμνήσκει δὲ, καὶ ὅπως ἐπέρασεν αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς ἠγαθέην Λῆμνον, καὶ ὅσου τιμήματος διεπράθη. φησὶ γάρ. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλθον. τοῦτο δὲ ποιεῖ, ὡς ἂν δελεάσῃ τοῖς ὕστερον δώροις, ἅπερ τριπλᾶ δώσειν φησί. λέγει γάρ. νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. ἐφ' οἷς πᾶσιν ἀκούσει παρ' Ἀχιλλέως, μή μοι ἄποινα λέγε καὶ τὰ ἑξῆς. ὅρα δὲ καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὸν Λυκάονα γραφικῶς ὁ ποιητὴς διέθετο. ἔστι γὰρ κατὰ νοῦν διαζωγραφῆσαι, Ἀχιλλέα μὲν ἑστῶτα καὶ σὺν θαύματι ἀπορούμενον. τὸν δὲ Λυκάονα, ἐλεεινὸν ὑποδραμόντα καὶ τῆς ἀψαύστου μελίας ἁπτόμενον, καὶ ποιοῦντα ὅσα εἰκὸς τοὺς ἱκετεύοντας. καὶ σημείωσαι ὅπως ἔστιν οὗ διὰ πιθανότητα, καὶ ἀστοχοῦντα τὸν Ἀχιλλέα ἐν ταῖς βολαῖς ποιεῖ. ὡς νῦν τε πάσχει, καὶ μετ' ὀλίγα ἐπὶ τοῦ Ἀστεροπαίου πείσεται. ἐν δὲ τούτοις εἰ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς δυστυχεῖ, ἀλλ' ἡ τοῦ Ὁμήρου διαφαίνεται ἀρετὴ, θαυμαστά τινα ὡς εἰκὸς διατιθεμένου καὶ πρὸς πιθανότητα πλάττοντος. τὸ δὲ περὶ δ' ἤθελε θυμῷ ἐκφυγεῖν θάνατον, ἀφελῶς πρόσκειται, οὐ μὴν ἀναγκαίως. τί γὰρ ἔχρην προσθεῖναι τὸ κοινῶς θελητὸν ἀνθρώποις ἅπασιν, εἰ μήτιγε πρὸς διαστολὴν τῶν ἐθελοκακούντων. θάνατος δὲ κακὸς τὸ κοινὸν, καὶ κὴρ μέλαινα τὸ ποιητικὸν, ταυτὰ ὄντα, κεῖται παράλληλα. τὸ δὲ ἀνέσχετο, εἴληπται καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ ἀνέσχεν, ἀνέτεινε. τὸ δὲ λάβε γούνων, ὅ ἐστιν ἥψατο, καὶ τὸ ἑλὼν γούνων, πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως κεῖνται. ὅτε μέντοι τὸ ἑλεῖν οὐ σημαίνει τὸ ἅψασθαι, τότε δὴ αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν, δι' ὃ καὶ τὸ, ὅτε μ' εἷλες ἐν ἀλωῇ. καὶ, ζωοὺς ἕλον. καὶ ἄλλα μυρία. ὡς δὲ τοῦ γούνων πρωτόθετον τὸ γονύων, καὶ ὡς κατὰ τὸ γόνυ κλίνεται καὶ τὸ κόνδυ, κόνδυος γὰρ ὡς γόνυος, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. κόνδυα γοῦν ἀργυρᾶ φησιν ἐκεῖθεν ὁ Ἀθήναιος. τὸ δὲ ἄμμεναι, ἀπόσοργον μὲν πεζογραφοῦντι ῥήτορι, σκευωρεῖται δὲ οὕτως. ἄω τὸ κορέννυμι. οὗ ἀπαρέμφατον ἄειν, καὶ δωρικῶς ἄεν. ὥσπερ καὶ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἔδειν καὶ ἔδεν. εἶτα ὥσπερ πλεονασμῷ γίνεται ἐδέμεναι τετρασυλλάβως, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔδμεναι κατὰ τρισυλλαβίαν, οὕτω καὶ ἀέμεναι, καὶ ἐν συγκοπῇ, ἄμεναι. καὶ ἴσως διπλασιασμῷ αἰολικῷ, ἄμμεναι. τὸ δὲ ἑλὼν ἐλλίσσετο, παρήχησίς ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ ἔχεν ἔγχος. τοῦτο δ' ἐνταῦθα καινότερον εἴρηται. συνήθως μὲν γὰρ ἡ ἐπὶ πολέμῳ μεταχείρισις δηλοῦται ἐν τῷ, ἔχεν ἔγχος. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, οὐδ' ἔχεν ἔγχος ὡς πρὸ μικροῦ εἶπεν ὁ ποιητής. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἔχεν ἔγχος ὁ Λυκάων, ἀντὶ τοῦ ἐκράτει ἐπέχων καὶ κωλύων αὐτὸ τῆς βολῆς. διὸ καὶ ἐπήγαγεν εἰς ἑρμηνείαν τὸ, οὐδὲ μεθίει, δηλῶν ὡς κατεῖχε καὶ οὐκ ἀπέλυεν. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ὁ Λυκάων οὐχ ὑγιῶς συλλογίζεται

ἱκέτης

ἱκέτης εἶναι τοῦ Ἀχιλλέως, διὰ μέσου τοῦ μεταχεῖν παρ' αὐτῷ ἀκτῆς Δήμητρος ὅ ἐστι τροφῆς. μονονουχὶ λέγων, ὅτι πᾶς ὁ τροφῆς παρά τινι πασάμενος, καίπερ καὶ ὁμωρόφιος οὕτω γενόμενος, ἱκέτης ἐστίν. ἐγὼ δὲ ἔχων ταῦτα παρὰ σοί, ἄρα οὖν ἀντί τοι εἰμὶ ἱκέτου, καὶ χρὴ αἰδέσασθαι τὴν τροφήν. ἴσως γὰρ διὰ τοῦτο καὶ διοτρεφῆ ὁ Λυκάων τὸν Ἀχιλλέα προσεῖπεν, ὡς ἄτοπον ὂν τὸν διοτρεφῆ, τὴν ξενίαν τροφήν, ἧς ἐφορεύει Ζεύς, παρ' οὐδὲν θέσθαι. καὶ πρὸς τὸ ζῆσαι τροφῆς μεταδόντα, εἶτα ζωῆς τὸν ἱκέτην στερῆσαι. καὶ οὕτω μὲν πιθανῶς ὁ Λυκάων τὴν τοῦ αἰχμαλώτου λέξιν εἰς ἱκέτην μετέλαβε. τὸ δ' ἐστὶν, οὐχ οὕτως ἔχον. ἱκέτης μὲν γὰρ, ἑκουσίως προσφυγών τινι. Λυκάων δὲ, ἄκων γέγονε παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ ὡς αἰχμαλωτισθείς. οὐκ ὀρθῶς τοίνυν τὸ δουλικῶς τροφῆς μεταχεῖν, εἰς τὸ τῶν ἱκετῶν δίκαιον ἐνέγραψεν. ὃ καὶ αὐτὸς ἴσως αἰσθόμενος, οὐ λέγει ὡς ἱκέτης εἰμὶ, ἀλλ' ὅτι ἀντὶ ἱκέτου σοι εἰμὶ, τουτέστι τρόπον τινὰ ἱκέτης. διὰ τὸ δοκεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἱκέτην εἶναι τὸν ὡς εἰπεῖν ἱκέσιον ἤτοι ἀφικόμενον εἰς ἑστίαν τινός. ὅτι δὲ οἱ κυρίως ἱκέται καὶ αἰδοῖοι εἶναι, πολλαχοῦ φαίνεται καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. διὸ καὶ πειρᾶται ὁ Λυκάων εἰς τοιούτου ἱκέτου τάξιν ἀναγεῖν ἑαυτόν. καὶ ἄλλως δὲ λῦσαι τὸν τοῦ Λυκάονος παραλογισμὸν, οὐκ ἔστι ταὐτὸν συμφαγεῖν καὶ παρά τινι φαγεῖν. Λυκάων οὖν αἰχμαλωτισθεὶς ἐπάσατο μὲν Δημήτερος ἀκτὴν ὡς εἰκὸς παρὰ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως σκηνῇ, οὐ συνέφαγε δὲ ὡς ὁμοδίαιτος. τὸ δὲ παρὰ σοὶ πρώτῳ, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδή. τοῦτο γὰρ, ὡς πρὸς τὸν Ἰασονίδην, καὶ τὸν Ἴμβριον Ἠετίωνα. αἰχμαλωτισθεὶς γοῦν, πρῶτον παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ ἔφαγεν, εἶτα καὶ παρ' ἐκείνοις. πάσασθαι δὲ καὶ νῦν, τὸ γεύσασθαι. ὅθεν παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀπαστία ἡ νηστεία. σκοπητέον δὲ εἴπερ τὸ Ὁμηρικὸν πάσασθαι, ἐνδέδωκεν ἀφορμὴν τῷ ὑστέρῳ Σαρδαναπάλῳ εἰπεῖν ἐκεῖνο τὸ γελώμενον. ἔφη γοῦν, ἢ ζῶν ἔτι ἢ καὶ θανὼν ὡς ἐν εἰδωλοποιΐᾳ, τὸ, τοσαῦτ' ἔχω ὅσα ἔφαγόν τε καὶ ἔπιον καὶ ἑξῆς. πάσασθαι μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ πῶ πάσω τὸ κτῶμαι, κτᾶσθαι δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ ἔχειν, ὅπερ ἔφη ὁ Σαρδανάπαλος. Δημήτερος δὲ καὶ νῦν ἀκτή, ἡ κλάσμα ἄρτου, ὅ ἐστι ψωμός, εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως βλωμός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. ἢ ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ τείνουσα πορεύεσθαι, διὸ καὶ δαῖτά τινες ἴσην καὶ εἴσην, ἐκ τοῦ ἰέναι ἐτυμολογῆσαι. εἴρηται δὲ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως καὶ ἐν ἄλλοις. σεμνῶς δὲ οὐκ εἶπε σῖτον. ἢ δαῖτα. ἢ βρώμην. ἢ βρῶσιν. ἢ ἐδητύν. ἢ βιοτόν τι, ἀλλὰ Δημήτερος ἀκτήν, ἵνα τὸ τῆς Δημήτερος δῶρον ὁ Ἀχιλλεὺς αἰδεσθῇ. ἑκατόμβοιον δὲ, σταθμοῦ τι εἶδος καὶ νῦν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ἦλφον, χρόνου μέν ἐστιν ἀορίστου δευτέρου, ὡς καὶ τὸ ἔχραισμον, καὶ ἔδουπον, καὶ ἔκτυπον. δηλοῖ δὲ τὸ εὗρον. ἤγουν ὡς εὕρημά τι καὶ ἕρμαιον προσήγαγον. ἕρμαιον γάρ τι τοῖς στρατιώταις τὸ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων κέρδος. σημείωσαι δὲ ὅτι παρόμοιόν ἐστι τὸ, ἑκατόμβοιον ἦλφον, τῷ συνθέτῳ τῷ, ἀλφεσίβοιαι. γυναῖκες γὰρ ἀλφεσίβοιαι, ὅσαι εἰς προῖκα βόας ἦλφον. καὶ ὡς εἰ καὶ ἁρμόττει γυναιξί τε καὶ ἀνδράσι τὸ ῥηθὲν ἀλφεῖν, ὅμως οὐκ ἂν ῥηθεῖεν κατ' αὐτὸ ἀλφησταὶ οἱ τοιοῦτοι, ἀλλὰ κατὰ τὸ κοινόν. κυρίως γὰρ ἀλφησταί, πάντες ἄνθρωποι διὰ τὴν περὶ τὰ πρακτέα εὑρετικὴν μέθοδον, καὶ τὴν κατὰ τέχνας καὶ ἐπιστήμας εὕρεσιν. ἀφ' ἧς εἴπερ ὕστερον τολμῆσαι, ἀλφεσιτέχνους εἶχεν ἄν τις ποιητικώτερον εἰπεῖν αὐτούς. σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸν βοῦν ἀλφεσίβοια καὶ εὔβοια. καὶ παρὰ τὰ μῆλα, φιλομήλα, καὶ πολυμήλη κύρια ὀνόματα, οὕτω καὶ παρὰ τὸν ἵππον, οὐ μόνον ἡ εὔιππη συνθέτως, ἀλλὰ καὶ καταμόνας Ἵππη ἑταίρας ὄνομα. ἥτις ἐραστὴν φασὶν ἔχουσα Θεόδοτον τὸν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ χόρτου, καὶ ὀψὲ ὥρας εἰσελθοῦσα ἐπὶ κώθωνα, ἤγουν συμπόσιον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, ἔφη· Πτολεμαῖε ἐγχεέτω τίς μοι κοτύλας τέσσαρας, εἶτα εἰς τὴν μεγάλην. καὶ ὁ βασιλεύς, ἔφη. εἰς τὴν λεκάνην μὲν οὖν. δοκεῖς γάρ μοι πολὺν Ἵππη πάνυ χόρτον καταβεβρωκέναι, σκώπτων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ μεθύειν ἐκείνην τὴν ἵππῳ παρώνυμον ἐκ διαπράσεως χόρτου, ἢ ἐξ αἰτίας Θεοδότου τοῦ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ χόρτου. ὃς δὴ χόρτος ἵππον κορεννύς, προκαλεῖται πίνειν πολύ. δῆλον δ' ὅτι ὥσπερ Ἵππη ἐκ τοῦ ἵππος, οὕτω καὶ Ἵππων κύριον ὁ ἄθεος. καὶ ὥσπερ ἐκ τοῦ βοῦς Εὔβοια κύριον. ἢ ὁμώνυμος ἡ χώρα, οὕτω καὶ Εὔβοιος κύριον παρῳδὸν καὶ οὕτω παίζειν λόγιός φασι καὶ ἀμφιδέξιος. ὃς πολλὰ εἰσάγων ἐν τοῖς αὐτοῦ χαρίεντα, ἔφη καὶ περὶ στασιασμοῦ τοῦ ἐν βαλανείοις, τὸ, βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι. τὸ δὲ λύμην, δηλοῖ μὲν τὸ λυθείην, λύτρα δοὺς δηλαδή. καὶ ἔστιν εὐκτικὸν κατὰ τοὺς παλαιούς, ὀφεῖλον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. συνέσταλται δὲ τὸ υ, μονόφθογγον γεγονὸς διὰ μέτρον, οἷα μὴ δυνάμενον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι. οὐδέποτε γὰρ ἡ διὰ τοῦ υ καὶ ι δίφθογγος, ὀπίσω συμφώνου πίπτει κατὰ τὴν παλαιὰν παρατήρησιν. δύναται γὰρ καὶ παθητικὸς ὁριστικὸς παρατατικὸς εἶναι ἀπὸ τοῦ λῦμι ῥήματος, ἵνα εἴη καὶ νῦν χρόνος ἀντὶ χρόνου, παρῳχημένος δηλαδὴ ἀντὶ μέλλοντος τοῦ λυθήσομαι. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Λυκάονα, ἔδειξεν ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς εἰκὸς χρήματα οἱ Ἀχαιοὶ ἄλλοθέν τε ἐπορίζοντο, καὶ ἀπὸ τοῦ τοὺς αἰχμαλώτους πωλεῖν. Ἀχιλλεὺς οὖν καὶ ἐκ τῆς τῶν ζώντων διαπράσεως ἤτοι ὡς προγέγραπται πράσεως, πολλὰ εἶχεν. ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα, ὅτι πολλοὺς τῶν Τρώων ζωοὺς ἑλὼν ἠδ' ἐπέρασσα. ὅπερ καὶ ὁ Χρύσης εἰδώς, ἦλθε φθάσας εἰς τὸν ναύσταθμον τὴν θυγατέρα λυσόμενος. εἰ δέ τι καὶ ἐκ τῶν νεκρῶν αἰχμαλώτων ἐκέρδαινον, ὁ νεκροπέρνας δηλώσει Ἀχιλλεύς. ἰστέον δὲ ὅτι φιλοψύχου ἦθος τὸ, ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, καὶ κῆρα μέλαιναν ὡς προγέγραπται. ἱκετικὸν δὲ τὸ, γουνοῦμαί σε, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς Λυκάων μετὰ τὰ εἰρημένα ἐκθέμενος γοργῶς καὶ αὐτὸς τὸ, ἠὼς δέ μοι ἐστὶν ἥδε δυωδεκάτη ὅτ'

ἐς Ἴλιον ἦλθον πολλὰ παθών, ἐπάγει. νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε μοῖρ' ὀλοή. καὶ ὅρα ὡς καὶ ἐνταῦθα ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις τὸ τιθέναι καὶ τὸ βάλλειν. εἰπὼν γοῦν Ὅμηρος τό, νῦν δέ με σαῖς χερσὶν ἔθηκε μοῖρα, μετ' ὀλίγα φησίν, ὃν θεὸς ἐμαῖς ἐν χερσὶ βάλῃ. ἔφη δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου, χερσὶν Ἀχιλλέως θεὸς ἔμβαλε. τούτῳ δὲ ἰσοδύναμον τό, Ζεύς με σοὶ αὖτις ἔδωκεν, ὃ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. δι' οὗ δηλοῦται ὅτι δῶρον θεόθεν τοῖς ἀριστεῦσιν οἱ αἰχμάλωτοι. εἶτα κεῖται ῥητὸν ὃ πᾶς ἂν ἐρεῖ ὁ καταγινώσκων ἑαυτοῦ θεομηνίας ἐφ' οἷς ἐχθρῷ δὶς παρεδόθη, παρῳδήσας τὸν Δία εἰς θεόν. καὶ ἔστι τοιοῦτον. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρί, ὅς με σοὶ αὖθις ἔδωκε. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ γείνατο. Λυκάων δὲ καὶ ταῦτα πρὸς Ἀχιλλέα φησίν. ἰστέον δὲ ὅτι αὐτὸς ὁ Λυκάων, ὄλεθρον ἑαυτοῦ καταψηφίζεται εἰπὼν ἀπέχθεσθαι θεῷ, κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ λόγον. ἔνθα ὁ Αἴολος, ἔρρ' ἐκ νήσου λέγει πρὸς Ὀδυσσέα, οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν ἄνδρα ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσι. καὶ πάλιν. ἐπεὶ ἄρα θεοῖς ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις. ἐπὶ δὲ τούτοις, καὶ ἱστορίαν ὁ ποιητὴς γενεαλογικήν τε καὶ ἐθνικὴν παραπλέκων τοῖς κατὰ τὸν Λυκάονα, φησί. μήτηρ γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος. ὃν καὶ ἐπαναλαμβάνων ὡς ἄξιον λόγου διὰ ἰωνικῆς γενικῆς, φησίν. Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει, Πήδασον αἰπήεσσαν, τὴν ἤδη ῥηθεῖσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι. τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας. παλλακὰς δηλαδή. ταῦτα δὲ ὁ Λυκάων εἰπών, ἐπάγει ὅτι τῆσδε δύο γενόμεθα, σὺ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς δηλαδή, ἄμφω δειροτομήσεις. λέγει δὲ ἑαυτὸν καὶ τὸν πρὸ ὀλίγου μνημονευθέντα Πολύδωρον. εἶτα εἰδὼς ὡς τὸ δειροτομήσεις μέλλοντος ὂν χρόνου, τῷ μὲν Λυκάονι προσαρμόσει, τῷ δὲ Πολυδώρῳ οὔ, ἐκεῖνος γὰρ ἤδη προῴχετο, ὡς διορθούμενος τὸ συγχυθὲν ἀπὸ σχεδιασμοῦ, φησίν. ἤτοι τόν, ἤγουν τοῦτον δή, πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσιν ἤγουν πεζοῖς ὡς προέγνωσται, δάμασας ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί. νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται, ὅ ἐστιν ἴσως δειροτομηθήσομαι μόνος ἐγώ, εἰ καὶ ἀνωτέρω ἔφην ἄμφω δειροτομήσεις. καὶ ὅρα τό, βάλες ὀξέϊ δουρί. δι' οὗ ἐνδείκνυται ὁ Λυκάων, ὡς καὶ ἄλλως ἔσφαλται τό, ἄμφω δειροτομήσεις. ἀμφοῖν γὰρ τούτοιν ὁ ἕτερος ὁ Πολύδωρος, οὐκ ἐδειροτομήθη, ἀλλὰ δουρὶ βληθεὶς ᾤχετο καθὰ ἱστόρηται. ἐπὶ δὲ τούτοις, ὁ Λυκάων εἰς δυσωπίαν προβάλλεται αὐτὸ τοῦτο, τὸ Λαοθόης εἶναι υἱὸς καὶ μὴ τῆς Ἑκάβης. καὶ φησί. μή με κτεῖνε, ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. ὡς καὶ λυπηθῆναι δηλαδὴ ἂν ἐκεῖνον ἐπ' ἐμοὶ διὰ τὸ ὁμογάστριον, οἷα τῶν τοιούτων κασιγνήτων μάλιστα φιλουμένων τοῖς ἀδελφοῖς ὡς προδεδήλωται. οὔκουν τὸν ἀμφιμήτριον ἔκτεινα τὸν τοῦ Πατρόκλου αὐτόχειρα, ὁ ἐμὸς λυπήσει θάνατος. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ὀφειλέτης ἐστὶ ποινῆς, ἐμοὶ δὲ μᾶλλον εἰς δίκην ἀρκεῖ, ὅτι τὸν ὁμογάστριον ἀνεῖλες Πολύδωρον. ἐπὶ τούτοις δέ, καὶ τὸν Πάτροκλον ἐπαινεῖ κολακεύων τὸν Ἀχιλλέα, εἰπών. ὅς τοι, ἤγουν ὁ Ἕκτωρ, ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε. ἔνθα καὶ τὸν Ἀχιλλέα συνεπαινεῖν δοκεῖ ὡς τοιοῦτον ὄντα, εἴπερ ὁ φίλος, ἄλλος αὐτός. καὶ οὕτω μὲν ὁ Λυκάων τὸν Ἀχιλλέα ἐθέλει μειλίσσεσθαι λισσόμενος ἐπέεσσιν. ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε. νήπιε, μή μοι ταῦτα, ἢ μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε. πρὶν μὲν γοῦν Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα, ὡς καὶ προεγράφη. νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅστις θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γ' Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι. καὶ πάντων, ἢ συμπάντων Τρώων. περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων. εἶτα γλυκέως πάνυ κατὰ ἀφέλειαν καὶ ἐνδιαθέτως καὶ σεμνῶς καὶ λαμπρῶς, φησίν. ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τίη δ' ὀλοφύρεαι αὔτως. κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. οὐχ ὁρᾷς οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε. πατρὸς δ' εἰμ' ἐξ ἀγαθοῖο. θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ, ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ ἔσσεται ἢ ἠώς, ἢ δείλη, κατὰ δέ τινας, δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται, ἢ ὅγε δουρὶ βαλών, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. καὶ ὅρα ὅπως αὐτόμως τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς καὶ ἄρτι προαναφωνεῖ θάνατον. καὶ νῦν μέν, λοξῶς οὕτω κατὰ τὸ ἀμφίβολον τοῦ ἐνδοιασμοῦ, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ ὅτε Ξάνθος ἵππος ἐλάλησε. προϊὼν δέ, σαφῶς ἐρεῖ τὸ ἀληθές. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ἀνωτέρω γεγραμμένοις, καὶ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ Ἄλτου κατὰ διττὴν ὡς προεσημάνθη διάλεκτον. τὸ μὲν γὰρ Ἄλταο γέροντος, αἰολικόν, οὕτω δεήσαν τῷ μέτρῳ. τὸ δὲ Ἄλτεω, ἰωνικὸν κατὰ μετρικὴν καὶ αὐτὸ χρείαν. περὶ δὲ Λελέγων, εἰ καὶ ἔφθασε ῥηθῆναι ὥσπερ δὴ καὶ περὶ Πηδάσου καὶ Σατνιόεντος, ἀλλ' οὐ περιττὸν καὶ νῦν ἔσται εἰπεῖν τοσοῦτον, ὡς εἰ μὴ Πήδασον ἄρτι λέγει τὴν τῶν Καρῶν Λελέγων πόλιν, ἣν καὶ οὐδετέρως λέγουσι τὰ Πήδασα καὶ μετὰ τοῦ γ δὲ τὰ Πήγασα, νοηθείη δὲ Πήδασος, Τρωϊκὴ πόλις, ἣν ὡς προερρέθη ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. οὐδὲ οἱ Λέλεγες ἄρα οὗτοι ἔθνος καρικόν, ἀλλὰ Τρωϊκόν. καὶ ὅτι πλάνητες τὸ ἔθνος οἱ Λέλεγες. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος. ὅτι Λέλεγες καὶ Καύκωνες, ἄνθρωποι πλάνητες καθὰ καὶ Πελασγοί. καὶ ὅτι τοὺς Λέλεγας ἐν τῷ καταλόγῳ παραλέλοιπεν ὁ ποιητής, οὐχ ἱκανὸν ἡγούμενος τὸ σύστημα ὡς εἰς κατάλογον τάττεσθαι. ἢ καὶ ὑπὸ τῷ Ἕκτορι τούτους καταλέγων ὡς ὄντας Λυκίους ἐκ τοῦ ὑπὸ τῷ Πριάμῳ δηλαδὴ Τρωϊκῆς Λυκίας. ὁ γὰρ Πριαμίδης Λυκάων, Λαοθόης εἶναι λέγει θυγατρὸς Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσιν ἀνάσσει. οὕτω δέ φησι καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι Δόλοπας ἐσίγησεν, ὡς μετὰ τῶν Μυρμιδόνων ὄντας. ὁμοίως καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ Ἀκαρνᾶνας. λέγει δέ, καὶ ὅτι γράφουσί τινες, Πήδασον ὑπὸ Σατνιόεντα, ὡς ὑπὸ ὄρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. οὐδὲν δέ φησιν ὄρος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, ἀλλὰ ποταμὸς ὃν ὀνο-

ὀνομάζει ὁ ποιητής. ἣν δὲ καὶ πόλις. ἠρημώθη δέ. τὸ δὲ πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας, πολυγύναικα εἶναι τὸν Πρίαμον δηλοῖ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που φανήσεται. ἐμφαίνει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ πολλὰς ἄλλας, ὡς εἴπερ ἤθελε, πολλὰς καὶ ἄλλας εὐμεθόδως ἱστορίας εἶχε νῦν παρεμβαλεῖν τῇ ποιήσει, ἐξ ἀφορμῆς τῶν τοιούτων πολλῶν γυναικῶν. ἐλλειπτικῶς δὲ εἴρηται τὸ πολλὰς καὶ ἄλλας, οὐ γὰρ θυγατέρας Ἄλτεω ταύτας, ἀλλὰ ἑτέρων τινῶν. τὸ δὲ ἄμφω δειροτομήσεις, συγχυθεὶς ὁ Λυκάων φησί. τὸν μὲν γὰρ ἀδελφὸν Πολύδωρον, οἶδεν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐδηλώθη, μαθὼν μὴ δειροτομηθέντα, ἑαυτὸν δὲ ὃ πείσεται ἀγνοεῖ. πιφαύσκεσθαι δὲ, ἐν μὲν τοῖς ἑξῆς τὸ φαίνειν καὶ ἐνδείκνυσθαι. δι' ὅ, πιφαύσκεο φλόγα πολλήν. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ φάω τὸ λάμπω, φάσκω. καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, πιφαύσκω. ἐνταῦθα δὲ ἡ τοιαύτη λέξις, τὸ φάσκειν, ὅ ἐστι λέγειν δηλοῖ. διὸ πιφαύσκεο εἰπών, ἐπάγει ἑρμηνευτικῶς πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας τό, μὴ δ' ἀγόρευε. ἵνα ἐκ παραλλήλου ταυτὰ εἶεν τὸ πιφαύσκεο, καὶ τὸ ἀγόρευε. διαθερίζει δὲ τὴν τοιαύτην λέξιν ἡ πεζογραφία. τὸ δὲ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα. ἢ γὰρ ὁ Πάτροκλος λέγεται ἐπισπεῖν τὴν αἴσιμον ἡμέραν. ἢ ἡ αἴσιμος ἡμέρα τὸν Πάτροκλον. τὸ δὲ πεφιδέσθαι, ἰωνικός ἐστι μέσος ἀόριστος δεύτερος. τὸ δὲ Ἰλίου προπάροιθεν, ἀπορίαν λύει τήν, διατὶ ἐν τοῖς ὕστερον, φείδεται οὐ Τρωὸς ἁπλῶς, ἀλλὰ τοῦ τῶν Τρώων βασιλέως Πριάμου ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ ἔχει μὲν ἐκεῖνο λύσιν, ὡς αἰδεῖται τὸν γέροντα οἷα κυρίως ἱκέτην καὶ ὁμωρόφιον. λύεται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐνθάδε. οὐ γὰρ κρίνει ἁπλῶς μὴ πεφιδέσθαι μηδενὸς τῶν Τρώων, ἀλλὰ μόνων τῶν ἐμπεσουμένων εἰς χεῖρας αὐτῷ νῦν Ἰλίου προπάροιθεν. τὸ δὲ ἐμαῖς ἐν χερσίν, ἀκρίβειάν τινα καὶ αὐτὸ ἔχει. φείσεται μὲν γάρ τινος, εἴπερ ἑτέρου τυχὸν ἐμπεσεῖται χερσίν. αὐτὸς δὲ ἑλὼν, οὐκ ἂν φείσαιτο. τὸ δὲ ἐν χερσὶ βάλῃ, περὶ οὗ καὶ προεγράφη, ὅμοιόν ἐστι τῷ, χερσὶ πελάσαι, ὅπερ ἀνωτέρω κεῖται. τὸ δὲ καὶ πάντων Τρώων, καὶ περὶ ὧν οὕτω λέγειν φιλεῖ ἐν τῷ, πάντες τίσετε φόνον. τὸ δὲ περὶ δ' αὖ Πριάμοιο παίδων, δριμέως ἀντιφέρεται πρὸς τό, οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς Ἑκάβης μὲν οὐκ ἐγένου, ἔχεις δὲ πατέρα τὸν Πρίαμον οὗπερ ἕνεκεν τεθνήξῃ. καὶ τοῦτο τὴν αἰτίαν τοῦ νήπιον ὑπ' Ἀχιλλέως κληθῆναι τὸν Λυκάονα, οἷα μὴ νοήσαντα ὡς οὐ τοσοῦτον ἐκ τοῦ μὴ γεννησαμένης Ἑκάβης ὠφελεῖται εἰς ἔλεον, ὅσον βλάπτεται ἀπὸ τοῦ σπείραντος πατρὸς, οὗ τῶν παίδων μὴ πεφιδέσθαι, ἄραρεν. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν τῷ, περὶ δ' αὖ, φανερῶς ἡ περὶ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ, κειμένη ἀντὶ τοῦ περισσῶς. καὶ οὐ νοουμένη μόνον, ἀλλὰ καὶ λεγομένη αὐτὴ καθ' αὑτήν. καὶ οὐχ ὡς ἐν τῷ, πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν, καὶ πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. καὶ τοῖς τοιούτοις. ἰστέον δὲ ὅτι αἱ παλαιαὶ μὲν ἐπιτάσεις εἰσὶ τὸ πέρι. τὸ ἀρί. τὸ ἐρί. τὸ δά. τὸ ζά. τὸ βοῦ, καὶ ἄλλα ὅσα ἰδίᾳ μὲν νοητά, οὐ μὴν καὶ ἰδίᾳ ῥητά. ἔτι δὲ καὶ τὸ λίαν, πάνυ, ἄγαν, καὶ τὰ λοιπά, ὅσα ἰδίᾳ καὶ νοοῦνται καὶ ἐκφωνοῦνται περὶ μίαν ὄντα λέξιν. καὶ ὁπόσα δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται ὑπερθετικῶς, δι' ὅ, ὅπποσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. ναὶ μὴν καὶ τὰ ἐν ὀνόμασιν ἐπιτείνοντα καθ' ὑπέρθεσιν, κοινά τε εἰσὶ καὶ οὐ παρασύρουσιν εἰς γέλωτα. οἱ δὲ γράφοντες εὐτραπέλως, ἄλλως ἐθρασύναντο πρὸς ἀστεϊσμόν. δι' ὃ γράψας ὑπερθετικῶς τὸ αὐτότατος. καὶ ὁ συγκρίνας ἀσμάτων σεμνῶν ποιητήν τινα πρὸς ἕτερον τοιοῦτον τοπικώτερον, καὶ εἰπὼν κρείττω ἐκεῖνον εἶναι ἡμέρας δρόμῳ. Ἄλεξις δὲ λέγεται εἶναι ὁ τοῦτο γράψας. δοκεῖ δὲ τῶν τοιούτων ἀρχὴν ἐνδοῦναι, ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης. ἐμοῖς ἔφη μειράκιά τινα εἶναι Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. τὰ δὲ ποιητικὰ ἐπιτατικὰ τερατώδη ὄντα, οὔτε εἰς κοινότητα ἐθέλουσιν ἀναφέρεσθαι, οὐδὲ μὴν ἀστεΐζονται. πραγματεύονται δὲ σεμνότητά τινα καὶ ἔκπληξιν. τὸ δὲ ἀλλὰ φίλος θάνε, πρός τε τὸ μή με κτεῖνε ἐλέχθη. καὶ ἔτι ἀστείως ἀνετέθη πρὸς τό, ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὅτι τὸ μεῖζον, φίλος ὢν καὶ μὴ ἁπλῶς ἱκέτης, ὅμως θάνε. τὸ δὲ κάτθανε καὶ Πάτροκλος, οὐχ ἁπλῶς ἐπλάσθη, ἀλλὰ κατὰ βαθὺν οἶκτον. ἐμφαίνει δὲ καὶ ὡς μὴ δεχόμενος ἄποινα τοῦ Λυκάονος ὁ Ἀχιλλεύς, αὐτὸν ἐθέλει ἀντίποινα τοῦ Πατρόκλου ἀνελεῖν. ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων Τρώων βούλεται ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα εἰπὼν τό, εἰσόκε πάντες τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ ἑξῆς. ὃ δὲ ἐφεξῆς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπάγει περὶ αὐτοῦ, μονῴδημά τι ἐστὶ καὶ δι' ὃ ᾠδάριον τοῦ ἥρωος, ἐφ' ἑαυτῷ οἶκτον ἔχον. ἰστέον δὲ ὅτι τό, καλός τε μέγας τε, ἐπαινεῖται ὡς ἄριστα συνδυασθὲν εἰς ἐγκώμιον. ὁπότερον γὰρ ἂν φασὶν ἑτέρου στερηθῇ, οὐκ ἐντελῶς ἔχει πρὸς κόσμον σώματος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καθά καί τινι σμικροτάτῳ ἐνόπτρῳ, ἴνδαλμά τι ὅλου ἐγκωμίου ἐμφαίνεται. τὸ μὲν γὰρ πατρός εἰμι ἀγαθοῦ καὶ μητρὸς τοιᾶσδε, τὸ τοῦ γένους κεφάλαιον ὑπολαλεῖ. τὸ δὲ μέγας, τοῦ σώματός ἐστιν, ἐκτὸς ὄντος. τὸ δὲ καλός, σωματικά τε ἀγαθὰ ἐμφαίνει καὶ ψυχικά. τὸ δὲ οἷος, πλειόνων ἐστὶν ἐμφατικὸν τῷ εὐεπηβόλως νοοῦντι. μέγα οὖν ἐγκώμιον εἰς ἑαυτὸν ἀνεπαχθῶς λαλεῖ ὁ Ἀχιλλεύς. ὁ δὲ τόπος οὗτος μετατεθεὶς, παντὶ ῥητορεύοντι χρησιμεύσει ἐπὶ προσώπῳ λαμπρῷ τε καὶ εὐγενεῖ. τὸ δὲ ἔσσεται ἢ ἠὼς ἤγουν πρωΐα καὶ ἑξῆς, διαίρεσίς ἐστι τῆς ἡμέρας εἰς τρία μέρη. ὥσπερ γὰρ ἡ νὺξ τριχῇ διαιρεῖται, εἰς ἑσπέραν, εἰς ἀμολγόν, καὶ εἰς ἕω. οὕτω καὶ ἡ ἡμέρα εἰς ἃ λέγει ὁ ποιητής. τὸ δὲ δείλης εἴ τι προσεκτέον τοῖς καὶ οὕτω γράφουσιν, ἔλλειψιν ἂν ἔχει τινά. ἵνα λέγῃ, ἢ δείλης καιρός. ἢ δείλης ὥρα. ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἄλλως δέ, εἴη ἂν ἐπιρρηματικὸν ἐξ ἐλλείψεως, κατὰ τὸ ἐπίσης, καὶ ἐπιπολῆς, καὶ διακενῆς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὡς ἐὰν εἴποι τις, ἔσεται ἠὼς ἢ ἐπὶ δείλης. τὸ δὲ ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται, δηλοῖ μὲν τό, ἀνελεῖ σιδήρῳ. διφορουμένην δὲ τὴν γρα-

φὴν ἔχει τοῦ ὀνόματος. γράφεται γὰρ καὶ διὰ διφθόγγου ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρεῖ. καὶ διὰ τοῦ η δὲ μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι ἐκ τοῦ ἀρηῒ. τὸ δὲ ἢ δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ, πάνυ μεγαλοπρεπῶς εἴρηται, ὡς μή τινος τολμῶντος ἐγγίσαι καὶ σταδίην πολεμῆσαι τῷ ἀχιλλεῖ. δοκεῖ δὲ περιττῶς προσκεῖσθαι τὸ ἀπὸ νευρῆφιν ἐνταῦθα. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀρχαίας χρήσεως ἡ νευρὰ, ἡ ἀπὸ νεύρου δηλαδὴ, ὕστερον γὰρ οὐ τοιαύτη ἐστίν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ ἐλπίζων πρός τινος ὄλεθρον, ἐρεῖ. νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐπεὶ ἐπέλασσέ γε δαίμων. ἐπὶ δὲ δυστυχοῦς ἱκέτου, λεχθήσεται τὸ, ὡς ἄρα εἶπε λισσόμενος ἐπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν.

Ὅτι ὁ Λυκάων σωθῆναι ἀπεγνωκὼς, ἔγχος μὲν τὸ τοῦ ἀχιλλέως δηλαδὴ, ἀφέηκεν. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας ἀμφοτέρας, ἐπευχόμενός που τὸν ταχὺν θάνατον. Ὅρα ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν, ἔγχος τις ἀφῆκεν, ἀντὶ τοῦ εἰς βολὴν ἔπεμψεν. ἐνταῦθα δὲ, ἄλλως εἴρηται, ἀντὶ τοῦ κατέλειψε κρατεῖν τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἔγχος. καὶ ἔστι καὶ τὸ ἀφεῖναι ἔγχος, ὁμώνυμον νόημα. ὡς καὶ τοῦτο δὲ, εἶχεν ἔγχος ὁ αὐτὸς Λυκάων, τὸ τοῦ ἀχιλλέως. ἤγουν κατεῖχεν, ἐκώλυε. τὸ δὲ πετάσσας, μετενήνεκται τροπικῶς ἐκ τῶν ἐν τῷ πέτεσθαι οὕτως ἁπλούντων τὰς πτέρυγας. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἀπογνόντος ἴδιον τὸ, τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε ὡς ἐρρέθη πετάσσας. ὅτι πληγὴν θανάσιμον ἐκφράζων, φησί. τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα. πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος ἄμφηκες ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν. Λυκάων δ' ὑπ' ἀχιλλέως οὕτω πάσχει.

Ὣς φάτο. τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας. ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα. πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δῦ ξίφος ἄμφηκες. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' ἀχιλεὺς ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἧκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπευχόμενος, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν.
Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει
Ἰχθὺς, ὥς κε φάγῃσι λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν ἰλίου ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων.
Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰρροος ἀργυροδίνης
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους.
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
Τίσετε πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο.

ὅτι τοῖς πίπτουσι παρὰ τῷ ποιητῇ, τοιαῦτά τινα ἐπιλέγονται. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο. καὶ, ἐρρέτω. καὶ, φθείρεσθε. καὶ, κεῖσο οὕτως. δυστυχίαν δὲ νεκροῦ δηλοῖ τὸ, οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται. ὅτι ἐν ἀρχῇ μὲν, ὁ νεοσφαγὴς ῥιφθεὶς εἰς ὕδωρ, κάτω δύεται διὰ στερρότητα σώματος, ἰσχυρότερος ὢν τοῦ ὕδατος. μετὰ δὲ ἡμέρας πληρούμενος ὑγροῦ καὶ φυσώμενος, μετεωρίζεται. βάρει, τοῦ φέροντος ἐλαττούμενος. καὶ δηλοῖ ὁ ποιητὴς τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ λυκάονος ὡς παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί. λέγων ὅτι ἀχιλλεὺς τὸν λυκάονα λαβὼν ἐκ ποδὸς, εἰς ποταμὸν ἀφῆκε φέρεσθαι. καὶ ἐπευχόμενος, ἄλλα τε εἶπεν, ἐν οἷς καὶ οὐ κλαύσεται αὐτὸν ἡ μήτηρ καθὰ προσεχῶς ἐγράφη ἀλλὰ σκάμανδρος οἴσει ἐς θάλασσαν, καὶ ὅτι κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, ὅ ἐστιν ἀφρόντιδες. ἄφοβοι. καὶ ὅτι θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθὺς ἢ ὑπαΐξει, τουτέστιν, ἐκ τῆς ἄνω μελαίνης φρικὸς ἤγουν κυματώδους ἀνατάσεως, συγκαταδύσεται τῷ λυκάονι κάτω, ὑπαΐξας ἢ ὑπαλύξας τουτέστιν ἀφεὶς καὶ ἐκφυγὼν τὴν ἐπιπλάζουσαν φρίκα. διατί δὲ οὕτω καταδύσεται ὁ τοιοῦτος ἰχθύς; ὥς κεν, ἤγουν ὅπως φάγῃσί φησι λυκάονος ἀργέτα δημόν. καὶ οὕτω δηλαδὴ παχυνθήσεται. ἔνια δέ γε τῶν ἀντιγράφων, τὸ ὥς κε, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφουσιν ἀκολούθως τῷ, θρώσκων ἰχθύς. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς οὔτε καταδύντα τὸν λυκάονα ἐνταῦθα ὅ ἐστι βυθισθέντα σκεπτόμενοι, ἀλλ' ἄνω ὕστερον ὑποτιθέμενοι γεγονότα καὶ ἐπιπλεύσαντα, καὶ τῇ γραφῇ δὲ τοῦ ὑπαλύξει ἀρεσκόμενοι, φασίν. ὅτι νῦν μὲν κάτω δύσεται ῥιφεὶς, μετὰ δέ τινας ἡμέρας ἀναπλεύσαντος τοῦ νεκροῦ, τάχα αὖθις λιπανθεὶς ἰχθὺς ὃς φάγῃ τὸν αὐτοῦ δημὸν, ὑπαλύξει τουτέστιν ἐκφεύξεται διὰ τὴν ἐκ τῆς λιπάνσεως θερμότητα, τὸ θανατηφόρον ψῦχος. ὡς

φει-

φευκός φησι λεγομένου τοῦ ψύχους, ὅπερ οὐκ ἔστιν ὁμηρικόν. ἄλλοι δὲ ὑπαΐξει γράφοντες, λέγουσιν ὅτι τοῦ νεκροῦ ὁμοίως ἀναδύντος, ὅ ἐστι μετὰ ἡμέρας τινὰς ἄνω κουφισθέντος, ἰχθύς τις ὑπαΐξει τουτέστιν ὑπεξορμήσεται τὴν φρίκα τοῦ ὕδατος, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν, ἧς ἄνω κεῖται ὁ νεκρός. ὃς ἰχθὺς, καὶ φάγῃ τὸν τοῦ νεκροῦ δημόν. καὶ ὅρα ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἀμφιβόλοις τε ἐννοίας, καὶ ὅπως ὁ ἀχιλλεὺς σκώπτει μετὰ βαρύτητος. εἰσὶ γὰρ καὶ τὰ χωρία ταῦτα, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἕτερα διάφορα, κεκραμένα γλυκύτητι καὶ βαρύτητι. ἰστέον δὲ ὅτι σχεδιάζων ὁ ἀχιλλεὺς ἔφη τὸ, θρώσκων κατὰ κῦμα ἰχθύς. ἄλλως γὰρ, καὶ ἐν ἀκυμάτῳ γαλήνῃ ἀναθρώσκων τοῦ βάθους καὶ τῆς ἐπιπολῆς γινόμενος, εἶτα ὑπερέχων τὴν πιμελὴν τοῦ λυκάονος, λαφύξει αὐτὴν ἐπιτρέχουσαν ὡς εἰκὸς τῷ ὕδατι διὰ τὸ τοῦ δημοῦ ἐπιπλαστικόν, ὃ δὴ καὶ τὰ ἐλαιώδη ἐφ' ὕδατος παρέχουσιν. ὅτι δὲ οὕτω πολλάκις οἱ ἰχθύες πιεῖσι βοσκόμενοι δηλοῦσι καὶ οἱ ἐκ τῶν θαλασσίων ἀφῶν διοικονούμενοι ἐν τῷ ὑπερέχειν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐκ τῶν ἐπιπλεόντων βρύων ἀποζῶντες ὁμοίως ἰχθύες. καὶ ὁ ψευμὸν δὲ, θέρους πρασίον ἢ τι πάχος ἐπιπλάζον πάνυ πολὺ φέρων διηνεκῶς ἐπιτρέχον, τρέφει δὲ αὐτοῦ τὰ ἰχθύδια τὰ τοῦ ὕδατος ἐπιφανείας γιγνόμενα καὶ ἀπολιχμώμενα τὸ ἐπανθοῦν χλοερόν. ὅπερ ὁ τοῦ παντὸς κηδεμὼν εἴτε χλόην ἀναλύων εἴτε καὶ ἄλλως ποιῶν, ἐφαπλοῖ τῷ ποταμίῳ ὕδατι ἕως καὶ εἰς ἡμέρας ψυχεινὰς ὡς παρατετήρηται. ὅτι δὲ ἡδὺ κρέας βρότειον ἰχθύσι, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἀρχέστρατος, εἰπών. ἅπας δὲ ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέαν αἴπερ περικύρσῃ. τῶν δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι λέξεων, τὸ μὲν ἀπολιχμήσονται, διὰ μόνου διχρόνου τοῦ ἰ ἔχει τὴν ἀρχουσαν διὰ τὸ δύο σύμφωνα ἐπάγεσθαι, εἰ καὶ ἄλλως ὤφειλε δίφθογγον ἔχειν ὡς ἀπὸ τοῦ λείχω. λέγει δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸν σκάμανδρον δινήεντα, ὡς καὶ ἄλλους πρὸ αὐτοῦ ποταμούς. τὸ δὲ θρώσκων, ὅτι ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ἰ προσγράφει, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. θορῶ γάρ φασι τὸ πηδῶ, οὗ παράγωγον, θορίσκω. καὶ μεταθέσει θροίσκω, καὶ ἐκτάσει τοῦ ὁ, καὶ προσγραφῇ ἅμα τοῦ ἰ, θρώσκω. διὸ καὶ ὁ θρωσμός φασὶν ὁ ἐκ τούτου γινόμενος, προσγεγραμμένον φέρει τὸ ἰ. δημὸν δὲ ἀργέτα, τὸ λευκὸν λίπος λέγει. δημὸς μὲν γὰρ, τὸ λίπος παρὰ τὸ δαίω. ἀργὴς δὲ ἀργῆτος, ὁ λευκός. ἐξ οὗ τὸ ἀργέτα κατὰ συστολήν. τοῦτον δὲ καὶ ἐπινεφρίδιον δημὸν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ. ὅτι στρατηγὸς διώκων ἐχθρούς, ἐρεῖ αὖ τὸ, φθείρεσθε, εἰσόκεν ἄστυ ἕως ἄστυ κιχείομεν, ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δὲ ὄπιθεν κεραΐζων. τί δὲ δηλοῖ τὸ κεραΐζειν, προδεδήλωται. ὅτι τοῖς ποταμοῖς ταύρους ἱέρευον, καθίεσαν δὲ καὶ ἐν ταῖς δίναις ζωοὺς ἵππους. ὃ δὴ καὶ ἐπὶ ξάνθον ἐποίουν οἱ τρῶες. ὅτι δὲ οἰκειότητα ἔχει ὁ ταῦρος πρὸς τὸ ὑγρόν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ποσειδῶνι θύεται, εἴρηται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ ἡρόδοτος ἐν οἷς φησι, σφαγιασάμενοι τῇ θαλάσσῃ ταῦρον. καὶ ἵππος δὲ ὡς ταχύτατον ζῶον, προσήκει τοῖς ὠκυῤῥόοις ποταμοῖς. τὰ δὲ ῥηθέντα ὡς ἐπὶ ποταμοῖς ἔθη ὅμηρος ἱστορῶν, φησίν. οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ εὔροος ἀργυροδίνης ἀρκέσει ὅ ἐστιν ἄρκιος φανήσεται, βοηθήσει. ᾧ δὴ δῆθεν, ἤγουν ἐπὶ πολὺ καὶ συχνὰ, ἢ καὶ ἀεί, πολέες ἱερεύετε ταύρους. ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. εἶτα ἐπιφέρει ῥητὰ οἰκεῖα ὃν ἐπὶ ἀπειλῇ τῇ κατὰ κακούργων. ἀλλὰ, καὶ ὥς, ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες τίσετε φόνον καὶ λοιγὸν τοῦ δεῖνος, ἢ τῶν δεῖνα. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα κατὰ τρώων λαλεῖ παθαινόμενος ἐπί τε τῷ ἑταίρῳ καὶ τοῖς ἀχαιοῖς, οἵ τινες ἂν εἶεν ἀχαιοὶ ἐνταῦθα, εἴτε οἱ ὅλοι, εἴτε οἱ κατ' αὐτὸν μυρμιδόνες, ἰδίως καὶ αὐτοὶ οὕτω καλούμενοι, καθὰ σαφῶς προδεδήλωται.

Ὣς ἄρ' ἔφη. ποταμὸς δὲ, χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον ἀχιλλῆα, τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀμύνῃ.
Τόφρα δὲ πηλέος υἱὸς ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων,
Υἱέϊ Πηλεγόνος. τὸν δ' ἄξιος εὐρυρέεθρος
Γείνατο καὶ περίβοια, ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη. τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.
Τῷ δ' ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἑστήκει ἔχων δύο δοῦρε. μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν.
Τοὺς ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;

Ὅτι τερατῶδη τινὰ καὶ φοβερὰ ἐνταῦθα περιπέτειαν ὁ ποιητὴς ἐξευρίσκει διὰ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ψυχώσας δι' αὐτοῦ ὅλον τὸν σκάμανδρον, καὶ ὕβριν παθόντα πλάσας ὥς τε δαίμονα, χολούμενόν τε ποιεῖ, καὶ ὁρμαίνοντα κατὰ τοῦ ἀχιλλέως, καὶ τοιοῦτα ὅσα ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. αἰτία δὲ τῶν συμβησομένων, προκαταβέβληται νῦν, τὸ φθάσαι ἀνωτέρω τὸν ἀχιλλέα εἰπεῖν ὅτι τοῖς τρωσὶν οὐδ' ὁ ποταμὸς οὗτος ἀρκέσει, ᾧ πολλὰ τρῶες ἱερεύειν εἰώθασιν, ὡς ἀνωτέρω προδεδηλῶς εἴρηται. Καὶ ὅρα ὅπως δακνηρὸν ἡ ὕβρις, φράζει δὲ τὰ τοῦ ῥηθέντος

Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός.
Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας. ἥδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἑνδεκάτη ὅτ' εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.
Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι.
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει. τὸν δέ με φασὶ
Γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.

χόλου Ὅμηρος, οὕτω. ὣς ἄρ' ἔφη ὁ Ἀχιλλεύς. ποταμὸς δὲ, χολώσατο κηρόθι μᾶλλον. ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο ἤγουν τῆς πολεμικῆς ἐνεργείας δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀμύνῃ. ἐμφαίνει δ' ἐν τούτοις Ὅμηρος, μέθοδον ἀνασκαλεύειν εὑρέσθαι τινα, δι' ἧς ἐγκόψει τρικιλίας χάριν τὴν ἄρτι ἐν τῷ ποταμῷ ἀριστείαν τῷ ἥρωϊ. ὅτι Ἀστεροπαῖος, υἱὸς ὢν Πηλεγόνος, τὸν δ' Ἄξιος εὐρυρέεθρος γείνατο καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν πρεσβυτάτη. τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης. καὶ ταῦτα μὲν ἡ Ὁμηρικὴ λέγει μοῦσα. προϊὼν δὲ αὐτὸς ὁ Ἀστεροπαῖος διηγήσεται τὰ λοιπὰ τῶν κατ' αὐτὸν, μερίζοντος ἐπιτηδὲς κἀνταῦθα τοῦ ποιητοῦ τὸ διήγημα. ἐρωτηθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τίς ὢν ἔτλη ἀντίος αὐτοῦ ἐλθεῖν, ἐρεῖ. Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις; εἶτα ἐποίσει. εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης. Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας. ἥδε δέ μοι νῦν ἠὼς ἑνδεκάτη, ὅτ' εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα. αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος. Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τόν δέ με φασὶ γείνασθαι. εἶτα τῇ συντόμῳ ταύτῃ διηγήσει, ἐπάγει συντομωτάτην ἀξίωσιν. νῦν αὖτε μαχώμεθα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. οὔτε πολυλογήσας κατὰ τὸν μαλακὸν Λυκάονα, οὔτε πτοηθεὶς, ὅτι μὴ δὲ εἶχε πεῖραν τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀρετῆς ὡς καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πηλεγόνα οἴονταί τινες οὐκ ἀπιθάνως, αἴτιον εἶναι κλήσεως τῇ νῦν λεγομένῃ χώρᾳ Πελαγονίᾳ ὡς ἐκεῖθεν ὄντων τῶν Παιόνων οὓς ἄγει ὁ Ἀστεροπαῖος. καὶ ὅτι ὀξύνεται ὁ Πηλεγὼν, ὡς ὁ Λεστρυγὼν κατὰ τοὺς παλαιοὺς λέγοντας, ὅτι τὰ εἰς γων ὀξυνόμενα, τρέπει τὸ ω εἰς ο ἐπὶ γενικῆς, οἷον Πηλεγόνος, Λεστρυγόνος. καὶ ἀνάπαλιν, τὰ μὴ φυλάσσοντα ἐπὶ γενικῆς τὸ ω, δῆλον ὅτι ἐπ' εὐθείας ὀξύνονται. τὰ δὲ μὴ ὀξυνόμενα, ἢ φυλάσσει τὸ ω, ὡς τὸ φαλάγγωνος. αἴγωνος. ἢ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ὡς τὸ οὐκαλέγοντος. τὸ δὲ καταπύγων βαρυνόμενόν φασι καὶ διὰ τοῦ ο κλινόμενον, ἔχει ἀφορμὴν τὴν ἐκ τοῦ ὁ κατάπυγος παρωνυμίαν. ὡς καὶ τὸ, ἀπείρων, τὴν ἐκ τοῦ ὁ ἄπειρος. ἐν δὲ τῷ εὐρυρέεθρος, ἐνθυμητέον καὶ τὸ εὐρείτης, καὶ εὔρροον, καὶ ἐΰρρηος ποταμοῖο. καὶ τὸ βαθύρροος, ὠκύρροος, βαθυρρείτης, ἀγαλαρρείτης, καὶ ὅσοις ἄλλοις τοιούτοις ἐπιθέτοις χρῆται ὁ ποιητὴς, οἷα κἂν τοῖς τοιούτοις εὕρομεν. τὸ δὲ Ἀκεσσαμενὸς, ὡς κύριον ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τῆς μετοχῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σωζομενὸς, καὶ πασαμενός. ὧν ὁ μὲν, ἰσθμικός. ὁ δὲ, υἱὸς Ὀρέστου τοῦ Ἀτρείδου. τοιούτου δὲ τόνου καὶ ἀλεξαμενὸς, Τήϊος ἀνὴρ, εὑρετής φασι τοῦ μιμητικῶς γράφειν. διὰ τοιαύτην δὲ αἰτίαν καὶ αἱ Κλαζομεναὶ ἡ πόλις, ὀξύνεται. καὶ ἡ Δεξαμενὴ δὲ, καὶ ἡ Εἰαμενὴ, ὡς προδεδήλωται. τὸ δὲ ταύτῃ γὰρ ἐμίγη ποταμὸς, δοκεῖ μὲν ἐκ περισσοῦ κεῖσθαι. ἤρκει γοῦν εἰς νοῦν τέλειον τὸ, τὸν δ' Ἄξιος γείνατο καὶ Περίβοια. Ὅμηρος δὲ προσέθηκεν αὐτὸ, ἵνα οὕτω κρατυνεῖ τὸν μῦθον, καὶ μή τις ὀκνήσῃ ποταμοῦ παῖδα τὸν Ἀστεροπαῖον εἰπεῖν. τὸ δ' εἴμ' ἐκ Παιονίης, ἢ τὸ εἶμι δηλοῖ ἢ τὸ εἰμὶ, ἀκολούθως τῇ ἐξ Ἀχιλλέως ἐρωτήσει. πυθομένου, τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν. τὸ δὲ ἐρίβωλος, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐριβώλακος. περὶ δὲ Παιόνων, ἀρκούντως ἐν τοῖς φθάσασιν εἴρηται. διείληπται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. νῦν δὲ, ἐκεῖνο ῥητέον. ὡς εἴπερ κατὰ τὴν ἱστορίαν Παίοσιν ὅμοροι Σελλοὶ καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρις Ἀχελῴου, σημειωτέον τὸ πολὺ μῆκος τῆς τῶν Παιόνων γῆς, εἰ καὶ περὶ Στρυμόνα καὶ Ἄξιον καὶ ἕως Ἀχελῴου διατείνουσι. τὸ δὲ δολιχεγχέας, ἀπὸ εὐθείας ἐστὶ τῆς ὁ δολιχεγχὴς, διὸ καὶ προξύνεται ὡς ἀπὸ εὐθείας. προϊὼν δὲ ὁ ποιητὴς, καὶ ἱπποκορυστὰς λέγει τοὺς Παίονας. ἐνταῦθα δὲ, παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐν τῷ καταλόγῳ μὲν, ἀγκυλότοξοι Παίονες λέγονται, ὧδε δὲ, δολιχεγχέες. καὶ φασὶν ὅτι ἢ ἐπαμφοτερίζουσι καθὰ καὶ ὁ Τεῦκρος ποτὲ μὲν αἰχμάζων, ποτὲ δὲ τοξεύων. ἢ καὶ διττὸν γένος εἰσίν. οἱ μὲν, ὑπὸ τῷ Πυραίχμῃ. οἱ δὲ, ὑπὸ τῷ Ἀστεροπαίῳ. φασὶ δὲ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ μὴ κεῖσθαι τὸν Ἀστεροπαῖον, ἢ ὡς νεήλυδα, ἢ καὶ ὡς μὴ κυρίως ἡγεμόνα. οὕτω γάρ φασι καὶ ἐπὶ Ἀθηναίων ἐν τῷ καταλόγῳ Μενεσθέως μνησθεὶς ἡγεμόνος ὁ ποιητὴς, ἐν τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ, καὶ Στιχίου μέμνηται καὶ Φείδαντος. εἰ δὲ καὶ Πρωτεσιλάου πεσόντος, Ποδάρκης εἶχε τὸ πᾶν τῆς ἀρχῆς, οὕτω καὶ Ἀστεροπαῖος διὰ τὸ τὸν Πυραίχμην προαναιρεθῆναι, αὐτὸς νῦν ἄρχειν τῶν Παιόνων λέγεται. τινὲς δὲ καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον ἐν τῷ καταλόγῳ τάσσουσιν, ὑποτάσσοντες στίχον, καὶ γράφοντες οὕτως. αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, Πηλεγόνος δ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος. περὶ δὲ Ἀξίου εἴρηται ἀρκούντως ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν. ὃν ἐνταῦθα ὁ Ἀστεροπαῖος ἐπαναλαμβάνει πλείονος ἀξιῶν λόγου, ὡς πρόγονον. καὶ ὕδωρ δὲ αὐτὸν κάλλιστον ἐπὶ γαῖαν ἱέναι λέγει, σεμνο-

σημειολογῶν διὰ τὸ γένος αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρου ποταμοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ ποιητής φησιν. ὁ δὲ νοῦς τοῦ, κλυτὸν ἔγχει, ὁ αὐτός ἐστι τῷ δουρὶ κλυτός. τὸ δέ, τὸν δέ με φασὶ γείνασθαι, ὅμοιόν ἐστι τῷ, τὸν μ' ἔκ φασι γενέσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Ἀστεροπαῖον, καὶ περιδέξιον ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ, εἰπὼν κατωτέρω, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν, τουτέστιν ὑπερδέξιος κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ἀμφιδέξιος, ὅ ἐστιν ἀμφοτεροδέξιος, ὁποῖοι καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸ τούτου ἐφάνησαν. διὸ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐπερείσαντι, ἀντίος ἐκ ποταμοῦ ἔστη ἔχων δύο δοῦρε. τί δὲ ἐποίησε, καὶ τί ἔπαθεν, εὐθὺς εἰρήσεται. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀμφιδέξιος, οὕτω καὶ ἀμφαρίστερος παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὁ ἐναντίος τῷ ἀμφιδεξίῳ. ὅτι δὲ ἀγαθὰ μὲν καὶ εὐοιώνιστα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰ δεξιὰ ἐκρίνοντο, οὐ τοιαῦτα δὲ τὰ λαιά, ἔκ τε τῶν οἰωνοσκοπῶν δῆλον, καὶ ἐκ τῶν ἐξ ἀριστερᾶς πταρμῶν καθ' ὧν οὐκ εὐεμφάτως ἡ κωμῳδία ἔπαιξεν. ἀκολούθως οὖν ψέγεται καὶ τὸ ἀμφαρίστερον, καὶ τὸ ἐπαρίστερον. φέρεται δὲ καὶ παρῳδία σύμφωνος τούτοις παλαιά, τό, οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσαι. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μέσῳ τῶν εἰρημένων, κεῖται καὶ ὅτι Ἀχιλλεὺς μέν, ἐπόρουσεν. Ἀστεροπαῖος δέ, ἀντίος ἐκ ποταμοῦ ἔστη, ἔχων οἷα ὡς ἐρρέθη περιδέξιος δύο δοῦρε. μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε Ξάνθος ὁ τοῦ ποταμοῦ δηλαδὴ ταμίας ὕδατος, ἐπεί φησι κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν. τοὺς δ' Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν. ὃ δὴ οἰκεῖον λέγειν ἐπὶ τῶν ὑγροῖς κτεινομένων.

Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
Ῥῆξε σάκος, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο.
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές. ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε κατακτάμεναι μενεαίνων.
Καί τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν. ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην.
Μεσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς. ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης. τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ
Ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο.
Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

Οὐ καινὸν σχῆμα καὶ ἐνταῦθα κεῖται. εἰπὼν γὰρ ὁ ποιητὴς ὅτι ἀπειλήσας Ἀχιλλεὺς τῷ εἰρημένῳ Ἀστεροπαίῳ, ἀνέσχετο Πηλιάδα μελίην, ἐπάγει. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦν ὡς εἴρηται. καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὐκ εὐσύντακτος. οὔτε γὰρ ἀκολούθως πρὸς τὸ μελίην, ὅπερ ἐστὶν αἰτιατικῆς πτώσεως, εἴρηται τὸ δούρασιν, ὤφειλε γὰρ δούρατα εἰπεῖν, ἀλλ' οὐδὲ ῥῆμα κεῖται ἵνα ἦν ὅτι ὁ δὲ Ἀστεροπαῖος ὁμοῦ ὡς ἀμφιδέξιος δούρασιν ἔβαλεν, ἢ ἠκόντισεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. καινὸν οὖν τὸ σχῆμα διχῶς διά τε τὸ ἀνομοιόπτωτον, καὶ δὴ τὴν τοῦ ῥήματος ἔλλειψιν. ἵνα τὸ καινὸν τοῦ πραττομένου πράγματος, ἐξαγγελθείη καινῶς. τῷ ὄντι γάρ, οὐδείς πω τῷ Ἀχιλλεῖ οὕτω παρέσχε πράγματα ὡς ὁ Ἀστεροπαῖος οὗτος. ὃς οὐ μόνον ἔβαλεν ὡς ῥηθήσεται, ἀλλὰ τῷ δόρατι τοῦ Ἀχιλλέως ἐπεβουλεύσατο καθὰ καὶ αὐτὸ δηλωθήσεται. θρασύνεται δ' ἐς τοσοῦτον ὁ Παίων ἥρως, ἀληθῶς μέν, διὰ τὴν ὡς ἐρρέθη ἀπειρίαν ἥτις ἔοικεν ἐπᾶραι εἰς θράσος αὐτόν, οὐ γὰρ ἔφθη τὸν Ἀχιλλέα εὖ μάλα γνῶναι, οἷα ἑνδεκαταῖος ἐν Τροίᾳ διάγων. ὡς εἴγε αὐτοῦ ἐπειράσατο, συνεστάλη ἂν καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ Λυκάονι καὶ τοῖς λοιποῖς. μυθικῶς δέ γε θρασὺ ὁ Ἀστεροπαῖος φρονεῖ, διὰ τὸ βοηθεῖσθαι τῷ ποταμῷ Ξάνθῳ εἰς ὃν ἔφυγεν, ὡς οἷά τις αἰδοῖος ἱκέτης. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε Ξάνθος οὐ μόνον ὡς ἱκέτῃ, ἀλλὰ καὶ ὡς κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως κεχολωμένος αὐτός, διότι αἰζηοὺς Τρωϊκοὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον. βοηθεῖ δὲ καὶ ἄλλως ὁ ποταμὸς Ξάνθος τῷ ἥρωϊ, ὡς ἐκ ποταμοῦ τοῦ Ἀξίου τὸ γένος κατάγοντι. τὸ δὲ ἁμαρτῇ, ὃ σημαίνει τὸ ἅμα καὶ ὁμοῦ, Ἀρίσταρχος ἀποκοπὴν εἶναι βούλεται τοῦ ἁμαρτήδην, καὶ οὐ προσγράφει τὸ ι. ἐλέγχει δέ φασιν αὐτὸν ἡ παράδοσις. περισπῶσά τε αὐτό, καὶ σὺν τῷ ι γράφουσα τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς τῇ ἐπιρρημάτων. ὅτι Ἀστεροπαῖος ἐναντίος ὡς ἐρρέθη ἐκ ποταμοῦ

στάς

σας τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ ἁμαρτῇ, ὡς περιδέξιος δύο ἐπαφεὶς δόρατα, ἑτέρῳ μὲν δουρὶ, σάκος ἔβαλεν, οὐδὲ διαπρὸ ῥῆξε σάκος, τοῦ χρυσοῦ καὶ ἐνταῦθα κωλύσαντος ὡς καὶ πρὸ τούτου ἀλλαχοῦ. τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινόν. καὶ σημείωσαι ὅτι ὑπὸ τούτου μόνου Ἀχιλλεὺς βάλλεται. δηλοῖ δὲ τὸ ἐπιγράβδην, τὸ ἐπιπολῆς, ὡς μόνον ἐπιγράψαι καὶ ξέσαι τὸν πῆχυν. ταχύτερον δὲ τοῦτο τοῦ ἐπιλίγδην ὃ καὶ αὐτὸ ἐδήλου τὸ ὅσον ἐπιψαῦσαι, λείως ὀνοματοποιηθὲν ἀπὸ ἀρρήτου ῥήματος τοῦ λίζειν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φανεῖται. ἡ δὲ τοιαύτη ὀνοματοποιΐα, καὶ τὰ λίσσα, ὡς καὶ προσημήνυται, ποιεῖ. ἅπερ εἰσὶ τινὰ σεσιδηρωμένα ἤγουν ξυστῆρες. καὶ λισσῶσαι δὲ ἀπ' αὐτῶν, τὸ ξῦσαι καὶ ὁμαλίσαι. ὁ μέντοι λίγδος, οὐκ ἐντεῦθεν γίνεται ἀλλ' ἑτέρωθεν ἄλλοθεν. περὶ οὗ φασιν οἱ παλαιοί, οὕτω. λίγδος, κονία. ἀλοιφή. καὶ λίγδοι, χωνευτήρια. γραῖαι. ἡ τῶν νομισμάτων διατύπωσις. φασὶ δὲ καὶ τρήματα τὸν λίγδον ἔχειν συνεχῆ, τῷ Δ' παραπλήσια, δι' ὧν χαλκὸς ἠθεῖται. πῆχυν δὲ εἰπών, ἐπήγαγε τὸ χειρὸς, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων πηχέων. ἐνταῦθα δὲ εἴπερ ὤρθωται τὸ ἀντίγραφον, σχῆμα κεῖται καινόν. μετὰ γὰρ τὸ, σύτο ἤγουν ἐξώρμησεν αἷμα κελαινεφὲς, τὸ καὶ ἐν ἄλλοις γραφὲν, κεῖται τὸ, ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο λιλαιομένη χροὸς ἆσαι, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ πολλαχοῦ περιφέρεται. ἔστι δὲ ἡ καινότης τοῦ σχήματος ἐν τῷ, ἡ δὲ, λιλαιομένη. οὐ γὰρ κεῖταί τι θηλυκὸν ἐν τῷ ποιητικῷ ἐδάφει, δι' ἐγχείη ἢ αἰχμὴ πρὸς ὃ ἀποδίδονται, τὸ ἡ δὲ, καὶ τὸ λιλαιομένη. ἀλλὰ εἰπὼν, τῷ δ' ἑτέρῳ πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς, ἐπήγαγε τὸ, ἡ δὲ, λιλαιομένη. οὐκ ἀποδοὺς τὴν σύνταξιν πρὸς δόρυ, ἀλλὰ πρὸς αἰχμὴν καὶ ἐγχείην, ἃ καὶ αὐτὰ δόρατα εἰσίν. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἂν ἐνταῦθα προσυπακούοιτο ἡ ἀνωτέρω κειμένη μελίη τοῦ Ἀχιλλέως. ἀλλ' οὔπω μὲν προαφῆκεν ὁ Ἀστεροπαῖος. Ἀχιλλεὺς δὲ, δεύτερος μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε. καὶ τοῦ μὲν, ἀφάμαρτεν. ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος. καὶ ὅρα ὅτι Ἀχιλλεὺς ἀποτυγχάνει τοῦ βαλεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ Λυκάονος. πλὴν ἄλλοθι μὲν, ὑποδραμόντος τινὸς καὶ καταιωπισαμένου τὸ δόρυ μήπω μηδὲ ἀφεθέν. ἐνταῦθα δὲ, μηδέν τι τοῦ Ἀστεροπαίου τεχνασαμένου, ἀλλὰ τοῦ δόρατος εἰς κενὸν πεμφθέντος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ποικίλως ἐν τούτοις φράζει τὸ Ἀχίλλειον δόρυ. Πηλιάδα τε γὰρ μελίην, περὶ ἧς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. καὶ μελίην ἰθυπτίωνα. καὶ μείλινον ἔγχος. καὶ δόρυ μείλινον. καὶ χάλκεον ἔγχος. ἔστι δὲ ἰθυπτίων, ἡ ἰθὺ πετομένη, τουτέστι κατευθὺ καὶ ἀπλαγιάστως, ὥσπερ ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύων, διαλελυμένως εἰπὼν αὐτὴν ἰθὺ πέτεσθαι. Ἀρίσταρχος δέ φασιν, ἰθυκτίωνα γράφει, τουτέστιν ἐπ' εὐθείας ἐχούσαν τὰς κτηδόνας, ἤγουν τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις. ἃς οἱ ἰδιῶται, ἶνας φασίν. ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτηδόνων, δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ. ὅρα δὲ ὅτι Μαχάων μὲν καὶ Ἰξίων καὶ Ἰάσων, ἐκτείνοντα ἐν τῇ εὐθείᾳ τὴν παραλήγουσαν, συστέλλουσι κανονικῶς τὸ ο τῆς γενικῆς ὡς κύρια. τὸ μέντοι ἰθυπτίων, εἰ καὶ ἐκτείνει τὸ παραλῆγον δίχρονον, ὅμως τηρεῖ τὸ ω καὶ ἐν τῇ γενικῇ, ὡς μὴ ὂν κύριον. ὄχθην δὲ ὡς καὶ προεγράφη, τὸν κρημνὸν λέγει. διὸ προϊών φησιν ὡς ἐκ κρημνοῦ ἐρύσατο ἔγχος. ὡς ταυτὸν ὂν κατὰ πολυωνυμίαν, ὄχθην εἰπεῖν καὶ κρημνὸν καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. διὸ καὶ δὶς μὲν ὄχθην ἐνταῦθα δὶς δὲ κρημνὸν, τὸν αὐτὸν εἶπε τόπον. ὅτι δὲ καὶ αἴδηρα λέγονται αἱ τοῦ ποταμοῦ ὄχθαι, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. οἳ λέγουσιν ὡς καὶ αἴδηρά εἰσι καὶ αἱ τῶν τάφρων ἀναβολαὶ, ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' οὗ ὀχθώδης αἰεὶ ἡ τάφρος γίνεται. τὸ δὲ μεσσοπαγὲς, ἀντὶ τοῦ ἕως μέσου παγὲν, διά τε τὴν τοῦ ἥρωος βίαν, καὶ τὸ οἷα εἰκὸς τελματῶδες τοῦ τόπου. εἰ δὲ γράφεται μεσσοπαλὲς διὰ τοῦ λ', δηλοῖ τὸ ἕως μέσου παλλόμενον καὶ κραδαινόμενον. ἕτεροι δὲ συντόμως οὕτω συνελόντες ἀμφοτέρας τὰς γραφὰς, φασίν. ὅπερ ἕως μέσου πεπηγὸς, ἐπάλλετο κατὰ τὸν οὐρίαχον. ὅτι ἐπεὶ Ἀχιλλεὺς ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ ἆλτο ἐπὶ τῷ Ἀστεροπαίῳ, παραβραχὺ ἐκεῖνος τὴν τοῦ ἥρωος μελίην ἠχρείωσεν ἄν. ἐπεὶ γὰρ οὐ δύνατο ἐκ κρημνοῦ ἐρύσαι χειρὶ παχείῃ ὡς χρήσασθαι δηλαδὴ αὐτῇ κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, τότε δὴ τρὶς μέν μιν πελέμιξεν ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, τρὶς δὲ μεθῆκε βίης. τὸ δὲ τέτρατον, ἤθελε θυμῷ ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο, ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἤγουν ἐγγὺς ἄορι θυμὸν ἀπηύρα. γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες. ἱστέον δὲ ὡς πάνυ περιποιεῖται τὴν μελίαν ταύτην ὁ ποιητὴς τῷ Ἀχιλλεῖ ὅτι μὴ ἔχει ἑτέραν αὖ τῷ περίσσαι ὁμοίαν, διὸ καὶ τῷ Πατρόκλῳ μόνην αὐτὴν τῶν ὅπλων οὐκ ἔδωκεν ὡς προείρηται. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐρύσαι καὶ ἐρύσσεσθαι παθητικῶς εἶπεν, ὡς ἐξὸν ἀμφοτέρως λέγειν. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ ἑλκύειν. πλεονάζει δὲ μάλιστα ἐν διαθέσει παθητικῇ. φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος. καὶ ἀλλαχοῦ, ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμενος. πελεμίζειν δὲ καὶ νῦν, τὸ διασαλεύειν παλάμῃ καὶ κινεῖν. τὸ δὲ ἐπιγνάμψαι, κατὰ κυριολεξίαν ἐνταῦθα κεῖται. ἐξ αὐτοῦ δὲ μεταφορικῶς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη τὸ, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. καὶ τὸ, ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας. ὀμφαλὸς δὲ ὅτι πολυσήμαντον, δῆλον. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ ἄνθρωπον ὀμφαλοῦ, ὀμφαλητόμοι τε λέγονται μαῖαι, καὶ ὀμφαλητομία, ὅτε αὗται ὀμφαλὸν βρέφους ἀποτέμνουσι. χολάδες δὲ οὐ μόνον παρὰ τὴν ξανθὴν χολὴν ὡς προδεδήλωται, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν κοιλότητα ἅς φασιν οἱ παλαιοὶ, οἱονεὶ κοιλάδες τινές. κοῖλα γὰρ καὶ τὰ ἔντερά εἰσιν. ἢ καὶ ὡς τῆς τροφῆς, ἣν κόλον λέγεσθαι δηλοῖ Ἀθηναῖος, αὐτόθι καταντώσης, ὡσανεὶ κολάδες τινές.

Κεῖσ' οὕτω. χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
Φῆσθα, σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος.
Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι.
Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι
Πηλεὺς Αἰακίδης. ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
Τῷ, κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων.
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ, ποταμοῖο τέτυκται.
Καὶ γὰρ σοὶ ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
Χραισμεῖν. ἀλλ' οὐκ ἔστι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι.
Τῷ, οὔτε κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο.
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν.
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,
Δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥά. καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς.
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Χέρσ' ὑπὸ Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
Ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θρασίον τε, καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην.
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης
Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης.

Ὅτι σύγκρισιν ἀφελῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ποιεῖται κατὰ γένος ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ κειμένου καὶ ἐσκυλευμένου Ἀστεροπαίου. εὐχόμενος γοῦν ἤτοι καυχώμενος, εἶπε. κεῖσο οὕτω. χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος παισὶν ἐριζέμεναι ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι. φῆσθα, σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι. τίκτεν μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν Πηλεὺς Αἰακίδης. ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς, ἐκ Διὸς ἦν γεγονώς, ἤγουν Διό, κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων. κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ, ποταμοῖο τέτυκται. σημειῶσαι δὲ ὅτι συνέδραμεν ἐπὶ Ἀχιλλέως πατρῴων ἀρετὴ, καὶ αὐτοῦ Ἀχιλλέως. ὡς εἰ μὴ τοῦτ' ἦν, ἀτέχνως ἂν καὶ Ἀχιλλεὺς συνελογίζετο. οὐ γὰρ ἀρκεῖ τὸ ἐκ μόνου τοῦ γένους ἀγαθόν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φθάσας ἔδειξεν ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τοιαῦτα λέγειν τὸν Ἀχιλλέα ἐπὶ τοῦ Ἀστεροπαίου κειμένου καὶ ὡς εἰς κωφὴν γαῖαν λαλεῖν, οὐ μόνον ἐξ ἤθους ἀφελῶς βαρυνομένου, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐξ ἀνάγκης γέγονεν. εἰ μὲν γὰρ τοῦ Ἀστεροπαίου λαλήσαντος οὐκ εὐθὺς ἐρράγη μάχη, ἐξελάλησεν ἂν ταῦτα ὁ Ἀχιλλεὺς τότε. τοῦ δὲ Ἀστεροπαίου ταχὺ οὕτω πεσόντος, λαλεῖ νῦν ἃ τότε ἀναγκαίως ἐσιώπησεν. ἡ δὲ σύγκρισις τῷ Ἀχιλλεῖ, ἐκ τῶν τοῦ Αἰνείου εἴληπται, ἵνα πως καὶ αὐτὸς οὕτως ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ὠφεληθείη. καὶ ἐκεῖνος γὰρ τοιαύτῃ μεθόδῳ ἑαυτὸν τοῦ Ἀχιλλέως κρείττω ἐδείκνυεν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν Ἀστεροπαῖος ἀκούσας ἐξ Ἀχιλλέως τό, τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, ὅ, ἤγουν ὅστις μου ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν; δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν, ὃ καὶ ἕτερος πρὸ αὐτοῦ ῥήτωρ που ἔφη, ἐσέμνυνεν ἑαυτὸν τῇ τοῦ ποταμοῦ γενεᾷ, ὡς ἂν φανείη μὴ δυστήνου γένους εἶναι. Ἀχιλλεὺς δέ, καὶ οὕτως οὐδὲν ἧττον ἐξευτελίζει ἐκεῖνον ὡς αὐτὸς ἐκ Διὸς ὢν τοῦ μεγάλου καὶ οὐ ποταμοῦ εὐρὺ ῥέοντος. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἡρώων γενεαλογίας ὁ ποιητὴς παρέρριψεν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ, τῷ ἐναγωνίῳ τῶν πράξεων τῶν πολεμικῶν παραμιγνὺς τὸ τῶν διηγήσεων ὕπτιον, πρός τε ποικιλίαν λόγου, καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἀκροατῶν. ἰστέον δὲ ὅτι τῷ Αἰακῷ παρωνομάσθαι δοκεῖ ἡ αἰακίς, κύλικος δὲ αὕτη εἶδος ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. ποταμοὶ δὲ ἁλιμυρήεντες, οἱ εἰς τῇ ἁλὶ μυρόμενοι, τουτέστι μετὰ ἤχου ῥέοντες, εἰς τὰς ἐκβολὰς δηλαδή. καὶ ὡς ἂν συνηθέστερόν τις εἴποι, μορμύροντες. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ μαίρειν τὸ μαρμαίρειν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μύρειν τὸ μορμύρειν γίνεται. τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον, καὶ μύρος καὶ μορμύρος, ἑτεροειδεῖς μέν τοι αὐτοὶ ἰχθύες εἰσί. τὸ δὲ Διὸς γενεὴ, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ παῖδας εἶπε Διός, κατὰ τό, χαλεπὸν Κρονίωνος παισὶν ἐριζέμεναι. οἷς παισί, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς συντάσσεται ὡς ἀπόγονος. τὸ δὲ κρείσσων Διὸς γενεὴ, ποταμοῖο. ἀναγκαίως χρήζει διαστολῆς ἐν τῷ γενεὴ, ἵνα μὴ νοεῖν ἔχῃ τις ὡς κρείσσων Διός ἐστιν ἡ τοῦ ποταμοῦ γενεά, ἐν δὲ τῷ ποταμοῖο, ὑπακουστέον ἀπὸ κοινοῦ

τὸ

τὸ γενεή. ὅπως μὴ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἡ σύγκρισις εἴη, ἀλλὰ κατὰ τῆς αὐτοῦ γενεᾶς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κωλυτικὸν τοῦ πρὸς ἐνδόξους ἐρίζειν, τὸ χαλεπόν τοι ἐρισθενέος ἀνδρὸς, ἢ ἐρισθενέων πατέρων ἐριζέμεναι, παραδηλωθέντος δηλαδὴ τοῦ ἐρισθενέος κρονίωνος, εἰς ἑτέρας γενεάς. ἀρχικοῦ δὲ ἀνδρὸς τὸ, τίκτε με ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων. σημείωσαι δὲ ὅτι δεξιῶς μεθοδεύει ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τὸν ποταμόν. ταπεινώσας γοῦν ἀχιλλεὺς ἠρέμα τὸν ξάνθον διὰ τῆς ἔφη συγκρίσεως, εἶτα εὐπλάστως καί τι βαρύτερον δίχα τῶν προλεχθέντων λαλεῖ κατ' αὐτοῦ προκλητικὸν εἰς τὴν ἐφεξῆς ποταμίαν ἀγανάκτησιν, εἰπὼν καὶ γὰρ σοὶ ποταμός γε πάρα μέγας εἰ δύναταί τι χραισμεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος οὗτος πάνυ σφοδρὸς οἷα μυθικῶς ῥηθεὶς κατὰ θείου προσώπου, λεαίνει αὐτὸν ὁ ἥρως ἐπαναγαγὼν τὸ, ἀλλ' οὐκ ἔστι διῒ κρονίωνι μάχεσθαι, τὸν ποταμὸν δηλαδή. μονονουχὶ λέγων, ὡς οὐκ ἐμοὶ τὸν ξάνθον ἐπιβιβάζω, ἀλλὰ τῷ προγόνῳ μεγάλῳ διΐ. ἐγὼ δὲ γενεὴν ὢν διὸς, κρείττων εἶναί φημι τῆς τοῦ ποταμοῦ γενεῆς. ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, ὅπερ εἰ μὴ κολληθῇ μετὰ τοῦ μέγας, ἵνα ᾖ ὁ ὢν μέγας εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, ἐλλείψεως ἄλλως ἔχει πάθος. ἵνα λέγῃ ὅτι δειξάτω εἰ δύναταί τι, ἢ δεῖξον σὺ εἰ δύναται, ἤτοι τοιοῦτον. ὅπως δ' ἂν ἔχει σχήματος τὸ εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, σεμνῶς εἶπεν αὐτὸ καὶ εὐφήμως ὁ συνετὸς ἀχιλλεὺς, ἀντὶ τοῦ οὐ δύναται. λεπτότερον γὰρ τὸ ἐνδοιαστικῶς ὑβρίσαι, ἤπερ ἀποφαντικῶς. ὅτι ἐν τῷ, οὐκ ἔστι διῒ κρονίωνι μάχεσθαι ποταμόν τινα ὡς προσεχῶς ἐγράφη, παράγει ὁ ποιητὴς ἁπλούστερόν τε καὶ ἀσφαλέστερον λέγοντα τὸν ἀχιλλέα, ὡς οὐδὲ κρείων ἀχελώϊος αὐτῷ ἰσοφαρίζει, τουτέστι τὸ ἴσον φέρεται. οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. ἀλλὰ καὶ ὃς ἤγουν οὗτος, δέδοικε διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν, δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσει ὁ ζεὺς δηλαδὴ, ἢ ἡ βροντή. καὶ ὅρα τὸ σμαραγεῖν, ὡς εἰ καὶ τὸ πλέον ἐπὶ ὑδάτων ἤχου λέγεται, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπὶ βροντῆς τέθειται. τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πάντας ποταμοὺς εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς, ἡ ἀλληγορία συμβιβάζει. λέγουσι τοῦθ' οὕτως ἔχειν, διὰ τὸ γεννικῷ ὀνόματι, ὕδωρ τὰ τοιαῦτα πάντα εἶναι εἰς ὅπερ ὁ ὠκεανὸς ἐκλαμβάνεται. ὅρα δὲ τὸ ἀχελώϊος πεντασυλλάβως ἐνταῦθα λεχθὲν διὰ τὸ στιχηθῆναι τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσγεγραμμένον ι. κοινῶς μέντοι καὶ ἔξω μέτρου, τετρασυλλάβως ἀχελῷος λέγεται. οὕτω καὶ πατρῷϊος μὲν καὶ μητρῷϊος, ποιητικὰ ταῦτα. κοινὰ δὲ, τὸ πατρῷος, καὶ μητρῷος. σημείωσαι δὲ ὅτι ἔδει μὲν ἐν τοιούτῳ τόπῳ συγκρίσεως τὸν ποιητὴν μὴ ἀχελῴου μνησθῆναι, ἀλλά τινος ἑτέρου τῶν μειζόνων, ἢ μεγίστων, ὁποῖοι πολλοὶ ποταμοί. ὁ ἰνδὸς, ὁ ἴστρος, ὁ νεῖλος, ὃν αἴγυπτον ὁ ποιητὴς ἐν ὀδυσσείᾳ καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀχιλλεὺς οὔτε δεδίδακται τοιαύτας ἱστορίας, οὔτε πεπείραται μεγίστων ποταμῶν, διὰ τοῦτο μέμνηται τοῦ ἀχελῴου ἁπλούστερον, οὐ πάνυ πολὺ ἀπὸ τῶν τῆς ἑλλάδος ὅρων ῥέοντος, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἀκοὴν αὐτῷ ἥκοντος. ἴσως δὲ καὶ ἁπλῶς παραπεσὼν εἰς μνήμην ὁ ἀχελῷος, ἐξεφωνήθη ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀσκέπτως καὶ δίχα μελέτης. ὥσπερ καὶ ὁ παρὰ σοφοκλεῖ οἰδίπους, ἴστρου καὶ φάσιδος μέμνηται ἐν τοῖς καθ' ἑαυτόν. καί τις ἕτερος τῶν θείων καὶ πάνυ μεγάλων, ἐν οἰκείῳ λόγῳ ἀπὸ τῶν περιφανῶν ἀστέρων, σειρίου μόνου ἐμνήσθη καὶ ὠρίωνος. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ὁ παλαιὸς λόγος πάνυ τὸν ἀχελῷον σεμνύνει, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ἀχελῷον κληθῆναι. καθὰ καὶ ὠκεανὸν, ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ. φησὶ γοῦν τις, ἀχελῷον ῥάσατε, τουτέστι ῥάνατε τὴν γῆν ὕδατι. ὅτι δὲ οὐ μακρὰν τῶν καθ' ἑλλάδα τόπων ῥέει ὁ ἀχελῷος, ἡ παλαιὰ ἱστορία δηλοῖ. λέγουσι, ὅτι ἡ ἀρχαία ἑλλὰς, περὶ δωδώνην καὶ σελλοὺς, ὅθεν ἀχελῷος ῥέων διὰ αἰτωλίας, εἰς τὸν ἀμβρακικὸν ἐξίησι κόλπον μέγιστος τῶν ταύτῃ ποταμῶν. ὅθεν ἀχελῷος φησὶ πᾶν πηγαῖον ὕδωρ. τὸ δ' ἐν δωδώνῃ δέ φασι μαντεῖον, ἐν πᾶσι χρησμοῖς, ἐκέλευε θύειν ἀχελῴῳ. εἰ δὲ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν μέγιστος τῶν ταύτῃ ποταμῶν ὁ ἀχελῷος, καλῶς κρείων προσερρέθη τῷ ποιητῇ διὰ τὸ ὑπεροχικόν. γέγονε δὲ ἀχελῴου μνεία καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν βοιωτίαν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὅμηρος ἐνταῦθα μὲν συγκρίνας, ἀπὸ ἐλάττονος τοῦ ἀχελῴου, εἰς τὸν μέγιστον ἀναβέβηκεν, τὸν ὠκεανὸν δηλαδή. ἐν δὲ τῷ, ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης, ἀνάπαλιν, ἐκ τοῦ μείζονος ἡλίου εἰς τὴν ἐλάττω καταβέβηκεν, ἐν δέοντι ποιήσας ἑκάτερα. τὸ δὲ καὶ πᾶσα θάλασσα, πολλὰς εἶναι καὶ θαλάσσας δηλοῖ ἀκολούθως τῷ, πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι κρῆναι. τίνες δὲ αὗται θάλασσαι, δηλοῦσιν οἱ περιηγούμενοι. ὧν τινες, καὶ κρήνας ἀνεγράψαντο πρὸς ὄνομα πολλὰς τὰς ἐν διαφόροις χώραις. κάλλιον δὲ ὡς καὶ πρὸ τούτων δεδήλωταί που τὸ, πάντες, καὶ πᾶσα, καὶ πᾶσαι. δεδοικέναι δὲ λέγεται καὶ ὠκεανὸς τὰ διόβολα πάθη. διὰ τὸ δρᾶν τι ἐκεῖνα καὶ εἰς αὐτὸν, ὅτε δεινὰ καταρραγῶσιν. ὅτι μυρία ὁ ποιητὴς λέγειν ἔστιν ὅτε καὶ ἁπλῶς οὕτω ἀναπληρώσει στίχους, ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐνταῦθα. ἔνθα εἰπὼν τὸν ἀστεροπαῖον ἐν ψαμάθοις κεῖσθαι, ἐπιφέρει. δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ. τοῦτο γὰρ ἁπλοϊκῶς ἐπῆκται καὶ ἀφελέστερον. ἴσως δὲ μάλιστα πρὸς σαφήνειαν, ἵνα μὴ νοηθῇ ἐπὶ ψαμάθων κεῖσθαι ξηρῶν, ἀλλ' αἷς ἐπιτρέχει ὕδωρ. διὸ καὶ τὰ περὶ ποταμὸν αὐτὸν ἀμφιπένεται ζῶα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ δίος ἤτοι ἀέρος, τὸ διαίνειν παρῆκται, καὶ δηλοῖ τὸ ὑγραίνειν καὶ ὡς εἰπεῖν διαβρέχειν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἀδίαντον, βοτάνης εἶδος, ἧς τὰ φύλλα οὐ θέλει διαίνεσθαι ὑετῷ. τοιούτου δὲ δίος παράγωγον ὁ διερὸς, ὅπερ ἐστὶ δίυγρος. ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς ἐγχέλυες καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο τὸν ἀστεροπαῖον δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες, χωρίζει τὰς ἐγχέλυας τῶν ἰχθύων καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων παρεσημειώθη,

ἐπεὶ

ἐπεὶ οὔτε διὰ ὀχείας γίγνονται, οὔτε ζῶα τίκτουσιν, οὐδὲ σπερματικοὺς οὐδ' ὑστερικοὺς πόρους ἔχουσιν, οὐδὲ εἰς θῆλυ καὶ ἄρρεν διακρίνονται, ἀλλ' αὐτόματοι ἐν πηλῷ συνίστανται ἔκ τινος ἀπορρεούσης αὐτῶν ὑγρότητος, ὡς ἱστορεῖ καὶ ὀππιανός. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐγχέλυες καὶ ἰχθύες οἳ κατὰ δίνας. ἰστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν, διὰ τοῦ υ κλίνει ἐγχέλυας. φαίνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ εως ἀττικῶς ἔχειν τὴν κλίσιν ἡ προπαροξυτόνως ἔγχελυς, ἢ ἄλλως ἔγχελυς προπαροξυτόνως. καὶ δηλοῦται τοῦτο παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ ἐγχέλεων, καὶ ἐγχέλεις. καὶ παρὰ ἑτέροις δὲ πολλοῖς. φησὶ γοῦν καὶ αἴλιος διονύσιος, ὅτι ἔγχελυς, τὸ ἑνικόν, ἐγχέλεις δὲ τὸ πληθυντικόν, καὶ ἐγχέλεων, καὶ ἐγχέλεσιν. ἐγχέλεια δὲ, τὰ τεμάχη φησὶ τῶν ἐγχέλεων. τὰς δὲ ἐγχέλεις φασὶν οἱ παλαιοὶ ζῆν εἰς ἑπτὰ ἔτη καὶ ὀκτὼ, καὶ ἀλληλοφαγεῖν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐρέπτεσθαι φησὶν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν χερσαίων τετραπόδων. περιῶν δὲ, καὶ ἐπὶ ὕδατος τὴν λέξιν τίθησιν, ὅπερ ὑπερέπτει τὴν πατουμένην τῷ ἀχιλλεῖ γῆν. κείροντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως ἐσθίοντες, ὅθεν καὶ ὁ κόρος παράγεται. τὸ δὲ ἐπινεφρίδιον, δύναται καὶ μετὰ τοῦ κείροντες κεῖσθαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐρεπτόμενοι, διὸ οὗ καὶ τὸ ἀνερέπτειν δοκεῖ γίνεσθαι. ἔστι δὲ ἐπινεφρίδιος δημὸς, ὁ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς, τοῖς κυρίως, προσθέμενα δὲ τὸ κυρίως, πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων. δοκοῦσι γὰρ ἀστείως καὶ οἱ ὄρχεις νεφροὶ κληθῆναι παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ, ἥκειν ὄρχεις φέρων πολλούς. καὶ ἡ γνάθαινα τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀκκιζομένων, καλοί γε εἶπεν οἱ νεφροὶ, καὶ δύο ἁρπάσασα κατέπιεν, ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. δῆλον οὖν ἐν τούτοις ὅτι οὐ κυριολεκτικῶς ἡ γνάθαινα ἐλάλησεν, ἀλλ' ἐσεμνολόγησεν εὐφημότερον τοὺς ὄρχεις ὡς νεφροὺς διὰ τὰς αἰδουμένας γυναῖκας. ὅτι ἐμπλατυνάμενος ὁ ποιητὴς τοῖς κατὰ τὸν ἀστεροπαῖον, εἶτα οἷος αὐτὸς, ἅμα τῷ ἐκείνου θανάτῳ, καὶ παίονας πολλοὺς ὑπὸ τῷ ἀχιλλεῖ ῥίπτει, μηδὲν εἰπὼν περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἢ μόνον ὀνομάσας αὐτούς. ἑπτὰ γοῦν ἄνδρας ἐν δυσὶ στίχοις ὠνόμασεν. ἐν οἷς καὶ θρασίος τις τρίβραχυ ὄνομα ὅμοιον τῷ, δολίος. στιχίος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἐντὸς δὲ τοῦ ποταμοῦ ῥίπτει καὶ τούτους, ἐκεῖ πεφοβημένους ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ χερσὶν ὑπ' ἀχιλλέως καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα. καὶ ὅρα ἐνταῦθα μὲν συνήθως ἐπὶ ἀνδρὸς τεθὲν τὸ ἄριστον. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς, ὡς ἐν τῷ, εἶδος ἀρίστη. λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ ζώων. ἐν γοῦν τῇ ὀδυσσείᾳ, καὶ συῶν ἄριστον ὁ ποιητὴς λέγει, καὶ ζατρεφέων αἰγῶν ἄριστον.

Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν, αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι τρῶας ἔδωκε κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν.
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τι πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
Στεινόμενος νεκύεσσι. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἔσται ταῦτα σκάμανδρε διοτρεφὲς ὡς σὺ κελεύεις.
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ καὶ ἕκτορι πειρηθῆναι
Ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἦ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης.
Ὦ πόποι ἀργυρότοξε διὸς τέκος. οὐ σύ γε βουλὰς
Εἰρύσαο κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Ἦ. καὶ ἀχιλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ
Κρημνοῦ ἀπαΐξας. ὁ δ' ἐπέσσυτ' οἴδματι θύων.
Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. ὦσε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' ἀχιλλεύς.
Τοὺς, ἔκβαλε θύραζε μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος,

Ὅτι ἀνθρωποπαθῶς κἀνταῦθα τὰ δαιμόνια μεταχειριζόμενος ὅμηρος, ποιεῖ τὸν ποταμὸν ξάνθον χολούμενον κατὰ τοῦ ἀχιλλέως. οὐ μόνον διότι ἐγχώριος ὢν ἀμύνειν ἤθελε τοῖς τρωσὶ, καὶ ὅτι ταύρους οἱ ἐγχώριοι ὡς προείρηται ἱέρευον, καὶ ἵπποις αὐτὸν ἐδωροῦντο ἃ δὴ τὸ δαιμόνιον φῦλον ἐφέλκεται, ἀλλὰ καὶ ὅτι φθάσας ἀχιλλεὺς ἠρέθισεν αὐτὸν εἰς θυμὸν ἀνθρώπινον, οἷς εἶπεν ὡς οὐδ' αὐτὸς ποταμὸς ἀρκέσει τοῖς τρωσὶν ὃν πολλὰ δεξιοῦνται. καὶ ὅτι, ποταμὸς πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν. θυμὸν τοίνυν ἀναλαβὼν, καὶ μάλιστα ὅτι καὶ ἀξιώσας καθὰ εἰρήσεται καὶ ἐπαινέσας οὐκ ἔπεισεν, ἐν ἑαυτῷ ἀπολαβὼν τὸν ἥρωα, δεινὰ ποιεῖ ὅσα ὁ ποιητὴς δηλώσει. ὃς τερατωδέστερον κατὰ ποιητικὴν μεγαλοφωνίαν ἐκφράσει καὶ τὸν χόλον τοῦ ποταμοῦ. καὶ φοβερὸν χωρίον διασκευάσει ἐν τοῖς ἑξῆς. πρὸ δέ γε τοῦ ἐπιθέσθαι τῷ ἀχιλλεῖ, πλάττει τὸν ποταμὸν

κατ' ἀνδρὸς ὁμοιότητα, φθεγξάμενον ἐκ βαθείας δίνης τερατωδέστερον, ταῦτα. ὦ ἀχιλλεῦ πέρι μὲν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί. εἴ τοι τρῶας ἔδωκε ζεὺς πάντας ὀλέσαι, ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν, ἤγουν ῥέζε. εἶτα πιθανὴν αἰτίαν εἰπὼν τῆς ἀγανακτήσεως, τὸ ἀνακόπτεσθαι τοῦ προρρέειν διὰ τὸ στενοχωρεῖσθαι νεκροῖς, πλήθει γοῦν δήμοι νεκύων φησὶν ἐρατεινὰ ῥέεθρα, οὐδέ τι πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν στεινόμενος νεκύεσσι, σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, ἐπάγει ἀξίωσιν. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἄγη μὲ ἔχει ὄρχαμε λαῶν. ὡς δὴ ταῦτα ὁ ξανθὸς εἰπὼν οὐκ ἔπεισε τὸν ἀχιλλέα, τότε δὴ τὰ τοῦ θυμοῦ δρᾷ. ἔνθα οὕτω φράζει ὁ ποιητής. ἀχιλλεὺς μὲν δουρὶ κλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ, κρημνοῦ ἀπαΐξας. ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων. πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. ὦσε δὲ νεκροὺς πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἔσαν ἅλις, οὓς κτάν' ἀχιλλεύς. τοὺς, ἤγουν τούτους ἔκβαλε θύραζε μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος, χέρσονδε. ζωοὺς δὲ, σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσι μεγάλῃσι. δεινὸν δ' ἀμφ' ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα, ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι. καὶ μετ' ὀλίγα. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων, ἵνα μὴ παύσειε πόνοιο. καὶ ὁ μὲν, ὕπαιθα τοῖο ἤγουν τούτου τοῦ ποταμοῦ λιασθεὶς, φεύγει. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ὡς οἷα διώκων, ἕσπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. καὶ μετὰ βραχέα, ἐπιφέρει. ὁσσάκι δ' ὁρμήσειεν ἀχιλλεὺς στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο πλάζ'.

Χέρσονδε. ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα.
Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ, πτελέην ἕλε χερσὶν
Εὐφυέα μεγάλην. ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν. ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὄζοισι πυκινοῖσι. γεφύρωσε δέ μιν αὐτὴν,
Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'. ὁ δ' ἄρ ἐκ λίμνης ἀνορούσας,
Ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας. οὐδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεός. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον ἀχιλλῆα, τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος,
Ὅσθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.
Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν. ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς,
Φεῦγ'. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων, ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων.
Τοῦ, μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
Ὀχλεῦνται. τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον, κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα,
Ὡς αἰεὶ ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαιψηρὸν ἐόντα. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος ἀχιλλεὺς
Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες
Ἀθάνατοι φοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
Θυμῷ ἀνιάζων. ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.
Πηλείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔ τις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἔπειτα δὲ, καί τι πάθοιμι;
Ἄλλος δ' οὔ τις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν.
Ἥ μ' ἔφατο τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὡς μ' ὄφελ' ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος.
Τῷ κ' ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε.
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτ' ἁλῶναι,

ὤμους

Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ ὡς παῖδα συφορβὸν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ μάλ' ὦκα ποσειδάων καὶ ἀθήνη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην.
Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες, ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει.
Τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ παλλὰς ἀθήνη.
Ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν.
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ' αἴ κε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πτολέμοιο,
Πρὶν κατὰ ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲν ἄρ ὣς εἰπόντε, μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ,
Ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο.
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
Πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν. οὐδέ μιν ἴσχε
Εὐρὺ ῥέων ποταμὸς, μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' ἀθήνη.
Οὐδὲ σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο πηλείωνι. κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
Ὑψόσ' ἀειρόμενος. σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας.
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκπέρσει. τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
Ὕδατος ἐκ πηγέων. πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους.
Ἵστη δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅ γε ἶσα θεοῖσιν.
Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
Οὔτε τὰ τεύχεα καλά. τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις χέραδος περιχεύας.
Μυρίον. οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται ἀχαιοὶ
Ἀλλέξαι. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. οὐδέ τι χρεὼ
Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν ἀχαιοί.
Ἦ. καὶ ἐπῶρτ' ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσιν.

ὅμως καθύπερθεν. ὁ δ' ὑψόσε ποσὶν ἐπήδα θυμῷ ἀνιάζων. ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα λάβρος, ὕπαιθα ῥέων. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. καὶ πάλιν. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν. ὁ δὲ, κόρυσσε κῦμα ῥόοιο, ὑψόσ' ἀειρόμενος. εἶτα καὶ συμμαχίας δεηθεὶς ὁ ξάνθος ἀνθρωπίνως, ἐνεκελεύσατό φησι τῷ σιμόεντι ἐγγύς που δηλαδὴ ῥέοντι, ἄλλα τέ τινα ὧν ἀρχὴ τό. φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ σχῶμεν. καὶ, ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονε δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι καὶ τὰ ἑξῆς. ἐφ' οἷς πάλιν ὁ ξάνθος συλλαβόμενος κατὰ τὸ σιωπώμενον ὡς εἰκὸς καὶ τοῦ σιμόεντος ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς κρεῖττον ῥηθήσεται, ἐπῶρτ' ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵμασι καὶ νεκύεσσι. πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε πηλείωνα. ἔνθα γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐστὶν ἰδεῖν κῦμα μετέωρον, αἵματι καὶ ἀφρῷ μεμιγμένον, καὶ σώματα ἐπιπλέοντα. ἐνταῦθα δὲ ἱστέον καὶ ὅτι ἐν μὲν ὀδυσσείᾳ, ἔφη ὁ ποιητὴς, πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον. ἐνταῦθα δὲ, ἄλλως περιφράσει πῶς φησι. πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊπετέος καὶ ἑξῆς ὡς προέκειται. καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ ξάνθον. φοβερῶς μὲν πεφρασμένα καὶ ἀναλόγως θυμῷ μεγάλου ποταμοῦ. σποράδην δὲ κείμενα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπίτηδες, ἵνα καταμερίσῃ πολλοῖς τόποις τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα, καὶ τὸ τοῦ ἀχιλλέως

ὃ περαστικὴ δυσκαταγώνιστον. τῶν δὲ τοῦ κατὰ παρεκβολὴν συντεθέντος χωρὶς τούτου λέξεων, καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο αὐτόθι

Πορφύρεον δ᾽ ἄρα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
Ἵστατ᾽ ἀειρόμενον, κατὰ δ᾽ ᾕρεε Πηλεΐωνα.

χρήσιμον, τὰ μὲν, αὐτίκα νῦν συναπλῶς ῥηθήσεται. τὰ δὲ, καὶ ἄλλως ἐν οἰκείοις τόποις τεθήσεται. καὶ πρῶτον σημείωσαι ὅτι τὸ μὲν κρατερῆς, ὡς καὶ μετ᾽ ὀλίγα τὸ, ὃς δὴ νῦν κρατέει, κρατερὸν ἐπιφόρως εἶναι τὸν Ἀχιλλέα δηλοῖ, κατὰ τὸ, ἀπηνέα τε κρατερόν τε. τὸ δὲ περὶ δ᾽ αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, τὸ πλειονότερον πάντων ἀνδρῶν πράττειν αἴσυλα, ἤτοι ἄδικα. ἐκ δὲ τοῦ αἴσυλα ῥέζειν, ἡ σύνθεσις ἐπενοήθη τοῦ αἰσυλοεργός. αἴσυλον δὲ οὐ μόνον δι᾽ οὗ συλᾶται τὸ αἴσιον, ἵνα ᾖ αἰσιόσυλον καὶ κατὰ συγκοπὴν αἴσυλον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ δι᾽ οὗ βλάβη γίνεται παρὰ τὸ ἆσαι ὅ ἐστι βλάψαι. μάλιστα δὲ παρὰ τὸ ἀ στερητικὸν καὶ τὸ ἴσον κατὰ συναίρεσιν αἴσυλον, τὸ ἐστερημένον ἰσότητος ἤγουν δικαίου. τὸ δὲ αἰεί σοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοὶ, καταῤῥιπτεῖ μὲν φιλεχθρικῶς τὴν ἀνδρίαν τοῦ Ἀχιλλέως ὡς θεόθεν οὐ μὴν οἴκοθεν οὖσαν. ἑνικῶς προρρηθὲν, ῥηθήσεται ἐπὶ θεοφιλοῦς ἀνδρὸς, δι᾽ οὗ. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνει θεὸς αὐτός. τὸ δὲ εἴ σοι δέδοται ἀναιρεῖν, ἐξ ἐμοῦ ἐλάσας εἰς τὸ πεδίον μέρμερα ῥέζε καὶ ἑξῆς, χρήσιμον ἐπὶ ἀριστεῦσι κατακόπτουσιν ἐν ὕδατι τοὺς ἐχθροὺς, ὡς καὶ ἐκεῖ τοιαῦτα βοῶντος ἂν τοῦ ὕδατος. τὸ δὲ ἀγανακτεῖν τὸν ποταμὸν εἰ τοῦ προῤῥέειν ἀνακόπτοιτο, ζωϊκῶς λαλεῖται. οὕτω γὰρ ἂν ζῶον ἄχθοιτο εἰ τῆς κατὰ φύσιν κινήσεως πρὸς βίαν ἀποκωλύεται. καὶ ἄλλως δὲ, λυπεῖ τὸν Ξάνθον εἰ τὸ ἀέναον αὐτοῦ διακόπτεται οὐ πλήθοντος ὑδάτων κατὰ τοὺς οὕτω κυρίως πλήθοντας ποταμοὺς, ἀλλὰ νεκύων. ἐν δὲ τῷ, ἀλλ᾽ ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἢ περιττός ἐστι συνήθως ὁ καὶ σύνδεσμος, ἢ ἀστείως εἴρηται. ἵνα λέγῃ ὅτι καθάπερ ἐνήργησας τὸ ὀλοθρεῦσαι, οὕτω ποίησον καὶ τὸ ἐᾶσαι. τὸ δὲ ἄγη μ᾽ ἔχει, τῷ μὲν ἀσυνδέτῳ σχήματι ἐνδιαθέτως κατὰ θαῦμα πέφρασται. πάνυ δὲ σεμνύνει τὸν Ἀχιλλέα εἰ καὶ θεοὺς ἐκπλήττει, οἷς ἀριστεύει. ἐκ δὲ τοῦ προχέειν ῥόον εἰς ἅλα, προχοαὶ λέγονται ποταμῶν. τὸ δὲ ὄρχαμε λαῶν, καὶ στίχον ἀναπληροῖ καὶ κολακεύει. τὸ δὲ ἔνθορε μέσσῳ, τὸ πηδητικὸν τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῖ ἐπιστάμενον ὄν, εἴπερ ἀπὸ τῆς ὄχθης καταπηδήσας, μέσῳ ἐνθρώσκει τῷ μεγάλῳ ποταμῷ. ἐρεῖ δὲ καὶ προϊὼν σαφῶς, ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς οἶδε πηδᾶν. ἐν δὲ τῷ, οἴδματι θύων καὶ ὄρινε ῥέεθρα, λέξεις εἰσὶν ἐξ ὧν τὸ ὀροθύνειν σύγκειται, τὸ θύειν δηλαδὴ καὶ τὸ ὀρίνειν. τὸ δὲ κυκᾶσθαι, κυρία ἐστὶ λέξις. διὸ καὶ πολλάκις ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αὐτῇ χρᾶται. παράγεται δὲ ἀπ᾽ αὐτῆς τὸ κῦμα, ὡς ἐν τῷ κυκώμενον ἵστατο κῦμα ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς, ἐγγὺς τοῦ κυκᾶσθαι τὸ κῦμα θέμενος τρόπῳ ἐτυμολογικῷ, καὶ κυμαπόων οὕτω δείξας τὸν ποταμόν. τὸ δὲ ὦσε νεκροὺς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπήγαγε τὸ, τούτους ἔκβαλεν. ὡς ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν ὦσαι, ἢ βαλεῖν. οὕτω δ᾽ εὐθὺς καὶ τὸ τροπικὸν θύραζε σαφηνίζων, φησί. χέρσονδε. ἐπὶ γοῦν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, τὸ θύραζε, ταὐτόν ἐστι τῷ εἰς γῆν. τὸ δὲ οὓς κτάνε Ἀχιλλεὺς, εὐλογοποιεῖ τὸν τοῦ ποταμοῦ χόλον. οὐ γὰρ τοῖς ἐξ ἑτέρων στένεται, ἀλλὰ τοῖς τοῦ Ἀχιλλέως νεκροῖς. τὸ δὲ μεμυκὼς καθὰ ταῦρος, ἔμφασιν αἰτίας δίδωσι, διό τι ταύρους τῇ τε θαλάσσῃ καὶ τοῖς ποταμοῖς ἱέρευον. ἴσως γὰρ, διὰ τὸ μυκητικὸν καὶ οὕτως αὐτοῖς οἰκεῖον καὶ προσφυές. τὸ δὲ σάω, ἀποκοπὴν ἔπαθεν. ὡς γὰρ οὔταζεν οὖτα. οὕτω σάωζε σάω. κατὰ μυθικὴν δὲ πάντως σεμνότητα ὁ Ξάνθος κινδύνῳ μὲν περιβάλλει τὸν Ἀχιλλέα, σώζει δὲ τοὺς φυγόντας εἰς αὐτόν. ὡς καὶ Ἥφαιστος ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν Ξάνθον καταφαίων, οὐκ ἂν ὁμοίως καὶ τὸν Ἀχιλλέα διετίθετο. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ὁ Σκάμανδρος ὁρμῇ μιᾷ, τοὺς μὲν νεκροὺς ἐκβάλλει, τοὺς δὲ ζῶντας κρύπτει κολπούμενος, τὸν Ἀχιλλέα δὲ περιΐσταται. σημειωτέον δ᾽ ἐνταῦθα καὶ τὰ πυκνὰ πάρισα. μᾶλλον δ᾽ εἰπεῖν, ἀλληπάλληλα. τὸ δίνῃσι. βαθείῃσι. μεγάλῃσι. καλλωπίζοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς συγγαληνιᾷ δι᾽ οὗ τὸν λόγον τῷ σωστικῷ ῥεύματι. ἄλλως γὰρ, ὅπου τραχύνεται ὁ ποταμὸς, ἐκτραχύνει καὶ ὁ ποιητὴς τὴν φράσιν συνεξομοιῶν τὴν γλῶσσαν τῷ τραχεῖ τοῦ ῥεύματος. τὸ δὲ ἵστατο κῦμα, πιθανεύεται τὸ δύνασθαι τὸν ποταμὸν ὠθεῖν ἐμπίπτοντα τῷ ἡρωϊκῷ σάκει καὶ πλάζειν τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως ὤμους. τοιοῦτον δὲ καὶ μετ᾽ ὀλίγα τὸ, ἵστη δὲ μέγα κῦμα. καὶ τὸ, ἐπῶρτο ὑψόσε θύων, καὶ τὸ, κῦμα ἵστατο ἀειρόμενον. τὸ δὲ ἐμπίπτειν ῥοῦν σάκει, ἀστείως εἴρηται. ὁ γοῦν νοούμενος ποταμὸς, ὅσα καὶ ὅπλῳ τῷ σωματικῷ ποταμῷ χρώμενος καὶ μετεωρίζων τὸν ῥόον, ῥιπτεῖ αὐτὸν κατὰ τοῦ σάκους, ὠθῶν τὸν Ἀχιλλέα οὕτω καὶ σφάλλων, διὸ οὐδὲ εἶχεν αὐτὸς ποσὶ στηρίξασθαι. ἀκρονελαινιόων δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄκρως πεφρικώς. μέλας. ἢ τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος ὡς εἰκὸς ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου. ἢ μυθικῶς κατὰ χρῶμα θυμουμένου πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, νυκτὶ ἐοικὼς ὑπώπια. ἵνα εἴη ἀκρονελαινιόων, ὁ δίκην σκυθρωπάζων καὶ ἀγειρόμενος μελαίνῃ φρικί. νοητέον γὰρ ἄνεμον αὐτομάτως ἐμπεσεῖν τῷ Ξάνθῳ, ὑφ᾽ οὗ κυκώμενος, βλάπτει τὸν ἥρωα, εἰ καὶ ἡ ποίησις ἄλλως μυθικώτερον προαιρετικὸν ἔργον τοῦτο πλάττει τοῦ ποταμοῦ. ἐτησίας δὲ ὡς εἰκὸς, ἢ ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ὀπωρινὸς Βορέης, ἢ καὶ σφοδρὸς θερινὸς νότος, ὁ τοιοῦτος ἄνεμος ἦν. διὸ καὶ κυκᾶν εἶχε καὶ ἐκθερμαίνειν τὸν ποταμὸν, ὡς εἰ καὶ πυρὶ φλεγέθων Ἥφαιστος αὐτῷ ἐνέπεσεν. ὕπαιθα δὲ λιασθεὶς, οἱ μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐκ πλαγίου τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔξω τοῦ εὐθέος. κάλλιον δὲ νοεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν καὶ ὕπαι τὸ ἰθὺ, ἤγουν κατὰ ὀρθόν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς προϊὼν ἑρμηνεύει, λέγων τὸν Ἀχιλλέα πρὸς ῥόον ἀΐσσειν ἂν ἰθὺν,

ἤγουν

ἤγουν κατὰ ῥοῦν ὁρμᾶν ἐπ' εὐθείας ἔνθα εἶχε. δηλαδὴ εὐπόρως φεύγειν. τὸ δὲ ὄπιθε ῥέοντα τὸν ποταμὸν ἕπεσθαι λιασθέντι τῷ ἀχιλλεῖ, ἄλλο εἶδος πολεμικῆς ἐπιθέσεως. σημειῶσαι γὰρ ὅτι πολυειδὲς κακὸν ὁ ξάνθος τῷ ἀχιλλεῖ γίνεται. καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ σάκει πίπτων ῥόος ὡς προεγράφη, βολαῖς δοίη πολεμικαῖς καὶ ὠθισμοῖς ἔοικε. ὅτε δὲ ποδῶν ὑπερέπτῃ κόνιν ὁ ποταμὸς ἤγουν ὑπεσθίει, τῆς βάσεως ἀκρατῆ θέσθαι τὸν ἀχιλλέα φιλονεικεῖ. ὅπιθε δὲ διώκων φεύγοντα, κατὰ ῥοῦν δὴ ὑπῆγε πρὸς ὄλεθρον. ἔπλαζε δὲ καὶ τοὺς ὤμους καθύπερθεν, ἤγουν εἰς τοὺς ὤμους ἐπέλαζεν. ἢ ἐπλάνα καὶ διεσάλευεν αὐτούς. ὅπερ ἀντιπέπρακται πρὸς τὸ τὴν κόνιν τῶν ποδῶν ὑπερέπτεσθαι. ἵνα ἐκ ποδῶν ἄχρι καὶ ἐς κεφαλὴν, καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν δὲ καὶ ὄπισθεν περιστοιχίζῃ τὸν ἀχιλλέα ὁ κίνδυνος. τὸ μέν τοι κινδυνωδέστερον γίνεται, ὅτε πορφύρεον κῦμα ἵσταται ἀειρόμενον ὡς ἐῤῥέθη, καὶ καθαιρεῖ τὸν ἥρωα ἤγουν καταβάλλει. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, κατὰ δ' ἥρεε πηλείωνα, κατὰ διάλυσιν ῥηθὲν, ἀντὶ τοῦ καθῄρει. διὸ καὶ εὐθὺς τότε αὐτίκα βοηθεῖσαι ὡς ῥηθήσεται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὀρυμαγδὸς, καὶ ἐπὶ ὕδατος λέγεται ποταμίου τραχὺν ποιουμένου ἦχον διὰ τῆς καταφερομένης χερσόθεν ὕλης. διὸ καὶ εἶπε πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων, ὅ ἐστι κατασυρομένων κορμῶν καὶ λίθων. φιτροὶ γάρ οἱ ἐκ φυτῶν κορμοὶ τραπέντος τοῦ υ εἰς ι, ὡς καὶ ἐν τῷ δίφρος γίνεται. καὶ ἄλλως δὲ φιτροὶ, παρὰ τὸ φίτυ ὃ δηλοῖ τὸ φυτὸν, οὗ ἀρσενικὸν φίτυς τεθειμένον ἐπὶ φυτοσπόρου ὅ ἐστι παιδός. τὸ δὲ ὁρμᾶν τε στῆναι τὸν ἀχιλλέα, καὶ γνῶναι εἴπερ ὑπὸ πάντων θεῶν διώκεται, καὶ οὐ τῶν τυχόντων ἀλλὰ τῶν οὐρανίων, τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κινδύνου δηλοῖ. ὡς δόξαι ἂν, μὴ ἑνί τινι διοικονομεῖσθαι τὸ κακὸν, ἀλλὰ πᾶσι θεοῖς. ἀπεναντίας δὲ τοῦτο γίνεται πρὸς τό. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοί. διιπετὴς δὲ ποταμὸς ὅτι ὁ ἐκ διὸς γεννηθεὶς, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. πρὸ δὲ τούτου, καὶ διοτρεφῆ τὸν αὐτὸν εἶπε. δῆλον δ' ὅτι ὥσπερ τὸ σπείρειν ἤτοι γεννῆσαι, οὕτω καὶ τὸ τρέφειν, καὶ ἐπὶ ὕδατος λέγεται, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ τρίτης τρόφι κῦμα εἰπών. τὸ δὲ πλάζειν ὤμοισι, ὅπως τε νοεῖται ὡς εἴρηται. καὶ τὸ τῆς εὐθείας δὲ ἀπεναντίον δηλοῖ, διὸ λόγον ἔχει νοηθῆναι τὸ ὕπαιθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκ πλαγίου. ἔοικε γὰρ δυστυχῶν ἀχιλλεὺς ἐν τῷ κατὰ ῥοῦν ἵεσθαι, λιασθῆναι ὕπαιθα, ὅ ἐστιν εἰς τὸ πλάγιον. ὡς δὲ ποσειδῶν καὶ ἀθηνᾶ ἐλθόντες ἐθάῤῥυναν λόγοις αὐτὸν, τότε οὐκ ἔτι ὕπαιθα ἐλιάζετο, ἀλλ' ὦρμα πρὸς ῥόον ἀν' ἰθὺν ὡς πρὸ μικροῦ γέγραπται. ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸ ὑψόσε ποσὶν ἐπήδα, παρέφρασε μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα, ὅτε δηλαδὴ ἐθάῤῥησε θεόθεν ὁ ἀχιλλεύς. πρὸ γὰρ τούτου, ποταμὸς ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα ὕπαιθα ῥέων, ὡς ἂν ἐμποδὼν εἴη τῇ τοῦ ἀχιλλέως ὁρμῇ ὅτε ὕπαιθα ὡς ἐῤῥέθη λιάζεται. ὑπερέπτειν δὲ κονίην, ὅτι τὸ ὑπεσθίειν ἐστὶ, προδεδήλωται. δοκεῖ δὲ οὐ κυριολεκτεῖσθαι νῦν ἡ κονίη ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτοτάτης ἄμμου, εἰ καὶ ὡμοίωται τῇ κατὰ γῆν κόνει. δῆλον δὲ ὡς ἡ κατ' αἴσθησιν πεῖρα μάλιστα διδάξει ὅπως οἱ σφοδροὶ ποταμοὶ τοῖς ἔνδον αὐτῶν ἱσταμένοις ὑπερέπτουσι κονίην ποδῶν. τὸ δὲ κόρυσσε κῦμα, ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ὑψόσε ἀειρόμενος, εὐθὺς αὐτὸ ἐπαγαγών. κορύσσεται γὰρ κῦμα μεταφορικῶς ὅτε ὑψόσε ἀρθῇ. τὸ δὲ κῦμα ῥόοιο, διὰ ἐντέλειαν φράσεως εἴρηται. τὸ γὰρ κῦμα, ἐπεὶ ὡς ἐῤῥέθη ἐκ τοῦ κυκᾶν λέγεται, τινός ἐστι κῦμα ἤγουν κύκημα. ἐνταῦθα οὖν ποταμίου ῥόου κῦμα ἐστίν. ὅτι δὲ κῦμα δριμέως καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔμβρυον λέγεται συγκοπὲν ἐκ τοῦ κύημα, δηλοῖ εὐελπίδης ἐν τῷ, γέμουσαι κύματος θεοσπόρου, ἤγουν ἐγκυμονοῦσαι ἐκ ποσειδῶνος. φίλος δὲ κασίγνητος ὁ σιμόεις τῷ ξάνθῳ, διά τε τὸ ὁμόχωρον, καὶ καθὸ ἄμφω ἐξ ὠκεανοῦ κατὰ προγέγραπται. προσεταιρίζεται δὲ τοῦτον ὁ ξάνθος, οὐ μόνον ὡς καθ' ἱστορίαν πλησίον ῥέοντα, ἀλλὰ καὶ πρὸς μίμησιν ποσειδῶνος καὶ ἀθηνᾶς, οἳ ἀμφότεροι τὸν ἀχιλλέα ὡς ἐῤῥέθη ἐπεῤῥώσαν. τὸ δὲ ἐμπίπληθι, ἢ πλεονασμὸν ἔχει τῆς θι συλλαβῆς, κατὰ τὸ ζῆ ζῆθι, ἢ ἐκ τοῦ ἐμπιπλὰς ἐμπιπλάντος γίγνεται κατὰ τὸ στὰς στάντος, στῆθι. ἔναυλοι δὲ, οἱ στενοὶ χειμαῤῥώδεις τόποι ὡς μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. τὸ δὲ ἵστη μέγα κῦμα, τερατώδης ἐπαγγελία ἐστί. τεράστιον γὰρ, τὸ ῥέον στῆναι οὕτως ὡς εἰς ἀντιπαράταξιν. ἵσταται δέ πως κῦμα ὅτε ἀνέμοις ἀρθῇ κατὰ τὰ ἱστορούμενα. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, κῦμα ἵστατο ἀειρόμενον, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἀνίστατο, καὶ τῷ ἠγείρετο. ἄγριον δὲ ἄνδρα τὸν ἀχιλλέα λέγει, ἀσεβῶς οἷα μισάνθρωπον, ὃς τούς τε ὁμοεθνεῖς πρὸ τούτων περιεῖδε μυρία παθόντας ἄλγεα, καὶ τοὺς τρῶας δὲ νῦν κεραΐζων ἀπόλλυσι. τὸ δὲ μέμονεν ἶσα θεοῖς, καὶ τὸν σιμόεντα ἐρεθίζει, καὶ τὸν ξάνθον σεμνύνει ὡς οὐχ ἁπλῶς γινόμενον κατ' ἀνδρὸς τοῦ τυχόντος. οὐδὲ ὃς ἶσα θεῷ μέμονεν, ἀλλὰ θεοῖς πληθυντικῶς. δῆλον δὲ ὅτι μέμονε θεῷ ἶσα, ὁ θαρσεῖν, εἴγε θάρσος ὥσπου προηρμηνεύθη τὸ ἐκ θεοῦ ἔπαρμα λέγεται. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἐκ θεοῦ μηνιᾶν. τὸ δὲ ὑψόσε θύων, περίφρασίς ἐστι τοῦ ὑψόσε ἀειρόμενος. μορμύρων δὲ, ὁ ἀναβράττων κατ' ὀνοματοποιΐαν ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ἢ θηριούμενος παρὰ τὴν μορμὼ, μυθικὸν δὲ αὕτη δαιμόνιον ἄγριον, ἀφ' ἧς καὶ τὸ μορμολύκειον σύγκειται. καὶ ὁ κωμικὸς δὲ τὸ θηριῶδες αὐτοῦ ἐνδεικνύμενος, μορμὼ τοῦ θράσους φησὶν, ὡς εἴπερ εἶπεν, ὦ τοῦ θράσους. ἐπαινοῦντες δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν φράσιν τοῦ μορμύρειν καὶ τῶν λοιπῶν ἐνταῦθα ὀνοματοποιιῶν, φασὶν ὅτι ἀπαράμιλλα ταῦτα. οὐ γὰρ μόνον ὄγκον ἔχει καὶ μεγαληγορίαν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐννοίᾳ κατόρθωται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα ἐπιλέγδην συνεῤῥάφη πρὸς ἔνδειξιν τοῦ κατὰ τὸν ξάνθον ποιητικοῦ χόλου. ἐν μέσῳ δ' αὐτῶν, κεῖνται καὶ τοιαῦτά τινα. ἔσται ταῦτα διοτρεφὲς ὡς σὺ κελεύεις, τοὺς δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων, πρὶν ἔλσαι, ὅ ἐστιν ἐλάσαι ἢ συγκλεῖσαι, καὶ τοῦ δεῖνος πειρηθῆναι ἀντιβίην, ἤ κεν

με δαμάσσεται, ἧκεν ἐγὼ τόν. ὃ ῥηθὲν ὑπ' Ἀχιλλέως πρὸς Σκάμανδρον καθ' Ἕκτορος καὶ Τρώων, δύναται λέγεσθαι παρά τινος ἐνστατικῶς πρός τινα μέγαν ἀξιοῦντα ὑπὲρ ἐχθίστου τινός. ἐν τούτοις δὲ τὸ πειραθῆναι, δοτικῇ συντέτακται διὰ μέτρον ἀντιπτωτικῶς δακτύλου χάριν. φησὶ γάρ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι. τὸ δὲ δαμάσσεται, καὶ ἐνεργητικῶς ἐν ἄλλοις φράζεται. μετὰ δὲ τὸ λεχθὲν ῥητόν, κεῖται καὶ τό. ὢ πόποι ἀργυρότοξε, οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσαο τοῦ δεῖνος, ὅ τοι ἤγουν ὅς σοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλε, τοῖς δεῖνα παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. ὃ λαλεῖ μὲν ὁ Ξάνθος πρὸς Φοῖβον ὑπὲρ Τρώων, ῥηθήσεται δέ ποτε πρός τινος καὶ ὅτε τις ἐπιταχθεὶς ὑπὸ κρείττονος ἀμύναι ἐπιμένον, οὐχ ὑπακούσει. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἑσπέρα ἕσπερος καὶ τὰ ὅμοια ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη, οὕτω καὶ δείλη δείελος. τὸ δὲ ὀψὲ δύων, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ οὐ συνθέτως ὑφ' ἕν, ὀψεδύων, διὰ τοῦ ι γὰρ ἂν ἐγράφετο, ὡς τὸ ὀψιμαθής, ὀψίτευκτος, ὀψιτέλεστος. οὕτως Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος. τὸ δὲ σκιάσῃ ἄρουραν, φιλοσόφως εἴρηται. σκίασμα γὰρ γῆς ἐστιν ἡ νύξ. διὰ δὲ τῆς ἐριβώλου ἀρούρης, τὴν ὅλην ὡς ἐκ μέρους γῆν ἐθέλει νοεῖσθαι. οὐ γὰρ μόνην ὁ δείελος τὴν ἐρίβωλον σκιάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν κραναήν, καὶ ἁπλῶς φάναι, τὴν ἅπασαν. ἰστέον δὲ ὅτι τὲ τὸν παρὰ τῷ ποιητῇ δείελον ὀψὲ δύοντα, ὀψίαν δείλην φασὶν οἱ Ἀττικοί. καὶ ὅτι τὸ ὀψὲ δύων, οὐ κυριολεκτεῖσθαι δοκεῖ ἐπὶ τοῦ δειέλου. πῶς γὰρ ἂν καὶ δύη δείελος, εἴπερ οὐδὲ μεσημβρία οὐδὲ πρωΐα δύειν λέγονται. ἀλλὰ διὰ τὸν τηνικαῦτα δύοντα ἥλιον, δύειν αὐτὸς λέγεται. μάλιστα δὲ δύων ὀψὲ δείελος, ὁ τὸν ἥλιον δύειν ποιῶν, ὅ ἐστι καταδύων εἰς γῆν. οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλ' ὡς αὐτίκα νύκτα γίνεσθαι. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. μετὰ δὲ ὀλίγα, δυστυχίαν τοιαύτην τοῦ Ἀχιλλέως περὶ τὸν ποταμὸν ἱστορεῖ ὁ ποιητής. ἐπεὶ γὰρ μὴ εἶχε πόδεσσιν στηρίξασθαι, πτελέην ἕλε χερσὶν εὐφυέα μεγάλην, ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα, κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν. ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα ὄζοισι πυκινοῖσι. γεφύρωσε δέ μιν αὐτόν, εἴσω πᾶσα ἐριποῦσα. καὶ οὕτω πάλιν ἔκφυγεν ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὅτι τὸ ἐριποῦσα, ἐπιμονὴν δὶς ῥηθὲν ἐποίησεν, διὰ τὸ ὡς ἐν ποιήσει καίριον. τὸ δὲ εὐφυέα ἐνταῦθα, πάνυ μάλιστα κυριολεκτεῖται. καὶ οὐκ ἔστιν ἐπὶ καλοῦ δένδρου, λέξιν καιριωτέραν εὑρεῖν. μεγάλην δὲ τὴν πτελέαν εἶπε, διὰ πιθανότητα, ἵνα πιστευθῇ γεφυρῶσαι αὐτὴ τὸν ποταμόν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὄζοισι πυκινοῖσιν εἰπὼν κατὰ παρίσωσιν, τὸ πᾶσα ἐριποῦσα οὐχ ὁμοίως ἐξεφώνησεν, ἀλλ' ἐπικρύψας τῇ ἐκθλίψει τὰς ληγούσας, εἶπεν. εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ', ὁ δ' ἄρ ἐκ λίμνης ἀνορούσας ἤϊξεν. ἤρεσε γοῦν τῷ ποιητῇ μὴ δι' ὅλου ἱλαρῦναι σχήματι καλλίστῳ καθαρῶς τὴν τοῦ νοήματος σκυθρωπότητα, ἵνα μὴ καταχορεύῃ δυστυχοῦντος τοῦ φίλου ἥρωος. καίριον δὲ τροπικὸν τὸ γεφύρωσε, καὶ οὐκ ἦν κάλλιον φράσαι τὸ ζεῦγμα τῆς πτελέας τοῦτο, δι' οὗπερ εἶχέ τις ἐξ ὄχθης εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην διαβῆναι. τὸ δὲ μὶν αὐτόν, οὐ σύνθετον ἀντωνυμίαν δηλοῖ, οὐ γὰρ εἴληπται ὡς Ὁμήρῳ σύνηθες, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, καθὰ ἐν τῷ, αὐτόν μιν πληγῇσιν δαμάσσας. κεῖται δὲ ἐξοχικῶς ἀντὶ τοῦ, αὐτὸν αὐτόν, τὸν μέγαν δηλαδή. ὡς καινὸν ὄν, μιᾷ πτελέᾳ τὸν τοσοῦτον γεφυρωθῆναι. ὅτι δὲ κυρίως γέφυρά ἐστι, γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, Ἡρωδιανὸς λέγει. τὸ δὲ ἐκ λίμνης, ἔχει ἀπορίαν πῶς ἄρα λίμνη ἐπὶ ποταμοῦ ῥηθήσεται. καὶ ἔστι μὲν εἰπεῖν, ὅτι τὸ προσπελάζον ὕδωρ τῇ γεφυρούσῃ πτελέᾳ καὶ ἀνακοπτόμενον τοῦ καταρρεῖν καὶ διὰ τοῦτο λιμνάζον τῇ στάσει, λίμνην ἠξίωσεν εἰπεῖν Ὅμηρος. οἱ δὲ παλαιοί, ἄλλως τὸ ἄπορον λύουσιν, εἰπόντες ὅτι γράφεται καὶ ἐκ δίνης ἀνορούσας. ἐπὶ δὲ τούτοις ἱστορεῖ ὁ ποιητής, καὶ ὅτι ἀγωνιῶν Ἀχιλλεὺς ὅτε τῷ ποταμῷ ἐναπείληπτο, ἤϊξε πεδίου ἤγουν διὰ τοῦ πεδίου ποσὶ κραιπνοῖς πέτεσθαι. καὶ τοῦτο μέν, ὑπερβολικὸν εἶναι δοκοῦν, θεραπεύεται διὰ τοῦ ἤϊξεν. οὐ γὰρ ἐπέτετο, ἀλλὰ ἤϊξε πέτεσθαι. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ἑτέρως θεραπεύων τὸ τῆς λέξεως τολμηρόν, ἐπάγει μετ' ὀλίγα παραβολὴν ἀκόλουθον ἐξ ἀετοῦ. τῷ τέως δὲ λέγει, ὅτι ἤϊξε, δείσας. οὐδ' ἔτ' ἔληγε θεὸς μέγας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων ὡς ἐρρέθη, ἵνα παύσας πόνου τὸν ἥρωα, Τρώεσσι λοιγὸν ἀλάλκοι. Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν, ἢ ἐρωή. εἶτα τιθεὶς τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν Ὅμηρος, φησίν. αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος. ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν. τῷ, εἰκὼς ἤϊξεν. ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζεν. εἰ δὲ μὴ σαφῶς ἐδήλωσεν ἡ παραβολὴ ὅρον τινὰ πηδήματος, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς ἐμέτρησεν αὐτὸ ἄλλως γνωριμώτερον ἐν τῷ, ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή. καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὴν Ὁμήρου τέχνην, τῷ ὑπερβολικῷ τὸ σύμμετρον κεράσαντος. ἔχει δὲ ὅμως καὶ ἡ τοιαύτη συμμετρία, μοῖραν ὑπερβολῆς. δυσχερὲς γοῦν νοῆσαι πήδημα εἰς ὅσον δουρὸς ἐρωή. εἰ καί τις τοῦτο βιάσεται τῷ Ἀχιλλεῖ ἐπαληθεῦσαι διότι τε ποδωκέστατός ἐστι. καὶ ὅτι ἀγωνιῶν ἄρτι, πολλαπλασίαν ἑαυτοῦ τὴν ὁρμὴν γίνεται. ἄλλως τε, καὶ δαιμονίως ἐν τοῖς πᾶσιν ἐνεργῶν. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι προθυμικῶς δι' ὃν συντρέχει τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ ποιητὴς ἐπιτέμνων τὴν φράσιν τῇ ἐλλείψει. ἐν γὰρ τῷ, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή, λείπει τὸ ἐστίν, ἢ γίνεται. τὸ δὲ αἰετοῦ οἴματ' ἔχων, Φιλήτας φασὶ γράφει. αἰετοῦ ὄμματ' ἔχων. κρεῖττον δὲ τὸ οἴματα. ᾧ ἀκόλουθον καὶ τό, οἴμησε δ' ἀλείς. τὸ δὲ μέλανος τοῦ θηρητῆρος, λόγους ἔσχε πολλοὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀρίσταρχος μὲν γάρ φασι, μελανός του ἀναγινώσκει, τουτέστι μελανός τινος. ᾧ ἀντιλέγοντες ἕτεροι, φασὶν ὡς οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ του ἐγκλιτικόν, ἀλλὰ ἢ τεῦ λέγει, ἢ τέο διαλελυμένως. ἄλλοι δέ, μελανόσσου γράφουσιν, ἤγουν μέλανας ἔχοντος ὀφθαλμούς. οἱ δὲ γράφοντες μελανόστου, ἤτοι μέλανα ἔχοντος ὀστᾶ, εὐθύνας πολλὰς διδόασι

τοῖς

τοῖς τεχνικοῖς. ἤρεσεν οὖν, ἐν ἄρθρῳ γράφειν, αἰετοῦ μέλανος τοῦ θηρητῆρος, ὃν καὶ μελαναίετόν τινες συνθέτως φασί, τὸν καὶ φασσοφόνον. μικρὸν μέν φασιν ὄντα, τῶν ἄλλων δὲ ἰσχυρότερον. καλῶς δέ φασι τὸν θηρητῆρα τοῦτον αἰετὸν ὡς καὶ κράτιστον καὶ ὤκιστον εἰς εἰκόνα τοῦ Ἀχιλλέως εἴληφεν, ὃς καὶ ὠκύτατος ἦν ποσὶ καὶ ἀνδρειότατος. ζηλῶν δὲ τὸν τοιοῦτον αἰετὸν διὰ ταῦτα Ὅμηρος, καὶ τρίσιν ἐκόσμησεν. ὅς, κάρτιστος καὶ ὤκιστος. εἶτα διὰ παραβολῆς διδάσκων ὁ ποιητὴς ἐναργῶς τὴν φυγὴν μὲν τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπίῤῥοιαν δὲ καὶ ταχεῖαν φορὰν τοῦ ποταμοῦ διὰ δαψιλοῦς καὶ συνεχοῦς ῥεύματος, φησίν. ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται. τὸ δέ τ᾽ ὦκα κατειβόμενον, κελαρύζει χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, τὸ καὶ προγράφειν, καὶ λαιψηρὸν ἐόντα. εἶτα ἐπιπλέκει γνωμικόν. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν. ὅπερ προῳδηθέν, ὀρθῶς λεχθήσεται, θεὸς δέ τε φέρτερος ἀνδρῶν. ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς τὸ τάχος τοῦ κύματος ἡ παραβολή, καὶ πρὸς τὸ συνεχὲς ὡς εἴρηται τῆς ἐπιῤῥοῆς, καὶ δι᾽ ὃ καταλαμβάνεσθαι τὸν Ἀχιλλέα ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν ῥόον κύματος. ἄλλως γάρ, εὐτελές ἐστι παραβαλεῖν πρὸς ἀμάραν τὸν τοιοῦτον ποταμόν. ἀστείως δὲ εἶπε τὸ ἡγεμονεύειν, ἐπὶ ἐμψύχου τοῦ ῥεύματος, ὃ προάγει καὶ δι᾽ οὗ ὁδηγεῖ ὁ δι᾽ αὐτὸ τοῦτο λεγόμενος ὀχετηγός. μάκελλα δέ, σκαλίς, ἡ μονόθεν κέλλουσα, ὅ ἐστι κινοῦσα. ὥσπερ αὖ πάλιν δίκελλα, ἡ διχόθεν κέλλουσα. ἀμάρα δέ, ἡ ὑδροῤῥόη, παρὰ τὸ μὴ ἐᾶν τὰ παραπεφυκότα μαραίνεσθαι, διὸ καὶ ψιλοῦται κατὰ τὴν ἀρχοῦσαν. παρά τισι δέ, δασύνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἅμα ῥέειν. σκοπητέον δὲ εἴπερ καὶ λέβηθρον ἡ Ὁμηρικὴ ἀμάρα ἐλέγετο. φησὶ γάρ τις ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι λέβηθρον, ὀχετός, ὑδραγωγός. ἐν δὲ τοῖς Αἰλίου Διονυσίου, γράφεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μόνου διχρόνου, ὅτι λίβηθρα, ἔφυδρα χωρία, καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων. πλείων δὲ ἡ διὰ διφθόγγου γραφή. καὶ οὕτω γράφουσι καὶ τὰ Μακεδονικὰ Λείβηθρα, τὸ ὄρος. οὗ τοπικόν, οἱ βάρβαροι Λειβήθειοι, οἷς ἐνδιατρίψαι ποτὲ ὁ Ὀρφεὺς λέγεται. ἔχματα δὲ νῦν, τὰ κωλύματα τοῦ ὀχετοῦ. τὸ δὲ προρέοντος, διὰ μέτρον οὐ διπλασιάζει τὸ ῥ. ἔνια δὲ τῶν ἀντιγράφων, ἀττικῶς διπλάζοντα τοῦτο, συνίζησιν οὕτω ποιοῦσι τῶν μετ᾽ αὐτὸ δύο συλλαβῶν, τοῦ ρε καὶ τοῦ ον, εἰς ἀπαρτισμὸν δακτύλου. τὸ δὲ ψηφῖδες, οὗ μακρὰ ἡ παραλήγουσα, ὡς καὶ τὸ κνημῖδες, κρηπῖδες, σφραγῖδες, ἔοικεν ὡς ἐφερμηνευτικὸν κεῖσθαι τοῦ ἔχματα. ἐπέχουσι γὰρ καὶ αὐταὶ στοιβασθεῖσαι τὸν ὀχετὸν τοῦ ῥεύματος. τὸ δὲ ὀχλεῦνται, ἀπὸ ἐνεστῶτος γίνεται τοῦ ὀχλέω, ἐξ οὗ παράγωγον τὸ ὀχλίζω. ὡς ἐκ τοῦ ὁπλέω, τὸ ὁπλίζω. καὶ τοῦ ἀφρέω, τὸ ἀφρίζω καθὰ προέγνωσται. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ ὀχλεῖν, καὶ μιμεῖται ἡ λέξις καχλασμὸν ἠρεμαιότερον τοῦ κελαρύζειν. καὶ τοῦτο μὲν σωφρόνως πέφρασται τῷ ποιητῇ ἐπὶ ψηφίδων. Θεόκριτος δὲ θρασέως ἔφη τό, πᾶσα λίθος ἀείδει. δῆλον δ᾽ ὅτι ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὄχλου πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλός, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὄχθου, ὁ μόχθος. ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου, καὶ ὀχλικὸν τὸ κοινὸν καὶ πολυτελές. δι᾽ οὗ. ὑποδοχὰς ἐποιοῦντο καθ᾽ ἡμέραν ὀχλικάς. χῶρος δὲ προαλής, ὁ κατωφερὴς καὶ καταντής. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ τὸ ἀναιδῆ, καὶ πρὸ τοῦ δέοντος ὁρμητικόν. ἐν δὲ τῷ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, τὸ φθάνει ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α διὰ τὸ μέτρον, ὡς καὶ τὸ ἱκάνει. τοῦ δὲ κόμματος τούτου ὁ νοῦς, ὁ σκοπός ἐστι τῆς παραβολῆς. δι᾽ ὃ τοῦτο γοῦν εἴληπται ἡ παραβολή, ἵνα ἐναργῶς δηλωθῇ ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ ῥόου καταλαμβάνεται. διὸ καὶ ἀποδοὺς τὴν παραβολήν, φησίν. ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα. τὸ δὲ ἄγοντα, τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ ὁ ὀχετηγὸς παράγεται. οὗ ἑρμηνεία ἡ ἀνωτέρω, τό, ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύει. ὀχετηγὸς γάρ, ὁ τῷ ὕδατι τὸν ῥοῦν ἡγεμονεύων. ὅτι δὲ τὸ ἄγειν, ἄλλως ἐπὶ ἐμψύχων πολλαχοῦ κυριολεκτεῖται, ἤδη δεδήλωται. καὶ ὅμως ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ ὁ ὡς ἐῤῥέθη ὀχετηγός, καὶ τὰ τῆς νηὸς ἀγώγιμα, καὶ τὸ λαφυραγωγεῖν, καὶ ἄλλα μυρία τὰ ἐπὶ ἀψύχων. καὶ ἀναγωγεὺς ἀσπίδος, ὁ κατὰ κυριολεξίαν ἀναφορεύς. προφέρονται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν, καὶ ψεκτικαὶ λέξεις, δι᾽ ὧν ἡ προαγωγός, τὸ προαγωγεύειν. σὺν ἄλλοις δέ, καὶ τὸ ἀνάγωγον ἤγουν ἀπαίδευτον. δι᾽ οὗ. προσαγόμενος θεράποντας ὡραίους. καὶ παραδρομὴν κολάκων ἀνάγωγον. χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως καὶ παρὰ Σιμοκάτῃ. ἡ δὲ κοινὴ φράσις, δυσανάγωγον λέγει. ζητητέον δὲ εἰ καὶ ἡ στρατιωτικὴ λέξις τὸ ἄγημα, δι᾽ οὗ, ἱππέων ἄγημα, ἐκ τοῦ τοιούτου ἄγω γίνεται, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ, πέσημα. τὸ δὲ κιχήσατο, ἀντὶ τοῦ ἐκίχανε κεῖται. καὶ οὕτως ἄν, οὐ μὴν ἄλλως ὀρθῶς λέγοιτο τό, αἰεὶ κιχήσατο. ἑτέρως γάρ, οὐκ ἔστι τὸ αἰεὶ συνταχθῆναι τῷ κιχήσατο. ἰστέον δὲ ὅτι χαρακτὴρ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς ὁ κατὰ τὴν φράσιν, ἰσχνός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἀνθηρὸς καὶ κόσμου ἕνεκεν διηγεῖται, μεταπεσὼν ἐκ τοῦ ἁδροῦ, ὡς ἂν εἴη ποικίλος ὁ λόγος τῷ ποιητῇ. ὃς ἐνδείξασθαι καὶ ἄλλως ἐθέλων τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀγωνίαν καὶ ἀπόγνωσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ, προθέμενος δὲ καὶ πρὸς ἠθοποιΐαν εὐμεθόδως γράψαι, λέγει ὡς Πηλείδης ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Ζεῦ πάτερ ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι, ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι. ἄλλος δ᾽ οὔτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων, ἀλλὰ φίλη μήτηρ ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν. ἥ μ᾽ ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. ὥς μ᾽ ὄφελ᾽ Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ᾽ ἄριστος, τῷ κεν ἤγουν οὕτως ἄν, ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν᾽, ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε. νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, ἐρχθέντ᾽ ἐν μεγάλῳ ποταμῷ ὡς παῖδα συφορβόν, ὅν ῥά τ᾽ ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα.

ἐν τούτοις δὲ, ὅρα ὅτι τὲ δεινός ἐστιν ἀχιλλεὺς καὶ ἀναίτιον αἰτιάασθαι. καὶ ὡς ἕτοιμός ἐστιν εἰς αἰτίασιν τῶν κρειττόνων ὁ ἐναπειλημμένος κινδύνῳ, καθὰ καὶ ἀχιλλεὺς τὴν μητέρα μέμφεται, καὶ ταῦτα οὐδὲν παίσασαν. ὅπερ ἐμφαίνει καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, φίλη μήτηρ. εἰ γὰρ φίλη, οὐκ ἂν κακοτροπείη. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως ὁ ἐνδοιαστικῶς ἀμφιβαλὼν πρὸ μικροῦ ὅτι ἀναιρεθήσεται ἢ δουρὶ βληθεὶς ἢ ὀϊστῷ, νῦν τὸ ἀληθὲς αὐτὸ λέγει καταμόνας ὤν, ὅτι δηλαδὴ λαιψηροῖς ὀλεῖται ἀπόλλωνος βελέεσσιν. οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τοῖς πρὸ τούτου, ἐκκαλύπτειν τῷ λυκάονι τὰ τοῦ χρησμοῦ ὄντι ἐχθρῷ. ὅρα δὲ καὶ ὅπως πολυτρόπως ὁ ποιητὴς διαφόροις τόποις τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀχιλλέως καὶ ἐμέρισε καὶ μερίσει δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ ὑπέστη, οὐ συνήθως τῷ ποιητῇ κεῖται νῦν ἀντὶ τοῦ ὑπέσχετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἔτλη καὶ ὑπέμεινεν. ὡς ἐκ μεταφορᾶς καὶ τοῦτο στύλου ἢ κίονος ὑφισαμένου εἴς τι βάσταγμα. τὸ δὲ ἔπειτα καί τι πάθοιμι, οὐκ ἔχει προσφυῆ καὶ ἀκόλουθον τῷ πρὸ αὐτοῦ νοήματι σύνταξιν. ἀλλὰ συγκέχυται ὥσπερ ὁ λαλῶν ἀχιλλεὺς, οὕτω καὶ αὐτό. δοκεῖ οὖν λείπεσθαι καὶ ἕτερον εὐκτικοῦ. ἵνα ᾖ, σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ. εἶτα δὲ καί τι πάθοιμι. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο κατὰ τὸ, ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ὅπερ ὁ αἴας που ἔφη. ἔστι γὰρ ὥσπερ ἐκεῖ ἀπευκταῖον τῷ ἥρωϊ τὸ ἐν σκότει ὀλέσθαι, οὕτως ἐνταῦθα τῷ ἀχιλλεῖ οἴκτιστον, θανεῖν ἐν κύμασι. τὸ δὲ οὐρανιώνων, πιθανολογεῖ τὰς προρρηθείσας εἰς οὐρανὸν ἀνόδους τῆς θέτιδος. εἰ γὰρ καὶ νηρηὶς ἦν, ὅμως ἦν αὐτῇ μετὰ τὸν καὶ τῶν ἄνω μυθικῶς τε καὶ ἀλληγορικῶς, καθὰ καὶ ὁ περὶ τοῦ αἰγαίωνος λόγος προεδήλωσε. τὸ δὲ ἥμε, ἀνεμεσήτως διΐστανται ἐν τῷ, ἥμε ἔθελγε. καὶ, ἥμε ἔφατο. θέλγειν δὲ, οὐδὲ νῦν ἁπλῶς κατὰ τοὺς μεθ' ὅμηρον τὸ εὐφραίνειν, ἀλλὰ τὸ ἀπατᾶν. ὅλως γὰρ εἰπεῖν, οὐκ ἔστι γλυκεῖα λέξις τὸ θέλγειν καὶ ἐπαινετὴ, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ δηλοῦσι τοῦτο καὶ οἱ τελχῖνες, οὓς ὁ παλαιὸς λόγος οὐκ ἐπαινεῖ. λαιψηρὰ δὲ, οὐ μόνον γούνατα καὶ πόδες, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ βέλη, οἷς ἐπαληθεύεται τὸ λαιψηρὸν διὰ τὸ πτερόεν. τοῦ δὲ ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν' ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε, παράλλημα, εἴτε ἀποσκίασμά τι ἐν τοῖς ὕστερον, παροιμιακὸν ἐκεῖνο τὸ, ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι, οὗπερ ἐλλειπτικῶς μέμνηται ὁ κωμικός. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ καὶ πρὸ μικροῦ σεμνυνόμενος ἀχιλλεὺς καὶ ἐλλαμπόμενος ὡς καλός τε μέγας τε ἐὼν καὶ θεογενὴς, καὶ ἐνταῦθα δὲ ἀγαθολογήσας ἑαυτὸν, ὅμως διὰ τὸν κίνδυνον, ἐλεεινόν τε ἑαυτὸν ἀπεκάλεσε. καὶ ἐπετνιάσατο σωθῆναι. καὶ εἰς πλέον δὲ πρὸς εὐτέλειαν ταπεινούμενος διὰ τὸ ἐν ποταμῷ εἰρχθῆναι, ἀνθρώπῳ ἑαυτὸν παρεικάζει δὴ τὴν τοῦ πάθους ὁμοιότητα, τήν τε ἡλικίαν ἥκιστα καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, συφορβῷ δηλονότι παιδὶ ἄρτι πνιγέντι ἐν χειμάρρῳ. τοῦτο γὰρ δηλοῖ ὡς καὶ προερρέθη ὁ ἔναυλος. ἔστι γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἔναυλος, χείμαρρος. στενὴ διῶρυξ. ἢ καὶ ἄλλως ἔναυλος, ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαρρος. παρὰ τὸν αὐλὸν, ὅς ἐστιν ἐπιμήκης παράτασις. ἀφ' οὗ, καὶ ἡ αὖλαξ, καὶ ὁ μουσικὸς αὐλὸς, καὶ οἱ τοπικοὶ αὐλῶνες, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. οἱ μέν τοι μεθ' ὅμηρον, ἔναυλόν φασι, καὶ τὸν ἔνδον τῆς αὐλῆς. ὅθεν καὶ λόγος ἔναυλος ἀκοῇ, ὁ ἔτι ἔνδον ὢν τῆς ἀκοῆς. αὐτὸ δὲ, ἴσως καὶ παρὰ τὸν μουσικὸν αὐλὸν ἐρρέθη. ἵνα ᾖ λόγος ἔναυλος, ὁ ἔτι καταυλῶν τὴν ἀκοήν. περὶ δὲ τοιούτου αὐλοῦ, ἱκανῶς μέν τινα προγεγράφηται. ἱστέον δὲ καὶ νῦν, ὅτι τὲ ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ καὶ συναυλία ἐκαλεῖτο, συμφωνίας ἀγὼν ἀμοιβαῖος, αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ, χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. καὶ ὅτι λίβυς ὁ αὐλὸς ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπεὶ λίβυς νομάς τις τὴν αὐλητικὴν πρῶτος εὗρε. καὶ ὅτι αὐλήσεων ὀνομασίαι ὡς ὁ ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος. ἐπίφαλλος. χορεῖος. καλλίνικος. πολεμικόν. ἡδύκωμος. σικιννοτύρβη. θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσίθυρον. κνισμός. μόθων. μετ' ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ ηὐλεῖτο καθὰ ἱστορεῖ τρύφων. ὃς καὶ ᾠδῆς ὀνομασίας καταλέγει τάσδε. ἱμαῖος, ἢ καὶ ἐπιμύλιος, ἣ μυλωθρὸς ἦν παρὰ τοὺς ἀλετοὺς ᾖδον. εἶτα ἐτυμολογῶν, φησὶ κληθῆναι ἱμαῖον ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δέ φησι παρὰ δωριεῦσιν, ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. ὡς δὲ ᾠδῆς ὄνομα καὶ ὁ αἴλινος, καὶ ὁ λιτυέρσης, καὶ ὁ ὑμέναιος καὶ ἄλλά τινα, προδεδήλωται. ἦν δέ τις καὶ καλύκη ᾠδὴ, στησιχόρου ποίημα ἐπί τινι καλύκῃ καταχρημνισθείσῃ δι' ἔρωτα. καὶ ἁρπαλύκη ἑτέρα ἐπὶ ὁμοίῳ πάθει. τὸ δὲ συφορβὸς, ἅπαξ εἴρηται τῷ ποιητῇ, ὡς παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί. φράζοντες ἐνταῦθα γοργότατα περὶ ἀχιλλέως, ὡς ταπεινοῖ ἑαυτὸν ὁ καλὸς καὶ μέγας, παιδὶ εἰκάζων ἀγεννεῖ καὶ εὐτελεῖ. τὸ δὲ ἀποέρσῃ, δηλοῖ μὲν τὸ φθείρῃ, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἔρσω αἰολικοῦ. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὡς καλῶς λυπεῖ τὸν ἥρωα τὸ θανεῖν ἀγεννῶς. καὶ γὰρ καὶ λεωνίδας ὁ λάκων τὴν χεῖρα βληθεὶς, ὠδύρετο ὅτι μὴ ἔχων χεῖρα τελευτᾷ. ἔτι ἱστέον καὶ ὡς λυπούμενος ἐφ' οἷς κινδυνεύων οὐ βοηθεῖται, προσφυῶς ἂν ἐρεῖ ὡς οὔ τι με ἐλεεινὸν ὑπέστη σαῶσαι, ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐχ ὑφίεται ἀχιλλεὺς τοῦ, ἀγαθὸν ἑαυτὸν εἰδέναι εἰ καὶ οὕτω ποταμῷ κινδυνεύει. καὶ ὅτι καὶ φιλοτίμως καὶ ἀγερώχως πρὸ τούτων πεσεῖν ὑπὸ τῷ ἀπόλλωνι βληθεὶς εἶπεν ὁ ἀχιλλεὺς κατὰ τὸν τῆς μητρὸς λόγον, ἀλλὰ νῦν ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ ἡ τοῦ ξάνθου ἵππου μαντεία. φαμένου, δαμασθήσεσθαι τὸν ἀχιλλέα θεῷ καὶ ἀνδρί. ὃν δὴ ἄνδρα, οὐ πάριν ὑπονοήσας, ἀλλὰ παρανοήσας εἰς ἕκτορα, λαλεῖ νῦν ἅπερ λαλεῖ. οὐ μαντικώτερος δὲ θέτιδος ὁ ξάνθος ἵππος, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὸ πᾶν εἶπεν, ἡ δὲ μήτηρ κολακεύουσα τὸν υἱὸν, τὸ σεμνὸν μόνον μέρος εἰπεῖν ἐπελέξατο. ἐπὶ δὲ τούτοις, σημείωσαι ὡς εἰ καὶ οὕτω μάλα τὸ τοῦ ἀχιλλέως φρόνημα καταβέβληται, καὶ τῶν πάλαι θεσφάτων λαθόμενος, ᾠήθη ἐν τῷ ποταμῷ ἄρτι πεσεῖν, ὅμως ἀναφρονήσας ἡρωϊκῶς, ἑαυτὸν θαρρύνει καὶ

γενναίως

γενναίως ἵσταται καὶ περιασώζεται, πρός τε μῦθον καὶ ἀλληγορικῶς. ἐπάγει δὲ ὁ ποιητὴς, ὡς Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη σχέτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρέσσιν ἐΐκτην. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες, ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν. ἦρχε δὲ μύθων ὁ Ποσειδῶν κατὰ σχῆμα παρενθετικὸν ὡς Ὁμήρῳ σύνηθες. Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μηδέ τι τάρβει. τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν ἤγουν ἐσμὲν, Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν. ἀλλ' ὅδε μὲν, τάχα λωφήσει. σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός. αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ' αἴ κε πίθηαι. μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πτολέμοιο, πρὶν κατ' Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι. καὶ αὐτὸς μὲν οὕτω μυθικῶς εἰπὼν προμηθείᾳ ποιητικῇ τοῦ, μὴ παρὰ τὴν ἱστορίαν ὑπὸ ποταμῷ τοῦ φόβου καταπεργασθῆναι τὸν ἥρωα, συναπέβη τῇ Ἀθηνᾷ μετ' ἀθανάτους. αὐτὰρ ὁ, τουτέστιν ὁ Ἀχιλλεὺς βῆ, μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ, ἐς πεδίον. ἐκφυγὼν δηλαδὴ τὸν ποταμὸν ἐν ᾧ ἀναῤῥωσθῆναι οἷς προαναφωνητικῶς κατὰ ἔθος ὁμηρικὸν ἤκουσε καὶ ἐνόησεν. ἰστέον δὲ ὅτι φρόνησις Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ὑγρότης εὔψυχος δηλαδὴ, ὑποβάλλει τῷ Ἀχιλλεῖ νοῆσαι τὰ πρὸς ἀνάῤῥωσιν. διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται, καὶ διερῷ ποδὶ καθ' Ὅμηρον ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων, βαίνει. καὶ οὔπω δέος, εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶντα ποδὶ χρώμενον ὥς φησι Σοφοκλῆς. ὕπεισι δὲ αὐτὸν, καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τελευτῇ θέσφατον ψεύσεται ὅπερ ἤδη προγέγραπται, ἀναιρεθῆναι δηλοῦν αὐτὸν οὐ μὴν ποταμῷ δαμήμεναι. τὸ δὲ χειρὶ χεῖρα λαβεῖν, δεξιώσεώς ἐστι φιλικῆς ἔνδειξις. ἣν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ σαφέστερον ἱστορεῖ ὁ ποιητής. νοητέον δ' ἐνταῦθα ὅτι μόνος ὁ Ποσειδῶν ὡς εἰκὸς χεῖρα ἔλαβε τὴν τοῦ Ἀχιλλέως, οὐ μὴν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, οὐ γοῦν ἂν τοῦτό γε σεμνῶς ἢ πιθανῶς ὁ ποιητὴς ἐπλάσατο. εἰ δὲ δοκεῖ ἀντιφωνεῖν τὸ, λαβόντες, εἰς τὸ οὕτω νοεῖν, ἐνθυμητέον ὅτι συνεκδοχικῶς πέφρασται τὸ λαβόντες. συνείληπται γάρ πως διὰ τὴν ἀρέσκειαν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος χειρὶ καὶ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς, διὸ καὶ ἔφη, χειρὶ, οὐ χερσί. τὸ δὲ ἐπιστώσαντο, ἀντὶ τοῦ πιστὰ ἐποίησαν ὡς πίσυνον αὐτοῖς γενέσθαι τὸν Ἀχιλλέα. τὸ δὲ ἐπέεσσι, πρὸς διαστολὴν ἔφη τῶν ὅρκοις ἢ ἄλλως πιστουμένων. τὸ δὲ μήτε τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει, παραθαῤῥυντικόν ἐστιν. ἐκ παραλλήλου μὲν τὴν αὐτὴν δηλοῦν ἔννοιαν. ἑρμηνεῦον δὲ ἐκ τοῦ μηδὲν ἄγαν. παρόμοιος δὲ κατὰ σχῆμα, τῷ μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει. τὸ δὲ ἐπαινήσαντος, ἀντὶ τοῦ συναινήσαντος, οὐ κοινότερον ἐπαινέσαντος, ὡς καὶ προεφάνη ἐν ἄλλοις. τὸ δὲ, ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, ῥηθήσεται περί τινος ὃς θυμούμενος, ἐλπίζεται παύσασθαι. ἰστέον δὲ ὅτι λωφῆσαι κυρίως παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται, τὸ ἀποθέσθαι ἄχθος τὸ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ ἔνθα ἐστὶν ὁ ὑπὸ ζυγὸν λόφος, ἐκταθέντος δηλαδὴ τοῦ ο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ λοπὸς ὁ τοῦ κρομμύου, γίνεται. ἀφ' οὗ λώπιον τὸ ἱμάτιον κατὰ ὁμοίαν ἔκτασιν. πρὸς δὲ ἀριστέα πολυορκοῦντα, οἰκεῖον ῥηθῆναι τὸ, μὴ πρὶν χεῖρας παύειν ὁμοιΐου πτολέμου, πρὶν κατὰ κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, ὅ ἐστιν εἰλῆσαι, συγκλεῖσαι. τὸ δὲ ὅς κε φύγῃσι, μερικεύει συνήθως τὸ ὅλον. οὐ γὰρ πᾶς ὁ λαὸς εἰς Ἴλιον συνελαθήσεται, ἀλλ' ὡς ἂν φύγῃ τὰς τοῦ ἥρωος χεῖρας. τὸ δὲ ἂψ ἴμεν, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ἐλθέ. τὸ δὲ εὖχος ἀρέσθαι, οὐκ ἀπέοικε τοῦ, κῦδος ἀρέσθαι. μετὰ δὲ ταῦτα φιλοτιμούμενος ὁ ποιητὴς μηδ' εἰσέτι ἀπαλλάξαι κινδύνου τὸν Ἀχιλλέα ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἐν τῷ λέγειν δύναμιν εἰς πλέον ἐπιδείξηται, φησὶ μετὰ τὸ, βῆ ἐς πεδίον, ταῦτα. πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο. πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν πλῶον ἤτοι ἔπλεον, καὶ νέκυες. ὃ καὶ ναυαγίου πολεμικοῦ φραστικὸν ἔσται, ἔοικε. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἂν ἰθὺν ὡς προηρμήνευται. οὐδέ μιν ἔσχεν εὐρὺ ῥέων ποταμός. μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη. οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον χώετο Πηλείωνι. κόρυσσε δὲ κῦμα ὡς πρὸ τούτων καὶ αὐτὸ ἐγράφη σὺν τοῖς ἑξῆς ἕως τοῦ, μέμονεν ἶσα θεοῖσι. κότου δὲ δηλωτικὸν τὸ, οὐκ ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον χώετο. ἰστέον δὲ ὡς ἐν ἄλλοις πλήθοντα ποταμὸν εἰπὼν, ἐνταῦθα κατὰ περίφρασιν σαφέστερόν φησιν ὅτι τὸ πεδίον πλῆθεν ὕδατος ἐκχυμένου. τὸ δὲ ἔληγε, ποτὲ μὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ λέγεται, ποτὲ δὲ καὶ σύνταξιν ἐπιδέχεται. καὶ αὐτὴν, ἢ μετὰ γενικῆς ὡς τὸ, οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος ἤγουν ἐπαύετο, ἢ μετὰ αἰτιατικῆς ὡς νῦν, οὐ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος. ὅμοιον ὂν τῷ, μὴ πρὶν παῦε τεὸν μένος. ἔτι ὅρα καὶ ὅτι κέκλεσθαι τὸν Ξάνθον τῷ Σιμόεντι εἰπὼν ὁ ποιητὴς, οὔτε ἀντιλαλοῦντά τι τὸν Σιμόεντα πλάττει, οὔθ' ὑπακούοντα τῷ Ξάνθῳ παρίστησιν. ἴσως μὲν, ἀφεὶς σιωπηρῶς νοεῖν τὸν Σιμόεντα πεισθέντα ὡς εἴρηται. ἴσως δὲ, καὶ διὰ τὸ πάνυ τερατῶδες, μὴ τολμήσας καὶ τοιοῦτόν τι πλάσασθαι. οὐκοῦν ἐν τοῖς ἑξῆς μόνος ὁ Ξάνθος ὑπὸ Ἡφαίστου καίεται, οὐ μὴν καὶ Σιμόεις. ἐνταῦθα δὲ πρόκλησις φίλου εἰς συμμαχίαν κατ' ἐχθροῦ τὸ, φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ σχῶμεν. ὡσαύτως καὶ τὸ, ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ὃς δὴ νῦν κρατέει. μέμονε δ' ὅγε ἶσα δαίμονι. τοῦτο δὲ, ἤγουν τὸ δαίμονι, παρῴδηται ὑφ' ἡμῶν. ὁ γοῦν ποιητὴς, θεοῖς ἔφη. σεμνύνοντος Ξάνθου τὸν Ἀχιλλέα, ὡς μηκέτι δαίμονι καθὰ πρὸ τούτου ἀλλὰ θεοῖς ἶσον. ἐφεξῆς δὲ, ὁ ἐξουδενῶν τινα στρατιωτικὸν ἄνδρα, ἐρεῖ, ὥς φημι, οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος, οὔτε τὰ τεύχεα καλά. Ξάνθος δὲ καὶ τοῦτο λέγει κατ' Ἀχιλλέως. ἐπάγων καὶ ὅτι τά που, ἤγουν τὰ τεύχεα, μάλα νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπὸ ἰλύος κεκαλυμμένα. κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω τουτέστι κατακρύψω ψαμάθοισιν ἅλις χέραδος περιχεύας μυρίον. οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ ἀλλέξαι, ἤγουν ἀναλέξασθαι. τόσσην οἱ ἄσιν

καθύ-

καθύπερθε καλύψω. αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. οὐδέ τί χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς ὅτε μιν θάπτωσιν ἀχαιοί, ὡς δηλαδὴ ἐκεῖ ἐσομένου τοῦ τάφου ἔνθα τὰ ὀστᾶ κρυβήσεται. καὶ ἔστιν ἀνάλογος τῷ μυθικῷ ἤθει τοῦ ξάνθου. καὶ ἡ κατὰ τὸν ἀχιλλέα δεινὴ αὕτη ἀπειλή. δι' ἧς ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς, ὡς δεινὰ κατὰ τοῦ ἥρωος εἰπὼν πραχθέντα, οὐκ ἀπέκαμε πλείω φράζειν. ἀλλ' ἰδοὺ εἶπεν εἰχε καιρὸν, καὶ ἄλλα πολλὰ φωνεῦντα βέλεμνα ὑπὸ φαρέτρῃ τῇ κατ' αὐτὸν ἔχει κρυπτόμενα εἴποι ἂν ὁ γλυκὺς τὴν λύραν πίνδαρος. ὅρα δὲ τὸ, τὰ τεύχεα καλὰ, οὐ συνήθως λεχθέν. τὰ καλὰ γοῦν φαμὲν τεύχεα. ἢ καὶ σὺν δύο ἄρθροις, τὰ τεύχεα τὰ καλά. τὸ δὲ νειόθι, συγκέκοπται πάντως, ἐκ τοῦ νείατον γάρ ἐστι. εἰ μή τι ἄρα προϋπάρχει αὐτοῦ τὸ νεῖον ἐξ οὗ παρῆκται τὸ νείατον ὁμοίως τῷ, τρίτατον καὶ τοῖς κατ' αὐτό. λίμνην δὲ, ἢ τὴν θάλασσαν λέγει ὡς ἐκεῖ παρασυρησομένων τῶν τευχέων, ἢ τὴν πρὸ ὀλίγου ἑρμηνευθεῖσαν περὶ τοῦ ποταμοῦ. τὸ δὲ ἰλὺς, ἐν ἄλλοις μὲν συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, νῦν δὲ ἐξέτεινεν. ὅτι δὲ ἡ ἰλὺς, ἐκ τοῦ εἰλύω εἰλύσω διφορουμένου ῥήματος γίνεται, λελέξεται αὐτίκα. τὸ δὲ κεκαλυμμένα καὶ τὸ καλύψω, κοινότερα τοῦ εἰλύω. ἐξ οὗ καὶ εἰλυὸς ὁ φωλεός. ὁ δὲ μὴν αὐτὸν, κατ' ἐξοχὴν καὶ νῦν κεῖται. περὶ δὲ τοῦ εἰλύω, ἰστέον ὅτι ἐν λεξικῷ παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον ἐκτεθειμένῳ, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ι στοιχείῳ, οὕτως. ἰλύσω, τὸ περικαλύψω ἰλύϊ. ὡρμήθη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφὴ, ἐκ τοῦ δοκεῖν παρῆχθαι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἰλὺς, καὶ τὸ εἰλύσω. κἀντεῦθεν δόξαι ταυτογραφεῖσθαι τὸ ἰλύειν καὶ τὴν ἰλύν. χέραδος δὲ κατά τινας, ἀκαθαρσία πᾶσα ἐξ ὕδατος, ὀνομασθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι. οὐδετέρου δὲ γένους τὸ χέραδος καὶ τὸ κίναδος, ἅπαξ ἐνταῦθα ῥηθέν. ἕτεροι δὲ, χέραδος εἶπον, τὸ πλῆθος τῶν θαλασσίων, ἢ παραποταμίων ψήφων. ἄλλοι, τὴν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλύν. ἢ τῶν ἐς χερμάδας ἐπιτηδείων λίθων. τὸ δὲ παρακατιὼν φασὶν, ἄσιν καλεῖ, ὅ ἐστι ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρόν. ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρόν. περὶ ἧς ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ εἴρηται. τινὲς δέ φασιν ὅτι συνωνυμοῦσιν ἰλὺς καὶ ἄσις καὶ χέραδος. πίνδαρος δὲ ἐν πυθιονίκαις εἰπὼν χεράδι παμφόρῳ, δίδωσι νοεῖν ὅτι ἐστὶ καὶ ἡ χερὰς τοῦ χεράδος. εἰ μὴ ἄρα φιλονεικῶν τις, καὶ ἐκεῖνο οὐδετέρως κλίνει χεράδει γράψας διὰ διφθόγγου ὡς τῷ κινάδει, καθ' ὁμοιότητα τοῦ τείχει, καὶ βέλει βέλει. τὸ δὲ ἄσιν καλύψω, οὐχ ὅμοιόν ἐστι τῷ συνήθει ῥήματι καθ' ἑρμηνείαν. καλύψαι μὲν γὰρ ἀχιλλέα ἰλύϊ, τὸ κρύψαι καὶ ἀφανίσαι. καλύψαι δὲ τῷ ἀχιλλεῖ ἄσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. ἄσις δὲ, ἡ μὲν ὁμηρικὴ, συστέλλει τὴν ἄρχουσαν, διὸ καὶ προξύνεται. ἡ δὲ κατὰ τοὺς ἁρμονικοὺς ἐπεὶ ἐκ τοῦ ᾄδω ᾄσω γίνεται, ἄλλως ἔχει διὰ τὴν κρᾶσιν, καὶ ἔστι χρῆσις αὐτῆς παρὰ τοῖς τὰ τοιαῦτα σοφοῖς. τυμβοχοΐην δὲ εἶπε, τὸν τοῦ τύμβου ἀναχωματισμόν. τινὲς μέν τοι εἰπόντες ὅτι τυμβοχόης ὤφειλεν εἶναι βαρυτόνως ὡς οἰνοχόης, οὔ φασιν ὄνομα ἐνταῦθα κεῖσθαι, ἀλλὰ συναλοιφὲν ῥῆμα τὸ τυμβοχοῆσαι. ἵνα λέγῃ, ὅτι οὐδέ μιν χρεία ἔσται τυμβοχοῆσαι ὅτε θάπτεται. καὶ ἔστι κρείττων ἡ τοιαύτη γραφή.

Ηρη δὲ μέγ' ἄϋσε περιδδείσασ' ἀχιλῆϊ,
Μήμιν ἀπόρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.
Αὐτίκα δ' ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Ορσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος. ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι.
Αλλ' ἐπάμυνε τάχιστα. πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο νότοιο
Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
Ηκεν ἀπὸ τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί. μὴ δέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω ἢ ἀρειῇ.
Μὴ δὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος. ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.

Οτι ὁ μὲν φθάσας τοῦ ἀχιλλέως κίνδυνος, ἐπικούρους εὗρεν προσεχῶς δεδήλωται, τὸν ποσειδῶνα καὶ τὴν ἀθηνᾶν. ὁ δὲ μετ' ἐκεῖνον ἐπιταθεὶς, κωλύεται ὑπὸ τῆς ἥρας ὡς ῥηθήσεται, φησὶ γὰρ ὅμηρος. ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε περιδδείσασ' ἀχιλῆϊ, μήμιν ἀπόρσειεν ὅ ἐστιν ἀποφθείρῃ μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. καὶ ἡ φωνὴ ἦν τοιαύτη πρὸς τὸν υἱὸν ἥφαιστον. ὄρσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος. ἄντα σέθεν γοῦν ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν ἢ εἰσκομεν εἶναι. ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, ὃ δὴ καὶ ὁ ξάνθος τῷ σιμόεντι ἔφη. πιφαύσκεο δὲ, ὅ ἐστιν ὡς καὶ προεδηλώθη, ἐπιδείκνυσο καὶ φαῖνε φλόγα πολλήν. αὐτὰρ ἐγὼ ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο νότοιο εἴσομαι. ἤτοι πορεύσομαι, ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν ἥκεν ἀπὸ τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ ξάνθοιο παρ' ὄχθας δένδρεα καῖε. ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί. μὴ δέ σε πάμπαν μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω ἢ ἀρειῇ τῇ καὶ προηρμηνευμένῃ. ὃ σὺν καὶ τοῖς ἑξῆς, ἐρεῖ αὖτις ὀτρύνων κατά τινος πανούργου. μὴ δὲ πρίν φησιν ἀπόπαυε

τεὸν

πρὶν μένος, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν, ἤγουν ἐπίσχες ἀκάματον πῦρ. προαναφώνησις δὲ ταῦτα καὶ προέκθεσις τῆς ἐπὶ ἡφαίστῳ στρατείας, ἣν ἐπὶ τῷ ξάνθῳ ἐκεῖνος ἐνδείξεται. ἵνα ὥσπερ ὁ ὑγρὸς ποταμὸς φρικτὰ ἔδρασεν ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ ἀχιλλεῖ, οὕτω καὶ ὁ κατὰ πῦρ ἥφαιστος, φιλῶν τὸν ἀχιλλέα, δεινοποιήσῃ ἑαυτὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ξάνθου. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ἀπέρσειεν, ἰσότυπον τὸ πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν ἔναυλος ἀπέρσει. τὸ δὲ ὄρσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος, ἀθετεῖται διὰ τὸ τοῦ ἐπιθέτου ἄκαιρον. ἡ γὰρ μήτηρ ἥρα ἡ προσφθεγγομένη, οὐκ ὤφειλε προθεῖναι τὸ τοῦ τέκνου ἐλάττωμα τὸ, ὦ κυλλοπόδιον. ἔστι δὲ ὁ λόγος ἀπλοϊκὸς ὡς ἀπὸ μητρός. ὅτε οὖν μετ' ὀλίγα παύεσθαι αὐτὸν λέγει, ἴσχεο τέκνον φησὶν ἀγακλεές. καὶ ἄλλως δέ φασι διὰ τὸ εἰπεῖν ἐμὸν τέκος, λεαίνεται τὸ τραχὺ τῆς κλήσεως. τὸ δὲ κυλλοπόδιον προπαροξύνεται ὡς τὸ ἀγάμεμνον. καὶ εἴρηται περὶ αὐτοῦ πρὸ τούτων. τὸ δὲ εἴσομεν, ὅ ἐστιν ὁμοιοῦμεν, δοκοῦμεν, τὴν δὲ ἀλληγορίας ὑπόληψιν αἰνίττεται, καθ' ἣν εἰκὸς φαίνεται τῷ ποταμίῳ ὕδατι τὸ τοῦ ἡφαίστου ἀντιπαρεξάγεσθαι πῦρ. ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ μεθ' ὅμηρον σοφοί, τὴν εἰκαστικὴν ἀλληγορίαν ὑπονοίας εἶδος ἔφασαν εἶναι, διὰ τὸ ταυτὸν τοῦ εἴσκειν καὶ τοῦ ὑπονοεῖν. καὶ ἀληθῶς, ὑπονοεῖ ὁ ἀλληγορῶν. τὸ δὲ εἶναι, δύναται μὲν κεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἰέναι νοεῖν αὐτό. οἷα μετατεθέντος τοῦ ι, καὶ συναιρεθέντος τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον. ἵνα λέγῃ, ὅτι αὐτὰ σέθεν εἴσομεν ἐλθεῖν τὸν ξάνθον κατὰ τὴν τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ἀντίθεσιν. ὁ δὲ ζέφυρος, βορρᾶς τίς ἐστι καὶ αὐτὸς, καὶ δεδήλωται περὶ τούτου. ἀργέστης δὲ βαρυτόνως, τὰ πολλὰ μὲν, ἀνέμου ὄνομα καὶ αὐτός. ἐνταῦθα δὲ ὀξύνεται, καὶ νότου ἐπίθετόν ἐστι. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς, θύελλαν ζεφύρου καὶ ἀργεστᾶο νότοιο τουτέστι λευκοῦ, παρὰ τὸ ἀργὸν τὸ λευκόν. καὶ εἰσὶν ἀληθῶς καὶ παρὰ ταῖς φιλοσόφοις ἱστορίαις, οἱ συνθέτως λεγόμενοι λευκόνοτοι. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀντιπνόους ἐνταῦθα εἴληφεν ἀνέμους ὁ ποιητὴς ζέφυρον μὲν, ὥστε ἁπλῶς ξηραίνειν σὺν τῷ καὶ ἀναψύχειν. νότον δὲ, ἵνα καὶ φλέγμα ποιῇ ὁμηρικῶς εἰπεῖν. χρῄζει γὰρ καὶ ἀμφοτέρων ποιῶν ὁ ποιητὴς ὡς δηλωθήσεται. οἱ δὲ εἰπόντες ἀργεστὴν νότον, τὸν ἐξ ἄργους ἐπὶ τροίαν πνέοντα, οὐκ εὐδιανόητα ἐοίκασι λέγειν, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐδέ ἐστι νοῆσαι νότον ἐξ ἄργους εἰς τροίαν πνέοντα. ἐν δὲ τοῖς τοῦ γεωγράφου, φέρεται ὅτι ὁ ποιητὴς τὸν μὲν ἀργεστὴν, τῷ νότῳ προσνέμει, λέγων ἀργεστᾶο νότοιο. τὸν δὲ ζέφυρον, τῷ βορέᾳ. βορέης λέγων καὶ ζέφυρος, ὅτι θρῄκηθεν πνέετον. ὥστε κατὰ τὸν γεωγράφον, οὔτε ὀξύνεται ὁ ἀργέστης ἐνταῦθα, οὔτε νότου ἐστὶν ἐπίθετον τοὔνομα, ἀλλὰ δύο ἀνέμων παράθεσις, ὡς καὶ ἐν τῷ βορέης καὶ ζέφυρος. πλὴν ὅσον τὸ μὲν ἀργεστᾶο νότοιο, ἀσυνδέτως παράκειται. τὸ δὲ βορέης καὶ ζέφυρος, συνδέδενται. ὁ δὲ γεωγράφος καὶ οὕτω φησί. ζέφυρος, οὐκ ἐκ θρᾴκης πνεῖ, ἀλλὰ κατὰ τὴν θρᾳκίαν θάλασσαν συμπίπτει τῷ βορρᾷ κατὰ τὸν μέλανα κόλπον. ὁ δ' αὐτὸς, λέγει καὶ ὅτι ποσειδώνιος δυσαῆ μὲν ζέφυρον λέγει, τὸν ὑφ' ἡμῶν ἀργέστην καλούμενον. λίγα δὲ πνέοντα ζέφυρον, τὸν ὑφ' ἡμῶν ζέφυρον. ἀργέστην δὲ νότον, τὸν λευκόνοτον ἐπιθέτως, οὗ τὰ νέφη ἐν παραβολῇ ὁ ζέφυρος στυφελίζει διασκεδάζων. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὸν λόγον τοῦ ποσειδωνίου, ὁ μὲν καταμόνας λεγόμενος ἀργέστης, ζεφύρῳ οἰκειοῦται δυσαὴς αὐτὸς ὢν, λίγα ἐκείνῳ πνέοντι. ὁ δ' ἐνταῦθα παρ' ὁμήρῳ ἀργέστης νότος, ἀντιπνεῖ τῷ ζεφύρῳ διασκεδάζοντι τὰ τούτου νέφη. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι περὶ τὰς σκειρωνίδας πέτρας, εἰσὶ δὲ αὗται περί που τὰ κατὰ κόρινθον παραθάλασσαν, σκαιὸς καταιγίζων ὁ ἀργέστης, σκείρων ἀπὸ ἀθηναίων ἐκλήθη. καὶ δηλοῖ ἐνταῦθα καὶ ὁ σοφὸς οὗτος, τὸν ἀργέστην ἁπλῶς οὕτω λεγόμενον, μὴ μεσημβρινὸν εἶναι ἄνεμον. φλέγμα δὲ κακὸν λέγει, τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης πύρωσιν. οὕτω δέ πως καὶ ὁ ὀππιανὸς τὴν λέξιν λαμβάνει. φλέγμα λέγων, τὴν δεινὴν φλόγωσιν. τὸ δὲ κοινῶς λεγόμενον φλέγμα, ἕτερον ἔχει λόγον. τὸ δὲ ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί, ἀντὶ τοῦ, ἔμβαλε σαυτὸν τῷ ὕδατι οὐχ ὡς ἁπλῶς ἥφαιστος, ἀλλὰ σὺν πυρὶ οὗ κελεύεις, ὡς καὶ ὁ μῦθος καὶ ἡ ἀλληγορία δηλοῖ. τὸ δὲ τὸν ἥφαιστον ἐπέχειν τὸ κατ' αὐτὸν πῦρ ὁπότ' ἂν ἡ ἥρα φθέγξηται ἰάχουσα, φυσικῆς ἔχεται ἀλληγορίας. ἀμβλύνεται γοῦν θερμότης καὶ κάμνει πῦρ, ὅτε σφοδρὸς ἄνεμος ἢ ἐξ ἁλόθεν ἢ ὅλως ἀερόθεν ἰάχων καταιγίσειε. καὶ ἄλλως δὲ περὶ τούτου εἰπεῖν, αἰνίττεται ὁ ῥηθεὶς λόγος τῆς ἥρας, ἁπλῶς μὲν καὶ παχύτερον, ὅτι τότε ὁ ἥφαιστος ἤτοι τὸ αὐτόχρημα πῦρ σβέννυται ἐν ὕδατι καὶ παύεται τοῦ φλέγειν, ὅτε σιγμὸς γένηταί τις καὶ διὰ ἀέρος ἐξακουσθείη. ὃν ἀέρα, ἡ ἥρα δηλοῖ. εἴληπται δὲ ὁ τοιοῦτος νοῦς ἀπό τε ξύλων καὶ ἑτέρων καιομένων σωμάτων, ὧν ἡ δι' ὑγροῦ σβέσις, ἀποτελεῖ σιγμούς. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, οὐ προσφυὲς τοῖς κατὰ τὸν ἥφαιστον καὶ τὸν ποταμόν. ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιομένοις ξηροῖς, οὔτε ἡφαίστου πῦρ ὕδατι ἀεὶ ἐμπίπτει, ἀλλὰ ὕδωρ μάλιστα πυρί. καὶ οὐδὲ περιγίγνεται ἥφαιστος, ἀλλ' ἢ θυμὸς ὀλίγος ἐναπομένει αὐτῷ, ἢ καὶ σβεσθεὶς ἐκλείπει τέλεον. ἄλλως δὲ ἀκριβέστερον μάλιστα ἐμφαίνεται τῷ ὁμηρικῷ τούτῳ χωρίῳ, ὡς τὸ δεινὸν κατὰ γῆς καυστικὸν φλέγμα ὅπερ ἂν ὕδατος πολλοῦ ἐπιλάβηται, οὐκ ἄλλως παύεται πρὶν ἂν ἥρα φωνήσῃ, ἤγουν ἐξ ἀέρος ἄνεμος λιγὺ πνεύσῃ, ἀναψύχων καὶ τὴν ἀερίαν ἀμβλύνων φλόγα. τηνικαῦτα γὰρ, τέλεον ὁ τοιοῦτος ἥφαιστος σβέννυται, ἀναψύξεως γενομένης ἐξ ἀνέμου ψυχροτέρου, τῷ ὕδατι. ὡς εἴγε μὴ τοιοῦτος ἄνεμος καταπνεύσει, ἀλλὰ θύελλα ὁποία τις ἀνωτέρω εἴρηται ἣν ἐν αὐτῇ ἥρα ἐπιπέμπει τουτέστιν ἀὴρ ἐπεὶ καὶ ἀὴρ κινούμενος, ἡ κίνησις ἀέρος ἐστὶν ὁ ἄνεμος, ἐκφλογοῦται τὸ ὑγρόν. καὶ ξηραίνεται μὲν ὅσον τοῦ ὕδατος ἐν τῇ πεδιάδι ἀβαθές. καίονται δὲ τὰ ἐν αὐτῇ, εἴτε νεκροὶ εἴτε

φυτὰ

φυτὰ εἴτε ἰχθύες. καί πως τῷ ἡφαίστῳ συλλαμβάνεταί τι καὶ ὁ τοιοῦτος ἄνεμος, ἀμβλύνων μὲν ἐπί τι τὸ δεινὸν φλέγμα καὶ παραβλάπτων τὸν ἥφαιστον, ἄλλως δὲ, συμπράττων αὐτῷ. ξηραίνει γὰρ ὥσπερ καί ὁ ἥφαιστος, οὕτω καὶ καταπνέων χαλεπὸς θυελλώδης ἄνεμος. ὁ μὲν, δαπανῶν τῇ φλογὶ, ὁ δ᾽ ἀνιμώμενος τὸ ὑγρόν. φωνὴ τοίνυν ἥρας ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν σβεννύουσα τὸν ἐν ποταμῷ πυρὶ φλεγέθοντα ἥφαιστον, ὁ καταψύχων ἄνεμος. οὐ γὰρ δήπου ὁ λοιπός. ὃς οὐ μόνον αὐτὸς καθ᾽ ἑαυτὸν ὢν καίει, ἀλλὰ καὶ τῷ ψύχοντι συμπνέων, εἰς βλάβην τρέπει κἀκεῖνον. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ὁ ζέφυρος μετὰ τοῦ δεινοῦ λευκονότου πνέων, ἀναψύχει μὲν οὔ. συμβλάπτει δέ. ἰστέον δ᾽ ὅτι ὥσπερ ἡ αι δίφθογγος ἐκθλίβεται διὰ καλλιφωνίαν, διό, βούλομ᾽ ἐγώ. καὶ, φθέγξομ᾽ ἐγών. οὕτω καὶ ἡ ει δίφθογγος ἐν τῷ, δεινὰ παθοῦσα φακὴ βδελυρὴ, χώρει εἰς τὸν ἀγῶνα, ἤγουν ἀγωνίζου. λέγεται δ᾽ ἐνταῦθα φακῆ, ὁ τραγῳδὸς ἡγήμων ὁ θάσιος, ἀνὴρ εὐδοκιμῶν σφόδρα παρ᾽ ἀθηναίοις ἐν ταῖς τραγῳδίαις. φακὴ ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ χαίρειν μάλιστα τῷ τοιῷδε ὀσπρίῳ.

Ὣς ἔφαθ᾽. ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ.
Πρῶτα μὲν, ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο. καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ᾽ αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν᾽ ἀχιλλεύς.
Πᾶν δ᾽ ἐξηράνθη πεδίον. σχέτο δ᾽ ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ᾽ ἀλωὴν
Αἶψ᾽ ἂν ξηράνῃ, χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρει,
Ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν. κὰδ δ᾽ ἄρα νεκροὺς
Κῆεν. ὁ δ᾽ ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι.
Καίετο δὲ λωτός τε, ἰδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον.
Τὰ, περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει.
Τείροντ᾽ ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. οἳ κατὰ δίνας,
Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος ἡφαίστοιο.
Καίετο δ᾽ ἲς ποταμοῖο. ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν.

Ὅτι καὶ ἡ πρὸ ταύτης ῥαψῳδία μακάρων ἐνοπὴ καὶ φύλοπις ἐπιγράφη, ἀλλ᾽ ἐκεῖ μὲν, ἐμέτρησε μόνον τοὺς ἀθανάτους καὶ οἳ ἀντιπαρέταξεν, εἰπὼν ὡς οἳ προεκθετικῶς, τίνες τίσιν ἑκατέρωθεν ἀντιστήσονται. πλεῖόν τι ποιήσας οὐδέν. ἐνταῦθα δὲ, αὐτοὺς καὶ εἰς μάχην συμβάλλει ἐκ τῶν ἐκεῖ ὑστέρων ἀρξάμενος, τοῦ ἡφαίστου δηλαδὴ καὶ τοῦ σκαμάνδρου. γίνεται δὲ ἡ ἀρχὴ, εὐάφορμος. ἐπεὶ γὰρ ὁ ξάνθος εἰς ἔσχατον κινδύνου περιάγει τὸν ἀχιλλέα, καὶ αὐτὸς ᾤμωξεν εἰπὼν ἃ εἶπε, καὶ παθὼν ἃ ἔπαθεν, ἐγκελεύεται λοιπὸν ἡ ἥρα τῷ ἡφαίστῳ, βοηθῆσαι τῷ ἀχιλλεῖ. φαμένη ὡς ἐγὼ μὲν, ἐξ ἁλόθεν οἴσω χαλεπὴν θύελλαν, καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἐγράφη. ἥφαιστος δὲ, τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ, τουτέστιν εὐστόχως ἡτοίμαζε. πρῶτα μὲν, ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο. καῖε δὲ ἢ δαῖε νεκροὺς πολλοὺς, οἵ ῥα κατ᾽ αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν᾽ ἀχιλλεύς. πᾶν δ᾽ ἐξηράνθη πεδίον. σχέτο δ᾽ ἀγλαὸν ὕδωρ. εἶτα παραβολήν τινα εἰπὼν τὴν μετ᾽ ὀλίγα ῥηθησομένην, ἐπάγει. ὁ δ᾽ ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν, καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι. καίετο δὲ λωτός τε, ἠδὲ θρύον. ἠδὲ κύπειρον. τὰ, περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει. τείροντ᾽ ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. οἱ κατὰ δίνας, οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβιστῶν ἔνθα καὶ ἔνθα, πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος ἡφαίστοιο. καίετο δ᾽ ἲς ποταμοῖο, ἤγουν περιφραστικῶς, ὁ ποταμός. ὡς καὶ ἲς ἡρακλέος, καὶ βίη ἡρακλέος, ὁ ἡρακλῆς. ἐφ᾽ οἷς ὁ ποταμὸς ἀγανακτῶν, προσφθέγγεται τὸν ἥφαιστον, ὅσα ἑξῆς δηλωθήσεται. εἶτα καὶ τὴν ἥραν δυσωπεῖ παύσασθαι τὸν ἥφαιστον. λέγων, καὶ ὅτι ὀμοῦμαι μή ποτε τρωσὶν ἀλεξήσειν, μηδ᾽ ὁπόταν τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται καιομένη. καίωσι δὲ ἀχαιοί. ἀκούσασα δὲ ἥρα, προσφωνεῖ τὸν ἥφαιστον ἴσχεσθαι. οὐ γὰρ ἔοικέ φησιν ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν. καὶ ἥφαιστος ἔσβεσε τὸ πῦρ. ἰστέον δὲ ὅτι τριῶν τούτων ῥημάτων προσφυῶν ὄντων ἐνταῦθα τοῦ δαίειν, τοῦ καίειν, τοῦ φλέγειν, κατακόρως τῷ καίειν ἐχρήσατο. πῦρ δὲ θεσπιδαὲς, πολλαχοῦ μέν φησιν. ἐνταῦθα δὲ, προσφυέστατα τὸ ὑπὸ τοῦ ἡφαίστου καιόμενον, οὕτως εἶπεν. αἱ δὲ πτελέαι καὶ τὰ ἑξῆς, παρατετηρημένως εἴρηνται τῷ ποιητῇ, ὡς τόποις ὑγροῖς χαίροντα. ὅτι δὲ ἰτέαι, καὶ εἶδός τι ἀσπίδος καλοῦνται. καὶ ὅτι ὁ λωτὸς ἐν τῇ ἰλιάδι, λειμωνία βοτάνη ἐστί. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θρύου πόλις προϊστορήθη θρυόεσσα. καὶ ὅτι τὸ κύπειρον κύπαιρον κατὰ διάλεκτον λέγεται, προδεδήλωται. ὡς δὲ αἱ μυρῖκαι ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν, ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα φαίνεται. τὸ δὲ οἱ κατὰ δίνας, οἱ κατὰ ῥέεθρα, κάλλιστόν ἐστι σχῆμα πολλαχοῦ φανὲν παρὰ τῷ ποιητῇ. ὅρα δὲ καὶ τὸ κυβιστᾶν, οὐ μόνον ἐπ᾽ ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰχθύων κυριολεκτούμενον. δηλοῖ δὲ μάλιστα νῦν, οὐ τὸ κατ᾽ εὐθὺ ἀπραγμόνως νήχεσθαι, ἀλλὰ τὸ σὺν ταράχῳ κατακολυμβᾶν. ὁ δὲ ῥηθεὶς τοῦ ξάνθου ὅρκος, τὸ, μὴ ἂν τοῖς τρωσὶ βοηθήσειν μηδ᾽ ὅταν ἡ τροία καίηται, ὅτε δηλαδὴ καὶ μάλιστα χρεία ξάνθου καὶ ἁπλῶς μυρίου ὕδατος, οὐ μόνον ἀληθὴς, ἀλλ᾽ ἔχει τί καὶ ἀστειότητος. τί γὰρ ἂν ἔχοι κάτωθεν ἐκ τοῦ πεδίου ὁ ξάνθος ἀλεξῆσαι καιομένῃ

μένῃ τῇ ἠνεμοέσσῃ Τροίᾳ; ἔχει δὲ ὁ λόγος καὶ προαναφώνησιν τῆς τοῦ Ἰλίου ἁλώσεως. διὸ οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν καιομένη ἁπλῶς, ἀλλ᾽ ἐπήγαγε καὶ τό, καίωσι δ᾽ υἷες Ἀχαιῶν. τὸ δέ, οὐ γὰρ ἔοικεν ὧδε στυφελίζειν, παραίνεσιν ἔχει τοῦ μὴ θυμοῦσθαι ἄγαν ἐφ᾽ οἷς οὐ δεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι μετὰ τό, πᾶν δ᾽ ἐξηράνθη πεδίον ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη, κεῖται προσφυὴς παραβολή, δηλοῦσα τὸ τάχος τῆς ἀπὸ Ἡφαίστου ἀναξηράνσεως τῶν ὑγρῶν τόπων οἳ περὶ τὸν Ξάνθον ἦσαν, αὕτη. ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ᾽ ἀλωὴν αἶψ᾽ ἂν ξηραίνῃ, ἤγουν ταχὺ ἀναξηράνῃ. χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρει, ἤτοι ὃς τὴν τοιαύτην ἀλωὴν συνήθως ἐργάζεται, ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ᾽ ἄρα νεκροὺς κῆε. τρὶς δ᾽ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἐχρήσατο διὰ τὸ καίειν τοῖς ἐκ τοῦ ξηραίνω ῥήμασι. τεχνικῶς δὲ κατὰ γεωργίαν ἔφη τὴν παραβολὴν ὁ ποιητής. εὔχεται γὰρ ἀνὴρ περὶ ἀλωὴν ὅ ἐστι φυτοφόρον γῆν πονούμενος, βρεχθείσῃ αὐτῇ Βορρᾶν ἐπιπνεῦσαι. πυκνουμένης γάρ φασι τῆς ἐπιφανείας, διαμένει κατὰ ῥιζῶν ἡ νοτίς. καὶ οἷον ἀποτιθεμένη, πιαίνει αὐτάς. ὀπωρινὸς δὲ Βορρᾶς κατὰ τοὺς Σικυωνίους, ὁ θερινός, ἤγουν ὁ ἐτησίας. ἰσχυρότεροι δέ φασι καὶ ξηρότεροι τῶν ἐν χειμῶνι πνεόντων οἱ ἐτησίαι. σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ ἔθειν λέγεται τὸ τὰ συνήθη πράττειν, οἷον, ἔθων οἶνος ἀλωήν, οὕτω καὶ ἐθείρειν παράγωγον ἐκεῖθεν τὸ τὰ ἐξ ἔθους ποιεῖν ἢ ἐπιμελεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ ἡ θρίξ, ἔθειρα. περὶ ἣν σύνηθές ἐστι πονεῖσθαι τοὺς φιλοκόμους. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ ἐγχέλυες, ἡ μὲν ἑνικὴ εὐθεῖα, ἔγχελυς προπαροξυτόνως γινομένη παρὰ τὴν ἰλύν, ὡς οἷα ἐν ἰλύϊ χεομένη, ὅθεν καὶ γεννᾶται κατὰ τὸν Ὀππιανόν. διὸ καὶ προπαροξύνεται καὶ εἰς υς περατοῦται ὡς καὶ ὁ Ἀθήναιος βούλεται. συγκροτῶν ἑαυτὸν ἐκ τοῦ κατὰ τὰς ἐγχέλεις λόγου, ὃς ἐν τοῖς Ἱππεῦσι κεῖται ἐν τῷ, ὅταν γοῦν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν, καὶ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν ῥηθεῖσα εὐθεῖα ἔγνωσται τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ υ. οἷον. λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς. οὗ αἰτιατική, σκέψασθε παῖδες τὴν κρατίστην ἔγχελυν. τὰ δὲ πληθυντικά, οὐ καθ᾽ Ὅμηρον καὶ οἱ ἄλλοι ἀκολούθως προφέρουσι μετὰ τοῦ υ, ἀλλ᾽ ἑτέρως πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ πῆχυν πήχεως, οἷον, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων. καί, ὥσπερ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι. ταῦτα δὴ τὰ τοῦ κωμικοῦ. λέγει δέ φασι καὶ Στράτις διὰ τοῦ ε, ἐγχέλεων ἀνεψιός. καὶ οὕτω μὲν ἄλλοι. Ἀριστοτέλης δέ, διὰ τοῦ ι εἶπεν, ἔγχελις. ὅθεν Ἀντιφάνης ὑποκοριστικῶς ἔφη τὰ ἐγχέλια γράφομαι λιποταξίου. ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ. ὁ δὲ Ἀθήναιος λέγει, καὶ ὅτι ἐν τῷ, τείροντο ἐγχέλυες καὶ ἰχθύες, εἰς βάθος τε τὸν ποταμὸν δηλοῖ καίεσθαι, καὶ κατ᾽ ἐξαίρετον τίθησι τὸ ἐγχέλυες, διὰ τὸ περιᾴδεσθαι αὐτὰς πολλαχοῦ. εἰπὼν γοῦν εἰς αὐτὰς ἀστεῖά τινα, λέγει καὶ ὅτι αἱ Κωπαΐδες ἐγχέλυες περιᾴδονται παρὰ Βοιωτοῖς. ἐπαινοῦνται δέ φησι καὶ αἱ Στρυμόνιαι, ὡς καὶ μεγάλαι καὶ τὸ πάχος θαυμασταί. λέγων ἱστορηθῆναι καὶ ὅτι τὰς ὑπερφυεῖς τῶν Κωπαΐδων ἐγχέλεων, οἱ Βοιωτοὶ ὡς ἱερεῖα στεφανοῦντες καὶ κατευχόμενοι, οὐλάς τ᾽ ἐπιβάλλοντες, ἔθυον τοῖς θεοῖς. καὶ ὅτι Ἀντιφάνης τά τε ἄλλα δεινούς φησι τοὺς Αἰγυπτίους εἶναι, καὶ τὸ νομίσαι ἰσόθεον τὴν ἔγχελυν. ὃς ἢ εἰπὼν πολὺ τῶν θεῶν αὐτὴν τιμιωτέραν εἶναι, καὶ δῆθεν κατασκευάσας αὐτὸ ποιητικῶς, ἐπάγει. οὕτως ἔσθ᾽ ἅγιον παντελῶς τὸ θηρίον. ἐκθεὶς δὲ ὁ Ἀθήναιος καὶ ὅτι πολὺ κρατίστη ἐστὶν ἡ ἐκ τοῦ κατὰ Σικελίαν Ῥηγίου, λέγει καὶ ὅτι τῶν τις ῥητόρων ἐγχέλυος παρατεθείσης, εἶπε. πάρεστιν ἡ τῶν δείπνων Ἑλένη, ἐγὼ οὖν Πάρις ἔσομαι. καὶ ὅτι βασιλεύειν τῶν περὶ δαῖτα καὶ ἡγεμονεύειν ἡδονῇ ἔφη τις αὐτήν, ἣ φύσει ἐστί φησιν ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς. ἔνθα ὅρα ὅτι πυρῆνα ἐκεῖνος ἔφη ἀστείως, τὴν ὀστώδη ἰχθυρὰν ἄκανθαν. ἢ οὕτω μὲν ταῦτα, οὐκ ἀχρείως παρατεθειμένα τοῖς εἰσαγομένοις πρὸς μάθησιν. δύναται δὲ τό, καὶ ἐγχέλυες, οὐ κατά τινα ἐξοχὴν εἰρῆσθαι, ἀλλὰ διαφορὰν ἐγχελύων πρὸς τοὺς ἄλλους ἰχθύας. ὡς γὰρ αἱ πολυώνυμοι ἀφύαι ἀλλοφυῆ ἔχουσι παραγωγὴν γενέσεως, οὕτω πως εἰ καὶ τρόπον ἄλλον καὶ ἐγχέλυες ὡς δηλοῦσιν οἱ καὶ τὰς μίξεις αὐτῶν καὶ τὰς γενέσεις ἱστορήσαντες.

Ἥφαιστ᾽, οὔτις σοί γε θεῶν δύνατ᾽ ἀντιφερίζειν.
Οὐδ᾽ ἂν ἐγὼ σοί γ᾽ ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Λῆγ᾽ ἔριδος. Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος. ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται,
Ὡς τοῦ, καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο. ζέε δ᾽ ὕδωρ.
Οὐδ᾽ ἔθελε προρέειν, ἀλλ᾽ ἴσχετο. τεῖρε δ᾽ ἀϋτμὴ
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ᾽ Ἥρην
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ὅτι ὁ πρὶν κατ᾽ Ἀχιλλέως λάλος Ξάνθος καιόμενος, φησίν. Ἥφαιστε. οὔτις σοί γε θεῶν δύνατ᾽ ἀντιφερίζειν, ἢ ἰσοφαρίζειν. οὐδ᾽ ἂν ἐγὼ σοί γ᾽ ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην. λῆγ᾽ ἔριδος. καὶ μετ᾽ ὀλίγα, τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς. ταῦτα δὲ ῥηθείη ἄν, καὶ πρὸς ἄνδρα ἡρωϊκὸν ἢ τελῶν τὴν ἀλκήν, ὑπό τινος φερομένου τὸ ἔλαττον. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα τὴν Ὁμηρικὴν δεξιότητα. ἦν γὰρ ἀχρεία ἡ τοῦ πλάσματος διάθεσις, εἰ μὴ καὶ φωνήν τινα προσέπλασεν ἱκετικὴν τῷ

Ἥρη. τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι εἰ σὺ κελεύεις.
Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Καιομένη. καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Ἥφαιστε. σχέο τέκνον ἀγακλεές. οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἀθάνατον θεόν, ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν.
Ὣς ἔφαθ'. Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ.
Ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην, Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.

ποταμῷ πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ὥσπερ δὴ καὶ μετ' αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα Ἥραν. τὸ δὲ πυρὶ φλεγέθοντι, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγνωστέον, τὸ γὰρ ὑφ' ἓν λέγεσθαι πυριφλεγέθοντι, τῷ ἐν ᾅδου ἀπονενέμηται ποταμῷ. ἰστέον δὲ ὅτι συλλαλοῦντες οἱ παλαιοὶ Ὁμήρῳ εἰς τὸ, οὔτις σοί γε δύναται ἀντιφερίζειν, φασὶν ὡς ἀνίκητον τὸ πῦρ εἰ καὶ σίδηρον μαλάσσει καὶ λίθον θρύπτει, καὶ Ζεὺς δὲ πύρινον ἔχει δόρυ τουτέστιν ἔγχος. ἐξ οὗ καὶ ἐγχεικέραυνος παρὰ Πινδάρῳ λέγεται. καὶ ἔστι τὸ πῦρ, λεπτομερεστάτη οὐσία διὰ πάντων ἱκνουμένη, διὸ καὶ παμφάγον ἐδοξάζετο τὸ πῦρ. Πέρσαι δὲ καὶ ἐθεοποίουν αὐτό. εἶτα τὸ πολὺ καὶ σφοδρὸν τῆς τοῦ Ξάνθου ζέσεως δυσὶ κόμμασιν ἐμπεριγράφων ὁ ποιητὴς, λέγει. φῆ πυρὶ καιόμενος. ἂν δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα, ἤγουν ἀνέζεε κατά τινα μίμησιν ἤχου. καὶ ἦν τοῦτο, φωνὴ ποταμοῦ. ἐκ τούτου δὲ, καὶ τὸ ἐν οὐ δέοντι λόγους προϊέναι, φλύειν λέγεται καὶ φλυαρεῖν. καὶ φλύαρος, ὁ οἷον ἀναζέων τοῖς λόγοις. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος, καὶ τὸ ἀπὸ καύσεως ἐν σαρκὶ ἀνάστημα, φλυκτὶς καὶ φλύκταινα λέγεται. ἔοικε δὲ ὥσπερ ἀλύω καὶ παραγώγως ἀλύσσω, οὕτως εἶναι καὶ φλύω καὶ φλύσσω. καὶ τοῦ φλύω μέν ἐστι τὸ, ἂν δ' ἔφλυε, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. τοῦ δὲ φλύσσω φλύξω, φλυκτὶς, καὶ οἰνόφλυξ, καὶ οἰνοφλυγία, ὅτε τὸν οἶνον φλύει τις, ὡς οἷον ἀναζέων ἐν τῷ λαλεῖν. ἐπεὶ καὶ καθ' Ἡρόδοτον, οἴνου κατιόντος ἀναπλώουσιν ἔπεα. ἰστέον δὲ ὡς νῦν μὲν τὸν ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου βρασμὸν τῶν ὑδάτων τοῦ Ξάνθου διδάσκων ὁ ποιητὴς, εἶπε τὸ, ἂν δ' ἔφλυε ῥέεθρα. ὡς δὲ χρεία τῷ λόγῳ ἦν καὶ ἐνεργείας κατὰ τὸ σύνηθες παραβολικῆς καὶ ἑρμηνείας τοῦ ἀνέφλυεν, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, ὣς τοῦ, καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο. ζέε δ' ὕδωρ. οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. τεῖρε δ' ἀϋτμὴ Ἡφαίστοιο βίῃ πολύφρονος. ἔστιν ἐκ τῆς τοιαύτης παραβολῆς σαφέστατα νοῆσαι, ὅπως ὑπὸ Ἡφαίστου πυρὶ φλεγέθοντος ὁ Ξάνθος διέκειτο. οὐ γὰρ ἐβράττετο, οὐκ ἐκάχλαζεν, οὐκ ἐπάφλαζεν, ἀλλ' ἔζεεν. ἐπαναπαυσαμένου τοῦ ποιητοῦ τῇ τοιαύτῃ ὀνοματοποιΐᾳ, ὡς λειοτέραν ἐχούσῃ δῆθεν πιθανότητα. διὸ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει τῆς παραβολῆς, αὐτὴν ἔθετο. λειοτέραν οὖσαν καὶ τοῦ σιγμοῦ, ὅσον καὶ τὸ ζ στοιχεῖον ἐξ οὗ τὸ ζέειν, ἠρεμαιότερον ἦχον ἔχει τῆς τοῦ σ προφορᾶς, ἐξ οὗ ὀνοματοπεποίηται ὁ σιγμός. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀνέφλυε, προσηνέστερόν ἐστι τοῦ καχλάζειν καὶ τοῦ βράζειν καὶ τῶν ὁμοίων. ἅπερ οὐκ ἂν πιθανῶς ἐπὶ ὅλου ποταμοῦ λέγοιντο πάσχοντος θερινὴν θερμότητα. ζέσιν μὲν γὰρ παθεῖν, οὐ πάνυ τι τολμηρὸν εἰπεῖν ἐπὶ τοσούτου ποταμοῦ. καχλάσαι δὲ φάναι αὐτὸν ἤ τι τοιοῦτον, οὐκ ἔξω ἀναιδοῦς ἐν λόγῳ θρασύτητος. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ζέειν καὶ τὸ ἔκζεστον, οὐ κρέας, ἐκεῖνο γοῦν ἀνάβραστον ὁ κωμικός φησι, δῆλον ἐκ τοῦ εἰπόντος, ὡς τὸ σευτλίον εὐχυλώτερόν ἐστι κράμβης, ἔκζεστον δὲ λαμβανόμενον μετὰ νάπυος, λεπτυντικώτερον καὶ ἑλμίνθων φθαρτικόν. τὸ δὲ ἔνδον, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. οὐ γάρ ἐστιν ἔξω ζέειν τὸν λέβητα, ἐντὸς δὲ καὶ μόνον ὅπου τὸ ὕδωρ. ἐφ' οὗ καὶ κυριολεκτεῖται τὸ ζέειν. δύναται δὲ τὸ ἔνδον, συμβιβασθῆναι καὶ πρὸς τὸ ἐπειγόμενος, ἵνα ᾖ, ἔνδον ἐπειγόμενος. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὀπὸς ἐπειγόμενος. ὃ ἤδη προγέγραπται. τοῦτο δὲ, ὥσπερ καὶ τὸ, πυρὶ πολλῷ, καὶ τὸ, ξύλα κάγκανα, οὐχ ἁπλῶς ἐν ἀργῷ κεῖνται. ἀλλ' ὅτι μὴ λοετροχόος οὗτος ὁ λέβης, οὐδ' ὡς εἰς ποδάνιπτρα, ἢ ἄλλο τι βράσμα ὕδατος, ἀλλ' ἐπὶ ἑψήσει κρέατος, εἰς ἣν καὶ τὸ κρεῖον χρήσιμον τὸ ἐν ταῖς λιταῖς. σίαλος γὰρ ἕψεται. διὸ καὶ ἐπείγεται ὁ τοιοῦτος λέβης, ἵνα μὴ ἄλλως ἔχων, ἀχρειώσῃ τὸ ἕψημα πυρὶ ἁπαλῷ κατὰ τὸν εἰπόντα διοικονομούμενος. καὶ γλυκύτητα δὲ νῦν τὸ ἐπειγόμενος ἔχει, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τεθεῖσα τοῦ λέβητος. τὸ δὲ κνίσῃ μελδόμενος, ἀντὶ τοῦ τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος. γίνεται δὲ τὸ μέλδειν ἀπὸ τοῦ τὰ μέλη δαίειν ἤτοι καίειν. καὶ ἔστιν ἡ φράσις καινή. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν κνίσην μετὰ τοῦ ν ἐν πτώσει αἰτιατικῇ, ἵνα λέγῃ ὅτι τήκων ὁ λέβης τὴν κνίσσαν. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ παθητικοῦ δεξάμενος τὸ μελδόμενος, λέγει οἷον τηκόμενος τῇ κνίσῃ τουτέστιν οὐ τῷ χαλκῷ πάσχων ὁ λέβης τὴν τῆξιν τῷ στερεῷ καὶ ἀτειρεῖ καὶ ἀτήκτῳ, ἀλλὰ τῇ ἔνδον αὐτοῦ κνίσῃ. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα

ὅμοιον

ὅμοιον τῷ, ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι. καὶ λήϊον ἀσταχύεσσιν. ὡς γὰρ ἐκεῖ τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν ἐγχέων φρισσόντων, ἡ μάχη καὶ τὸ λήϊον λέγονται φρίσσειν αὐτοῖς, οὕτω κἀνταῦθα τῆς κνίσσης μελδομένης ὅ ἐστι τηκομένης, ὁ λέβης τῇ κνίσσῃ λέγεται μέλδεσθαι. τινὲς δὲ, τὰ κνίσση φασὶν οὐδετέρως. λέγοντες τὸν λέβητα τήκειν τὰ κνίσση τουτέστι τὰ λίπη ἐν τῷ ζέειν. τοῦτο δέ φασιν οὐχ ὁμηρικὸν, οὐ γὰρ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ καθὰ παρ᾽ ἄλλοις τὸ κνίσσος οὐδέτερον. ὅτι δὲ ἡ κνίσσα, καὶ δι᾽ ἑνὸς γράφεται σ, ὁμοίως τῷ πίσσα, δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς κνίσσης, καὶ ῥῆμά ἐστι κνισσῶ κνισσώσω, καὶ ὄνομα καινὸν ἅμα καὶ κοινὸν παρὰ ἀθηναίῳ τὸ, κνισσότερος. δι᾽ οὗ. κνισσότερος ὢν τοῦ ὀδυσσέως μελανθίου. σίαλον δὲ ἁπαλοτρεφέα φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὸν ἤδη χοῖρον. ἁπαλοτρεφέα λεγόμενον, πρὸς διαστολὴν τῶν συάγρων. σίαλος γὰρ, ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος, παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἅλις. τὸ δὲ ἀμβολάδην, ἀντὶ τοῦ ἀναβλητικῶς, ἢ ἀναβολικῶς, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀναβάλλειν. ἐξ οὗ καὶ τὸν χαλκεῖον ἀναβάλλειν λέγεται ἤγουν ἀναζέειν διὰ φλογὸς ὑπερβολὴν, καὶ ἄνω κάτω ποιεῖν τῇ κινήσει τὸ ὕδωρ ἐν τῷ παφλάζειν. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ ἡροδότῳ, ἔνθα ἱστορεῖ κρήνην περὶ μέσας νύκτας ζέουσαν ἀμβολάδην. ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυσσόντων τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα, ἀναβάλλεσθαι καὶ ἀναβάλλειν φασὶν οἱ παλαιοί. καὶ τὴν τοιαύτην γῆν, ἀμβολάδα. καὶ ἀναβάλλεσθαι δὲ ἐντεῦθεν εἴρηται, τὸ πνεῦμα ἀνάγειν, ὡς τὸ, ὁ δ᾽ ἀναβάλλετο καλὸν ἀείδειν. αἰλιανὸς δὲ, γῆν ἐπιβάλλειν φησίν. οὗ τὸ ἐναντίον, γῆν ἀναβάλλειν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὡς πολλὴν ἐνάργειαν ἡ παραβολὴ ἔχει. οὐ γὰρ ἁπλῶς παραλαμβάνει λέβητα, ἀλλὰ ἐπειγόμενον πυρὶ, καὶ τοῦτο πολλῷ. καὶ ὑποκαιόμενον ξύλοις, οὐ χλωροῖς ἀλλὰ ξηροῖς καὶ πάνυ ἐπιτηδείοις ἀνακαίεσθαι. καὶ οὐδὲ λοετροχόον ὄντα. παρειλημμένον δὲ εἰς ἀνάβρασιν σπουδαίου κρέατος. κάγκανα δὲ γίνεται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἤτοι κοπτόμενα. παυσανίας δὲ, δανὰ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φησὶ γάρ. δανὰ, εὐκέαστα, ξηρά. παρὰ τὸ δαίεσθαι. δῆλον δὲ, ὅτι εὐκέαστα, τὰ εὔκλαστα. κεάζειν γὰρ ἐπὶ ξύλων, τὸ κόψαι ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ οὐδ᾽ ἔθελε προρέειν, δηλοῖ μὲν τὸ οὐκ ἠδύνατο. καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ γλυκύτητος, ὁμοίως τῷ, τὰ δὲ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν. ἀδιάπλαστον δὲ ἔχει τὸ ρ κατὰ μέτρου θέλησιν, ὅπερ μυριαχοῦ γίνεται. ὅτι δὲ τὸ οὐκ ἤθελε ταυτόν ἐστι τῷ οὐκ ἠδύνατο, δηλοῖ ἐπαγαγὼν εἰς ἑρμηνείαν εὐθὺς τὸ, ἀλλ᾽ ἴσχετο. τεῖρε δὲ ἀϋτμὴ ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. περιέφρων δὲ ἥφαιστος ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων πολύμητις, διὰ τὰ κατὰ πῦρ μυρία τεχνικὰ μεθοδεύματα. ὅτι ὁ ξάνθος ἐκκαιόμενος αὐτὸν ἡφαίστου, ἀναβοᾶται πρὸς τὴν ἥραν οὕτως. ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, ὅ ἐστιν ἐπέπεσε βλάπτειν ἐξ ἄλλων, ἤγουν δίχα τῶν ἄλλων θεῶν μόνος αὐτός; καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὗτος προκλητικὸς τοῦ τὸν ἥφαιστον παύσεσθαι, καὶ τὴν ἐπ᾽ αὐτῷ στρατείαν. εὐθὺς γὰρ ἡ ἥρα φθέγγεται ἰάχουσα ὡς ὑπέσχετο τὸ αὐτὸς ἐφεξῆς καταβέσσαι θεσπιδαὲς πῦρ. τὸ δὲ ἐμὸν ῥόον, δηλοῖ ὡς ξάνθος λαλεῖ, οὐχ ὁ καθ᾽ ὕδωρ, ἀλλ᾽ ὁ δαιμόνιος αὐτοῦ ταμίας, οὗπερ οἱονεί τι σῶμα ὁ ῥόος. τὸ δὲ ἔχραε, ἀρχή ἐστι καὶ αὐτὸ τῆς συνθέσεως τοῦ ζαχρηεῖς ὡς καὶ προηρμήνευται. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ λεχθὲν ῥητόν. ἐφεξῆς δὲ τὸ, οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσσον αἴτιός εἰμι, ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι τοῖς δεῖνα, δι᾽ οὗ, τοῖς τρωσὶν ἀρωγοὶ, ἐρεῖ ἂν ὁ ἐξ ἑαυτοῦ εἰς ἑτέρους μεθιστῶν τὴν αἰτίασιν. τὸ δὲ ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ ἀποπαύσομαι εἰ σὺ κελεύεις, παυέσθω δὲ καὶ οὗτος, εἴποι ἂν ὁ ἐξ ἀξιώσεως καταλλαττόμενός τινι. ὁ δὲ διαβεβαιούμενος μὴ ἂν βοηθῆσαι τῷ δέ τινι, ἔχει εἰπεῖν τὸ, ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ καὶ τόδ᾽ ὀμοῦμαι. μή ποτε τῷ δεῖνι ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. σημείωσαι δὲ ὡς παρατρέχειν εἰωθὼς ὁ ποιητὴς τὰ μὴ πρὸς ἔργου αὐτῷ, σιωπᾷ κἀνταῦθα παντελῶς τί ἂν ἀχιλλεὺς ἐποίει μετὰ τὸ ἥφαιστος ἑαυτὸν τῷ ξάνθῳ ἐνέβαλε πυρὶ φλεγέθοντι. καὶ ὡς μὲν διεξέφυγεν, εὐνόητόν ἐστιν. εἰ δὲ καὶ ἥφαιστος τὸν ποταμὸν καίων τοῦ ἀχιλλέως ἀπέσχετο, ὁ μῦθος ὑπερβάλλει νοεῖν ὡς εἰκὸς, οἷα καὶ τὸν ποταμὸν πλάσας ὀλέθριον μὲν τῷ ἀχιλλεῖ, σωστικὸν δὲ τοῖς τρωσὶν, ἑκατέρων γὰρ εἶχε καὶ ἐκεῖνος δύναμιν. οὕτω καὶ ποσειδῶν, οὐ μόνον σεισίχθων, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλιος. καὶ ἑρμῆς, οὐ μόνον κερδῷος, ἀλλὰ καὶ ζημίας ποιῶν κατὰ τὸν κωμικόν. καὶ φοῖβος, οὐ μόνον ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ ἰατρὸς καὶ οὔλιος ὅ ἐστιν ὑγιαστικὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. καὶ ὅλως, ἀρετὴ προσώπου τὸ τὰ ἐναντία δύνασθαι ὡς ἐν καιρῷ ἄμφω μεταχειρίζεσθαι. οὕτω νέστωρ, εἰ καὶ ψεῦδος οὐκ ἐρεῖ ὡς μάλα πεπνυμένος, ἀλλ᾽ ἐν καιρῷ ψεύσεται. οὕτως αἴας ἀνδριζόμενος, ἔσθ᾽ ὅτε καὶ νῶτα δείξει μαθὼν τὰ τοῦ διὸς τάλαντα δυστυχῶς αὐτῷ βρίθοντα. εἰ δὲ καὶ συνετός που ἀνὴρ μανίαν ὑπεκρίνατό ποτε, οὐκ ἂν θαυμάσοι τις, πολλοὺς καὶ ἄλλους μαθὼν ὀργάνῳ τοιούτῳ μεγάλα καταπραξαμένους καλά. ὅτι γαληνῆς φραστικὸν τὸ, ἄψορρον δ᾽ ἄρα κῦμα κατέσσυτο.

Ἐν δ᾽ ἄλλοισι θεοῖσιν, ἔρις πέσε βεβριθυῖα
Ἀργαλέη. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο.
Σὺν δ᾽ ἔπεσον μεγάλῳ ὀμάδῳ, βράχε δ᾽ εὐρεῖα χθών.
Ἀμφὶ δ᾽ ἐσάλπιγξεν μέγας οὐρανός. ἄιε δὲ ζεὺς
Ἥμενος οὐλύμπῳ. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ

Ὅτι φοβερὰν κἀνταῦθα συμβολὴν μάχης ἐκφράζων ὁ ποιητὴς τὴν τῶν θεῶν, ἀγριαίνει τὸ χωρίον στρατώδεσιν ἐννοίαις, καὶ τραχείαις λέξεσιν, εἰπών. ἐν δ᾽ ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα ἀργαλέη

Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ἔνθ' οἵγ' οὐκ ἔτι δηρὸν ἀφέστασαν. ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε
Χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον.
Τίπτ' αὖ κυνόμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
Οὐτάμεναι. αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα,
Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας.
Τῶ σ' αὖ νῦν ὀίω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας.

δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. περίφρασίς δέ ἐστιν αὐτὸ τοῦ δίχα φρονεῖν, ἤγουν διχονοεῖν. σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, ἢ ὁμάδῳ. βράχε δ' εὐρεῖα χθών. ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξε μέγας οὐρανός. ἄιε δὲ Ζεὺς ἥμενος Οὐλύμπῳ. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας. ὅρα δὲ ὅτι τὸ τοῦ χωρίου πρόσωπον τὴν ἀρχὴν δηλαδή, παρίσοις ἐκάλλυνε τοῖς ἄλλοισι θεοῖσιν. ἔρις δὲ βεβριθυῖα, ἣν καὶ βαρεῖαν φαμέν. ὅρα δὲ ὅτι τὴν μὲν ἔριδα, ἐμπεσεῖν εἶπε θεοῖς. τοὺς δὲ θεούς, συμπεσεῖν ἀλλήλοις εἰς μάχην. τὸ δὲ θυμὸς ἄητο τουτέστιν ἔπνεε, δέδωκε τοῖς μεθ' Ὅμηρον λέγειν τό, θυμοῦ πνέειν. γίνεται δὲ τὸ ἄητο, ὅθεν καὶ τὸ ἀεὶς ἀέντος, καὶ ἀήτης ὁ ἐπὶ ἀνέμου. τὸ δὲ βράχε χθὼν, ἔστι μὲν κατὰ τό, βράχεν ὕδατα. καὶ ὅσα τοιαῦτα. δηλοῖ δὲ ἦχον, ὁποῖοι πολλοὶ γῆθεν ἐκκύπτουσι δεινοί, ὧν εἰσὶν οἱ τυφωνικοί. τὸ δὲ σάλπιγξεν οὐρανός, οὐ συνεξῆρται μὲν τῇ τῆς μάχης ταύτης σεμνότητι. τί γοῦν μέγα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, σαλπίζειν τὸν οὐρανόν, ὅπου βροντᾶν ἔδει; οἰκεῖον δὲ ὅμως ἐστὶν ὡς πρός γε μάχην. πολέμου γοῦν καθὸ πολέμου, σημεῖον οὐ βροντή, ἀλλὰ σάλπιγξ. ἄλλως τε φθάσας ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, ἐν τῇ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων ἔριδι βροντῆσαι ὑψόθεν τὸν Δία, ἐνταῦθα ἐνήλλαξε διὰ τὸ πολυειδέστερον, σαλπίζειν εἰπὼν τὸν οὐρανόν. καὶ οὕτω καινότερον μεταχειρισάμενος τὸ νόημα. τὴν μὲν μικροτέραν ἐκείνην μάχην, ἐν ᾗ μᾶλλον ἔχρην εἰπεῖν σαλπίσαι τὸν οὐρανόν, ὕψωσε μεγάλῳ τέρατι. τῇ δὲ θείᾳ ταύτῃ μάχῃ, ὡς αὐτόθεν τὸ μεγαλεῖον ἐχούσῃ, τὴν σάλπιγγα δέδωκεν. ἣν δὲ καὶ ἄλλως κρίσει περιττὸν τεράστιον, τὸ σαλπίζειν τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ καὶ διὰ στόματος. εἰ δὲ εἶπε βροντῆσαι τὸν οὐρανόν, οὐδὲν ἐλάλει παράδοξον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς οἶδε μὲν σάλπιγγα, οὐκ εἰσάγει δὲ τοὺς ἥρωας χρωμένους αὐτῇ. σαλπίγγων δὲ πόσα εἴδη, προγέγραπται. προσγραπτέον δ' ἐνταῦθα, καὶ τῶν Ἀθηναίου, ἐκεῖνα. ὡς ἐγερτικόν τι πρὸς μάχην καὶ ἡ σάλπιγξ. Ἡρόδωρος γοῦν φησι σαλπικτής, Δημητρίου πολιορκοῦντος τὸ Ἄργος, οὐ δυναμένων τῶν στρατιωτῶν τὴν ἑλέπολιν προσαγαγεῖν τοῖς τείχεσι διὰ τὸ βάρος, δύο ἅμα σάλπιγξι σημαίνων, ὑπὸ τῆς ἁδρότητος τοῦ ἤχου τοὺς στρατιώτας ἠνάγκασε προθυμηθέντας προσαγαγεῖν τὴν μηχανήν. ἣν δέ φησι σάλπιγξ, καὶ ἐν πομπαῖς. γυνὴ γοῦν τις Ἀγλαῒς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐσάλπισε τὸ πομπικὸν ἐν καιρῷ πομπῆς. μνηστέον δ' ἐν τούτοις, καὶ ὅτι φύλαρχος ἔσκωψέ τινα ὡς ἀπόλεμον, εἰπὼν παροιμιωδῶς τό, πολεμίας σάλπιγγος οὐδ' ἐν ὕπνοις ὑπομένων ἀκοῦσαι. καὶ ὅτι οὐ μόνον σάλπιγγες ἀνέκαθεν ὄργανα βοῆς τῆς ἐν πολέμῳ ἦσαν, ἀλλὰ καὶ βύκανα ὡς δηλοῖ τό, πύκται τέσσαρες ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπικτῶν καὶ βυκανιστῶν. καὶ κέρατα δὲ καὶ στρόμβοι, νόμον τοιοῦτον ἤχουν. ὡς δὲ καὶ δαλὸς ἀνημμένος μάχης ἦν σύμβολον, Εὐριπίδης δηλοῖ. γελᾷ δὲ ὁ Ζεὺς γηθοσύνῃ, ὁρῶν θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας. μυθικῶς μέν, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἱστορεῖται χαίρειν, τοὺς ἀρίστους ὁρῶν ἐρίζοντας τὸν Ὀδυσσέα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀχιλλέα, οὐχ ὅτι ἁπλῶς ἤριζον, ἀλλ' ὅτι πρὸς εἰς ἀγαθὸν ἀπέβλεπε τὰ τῆς ἔριδος ὡς ἐκεῖ γέγραπται. οὕτω γοῦν καὶ νῦν Ζεὺς ἐπ' ἀγαθῇ ἔριδι γέγηθε φιλέρις ὢν ἐν καλῷ. ἐπεὶ τοι ὁ τὴν ἐπὶ κακῷ ἔριν φιλῶν, ἀκούσει ἂν ἔχθιστος θεῶν, αἰεὶ γάρ αὐτῷ ἔρις φίλη. καὶ οὕτω μὲν κατὰ τὸν μῦθον. κατὰ δὲ ἀλληγορίαν, αἰνίττεσθαί φασι τὸν τοιοῦτον λόγον, τὸ παρὰ τοῖς φυσικοῖς λεγόμενον νεῖκος καὶ τὴν φιλίαν τὴν αὐτῷ ἀντικειμένην. χαίρειν δὲ τὸν Δία τῷ νείκει, διότι λύει τὸν σφαῖρον καὶ γίνεται οὕτω τὸ νεῖκος γενέσεως αἴτιον. καὶ ἄλλως δέ, ἐπεὶ ἐξ ἐναντίων ποιοτήτων ἡ τοῦ παντὸς συνέστηκεν ἁρμονία, χαίρει καὶ οὕτω τῇ θείᾳ μάχῃ ὁ Ζεύς. δῆλον δὲ ὅτι τῶν στοιχείων ἕκαστον ἐκ ποιοτήτων δυάδος συνεστώς, τῇ μιᾷ μὲν συνέχεται, θατέρᾳ δὲ διέστηκεν. οἷον ἡ γῆ τῷ ὕδατι κατὰ ψυχρότητα συγγενῶς ἔχουσα, ὅμως κατά γε ξηρότητα ὡς ὑγροῦ ἐκείνου, ὄντως ἀφίσταται. καὶ ὕδωρ αὖθις ἀέρι καθ' ὑγρότητα οἰκειούμενον, κατὰ θερμότητα ὡς ψυχρὸν διέστηκε. καὶ ἀὴρ αἰθέρι κατὰ θερμότητα κοινωνῶν, κατὰ ὑγρότητα ὡς ξηροῦ πεφυκότος, ἀπεσχοίνισται. καὶ αἰθὴρ δὲ πρὸς γῆν εἰ καὶ κοινόν τι ἔχει τὸ ξηρόν, ἀλλὰ τὸ θερμόν, ὡς πρὸς ψυχρὰν αὐτὴν ἴδιον ἀπηνέγκατο. οὕτως ἀγαθὴ τοῖς τοιούτοις ἡ ἔρις. διὸ καὶ ὁ Ζεὺς ὁ τοῦ παντὸς εἴτε νοῦς εἴτε ψυχὴ καθ' Ἕλληνας, ἐπ' αὐτῇ χαίρων πεποίηται. εἰ δὲ εὐξάμενός τις παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν ἔριν ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπολέσθαι, καὶ κατὰ τῆς τοιαύτης ἔριδος εὔξαιτο, οἰχήσεσθαι ἂν τὸ πᾶν οὕτως ἔφασάν τινες τῶν παλαιῶν. τὸ δὲ ἔριδι ξυνιόντας, ἀνάπαλιν μὲν εἴρηται πρὸς τό, διαστήτην ἐρίσαντε. καθυπογράφει δὲ καὶ αὐτὸ τὴν φύσιν τῆς ἔριδος. ἥτις διιστῶσα τοὺς φίλους ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται, εἶτα συνάγει εἰς πόλεμον, ὡς ἐνταῦθα δηλοῦται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ, ῥηθήσεταί ποτε

πρὸς

πρός τινα φιλόμαχον. καὶ ὅτι τὸ, ἐγέλασε γηθοσύνῃ, πρὸς διαστολὴν ἑτέρου γέλωτος εἴρηται τοῦ κατὰ βάρους ψυχῆς, ὁποῖος καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ σαρδώνιος. καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ δὲ καθ' ὃν ὁ Ζεὺς ἐξεγέλασσεν. ὅτι τὸν Ἄρην, πρῶτον ποιεῖ Ὅμηρος ἐφορμῶντα τῇ Ἀθηνᾷ, ἔχρην γὰρ τὸν ἀλόγιστον χωρῆσαι κατὰ τῆς ἀλληγορουμένης εἰς φρόνησιν. φησὶ γάρ. ἦρχεν Ἄρης ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε, χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον. τίπτ' αὖτ' ὦ κυνάμυια, ἢ κατά τινας κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν. εἶτα καὶ ἀναμιμνήσκει ὡς αὐτὴ τὸν Διομήδην ἠρέθισε κατ' αὐτοῦ, εἰπών. ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδείδην ἀνῆκας οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα, ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. καὶ οὕτως εἰπὼν, ἐπάγει ἀπειλῶν. τῷ σ' αὖ, ὀΐω νῦν, ὀΐω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας. καὶ ὅρα τὸν ἄφρονα ἐπὶ τὴν Ἀθηνᾶν μεταθέντα τὰ ἑαυτοῦ, τὴν ἀναίδειαν δηλαδὴ, καὶ τὸν θυμὸν, καὶ τὸ φιλόνεικον. τοιοῦτον γοῦν ἡ κακία. θέλουσα μὲν εἶναι ὅπερ ἐστὶ, τὰς προσφόρους δὲ κλήσεις ἀπαναινομένη, καὶ τῇ ἀρετῇ αὐτὰς ἐπιγράφουσα. μωρίας δὲ, φησὶν, ἡ κατὰ τὸν Διομήδην ἀνάμνησις, ὁμηρικῆς μέντοι ἄλλως δεξιότητος ἔνδειξις. δηλοῦται γὰρ ὡς ἐὰν δὴ μέσου τοῦ Διομήδους ἡ Ἀθηνᾶ περιεγένετο Ἄρεος, πολλῷ πλέον αὐτὴ δι' ἑαυτῆς. ῥινοτόρος δὲ Ἄρης, ὡς αὖτις εἴρηται, βυρσοτόμος κατὰ τοὺς παλαιούς. δεῖ γάρ φασιν ἀσπίδος διατρῆσαι ῥινὸν, εἶτα σώματος ἐφικέσθαι. ἢ καὶ ὅτι ῥινὸν ἤτοι χρῶτα πρῶτον τέμνει τῶν πληττομένων, εἶτα τοῦ βάθους ἐφικνεῖται. δῆλον δὲ ὅτι ταλαύρινος αὐτὸς ὢν ὁ Ἄρης, τουτέστι τάλαντα ῥινὸν ἔχων, ῥινοτόρος ἐν ἄλλοις γίνεται. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥινοῦ, καὶ βόες λαρινοὶ καὶ ταῦροι, οἱ μέγα καὶ παχὺ δέρμα ἔχοντες. καὶ ὅτι οὐδὲν σεμνὸν Ἄρει τῷ ῥινοτόρῳ, εἰ μετ' ὀλίγα βληθεὶς ὑπ' Ἀθηνᾶς λύεται τὰ μέλη. τὸ δὲ καὶ πρῶτος ἐπόρουσε, πρὸς ἑρμηνείαν εἴρηται τοῦ, ἦρχεν Ἄρης. ἄλλως γὰρ, τὸ ἄρχειν, ἀσαφὲς, οἷα καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγεμονεύειν νοούμενον. ἐνταῦθα δὲ οἱ ἀλληγοροῦντες φασὶν ὅτι ἄλλως οὐ γίνεται μάχη Ἀθηνᾶς καὶ Ἄρεος, εἰ μὴ αὐτὸς ἐπαναστῇ κατάρξας. ὡς οὐδὲ μεταξὺ δούλου καὶ δεσπότου, εἰ μὴ τὸ ἀνδράποδον ἀναιδεύσεται. τὸ δὲ χάλκεον ἔγχος, καὶ ὁ χάλκεος Ἄρης, ἢ θώραξ, καὶ τὰ τοιαῦτα μεθυστικά, καὶ ὁ ἐκεῖθεν συναιρεθεὶς χαλκοῦς, παρέσχε κρῖναι τῷ βίῳ καί τινα Διονύσιον ποιητὴν καὶ ῥήτορα ὃς χαλκοῦς φασὶν ἐκλήθη διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τοὺς ἐμπαθῶς ἐμφορουμένους οἴνου, κυλίκων ἐρέτας ἔφη, ὡς ἱστορεῖ ὁ γράψας τὸ, μητρόπολις τῶν δεινῶν ὁ οἶνος. δι' ὃν αἱ μέθαι. αἱ μανίαι. αἱ παροινίαι. καὶ κλέπτης δέ τις παρ' Ἀττικοῖς χαλκοῦς ἐκαλεῖτο εἰς ὃν ἐγκρατῶς τοιχωρυχοῦντα καὶ ἐκπλήττοντα, ἔσκωψε Δημοσθένης τὸ, μὴ θαυμάζετε ὦ Ἀθηναῖοι χαλκοῦς κλέπτας εἰ τοὺς παρ' ὑμῖν πλινθίνους οἴκους διορύττουσι. κυνάμυια δὲ, ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα παρὰ τὴν κύνα καὶ τὴν μυῖαν, ἀναιδῆ ζῷα καὶ ἄμφω. κοινότερον δὲ τοῦ κυνάμυια, τὸ κυνόμυια. καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μεσοπόλιος, ὁ μεσαιπόλιος. καὶ ἐκ τοῦ πυθοβώσσου, τὸ πυθαβώσσου. ἐξ ὧν τὸ πυθαιβώσσου καὶ ὁ μεσαιπόλιος. ἔτι δὲ καὶ καθὰ ἀκρόχολος, ἀκράχολος παρ' Ἀττικοῖς, καὶ ὀσαφὶς ἀσαφὶς, καὶ ἀπομείρεται ἀπαμείρεται παρὰ Ἡσιόδῳ. τινὲς δὲ κινάμυιαν φασὶ, τὴν τῶν κυνῶν μυῖαν, ἤτοι τὸν κρότωνα. ἕτεροι δὲ, διὰ τοῦ ι γράφουσι τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, καὶ νοοῦσι κινάμυιαν, τὴν μὴ ἔχουσαν ἠρεμαῖον τὸ βλέμμα, ἀλλὰ κινοῦσαν συνεχῶς τοὺς μύας τῶν ὀφθαλμῶν. ταύτην δὲ τὴν λέξιν, ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ Ἥρα κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἐρεῖ προσφυέστερον. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀδεὲς κύνα καλέσει. τοῦτο δὲ οὐ προσφυῶς, ἀλλὰ νενικημένη θυμῷ. ὅρα δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ἐνταῦθα σκῶμμα ἐκ τῆς μυίας ἠρανίσατο, καὶ ταῦτα ἑτέρωθι σεμνύνας τὸ ζωΰφιον ἐν τῷ, καί οἱ μυίας θάρσος ἐνέθηκεν. οἱ δὲ ὕστερον, παιδιάν αὐτῇ ἐπωνόμασαν τινα, ἣν χαλκῆν μυῖαν ὠνόμασαν, περὶ ἧς φράζουσιν οὕτω. καταδεῖταί τις ῥακίῳ τὰς ὄψεις, καὶ καταστὰς εἰς μέσον τῶν συνειλεγμένων, περιὼν φωνεῖ. χαλκῆν μυῖαν θηράσω. οἱ δὲ κύκλῳ ἑστῶτες, βίβλοις ἢ καὶ ταῖς χερσὶ παίοντες, ἀποκρίνονται. ἀλλ' οὐ λήψῃ. οὗ δὲ ἂν λάβηται, καθίστησιν ἐκεῖνον εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. λέγεται δὲ χαλκῆ μυῖα, πρὸς διαστολήν. εἰσὶ γάρ τινες καὶ χαλκαῖ μυῖαι, συνεμόμεναί φασι τοῖς κανθάροις, χαλκίζουσαι τῇ χροιᾷ. ἃς οἱ παῖδες κηρία φασὶ προσιθέντες, ἀφιᾶσιν. ὅτι δὲ ἡ μυῖα, καὶ τὴν μυοσόβην συντίθησι, δῆλον. ἔστι δὲ αὕτη, ὄργανόν τι ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μυῖαι ἀποσοβοῦνται. ἧ παρείκασέ τις παλαιὸς ἐπὶ σκώμματι, πώγωνα καθειμένον, ἤγουν γένειον μακρόν. θάρσος δὲ ἄητον, τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἄνεμον, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω καὶ προθυμοῦμαι. εἶπε γοῦν πρὸ μικροῦ ὅτι καὶ θυμὸς ἄητο ἐν φρεσὶ, τουτέστιν ἔπνεεν. ἴσως δ' ἐκ τούτου καὶ τὸν Ἥφαιστον, φθάσας πέλωρ αἴητον ἔφη κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. ποιητικαὶ δὲ λέξεις καὶ ἄμφω. ἃς οὐκ ἂν φιλοίη τις πεζογραφῶν. τὸ δὲ ἀνῆκε, δηλοῖ μὲν καὶ νῦν, τὸ ἀνέπεισεν. ἔστι δὲ κυρία ἡ λέξις, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα συνεχῶς ἐχρήσατο, ἀνῆκεν εἰπὼν καὶ ἀνῆκας. πανόψιον δὲ ἔγχος, ἢ τὸ πᾶσιν ὁρατὸν, ἢ τὸ πάντων τελευταῖον καὶ ἔσχατον καὶ μεῖζον, ἀπὸ τοῦ ὀψὲ, ἢ ἀπὸ τῆς ὀψίας, ἥτις ἐστὶν ἔσχατός τις καιρός. Ἀντίμαχος δὲ, ὑπνόσφιον γράφει. καὶ τί μὲν σημαίνει τοῦτο, οὐχ ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί. φασὶ δὲ ὡς καί τι θέλει δηλοῦσθαι, δῆλον. ἴσως δὲ δηλοῖ τὸ ἐκ τοῦ Διομήδους ὑπ' αὐτῆς νοσφισθὲν ἤτοι χωρισθὲν καὶ ἁρπασθέν. τὸ δὲ ὦσας καὶ ἔδαψας, ἀνεπιτήδευτα ἐνταῦθα φυσικὰ πάρεισα. ἔστι δὲ καὶ ὧδε τὸ ἔδαψας, ἴσον τῷ ἐδάρδαψας, περὶ ὧν προγέγραπται. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ γενόμενος ἐγκρατὴς ἐχθροῦ, ἐρεῖ τὸ, νῦν σε ὀΐω ἀποτισέμεν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται.

Ὅτι τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίδα σεμνολογῶν, ἣν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ, θυσσανόεσσαν αὐτὴν λέγει, σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός. ἣν ἔοικε τὴν αἰγίδα διὰ τούτων παραδηλοῦν, τοιαύτη γὰρ καὶ ἐκείνη. ὥστε Ἀθηνᾶς ἀσπίδα εἶναι, τὴν κατ' αὐτὴν αἰγίδα. διὸ καὶ τὸ, οὔτησε κατ' ἀσπίδα, κατ' αἰγίδα τινὲς γράφουσιν. ὅτι Ἄρεος ἔγχει χαλκείῳ οὐτήσαντος τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς, αὐτὴ ἀναχασσαμένη τουτέστιν ἀναχωρήσασα καὶ ἀναποδίσασα, λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε. τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. τὸν δὲ, ἤγουν τούτῳ βάλε θοῦρον Ἄρην κατ' αὐχένα. λῦσαι δὲ γυῖα. ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών. ἐκόνισε δὲ χαίτας. τεύχεά τε ἀμφαράβησε. γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. πολὺς δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις μύθοις ὁ τῶν κρειττόνων γέλως, ἢ ἡ διάχυσις. Ζεὺς οὖν οὐ μόνον τὴν φρένα τέρπεσθαι λέγεται τὴν μάχην ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐγέλασεν ὡς ἐῤῥέθη ἐπὶ τῇ τῶν θεῶν ἔριδι. ἡ Ἀθηνᾶ δὲ νῦν γελᾷ κακῶς διαθεμένη τὸν Ἄρην. ἡ δ' αὐτὴ καὶ κατὰ τῆς Ἀφροδίτης χωροῦσα, χαίρει θυμῷ. καὶ τὴν Ἄρτεμιν δὲ Ζεὺς ἐρωτᾷ ἡδὺ γελάσας. Ἥρα τε μειδιῶσα, τύπτει αὐτήν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. ἡ δὲ ἀλληγορία ἐνταῦθα, τοιαῦτα νοεῖ. τὸ μὲν ἀναχωρῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν, τὸ ἀσύμβατον αὐτῆς δηλοῖ πρὸς τὸν ἀλληγορούμενον Ἄρην, οὐδὲν γὰρ κοινὸν αὐτῇ καὶ ἐκείνῳ. λίθος δὲ εἴη ἄν, μέλας νῦν, ἡ τῆς φρονήσεως στεῤῥότης. μέλας μὲν, διὰ τὸ βαθὺ καὶ ἐκ πολυνοίας δυσόρατον. τραχὺς δὲ, διότι τοιοῦτον ἡ ἀρετὴ καθ' Ἡσίοδον, διὸ καὶ μέγας, διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς ἄκρον. ὃς καὶ περιορισμὸς κεῖται ἀρούρης, διὰ τὴν κατ' αὐτὸν διαφορὰν τῶν ἀνθρώπων, καθ' ἣν ἀφορίζονται τῶν φαύλων οἱ σπουδαῖοι. τὸ δὲ πέλεθρον ἤτοι πλέθρον, ὅτι διάστημά ἐστι ποδῶν ἑκατὸν ἤτοι πήχεων ξϛ' καὶ διμοίρου, καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. εἰ δὲ ἀπιθάνως ποιεῖται Ἄρης μὲν ἑπτὰ ἐπισχεῖν πέλεθρα ἐν τῷ πεσεῖν, Τιτυὸς δὲ ἐν ᾅδου ἐπὶ ἐννέα κεῖσθαι πέλεθρα, ἔστι ἐκεῖνο μὲν, τῇ φαντασίᾳ δοῦναι. τοῦτο δὲ τῇ ἀκριβείᾳ, ἣν ὁ μῦθος αἰτεῖν δοκεῖ. τὸ δὲ ἐκόνισε χαίτας καὶ ἑξῆς, οὐκ ἔστιν ἀλληγορῆσαι. νικᾷ γὰρ ὁ μῦθος, γελῶν που ἐνταῦθα καὶ αὐτὸς ὅτι μὴ εἰς τὸ πᾶν, αὐτοῦ ἡ ἀλληγορία περιγίγνεται. ὅτι ὁ ἀπὸ τοῦ χείρονος ἐπηρεαζόμενος, εἰπεῖν δύναται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς τὸν Ἄρην. νηπύτιε, ὅ ἐστιν νήπιε ὡς προεδηλώθη. οὐδέ πω δὴ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις, ἢ ἀντιφερίζεις. ἀρείων δὲ ἤτοι κρείττων Ἄρεος ἡ Ἀθηνᾶ, οὐ μόνον κατὰ ἀλληγο-

Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός.
Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ,
Ἡ δ' ἀναχασσαμένη, λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε.
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.
Τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα. λῦσε δὲ γυῖα.
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών. ἐκόνισε δὲ χαίτας.
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
Καί οἱ ἐπευχομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Νηπύτι' οὐδέ πω δὴ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
Δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον. ἀλλὰ μέτελθε.
Ὡς φάτ'. Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο. χαῖρε δὲ θυμῷ.
Καί ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
Ἤλασε. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.
Τοιοῦτοι νῦν πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοὶ
Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῇσιν.
Ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
Ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος ἐμῷ μένει ἀντιόωσα.
Τῶ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

ρίαν

ρίαν, ἀλλὰ καὶ μυθικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀνδρὸς μόνου, ὁ δὲ καὶ ἐκ γυναικός. καὶ ἡ μὲν, συνέφυ τοῖς ὅπλοις, ὅθεν καὶ σύμφυτον ἔχει τὴν ἀρετήν. ὁ δὲ, οὔ. ἔτι δὲ ταύτης ὁ πατὴρ ἅμα γεννήσας αὐτὴν, νίκην ἐποίησε κατὰ τιτάνων, διὸ καὶ ἀθηνᾶ νίκη ἐπωνομάσθη, πρός τε μνήμην τῆς πατρῴας ἀρετῆς, καὶ εἰς φερωνυμίαν ἐπώνυμον διὰ τὸ τῆς φρονήσεως ἀεὶ νικητικόν. ὅτι ἐν τῷ, οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις. ἐριννύας μητρὸς λέγει, τὰς μητρικὰς ἀράς, δι᾽ ὧν ἐριννύες ἐρεθίζονται κατὰ φαύλου παιδός. ἀθηνᾶ δὲ τὸν ῥηθέντα λόγον ἔφη πρὸς τὸν ἄρην, καθ᾽ οὗ χωομένη κακὰ μήδεται ἡ μήτηρ ἥρα, οὕνεκά φησιν ἀχαιοὺς κάλλιπες, αὐτὰρ τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις. ὃ δὴ σαφῶς δηλοῖ τὸ τοῦ ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον. ὅτι ἐπὶ μὲν στροφῆς ὅλου σώματος, ἐρεῖ τις τὸ, πάλιν κίε. καὶ, πάλιν τράπετο, ἤτοι ὀπίσω ἐπορεύθη καὶ ἐστράφη. ἐπὶ δὲ ὀφθαλμῶν, ὥσπερ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κεῖται τὸ, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. δύναται δὲ νῦν τοῦτο, καὶ ἐπὶ παροράσεως νοηθῆναι. σκώπτων δέ τις, καὶ εἰς ὀφθαλμικὴν στραβότητα τὸ τοιοῦτον αἰνίξεται. ὅτι τὸν ἄρην πεσόντα, χειρὸς ἑλοῦσα ἦγεν ἀφροδίτη, πυκνὰ μάλα στενάχοντα. μόγις δ᾽ ἐσαγείρατο θυμόν. ἀθηνᾶ δὲ ἥρας εἰπούσης, ὢ πόποι διὸς τέκος, καὶ δ᾽ αὖθ᾽ ἡ κυνάμυια περὶ οὗ προεγράφη, ἄγει βροτολοιγὸν ἄρηα δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον, ἀλλὰ μέτελθε, μετέσσυτο, τουτέστι μετῆλθε. χαῖρε δὲ θυμῷ, καθὰ καὶ αὐτὸ ἐγράφη. καί ῥ᾽ ἐπιεισαμένη ἤγουν ἐπιπορευθεῖσα, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ ἤλασεν ἤτοι ἔτυψε καὶ συγκατέρριψε τῷ ἄρεϊ. φησὶ γάρ. τῆς δ᾽ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. τὼ μὲν ἄρ, ἤγουν οὗτοι δή, ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ, ὁ ἄρης δηλαδὴ καὶ ἡ αὐτοῦ χειραγωγὸς ἀφροδίτη, ἡ συνήθης ἐπικουρία. καὶ οὕτω καὶ νῦν αἰσχρῶς συγκαταμένει τῷ ἄρει, ἣ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ αἰσχρότατον συγκατακειμένη αὐτῷ ὅτε ἥφαιστος εἷλεν αὐτούς. ἄγει δὲ ἀλληγορικῶς τῆς χειρὸς ἑλοῦσα τὸν ἄρην ἡ ἀφροδίτη, ἐπειδὴ κέκρανται καὶ τὰ τοιαῦτα ἤθη ἀλλήλοις ἡρμοσμένα, τὰ κατὰ θυμὸν δηλαδὴ ὃν ὁ ἄρης δηλοῖ, καὶ τὰ κατὰ ἐπιθυμίαν ἧς ἡ ἀφροδίτη δηλωτική. διὸ καὶ παῖς αὐτῶν ἡ κατὰ μῦθον ἁρμονία. καὶ ἄλλως δὲ, σύμβολόν ἐστι τοῦτο τοῦ, πολλοὺς πολέμους, διὰ γυναῖκας γίνεσθαι, ὁποῖος καὶ ὁ καθ᾽ ὅμηρον ὁ δεκαετής. ᾧ προσεοίκασι καὶ ἄλλοι κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν. ὁ γοῦν ἱερός φασι καλούμενος πόλεμος, ὃς ὕστερον συνεκροτήθη διὰ θεανὼ τὴν θηβαίαν ἡρπαγμένην ὑπό τινος φωκέως, ἔτει δεκάτῳ πέρας ἔσχε, θηβαίων τὴν φωκίδα ἑλόντων συμμαχίᾳ φιλίππου. οὕτω δὲ καὶ κιρραίων ἁρπασάντων μεγιστὼ τὴν πελάγοντος τοῦ φωκέως, δεκάτῳ φασὶν ἔτει ἑάλω ἡ κίρρα. καὶ ἄλλως δὲ ὥσπερ ὁ ἰλιακὸς πόλεμος δι᾽ ἑλένην ἐγένετο, οὕτω καὶ ἕτεροι μέγιστοι διὰ γυναῖκας. καὶ ἐκτίθεται καὶ αὐτοὺς ὁ παλαιὸς λόγος. οἷον. ὡς ὁ φιλίππου οἶκος ἀνετράπη διὰ τὸν κλεοπάτρας γάμον. ὁ ἡρακλέους, διὰ τὴν ἰόλην. ὁ θησέως, διὰ τὸν φαίδρας. καὶ ἄλλοι δι᾽ ἄλλας. καλῶς δὲ καὶ τῆς ἀφροδίτης ἡ ἀθηνᾶ ὡς καὶ προσγέγραπται, περιγίγνεται καὶ συγκαταρρίπτει τῷ ἄρει καὶ κεῖνται ἄμφω ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ. καὶ θυμοῦ γὰρ καὶ ἐπιθυμίας τῶν οὐκ ἐλλόγων, φρόνησις περιγίγνεται. ἡ δὲ πρὸς τὰ στήθη πληγὴ, καλῶς καὶ αὐτὴ ἔχει, διὰ τὸν αὐτόθι κατὰ καρδίαν ἐξ ἀφροσύνης θυμόν. ἰστέον δὲ ὅτι τῷ ἐκλείποντι μὲν, αὖθις δὲ ἀνακτηθέντι, ἐπιλεχθήσεται τὸ, πυκνὰ μάλα στενάχων, μόγις δ᾽ ἐσαγείρατο θυμὸν, ἤγουν συνέλεξε πνεῦμα ζωτικόν. ἐξ οὗ σύγκειται τὸ ζωγρεῖν θυμὸν, ὡς ἐκ τοῦ θυμὸν ἀγείρειν, τὸ θυμηγερέειν. οὗ προηγεῖται τὸ, ἔλιπε θυμὸς, ἀλλαχοῦ ῥηθέν. μετὰ γὰρ λειποθυμίαν ἀγείρεται ὁ θυμός. ἰστέον δὲ ὡς ἐπὶ ἀναιδοῦς γυναικὸς βοηθούσης ἀνδρὶ ὁμοίῳ, ῥηθήσεται τὸ, ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν ἄρηα. τὸ δὲ μέτελθε καὶ τὸ μετέσσυτο, ἢ καὶ νῦν ἐπὶ ἐκδικήσεως εἴληπται, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν καθάπερ καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν δὲ τῷ, καί ῥ᾽ ἐπιεισαμένη, διὰ μόνην ἰατρείαν χάσμης ἐπενεβλήθη ὁ συναλοιφεὶς ῥὰ σύνδεσμος. ὃ ποιεῖ καὶ ἑξῆς ὁ γέ σύνδεσμος, ἐν τῷ, σοὶ μὲν ὅγ᾽ ἠπείλησε. καὶ, στεῦτο δ᾽ ὅγ᾽ ἀμφοτέρων. ὅτι ἀνδρεῖός τις ἐξευτελίζων ἀριστέα πολέμιον, λέγοι ἂν, παρῳδήσας, τοιαῦτα. τοιοῦτοι νῦν πάντες ὅσοι τῷ δεῖνι ἀρωγοὶ εἶεν, ὅτε προμαχοίατο. ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες ὡς ὁ δεῖνα ἦλθεν ἐπίκουρος ἐμῷ μένει ἀντιόων, τῷ κεν δὴ πάλαι ἂν ἐπαύμεθα πολέμοιο. ἀθηνᾶ δὲ ταῦτα φησὶ, ῥίψασα τόν τε ἄρην καὶ τὴν ἀφροδίτην. τλήμονες δὲ νῦν, οἱ εὔτολμοι. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ τοὺς ταλαιπώρους καὶ δυστυχεῖς. καλῶς δὲ καὶ νῦν τὸ ἀντιᾶν δοτικῇ συντέτακται, ὡς δηλοῦν ἐναντίωσιν. τὸ μέντοι ἀντιόων ἑκατόμβης, καὶ τὸ, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, διατὶ οὐχ ὁμοίως συντέτακται, προδεδήλωται.

Ὣς φάτο. μείδησε δὲ θεὰ λευκώλενος ἥρη.
Αὐτὰρ ἀπόλλωνα προσέφη κρείων ἐνοσίχθων.
Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν
Ἀρξάντων ἑτέρων. τὸ, μὲν αἴσχιον αἴκ᾽ ἀμαχητὶ
Ἴομεν οὔλυμπόν δε, διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε. σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. οὐ γὰρ ἔμοιγε

Ὅτι ὁ τῶν ἄλλων μαχομένων προκαλούμενος καὶ αὐτὸς ἀντίπαλόν τινα, ἐρεῖ οὕτω. τί δὴ νῶϊ τουτέστιν ἡμεῖς διέσταμεν, ἤγουν ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἔριν; οὐδὲ ἔοικεν ἀρξάντων ἑτέρων, τὸ, μὲν αἴσχιον, αἴκ᾽ ἀμαχητὶ ἴομεν. εἰ δὲ καὶ νεώτερός

Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. οὐδέ νυ τῶν περ
Μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ
Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν
Μισθῷ ἔπι ῥητῷ, ὁ δὲ, σημαίνων ἐπέτελλεν;
Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη
Φοῖβε. σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες ὧραι
Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε
Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.
Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε.
Τοῦ, δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχνυ κακῶς σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
Τόνδ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω
Δειλῶν. οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ, φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεθα μάχης, οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ὣς ἄρα φωνήσας, πάλιν ἐτράπετ'. αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν δὲ κασιγνήτη νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον.

ἐστὶν ὁ καλὸς μῦθος, πρέπει γὰρ εἰδῶναι καὶ τὰ ἑξῆς. ὅτι. ἄρχε, οὐ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. οὐ γάρ ἔμοιγε καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα. καὶ σημείωσαι ὅτι τε καὶ ταῦτα ὁ λόγος ἐμπειρίαν τῇ πολυχρονιότητι καὶ σύνεσιν ἐπιμαρτύρεται. καὶ ὅτι νέοις πρέπει, κατάρχειν τῶν τοιούτων. οἱ μὲν τῷ χρόνῳ καθηκότες, κατάρξοντες μὲν ἁπλῶς οὕτω μάχης, οὐκ ἐπαινεθεῖεν. ἐρίζοντες δὲ κατ' ἀνάγκην, οὐκ ἂν μέμψιν ἔχοιεν. ἐν δὲ τῷ ἄρχε, ληπτέον κατὰ κοινοῦ τὴν γενικὴν τῆς μάχης ἐκ τοῦ ἀμαχητὶ ἐπιρρήματος, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἄρχε μάχης. ὅτι ὁ ὀνειδίζων τινὶ λήθην κοινῆς κακώσεως, ἐρεῖ. νηπύτιε, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. οὐδέ νυ τῶνπερ μέμνηαι ὅσα δὴ πάθομεν κακά; μέρος δὲ τοῦτο τῶν ἐφεξῆς. ἐν οἷς ποσειδῶν τὸν ἀπόλλωνα προκαλούμενος εἰς μάχην, ἄλλα τε ἔφη ὡς ἀνωτέρω κεῖται, καὶ ὅτι καρδίαν ἄνοον ἔχει μὴ μεμνημένος ὅσα ἔπαθον ἀμφότεροι κακὰ μόνοι θεῶν ἀμφὶ τὴν ἴλιον, ὅτε ἀγήνορι λαομέδοντι πὰρ διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν φησὶν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. ὁ δὲ, σημαίνων ἐπέτελλε. καὶ ἐγὼ μὲν φησι τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη, ἅπερ ἐστὶν ἔπαινος πόλεως ὀχυρᾶς, φοῖβε. σὺ δὲ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης. ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες ὧραι ἐξέφερον, τότε νῶϊ τουτέστιν ἡμᾶς ἐβιάσατο μισθὸν ἅπαντα λαομέδων ἔκπαγλος. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. στεῦτο δ' ὅγε τουτέστιν ὤρεξε καὶ διεβεβαιοῦτο κατὰ διάνοιαν, ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν ἢ ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ. νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ, μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς ἤγουν ὑποσχεθεὶς οὐκ ἐτέλεσε. τοῦ, δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων πειρᾷ ὥς κεν τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι; καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ ποσειδῶν. ὁ μέντοι ἀπόλλων οὐ πείθεται αὐτίκα τασῖωαι τῷ ποσειδῶνι. ἀλληγορικῶς μὲν, διὰ τὴν προρρηθεῖσαν αἰτίαν. μυθικῶς δὲ, διότι αἴδετο πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ποιητὴς, οὔτε τὴν αἰτίαν παραδίδωσι δι' ἣν ἐθήτευσαν, οὔτε ἀμφοτέροις ἀλλὰ τὸν ποσειδῶνα μόνον δεῖμαι τὸ τῆς τροίας τεῖχος φησί. τὸν δὲ ἀπόλλωνα, βόας βουκολεῖν. τῶν δὲ μεθ' ὅμηρον, οἱ μὲν, αἰτίαν τῆς ῥηθείσης θητείας ἀπέδωκαν, τὴν ἐκ τοῦ διὸς ποινὴν, ὅτι συνδῆσαι αὐτὸν ἐβουλεύσαντο. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι οὐχὶ ἄκοντες ἀλλ' ἑκόντες ἐθήτευσαν ξένοις ἐοικότες, ἵνα τὴν λαομέδοντος ὕβριν πειράσωσιν. ὃ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ ποιητὴς διδάσκει

ἔθιμον

ἔθιμον ἦν τοῖς θεοῖς. ὅθεν φασὶ θανόντος τοῦ ὑβριστοῦ Λαομέδοντος, βοηθεῖ τοῖς Τρωσὶν Ἀπόλλων ἀντισηκούμενος τιμαῖς. ἐτιμᾶτο γοῦν ὥσπερ ἐν Χρύσῃ καὶ Κίλλῃ καὶ Τενέδῳ, οὕτω καὶ ἐν Ἰλίῳ. Ποσειδῶν δὲ ἀγέραστος μένων, μνησικακεῖ τοῖς ἀπογόνοις τοῦ ὑβριστοῦ. ταῦτά τε οὖν φασί τινες, καὶ ὅτι ἀμφότεροι τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος ἔδειμαν. τοῦτο δὲ, οἱ μὲν, αὐτοχειρίᾳ γενέσθαι μυθεύονται. οἱ δὲ, οὐκ αὐτοὺς ἐπιστῆσαι φασὶν, ἀλλὰ ἱερὰ τούτων κειμήλια δαπανηθῆναι εἰς ἀνέγερσιν τοῦ Ἰλίου. κἀντεῦθεν ἀστείως πλασθῆναι ὡς Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν αὐτὴν ἔδειμαν. ἕτεροι δέ φασι δύο τινὰς τεχνίτας ἀμισθὶ ἐργασαμένους, ἀναθέσθαι τὸ ἔργον Ἀπόλλωνι καὶ Ποσειδῶνι, ὅπερ ὁ μῦθος μεταβιβάζει ἐντεῦθεν εἰς αὐτούς. μισθὸς δὲ ῥητὸς, ὁ ὡρισμένος. ὅθεν καὶ ῥῆτραι, αἱ ὡρισμέναι συνθῆκαι. ὡρισμένος δὲ, ὃν τις ὑπέστη τουτέστιν ὑπέσχετο. διὸ μετ' ὀλίγα ἔφη. μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑπέστας, οὐκ ἐτέλεσε. καιριωτάτη δὲ λέξις ὁ μισθὸς, διὸ καὶ ἐπιμένει αὐτῇ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τετράκις αὐτὴν εἰπών. ἀπὸ δὲ ταύτης, τὸ μισθαρνεῖν σύγκειται. τὸ δὲ εὐρύτε καὶ ἑξῆς, τέλειος ἀγαθοῦ ἔπαινος. τὸ δὲ βόας βουκολεῖν, ταυτολογίαν ἔχει περιττήν. ἤρκει γοῦν μόνον τὸ βουκολεῖν ἢ λεῖπον τῶν βοῶν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, οἶνον οἰνοχοεῖν. καὶ τῷ, κυνυλαγμός. καὶ τοῖς τοιούτοις. καὶ ἐπὶ τούτων γοῦν, περιττὸν ὁ οἶνος, καὶ ὁ κύων, διὰ τὸ συνυπακούεσθαι τῇ οἰνοχοείᾳ καὶ τῷ ὑλαγμῷ. ἴσως δὲ, καὶ πρὸς διαστολὴν τῶν ὡς ἀλλαχοῦ ἀκύρως ἔφη βουκολουμένων ἵππων, βόας ἐνταῦθα κυρίως βουκολουμένας ἔφη. βουκολεῖ δὲ ὁ Ἀπόλλων, ὡς νόμιος. ἐπεὶ γοῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ λοιμοὶ ἀπὸ τετραπόδων ἄρχονται, αὐτοῖς ἐπέστησαν αὐτόν. ὅπως φασὶ τούτων ἀπεχόμενος, πολλῷ μᾶλλον τῶν ἀνθρώπων ἀπέχοιτο, ἐν ἀλόγοις παιδοτριβούμενος τὸ περὶ τοὺς λογικοὺς προσηνές. καὶ ἄλλως δὲ νόμιος ὁ Ἀπόλλων, ἐπεὶ θερμαίνων ὡς ἥλιος τὴν γῆν, πόας τοῖς θρέμμασιν ἀναδίδοσθαι ποιεῖ. ὅτι δὲ τὸ βουκολεῖν καὶ ἀποβουκολεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπατᾶν κεῖταί ποτε παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ἴδη δὲ, οὐ μόνον ὄρους ὄνομα, ὡς μυριαχοῦ ἐφάνη, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἰδὴν καὶ τὴν τῶν ξύλων ὕλην Ἴωνές φασιν, ἤδη δέ ποτε καὶ Ἀττικοί. κνημοὶ δὲ ὀρῶν τίνες εἰσὶ, καὶ αὐτὸ ἱκανῶς προεδηλώθη. τὸ δὲ πολύπτυχον, φανερῶς ἐνταῦθα ἐπίθετον ὂν ὄρους τῆς Ἴδης, πείθει καὶ ὅτε πολύπτυχος Ὄλυμπος λέγεται, ὡς ἐπὶ ὄρους καὶ τότε τὴν λέξιν νοεῖν. πολυγηθέες δὲ ὧραι, ἢ ἐν αἷς χαίρουσιν οἱ θῆτες ἀπολαμβάνοντες τὸν μισθὸν, ἢ καὶ καθόλου αἱ πολλοὺς εὐφραίνουσαι, ὡς αὔξουσαι τοὺς καρπούς. τινὲς δὲ πολυγηθέος γράφουσιν, ἵνα λέγῃ τέλος τοῦ πολυγηθέος μισθοῦ. ἐνταῦθα δὲ τὸ, τέλος ἐξέφερον, τελεσφόρους καὶ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ εἶναι δηλοῖ καθὰ καὶ τὸν ἐνιαυτόν. ὡς δὲ καὶ λάτρον ὁ ῥηθεὶς μισθὸς ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὅθεν καὶ λάτρις ὡς ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κεῖται, ὁ ἐπιμίσθιος. ἀλλ' ὅμως φησὶν ἐπὶ δούλων τέτακται. λέγει δ' ἐκεῖνος, καὶ ὅτι θῆτες οἱ ὄντες ἐλεύθεροι μισθοῦ ὑπουργοῦσιν ὡς καὶ ὁ Ἀπόλλων. ὥστε ταυτόν ἐστι κατ' ἐκεῖνον θὴς καὶ μισθωτός. θῆσσα μέντοι παρ' αὐτῷ, καινότερον ἄλλό τι δηλοῖ. θῆσσα γάρ φησι, ἣν πατὴρ καταλέλοιπε πένης ὤν. αὕτη δέ φησιν, ἐπὶ τὸν πλησίον τοῦ γένους πορεύεται κατὰ νόμον ἀναγκάζοντα τοῦτον, καὶ ὁ μὴ αἱρούμενος γῆμαι, πέντε μνᾶς ἀποτίνει ὡς ἔταξε Σόλων. ἐν δὲ τοῖς ἐπικαινισθεῖσι νόμοις, μετέδοξε τοῦτο ὡς μικρὸν, καὶ ἐγένοντο δέκα μναῖ. τὸ δὲ ἐβιάσατο, ἀντὶ τοῦ κατὰ βίαν ὑπεκράτησεν, ἐστέρησε. καὶ οὐ τὸν μισθὸν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸν μισθὸν ἅπαντα, ὅπερ ἄκρας βίας ἦν. ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τῷ, νῶι βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, ἡ ἀντίπτωσίς ἐστιν ἀντὶ τοῦ νῶϊν ἤγουν ἡμῖν ἐβιάσατο τὸν μισθόν. ἢ καὶ ἄλλως ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἡμᾶς ἐβιάσατο κατὰ τὸν μισθόν. ἢ ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐβιάσατο. εἶτα κατ' ἐπιδιόρθωσιν, ἐπαγαγεῖν τὸ, μισθὸν ἅπαντα. ἵνα λέγῃ ὡς οὐχ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐβιάσατο, ἀλλὰ τὸν μισθὸν ἡμῶν. ὅρα δὲ καὶ τὸ τοῦ σεμνοῦ προσώπου ἐνταῦθα ἐπιεικὲς, ἠρκέσθη γὰρ ὁ Ποσειδῶν ἀγήνορα καὶ ἔκπαγλον εἰπὼν τὸν ὑβριστὴν βασιλέα, οὐδὲ ἐκπαγλότατον προσειπεῖν, ἐθελήσας καθάπερ ὁ Ἀτρείδης τὸν Ἀχιλλέα. περᾶν δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὸ πέραν που διαπωλῆσαι, οἷον ἐν νήσοις τηλεδαπαῖς ὡς ἐνταῦθα λέγεται. γίνεται δὲ τὸ τηλεδαπὸν, ἀπὸ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ ἔδαφος, ἵνα λέγῃ νήσους τηλεδαπὰς, ὧν τῆλε καὶ μακρὰν τὸ ἔδαφός ἐστι. τοιαύτην δὲ παραγωγὴν ἔχει καὶ τὸ ἡμεδαπὸς, καὶ ἀλλοδαπὸς, ὁ τοῦ ἡμετέρου δηλαδὴ ἐδάφους, καὶ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. ὁμοίως καὶ τὸ ποδαπὸς ὁ ξένος, ἤγουν ποίου ἐδάφους ἤτοι χώρας. γῆς. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, ἄπορος κἀνταῦθα ἡ ὀξυτόνησις ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιὸς, περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται. εἰ γὰρ τὸ ἔδαφος προπαροξύνεται αὐτὸ καθ' αὑτὸ, ἀπορίαν ἔχει πῶς τὰ ὡς εἴρηται ἀπ' αὐτοῦ ὀξύνονται. τὸ δὲ ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ, τινὲς ἀπολεψέμεν γράφουσιν, ὅ ἐστι σιδήρῳ τεμεῖν, ὁμοίως τῷ, περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν. οὗ θεματικὴ κλίσις, τὸ λέπω λέψω ὁ μέλλων. ἀφ' οὗ κατά τινας καὶ μώλωψ, ὁ ἐκ βοείων λεμμάτων. οἱονεὶ βοόλωψ. ἐκ δὲ τοῦ λέπειν καὶ τῶν αὐτοῦ κινήσεων, καὶ τὸ λεπτὸν γίνεται ὡς οἷον λεπιστόν. καὶ ἡ ὀρφώδης λεπάς. ὡς καὶ ὁ λεπρός. καὶ ἡ λεπρὰς πέτρα, ἐφ' ἧς αἱ λεπάδες. καὶ τὸ ὀρφνὸν λέπας. καὶ ὁ τοῦ κρομμύου λοπός. ἴσως δὲ καὶ ὁ κατ' ὄρος λόφος ἐκ τοῦ λέλεφα τετραμμένου ἐνεργητικοῦ, καὶ ἐκ τοῦ μέσου ἡ λοπὰς, ὡς καὶ λεπτὴ καὶ τραχεῖα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἡ λεπὶς, καὶ τὸ λέπαδνον. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ λεπαστὴ ὀξυτόνως κύλιξ, ὡς τὸ καλή. ἢ παροξυτόνως ὡς τὸ μεγάλη. τάχα γὰρ διὰ τὸ καὶ λεπτὸν ἢ ἐκπέταλον δὲ κατὰ τὰς λεπάδας, ἔχει τὸ καλεῖσθαι λεπαστή. οἱ μέντοι παλαιοί, διὰ τὸ μεγάλην αὐτὴν εἶναι, ἀπὸ τοῦ λάπτειν ὠνομάσθαι φασί, διὰ τοὺς ἐπὶ μέθῃ

ἀναλί-

ἀναλίσκοντας πολλά, οὓς λαφύκτας ἐκάλουν. χρῆσις δὲ λεπαστῆς παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν εἰρήνῃ. ἔστι δὲ Δολόπων λέξις ἡ λεπαστή. ὡς δὲ καὶ μεγάλη ἦν, ὅθεν κυανοβενθῆ τις αὐτὴν ἔφη, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ, ἂν ἐγὼ πάθω τί, τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιών, τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα. οἱ δὲ ταῦτα παραδόντες, προφέρουσι καὶ παρακείμενον τοῦ λάπτω λάψω διό. τὸ δέπας λέλαφας τοὐμὸν ὦναξ δέσποτα ἤγουν ἄθρουν ἐξέπιες. καὶ οὕτω μέν τινες ἀπολεψέμεν ἔγραψαν. ἄλλοι δὲ ἀπολουσέμεν, ἤτοι κολοβώσειν. λοῦσον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ κολοβόν. ὁ δὲ πατροκασίγνητος, καὶ θεῖος λέγεται καὶ πάτρως καθ' ὁμοιότητα τοῦ μήτρως ὡς προδεδήλωται. τὸ δὲ μιγῆναι ἐν παλάμαις, δηλοῖ μὲν τὸ ἂν πελάσαι ἄχρι χειρῶν. ἔστι δὲ ὅμοιον πρὸς τό, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, ἤγουν ὅτε εἰς ἀγῶνα ἔλθῃς, ὡς καὶ τοῦτο προείρηται. ἰστέον δὲ ὅτι ἔστιν εἰπεῖν ἀστείως ἐνταῦθα καταπαίζοντα τοῦ μύθου, ὅτι σωφρονέστερος Διὸς ὁ υἱὸς Ἀπόλλων. οὗτος μὲν γοῦν, αἰδεῖται πατροκασιγνήτου μιγῆναι ἐν παλάμαις. ὁ δὲ Ζεύς, τοῦ πατρὸς οὐκ ἐφείσατο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, μισθοῦ χωόμενοι, ὃν ὑπέστας οὐκ ἐτέλεσεν, ἐπὶ μισθοῦ ἀποστερήσει λεχθήσεται. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ ὑπέστας, ἀντὶ τοῦ συνταξάμενος καὶ ὑποσχόμενος. τὸ δὲ οὐκ ἐτέλεσεν, ἀρχή ἐστι καὶ αὐτὸ τοῦ λέγειν τελέσματα τὰ φορολογήματα. τὸ δὲ φέρειν χάριν, ἤγουν τὰ κεχαρισμένα ποιεῖν, ἀττικόν ἐστι καὶ κοινόν. τὸ μέντοι εἰπεῖν φέρειν ἦρα ἢ ἐπίηρα, ποιητικόν ἐστι. τὸ δὲ πρόχνυ προείρηται ὅτι δηλοῖ τό, ἐπὶ γόνυ, ἢ παντελῶς. ὅτι φησὶν Ἀπόλλων πρὸς τὸν Ποσειδῶνα ἐρίζειν προκαλούμενον, ὡς οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πολεμίξω δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. καὶ τοῦτο μέν, τοιοῦτον. ὅπως δὲ κατ' ἀλληγορίαν ἀλλήλοις ἀντίπαλοι Ἀπόλλων τε καὶ Ποσειδῶν, προείρηται. ὥσπερ καὶ περὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἥρας καὶ Λητοῦς καὶ Ἑρμοῦ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἄν με σώφρονα μυθήσαιο καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, δειλῶν, χρησιμεύσει τῷ μὴ θέλοντι περί τινων μικρῶν ἐρίζειν πρὸς μέγαν τινά. τὸ δὲ ἐφεξῆς, γνωμικόν ἐστιν, ἐξευτελίζον τὸ ἀνθρώπινον φῦλον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. πλήν, ἐκεῖ μέν, ἐπλάτυνε τὸ νόημα, εἰπὼν περὶ τῶν φύλλων ὅτι τε φύονται, καὶ ὅτι χαμάδις αὖθις χέονται. ἐνταῦθα δέ, περὶ μὲν τῶν φύλλων, οὐδὲν εἶπε. περὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων, λέγει ὡς ποτὲ μὲν ζαφλεγέες εἰσί, ποτὲ δὲ φθινύθουσιν. ἤγουν ποτὲ μέν, εἰσὶ θερμοὶ καὶ ὡς εἰπεῖν ζῶντες, ποτὲ δὲ θνήσκουσιν. ἵνα οἱ μὲν ζῶντες, ὦσιν ὅμοιοι φύλλοις χλωροῖς τοῖς ἐπὶ τῶν δένδρων. οἱ δὲ θνήσκοντες, τοῖς χαμαὶ πίπτουσι. καὶ ἄλλως δέ, ζαφλεγέες μέν, οἱ μεγαλόφρονες καὶ λαμπροὶ καὶ ἀρίδηλοι. ὡς τοῦ φλέγειν, καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ λαμπρότητος τιθεμένου. καθὰ καὶ ἐπὶ Διομήδους ἐνοεῖτο καὶ ἐπὶ Ἀχιλλέως, ὅτε πῦρ ἐξ αὐτῶν ἀνήπτετο. φθινύθοντες δὲ καὶ ἀκήριοι, οἱ δ' οὖν ἀλαμπεῖς. ἢ καὶ ἄλλως, ἀφανεῖς ὥσπερ εἰ μηδὲ ἔζων. τούτοις δὲ ἀκόλουθον τοῖς νοήμασι, καὶ τό, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες. οὐ γὰρ ἀργὸν οὐδὲ τοῦτο κεῖται, ἀλλὰ παιδευτικόν ἐστι τῶν ἀκροατῶν. καὶ εἰ μὲν ζαφλεγέας νοήσομεν τοὺς ζῶντας ἁπλῶς, λέγει ὅτι ζῶσι, καρπὸν γῆς ἔδοντες ὡς καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων. εἰ δὲ ζαφλεγέες εἰσὶν οἱ λαμπροί, δηλοῖ ὅτι ἐλλάμπονται καὶ μέγα φρονοῦσι, καὶ ταῦτα καρπὸν ἀρούρης ἔδοντες, οὐ μὴν ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ ὡς οἱ θεοί. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ζαφλεγέας μέν, τοὺς δ' οὖν ἐμπυρίους διὰ τὸ δραστήριον, καὶ θερμούς, ἢ θερμὸν ἔργον δρῶντας κατὰ τὸν κωμικόν. ἢ σεμνότερον φάναι, θερμουργούς. ἢ καὶ αἰθερίους, εἴγε παρὰ τὸ αἴθειν καὶ ὁ αἰθήρ, καὶ οἱ ἀστέρες γίνονται. φθινύθοντες δέ, οἱ κατ' ἐναντίον λόγον ἀδρανεῖς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκ τοῦ φλέγειν σβεσθέντες καὶ μεμαρασμένοι. δειλοὺς δὲ ἀνθρώπους κἀνταῦθα συνήθως τοὺς δειλαίους φησίν. ἕτεροι δὲ τοὺς ἀτυχεῖς. δείλας γάρ φασι πρῶτος, τὸν εἰς φόνον κλῆρον εὕρηκε. καὶ λαλοῦσι μὲν οὗτοι, οὐ πάνυ σαφῶς. ὃ δὲ λέγουσι, τοιοῦτόν ἐστιν. εὕρημα ἦν δείλαντός τινος, τὸ κληροῦσθαι ἤτοι λαγχάνειν ἐπὶ φόνῳ, δι' οὗ ἐπὶ μονομαχίᾳ, ἢ καὶ ἄλλων ἐπὶ φόνῳ ἀδίκῳ. καὶ ἐξ αὐτοῦ, δειλοὶ ἄνθρωποι οἱ ἀτυχοῦντες εἰς ζωὴν καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει ἀκήριοι, ὅ ἐστι νεκροί. ἰστέον δὲ ὅτι μεταχωρούντων ἐνίοτε εἰς ἄλληλα τοῦ δ' τε καὶ τοῦ θ' ὡς ἐπὶ τοῦ οὐθενὸς καὶ ἐξουδενός, καὶ οὐδετέρους καὶ οὐθετέρους, καὶ ἐπὶ ἄλλων, ὅμοιόν τι γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἔδω καὶ ἔσθω, ἄμφω γὰρ ἕν τι δηλοῦσι. τοῦ σ' πλεονάσαντος ἐν τῷ ἔσθω. καὶ οὐκ ἔστι γενναίως ἀπισχυρίσασθαι περὶ τοῦ ἔδω καὶ ἔσθω, ποῖον ἐκ ποίου γέγονε. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει ὁ Φοῖβος καὶ τό, ἀλλὰ τάχιστα παυσώμεσθα μάχης, οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων, ἤγουν μαχέσθωσαν. ὃ λέγοι ἂν ὁ θέλων εἰρήνην μετά τινος, ἄλλοις δὲ παραχωρῶν εἰ βούλοιντο ἐρίζειν. Ὅτι ἐν τῷ, πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη, ἄδηλον εἴτε πότνια θηρῶν ἡ Ἄρτεμις λέγεται ἤγουν ἡ εἰς τὸ θηρεύειν πότνια, εἴτε ἀγροτέρα θηρῶν, ἤτοι ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων. οἱ δὲ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ δέσποτις ἐνταῦθα νοοῦσι τὸ πότνια. Ἀνακρέων οὖν φησὶ μεταλαβών, δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν. ὅτι δὲ καὶ ἀπολύτως ἀγροτέρα λέγεται Ἄρτεμις ἐπιθετικῶς παρ' Ἀττικοῖς, δηλοῦσιν ἄλλοι τε καὶ ὁ κωμικός. ἐν οἷς λέγει κατὰ χιλίων τῇ ἀγροτέρᾳ εὔξασθαι.

Ὅτι πρὸς τὸν ἑκουσίως παρὰ τὸ δέον ὑπεκστάντα μάχης, ῥηθήσεται τό, φεύγεις δὴ ὦ δεῖνα, τῷ δεῖνι δὲ νίκην πᾶσαν

Φεύγεις δὴ ἑκάεργε· Ποσειδάωνι δὲ νίκην
Πᾶσαν ἐπέτρεψας· μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας.

Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως.
Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Αντα ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὡς φάτο. τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος ἀπόλλων.
Αλλὰ χολωσαμένη διὸς κυδρὴ παράκοιτις.
Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντί' ἐμεῖο
Στήσεσθαι, χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι
Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκε, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλησθα.
Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
Αγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Οσσον φερτέρη εἰμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα. καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
Σκαιῇ. δεξιτερῇ δ' ἄρ ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα.
Αὐτοῖσι δ' ἄρ ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα,
Εντροπαλιζομένην. ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί.
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν ὥστε πέλεια,
Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν. οὐδ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν.
Ὡς ἡ, δακρυόεσσα φύγε. λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι. ἀργαλέον δὲ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι διὸς νεφεληγερέταο,
Αλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι.
Ὡς ἄρ ἔφη. λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
Ἡ μὲν, τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς.
Ἡ δ' ἄρ ὄλυμπον ἵκανε διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη.
Αμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. τὴν δὲ προτὶ οἷ
Εἷλε πατὴρ κρονίδης, καὶ ἀνήρετο ἡδὺ γελάσσας.
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος κελαδεινή.
Σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε πάτερ, λευκώλενος ἥρη.
Εξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ ἀπόλλων φοῖβος ἐδύσετο ἴλιον ἱρήν.
Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ.
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες.

ἐπέτρεψας; μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας. εἰ δὲ καὶ τοξότης ὁ ὑποχωρῶν εἴη καὶ ἀλαζών, προσαρμόσει καὶ τὰ ἑξῆς. νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως; μή σευ νῦν ἔτι ἀκούσω εὐχομένου ὡς τὸ πρίν, ἄντα ποσειδάωνος ἀντίβιον πολεμίζειν. ἄρτεμις δὲ ταῦτα νείκεσε τὸν ἀπόλλωνα κατὰ ποσειδῶνος ἐρεθίζουσα. καὶ δὴ κοῦσα ἐν τοῖς, φεύγεις ἑκάεργε, σκώπτει ὡς παντὸς τοξότου, οἷς ἐκηβολεῖ, ἑτοίμου ὄντος φεύγειν. ὁ δὲ ἀπόλλων, οὐδ' ὅτι προσέφη αὐτήν, οἷα καθάπαξ κυρώσας αἰδημόνως πρὸς τὸ θεῖον ἔχειν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ νείκεσσεν ἑρμηνεύων ὁ ποιητής, ἐπάγει. καὶ ὀνείδιον φάτο μῦθον, ταυτὸν γὰρ νεικεῖν, καὶ ὀνειδίζειν. τὸ δὲ ἐπέτρεψας, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καινοτέραν λέξιν εὑρεῖν. ὡς δὲ ἐπιτρέπεις οἶκόν τινι, οὕτω καὶ τὸ νίκην ἐπέτρεψας. τὸ δὲ μέλεον εὖχος, ἀπεναντίας ἐστὶ πρὸς τὸ μέγα εὖχος, καὶ τὸ μέγα κῦδος. τὸ δὲ μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου καὶ ἑξῆς, τὴν ψευδομαχίαν καὶ αὐτὸ αἰνίττεται τὴν ἐξ ἐναντιώματος ἐμφαινομένην τῇ κατὰ τὸν ἥλιον θερμότητι πρὸς τὸ μέγα ὑγρὸν τὸ θαλάττιον ποσειδῶνα. καθ' ἣν οὐδέν τι κατ' αὐτοῦ γενναῖον δρᾷ ὁ ἥλιος, ἀλλὰ μένει εἰς τὸ δοκεῖν δύνασθαι. ὅρα δὲ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ὁ ὅμηρος, μή σευ νῦν ἔτι ἀκούσω, τοῦτο μὲν εἰπεῖν ὤκνησεν, εἵλετο δὲ τὸ ποιητικώτερον ὡς καινότερον. ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται σχῆμα ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ, ἀλλὰ χολωσαμένη διὸς κυδρὴ παράκοιτις. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντί' ἐμεῖο στήσεσθαι; χαλεπὴ δὲ ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι, ἢ ἀντιφερίζειν. λείπει γὰρ ἐν τούτοις τὸ ἔφη ἵνα λέγῃ ὅτι χολωσαμένη ἥρα κατ' ἀρτέμιδος, ἔφη.

Οἱ μὲν, χωόμενοι. οἱ δὲ, μέγα κυδιόωντες.
Κὰδ δ' ἵζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς,
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε,
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν,
Ὡς ἀχιλλεὺς τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.

ἔφη. τί δὲ σὺ νῦν μέμονας, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν ταῦθα συγχηματισθεὶς οἷον τῷ πράγματι, ὑπεσημήνατο τὴν τοῦ λόγου ἔλλειψιν προσφυῶς γενέσθαι τῷ χόλῳ τῆς ἥρας, οὗ ἴδιον μὴ κρατεῖν ὀρθῆς φράσεως. ᾧ συνεξομοίωσε τὴν οἰκείαν φράσιν καὶ αὐτός. ἁπλῶς γοῦν ἔφρασε τὸ, χολωσαμένη διὸς παράκοιτις, μηδέν τι πλέον προσθεὶς εἰς τελείαν ἔννοιαν, ἀλλὰ τὴν τοῦ οἰκείου λόγου βάσιν χωλεύειν ἀφεὶς ὡς εἴπερ ἐχολώθη αὐτός, ὡς καὶ τοῦ χόλου ἐλλειπτικῶς τὸ τε φράζοντος. καὶ νῦν μὲν οὕτως ἡ ποιητικὴ φράσις ἔπαθεν, ὅπερ ἂν καὶ ὁ τῆς χολουμένης ἥρας λόγος εἶχεν ἂν παθεῖν. μετ' ὀλίγα δὲ, αὐτὴ ἡ ἥρα θυμῷ χρωμένη, ἐλλειπτικῶς ἐρεῖ ἐν τῷ, εἰ δὲ θέλεις μαθεῖν ὅσον φερτέρη εἰμί. ἵσταται γὰρ μέχρι τούτου τὸν λόγον μὴ πληρώσασα διὰ ῥήματος. καὶ εὐθὺς τύπτει τὴν ἄρτεμιν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, καὶ ὁ ἀντηνορίδης ἀγήνωρ διὰ δειλίαν, εἰς λόγου ἔλλειψιν ἐμπίπτει. καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοίως ὁ ἕκτωρ. τὰ γοῦν κατακρατοῦντα πάθη, οὐκ ἐῶσιν ἀπαρτίζειν λόγον ἀνελλιπῶς. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἀλλὰ χολωσαμένη διὸς παράκοιτις, δύναται καὶ ἀπὸ κοινοῦ ῥῆμα ληφθὲν, θεραπεῦσαι τὴν τοῦ ποιητοῦ ἔλλειψιν. ἐπεὶ γὰρ ἔφη προσεχῶς ἀνωτέρω. τὴν δ' οὔτι προσέφη ἀπόλλων, εἶτα ἐπήγαγεν, ἀλλὰ χολωσαμένη διὸς παράκοιτις, δύναται τὸ προσέφη καὶ ὧδε συνεξακουσθῆναι ἀπὸ κοινοῦ. ἵνα ᾖ, ὡς ὁ μὲν φοῖβος, οὐδέν τι προσέφη τὴν ἄρτεμιν. ἡ δὲ ἥρα, προσέφη τάδε. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι λαλήσει ποτὲ ἀνὴρ ἀνδρεῖος πρὸς θρασὺν ἀγεννῆ παρῳδήσας τὸ τῆς ἥρας πρὸς τὴν ἄρτεμιν. πῶς δὲ νῦν σὺ μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντία ἐμοῦ στήσασθαι; χαλεπός τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερίζειν. εἰ δὲ καὶ τοξότης ὁ ὀνειδιζόμενος καὶ ἐν δειλοῖς δοκῶν ἀνδρεῖος, ἁρμόσει παρῳδηθῆναι καὶ τὰ ἐφεξῆς, οὕτω. τοξοφόρῳ περ ἐόντι, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ θεὸς θῆκε καὶ τὸ ἑξῆς. τὴν ἄρτεμιν δὲ ἡ ἥρα ὀνειδίζουσα ὡς μὴ μάχιμον, οὕτω φησίν. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ ζεὺς ἔθηκεν, ὅ ἐστι λέαιναν ὥς που καὶ προερρέθη. καὶ ἔδωκε κατακτάμεν ἣν κ' ἐθέλησθα, ἐν τοῖς αἰφνιδίοις δηλαδὴ θανάτοις τοῖς γυναικείοις οἷς ἐπιστατεῖν δοκεῖ ἄρτεμις ὡς πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως φαίνεται. ἢ καὶ ἄλλως, ἐν τοκετοῖς. ἐπεὶ δὴ λοχεία ἡ ἄρτεμις λέγεται, καὶ δοκεῖ προΐστασθαι τοκετοῦ. τοῦτο δὲ, ἐπεί φασι πανσελήνοις εὐτοκώτεραι αἱ γυναῖκες. τοῖς δὲ εἰρημένοις, ἐπάγει ἡ ἥρα καὶ ἔπι ἕτερον, ὃ παρῳδηθὲν, οἰκεῖόν ἐστι πρὸς κυνηγέτην ἀλαζονευόμενον. ἔστι δ' αὐτὸ, τοιοῦτον. ἤτοι ἤγουν ὄντως σοὶ βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. καὶ ὅρα ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα ἐναίρειν οὐ τὸ σκυλεύειν, ἀλλὰ τὸ φονεύειν φησί. καὶ ὅλον γένος εἰπὼν τοὺς θῆρας, εἶδος ἐπήγαγε τὰς ἐλάφους, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γέγονεν. ἀγρότεραι δὲ καὶ νῦν ἔλαφοι, ἢ ἁπλῶς αἱ ἄγριαι. ἢ αἱ μὴ ταχὺ γηράσκουσαι, μακρόβιον γὰρ κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ ἡ ἔλαφος. ὡς δὲ καὶ ἡμιόνων ἐπίθετόν ἐστι τὸ ἀγρότεραι, ὁ τῶν νεῶν κατάλογος εἴτουν ἡ βοιωτία ἐδήλωσεν. ἐκ δὲ τῶν ἐφεξῆς λόγων τῆς ἥρας, ἐρανίσεταί τι χρήσιμον παρῳδήσας τὸ θῆλυ αὐτῆς, καὶ ὁ διδάσκων τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρίαν ἀγνοοῦντα πολέμιον, ὃς καλῶς ἂν ἐρεῖ οὕτως, εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς ὅσον φέρτερός εἰμι ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις. ὡς δὲ ἐλλειπτικῶς ὁ λόγος οὗτος ἔχει καθὰ καὶ προσεσημείωται, δῆλον αὐτόθεν. ἅμα γὰρ ἡ ἥρα ἔφη τὸ, εἰ δ' ἐθέλεις μαθεῖν ὅσον φερτέρη εἰμὶ, καὶ αὐτίκα τύπτει τὴν ἄρτεμιν, πραγματικῶς ἀποδιδοῦσα τὴν σύνταξιν. ὡς εἴπερ εἶπεν ὅτι εἰ δ' ἐθέλεις δαῆναι ὅσον φερτέρη εἰμὶ, ἰδοὺ τύπτω σὲ μὴ δυναμένην ἀμύνασθαι. ἢ ἰδοὺ πάρεστί σοι αὐτοῖς ἔργοις μαθεῖν. ἵνα λέγῃ ἡ ἥρα, ὡς εἴπερ ἐθέλεις γνῶναι, ἰδοὺ πάσχε. ὅμηρος γὰρ τὴν τοῦ καιροῦ κατέπειξιν μιμούμενος, ἐλλιπῶς τὸν λόγον προήγαγε. ἔχει δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸ, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας ἀχαιοὶ καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ πολέμοιο δαήμεναι, καθ' ὁμοιότητά τινα ἐρρέθη τοῦ, πολέμων εὖ εἰδὼς καὶ τοιούτων. πλὴν ὅτι ἐκεῖνα μὲν, στρατιωτικὴν ἐπιστήμην μάχης δηλοῖ. τοῦτο δὲ, ἁπλῶς οὕτω δηλοῖ τὸ περὶ πολέμου γνῶναι. ἃ δὲ ἔπαθεν ἄρτεμις, φράζει ὅμηρος οὕτω. ἦ ῥα ἤγουν ἔφη δὴ ἡ ἥρα τὰ δηλωθέντα δηλαδὴ, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε τὰς τῆς ἀρτέμιδος, σκαιῇ ἤγουν ἀριστερᾷ χειρὶ, ὅπερ ἐστὶν ἰσχύος πολλῆς ἔνδειξις. δεξιτερῇ δ' ἄρ ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, αὐτοῖσι δ' ἄρ ἔθεινεν ὅ ἐστιν ἔτυπτε παρ' οὔατα μειδιόωσα, ἐντροπαλιζομένην. ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. καὶ ἰστέον ὅτι τόξα, καὶ τὰ βέλη λέγει καὶ νῦν, καὶ πᾶσαν τὴν τοξικὴν σκευὴν, καθ' ὁμοιότητα ἑτέρων τινῶν. ὡς γὰρ χοῖνιξ καὶ μέδιμνον τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, οὕτω καὶ τόξα τά τε βάλλοντα καὶ τὰ βαλλόμενα, καὶ τὰ τούτων δεκτικά. ὅτι δὲ τῷ τοῦ τόξου ὀνόματι καὶ τοὺς ὀϊστοὺς συμπεριλαμβάνει καὶ ὅλως πᾶσαν ὡς ἐρρέθη τοξικὴν σκευωρίαν, διὸ καὶ τόξα πληθυντικῶς φησι, δηλοῦσι τὰ ἐπαγόμενα. λαβοῦσα γάρ φησι τὰ τόξα, ἔτυπτε. ταχέως δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. οὐ γὰρ τόξου ἐκπίπτουσιν ὀϊστοὶ, ἀλλὰ φαρέτρας. τόξοις ἄρα ἔτυπτεν, ἤτοι φαρέτρᾳ. καὶ μετ' ὀλίγα

δὲ, συνάγεσθαί φασι παρὰ τῆς λητοῦς τὰ τόξα ὅ ἐστι τὰ βέλη πεπτεῶτα, ἤγουν πεπτωκότα ἄλλυδις ἄλλα ἐν στροφάλιγγι κονίης. ἅπερ αὐτόθι ἔλιπεν ἄρτεμις. ὅπερ ἔοικέ πως αἰνίττεσθαι ὡς ἀπὸ μέρους ὁμοειδοῦς, ὡς οὐδὲ οἱ λοιποὶ ἀστερώδεις ὀϊστοὶ, τουτέστιν αἱ ἀπ' αὐτῶν ἀκτινοβολίαι καὶ ἐκβολίαι, ἦσαν ἂν, εἰ μὴ ἦν ἡ λητώ. εἰ μὴ γὰρ νὺξ ἦν εἰς ἣν μεταλαμβάνεται ἡ λητὼ, οὐκ ἂν εἶχον ἀκτινοβολεῖν φαίνοντες, οἷα ἡλίῳ ἐπιπροσθούμενοι. ἐντροπαλιζομένην δὲ λέγει, τὴν ὧδε καὶ ἐκεῖ τὰς ὄψεις ἐκτρέπουσαν πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. τὸ δὲ σκαιῇ καὶ δεξιτερῇ, κατὰ κοινοῦ καὶ αὐτὸ τὴν σύνταξιν ἔχει ὡς ἀπὸ τῶν ῥηθεισῶν χειρῶν τῆς ἀρτέμιδος ἐν τῷ, ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε. τοῦ δὲ πεπτεῶτα, τὸ ἁπλοῦν, πεπτωκὼς πεπτωκότος, καὶ ἐν συγκοπῇ, πεπτῶτος. ὡς βεβρωκὼς βεβρωκότος βεβρῶτος, οὗ χρῆσις παρὰ τῷ σοφοκλεῖ. εἰ δὲ πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε καὶ διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν, οὐ καινοπαθεῖ, κοινὰ γὰρ ταῦτα τὰ πάθη λέξεων καὶ μάλιστα ποιητικῶν. ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἴρηξ ψιλοῦται ἰωνικῶς, ὡς δῆλον ἀπὸ ἐκθλίψεως. φησὶ γάρ. δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν ὥστε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, χηραμόν. οὐδ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν. ἔστι δὲ ὁ λόγος περὶ ἀρτέμιδος φυγούσης τὴν ἥραν. καὶ ὅρα ὅτι χηραμὸς, ἡ κοίλη πέτρα καθὰ ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται. καὶ μέχρι δὲ ἄρτι πολλοὶ τῶν ἑλλαδικῶν καὶ μάλιστα τῶν κατὰ πελοπόννησον, χηλαμοὺς τὰς περὶ θάλασσαν ῥωγάδας πέτρας φασὶ κατά τινα παραφθοράν. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος χῶ καὶ ἡ χειὰ γίνεται, ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. τὸ δὲ κοίλην πέτραν χηραμὸν, ἑρμηνείαν τε ἔχει τοῦ χηραμοῦ, κοίλη γὰρ πέτρα ὁ χηραμὸς, καὶ ἐσχημάτισται κατὰ τὸ, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα καὶ φλοιόν. τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ ἀπαρέμφατον παρ' εὐελπίδῃ τὸ διαπτάσθαι. χρῆσις δὲ πολλαχοῦ καὶ τῶν κινήσεων τοῦ ἐπτόμην. ὁ δεύτερος ἀόριστός ἐστι τοῦ ἐπτάμην. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν πέλειαν, τῇ αἴσῃ ὑπήγαγεν, ὡς καὶ τῶν τοιούτων τῷ μοιριδίῳ ὑποκειμένων. τὸ δὲ δακρυόεσσα φύγεν, δὶς ἐνταῦθα φησὶν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ τῆς φράσεως καίριον, πρός γε τῆς παραβολῆς, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει αὐτῆς. ἔνθα κεῖται καὶ τὸ, λίπε δ' αὐτόθι τόξα, ἤγουν τὰ ὅπλα ὅλα τοῦ τοξεύειν. ὅτι τὸ παρ' ἡμῖν διαπληκτίζεσθαι, δίχα προθέσεως φησὶν ὁ ποιητὴς, πληκτίζεσθαι εἰπών. ἀργαλέον δὲ πληκτίζεσθαι ἀλόχοισι διός. δηλοῖ δὲ τὸ μάχεσθαι, ἢ ἐρίζειν ἕως πληγῆς. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς παιδεύει διακεῖσθαι περὶ τὰ τῶν ἀρχόντων. ἑρμοῦ δὲ ὁ ῥηθεὶς λόγος. ἔνθα σημείωσαι ὡς οὐκ αἰδεῖται ὁ τηλικοῦτος ἀδοξίαν εὐλόγως, ἀλλὰ ἄτυφός ἐστιν. εἶπε γοῦν τῇ λητοῖ ὡς καὶ προεγράφη ἐν τῇ υ ῥαψῳδίᾳ, εἰπὼν ὅτι λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι. καὶ ὅτι οὐ δεῖ ταῖς διὸς ἀλόχοις μάχεσθαι, ὧν μία καὶ ἡ λητὼ, δι' ἣν ὁ τιτυὸς ἐν ᾅδῃ κολάζεται ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ εἴρηται. καὶ ὅτι, ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα ἤτοι πρόθυμος ἢ ὡς ἐν πρωτολογίᾳ, εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλος τις παρῳδήσας εἴποι ἂν, ἑκὼν εἴκων τινί. οὕτως ἐπιεικὴς ὁ ἑρμῆς. καὶ ὡς ἡ ποίησις λέγει, ἀκάκητα. διὸ καὶ ἀργειφόντης ὁ αὐτὸς, ἤτοι ἀργὸς φόνου. καὶ ἄλλως δὲ, οὐκ ἔχει ὁ ἑρμῆς ὁ πλανήτης ἀστὴρ, ἀντικαταστῆναι τῇ ἀλληγορουμένῃ λητοῖ ὅ ἐστι τῇ νυκτὶ, ὡς οὐδὲ ἄλλος τις τῶν πλανήτων. ἀπίθανον γὰρ τὸ πλάσμα. ἢ πῶς ἂν μάχοιτο αὐτῇ πιθανολογικῶς δι' ἧς ἐκφαίνεται λάμπων, ὅπου γε καὶ πάντες οἱ πλανῆται πρὸς αὐτῆς εἰσί; ζεὺς μὲν γάρ που πλάνης ὢν καὶ αὐτὸς, ἄζεται μὴ νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδῃ. ἄρης δὲ καὶ ἀφροδίτη τῶν ἑπτὰ καὶ αὐτοὶ ὄντες, σὺν αὐτῇ ἐπικουροῦσι τοῖς τρωσί. ἥλιος δὲ καὶ σελήνη, εἰς παῖδας αὐτῇ ἐγγράφονται. κρόνος μέντοι ταρταρωθεὶς, οὐδετέροις ἐπικουρεῖ. πῶς οὖν ἔχοι ἂν ὁ ἑρμῆς αὐτῇ ἀντιβαίνειν; οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ τοιαῦτά τινα φασίν. εἰρηνικὸς ὁ ἑρμῆς, ὅθεν καὶ ἀνεῖται, καὶ μίξεις φιλεῖ. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ συνδεδέσθαι τῇ ἀφροδίτῃ ἐθέλει, διὰ τὸ τῶν φιλοκάλων ῥητόρων ὡς εἰκὸς ἐπαφρόδιτον ἐν γραφαῖς καὶ ἐπίχαρι. διὸ καὶ οἱ πελασγοὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἐντεταμένον τὸν ἑρμῆν, ἤτοι ὀρθιάζοντα ἱδρύονται. καὶ μάλιστα τοὺς γέροντας ἑρμᾶς γλύφουσι τοιούτους, διὰ τὴν καὶ ἐν ἄλλοις λεγομένην ἀλληγορικὴν αἰτίαν, ἥπερ ἐστὶ τὸ, τοὺς λογίους μάλιστα γέροντας, γονιμωτέρους εἶναι τῶν ἔτι νεαζόντων καὶ οὔπω χρόνου ἐπιστημόνων. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ ῥηθείσῃ θεομαχίᾳ τὸ σύνηθες πολυειδὲς ὁ ποιητὴς ἐνδείκνυται. ἀθηνᾶ μὲν γὰρ, δυοῖν περιγίνεται ὡς δεδήλωται, ἄρεος καὶ ἀφροδίτης. τοῦ μὲν, κατάρξαντος μάχης. τῆς δὲ, λαβομένης αὐτοῦ. ποσειδῶν δὲ καὶ ἀπόλλων, οὐδὲν δρῶσι κατ' ἀλλήλων. οἷα ποσειδῶνος μὲν, προκαλεσαμένου. ἀπόλλωνος δὲ, ἀπειπόντος τὴν μάχην οὐκ ἀγεννῶς ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκπέσοι τοῦ σαόφρων εἶναι δοκεῖν ὡς εἴρηται. ἄρτεμις δὲ, τύπτεται μὲν ὑπὸ ἥρας τοῖς ἰδίοις τόξοις, οὐ μὴν προκαλεσαμένη ἔνστασιν, ἀλλὰ διότι τὸν ἀπόλλωνα κατὰ ποσειδῶνος ἠρέθιζε, πῦρ θυμοῦ σβεσθὲν ὀνειδίοις μύθοις ἀναρριπίζουσα. ἑρμῆς δὲ, οὔτε μάχεται τῇ ἀντιθέτῳ λητοῖ, οὔτε ἀμφήριστος ἀπαλλάττεται, ἀλλ' ἑκὼν εἴκει. καὶ ἐν τῷ, ὦ λητοῖ, ἐγὼ δέ σοι οὐ μαχήσομαι. ἥττων πως αὐτῆς εἶναι ὁμολογεῖ, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτι διὸς ἄλοχός ἐστιν ἤγουν νοός. ᾧ συνοῦσα ἡ τῆς ἀλληγορίας λητὼ, ἀπρόσμαχός ἐστι τῷ ἑρμῇ λόγῳ, λανθανομένῳ καὶ αὐτῷ. ἥφαιστος δέ γε ὅπως πυρὶ φλεγέθων ἐνέπεσε τῷ ποταμῷ ξάνθῳ καὶ οἷα διέθετο, προδεδήλωται. οὕτω καὶ ἐν τούτοις τῷ πολυφώνῳ ὁμήρῳ, ἀσύμπτωτός ἐστι καὶ ποικίλη ἡ τῆς ποιήσεως διασκευή. ὅτι μυθικῶς ἐνταῦθα κλαυσίγελως πλάττεται, ἐν οἷς ἥρα μὲν μειδιῶσα τύψασα ὡς εἴρηται τὴν ἄρτεμιν. ἡ δὲ, δακρυόεσσά τε ὡς ἐρρέθη φεύγει λιποῦσα τὰ τόξα τῇ μητρὶ συλλέξασθαι, καὶ δακρυόεσσα πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. παρθενικὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἀφέλεια. ἡ γοῦν ἀφροδίτη ἐν τοῖς

πρὸ τούτων καὶ τρωθεῖσα, οὐδέν τι τοιοῦτον ποιεῖ ὅτε ἐν τοῖς γούνασιν ἔπεσε τῆς μητρός, Ὁμήρου καὶ τὰ τοιαῦτα πολυειδῶς σχηματίζοντος. οὐ μόνον δὲ δακρύει ἡ τοιαύτη κόρη, ἀλλὰ καὶ τρέμει, ὡς δηλοῖ τό. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμεν. ἐνταῦθα δὲ οὐ μόνον ὁ τοῦ σώματος τρόμος πολὺς ἐμφαίνεται, ἀλλὰ πέπλου λεπτότης διαδείκνυται. καὶ οὕτω μὲν ἀφελῶς ἡ κόρη διάκειται, κλαίουσα ἐφ' οἷς ἀγεννῶς ἐρράπισται. ὁ δὲ πατὴρ προτὶ οἷ φησιν, ἤγουν πρὸς ἑαυτῷ ταύτην εἷλε. καὶ ὡς εἰκὸς ἀνήρετο ἡδὺ γελάσας, οὐχ ὥστε μαθεῖν ὅπερ οἶδεν, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω καθὰ καὶ ἡ Θέτις πολλαχοῦ τὸν Ἀχιλλέα. τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων; ἡ δέ, λέγει ὅτι σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε πάτερ λευκώλενος Ἥρη. τοῦτο μέν, ἀφελῶς εἰποῦσα. βαρέως δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἤγουν τό, ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. ἔνθα σημείωσαι ὅπως ἑαυτῇ μάχεται ἡ διαβολή. Ἄρης μὲν γάρ, ᾐτιάσατο τὴν Ἀθηνᾶν ὡς τοὺς θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνουσαν. ἐνταῦθα δὲ ἡ Ἄρτεμις μέμφεται τὴν Ἥραν ὡς ἐξ αὐτῆς ἔρις καὶ νεῖκος τοῖς ἀθανάτοις. καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὸ ἀμβρόσιος ἑανός, ἤτοι ἀμβρόσιος πέπλος, τοῦ ἐπιθέτου ληφθέντος ἀντὶ ὑποκειμένου, πέπλου γὰρ ἐπίθετον κυρίως ὁ ἑανός. τινὲς μέντοι ταὐτὸν ἡγοῦνται, πέπλον καὶ ἑανὸν εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, ὅτι πέπλοι οὓς ἐφόρουν αἱ γυναῖκες μόναι, οἳ καὶ ἑανοὶ καλοῦνται. τὸ δὲ πρὸς ἑαυτῷ ἔλαβεν, ὃ καὶ ἀσπάζεσθαι λέγεται ὅ ἐστι πρὸς ἑαυτὸν σπᾶσθαι, τὴν δοτικὴν σύνταξιν ἔχει, διὰ τὴν τῆς προθέσεως ἐγγύτητα. ὁ δὲ τοῦ Διὸς γέλως, δηλοῖ μὴ ἄξια δακρύων τὴν παῖδα παθεῖν. γελᾷ δὲ οὐχ ἁπλῶς ὁ πατὴρ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ἀφελεῖ κόρῃ, ἀλλὰ ἡδὺ καὶ οὐ πρὸς πικρίαν οἷον ὁ σαρδόνιος γέλως προφαίνει, παιδεύων ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρὴ τὸν νοῦν ἔχειν πρὸς τοῖς θελήμασι τῶν ἀφελῶν εἴτε τέκνων εἴτε καὶ ἄλλως γνησίων, ἀλλ' ἀμείβεσθαι γέλωτι τὰ σφῶν δάκρυα, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ, γελοῖα κἀκεῖνα εἶναι. δεῖγμα δὲ τῆς κατὰ τὴν Ἄρτεμιν ἀφελοῦς νηπιότητος, τὸ ἐπὶ γονάτων πατρικῶν κάθισμα. κεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ δύο Ἀρτέμιδος ἐπίθετα. τὸ εὐστέφανος ἤτοι εὔκοσμος, στέφανος γάρ φασιν ἡ στεφάνη, γυναικεῖος κόσμος ἐπομφάλιος. καὶ τὸ κελαδεινή, ἤγουν κῆλα δεινὰ ἔχουσα, τουτέστι βέλη. ἢ ὅτι ἐγκέλαδόν τινα σὺν Ὠρίωνι ἀνεῖλε βιαζόμενον αὐτήν. ἢ διὰ τούς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, κελάδους ἤτοι θορύβους, οὓς ποιεῖ ἡ μὲν μυθικὴ Ἄρτεμις, κυνηγετοῦσα. ἡ δὲ ἀλληγορουμένη αὔξουσα καὶ φθίνουσα. σελήνης γὰρ πάθη ἡ αὐξομείωσις ὅτε κέλαδοι ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ ἀέρα γίνονται. τὸ δὲ ἐφῆπται, δοτικῇ ἐνταῦθα συντέτακται, ἢ λόγῳ ἀντιπτώσεως, ἢ διότι ἀντὶ τοῦ ἐπήρτηται εἴληπται.

ὅτι διάθεσις λύσεως πολέμου ἑτεραλκοῦς, τό, ἐπορεύοντο οἱ μέν, χωόμενοι. οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες. ὡς τῶν μὲν νικηθέντων, χωομένων. τῶν δὲ νικησάντων, γαῦρον ἰόντων. οἱ ποιητικοὶ δὲ ταῦτα δρῶσι δαίμονες μετὰ τὴν κατ' αὐτοὺς μάχην. ὧν ἀνελθόντων ἐς Διός, Φοῖβος κάτω μείνας, ἐδύσετο Ἴλιον, δεδιὼς περὶ αὐτῇ μὴ αὐθημερὸν ἁλῷ διὰ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀνδρίαν. ὅτι θυμὸν μέγαν καὶ ῥωμαλεότητα δὲ Ἀχιλλέως δηλοῖ τό, Τρῶας ὁμοῦ αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους, ὡς πᾶν τὸ παραπεσὸν κτείνοντος. διὸ καὶ πάλιν εἰς παραβολὴν τὴν ἀπὸ πυρὸς ἐλθὼν ὁ ποιητής, εἰκάζει τὴν τοῦ ἥρωος ἐντρέχειαν, ἐμπρησμῷ πόλεως. ὃν, οὕτω διὰ ταχέων φράζει. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανει, ἄστεος αἰθομένοιο. θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε, πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν, ὡς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκε. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ πόλεως ἅλωσιν συντομώτατα ἔφρασεν, οὕτω γοῦν ἔδει κατὰ τοὺς τεχνικούς, ὡσαύτως καὶ νῦν τὸν ἐμπρησμόν. ὅρα δὲ καὶ τὰ καίρια πάρισα τὰ ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων. τὸ ἀνῆκε. καὶ ἐφῆκε. καὶ ἔθηκεν. ὧν τὸ μὲν ἐφῆκεν, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψε. τὸ δὲ ἀνῆκεν, ἀντὶ τοῦ ἀνήγειρε καὶ ἀνέπεισεν. ὃ λαμβάνεταί ποτε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεβλάστησεν, ὡς ἐν τῷ, ἀνῆκεν ἡ γῆ βοτάνας. δὶς δὲ εἶπε τὸ ἔθηκε, διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. παιδεύων δὲ ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα, εἰς θεομηνίαν ἀνάγει τὸν μέγαν πολιτικὸν ἐμπρησμόν. δῆλον δὲ ὅτι πλεονάζει ταῖς ἀπὸ τοῦ πυρὸς παραβολαῖς ὁ ποιητής, εἰς δεῖγμα ἐνεργείας ἡρωϊκῆς καὶ δραστηριότητος. οἷον γάρ ἐστι τὸ πῦρ, πρὸ βραχέων εἴρηται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπετηδεύσατο ἐν μεγίστῳ καὶ πολυβλαβεῖ ἐμπρησμῷ, μὴ μνησθῆναι τῆς τοῦ πυρὸς λέξεως, ἀρκεσθεὶς τῷ σημείῳ αὐτοῦ, τῷ καπνῷ. καὶ τῷ, αἰθομένου, ὅ ἐστι καιομένου.

Εἱστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου.
Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον. αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες. οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνεθ'. ὁ δ' οἰμώξας, ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
Ὀτρύνων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς.
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰς ὅ κε λαοὶ
Ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐγγὺς ὅδε κλονέων. νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
Αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας,

Ὅτι λογοειδὲς ἔπος ἐστὶ σαφὲς τό, εἱστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου. καὶ καινὸν οὐδὲν ἐν πολυστίχῳ ποιήματι ἐστὶ τὰ τοιαῦτα ἔπη εὑρίσκεσθαι. ὁποῖον σὺν ἄλλοις πολλοῖς καὶ τό, ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. θεῖον δὲ πύργον Τροίας φησίν, ὡς λόγῳ καὶ ἱερὰν Τροίαν. ἢ καὶ διὰ τὸ θεόδμητον τῆς πόλεως, ἤτοι θεοδόμητον ὡς πρὸ ὀλίγου

γέγρα-

Δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται.
Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.
Αἱ δὲ, πετασθεῖσαι, τεῦξαν φάος. αὐτὰρ ἀπόλλων
Ἀντίος ἐξέθορε τρώων, ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ᾽ ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
Φεῦγον. ὁ δὲ, σφεδανὸν ἔφεπ᾽ ἔγχει. λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερή. μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἔνθά κεν ὑψίπυλον τροίην ἕλον υἷες ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ ἀπόλλων φοῖβος ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε,
Φῶτ᾽ ἀντήνορος ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Ἔστη ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένος. κεκάλυπτο δ᾽ ἄρ᾽ ἠέρι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ὡς ἐνόησεν ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ἔστη. πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι.
Ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγὼν. εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ ἀχιλῆος
Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Αἱρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
Εἰ δ᾽ ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλεΐδῃ ἀχιλῆϊ, ποσὶ δ᾽ ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον ἰλήϊον, ὄφρ᾽ ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημοὺς, κατά τε ῥωπήϊα δύω,
Ἑσπέριος δ᾽ ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς προτὶ ἴλιον ἀπονεοίμην.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ᾽ ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν,
Οὐκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.
Λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ᾽ ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω,
Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἐν δὲ ἴα ψυχή. θνητὸν δέ ἑ φάσ᾽ ἄνθρωποι
Ἔμμεναι. αὐτάρ οἱ κρονίδης ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

γίγνεσθαι. τούτῳ δὲ ὁ ποιητὴς ἐπάγει, ὅτι ἐπεὶ ἐνόησεν ὁ γέρων ἀχιλλέα πελώριον τοὺς κλονοῦντα πεφυζότας, οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται, ἀλλὰ δηλονότι ἑτεραλκῆ νίκην εἶχεν ὁ ἀχιλλεύς, οἰμώξας, ἀπὸ πύργου βαίνει χαμᾶζε, ὀτρύνων στρατηγικῶς παρὰ τὸ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλωρούς. πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι σχῆμα καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικὸν κείμενον ὡς πρὸς ἔπειξιν τῶν γινομένων. λείπει γὰρ τὸ, λέγων ἤ τοιοῦτόν τι. ἵνα εἴη τὸ ὅλον, τοιόνδε. ὀτρύνων πυλαωροὺς καὶ λέγων, πεπταμένας τὰς πύλας ἔχετε, ὅ ἐστιν ἀνεῳγμένας. εἴληπται δὲ ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐξηπλωμένων πτερύγων τοῖς πετομένοις ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς καθ᾽ ὑποδείξει διὰ παραβολῆς ἐν τῇ ὠ ῥαψῳδίᾳ. χαίρων δὲ τῇ λέξει ὅμηρος, ἐρεῖ καὶ μετ᾽ ὀλίγα, πετασθεῖσαι τὰς πύλας, ὅ ἐστιν ἀνοιγεῖσαι. ἀγακλειτοὺς δὲ πυλωροὺς λέγει, τιμῶν καὶ αὐτοὺς τῇ ἐνδοξότητι, ὥσπερ τὸν πύργον τῇ θειότητι. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα δείκνυσιν ὁ ποιητὴς ὡς ἡ προμνημονευθεῖσα ἐπὶ τῶν πύργων στάσις τῶν δημογερόντων, λυσιτελεῖ ταῖς πόλεσιν ἐν καιρῷ μάχης. πρίαμος γὰρ οὕτω γνοὺς κακῶς ἔχειν τὰ ἔξω τοῖς ἑαυτοῦ, βαίνει χαμᾶζε, καὶ λαλεῖ τὰ πρὸς ὠφέλειαν. τοῦτο δὲ καὶ προεκθέσεως τύπον ἐπέχει, ὡς τοῦ ποιητοῦ οἰκονομοῦντος παρεῖναι τὸν πρίαμον τῷ τείχει ὡς ἂν πλατυνεῖ καὶ δι᾽ αὐτοῦ τὴν ποίησιν μετ᾽ ὀλίγα ἐν τοῖς κατὰ τὸν ἕκτορα. αἰτίαν δὲ ὁ βασιλεὺς λέγει τοῦ χρῆναι ἄρτι ἀναπεπτάσθαι τὰς τῆς πόλεως πύλας, τὸ τοὺς λαοὺς μέλλειν ἐλθεῖν προτὶ ἄστυ πεφυζότας, ἵνα εἰς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν, ἀλέντες ὅ ἐστι συγκλεισθέντες, ἀθροισθέντες. ἦ γὰρ ἀχιλλεὺς ἐγγὺς ὅδε φησὶ κλονέων. νῦν οἴω, ἢ δισυλλάβως οἴω, λοιγὶ ἔσεσθαι. ταῦτα δὲ γενναίου στρατηγοῦ ἔπαινος, ὡς καὶ μετ᾽ ὀλίγα εὐθὺς τὸ, δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται, οἷα μηδενὸς δηλαδὴ τολμήσοντος ἔξω ἀντιστῆναι αὐτῷ εἰ μὴ αἱ πύλαι κλεισθῶσι. διὸ μετὰ τὸ, ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες, κελεύει αὖτις ἐπ᾽ ἂψ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, κλείσατε τὰς πύλας. καθὰ καὶ τὸ, σανίδας πυκνῶς ἡρμοσμένας, περιφραστικὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, πύλας. ἔτι δὲ καὶ τοῦ, θύρας. πύλαι γὰρ καὶ θύραι, σανίδες εἰσὶ καὶ αὐταὶ ἀραρυῖαι πυκινῶς. τὸ δέ γε ἀνοῖξαι, οὕτω περιφράζει. οἱ δὲ, ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. τοῦτο δὲ, πρωθύστερόν ἐστι. πρῶτον γὰρ οἱ μοχλοὶ τουτέστιν οἱ ὀχῆες ἀπωθοῦνται, εἶτα

αἱ πύλαι ἀνίενται, ὃ δηλοῦται διὰ τοῦ ἄνεσαν, ἤτοι ἀνῆκαν καὶ ἐχαύνωσαν. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἀνοῖξαι καὶ τὸ κλεῖσαι συντομώτατα φράζων, ἀνακλῖναι καὶ ἐπιθεῖναι φησίν. ὥστε κατὰ τὸν ποιητὴν, ταυτὸν τὸ ἀνοῖξαι πύλας, καὶ ἀνεῖναι, καὶ ἀναθεῖναι, καὶ πετάσαι. ἐπὶ δὲ τούτοις εἰπὼν ὅτι αἱ δὲ, ἤγουν αἱ πύλαι πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. φάος, ἢ τὴν σωτηρίαν τῶν φευγόντων λέγει, ὡς καὶ ἐν τῷ, φάος δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν ἄνδρα βαλών. ἢ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐξ ἡλίου φῶς, ἵνα λέγῃ τὸ παρακολουθοῦν τῇ ἀνοίξει τῶν πυλῶν. πολλάκις γὰρ ἐπιπροσθοῦσι τῷ ἔξωθεν φωτὶ αἱ πύλαι, φάος τεύχουσιν ἀνοιγεῖσαι. ὅτι ἐν τῷ, οἳ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο, δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον. ὁ δὲ, ἤγουν ὁ ἀχιλλεὺς σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ. λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε κρατερή. μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι. ἡρόδωρος καὶ ἀπίων ἐκτείνουσι τὸ σφεδανὸν ὡς μετοχὴν, λέγοντες εἰλῆφθαι τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς διώκων. οἱ μέντοι πλείονες ὡς ἐπίρρημα λαμβάνοντες αὐτὸ, σφεδανὸν λέγουσι τὸ ἀνυστικὸν καὶ σφοδρόν. τὸ δὲ δίψῃ, θηλυκοῦ γένους ἐστί. τὸ γὰρ δίψος, τῶν ὑστέρων ἐστίν. ὅμηρος δὲ, δίψαν οἶδεν ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. καρχαλέοι δὲ, οἱονεὶ καρφαλέοι, ὅ ἐστι κατάξηροι τήν τε γλῶσσαν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος. ὅθεν μετ' ὀλίγα κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἔπιόν τε, ἀκέοντό τε δίψαν. ὅρα δὲ ὅτι τὸν μὲν ἕκτορά που κύνα εἶπέ τις λυσσητῆρα. ἐνταῦθα δὲ, αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἔχεσθαι τὸν ἀχιλλέα λύσσῃ φησὶ κρατερᾷ, σιγήσας τὸ τοῦ κυνὸς ὄνομα διὰ τὸ εὐφημότερον. ὅτι θείας δυνάμεως δηλωτικὸν τὸ, ἐν μέν οἱ κραδίῃ θράσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη ὅπως θανάτοιο βαρείας κῆρας ἀλάλκοι. φοῖβος δὲ οὕτω ποιεῖ ἐς ἀγήνορα τὸν ἀντηνορίδην, ἐξελθὼν εἰς μάχην αὖθις ἐκ τῆς πόλεως κατὰ σιωπώμενον. ἐφ' ᾧ ἀντιτάξαι αὐτὸν τῷ ἀχιλλεῖ πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ κατ' εὐθὺ δρόμου, μὴ καὶ ὑψίπυλον τροίην ἕλοιεν υἷες ἀχαιῶν. ἐν τῷ τόπῳ δὲ τούτῳ, καὶ πτολίπορθον τὸν ἀχιλλέα ὁ ποιητὴς καλεῖ. καὶ τὸ τρωϊκὸν πεδίον μετ' ὀλίγα ἰλήϊον λέγει, ἤγουν ἴλειον. τουτέστι περὶ ὃ τέθαπται ἶλος, ἐξ οὗ παρώνυμος ἡ πόλις τὸ ἴλιον. τινὲς δὲ, ἰδήϊον πεδίον γράφουσι τὸ τῇ ἴδῃ ὑποκείμενον, διὰ τὸ εὐθὺς ἐπαγαγεῖν τὸν ποιητὴν, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι ἴδης κνημούς. ὅτι πολύφροντιν ἄνδρα δηλοῖ τὸ, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι. ἀλλαχοῦ δὲ, πόρφυρε κιόντι ἐρρέθη. τί δὲ τὸ πορφύρειν, πολλαχοῦ ἑρμήνευται. ὅτι οἱ περιστάντες τὸν ἀγήνορα λογισμοὶ ἀντιστῆναι τῷ ἀχιλλεῖ νῦν, τοιοῦτοι ὡς εἰκὸς ἦσαν. ὤμοι ἐγὼν, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ ἀχιλῆος φεύγω, τῇπερ ἤγουν ὅπου οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται, ἢ κλονέονται, αἱρήσει με καὶ ὣς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω πηλείδῃ ἀχιλῆϊ, ποσὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ φεύγω πρὸς πεδίον τὸ ὡς εἴρηται ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι ἴδης τε κνημοὺς τοὺς προερμηνευθέντας, κατά τε ῥωπήϊα δύω ἤγουν ὑπεισέλθω δάση τὰ καὶ αὐτὰ προδηλωθέντα. ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο, ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, προτὶ ἴλιον ἀπονεοίμην. καὶ μέχρι τούτων ἐλθὼν καὶ συνεὶς ὅτι οὐ καλῶς ἐνταῦθα νοεῖ, ἐγκόπτει τὸν ἐφεξῆς εἱρμὸν τοῦ λόγου τούτου. καὶ ἀφεὶς ἀναπόδοτον κατὰ σχῆμα ἐλλείψεως, ἐπισημαίνεται τὸ κακόβουλον. εἰπών. ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; εἶτα δι' ἐπιδιορθούμενος, ἐπάγει μή με ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ, καί με μεταΐξας, μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν, ὡς μὴ ἂν ἰσχύσαι φυγεῖν ἐς τὴν ἴδην. καὶ ἔστι καὶ ἐνταῦθα ἕτερον ἐλλειπτικόν. ἐν γὰρ τῷ, μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος νοήσῃ καὶ ἑξῆς, λείπει τὸ δέδια, ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ. ὅτι δέδοικα μή με ποδωκείᾳ καταλαβὼν ἀχιλλεὺς, ἀνέλῃ. δυσὶ δὲ τούτοις ἐλλειπτικοῖς σχήμασιν, ἐπάγει καὶ ἀσύνδετον, τό. οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον ἀλύξαι. δῆλον δὲ ὅτι γοργότητα ποιεῖν καὶ τὸ ἀσύνδετον καθὰ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ, ἀγωνιῶντι προσώπῳ οἰκειοῦνται, καὶ ἀποστενοῦσι τὸν λόγον ὡς οἷα τῷ προσώπῳ συνεπισπεύδοντα. καί πως μὴ δυναμένῳ λαλεῖν ἀκέραια, συμβαλλόμενα πρὸς τοῦτο καὶ αὐτά. εἶτα ἐπιρρώσας ἑαυτὸν ὁ ἀγήνωρ καθὰ ῥηθήσεται, ἀποκαθίσταται εἰς τὸ μὴ φυγεῖν ἀλλ' ἀντιστῆναι τῷ ἀχιλλεῖ. ὅτι δὲ μόλις ἐκφεύγει τὸ μὴ θανεῖν ἁρπαγεὶς ὑπὸ τοῦ ἀπόλλωνος, μετ' ὀλίγα καὶ αὐτὸ δηλωθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ πρώτη ἔλλειψις, δύναται θεραπευθῆναι ἐν τῷ, ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα, εἴπερ νοηθείη ὡς ἑσπέριος δὴ ἂν, ἵνα λέγῃ ὅτι εἰ φύγω πρὸς πεδίον ὡς εἰς τὴν ἴδην καὶ τέως ὑποδύσομαι τὰ ῥωπήϊα, πρὸς ἑσπέραν δὴ ἔπειτα λουσάμενος, ἐπανελεύσομαι. ἐν τούτοις δὲ ἰστέον καὶ ὅτι στρατιωτικὸν λουτρὸν δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἑσπέριος λοεσσάμενος ποταμοῖο, ἱδρῶ ἀποψυχθείς. καὶ ὅτι ὁ μεταβουλευσάμενος καὶ δι' εἰπὼν ἐν ἑαυτῷ, ὡς ἕτερός με θυμὸς ἀνῆκεν, εἴποι ἂν καὶ τό. ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. ἔνθα δὲ φανερὸς ὁ κίνδυνος, λεχθείη ἂν τὸ, οὐκέτ' ἔπειτα ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἄλλῃ φεύγω τουτέστιν ἀλλαχοῦ ἐπιρρηματικὸν καὶ νῦν ὂν, ὅμως προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ἰ, ὡς ἀπὸ δοτικῆς γεγονός. καθὰ καὶ τὸ ταύτῃ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. καὶ τὸ ἑτέρηφι παρ' ἡσιόδῳ, ἀντὶ τοῦ ἑτέρως. τὸ δὲ ποσὶ φεύγω, πρὸς διαστολὴν ἐφράσθη τοῦ ἄλλως φεύγειν, δι' ὃν ψυχῇ, ὃ προηγεῖται τοῦ φεύγειν ποσίν. ὥσπερ καὶ τὸ, μάρψῃ πόδεσσι, διέσταλται τοῦ ἄλλως μάρπτειν, ὅπερ μάλιστα κυριολεκτεῖσθαι εἴωθεν ἐπὶ χειρῶν. τὸ δὲ ποταμοῖο, λείπεται προθέσεως, ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ποταμοῦ. τὸ δὲ ἀποψυχθεὶς ἱδρῶ, οὐκ ἔστι φράσαι κυριώτερον. οὐ γὰρ ἀπονίζεται, οὐδὲ ἀποψᾶται ἁπλῶς τοιοῦτος ἱδρὼς, ἀλλ' ἐπὶ ἀναψυχῇ, ἧς δηλωτικὸν τὸ ἀποψυχθείς. ἑτεροῖον ὂν τοῦτο παρὰ τὸ ἀποψυγῆναι, ὃ κυρίως ἐπὶ φυτῶν κεῖται. τὸ δὲ φίλος θυμὸς, ταυτὸν τῷ φίλον ἦτορ. τὸ δὲ ἀπαειρόμενον πεδίονδε, ἀντὶ τοῦ ταχὺ φεύγοντα ὡς δι' ἀέρος φερόμενον. ὅτι ὁ ῥηθεὶς

ἀγή-

ἀγήνωρ, ὃν δῖον ἀμύμονά τε κρατερόν τε λέγει, οἶδε μὲν ὅτι λίαν κρατερὸς πέλει πάντων ἐς ἀνθρώπων ἀχιλλεύς, πείθει δὲ ὅμως ἑαυτὸν μετὰ τοὺς ῥηθέντας ἀνωτέρω διαλογισμούς, θυμὸν ἀναλαβέσθαι καὶ ἀντιστῆναι. φησὶ γάρ. εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατ' ἐναντίον ἔλθω, καὶ γὰρ δὴ καὶ τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ, ἐν δὲ ἴα ψυχή. θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι ἔμμεναι. αὐτάρ οἱ θεὸς κῦδος ὀπάζει. ὁ δὲ τοιοῦτος νοῦς προσαρμόσει ἀνδρὶ ἀσθενεστέρῳ κατατολμῶντι γενναιοτέρου τινός. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἔλλειψίς τις ἐστίν. ἐν γὰρ τῷ, εἰ δέ οἱ κατεναντίον ἔλθω, δοκεῖ λείπειν τὸ, ἴσως ἀνέλω αὐτὸν ἢ τοιοῦτόν τι, ὅπερ ὀκνῶν εἰπεῖν ὁ ἀγήνωρ, ἐνέλλειψεν. οὕτω γὰρ εὐοδοῦται ἐφεξῆς τὸ, καὶ γὰρ δὴ τούτῳ τρωτὸς χρώς. ὅμως μέντοι εἰ μὴ ἐλλειπτικὸς ἐνταῦθα ὁ λόγος. περισσός ἐστιν ὁ γάρ σύνδεσμος. ἵνα λέγῃ ὅτι, εἰ δέ οἱ ἀντίος ἔλθω, καὶ τούτῳ τρωτὸς ὁ χρώς. εὕρηται δὲ πολλαχοῦ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐκ περισσοῦ κείμενος ὁ τοιοῦτος σύνδεσμος, ὥσπερ καὶ ὁ καί. καὶ ὁ δέ. καὶ ὁ ἀλλά. καὶ ἕτεροι.

Ως εἰπὼν, ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν. ἐν δέ οἱ ἦτορ
Αλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ηΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ανδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται ἐπείκεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ.
Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν,
Αλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
Αλκῆς πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι,
Ως ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος ἀγήνωρ,
Οὐκ ἔθελε φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' ἀχιλῆος.
Αλλ' ὅ γ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην.
Εγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο καὶ μέγ' ἄϋτει.
Η δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμ' ἀχιλεῦ
Ηματι τῷδε πόλιν πέρσειν τρώων ἀγερώχων.
Νηπύτι'. ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
Εν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν.
Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ιλιον εἰρυόμεσθα. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις
Ωδ' ἔπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής,
Ηρα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε.
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
Αμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε. θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.

Ὅτι θυμὸν παρδάλεως ἱστορῆσαι βουλόμενος ὅμηρος, καὶ ὡς ἑαυτὴν ἐπιρρίπτει θανάτῳ, παραβάλλει αὐτῇ τὸν εἰρημένον ἀγήνορα, λέγων ὅτι ἀλεὶς οὐ ἐστι συστραφεὶς, ἔμεινε τὸν ἀχιλλέα. ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείας ἐκ ξυλόχοιο ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται ἐπείκεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ. εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν, ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη, οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι, ὡς ἀγήνωρ οὐκ ἔθελε φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' ἀχιλῆος. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς τὰ πολλά, ἡ ποίησις πόρδαλιν λέγει διὰ τοῦ ο παρὰ τὸ προάλλεσθαι, πλεονάζοντος τοῦ δ. ἐν δὲ ῥητορικῷ παλαιῷ λεξικῷ εὕρηται οὕτως. πόρδαλιν, οἱ ἄλλοι. ἀττικοὶ δὲ, πάρδαλιν. ὅμηρος δὲ, τὸ μὲν ζῶον, διὰ τοῦ ο. τὴν δορὰν δὲ, διὰ τοῦ α. θηλυκῶς δὲ κἀνταῦθα ἡ ξύλοχος. δηλοῖ δὲ τὸν ὑλώδη καὶ δασὺν τόπον ὡς ξύλα ἔχοντα. τὸ δὲ οὐ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἀντὶ τοῦ οὔτε δειλιᾷ οὔτε φεύγει. τὸ δὲ ἐπείκεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, τινὲς γράφουσιν ἐπεὶ κυνηλαγμὸν ἀκούσῃ διὰ τὸ γράψαι που τὸν στησίχορον, ἀπειρεσίου κυνηλαγμοῦ. παλαιὸς δέ τις μεμφόμενος τὴν τοιαύτην γραφὴν, φησὶν ὅτι οὐχ ὀρθῶς πλεόντι ἐκ τοῦ συνθέτου, καὶ χωρὶς γὰρ κυνὸς, ὑλαγμὸς ἐπὶ κυνῶν ἀκούεται, ὡς ἐπὶ ἵππων χρεμετισμός. ὅμως τέ φησι τὰ εἰς μὸς τῷ γ' παραληγόμενα, μετὰ προθέσεως συντίθενται μενούσης τῆς αὐτῆς τάσεως, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ τόνου, οἷον παιγμὸς ἐμπαιγμὸς, κηρυγμὸς ἐκκηρυγμός. ἔδει οὖν καὶ τὸ ὑλαγμὸς, τοιοῦτόν τι παθεῖν, καὶ μὴ συντεθῆναι μετ' ἄλλου μέρους λόγου. ὅρα δὲ καὶ ὅτι διαφέροντα κἀνταῦθα κεῖνται τὸ οὐτάσῃ καὶ τὸ βάλῃ. τὸ δὲ καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένην τὴν πάρδαλιν μὴ λήγειν ἀλκῆς, καὶ σῦς πάσχει καὶ ἕτερα ζῶα θυμομαχοῦντα ἐν τοῖς κινδύνοις. ξυμβλήμεναι δὲ, τὸ πλησιάσαι καὶ συμμῖξαι. ὅτι τὸ, ἀσπίδα πρόσθεν ἔσχετο ἀγήνωρ, ἀντὶ τοῦ προεβάλετο εἰς φυλακὴν τοῦ σώματος. ὅτι πρὸς θρασυνόμενον στρατηγὸν εἰκῆ κατὰ πόλεως, εἴποι ἄν τις σώφρων πολίτης ἀριστεὺς, τοιαῦτα. ἦ δήπου, ἢ ἤδη που, μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμε δεῖνα ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν. νηπύτιε, ἦ τ' ἔτι ἤγουν ὄντως ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγεα ἐπ' αὐτῇ. ἐν γάρ οἱ πολέες

τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν, ἤγουν ἐσμὲν, οἳ πρόσθεν φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ ἡμῶν, Ἴλιον εἰρυόμεσθα ἢ εἰρυσόμεσθα. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις, ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής. πρὸς ἀχιλλέα δὲ ταῦτα ὁ ἀγήνωρ φησὶ, φθάνων ἐπαίνοις γεραίρειν τὸν κατ' αὐτοῦ νικητὴν ἐσόμενον. ὅρα δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ νήπιε κοινοῦ ὀνόματος καὶ συνήθους ἐν πολλοῖς τῷ ποιητῇ, τὸ νηπύτιος ποιητικὸν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἐπλεόνασεν. εἰρύεσθαι δὲ τὸ φυλάττειν, ἀπὸ τοῦ ἐρύω, πλεονασμῷ τοῦ ι. ὥσπερ καὶ ἐῶ εἰῶ. καὶ ἐρωτῶ εἰρωτῶ. τὸ δὲ ἐφέψεις, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσεις, διώξεις, καταλάβης. τοιοῦτος οὖν πάντως καὶ τὸ, πότμον ἐπισπεῖν. ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐφέψεις, ὃ δὴ μέλλων ἐστὶ τοῦ ἐφέπω ῥήματος, ταυτὸν δύναται τῷ ἐπισπεῖν. τὸ δὲ τοκέων ἀλόχων τε καὶ ἡμῶν, ἔν τισιν ἀντιγράφοις μετὰ τοῦ ἀλόχων, ἔχει κείμενον τὸ τοκέων. ὅτι ἀστείως εἴρηται περὶ ἀγήνορος τὸ, ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε κατὰ ἀχιλλέως. ἔχει γάρ τι γλυκείας ἀντιθέσεως ἐνταῦθα τὸ ὀξὺ καὶ τὸ βαρύ. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, παχείης χειρὸς γράφουσιν. Ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν, τὴν χρυσῆν πτύχα τῆς ἀσπίδος τοῦ ἀχιλλέως, θεοῦ δῶρα εἶπεν ὁ ποιητὴς ὡς ἐκεῖ ἐγράφη. ἐνταῦθα δὲ τὴν ἐκ κασσιτέρου νεοτεύκτου κνημῖδα, οὕτω καλεῖ. εἰπών. θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα. σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ ἔβαλε, τίθησιν οὐκ ἐπὶ πληγῆς καὶ σαρκῶν ψαύσεως. φησὶ γάρ. καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν. ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς σμερδαλέον κονάβησε. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε. ὥστε βαλεῖν λέγεται, καὶ τὸ ἁπλῶς εὐστοχῆσαι κἂν μὴ διακνίψῃ τὸ βέλος ἐντός. πλείων δ' ὅμως ἡ ἑτέρα χρῆσις. διὸ κατὰ τὴν ἄχρησιν ὅμηρος εἰπὼν ἐνταῦθα ἔβαλε κνήμην, ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, οὐδ' ἀφάμαρτεν. εἶτα πρὸς πλείω σαφήνειαν, λέγει. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν, ἤτοι ὀπίσω ὥρμησεν. οὕτω καὶ αὖθις ἐφερμηνευτικὸν τὸ, οὐδ' ἐπέρησε. τὸ γὰρ ὁρμῆσαι ὀπίσω, πάντως οὐκ ἐπέρησεν ὡς περικύψαι ἐπὶ τὰ ἐντός. ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ πολεμῶ πολεμίζω, νεμεσῶ νεμεσίζω, οὕτω διχῶς καὶ κοναβῶ καὶ κοναβίζω. δοκεῖ δὲ διφορεῖσθαι ὁμοίως καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημειώθη, καὶ τὸ ὀργίζω. φαίνεται γὰρ καὶ ὀργῶ εἶναι ῥῆμα ἐξ οὗ ἀοργησία καὶ ἀόργητος. εἰ δέ τις ἐρεῖ ἐκ τοῦ ὀργῶ τὸ ὁρμῶ αὐτὰ γίνεσθαι, ἴσως ὡς οὐκ ἔστι κίνησις τοῦ ὀργῶ, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ, τὸ ὀργιάζω κινεῖται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ὑπὸ γούνατος, δηλοῦν ποῖον μέρος κνήμη λέγεται. σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ μὴ διήλασεν ὁ ἀγήνωρ, ὅμως ἔτυχε τῆς κνήμης τοῦ ἀχιλλέως. δεξιῶς μὲν ἀφεὶς, κωλυθεὶς δὲ βλάψαι, διὰ τὸ τῆς κνημῖδος ἡφαιστότευκτον, ἢ καὶ νεότευκτον.

Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' ἀγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος. οὐδέ τ' ἔασεν ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
Αὐτῷ γάρ ῥ' ἑκάεργος ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς,
Ἔστη πρόσθε ποδῶν. ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἕως ὁ τὸν, πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα σκάμανδρον
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν ἀπόλλων
Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν,
Τόφρ' ἄλλοι τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ,
Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι
Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
Ἐς πόλιν, ὅν τινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

Ὅτι τὸ ὥρμησεν, ὡρμήσατο ἐνταῦθα φησίν. οὕτω δὲ κατωτέρω καὶ τὸ ἐδίωκεν, ἐδιώκετο, εἰπὼν ὅτι τε ὡρμήσατο ἀγήνορος ἀχιλλεὺς ἤγουν κατὰ τοῦ ἀγήνορος. καὶ ὅτι τὸν ἑκάεργον πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο, ἤγουν διὰ τοῦ πεδίου. ὅτι τὸ, ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐξέπεμπε νέεσθαι ὁ ἀπόλλων δηλαδὴ τὸν ἀγήνορα, καλὸν εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ μηδὲν ὅλως κακὸν ἐν πολέμῳ παθόντος. εὐφήμως δὲ λεχθήσεταί ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ δειλίαν ἀνασωθέντος ὑπό τινος. κεῖται δὲ καὶ τὸ ἐν τῷ, ὡρμήσατο μὲν ἀχιλλεὺς κατὰ τοῦ ἀγήνορος, δεύτερος, οὐδέ τ' ἔασε κῦδος ἀρέσθαι. ἀλλά μιν ἐξήρπαξε. κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. ἡσύχιον δ' ἄρα μιν ὡς ἐῤῥέθη ἐξέπεμπε, τὸν ἀχιλλέα δὲ δόλῳ ἀποέργαθεν ἤγουν ἀπῆργε λαοῦ. αὐτῷ γάρ ῥ' ἑκάεργος ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς, ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο διώκειν. ἕως ὁ τὸν, ἤγουν ἕως ὁ ἀχιλλεὺς τὸν ἀπόλλωνα πεδίοιο καθὰ ἐῤῥέθη διώκετο πυροφόροιο τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα σκάμανδρον, τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν ἀπόλλων ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν, ἤγουν ἰδίοις. τόφρα ἤγουν ἐν τοσούτῳ ἄλλοι τρῶες πεφοβημένοι, ἦλθον ὁμίλῳ ἤγουν ὁμιλαδὸν ὅ ἐστιν ἰλαδὸν καὶ ὁμοῦ,

ἀσπά-

ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων, ἤτοι συγκλεισθέντων. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ αἰτία τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀγήνορι μυθογραφίας. ἄλλως γάρ, οὐκ εὐδιοίκητον εἶχε πιθανότητα σωθῆναι ἀσκύλτως τοὺς ζῶας ἔσω πόλεως, εἰ μὴ ὁ ἀληθὴς ἢ ὁ φαινόμενος Ἀγήνωρ ἀπέπλαγξε τὸν Ἀχιλλέα. καὶ οὕτως ἐν ἀδείᾳ φυγόντες οἱ τῆς πεδιάδος Τρῶες, σώζονται. ἠρκέσθη γὰρ ὁ ποιητὴς τῷ παραποταμίῳ ὀλέθρῳ, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς τῆς πεδιάδος ἀκινδύνους ἐᾷ. καὶ ὅρα ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς βραχύ τι σπεύσας διὰ φιλοτιμίαν ἄκαιρον, τῶν μεγάλων ἐξέπεσε. καὶ οὔτε τοῦ Ἀγήνορος ἔτυχε, καὶ οὐδὲ τοὺς τῆς πεδιάδος πολεμίους ἔβλαψεν. οὐ κατὰ τὴν παροιμιώδη κύνα ἥττον ὁ κρέως τὸ μεῖζον ἀλλαξάμενος, ἀλλ' ἔμπαλιν τῇ εἰς μικρόν τι λιχνείᾳ, καὶ τῶν μειζόνων διεκπεσών. ἔτι ὅρα καὶ ὅτι τὸ ἐξήρπαξε θεραπεύων ἀλληγορικῶς ὁ ποιητής, ἔφη, ἐκάλυψεν ἠέρι πολλῇ. μονονουχὶ λέγων, ὡς ἁρπαγὴν ἐνταῦθα νοητέον, ἀποκρυβήν τινα δι' ἀορασίας. ὑποδύντος οἷα εἰκὸς τοῦ Ἀγήνορος, μυρίκας, ἢ ἑτέραν τινὰ ὕλην ἐκ τῆς παρὰ τὸν ποταμόν. ἥτις ἀποκρυβή, τὸν Ἀγήνορα θανάτου ὑπεξελοῦσα ὡς μὴ θανεῖν ὑπὲρ μοῖραν, εἰς τὸν κατὰ μοῖραν ἐξειλημμένον Ἀπόλλω ἀνάγεται. τὸ δὲ πρόσθε ποδῶν, τὴν ἐγγύτητα δηλοῖ τὴν ἄγαν, ὑφ' ἧς δολούμενος ἐθέλγετο Ἀχιλλεύς. οὕτω καὶ πέρδιξ περιποιεῖται τὰ νεογνά, εἰλουμένη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ θηρατοῦ ἕως ἐκεῖνα ἡσύχια γένωνται διαπεφευγότα τὸν τάραχον. τὸ δὲ πεδίοιο διώκετο καὶ ἑξῆς, ἀκίχητα διώκειν καὶ τὸν πηλείδην ἄρτι δηλοῖ. τὸ δὲ πυροφόροιο, τὸ τῆς Τροίας ἑρμηνεύει ἐρίβωλον. τὸ δὲ δόλῳ ἔθελγεν, ἀντὶ τοῦ ἡδέως ἠπάτα κἀνταῦθα κεῖται. τὸ δὲ ἀσπάσιοι, ἀγαθὴ λέξις ἐστίν, ὅθεν διὰ τὸ καίριον, πάλιν μετ' ὀλίγα ἐπιρρηματικῶς λέγει ὅτι ἀσπασίως ἐσέχυντο εἰς πόλιν, ἤτοι κατὰ σπουδὴν πολλὴν ὡς οἷα χυθέντες, εἰσῆλθον. ἐκ μεταφορᾶς καὶ νῦν τῶν κατὰ ῥοῦν χεομένων ὑδάτων. εἶτα ἑρμηνεύων τό, Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον, καὶ διασαφῶν τὴν ἐν αὐτοῖς σπουδήν, φησίν. οὐδ' ἄρα τοί γε ἤθελον οἱ Τρῶες, ἔτλαν μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους καὶ γνῶναι ὅστε πεφεύγοι, ὅστ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, ἀλλ' ἀσπασίως καθὰ ἐρρέθη ἐσέχυντο ἐς πόλιν, ὅν τινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν. ὃ δὴ μεθερμηνεύει τὸ πληθυντικὸν συνήθως εἰς ἑνικὴν πτῶσιν, οὐ γὰρ πάντες Τρῶες εἰσῆλθον, ἀλλ' ὃς ἐκ πολέμου φυγὼν σέσωστο. λέγει δὲ γόνατα μέν, τὰ συνήθη. πόδας δέ, τὰ μετὰ τὴν κνήμην ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. εἰ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τὰ γοῦνα φέρειν ἁπλῶς τινας λέγονται, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ σώζουσι τοὺς ῥωμαλέως φεύγοντας. τοῖς δὲ ποσὶ καὶ τοῖς γούνασι, καὶ αἱ μέσον αὐτῶν πάντως κνῆμαι συνεπινοοῦνται. προέθετο δὲ τοὺς πόδας, διότι τῇ αὐτῶν διαστάσει πλείονι οὔσῃ ὁ δρόμος ἐπιταχύνεται, κατὰ τό, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὃς ἔθανε, δηλοῖ ὡς καὶ τό, ὃς πεφεύγοι, ἀττικῶς νοεῖται ἀντὶ τοῦ πέφευγεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Χ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ Τρώων ἐγκλεισθέντων εἰς τὴν πόλιν, μόνος Ἕκτωρ ὑπομείνας Ἀχιλλέα, τὸ μὲν πρῶτον φεύγει. ἔπειτα δὲ ἀνθίσταται, Ἀθηνᾶς αὐτὸν πεισάσης, καὶ ἀναιρεῖται. ἐξάψας δὲ αὐτὸν τοῦ ἅρματος ὁ Ἀχιλλεύς, διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἕλκει. οἱ δὲ κατὰ τὴν πόλιν, ὀδύρονται ταῦτα ὁρῶντες, ἐγκεκλεισμένοι.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι τῆς χῖ ῥαψῳδίας ἐμμέτρως μὲν εἰπεῖν, ἡ περιπέτεια τοιαύτη. χῖ, θέτιδος γόνος ὠκὺς, ἀπώλεσεν ἕκτορα δῖον. ἄλλως δὲ, ἕκτορος ἀναίρεσις. ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν, ἑστάναι τινὰς εἶπε πεπηγότας καθὰ νεβρούς. ἐνταῦθα δὲ, τοὺς τρῶας ὁμοίως λέγει πεφευγέναι. φησὶ γάρ. ὡς οἱ μὲν κατ' ἄστυ πεφυζότες ἠύτε νεβροὶ, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τε ἀκέοντό τε δίψαν, κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν. ὡς γὰρ προερρέθη, δίψῃ καρχαλέοι ἔφυγον. ὕδατος δὲ δηλονότι ἔπιον, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ σιωπᾷ συνεπισπεύδων τοῖς γινομένοις. ὃς καὶ στενοτάτῃ παραβολῇ διὰ ὁμοίαν σπουδὴν ἐχρήσατο. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ πιεῖν ὁ τοῦ πίε, δὲ, κύκλωψ, τῇ πίε οἶνον. ὁ ἐν ἄλλοις δὲ τοιούτοις, συστέλλεται τὸ ἱ λόγῳ παραληγούσης δευτέρου ἀορίστου, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. οὐ δὴ ῥήματος, δίττη διάθεσις. ἢ γὰρ πίον καὶ ἀκέοντο, ἢ πίοντο καὶ ἀκέοντο, παθητικῷ σχήματι ἄμφω. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἐν δὲ τῷ, πόμεν ἐκ βοταίνης ἤγουν μέλλοντα πιεῖν, ἐκτείνεται τὸ κατάρχον δίχρονον. ἔτι ἰστέον ὅτι οὐ μόνον πίω καὶ πίωμαι, ἀλλὰ καὶ πεῖμαι. ἀριστοφάνης. πικρότατον οἶνον τήμερον πιεῖ. ὡς δὲ κοινόν ἐστι ῥῆμα τὸ πίω, πέφηνε παραλλαχοῦ. διὸ οὐ μόνον αὐθυπότακτον λόγῳ τὸ πίωμαι μεγεθύνει τὴν παραλήγουσαν παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ καὶ συστέλλει κατὰ τὸ, τίω τίομαι. δηλοῖ δὲ τὴν κοινότητα τοῦ πίω, καὶ ὁ πίσω μέλλων παρὰ πινδάρῳ καθὰ προερρέθη. καὶ τὸ πίσομαι παρὰ ἀντιφάνει ἀντὶ τοῦ πίω. ὅθεν καὶ ἡ ἐν πελοποννήσῳ πίσα, καὶ τὰ ὁμηρικὰ πίσεα. τὸ δὲ ἀπεψύχοντο, ταὐτόν ἐστι τῷ ἀνέψυχον. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων τὸ, ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἀναψύξας. τὸ μέντοι ἀποψύχειν ἐνεργητικῶς, λειποψυχίαν ἢ θάνατον δηλοῖ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον. ἐναποψύχειν δέ γε, δυσεμφάτως παρὰ ἡσιόδῳ ἔχει. εὕρηται δὲ καὶ ψύχειν παρ' ὁμήρῳ, καθὰ ἐδηλώθη ἐν τῷ, ἦκα μάλα ψύξασα. ἀκεῖσθαι δὲ, τὸ θεραπεύειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν. δοκεῖ ἡ λέξις γίνεσθαι παρὰ τὸ ἀκὴν τουτέστιν

Ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες ἠύτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν. αὐτὰρ ἀχαιοὶ,
Τεῖχεος ἆσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε σκαιάων.
Αὐτὰρ πηλείωνα προσηύδα φοῖβος ἀπόλλων.
Τίπτε με πηλέος υἱὲ ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι. σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔτι μέλλει τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
Οὐ γάρ με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἔβλαψάς μ' ἑκάεργε θεῶν ὀλοώτατε πάντων
Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος. ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηιδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω.
Ἦ σ' ἂν τισαίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Σευάμενος ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο,
Ὣς ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

ἡσυ-

ἡσύχως. ἐπειδὴ πᾶσα σώματος θεραπεία, ἡσυχίαν περιποιεῖται ταράχου τινός. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος, φεύγες, ἀκέστην καλοῦσι τὸν ἰατρὸν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὅτι δὲ ἀκεῖσθαι, καὶ τὸ ῥάπτειν ἐλέγετο, ἐτίθετο δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ νηῶν περιποιήσεως, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ κεκλιμένοι καλαῖς ἐπάλξεσιν, ἀντὶ τοῦ περιεχόμενοι καὶ κρυπτόμενοι ἐπὶ προμαχώνων. καὶ τὸ μὲν καλαῖς, εὐειδέσι τινα καὶ κάλλος δηλοῖ ὡς εἰκός, κτίσματος. ἔπαλξις δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀλκῶ ἄλξω τὸ βοηθῶ, ἐφ' ἧς ἀλκοῦσι τῇ πόλει οἱ μαχόμενοι. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἄλξω, καὶ τὸ ἄλξ ἀλκὸς ἀλκὶ παρήγαγόν τινες, ὡς καὶ προδεδήλωται. ⁋ οἱ τρῶες μὲν, οὕτω πεφυζότες ἐποίουν. αὐτὰρ ἀχαιοί φησι, τείχεος ἆσσον ἴσαν, ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες, ὡς οἷα τειχομαχήσοντες. εἰ καὶ τὰ ἐφεξῆς ἐπὶ τῷ ἕκτορι συμβεβηκότα, διεκώλυσαν. εὐμεθόδως καὶ τοῦτο πλασαμένου τοῦ ποιητοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν ἴσαν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἴω ἐνεστῶτος γίνεται, οὗ πληθυντικὸν πολλαχοῦ τὸ ἴομεν. ἵνα ᾖ ὡς ἐκ τοῦ τίω τὸ ἔτισαν, οὕτω καὶ τὸ ἴω ἴσαν. ἢ ἐκ τοῦ ἶμι τοῦ παραληγομένου μόνῳ διχρόνῳ, ἵνα ᾖ ὡς τίθημι θέσαν, οὕτω καὶ ἶμι ἴσαν. ὅτι δὲ διττῶς ἐστιν εἶμι ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι διὰ διφθόγγου, καὶ πάλιν ἶμι διὰ τοῦ ι, παραδιδόασιν οἱ τεχνικοί. καινὸν δὲ οὐδὲν διφορεῖσθαι ὡς εἴρηται τὸ εἶμι, ὅπου γε διφόρησιν ἔχει καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ. ἔστι γὰρ εἴω τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου, οὗ δεύτερος ἀόριστος τὸ ἴην ἴης καὶ ἴωμεν τὰ αὐθυπότακτα. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου εἴω, τὸ διὰ διφθόγγου εἶμι. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἴω διὰ μόνου διχρόνου ὡς τὸ τίω, οὗ πληθυντικὸν ὡς πρὸ βραχέων ἐρρέθη, τὸ κοινὸν ἴομεν ὡς τίομεν. καὶ ἐκ τοῦδε τοῦ ἴω, τὸ ἕτερον ἶμι οὗ κατάρχει μόνον τὸ ι. ὅτι τῶν ἄλλων τρώων ὡς ἐρρέθη πεφοβημένων εἰς ἄστυ, μόνος ὁ ἕκτωρ ἔξω ἔμεινε κακοτυχῶς. φησὶ γοῦν. ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν, ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε σκαιάων. τοῦτο δὲ, προαναφώνησιν ἔχει ἐν τῷ, ὀλοὴ μοῖρα. ὡς μικρὸν ὅσον ἀπολουμένου τοῦ ἕκτορος. μοῖρα δὲ πάντων ὀλοὴ, πρὸς διαστολὴν εἴρηται μοίρας ἑτεροίας, ἀφ' ἧς καὶ εὐμοιρία, καὶ ἀτρείδης μοιρηγενής. ὅρα δὲ τὸ ἐπέδησε, δι' οὗ δηλοῦται, ἢ ὅτι στερρῶς ὁ ἕκτωρ ἔστη, ὡς εἰ καὶ πεπέδητο, οἷα δηλαδὴ θρασύς. ἢ ὅτι ἄκων ἔστη διὰ τῆς μοίρας, ἀκούσιον γὰρ τὸ πεδεῖσθαι. ὅτι ὁ διωκόμενος ὑπὸ χείρονος, κρείττων ἢ καὶ θεότερός τις αὐτὸς ὤν, εἴποι ἂν σιγήσας τινὰ τῶν τοῦ ποιητικοῦ ἀπόλλωνος πρὸς ἀχιλλέα. τίπτε με ποσὶ ταχέεσσι διώκεις αὐτὸς θνητὸς ἐών; οὐδέπω με ἔγνως οἷος εἰμί, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις. οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι, λέγει δὲ μόρσιμον ἀπολύτως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, τὸν μοίρᾳ ὑποκείμενον. παραγωγὴ δὲ αὐτοῦ, μείρω μερῶ μέμορκα, μέσος μέμορα ἐξ οὗ μέμορμαι μέμορσαι, ὅθεν ὁ μόρσιμος κατ' ἀναλογίαν τῶν διὰ τοῦ ιμος παραγώγων. ὧν τινα, καὶ διὰ τοῦ χιμος καινότερον παράγονται. οὕτω αἰσχύλος, πέπλοισι μελαγχίμοισι φησίν. ἕτερος δέ τις, μελάγχιμα συκάμινα ἐν τῷ, λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις, ὅπερ ἐστὶ μέλασι καὶ μιλτοπρέποις, ἤγουν ἐρυθροῖς βρίθεται ταὐτοῦ χροιά. ὁ δὲ ὕποπτος μεγάλου ἐμποδιζόμενος ἀμύνεσθαί τινας, ἐρεῖ ἄν, ἔβλαψάς με ὀλοώτατε πάντων. καὶ ἐμὲ μὲν, μέγα κῦδος ἀφείλεο. τούς δ', ἐσάωσας ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω. ἦ σ' ἂν τισαίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα πρὸς ἀπόλλωνα φησίν. ὃν καὶ θεῶν ὀλοώτατον προσεῖπεν, ὅπερ ἐστὶ φασὶν ἑρμηνευτικὸν τῆς αὐτοῦ κλήσεως. ἀπόλλων γὰρ φαίνεται λέγεσθαι, ὡς ὀλοὸς ὅτε λοιμοῦ ἐστιν αἴτιος. ἐκ τοῦ ὄλλειν γὰρ καὶ ὁ ἀπόλλων, ὡς καὶ ὁ ὀλοός. τινὲς δὲ γράφουσι, δολοώτατε. διότι δόλῳ πρὸ μικροῦ τὸν ἀχιλλέα ἔθελγεν. ἔχει δέ τι καὶ σκωπτικὸν ἀστεῖον τὸ, θεῶν ὀλοώτατε πάντων. φοίβου γὰρ εἰπόντος, οὐδένυ πώ με ἔγνως ὡς θεός εἰμι. λέγει ἀχιλλεὺς γνῶναι αὐτὸν οὐ θεὸν δωτῆρα ἐάων ὡς ἀγαθοδότην, ἀλλὰ θεῶν ὀλοώτατον. τὸ δὲ πω, ὀξύνεται ἐν τῷ οὐδένυ πώ με ἔγνως ἤγουν οὔπω με ἐνόησας. ὥστε καλῶς ἐξ αὐτοῦ γεγονὸς τὸ πώποτε, προπαροξύνεται. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ πόνος, ἡ κακοπάθεια. φησὶ γάρ. οὔτι μέλει τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας, εἰς ἄστυ ἀλέντας. εἴληπται δὲ καὶ τὸ λιασθῆναι, οὐκ ἐπὶ τοῦ φυγεῖν συνήθως, ἀλλὰ παρεκκλῖναι. λέγει γάρ. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, ἤγουν ἐξετράπης τῆς εὐθείας ὁδοῦ, πλαγιάσας. τὸ δὲ ἔβλαψας, καὶ νῦν ἐλθύμιον ἐμποδισμοῦ ἔχει κατὰ κυριολεξίαν. λιασθεὶς γὰρ ὁ ἀχιλλεὺς ὡς ἐρρέθη, καὶ τραπεὶς ἀπὸ τείχεος, βλαβῆναι ὑπὸ ἑκαέργου φησίν. αὐχῶν καὶ ὡς εἰ μὴ οὕτως ἐπλαγίασε, πολλοὶ ἂν γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν ἴλιον εἰσαφικέσθαι. ἔστι δὲ γαῖαν ὀδὰξ ἑλεῖν, τὸ φονευθῆναι, ὡς πλειστάχου ἡρμήνευται. ὅτι ὁ ἀχιλλεὺς προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει. σευάμενος ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν, ὅς ῥά τε θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο, ὣς ἀχιλλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. φρονεῖ δὲ μέγα ὁ ἥρως, οἷα ἐς τοσοῦτον ἀγαγὼν κινδύνου τοὺς τρῶας ὡς θεῶν ἐπικουρίας δεῖσθαι αὐτούς. ἵππον δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, κέλητα δεῖν φασὶν νοεῖσθαι. διά τε τὸ ἄνετον τοῦ τοιούτου ἵππου εἰς δρόμους, καὶ διότι εἷς φασὶν ἵππος ὄχημα οὐχ ἕλκει. ὥστε κατ' αὐτοὺς, στικτέον εἰς τὸ ἀεθλοφόρος, ὅ ἐστι νικητὴς λαβὼν τὰ ἔπαθλα. εἶτα συναπτέον τοῖς ἐφεξῆς, τὸ σὺν ὄχεσφιν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔθεεν ὁ ἀχιλλεὺς ὡς ἵππος ἄνετος δόκιμος ὃς ὅτε καὶ εἰς ἅρμα ζευχθῇ, σὺν ὄχεσφι ῥεῖα θέει. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐπὶ πάριδος μὲν ὁ ποιητὴς, ἠγλαϊσμένην ἀπὸ ἵππου παραβολὴν ἔφρασεν, ἐνταῦθα δὲ συνθέων τῷ ἀχιλλεῖ, καὶ ἐμβρίθειαν δὲ σώζων, ἁπλῶς οὕτω ἵππῳ νικητῇ παρεικάζει τὸν ἀχιλλέα εἰς τάχος, οὐ μὴν κριθιῶντι καὶ φιλολέμωνι.

Ὅτι φροντιστικὸς εἰκότως ἂν ὁ γέρων πρίαμος καθάπερ καὶ ὁ γέρων νέστωρ, πρῶτος τὸν ἀχιλλέα εἶδεν ὀφθαλμοῖσι παμφαίνοντα ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο. ὅς ῥάτ' ὀπώρης εἶσιν. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ, ὅντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν. ὣς τοῦ, χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. καὶ ἐνταῦθα μὲν ὅμηρος οὕτω τὴν λαμπηδόνα τῶν ἀχιλλέως ὅπλων κυνάστρῳ εἴκασεν. ὅπερ οὐ μόνον ἀρίζηλον ταῖς αὐγαῖς, ἀλλὰ καὶ κακοποιὸν τῶν πυρετῶν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ἀπὸ πυρὸς καὶ ἡλίου παραβολὴν λήψεται, καὶ λάμπεσθαι τῷ ἀχιλλεῖ τὸν χαλκὸν ἐρεῖ ὁμοίως αὐτοῖς. καὶ πρὸ ὀλίγου δὲ, πυρὶ αἴθοντι πάλιν αὐτὸν εἴκασεν. ἀλλαχοῦ δὲ, πυρσοῖς μεγάλοις. προϊὼν δὲ, καὶ τῷ ἑσπέρῳ εἰκάσει αὐτόν. πανταχόθεν ἐπ' αὐτῷ εὑρίσκων ὡς οἷόν τε, λαμπρὰς παραβολάς. ὀπώρα δὲ καὶ νῦν, μέρος θέρους τὸ τελευταῖον, μεθ' ὃ οὐ μετόπωρον. ἀρίζηλοι δὲ ὡς καὶ πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ, αἱ ἀρίδηλοι. τὸ δὲ ἄστρασι, μεταπλασμὸς ἐστὶν ἐκ τοῦ ἄστροις ὡς καὶ αὐτὸ προγέγραπται. ἀμολγὸν δὲ νῦν μὲν, τὸν πρὸς τῷ τέλει τῆς νυκτὸς καιρὸν νοητέον. τηνικαῦτα γὰρ ὁ κύων ἐπιτέλλει, προανατέλλων τοῦ ἡλίου. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ὅτε περὶ ἑσπέρου λέγει, ἀμολγὸν πάντως νυκτὸς λέγει, τὸ πρὸς ἑσπέραν, ὅθεν καὶ ὁ ἕσπερος παρωνόμασται. ἀμφότεροι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀμέλγειν λέγονται ἀμολγοί. καὶ γὰρ καὶ πρὸς ἑσπέραν καὶ πρὸς ἕω ἀμέλγονται τὰ θρέμματα. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως, ὁ ἀμολγὸς ἐτυμολογεῖται, ἀλλαχοῦ εἴρηται.

Τὸν δ' ὁ γέρων πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
Παμφαίνονθ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
Ος ῥάτ' ὀπώρης εἶσιν. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ,
Οντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται.
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ως τοῦ, χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Ωμωξεν δ' ὁ γέρων. κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν
Υψόσ' ἀνασχόμενος. μέγα δ' ὠμώξας, ἐγεγώνει.
Λισσόμενος φίλον υἱόν. ὁ δὲ, προπάροιθε πυλάων
Εἱστήκει ἄμοτον μεμαὼς ἀχιλῆϊ μάχεσθαι.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα χεῖρας ὀρεγνύς.
Εκτορ, μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον
Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς
Πηλείωνι δαμεὶς, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
Σχέτλιος. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσόνδε γένοιτο,
Οσον ἐμοί. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Κείμενον. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
Ος μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε λυκάονα καὶ πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων.
Τούς μοι λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
Αλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα
Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε ἀπολυσόμεθ'. ἔστι γὰρ ἔνδον.
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος ἄλτης.
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν,
Αλγος ἐμῷ θυμῷ τε καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
Λαοῖσι δ' ἄλλοισι, μινυνθαδιώτερον ἄλγος
Εσσεται ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Αλλ' εἰσέρχεο τεῖχος ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ τρωάς. μὴ δὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
Δύσμορον. ὅν ῥα πατὴρ κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα.
Υἷάς τ' ὀλλυμένους. ἑλκυθείσας τε θύγατρας.
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους. καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
Ελκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν ἀχαιῶν.
Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ωμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται.

...UNIVERSITARIA SEVILLA

Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς.
Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
Κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Ἀρηΐ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κεῖσθαι. πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, ττι φανείη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων. πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς, οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.

Τὸ δὲ ἐπίκλησιν, καὶ ἐνταῦθα τὸ παρ' ἡμῖν ἐπίκλην λεγόμενον δηλοῖ, συγκοπὲν ἐκ τοῦ ἐπικλήδην. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὀνομακλήδην. ἰστέον δὲ ὡς κύριον μὲν δι' ὄνομα τὸ ἀστήρ, ἐπίκλησις δὲ τούτου ὥσπερ τὸ, κύων ἁπλῶς, οὕτω καὶ τὸ, κύων ὠρίωνος. ὅτι δὲ ὠρίων ὁ καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθείς, κυνηγέτης γενόμενος ἄριστος, κατηστέρισται μετὰ θάνατον, ἐνετέθη δὲ ἄστροις καὶ ὁ κύων αὐτοῦ, ὁ μῦθος πολλαχοῦ λέγειν τολμᾷ. δῆλον δὲ ὅτι τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος, πολλοὶ γίνονται καύσωνες. διὸ καὶ κυνοκαύματα ἡ πολλὴ ὁμιλία τούτους φησί. καὶ διὰ τοῦτο κακὸν σῆμα τοῦτον εἶναι φησὶν ὁ ποιητής, καὶ πυρετὸν φέρειν πολύν. ὃν οἱ μὲν, ἀέρος νοοῦσιν ἔκκαυσιν, ὃ καὶ φλέγμα φθάσας εἶπεν ὁ ποιητὴς ὁμωνύμως τῷ φυσικῷ χυμῷ. πυροῦται γὰρ καὶ δι' ἐκφλέγεται ὁ ἀὴρ κυνὸς ἐπιτέλλοντος. ἕτεροι δὲ οὐ πρὸς μόνην λαμπηδόνα ὅπλων λέγοντες ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ φθοροποιὸν εἰρῆσθαι τὴν παραβολήν, κυριολεκτεῖσθαί φασι τὸν πυρετόν, ἅπαξ ἐνταῦθα ῥηθέντα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, παραμυθεῖταί πως ὁ ποιητὴς τὸ αὔθαδες ἐκεῖνο χωρίον, ἐν ᾧ ἐτόλμησε πυρὶ ἐκκαῦσαι τὸν ἀχιλλέα πρὸς τρώων ἐκφόβησιν. μονονουχὶ λέγων, ὅτι ὥσπερ νῦν τὴν ἄγαν πολλὴν λαμπρότητα τῶν ὅπλων, ἀστέρι φοβερῷ εἴκασα, οὕτω καὶ ἐκεῖ ὅμοιόν τι νοητέον. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ταῖς ἀπὸ πυρὸς πλεονάζει παραβολαῖς ἐπὶ ἀχιλλέως, ἵνα καὶ ἐκεῖνο δόξῃ πιθανόν. ὅτι ᾤμωξεν ὁ γέρων πρίαμος, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν ὑψόσ' ἀνασχόμενος. μέγα δ' οἰμώξας, ἐγεγώνει. λισσόμενος φίλον υἱόν. ἐλεεινὰ προσαυδῶν. χεῖρας ὀρεγνύς. καὶ ᾤμωξε μὲν καὶ πρὸ ὀλίγων. νῦν δὲ, ἀναγκαίως μέγα ᾤμωξεν, ὁρῶν ὡς ὁ ἕκτωρ προπάροιθε πυλάων εἱστήκει ἄμοτον μεμαὼς ἀχιλῆϊ μάχεσθαι. καὶ ὅρα ὅπως περιπαθῶς τῶν ἐν τοῖς ἑξῆς ἠθοπεποιημένων τοῦ γέροντος λόγων, κοπετὸς καὶ ἄσημος οἰμωγὴ προηγεῖται καθὰ καί τι παθητικὸν προοίμιον. οἱ δὲ λόγοι τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου ῥήτορος, τοιοῦτοι. ἀφελῶς ἡρμηνευμένοι ὡς τὸ πάθος ὑπηγόρευεν. ἕκτορ, μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς πηλεΐωνι δαμείς. ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι. σχέτλιος. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσόνδε γένοιτο, ὅσσον ἐμοί. τάχα κέ ἑ ἤγουν ταχὺ ἂν αὐτὸν κύνες καὶ γῦπες ἔδονται κείμενον. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων. καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε λυκάονα καὶ πολύδωρον οὐ δύναμαι ἰδέειν τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων τούς μοι λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν. ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἢ μετὰ στρατὸν, ἦτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα, ἐγὼ δηλαδὴ καὶ ἡ λαοθόη. ἔστι γὰρ ἔνδον. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων, ὀνομάκλυτος ἄλτης. εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν εἰσὶ δηλαδὴ, ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα. εἶτα εἰπὼν ὅτι τοῖς δ' ἄλλοις ὀλίζον ἄλγος ἔσται εἰ μὴ καὶ σὺ θάνῃς ὑπὸ τῷ ἀχιλλεῖ, φησὶ κατὰ λόγον ῥητορικῆς ἀξιώσεως, ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς τρῶας καὶ τρῳάς. μὴ δὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. πρὸς δέ με, ἢ πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον, δύσμορον. ὅν ζεὺς ἐπὶ γήραος οὐδῷ αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα. υἷάς τ' ὀλλυμένους. ἑλκηθείσας τε θύγατρας. καὶ θαλάμους κεραϊζομένους. καὶ νήπια τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν ἀχαιῶν. αὐτὸν δ' ἂν, πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν ὠμησταὶ ἐρύουσιν ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς. οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες ἢ πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν ἀρηΐ κταμένῳ, ἢ συνθέτως ἀρηϊκταμένῳ δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ, κεῖσθαι. πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅ, ττι φανείη. ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. ἦ ῥα, ἤγουν ἔφη ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ τίλλων ἐκ κεφαλῆς. οὐδ' ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε. διὸ καὶ κακὸν αὐτῷ τέλος ἔσται μὴ πεισθέντι ἀνδρὶ καὶ πατρὶ καὶ συνετῷ. καὶ οὐ μόνον πείσεται κακῶς, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ παθεῖν μεταμελήσεται ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ χωρίου τούτου, τοιαῦτα. τὸ μὲν κόψατο χερσὶν, ἀρχή ἐστι τοῦ λέγειν ἑλλειπτικῶς, κόπτεσθαι τὸ πενθεῖν. ὅπερ ὁ κωμικὸς, δυσέμφατον οἶδε σκῶμμα. εἰς ταυτὸν ἄγων τὸ περαίνεσθαι καὶ τὸ κόπτεσθαι, τὰ σκωπτικά. τὸ μέντοι κόπτειν κοινῶς μὲν, καὶ διαίρεσίν τινα δηλοῖ ὥσπερ καὶ τὸ κατακόπτειν. ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ, τὸ κρούειν καὶ τὸ πλήττειν, κόπτειν φησὶν, ὡς τὸ,

τίς ἐστὶν ὁ κόπτων τὴν θύραν; ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ᾤμωξε, καὶ ἐκόψατο τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐγεγώνει λισσόμενος, ἐπιλογικὰ μέν εἰσιν. ὁ δὲ γέρων πρίαμος, ὑπὲρ τέχνην ἐξ αὐτῶν προοιμιάζεται. ἵνα πρὸ τοῦ λοιποῦ λόγου ἔλεον εἰσβαλὼν τῇ ψυχῇ τοῦ ἕκτορος οἷς ἐλεεινὰ προσηύδα χεῖρας ὀρεγνὺς, εὐμαρέστερον αὐτὸν ἰσχύσῃ πεῖσαι, εἰ καὶ μὴ ἔπεισεν ὡς εἴρηται. τὸ δὲ ὑψόσε ἀναχόμενος, ὅ ἐστιν ἀνατείνας τὰς ῥηθείσας χεῖρας, λέγεται καὶ ἀναχὼν κατὰ συνήθη διφόρησιν. τὸ δὲ ἐγεγώνει, τὸ ἐξάκουστον δηλοῖ τῆς οἰμωγῆς. δεδήλωται γὰρ ὡς τὸ γεγωνεῖν, γνωστὴν φωνὴν σημαίνει. τὸ δὲ χεῖρας ὀρεγνὺς, ταυτόν ἐστι τῷ ὑψόσε ἀναχόμενος. τὸ δὲ ἄνευθεν ἄλλων, διασαφητικόν ἐστι τοῦ οἶος, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλης ἑρμηνείας νοηθῇ. ταυτὸν γὰρ εἰπεῖν οἷον ἤγουν μόνον, καὶ ἄνευθεν ἄλλων. τὸ δὲ πότμον ἐπίσπῃς, νῦν ἐπὶ ἕκτορος προσφυέστατον, οὐ κατ' ἀνάγκην κινδυνεύοντος ἀλλ' οἷον ἐφεπομένου ἑκόντι τῷ θανάτῳ. τὸ δὲ πολὺ φέρτερός ἐστι, φιλαλήθη τὸν γέροντα παριστᾷ. ὃς ἵνα πείσῃ τὸν υἱὸν εἰσελθεῖν τὴν πόλιν, ἀποφαίνεται ὑπερτεθεῖσθαι αὐτοῦ τὸν πηλείωνα. ἐπεὶ δὲ ὁ τοῦ ἀχιλλέως ἔπαινος ἐλύπει τὸν ἕκτορα, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκεῖνον τῷ πριάμῳ φιλεῖσθαι, εὔχεται ἀφελῶς ἅμα καὶ βαρέως ὁ γέρων κατὰ τοῦ ἀχιλλέως ὁποῖα τὰ τῶν ἀγωνιώντων, τὸ, αἴθε θεοῖσι φίλος τόσσον γένοιτο καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς τῆς τοιαύτης φιλίας τὸ τέλος διασαφῶν, ἔργον αὐτοῦ εἶναι φησὶ, τὸ ὑπὸ κυνῶν τὸν ἀχιλλέα βρωθῆναι ἂν ταχὺ καὶ γυπῶν. οὕτω βορὸν ἡ τοιαύτη φιλία. ἣν οὐκ ἂν ἐκ διὸς ἔχειν ὁ ἀχιλλεὺς εὔξαιτο, ἐπεὶ μὴ δὲ κατ' αὐτὴν ζεὺς φίλιος λέγεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνδιαθετώτερον ἡ εἰρημένη ἔχει ἀρὰ ἤπερ τὸ, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειεν, ὃ καὶ αὐτὸ, τοῦ ἀχιλλέως κατηύξατό τις. καὶ ὅτι σκοπὸς μὲν τῆς δεδηλωμένης εὐχῆς, τὸ, αἴθε μισηθείη θεοῖς ὁ ἀχιλλεύς. ἄλλως μέντοι, ἐνδείκνυται ὅτι φιλεῖται θεοῖς. τὸ δὲ σχέτλιος, σφοδρότητα καὶ νῦν δηλοῖ, δι' ἧς ἀκατάσχετός τις ἐστὶ καὶ οὐκ εἰδὼς τλῆναι ὁ ἀχιλλεύς. τὸ δὲ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν, αὔξησιν δυστυχίας δηλοῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς υἱῶν, οὐδ' ἁπλῶς πολλῶν, ἀλλὰ καὶ ἐσθλῶν ἐστέρησεν ὁ ἀχιλλεὺς τὸν πρίαμον. οὕτω καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ βασιλικῆς δυνάμεως ἐδηλώθη αὔξησις, τὸ πολλὴν καὶ ἄπειρον τετάχθαι λαὸν ὑπό τινι. εὖνιν δὲ, τὸν ἐστερημένον λέγει καὶ μεμονωμένον, παρὰ τὴν ἑνὸς γενικὴν, πλεονασμῷ τοῦ υ. τινὲς δέ φασιν ὅτι παρὰ τὴν εὐνὴν ὁ εὖνις γίνεται, οἱονεὶ ὁ ἡσυχάζων ὡς ἐν εὐνῇ, καὶ ἀπρακτῶν ὡς εὐναζόμενος. ἀφ' οὗ, ὁ ἠρημωμένος καὶ ἐστερημένος. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου εὖνιδος, καὶ εὐνοῦχος ὁ εὖνις τοῦ ὀχεύειν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀναμιμνήσκει, πολλοὺς τῶν τρωϊκῶν αἰχμαλώτων πέρνασθαι, ἤτοι πωλεῖσθαι εἰς κέρδος τοῖς ἀχαιοῖς. προοικονομεῖ δὲ ἡ τοιαύτη λαλιὰ καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, τὴν τοῦ ἕκτορος καὶ τεθνεῶτος ἐξώνησιν ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρός. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ περᾶν μετὰ τοῦ ν μὲν προενεχθὲν, ἐπὶ τοῦ πωλεῖν λαμβάνεται. δίχα δὲ τοῦ ν, καὶ ἑτέρας σημασίας προβάλλεται ὡς προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι προσπαθῶς ὁ γέρων ἔχει περὶ τὴν παλλακὴν λαοθόην καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς παῖδας. ἴσως μὲν, καὶ διὰ τὸ εἶδος, εὐειδὴς γὰρ ἔοικεν εἶναι καθὰ ὑποδηλοῖ καὶ τὸ αὐτῆς ὄνομα, δι' οὗ σημαίνεται, λαὸν θέειν ἐπ' αὐτήν. ὡς δ' ἐνταῦθα λέγεται, καὶ ὅτι κρείουσα ἦν γυναικῶν, ὅπερ ἐστὶ θηλυκὸν τοῦ κρείοντος. καὶ διότι καὶ πολύπροικος. ὅπερ ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἀνδρομάχης πολύδωρος μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι λαοθόης μνησθεὶς ὁ πρίαμος οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ υἱῶν καὶ θυγατέρων καὶ νυῶν, ἑκάβης οὐδαμοῦ ἐμνήσθη. τοῦτο δ' ἐποίησεν, ἢ συγχυθεὶς τὴν ψυχὴν, δι' αὐτὸ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀνδρομάχης ἔσχε μνήμην. ἢ καὶ διότι καὶ αὐτὴ παροῦσα ἡ ἑκάβη, ἔχει ἀρκούντως ὑπὲρ ἑαυτῆς λαλῆσαι ἃ ἐθέλει ὡς δηλωθήσεται. τὸ δὲ δύο οὐ δύναμαι ἰδέειν, ὅμοιόν ἐστι τῷ ὑπὸ ἑλένης ἀλλαχοῦ εἰρημένῳ, δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν. τὸ δὲ μετὰ στρατῷ, καινότερον δοτικῇ συντέτακται, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἐν στρατῷ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. αὐτὸ μέντοι, δοκεῖ λέγειν ὅτι ἀλύσσοντες περισσῶς ἐν θυμῷ. τὸ δὲ ἀπολυσόμεθα, συγγενές ἐστι τῷ λυσόμεθα καὶ λυσόμενος καὶ οὐδ' ἀπέλυσε, καὶ τοῖς τοιούτοις, ἐξ ὧν τὸ λύτρον παράγεται. δῆλον δ' ὅτι κἀνταῦθα, περιττὴ ἡ ἀπὸ πρόθεσις. καθὰ καὶ ἐν τῷ ἀπομηνίσαι καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. ὧν ἐστι, καὶ τὸ ἀποσκοτοῦσθαι ἤτοι ζοφοῦσθαι. ἀφ' οὗ τὸ, ἀπεσκοτώθη τὸν νοῦν. ὀνομάκλυτος δὲ, ὁ καὶ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτὸς καὶ ὡς εἰπεῖν περιώνυμος. ἐκ τούτου διαλέλυται τὸ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτὸν, ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν, ἢ περιττῶς κεῖται εἰς ἐκπλήρωμα στίχου, ἢ πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλως λεγομένων θνήσκειν, ὁποῖόν τι τὸ, γέλω ἔκθανον. καὶ τὸ, ἐγχανὼν τεθνήξῃ, τῷ γέλωτι δηλαδή. καὶ τὸ τραγικὸν, εἰ καὶ ζῇς θανών. καὶ τὸ, τέθνηκε τὰ τῆς πόλεως πράγματα. καὶ τὸ, ἀμέλει δὴ καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. καὶ τὸ, τέθνηκα συμφορᾶς ὕπο. καὶ τὸ, λέγεσθαί τινα γραῦν, μὴ ζῆν, ἐπεὶ κατατέτηκε γήρᾳ ἢ κατασέσηπεν. ἤδη δὲ καὶ τὸ, βόες ἀποτεθνᾶσιν ἤδη, οἳ οὐκ ἂν εἶεν ἐν ᾅδου δόμοις. τὸ δὲ τοί τεκόμεσθα, ἤγουν οἳ ἐτέκομεν, ἀκριβῶς πρόσκειται, ἵνα μὴ νοοῖτο ἴσως ἡ λαοθόη ἐξ ἄλλου ἀνδρὸς γενέσθαι μήτηρ τῶν εἰρημένων παίδων, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ πριάμου. ὅρα δὲ καὶ ὅτι χρώζων εὐσχημόνως τὸν λόγον ὁ γέρων, παρακαλεῖ τὸν ἕκτορα εἰσέρχεσθαι τὸ τεῖχος, οὐ διὰ φόβον δῆθεν. οὐδ' ἵνα σωθῇ αὐτὸς, ἀλλ' ἵνα σώσῃ τοὺς πολίτας, καὶ μὴ τὸν ἐχθρὸν κυδάνῃ πεσών. ἔτι δὲ, καὶ διὰ τὸν πατέρα. ἔνθα καὶ ὅρα τὰ ῥηθέντα συχνὰ κόμματα, διά τε σπουδὴν ῥήτορος, καὶ διὰ τὸν τῆς ἠθοποιΐας κανόνα, καὶ μάλιστα τῆς παθητικῆς. τὸ δὲ ἐμὸν τέκος, ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τέκνον ἐμὸν ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. καὶ φίλος υἱόν. καὶ φίλον θάλος. καὶ φίλε τέκνον ἀττικῶς, ὡς εἴπερ ἔφη, φίλε υἱέ. τὸ δὲ τρῶας καὶ τρῳάς, ἔχει τι κατὰ τὴν φράσιν γλυκὺ εἰ

καὶ

καὶ μέτριον, γοργὸν μέντοι καὶ πάνυ ἐστίν. αἰῶνα δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὴν ἀνθρωπίνην ἔφη ζωὴν καὶ τὸν κατ᾽ αὐτὴν χρόνον κατὰ γένος θηλυκὸν ἰωνικῶς, ὡς δηλοῖ τὸ φίλης αἰῶνος. τοῦ δὲ ἀμερθῇς, ἀμέρδειν τὸ θέμα, ὃ δηλοῖ στέρησιν μερίδος. ποιητικὸς δὲ ἀνὴρ, οὕτω φράζειν φιλεῖ. ὅτι δὲ καὶ σκότωσιν τὸ ἀμέρδειν σημαίνει, δῆλον ἐκ τοῦ, ὄσσε δ᾽ ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. τὸ δὲ, πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ᾽ ἐλέησον, ἐξ ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν συγκεκρότηται. τυχὸν μὲν, σπουδασθὲν ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. τυχὸν δὲ, καὶ ἁπλῶς οὕτω συμπεσόν. παρὰ μέντοι τοῖς μεθ᾽ ὅμηρον, πολλὰ τοιαῦτα ἐπιτετήδευται, ἐν οἷς καί τινος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἴαμβος οὗτος. ὁ νῦν δὲ, ζῶν σοὶ καὶ θανὼν ζήσει λόγῳ. τὸ δὲ ἔτι φρονέοντα, ἔχει τι ἀστειότητος. αἰνίττεται γὰρ, ὡς μικρὸν ὕστερον, καὶ ἀλλοφρονήσει ὁ γέρων ὑπὸ πένθεος ὅτε οὐδ᾽ ἂν αἴσθοιτο ἐλεούμενος. ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι ζῶντά με ἐλέησον. τεθνεὼς γὰρ, τί ἂν δεοίμην σοῦ; οὕτω καὶ ὁ ἕκτωρ καλῶς ἂν ἐποίησε τοὺς πατρικοὺς θρήνους δυσωπηθείς. θανὼν γὰρ, οὐδὲν τῶν ἐπ᾽ αὐτῷ γόων ἀπώνατο. τὸ δὲ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐπ᾽ ἐξόδῳ γήρως καὶ βίου. ὁ γὰρ οὐδὸς, καὶ εἰσόδῳ καὶ ἐξόδῳ ὑπόκειται. διόπερ ὁ μὲν ὠμογέρων, ἐπ᾽ οὐδῷ ἂν εἴη γήραος, ὡς νῦν ἄρτι γηράσκων καὶ εἰσιὼν τὸ γῆρας. ὁ δὲ κατὰ τὸν πρίαμον πέμπελος, ἐπ᾽ οὐδῷ ἐστι γήραος ὡς ὑπέργηρως, καὶ ἤδη καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας ὑπεξιὼν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ἄν. τὸ δὲ κακὰ πόλλ᾽ ἐπιδόντα, ὑποσχετικόν ἐστι τῶν ἑξῆς εὐθὺς, ἐν οἷς σχῆμα φράζεται ἁλώσεως πόλεως. τὸ δὲ κεραΐζεσθαι, κἀνταῦθα φθορὰν ἁπλῶς καὶ βλάβην δηλοῖ, παρὰ τὰ κέρατα. ὅθεν φασὶν ὁ ἄθυμος καὶ ἀόργητος, ἀκέραιος λέγεται ὡς μηδένα κεραΐζων ὅ ἐστι βλάπτων. τὸ δὲ βαλλόμενα πρὸς τῇ γῇ, ὅμοιόν ἐστι τῷ, προτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ἐνθυμητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν τοῦ βασιλικοῦ βρέφους τοῦ ἀστυάνακτος ἀπώλειαν, οὕτω πως γενομένην ἐξ ἄκρου θυμοῦ. ὃν εἰς τοσοῦτον ἔπαθον ἀχαιοί, ὡς μὴ ἂν φείσεσθαι μηδ᾽ ἐμβρύου ὃ κατὰ γαστρὸς κεύθει μήτηρ. τὸ δὲ ἑλκομένας νυοὺς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἑλκηθείσας θύγατρας. πλὴν ὅσον ἐκεῖνο μὲν, περισπωμένης ἐστὶ συζυγίας. ἑλκῶ γὰρ ἑλκήσω, τὸ βιάζομαι. ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ προρρηθείς που ἑλκηθμός. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, λητὼ γὰρ ἥλκησε. τὸ δὲ ἕλκω, βεβαρυτόνηται. ὥστε διφορεῖται καὶ τὸ ἕλκω, οὐ μόνον βαρυτόνως προφερόμενον, ἀλλὰ καὶ περισπώμενον. οὕτω καὶ ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι. σὺν ἑτέροις πολλοῖς. καὶ αἴδομαι καὶ αἰδοῦμαι. καὶ ξυροῦμαι. ὡς τό, ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ. καὶ ξύρομαι. ὅθεν ξύρεσθαι τὸν πώγωνα. καὶ πηλοκουρούμενον ἢ ξυρόμενον. καὶ ξυρόμενον τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον. καὶ, νόμου ὄντος ἐν ῥόδῳ μὴ ξύρεσθαι. κεῖται δὲ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ. σημειοῦνται δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι νυοὺς ὁ γέρων εἰπὼν, καὶ τὴν ἀνδρομάχην συμπεριέλαβεν. ἣν αὐτὸς μὲν σιωπᾷ, ἡ δὲ μήτηρ ἑκάβη ἐξονομάσει ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἡμᾶς ὀλλυμένοιο καὶ ἑξῆς, ἔκφρασιν ὁ γέρων ποιεῖται κακῶν, ἃ πάθοι ἂν τὸ ἀρχεῖον ἁλούσης τῆς τροίας. ὡς δὲ καὶ πόλεως ἁπλῶς ἅλωσιν ἐν δυσὶ μόνοις ἀλλαχοῦ ἐξέφρασε στίχοις, προδεδήλωται. πρώτας δὲ θύρας λέγει τὰς αὐλείους, ἃς ἔθος ἦν τηρεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν. τὰς αὐτὰς δὲ κατωτέρω σαφέστερον, καὶ πρόθυρα εἶπεν ἐν μιᾷ λέξει. ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ ὑπόψυχρον εἰπεῖν, ἀλλ᾽ οὖν ὅμως δοκεῖ τὸ, πύματόν με κύνες πρώταις θύραις ἐρύουσιν, ἀντιθετικῶς εἰρῆσθαι. ἐπεὶ καὶ ἀντίκειται τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕματον. τὸ δὲ τύψας ἠὲ βαλὼν διδασκαλικῶς κἀνταῦθα διαφορὰν τῶν τοιούτων λέξεων δηλοῖ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ. ῥέεθρα δὲ, οὐ μόνον τὰ ὅλα μέλη, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὸ πρόσωπον, ὡς καὶ ἑτέρωθι δεδήλωται. τὸ δὲ ἐκ θυμὸν ἕληται, ἀντὶ τοῦ τὸ ἐξαίρετον ἐν ἀνθρώποις λήψεται τὴν ψυχήν. οὕτω γὰρ πολλάκις παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ ἐξελέσθαι νοεῖται. τραπεζῆες δὲ κύνες, οἱ καὶ τραπεζεῖται, οὓς ἀγλαΐας ἕνεκεν κομόωσιν ἄνακτες ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, ἑρμηνεία τῆς λέξεως ταύτης κεῖται, αὕτη. τραπεζῆες, παράσιτοι. οἰκοτραφεῖς. οὗ περίφρασις τὸ, οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι. δῆλον δ᾽ ὅτι πρωτότυπον τοῦ, τραπεζέτης κύων, ὁ ἐνταῦθα τραπεζεύς, ἐξ οὗ καὶ ἔστιν ἐκεῖ ἡ ει δίφθογγος. ὁ μέντοι ἀργυραμοιβὸς τραπεζίτης, οὐκ ἐκ τοῦ τραπεζέως ἀλλ᾽ ἐκ τραπέζης γίνεται. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον κύνας ἐπ᾽ ἀγλαΐᾳ ἔτρεφον οἱ σεμνοὶ, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ζῶα. πτολεμαῖος οὖν φασὶν ὁ βασιλεὺς, μὴ γεύσασθαι φασιανοῦ ὄρνιθος ὡμολόγησεν, ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ αὐτοῖς ὡς ἀγάλμασιν. ὡς δὲ καὶ χῆνες ἱέρωντο, ῥωμαϊκαὶ ἱστορίαι δηλοῦσιν, οἷς καὶ χάρις ὠφείλετο ἐπὶ νυκτερινῇ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως. ταὼς δὲ, τοῖς περὶ λιβύην ἱερὸς ἦν. καὶ ὁ βλάψας αὐτὸν, ζημίαν εἶχεν. ἡ δὲ τῆς ἀρτέμιδος ἔλαφος, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου βόες, μύθοις μέλονται. εἶχε δέ τι σέμνωμα καὶ ἶβις παρὰ λίβυσιν, ὡς εὐεργετοῦσά τι κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ αὐτὴ, καὶ διὰ τοῦτο τιμελλουμένη. ἐλέφαντι γὰρ καὶ παρδάλει καὶ λέοντι, καὶ συάγροις καὶ τοιοῖσδέ τισιν ἐναγλαΐζεσθαι, μόνοι ἂν αὐχήσαιεν, οἷς ὁ κατὰ τὸν παλαίτατον κρόνον μακάριος βίος ἐννεάζει. οὐ κυμίνῳ κατὰ τοὺς ἀστεϊζομένους καὶ ὄξει καὶ σιλφίῳ καὶ κρειάννῳ καὶ τοῖς τοιούτοις ἃ δὴ ἀρτύματα κρόνου παίζουσιν εἶναι, περιγραφόμενος. ἀλλὰ τοῖς κάτω μὲν, μεγίστοις δέ. δι᾽ ὧν ἔχουσι καὶ τὰ τοιαῦτα τελείως ἐκτρέφεσθαι, καὶ ὡς ἂν ζηλοῖεν οἱ τὴν ζωὴν μέτριοι. τὸ δὲ πυλαωροὺς, θυραωροὺς οἱ πλείονες γράφουσι. λέγοντες, θύρας μὲν, ἐπὶ οἴκου. πύλας δὲ, ἐπὶ πόλεως λέγεσθαι. παρατηρητέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον ἀνθρώποις προσλαλεῖται τὸ πυλωροὶ, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ κύνες τὸ τοιοῦτον ἀπειλήχασιν ὄνομα. τὸ δὲ ἀλύσσοντες, γεροντικὴν πολυπειρίαν δηλοῖ, ὡς καὶ τοιαῦτα φυσικὰ εἰδότος πάθη τοῦ γέροντος. ἔστι δὲ τὸ ἀλύσσοντες, ἢ ἄλην ἔχοντες ἤτοι ἀδημονίαν διὰ τὸ πολὺ τοῦ κόρου. ἢ λυσσῶντες, ὅπερ τοῖς κατοικι-

δίοις συμβαίνει κυσίν, ὅτε τοιούτου κορέσθωσι κρέατος. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ταῦτα. ἀλύσσειν, τρέμειν. πάλλεσθαι. πηδᾶν. δυσφορεῖν. λύσιν μὴ εὑρίσκειν. μαίνεσθαι. εἴρηται δὲ ἔτι περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν ἔνθα τὰ κατὰ τὸν ἶρον. τὸ δὲ ἄρηϊ, ἀντὶ τοῦ σιδήρῳ. διὸ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ. ἵνα εἴη ταυτὸν ἄρηϊ κταθῆναι, καὶ δαϊχθῆναι ὀξέϊ χαλκῷ. τὸ δὲ πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανείη, ἡρωϊκῇ σεμνότητι κέκραται κατὰ τοὺς παλαιούς. δηλοῖ γὰρ ἐνταῦθα σεμνῶς καὶ τὰ περὶ τὴν αἰδῶ τοῦ κειμένου, ἔν τε τῷ πάντα, καὶ ἐν τῷ ὅττι φανείη. ὅπερ ἐνταῦθα σιγήσας ὁ γέρων, ἐφ' ἑαυτοῦ ἐξεφώνησε. λέγων ἐν γοργότητι, ὅτι νέῳ μὲν, καλὰ πάντα· κἂν γυμνὸς εἴη πεσὼν ἐν μάχῃ, κἂν πάντα τὰ αὐτοῦ φαίνοιτο ἀκατακάλυπτα καὶ αὐτὰ δηλαδὴ τὰ περὶ τὴν αἰδῶ. ἐπιπρέπει γὰρ ἐκείνῳ, κεῖσθαι οὕτω. γέροντι δὲ, τοῦτο οὐ κόσμιον, ἀλλὰ καὶ ἐλεεινόν. μάλιστα δὲ, οἴκτιστον· ἐπίτασις γὰρ ἐλέου ὁ οἶκτος. καλὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ κόσμια. ἢ μᾶλλον εὐειδῆ. ὅθεν ὁ γέρων ἀφ' ἑαυτοῦ εἶπε τὸ, αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ κάλλος καὶ αἶσχος, οὕτω καὶ τὸ καλὸν εἶναι, καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι ἀλλήλοις ἀντίκεινται. τὸ δὲ σημαινόμενον τοῦτο τῆς αἰδοῦς, καὶ ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ κεῖται, ἐν τῷ, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. τινὲς δὲ τὸ, ὅ, ττι φανείη, ἄλλως νοοῦσι. λέγοντες ὅτι τὸ μὲν ῥιψοκίνδυνον, αἰτιᾶται ὁ γέρων ὡς ἀνωφελές. καλὸν δὲ λέγει εἶναι τῷ ἐν μάχῃ πεσόντι, ὅπερ ἂν φανείη ἤγουν τὸ κυρίως καλὸν, καὶ ὅπερ ἂν φαίνοιτο, ἤτοι περιφανὲς εἴη. τὸ δὲ ἁπλῶς οὕτω διὰ θρασύτητα θανεῖν, οὐ καλόν. τὸ δὲ κάρη, κατὰ μὲν ὅμηρον, βαρυτόνως προφέρεται καὶ οὐδετέρως, ἀποκοπὲν ἐκ τοῦ κάρηνον. ἡρόδωρος δὲ καὶ ἀπίων ἐν τοῖς εἰς τὸ πί σχολίοις, λέγουσι καὶ ὀξυτόνως εὑρίσκεσθαι καρή, καὶ θηλυκῶς. ὅθεν γίνεσθαι καὶ τὸ, ζῶσα δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος. καὶ τὸ παρ' ἡσιόδῳ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων. εἰ δὲ μὴ ἐπίσταταί φασιν ὁ ποιητὴς τὸ καρὴ ὀξυνόμενον θηλυκὸν ὡς οἱ ἄλλοι, οὐδὲν θαυμαστόν. καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους φωνὰς ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους λέξεις αὐτῶν. καὶ τοιαῦτα μὲν αὐτοί, εὖ εἰδότες ἃ εἶπον. περὶ δὲ γενείου, γράφει αἴλιος διονύσιος, ὅτι γένεια, αἱ τρίχες. γένειον δὲ, ὁ τόπος. ἐνταῦθα δὲ ἰστέον καὶ ὅτι πολιὸν μὲν εἰπεῖν κάρη, καὶ πολιὸν γένειον, σωφρόνως ἐστὶ λέγειν. ὁ δὲ τὸν πολιὸν ἀλφιτόχρωτα εἰπὼν, κωμικεύεται. τὸ δὲ πέλεται, παθητικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ πέλει. ὡς καὶ τὸ ἕλκετο, ἀντὶ τοῦ εἷλκε. κεῖται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίως τὸ πέλεται. ὡς ἐν τῷ, ἤματα μακρὰ πέλονται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπιλογικῶς ὁ γέρων ῥήτωρ μετὰ τὴν ἐν λόγοις παράκλησιν, δυσωπεῖν καὶ ἔργοις τὸν υἱὸν ἐθέλων καὶ ἔλεον εἰσβαλεῖν, πολιὰς τρίχας ἕλκει. οὐκ ἔτι λαλῶν τὰ εἰς οἶκτον, ἀλλὰ ποιῶν. ἀκοσμίαν δὲ κεφαλῆς ἡ ῥηθεῖσα τῶν τριχῶν ἕλξις δηλοῖ. αἰσχύνει γὰρ καὶ αὕτη κεφαλὴν, ὡς καὶ τὸ, κόνιν καταπάσσεσθαι, καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο τοιοῦτον. ἐπίτασις δὲ τοῦ ἕλκειν, τὸ καὶ τίλλειν. οὐ γὰρ πᾶν τὸ ἑλκόμενον, ἤδη καὶ τίλλεται. εἰ δὲ τὸ μὲν ὁμηρικὸν τίλλειν, οἶκτον ἔχει. ὁ δὲ παρὰ τῷ κωμικῷ τιλμὸς καὶ τὸ ἐκτίλλειν καὶ παρατίλλειν ἐξ οὗπερ αὐτὸς γίνεται, σκῶμμα ἔχει παικτικὸν, τί τοῦτο πρὸς τὴν ὁμήρου ἐμβρίθειαν καὶ σεμνότητα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πολὺ τὸ οἰκτρὸν καὶ ὀδυρτικὸν καὶ μονῳδικὸν καὶ ἐκ πολλῶν προσώπων ἐπὶ τῷ ἕκτορι ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ. εὐθὺς οὖν τὸν γέροντα ἡ μήτηρ διαδεξαμένη, ποιήσει τε καὶ εἴπῃ τὰ δηλωθησόμενα. καὶ ἐν τῷ τέλει δὲ τῆς ῥαψῳδίας, ἐρεῖ τὰ πρὸς οἶκτον ὁ γέρων ἐπὶ θανόντι τῷ υἱῷ. καὶ ἡ ἑκάβη δὲ ὁμοίως, βραχύτερα καὶ ἐκεῖ τοῦ γέροντος λαλήσασα. τελευταία δὲ ἡ ἀνδρομάχη, πλατύτερον ἐλεεινολογήσεται καὶ ἀφελέστερον, οἷα τὴν στρυφνοτέραν μονῳδίαν αὐτῇ ταμιευσαμένου τοῦ ποιητοῦ, ὅτε πρὸ χειρῶν ἕξει τὸν ἕκτορα. ὁπηνίκα καὶ ἡ ἑλένη καὶ ἡ ἑκάβη τῶν θρήνων αὐτῇ συνεπιλήψονται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι καθηγούμενος καὶ τῆς ἐν ἠθοποιΐαις μεθόδου ὁ ποιητὴς, καὶ μέλλοντα χρόνον τοῖς τοῦ γέροντος λόγοις τεχνικῶς ἀποδέδωκεν, εἰπόντος ἃ μέλλει συμβῆναι ὕστερον μετὰ τὸ πεσεῖν τὸν ἕκτορα. διὸ καὶ ἐπεσημήνατο, εἰπών. πύματόν με κύνες ἐρύουσι. πύματον γὰρ νῦν, τὸ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἔσχατον. εἰ δὲ καὶ νῦν μὴ ἐδάκρυσεν ὁ γέρων, ἑκάβη γὰρ τοῦτο ποιήσει δακρυχέουσα ἐν οἷς αὐτὴ λέγει, ἀλλ' ὅτε ἴδωσι τὸν ἕκτορα νεκρὸν ἑλκόμενον, ἀμφότεροι κλαύσουσι. τόδ' ἀκριβὲς εἰπεῖν, καὶ νῦν ὁ γέρων κλαίων ἐλάλει, ὡς δηλώσει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὣς τώ γε κλαίοντε εἰπέτην. εἰ καὶ ἐσιώπησεν ἐνταῦθα τὸν τοῦ γέροντος κλαυθμὸν, εἰωθὼς οὕτω ποιεῖν ἐν πολλοῖς. ὅτι δὲ πολλὰ τῶν τοῦ πριάμου δύναται λόγοις πεζοῖς παραπλέκεσθαι, ὁ θέλων κατανοήσεται. οἷον ἐπὶ ἐχθρῷ, παρῳδηθήσεται τὸ, αἴθε θεῷ φίλος τοσόνδε γένοιτο, ὅσον ἐμοὶ καὶ τὸ ἑξῆς. ἐπὶ δὲ λύσει αἰχμαλώτων, ῥηθήσεται τὸ, ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσιν, ἤτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε ἀπολυσόμεθα. ἐπὶ δὲ γέροντος δυστυχῆ μόρον ἐλπίζοντος, τὸ, δύστηνος δύσμορος ὅν θεὸς ἐπὶ γήραος οὐδῷ, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὅτι μὲν τὸν πρίαμον, ἡ τοῦ ἕκτορος μήτηρ ἑτέρωθεν ὠδύρετο δακρυχέουσα, κόλπον ἀνιεμένη. ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε. καί μιν δακρυχέουσα προσηύδα. ἕκτορ. τέκνον ἐμόν, τά δέ τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέη

Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.

Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα,
Τείχεος ἐντὸς ἐών. μὴ δὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ.
Σχέτλιος. εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐσέτ᾽ ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ὃν τέκον αὐτή,
Οὐδ᾽ ἄλοχος πολύδωρος. ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
Ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱὸν
Πολλὰ λισσομένω. οὐδ᾽ ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον.
Ἀλλ᾽ ὅγε μίμν᾽ ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.

σον αὐτήν. εἴπερ τέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, περὶ οὗ ἐῤῥέθη. ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα, τείχεος ἐντὸς ἐών. μὴ δὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ. σχέτλιος. εἴπερ γάρ σε κατακτείνῃ, οὐσέτ᾽ ἔγωγε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ, οὐδ᾽ ἄλοχος πολύδωρος. ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν, ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται. τοιαῦτα καὶ ἡ μήτηρ. οὐ πείθει δὲ οὐδ᾽ αὐτὴ τὸν υἱὸν κατεπᾴδουσα τοῦ χόλου. ἀλλὰ τέως μὲν, ἰσχυρογνωμονεῖ ἐκεῖνος, ἄγοντος τοῦ μοιριδίου εἰς θάνατον. μικρὸν δὲ ὅσον, μετάμελος αὐτὸν εἰσελεύσεται. ὅρα δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ πατὴρ προέθετο τοῦ οἰκείου λόγου τὸ κόπτεσθαι κεφαλὴν χερσὶ καὶ χεῖρας ὀρεγνῦναι, οὕτω καὶ ἡ μήτηρ δακρυχέουσά τε ὀδύρεται πρὸ τοῦ λαλῆσαι, καὶ κόλπον ἀνίεται, καὶ τῇ ἑτέρῃ μαζὸν ἀνέσχε. δὶς δὲ ῥηθὲν παράκειται τὸ δακρυχέουσα. ἔστι δὲ κόλπος μὲν, τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου, γινόμενος ἀπὸ τοῦ κοῖλον καὶ τοῦ ἔπω, ᾧ δηλαδὴ κοιλότης ἕπεται, καθὰ καὶ τοῖς κατὰ θάλασσαν κόλποις. ἀνίεσθαι δὲ, τὸ γυμνοῦν πρὸς τὸν υἱὸν τὰ βαστάξαντα ἐκεῖνον καὶ θρέψαντα μέρη ὡς καὶ οἱ ἐν ὀδυσσείᾳ μνηστῆρες, ἀνίεσθαι λέγονται αἶγας ἤτοι γυμνοῦν ἐν τῷ ἐκδέρειν. ἢ τὸ ἀνιεμένη κόλπον, ἀντὶ τοῦ ἀνατείνουσα. καθὰ καὶ τὸ μαζὸν ἀνέσχεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέτεινε βαστάζουσα, τροφεῖα μονονουχὶ τὸν υἱὸν αἰτοῦσα τῷ σχήματι. διὸ καὶ λέγει ὅτι ταῦτά τε αἴδεο, καὶ ἐμὲ αὐτὴν ἐλέησον. τουτέστι καὶ τὰ θρεψάμενά σε μόρια αἰδέσθητι, καὶ ἐμὲ ὅλην αὐτὴν μητέρα. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, ἀνιεμένοις, ὅπερ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται, ταυτόν ἐστί πως τῷ, ἀνατέμνοντας. εἰ καὶ ἄλλως ἐπὶ τοῦ ἐκδέρειν εἴληπται. ὡς γὰρ ὁ ἐκδέρων ἄνω ἵεται ἀπὸ τοῦ κάτω, οὕτω καὶ ὁ ἀνατέμνων. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι κότυς θρακῶν βασιλεὺς φόνοις ἀδίκοις τολμῶν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ποτε γυναῖκα ζηλοτυπήσας, ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος. ἀνιέμενος δὲ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ἀνίεσθαι. ἑκάβη δὲ κόλπον ἀνιεμένη, μεταφορικῶς λέγεται οὕτω ποιεῖν, οὐ μὴν κυριολεκτικῶς. τὸ δὲ ἑτέρηφι, καὶ αὐτὸ ἐλλειπτικῶς ἔχει, καὶ πρὸ αὐτοῦ δὲ πλείων ἑτέρα ἔλλειψίς ἐστι. χρὴ γοῦν νοεῖν, ὅτι τῇ ἑτέρᾳ μὲν χειρὶ, κόλπον ἡ μήτηρ ἀνίεται. ἑτέρᾳ δὲ δηλαδὴ χειρὶ, μαζὸν ἀνίσχει. τὸ δὲ ἕκτορ, ὡς ἀπὸ διδασκάλου τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ ἔσχεν. οὕτω γὰρ καὶ ἐκεῖνος τοῦ λόγου κατήρξατο. τὸ δὲ τέκνον ἐμὸν παραφράζουσα, κατωτέρω φησίν. ὃ τέκον αὐτή. πρίαμος δὲ ἄλλως ἐφ᾽ ἑαυτοῦ κοινῶς καὶ λαοθόης τὸ τοιοῦτον ἔφη. ἔνθα εἶπε τὸ, οἳ τεκόμεσθα. τὸν λυκάονα δὴ καὶ τὸν πολύδωρον. τὸ δὲ αἴδεο καί μ᾽ ἐλέησον, ἐπιτασικόν ἐστι εἰς πειθὼ καὶ αὐτό. αἰδὼς γοῦν ὡς τὰ πολλὰ καὶ ἔλεος τοὺς ἱκετευομένους ἐφέλκονται. διὸ καὶ μετ᾽ ὀλίγα λέγει ὁ ἕκτωρ. ὁ δέ μ᾽ οὐκ ἐλεήσει, οὐδ᾽ αἰδέσεται. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔλεον ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται. εὔχεται δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ λαερτιάδης, φίλος ἐλθεῖν καὶ ἐλεεινός. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτω. τροφεῖα δὲ ἡ μήτηρ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄλλο τι ἀπαιτεῖ ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν. ἵνα μνησθεὶς τῶν θρεψαμένων, ἀμύνῃ τὸν πολέμιον. τὸ δὲ λαθικηδέα, δηλοῖ μὲν τὸν παυσίλυπον, καὶ εἰς λήθην παντὸς βλάβους τὰ βρέφη ἄγοντα. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ, κακὸν ἐπίληθον ἁπάντων, ὅπερ ἐν ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ἀντέκτισιν δὲ ἀγαθοῦ ἡ μήτηρ ζητεῖ διὰ τοῦ λαθικηδέος μαζοῦ. ὡς γὰρ αὐτὴ λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε ποτὲ τῷ υἱῷ, οὕτω καὶ αὐτὸν χρὴ λαθικηδέα γενέσθαι νῦν τῇ μητρί. ὁ δὲ μαζὸς, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν ὅτι καὶ μαστὸς λέγεται διὰ τοῦτ᾽ ὡς μαστευτὸς, καὶ μαθὸς δὲ διὰ τοῦθ᾽ ἐκ τοῦ μαδὸς καθὰ προδεδήλωται. ἐκ δὲ τούτου, ἴσως καὶ μαθάλης κύλιξ τις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ὁ παρὰ παφίοις δὲ, μαθὸς ποτήριον, σύστομον ὡς εἰκός. ἐξ οὗ ἐβδάλλετο τρόπον τινὰ ὡς ἐκ μαστοῦ τὸ πινόμενον. καινὸν δὲ οὐδὲν μαστῷ εἰκάζειν ποτήριον, εἰ καὶ οὖθαρ ἀρούρης ὅμηρος φθάσας ἔφη. καὶ ἀρχέστρατος δὲ, πίονά τινα τόπον λέσβιον, κλειτῆς λέσβου περικύμονα μαστὸν λέγει. τὸ δὲ ἐπέσχον, οὕτω γοῦν δεῖ γράφειν οὐ μὴν ἀνέσχον ὥς τινα τῶν ἀντιγράφων βούλονται, εἴληπται καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοὶ καὶ ἔμπροσθέν σου ἔσχον. ὥσπερ καὶ ὁ φοῖνιξ οἶνόν που ἔφη τῷ ἀχιλλεῖ ἐπισχεῖν, ἤγουν δοῦναι παιδὶ ἔτι ὄντι. ὅτι δὲ τὸ ἐπέχειν, καὶ ἔχθραν τινὰ δηλοῖ, ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν φαίνεται μετὰ τὸ, δαιμονίη, τί μοι ἐπέχεις; ἐξ οὗ δήρηται τὸ, ἐπὶ τυδείδῃ ἔσχεν, ἤγουν ἤλαυνε κατὰ διομήδους. ὅρα δ᾽ ἐνταῦθα, καὶ σπέρμα μεθόδου ἐπιλογικῆς ἣν ἠκριβώσαντο οἱ μεθ᾽ ὅμηρον. παρ᾽ οἷς ἡ τοῦ ἐλέου εἰσβολὴ, ὁμοίως πως τῇ ἑκάβῃ μεθωδεύετο. ὑπερίδης γοῦν φασι τῇ ἑταίρᾳ φρύνῃ κρινομένῃ συνὼν εὐθὺς τὴν ἐπὶ θανάτῳ δι᾽ ἀσέβειαν, ὅτε εἰς τοὺς ἐπιλογικοὺς ἦλθεν οἴκτους, ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς φασὶν ἐπεῤῥητόρευσε, παραγαγὼν τὴν γυναῖκα εἰς ἐμφανὲς, καὶ περιῤῥήξας τοὺς χιτωνίσκους, καὶ γυμνὰ τὰ στέρνα δείξας. ὡς δεισιδαιμονῆσαί φασι τοὺς δικαστὰς, καὶ δι᾽ ἔλεον μὴ ἀποκτεῖναι τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον τῆς ἀφροδίτης. ἀφεθείσης δὲ,

ἐγράφη ψήφισμα, μηδένα τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, οἰκτίζεσθαι. μὴ δὲ βλεπομένους τὸν κατήγορον ἢ τὸν κατηγορούμενον, κρίνεσθαι. προσιστορεῖ δὲ τούτοις ὁ ναυκρατίτης σοφὸς, καὶ ὅτι ῥηθεὶς εὐθίας ὀργισθεὶς ἐφ' οἷς ἡττήθη, οὐκέτι ἄλλην δίκην εἶπε. καὶ ὅτι ἐκ θεσπιέων ἦν ἡ δηλωθεῖσα φρύνη. καὶ ὅτι καὶ ἄλλη τίς ἦν ὁμώνυμος αὐτῇ. φησὶ γάρ. δύο φρύναι, ἡ μὲν, σηστὸς καλουμένη διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς αὐτῇ συνόντας. ἡ δὲ, θεσπική. κατὰ δέ τινας, ἡ μὲν, ἐπικαλουμένη κλαυσίγελως. ἡ δὲ, σαπέρδιον. καὶ οὕτω μὲν ἔχει ταῦτα. τὸ δὲ τείχεος ἐντὸς ἰὼν, καὶ τὸ σχέτλιος. εἶπε καὶ ὁ πρίαμος ῥητῶς. ἀμφίβολον δὲ καὶ ἐπ' ἀμφοῖν, εἴτ' ἐπὶ ἀχιλλέως τὸ σχέτλιος εἴρηται, εἴτε ἐπὶ ἕκτορος. τὸ δὲ μὴ δὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ, αὐτολεξεὶ μὲν οὐκ εἶπεν ὁ γέρων. ἦν δὲ τὸ ἐκείνῳ ἰσοδυνάμον τούτῳ, τὸ, μίμνε ἄνδρα τοῦτον μένε μόνος, ἄνευθεν ἄλλων. καὶ τὸ περὶ τῆς πολυδώρου δὲ ἀλόχου, ἤτοι τῆς ἀνδρομάχης, ὁ γέρων μὲν φιλῶς ἐνέφηνεν ὅτε νυοὺς ἑλκομένας εἶπε. νυὸς γὰρ τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἡ ἀνδρομάχη. ἑκάβη δὲ νῦν ἀειδηλότερον ἔφηνεν. τὸ δὲ περὶ τῶν κυνῶν, ἔλαβε μὲν ἡ ἑκάβη ἀπὸ τοῦ πριάμου. ἄλλως δὲ αὐτὸ ἔφρασεν. οὐ γὰρ περὶ ἑαυτῆς λέγει ὅτι κύνες αὐτὴν ἐν τροίᾳ τραπεζῆες ἔδονται, ἀλλὰ τὸν ἕκτορα παρὰ ταῖς τῶν ἀργείων ναυσὶ κύνες ταχέες. οἱ ἕτεροι παρὰ τοὺς ἀργοὺς τραπεζῆας εἰσί. τὸ δὲ ἄνευθεν δέ σε μέγα, ἢ ἀντὶ τοῦ μεγάλως ἄνευθεν καὶ πάνυ πόῤῥωθεν ἡμῶν, ἢ κλητικῶς ὦ μέγα, τουτέστιν ὦ ὑψηλὲ ἄνθρωπε. ταῦτα δὲ καὶ πρὸς τὴν τοῦ υἱοῦ ἔφεσιν ἡ μήτηρ λέγει, φιλοτίμου ὄντος καὶ λαμπρᾶς ἐφιεμένου ταφῆς ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς τὸν αἴαντα μονομαχίᾳ ἐδήλωσεν. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἡ μήτηρ, φιλοικτος μᾶλλον τοῦ πατρός. ὁ μὲν, γὰρ καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ δεδιὼς καὶ ὑπὲρ ἑτέρων, ἱκετεύει τὸν υἱὸν τὴν πόλιν εἰσελθεῖν. ἡ δὲ, ὑπὲρ μόνου τοῦ σωθῆναι τὸν ἕκτορα πάντα λόγον ποιεῖται. καὶ μὴν εἶχε καὶ αὐτὴ προβαλέσθαι εἰς οἶκτον, τήν τε κατ' αὐτὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

Ὅτι ἐπεὶ ἕκτωρ πρὸ τῶν πυλῶν μίμνε ἀχιλλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα μὴ ὑποχωρῶν, παραβολικῶς αὐτὸν εἰκάζων, φησίν. ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα. ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνός. σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, ὡς ἕκτωρ ἔχων ἄσβεστον μένος, οὐχ ὑπεχώρει ἀλλὰ δηλαδὴ ἔμενεν ὡς εἴρηται. κυρία δὲ λέξις ἡ χειὰ ὡς ἐν τρίτῃ, ἀπὸ τοῦ χῶ χέω τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται ἤγουν χωρήσει, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁμοίως τῷ κείσεται. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται χειαὶ τῶν ὄφεων, καὶ εἰλυοὶ καὶ ῥόχμαλοι καὶ αἱμασιαί. ἰστέον δ' ὅτι γράψας τις ὡς ἡ χειὰ ἤγουν ἡ κατάδυσις τοῦ ὄφεως παρὰ τὸ χεῖσθαι γίνεται ἤγουν χωρεῖν, ἐπάγει ὡς καὶ χέτιον ἐκεῖθεν, τὸ χωροῦν ἀστραγάλους. ὃ καὶ κέθιον ἰωνικῶς λέγεται, κατὰ τὸ ἐντεῦθεν, ἐνθεῦτεν. οἷς ὅμοιον ἰδιωτικῶς καὶ τὸ, φάτνη πάθνη, ἐναλλαγῇ φωνημάτων. τὸ δὲ ὀρέστερος, ἀντὶ τοῦ ἄγριός φασιν οἱ παλαιοί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ἐν ὄρει διαιτώμενα. κακὰ δὲ φάρμακα,

Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ,
Ὡς ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγὼν. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει.
Ὅς μ' ἐκέλευε, τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν.
Αἰδέομαι τρῶας καὶ τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο.
Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας, ὤλεσε λαόν.
Ὣς ἐρέουσιν. ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἄντην ἢ ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω
Καί οἱ ὑπόσχωμαι ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ' ὅσσα τ' ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
Δωσέμεν ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἀμφὶς ἀχαιοῖς
Ἄλλ' ἀποδάσσασθαι ὅσσα τε πτόλις ἥδε κέκευθε.
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι

οἱ μὲν

Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται. κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα
Αὔτως ὥστε γυναῖκα ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μέν πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε.
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα.
Εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὣς ὥρμαινε μένων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν ἀχιλλεύς.
Ἶσος ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ,
Σείων πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Δεινήν. ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ,
Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ' ὡς ἐνόησεν ἕλε τρόμος. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς,
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν
Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν.
Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς,
Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει,
Ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο. τρέσε δ' ἕκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ, παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα,
Τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω. ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι σκαμάνδρου δινήεντος.
Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἡ δ' ἑτέρη, θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοὶ λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες
Τοπρὶν, ἐπ' εἰρήνης. πρὶν ἐλθεῖν υἷας ἀχαιῶν.
Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων.
Πρόσθε μὲν, ἐσθλὸς ἔφευγε. δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων,
Καρπαλίμως. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην
Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι, τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,

οἱ μὲν, πόαν τινά φασι χολῆς γεννητικὴν, ἣν ἐσθίων ὄφις, εἰς χολὴν ἐρεθίζεται. ἕτεροι δὲ, ὅτι δράκων ἐσθίων μύρμηκας καὶ κανθαρίδας, ἰοῦ πληροῦται καὶ εἰς λύσσαν ἄγεται. καὶ ταῦτά ἐστιν ἅπερ ὁ ποιητὴς λέγει κακὰ φάρμακα, πρὸς διαστολὴν τῶν ἀγαθῶν. τὸ δὲ ἐκ τῶν μυρμήκων κακὸν, δηλοῦται καὶ ἐν τῷ μυρμηκιᾶν. ὅπερ ἐλέχθη ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἐπειδὴ τοὺς εἰς μυρμηκιὰν λαλήσαντας, ἑλκοῦσθαι τὴν γλῶσσαν φασίν. αἴτιον δ' ὅτι ἔοικεν ἡ μυρμηκιὰ ἰοῦ ἀναπεπλῆσθαι. ὡμολόγηται γὰρ, ὡς οἱ μύρμηκες χαίρουσιν ἐσθίοντες νεκρῶν ὄφεων. διὸ καὶ τὸν ἀέρα τῆς μυρμηκιᾶς μιάναντες, βλάπτουσι τὴν κατ' αὐτῆς γυμνωθεῖσαν γλῶσσαν. καθὰ καί οἱ σῆπες τὸ μέγα κακὸν, τοὺς ἐπ' αὐτοῖς διασκελίσαντας. καί πως οἱ ῥηθέντες μύρμηκες κακὰ φάρμακα ἐξ ὄφεων λαμβάνοντες, ἀποτίνουσιν αὖθις αὐτὰ τοῖς ὄφεσι, βιβρωσκόμενοι ὑπ' αὐτῶν. τὸ δὲ δέδορκε, τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ δράκων ἐτυμολογεῖται. ἀπὸ γοῦν τοῦ δέρκω ἐκεῖνος οὕτω λέγεται ὡς τῇ ὄψει καταπλήττων. ἴσως δὲ, καὶ ὀξὺ βλέπων. ᾧ λόγῳ, καὶ δορκὰς, ἧς ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ δόρκων καὶ ζόρκων δὲ μεταχωρήσει ἐθίμῳ τοῦ δ' εἰς ζ. ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν συνήθως τὸ δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ βλέπειν λαμβάνεται. σοφοκλῆς δὲ ἐν ᾧ, ἐχθροῖς δεδορκότα λάμψειν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ὁραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν. ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος. τὸ δὲ ἄσβεστον μένος, τὸ τοῦ θυμοῦ πυρόεν δηλοῖ. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ σβέννυσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ἐν οἷς καὶ τὸ καθ' ἡσίοδον

Ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος,
Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην,
Καρπαλίμοισι πόδεσσι. θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων, ὅ ἐστιν παυσαμένων τοῦ θηλάζειν ὅτε δηλαδὴ τῷ γάλακτι τὸ ἐκ τοῦ λίπους θερμὸν ἐπιλείπει, ὅπερ πρώην ἡ φύσις ἐχορήγει ἐπὶ ἀξιολόγῳ ἐκτροφῇ τῶν νεογνῶν. ἱστέον δὲ ὡς οὐ μάτην ὁ ποιητὴς ἔθετο ἐν τῇ παραβολῇ, τὸ ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, ἀλλὰ πρός τινα καὶ αὐτὸ ὁμοιότητα. ὡς γὰρ ὁ δράκων ἑλίσσεται περὶ χειῇ, οὕτω καὶ ὁ Ἕκτωρ ἔμιμνε περὶ ἕνα τόπον, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, ἤγουν ἐπὶ τῷ ὑπερέχοντι μέρει τοῦ πύργου. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἔν τινι ὑπεροχῇ πύργου, φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ μένω, καὶ τὸ μίμνω γίνεται καὶ τὸ μένος, προσφυῶς ἄρα ἐφράσθη τὸ ἔχων μένος, ἐπὶ τοῦ ὡς εἴρηται μίμνοντος ἥρωος. δῆλον δ' ἐκ τοῦ, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι καὶ ἑξῆς, ὅτι ἄχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τῆς πόλεως τείχους ὁ Ἕκτωρ ἔφυγεν. ἔνθα καὶ ἵσταται παλαίων λογισμοῖς. καὶ ἀναμνησθεὶς ὅτι χθὲς οὐκ ἐπείσθη τῷ Πολυδάμαντι συμβουλεύοντι ἐπ' ἀγαθῷ εἰσελθεῖν τὴν πόλιν, φησίν. ὤμοι ἐγών. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω, Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἢ πρῶτον ἐλεγχείην καταχεύει ἢ ἀναθήσει, ὅς μ' ἐκέλευε, Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν. νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους, μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο, Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας, ὤλεσε λαόν. ὣς ἐρέουσιν. ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι, ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς ἤγουν εὐκλεῶς πρὸ πόληος. καὶ ὅρα ὅτι τε εὐγενῶς ὁ Ἕκτωρ ἐπενδοιάζει σωτηρίας θάνατον εὐκλεῆ ἀνθαιρεῖται. καὶ ὡς ὁμολογῶν αὐτὸς ὑπὸ ἀτασθαλίας ὀλέσαι λαόν, ὅμως ὑπό τινος ἑτέρου κακώτερος, ὅ ἐστι δυσγενὴς ἢ δειλός, ἀκοῦσαι οὐκ ἀνέχεται ὅπερ αὐτὸς ὁμολογεῖ. δι' οὗ δείκνυται, ὡς πολλὰ φαῦλα συνειδότες πολλοὶ σφίσιν αὐτοῖς, οὐκ ἀνέχονται ὑφ' ἑτέρων αὐτὰ ὀνειδίζεσθαι. οὕτω τις καὶ ἑαυτὸν τύπτων, ἢ τὰ οἰκεῖα κατασωτευόμενος ἢ σὺν ἑαυτοῦ καταβλάπτων, οὐκ ἂν ὑπὸ ἄλλων αἱροῖτο ὥσπερ οὐ πάσχειν, οὕτως οὐδ' ἀκούειν τοιαῦτα. ἔτι ὅρα καὶ ὡς ὁ κίνδυνος ἀδέκαστα κρίνει. ὁ γὰρ πρὸ τούτου παραφαῦλον θεὶς τὸν Πουλυδάμαντα, νῦν ἐπιμηθευσάμενος, ἑαυτὸν μὲν καταλαμβάνει θρασὺν καὶ ἀτάσθαλον. ἐκεῖνον δέ, διαγιγνώσκει καλῶς βουλευσάμενον. διὸ καὶ πρὸ πάντων, ἐκεῖνον αἰδεῖται. τὸ δὲ ἀναθήσει, ἀντὶ ἀνάψει ὅ ἐστιν ἐκκρεμάσει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀναθημάτων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπιθήσει. ἀττικὸν γὰρ ἡ λέξις. οἳ καὶ ἀναθεῖναι φορτίον φασί, τὸ ἐπιθεῖναι. τοιοῦτον δέ τι καὶ τοῦ κωμικοῦ τό, ἐπὶ κρημνὸν ἀναθείς. τὸ μέντοι καταχεύει, ὅτε τοῦ ῥέειν αὐτῇ, ἀπέοικε πάντη. καὶ δαψιλῆ δὲ ὕβρεως ἐμφαίνει ὄμβρου δίκην καταρρηγνυμένης. ἐν δὲ τῷ, νύκτα ὑπὸ τήνδε, ἀντὶ προθέσεως εἴληπται πρόθεσις. κατὰ νύκτα γὰρ νοεῖται. ὀλοὴν δὲ εἰπών, ἑρμηνεύει διατί οὕτως εἶπεν, ἐπαγαγὼν τό, ὅτε ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς. διὰ τοῦτο γὰρ ἡ τοιαύτη νὺξ ὀλοή. ἄλλως γάρ, ἀναπαύσιμος ἡ νὺξ εἴ τις αὐτῇ πείθοιτο κατὰ τὸν ποιητήν. τὸ δὲ ἀτασθαλίαις ὤλεσα λαόν, ταυτόν ἐστι τῷ, ἧφι βίηφι πιθήσας, ὤλεσε λαόν. τὸ δὲ Τρῶας καὶ Τρῳάδας, ὃ Τρῶας πρὸ βραχέων εἶπε, κοινὴν τὴν ἀπὸ πάντων ἐλεγχείαν δηλοῖ. πάντως δὲ ὥσπερ ἔχαιρέ τις ὃν ἄνδρες καὶ καλλίζωνοι γυναῖκες εὐφήμως ἦγον, οὕτω λυπεῖ τὸν σπουδαῖον τὸ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ὀνειδίζεσθαι. τὸ ἑλκεσίπεπλον δέ, γυναικῶν ἐστι κἀνταῦθα βαρβάρων ἐπίθετον. ὧν οἱ χιτῶνες, συρτοὶ ὡς εἰκός, ἀπεναντίας τοῖς στατοῖς περὶ ὧν ἐγράφη ἀλλαχοῦ. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐν κινδύνοις ἀγέρωχον τοῦ Ἕκτορος καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. οὐ γὰρ τὸν ἑαυτοῦ προέταξεν ὄλεθρον, ἀλλὰ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν τῷ εἰπεῖν κέρδιον εἶναι ἢ κτεῖναι τὸν Ἀχιλλέα ἢ ὑπ' ἐκείνου πεσεῖν, ὡς δῆθεν ἐν ἀμφιβόλῳ κειμένου τοῦ τέλους. διὸ καὶ προϊών, ἐρεῖ. εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξει. οὕτω δὲ μελετήσας ὁ Ἕκτωρ τό, εἰ τὴν πόλιν εἰσελευστέον, καὶ πείσας ἑαυτὸν μὴ εἰσελθεῖν τὸ τεῖχος, λογίζεται αὖθις εἰ χρὴ αὐτὸν γυμνωθέντα τῶν ὅπλων ἐλθεῖν ἀντίον τοῦ Ἀχιλλέως. λέγων οὕτως. εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ἤγουν καταθῶμαι. ὀμφαλόεσσαν τὴν καὶ προεξηγηθεῖσαν, καὶ κόρυθα βριαρήν. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας καθὰ καὶ πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδα, αὐτὸς ἰών, Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω, καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ πάντα μάλ' ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή, δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν. ἅμα τ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθεν, ἤγουν ἔνδον κρύπτει. Τρωσὶ δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. καὶ μέχρι τούτου ἀπρόσκοπος καὶ νῦν ἐλθὼν ὁ Ἕκτωρ τῇ φράσει, τὸ ἐντεῦθεν δὲ χωλεύσας καὶ ἀναπόδοτον ἐάσας τὸ νόημα διὰ τὸ ἀσύμφορον τοῦ βουλεύματος, λέγει ὡς καὶ πρὸ τούτου ὁ Ἀγήνωρ ἑαυτῷ ἐφ' οἷς εἶπε μεμφόμενος, τό, ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι, ἤγουν ἱκετεύσω ἰών. ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει οὐδέ τι μ' αἰδέσεται ὡς ἱκέτην δηλαδή. κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα αὔτως ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω ἤγουν ἐπειδὰν ἀπεκδυθῶ τὰ ὅπλα. εἶτα κρίνει, ὡς βέλτερον ἔριδι ξυνελαύνειν καὶ γνῶναι ὁπποτέρῳ καθὰ εἴρηται εὖχος Ζεὺς ὀρέξει. ὅπερ δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀγήνορος

πρὸ

πρὸ μικροῦ μετὰ τὸ τίμοι ταῦτα ὁ θυμὸς διελέξατο, εἴρηται καὶ δευτέρα ἔλλειψις ἐν τῷ, μή με ἀπαρρόμενον πόλεως πεδίονδε νοήσῃ, ἔλιπε γὰρ τὸ δείδω ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. μετὰ γὰρ τὴν ἀναπάρτιστον σύνταξιν τῶν ια΄ στίχων τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ, εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι, ληγόντων δὲ εἰς τὸ, ἐντὸς ἐέργει, εἰπὼν τὸ, ἀλλὰ τίμοι ταῦτα διελέξατο θυμός, ἐπήγαγε. μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι καὶ ἑξῆς. λέγων ὅτι δέδοικα μὴ τάδε ποιήσας, τάδε πάθω. δύο οὖν κἀνταῦθα οὐσῶν ἐλλείψεων, λείπει τῆς μὲν πρώτης, τὸ τελειωτικὸν ῥῆμα. ἔμφυε γὰρ ἀτελὲς διὰ τὸ τοῦ λόγου ἀλυσιτελές. τῆς δὲ δευτέρας, ἡ ἀρχή. τὸ δέδοικα, ἢ δείδια, ἢ ἕτερόν τι ὅμοιον. ἐν δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ, σημείωσαι καὶ ὅτι τὰ μέγιστα ὁ ἕκτωρ ἐν τῇ τροίᾳ ἴσχυεν, εἴγε παρ' αὐτῷ κεῖται λῦσαι τὴν μάχην καὶ μή. ὥστε καὶ τῆς ἐν τῇ γ΄ ῥαψῳδίᾳ παραβάσεως τῶν ὅρκων, αὐτὸς αἴτιος ὁ δυνάμενος μὲν ἀναλαβέσθαι τὸ πταῖσμα, ὀκνήσας δέ. ὑπερφίαλος ἄρα κατὰ τοὺς λοιποὺς πριαμίδας καὶ αὐτός. ἔτι δὲ καὶ κοινὸν κακὸν τρωσί τε καὶ ἕλλησιν, εἰ δυνάμενος ποιῆσαι ἃ λέγει, ὅμως οὐκ ἐποίησεν. ἀλλὰ συνετήρησεν ἐπὶ πανωλεθρίᾳ τὸν πολυετῆ πόλεμον. καταθέσθαι δὲ, νῦν μὲν, τὸ κάτω θεῖναι εἰς γῆν ὃ ἀντίκειται πρὸς τὸ ἀναθεῖναι. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν τεθείκασιν. εἰ δὲ καὶ προείρηται περὶ ὀμφαλοέσσης, ὅμως ῥητέον καὶ νῦν ὡς ἐκ τοῦ κατὰ ζῷα ὀμφαλοῦ, καὶ βίβλων καὶ ἀσπίδων λέγονται ὀμφαλοί. καὶ γῆς δὲ ὀμφαλός, τὸ αὐτῆς μεσαίτατον. καὶ φιάλαι δέ τινες παρὰ κρατίνῳ, βαλανειόμφαλοι, διότι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ οἱ θόλοι τῶν βαλανείων, ὅμοιοί εἰσι. κατὰ δέ τινας, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις ὀμφαλῶν. ἢ, καὶ διότι τῶν ἀθήνησι βαλανείων τὰ πλεῖστα κυκλοειδῆ ὄντα, τὰς ἐξαγωγὰς ἔχει κατὰ μέσον ὅθι χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστι. διὸ καὶ μεσομφάλους αὐτὰς ἴων λέγει ἐν τῷ, ἴτ' ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα καὶ μεσομφάλους, φιάλας δηλαδὴ τὰς εἰρημένας. ἀθήναιος δὲ ταῦτα ἱστορεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀσπίδα καταθέσθαι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προγέγραπται, δύναται καὶ ἐπὶ ἀργίας πολέμου ῥηθῆναί ποτε. καὶ ὅτι νῦν μὲν τὸ δόρυ, δίχα ἐπιθέτου τινὸς προήνεγκεν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ἐρεῖ αὐτὸ μελίαν χαλκογλώχινα. γλωχῖνα λέγων ἐκεῖ, τὴν ἄκραν γωνίαν, ἤγουν τὸ τῆς αἰχμῆς τμητικόν, τουτέστι τὸ ἔμπροσθεν ὀξύ. ἀμύμονα δὲ τὸν ἀχιλλέα καλεῖ ὁ ἕκτωρ, ὡς μὴ ἔχων κρύπτειν τὴν τοῦ πολεμίου ἥρωος ἀρετήν. τὸ δὲ ἀντίος ἔλθω, οὐκ ἐναντιότητα ἐνταῦθα δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς ἐκ τῶν ἔμπροσθεν συναντῆσαι. τὸ δὲ ὑπόσχωμαι, ἡ σαφὴς ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ὑποστῆναι καὶ ὑποστὰς καὶ τῶν ὁμοίων, ἅπερ ἐν ἄλλοις κεῖνται δηλωτικὰ ὄντα ὑποσχέσεως, ἧς ἡ ἐτυμολογία προγέγραπται. τὸ δὲ, ἣ ἔπλετο νείκεος ἀρχή, ἢ ἀττικῶς ἐσχημάτισται. ἀντὶ τοῦ ὅπερ γέγονε μάχης ἀρχή, περὶ οὗ σχήματος ἀλλαχοῦ προερρέθη σαφῶς. ἢ τὸ ἥ, διὰ τὴν ἑλένην εἴρηται. ἧς τὴν ἱστορίαν εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα παρέρριψεν, ὑποδηλώσας καὶ πολλὰ κτήματα ἅμα αὐτῇ τὸν πάριν ἀγαγέσθαι εἰς τροίαν. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα ὡς εἰ καὶ μέγα τὸ τῆς ἑλένης ὄνομα τότε, ἀλλ' ὕστερον ἑταίρα τις, παρώνυμος τῇ ἑλένῃ γέγονεν, ἧς δύο κλήσεις καλλίστιον καὶ πτωχελένη. ἰστέον δὲ ὅτι κτῆσιν ἤγουν κτήματα καὶ ἐνταῦθα καλεῖ, τὰ ἀπόθετα, συνήθως ἑαυτῷ φράζων. περὶ δὲ τῆς λέξεως ταύτης, ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐκ τοῦ κέω κῶ, παράγεται καὶ τὸ κέκημαι κέεμαι κεῖμαι ὅθεν παράγεται τὸ κειμήλιον ἀπόθετον πάντως ὂν ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα. καὶ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ κέω κῶ, πλεονασμῷ τοῦ τ΄, γίνεται κτῶ κτήσω. ἀφ' οὗ κτῆσις, ἤτοι κτῆμα. κείμενον εἰς ἀπόθεσιν καὶ αὐτό, ὁποῖα κἀνταῦθα τὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐξ ἁρπαγῆς περιόντα τῷ ἀλεξάνδρῳ ὡς οἷον κειμήλια καὶ αὐτὰ διὰ τὸ ἀμεταχείριστον. ὡς τά γε μὴ τοιαῦτα κτήματα, χρήματα μάλιστα λέγεται, παρὰ τὸ χειρίζεσθαι ἤτοι χρᾶσθαι. διὸ καὶ τὸ δέμνιον ἐν ᾧ ὁ νοσῶν χρησίμως κεῖται, χρῆμα ἡ τραγῳδία φησίν. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. ἐν οἷς τὸ ἐν νηυσὶν ἠγάγετο καὶ τὸ ἄγειν, τὴν ναυτικὴν φορτηγίαν συντιθέασι, καὶ τὰ κατὰ θάλασσαν ἀγώγιμα παράγουσιν. σημειῶσαι δὲ ὡς εἰ καὶ ἀρχὴ νείκεος ἡ ἑλένη γενέσθαι λέγεται, ἀλλ' ἡ τοῦ πάριδος κρίσις ἧς ὡς μάχλου καὶ ὅμηρος μέμνηται, ἄλλο τι δηλοῖ. λέγουσα τὴν μυθευομένην τοῦ πάριδος κρίσιν, ἡδονῆς πρὸς ἀρετὴν εἶναι σύγκρισιν. ἐν ᾗ προκριθείσης τῆς ἀφροδίτης, αὕτη δ' ἐστί φασιν ἡδονή, πάντα συνεταράχθη. τῷ τοιούτῳ δὲ νοήματι συμβαίνει καὶ ἐμπεδοκλέους τό, οὐδέ τις ἦν κείνοισιν ἄρης θεός, οὐδὲ κυδοιμός, οὐδὲ ζεὺς βασιλεύς, οὐδὲ ποσειδῶν, ἀλλὰ κύπρις βασίλεια, δι' ἣν πολλὰ συνέβη κακὰ τρωσὶ καὶ ἀχαιοῖς, καὶ πολὺς μετάμελος. ὡς ἐξεῖναι εἰπεῖν, ὅτι καλῶς ἀντισθένης τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. ἡ τοιαύτη γὰρ μόνη, ἀγαθόν. οὐ μὴν ἅπασα ἡδονή. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ, καὶ ἔθος παραλαλεῖ ὁ ποιητὴς ἀρχαῖον, τὸ, πολλάκις τοῖς πολεμίοις τὰς πόλεις ἐπὶ εἰρήνῃ συμβαίνειν τουτέστι συμβιβάζεσθαι, ἀπομερίζεσθαι τὰ ἡμίσεα τῶν πολιτικῶν κτημάτων. ὡς καὶ ἐν τῇ ὁπλοποιίᾳ ἐμφαίνεται. ἐν ᾗ συμβιβάσει, καὶ ὅρκος οἷα εἰκὸς ἐγίνετο μήτε κατακρύψειν τοὺς πολίτας. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι ποσὸν τῆς ποινῆς ἣν ὁ ἀγαμέμνων ἀπῄτησεν ἐν τῇ γ΄ ῥαψῳδίᾳ, τοῦτο ἕκτωρ ὡς εἰκὸς ἐκύρωσεν ἔκτοτε παρ' ἑαυτῷ εἰ καὶ ἠμέλησε, τὸ δάσασθαι δηλαδὴ σὺν ὅρκῳ ἄνδιχα πάντα ὅσα ἡ πόλις ἔνδον κέκευθε. γερούσιον δὲ ὅρκον λέγει, τὸν τοῖς γέρουσι πρέποντα, νέων γὰρ φρένες ἠερέθονται. τὸ δὲ κτῆσιν ὅσην πόλις ἐντὸς ἐέργει, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, πάντα δάσασθαι. πάντα γὰρ, ἡ κτῆσις. ἤτοι τὰ ῥηθέντα κτήματα. ἐν δὲ τῷ, ἀλλὰ τίμοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός, ὅπερ πᾶς εἴποι ἄν, μεταμελόμενος ἐφ' οἷς βεβούλευται, τὸ διελέξατο πρωτότυπόν ἐστι ῥῆμα τοῦ τῆς

διαλέξεως ὀνόματος, πραγματικῶς οὕτω λεχθέν. τρόπον γάρ τινα, τοιαῦτα ἐν αὐτῷ διελέξατο ἕκτωρ. εἰσελεύσομαι τὸ τεῖχος; ἀλλ' αἰδοῦμαι διὰ τάδε. ἀλλ' ἱκετεύσω; ἀλλὰ μὴν σκληρὸς ὁ ἀχιλλεύς. ἀντιστήσομαι ἄρα. εἰ δὲ καὶ ἄλλος ἐστὶ λογισμὸς τὸ φεύξεσθαι, ποιήσει μὲν ὕστερον ὁ ἕκτωρ αὐτό. ἀνύων δὲ οὐδὲν ἀλλ' ἐν στενῷ γενόμενος, εἰς τὸ πρῶτον ἐπανακάμπτει ὅθεν κατέληξεν αὐτῷ νῦν ἡ διάλεξις. ἐν δὲ τῷ, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει καὶ ἑξῆς, ὅρα συνεχῶς τρὶς τεθεῖσαν τὴν μέ ἀντωνυμίαν, οὐκ ὀκνήσαντος ὁμήρου διὰ τὸ ταυτολογίας καίειον. τὸ δὲ ὥστε γυναῖκα, παρατηρήσαντες οἱ μεθ' ὅμηρον, γυναικίας καὶ γυναικιζομένους τοὺς ἐν πολέμῳ ἀτόλμους φασίν. ὅπερ ὁ ἕκτωρ, οὐκ ἐθέλει παθεῖν. κρεῖττον λογισάμενος καὶ αὐτὸς, ἀγαθὸς ὑπ' ἀγαθοῦ πεσεῖσθαι, ὃ φθάσας καὶ ἀχιλλεὺς εἶπε πρὸ ἑαυτοῦ. τοῦτο γὰρ κακωτέρου, μὴ ὅτι γε πεσεῖν ἀλλὰ καὶ ὄνειδος ἀκοῦσαι, μισεῖ ὁ ἕκτωρ ὡς εἴρηται. ἀφελῶς δὲ πέφρασται τὸ, ὡς γυναῖκα. οὐ μὴν τοιαῦτα τὸ γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο. καὶ τὸ, ἀχαιΐδες, οὐκέτ' ἀχαιοί. καὶ σοφοκλέους τὸ, μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας ἔστατε. ἐπὶ δὲ τούτοις, μὴ θαρρῶν ὁ ἕκτωρ ὡς ὑπερχέσεσι τὸν ἀχιλλέα πείσει καὶ λόγοις, φησίν. οὐ μέν πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, τῷ ἤτοι τούτῳ ὀαριζέμεναι, ἤγουν ὥστε ὀαρίζειν καὶ ὁμιλεῖν αὐτῷ ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν. τὸ δὲ σχῆμα, ἐπανάληψις δι' ἐπαναστροφῆς, ὅμοιον τῷ, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν. εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δὲ σιδήρῳ. καὶ τοῦτο γὰρ, ἐπαναστροφῆς ἐστὶ σχῆμα κατὰ τοὺς ῥήτορας. καὶ ἔχει μέντοι καὶ κάλλους κατὰ τοὺς τεχνικοὺς κἀνταῦθα ἡ ἐπαναστροφή. τὸ δὲ πλέον, ἀγωνιῶντος καὶ τοῦτο ἤθους ἐστὶν ἐνδεικτικὸν, ὡς μὴ δυναμένου τοῦ λαλοῦντος προσώπου, ἐγκροαίνειν διαφόροις ἐννοίαις, ἀλλ' ἀνακοπτομένου καὶ ταυτολογικῶς ὑπερβραδύνοντος. ὁ δὲ νοῦς τοῦ λόγου, τοιοῦτος. οὐκ ἔστιν ἀποίκιλος ὁ ἀχιλλεὺς, ἀλλ' ὡς προϊὼν αὐτὸς ὁ ἕκτωρ ἐρεῖ, ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος μύθων. οὔκουν ἁπλοῦς τὸ ἦθος ἐστὶ καὶ ἀρχαϊκὸς καὶ εὐήθης, ὁποῖοι πάλαι ποτ' ἦσαν ἐκεῖνοι. οὓς λόγος ἔχει ἀπὸ δρυὸς καὶ ἀπὸ πέτρας γίνεσθαι. ὅτε δηλαδὴ νομάδα βίον εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὠρεινόμουν. καὶ δρυῶν καὶ λίθων κοιλότησιν ἐπίστευον τὰ νεογνὰ, ἐκτιθέμενοι διὰ πενίαν τὰ φίλτατα. ὅθεν καὶ φήμη διεσπάρη ἐκ τῶν εὑρισκόντων τὰ ἔκθετα βρέφη, ὡς ἄρα ἐκ δρυῶν καὶ λίθων καὶ μελιῶν καθὰ καὶ ἡσίοδός φησι, γεννῶνται ἄνθρωποι. ὡς οἷα οὕτω προμηθουμένου διὸς, τὸ ἀνθρώπειον γένος πληθῦναι. ὅτι γοῦν οὐχ ἁπλοῦς ἐστὶν ὁ ἀχιλλεὺς ὥστε ὀαρίζειν ἐμὲ αὐτῷ καθάπερ εἰ καὶ παρθένος καὶ ἠΐθεος ἀλλήλοις ὀαρίζουσι, βέλτερον ἄρα ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὡς εἴρηται, ἤγουν εἰς ἔριν συνελθεῖν ἀνδρικῶς. καὶ οὕτω μὲν ἡ περὶ δρυὸς καὶ πέτρης παροιμία καθέσταται. εἰ δέ τις ἀπὸ δρυὸς, ἢ ἀπὸ πέτρης, ἐπὶ σκληρότητος ἤθους λάβοι ποτὲ ὅπερ ἐνταῦθα οὐδ' ὅλως συμβιβάζεται, ὁ τοιοῦτος παραχρᾶται τῇ ὁμηρικῇ παροιμίᾳ, καὶ εἰς ἄλλο τι μεθέλκει τὸν νοῦν. ἴδιόν τι ποιῶν αὐτὸς ἕτερον νόημα οὐ τῷ ἀρχαίῳ κατακολουθῶν. καὶ σολοικίζων οὕτω κατὰ τοὺς παλαιούς, τῷ νοήματι. καὶ γὰρ καὶ τοιοῦτοί τινες ἐλέγοντο σολοικισμοί. καθάπερ καὶ τὸ, ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου νοήσῃ, διεκφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο οἷα τὴν παροιμίαν οὕτω παρατρίβων. καινὸν δὲ οὐδὲν σολοικίζειν ἐν νοήματι λέγεσθαι, εἴγε καὶ νεύματι σολοικίζειν τινὲς ἐσκώπτοντο. ἀλλ' οὕτω μὲν ὡς ἐρρέθη οὐκ ἔστι λαμβάνεσθαι νῦν εἰς σκληρότητα ἤθους τὴν ῥηθεῖσαν ὁμηρικὴν παροιμίαν, διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον. ἄλλως μέντοι παραποιῆσαι ποτὲ τὸν νοῦν αὐτῆς ὡς ἐπὶ σκληρότητος νοηθῆναι, οὐχ ὑπερδύσκολον. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν ὀδυσσείᾳ περὶ ὀδυσσέως εἰπὼν τὸ, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ἑτέρως ἐκεῖ χρᾶται τῇ παροιμίᾳ, καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα κειμένης ἐννοίας. βούλεται γὰρ ἐκεῖ νοεῖν, ὅτι δεῖ σε εἰπεῖν τὸ σὸν γένος. οὐ γὰρ πάντως ἀγενεαλόγητος εἶ ὡς μήτε πατρὸς προαχθεὶς, μήτε μητρὸς ἐκφὺς κατὰ τοὺς πάλαι λεγομένους ἐκ δρυὸς καὶ πέτρας εἶναι. οὓς εἴ τις εἴρετο τίνων κατάγονται, οὐκ ἂν εἶχον τὸ γένος εἰπεῖν. καὶ ὅρα ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ, ὡς αἱ παροιμίαι πρὸς διαφόρους ἐννοίας ἀμέμπτως ἔστιν ὅτε στρέφονται. ὡς καὶ ἐπὶ τῆς καδμείας νίκης γίνεται καθὰ προδεδήλωται. δρῦς δὲ κἀνταῦθα, πᾶν ξύλον ὡς προέγνωσται. ὀαρίζειν δὲ, πόθεν μὲν παράγεται, προερρέθη καὶ αὐτό. δηλοῖ δὲ νῦν, τὸ ἁπλῶς καὶ ἀκάκως ὁμιλεῖν ὡς ἡ παρθένος καὶ ὁ ἠΐθεος, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ ἑτέρωθι γέγραπται. καλῶς δὲ τὴν ἱκετευτικὴν ἐνταῦθα ἐντυχίαν ὁ ἕκτωρ ὁμιλίᾳ εἰκάζει παρθένου καὶ ἠϊθέου. ὃς καὶ τὸ γυμνωθῆναι τῶν ὅπλων, γυναικισμῷ εἴκασε. προκλητικὸν γὰρ ἐκεῖνο τούτου τὸ νόημα εἶναι δοκεῖ. καὶ αἰνείας δὲ πρὸ τούτου τὴν μέσον αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀχιλλέως φιλονεικίαν, ἔριδι ἀγοραίων ὡμοίωσε γυναικῶν. ἔστι δὲ καὶ λόγος παλαιὸς, ἀνδρῶν μὲν εἶναι τὸ πράττειν, γυναικῶν δὲ τὸ λαλεῖν. ὅτι τὸν ἀχιλλέα ὅτε καθ' ἕκτορος ὁρμᾷ, τῷ ἄρει ὁ ποιητὴς ὁμοιοῖ, λέγων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν ἶσος ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. καὶ ὅρα τρία ἐπίθετα κείμενα ἀντὶ ἑνὸς κυρίου τοῦ ἄρεος. εἴληπται δὲ ὡς κύριον μὲν, ὁ ἐνυάλιος καθὰ καὶ προϊστόρηται. τὰ δὲ λοιπὰ δύο, ὡς ἀληθῶς ἐπίθετα. ἐπάγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὰ ἑξῆς, μεγαλοπρεπῶς, λέγων. σείων πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον, δεινήν. ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ, ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἀπὸ ἐλάσσονος τοῦ πυρίνου φωτὸς, ἐπὶ τὸ μεῖζον προέβη τὸν ἥλιον. καὶ ὅτι οὐδὲ νῦν ἀπέστη τοῦ κατὰ τὸ πῦρ εἰκασμοῦ ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ. καὶ ὡς ἀντὶ ἄστρου ἑτέρου, τὸν ἥλιον ὑπεροχικῶς παρέλαβεν. ἀνατέλλοντα μέντοι, ὅτε καὶ ἱλαρὸν αὐγάζει, οὐ

μὴν

μὴν δ' μεσημβρινὸν καύσοντα. οὐ γὰρ ἦν ἐνταῦθα χρεία ἡλίου τοιοῦδε. ὡς τὰς πολλὰς παραβολὰς τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἄνωθεν αὐγῆς, ἐνταῦθα συνέτεμε. τίς δὲ ἡ πηλιὰς μελία, προείρηται. ὅτι πολεμικὸν φόβον φάζει τὸ, τὸν δεῖνα ὡς ἐνόησεν ἕλε τρόμος. οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη αὖθι μένειν. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. βῆ δὲ φοβηθείς. περὶ ἕκτορος δὲ ὁ λόγος. ὃς δυνάμενος ἔσω πυλῶν σωθῆναι, ἀφεὶς αὐτὰς ᾤχετο. καὶ οὕτως ἐξώλετο διὰ τὴν ἀγαθὴν αἰδῶ. αἰδεσθεὶς δηλαδὴ τὴν εἰς τὸ τεῖχος εἴσοδον διὰ ἐλεγχείην ἐκείνην τὴν ἐκ τοῦ πολυδάμαντος. ὅτι ἀχιλλέως ἐπιδραμόντος, εἷλε τρόμος ἕκτορα. οὐδ' ἄρ' ἔτλη αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. βῆ δὲ φοβηθείς. πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς, ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο. τρέσε δ' ἕκτωρ τεῖχος ὕπο τρώων. καὶ ὅρα ὅπως εἰς τὴν τολμηρὰν τοῦ πέτεσθαι λέξιν, ἐβοήθησε τῷ ποιητῇ, τοῦ κίρκου ἡ παραβολή. καθὰ καὶ πρὸ τούτου ἡ τοῦ ἀετοῦ. διὸ προϊὼν θαρρούντως ἐρεῖ, ὡς ἀχιλλεὺς πρὸ πόλεως ἐπέτετο αἰεί. ἐδήλου μὲν οὖν ποδῶν ὠκύτητα πρὸ ὀλίγου, καὶ ἡ πρὸς ἀεθλοφόρον ἵππον θέοντα παραβολή. ἐνταῦθα δὲ, τὸ τάχος διὰ τοῦ κίρκου ἐπιτέταται. καλῶς δὲ, ὅτε ὁ δρόμος ἐναγωνιώτερος, ἡ πρὸς τὸν κίρκον εἰκασία γέγονεν. ἱστέον δὲ ὡς οἱ τὰ περὶ ζώων φυσιοκρινήσαντες, καὶ κίρκην κατὰ γένος θηλυκὸν, εἶδός τι πτηνοῦ καλεῖσθαι ἱστόρησαν. οὐ μὴν τοῦ κατὰ τὸν κίρκον εἴδους, ἀλλά τι ἑτεροῖον. χαρίεν δὲ, εἰπεῖν καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ τοῦ ἀχιλλέως μελία ἰθὺς ἐπέτετο διὸ καὶ ἰθυπτίων ἐκλήθη, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ὁ ἀχιλλεὺς ἰθὺς πέτεται. καὶ ὅρα ἐπαλλάξας, ἐπαΐσσειν μὲν εἶπε τὸν κίρκον, τὸν δὲ ἀχιλλέα πέτεσθαι. τὸ δὲ ἕλε τρόμος ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, φησίν. οὐδ' ἄρ' ἔτλη αὐτόθι μένειν. ὅπερ σαφηνίζων πάλιν, λέγει. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. μεθὸ ἐπιπλέον ἐν ὀλιγίστῳ διασαφῶν, φησίν. ἔβη δὲ φοβηθείς. καὶ προϊὼν δὲ, δι' ὀλίγου ὡσαύτως ἑρμηνεύει τὸ ῥῆμα τοῦ τρόμου, εἰπών. τρέσε δ' ἕκτωρ τεῖχος ὕπο τρώων. τὸ δὲ ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, ὅμοιόν τι πρὸς τὸ, λέων ἀλκὶ πεποιθώς. οὗτός τε γοῦν ἀλκιμώτατος. καὶ ὁ ἀχιλλεὺς, ποδωκέστατος. ὁ δὲ κίρκος, ἐκ τοῦ κρίζειν ἴσως ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος παρῆκται. οὗ χρῆσις καὶ παρ' ὁμήρῳ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀφ' οὗ καὶ ὁ σιδηροῦς κρίκος. ἀλλ' οὗτος μὲν, ἐξ ὀρθοῦ ἐκεῖθέν ἐστιν. ὁ δὲ κίρκος, κατὰ μετάθεσιν. τὸ δὲ ἐλαφρότατος, τῇ ἐκ τῆς ἐλάφου παραγωγῇ τὸ ταχὺ τοῦ κίρκου δηλοῖ. ἄλλως δὲ, καὶ τὸ κοῦφον δι' ὀλιγοσαρκίαν. τοιαῦτα γοῦν κατὰ κοινὴν φράσιν τὰ ἐλαφρά. πέλεια δὲ, οὐχ ἁπλῶς περιστερὰ, εἶδος δέ τι περιστερᾶς μελαντέρας, ὡς ἡ λέξις ὑποδηλοῖ. πελὸν γοῦν τὸ μελανίζον, ἐξ οὗ καὶ ὁ πελαργός. κοινὸν δὲ ἴδιον ἁπάσης περιστερᾶς τὸ, τρήρων. τὸ δὲ ὕπαιθα, δύναται μὲν καὶ νῦν δηλοῦν καὶ τὸ εἰς πλάγιον. πλαγιάζουσα γὰρ ἂν, ἐγκόπτει τὴν τοῦ κίρκου κατ' εὐθὺ πτῆσιν ἡ πέλεια, καὶ οὕτω ταρφέα ποιεῖ αὐτὸν ἀΐσσειν. βοηθεῖται δὲ καὶ εἰς τὸ νοεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν, ἀπὸ τοῦ ἰθὺς ἐπέτετο. πέτεται γὰρ πάντως ἰθὺς ὁ ἀχιλλεὺς, καθὰ καὶ κίρκος. αὐτὸς δὲ πάλιν ἰθὺς πέτεται, κατὰ πελείας φευγούσης ἀεὶ ὕπαιθα, τουτέστιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἂν διώκοι τὴν μὴ πρὸ αὐτοῦ φεύγουσαν. τὸ δὲ ὀξὺ λεληκέναι, τὴν ἰδιότητα τοῦ κίρκου δηλοῖ. ὀξὺ φωνοῦντος ὅτε ἀγωνιᾷ ἐγγὺς τοῦ διωκομένου γινόμενος. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ λεληκὼς καθὰ καὶ τὸ ἔλακε καὶ τὸ λακεῖν. ἐξ ὧν καὶ τὸ λεληκὼς δοκεῖ γενέσθαι, οὐ συγκοπὲν ἐκ τοῦ λελαληκὼς, ὃ δὴ ἀνθρωπίνην σημαίνει φωνὴν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ληκῶ ἀχρήστου ἐνεστῶτος παραχθέν. ἢ καὶ συγκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ λελαληκώς. τὸ δὲ ταρφέα, ἐπὶ μὲν τῶν κατὰ γῆν, κυριολεκτεῖται. ταρφέα γοῦν φυτὰ τὰ πυκνὰ καὶ ταρφεῖα ὕλη, παρηχεῖταί πως καὶ τῇ τραφερᾷ γῇ ὡς ἀπὸ τοῦ τρέφω ἔταρφον καθὰ δέρκω ἔδαρκον, ἐπὶ δὲ τοῦ ταρφέα ἀΐσσειν, πολλὴ τοῦ ταρφέος ἡ ἐκ τῆς κυριολεξίας διάστασις, καὶ οὐδ' ὅσον ὑψοῦ πετόμενος κίρκος ἐστ' ἀπὸ γαίης. ψιλὴν γὰρ μόνην δηλοῖ πυκνότητα ὁρμῆς, κοινωνίαν δὲ, οὐδεμίαν ἔχει πρὸς τὸ τρέφειν. εἰ μὴ ἄρα τις εἰπεῖν τολμήσει ὅτι καὶ ὁ κίρκος πυκνὰ ἀΐσσει ἵνα τραφῇ ἑλὼν τὴν πέλειαν. οὕτω δὲ καὶ ταρφέες ἰοὶ, οὐ κατὰ κυριολεξίαν λέγονται. οὐ μέντοι οὕτως ἀναιδὴς ἐν αὐτοῖς ἡ τροπὴ ὡς ἐπὶ τοῦ ταρφέα ἀΐσσειν, ἔχουσι γάρ πως οἱ συχνοὶ ὀϊστοὶ, ὁμοιότητά τινα πρὸς τάρφος ἤγουν δάσος φυτῶν. Τὸ δὲ ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ προθυμεῖται ἑλεῖν. ἔχει δέ τι καὶ ἄλλως ἀστεῖον ὁ λόγος. οἱονεὶ γὰρ ἐφίστασθαι τῷ κίρκῳ λέγει δεσποτικῶς θυμὸν, ὅς τίς ποτε οὗτός ἐστι, καὶ κελεύειν ἑλεῖν τὴν διωκομένην πέλειαν, ὡς εἰ καὶ κύων ἐπαιδεύετο ὑπὸ κυνηγέτου, θηρίον ἑλεῖν. Ὅτι μέμνηται ὅμηρος καὶ ἐνταῦθα ἐρινεοῦ τοῦ τρωϊκοῦ, ἤγουν τόπου τινὸς ἐρινεώδους ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. οὐ γὰρ ὥσπερ ἡ τοῦ διὸς φηγὸς μία ἦν ἐν τροίᾳ, οὕτω καὶ εἷς τις ἐρινεὸς περὶ τὸ τεῖχος. οὐ γάρ. ὅτι μὴ δὲ δοκεῖ ὅλως ἀρέσκον τοῖς παλαιοῖς. ῥάχις δέ τις ἦν ἐρινεοὺς ἔχουσα ὑψηλὴ, πρὸ τῆς τροίας. διὸ φησί. οἱ δὲ, παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα, τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον τῆς ῥάχεως ὕψος, εὐεπίβατος ἦν, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη, ἀμβατὸς ἐκεῖθεν ἡ ἠνεμόεσσα τροία. διὸ καὶ σκοπιὰ ἦν ἐκεῖ ἐπὶ ἀναγκαίᾳ φυλακῇ τοῦ τείχους. περιεκτικὴ γοῦν τις καθὰ καὶ προεδηλώθη, λέξις ὁ ἐρινεός. οὕτω δὲ καὶ ὁ ἀσφοδελός. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν εἴρηται. ὅτι δὲ ἡ σκοπιὰ φυλακῆς ἐστι τόπος, δηλοῖ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι. αἱ δὲ τρεῖς ἐνταῦθα προθέσεις, οὐ μάτην ἐστιβάσθησαν, ὡς οὐδ' ἀλλαχοῦ ποιεῖ Ὅμηρος τοῦτο. ἀλλ' ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις, τὸν κάτω δρόμον δηλοῖ, τὸν ὑπὸ τῇ τροίᾳ. ἡ δὲ ἐκ, τὸ ἔξω καὶ περαιτέρω

τοῦ τέ-

τοῦ τείχους. οὕτω γὰρ ἐπίτηδες ἀχιλλεὺς διώκει τὸν ἕκτορα. ἡ δὲ κατὰ τὸν ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀμαξιτῷ δρόμον. καὶ ὅρα ὅτι ψιλοῦσθαι ὁ ποιητὴς τὴν ἄμαξαν βούλεται ὡς δηλοῖ τὸ κατ' ἀμαξιτόν. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἀπὸ τοῦ καταμαξευμένου φαίνεται. γίνεται γάρ φασιν ἄμαξα, παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, ἤτοι τὰ θεριζόμενα. οἱ δὲ δασύνοντες, ἀπὸ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἄξων ἄξονος, αὐτὴν συντιθέασιν. εἶτα λέγει καὶ ὡς θέοντες ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ὁ ἕκτωρ, κρουνὼ ἵκανον καλλιῤῥόω. ἔνθα δὲ ἤγουν ὅπου δὴ πηγαὶ δοιαὶ ἀΐσσουσι σκαμάνδρου δινήεντος. ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει. ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο. ἡ δ' ἑτέρη, θέρεϊ, προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ, ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. καὶ ὅρα ὅτι οὐδεμίαν ἀφῆκε ψύχους ὑπερβολὴν ὑφ' ἑτέρου τινὸς ῥηθῆναι ὁ ποιητής. καὶ ὅτι οὐδὲ καινῶν ἀκουσμάτων ἄμοιρον εἴασε τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν. καινὸν γάρ τι καὶ ἡ περὶ τῶν πηγῶν τούτων τοῦ σκαμάνδρου ἱστορία. παρεῤῥιφεῖσα ἐν παρέργῳ, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκ παρόδου, ὡς οἷα καὶ ἐκεῖ ἐλθόντων τῶν ἄρτι τρεχόντων ἡρώων. φησὶ γάρ, τῇ γω', ἤγουν ἐνταῦθα παραδραμέτην καὶ ἑξῆς. ὦπται δὲ καὶ νῦν περὶ τὴν παννονικὴν γῆν ἤγουν τὴν τῶν βουλγάρων, ἀνάδοσις δύο τοιούτων πηγῶν. ὧν ἡ μία καίουσα, ζωογονεῖ ὅμως σκώληκας. οἳ ἐξαιρεθέντες τοῦ ζέοντος, καὶ ἀέρι ὁμιλήσαντες, ἐκλείπουσι. λέγει δὲ καὶ ἡρόδοτος ποταμὸν σκυθικὸν τέαρον, τά τε ἄλλα εἰς ἄκεσιν φέροντα, καὶ δὴ καὶ ἀνδράσι καὶ ἵπποις ἀγαθὸν ψώραν ἀκέσασθαι. πηγαὶ δέ φησιν τούτου δυοῖν δέουσαι, τεσσαράκοντα, ἐκ πέτρας τῆς αὐτῆς ῥέουσαι. καὶ αἱ μὲν, αὐτῶν εἰσὶ ψυχραί. αἱ δὲ, θερμαί. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει μὴ εὑρίσκεσθαι θερμὰ ἐν τῷ σκαμάνδρῳ. καὶ ὅτι οὐδὲ πηγαὶ σκαμάνδρου ἐνταῦθα ὅπου ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ, ἀλλ' ἐν τῷ ὄρει. καὶ μία, ἀλλ' οὐ δύο. εἰκὸς οὖν φησι, τὰ θερμὰ ἐκλελεῖφθαι. τὸ δὲ ψυχρὸν κατὰ διάδοσιν ὑπεκρέον ἐκ τοῦ σκαμάνδρου, αὐτόθι ἀνατέλλειν. διὸ καὶ λέγεσθαι σκαμάνδρου πηγήν. ἢ καὶ διὰ τὸ πλησίον εἶναι σκαμάνδρου. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἕτεροι δὲ σὺν τῷ εἰπεῖν ἐκλελεῖφθαι ὡς εἰκὸς τὰ θερμὰ, ὥσπερ καὶ ἄλλα πολλὰ, λέγουσι καὶ ὅτι αἱ ἀληθιναὶ πηγαὶ τοῦ σκαμάνδρου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ἴδης περὶ τριακοσίων εἰσὶ σταδίων ἰλίου. ἕτεραι δηλονότι οὖσαι παρὰ τὰς ὁμηρικὰς, διὰ τὸ πλείους εἶναι τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ πηγάς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι θαυμασία ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ ἡ ὁμηρικὴ φράσις. οὔτε πάντη λειώδης οὖσα ὡς ψέγεσθαι διὰ τὸ ἀμεγεθές, οὔτε σκληρὰ, ὥστε φεύγεσθαι εἰς λόγου πεζοῦ παραπλοκήν. ἐφιστῶσι δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, λιαρὸν ῥηθῆναι, τὸ θερμόν. πυθόμενοι ὡς ἄρα τοῦτο λιαρόν ἐστιν, ἀφ' οὗ πυρὸς ἀτμὶς καὶ καπνὸς ἔμπυρος ἀναφέρεται. εἰ δέ τι ἐστὶν αὐτοῖς ἀντιπεσεῖν, μετὰ βραχέα φανεῖται. ὡς δὲ καὶ ἄλλα ὕδατα ἱστορεῖται ψυχρότατα, οἴδασιν οἱ μανθάνοντες. τοιοῦτον ἐν τοῖς μάλιστα, καὶ ἡ περιᾳδομένη στὺξ ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. λέγεται δὲ καὶ πλαφῶσα κρήνη ἐν βοιωτίᾳ εἶναι. ἀφ' ἧς τειρεσίαν πιόντα, καὶ διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείναντα τὴν ψυχρότητα, ἀποθανεῖν. φέρεται δὲ ἱστορία, καὶ πτολεμαῖον ἐπὶ κόρινθον προάγοντα, κρήνῃ περιτυχεῖν ἀναβαλλούσῃ νᾶμα χιόνος ψυχρότερον. ἐξ ἧς, πολλοὺς μὴ πίνειν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντας. αὐτὸς δὲ λέγει πεπωκέναι. ὁ δὲ ποιητὴς λέγει καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων πηγῶν, πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι καλοὶ λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα πλύνεσκον τρώων ἄλοχοι καλαί τε θυγατέρες τοπρίν. ὅπερ ἑρμηνεύων ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, φησί ἐπ' εἰρήνης. ὃ πάλιν σαφηνίζων, ἐπάγει. πρὶν ἐλθεῖν υἷας ἀχαιῶν. τότε γὰρ ἦν εἰρήνη δηλαδή. ἰστέον δὲ ὅτι κρουνοὶ κυρίως, οἱ καταῤῥέοντες ἐξ ὄρους μετὰ ψόφου καί τινος κρούσεως. διὸ κἀνταῦθα δοκεῖ τισὶν ἄλλο εἶναι τοὺς κρουνοὺς παρὰ τὰς πηγὰς, ἴσως δὲ οὐ καλῶς. καπνὸν δὲ πηγῆς λέγει παραβολικῶς τὸ ἄθροον τῆς ἐκ θερμῶν ὑδάτων θειώδους ἀναθυμιάσεως ὅπερ καπνοῦ φαντασίαν τοῖς βλέπουσιν ἐμποιεῖ. καὶ ἄλλως δὲ καπνὸς ἐνταῦθα, οὐχ ὁ αὐτόχρημα, ἀλλὰ τὸ οἱονεὶ καπνῶδες τῆς ἀναθυμιάσεως. οἶδε γὰρ ὁ ποιητὴς ἐνεῖναί τι τοιοῦτον καὶ τῇ ἀτμίδι, διὸ καὶ ἀνωφορεῖται. καθάπερ αὖ πάλιν καὶ τῷ καπνῷ, ὑγρότης ἀναμέμικταί τις. ἴσως δὲ καὶ παραβολικὸν ἐνταῦθα προσυπακουστέον συνήθως ἐπίῤῥημα, ἵνα λέγῃ ὅτι ὡς καπνὸς ἐγίνετο ἐξ αὐτῆς. τὸ δὲ προρέει, ἁπλοῦν ἔχει τὸ ρ, τοῦ μέτρου ὑφελομένου τὸν ἀττικὸν διπλασιασμόν. εἰ δέ τις διαφορά ἐστι τοῦ, ἡ μὲν ῥέει, ἡ δὲ προρέει, οὐκ ἂν ἄρτι ζητοίη τις. κρύσταλλος δὲ, φανερῶς νῦν ἐν δυσὶ λ'. ᾧ οὐ συνυπακουστέον καὶ τὸν ὕαλον. ἐῤῥέθη δὲ τὸ, ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως πηκτοῦ ἐξ ἀναθυμιάσεως. ᾧ οὐκ ἂν ὕδωρ ψυχρότατον παραβάλλοιτο. ἀλλὰ μάλιστα τῷ ἐξ ὕδατος. πλυνοὶ δὲ, νῦν μὲν, πύελοι ὁποῖαί τινες καὶ περὶ εὔβοιαν φαίνονται, τουτέστι λεκανίδες ἐκ λίθων, ἐπιτήδειαι πλύνειν. ὅθεν ὁ ποιητὴς ἐτυμολογῶν, φησίν. ὅθι πλύνεσκον γυναῖκες. ὧν ἔργον τὰ τοιαῦτα. δηλοῖ δὲ τὴν τοιαύτην ἐτυμολογίαν καὶ ὁ κωμικὸς ἐν οἷς πρὸς γυναῖκα ὀνομάσασαν ἑαυτὴν πλυνοὺς, φησί τις ὄναιο μὲν οὖν εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα. ἐν δὲ τῇ ὀδυσσείᾳ, βόθροι τινὲς οἱ πλυνοὶ, παραποτάμιοι πρὸς πλύσεις χρήσιμοι καὶ αὐτοί. ὅθεν πρὸς διαστολὴν, οἱ ἐνταῦθα λαΐνεοι λέγονται, ὅ ἐστι λίθινοι. ὅτι τρὶς πόλιν πριάμου περιεδινηθήτην ἀχιλλεὺς καὶ ἕκτωρ. ὁ μὲν, φεύγων. ὁ δὲ, ὄπισθε διώκων. τοῦτο δὲ ὁ ποιητὴς, συστρέφων ἐλλειπτικῶς καὶ γοργῶς καὶ οἷον συντροχάζουσαν καὶ τὴν φράσιν ποιῶν εἰς ὁμοιότητα τῶν φραζομένων, φησίν. ἐνταῦθα ὡς εἴρηται παραδραμέτην. φεύγων, ὃ δ' ὄπισθε διώκων. πρόσθε μὲν, ἐσθλὸς ἔφευγε. δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων, καρπαλίμως. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, ἅ τε ποσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον ἕκτορος ἱπποδάμοιο. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μάτην τὸ περιδινηθῆναι εἶπεν ὁ ποιητὴς,

ἀλλ'

ἀλλ' ἐπιτυχῶς καθ' ἱστορίαν χωρογραφικήν. ἐν οἷς γὰρ ὁ γεωγράφος δείκνυσιν ἀπολωλέναι μὲν τὸ παλαιὸν Ἴλιον, ἕτερον δὲ εἶναι τὸ ἐπ' αὐτοῦ φαινόμενον, λέγει ὅτι ὁ Ἕκτωρ φεύγων, περιέδραμε τὸ Ἴλιον. τὸ δὲ νῦν, οὐκ ἔστι περίδρομον διὰ τὴν συνεχῆ ῥάχιν. ἡ δὲ παλαιὰ πόλις, ἔχει περίδρομον. πάνυ δὲ καίριον ἐπὶ τοιούτων περιοδικῶν κλωσμάτων καὶ περιδρόμων τὸ ἐκ τοῦ δίνου ὅ ἐστι τόρνου πεπηγμένον δινεῖν. τὸ δὲ φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων, ἐσχημάτισται κατ' ἔλλειψιν ὡς εἴρηται. τὸ γὰρ ἐντελὲς, οὕτω. ἐγγὺς τῶν πηγῶν ἔδραμον ὁ μὲν Ἕκτωρ, φεύγων. ὁ δ' ὄπισθε διώκων. διὸ εὐθὺς λύσας ὁ ποιητὴς χάριν σαφηνείας καὶ οἷον ἀπλώσας τὸ νόημα καὶ τὴν ἑαυτοῦ δὲ γνώμην ἐπὶ τοῖς ἥρωσιν ἐξάγων, ἐπάγει τὸ, πρόσθε μὲν, ἐσθλὸς ἔφευγε. δίωκε δὲ μέγ' ἀμείνων. ὅπερ οἰκεῖον ἐπὶ ἀντιπάλων ἐνδόξων λέγεσθαι, ὧν κρείττων ἀναμφιλόγως ὁ ἕτερος. ἱερεῖον δὲ ἀττικῶς ὀνομάζει, τὸ θυόμενον ζῶον. τινὲς δὲ, τὸν βοῦν κατ' ἐξαίρετον. βοείην δὲ, ἢ τὴν βύρσαν τοῦ τοιούτου βοὸς, ἢ ἀσπίδα. ὁποῖα ποδῶν ἄεθλα τοῖς παλαιοῖς ἀθληταῖς ἔκειτο καθὰ ἐμφαίνει ὁ ποιητής. ἄρνυσθαι δὲ καὶ νῦν, τὸ ἀντικαταλλάσσεσθαι. συνάλλαγμα γάρ τι καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ τρόπον τινὰ, συνήλλαττον καὶ οἱ ἀθληταὶ διδόντες τὴν τῶν ἑαυτῶν ἀρετὴν καὶ ἀντιλαμβάνοντες ἄεθλια. τὸ δὲ περὶ ψυχῆς ἔθεον, παροιμίαν ἀπετέλεσε λέγουσαν τὸν περὶ ψυχῆς θεῖν, ὅτε τις ἀγωνιῶν ἐπὶ ἐσχάτῳ κινδύνῳ διαπράττεταί τι. τοῦτο δὲ καὶ ἀγῶνα θανάσιμον Εὐελπίδης φησὶν, ἐξ ὁμηρικοῦ κερδήσας τὸ νόημα. ὃς καὶ ἄλλως ἑρμηνεύων περιφραστικώτερον τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον, ἀγῶνα φησὶν ἐν ᾧ ζῆν, ἢ θανεῖν χρεών. τούτοις ὅμοιον καὶ τὸ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον. ἦν δὲ ὁ κατὰ τὸν ποιητὴν περὶ τῆς τοῦ Ἕκτορος ψυχῆς δρόμος, οὐ γὰρ περὶ δύο ψυχῶν ἔτρεχον, ἀλλὰ μιᾶς, τὸ τὸν μὲν Ἀχιλλέα διώκειν ἀφελέσθαι τὴν ἐκείνου ψυχὴν ἐθέλοντα. τὸν δὲ Ἕκτορα φεύγειν, περιποιήσασθαι αὐτὴν σπεύδοντα. ὅτι τὸν Ἀχιλλέα ἤδη ἐνὶ ὡς καὶ ἔδει ἀεθλοφόρῳ εἰκάσας ἵππῳ, ἐνταῦθα τὸ τάχος ἐπιτείνων, παραβάλλει αὐτόν τε καὶ τὸν Ἕκτορα τοιούτοις ἵπποις, οὐ τρέχειν ἀρξαμένοις ἀλλὰ πρὸς τῷ τέλει τοῦ δρόμου τυγχάνουσιν, ὅτε καὶ μείζων αὐτοῖς ἡ τοῦ δρόμου ὑπὸ τῶν ἡνιόχων ἐπίτασις. καί φησιν. ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι ῥίμφα μάλα τρωχῶσι. τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος, ὡς οὗτοι τρὶς περιδινηθήτην ὡς προγέγραπται. καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὴν τῶν παλαιῶν ἄθλων φύσει μὲν εὐτέλειαν, θέσει δὲ μεγαλειότητα. τὸν γὰρ τρίποδα ἢ τὴν γυναῖκα, μέγα ἔπαθλον καλεῖ. τὸ δὲ τρωχᾶν, ἐκτείνει τὴν ἀρχοῦσαν, ὡς καὶ τὸ τρωπᾶν, καὶ νωμᾶν, καὶ στρωφᾶν, περὶ ὧν προγέγραπται. τὸ δὲ τρίπος, ἔνδειαν ἔπαθε τοῦ υ. ὡς καὶ τὸ, ἴελς ἀελλόπος. γυναῖκα δὲ, δούλην ἐνταῦθα νοητέον προβληθεῖσαν εἰς ἔπαθλον. καὶ ἀναγνωστέον ἰδίᾳ τὸ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος. ἵνα δηλοῖ, γίγνεσθαι ἀγῶνα ἐπιτάφιον ἀνδρὶ τεθνεῶτι. τὸ γὰρ εἰπεῖν ὅτι γυνὴ ἀνδρὸς τεθνειῶτος, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς εἰ καὶ μέγα τοῦτο ἄεθλον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲν, ἱερεῖον καὶ βύρσαν, ποδῶν ἄεθλια ἔφη. νῦν δὲ ἱππέων, τρίποδα καὶ γυναῖκα, μεγάλα καὶ αὐτὰ τοῖς τότε.

Ὦ πόποι. ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου. ἄλλοτε δ' αὖτε,
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ. νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶ ταχέεσσι διώκει.
Ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάασθε,
Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες.
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἕρδ'. ἀτὰρ οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Θάρσει τριτογένεια φίλον τέκος, οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι. ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
Ἕρξον ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο. μηδ' ἔτ' ἐρώει.

Οἱ ἐπὶ φίλῳ ἡττωμένῳ ἢ ἄλλως βλαπτομένῳ, ῥηθήσεται τὸ, ὢ πόποι. ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. ὁ τοῦ μύθου δὲ Ζεὺς τοῦτο λέγει ἐπὶ Ἕκτορι διωκομένῳ περὶ τεῖχος ὑπ' Ἀχιλλέως. ὀλοφύρεσθαι δὲ Ὅμηρος τὸν Δία λέγει ἐπὶ Ἕκτορι, δι' εὐσέβειαν. ἐπάγει γάρ. ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηε καὶ ἑξῆς. δοκεῖ γοῦν τῷ Διὶ καθὸ αἰθέριος καὶ ἀέριος καὶ ὀλυμπίῳ, θύειν ὁ Ἕκτωρ κατὰ ἔθος δηλαδὴ ἐγχώριον, ποτὲ μὲν Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖ ἐν πόλει ἀκροτάτῃ. βοῶν δὲ μάλιστα μηρί' ἔκαιον, ὧν ἡ ἑκατόμβη παρώνυμος. καὶ διὰ ταῦτα, φρονεῖ τι δῆθεν ὁ Ζεὺς ὑπὲρ αὐτοῦ. ὅρα δὲ ὅτι οὐ πόλιν ἁπλῶς ἄκραν τὴν ῥωϊκὴν ἀκρό-

ἀκρόπολιν διαλύσασα ἔφη ὡς ἐν ἄλλοις ἣν καὶ πέργαμον εἶπεν, ἀλλὰ πόλιν ἀκροτάτην, ἤτοι κορυφαίαν, ἐφ' ἧς ὥσπερ καὶ ἐν κορυφαῖς ἴδης ὁ ἕκτωρ ἔθυεν. ὅτι τὸ ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε θεοὶ καὶ τὸ μητιάασθε, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαίνει. ὥσπερ καὶ κατωτέρω τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλλήλοις εἰσὶ, τὸ, πύματόν τε καὶ ὕστατον. ἐπίτασιν δὲ νοήματος τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἐνταῦθα ἐμφαίνει τὸ μὲν πρῶτον, προκαλούμενον τοὺς διπλασιασμῷ εἰς τὸ πάνυ προσεχόντως βουλεύσασθαι. τὸ δὲ δεύτερον, δηλοῦν τὸ ἄκρως ἔσχατον. ἐν τούτοις δὲ ἐκφαίνεται καὶ ὡς τὸ δαμάζειν, ποτὲ μὲν αὐτοπαθῶς λέγεται, οἷον δαμάσαι θυμόν. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀλλοπαθῶς, ὡς δηλοῖ τὸ, ἢ ἕκτορα ἤδη τῷ ἀχιλλεῖ δαμάσομεν. καὶ μετ' ὀλίγα, ἄφαρ δέ σε ἀθήνη ἔγχει ἐμῷ δαμάα. ἰστέον δὲ ὅτι μέγα τι κρίνων ὅμηρος τὸ πεσεῖν ὑπὸ ἀχιλλεῖ τὸν ἕκτορα, πλάττει θείαν βουλὴν καὶ τοῦ τοιούτου ἔργου προηγουμένην. ζεὺς τοίνυν μνησθεὶς μηρίων βοῶν ἐκείνων, ἃ δὴ πολλὰ ὁ ἕκτωρ αὐτῷ ἔκηεν, ἄγετέ φησι φράζεσθε ὡς ἐρρέθη ὦ θεοί, ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα. καὶ ἔστιν ὃ ἐκ τοῦ διὸς ὁ ἕκτωρ ἐκέρδανεν, ὁ ῥηθεὶς ὀλοφυρμὸς ὁ κατ' ἦτορ, καὶ ὁ παρὼν ἔπαινος. ἄλλο γὰρ οὐδέν τι πλέον ἔχει ἐκ διὸς ἄρτι. αὐτίκα γὰρ ἀγανακτοῦσα ἡ ἀθηνᾶ, ἐρεῖ τὰ ἐφεξῆς δηλωθησόμενα. καὶ πείσει τὸν δία, φάναι πρὸς αὐτὴν τὸ, θάρσει τριτογένεια φίλον τέκος καὶ ἑξῆς. καὶ εὐθὺς βήσεται κάτω εἰς ἀχιλλέα, καὶ ἀνύσει τὰ κατὰ τοῦ ἕκτορος. ἔστιν οὖν ὁ παρὼν ὁμηρικὸς τόπος, προεκθετικὸς καὶ αὐτὸς τῶν γενησομένων, κατ' ἔθος ὁμηρικόν. ἀνεπιτηδεύτου δὲ κάλλους ἐν τούτοις, ἡ ποιητική τε ἐπαναφορὰ καὶ ἡ παρίσωσις, ἤγουν τὸ, σαώσομεν. καὶ δαμάσομεν. καὶ τὸ, ἠέ μιν δὶς ῥηθὲν συνεχῶς ἐν ἀρχαῖς νοημάτων. ἃ δ' ἐν τούτοις φησὶν ἡ ἀθηνᾶ, εἴποι ἄν τις βραχὺ παρῳδήσας, ἐπί τινι ῥυομένῳ καινῶς ἐκ θανάτου, πρὸς τὸν ἐκείνῳ κατ' ἰσχὺν βοηθοῦντα. οἷον. ὦ πάτερ τυχὸν ἢ ἄλλό τι, οἷον ἔφης. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, ἅπαξ ἐθέλεις καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι; ἔρδε. ἀτὰρ, οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν ἄλλοι. ἔστι δὲ ἀναλῦσαι, τὸ ποιῆσαι ἀναζῆσαι καὶ εἰς ζωῆς ἐπανακάμψαι ἀρχὴν, ῥηθὲν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀναλυομένων ὑφασμάτων. οὕτω γὰρ ἡ μὲν αἶσα, ἐπινήθει λίνῳ. ὁ δὲ ἀνατρέπων αὐτὴν, ἀναλύειν ἂν τὰ ἐκείνης λέγοιτο. ἡ δὲ τοιαύτη λέξις, καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται, ὅπου καὶ ὁ τῆς πηνελόπης ἱστός. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, θνητὸν ἐόντα καὶ ἑτέρως φράζων καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ τούτων ὁ ποιητὴς, φησί. πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, τουτέστι πεπερατωμένον, καὶ εἰς τέλος ἐλθόντα τοῦ ζῆν. τριτογένεια δὲ κἀνταῦθα, ἡ ἀθηνᾶ. καὶ διατί μὲν οὕτω καλεῖται, ἀλλαχόθι δεδήλωται. ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὸν τρίτωνα ποταμὸν ἡ λέξις λέγεται ὡς ἐκεῖ γεννηθείσης τῆς ἀθηνᾶς, ῥητέον εἰς τοῦτο νῦν, ἐκεῖνο καὶ μόνον, ὡς διὰ τοῦτο καὶ οἱ περὶ τὴν τριτωνίδα λίμνην, θύουσι τῇ ἀθηνᾷ μάλιστα καθ' ἡρόδοτον. μετὰ δὲ, τῷ τρίτωνι καὶ τῷ ποσειδῶνι. οὗ φύσει θυγατέρα τὴν ἀθηνᾶν οἱ ἐν λιβύῃ νομίζουσιν ὡς καὶ προγέγραπται. ἐν τούτοις δὲ καὶ ὁ παραχωρῶν νεωτέρῳ φίλῳ πρᾶξαί τι τῶν αὐτῷ φίλων, οὗ πρὶν ἐκωλύετο, εἴποι ἄν. θάρσει φίλον τέκος, οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι. ἐθέλω δέ τοι ὡς καὶ ἑτέρωθι γέγραπται, ἤπιος εἶναι. ἔρξον ὅπῃ δή τοι, ἤγουν σοὶ νόος ἔπλετο τουτέστι πέλεται. δυσαρεστουμένη εἴπερ ὁ ἕκτωρ περισωθήσεται. προαναφωνεῖται δ' ἐν τούτοις, καὶ ὡς βλάψει ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἀθηνᾶ τὸν ἕκτορα.

Ὅτι ἐν στενῷ εἰπὼν ὁ ποιητὴς, ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπεν ὠκὺς ἀχιλλεὺς, ἐπάγει τοιαύτην παραβολήν. ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται ὅ ἐστι διώκει ὄρσας ἐξ εὐνῆς διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, τὸν δ' εἴπέρ τε λάθησι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον ὄφρά κεν εὕρῃ, ὡς ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα πηλείωνα. καὶ σημείωσαι ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὁ ποιητὴς ὡς ἐσθλὸς μὲν ὁ ἕκτωρ ἔφευγε, μέγα δὲ ἀμείνων ὁ ἀχιλλεὺς ἐδίωκεν, ἐνταῦθα ὑπερεξαίρων τὸν ἀχιλλέα κατ' αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ διώκειν τὸν ἕκτορα, εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἦλθε παραβολήν. εἰς ἣν καὶ κυνὸς ἀρετὴν παραδίδωσι

Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν ἀθήνην.
Βῆ δὲ κατ' ὀλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς διάτ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας.
Τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλάτ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον ὄφρά κεν εὕρῃ,
Ὡς ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα πηλείωνα.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων δαρδανιάων
Ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι,
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραστὰς
Πρὸς πεδίον, αὐτὸς δέ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν,
Οὔτ' ἄρ ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔτ' ὁ διώκειν,
Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.

ὡς

Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' ἀπόλλων
Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Λαοῖσι δ' ἀνένευε καρήατι δῖος ἀχιλλεύς.
Οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα,
Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών. ὁ δὲ, δεύτερος ἔλθοι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν ἀχιλλῆος, τὴν δ' ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. ῥέπε δ' ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ.
Ὤχετο δ' εἰς ἀΐδαο. λίπεν δέ ἑ φοῖβος ἀπόλλων.
Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, οὐ μόνον τὸ τάχος, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰδέναι ἀνιχνεύειν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα νεβρὸν, τὸν νεογνὸν τῆς ἐλάφου λέγει. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφη νεβρὸν, ἀλλὰ νεβρὸν ἐλάφου. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἐντελέστερον, νεβρὸν τέκος ἐλάφοιο ταχείης. εὐνὴν δὲ νεβροῦ, τὴν διατριβὴν λέγει, δυναμένην καὶ κοίτην καλεῖσθαι. ὅθεν ἡσίοδος θῆρας ὑληκοίτας φησίν. ὅρα δὲ καὶ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν δοτικῇ κἀνταῦθα συνταχθεῖσαν ἐν τῷ, ὑπὸ θάμνῳ. καὶ ὡς οὐ μόνον λαγωὸς πτώσσειν καὶ πτήσσειν λέγεται ὅθεν καὶ γίνεται ὁ πτὼξ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ νεβρὸς πτήσσει ὑπὸ θάμνῳ. ὅτι ὁσσάκις ὁρμήσειε πυλάων δαρδανιάων ἕκτωρ ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους εἴπως οἱ, ἤγουν ὅπως αὐτῷ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν οἱ ἐπὶ τοῦ τείχους δηλαδὴ, τοῦτο γὰρ διὰ συντομίαν σεσίγηται τῷ ποιητῇ, τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς ἤτοι προφθάσας, πρὸς πεδίον ἀχιλλεύς. αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος, ἤγουν πρὸς πόλεως πέτετ' αἰεί. ἐνταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ στοχαζόμενοι ὡς ἀχιλλεὺς μὲν ἐλάττω κύκλον περιίει τὸν πρὸς τῇ πόλει, ἕκτωρ δὲ μείζω τὸν ἐξώτερον, φασὶν ὡς εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πῶς ἔτι ποδωκέστατος ὁ ἀχιλλεύς. πῶς δὲ καὶ πέπεται ὁ πρὰ πόδας ἥσσων τοῦ ἕκτορος, καὶ ταῦτα κύκλον μείζονα περιθέοντος. καὶ τοιαῦτα μὲν ἀποροῦσιν αὐτοί. ὁ δὲ ποιητὴς λύσει πιθανῶς τὸ ἄπορον, τῇ τοῦ κατὰ ἀπόλλωνα μοιειδίου μεταλαβήσει. ὡς αὐτοῦ βοηθοῦντος καὶ μένος ἐντιθέντος τοῖς ἕκτορος γόνασι, καὶ δι' ὃ πτερύσσοντος ὡς ἀντιπίπτεσθαι τῷ ἀχιλλεῖ. ἐρεῖ γὰρ ἐμφαθέτως κατὰ σχῆμα ἐπαπορητικὸν, οὕτω. πῶς δέ κεν ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο, εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' ἀπόλλων ἐγγύθεν. ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. ἔφθασε δὲ καὶ ἄλλως λῦσαι τὴν ἀπορίαν, ὅτε εἶπεν οὐ περὶ βύρσης ἢ τοῦ τυχόντος ἀέθλου θέειν αὐτοὺς, ἀλλὰ περὶ ψυχῆς ἕκτορος. ὥστε ἡ ἀνάγκη ἐπτέρου καὶ τὸν ἕκτορα εἰς τὸ φεύγειν. οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ, λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα εἰς λύσιν τῆς ῥηθείσης ἀπορίας. ὧν ἓν, καὶ τὸ μὴ ἐξ εὐθείας εἶναι τὴν δίωξιν τῷ ἀχιλλεῖ, διὰ τὸ ὑποτρέχειν καὶ ἀπάγειν συχνὰ τῆς πόλεως τὸν ἕκτορα ὧδε καὶ ἐκεῖ κάμπτοντα. καὶ οὕτως ἀεὶ ἀποστρέφειν ἐκεῖνον ἐν τῷ προπάροιθε παραφθάνειν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, πῶς δέ κε κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετο ἐγγύθεν, ῥηθείη ἂν ἐπὶ τοῦ ῥυομένου ἐκ κινδύνου διὰ συνάρσεως κρείττονος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀΐξαι, ἀΐξασθαι εἶπε παθητικῶς. τοῦ δὲ παραφθὰς, ἄχρηστον θέμα τὸ φθῆμι ὡς ἵστημι. ἐξ οὗ καὶ φθάμενος ὡς ἱστάμενος. καὶ φθαίη ὡς σταίη. τὸ δὲ ποτὶ πτόλιος, ἡ ἀντίπτωσις ταυτὸν εἶναι ποιεῖ τῷ, πρὸς πόλει ἤγουν ἐγγὺς πόλεως. τὰ δὲ γοῦνα, ἢ ἐκ τοῦ γούνατα ἀποκέκοπται, ἢ ἐκ τῆς γουνὸς γενικῆς κέκλιται. καὶ ἔστι τοιοῦτον καὶ τὸ δοῦρα, ἢ ἐκ τοῦ δουρὸς, ἢ ἐκ τοῦ δούρατα. ὅτι τὸ μὲν τάχος τῆς διώξεως καὶ φυγῆς τῶν δύο ἀριστέων, ἐναργῶς ἤδη ὁ ποιητὴς ἐδήλωσε διὰ δύο παραβολῶν. ἐνταῦθα δὲ θέλων ἐνδείξασθαι τὴν τοῦ δρόμου τῶν ἡρώων ταυτότητα, καὶ τὴν δι' ἣν ἐν τῷ αὐτῷ μονὴν διὰ ἰσότητα τοῦ διώκειν καὶ φεύγειν, καὶ ὡς οὔτε ἀχιλλεὺς ἐγγίσαι εἶχεν ἕκτορι ὡς ἤθελεν, οὔτε αὖ ἐκεῖνος πόρρω διεκφυγεῖν, παραβολῇ τῇ ἀπὸ φαντασίας οὐ μὴν οὐκ ἀληθείας, χρᾶται τοιαύτῃ. συγχέων τὴν φράσιν ἀναλόγως τῷ φραζομένῳ πράγματι. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν. οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν, δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν, ὣς ὁ τὸν, οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι. εἶτα ἐπάγει τὸ, πῶς δέ κεν ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε, καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω κεῖται. καὶ ὅρα ὅπως ἐπίτομος ἡ παραβολὴ καὶ συνεστραμμένη καὶ τροχαϊκὴ, διὰ τῆς συντομίας τῶν συχνῶν μονοσυλλάβων ἀντωνυμιῶν, καὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ σχημάτων, τῇ σπουδῇ τῶν ἀγωνιώντων συντρέχουσα. ἐκ τοῦ διώκειν γὰρ ἀπαρεμφάτου ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ κειμένου, τρεῖς τόποι, μετοχὴν τοῦ τοιούτου ῥήματος νοοῦσιν ἀπὸ κοινοῦ. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ δύναται τὸν φεύγοντα διώκειν, ὁ διώκων δηλαδή. οὔτε μὴν ὁ φεύγων δύναται ὑποφεύγειν τὸν διώκοντα δηλονότι. οὔτε οὗτος ἤγουν ὁ διώκων, δύναται διώκειν τὸν φεύγοντα. τοῦτο δὲ, καὶ φανερὰ διπλολογία ἐστί. τὸ γὰρ οὔθ' ὁ διώκειν, εἴρηται μὲν ἀνωτέρω σαφέστερον ἐν τῷ, οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν. ἐνταῦθα δὲ, συνετμήθη. ὡς φιλοτιμησαμένου τοῦ ποιητοῦ, τὸ γοργὸν φράσαι γοργότατα. ἦν δέ τι σχῆμα τοιοῦτον ἀλλαχοῦ καὶ τὸ, καί τε πρὸ ὁ τοῦ, ἐνόησε. τινὲς μέντοι

ἀθετοῦσιν ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ τὰ ἔπη ταῦτα, ὡς εὐτελῆ τῇ κατασκευῇ καὶ τῷ νοήματι καὶ ὡς ἀπραξίαν δρόμου καὶ στάσιν σημαίνοντα ἐπὶ τῶν οὕτω συντόνως τρεχόντων. καὶ μὴν ὅμως ἐν τούτῳ μάλιστα ὁ ποιητὴς θαυμάζεται, ὅτι τὴν τοσαύτην ἀγωνίαν τοῦ δρόμου, διὰ τὸ ἰσοταχὲς καὶ ἄπρακτον, οὐ στάσει ὡς αὐτοί φασιν, ἀλλὰ φαντασίᾳ δρόμου ἀπείκασεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐλλείψας ὁ ποιητὴς ταῖς ἀπὸ τοῦ διώκειν μετοχαῖς, ὅμως τῇ λέξει τοῦ διώκεται, δὶς ἐνταῦθα προσέσχε διὰ τὸ καίριον. ὅτι δ' ἄλλοισιν ἢ μάλιστα λαοῖσι τοῖς ἀχαϊκοῖς δηλαδὴ ἀνένευε καρήατι δῖος ἀχιλλεύς, οὐδ' ἔα ἔμμεναι ἤγουν πέμπειν ἐπὶ ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών. ὁ δὲ, δεύτερος ἔλθοι. οὗτος δὲ ὁ στίχος, οἰκεῖος ἐπὶ παντὸς λέγεσθαι τυχεῖν ἐφιεμένου τοῦ κατὰ σκοπόν. καὶ ὅρα ὅτι κῦδος ἄρεσθαι εἰπὼν τὸν περιγενησόμενον ἕκτορος, ἐκεῖσε αὖ ἐντεῦθεν πλέξει παιῶνα ὅτε αὐτὸν ἀνέλῃ. ἐρεῖ γάρ. ἠράμεθα μέγα κῦδος καὶ ἑξῆς. καὶ ἀθηνᾶ δὲ μετ' ὀλίγα, λέγει μέγα κῦδος ἀχαιοῖς οἴσεσθαι τὸν ἀχιλλέα διὰ τοῦ ἀνελεῖν ἕκτορα. πολλαχοῦ δὲ ὁ ποιητὴς ὡς ἔγνωσται καὶ ἐπὶ διαφόρων προσώπων τὸ τοιοῦτον κατέσπειρε νόημα. κῦδος ἄρεσθαι λέγων καὶ εὖχος. καὶ μέγα κῦδος, ὃ μέγα εὖχος. ἀνανεύει δὲ ὁ ἀχιλλεύς, οἷα μὴ ἐν ὄχλῳ τοσούτῳ βοᾶν δυνάμενος. δῆλον δὲ ὅτι περιῆσαν τῷ δρόμῳ τῶν ἡρώων οἱ ἀχαιοί. καὶ ἐν θεάτρῳ οὐ μόνον πανελληνίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πολεμίων ἄνω τοῦ τείχους συγκεκροτημένῳ, κατὰ τοὺς ἀεθλοφόρους ἐκείνους τῆς παραβολῆς ἵππους, ἔθεον περὶ τῆς τοῦ ἕκτορος ψυχῆς. καὶ ὅτι ἔσω κινδύνου ἦν ὁ ἕκτωρ ὡς εἰ καὶ τὸν ἀχιλλέα διεκφύγοι, ἄλλοθεν ἐκ τῶν ἀχαιῶν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ πικρὰ βέλεμνα. διό καὶ ἀναγκαίως ἔρχεται κατὰ ἀκολουθίαν ὁ ποιητὴς εἰς τὸ περὶ τῶν ταλάντων τοῦ διὸς πλάσμα. φησὶ γάρ ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον θέοντες δηλαδὴ ἕκτωρ καὶ ἀχιλλεὺς ἐπὶ τοὺς ῥηθέντας κρουνοὺς ἀφίκοντο. καὶ τότε δὴ, ἄνωθεν κυροῦται θανεῖν τὸν ἕκτορα, ὁπηνίκα καὶ ὡς ἐπὶ μεγάλῳ πράγματι, χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, τάλαντα. ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο. τὴν μὲν, ἀχιλλῆος. τὴν δ' ἕκτορος ἱπποδάμοιο. ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. ῥέπε δ' ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. ᾤχετο δ' εἰς ἀΐδαο. καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἔλιπε μὲν αὐτὸν φοῖβος ἀπόλλων, τῷ δ' ἀχιλλεῖ παρίσταται ἡ ἀθηνᾶ. ἵνα ὁ μὲν, ὑψωθῇ. ὁ δὲ ἕκτωρ ταπεινωθεὶς, ὑπὸ γῆν γένηται κατὰ τὸ σύμβολον τῶν ταλάντων. καὶ εἴρηται μέν που ἤδη περὶ τῶν τοιούτων ταλάντων τὰ δέοντα. νῦν δὲ ῥητέον, ὡς ἐνταῦθα σαφέστατα ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς τί βούλεται νοεῖν αὐτῷ ἡ τούτων ῥοπή. ὅτι δηλαδὴ τὴν κάτω νεῦσιν οὐ περὶ γῆν ἀλλ' ὑπὸ γῆν εἰς αὐτὸν τὸν ᾅδην. ἡ μέντοι λοιπὴ πλάστιγξ ἡ μὴ ῥέπουσα, τὸ τέως μετέωρον τοῦ θανάτου δηλοῖ. ἔνθα μὲν γὰρ ἡ ῥοπὴ, βαρὺς ἐκεῖνος θάνατος. καὶ ὡς εἰπεῖν, καθέλκει. ἑτέρωθι δὲ, ἐν μετεώρῳ ἔτι τὸ κακὸν καὶ κουφότερον διὰ τὸ ἀνοφορεῖσθαι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ἐκ τούτου τοῦ χωρίου πεπλάσθαι ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, τὴν ψυχοστασίαν τῷ αἰσχύλῳ, κῆρε νοήσαντι τὰς ψυχάς. ὡς καθόλου τοῦ διὸς ψυχὰς ἱστῶντος. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ ῥέπειν καὶ ἡ ῥοπὴ λέξεις εἰσὶ σταθμητικαὶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἕλκειν, ὡς καὶ τὸ καθέλκειν καὶ ἡ ὁλκή. καὶ ὅτι ἐκ τῶν ὁμηρικῶν ταλάντων λαβὼν σοφοκλῆς, ἔφη τὸ, βίου ῥοπή. καὶ τὸ, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. ὡς τοῦ ποιητικοῦ ῥέπειν καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ῥοπῆς, τὰς θανατηρὰς ὑποδηλούντων αἰτίας. ἐκεῖθεν δὲ καὶ εὐριπίδης μεταλαβὼν, ἔφη τὸ, βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών. ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ ῥέπων, καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ταλάντων, καὶ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα τὸν θανεῖν κινδυνεύοντα, ἐλθεῖν εἰς τὰ τοῦ θανάτου λέγει ζυγά. καὶ ὅτι ἀπεναντίας τοῖς καθ' ἡμᾶς ταλάντοις, τὰ τοῦ διός. ἡμῖν μὲν γὰρ, ἀγαθὸν ὡς τὰ πολλὰ ἡ ῥοπή. ἐκεῖ δὲ, οὔ. καὶ ὅτι ἁρμόσει ἄν ποτε ἡ τῶν τοιούτων ταλάντων θανατηρὰ ῥοπὴ, προσώπῳ δωροδοκουμένῳ ἐπὶ κακώσει τινῶν. τὸ δὲ τὸν φοῖβον ἀπόλλωνα λιπεῖν τὸν ἕκτορα, ταυτόν ἐστι τῷ ἐπιλιπεῖν αὐτῷ τὸν ἥλιον. οὗ τὸ φῶς, ἡλίου φοίβην φλόγα αἰσχύλος φησίν. ἐντεῦθεν δὲ ὀνάμενος θεόκριτος, φησὶ τὸ, οὐ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἤγουν οὐ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ ζῆν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ῥηθὲν ἔμμεναι ἤγουν πέμπειν, ἐκ τοῦ εἶναι ἐστὶ τοῦ δασυνομένου, καὶ δηλοῦντος τὸ ἀφιέναι. οὐ σύνθετον τὸ ἀφεῖναι. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῷ, ῥέπε δ' ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, ᾤχετο δ' εἰς ἀΐδαο, τὸ αἴσιμον ἦμαρ, ταυτόν τέ ἐστι κηρὶ μιᾷ τῇ τοῦ ἕκτορος, καὶ σωματοειδὲς νοεῖται καὶ βάρος ἔχον οἷον δύεσθαι εἰς ᾅδου. καὶ ὅτι ἔχων ὁ ποιητὴς πλάσαι καὶ ψιάδας αἱματοέσσας ἄνωθεν ἐπιψεκαζομένας καινότερον ἐπὶ οἴκτῳ τῷ ἐκ διὸς, ὤκνησεν ἐπὶ ἕκτορι ποιῆσαι τοῦτο, οἷα ὡς εἰκὸς μὴ ἐθέλων οὕτω σεμνῦναι τὸν τῷ φίλῳ ἀχιλλεῖ ἀντίθετον ἕκτορα. οὐ μὴν ἀλλ' ἡμῖν μὴ ὀκνητέον σὺν τοῖς προγραφεῖσι περὶ αἱμάτων ῥοῆς, προσθεῖναι καὶ ὡς φέρεται ἱστορία ὅτι παρὰ συβαρίταις ἐπειδὰν τριάκοντα πρέσβεις κροτωνιατῶν κτείναντες πρὸ τοῦ τείχους ἔρριψαν εἰς βορὰν θηρίοις, ἔδοξαν μὲν καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν κατ' ὄναρ ἰδεῖν τὴν ἥραν ἐμοῦσαν χολὴν ἐν ἀγορᾷ μέσῃ. ἀνέβλυσε δὲ καὶ αἵματος πηγὴ ἔν τινι τῶν βωμῶν, ὥστε τὸν σύνεγγυς ἅπαντα τόπον κατεχάλκωσαν θυρίσι, βουλόμενοι στῆσαι τὴν τοῦ αἵματος ἀναφοράν. ὡς δὲ πάνυ προσπαθῶς τῷ ἀχιλλεῖ ὅμηρος ἔχει, διωμολόγηται.

Ὅτι ἀθηνᾶ παρεστᾶσα τῷ ἀχιλλεῖ, πείθει ὡς οὐκέτ' ἔστι τὸν ἕκτορα φυγεῖν ἐκ τούτου,

Νῦν δὴ νῶΐ γ' ἔολπα διΐφιλε φαίδιμ' ἀχιλλεῦ,
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας

οὐδ'

Ἕκτορα δῃώσαντε μάχης ἆτόν περ ἐόντα.
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος ἀπόλλων
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' ἀθηναίη. ὁ δ' ἐπείθετο. χαῖρε δὲ θυμῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλιπε, κιχήσατο δ' ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς ἀχιλλεὺς,
Ἄστυ πέρι πριάμοιο ποσὶ ταχέεσσι διώκων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

οὐδ' εἰ πολλὰ πάθοι ἀπόλλων προσπίπτων τῷ διΐ. ὅθεν καὶ ἀχιλλεὺς μὲν, ἵσταται ἀναπαύων ἑαυτὸν ἐπὶ μελίης τῆς ὡς προγέγραπται χαλκογλώχινος, ἐρειςθείς. ἀθηνᾶ δὲ, εἰκάζεται δηϊφόβῳ τῷ πριαμίδῃ, καὶ ἀπατᾷ τὸν ἕκτορα. καὶ ἀνύει, πεῖσαι τολμῆσαι ἀντιστῆναι τῷ ἀχιλλεῖ. καὶ ἀρτύει αὐτῷ οὕτω τὸν θάνατον. ἡγησαμένη ἐν κέρδει ζωῆς, ὅ ἐστι προηγησαμένη ἐν ἀπάτῃ ὡς ῥηθήσεται, τῆς πρὸς τὸν ἀχιλλέα ὁδοῦ τῷ ἕκτορι. καὶ σημείωσαι ὡς εἰ καὶ καταβάλλειν δοκεῖ ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἀρετὴν ἐν οἷς τὸ πᾶν τῆς κατὰ τοῦ ἕκτορος νίκης ἀναθήσει τῇ ἀθηνᾷ, οὐ οἱ μέλον. τὸ μὲν γὰρ τῆς ἱστορίας, φανερόν. ὅτι δηλαδὴ ἀνδρεῖον τὸν ἕκτορα ἔῤῥιψεν ἀχιλλεὺς, αὐτὸς ἀνδρειότατος ὤν. ἡ δὲ ποίησις τῷ ἑαυτῆς νόμῳ, τερατωδέστερον λέγειν βούλεται τὰ πράγματα ἤπερ ἀληθῶς μὲν, ταπεινότερον δέ. καὶ μᾶλλον προκρίνει θεοφιλῆ τὸν ἀχιλλέα, ἤπερ ἁπλῶς ἀνδρεῖον ἐνδείξασθαι. τοῦτο μὲν γὰρ, καὶ ἄλλοις ἐστὶ πολλοῖς. θεοῖς δὲ οὕτω φιλεῖσθαι, σπάνιον. παρασημαινομένη γοῦν τοῦτο καὶ ἡ μυθικὴ ἀθηνᾶ, φησί. διΐ φίλε φαίδιμ' ἀχιλλεῦ. πιθανεύεται δὲ καὶ τὴν μυθικὴν ταύτην πλάσιν ὁ ποιητὴς, ἐκ τοῦ μυριαχοῦ φανῆναι τοιαύτας θεοφιλίας ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ποιήσει. ἔχει δέ τι καὶ παιδεύσεως ὁ λόγος εἴπερ ἀνθρώπων οὕτω τὸ θεῖον ἐπίστροφόν ἐστι. δοκεῖ δὲ κἀνταῦθα τὸ τῆς ἀθηνᾶς ἐπεισόδιον, φρόνησίν τινα ὑπεμφαίνειν ἐπικουρῆσαι ἐν τῷ ἀχιλλεῖ. αἰσθόμενος γὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἰκὸς, μὴ ἂν ἐξισχύειν ἔτι τὸν ἕκτορα εἰς δρόμον αὐτῷ ἀντεπεξάγεσθαι καί που καὶ αὐτὸς ὑποκαμὼν, ἵσταται ἀναπαύων ἠρέμα ἑαυτὸν τοῦ καμάτου. καὶ οὕτως, ἢ ὁ ἕκτωρ ἀναθαῤῥήσας κατά τι φρόνημα οἰκεῖον δι' οὗ ἠπατήθη καθά που καὶ πάνδαρος, ἀφῆκε μὲν φεύγειν, ἀντικατέστη δὲ τῷ ἀχιλλεῖ, καὶ οὕτω περιέπεσεν οἷς οὐκ ἤθελεν. ἢ ὁ ἀχιλλεὺς ἐπεῤῥωσθεὶς εἰς δρόμον μετὰ ἀνάπαυσιν, γίνεται δραστικώτερος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. ἢ καὶ ἄμφω γίνονται, ἤγουν ἀναθάῤῥησις ἕκτορος, καὶ ἐπίῤῥωσις ἀχιλλέως. καὶ οὕτω συμμίσγουσι καὶ γίνεται ἡ πλάσις τοῦ πριαμίδου καθὰ ἡ ἐπ' ἀμφοῖν ἀθηνᾶ, τουτέστιν ἡ παρ' ἑκατέρῳ φρόνησις διῳκονομήσατο. ἡ τὸν μὲν, βλάψασα. τὸν δὲ, κλεΐσασα. εἰσὶ δὲ ἅπερ νῦν ἡ ἀθηνᾶ τῷ ἀχιλλεῖ λέγει προκαθεκτικῶς, τοιαῦτα. νῦν δὴ νῶΐ γ' ἔολπα ἤγουν ἡμᾶς, οἴσεσθαι μέγα κῦδος ἀχαιοῖσι ποτὶ νῆας, ἕκτορα δῃώσαντε μάχης ἆτόν περ ἤγουν ἀκόρεστον ἐόντα. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἢ κάμοι ἑκάεργος ἀπόλλων προπροκυλινδόμενος διός. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε ἤγουν ἀνάπνεε. τόνδε δ' ἐγώ τοι οἰχομένη πεπιθήσω ἤγουν πείσω, ἐναντίβιον μαχέσασθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τῶν ῥηθέντων, προβολὴν μὲν ἀγαθῆς ἐλπίδος φράζει, τὸ, νῦν δὴ ἔολπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος. τὸ δὲ οὔ οἱ νῦν ἔτι ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, οὐδ' εἴπερ μάλα πολλὰ πάθοι ὁ δεῖνα προπροκυλινδόμενος, ῥηθήσεται ὅτε τις ἀποφάσκει μὴ ἂν τόνδε τινὰ ὑπὸ μεσίτου ὠφεληθῆναι. φίλος δέ τινι βοηθῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐρεῖ τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. τὸν δ' ἐγώ τοι πεπιθήσω ποιῆσαι τό δέ τι. ἐπὶ δὲ τοῦ πεισθέντος τοιούτῳ φίλῳ, ἁρμόττει κείμενον ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸ, ὡς φάτο. ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ. ἆτος δὲ ὁ ἀκόρεστος, κέκραται ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἆσαι τὸ κορέσαι. ἀφ' ὧν ἄατος ὃ κατὰ κρᾶσιν ἆτος. ὅρα δὲ καὶ τὸ πεφυγμένον ἄμμε, ἤγουν φυγόντα ἡμᾶς, ἑτεροίως ἔχον συντάξεως ἤπερ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων. ὥστε διφορεῖται ἡ σύνταξις τοῦ πεφυγμένος. τὸ δὲ προπροκυλινδόμενος, τὸ ἐπίμονον τῆς ἱκετείας δηλοῖ διὰ τῶν δύο προθέσεων. τὸ δὲ πεπιθήσω, ἰωνικὸς μέλλων ἐστὶ, διπλασιασθεὶς ἐκ τοῦ πιθῶ πιθήσω. ὅτι στρατιωτικὴ ἀνάπνευσις τὸ, στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς. τίς δὲ ἡ χαλκογλώχιν μελία, οὐ πρὸ πολλῶν εἴρηται. ὅτι τὸ ἀτειρέα φωνὴν ὁποία νῦν ἡ τοῦ δηϊφόβου πλάττεται, δοκεῖ συμβάλλεσθαί τι τοῖς δοξάζουσι σῶμα εἶναι τὴν φωνὴν ὥσπου προγέγραπται. σωμάτων γὰρ τὸ τείρεσθαι, ὅ ἐστι δαμάζεσθαι. ἀληθῶς δὲ σκληρὰ τροπὴ τὸ τοιοῦτον ἐστίν. ὅθεν καὶ θυμός που λέγεται τείρεσθαι. ὅτε μέν τοι χαλκὸς ἀτειρὴς ῥηθείη, καὶ τέρην χρούς, καὶ τέρεν δάκρυον, τότε ἡ κυριολεξία διεκφαίνεται. ὅτι τὸ ἠθεῖος, δὶς ἐνταῦθα κεῖται, ὅπερ ἐστὶν ἰωνικὴ προσφώνησις σεπτικὴ νεωτέρου πρὸς

πρεσβύτερον ἀδελφόν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον. καλεῖ δὲ ἠθεῖον ἐνταῦθα, τὸν ἀδελφὸν Ἕκτορα ὁ τῇ Ἀθηνᾷ ἐμφαινόμενος Πριαμίδης Δηΐφοβος οὗ λόγος ὀτρυντικὸς εἰς συνασπισμόν, τό, ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας.
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι,
Ὡς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ' ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἠθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες.
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἴδομεν εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται
Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμήῃ.
Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Οὔ σ' ἔτι Πηλέος υἱὲ φοβήσομαι ὡς τὸ πάρος περ.
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε
Στήμεναι ἀντία σεῖο, ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν. ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.

Ὅτι ἐπίτασιν φιλίας δηλοῖ ῥηθεὶς ὑπὸ Ἕκτορος πρὸς τὸν φαντασιώδη Δηΐφοβον ὁ, ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα γνωτῶν. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι, ὡς ἔτλης ἐμοῦ ἕνεκα τόδε τι ποιῆσαι. ὁμοίως φιλίας ἔνδειξις καὶ τό, ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ λίσσοντο γουνούμενοι ἀμφὶ δ' ἑταῖροι, αὖθι μένειν. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες. ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ. ἡ ψευδοδηΐφοβος δὲ Ἀθηνᾶ ταῦτα φησὶν ὑποκρινομένη τοῦ δῆθεν ἀδελφοῦ Ἕκτορος. προθυμίας δὲ στρατιωτικῆς δηλωτικὸν τό, νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων ἔστω φειδωλή, ἵνα εἴδομεν εἰ τόδε τι γένηται. ὅρα δὲ ὅτι φειδωλὴ ἐνταῦθα ἡ φειδὼ ἐρρέθη. γινομένη ἐκ τοῦ φειδὼ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ὁμοίως τῷ, τερπωλὴ καὶ παυσωλή. καὶ ἔστιν αὐτὴ μέν, μονογενής. ἡ δὲ φειδωλὴ χεὶρ ἢ ψυχὴ ἢ γνώμη, ἔχει καὶ ἀρσενικὸν γένος καὶ οὐδέτερον. ἐν τούτοις δὲ καὶ τοὺς ῥηθέντας γνωτοὺς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τί δηλοῦσιν, ὅτι δηλαδὴ τοὺς Ἕκτορος ἀδελφούς, φησὶ γνωτοὺς οὓς Ἑκάβη καὶ Πρίαμος ἔτεκον. ὅτι ἐπὶ δόλου καὶ ἀπάτης ἐνταῦθα ἡ κερδοσύνη κεῖται. φησὶ γοῦν. ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατο ἡ Ἀθηνᾶ. ὅπερ ἐξῆς ἐφερμηνεύων, ἐρεῖ ἐξηπάτησεν Ἀθήνη. ἐντεῦθεν δὲ καὶ κέρδεα τὰ βουλεύματα. καὶ κερδῷος Ἑρμῆς. ὃς καὶ κέρδιστον νόημα περιφραστικῶς εἴρηται παρά τινι τῶν ποιητῶν. μάλιστα δὲ προσφυὴς τῇ ἐνταῦθα κερδοσύνῃ, ἡ κερδὼ ἀλώπηξ, ὅ ἐστιν ἀπατητική. δολερά. ἧς καὶ τὸ κύριον, παρὰ τὸ ἀλᾶν ὅ ἐστι πλανᾶν σύγκειται. ὅτι δὲ κέρδος εἰ καὶ διάφορόν ἐστι πρὸς τὸ κήρυγμα, ὅμως ἀπὸ τοῦ κέαρ ἤδη γίνεται, ὥσπερ ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ κῆρ ἠδυνόμην, οὐδ' αὐτὸ ἄκαιρον ἄρτι φάναι. περιττὸς δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος ἐν τῷ, καὶ κερδοσύνῃ. ὅτι προθυμίαν ἀντιμάχου δηλοῖ τό, οὔ σ' ἔτι φοβήσομαι ὡς τὸ πάρος περ, ὃς οὐδέ ποτ' ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε στήμεναι ἀντία σεῖο. ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην. Ἕκτωρ δὲ ταῦτα πρὸς Ἀχιλλέα φησί. ἔνθα καὶ ὅρα τὴν τε συντομίαν τοῦ ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην περιττεύουσαν τῷ ἐναγωνίως λέγοντι. καὶ ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα ὤκνησε μὴ εὐφήμως ἑαυτὸν προθεῖναι τοῦ Ἀχιλλέως, πρῶτον εἰπὼν τὸ ἕλοιμι, εἶτα τὸ ἁλοίην. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα εἰπὼν οὐ γὰρ ἐγώ σε ἔκπαγλον αἰκίσομαι. οὕτω δὲ καὶ σύ, τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα ἡρωϊκῶς προβέβληται. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ δίω, ἀντὶ τοῦ διώκομαι παθητικῶς κατὰ τὴν πάντῃ ἀσυνήθες. διὸ καὶ ἑρμηνείας ἐδέησε τῇ λέξει. εἰπὼν γὰρ ὁ Ἕκτωρ ὅτι τρὶς περὶ τὸ ἄστυ δίον, ἐπάγει. οὐδέ ποτε ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον. μέση τοίνυν λέξις καὶ τὸ δίω τὸ ἄχρηστον, ἐξ οὗ εὔχρηστον τὸ διώ-

κρ

κῳ. διώκειν γάρ, τὸ δίεσθαι. ἔοικε δὲ τὸ τοιοῦτον δίω, ἀπὸ τοῦ διὸς παρῆχθαι ὅ ἐστιν ἀέρος, καὶ δηλοῦν τὸ τρέχειν ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διός. ὅρα δὲ τίς ἡ μαρτυρία Ἕκτορος, ὁμολογοῦντος οὐδέ ποτε τλῆναι, μεῖναι τὸν Ἀχιλλέα ἐπερχόμενον. νῦν δὲ πρωτόπειρον ἵστασθαι τῆς πρὸς αὐτὸν μάχης. ἐξ οὗ δῆλον ἐχρῆν αὐτῷ εἶναι, ὡς δυστυχήσει μὴ ἐμπειρίαν ἔχων ὅπως χρὴ διαχειρίσασθαι τὴν κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἔνστασιν. τὸ δὲ ἀλοίη, καὶ ἀλῴη λέγεται κατ' ἔκτασιν τῆς παραληγούσης οἷον ἄστυ ἀλῴη. ὅτι περιδόσθαι μέν, τὸ στοίχημα θέσθαι καὶ συμφωνῆσαι περί τινος ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ἐπιδόσθαι δέ, τὸ μάρτυρας δοῦναι. φησὶ γοῦν ἐνταῦθα ὁ Ἕκτωρ. ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. ὅπερ ἀλλαχοῦ σαφέστερον φράζων, φησί. θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. διὸ κἀνταῦθα ὁμοίως φησί. τοὶ γάρ, ἤγουν οὗτοι ἄριστοι μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, τουτέστιν ἀνάδοχοι τῶν συνθηκῶν. ἁρμονία γάρ, ἡ συνθήκη ὡς ἐν τῷ συνάγειν τὰ μέρη ἁρμόττουσα καὶ ποιοῦσα εἰς ἓν συνιέναι ἤγουν συμβαίνειν. ὅθεν καὶ συνημοσύνη λέγεται ἡ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ συνίημι, ὡς ἀπὸ τοῦ συμβαίνειν σύμβασις, καὶ συμβίβασις. φησὶ γοῦν Ἀχιλλεὺς μετ' ὀλίγα, μή μοι συνημοσύνας ἀγόρευε. δηλῶν, ὡς ταὐτὸν ἁρμονίαι τε καὶ συνημοσύναι, ὅ ἐστι συνθῆκαι. ἃς ἀλλαχοῦ, συνθεσίας φησίν. ὅτι δὲ καὶ ἔνορκοι αἱ νῦν αὗται συνημοσύναι ὥσπερ ἴσως καὶ αἱ ἁρμονίαι, δηλοῖ Ἀχιλλεὺς εἰπὼν μετ' ὀλίγα, οὔτε νῶϊν ὅρκια ἔσσονται. εἰς ταὐτὸν ἄγων οὕτω συνημοσύνας καὶ ὅρκια. τίνες δὲ ἁρμονίαι τῷ Ἕκτορι, αὐτὸς λέγει πρὸς Ἀχιλλέα. οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ ἤγουν αἰκίσομαι. αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι. ἀλλ' ἐπὰν ἄρ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦ, νεκρὸν Ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν. ὡς δὲ σὺ ῥέζειν, ἀντὶ τοῦ ῥέζε καὶ ποίει. καὶ ὅρα τοῦτο τὸ κόμμα τό, ὡς δὲ σὺ ῥέζειν, συμφωνίας μὲν ὅλης ὂν περιεκτικόν, ἀργῶς δὲ ῥηθὲν διὰ κατέπειξιν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ πάνυ ἐλλειπτικῶς. τὸ γὰρ ὅλον, οὕτως. ὡς δὲ καὶ σὺ ῥέζειν ἐπ' ἐμοί, ἐάν σοι Διὸς νίκην δόντος, τὴν ἐμὴν ἀφέλῃ ψυχήν. ἅπερ ἐσίγησεν Ἕκτωρ ὡς μὴ δὲ νῦν εἰπεῖν τι δύσφημον ἐθέλων περὶ ἑαυτοῦ. ἀλλὰ τὸ μὲν νικῆσαι, λαλήσας καὶ πρῶτον θέμενος. τὸ δὲ νικηθῆναι, ὕστερόν τι παραρρίψας, καὶ τῇ συντομίᾳ τῆς φράσεως ἐπικρύψας. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄρτι ὅτι εὐκλείας τῆς μετὰ θάνατον ὁ Ἕκτωρ ἐφίεται, καὶ οὐδὲ τὸ σῶμα αἰκισθῆναι θέλει, ἀλλὰ μετὰ τὸ συληθῆναι τὰ ὅπλα ὅ ἐστι σκυλευθῆναι, δοθῆναι ἀξιοῖ τοῖς ἑαυτοῦ εἰς ἔντιμον ταφήν, ὡς καὶ ἐν τῇ μετὰ τοῦ Αἴαντος μονομαχίᾳ συνέθετο. τοῦ δὲ δώῃ, προϋπάρχει τὸ δοίη, ἐξ οὗ τό, θεοὶ δοῖεν. ὡς καὶ τοῦ ἀλῴη πρόεισι τὸ ἀλοίη ὡς εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ τὸ γνοίη, τοῦ γνῴη. καμμονία δέ, οὐχ ἁπλῶς ἡ νίκη, οἷον ἡ τῶν δρομέων ἢ τῶν ἱππέων, ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς, ὡς ἡ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκτευόντων. οὗτοι γὰρ καταμένοντες ὡς τὰ πολλὰ καὶ διακαρτεροῦντες, ἀποκάμνειν τοὺς ἐναντίους ποιοῦσι καὶ οὕτω νικῶσι. καὶ τοῦτο μέν, ὀρθῶς. ἕτεροι δέ, ἁπλῶς οὕτω καμμονίαν, τὴν ἐκ μονομερείας νίκην φασίν. οὐ σαφῶς λαλοῦντες ἐν τῷ, ἐκ μονομερείας. πᾶσα γὰρ νίκη μονομερής εἴγε καὶ ἑτεραλκής. Τὸ δὲ Ἀχιλλεῦ, εἰκῇ παρέρριπται οὕτω καὶ ἀφελῶς. οὐ γὰρ ἀναγκαῖον, ἀνωτέρω εἰπόντα τὸν Ἕκτορα πηλέως υἱέ, πάλιν ἐνταῦθα προσφωνῆσαι τό, ὦ Ἀχιλλεῦ. Ὅρα δὲ τό, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι, περιφραστικῶς μὲν τεθὲν ἀντὶ τοῦ, θανατώσω. γλυκέως δὲ φρασθὲν ὡς ἐπὶ κτήματος, οὗπερ οὐκ ἀντάξια ὅσα φησὶν ἐν ταῖς λιταῖς Ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἕκτορ μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,
Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι. οὔτέ τι νῶϊν
Ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις. ἄφαρ δέ σε παλλὰς ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα. καὶ ἀμπεπαλὼν, προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο φαίδιμος ἕκτωρ.
Ἕζετο γὰρ προϊδών. τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,

Ὅτι τό, Ἕκτορ μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε, ἤθους ἐστὶν ἀκαταλλάκτου δηλωτικόν. ὅρα δὲ ὡς ἠρκέσθη νῦν σωφρόνως ὁ Ἀχιλλεὺς ἄλαστον εἰπεῖν τὸν Ἕκτορα, ὡς ἀλάστητα λυπήσαντα. σπεύδων γοῦν εἰς ἔργον, ὕβρεσιν οὐκ ἐνευκαιρεῖ. ἐκ δὲ τοῦ ἄλαστος, οὐ μόνον ὁ ἀλάστωρ παράγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀλαστεῖν. καὶ συνθέτως δέ, ἐπαλαστεῖν, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. τίνες δὲ αἱ συνημοσύναι, εἴρηται προσεχῶς ἀνωτέρω. εἶτα δεικνύων εἰς ὅσον ἀποστέργει τὰς ῥηθείσας συνθήκας, λέγει ἅπερ καὶ πᾶς ἂν εἴποι ἐγκοτήσας λίαν τινί, τὰ καὶ εἰς παροιμίαν πεσόντα τὴν ἐπὶ ἀσπόνδῳ ἔχθρᾳ τεθεῖ

Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου. λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν.

σιν. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι. οὔτε τι νῶϊν ὅρκια ἔσσονται πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα, αἵματος ἆσαι ἄρηα καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη ἀλλαχοῦ. καὶ ὅρα ὅπως μεγαλοφρόνως ἑαυτὸν Ἀχιλλεὺς εἰκάζει, ὡς λέοντα πρὸς ἄνδρα, καὶ ὡς λύκον πρὸς ἄρνα. τὸ δὲ φιλήμεναι, ἀπὸ συνεσταλμένου ῥήματος γίνεται τοῦ φίλημι. ἐξ οὗ καὶ τὸ φίλατο ἀντὶ τοῦ ἠγάπησε. καὶ τό, νῦν αὖ με φίλαι Ἀθήνη. οὕτω γάρ τινες γράφουσι τὴν ἀκριβεστέρως ὡς προεδηλώθη, καὶ οὐ φίλεε. ἐκ τοῦ τοιούτου γοῦν ῥήματος, καὶ τὸ φιλῆναι, ὡς στῆναι. ἐξ οὗ φιλήμεναι, ὡς στήμεναι. Ὅτι λόγος στρατηγικὸς ἀπειλητικὸς πρὸς ἐχθρὸν καὶ ἐγερτήριος εἰς μάχην τό, παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν. οὔτοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις. ἄφαρ δέ σε θεὸς ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων. τὸ δὲ νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις, καὶ παροιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀντὶ πολλῶν κακῶν ἕν τι μέγα βλαπτομένων καὶ λόγου ἄξιον. μετῆκται δὲ ὁ λόγος, ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρέος μὴ ἐν κατατομαῖς λεπταῖς, ἀλλ' ὁμοῦ τὸ πᾶν. Ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα ἔφη πρὸς Ἕκτορα, ἐρεθίζων εἰς μάχην, καὶ οἷον παιδοτριβικῶς ὑπαλείφων, ἵνα μὴ δόξῃ κλέψαι τὴν νίκην, ὃ τοῖς εὐγενῶς ἀνδρείοις ὁποῖος καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἀπώμοτον ἦν. ἀρετὴν δὲ καὶ νῦν, τὴν ἀνδρίαν λέγει, ὡς δηλοῖ τό, αἰχμητὴν εἶναι καὶ πολεμιστήν. ὅτι προΐει μὲν ἔγχος ὁ Ἀχιλλεύς, οὐ βάλλει δὲ τὸν Ἕκτορα. ἕζετο γάρ φησι προϊδών. τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη πέτεσθαι. ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. Ἀθηνᾶ δὲ ἁρπάσασα, ἐδίδου τῷ Ἀχιλλεῖ. ἔλαθε δὲ τὸν Ἕκτορα. κατὰ γοῦν τὸν μῦθον ὡς καὶ προείρηται, τῇ Ἀθηνᾷ ἐπιγραπτέον τὸ πλέον τῆς νίκης τοῦ Ἀχιλλέως. τεχνίτης δὲ πολέμου ὁ Ἕκτωρ, ὃς ἐπιτηδείως ἐξέφυγε τὴν βολήν. ἔνθα καὶ ὅρα ὡς ὁ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς μεγάλα ἐλπίζοντα, ἔψευσε τῆς ἐλπίδος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐναργῶς ἐποίησε. γράφει γὰρ οὐκ εὐθὺς εὐστοχοῦντα τὸν Ἀχιλλέα, σκοποῦ δὲ μακρὰν βαλόντα. δυστυχεῖ δὲ ἄλλως καὶ ὁ Ἕκτωρ, βαλὼν μὲν αὐτὸς καὶ οὐκ ἀφαμαρτών. ἐτώσιον δέ. τῆλε γὰρ ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ.

Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἤμβροτες. οὐδ' ἄρα πώ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε.
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδείσας, μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις.
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον. ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο.
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
Σοῖο καταφθιμένοιο, σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα. καὶ ἀμπεπαλὼν, προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε.
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκύ, ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
Στῆ δὲ κατηφήσας. οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος.
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα μακρὸν ἀΰσας.
Ἤτεέ μιν δόρυ μακρόν, ὁ δ' οὔ τί οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε.
Ὢ πόποι. ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσσαν.
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα λέξις κεῖται δύσχρηστος καὶ καινόφωνος τό, ἠείδης ἀντὶ τοῦ ἠπίστασο. ἔστιν ἴσως ἀπὸ τοῦ ᾔδεις πλεονασμῷ τοῦ ε εἰς δίφθογγον. φησὶ γοῦν Ἕκτωρ, ἤμβροτες. οὐδ' ἄρα πώ τι, ἤγουν οὔτι δὲ ἄρα πω θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε. ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθοις, ἢ μύθῳ κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἢ μύθων κατὰ γενικὴν πληθυντικήν. λέγει δὲ ἀρτιεπῆ, τὸν γλαφυρὸν καὶ εὐεπῆ καὶ ἀπηρτισμένον ἐν τῷ παραλογίζεσθαι. οὐ δή που γὰρ ἐπὶ ἐπαίνῳ τοῦ ἐχθροῦ τίθησι τὸ ἐπίθετον. ἡ μέντοι ὑστέρα χρῆσις, εἰς ἐναντίον τῷ ἀμετροεπεῖ καὶ ἀκριτομύθῳ τὴν λέξιν λαμβάνουσα, ἀρτιεπῆ λέγει τοὺς κατὰ τὴν ποίησιν ἄρτια βάζοντα. τέως γε μὴν παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐ ταυτὸν τό, ἀρτιεπῆ τινα εἶναι, καὶ τὸ ἄρτια βάζειν. καθάπερ οὐδὲ τὸ λογίζεσθαι ταυτὸν τῷ παραλογίζε-

θαι

Νῦν δὲ δή ἐγγύθι μοι θάνατος κακός. οὐδέτ' ἄνευθεν.
Οὐδ' ἀλέη. ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷι ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύαται. νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

σθαι. ἐπίκλοπος δὲ μύθων, ὁ ἐπιθυμητὴς τοῦ διὰ λόγων ἀπατᾶν. κλέπτεσθαι γάρ φασιν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ ὀρέγεσθαι. ὡς τὸ, ἐπίκλοπος τόξων, ἐν ὀδυσσείᾳ. ἢ ἐπίκλοπος μύθοις, ὁ ἠσκηκὼς λόγοις παραλογίζεσθαι. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, κλέπτε νόῳ. ἔστι γὰρ κλέπτειν, οὐ μόνον χερσίν, ἀλλὰ καὶ νόῳ καὶ λόγῳ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἀλλά τις ἀρτιεπὴς, καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, εἶπε μὲν ἄν, ὁ μὴ δεδιὼς ἐπὶ ἐχθροῦ ἀπειλαῖς. ἔνθα ὅρα τὸ μένεος, ἐκτεῖνον τὴν λήγουσαν καὶ δίχα στιγμῆς. ὥστε καινοπραγοῦσιν οἱ ἐν τῷ, μήμ' ἀπογνώσης μένεος, στίζοντες μέσην ἐν τῷ μένεος. δύναται γοῦν ἡ λέξις καὶ ἄλλως ἀναγνωσθείη μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, ἐκτείνειν τὸ ος καθὰ καὶ ἐνταῦθα. τὸ δὲ ἔπλεο, τουτέστιν ἐπέλεο καὶ ὑπῆρχες, πεποιημένος ἐστίν, εἰλημμένος ἀντὶ ἐνεστῶτος τοῦ πέλεις, ἰωνικῶς. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἤτοι ἔφης γε, κομματικῶς ῥηθὲν, καὶ οὐ πόρρω στρυφνότητος, καὶ συστροφῆς μακροτέρου νοήματος εἰς οὕτως ὀλιγίστη φράσει. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὡς καὶ μὴν ἔφης γε ἀνελεῖν με ὡς οἷα εὖ εἰδώς. οὐκ ἔχειν δὲ λαλῆσαι, ἃ μὴ οἶδας. ἴσως δὲ, καὶ ἄλλως ὡς ψεύστην τὸν ἀχιλλέα ὀνειδίζει ἐν τῷ ἤτοι ἔφης γε. ἵνα ἢ ὅτι μὴν ἔφης ἐκ διὸς εἰδέναι τὸν ἐμὸν μόρον. εἰπὼν γὰρ ἀνωτέρω, ἄφαρ δέ σε παλλὰς ἀθήνη ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ, δοκεῖ οὕτως ὡς ἐκ διὸς πανομφαίου τὸν τοιοῦτον λόγον εἰπεῖν. ὅτι ἀνδρείου στρατιώτου λόγος πρὸς ἀντίπαλον τὸ, οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις, ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον εἴ τοι ἔδωκε θεός. τούτου δὲ τοῦ ἔπους οἱ λάκωνες ζηλωταί. παρ' οἷς οὐκ ἦν θέμις ὁσίας τυχεῖν ἄνδρα νεκρὸν, βεβλημένον τὰ ὀπίσω. ὁμοίως δὲ ῥωμαλεότητος καὶ τὸ, νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι χάλκεον, ὡς δή μιν ἐν χροΐ πᾶν κομίσαιο, ἤγουν διαμπερὲς ἐλαθείης ὑπ' αὐτοῦ. ἕκτορος δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ἀχιλλέα. ὃς μιμούμενος αὐτὸν, ἐφ' οἷς εἶπε παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο καὶ τὰ ἑξῆς, ἔφη καὶ αὐτὸς τὸ, νῦν ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι. ὅ ἐστι, πειράθητι ἐκκλῖναι τὴν ἐξ ἐμοῦ βολήν. κομματικῶς αὐτὸς φράσας ἐν στενῷ κἀνταῦθα. οἷα ὥσπερ κατ' ἀνδρίαν, οὕτως οὐδὲ κατὰ προφορὰν λόγου τῷ ἀχιλλεῖ ἐξισοῦσθαι δυνάμενος. λέγει δὲ ὁ ἕκτωρ καὶ ὅπερ οἰκεῖον ῥηθῆναι πρὸς βαρὺν ἐχθρὸν πεσόντα. καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος τοῖς δ' εἶναι γένοιτο, σεῖο καταφθιμένοιο. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον. ἰστέον δὲ ὅτι νῦν μὲν ἡ κατὰ μετάφρενον ἔμπηξις τοῦ δουρὸς, φεύγοντι ἀνδρὶ ἐπαπειλεῖται. ἀλλαχοῦ δὲ, περαινεῖ ὡς εἰκὸς κειμένῳ κατά τι σύμπτωμα, οὐ καθολικὸν οὐδὲ ἐξ ἀνάγκης ὁποῖόν τι πάσχειν ἱστοροῦνταί τινες διὰ μέθην. λέγονται γὰρ ὡς οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες οἶνον, ὃν πῖνον μέν τινες ἕτεροι δὲ βρῦτον καλοῦσιν, ὕπτιοι κατακλίνονται. ὁ δὲ τοῦτο φάμενος δειπνοσοφιστὴς, λέγει καὶ ὅτι τινὲς τοῦ πίνου τὸν βρῦτον διιστῶσιν ὡς καὶ ἀπὸ ῥιζῶν γινόμενον. καὶ ὅτι εἰσὶ τοιουτοπόται καὶ οἱ αἰγύπτιοι. οἳ ὡς ἑκαταῖος φησὶν ἀρτοφάγοι ὄντες, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλέουσιν, ἤγουν ἀλήθουσιν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, εἴ τοι ἔδωκε θεὸς, ὀνειδίζει πάλιν ὡς οὐ θεόθεν οἶδεν ὁ ἀχιλλεὺς τὸν τοῦ ἕκτορος μόρον. τὸ δὲ ἄλευαι ὅ ἐστιν ἔκκλινον, μέσου ἀορίστου προστακτικόν ἐστι, τοῦ ἀλευάμενος, οὗ συχνὴ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ ἐν χροΐ πᾶν ἤγουν τὸ ὅλον ἔγχος κομίσασθαι, ἢ ταυτόν ἐστι τῷ διελάσαι, ὃ ἀνωτέρω κεῖται. ἢ τῷ διαμπερὲς βαλεῖν. παραλαλεῖ δέ τι καὶ ἀστεῖον ὁ λόγος, εἴπερ ὁ χρούς, ὡς οἱ δουροδόκη ἔσται τῷ δόρατι. ὅτι τὸ, τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, ἄλλως προέφρασεν ὁ ποιητής. εἰπών. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ χώεσθαι, ἐπὶ τοῦ συγκεχύσθαι τῇ λύπῃ. φησὶ γάρ. χώσατο δ' ἕκτωρ ὅτι οἱ βέλος ὠκὺ, ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. Καὶ ὅρα τὸ ἔκφυγε, δηλωτικὸν ὂν τῆς ἐτωσίου βολῆς. ὥσπερ καὶ λόγος ἐκφυγὼν ἕρκος ὀδόντων, ματαιολογίαν δηλοῖ. λέγει δὲ καὶ κατηφῆσαι, τὸ κατηφιάσαι. ὡς ἀλλαχοῦ μειδῆσαι, τὸ μειδιάσαι. εἰπών. στῆ δὲ κατηφήσας. καλεῖ δὲ καὶ τὸν δηΐφοβον ἐν τούτοις λευκάσπιδα, οἷα ἐπίσημον ὡς εἰκὸς ἔχοντα λευκὸν σάκος. καθὰ καὶ ἀργεῖοι παρὰ σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται. τῷ δὲ παρασήμῳ φασὶ τοῦ ὅπλου, ἡ τοῦ φοροῦντος ἐμφαίνεται ἀρετή. Ὅτι κινδυνεύοντος ἀνθρώπου λόγος τὸ, ὢ πόποι. ἦ μάλα δή με θεὸς θάνατόν δ' ἐκάλεσσεν. ὁμοίως καὶ τὸ, νῦν δὲ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός. οὐδέτ' ἄνευθεν. οὐδ' ἀλέη. τουτέστιν οὐδ' ἔστιν ἀποφυγή. ἐκ τοῦ ἀλέω, ἐξ οὗ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς ἡ ἀλεωρή. ὁ δὲ τοῦ ζῆν ἀπογνοὺς, μὴ ἐκπεσὼν δὲ τοῦ ἀνδρείου φρονήματος, ἐρεῖ ἂν κατὰ τὸν ἕκτορα, μὴ δὴ ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλεῶς ἀπολοίμην, ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. ἔστι δὲ καὶ νῦν ἀσπουδεὶ, τὸ ἀμογητί. Ὅρα δὲ ὅτι εἰς τρισὶ κόμμασι τῷ, νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος. καὶ τῷ, οὐδέτ' ἄνευθεν. καὶ τῷ, οὐδ' ἀλέη, μία ἐδηλώθη ἔννοια. ὅρα δὲ ὡς ὀψὲ καὶ νῦν ἐπιμηθευσάμενος ὁ ἕκτωρ, ἔγνω θεόθεν αὐτῷ εἶναι τὰ κακά, εἰ καὶ πρὸ τούτου ἄλλως ἐλάλει. ἀλέαν δὲ οἱ μεθ' ὅμηρον, τὴν θερμότητα φασίν.

Ὅτι Ἕκτωρ μετὰ τὸ ἐτώσιον βέλος τοῦ δόρατος, ἀναθαρρύνας αὖθις ἑαυτὸν, καὶ ἐρυσάμενος φάσγανον ὀξὺ, τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε, οἴμησεν ἀλεὶς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις, ὅς τ' εἶσι πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν, ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. ὡς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ. καὶ ὅρα ὅτι οὐδὲ νῦν ὤκνησεν ὁ ποιητὴς τὴν καίριον ταυτολογίαν δὶς εἰπὼν τὸ, φάσγανον ὀξύ. ἔτι τὸ, οἴμησεν. ὅπερ τροπικὸν ὂν, ἑρμηνεύει εὐθὺς ἐπαγαγών. ὡρμήθη δ' Ἀχιλλεύς μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου. ὃ δὴ, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ, ἔδυ δέ μιν χόλος αἰνὸς, ὅπερ εἶπεν ἐπὶ δράκοντος. σεμνύνει δὲ καὶ τὸν Ἕκτορα τῇ κατὰ τὸν αἰετὸν παραβολῇ, ὡς ἂν μεγεθύνῃ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἀρίστευμα. ἦν δὲ καὶ ἄλλως μεγαλόφρον τὸ, ἐν ἀπογνώσει ζωῆς μὴ παρεθῆναι, ἀλλ' ἀναθερμανθῆναι εἰς ἄμυναν κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ἕκτορα εἴπως μέγα τι ἀποτελέσει, καὶ μνήμης ἄξιον τοῖς ὕστερον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οἰμᾶν, παρῆχθαι φασὶν ἐκ τοῦ ὁμῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ γίνομαι. οὗ ἡ χρῆσις προδεδήλωται ὅπου τὸν Δία δόλῳ ἡ Ἥρα μελετᾷ περιελθεῖν. ἔστι γὰρ οἰμᾶν, τὸ συννωθέντα τινὰ καὶ ὁμοῦ εἰληθέντα ἢ ἀλέντα ὅ ἐστιν ἑαυτὸν συστρέψαντα, ὁρμᾶν. ὃ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, οἴμησεν ἀλεὶς, ὅ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἄθρουν συστρέψας ἑαυτὸν, ὥρμησεν. ἀμαλὴν δὲ λέγει, ἢ τὴν ἁπαλὴν ὡς προγέγραπται ἀλλαχοῦ, ἢ τὴν μαλλωτὴν καὶ τριχώδη κατὰ τοὺς παλαιούς. ὧν τινες, καὶ μαλλὴν δισυλλάβως γράφουσιν, ὡς καὶ τοῦτο προδεδήλωται. τὸ δὲ πτὼξ, λαγωοῦ συνήθως ἐπίθετον κατ' ἐξαίρετον. ὥστε ὅτε τις εἴπῃ μόνον τὸ πτὼξ, λείπει τότε τὸ κύριον ὁ λαγωός. ὡς καὶ ἐν τῷ, βροτοὶ ἄνδρες, μόνον λεχθὲν τὸ βροτοὶ, ἐλλιπές ἐστι τοῦ, ἄνδρες. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλαχοῦ δηλοῦνται. λαγωὸς δὲ, ἀμείβεται εἴτε ἀπὸ τοῦ λαγὼς ἐκτεινομένου κατὰ τὴν λήγουσαν, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ο μικροῦ. εἴτε καὶ ἀνάπαλιν ἐκ τοῦ λαγὸς σμικρυνομένου, ἐμεγεθύνθη ὁ τῷ ω μεγάλῳ παραληγόμενος λαγωός. ἰστέον γὰρ ὅτι διφορεῖται καθὰ προπαρεδόθη, καὶ ὁ λαγός. καὶ ὁ μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ, παλαιὸς καὶ κοινότερος. ὁ δὲ ἐκτεταμένος, ἀττικῶς παραδέδοται. ὡς γὰρ κάλος κάλου τὸ σχοινίον, ὁ δ' αὐτὸς καὶ κάλως κάλω παρ' Ἀττικοῖς ὕστερον ἢ κάλως κάλω, οὕτω καὶ λαγὸς λαγοῦ ἀφ' οὗ ὑπεξέδραμεν ὁ λάγος τὸ κύριον, καὶ λαγὼς λαγώ. οὕτω δὲ κατὰ τὴν τοῦ Ἀθηναίου παράδοσιν. καὶ οὐ μόνον ὁ ταὼς τοῦ ταὼ, ἀλλὰ καὶ ὁ ταὸς τοῦ ταοῦ. οἷον. ψιττακοὶ, ταοὶ, μελεαγρίδες, φασιανοί. οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ ὁ τυφὼς, αὐτὸς γὰρ ἀεὶ τῷ ω μεγάλῳ ὤγκωται. ὅτι δὲ ὁ λαγωὸς ταυτόν ἐστι τῷ εἰπεῖν ὁ δασύπους, ἐψίλου τὴν λήγουσαν, δηλοῖ ὁ καλὸς Ἀθήναιος, εἰπὼν οὕτω. τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα ὧν ἡ λήγουσα εἰς ος ἐστὶ καθαρὸν, ψιλοῖ τὴν λῆξιν. οἷον

Ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, μέγα τε, στιβαρόν τε.
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅστ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.
Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεύς. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου. πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
Καλὸν δαιδάλεον. κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ. καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι,
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ,
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
Τοῦ δὲ, καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλά. τὰ, Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς.
Φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.
Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρά τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσ'. ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἕκτορ. ἀτάρ που ἔφης Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα.
Νήπιε. τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.

πρᾷος

πρᾶος. κεῖος. υἱός. λαός. πηός. γόος. ζωός. οὕτω καὶ λαγωός. ὁμοίως δὲ καὶ νεώς. λεώς. τυνδαρεώς. Τρύφων δὲ λέγει τοὺς ἀθηναίους περισπᾶν τὸ ταὼς καὶ δασύνειν τὴν λήγουσαν. ἕτεροι δέ, ἀμήχανόν φασι παρὰ ἀττικοῖς καὶ ἴωσιν ἐν τοῖς τοιούτοις ὀνόμασι τὴν τελευταίαν δασύνεσθαι. πάντως γοῦν ἐστὶν ψιλὴν αὐτὴν παρηκολούθησε οὐ μὴν μετὰ δασείας. φίλαρχος γὰρ οὖσα καὶ ἡγεμονικὴ τὴν φύσιν ἡ δασύτης, τοῖς τελευταίοις μέρεσι τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐγκαθείργνυται. καὶ οὕτω μὲν αὐτοί. σέλευκος δέ, τοῦτο ἄλλως φράζει. σεμνύνας γὰρ καὶ αὐτὸς τὴν δασεῖαν τῷ πράττειν καὶ τάχιον φησὶν ἐκθέειν καὶ διὰ ἐπιπολῆς εἶναι τῶν λέξεων, καὶ πρὸ τῶν φωνημάτων τάττεσθαι, ἐπάγει. εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, ἀλόγως ἄρα κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τοῦ ταὼς πρὸς τῶν ἀττικῶν προσπνεῖται. ὅτι τὴν τοῦ ἀχιλλέως ὁρμὴν καθ' Ἕκτορος, οὕτω φράζει. ὁρμήθη δ' ἀχιλλεύς. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου ὡς εἴρηται προσεχῶς. πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε καλόν. δαιδάλεον. κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ. τετραφάλῳ. καλαὶ δὲ περισείοντο ἔθειραι, χρύσεαι. ἃς ὡς καὶ προγέγραπται ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς. καὶ οὕτω μὲν καλλιγραφεῖ τὰ κατὰ τὸν φίλον ἀριστέα ὁ ποιητής. θέλων δὲ μηδ' ἐνταῦθα τοῦ ποιητικοῦ ἀρτύματος ἀπέχεσθαι τῆς παραβολῆς, φησίν. οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστροισι νυκτὸς ἀμολγῷ τῷ πολλαχοῦ γραφέντι, ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ, ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπεν εὐήκεος, ἣν ἄρ' ἀχιλλεὺς πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ. φθάσας μὲν οὖν, τὸν τοῦ ὠρίωνος κύνα, νῦν δὲ τὸν ἕσπερον, εἰς παραβολὴν ὁμοίαν εἵλκυσεν. μένος δὲ ἄγριον, τὸ θηριῶδες λέγει. ἄγρια δέ, οὐ μόνον λέοντες καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ πᾶν τὸ μὴ ἥμερον. διὸ καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἀγριμαῖον, ἀντιδιαστέλλεται τοῖς τιθασοῖς. δῆλον. πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἔγκειται πεπυρνημένα. πολλὰ δὲ σῖτα. καὶ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων, ἤγουν καὶ ἥμεροι. ὅρα δὲ ὅτι τε τὸ ἐπινεύειν, ὅπερ τῶν τριχῶν ἦν τῆς κόρυθος, τῷ ἀχιλλεῖ προσηρμόσεν ἐν τῷ, κόρυθι δ' ἐπένευεν. ᾧ λόγῳ καὶ μάχη φρίσσει ἐγχείαις, καὶ λήιον ἀσταχύεσσι. καὶ ὅτι τετράφαλον λέγει τὴν τοῦ ἀχιλλέως κόρυθα. ὅπερ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ἐσίγησεν, ὥσπερ καὶ τὰς περὶ τὸν λόφον χρυσᾶς ἶνας, αἳ θρίχας ἐμιμοῦντο. οὐδ' ἐνὸν αὐταὶ τρίσσαι τὸν λόφον κατὰ τὰς τριχωτάς, ἀλλὰ λαμπρόν. λόφος δὲ πόθεν γίνεται, προείρηται. οὗ παράγωγον περιεκτικῷ τύπῳ, λοφεῖον ἡ τοῦ λόφου θήκη παρὰ τῷ κωμικῷ. καθά φασι καὶ κυλικεῖον, ἡ τῶν κυλίκων σκευοθήκη. δῆλον. μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφη, ἤγουν εἰς τὸ συμπόσιον. ὡς οἷα πολιτογραφηθείς. τὰ περὶ δὲ ἀμολγοῦ, προγέγραπταί τι. ὅτι καὶ περὶ τοῖς ἄστρασι. λαμπρότατον δὲ τὸν κύνα ἐκεῖ φάμενος, κάλλιστον ἐνταῦθα τὸν ἕσπερον φησίν, ἤτοι τὸν τῆς ἀφροδίτης, ὃς καὶ στίλβων καλεῖται. καὶ ἑωσφόρος δέ, κατὰ καιροῦ μεταβολήν. ὡς καὶ καλλιμάχῳ δοκεῖ ἔνθα φησὶν ὡς ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον. ὅταν μὲν γάρ φασιν ἡλίῳ προηγουμένῳ καὶ δύνοντι ἐπικαταδύῃ, ἕσπερος λέγεται, ὅτε ἀνατέλλοντα οὐδεὶς αὐτὸν ὁρᾷ. ὁπηνίκα δὲ προανατέλλει τοῦ ἡλίου, ἑωσφόρος καλεῖται. μέγας δέ ἐστι καὶ προσηνής, καὶ οὐ κατὰ τὸν κύνα οὔλιος. νυκτὸς δὲ ἀμολγὸν λέγει νῦν, τὸν προσεχῶς μετὰ τὴν ἡμέραν ἤτοι μετὰ τὸ τῆς ἕω πέρας, ὡς δηλοῖ ὁ κατ' αὐτὸν ἕσπερος, ἤτοι ὁ ἀφ' ἑσπέρας ἀνατέλλων. τὸ δὲ ἵσταται, ἀντὶ τοῦ ἀνίσταται. ἀνίσχει ἀνατέλλει, ἄλλως γοῦν οὐκ ἔστι νοεῖν αὐτὸν ἱστάμενον, πλανήτην ὄντα. εὐήκης δὲ αἰχμή, ἡ εὖ ἔχουσα τῆς ἀκῆς, ὅ ἐστι τῆς ἀκμῆς καὶ ὀξύτητος. ἣν καὶ ἀκωκὴν φαμέν. τῷ δὲ τόνῳ, βαρυτόνως φέρεται ὡς καὶ τό, τανυήκης. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ πρὸς ἀνδρίας ἔνδειξιν ἐπὶ ἀχιλλέως ἡ τοῦ ἀστέρος αὕτη παραβολή, ἀλλὰ πρὸς μόνην καλλιγραφίαν τῆς κατὰ τὸν ἀχιλλέα λαμπρότητος ὡς ἂν ἐκκλίνῃ τὸ μονοειδές, οἷα τὴν τοῦ ἕκτορος ὁρμὴν διὰ ἀετοῦ ἐπὶ ἀνδρίᾳ σεμνολογήσας προσεχῶς. τὸ δὲ αἰχμῆς ἀπέλαμπεν, ἣν μὲν γράφεται καὶ αἰχμὴ ἀπέλαμπε. κάλλιον δὲ τό, αἰχμῆς, διὰ τὴν ἄνω πρόθεσιν. τὸ δὲ φρονέων κακόν, καὶ πληθυντικῶς που φράζει. κακὰ φρονέων ἐβεβήκει. ἐν οἷς ὅρα τό, κακὰ φρονέων ἢ κακὸν φρονέων, ἀντὶ τοῦ ἐγκοτεῖν. παρὰ δέ γε τοῖς ὕστερον, χυδαΐζει τὸ κακὰ φρονέων, ἀντὶ τοῦ μωραίνων. ὁ δὲ κακά τινι φρονέων, καὶ κακόφρων συνθέτως λέγεται. ὅτι τό, τόσον, εἴωθε πολλάκις τιθέναι ὅμηρος ἐπὶ τοῖς, παρ' ὀλίγον τι ὁλότητος. δῆλον ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ἔφη περὶ τριπόδων, ὅτι τόσον εἶχον τέλος, ἤγουν κατὰ μὲν τὸ ἄλλο πᾶν, ἀπηρτίσθησαν, οὔατα δ' οὔπω προσέκειντο. καὶ ἐν τῇ ψ δὲ ῥαψῳδίᾳ, φησὶ περί τινος ἵππου, ὅτι τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ σῆμα εἶχε λευκόν. οὕτω γοῦν κἀνταῦθα λέγει ὅτι ἀχιλλεὺς εἰσορόων ἦν χρόα καλὸν Ἕκτορος ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. τοῦ δέ, καὶ ἄλλο τόσον μέν, ἔχε χρόα χάλκεα τεύχεα καλὰ τὰ τοῦ πατρόκλου, ἃ πρὶν δηλαδὴ ἀχιλλεὺς εἶχε, φαίνετο δὲ ὁ χροῦς ᾗ ἤγουν ὅπου κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχουσι, λαυκανίης, ἵνα τε ἤγουν ὅπου ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. καθ' ὃ μέρος, καὶ ἔτυχε τοῦ ἕκτορος ὁ ἀχιλλεὺς ἐλάσας ἔγχει. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. ἐνταῦθα γὰρ τό, τόσον μὲν εἴχετο τοῖς ὅπλοις, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν λοιπὸν τοῦ σώματος, ἐκρύπτετο. ἐπὶ δὲ μόνης τῆς λαυκανίας ἤτοι τοῦ λαιμοῦ, ἐφαίνετο. σημειῶσαι δὲ ὅτι οὐ μάτην ὁ ποιητὴς ἀνέμνησεν ἡμᾶς ὅπλων πατρόκλου ἤτοι τῶν τοῦ ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐπίτηδες, ἵνα τε πιθανὴ δόξῃ ἡ τοῦ ἀχιλλέως τήρησις, ὅπῃ ἂν αὐτῷ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ μάλιστα εἴξῃ ὁ χρὼς τοῦ Ἕκτορος, ἄλλως γοῦν οὐκ ἠδύνατο βλάψαι αὐτὸν διὰ τὸ ἡφαιστότευκτα κἀκεῖνα εἶναι τὰ ὅπλα. καὶ ἵνα καὶ ἡ γύμνωσις τῆς λαυκανίας πιθανευθείη. εἰ γοῦν οἰκεῖα ὅπλα ὁ ἕκτωρ ἐφόρει, δι' ὅλου ἂν ἥρμοττον τοῦ σώματος. ἐπεὶ δὲ τὰ τοῦ μεγάλου ἀχιλλέως φορεῖ, διὰ τοῦτο οὐκ ἂν λίαν προσαρμόττοιεν

ἴσως

ἴσως, ὡς οἷα τυχὸν εὐρυστέρνους ἔχοντος ὤμους τοῦ ἀχιλλέως, ὅθεν ἀπεσχάρμος ὢν αὐτὸ περὶ τὰς κλεῖδας ὁ θώραξ. λαυκανία δὲ πράττεται, ὅθεν καὶ λαιμός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ λάω, λαμὸς καὶ λαιμός. οὕτως ἐκ τοῦ λάω λαύω λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς φασὶ τόπος. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα σαφῶς ὁ ποιητὴς δηλοῖ τίνα λέγει ἁπαλὸν αὐχένα πανταχοῦ, οὐ δηλαδὴ τὰ περὶ τὴν λαυκανίαν ἀνωτέρω που τῆς κλειδὸς ἔνθεν καὶ ἔνθεν. ἃ οὐκ ἔχουσιν ὀστεώδη τραχύτητα. ψυχῆς δὲ ὄλεθρον ἔφη, τὴν ἀφάνειαν καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν αὐτῆς. κατὰ τὸ, ἕκτορος τ' ἀπόλλυται ψυχή. ὅπερ εὐριπίδης ἔφη ἐντεῦθεν λαβών. πάνυ δὲ δεξιὸς ὁ ἀχιλλεύς, ὃς βραχύν τινα τόπον τοῦ σώματος τοῦ ἕκτορος ἰδὼν ἀκάλυπτον, εὐστόχως εὐθὺς ἔβαλεν. ὅτι πολλάκις ὁ ποιητής, τὰ ἐκ τύχης, ὡς ἐξ αἰτίας τινὸς ἀποτελούμενα λέγει καὶ ἐκ προνοίας βουλευτικῆς. οἷον. ἦλθε δ' ἐπὶ νότος ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν. τοιοῦτον κοινότερον καὶ τὸ, ἔπνευσεν ἄνεμος, ἵνα ὁ οἶκος καταρριφῇ, ἢ ἀπόληται ἡ ναῦς. ὅμοιον κἀνταῦθα τὸ εἰπεῖν ὡς ἡ τοῦ ἀχιλλέως μελία οὐκ ἀπέτεμε τὸν τοῦ ἕκτορος ἀσφάραγον, ἵνα τι λαλήσῃ. τὸ γὰρ κατὰ τύχην γενόμενον, αἰτιατικῶς ἐξήνεγκεν, ὅ ἐστιν αἰτιωδῶς καὶ κατ' αἰτίαν. εἰπών. οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια, ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσι. λέγει οὖν ἐνταῦθα, ὡς ἐὰν καὶ ἔμψυχον τὸ ἔγχος ἦν καὶ ἔμφρον, καὶ διὰ τοῦτο προνοητικῶς οὐκ ἀπέτεμε τὸν ἀσφάραγον. οὕτω δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις ὡς πολλαχοῦ παρεσημάνθη, ψυχοῖ τὰ ὅπλα ὁ ποιητὴς κατὰ αὐτόνομον γλυκύτητα. καὶ ἄλλως δέ, οἱ ἀνθομολογεῖται νῦν ἡ καθ' ὅμηρον μέσα(?), διὰ τοῦτο πλάττουσι τὴν μελίαν μὴ τέμνουσαν τὸν ἀσφάραγον, ἵνα λαλήσῃ ὁ πεσὼν καί τι ἐπιθανάτιον. ἀσφάραγος δέ φασι, ἀπὸ τοῦ ἀσπαίρω τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. ὃ καὶ ἐπὶ τῶν προγραφέντων σφονδυλίων γέγονεν. ἐν γὰρ τῷ καταπίνειν καὶ ἐν τῷ λαλεῖν, κινεῖται φασὶ ὁ τένων(?). σημείωσαι δὲ ὅτι ἀρέσκει τῶν τισι παλαιῶν, μὴ γράφειν οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμεν, ἀλλ' ἀπὸ σφάραγον. γράφουσι γοῦν δίχα τοῦ κατ' ἀρχὰς ἄ, τρισυλλάβως σφάραγον. λέγοντες οὕτω. σφάραγος, λαιμός. βρόχθος. τράχηλος. ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν τόπον ψόφου. τὸ μέντοι μετὰ τοῦ ἄ τετρασυλλάβως ἀσφάραγον, καυλὸν εἶναι φασὶν ἀκάνθων, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου σαφῶς ἐδηλώθη. οὐδ' αὐτὸς καὶ διὰ τοῦ π' ἀσπάραγος, φυταρίου γνώριμος καυλός. ἐνευθυνούμενος(?) μάλιστα τῇ νήσῳ τῇ ὡς εἰς πάχος φασὶ νάρθηκος, ὃ καὶ ἐσθιόμενος. ὅτι κατὰ τὸ, κεῖσθαι(?) δ' ἐννοήσιν ὁ ἕκτωρ δηλαδὴ ὃ δὲ ἐπεύξατο δῖος ἀχιλλεύς, κεῖται ἀπὸ ἂν εἴ τι τὶς ῥίψας, ἢ ἄλλως βλάψας ἐχθρὸν φίλου ἀπελπισθέντος ἔχειν τὸν βοηθήσοντα, πατρικήσας τὰ ὁμηρικά. ὦ δεῖνα, οἷον ὦ ἕκτορ. ἀτάρ που ἔφης τὸ δεῖνα ἐξαγαρίζων(?), σῶς ἔσεσθαι. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. νήπιε. τοῦ δ' αὖθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων ἐγὼ μετόπισθεν λελειμμένος ἦν, ὅς τοι γούνατα ἔλυσα. ὁ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἀοσσητὴρ ἦν ἀμείνων ἐγώ. πάντως γὰρ ἀμείνων τινός, ὁ καταρρίψας καὶ οὕτω τὰ ἐκείνου λύσας γούνατα. ἔστι δὲ ὀπίζεσθαι μέν, τὸ ἐπιστρέφεσθαι καὶ φροντίζειν, ὅθεν καὶ ὄπις ἡ ἐπιστροφή. ἀοσσητὴρ δέ, ὁ σπουδαῖος βοηθός, καὶ δίχα ὄσσης ἀρήγων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. γούνατα δὲ λῦσαι, τὸ τῆς ἁρμονίας παραλῦσαι, καὶ οὕτω καταρρίψαι. ὅρα ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τό, ἀτάρ που ἔφης. ἀντὶ τοῦ, ἔφης δή. ὡς τοῦ ἀτὰρ ληφθέντος ἀντὶ τοῦ δὲ τοῦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ δή. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ἑλκῆσαι, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς ἑλκυσμοῦ. ἢ καὶ ἐπὶ σπαραγμοῦ καὶ κατακοπῆς. φησὶ γὰρ ἀχιλλεύς, ὅτι σὲ μὲν κύνες καὶ οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, πάτροκλον δὲ κτεριοῦσιν ἀχαιοί. ὅπερ ἀκούσας ἕκτωρ, ὀλιγοδρανέων, λέγει. λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ ἑξῆς, ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀϊκῶς ἐνταῦθα φέρεται διὰ μόνου τοῦ ἰ κατὰ τὴν παλαιὰν ἐν τισιν ἀντιγράφοις, λόγῳ μετρικοῦ δακτύλου. καὶ ἔχει μὲν ἡ τοιαύτη γραφὴ ἀπολογίαν τινὰ ὁποίαν καὶ τό, ἀλγινόεν διὰ τοῦ ἰ γραφόμενον, καὶ τὸ ἠιόνιον(?), καὶ ἄλλα προσημειωθέντα. ἔστι δὲ ὅμως ἀσυνήθεις εἰς τοιαύτην γραφήν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀεικίζειν, καὶ τοῦ ἀεικές, καὶ ἐπιεικές. εἰ δὲ ῥᾷον οὕτως ἡ συναίρεσις τοῦ αἰκίας γίνεται, ἀλλ' οὐδὲν τοῦτο πρὸς ἀπόλογον εὔλογον.

Ὅτι μεγάλη καὶ θερμὴ δυσωπία τό, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων. ἕκτωρ δὲ τοῦτο λέγει ὀλιγοδρανέων ὡς προσεχῶς ἐρρέθη ὅτε δυσωπεῖ τὸν ἀχιλλέα. λέγει ὡς προεκθετικῷ τινι λόγῳ, καὶ ὅτι μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι ἀχαιῶν. ἀλλὰ σὺ μέν, χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι ἤγουν δὸς πάλιν ὄφρα

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαιόλος ἕκτωρ.
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων.
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
Ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας.

πυρός

Ὡς οὐκ ἔσθ᾽ ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
Οὐδ᾽ εἴκεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ᾽ ἄποινα
Στήσωσ᾽ ἐνθάδ᾽ ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα.
Οὐδ᾽ εἴκεν σ᾽ αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγει
Δαρδανίδης πρίαμος, οὐδ᾽ ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
Ενθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή.
Αλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος ἕκτωρ.
Ησ᾽ εὖ γινώσκων προτιόσσομαι. οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλον
Πείσειν. ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός.
Φράζεο νῦν μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ηματι τῷ, ὅτε κέν σε πάρις καὶ φοῖβος ἀπόλλων,
Εσθλὸν ἐόντ᾽ ὀλέσωσιν ἐνὶ σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ᾽ ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ᾽ ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν μὲν τεθνειῶτα προσηύδα δῖος ἀχιλλεύς.

πυρός με τρῶες καὶ τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. ἅπερ καὶ ἐν τῇ πρὸς αἴαντα μονομαχίᾳ ἐλάλησε. καὶ ὅρα ὅτι τε οὐκ εἶπεν ἄποινα ἀλλὰ δῶρα ὀνόματι γενικῷ σεμνότερον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐποίησε. καὶ ὅτι ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησίν. ἅ τοι δώσουσιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ δώσειν, τὸ δῶρον. τὸ δὲ δάψαι, πρωτότυπόν ἐστι καὶ νῦν τοῦ δαρδάπτω ῥήματος. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἀκούει δὲ ἅπερ οὐ βούλεται. εἰδὼς γὰρ ὁ ποιητὴς ὡς ὠμότητος γραφὴν ἀποίσεται ἀχιλλεὺς ἐφ᾽ οἷς τεθνεῶτα τὸν ἕκτορα καταικίσεται, καὶ ὡς τυχὸν ἂν ἐρεῖ τις ὡς λείπεται καὶ τὸ τῶν τοῦ νεκροῦ σαρκῶν αὐτὸν ἀπογεύσασθαι, καὶ θέλων εἰπεῖν ὅτι πρὸς τὸ τῆς λύπης περιὸν τάχ᾽ ἂν εἴπερ ἦν ἐποίησε καὶ τοῦτο, πλάττει τὸν ἀχιλλέα λέγοντα. μή με κύον γούνων γουνάζεο, μὴ δὲ τοκήων. αἲ γάρ πως, ἤγουν εἴθε αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη ἤτοι ἀναπείσοι, ὤμ᾽ ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι. οἷά μ᾽ ἔοργας. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα τὸ βραχὺ κόμμα τὸ, οἷά μ᾽ ἔοργας, ὅσην ἔχει καὶ ἀφηγήσεως καὶ θλίψεως ἔμφασιν, ἐφ᾽ οἷς καὶ ἀνεῖλεν ἕκτωρ τὸν πάτροκλον καὶ ᾐκίσατο. καὶ ἐντεῦθεν πιθανὸς γίνεται ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ ἕκτορος ἑλκυσμός. τὸν γὰρ οὕτω κατ᾽ ἕκτορος ἀγριαινόμενον, εἰκὸς καὶ ἀπανθρώπως ἐκεῖνον ἑλκύσαι. καὶ ἀχιλλεὺς μὲν οὕτως εὔχεται ὄρεξιν αὐτῷ ἐγγενέσθαι, φαγεῖν τῶν τοῦ κυνὸς ἕκτορος σαρκῶν. ὡς δῆθεν ἄλλως οὐ θεμιτὸν ὂν ἢ δυνατὸν ἄνευ ἀλλοκότου τινὸς ὀρέξεως, κυνείων τούτων κρεάτων μετασχεῖν. ἡ δὲ ἑκάβη, οὐχ οὕτως ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀλλ᾽ ἐκείνη εὔξεται τοῦ ἥπατος ἅψασθαι τοῦ ἀχιλλέως, ὡς πάντως ἂν φαγουμένη. καὶ ἔστιν ἐκεῖνο πρέπον βαρβάρῳ γραῒ μητρὶ φιλοτέκνῳ. ταῦτα δὲ τὰ νοήματα, τὴν ἀρχὴν ἔχει ἐκ τοῦ λόγου τοῦ διός. εἰπόντος που πρὸς τὴν ἥραν, ὡς εἰ δὲ σὺ ὠμὸν βεβρώθοις πρίαμον καὶ τὰ ἑξῆς. ἰστέον δὲ ὅτι τε οὐ καινὸν τὸν ἀχιλλέα ἐθελῆσαι ὠμὰ κρέα ἕκτορος δαίσασθαι, ἢ τὴν ἑκάβην εὔξασθαι ἥπατι ἐμφῦναι ἀνδρὸς ἐχθροτάτου. εἰ καὶ τυδεὺς ἐγκεφάλου ἐχθροῦ κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐρρόφησε. καὶ ἀνάξαρχος δὲ ὁ εὐδαιμονικὸς φιλόσοφος, ἐδίδασκε κολακεύων τὸν μέγαν ἀλέξανδρον τὰς τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων δειπνοῦντα προσφέρεσθαι κεφαλάς. καὶ ὅτι πολλάκις ὁ θυμὸς μὴ ὅτι γε τοῖς ἐμψύχοις, ἀλλὰ καὶ ἀψύχοις κίνδυνον ἐπιπηδᾷ. οὕτω πάνδαρος θυμῷ κινηθείς, ἠπειλήσατό που τοῖς τόξοις φθοράν. οὕτω καὶ ἀναξανδρίδης πικρὸς τὸ ἦθος ἀποβὰς, ἐκόλαζέ ποτε ἃς ἐποίει κωμῳδίας. ὅτε γὰρ μὴ νικῴη, λαμβάνων αὐτὰς, ἐδίδου κατατεμεῖν εἰς λιβανωτὸν, μὴ μετασκευάζων ὡς οἱ πολλοί. διὸ πολλὰ τῶν δραμάτων κομψὰ ἔχοντα, ἠφάνιζε, δυσκολαίνων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ γῆρας. καὶ ὅτι ἀποτεινόμενος ὁ ἀχιλλεὺς πρὸς τὴν τοῦ ἕκτορος ἱκετείαν, πρὸς μὲν τὸ, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων καὶ τοκήων, φησί. μή με γούνων γουνάζεο, μὴ δὲ τοκήων. παραλιπὼν διὰ συντομίαν ἐναγώνιον τὸ, ψυχῆς. πρὸς δὲ τὸ, μή με ἔα κύνας καταδάψαι, οὐ μόνον ἀπειλεῖται κυσὶ παραθεῖναι αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ κύνα αὐτὸν προσκαλεῖ. κεῖται δὲ ἡ περὶ τῶν ῥηθέντων κυνῶν ἑξῆς ἀπειλὴ, ἐν τόποις δυσίν. ἤγουν ἐν τῷ, ὡς οὐκ ἔσθ᾽ ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι. ἤγουν οὐκ ἔστιν ὃς ἀπαγάγοι ἂν σου τοὺς κύνας. κεφαλὴν γὰρ κἀνταῦθα τὸν ὅλον ἕκτορα λέγει. καὶ μετ᾽ ὀλίγα, ἐν τῷ, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. καὶ οὕτω μὲν πρὸς τὰ δύο ἀχιλλεὺς ἀπετείνατο. πρὸς δὲ τὸ, ἅλις δέδεξο δῶρα, λέγει ὅτι οὐδ᾽ εἴκεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ᾽ ἄποινα στήσωσ᾽ ἐνθάδ᾽ ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. οὐδ᾽ εἴκεν σ᾽ αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι δαρδανίδης πρίαμος, οὐδ᾽ ὧς σέ γε πότνια μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή. τοῦτο δὴ ὃ προέλεγεν ἡ ἑκάβη. ὅπερ καὶ πρὸς τὸ, ἵνα πυρός με λελάχωσι θανόντα εἶπεν ὁ ἀχιλλεύς. σημείωσαι δὲ ὡς τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἦθος στρεπτὸν εὑρεθήσεται καὶ διὰ τοῦτο ἀγαθὸν, εἴγε στρεπταὶ φρένες ἐσθλῶν. εἰ γὰρ καὶ μήτε ἄποινα λήψεσθαι ὑπὲρ τοῦ ἕκτορός φησι, ἅπερ ἐκεῖνος δῶρα σεμνῶς ὡς εἴρηται εἶπεν, καὶ κυσὶ δὲ καὶ οἰωνοῖς ἐκθέσθαι αὐτὸν, ἀλλὰ προϊὼν, οὐχ οὕτω ποιήσει. Ορα δὲ καὶ τὸν τοῦ λόγου χαρακτῆρα

ὅμοιον

ὅμοιον ὄντα τοῖς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ τῶν λιτῶν. καὶ ἐκεῖ γὰρ, ἄλλα ὀξύτερον κατὰ κίνησιν ὀργῆς τοῖς πρέσβεσιν ὑποκρινόμενος, ἄλλα ὕστερον ἐποίησε χρηστότερα. καὶ νῦν τοσαῦτα λύτρα μετρήσας, οὐ πολλῶν δώρων μετὰ ταῦτα τὸν ἕκτορα λύσεται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εὐεπίφορος ὁ ἥρως ὥσπερ ἐν ταῖς λιταῖς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα εἰς τὰς τῶν δώρων ὑπερβολὰς, δεκάκις λέγων καὶ εἰκοσινήριτα καὶ ἑξῆς ὡς ἐῤῥέθη. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. τῶν δὲ κατὰ μέρος, τὰ ἐπιδρομῆς ἄξια, τοιαῦτα. τὸ μὲν γούνων γουνάζεο, ὅμοιόν ἐστι τῷ, οἶνον οἰνοχοεῖν. μάλιστα δὲ τῷ, πόλεμον πολεμίζειν καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ πώς ἐν τῷ, αἲ γάρ πως, περιττὸν φαίνεται. θηριώδους γὰρ ὄντος τοῦ ἐθέλειν ἀνθρωπείων σαρκῶν ἀποφαγεῖν, λέγει ὡς εἰ καὶ μὴ κατὰ φύσιν ἔχω οὕτως ἐφίεσθαι, ὅμως εὔχομαι ἐπελθεῖν πως ἐμοὶ, ἤγουν ὅπως δή ποτε ἐκ θεομηνίας τυχὸν ἢ ἑτεροίου θυμοῦ, ἐγγενέσθαι μοι τοιαύτην ὄρεξιν. τὸ δὲ ἀνείη, γράφεται καὶ διὰ τοῦ η παράστασιν, ἢ τροπῇ τοῦ ε τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἢ καὶ ἐκ τοῦ αἰτίου πλεονασμῷ τοῦ η. ὅτε οὐδὲ προσγράφεται τὸ ι κατὰ τὴν παραλήγουσαν. τὸ δὲ εἰκοσινήριτα, ἀντὶ τοῦ πρὸς εἴκοσιν ἐριστὰ, ἤτοι ἐρίζοντα καὶ ἰσάζοντα. τουτέστιν οὐ δεκάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰκοσάκις τοῖς σοῖς κτήμασιν ἐξισούμενα. ἢ καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐριστὸν μὲν εἴη ἂν τὸ ἀντιλεγόμενον τίμημα τοῦ νεκροῦ. νήριστον δὲ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ νήριτον, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ γνωστὸς καὶ γνωτὸς γίνεται, τὸ ἀνέριστον καὶ ἀναντίῤῥητον καὶ ἤδη τυπωθὲν καὶ ὁρισθὲν καὶ δίκαιον. δεκάκις οὖν νήριτον ἀπὸ κοινοῦ κατὰ παράθεσιν, καὶ εἰκοσινήριτον κατὰ σύνθεσιν, τὸ δεκαπλοῦν καὶ εἰκοσαπλοῦν ἄξιον τίμημα. ἔστι δὲ ἡ τοῦ εἰκοσινηρίτου σύνθεσις, ὁμοία τῷ εἰκοσίπηχυ. καὶ ἐπαινεῖται ἡ τοιαύτη μάλιστα σύνθεσις. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὸ, εἰκοσίκλινον εἶχεν οἶκον ἐπιτήδειον πρὸς τὰς ὑποδοχάς. εἰκοσάπηχυ δέ φασιν εἰπεῖν καὶ εἰκοσάκλινον, οὐ χρή. καὶ ἔδοξε τοῖς ὕστερον οὕτω λέγειν. οἳ καὶ πεντάκλινον, καὶ τοιαῦτά τινα λέγουσι. τὸ δὲ στήσωσι, τεχνικὴ λέξις ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προείρηται. τὸ δὲ σὲ αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσεσθαι, δηλοῖ μὲν τὸ, χρυσῷ λύσασθαι. ἔστι δὲ τὸ ἐρύσεσθαι παρακτικὸν τοῦ χρυσοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ τοιούτου, ἔοικε παρονομάζεσθαι ὁ χρυσός. τὸ δὲ σὲ αὐτὸν, οὐδ᾽ αὐτὸ σύνθετον ἀντωνυμίαν δηλοῖ τὴν σαυτὸν, ἀλλ᾽ ἐν ὑπεροχῇ τινι κεῖται. καθά που πρὸ τούτων καὶ τὸ, αὐτόν μιν. τὸ δὲ ἀνώγοι, οὐ δύναται δηλοῦν τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον κέλευσιν. οὐ γὰρ ἂν κελεύσοι ὁ πρίαμος τῷ ἀχιλλεῖ. σημαίνει δὲ, ἢ τὸ ἱκετεύειν, ἢ τὸ ἁπλῶς λέγειν. ἴσως δὲ καὶ εἰρωνικῶς αὐτό φησιν ὁ ἀχιλλεὺς ὡς βασιλέως ὄντος τοῦ πριάμου καὶ κελεύειν ἐθέλοντος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, χρυσῷ σταθμηθέντα τὸν ἕκτορα λυθῆναι παρὰ πριάμου, ὁμήρῳ μὲν οὐ δοκεῖ. οἱ δὲ ὕστερον, ἱστοροῦσι τοῦτο γενέσθαι. λέγοντες ὅτι ὁ ἀχιλλεὺς χρυσὸν τῷ ἕκτορι ἀντιστήσας καὶ λαβὼν, οὕτω τὸν νεκρὸν ἀπέδοτο τῷ πατρί. τὸ δ᾽ αὐτό φασι παθόντα ὕστερον καὶ αὐτὸν, ἀποδοθῆναι τοῖς ἕλλησιν ὡς καὶ λυκόφρων ἱστορεῖ, ὅτε τοξευθεὶς ἀχιλλεὺς ὑπ᾽ ἀλεξάνδρου ἔπεσε. τὸ δὲ ὃν τέκεν αὐτὴ, ἢ ἐκ περιττοῦ εἰς οὐδὲν δέον κεῖται ἀφελῶς οὕτω λεχθὲν, ἢ πρὸς σαφήνειαν, ἵνα μὴ ἁπλῶς μήτηρ αὐτὸν νοήσεται ἀορίστως, ἀλλ᾽ ἡ τοῦτον τεκοῦσα. ἢ καὶ ἄλλως, ἵνα μήτηρ νοηθείη ἡ κατὰ φύσιν, οὐ μὴν θέσει κατὰ διάθεσιν. ὁποία τις ἐστὶ τῷ εὐμαίῳ ἐν ὀδυσσείᾳ ἡ δέσποινα ἀντίκλεια. τὸ δὲ, κατὰ πάντα δάσονται, ἀντὶ τοῦ καταμερίσονται ὅλον τὸν ἕκτορα. καὶ ἔστι σύνηθες ὁμήρῳ νοεῖν τὸ πᾶς, ἀντὶ τοῦ ὅλος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, μή με κύον γούνων γουνάζεο, καὶ τὰ ἑξῆς, χρήσιμά εἰσιν εἰς λόγου πεζοῦ παραπλοκὴν, πῇ μὲν, ἐπί τισι θυμουμένοις, πῇ δὲ ἐπὶ ἀδωροδοκήτοις. ἃ δὲ ὁ ἕκτωρ καταθνήσκων προσείπη τὸν ἀχιλλέα ἤγουν τὸ, ἦ σ᾽ εὖ γινώσκων, προτιόσσομαι, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλον πείσειν. ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός. φράζεο νῦν μή τοι θεοῦ μήνιμα γένωμαι ἤματι τῷ ὅτε κεν καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρεῖ ἄν τις ἱκετεύσας μέν τινα ἐν κινδύνῳ, μὴ πείσας δέ. δηλοῖ δὲ τὸ μὲν προτιόσσομαι, τὸ προσβλέπω, ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι. τὸ δὲ μή τι τοι θεοῦ μήνιμα γένωμαι, ἀντὶ τοῦ μή σοι ὀργισθῇ θεὸς δι᾽ ἐμέ. τὸ δέ γε καταθνήσκων, περιττῶς κεῖται μετὰ προθέσεως, καθὰ καὶ τὸ, κατατεθνειώτων, ἐν τῷ, νεκύων κατατεθνειώτων. ὅτι δὲ καὶ εὖ γινώσκων προμαντεύεται τὸν τοῦ ἀχιλλέως ἄρτι θάνατον ὁ ἕκτωρ, αὐτίκα εἰρήσεται. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, σιδήρεός σοι ἔνδοθι θυμὸς, σεμνότερον ὁ ἕκτωρ εἶπεν, ἤπερ ὁ ἀχιλλεὺς ἔφρασε περὶ ἑαυτοῦ. ὁ μὲν γὰρ, εὐξάμενος φαγεῖν ὠμὰ ἕκτορος κρέα, ἀπεθηρίωσεν ἑαυτόν. ἕκτωρ δὲ, μέσως πως ἔσκωψε. σιδηρέα γὰρ ψυχὴ, οὐ μόνον ἀπήνειαν δηλοῖ, ἀλλά που καὶ στεῤῥότητα. ὅμηρος γοῦν οὕτως ἔφη, μὴ ἂν δυνήσεσθαι φράσαι πληθὺν ἀχαιῶν, οὐδ᾽ εἰ χάλκεον αὐτῷ ἦτορ ἐνείη. τοιοῦτος δέ τις νοῦς καὶ ἐν τῷ, ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος. καὶ ἴσως πραΰνων τὸν ἀχιλλέα, οὕτως ἔφρασεν ὁ ἕκτωρ. εἴπως μετὰ θάνατον φείσεται αὐτοῦ. ὡς εἰ μή γε τοῦτ᾽ ἦν, τί ἐκώλυε, κύνα προσφυέστερον ἀντικαλέσαι τὸν ἀχιλλέα; τὸ δὲ ἔνδοθι, οὐκ ἀναγκαίως κεῖται ἐν τῷ, σιδήρεος ἔνδοθι θυμὸς, ἀναπληροῖ δὲ ὅμως στίχον. ὅτι καὶ ἡ τοῦ ἕκτορος ψυχὴ ὡς καὶ πρὸ τούτου ἡ τοῦ πατρόκλου, ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος ἤδη καὶ κατὰ σημεῖον δι᾽ οὗ ἐφαπτομένη αὐτοῦ, προορᾷ τὸ μέλλον, καὶ ὡς εἴρηται προλέγει τῷ ἀχιλλεῖ. ἔνθα δεξιῶς ὁ ποιητὴς ἐν στενῷ καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις παρεῤῥίπτων τὸν ἀχιλλέως θάνατον, φησίν. ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε πάρις καὶ φοῖβος ἀπόλλων ἐσθλὸν ἐόντα ὀλέσωσιν ἐνὶ σκαιῇσι πύλῃσιν. ἃς ἑτέρας τινὲς εἶναι φασὶ τῶν πρὸ βραχέων εἰρημένων δαρδανιῶν. αὗται μὲν γάρ φασι, πρὸς τῇ δυσμῇ. αἱ δὲ δαρδάνιαι, ἀνατολικαί. ὅτι δὲ πρὸς τὸ θανεῖν ὢν ὁ ἕκτωρ ταῦτα εἶπε, δηλοῖ ὁ ποιητὴς, φάμενος. ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. τὸ δὲ ἑξῆς, ψυχὴ δ᾽ ἐκ ῥεθέων πταμένη καὶ τὰ ἑπόμενα, καὶ ἐν τῇ π ῥαψῳδίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ δὲ εἴρηται.

Τέθναθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα. καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τόγ' ἄνευθεν ἔθηχ'. ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'. ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος. οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς ἐν ἀχαιοῖσιν, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν.
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι,
Εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν τρώων νόον ὅν τιν' ἔχουσιν.
Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος,
Ἦε μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος
Πάτροκλος. τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κοῦροι ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα. τόνδε δ' ἄγωμεν.
Ἠράμεθα μέγα κῦδος. ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον.
Ὧ τρῶες κατ' ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο.

Ὅτι δὲ, τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ θεὸς ἐθέλῃ τελέσαι, οἰκεῖον ῥηθῆναι πρός τινα κινδυνεύοντα μὲν, θρασέως δὲ ἀπειλούμενον. ὁποῖός τις καὶ ὁ Ἕκτωρ καταμαντευόμενος θάνατον τοῦ ταῦτα εἰπόντος ἀχιλλέως ὀπισθίως ἔθνησκε. τὸ δὲ τέθναθι, ὡς τὸ τέτλαθι κανονίζεται. ὅτι κειμένου Ἕκτορος, περιδραμόντες ἀχαιοὶ ὅτε ἀχιλλεὺς ἀπ' ὤμων τεύχεα ἐσύλα, θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος. καὶ γοῦν ὁ στάχυς οὐκ ἦν, ἀλλ' ἡ καλάμη διέφαινεν ἐκεῖνον. ἡ συμμετρίας μελῶν καὶ μερῶν ἀπαρτιζούσης καθόλου τὸ κάλλος μετὰ καὶ εὐχροίας ἐπανθούσης. ἡ μὲν εὔχροια τοῦ νεκροῦ Ἕκτορος, ᾤχετο. ἡ δὲ συμμετρία, ἐσώζετο. ἀφ' ἧς τὸ εἶδος ἀγαστὸν ἔτι ἐφαίνετο. καὶ ὅρα ὅτι οὐ κατὰ τὴν ἀλλαχοῦ γραφεῖσαν ἱστορίαν, οὐκ εὖ εἶχε τοῦ εἴδους ὁ Ἕκτωρ κατά τινας, ὅς καὶ τεθνεὼς, ἀγητὸν εἶδος ἐκφαίνει. οὕτω δὲ ἦν περίκλυτος ὁ Ἕκτωρ καὶ θέας ἄξιος, ὥστε καθὰ Πλούταρχος ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἄρατον ἱστορεῖ, νεανίσκος τις ἐν Λακεδαίμονι ἐμφερέστατος Ἕκτορι γενέσθαι λεγόμενος, ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θεωμένων κατεπατήθη ὡς τοῦτο ἔγνωσαν. τοῦτο δὲ, οὐ πρὸς ὀργὴν γέγονεν, ἀλλ' ὅτι διὰ θαῦμα οἱ θεαταὶ εἰς πύκνωμα συνεστράφησαν. καὶ τοῦτο μὲν, οὕτως. ὁ δὲ ποιητὴς ἑλληνικὴν ἐνταῦθα οὐ καίειον ὠμότητα διαγράφων, φησὶ καὶ ὅτι. οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη. ἑρμηνεύων δὲ τὸ ἀνουτητὶ, πρῶτα μὲν τίθησι βραχεῖαν συνήθως ἠθοποιίαν τοῦ δήμου. εἰπών. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι ἤτοι ψηλαφᾶσθαι Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ. εἶτα ἐπάγει τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἀνουτητί. ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς. κεραννύμενος δι' οὗ τοῦ κειμένου μὲν θάνατον. ἴσως μὲν, θυμοῦ χάριν. ἴσως δὲ, καὶ ἀχιλλεῖ χαριζόμενος. εὖ δὲ ποιῶν ὅμηρος, ἡρμήνευσε τὸ ἀνουτητί. ὡς μὴ ἀμφίβολος ἔννοια εἴη, δυναμένων τινῶν ὑπονοεῖν ὡς οὔτις παρέστη μὴ φθάσας οὐτασθῆναι ὑπὸ τοῦ ἦν μὲν ὅτε ἀτειρέος καὶ σκληροῦ νῦν δὲ μαλακοῦ Ἕκτορος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι προοικονομία ἐστὶ καὶ ταῦτα τῆς μικρὸν ὕστερον εἰς τὸν Ἕκτορα τοῦ ἀχιλλέως ὠμότητος. εἰ γὰρ οἱ ἄλλοι οὕτω διάκεινται πρὸς τὸν κείμενον, πολλῷ πλέον ἀχιλλεὺς ἀγριαίνοιτ' ἂν κατ' αὐτοῦ. ὃς καὶ μεγεθύνων τὸ οἰκεῖον κατόρθωμα μετὰ καὶ ἐπιεικείας, λέγει ὡς ἐπεὶ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν ἢ ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, καὶ ἑξῆς. ἐρεθίζων εἰς θυμὸν οὕτω καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἀχαιούς. τὸν δὲ τοιοῦτον λόγον παρῳδήσας τις εἰς τὸ, θεὸς ἔδωκεν, ἐρεῖ ἐπί τινος κακοποιοῦ ἀνθρώπου πεσόντος, ἢ καὶ ἁπλῶς ἡττηθέντος. ὥσπερ καὶ τὸ, ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι, ῥηθήσεταί ποτε πρὸς τὸν ἐκ πολλῆς σκληρότητος ταπεινωθέντα ἢ ἄλλως μαλακώτερον γενόμενον. ἐν ᾧ καί τι κάλλιον ἔχει τὸ, μάλα δὴ μαλακώτερος, ἀλλοῖον τὲ, καὶ

τὸ ἐκ περιηχήσεως. ἀστεῖον δὲ τό, μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι, ῥηθὲν τροπικῶς ὡς ἐπὶ σκληροῦ καὶ ἀτέγκτου καὶ ἀτειροῦς σώματος ἀπαλυνθέντος ὁπωσοῦν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα καὶ ἑξῆς, ἀκέφαλον στίχον οἱ παλαιοί φασιν, ὅμοιον τῷ, φίλε κασίγνητε. ὥστε οὐκ ἀναγκαῖον προσυφαίνειν ἐκεῖ τὸ φίλε ὡς ἂν ἀποτελεσθείη δάκτυλος. ἀλλ' ὀξυνομένης τῆς ἀρχούσης, μεμηκύνθαι κἀκεῖνον τὸν στίχον ὡς ἀκέφαλον. σημείωσαι δὲ ὅτι τό, κακὰ ἔρδεσκεν ὅσα οὐ σύμπαντες ἄλλοι, οὐκ ἔστιν ἐπινοήσασθαι καινοτέραν σύγκρισιν. πολλὰ μὲν γὰρ εἰπεῖν καὶ ἄπειρα καὶ ἀπειρέσια καὶ εἴ τι τοιοῦτον, οὐδέν τι λέγει μέγα διὰ τὸ ἀόριστον. προσώπῳ δέ τινι ἑνὶ παραβαλεῖν εἴτε καί τισι πλείοσι τὰ τοῦ ἕκτορος ἐπὶ ἀχαιοῖς, οὐδ' αὐτὸ μεγαλεῖον ἔχει. μεῖζον δὲ πάνυ, τὸ παραθεῖναι τὰς ἐκείνου βλάβας, ταῖς ἐκ τῶν ὅλων τρώων τε καὶ ἐπικούρων. τούτοις γὰρ δηλοῖ τό, οἱ ἄλλοι. οἱ ἑτερογενεῖς δηλαδὴ ἡμῖν τοῖς ἀχαιοῖς. ὃ δὴ ὁμοίως ἔχει πρὸς τό, ἰχθύες οἱ ἄλλοι. τὸ πρὸ ὀλίγων γραφέν. εἰ δὲ ἀντεσήκου πρὸς πάνυ σεμνὴν σύγκρισιν καὶ τὸ εἰπεῖν ὡς τόσα κακὰ ἕκτωρ ἔρεξεν ὅσα οὐδ' αὐτὸς θεός, ἰστέον ὡς δοκεῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐθέλειν μὲν εἰπεῖν καὶ τοιοῦτόν τι, ὀκνῆσαι δὲ φάναι θεὸν ῥεκτῆρα κακῶν. διὸ σιγήσας αὐτὸ ἐνταῦθα διὰ τὸ βλάσφημον, φησὶν αὐτὸ κατωτέρω ἀσφαλῶς κατ' ἐνδοιασμὸν ἐν τῷ, ἕκτορα δῖον, ᾧ τρῶες κατὰ ἄστυ ὡς θεῷ εὔχοντο. ὅτι συνήθως τῷ ποιητῇ ὡς προέγνωσται, ἀνωφελέσιν ἐννοίαις ἐπιλέγειν τό, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. οὕτως ὁ ἀγήνωρ ἔφη. οὕτως ὁ ἕκτωρ. οὕτω καὶ νῦν ἀχιλλεύς. ὃς εἰπὼν ὡς πολέμαρχος, εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν, ὄφρα ἔτι γνῶμεν τρώων νόον ὅν τινα ἔχουσιν, ἢ καταλείπουσι πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος, ἢ μένουσιν ἕκτορος οὐκέτ' ἐόντος, μεταμέλεται εἰπὼν τό, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα καὶ ἑξῆς. εἶτα ἐπαγαγὼν τό, ὅτι κεῖται πὰρ νήεσσιν νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος πάτροκλος. τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι. ὄφρ' ἂν ἔγωγε ζωὸς ἐν ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω, ἢ καθ' ἑτέραν γραφήν, ζωοῖσι μετείω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. τοῦτο δέ, οὐ περιέργως ἔρριπται, ἀλλὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν ἐμφαίνει τοῦ ἥρωος. εἶτα διὰ θερμότητα φιλίας, προστίθησι καὶ ὑπερβολήν. λέγων ἃ δὴ καὶ αὐτὰ καθὰ καὶ τὰ προσεχῶς ῥηθέντα ἀνωτέρω, πᾶς ἂν εἴποι ἐπὶ ἀγαθῷ φίλῳ κειμένῳ. εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο ἤγουν ἐν ᾅδου, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. μονονουχὶ λέγων, ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ ζῆν περίειμι ἐγὼ ἁπάντων τὰ φιλικά, οὕτω δὴ καὶ θανών. κἂν γοῦν πάντες θανόντες λανθάνονται, ἀλλ' ἐγώ, οὐ τὸ τοῖς ἄλλοις ὅμοιον πείσομαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὴ θελῆσαι τὸν ἀχιλλέα πειραθῆναι τοῦ τείχους, ᾧ φαινομένῳ μέν, διὰ πάτροκλον ὡς ἐρρέθη γίνεται, ἵνα ταχὺ τῇ ταφῇ ὁσιωθῇ. ἀληθῶς δέ, οὐκ ἐθέλει ὅμηρος τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα μὴ ἀχρεῖον δείξῃ τὸν κάματον τοῦ ἀχιλλέως. οὐ γὰρ ἦν γενναῖόν τι δρᾶσαι αὐτόν, ὅτι μὴ δὲ πέπρωτο τὴν τροίαν ὑπ' αὐτοῦ ἁλῶναι. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐκαλλώπισε ῥυθμῷ παροξυτόνων λέξεων τὰ κατὰ πάτροκλον, εἰπών. κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος πάτροκλος. ἔχει δὲ κάλλος πρὸ τούτων, καὶ τὰ ἐν τέλει στίχων δύο πάρισα τό, τοῦ δὲ πεσόντος, καὶ ἕκτορος οὐκέτ' ἐόντος. ἃ καὶ ἰσοδυνάμά εἰσι. τὸ δὲ μετείω, ἀντὶ τοῦ συνῶ. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ τὸ μετέω, ἐξ οὗ μετέησι τὸ συνυπάρχει. τὸ δὲ ὀρώρῃ, ὅμοιόν ἐστι καὶ νῦν τῷ ὀλώλῃ. ὡς γὰρ ἐκεῖνο παρακείμενός ἐστιν ὑποτακτικὸς ἐκ τοῦ ὄλωλα, οὕτω καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὄρωρα. δῆλον δὲ καὶ ὅτι οὐ παντὶ ζῶντι ὄρωρε γούνατα. διὸ καὶ ἐνταῦθα τῷ ζωοῖς μετεῖναι, προσετέθη τὸ καὶ ἐρρωμένως ἔχειν τῶν γονάτων. ὅτι δεικνύων ὁ ποιητὴς ταῖς ψυχικαῖς εἰσάγειν διαχύσεσι πρέπεσθαι ὡς εἰκὸς καὶ τὸ ἐθέλειν ᾄδειν ὅτε καὶ λέγοι ἂν ὁ πλάτων ὡς οὐδὲν ζῶον λυπούμενον ᾄδει, πλάττει τὸν ἀχιλλέα ἐνταῦθα δι' ὑπερβολὴν τοῦ χαίρειν, λέγοντα. νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κοῦροι ἀχαιῶν, νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, ἤγουν εἰς νῆας ἐπανέλθωμεν. καὶ εὐθὺς μέλος σχεδιάζει αὐτὸς οἷα μουσικὸς ὤν, ὡς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ἔγνωσται τῶν λιτῶν. καὶ ἀναμέλπει παιήονα τουτέστι παιᾶνα τοῦτον σεμνῶς ὁλοδάκτυλον. ἠράμεθα μέγα κῦδος. ἐπέφνομεν ἕκτορα δῖον. ᾧ τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο. καὶ θαυμαστέον τῆς συντομίας τὸ μέλος. οἷα ἐπιτμηθὲν οὐ μόνον διὰ τὸ αὐθωρὸν σχεδιασθῆναι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴη τῷ πανελληνίῳ ἐφικτόν τε καὶ εὐπερίληπτον. τινὲς δέ, ἠθέλησαν αὐτὸ ἀθετῆσαι ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀχιλλέως ὄν. ὁ γὰρ ἐξευτελίσαι φθάσας ἀλλαχοῦ τὸν ἕκτορα εἰς τοσοῦτον ὡς δοκεῖν εὐκαταφρόνητον εἶναι καὶ πατρόκλῳ, πῶς νῦν μέγα κῦδος ἀρέσθαι φησί, τὸν τοιοῦτον ἀνελών; ἔστι δὲ πρὸς τοῦτο εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ὡς τῷ ὄντι μεγίστου ὄντος τοῦ ἕκτορος, ᾄδει ταῦτα ὁ ἀχιλλεύς, ἀλλ' ἐπὶ ἐρεθισμῷ καὶ λύπῃ τῶν ἀκροωμένων πολεμίων. ὡς τοῦ δήμου τῶν τρώων θεὸν ἡγουμένων τὸν ἕκτορα. καθὰ καὶ αὐτὸς νῦν λέγει, καὶ ἡ ἑκάβη δὲ μετ' ὀλίγα δηλοῖ ἐν τῷ εἰπεῖν, ὅτι οἱ τρῶες ὡς θεὸν ἐδεξιοῦντο τὸν ἕκτορα. καὶ ἄλλως δὲ ἡ κατὰ τὴν τραγῳδίαν παρ' ἐλπίδας χαρά, τοιαῦτα πείθει ἐξ αὐτοσχεδίου ᾄδειν τὸν ἥρωα. ἔστι δὲ οὐδ' ἀληθῶς ᾠδὴ πρὸς ἀκρίβειαν ὁ ἐνταῦθα παιήων, ἀλλ' ὡς οἷον ἐπῳδός τις, στίχῳ γὰρ ἑνὶ σφίγγεται πάνυ γοργῶς δυσὶ κόμμασι διοικουμένῳ. ὡς εἶναι νοεῖν, ὅτι πρὸ τοῦ ἑνὸς τούτου ἔπεισιν ἄλλων τινῶν ᾀδομένων ἐννοιῶν, εἶτα ἐπήγετο αὐτοὺς νόμῳ ἐπῳδοῦ. εἰ δὲ σιωπᾷ ὅμηρος τὰς πρὸ τοῦ ἐπῳδοῦ ᾠδὰς ἃς αὐτὸς ἐπιφέρεται. τί καινόν. εἴγε καὶ τὸν παιήονα οὐκ ἐπισημαίνεται εἴπερ ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν ᾔσθη. ὡς μὲν γὰρ ἐνέδωκεν αὐτὸν ὁ ἀχιλλεύς, ἔγνωμεν. εἰ δέ γε οἱ ἀχαιοὶ αὐτὸν ἔμελψαν, οὐ παρεσημήνατο. ἐν τούτοις δὲ ἀναμνηστέον καὶ ὅτι τοῦ ᾄδειν μὲν καὶ μέλπειν, οὐ δοκεῖ διαφορὰ εἶναι. τὸ μέντοι ψάλλειν, ἀμφοῖν διαφέρει, καθὰ δηλοῖ ὁ φράσας τό, παρὰ τὸ δεῖπνον ᾄδουσι

καὶ

καὶ ψάλλουσιν αἱ παλλακαὶ τῷ βασιλεῖ. καὶ μία μὲν, ἐξάρχει. αἱ δὲ ἄλλαι, ἀθρόως ᾄδουσιν. ἔστι δὲ ᾠδὴ μὲν, ἡ παρὰ τὸ ᾄδειν, λόγος μεμελισμένος. ψάλλειν δὲ, τὸ διὰ ὀργάνων μουσικῶν, καὶ μάλιστα τοῦ ἰδίως λεγομένου ψαλτηρίου. ἐνταῦθα σημείωσαι καὶ ὅτι καθὰ συνοῦνται παντελῶς αἱ κατὰ τὸ πλῆθος ἠθοποιΐαι ὡς μυριαχοῦ ἔγνωσαι, οὕτω πολλῷ πλέον καὶ ὁ παιήων, ὃς παντὶ τῷ στρατῷ ἐπετάχθη ᾄδεσθαι. εἷς γὰρ ἕτερος περαίνει αὐτόν. εἰ δὲ καὶ τὰ σκόλια βραχυλογοῦνται, ἄλλος ὁ περὶ ἐκείνων λόγος. ὅτι δὲ παιήων οὐ μόνον ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλῶς ἐπὶ καταπαύσει κακῶν, ἢ ὄντων, ἢ ἐλπιζομένων, προδεδήλωται. καὶ ὅτι καὶ Ἀπόλλωνος ἐστὶν ἐπίθετον. καὶ κύριον δὲ ὄνομα τοῦ παρὰ θεοῖς ἰατροῦ. καὶ ὅτι ὁ ᾀδόμενος παιήων, καὶ παιὰν ἐλέγετο, εὕρημα δέ φασιν Ἀπόλλωνος ὁ τοιοῦτος παιὰν, ἐξευρεθεὶς μετὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν Πυθοῖ δράκοντος, ἐξ οὗ καὶ Πύθιος δοκεῖ λέγεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι προϋπάρχει μὲν ῥῆμα, παίω τὸ θεραπεύω, ἐξ αὐτοῦ δὲ γίνεται παιάων ὄνομα ὡς μαχάων, καὶ δηλοῖ τὸν θεραπευτικόν. τοῦτο δὲ τρέψαν μὲν τὸ α εἰς η, ποιεῖ τὸν παιήονα. εἰ δὲ συγκοπῇ, τοῦ ω μὲν συγκοπέντος, γίνεται ἐξ αὐτοῦ παιὰν, ὡς ἀλκμάων ἀλκμὰν, καὶ ἀμυθάων ἀμυθὰν παρὰ Πινδάρῳ. τοῦ δὲ α συγκοπέντος, γίνεται ὁ παιὼν, ὡς τὸ, Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῷ μὲν ἐχθρῷ Ἀχιλλεῖ, δέδωκεν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα εἰπεῖν μέγα κῦδος τὸ πεσεῖν τὸν δῖον Ἕκτορα. τῇ δὲ φίλῃ μητρὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ καὶ τρίτην ἐπιφιλοτιμεῖται λέξιν, ἐν οἷς ἐρεῖ μάλα μέγα κῦδος εἶναι τοῖς Τρωσὶ τὸν υἱόν. ἔνθα καὶ ὅρα ὅπως τὸ Ἀχίλλειον ἔπος τὸ, ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς εὔχοντο, ἡ γραῦς εἰς κόμμα κατέκλεισεν. εἰποῦσα. οἵ σε θεὸν ὣς δειδέχατο, τουτέστιν ἐδεξιοῦντο. αἰτία δὲ τῆς τοιαύτης εὐχῆς, τὸ, δῖον Ἕκτορα. ὡς γὰρ τὸ ἁπλῶς θεῖον εἰς θεοῦ μοῖραν ἡ κοινὴ θερμότης ἀνῆγεν, οὕτω καὶ τὸ δῖον διὰ τὸ παρωνομάσθαι ἀπὸ Διός. διὸ καὶ προσκυνητὸν ἦν ἐκείνοις τὸ δῖον ὅσα καὶ δαίμων. τὸ δὲ ἠράμεθα καὶ ἐπέφνομεν, δοκεῖ μὲν ἐκ ἐπαλληλίας ᾄδεσθαι, κοινουμένου Ἀχιλλέως τὴν νίκην καὶ τοῖς λοιποῖς Ἀχαιοῖς, εἴπερ εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς ἀνένευσεν, οὐκ ἂν ἀφῆκαν πεσεῖν ὑπ᾽ αὐτῷ τὸν Ἕκτορα, βελέμνοις πικροῖς καταρρίψαντες. ἔχει δέ τι καὶ μεγαλοφροσύνης. οἷα τοῦ Ἀχιλλέως ἑαυτὸν εἶναι τιθεμένου τοὺς πάντας Ἀχαιούς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ θελήσαντος εἰπεῖν, ὡς μέγα κῦδος ἠράμην καὶ ἔπεφνον, ἀλλ᾽ ἠράμεθα καὶ ἐπέφνομεν, ἐγὼ οἱ πάντες Ἀχαιοὶ δηλαδή. πρέπει δὲ τοιούτῳ στενῷ μέλει καὶ τὸ ἀσύνδετον, τὸ ἠράμεθα. ἐπέφνομεν. οὗτος ὁ ἐνεστὼς, τριπαθής. ἔπαθε γὰρ διπλασιασμὸν, γενόμενος ἐκ δισυλλάβου τοῦ φένω, φεφένω. καὶ ἀντιστοιχίαν δασέος ἐν τῷ, πεφένω. καὶ συγκοπὴν ἐν τῷ, πέφνω. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἠράμεθα μέγα κῦδος καὶ ἑξῆς, ἐχρησίμευσέ ποτε καὶ τῷ τῆς ἱστορίας Τίμωνι, ὃς ἐν τῷ συμπίνειν Λακύδῃ κατὰ τὴν Ἀθηναίου ἱστορίαν, νικήσας καὶ ἰδὼν ἐκεῖνον πρότερον ἀπιόντα ἐκ τοῦ συμποσίου, ἔφη τὸ, ἠράμεθα μέγα κῦδος καὶ ἑξῆς ὅλον τὸν στίχον. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ φασὶ, Τίμωνος προαπιόντος ἐκ τοῦ πότου διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προτεθεῖσαν αὐτῷ κύλικα, ὁ νικήσας Λακύδης ἐπιλεξάμενος τοῦ Ὁμήρου ἔφη τὸ, δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἀκέραια Ὁμηρικά, καθὰ καὶ ἄλλα πάνυ μυρία ὡς ἑκάστοτε χρηστὰ γίνονται. ὡς δὲ καὶ εἰς κέντρωνας χρησιμεύει τὰ τοῦ Ὁμήρου, οἴδασιν οἱ τοῖς τοιούτοις περιτυχόντες. ὅτι δὲ καὶ τοῖς παρῳδοῖς χορηγοῦσιν ἁδρὰν συμβολὴν, οὐδ᾽ αὐτὸ ἄδηλον. καὶ εἰσὶ μὲν ἀμύθητα καὶ τὰ τοιαῦτα. λάμπει δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ, τοῖς δ᾽ ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρξατο μῶκον, ἤγουν μωκείαν καὶ χλεύην. παρῳδηθὲν ἐκ τοῦ, τοῖς δ᾽ ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρξατο μῆτιν. ὅτι ἐπὶ ἀψύχου τοῦ Ἕκτορος τὸ ἄγειν ἐνταῦθα κεῖται. φησὶ γάρ. τόνδε δ᾽ ἄγωμεν. οὕτω καὶ ἐν τῇ ψ ῥαψῳδίᾳ ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῷ, ὕλην ἄγειν. ἔστι δ᾽ ἐνταῦθα τὸ μὲν ἄγωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀπάγωμεν. τὸ δὲ ὕλην ἄγειν, δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ κλᾶν καὶ θραύειν εἶναι, κατὰ τὸ, νέα μέν μοι ἔαξε Ποσειδῶν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄγειν, καὶ ἀγνύειν λέγεται.

Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε,
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. βοέους δ᾽ ἐξῆπτεν ἱμάντας.
Ἐκ δίφροιο δ᾽ ἔδησε. κάρη δ᾽ ἕλκεσθαι ἔασεν.
Ἐς δίφρον δ᾽ ἀναβὰς ἀνά τε κλυτὰ τεύχε᾽ ἀείρας,
Μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν, τὼ δ᾽ οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Τοῦ δ᾽ ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος. ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι, πίμπλαντο. κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν. τότε δὲ, Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Ὅτι κατὰ τοῦ ἑλκυσμοῦ τοῦ Ἕκτορος γνωματεύων ὁ ποιητὴς ὡς οὐκ εὖ γενομένου, αὐτὸν μὲν δῖον καλεῖ. τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἔργα, ἀεικέα, ὅ ἐστιν ἀπρεπῆ. εἰ καί τινες αἰκιστικὰ εἶπον, διὰ τὸ κατωτέρω εἰπεῖν ἐπὶ Ἕκτορος τὸ, ἀεικισθῆναι. τὸν τρόπον οὖν ἐκτιθέμενος τῆς ἑλκύσεως, λέγει ὅτι ταῦτα ἔφη Ἀχιλλεύς, καὶ ἅμα Ἕκτορος ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. βοέους δ᾽ ἐξῆπτεν ἱμάντας. ἐκ δίφροιο δ᾽ ἔδησε. κάρη δ᾽ ἕλκεσθαι ἔασεν. ἐς δίφρον δ᾽ ἀναβὰς ἀνά τε κλυτὰ τεύχε᾽ ἀείρας

τὰ τοῦ Ἕκτορος δηλαδὴ ἅπερ ἐκεῖνος ἐκ Πατρόκλου σκυλεύσας εἶχε, μάστιξεν δ' ἐλάαν. τῷ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο, κονίσαλος. ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι, πίμπλαντο τοῦ τοιούτου δηλονότι κονισάλου. ἢ πίλναντο τουτέστιν ἐπέλαζον τῷ κονισάλῳ. κάρη δ' ἅπαν ἤγουν ὅλον ἐν κονίῃσι κεῖτο, πάρος χαρίεν. τότε δὲ, Ζεὺς δυσμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσσασθαι. ἀφ' οὗ ἐκβολῇ τοῦ ε καὶ συναιρέσει τοῦ α καὶ ι, γίνεται τὸ αἰκίσασθαι. μνηστέον δ' ἐνταῦθα ὅτι τὸ τοῦ Εὐριπίδη ἁρμάτειον μέλος, ἐξηγοῦνται μὲν καὶ ἄλλως οἱ παλαιοί. φασὶ δὲ εἶναι αὐτὸ, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ ῥηθέντι ἑλκυσμῷ τοῦ Ἕκτορος γενόμενον μέλος ἀπὸ τοῦ θρήνου τῶν Τρῳάδων. ὅρα δὲ καὶ ὡς φανερῶς ἡρμήνευσεν ἐνταῦθα τὰ σφυρά. πέρας φράσας τῶν ὄπισθεν τοῦ ποδὸς τενόντων, κάτω μὲν, τὴν πτέρναν. ἄνω δὲ, τὰ σφυρά. ἱμάντας δὲ, στρατιωτικῶς νοητέον ἔχειν καὶ τὸν Ἀχιλλέα, καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχέ τις ἕτερος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μόνη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἕκτορος εἰάθη ἕλκεσθαι, ὡς τοῦ λοιποῦ σώματος ἐκ τοῦ δίφρου δεδεμένου κατὰ τὸν ποιητήν. ἴσως γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐκεῖνον ταμιεύεται κύνεσί τε καὶ οἰωνοῖς. τυχὸν δὲ, καὶ μεταμέλου τινὸς ἤδη ἄρχεται, καὶ οὐ θέλει διασπαράξαι μελεϊστὶ τὸν νεκρὸν, ἵνα δῶρα λαβὼν λύσηται. δῆλον δὲ καὶ νῦν ὅτι τὲ δίφρον λέγει τὸν ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖον τόπον ἐφ' οὗ παραβάτης καὶ ὁ ἡνίοχος, καὶ ὅτι ὑψηλὸς ἦν. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐς δίφρον ἀναβάς. καὶ τὸ, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας. ἀναεῖραι γὰρ, τὸ ἀνυψῶσαι καὶ ἄνω ἆραι. ἐν δὲ τῷ, μάστιξε δ' ἐλάαν, λείπει τὸ ἵππους. καὶ σημείωσαι τὴν ἔλλειψιν ἣν ἔπαθεν ὁ στίχος. οἷα τοῦ ποιητοῦ μὴ ἀκριβοῦντος διὰ τὸ συναγώνιον. διὸ προϊὼν εἰς ἄδειαν, ἐρεῖ τὸ συνηθὲς, εἰπών. ταχέες δ' ἔμμεν ἵπποι ἕλκον. τὸ δὲ ἀμφὶ χαῖται κυάνεαι πίμπλαντο, εὐθὺς παραφράζων εἰς τὸ σαφὲς, φησί. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο. κατωτέρω δὲ, σαφέστερον λέγει. ὡς τοῦ μὲν, κεκόνιτο κάρη ἅπαν. ἐν τούτοις δὲ καὶ κυανότριχα τὸν Ἕκτορα ἱστόρησεν. οὐ γὰρ ἦν χρυσοκόμης κατὰ τὸν Ἀχιλλέα, ὃς ξανθὴν ἔφερε κόμην. οὐδὲ κατὰ τὸν ἀδελφὸν Πάριν, κόμην εἶχεν ἐπαφρόδιτον. καὶ ὅμως περιᾴδεται κόμη Ἕκτορος, ἡ περικεχυμένη φασίν. ἧς καὶ Λυκόφρων μέμνηται. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ, κόμη ἔθειρα θρὶξ χαίτη, πολυωνύμου συστοιχίας προειλημμένων, τὰ μὲν ἐκ τῶν ἄλλων τριῶν ὁπωσοῦν παράγωγα, τέτριπται. τοῦ δὲ θρὶξ τριχὸς ὅτι παράγωγον ἡ τριχὶς, οὐ πολλὴ χρῆσις. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, αἱ τριχίδες εἰ γένοιαθ' ἑκατὸν τοῦ ὀβολοῦ. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τριχία ἐλέγετο. ἥν φασιν ἥδεσθαι ὀρχήσει καὶ ᾠδῇ. καὶ ἀκούουσαν, ἀναπηδᾶν ἐκ τῆς θαλάσσης. καὶ φαίνεται καὶ νῦν, κρότοις ἁλισκομένη. ὅτι δὲ παρὰ τὸ θρὶξ, καὶ ἡ θρίσσα γίνεται, δῆλόν ἐστιν. ἡ δὲ χαίτη, κοινῶς καὶ ἐπὶ φύλλων ἀμπέλου τίθεται. περιφέρεται γοῦν χρῆσις Ἀρχεστράτου, αὕτη. ἡνίκα δ' ἂν δύνοντος ἐν οὐρανῷ Ὠρίωνος, μήτηρ οἰνοφόρου βότρυος χαίτην ὑποβάλλει. ὅπερ ἐστὶν ἡνίκα ἡ ἄμπελος ἀποβάλλει τὰ φύλλα, ἤτοι καταρρίπτει. τὸ δὲ χαρίεν, ἀναλόγως καὶ ἐνταῦθα προπαροξύνεται ὡς οὐδέτερον. τὸ γὰρ προπαροξύτονον, ἐπίρρημά ἐστιν ἀντὶ τοῦ χαριέντως λαμβανόμενον.

Ὅτι μετ' ὀλίγα μὲν ὁ ποιητὴς, ἄλλως μονῳδῶς θρηνοῦντας ποιήσει τόν τε Πρίαμον καὶ τὴν Ἑκάβην. νῦν δὲ συνεργῶς ἐπιτρέχων, φησὶν ὡς ἡ μήτηρ ἔτιλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην τηλόσε, ὡς οἷον συνατιμοῦσα τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν, τῇ τοῦ υἱοῦ Ἕκτορος. κώκυσε δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα. ὤμωξε δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος. ἀμφὶ δὲ λαοὶ, κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. τῷ, δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡσεὶ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατάκρης, τουτέστιν ὡς ἐὰν ἡ πᾶσα Τροία πυρὶ καίοιτο διόλου. ἵνα ᾖ μέρος ἓν λόγου τὸ κατάκρης. ἢ κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἐν δυσὶ λόγου μέρεσιν. ἐλλιπῶς δὲ ἔχει τὸ, τῷ, δὲ μάλιστα ἔην ἐναλίγκιον. λείπει γὰρ τὸ, θρηνώδημα,

Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν. ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε. κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος. ἀμφὶ δὲ λαοί,
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡσεὶ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατάκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον.
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργόν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσεται ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας. καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε.
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτεινε τηλεθάοντας.

ὧν

Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνὸς, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος. ὡς ὄφελλε θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι.
Τῶ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὡς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.

ἤτι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ, ὅτι ὅμοιον ἦν τὸ θρηνώδημα, ὡς εἴπερ ἐπολιορκήθη ἡ Ἴλιος. τοῦτο δὲ, ἀκριβῶς εἴρηται. διὰ τὸ τὸν Ἕκτορα τὸ πᾶν ἐν τῇ Τροίᾳ εἶναι. διὸ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸ βραχέων εἶπεν ὡς κακὰ πολλὰ ἔρεξε ζῶν ὁ Ἕκτωρ ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. λιπρὰ δὲ καὶ λύπηρα, ἤτοι τὰ ἐν ἄλλοις κρήδεμνον, ἡ καὶ λευκὴ καὶ λεία ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ κωκύειν καὶ τὸ οἰμώζειν, καίρια ἐπὶ θρηνῶν. ὥσπερ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὁ κωκυτὸς, καὶ ἡ οἰμωγή. ἐλεεινὰ δὲ οἰμώζει, ὁ προκαλούμενος εἰς οἶκτον τὸν ἀκροατήν. ὃς εἰ μὴ ἐλεεῖ ἀκούων, ἀνηλεὴς εἴη ἄν. ὅτι δὲ τὸ ἐλεεινὸν, καὶ ἐλεινὸν τετρασυλλάβως ἐλέγετο, παραδεδώκασιν οἱ τεχνικοί. ἰστέον δὲ ὅτι οὐδεμία ὁμοιότης πρὸς τὸ κωκύειν, τοῦ κοκκύζειν. ἐκεῖνο γὰρ, ὠνοματοπεποιημένη ἐστὶν ὀρνέου φωνὴ, ὃ καὶ ἐξ αὐτοῦ κόκκυξ ὠνόμασται. ὀφρυόεσσα δὲ, ἡ ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἠνεμόεσσα. ὀφρύες γὰρ, αἱ ὀρειναὶ ἐξοχαὶ, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἴρηται. τὸ δὲ πυρὶ σμύχεσθαι ὅ ἐστι καίεσθαι, πολύχρηστόν ἐστι. γίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ σμυγερόν. δοκεῖ δὲ τοῦ σμύχειν προϋπάρχειν τὸ σμῶ, οὐκ ἐξ οὗ κινεῖται τὸ σμήχω ὅ ἐστι καθαίρω, ἀλλ' ὅθεν τὸ σμῶξαι ἤγουν πλῆξαι, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ὥσπου προκειμένου σμῶδιξ. ἵνα ᾖ ὥσπερ ψῶ ψύχω, τρῶ τρύχω, οὕτω καὶ σμῶ σμύχω τὸ οἱονεὶ πλήττω. οὐδεὶς γοῦν ἀντειπεῖν ἔχει ὡς χειρίστη πληγῶν ἐστι καὶ ὁ πανώλεθρος ἐμπρησμός. ὅτε μέντοι οὐ μέγα κακὸν καὶ ὡς εἰπεῖν λαμπρὸν τὸ σμύχειν δηλοῖ, τότε μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὑποσμύχειν λέγεται. ὡς τέως μὲν, ἐνδομυχοῦντος τοῦ κακοῦ, δυναμένου δὲ ἀναλάμψαι. ὅτι τὸν γέροντα Πρίαμον μόλις ἔσχον οἱ λαοὶ ἀσχαλόωντα, ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων ὅτε τὸν υἱὸν εἶδεν ἑλκόμενον. πάντας δ' ἐλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ, ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθαι ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργὸν, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅρα κἀνταῦθα δύο ἐλλείψεις. μίαν μὲν, ἐν τῷ σχέσθε, λείπει γοῦν τὸ εἰπὼν, ἤ τοιοῦτόν τι. ἵνα λέγῃ, ὅτι πάντας ἐλιτάνευε, λέγων. σχέσθε φίλοι, καὶ ἑξῆς. ἑτέραν δὲ, ἐν τῷ λίσσομαι. λείπει γὰρ σύνδεσμος αἰτιολογικὸς, οἷον, ὄφρα λίσσομαι, ἢ ἕτερόν τι ὅμοιον. τὸ δὲ ἐξονομακλήδην ὀνομάζων, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ πολλαχοῦ λεγομένου ἔκ τ' ὀνόμαζε. καὶ τοῦ, πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων. οὐ γὰρ ὥσπερ ἐκεῖ, οὕτω κἀνταῦθα τὸ ὀνομάζειν. ἀλλὰ τὸ, ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων καλεῖν. οἷον, σχέσθε ὦ Ἀντήνορ. καὶ ὦ Πάνθοε. καὶ Θυμοῖτα. καὶ Λάμπε. καὶ Κλυτίε. καὶ οἱ λοιποὶ δημογέροντες. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. τοῦ δὲ λοιποῦ ὁ ποιητὴς νοεῖν ὑποβάλλων τεχνικῶς ποίοις ἂν ὁ βασιλεὺς ἐχρήσατο νοήμασιν ἐκδραμὼν τῆς πόλεως εἰς ἱκετείαν Ἀχιλλέως ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πλάττει τὸν γέροντα ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ λέγοντα ταῦτα. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας. καὶ δέ νυ, ἤγουν καὶ δὴ τῷ γε, πατὴρ τοιόσδε τέτυκται. Πηλεύς. ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσί. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγεα θῆκεν, ἢ ἄλγε' ἔθηκε. τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτεινε τηλεθάοντας. τῶν, πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ, ὡς ἑνὸς οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, Ἕκτορος. ὡς ὤφελε θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. τῶ κεν ἤγουν οὕτως ἂν κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε, μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός. ταῦτα τὰ τοῦ Πριάμου. ἅπερ ἂν ὁ γέρων σχηματίσας κατὰ ἀποστροφὴν, εἶχεν εἰπεῖν καὶ πρὸς Ἀχιλλέα εἴπερ ἐξῆλθεν εἰς αὐτόν. νῦν δὲ ἐπισχεθεὶς, αὐτὸς μὲν ὡς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο πολῖται. ὃ προῴδηται ἐκ τοῦ, ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γέροντες. καὶ, ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες. ἰστέον δὲ ὅτι ἡλικίαν, τὴν γεροντικὴν ὁ Πρίαμος ἔφη τὴν διὰ τοῦτο ὁμηλικίην τῷ Πηλεῖ. καθ' ἣν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰδέσεται τὸν γέροντα ὡς ὅμοιον τῷ πατρί. τὸ δὲ ἱκέσθαι ἐπὶ νῆας, δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ ἱκετεῦσαι εἶναι. διὸ καὶ ἐπάγει πρὸς σαφήνειαν τὸ, λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον. τὸ δὲ ἄλγε' ἔθηκεν, εἰ μὲν μὴ προσέκειτο, οὐδὲν εἰς ἀπαρτισμὸν ἐννοίας ἔβλαπτε. τεθὲν δὲ εἰς ἀναπλήρωσιν στίχου, καινότερον ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστιν, ἄλγεα θεῖναι, ὡς πρὸς τὸ πῆμα γενέσθαι. ἵνα ᾖ, ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, μάλιστα δ' ἐμοὶ ἄλγεα θεῖναι. ἐνταῦθα δὲ σημειωσαι ὅτι εἴ τις λογίσεται ὡς πρὸ μικροῦ ὁ Ἀχιλλεὺς οὖλος ἀνὴρ ὑπὸ Πριάμου ὠνόμασται, προσλογίσεται δὲ καὶ νῦν ῥηθὲν τὸ ἄλγε' ἔθηκε, νοήσοι ἂν ἀστείως τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ τε Ἀχιλλέως καὶ τῆς αὐτοῦ μήνιδος. μῆνίς τε γὰρ Ἀχιλλέως οὐλομένη ἄλγε' ἔθηκε, καὶ Ἀχιλλεὺς οὖλος ἄλγε' ἔθηκεν. ἐπίτηδες τοῦ ποιητοῦ ἐκεῖ μὲν, στίχῳ ἑνὶ ἐνθεμένου τὸ ὅλον νόημα. ἐν τούτοις δὲ, μερίσαντος ἑτέρῳ μὲν τόπῳ τὸ οὖλος, ἑτέρῳ δὲ τὸ ἄλγε' ἔθηκε. τὸ δὲ τηλεθάοντας, ὡς ἐπὶ φυτῶν εἶπεν, ὧν τὸ τηλεθάειν ὅ ἐστι θαλέθειν καὶ θάλλειν. καὶ ἐνθυμητέον πρέποισαν κἀνταῦθα τὴν ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσαν τοῦ ἔρνους παραβολήν. ἔτι δὲ καὶ τὸ, φίλον θάλος, ἤγουν θαλερὸν τέκνον ὃ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. ὑπερτίθησι δὲ Πρίαμος τὸν Ἕκτορα πάντως

τῶν ἑαυτοῦ παίδων, διὰ τὴν πολὺ τῆς ἀνδρίας. δι' ἣν καὶ ἀχιλλεὺς ἔφη, ἐκεῖνον κακώσειν τοὺς ἀχαιοὺς ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. τὸ δὲ οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ, ἐπίτασιν ἄχους εἶναι δηλοῖ τοῦ ὀδύρεσθαι. ὀξὺ δὲ ἄχος, ὡς ἐπί τινος ξίφους εἶπε. τὸ δὲ ἄϊδος εἴσω, ταυτόν ἐστι τῷ, εἰς ἀΐδαο. καὶ τῷ, ἀΐδος δε. ἀττικοὶ δὲ, εἰς ᾅδου φασί. τὸ δὲ κλαίοντέ τε μυρομένω τε, ταυτολογικῶς ἔχει. τὸ δὲ δυσάμμορος, διὰ διπλασίασαι καὶ νῦν τῷ δύς καὶ τῷ α πρὸς ἐπίτασιν, καὶ πολλῆς δυστυχίας ἔμφασιν. σεσημείωται δὲ παρ' ὁμήρῳ τὸ τοιοῦτον ἐκ τριῶν συγκείμενον λέξεων ὡς καὶ τὸ, δυσαριστοτόκεια. σεμνότερον μέν τοι ἐκεῖνο τούτου, εἰ καὶ ἄλλως ἀναιδεστέρα ἡ σύνθεσις ἐκεῖ. ἐνταῦθα γὰρ, οὐ τοσοῦτον ἐκφαίνεται, διά τε τὸ ἰσοδύναμον τοῦ δύς καὶ τοῦ α, καὶ διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον. καὶ διότι ταῦτα τὰ δύο, ἰδίᾳ μὲν νοοῦνται. οὐδέ ποτε δὲ ἰδίᾳ ἐκφωνοῦνται. παρέοικε δὲ τούτῳ, καὶ τὸ, παναώριος. ὁμηρικὸν ὂν καὶ αὐτό. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ὅμηρος μὴ φιλεῖ χρῆσθαι πολυσυνθέτοις λέξεσιν, ἀλλ' οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐπλεόνασαν τοῖς τοιούτοις, καὶ μάλιστα οἱ ἀττικοί. τῇ δὲ κωμῳδίᾳ, λίαν πάνυ τὸ τοιοῦτον ὑπερεσπούδασαι. εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ κωμικῷ χωρίον ἔν τινι ἀσυνθέτῳ κωμῳδίᾳ, οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι, ἢ οὐ διίξεται τὸ πᾶν ἀπνευστί, ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται. λέγεται δὲ, ἀνθέας ἄνθρωπος εὐφυὴς διονυσιάζειν φιλῶν ὡς ἱστορεῖ ἀθήναιος, πρῶτος εὑρεῖν τὴν διὰ συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν. ὅλον δὲ τὸ ῥηθὲν χωρίον, ἔχει καὶ αὐτὸ πολλὰ χρήσιμα παραπλεχθῆναι τῷ πεζῷ λόγῳ. δι' ὃ τὸ, πάντας δ' ἐλιτάνευε καὶ ἑξῆς, ποιεῖ ῥηθῆναι εἰς ἄνδρα ὁμοίως τῷ πριάμῳ παθαινόμενον. τὸ δὲ σχέσθε φίλοι καί με οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ, εἴποι ἂν ὁ ἐν λύπαις παρηγορίας φιλικὰς παραιτούμενος. τὸ δὲ λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον, ἢ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον καὶ ἑξῆς, ἐρεῖ ἄν ποτε γέρων ἱκετεύσων ἄγριον ἄνθρωπον, ὁ δὲ στερηθεὶς πολλῶν ἑταίρων, ἢ ὅλως συνήθων καὶ ἑνὸς πάντων κρείττονος, ἔχει προσφυῶς εἰπεῖν παρῳδήσας ὡς βούλεται, τὸ, τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ πολῖται, σημείωσαι ὡς ἡ μὲν πόλις, συστέλλει τὸ δίχρονον. ὁ δὲ πολίτης, ἐκτείνει αὐτό.

Ὅτι ἑκάβη οὕτως ἀδινοῦ ἐπὶ ἕκτορι ἐξάρχει γόου ταῖς περὶ αὐτήν. τέκνον, ἐγὼ δειλή. τίνυ βείομαι. ἤγουν τί δὴ βιώσομαι αἰνὰ παθοῦσα σεῦ ἀποτεθνειῶτος, ὃ ἤγουν ὅς μοι νύκτας τὲ καὶ ἦμαρ εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο. πᾶσί τ' ὄνειαρ τρωσί τε καὶ τρωῇσι κατὰ πτόλιν. οἵ σε θεὸν ὡς δειδέχατο. ἦ γὰρ κέσφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα ζωὸς ἐών. νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει. ὃ γυναικικῶς ἢ γραῶς κατ' ἀφέλειαν προσέθετο. ἤρκει γὰρ ἄλλως καὶ δίχα τούτου τὸ, ζωὸς ἐὼν, εἰς τὸ ἐμφῆναι μηκέτι ζῆν τὸν ἕκτορα, ἔστι δὲ ὅμως αὐτὸ, σαφέστερον διὰ τοῦ νῦν αὖ θάνατος καὶ ἑξῆς. καὶ μὴν ἤρκει πρὸς σαφήνειαν καὶ τὸ, σεῦ ἀποτεθνεῶτος, ἀνωτέρω λεχθέν. ὅτι δὲ τὴν μοῖραν παράγωγον καὶ μοίριχος τὸ κύριον, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ὅρα δὲ ὅτι ὁ μὲν γέρων ἀνωτέρω μετὰ καὶ σχήματος ἐλάλει κυλιόμενος εἰς γῆν. ἡ δὲ ἑκάβη, λαλεῖ μόνον. οἷα πρὸ ὀλίγου καὶ αὐτὴ ἀρκούντως ἑαυτὴν σχηματίσασα πρὸς πένθος, ὅτε τὸν πέπλον ἀνεῖχε καὶ τὸν μαζὸν ζῶντι ᾧ

Τέκνον. ἐγὼ δειλή, τίνυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα
Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; ὅ μοι νύκτας τὲ καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο. πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσιν κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὡς
Δειδέχατ'. ἦ γάρ κέσφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
Ζωὸς ἐών. νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'. ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος. οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων.
Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην. ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι.
Νηπίη. οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου.
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς.
Ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα.
Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον. ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται. ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται.

Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ᾽. ἐπεὶ οὔ ποτ᾽ ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.

Ἕκτορι. ὀλιγολαλεῖ δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ πρὸ τούτου, οἷα γυνὴ μὴ λέγειν εὔπορος. δειλὴ δὲ καὶ νῦν, ἡ δειλαία καθὰ καὶ ἐν τῷ, Πάτροκλέ μοι δειλῇ κεχαρισμένε. τὸ δὲ βείομαι, ἄχρηστον λόγῳ πεζῷ. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ βῶ βείω. ὡς χρῶ χρείω. θῶ θείω. ἢ καὶ ἄλλως, ἀπὸ τοῦ βέω πλεονασμῷ τοῦ ι. ὁμοίως τῷ, σέω σείω. τὸ δὲ ἀποτεθνειῶτος, περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ κατατεθνειῶτος. ἢ καὶ ἄλλως, ἐκεῖ μὲν, ἡ κατὰ πρόθεσις, τὸν κάτω ἐν ᾅδου τόπον δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ ἡ ἀπὸ, τὸν μακρυσμὸν τῶν θνησκόντων. εὐχωλὴ δὲ ἦν ὁ Ἕκτωρ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἐν τῷ ἄστει, ἤγουν καύχημα. ἢ μᾶλλον σεμνότερον, κατὰ τὴν κοινῶς λεγομένην εὐχήν. ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν τῷ ἑαυτοῦ παιῶνι ἐδήλωσεν. ἐθέλει γὰρ ὁ εὐεργετούμενος, ὡς οἷα θεῷ τῷ εὐεργετοῦντι εὔχεσθαι. διὸ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φησί τις πρὸς εὐεργέτην, ὅτι θεῷ ὡς εὐχοίμην αἰεί σοι. καὶ πρὸ τούτων δέ που, ηὔχοντό τινες θεῶν δῖ, νέστορί τε ἀνδρῶν. καὶ ἡ Ἑκάβη δὲ ἐρεῖ ὅτι θεὸν ὡς δειδέχατο τὸν Ἕκτορα οἱ ἐν τῇ Τροίᾳ, ἤγουν ἐδέχοντο, ἐδεξιοῦντο. τοῦτο δὲ καὶ ὁρισμός ἐστιν δι᾽ εὐχῆς. ἵνα εἴη εὐχὴ, θεοῦ δεξίωσις ὑπ᾽ ἀνθρώπων. ὅθεν ἴσως καὶ εὐχὴ λέγεται, οἱονεὶ εὐεχή. διὰ τὸ τοῦ εὖ ἔχεσθαι ἤτοι τοῦ ἀρίστου τὸν τοῦτο ποιοῦντα. ἰστέον δὲ ὅτι τῆς εὐχωλῆς παρώνυμόν ἐστι παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, οἱ εὐχωλιμαῖοι. ὅπερ ἐστὶν ἑλληνιστὶ, ἑρμηνευτικὸν λέξεως γαλατικῆς, λεγούσης σιλοδούρους, τοὺς τῷ βασιλεῖ σφῶν συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας, καὶ τοῦτ᾽ αὐτὸ εὐχομένους. ὅτι δὲ καὶ παρὰ Πέρσαις τοιούτου βίου ἦσαν ἄνθρωποι συναπολήγοντες τῇ βασιλικῇ ζωῇ, καὶ τέλος τῆς μετ᾽ ἐκείνου τρυφῆς τὸ καὶ συναποθνήσκειν ἔχοντες, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπορούντων τινῶν πῶς οὐκ ἔπαθέ τι μέγα κακὸν ἡ Ἑκάβη ὁμοίως τῇ Ἀνδρομάχῃ ἐφ᾽ οἷς ἑώρα τὸν Ἕκτορα πάσχοντα, ἡ γὰρ Ἀνδρομάχη ἐγγὺς ἦλθεν ἀπολέσθαι ὡς εἰσόμεθα, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἐν τῷ καθεστῶτι τὴν Ἑκάβην εἶναι καὶ διὰ τοῦτο μὴ λειποψυχῆσαι, διότι ἐθὰς ἦν φόνων υἱῶν. καὶ ἄλλως δὲ, προανήρξατο τῆς λύπης ὅτε διωκόμενον ἑώρα τὸν Ἕκτορα. τῇ μέντοι Ἀνδρομάχῃ, ἄθροον προσπίπτει τὸ κακόν. διὸ καὶ πάσχει ὅσα ἐρεῖ ὁ ποιητής. ὅτι κἀνταῦθα κεῖται τρόπος ἐτυμολογικὸς ἐν τῷ, οὔπω τι πέπυστο. οὐ γάρ οἱ ἄγγελος ἐλθὼν, ἤγγειλεν. ἀπὸ τοῦ ἀγγέλλειν γὰρ ὁ ἄγγελος. ὁ δὲ λόγος, οἰκεῖος ἐπὶ ἀνηκούστου κακοῦ. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἐτυμολογία, συγγενὴς μέν ἐστι πρὸς τὸ, Ἶρις ἐρέουσα. καινοτέρα δὲ ἐκείνης καὶ σαφεστέρα. ἰστέον δὲ ὅτι περὶ Ἀνδρομάχης ἐλέχθη ὁ ῥηθεὶς ἐτυμολογικὸς λόγος. φησὶ γάρ. ἄλοχος δ᾽ οὔπω τι πέπυστο Ἕκτορος. οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν, ἤγγειλ᾽ ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων. ἀλλ᾽ ὡς ἅπαξ που ὁ ἀνὴρ ἐπέσκηψεν αὐτῇ, ἐταλασιούργει. φησὶ γάρ. ἀλλ᾽ ἥγ᾽ ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, δίπλακα πορφυρέην. καθάπερ πρὸ αὐτῆς ἡ Ἑλένη. ἐν δὲ θρόνα ποικίλ᾽ ἔπασσε, καὶ ἑξῆς. τί μὲν οὖν ἡ δίπλαξ δηλοῖ, προείρηται. θρόνα δὲ κυρίως μὲν, τὰ ἐκ θηρίων, ἢ τὰ ἐκ γῆς ἀναθορόντα ὀνήσιμα φάρμακα. νῦν δὲ, κατὰ μετουσίαν θρόνα ἤγουν φάρμακα ἔφη, τὰ βεβαμμένα λίνα, ἢ ἔρια. ἐπεὶ καὶ φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα ἐκαλοῦντο. καὶ φαρμάσσειν τὸ βάπτειν ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ὥστε ὁμωνυμεῖ τοῖς ἐνεργητικῶς ποιοῦσι θρόνοις ἤγουν τοῖς βοτανώδεσι φαρμάκοις, τὰ πάσχοντα τὴν βαφὴν ἔρια καὶ ὡς εἰπεῖν θρονευόμενα ἤτοι φαρμακευόμενα. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ πολυωνυμίας λόγον, τὰ θρόνα, καὶ φάρμακα καὶ κάλλη ἐλέγοντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φησὶ γοῦν Παυσανίας. κάλλη, ἄνθη. βάμματα. ὅθεν καὶ καλλύνειν, τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῦν. ἴσως δὲ ἐκ τούτου καὶ κάλλαια παρὰ τῷ κωμικῷ οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν δὲ οὐρᾷ πτερὰ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. εἰ δὲ καὶ ὁ καλλάϊνος χιτὼν ἐντεῦθέν ποθεν παρωνόμασται, οὐκ ἔστιν ἀπισχυρίσασθαι. εἰ καὶ εἰκός ἐστι. τὸ δὲ ῥηθὲν πάσσειν, Κυπρίων φασὶ λέξις, ὅθεν καὶ ὁ παστός. τὸ μέντοι ἕτερον πάσσειν τὸ ἐν τῇ ι ῥαψῳδίᾳ, κοινόν ἐστιν. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀλίπαστον. καὶ τὰ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ παστά. ἔτνος δηλαδὴ ἀλφίτοις μεμιγμένον. καὶ ἐπίπαστα φησὶν, αὐτὰ τὰ ἄλφιτα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ Ἑλένης μὲν, ὥρισε τί ἐνεποίκιλλε τῇ δίπλακι. ἐνταῦθα δὲ οὐχ ὥρισται ὁ ποικιλμός. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, μυχῷ δόμου, περιέργως εἶπεν ὁ ποιητὴς, ἵνα δυσηκόως ἔχῃ τῶν κατὰ τὸν Ἕκτορα ἡ Ἀνδρομάχη ἐνδοτάτω οὖσα. ἐκώλυε δὲ ῥᾳδίως ἀκούειν, καὶ ὁ τοῦ ὑφαίνειν κτύπος ὃν ἡ κερκὶς ἐποίει. Ὅτι περιπαθὲς ἐνταῦθα καὶ τὸ, κέκλετο Ἀνδρομάχη ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ, μάχης ἐκ νοστήσαντι. αὐτὰ δὲ, οὐ μόνον οὐκ εἰς ἀπόλαυσιν ἄρτι, ἀλλ᾽ οὐδὲ τεθνεῶτι τῷ ἀνδρὶ, ὡς γοῦν χθόνιά φασι λουτρὰ, ἐγένοντο χρήσιμα. ἐληλυθότι πως ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ἀκηδέστως ἤτοι ἀφροντίστως, ἢ ἀνενταφιάστως. ἐπισημαίνεται δὲ τὴν ἀτυχίαν καὶ ὁ ποιητὴς, εἰπών. νηπίη. οὐδ᾽ ἐνόησεν ὅ μιν, ἤγουν ὅτι αὐτὸν μάλα τῆλε λοετρῶν χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνοῦσαν ἐν τῷ, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι. τρίποδα δὲ λέγει μέγαν, τὸν καὶ λοετροχόον καλούμενον, ὁποῖον καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς θερμαίνει ὁ βασιλεὺς, εἰ καὶ μὴ πείθει λούσασθαι. εἰς ὅσον δ᾽ ἂν ἦν μέγας, ἐλέγχειν ὅμως ἔχει τὴν ὑστέραν βλακείαν τῶν ἡρωΐζειν δοκούντων στρατηγῶν, οἳ οὐ τρίποδας θερμαίνουσιν, ἀλλὰ ποταμοὺς ὅλους περιφλεγέθοντας ἀνασομοῦσιν

ἑαυτοῖς. οὐ ῥύπου ἢ βρότου αἱματόεντος ἀπολουόμενοι, ἀλλ' ὡσεὶ καὶ ἰχθύες ἐγκυβιστῶντες πρὸς ἄνεσιν. θερμὰ δὲ λοετρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ ἥρωες ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, καὶ ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρώτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ φασὶν Ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμνύνουσι τὴν τρυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν. οἵπερ οὐ μόνον τὰ ἐκ γῆς φαινόμενα ταῦτα θερμὰ λοετρὰ ἱερὰ τῷ Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰς μαλακὰς στρωμνὰς, Ἡρακλέος κοίτας ἐκάλουν, ὡς οἷα τρυφεροῦ. ἕτεροι δὲ τῶν μάλιστα νεωτέρων ὡς καὶ ὁ Ἱμεραῖος Στησίχορος, ἀλλοῖον παραδεικνύουσι τὸν Ἡρακλέα. ἐν λῃστοῦ σχήματι περιερχόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξον. τὸ δὲ νηπίη, καινότερον διάκειται. εἰωθὼς γὰρ ὁ ποιητὴς τὸ νήπιος ἐπὶ μυκτηρισμῷ καὶ ψόγῳ ἐπιφωνεῖν, ἐνταῦθα ὡς οἰκτιζόμενος τὴν Ἀνδρομάχην οὕτως ἐπεφώνησε. νηπία γὰρ αὕτη, οὐχ ὅτι φαῦλόν τι διαπράττεται, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ μὲν διανοεῖται τὰ ῥηθέντα, ὁ δὲ ἀνὴρ, μάλα τῆλε λοετρῶν δεδάμασται. καὶ ὅρα τὸ μάλα, ἢ ἀκαίρως καὶ αὐτὸ προστεθὲν ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἔγνωσται, οὐ γὰρ μάλα τῆλε ὁ Ἕκτωρ ἔπεσεν, ὁ ἐγγύς που τῆς Τροίας δαμασθεὶς ὡς καὶ βλέπεσθαι, ἢ οὐ τοπικῶς κείμενον ἀλλὰ πραγματικῶς, ὡς τοῦ Ἕκτορος μάλα τῆλε γινομένου τοῦ ἐπὶ ἀναψυχῇ λούσασθαι κατὰ τὸν γυναικὸς σκοπόν. εἰς δὲ τὸ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, εἰ καὶ πολλὰ προείρηται, ὅμως ἀναμνηστέον καὶ ἐνταῦθα, ὅτι τὰ παρὰ τὸν ὦπα, τετραχῶς οἱ ὀνοματοθέται ἔστρεψαν. ἐξ αὐτοῦ γὰρ τὰ μὲν, διὰ τοῦ ωπός, οἷον εὐωπός. τὰ δὲ, διὰ τοῦ ώπης. οἷον ὁ κυνώπης. οὗ κλητικὴ, ὦ κυνῶπα. καὶ θηλυκὸν, ἡ κυνῶπις ὁποῖον καὶ ἡ γλαυκῶπις. τὰ δὲ, διὰ τοῦ ώψ. καὶ αὐτῶν τὰ μὲν, βαρύτονα. ὡς ὁ κέρκωψ καὶ ὁ κύκλωψ. τὰ δὲ, ὀξύτονα. ὡς τὸ, εὐώψ εὐῶπος. καὶ γλαυκώψ γλαυκῶπος παρὰ Πινδάρῳ. δῆλον δὲ ἐκ τῶν παλαιῶν, καὶ ὅτι τὸ γλαυκὸν, ὀφθαλμῷ τε ἐπιλέγεται καὶ θαλάσσῃ, καὶ ἐλαίᾳ διὰ τὰ φύλλα, καὶ ἐλαίῳ. φέρεται γὰρ καὶ γλαυκοῦ ἐλαίου χρῆσις ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου. ὅτι κωκυτοῦ ἤκουσεν ἡ Ἀνδρομάχη καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου, ἧς πάνυ μεγάλης οὔσης ὡς προδεδήλωται, ᾔσθετο ἡ γυνὴ ὡς εἰκὸς εἰ καὶ ἐν μυχῷ δόμου ὕφαινεν, τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς. περὶ γοῦν πάθους, τῶν μελῶν αὐτῇ χαλασθέντων, ἀκρατὴς γίνεται τῶν ἐν χερσίν. ὡς δὲ καὶ αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυε τουτέστι τῆς πενθερᾶς Ἑκάβης, ἧς καὶ ὁ ἀνὴρ αἰδοῖος ἑκυρὸς τῇ Ἑλένῃ που προσεφωνήθη, τότε δὴ τοῦ κακοῦ ἐπαυξανομένου, ἐγκελεύεται δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισιν, οὕτω. δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον ὡς ἐγράφη. ἐν δέ μοι αὐτῇ, στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται. ὃ δὴ πᾶς εἴπερ ἂν φόβῳ μεγάλῳ ἐναποληφθείς. εἶτα καὶ στοχασαμένη τοῦ κακοῦ, πρῶτα μὲν ἀορίστως φησίν. ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν. εἶτα καὶ εὐστοχώτερον ἐπιβάλλουσα, ἐπάγει μετὰ οἰκτίστης προαναφωνήσεως. αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται ἤγουν διώκῃ κατὰ τὸ πεδίον. καὶ δή μιν καταπαύσει ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, ἥ μιν ἔχεσκεν. ἣν καὶ ἑρμηνεύουσα, φησίν. ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκεν, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, ἤγουν οὐδενὶ κατὰ τὸ μένος ὑποτασσόμενος. ὃ δὴ ἀγηνορία ἐστίν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, οὐχ οὕτω φράζουσιν. ἀλλ' αὐτοὶ, τοῦ οἰκείου μένους οὐδενὶ εἴκων εἶπον ἄν, ὡς αὐτοῖς συνήθες. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ὁμηρικὸν εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ, μηδενὶ ὑπάγων καὶ ὑποτάσσων ἑαυτόν. καὶ ταῦτα μὲν ἡ Ἀνδρομάχη νῦν. ὅτε δὲ στᾶσα ἐπὶ τοῦ τείχους ἐνόησε τὸν ἄνδρα ἑλκόμενον πρόσθεν πόληος ἀκηδέστως ὡς προείρηται, τότε δὴ ἐκ πεσοῦσα τοῦ προοιμιάζεσθαι τὸ πάθος, τοῦ μεγάλου ἀγῶνος γίνεται καρδιώξασα ὡς ῥηθήσεται. ἰστέον δὲ ὡς οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμώζω. αὐτὸ δὲ, ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὦ γίνεται. τούτου δὲ ἡ χρῆσις, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμενίσι. λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος, οὕτω. ὤζειν, τὸ θαυμάζειν. ὡς ὦ λέγειν. καθὰ καὶ οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν. καὶ φεύγειν, τὸ φεῦ λέγειν. σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι Ἑλένη μὲν, τὸν ἑκυρὸν Πρίαμον αἰδοῖον καὶ δεινὸν προσφωνεῖ, τῇ αἰδοῖ τὸ δέος συγκεράσασα ὡς ἐχρῆν. Ἀνδρομάχη δὲ, οὐχ οὕτω τὴν ἑκυρὰν Ἑκάβην προσεῖπεν, ἀλλὰ μόνον αἰδοίην. καὶ ἔστι μέν ποτε σύγκρατον αἰδοῖ τὸ δέος. ὡς τὰ πολλὰ δὲ, ἀδεὴς ἡ αἰδὼς, καὶ ἄκρατος φόβῳ. ὡς ἡ ἐπὶ διδασκάλων τοῖς ἤδη τελείοις. καὶ ἡ ἐπὶ γονέων. καὶ φίλων. καὶ εὐεργετῶν. ἥτις ἁπλούστερον ἔχει καὶ ἀφελέστερον. διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Ἀθήνησιν Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεὼν, καθὰ καὶ Παυσανίας ἱστορεῖ. ἃς οἱ μὲν, παιδαγωγοὺς, οἱ δὲ τροφοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν. ἔστι δὲ αὐτὸ, αἴνιγμα τοῦ, χρῆναι τὸν διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς φρόνησιν Ἀθηνᾶν, ἢ τὰς πρὸς ἄλλας τέχνας ὧν Ἀθηνᾶ ἐπιστατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ ἀφελῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. τὸ γοῦν ἔξω τοῦ δέοντος περίεργον, πονηρίαν τε ἔχει ἀπρεπῆ, καὶ τοὺς διδασκάλους λυπεῖ. ὅτι δὲ ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἁπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδοξότητος, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. τὸ δὲ χαμαὶ ἐκ πεσὸν, χαμαιπετὲς λέγεται. κερκὶς δὲ ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ὀνοματοπεποίηται. ἀπὸ τοῦ κρέκω γὰρ ὃ δηλοῖ τὸ ἠχῶ, γίνεται κατὰ μετάθεσιν. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὄρνεον ἡ κρὲξ, ὡς παρεμφαίνει ὁ κωμικὸς ἐν τοῖς Ὄρνισιν. ἴσως δὲ οὕτω καθὰ καὶ προεγράφη, καὶ ὁ κίρκος ἀπὸ τοῦ κρίζειν κατὰ μετάθεσιν πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀργανίου κρίκου. ἐξ ὧν καὶ ῥῆμα τὸ κρικῶ. τὸ δὲ ἴδωμι, ἐκ

τοῦ ἴδοιμι ἐκτέταται τὴν παραλήγουσαν, ὥσπου καὶ τὸ τύχωμι, ἐκ τοῦ τύχοιμι. δεύτερα δὲ αὐτῶν ἴδως καὶ τύχως, οὐχ εὕρηται εἰ καὶ τὸ ἀνάλογον ἀπαιτεῖ. ἴσως δὲ, οὐ γέγονε συναλοιφὴ διχρόνου ἐκ τοῦ ἴδωμι, ἀλλὰ διφθόγγου ἐκ τοῦ ἴδωμαι ἤγουν θεάσωμαι. τὸ δὲ ὅτινα ἔργα, ποιητική ἐστι καὶ αὐτὸ λέξις, ἀντὶ τοῦ τίνα· πλεονασμῷ τοῦ ὁ. ὁμοίως τῷ, ὅτω, καὶ ὁτέοισι. καὶ ὅπο, ἀντὶ τοῦ οὗτινος. οὗ κοινότερον τὸ ὅτου. ᾧ ἰσοδύναμον καὶ τὸ ὅου, ἀντὶ τοῦ οὗ. δι' ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον. τὸ δὲ πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἡ καρδία πατάσσει, ὡς εἰ μὴ τὰ ἐπέχοντα ἦν, γενέσθαι ἂν αὐτὴν ἀνὰ τὸ στόμα, καὶ διεκπεσεῖν τῆς κατὰ φύσιν θέσεως τῷ ἄνω παλμῷ, κατὰ τὸ, κραδίη δέ μοι στηθέων ἐκθρώσκει. ὅτι δὲ ἦτορ καὶ νῦν τὴν καρδίαν ἔφη, δηλώσει κατωτέρω ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, παλλομένη κραδίην. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ πατάσσει κραδίη καὶ ἄλλεται τοῖς οὕτως ἀγωνιῶσιν, ἀλλ' οὐ βλάπτεταί φασι, διὰ τὸ περικεῖσθαι τῇ καρδίᾳ τὸν πνεύμονα μαλακὸν καὶ ἄναιμον ὄντα, καὶ σήραγγας ἔχοντα δι' ὧν σπόγγου καταπεπτηκμένας. ὡς γίνεσθαι αὐτῇ τὸν παλμὸν, εἰς ὑπεῖκον καὶ μαλθακόν. γόνατα δὲ πήγνυται, ὡς κρυερᾶς τῆς δέους γιγνομένης. τὸ δὲ ἐγγὺς δή τι κακὸν, ἐπὶ κινδύνου ἐλπιζομένου ῥηθήσεται. ὁ δὲ ἀπευχόμενος οἷα δεδιὼς τι ἀκοῦσαι κακὸν, εἴποι ἂν τὸ, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. ἀλλὰ μάλα αἰνῶς δείδω μὴ δή μοι τόδε γένηται. ἔφη δέ που τοιοῦτόν τι καὶ ὁ πολυδάμας. ἔστι δὲ τὸ, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος, περίφρασις τοῦ, εἴθε μὴ ἀκούσαιμι. ἀλλὰ δηλονότι πόῤῥω εἴη τῆς ἐμῆς ἀκοῆς. ἀγηνορίαν δὲ, δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα λέγειν φιλαλήθως, τὴν θρασύτητα. ὁ γὰρ ὡς ἐῤῥέθη θρασὺς ἕκτωρ, καθ' ὅμοιον λόγον καὶ ἀγηνορίαν ἔχειν ῥηθήσεται. εἰ δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρίας ἡ ἀγηνορία, ἐνταῦθα γοῦν οὐχ οὕτω φαίνεται. διά τε τὴν εἰρημένην ἀκολουθίαν, καὶ διὰ τὴν προσθήκην τοῦ, ἀλεγεινῆς. ἡ γὰρ ἐπ' ἀνδρίας ἀγηνορία, οὐχ οὕτως ἀλεγεινή. ταύτην δὲ καὶ μένος που ἔφη. σεμνότερον ἐκεῖνό γε εἰποῦσα. οὐχ ὅτι ἐπὶ ψόγῳ ἡ γυνὴ ἔφη τὸ, θρασὺν ἕκτορα. ἢ τὸ, ἀγηνορίας ἀλεγεινῆς. καὶ αὐτὰ γὰρ εἰ καὶ μετά τινος βαρύτητος καὶ ἀφελείας, ἐπαινετικῶς ὅμως ἐπὶ ἀνδρίᾳ ἔφη. οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔχθιστον ἀχιλλέα δῖον καλοῦσα, δυσφημοίη ἂν τὸν ἄνδρα ἡ γυνή. ὥσπερ οὐδὲ ὅτε ἔλεγε, δαιμόνιε φθίσει σε τὸ σὸν μένος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ ἀγηνορία καὶ ἄλλως ἐτυμολογουμένη, δύναται καὶ οὕτω καθίστασθαι. λέγοιτο γὰρ ἂν ἀγήνωρ, καὶ ὁ τῶν ἄλλων προάγων ἀνέρων, ἤτοι ἀνδρῶν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα εἰπὼν ἀγηνορίαν, ἐπάγει. ἐπεὶ οὔ ποτε ἐν πληθυῖ μένων ἀνδρῶν ἀλλὰ πολὺ προθέεσκεν. ὁ δὲ προθέων ἤτοι προάγων τῶν ἀνδρῶν, καλῶς ἂν ἀγήνωρ λέγοιτο. ὅρα δὲ τὸ, ἐν πληθυῖ. πρὸς ὃ ἀντιδιαστέλλεται τὸ, μοῦνον ἀπετμήξας. ὁ γὰρ μόνος, πρὸς πλῆθος λέγεται. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἥ μιν ἔχεσκε. ἀντὶ τοῦ ἥτις αὐτὸν εἶχεν. οὐ γὰρ αὐτός φησιν εἶχεν ἀγηνορίαν, ἀλλ' ἐκείνη αὐτὸν εἶχεν ὡς οἷα δεσπόζουσα. ὃ δὴ πάνυ ἀγήνορα δηλοῖ τὸν ἕκτορα. τὸ δὲ προθέεσκεν ἀνδρῶν, τὸν προθοήνορα ποιεῖ κύριον φερώνυμον ὄνομα. ὁ δὲ τοιοῦτος τόπος, ἐγκώμιόν ἐστι θαῤῥαλέου ἀνδρός. ποιητικὴ δὲ πάντως περίσσωσις τὸ ἔχεσκε καὶ προθέεσκεν.

Ως φαμένη, μεγάροιο διέσυτο μαινάδι ἴση
Παλλομένη κραδίην. ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Εστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχει. τὸν δ' ἐνόησεν
Ελκόμενον πρόσθεν πόλιος. ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ελκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ηριπε δ' ἐξοπίσω. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Αμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ ἀφροδίτη
Ηματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαιόλος ἠγάγεθ' ἕκτωρ
Εκ δόμου ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Αμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν.
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ηδ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγέρθη,
Αμβλήδην γοόωσα μετὰ τρωῇσιν ἔειπεν.

Ὅτι ἡ ἀνδρομάχη διὰ λύπην τὴν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ παλλομένη κραδίην, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση, τουτέστι βακχικῶς. μανικῶς. οὐ κατὰ κόσμον. σὺν οὐδενὶ γὰρ κόσμῳ ἐκινοῦντο αἱ βάκχαι. ὁ παιδοῖ οὖσαι, διὸ νόσῳ πρέπουσαι τῇ μανιώδει. διὸ καὶ αὐταὶ μαινάδες. αἳ κατὰ πάθησιν διονύσου προεῤῥέθησαν. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἴση, ἀντὶ τοῦ ὁμοία εἶπεν. οὐκ ἐπὶ ποσοῦ λαβὼν ἀλλὰ ποιότητος. καὶ ὅτι οὐκ ἠθέλησε πλατῦναι τὴν παραβολὴν, ἵνα μὴ τὰ περὶ τὰς μαινάδας ἐκθέμενος, δόξῃ λέγειν οὐ σεμνά. ἔτι δὲ τὸ ἐκφαίνειν μυστήρια. ὅτι ἀνδρομάχη ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ τείχους τὰ κατὰ τὸν ἄνδρα, ἔπαθεν ἅπερ ἱστορεῖ ὅμηρος, εἰπών. αὐτὰρ ἐπεὶ πύργους τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον, ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχει. τὸν δ' ἐνόησεν ἑλκόμενον πρόσθε πόλιος. ταχέες δέ μιν ἵπποι ἕλκον ἀκηδέ-

ἀκηδέστως ὡς ἐῤῥέθη, κοίλας ἐπὶ νῆας. τὴν δὲ, κατ᾽ ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, ὅ ἐστι βαθεῖα σκοτώσις ὡς οἵα καὶ ἡ νύξ. ἤριπε δ᾽ ἐξοπίσω. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε. τῆλε δ᾽ ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα. ἄμπυκα. κεκρύφαλόν τε. ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. κρήδεμνόν θ᾽, ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ ἀφροδίτη ἤματι τῷ, ὅτε μιν ἠγάγεθ᾽ ἕκτωρ ἐκ δόμου ἠετίωνος ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα ὅ ἐστι δῶρα προικῷα. ἔστι δ᾽ ἐρειπεῖν μὲν, τὸ εἰς ἔραν πεσεῖν ἁπλῶς. ἐρειπεῖν δὲ ἐξοπίσω, τὸ κλιθῆναι, ὑπτίαν πεσεῖν. ἀποκαπύσαι δὲ ψυχὴν, τὸ ἀποπνεῦσαι. κάπος γάρ φασι τὸ πνεῦμα. ἐξ οὗ τὸ κεκαφηότα θυμόν. τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ ὁ κάπος, ἐξ οὗ καὶ ὁ κῆπος ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ κάπη ἡ καταπνεομένη ὑπὸ τῶν ἵππων φάτνη. αὐτὴ δὲ, ἢ ἀπὸ τοῦ κάπτειν δοκεῖ γίνεσθαι. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ παυσικάπη κατὰ αἴλιον διονύσιον, μηχάνημά τι τροχῷ ἐμφερὲς δι᾽ οὗ τὸν τράχηλον διεῖρον τῶν ὑποζυγίων ὥστε μὴ ἐσθίειν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε φησὶ μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν. καὶ ἔοικε κατὰ τούτους τοὺς λόγους παυσικάπη λέγεσθαι, ὡς παύουσα τῆς κάπης ἤτοι τοῦ κάπτειν ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν. πρὸς δὲ τὸ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, ἐναντίον τὸ ἄμπνυτο. τουτέστιν ἀνέπνευσεν ὡς κατωτέρω φησίν. ὅ ἐστιν ἦλθεν εἰς τὴν προτέραν πνοήν. ὃ καὶ ἑρμηνεύων εὐθὺς ἐπάγει, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. τουτέστιν ἡ ζωτικὴ ψυχικὴ δύναμις συνήχθη, σκεδασθεῖσα διὰ τῆς λειποθυμίας. ὃ δὴ καὶ θυμηγερεῖν συνθέτως λέγεται. καὶ ζωγρεῖν δὲ, ἤτοι ζωὴν ἀγείρειν. ὡς εἶναι ταῦτα κατὰ πολυωνυμίαν, τὸ ἄμπνυσθαι καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγείρειν καὶ θυμηγερεῖν καὶ ζωγρεῖν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ τολμήσας, ἐρεβεννὴν ὅ ἐστι σκοτεινὴν νύκτα τὴν σκοτοδίνην ἐκάλεσεν, οὕτω καὶ τὴν λειποθυμίαν, ψυχῆς ἀπόπνοιαν. καὶ ὅτι καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, ἄμπνυτο ἤγουν ἀνέπνευσεν, εἴρηκέ τις ἀναφρονῆσαι, τὸ τὴν πρώτην ἀναλαβεῖν φρόνησιν. δέσματα δὲ ἐν ὀδυσσείᾳ μὲν, ἐπὶ δεσμοῦ ἔθετο βιαίου. ἐνταῦθα δὲ οὕτω λέγει τὰ ἐπὶ κόσμῳ τὸ γυναικεῖον κάρη δεσμοῦντα, ὅθεν καὶ τὸ κρήδεμνον σύγκειται. ἀττικὴ δέ φασιν ἡ λέξις. ὡς γὰρ ξεσμὸς ξέσμα, οὕτω δεσμὸς δέσμα. σιγαλόεντα δὲ ταῦτα, ᾧ λόγῳ καὶ εἵματα ἔφη σιγαλόεντα, τὰ σιγὴν δηλαδὴ ἐμποιοῦντα δι᾽ ἔκπληξιν. ἢ σιγηλὰ καὶ ἄκτυπα δι᾽ ἁπαλότητα. ἡνία δέ γε σιγαλόεντα, καὶ κατ᾽ ἄλλον τινὰ τρόπον ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἕρμιππος δὲ, καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα λέγει τὰ εὔθραυστα, ὁποῖα τὰ λεγόμενα θάσια. ὅρα δὲ καὶ ὅτι γενικῶς γυναικεῖον κόσμον δηλώσας ἐν τῷ εἰπεῖν δέσματα, εἶτα ἐπάγει κατὰ μέρος τὰ εἴδη. τὴν ἄμπυκα καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἔστι δὲ ἄμπυξ μὲν ἀρσενικῶς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν. ἃς περιστέλλοντες οἱ παλαιοὶ, ὑπὸ τοῦτον περιῆγον. ἡ δὲ τοιαύτη φάσις, οἷόν τινα κουφίαν ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, διαγράφει τὴν ἄμπυκα. καὶ νῦν δέ φασιν, ἀμπυκίζειν, τὸ τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ χρυσάμπυκες ἵπποι, δηλαδὴ τὸ δεῖσθαι στροφίῳ τὰς κορυφὰς τῶν τριχῶν. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς, εὑρέθη καὶ ταῦτα. ἀμπυκάσαι, ἀναδῆσαι. χαλινῶσαι. στεφανῶσαι. καὶ ἄμπυξ, χαλινός. συγκάθαμμα. ἐπίκρανον. καλύπτρα. διάδημα. στεφάνη. καὶ ὅτι ἄμπυκες, διαδήματα κατὰ μεταφοράν. καὶ ὅτι ἀμπυκίται, διαδήματα. ἴσως διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας ὥς φησι παυσανίας. ὃ καὶ ἀμπυκίζειν ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δέ φασι, καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα, παραμπύκια ἐπὶ τριχῶν λέγειν εἴωθεν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὅτι παραμπυκίζεται, τὸ παραπλέκεται τὰς τρίχας. κεκρύφαλος δέ φασι, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροκύφαντος. ἀναδέσμη δὲ, σειρὰ, ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσι. κρήδεμνον δὲ, τὸ μαφόριον. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι καλῶς ἐπὶ μὲν ἑκάβης τῆς γραὸς, συντόμως εἶπε λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην. ἐπὶ δὲ ταύτης ὡς νέας, ἐξειργάσατο ἐνδιασκεύως τὸν κόσμον τῆς κεφαλῆς. εἰ δὲ δῶρον χρυσῆς ἀφροδίτης τὸ κρήδεμνον τοῦτο, ἔοικέ τι καὶ ἀπὸ χρυσέας ὕλης ἔχειν ἐπαφρόδιτον. ἰστέον δὲ ὅτι φέρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς κόσμος γυναικεῖος, ὃν περίθετον κεφαλὴν ἐκάλουν. ἀριστοφάνης θεσμοφόροις. κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ. ἄδηλον δὲ, εἴτε κρήδεμνον αὕτη, εἴτε ἄμπυξ, εἴτε κεκρύφαλον, εἴτε ὁμοῦ πάντα ταῦτα μετὰ τῆς ἀναδέσμης. ἡ δὲ ῥηθεῖσα περίθετος κεφαλὴ, καὶ περικεφαλαία φασὶν ἐλέγετο. καθὰ καὶ παραπροσωπὶς, ἡ παρὰ τῷ προσώπῳ τιθεμένη. ἧς καθ᾽ ὁμοιότητα καὶ παρώπια τὰ ὀφθαλμοῖς ἵππων περιτιθέμενα δέρματα, καὶ τὰ χάριν σκιᾶς ἀντήλια τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. τὸ δὲ ἠγάγετο ἕκτωρ, κυριωτάτη λέξις ἐπὶ γάμου. ἄγεσθαι γάρ τινα γυναῖκα, κυριολεκτοῦντες φαμέν. ἡ δὲ μεταφορὰ, ἐκ τῶν ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένων δαμάλεων. ὅτι οὐ λόγους μόνον ὁ ποιητὴς οἰκτροὺς ἐνταῦθα ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ὄψεις περιπαθεῖς. πῆ μὲν, τὸν πρίαμον θανατῶντα εἰσάγων καὶ ἐξελθεῖν ἐπ᾽ ἀχιλλέα θέλοντα, κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. πῆ δὲ, τὴν ἀνδρομάχην, θέλουσαν ἀπολέσθαι εἰ μὴ αὐτὴν εἶχον ὅ ἐστι κατεῖχον γαλόῳ καὶ εἰνάτερες ὅ ἐστιν αἱ ἀνδράδελφοι καὶ αἱ σύννυμφοι, ὡς πολλαχοῦ ἐῤῥέθη. καὶ ὅρα τὸ γαλόῳ, πρὸ μιᾶς ἔχον τὸν τόνον ὡς ἐν τοῖς τοῦ ἡροδώρου κεῖται καὶ ἀπίωνος. φράζει δ᾽ ἐνταῦθα ὅμηρος, οὕτω. ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἅλις ἔσαν, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς πολυπληθές. αἵ ἑ, ἤγουν αἵ τινες αὐτὴν μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι ἢ ὀλέσθαι.

Ὅτι ἀμβλήδην γοόωσα ἡ ἀνδρομάχη, τοιαῦτα λέγει μονῳδικῶς. ἕκτορ. ἐγὼ δύστηνος. καὶ ἑξῆς ὡς ῥηθήσεται. χρὴ

Ἕκτορ. ἐγὼ δύστηνος. ἰῇ ἄρα γεινόμεθ᾽ αἴσῃ
Ἀμφότεροι. σὺ μὲν ἐν τροίῃ, πριάμου κατὰ δῶμα.

γὰρ

Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος. ὅ μ᾽ ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον. ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν, Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Ἔρχεαι. αὐτὰρ ἐμὲ, στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισιν. πάϊς δ᾽ ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ᾽ ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος.
Ἤν περ γὰρ πόλεμόν τε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε᾽ ὀπίσσω
Ἔσσοντ᾽. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ᾽ ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι.
Πάντα δ᾽ ὑπεμνήμυκε. δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Δευόμενος δέ τ᾽ ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους.
Ἄλλον μὲν, χλαίνης ἐρύων. ἄλλον δὲ χιτῶνος.
Τῶν, δ᾽ ἐλεησάντων, κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.
Χείλεα μέν τ᾽ ἐδίην᾽, ὑπερῴην δ᾽ οὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ, καὶ ἀμφιθαλὴς, ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων.
Ἔρρ᾽ οὕτως. οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ᾽ ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ. ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν.
Αὐτὰρ ὅθ᾽ ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ᾽ ἐν λέκτροισιν ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.
Νῦν δ᾽ ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν,
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων,
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν. ἀτάρ τοι εἵματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι κέονται
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ.
Οὐδὲν σοί γ᾽ ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ᾽, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

γοῦν πρῶτον τὸ ἀσημήνασθαι προθεωρητικῶς, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν προσώπων ἀπλούστερον ἡ γυνὴ ἄρχεται περιπαθῶς, δι᾽ οὗ τοῦ φόνου καὶ τοῦ ἑλκυσμοῦ. ἀλλ᾽ ἐκ τῶν πορρωτέρω προοιμιάζεται, πατρίδος μεμνημένη καὶ προγόνων καὶ τύχης παλαιᾶς. ὅλως δὲ εἰπεῖν, συνάξας ὁ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν, καὶ συγχέας οἷς μικροῦ ἂν ἡ γυνὴ τῶν παθῶν ἐξέλιπε, διαχέει αὖθις καὶ εἰς ἄνεσιν ἀπολύει, τῇ ἐνταῦθα μονῳδικῇ ἀφελείᾳ, ἵνα μὴ δι᾽ ὅλου στύφων εἴη ὁ ἐπὶ τῶν πενθῶν λόγος ἀλλὰ μετέχῃ τι καὶ γλυκύτητος. ἔχει δὲ τῇ γυναικὶ τὸ προοίμιον καὶ τὰ μετ᾽ αὐτὸ, οὕτως. Ἕκτορ. ἐγὼ δύστηνος. ἰῇ ἄρα τουτέστι μιᾷ γενόμεθα ἤγουν ἐγεννήθημεν αἴσῃ ἀμφότεροι. σὺ μὲν ἐν Τροίῃ, Πριάμου κατὰ δῶμα. αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ, ἐν δόμῳ Ἠετίωνος. ὃ ἤγουν ὅς μ᾽ ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, δύσμορος αἰνόμορον. ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι. νῦν δὲ σὺ μὲν, Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι. αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην ἐν μεγάροισι. παῖς δ᾽ ἔτι νήπιος αὔτως, ὃν τέκομεν σύ τ᾽ ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος. ἤνπερ γὰρ πόλεμόν τε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν, αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε᾽ ἔσσονται. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας. ἦμαρ δ᾽ ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι. πάντα δ᾽ ὑπεμνήμυκε. δεδάκρυνται δὲ παρειαί. δευόμενος δέ τ᾽ ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἑταίρους. ἄλλον μὲν, χλαίνης ἐρύων. ἄλλον δὲ χιτῶνος. τῶν, δ᾽ ἐλεησάντων, κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε. χείλεα μέν τ᾽ ἐδίην᾽ ὑπερῴην δ᾽ οὐκ ἐδίηνε. τὸν δὲ, καὶ ἀμφιθαλὴς, ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοις ἐνίσσων. ἔρρ᾽ οὕτως. οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν. καὶ μέχρι τούτων ἐν στίχοις ἐννέα φράσας καθολικώτερον ὁ ποιητὴς διὰ τῆς μητρὸς τὰ τῆς ὀρφανίας δεινὰ, εἶτα μερικεύει ἀνελπίστως τὸ νόημα, δι᾽ οὗ γνωμικῶς ἤδη ἐχαρακτηρίσθη ὁποῖα πάθοι ἂν κακὰ παῖς τις ἁπλῶς πατρὸς ὀρφανισθείς. οὐ μὴν τοιοῦτος οἷος νῦν ὁ τοῦ Ἕκτορος, βασιλικὸς δηλαδὴ, καὶ ὑπὸ μητρὶ ὢν τοιαύτῃ, καὶ πατρῴοις ὅ ἐστι θείοις ὁμοίοις καὶ πάππῳ βασιλεῖ. διὸ καὶ ἠθέτησάν τινες τὰ τοιαῦτα ἔπη ὡς καὶ μετ᾽ ὀλίγα δηλωθήσεται. μερικεύων

γὰρ ὡς

τι ὡς ἐῤῥέθη ὁ ποιητὴς τὸ ἐν τῷ καθόλου γνωματευθὲν, καὶ εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐπανιὼν ὅ ἐστιν εἰς τὸ προκείμενον, τὸν ἀστυάνακτα δηλαδὴ, ἐπάγει ταῦτα. δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην, ἀστυάναξ. ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς, μυελὸν οἶον ἤγουν μόνον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημὸν ἤτοι λίπος. αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι παύσαιτό τε νηπιαχεύων, εὕδεσκεν ἐν λέκτροισιν ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. ὅπερ ὁ κωμικὸς ἐμπλήμενος λέγει. νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, ἀστυάναξ. ὃν τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν. οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. νῦν δὲ, σὲ μὲν, παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων, αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κεν ἤγουν ἐπειδὰν κύνες κορέσονται, γυμνόν. ἀτάρ τοι εἵματα ἐν μεγάροισι κέονται λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸς τρώων καὶ τρωϊάδων κλέος εἶναι. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τῆς γυναικὸς μονῳδικὸν χωρίον. τὰ δ' ἐν αὐτῷ ἐπιστασίας ἄξια, ταῦτα. τὸ μὲν ἀμβλήδην, ἀντὶ τοῦ ἀναβλητικῶς, ἤτοι προοιμιακῶς. προοιμιάζεται γὰρ ἡ γυνὴ ὡς προείρηται. ὥστε γίνεσθαι τὴν λέξιν, ἀπὸ τοῦ ἀναβάλλεσθαι ὅ ἐστι προοιμιάζεσθαι. ὡς τὸ, ὁ δ' ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. ἢ καὶ ἄλλως ἀμβλήδην, τὸ ἀναμβλητικῶς. ὁρμητικῶς. ἀθρόως. καὶ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἀμβολάδην, ὅπερ πρὸ μικροῦ ἐῤῥέθη ἐπὶ ἀναζέοντος λέβητος. ἡ δὲ κατάρχη τῆς ῥηθείσης μονῳδίας, ὁμοία τῇ τῆς ἑκάβης. ἐκείνη μὲν γὰρ, ἔφη. τέκνον, ἐγὼ δειλή. αὕτη δὲ, ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος. λέγει δὲ καὶ κατωτέρω τὸ ἕκτορ, ἐπιμείνασα φιλίως τῷ ὀνόματι τοῦ ἀνδρός. μιᾷ δὲ αἴσῃ λέγει, τὴν ἐπίσης ἐπ' ἀμφοῖν ἔχουσαν κατά γε τὸ δυστυχές. τὸ δὲ θήβαις ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ, καινότερον συντέτακται. ἢ διὰ σαφήνειαν, ἵνα λέγῃ, ταῖς θήβαις, ἤγουν τῇ ὑποπλάκῳ πόλει. ἢ ὡς ἂν ἐμφήνῃ ὅτι δύναται καὶ θήβη ὑποπλάκος λέγεσθαι ἑνικῶς ὡς τὸ, ᾠχόμεθα ἐς θήβην. διὸ τότε γὰρ τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ, ἑνικὴν ἐπήγαγε. περὶ δὲ θηβῶν τούτων, προδεδήλωται. τὸ δὲ τυτθὸν ἐοῦσαν, ὅμοιον τῷ, κοτύλην τυτθὸν ἐπέσχεν, ἤτοι μικράν. κατὰ τὸ, κλυτὸς ἱπποδάμεια. τὸ δὲ δύσμορος αἰνόμορον, δηλοῖ μὲν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. ἐχρησίμευσε δὲ τῷ καθάπερ προδεδήλωται, γράψαντι. δύσπαρις, αἰνόπαρις. ἔχει δὲ πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα, καὶ τὸ, δυσάμμοροι. κοινῶς περὶ τῶν δύο λεχθὲν ὁμοζύγων, περὶ οὗ πρὸ βραχέων γέγραπται. τὸ δὲ ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῖς κευθμῶσιν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, δόμοις ἀΐδου. ὃς, τόπος ἐστὶν ὑπόγαιος, καὶ οὕτω κεκρυμμένος. διὸ καὶ ἀΐδης λέγεται ἤγουν ἀὴρ ἀφανὴς, ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. ἀπουρίζειν δὲ ἀρούρας, τὸ ἀφορίζειν καὶ ἀφελέσθαι. καὶ ἔστι καιριωτάτη ἡ λέξις, τιθεμένη καὶ ἐπὶ ὑπερορίας. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος, καὶ τὸ ἀπούρας. ἢ μᾶλλον τοῦτο πρωτότυπον τοῦ ἀπουρίζειν, ὁμοίως τῷ, ἐρέθω ἐρεθίζω. ὁπλέω ὁπλίζω. ἀφρέω ἀφρίζω. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ἀπουρίζειν. κατουρίζειν δέ γε, τὸ κατ' οὖρον πλέειν. ὡς τὸ, πόλιν κατ' ὀρθὸν οὐρίσας. ἐντεῦθεν δὲ ἄρχεται ὁ γνωμικὸς χαρακτὴρ, ὁ καθὰ εἴρηται περὶ τῆς ἁπλῶς ὀρφανίας. μετρούμενος ἐν στίχοις ὡς προεδηλώθη ἐννέα. οὓς καθὰ ἐῤῥέθη, ἀθετοῦσί τινες, ὡς ἀδιαθέτους φασὶ καὶ κοινῶς τῷ τυχόντι παντὶ ὀρφανῷ πρέποντας οὐ μὴν τοιῷδε ὁποῖος ὁ ἀστυάναξ ἔσται εἰ τυχὸν φύγῃ τὸν θάνατον. οὐ γὰρ δή που τὰ τοῦ τυχόντος ὀρφανοῦ πείσεται καὶ αὐτὸς ὁ βασιλικὸς ὀρφανός. ἔτι γε μὴν ὀβελίζουσι τοὺς τοιούτους στίχους, οὐ μόνον ὡς ἀναρμόστους τῷ καιρῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐτελεῖς τῇ συνθήκῃ καθὰ ἐκεῖνοι λέγουσι. μὴ θέλοντες γυναικείου στοχάσασθαι ἤθους, ἐν πένθει μεγάλα ταῦτα λέγοντος, ὅτε τοῦ πρὸς ἀκρίβειαν λαλεῖν ἐξεκρούετο. πανάφηλιξ δὲ παῖς, ὁ τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλλασμένος. ἢ πάντῃ ἀφῆλιξ, οἷα τῇ ἀφηλικιότητι προστεθέντων καὶ τῶν τῆς ὀρφανίας κακῶν. τὸ δὲ πάντα ὑπεμνήμυκεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα ἐστύγνακε. διὸ καὶ ἐπάγει. δεδάκρυνται δὲ παρειαί. ἢ μᾶλλον, τεταπείνωται. καταβέβληται. τοῦτο δὲ εἰς γραφὴν μὲν πεζὴν οὐχ ἕλκεται, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἠμύω τὸ ἐπικλίνω ἤμυκε. καὶ ἀττικῶς ἐμήμυκε. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἐμνήμυκε. ἀντὶ τοῦ κάτω οἷον κεῖται καὶ συγνάζων κατακέκλιται. ὅτι δὲ τοῦ ἠμύω, πρωτότυπόν ἐστι τὸ μύω, ἐκδηλότατόν ἐστιν. αὐτὸ δὲ, ἐπὶ βλεφάρων καὶ χειλέων καί τινων ἑτέρων λέγεται. μέλλων δὲ αὐτοῦ, μύσω, ἐξ οὗ καὶ μύες καὶ μυῶνες οἱ κατὰ σῶμα. καὶ μῦς τὸ ζωΰφιον. ἐκ δὲ τοῦ μύειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, καὶ ποτήριον ἡ ἄμυστις, ἀφ' οὗ ἐστιν εὐμαρῶς πιεῖν. καὶ πόσις δὲ, ἣν ἀπνευστὶ πίνει τις μὴ μύσας. καὶ ῥῆμα ἐκμυστίζειν, τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πίνειν. οἷον, λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ, ἵησιν εὐθὺς κύλικος εἰς κοῖλον πλάτος. ἔπειτ' ἄκρατον καὶ οὐ τεταργανωμένον ἔπινε, κἀξεμύστισε. πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ ὥς φησιν ἀθήναιος. ὡς καὶ τὸ, ἔπινον δὲ τὴν ἄμυστιν, μετὰ μέλους μεμετρημένου πρὸς ὠκύτητα χρόνου. ἐν δὲ τῷ, ἄλλον χλαίνης ἐρύων ἄλλον χιτῶνος, διαφορά τε φανερὰ δηλοῖ χιτῶνος καὶ χλαίνης. καὶ ἰδίωμα ὑπογράφει παιδὸς λαλῆσαι μὲν οὐκ ἔχοντος, ἑλκυσμῷ δὲ τοὺς ἱκετευομένους ἐπιστρέφοντος. ὅτι δὲ χιτὼν οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ λέγεται τὸ ἀμέσως περικεχυμένον λίνεον ταῖς σαρξὶν ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ἱμάτιον, δεδήλωται μὲν ἀλλαχόθι. φαίνεται δὲ καὶ ἐκ τῶν τοῦ ἀθηναίου. ἔνθα δηλοῦται ὡς κόρυμβος, οὐ μόνον ὄρους, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς. οἷον. ἀθηναῖοι ποικίλους ποτὲ ἐνέδυνον χιτῶνας. κορύμβους δ' ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν. ἐν τούτοις γὰρ, οἱ ποικίλοι χιτῶνες, οὐκ ἂν εἶεν ἐπικάμισα κατὰ τὴν κοινὴν παρατήρησιν. εἰ δὲ παρὰ τὴν κάραν ἡ κόρυς, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ

κόρυμβος

κόρυμβος, ἑτέρου ὄντος λόγου. ὥσπερ καὶ ἐὰν ὁ ῥηθεὶς ἀθηναϊκὸς τέττιξ, κρωβύλος ἐλέγετο καὶ εἰλάλων ὁ τέττιξ τὸ ζῶον. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ κερκώπη, ζῶον αὐτὴ ὅμοιον τέττιγι, ἢ τρυγονίῳ. περὶ ὧν δηλοῖ ὁ κωμικὸς ἄλεξις, εἰπών. σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐπώποτε εἶδον, οὔτε κερκώπην γύναι, οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόνα, οὐ τρυγόνα, οὐ τέττιγα. χρῆσις δὲ κερκώπης, καὶ παρὰ λιβανίῳ. κοτύλην δέ φησι τυτθὸν, τὴν μικρὰν κυπελλίδα. ἀττικῶς δὲ εἴρηται καὶ ἰωνικῶς, καὶ ἡ τυτθός. κοτύλη δὲ, οὐ μόνον εἶδος λεπτοῦ ποτηρίου ὡς ἐνταῦθα κεῖται, ἀλλὰ καὶ παλάμης κοίλωμα. ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον, ὃ τοιαύταις ἄν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν χεροῖν. λέγεται δὲ κοτύλη, καὶ ἐπὶ ποδῶν πολύποδος. ἐφ' ὧν, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις, καὶ ἡ κατὰ τὸ ἰσχίον δὲ τοῦ μηροῦ κοιλότης. ὅλως δὲ, κοίλη πᾶσα κοτύλη, ὡς καὶ τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον, ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. παρὰ δὲ ἀθηναίῳ κοτύλη πᾶν κοῖλον. φέρεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ κοτύλης ἔν τινι τῶν παλαιῶν. κοτύλη, μέτρον. καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. ἡ μὲν δὴ κοτύλη φησὶν, ἑλληνικόν. ἡ δὲ ἡμίνα, οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν παρ' ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγγίαν λέγει καὶ λίτραν. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι διόδωρος τὴν κοτύλην, καλεῖσθαι λέγει καὶ ἡμίναν. ἧς χρῆσις καὶ παρ' ἐπιχάρμῳ ἐν τῷ, ὕδωρ χλιαρὸν ἡμίνας δύο. καὶ παρὰ σώφρονι ἐν τῷ, κατάστρεψον τέκνον τὴν ἡμίναν. περὶ ἧς χρὴ σκοπεῖν ἡμᾶς μήποτε ἡμίνα ᾖ, τὸ ἥμισυ τοῦ ἴν. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, πλέον ἤπερ ἴν. κοτύλην δέ φασιν οὐ μόνον ἐπὶ ξηρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑγρῶν. κοτύλην γοῦν ὕδατος καὶ δύο κοτύλας κριθῶν θουκυδίδης φησί. καὶ ἀριστοφάνης, ἀλφίτων χοίνικας τρεῖς, κοτύλης δεούσας. ἔστι δὲ καὶ κότυλος ποτήριον μόνωτον λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ φασι. παυσανίας δὲ ἱστορεῖ, ὅτι παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω καθὰ καὶ προδεδήλωται τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν, ἐπενωτίζετο τὸν αἰρούμενον. ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο. ἐκλήθη δέ φησιν ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη λέγεται. εἰς ὃ κοῖλον, ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. ἀλλαχοῦ δὲ γράφεται οὕτω. ἐγκοτύλη, παιδιά τις ὡς καὶ ἑτέρωθι γέγραπται, ἐν ᾗ κοιλάναντες χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων, οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παράγωγον κοτύλης, κοτυλίσκη τε καὶ κοτυλίσκιον. οὗ μνεία παρὰ ἀριστοφάνει ἐν τῷ, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. καὶ ὅτι αἰσχύλος, καὶ τὰ κύμβαλα κοτύλας φησίν. δηλαδὴ, χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. τὸ δὲ ἐπέχε τί σημαίνει, δεδήλωται καὶ ἐν ταῖς λιταῖς. τὸ δὲ χείλεα μὲν ἐδίηνεν, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, κάλλιστον μέν ἐστι σχῆμα ὅμοιον τῷ ταξιάρχους τῶν ὑμῶν, ὑπάρχους παρ' ὑμῶν. ἑλκυσθὲν δὲ καὶ εἰς παροιμίαν, λέγεται ἐπὶ τῶν μικρά τινα δωρουμένων. δι' ὧν χείλη μὲν ὑγραίνεται, εἰς δὲ τὸ κατὰ στόμα ὑπερῷον, ὑγρότης οὐκ ἄνεισι. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λόγοις μὲν ὑποσχετικοῖς εὐφραινόντων. οὐ μὴν καὶ τῇ ἔνδον ἀγαθῇ διαθέσει. δῆλον δὲ ὅτι ὑπερῴην λέγει, τὸν κατὰ στόμα οὐρανόν. ἄμφω καλούμενον, διὰ τὸ μὲν ὕψους κατηρεφὲς καθ' ὁμοιότητα ὑπερῴου τε οἰκήματος καὶ οὐρανοῦ. ἀμφιθαλὴς δὲ παῖς, ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἤτοι εὐδαιμονῶν. ἤγουν ᾧ πατὴρ καὶ μήτηρ περίεισιν. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἑτεροθαλὴς μέν τοι, ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τούτων κλάδων ἀπέσπασται. καθ' ἣν ἔννοιαν, καὶ παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι, ἑτεροθαλεῖς λέγονται. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου θάλλειν, καὶ θάλεα φησίν. ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς τὰ ἀγαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρὸς, ὃς καὶ φίλον θάλος τοῖς γειναμένοις ἐστίν. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγοντες ὅτι ἀμφιθαλεῖς οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς, προστιθέασι καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι, τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκόσμουν. ἐν δὲ τοῖς παυσανίου, κεῖται ταῦτα. εἰρεσιώνη, θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίῳ. προσκρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς. τοῦτον ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλὴς καὶ τίθησι πρὸ θυρῶν τοῦ ἀπόλλωνος ἱεροῦ, ἐν τοῖς πυανεψίοις. λέγεται γάρ φησι θησέα, ὅτε εἰς κρήτην ἔπλει, προσχόντα δήλῳ τῇ νήσῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι ἀπόλλωνι καταστέψασθαι κλάδοις ἐλαίας εἰ τὸν μινώταυρον κτείνας, σωθῇ. καὶ θυσιάσειν. καὶ γοῦν τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας, ἑψῆσαι λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτνους. καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, δηλαδὴ κυαμέψια. διὰ τὸ πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. ἦγον δὲ ἔσθ' ὅτε ταῦτα, καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ. ᾖδον δὲ παῖδες, οὕτω. εἰρεσιώνη, σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, καὶ μέλιτος κοτύλην, καὶ ἔλαιον ἐπικρύσασθαι. καὶ κύλικα εὔζωρον, ἵνα μεθύουσα καθεύδῃ. μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν, ἔξω ἀγρῶν τιθέασι παρὰ τὰς θύρας. κράτης δέ φησιν ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης ἀθήνας, θαλλοὺς καταστέψαντας ἐρίοις, ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι ἀπόλλωνι. ἀλλαχοῦ δὲ λέγεται καὶ ὅτι στέμμα λευκὸν καὶ φοινικὸν ἀπήρτητο τοῦ θαλλοῦ. καὶ ὅτι προὐτίθετο ἱκεσία τῷ ἀπόλλωνι καθ' ἣν ἡμέραν οἱ περὶ θησέα σωθῆναι δοκοῦσι. καὶ ὅτι καταχύσματα καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτοῦ, ἐπέλεγον τὴν ῥηθεῖσαν ᾠδήν. δαιτὴν δὲ τὴν δαῖτα λέγει, ὡς τὴν βρωτὴν καὶ ἐδητύν. τὸ δὲ πεπληγὼς, νῦν μὲν, ἐνέργειαν δηλοῖ τεθὲν ἀντὶ τοῦ πλήξας. σημαίνει δέ ποτε καὶ πάθος, κατ' ἔθος ἐνεργητικοῦ μέσου παρακειμένου. τὸ δὲ ὀνειδίοις, ἐλλέλειπται τὸ, ἐπέεσι. τὸ δὲ ἐνίσσων ὅ ἐστι κακολογῶν, ἐκ τοῦ ἐνίπτω πεποίηται. ἀφ' οὗ ἐνιπὴ, ἡ διὰ ἐπέων ἐπίπληξις. ὧν προηγεῖται τὸ ἐνέπω. τὸ δὲ ἔῤῥε καὶ ἑξῆς ὁ στίχος ὅλος, εὐτελὴς τῇ διανοίᾳ ἐστὶ καὶ εὐπερίγραπτος. ἠθοποιΐα γάρ ἐστιν ὡς ἀπὸ νηπίου μὴ δυναμένου κάλλιον λαλεῖν. τὸ δὲ δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην, δύναται καὶ αὐτὸ προσνεμηθῆναι τοῖς ἀνωτέρω αὐτοῦ κειμένοις ἐννέα στίχοις τοῦ γνωμικοῦ. εἶτα ἐπάγεται ἀσυνθέτως κατὰ ἀπόστασιν τὸ, ἀστυάναξ. ὡς εἴ-

πρὶν εἰπὼν ἐν τοῖς δέκα στίχοις, ὅτι τάδε καὶ τάδε καθολικῶς εἰπεῖν πάσχει ὁ ὀρφανικὸς παῖς, εἶτα ἐπέφερεν, ὅτι ὀρφανὸς καὶ ἀστυάναξ. ἢ τοιοῦτος ὁ ἀστυάναξ. ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. ὡς δὲ ὁ ὁμηρικὸς ἀστυάναξ θεμιέως παίπαικται καὶ ἐπί τινος δυσκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν ἀπὸ τοῦ σύσημου ὁ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. ὁ ὅτι ἐκ τοῦ σύσημ γίνεται ὁ ἄστυτος. διὸ παρὰ ξενάρχῳ, πέλεται δὲ ἄστυτος οἶκος, ἤγουν ἄκαρπος. ἄγονος. καὶ, φθινεῖ δόμος ἀστύτοισι δεσποτῶν κακωρημένος τύχαις. φασὶ δὲ κατὰ τὴν παρὰ τῷ ἀθηναίῳ ἱστορίαν, καὶ θρίδακα τὴν ἐκ γενέσεως πλατύφυλλον καὶ πετανὴν καὶ ἄκαυλον, ἀστύτιδα καλεῖσθαι ὑπὸ γυναικῶν. εὐνοῦχον δέ γε, ἀπὸ τῶν πυθαγορείων. ἐπειδή φησιν ἀσθενεῖς εἰσὶ πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἀφροδίτην οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι. διὸ καὶ δοκεῖ τὸ φυτὸν μισητὸν εἶναι τῇ ἀφροδίτῃ τά τε ἄλλα, καὶ κατὰ μῦθον κύπριον. ὅς λέγει ἄδωνιν καταφυγόντα εἰς θρίδακα, ὑπὸ κάπρου ἀναιρεθῆναι. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ στίγλη, ἄστυτις εἶναι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπήρανος εἶναι, ἤγουν ἐράσμια τοῦ κατ' ἄνθρωπον σπερματικοῦ νεύρου. διὸ ἐπάγει, καὶ σύματα μισεῖ, ἤγουν αἰδοίου τάσεις. τὸ δὲ τοιοῦτον νεῦρον, ἀριστοφάνης μὲν ἐν ὄρνισι, κοινῶν εἶπεν, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν. οἱ δὲ σεμνότεροι, δέμας καλοῦσι. καὶ κατῆρξεν εἰς τοῦτο, πλάτων ὁ κωμικός, εἰπὼν τὸν βολβοῦ, ὃς πολὺς ἐν ἀθηναίαις φύεται. ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ, τουτέστι τὸ αἰδοῖον ἐντείνει. τοιοῦτον γὰρ φύσει κατὰ ἰδιότητα ὁ βολβός. τὸ δὲ ἐπὶ γούνασι πατρὸς, συγκροτεῖται ὑπὸ τοῦ, παῖδες ἐν γούνασι παππάζουσι. καὶ, ἐπ' ἐμοῖς ἐγὼ γούνασι καθίσας. ὁ, δακρυόεσσα γούνασι πατρὸς ἐφίζετο. ὅτι δὲ παππάζειν τὸ, πάππαν ἤγουν πατέρα προσφωνεῖν, προδεδήλωται. χρῆσις δέ φασιν αὐτοῦ, παρὰ φιλήμονι ἐν ᾧ, ἀγύρριος δὲ παρατεθέντος καράβου, ὡς εἶδεν αὐτὸ, χαῖρε πάππα φίλτατε εἶπας, ἤγουν εἰπὼν, τὸν πατέρα καλῆσθαι. ἦν γὰρ ἴσως ὁ ἀγύρριος, υἱὸς καράβου τοῦ φιλίχνου. τὸ δὲ μυελὸν οἶνον, πιθανὸν ποιεῖ καὶ τὸ τὸν ἀχιλλέα κατά τινας οὕτως ἐκτραφῆναι. τοῦ δὲ νηπιαχεύων, πρωτότυπον τὸ, νηπιάχων ἐστί. τὰς δὲ ἀγκάλας ἀγκαλίδας εἰπὼν, συντηροκορίζει αὐτὰς τῇ βραχύτητι τοῦ ἐγκοιμωμένου αὐταῖς βρεφυλλίου. ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ ὡς ἐκεῖ ἐγράφη ἀγκαλιδαγωγοί, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ παυσανίαν, τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν, ἢ πλοίου, οὐκ αὐτοῦ φέροντα. τὸ τοιοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν. ὥστε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκαλίς. οὐ μόνον ὁμηρικῶς ἀγκάλην δηλοῦσα, ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων, ἢ τοιούτων τινῶν. κοιμᾶσθαι δὲ ἐν ἀγκάλαις ὁ παῖς λέγεται, ἢ ὡς συγκοιμώμενος τῇ τιθήνῃ, ἢ ὅτι καὶ ἄϋπνος ἐκείνη οὖσα, εἶχέ τι λέκτρον σύμμετρον πρὸς ταῖς ἀγκάλαις ἐν ᾧ ἐκάθευδεν ὁ παῖς, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. θάλεα δὲ ὡς καὶ προείρηται, τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια ἀγαθά. κεῖται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φυτοῦ. τὸ δὲ ἐπίκλησιν, ἀντὶ τοῦ ἐπίκλην ὡς προδεδήλωται. διώνυμος δὲ ὁ ἀστυάναξ. ὁ μὲν κυρίως, σκαμάνδριος καλούμενος καθ' ὅμηρον, ὡς καὶ πρὸ τούτων δεδήλωταί που. ἐπίκλην δὲ, ὁ ἀστυάναξ. διατί; διότι φησὶ μόνος σὺ ὦ ἕκτωρ ἔρυσο, τουτέστιν ἐφύλασσες πύλας αὐτοῖς καὶ τείχεα μακρά. ὡς εἶναι τὸ ἐπώνυμον ὄνομα τοῦ βρέφους, οὐ δι' ἑαυτὸ, ἀλλὰ διὰ τὸν πατέρα. ὡς καὶ ὁ ὀδυσσεὺς, τοὔνομα διὰ τὸν πάππον εἶχεν αὐτόλυκον, καθὰ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. καὶ ὡς ἡ κλεοπάτρα ἐν ταῖς λιταῖς, ἀλκυόνη ἐπικληθῆναι ἱστόρηται διὰ τὸ πενθητικὸν τοῦ μητρός. καὶ ὅρα ὅτι ἀστυάναξ, οὐχ ὡς ἁπλῶς βασιλέως ὄντος τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ὡς ἐρυομένου τὸ ἄστυ τουτέστι φυλάσσοντος. ὁ δὴ ἔργον ἄνακτος. ὅς ἀπὸ τοῦ ἀνακῶς ἔχειν ὅ ἐστιν ἐπιμελῶς ἐτυμολογούμενος ὡς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, πόλεών ἐστιν ἐπιμελητὴς καὶ ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐρυσίπολις. τὸ τοιοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ἔρυσο πύλας, καὶ τείχεα μακρά. ὁ δὲ τόπος οὗτος, τρόπου ἐστὶν ἐτυμολογικοῦ οὗ χάριν καὶ ἡ τοῦ ἀστυάνακτος ἐπανάληψις γέγονεν. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἕκτωρ ὄνομα, τὸ τοῦ ἥρωος τὴν πόλιν φυλακτικῆς προμηθείας ἐστὶ σημαντικὸν, καὶ τὸ ὡς εἰπεῖν συγκρατήσεως. ταὐτὸν γὰρ, ἕκτωρ εἰπεῖν καὶ συνοχεύς, ἤτοι κρατητής. ὡς δηλοῖ καὶ λυκόφρων, εἰπὼν τὰς ἀγκύρας, ἕκτορας πλημμυρίδος. ἤγουν ἐφεκτικὰς τῶν κυμάτων ῥύμης. εὐλαὶ δὲ καὶ νῦν σκώληκες σαρκῶν, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι τροπῇ τοῦ ι εἰς υ. τὸ δὲ χερσὶ γυναικῶν εἶπεν, ὡς τοῦ ὑφαίνειν γυναιξὶ μόναις τότε ἀνειμένου. τὸ δὲ, ἀλλὰ πρὸς τρώων καὶ τρωϊάδων κλέος εἶναι, δυσκόλως μὲν πέφρασαι. δηλοῖ δὲ τὸ, ἀλλ' ἔσω σοι κλέος ἡ τῶν ἱματίων καῦσις, ἔμπροσθεν πάντων τῶν ἐν τῇ τροίᾳ. ὁμοίως τῷ, πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ἔμπροσθεν θεῶν καὶ ἀνθρώπων. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐδὲν μέν σοι ὄφελος τοῦ καταφλεχθῆναι πυρὶ τὰ εἵματα ἐπεὶ οὐδὲ ἐγκεῖσθαι μέλλεις αὐτοῖς, τὸ δὴ ὄφελός τί ἐστι τοῖς κεκτημένοις εἵματα. ὅμως δὲ κλέος σοι ἔσονται. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Ἰστέον δὲ ὅτι τε πολλὰ καὶ τῶν κατὰ τὴν ἀνδρομάχην ὁμηρικοῦ τούτου χωρίου, εἰς πεζογραφίαν παρειλκύσατο κατὰ λόγον παραπλοκῆς. καὶ μᾶλλον ὅτε χηρείαν τις ἢ ὀρφανίαν ὀδύρεται. καὶ ὅτι ἐντεῦθέν τις ποικίλων μεταλαβὼν, συγκεντικῶς ἐπὶ ἀνηλεοῦς καὶ σμικροδώρου ἐρεῖ ὡς κρεῖττον χείλεα μὲν δεῖναι, ὑπερῴην δὲ μὴ δεῖναι, ἤπερ ἐκ δαιτύος στυφελίξαι χερσὶ πεπληγότα. Τὸ δὲ μυελὸν ἐσθίειν καὶ θρεμμάτων δημὸν, ἐπὶ τρυφώντων ῥηθήσεταί ποτε, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀληλεσμένου βίου. ὥσπερ καὶ τὸ εὕδειν ἐν λέκτροις. εὐνῇ ἐν μαλακῇ θαλέων ἐμπλησάμενον κῆρ. εἰ δὲ καὶ κακόβιος ὁ τρυφῶν, προσαρμόσει καὶ τὸ, ἐν ἀγκαλίδεσσι τοῦ δεῖνος. Τὸ δὲ οὐδὲν σοί γ' ὄφελος ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, νῦν μὲν, ἐπὶ ἀνδρὸς εἴρηται μάτην σπουδῇ ὑφάσματα πολλά. παρῳδηθέντος δὲ τοῦ, οὐκ ἐγκείσεαι, εἰς τὸ, οὐ χρήσεαι, σκῶμμα ἔσται εἰς πολυχρήμονα φειδωλόν. κυριολεκτεῖται δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐγκείσεαι. τὸ μέντοι κοινῶς ἐγκεῖσθαι λεγόμενον, ὅ ἐστι τὸ, καρδίαν ἐπιμελῶς ἐγκεῖσθαι τῇ πονηρᾷ καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἐπὶ ἐνστάσεώς τινος καὶ ἐπιμονῆς λαμβάνεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἀσυνδέτως φαθὲν καθὰ καὶ ἄλλα πρὸ αὐτοῦ διὰ τὴν ἀγωνίαν τοῦ λαλοῦντος προσώπου, δύναται καὶ ἐλλιπῶς ἔχειν. ἵνα λείπῃ σύνδεσμος αἰτιολογικός. ὅ ἐστιν ὁ γὰρ, ἢ ὁ ἐπεί. ὡς λεγούσης τῆς ἀνδρομάχης, ἐπεὶ οὐδέν σοί γ' ὄφελος. ἢ οὐδὲν γάρ σοί γ' ὄφελος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ψ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τῶν νενομισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι πατρόκλῳ, τυραννήσας καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα τρωϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα. ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ. ἐν ᾧ νικᾷ ἵπποις μὲν, διομήδης. δρόμῳ δὲ, ὀδυσσεύς. ἄλλοι δὲ, ἄλλως. καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι τὸ ψῖ, κοινῶς μὲν, ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐπιγράφεται. ἡρωϊκῶς δὲ, ψῖ, δαναοῖσιν ἀγῶνα διδοὺς ἐτέλεσεν ἀχιλλεύς. Ὅτι ἐν τῷ, ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς κυρίως ἐστὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι λέξις ἡ πτόλις, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ἐν δὲ τῷ, ἀχαιοὶ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο, φασὶν ὅτι ἡ μέχρι σιγείου θάλασσα, ἑλλήσποντος ἐλέγετο. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ πλατὺς ἑλλήσποντος. περὶ οὗ προγέγραπται. Ὅτι ἐν τῷ, μυρμιδόνες ταχύπωλοι κατὰ τὸ ἀλλαχοῦ αἰολοπώλοιο, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι, κολακευτικῶς ὁ ἀχιλλεὺς προσφέρεται τοῖς ὑπ' αὐτὸν, ἵνα προθύμως ποιήσωσιν ὅπερ ἀξιώσει. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον. μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους. ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες, πάτροκλον κλαίωμεν. ὃ γάρ, ἤγουν τοῦτο, γέρας ἐστὶ θανόντων. οἱ δὲ, ποιοῦσιν οὕτω. καὶ εὐθὺς ᾤμωξαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἀχιλλεύς. ἔστι δὲ οἰμώζειν, τὸ, κατὰ ὀνοματοποιΐαν οἴ τε λέγειν καὶ ὤ. ἐξ ὧν ὡς καὶ προδεδήλωται, τὸ οἰμώζειν σύγκειται. ἤγουν ἐλάλησαν τι οἰμώζοντες. ἀχιλλεὺς δέ γε κατὰ τὸ πρῶτον ἐν λόγῳ διεξοδικῷ ἀδινοῦ ἐξάρχων γόοιο, λέγει ἃ θέλει. Τὸ δὲ λυώμεθα ἵππους, οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες, ἔστι καὶ ἐνεργητικῶς λέγειν λύωμεν ἢ λύσαντες. διὸ καὶ πρωτοτύπως, λύον ἵπποις φησὶ, δυνάμενος καὶ ἐνεργητικῶς φάναι, λύοντο. κυρία δὲ λέξις τὸ λύειν ἐπὶ τοῦ ἀποζευγνύειν ἵππους, διὸ καὶ ἐπέμεινεν αὐτῇ. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ λυώμεθα καὶ λύον, συστέλλεται ἡ ἄρχουσα. ἐν δὲ τῷ λυσάμενοι, ἐκτείνεται. Τὸ δὲ αὐτοῖς ἅρμασιν, ἀττικῶς

Ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν. αὐτὰρ ἀχαιοί,
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
Ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα.
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους.
Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν. ὃ, γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
Ἵππους λυσάμενοι, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες. ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
Οἱ δὲ, τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους,
Μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
Δεύοντ' ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι. τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου.

Εὐσταθ.

ἔχει, ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς ἅρμασιν. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. οὗ σαφέστερον πρὸ τούτων ἔφη πρίαμος τὸ, κορεσσάμεθα κλαίοντε. ἔστι δ᾽ ἐν ἀμφοῖν ταυτότης, διὰ τὸ τέρψιν τινὰ καὶ ἐκ τοῦ γόου κόρῳ περιέπεσθαι, κατὰ τὸ, μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. Ὅτι ὥσπερ τεῖχος ἐλάσαι πόλει λέγεταί τις, ὅτε δηλαδὴ κύκλῳ αὐτὴν περιθέει, οὕτω πως κἀνταῦθα ἐπὶ κυκλωτερεῦς ἑλιγμοῦ τὴν λέξιν θεὶς ὁ ποιητὴς, φησίν. οἱ δὲ, τρὶς περὶ νεκρὸν ὡς περὶ ἡνίοχον ἀχιλλέως, εὔτριχας ἤλασαν ἵππους, μυρόμενοι. τὸ γὰρ δὲ νῦν τὸ ἤλασαν, ἡνιοχικὴ ἄλλως λέξις ἐστίν. καὶ ὅρα ὅτι οὐκ ἐγγύς που τοῦ μυρόμενοι, τοὺς μυρμιδόνας παρέθετο, ἀλλὰ μετὰ στίχους ὀκτώ. ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τὸ μυρμιδόνες μυρόμενοι, παρηχήσει ἀκαίρῳ παίζειν, ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἐχρῆν. δῆλον δ᾽ ὅτι δαψίλειαν ῥοῆς δακρύων δηλοῖ τὸ μύρεσθαι, οἷα κυριολεκτούμενον ἐπὶ ὑδάτων, ἐφ᾽ ὧν καὶ τὸ μορμύρειν ὡς προείρηται. διὸ καὶ ἑρμηνεύων τὸ τῆς λέξεως ὑπερτόλμηρον, ἐπάγει. δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα, φωτῶν δάκρυσι. καὶ εἰσὶν ὡς εἰκὸς καὶ ταῦτα, κατὰ τὰ ὡς ἀπὸ κρήνης τοῦ μελανύδρου καταρρεύσαντα τῆς βασιλικῆς κεφαλῆς. αἴτιον δὲ, οὐ μόνον ὁ πόθος, τοῖον γάρ φασιν πόθεον μήστωρα φόβοιο ἦγον τὸν πάτροκλον, ἀλλὰ καὶ τὸ μυθικῶς θεόθεν, ἐπεὶ σφι θέτις γόου ἵμερον ὦρσεν. ὡς ἄλλως ἀμήχανον ὂν οὕτω δαψιλὲς ὡς οἷα κρουνηδὸν κατενεγκεῖν δάκρυον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι καὶ ἑξῆς, ὡς ἐπὶ αἰσθανομένων αὐτῶν δὴ τῶν ψάμμων, καὶ τῶν τευχέων τινὲς ἐνόησαν, καὶ πενθούντων καὶ δακρυόντων ἐπὶ τῷ κειμένῳ. οὐκ εὔδηλον δὲ ὅτι πάνυ τερατῶδές ἐστι τὸ οὕτω νοῆσαι. καὶ ὅμως κείσθω καὶ τοῦτο, εἰς ἐννοίας ἀμφιβόλου παράδειγμα. κάλλος δὲ κατ᾽ ἐπαναφορὰν τὸ, δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο τεύχεα, ὁμόστοιχον δὲ ὥσπερ τὸ, διὸς καὶ διαίνω τὸ ὑγραίνω, οὕτω καὶ ζεὺς καὶ δεύω. τὸ μέντοι δεύω, τὸ ἐλλείπω, ἄλλως ἔχει. ἐκ τοῦ δέω γὰρ ἐκεῖνο αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ γίνεται. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ, ὁ δεύτερος καὶ ὁ δεύτατος.

Ὅτι ἀχιλλεὺς χεῖρας ἐπ᾽ ἀνδροφόνοισι θέμενος στήθεσιν ἑταίρου, ἤγουν τὰς ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῖς τοῦ ἑτέρου στήθεσιν, ἢ τὰς τοῦ ἑταίρου ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ, ἀμφίβολος γὰρ καὶ αὕτη ὡς καὶ προερρέθη ἔννοια, τοιοῦ δὲ γόου ἐξῆρχεν ὃν πᾶς εἴποι ἂν βραχὺ παρῳδήσας, ἐπὶ νεκρῷ φίλῳ τιμωμένῳ κατὰ τὸ ὑπεσχημένον, χαῖρέ μοι ὦ πάτροκλε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ πάντα, μερεῖ δύο μόνα. τὸ τὸν ἕκτορα δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. καὶ τὸ δώδεκα πρὸ τῆς πυρᾶς ἀποδειροτομήσειν τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν φησὶ κταμένοιο χολωθείς. ταῦτα γὰρ τὰ δύο τῷ πατρόκλῳ προσλογίζονται. ὁ δὲ πολὺς ἐκεῖνος φόνος, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν ἑλλήνων αὐτῷ κατεπεπράχθη.

Χαῖρέ μοι ὦ πάτροκλε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
Ἕκτορα δεῦρ᾽ ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥά, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα πὰρ λεχέεσσι μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίῃς. οἱ δ᾽ ἔντε᾽ ἀφωπλίζοντ᾽ ἕκαστος,
Χάλκεα μαρμαίροντα. λύον δ᾽ ὑψηχέας ἵππους.
Κὰδ δ᾽ ἷζον παρὰ νηῒ ποδώκεος αἰακίδαο,
Μυρίοι. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ
Σφαζόμενοι. πολλοὶ δ᾽ ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες.
Πολλοὶ ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς ἡφαίστοιο.
Πάντῃ δ᾽ ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὰ ὑπεσχημένα τελέσας ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ἀχιλλεὺς, ἐρεῖ. πάντα ἤδη τοι τετελεσμένα ὥσπερ ὑπέστην. ἔνθα καὶ τὸ, τρώων ἀγλαὰ τέκνα περιφράζων, φησί. τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς. Ὠμὰ δὲ δάσασθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ὠμῶς, ἢ καὶ κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ, κρέατα. δύναται γὰρ καὶ οὕτως. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκτοῦ κινητικὸν ἡ πρὸς νεκρὸν ὁμιλία. εἰ καὶ ἄλλως γλυκείας ἐννοίας ἐστὶν ἡ τῶν ἀψύχων προσφώνησις. Τὸ δὲ χαῖρε καὶ ἐν ἅδου δόμοις, ὁμοιοῦταί πως τῷ, εἴπερ ἐστὶ καὶ ἐν ἅδου χαίρειν τινὰ, ἔχε τοῦτο ἀφ᾽ ἡμῶν. καὶ δὴ παραδίδωσιν ἡ ἐν ὀδυσσείᾳ μυθικὴ νεκυΐα, τοιαῦτά τινα ἀχιλλεὺς γοῦν ἐκεῖ. χαίρει μαθὼν ἀγαθὰ περὶ τοῦ υἱοῦ. ἀνάπαλιν δὲ τοῦ χαίρειν διατίθεται ὁ μέγας αἴας ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ ὀδυσσεῖ. εἰ δὲ τὸ χαίρειν οἱ ὕστερον ταῖς ἐπιστολαῖς ἀπεχαρίσαντο, ἀλλ᾽ ὁ ποιητὴς, ἄλλα οἶδεν. Ὅτι θυμῷ νικώμενος ἀχιλλεὺς, ἅμα τῷ ῥηθέντι γόῳ αὐτοῦ, ἀεικέα μήδετο ἔργα εἰς ἕκτορα, πρηνέα πὰρ λεχέεσσι πατρόκλου τανύσας ἐν κονίῃσι. τίνα δὲ ἦν ἃ μήδετο ἀεικῆ ἔργα, σιωπᾷ. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ἀεικέα ἔργα ὑπὸ αὐτοῦ ὁμήρου νοεῖσθαι, τὸ ἐπὶ στόμα τε ἐκτεῖναι κατὰ κόνεως, καὶ ἐνυβρίζειν τῷ οὐκ ἀντιλαμβανομένῳ, καὶ γὴν ὕστερον αἰκίζεσθαι κεφαλὴν, καὶ τὸ τρὶς ἕλκεσθαι περὶ τὸ σῆμα τοῦ πατρόκλου ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορήσει. ἔστι δὲ καὶ περιφραστικῶς νοῆσαι ἀεικέα μήδεσθαι ἔργα, τὸ αἰκίζεσθαι πληγαῖς. ἵνα λέγῃ ἀεικέα ἔργα, τὰ αἰκιστικά. διὸ καὶ πρηνὺς

τῆς ἔπλωται. καὶ μὴν τοῦτο καὶ ἄλλως πρὸς ὕβριν γενέσθαι φαίνεται, ἵνα μὴ δὲ ὕπτιος νεκρικῷ νόμῳ κέοιτο. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ἀεικέα ἔργα, τὸ μόνον εἰρῆσθαι τοῦ, πρηνέα τανυσθῆναι τὸν νεκρὸν ἐν κονίῃσι, καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ πάντα τελέω, περὶ δύο τινῶν ἐῤῥέθη οὐ μὴν πλειόνων. Ὅτι τὸ ἀποδύεσθαι τὰ τοῦ πολέμου τεύχη, ὅπερ ἀφοπλίζεσθαι λέγεται οὐ μὴν ἁπλῶς ἀφοπλίζεσθαι· οὔπω γὰρ τότε τὰ ὅπλα ἐπὶ πολεμικῆς ἐκυριολεκτοῦντο σκευῆς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔγνωσται. φησὶ γοῦν. οἱ δ' ἄρ' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος χάλκεα μαρμαίροντα. λῦον δ' ὑψηχέας ἵππους τοὺς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθέντας. Ὅτι ἐν τῷ, τάφον μενοεικέα δαίνυ Ἀχιλλεύς, τάφος, οὐ κατά τινας ὁ μὲν τὸ ταφῆναί τινα, περὶ οὗ δέ τινος. ἀλλ' ἁπλῶς ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μή πω ταφέντος, τάφος τοιοῦτος νῦν γίνεται. ὃς πρὸς ἑσπέραν γενόμενος νῦν, καὶ δόρπος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται. ὡς δηλοῖ τὸ, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες. καὶ, δόρπον ἐφωπλίσαντο ἕκαστοι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ δαῖτα ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ οὐχ ἁπλῶς μέντοι. ἀλλὰ συγγράμ ὡς ἐπὶ νεκρῷ γινομένην, ὃς ἐς Στυγὸς κατὰ μῦθον ἄπεισιν. οἱ δὲ γλωσσογράφοι, φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸν φόνον τάφον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν, τάφον λέγεσθαι οἴονται. ὡς καὶ τὴν χολὴν, χόλον. ἔστι δὲ τάφου μνῆμα, ἤγουν ταφῆς μνημόσυνον. ὃ δή φησιν ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητής. καὶ τὸν ἐπιτάφιον δὲ ἀγῶνα, τάφον καλεῖσθαί φασιν. ὡς τὸ, ἐς τάφον ἔνθα πάντας ἐνίκα. Τὸ δὲ μενοεικέα, νῦν μὲν, δαιτὸς ἐπίθετον. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ κτήματα μενοεικέα κεῖται. Τὸ δὲ δαίνυ ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ῥηθέντος τάφου, ὡς δαιτὸς ὄντος· ἵνα λέγῃ ὅτι δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυεν. Ἰστέον δὲ ὅτι διασκευάζων τὸν εἰρημένον τάφον, λέγει ἃ δὴ παρὰ βραχὺ καὶ τελετῇ γάμου, ἢ δημοτελοῦς πανηγύρεως προσαρμόσει. φησὶ γάρ. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν, κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα. οὐ καὶ μόνον μετὰ τὸν νεκρῷ. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ τοιοῦτόν τι κεῖται. πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, ἔδειρέν τε καὶ ἄμφεπον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀλλαχοῦ. ἐνταῦθα δὲ ἐνθυμητέον, ὡς οὐ σύνδρομα τὰ τοῦ εἰρημένου ἐπιδορπίου τάφου, τῇ παλαιᾷ ἡρωϊκῇ εὐτελείᾳ καὶ ἀφελείᾳ τῇ περὶ τὰς δαῖτας, ἀλλ' ἀκολούθως τῷ πράγματι, συνδιεξήρχεται καὶ ὁ τάφος. Ἀχιλλεὺς γὰρ ὁ πλείων ὁ ἐν Ἕλλησιν ὕπατος, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ τὰ πένθιμα, ὃς τῷ Ἀχιλλεῖ φίλτατος ἦγεν. καὶ ὅμως εἰ καὶ πολυτελῆ τὰ ἐνταῦθα συγκρινόμενα ταῖς μεθ' Ὅμηρον περιαδομέναις πολυτελείαις, πολλοστημόριον ἂν εἴη ἐκείνων. κεῖται γοῦν ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ σὺν ἄλλοις, καὶ ὅτι τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν χίλια ἱερεῖα τῆς ἡμέρας κατεκόπτοντο. τὰ δὲ, ἦσαν οὐχ ἑλληνικὴ χιλιόμβη, ἀλλά φησιν ἵπποι. κάμηλοι. βόες. ὄνοι. ἔλαφοι. καὶ τὰ πλεῖστα, πρόβατα, ἀνηλίσκοντο δὲ καὶ ὄρνιθες πολλοί. καὶ στρουθοὶ ἀράβιοι ζῷον μέγα. καὶ χῆνες καὶ ἀλεκτρυόνες. ὧν τὰ πλεῖστα, τοῖς δορυφόροις καὶ πελτασταῖς διεφέρετο εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὴν αὐτοῖς τὰ σιτία ταῦτα, εἰς ὑπόλογον ὥς Ἡρακλείδης ὁ Κυμαῖος φησίν, ἀντὶ μισθοφορᾶς καὶ τοιοῦτο μὲν τοῦτο. τῶν δὲ Ὁμηρικῶν, τὸ μὲν ὀρέχθεον, μίμημά ἐστι βραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ, ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται. ὡς τὸ, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ὀρέχθεον, ἀντὶ τοῦ, ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο ἤτοι ἐξετείνοντο. καὶ κατὰ τὸ μικρὸν πρὶν εἰπεῖν, τανύοντο ἀναιρούμενοι. ἢ καὶ ἄλλως, ὀρέχθεον, ἤτοι διεκόπτοντο. ὅθεν καὶ ἐρεγμός φασιν ὁ διακεκομμένος κύαμος. εἰς δὲ τὸ, βόες ἀργοὶ, ἀπορροῦσιν οὕτω τορῶς, τίνες ἀργοὶ βόες. οἱ ταχεῖς; καὶ μὴν εἰλίποδες. ἀλλ' οἱ λευκοί; καὶ μὴν μέλανα τοῖς τεθνεῶσι θύονται. εἶτα λύοντες, φασὶν ὅτι ἀργοὶ βόες, οἱ μετὰ τὸ σφαγῆναι καὶ ἀποδαρῆναι λευκοὶ τῇ πιότητι. ὁποῖοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἀργᾶντες. οἱ δὲ, τοῖς ἑξῆς τὸ ἀργοὶ συνάπτοντες, φασὶν ὅτι ἀργοὶ ὀρέχθεον ὅ ἐστι ταχεῖς, τουτέστι ταχέως ἐσφάττοντο οἱ βόες. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα μετὰ δοτικῆς ἡ ἀμφὶ πρόθεσις, ἐν τῷ, ἀμφὶ σιδήρῳ. οὕτω δὲ μετ' ὀλίγα καὶ ἡ περί. ἐν τῷ, περὶ δὲ χροὶ εἵματα ἕσσο. τοῦ δὲ σφάζειν πρωτότυπον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, φῶ τὸ φονεύω. ἐξ οὗ παραγωγῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, τὸ σφάζω. οὗ παράγωγον. οὐ μόνον ἡ διασφὰξ, ἥτε ἄλλως ἐν ζώων σώμασι καὶ ἡ κωμικευομένη, ἀλλὰ καὶ σηπίας ὑπόσφαγμα παρὰ Ἱππώνακτι, τὸ αὐτῆς μέλαν. ἔτι δὲ ὑπόσφαγμα. καὶ ὑπότριμμά τι χρήσιμον ὀψαρτυταῖς, ἐξ αἵματός φασι τεταραγμένου μέλιτι, τυρῷ, ἁλὶ, κυμίνῳ. κατὰ δέ τινας, καὶ ὄξει καὶ γάλακτι καὶ φύλλοις εὐώδεσι τετριμμένοις. ἐν δὲ τῷ ἀργιόδοντες, ἢ πλεονάζει τὸ ι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἱππιοχάρμης, ἢ τροπῇ τοῦ ο εἰς ι γέγονεν ἐκ τοῦ ἀργόν. Τὸ δὲ ὕες, συστέλλει τὸ δίχρονον, ἐπεὶ τὰ εἰς υς τοιαῦτα, συστέλλει τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις, μῦς μυός, δρῦς δρυός. οὕτως οὖν, καὶ σῦς καὶ ὗς, συὸς καὶ ὑός. ἀλοιφὴν δὲ καὶ νῦν, τὸ λίπος φησὶν ὃ δηλωτικὸν εὐεξίας ἐν ζώοις ἐστί. διὸ τὰ λιπῶντα, θαλέθειν, ὅ ἐστι θάλλειν λέγονται ἀλοιφῇ τῇ κατὰ στέαρ ἢ πιμελήν. ἃ συντελεῖ ποτε καὶ εἰς τὸ ἀλείφειν, διὸ καὶ κατηγορεῖται αὐτῶν τὸ τῆς ἀλοιφῆς ὄνομα. Τὸ δὲ εὑόμενοι τανύοντο, ἀναστρόφως εἴρηται. ἀντὶ τοῦ τανυόμενοι εὕοντο, ἤγουν τεινόμενοι ἐφλέγοντο. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, χασσάμενος πελεμίχθη, ἤγουν πελεμιχθεὶς χάσσατο. καὶ τοῖς τοιούτοις. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφη, ἔστη παπτήνασα ἐπὶ τείχει. τὸ γὰρ ὀρθὸν, στᾶσα ἐπὶ τῷ τείχει ἐπάπτηνεν. ὅτι δὲ ταμίας φλογὸς ὁ Ἥφαιστος, μυθικῶς ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ξάνθον δεδήλωται. τὸ δὲ κοτυλήρυτον αἷμα τί σημαίνει, πρὸ ὀλίγων εἴρηται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὠπτῶντο πυρί. ἐμφαίνεται δὲ τῷ τοιούτῳ λόγῳ, καὶ ὡς ἀκέραιοι εὕοντο ὕες ἐν τῇ ῥηθείσῃ δαιτί. καὶ οὐκ ἀπεικὸς οὐδὲ τοῦτο, εἴ τις διανοοῖτο τὰ μέχρι καὶ εἰς ἄρτι διάφορα κλιβανωτά, ἢ

ὡς ἂν ὁ κωμικὸς εἴποι κριβανωτὰ ζῶα. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κειμένου εὐφὴν παρῆκται καὶ εὔστρα ἡ τῶν συῶν φλογίστρα, δηλοῖ καὶ ἡ κωμῳδία. εὕρηται δὲ καὶ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ τοιούτου ῥήματος ἐν τῷ, λεπτὸς καὶ καλὸς ἠφευμένος. ἔνθα ὅρα καὶ τὴν αὔξησιν τὴν ἀπὸ προθέσεως. ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἠφίει καὶ τοῖς ὁμοίοις. τοῦ δὲ ῥέφω καὶ τοῦ ῥύφω συστοίχων ὄντων, ἐκ μὲν τοῦ ῥέφω, ἄλλά τε μυρία γίνονται, καὶ ῥέος τὸ ῥεῦμα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ βλέπω βλέπος παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ ῥοτὸς ὀξυτόνως ὁ ῥευστὸς ἄνθρωπος, καὶ πλεονασμῷ αἰολικῷ τοῦ β, βροτός. καὶ ῥότος βρότος βαρυτόνως ὁ μετ᾽ ὀλίγα ῥηθησόμενος. ὅπερ ἐστὶ μολυσμὸς ῥέοντος αἵματος. ἔτι παρὰ τὸ ῥέφω, καί τινα ποτήρια καλούμενα ῥέοντα, οἷον. ῥέοντα δέδωκα τόσα ἀργυρᾶ, δύο δὲ χρυσᾶ γρυπί. τὸ δὲ ἕτερον, πήγασος. ἐκ μέντοι τοῦ ῥύφω, ποτήριον ἄλλο ἥρωσιν ἀνειμένον τὸ ῥυτὸν, ὁμοιόν φασι κέρατι, διατετριμμένον. ἐξ οὗ κρουνίζοντος λεπτῶς ὥς φησιν ἀθήναιος, κάτωθεν πίνουσι. Δίφιλος. ῥυτὸν χωροῦντα δύο χοᾶς, ὃν οὐδ᾽ ἂν ἐλέφας ἐκπίῃ. καὶ σημείωσαι τὸ ῥυτὸς ἐνταῦθα ἀρσενικόν. κεῖται δὲ καὶ οὐδετέρως ἐν τῷ, ἐλέφας ἐστὶ, ῥυτὸν δίκρουνον τρεῖς χωροῦν χοᾶς. ὥς τε, καὶ ποτηρίου εἶδος ἐλέφας.

Ὅτι οἱ βασιλεῖς τὸν ἀχιλλέα σπουδῇ παραπεπιθόντες ἦγον παραπείσαντες, εἰς ἀγαμέμνονα ἦγον. ὁ δὲ, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὁποῖός τις καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου γραφεὶς, εἰ πεπίθοιεν ἤγουν εἰ πείσοιεν πηλείδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα. αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀρνούμενος στερεῶς, εἶπε τὰ ἐφεξῆς ῥηθησόμενα. Καὶ ὅρα ὅτι κηρύκων ἦν ἔστιν ὅτε καὶ ἡ ἐν λουτροῖς ὑπουργία. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κήρυκος ἡ γενικὴ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ξ ἀρσενικὰ ἁπλᾶ δισύλλαβα, ὅταν τῷ υ παραδρεύηται, ἔχει δὲ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀρχὴν ἀμετάβολον, ἢ δι᾽ ὧν πρώτη συζυγία βαρυτόνων λέγεται, διὰ τοῦ κ κλίνεται. κήρυκος, πέλυκος, ἔρυκος, βέβρυκος. ὅσα δὲ μὴ τοιοῦτον ἔχει τὸν χαρακτῆρα, διὰ τοῦ γ κλίνεται. ὄρτυγος, κόκκυγος. σημειῶδες τὸ, ὄνυξ ὄνυχος. παραληγόμενον μὲν ἀμεταβόλῳ μὴ κλινόμενον δὲ διὰ τοῦ κ. ζητητέον δέ τι περὶ τοῦ ὄρτυγος καὶ δοίδυκος παρὰ τῷ κανονιστῇ ἀθηναίῳ. Σπουδῇ δὲ πεῖσαι, τὸ μόλις καὶ δυσχερῶς. Καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν εἰς τὸ ὁμηρικὸν ἀπουδεὶ τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθέν. Ὅρα δὲ καὶ τὸν εἰ σύνδεσμον, ἀντὶ τοῦ ὅπως ληφθέντα ἐν τῷ, εἰ πείσοιεν πηλείδην λούσασθαι. καὶ γέγονε σύνηθες οὕτω γράφειν καὶ τοῖς μεθ᾽ ὅμηρον, οἷον, σπεύδων εἴπως ἀνύσω τόδε.

Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδώκεα πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες ἀχαιῶν
Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ᾽ ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἷξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὅ γ᾽ ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ᾽ ὅρκον ὄμοσσεν.
Οὐ μὰ Ζῆν᾽ ὅς τις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι,
Πρίν γ᾽ ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ σῆμά τε χεῦαι,
Κείρασθαί τε κόμην. ἐπεὶ, οὔ μ᾽ ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξετ᾽ ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί.
Ἠῶθεν δ᾽ ὄτρυνον ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ὕλην τ᾽ ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν ὡς ἐπιεικὲς
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.
Ὄφρ᾽ ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ᾽ ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

Ὅτι ἐπίτηνι δὴ πένθος φίλου τεθνεῶτος ἀπηρνημένῳ λούσασθαι, καλῶς ἂν ῥηθείη τὸ, ὁ δ᾽ ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ᾽ ὅρκον ὤμοσεν. οὐ μὰ τόδε οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι πρὶν κείρασθαι τυχὸν κόμην, ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον ἐπὶ τῷ κειμένῳ ποιῆσαι. ἐπεὶ, οὔ μ᾽ ἔτι δεύτερον ὧδε εἴξετ᾽ ἄχος κραδίην ὄφρα ζωοῖσι μετείω. τουτέστιν ἕως ἂν τοῖς ζῶσι συνῶ. ὅπερ ἀλλαχοῦ μετείω εἰπὼν, ἐνταῦθα μὲν προσθήκης τοῦ ι ἐξεφώνησεν. ἀχιλλέως δὲ ταῦτα λόγοι. εἰπόντος οὐ μὰ ζῆν᾽ ὅς τις θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, οὐ θέμις ἐστὶ καὶ ἑξῆς. ἐν οἷς ἀπαρνεῖται λούσασθαι πρὶν τὸν φίλον ἐνθεῖναι πυρὶ σῆμά τε χεῦαι, τουτέστι τάφον ἀναχωματίσαι κείρασθαί τε κόμην. Ἰστέον δὲ ὅτι τὲ τὸ, λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, περίφρασίς ἐστι τοῦ λούσασθαι. καὶ ὅτι ὁμοιός τις τῷ ῥηθέντι καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ὅρκος κεῖται τὸ, οὐ μὰ ζῆν᾽ ἀγέλαε.

Ὅτι δὲ πολυώνυμος ἡ κεφαλὴ οὖσα λέγεται καὶ κάρηας, προγέγραπται. Ἰστέον δὲ ὅτι μὴ τοιοῦτον δεύτερος ἄχος ἵξεσθαι αὐτῷ ζῶντι φησὶν ἀχιλλεὺς, οὐκ εἰδὼς ὅτι προτεθνήξεται τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. ὃς καὶ αὐτὸν, φθάσας ἀλλαχοῦ ἐν δευτέρῳ τοῦ πατρόκλου ἐφῆκε τίθεσθαι. Καὶ σημείωσαι ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἐπλάτυνε τὸ νόημα τοῖς κατὰ διασκευὴν τε καὶ λογισμοῖς. ἐνταῦθα δὲ, στενῶς ἔφρασε πάνυ. διδάσκων ὅπως χρὴ ταυτολογεῖν

ἐν πολ-

ἐν πλατυσμῷ νοημάτων καὶ βραχύτητι. Τὸ δὲ κείρεσθαι κόμην ἐπὶ νεκροῖς, παλαιὸν ἔθιμον ὂν καὶ τοῖς πάλαι, ἦν καὶ αὐτὸ λύπης τε ἔνδειξις, καθὰ καὶ τὸ τίλλειν πενθητικῶς κεφαλῆς τρίχας. καὶ ἀφοσίωσις δὲ τιμῆς, ὡς τῇ φίλῃ κεφαλῇ τοῦ κατὰ κεφαλὴν ἀνατιθεμένου κόσμου, ᾧ παρώνυμος ἡ κόμη. καὶ ὥσπερ ἡ ταφὴ καὶ ἡ ἐπ' αὐτῇ στήλη καὶ τὸ δάκρυον, οὕτω καὶ ἡ τῆς κόμης κουρά, γέρας θανόντων καθὰ μυριαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πείθεσθαι, φησίν. ἀλλὰ νῦν μὲν πειθώμεθα δαιτί. Ἀχιλλέως δὲ καὶ οὗτος λόγος. ὃς βεβαρυμένος τῷ πένθει, στυγερὴν ὡς καὶ προεγράφη δαῖτα φησίν. εἰπών. στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί. οὐ καθόλου πᾶσαν δαῖτα οὕτω καλέσας, ἀλλὰ τὴν σήμερον θανόντος Πατρόκλου. Ὅτι ἐν τῷ, ὄτρυνον ἄναξ ὕλην τ' ἀξέμεναι πάρα τε σχεῖν ὡς ἐπιεικὲς καὶ ἑξῆς ἤγουν ὕλην ἄξειν καὶ παρασχεῖν, τὸ μὲν ἄξειν ἐπὶ ἀψύχων τῶν ξύλων ἔθετο, καθὰ καὶ ἑξῆς που ἐν τῷ, ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα. ὅθεν σύνθετον, ὁ ξυληγὸς καὶ ἡ ξυληγία, εἰ μή που ὡς καὶ προεγράφη, τοῦ ἄγειν ἤτοι κλᾶν σημασία ἐνταῦθα ἐστὶν ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄξιον δὴ ἔγχος Διομήδεος. παρασχεῖν δέ, τὸ πλησίον θεῖναι ἀπὸ τούτου δέ, καὶ ἐπὶ πάσης χορηγίας καὶ δόσεως ἡ λέξις κεῖται. προϊὼν δέ, τὴν λέξιν ἄλλως φράζει, ἐν οἷς λέγει, κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον, ἤγουν κατέβαλλον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι προηγεῖται τὸ καταβάλλειν τοῦ παρασχεῖν. πρῶτον γὰρ καταρρίπτεται τὸ βασταζόμενον ξύλον εἶτα παρίσχεται. Ἐπιεικὲς δὲ καὶ νῦν, οὐ τὸ προσηνές. οὐ γὰρ οἶδε τοιαύτην λέξιν ὁ ποιητής, ἀλλὰ τὸ ἐοικὸς καὶ πρέπον. Ὅτι τὸ ὑπὸ γῆν γενέσθαι νεκρικῶς, νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα φησί. δοκεῖ δὲ λέγειν καὶ τὸ ταφῆναι, ἀπ' ὀφθαλμῶν γενέσθαι, ἐν τῷ, ὄφρα τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ πῦρ θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν. τὸ δὲ ἐφεξῆς ἤγουν τό, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, δηλοῖ ὡς οὐκ ἦν εἰς ἔργον τραπέσθαι τοὺς Ἀχαιούς, ἀλλ' ὡς ἐν ἑορτῇ παγκοίνῳ ἀεργοὺς εἶναι πρὸ τοῦ τὸν Πάτροκλον ταφῆναι. τοῦτο δέ, διὰ τιμὴν τοῦ νεκροῦ. ταφέντος οὖν, ἐτράπησαν ἐπὶ ἔργα, δηλαδὴ τὰ τοῦ πολέμου, ὡς που φησί, μέγα ἔργον Ἄρηος.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι,
Δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.
Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον.
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς. μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο
Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' ἐϊκυῖα,
Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εὕδεις. αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος.
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων.
Οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν.
Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ' ὀλοφύρομαι. οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν. ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ
Ἀμφέχανε στυγερή, ἥ περ λάχε γιγνόμενόν περ.
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

Ὅτι σπουδαίαν ἑτοιμασίαν δείπνου δηλοῖ τό, ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι, δαίνυντο, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὅτι μὲν οἱ ἄλλοι ἐκοιμῶντο κλισίηνδε ἕκαστος, Ἀχιλλεὺς δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης κεῖται βαρὺ στενάχων ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον, ἤγουν ἔκλυζον, ἐξ οὗ καὶ ὁ κλύδων παράγεται. τοῦτο δὲ ἄλλως ἐν Ὀδυσσείᾳ φράζων, φησίν. ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. ἔστι δὲ τὸ ὅθι κύματα κλύζεσκον, ἑρμηνευτικὸν τοῦ, ἐν καθαρῷ, δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι ἐν καθαρῷ λέγει, ἐκεῖνο τοῦ αἰγιαλοῦ ὅπου ἔκλυζον ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν τὰ κύματα ἠρέμα πελάζοντα. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ εἰπὼν ἐν καθαρῷ, ἐπήγαγε πρὸς σαφήνειαν τό, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. πένθους δέ ἐστι δήλωσις καὶ ἡ ἐπ' ἀκτῆς αἴθριος τοῦ Ἀχιλλέως ἀνάκλισις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οἱ μέν, ἕκαστος, σχῆμά ἐστιν Ὁμήρῳ σύνηθες. ὃ κοινότερον φράζεται τὸ μέν, ἕκαστος. καὶ εἰσὶν ἄμφω εὐσόλοικα. Ὅτι κείμενον τὸν Ἀχιλλέα ὡς ἐρρέθη ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ ὕπνος ἔμαρπτεν, ὅ ἐστι κατέλαβεν

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴ κε πίθηαι.
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ.
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
Ἤγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς.
Ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος.
Νήπιος. οὐκ ἐθέλων. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.
Ἔνθά με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς,
Ἔτρεφέ τ' ἐνδυκέως. καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν.
Ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.
Χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

λύων μελεδήματα θυμοῦ, νήδυμος ἀμφιχυθείς. μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα, Ἕκτορ' ἐπαΐσσων. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο. πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα, καὶ φωνήν. καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. τοῦτο δὲ ἐν θέσει ἤγουν τό, πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ἑξῆς, ἐπὶ ἀκριβοῦς ὁμοιότητος εἴδους. στῆ δέ φησιν ὑπὲρ κεφαλῆς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὁ τοῦ Διὸς ὄνειρος. ἔφη. εὕδεις. αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ. τοῦτο δὲ τὸ ἔπος, ὀνειδίζει ἀμνηστίαν φιλίας. εἰ δὲ καὶ τεθνεώς ἐστιν ὁ ὀνειδίζων, πεθύσεται καὶ τό, οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος. καὶ ὅρα ὅτι πολυμήχανος Ὅμηρος ὢν τὰ εἰς ποίησιν, οὐδὲ ὀνειροποιΐας ἀπέχετο. προσκρίνει δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὸ τοιοῦτον πλάσμα, ἵνα καὶ οὕτω ποικιλίαν τε λόγου ἐργάσηται καὶ πολυμάθειαν ἀκροατοῦ ὡς μετ' ὀλίγα φανήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι παιδευτικὸν τό, ὕπνος ἔμαρπτεν. οὐ γὰρ ἡμῖν ληπτέος ὁ ὕπνος ἐπιτηδευομένοις ὑπνοῦν, ἀλλ' αὐτὸς μετὰ κάματον ἡμᾶς καταλήψεται, λύων μελεδήματα καματηρᾶς ψυχῆς, ἃ δὴ καὶ μελεδῶνες λέγονται ὡς τὰ μέλη ἔδουσαι καὶ τήκουσαι. ὅθεν καὶ ὕπνος ἐτυμολογεῖται κατά τινας ὡς οἱονεὶ λύπονος οἷα λύων πόνους, ὧν ἀνεπαίσθητος ὁ ὑπνῶν, ὥσπερ καὶ ὁ θανών. διὸ καὶ ἀδελφοὶ ἀλλήλοις μυθεύονται ὕπνος καὶ θάνατος, καὶ λυσιμελεῖς ἄμφω ἐπονομάζονται. τὸ δὲ νήδυμος ἀμφιχυθεὶς τί δηλοῖ, γέγραπται ἀλλαχοῦ. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ὥσπερ ἐπὶ τῶν, διὰ δ' οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος, πανουργεύσασθαι γράψαι ἥδυμος δίχα τοῦ ν, ὡς τῇ ὄπισθεν προσνεμηθέντος συλλαβῇ, ἐνταῦθα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν τὸ ν, προσρυὲν τῇ γενικῇ τοῦ θυμοῦ. Τὸ δὲ μάλα γὰρ κάμε, αἰτία ἐστὶ τοῦ βαθέος ὕπνου, γινομένου μετὰ πολὺν κάματον. ὅτε καὶ γλυκὺς ὁ ὕπνος, ὡς δηλώσει ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰπὼν κεκμηκότι τῷ Ἀχιλλεῖ γλυκὺν ὕπνον ἐφορμῆσαι. ἐνταῦθα μέντοι, οὐχ ὁ γλυκὺς ἀλλὰ μᾶλλον ὁ βαθὺς ὕπνος χρήσιμος, ἵνα οὕτω πιθανῶς ἐπιφοιτήσῃ τῷ Ἀχιλλεῖ ὄνειρος. Τὸ δὲ πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καὶ ἑξῆς, μετ' ὀλίγα βραχυτάτῳ κόμματι παραδηλώσει, εἰπών. εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, ἤγουν ὡμοίωτο καὶ ἐῴκει, θεοείκελον ἤτοι θεῖον τουτέστι θαυμαστῶς πάνυ. ὡς δοκεῖν, αὐτόχρημα εἶναι Πάτροκλον. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐντεῦθεν Ἀντισθένης κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁρμηθείς, ὁμοιοσχήμονας ἐδόξασεν εἶναι τοῖς σώμασι τὰς ψυχάς. Χρύσιππος δέ φασιν ἄλλως καθ' Ὅμηρον λέγων, διάφορός ἐστι δοξάζων σφαιροειδεῖς τὰς ψυχὰς μετὰ θάνατον γίνεσθαι. τὸ δὲ καὶ τοῖα εἵματα ἕστο, καινότερον διὰ ποικιλίαν ἐσχημάτισται. ἤρκει γὰρ μόνον τὸ εἵματα. ἵνα ᾖ, μέγεθος καὶ ὄμματα καὶ φωνὴν καὶ εἵματα. Τὸ δὲ στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, πλείων ἄλλως φησὶ μετὰ περιφράσεως. ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε. Τὸ δὲ εὕδεις καὶ ἑξῆς, ὁμοιόσχημόν ἐστι τῷ, φεύγεις δὴ ἑκάεργε; οὗ πρὸς μίμησιν καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τό, φεύγεις ἀποστραφείς με; Τὸ δὲ ἀκήδεις, θέμα ἔχει τὸ ἀκηδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀκηδέσως ἐπίρρημα ὡς προείρηται καὶ τό, ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. καὶ ὁ κηδεμών. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ ἀκηδιᾶν. ὡς καὶ ἐκ τοῦ μέδω καὶ κατηφῶ, τὸ μεδιᾶν καὶ κατηφιᾶν. Ὅτι σχῆμα ἐλλείψεως καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. λείπει γὰρ τὸ ἵνα, ἢ ἕτερόν τι ὅμοιον. ὡς ἂν λέγῃ, θάπτε με ἵνα περήσω. μυθικοῦ δὲ λόγου τὸ περήσω. οἷα τῶν ψυχῶν διὰ ὠκεανοῦ πορθμευομένων. τοιοῦτον σχῆμα καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, ὀλοφύρομαι, ἤγουν ἵνα ὀλοφύρωμαι, καὶ πάλιν. ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. ἤγουν ἵνα κορεσθῶμεν γόου. τοῦτο δὲ οἰκεῖον τῷ διὰ ἀποδημίαν κλαίειν ἐθέλοντι, ὥσπερ εἰς ἀποδήμους ποιεῖ καὶ τό, οὐ γὰρ φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν. Ἔνθα ὅρα ὅτι ἀδείας δέεται καὶ μονώσεως, καὶ ἡ βουλή. ὥσπερ καὶ ἡ φιλόσοφος μάθησις. ὃ καὶ Ἡσίοδος δηλοῖ ἐν τοῖς καθ' ἑαυτόν. ἐν ὄρει γὰρ ἰδιάσας, ταῖς Μούσαις ὡμίλησε. καὶ ὁ πρὸ Ὁμήρου Μίνως, ἐννέωρος κατὰ Κρήτην ὁμιλῶν διὰ καταμόνας χάριν μαθήσεως. τὸ δὲ βουλὰς βουλεύσομεν, ἀττικῶς ἐσχημάτισται ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. ἐν τούτοις δὲ εἰπόντος τοῦ ἐν ὀνείροις Πατρόκλου καὶ τό, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ψυχαί, τὸ εἴδωλα καμόντων. περὶ τούτου δὲ καὶ ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας νεκυίᾳ γέγραπται. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν. ὡς ἐκ παραλλήλου ταῦτα κεῖται, τὸ ψυχαί, καὶ τὸ εἴδωλα καμόντων. διὸ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ὅπερ εἴδωλον, καὶ φαίνεσθαι καθ' ὕπνους δοκεῖ τοῖς φανταζομένοις, ὅθεν καὶ παλαιὰ ἡ αἵρεσις, διὰ εἰδώλων ἐμπτώσεως τοὺς ὀνείρους γίνεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, φαίνεται δόξα εἶναι Ὁμήρῳ καὶ τοῖς κατ' αὐτόν, μήτε ἐᾶσθαι ψυχὰς προσφάτως ἀπολυθείσας σώματος, ταῖς λοιπαῖς ἐπιμίσγεσθαι ὑπὲρ ποτα-

μοῖο

μοῖο. λέγει δὲ τὸν ὠκεανόν· ἀλλ' αὔτως πλανᾶσθαι περὶ τὸν ᾅδην εἰ μὴ καῦσις καὶ ταφὴ γίνηται. ἔτι δὲ δοξάζεσθαι, καὶ μὴ δεῖν τὴν ψυχὴν αὐτὴν φαντάζεσθαί τινι μετὰ πυρὰν καὶ κηδείαν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ταφῆναι μὲν, αὐτὴν ἐκείνην ἐπιφαίνεσθαι ὡς καὶ εὐριπίδης διασκευάζει ἐν τοῖς κατὰ τὸν πολύδωρον ἐξ ὁμήρου τὴν δόξαν ἔχων. μετὰ δέ γε τοῦτο, οὐκέτι. ἀλλ' ἑτεροῖά τινα εἰδώλων εἰκάσματα καταπέμπεσθαι. ὃ γοῦν ἔτι φησὶν αὖτις νίσομαι, ὅ ἐστιν ἐπανελεύσομαι ἐξ ἀΐδαο ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, ἤγουν ἀξιώσητε, λαχεῖν ποιήσητε. ποίων δὲ, λέγει διὰ τοῦ ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δοξάζει, ψυχὴν μὲν καὶ εἴδωλον ἐν ᾅδου εἶναι, φρένας δὲ αὐτῇ οὐκ εἶναι πάμπαν. τεκμαιρομένου νῦν ἀχιλλέως τοῦτο, ἐκ τοῦ αὐτὸν μὲν οὕτω σπεύδειν τὰ ὑπὲρ πατρόκλου, ἐκεῖνον δὲ ὡς δῆθεν ἠμελημένον, λήθην προσονειδίζειν αὐτῷ. ταῦτα δὲ ὁ μανθάνων, μεμνήσθω, ὁμήρου ἀκούειν ἀνδρὸς ποιητοῦ καὶ ἕλληνος. καὶ τὸν περὶ ψυχῆς αὐτοῦ λῆρον, τῇ ἑλληνικῇ ἀπάτῃ ἐπιγραφέτω. ἀγαπάτω δὲ, εἰ ὅλως ψυχῆς ἀθανασίαν οἶδε καὶ μονὴν αὐτῆς μετὰ θάνατον. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων, οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ἐῶσιν, ἐστὶ ῥηθῆναι παρά τινος κωλυομένου ἐπὶ πράξει παρά τινων οὐδαμινῶν. καὶ μάλιστα εἰ καὶ ἰσχνοὶ ἐκεῖνοι εἰσὶν ἢ μελαγχρεῖς. ὧν δὴ λεπτοσάρκων καὶ διὰ τὴν ἰσχνότητα ἐν τοῖς μάλιστα, λεωτροφίδης καὶ θούμαντις οἱ παρὰ ἑρμίππῳ τῷ κωμικῷ, λεπτότατοι ὄντες. λέγει γὰρ ἐκεῖνος. οἱ πεινώμενοι, ἀνάπυρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ θουμάντιδος. καταλέγονται δὲ τοιοῦτοι παρὰ ἀριστοφάνει, σαννυρίων τραγῳδὸς καὶ μέλιτος καὶ κινησίας. οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησιν εἰς ᾅδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητάς. καὶ ἀϊδοφοίτας τούτους καλεῖ. καὶ ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθαι φησί. λέγεται δὲ καὶ ἀρχέστρατος ὁ μάντις καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ὕστερον, τῶν νεκρῶν λεπτότερος εἶναι. πολέμων οὖν φησιν ἐκεῖνον ἁλόντα ὑπὸ πτολεμαίου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἐμβληθέντα, ὀβολοῦ ὁλκὴν εὑρεθῆναι ἔχοντα. εἰ δὲ καὶ σίσυφος καὶ πειρίθους καὶ θησεὺς ὁ λισσόπυξ καὶ εἴτις ἄλλος δίχα γε πάντως ἡρακλέος, δόξαιεν ἂν καὶ αὐτοὶ διὰ λεπτοσαρκίαν μυθευθῆναι κατελθεῖν εἰς ᾅδην, οὐ μὴν τηρεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ἀνωφελῶς που στρεφόμενος καὶ ἀφανῶς, μὴ μάλιστα εἰ καὶ παρ' ἀνδράσιν ἀδίκοις, προσφυῶς ἂν ἐρεῖ τὸ, ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ, τουτέστι δῶμα κατὰ ἀποκοπήν. ἔφη δὲ αὐτὸ, ἡ ψυχὴ τοῦ πατρόκλου πρὸ τῆς πυρᾶς, ὡς καὶ ἀνωτέρω κεῖται. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ τέθνηκα περιφράζων, φησίν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν, κὴρ ἀμφέχανε στυγερή. δηλοῦται δὲ διὰ τοῦ χαίνειν, τὸ ἐξ αὐτοῦ τέλος, ἤγουν τὸ καταποθῆναι. Ὅρα δὲ ὅτι ἀνωτέρω εἰπὼν κατὰ γενικήν, πυρὸς λελάχωσιν, ὑποκαταβὰς αἰτιατικὴν ἔθετο σύνταξιν ἐν τῷ, κὴρ ἀμφέχανεν, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ ἤγουν γεννώμενον ἔστι δὲ πολλὴ διαφορὰ ἐκείνου τοῦ λαχεῖν καὶ τούτου. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀλλοπαθῶς ἕτεροι λαγχάνουσί τινα πυρός. ἐνταῦθα δὲ, αὐτός τις ἔλαχεν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ νίσομαι εἰ μὲν διὰ δύο σσ γράφεται, τῆς ἀναλογίας ἐστὶ τοῦ δεδίσσω καὶ τῶν τοιούτων, εἰ δὲ ἐν ἑνὶ σ, ἔστι μὲν χρόνου μέλλοντος. ἄδηλος δὲ ὁ ἐνεστὼς αὐτοῦ εἴτε ὁ γνώριμος νίσσω, εἴτε καὶ ὁ μὴ γνωστὸς νίω ὡς τίω. ὅπως δ' ἂν ἔχοι, οὐκ ἂν ὁ καταλογάδην γράφων αὐτοῦ δέοιτο. ὅτι δέ που καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ τοῦ νίσσεσθαι ἄρχουσα ἐν διαφόροις κατά τινας ὡς ἀπὸ τοῦ νέω τὸ πορεύομαι κατὰ τὸ θέω θείω, βέω βείω, τὸ χύμα δηλοῖ τοῖς ποιήσεως. ζήτει δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ, ἐς ὀρχομενὸν πτινείσεται(?). Ὅτι δηλῶν ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα τοὺς ὀνείρους ἔστιν οὗ ἀληθεύειν. ποιεῖ τὴν τοῦ πατρόκλου ψυχὴν λέγουσαν, μοῖραν εἶναι τῷ ἀχιλλεῖ, τείχει ὑπὸ τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Καὶ ὅρα τὸ τοῦ χρησμοῦ εἰ καὶ μὴ λοξὸν, ἀλλ' οὐ σαφές. ὁμήρου δὲ καὶ τοῦτο τέχνη, φθάσαντος ἑτέρως χρησμῳδῆσαι τὸ τοιοῦτον σαφέστερον. Τὸ δὲ εὐηγενέων, πλεονασμὸν ἔχει καὶ αὐτὸ τοῦ η. Ὅτι ἐνδοιασμὸς ἐπὶ παραινέσει τὸ, ἄλλο δὲ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι αἴκε πίθηαι. ἔστι δὲ τὸ ἐφήσομαι, ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ παραινετικὴ ἐφημοσύνη. Ὅτι ἀξιοῖ τὸν ἀχιλλέα πάτροκλος ἐν ὀνείρῳ, οὕτω. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' ἀχιλλεῦ. ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι καὶ ἑξῆς. εἶτα μετὰ στίχους ἓξ ἐπαναλαβὼν, φησίν. ὣς δὲ, ἤγουν οὕτω καὶ ὀστέα νῶϊν, ὁμὴ τουτέστιν ἡ αὐτὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ. ἡ θέτις δηλαδή. ἦν δὲ ὁ χρυσοῦς οὗτος ἀμφιφορεὺς, ὃν ἡ θέτις πρὸς διονύσου ἔλαβεν ἐν νάξῳ τῇ νήσῳ, χαρισαμένου ὅτε διωχθέντα ὑπὸ λυκούργου, αὐτὴ ἐν κόλπῳ ἐδέξατο καθὰ ὁ ποιητὴς εἶπεν ἀλλαχοῦ. Καὶ ὅρα οἷος πολυχανδὴς ὁ κρατὴρ ἐκεῖνος εἴγε εἰς σορὸν ἐχρημάτιζεν ὀστοῖς τοιούτοις, οὐ χάριν σοροῦ δοθεὶς, διονύσου ὢν ἂν τοῦτό γε ἦν. ἀλλὰ νῦν ἀξιωθεὶς ἀντὶ τοῦ οἰνοδόχος εἶναι φιάλη, λάρναξ ἐπιτάφιος γενέσθαι. κυρίως δέ φασιν ἀμφιφορεὺς, τὸ μέγα κεράμιον, ὃ ἀμφοτέρωθεν φέρεται τῶν ὤτων αἰρόμενον. καθάπερ ἴσως καὶ ὁ κρατὴρ οὗτος φιάλη ὢν ἀμφωτὶς ἢ ἀμφώτις. ἢ καὶ ποιητικῶς φάναι, δέπας ἄμφωες. ἐν τούτοις δὲ ἐνθυμητέον ὡς δυοῖν θάτερον, ἢ μέγιστος ὁ τοῦ ἀχιλλέως κρατὴρ εἰς τόσον ὡς ὕστερον ἐν αὐτῷ κοινῇ τεθῆναι τὰ ὀστᾶ τοῦ τε πατρόκλου καὶ αὐτοῦ, ἢ οὐ πάνυ λόγου ἄξια τὰ ἐκείνων ὀστᾶ καθὰ τὰ τοῦ μηλισίου ἀστυδάμαντος. οὗ τελευτήσαντός φασι καὶ κατακαυθέντος, οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστᾶ μόγις δὲ δύο. ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ὡς ἔοικεν, ἢ γίγας(?), ἢ καὶ ὑπὲρ αὐτόν. ἐπεὶ καὶ ὑπὲρ γευθοίνας(?) κληθεὶς οὖν φασιν ἐπὶ δεῖπνον καὶ ἀφικόμενος, ὑπέσχετο πάντα φαγεῖν τὰ πᾶσιν, ἦν δέ φασιν ἐννέα, παρασκευασθέντα. καὶ κατέφαγε. τοῦ πέρσου δέ φασιν αὐτοῦ ἀξιώσαντος ποιῆσαί τι ἄξιον τοῦ κατὰ τὴν ἰσχὺν, φανὸν κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας, ἐξέτεινε μαλάξας. καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα τήν τε ἐν χερσὶ βιαρότητα τοῦ ἀνδρὸς, καὶ

ὅτι

ὅτι ὁμώνυμον καὶ ὁ φακὸς, οὐ δὴ τῷ ὀσπρίῳ μόνῳ ἐπιλεγόμενος. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. σορὸς δέ φασι παρὰ τὸ ἔσω ὀρύειν ἢ ἐρύειν, ὅ ἐστι φυλάσσειν τὸν τεθέντα. ἅπαξ δέ φασιν ἐνταῦθα ἡ λέξις εἴρηται τῷ ποιητῇ. ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρὰ ἀριστοφάνει, σκῶμμα εἰς γέροντα ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ σοροπηγὸς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ναυπηγός. δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ καθ' αὑτὴν, γέροντα σκωπτικῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γράψαντος τὸ, γηράσασα καὶ ἤδη οὖσα σορός. τοῦ δὲ σορέλλου, σαφέστερον εἰς σκῶμμα τὸ, τυμβογέρων παρὰ τῷ κωμικῷ. Ὁ δὲ ῥηθεὶς χρύσεος ἀμφιφορεὺς ὁ τοσοῦτος δι' οὗ φθάσας ὁ ἀχιλλεὺς ἔσπεισεν ὑπὲρ πατρόκλου τῷ διῒ, καλῶς ἂν ἀργυρέῳ εἰκασθείη φρέατι κατὰ τὴν ἱστορουμένην ἀσωτότητα. πίνων γοῦν τις ἐκ μεγάλου ποτηρίου, ἐσκώφθη ἐξ ἀργυροῦ πίνειν φρέατος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τοῦ πατρόκλου προσηκάμενος ἀξίωσιν ἀχιλλεὺς, ἐθέλει ἐν τοῖς ἑξῆς τὰ τοῦ ἑταίρου ὀστᾶ ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ θεῖναι, ἕως ἂν αὐτὸς θάνοι. Καὶ ὅρα τὸ, δίπλακι. συντελεῖ γάρ τι καὶ εἰς τὴν μεμφθεῖσαν δίπλακα. εἶτα μὲν μικρὸν ἐκεῖ, καὶ ἐνεργεῖται τὸ ἀξιωθὲν ὡς ῥηθήσεται. δῆλον δὲ ὅτι φιάλην ἐκεῖ τὸν ῥηθέντα κρατῆρα φησίν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, παράφρασίς ἐστι τοῦ, μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθέναι ὀστέα, ἀλλ' ὁμοῦ. καὶ ὅτι δύναταί τις ἐντεῦθεν ἐπὶ φιλικῆς κοινωνίας παρῳδῆσαι τὸ, μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθέναι ἀλλ' ὁμοῦ. ἐν τούτοις δὲ δεξιῶς παρεισάγει καὶ εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς καὶ τὴν περὶ πατρόκλου ἱστορίαν, ὅθεν τε ἦν ἱστορεῖ, καὶ τίνος πατρὸς, καὶ περὶ ἡλικίας, καθ' ἣν συνανετράφη τῷ ἀχιλλεῖ. φησὶ γοῦν τῷ ἀχιλλεῖ ὁ ἐν ὀνείροις πάτροκλος τὰ ἑαυτοῦ, ὅτι μετὰ τυτθὸν ἐόντα, μενοίτιος ἐξ ὀπόεντος ἤγαγεν ὑμέτερον δ' ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς, ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον ἀμφιδάμαντος, νήπιος. οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα πηλεὺς, ἔτρεφέ τ' ἐνδυκέως ἤγουν ἐπιμελῶς, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. Καὶ ὅρα ὅτι οὐκ ὤκνησεν ὅμηρος καὶ διὰ ἱστορίας ἐλθεῖν ἀφελοῦς διὰ προσώπου ποιότητα, ὑποκαταβὰς τοῦ ὕψους τῆς σεμνότητος. τὰ γὰρ κατὰ τὴν ἀνδροκτασίαν καὶ μᾶλλον τὰ κατὰ τοὺς ἀστραγάλους, ἀφελῆ καὶ παρέλκοντα. καὶ τάχα καὶ διὰ τοῦτο προεσημήνατο διὰ τοῦ ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς, μὴ πάμπαν εἶναι φρένας τῷ εἰδώλῳ, οὗπερ ταῦτα εἰσὶ λόγοι. καταγινώσκων οὐ βαθέος φρενῶν τοῦ ἐν μεγάλῳ πένθει παιδικὰ λαλοῦντος ἀθύρματα. Ὅτι δὲ ὀπούντιος ὁ μενοίτιος. καὶ τίς ἡ ὀπόεις πόλις ἢ ἐν συναιρέσει ὀποῦς. πολλαχοῦ δεδήλωται. νῦν δὲ ἐξ ὁμήρου ἐφάνη καὶ πῶς ὀπούντιος ὁ πάτροκλος ὢν, παρὰ θετταλοῖς ἦν. ὅτι δηλαδὴ φυγὰς διὰ φόβον γενόμενος παιδὸς ἥλικος. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καταχρηστικῶς ἀνδροκτασία ἐνταῦθα εἴρηται. παῖδα γὰρ κατέκτανε, καὶ οὐ τέλειον ἄνδρα. καὶ μὴν ἄλλως κατὰ τὸ φύσει σημαινόμενον τοῦ ἀνδρὸς ὅπερ ἐν πολλοῖς δηλοῦται, ἄνδρα ἀνεῖλεν. ἤγουν ἄνθρωπον ἄρρενα. ἔτι δὲ καὶ ἑτέρως καθά φασι καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοὶ, ἀνδροκτασία, καὶ ἡ παιδοφονία λέγεται κατὰ τὴν ἀπὸ μέρους δήλωσιν τοῦ παντός. ἀνδροφόνος γὰρ, ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπον ἀναιρῶν, εἴτε παῖς εἴη ὁ πεσὼν, εἴτε ἀκμαῖος, εἴτε καὶ γυνή. Τὸ δὲ τιθήμεναι, κοινῶς μὲν, τιθέναι. ποιητικῶς δὲ, τιθέμεναι. προσλήψει δὲ τοῦ ι διὰ δάκτυλον μετρικὸν, τιθείμεναι. γραφῆναι δὲ διὰ τοῦ η τὴν προπαραλήγουσαν κατὰ τὸ βήμεναι τυφθήμεναι καὶ τὰ ὅμοια, οὐκ ἦν ἀνάλογον. οὐ γὰρ προϋπέκειτο τὸ τιθῆναι ἢ ἵνα ἐξ αὐτοῦ γένηται διὰ τοῦ η καὶ τὸ τιθήμεναι. διατί δὲ οὐκ ἐδιπλασίασε τὸ μ ἐν τῷ τιθήμεναι ὁμοίως τῷ ἔμμεναι. καὶ πάλιν διατί μὴ ἦν εἴμεναι ὡς τιθείμεναι, λυέτωσαν οἱ βουλόμενοι. Τὸ δὲ ὑμέτερόν δε, κατ' ἔλλειψιν ἐφράσθη τοῦ, οἶκον ἢ δῶμα. οὕτω καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα, εἰς τὰ ὑμέτερά φησι, δηλαδὴ δώματα ἢ οἰκία. μάλιστα δὲ, ἀπὸ κοινοῦ ἐνταῦθα νοεῖται ὁ δόμος ἤγουν ἐκ τοῦ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν. ἵνα ᾖ, ἤγαγεν εἰς ὑμέτερον δόμον. Ἐν δὲ τῷ, ὕπο λυγρῆς, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου ἐπέχει τόπον ἡ ὑπὸ πρόθεσις. ἵνα ᾖ, ἕνεκεν ἀνδροκτασίας λυγρῆς. τὸ δὲ νήπιος, καὶ αὐτὸ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ὁμοῦ ἐτράφημεν. ὁ γὰρ οὕτω νήπιος ὡς ἀστραγάλοις ἐναλύειν, καλῶς ἔχει ὁμοῦ τραφῆναι τῷ ἀχιλλεῖ τυτθὸς ἐών. Τὸ δὲ ἀμφ' ἀστραγάλοισιν ἀττικῶς ῥηθὲν, εὕρηται καὶ γένους θηλυκοῦ. ἐν γὰρ παλαιοῖς ὑπομνήμασι, φέρεται ὅτι οἱ πλείους, ἀμφ' ἀστραγάλῃσι γράφουσι. καὶ ἔστιν ἰωνικὸν ἡ ἀστραγάλη. ὡς καὶ ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀστραγάλους, καὶ ἀστρίχους λέγουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε οἱ τῶν ποδῶν ἀστράγαλοι οὕτω λέγονται, ὡς οἱονεὶ ἀστράβαλοι ἐναλλαγῇ τοῦ β, δι' ὧν ἀστραβῶς ἐστι βαίνειν. καὶ ὅτι αἱ ἀστραγαλωταὶ μάστιγες, ἐκ τοιούτων τινῶν ἐνδεομένων κατεκροτοῦντο. καὶ ὅτι ἐνταῦθα, οὐ τοιούτους ἀναγκαίως ἀστραγάλους νοητέον. ἀλλὰ μᾶλλον, παιδιὰν καθ' ἣν ἔπαιζον φασὶν ἀστραγάλοις. καὶ τὸ οὕτω παίζειν, ἀστρίζειν ἔλεγον. καὶ τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους, ἀστρίας ἢ ἄστριας. καλλίμαχος οὖν ζορκός που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἀστρίας. ἐπαίζετο δὲ ἡ παιδιὰ, τέσσαρσιν ἀστραγάλοις. ὧν ἕκαστος, πτώσεις εἶχε τέσσαρας, οὐ μὴν ἓξ κατὰ τοὺς κύβους. ἐξ ἑβδομάδος κατ' ἀντίθεσιν συγκειμένας. ἀντέκειτο γὰρ, μονὰς καὶ ἑξάς. εἶτα, τριὰς καὶ τετράς. δυὰς δὲ καὶ πεντὰς, ἐπὶ μόνων κύβων ἦν ὡς ἐχόντων ἐπιφανείας ἕξ. ἦσαν δέ φασιν αἱ πᾶσαι πτώσεις τῶν ἀστραγάλων παραλαμβανομένων ὡς ἔθος, πέντε καὶ τριάκοντα. ὧν αἱ μὲν, θεῶν ἐπώνυμοι. αἱ δὲ, ἡρώων. αἱ δὲ, ἐνδόξων ἀνδρῶν. αἱ δὲ, ἑταιρίδων. αἱ δὲ, ἀπό τινων συμβεβηκότων κατὰ τιμὴν ἢ χλεύην προσηγορεύοντο. ἐλέγετο δέ τις ἐν αὐταῖς καὶ στησίχορος ὁ τὴν ὀκτάδα δηλαδὴ σημαίνων, ἐπεὶ ὁ ἐν ἱμέρᾳ τῇ σικελικῇ τάφος τοῦ δὲ τοῦ μελοποιοῦ, ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνέκειτο. ἑτέρα δὲ, ἐκαλεῖτο εὐελπίδης. ἡ δηλαδὴ σημαίνουσα τὸ τεσσαράκοντα. ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ εὐελπίδης γενέσθαι εἷς τῶν ἐν ἀθήναις τεσσαράκοντα προ

σαντι μὲν τὴν κατάλυσιν τῶν τριάκοντα. τὴν δὲ βόλον φασὶν ὁ μὲν τὸ ἓξ δυνάμενος, κῷος ἐλέγετο καὶ ἑξίτης, ὁ δὲ τὸ ἕν, χῖος καὶ κύων. ὅθεν καὶ παροιμία, χῖος παραστὰς, κῷον οὐκ ἐάσω. καθ' ἣν παρὰ Στράττιδι τῷ κωμικῷ τὸ, χῖος παραστὰς, κῷον οὐκ ἐᾷ λέγεσθαι. ὃ παραλαλεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, οὐ χῖος, ἀλλὰ κεῖος, ἢ κῷος. δηλοῖ δὲ ὁ ῥηθεὶς κύων βόλος, ἀνταναίρεσίν τινα ψήφου. ἐν χώραις γάρ τισι διαγεγραμμέναις πεττευτικῶς, πολλῶν κειμένων ψήφων ἃς ἔχρην ἀνταναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι, πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ. κύνες δὲ, αἱ ἀλλήλας ἀντεπιβουλεύουσαι ψῆφοι. ὡς δὲ καὶ τελλοῖς ἀστραγάλοις ἔπαιζον καθὰ καρύοις, ζητητέον ἐν τῷ πλούτῳ τοῦ κωμικοῦ. Τὸν δὲ ῥηθέντα παῖδα, οἱ μὲν, Αἰάνην φασὶ καλεῖσθαι, οἱ δὲ, Λυσανδρον. οἱ δὲ, Κλεισώνυμον. παρὰ Ὀθρυονεῖ τῷ γραμματιστῇ ἀποκταθέντα. τὸ δὲ ἐνδυκέως περὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, δοκεῖ αἰολικὸν εἶναι, καὶ τρέψαι τὸ πρωτότυπον ο εἰς υ, ὡς ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, ἐξ οὗ ὁ δεδοκημένος καὶ τὸ δοκεύειν. ἢ καὶ ὅθεν ὁ πανδοκεὺς, καὶ ἡ πανδοκεύτρια. ἵνα ᾖ ἐνδυκέως, τὸ δοκευτικῶς καὶ μετ' ἐπιτηρήσεως ἢ δεξιώσεως. τινὲς μέντοι, παρὰ τὴν δίκην αὐτὸ εἶπον γενέσθαι. Τὸ δὲ ὁμὴ σορὸς, εἴληπται μὲν, ἐκ τοῦ ὁμοῦ ταφῆναι. δηλοῖ δὲ, ὡς οἱ ὁμοῦ ταφέντες καὶ ὁμῆς κύλικος πεπωκότες, καὶ ὁμὴν ἕξουσι τοιαύτην σορόν. ἵνα λέγῃ ἀστείως τις ὡς οἱ πιόντες κρατῆρα φιλοτήσιον ἐν τῷ ζῆν, τὸν αὐτὸν ἔχον καὶ θανάτου κρατῆρα ταφέντες ἐν τοιούτῳ ὁμοῦ. δῆλον δὲ ὡς ἡ γενικὴ τοῦ, ὁμὸς ὁμοῦ, εἰς ὀνοματικὸν ἐπίρρημα μετέπεσε τὸ ὁμοῦ, ὁμοίως τῷ αὐτοῦ. ἵνα ᾖ τὸ ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὁμοῦ τόπου κατὰ σχῆμα ἐλλειπτικόν. ὥσπερ καὶ τὸ αὐτοῦ ἤγουν αὐτόθι, ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Τίπτέ μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας
Καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι, μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντες
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν.
Οὐδ' ἔλαβε. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς
Ὤχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν.
Ὢ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν' Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
Καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν. ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Ὅτι ὁ ἱκετευθεὶς ὑπὸ γνησίου φίλου καὶ καταπεισθεὶς, δύναται εἰπεῖν τὸ, τίπτέ μοι ἠθείη, τουτέστιν ἀδελφικὴ κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας, καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι ὡς σὺ κελεύεις. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ πρὸ ὀλίγου μακρὰν ἔννοιαν τὴν τοῦ εἰκασμοῦ τοῦ Πατρόκλου, ἐν κόμματι ὁ ποιητὴς προϊὼν ἐμπεριέγραψεν εἰπὼν ὅτι ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, οὕτω καὶ νῦν τὰ τοῦ Πατρόκλου ἐν ὕπνῳ διάφορα τῷ Ἀχιλλεῖ ἐντειλαμένου, κομματικῶς ἐκεῖνα δηλοῖ Ὅμηρος ἐν τῷ, ταῦτα ἕκαστα ἐπιτέλλεαι. καὶ πάλιν μετ' ὀλίγα. καί μοι ἕκαστα ἐπέτελλε. ταυτολογεῖν γὰρ οὐδ' ἐνταῦθα βούλεται εἰς οὐδὲν καίριον. Ἠθεία δὲ κεφαλὴ, ἐκ τοῦ ἠθεῖος γίνεται, περὶ οὗ πολλαχοῦ δεδήλωται. Χαμαιλέοντος δέ φασι τοῦ γραμματικοῦ γράψαντος ὦ θείη κεφαλὴ, μέμφονται οἱ παλαιοί, ἠθεῖον μὲν γὰρ ὀνομάζει ἀδελφικῶς τὸν προγενέστερον φίλον, εἴη ἂν καλόν. τὴν δὲ τοῦ θείου πρόσρησιν, ὅ ἐστι θεῖος ὄνειρος, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐ τῷ τυχόντι διδόναι χρή. καὶ μάλιστα νεκρῷ ἁπλῶς.

Ὅτι δεξιωτικὸν ἐπὶ φίλῳ οἰκτρῷ τὸ, ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντες ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, καθὰ καὶ προγέγραπται. λέγει δὲ ἀμφιβαλεῖν, τὸ περιπλακῆναι. Ὅτι ἐπί τινος ἐκπεσόντος ὧν ὡς δῆθεν ὀνειροπολῶν ἐν χερσὶν ἔχειν ἐδόκει, ῥηθήσεται τὸ, ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, οὐδ' ἔλαβεν. Ἀχιλλεὺς δὲ τοῦτο ἔπαθε καθ' ὕπνον, ταῖς χερσὶν ἐκταθεὶς ἅψασθαι τῆς ψυχῆς Πατρόκλου, μὴ λαβὼν δέ. κατὰ χθονὸς γάρ φησιν ἠΰτε καπνὸς ᾤχετο τετριγυῖα. καὶ τὸ μὲν τετριγυῖα ληφθὲν ἀπὸ νυκτερίδων, ἐν τοῖς τῆς Ὀδυσσείας φαίνεται τί δηλοῖ. τὸ δὲ καθὰ καπνὸς, διὰ τὸ πνευματῶδες καὶ φαντασιῶδες εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι λέγεται μὲν καὶ χιὼν τετριγέναι ὅτε πλατεῖ ποδὶ καταπατεῖται. μάλιστα δέ φασι στρουθάρια ὧν καὶ ἡ β. ῥαψῳδία ἐμνήσθη, τρίζουσιν ἢ τιτίζουσιν κατὰ Ζηνόδοτον. τρυγὼν μέντοι. τρύζει. ὡς καὶ τοὔνομα ἐκείνης δηλοῖ. ὥσπερ ἡ ὀλολυγὼν ὀλολύζει. πέρδικες δέ τινες κακκαβίζουσιν, οἳ καὶ καλοῦνται δι' αὐτὸ κακκάβαι. ἴσως δὲ, καὶ κικκαβάζουσιν ὡς ἐμφαίνει ὁ κωμικὸς ἐν τῷ κικκαβαῦ. ὅτι δὲ κακκάβη, καὶ σκεῦός ἐστι χαλκοῦν, ὅπερ κοινῶς κακκάβιον λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, ἐν κακκάβᾳ ζεούσῃ. ὡς δὲ οἱ πέρδικες ἀπτυβίζουσι, Θεόφραστος ἱστορεῖ. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ λέβης ζέων, οὕτω καὶ ἐν τῷ κακκάβᾳ ζεούσῃ, ἀνεῖται τὸ ζέειν πρὸς τὸ βράττειν, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ βράσμα, καὶ πρὸς τὸ κάχλασμα, καὶ πρὸς τὸ παφλάζειν, εἰς ὃ ποιεῖ Φερεκράτης, τὸ,

λοπὰς

λοιπὰς παφλάζει βαρβάροις λαλήμασι. τοῖς δὲ ὁμηρικῶς ῥηθεῖσιν ἐπάγειν μετὰ τὸ, ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς τὸ χερσί τε συμπλατάγησεν, ὅ ἐστι τὰς χεῖρας συνεκρότησεν ὡς ἐπὶ παραδοξίᾳ τινί, θρῆνον μὲν δηλοῖ τινα καὶ αὐτό. διὸ ἐπάγει, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ ἐκπλήξεως ἢ θάμβους τὸ αὐτό ποτε γενέσθαι. ὀππιανὸς δὲ καὶ ἐπὶ ὀστρέων τῇ λέξει ἐχρήσατο, εἰπών. ὄστρακα συμπλατάγησε. τὸ δὲ ὀλοφυδνὸν, παρὰ τὸ ὀλοφύζω δύσχρηστον ῥῆμα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τούτοις τὸ, ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς, ἐπίτασιν ἔχει τοῦ ἐν ταῖς λιταῖς εἰρημένου τάφου, ὅ ἐστι τῆς κατὰ ψυχὴν ἐκπλήξεως. ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀνορούσεως, εἴτουν σπουδαίας ἀναστάσεως. βάλλει δέ τισιν ἐς νοῦν ἴσως, καὶ ὡς δεξιῶς ἐνταῦθα κεῖται τὸ ταφὼν, ἔνθα περὶ νεκροῦ ὁ λόγος καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ταφῆς. Ὅτι ἐπί τινος ψευδομένου τὸν κυρίως ἄνθρωπον, ἔστιν εἰπεῖν σκωπτικῶς τὸ. ὢ πόποι. ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ ἐν τῷ δεῖνι ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. ἐπὶ δὲ φίλου δι' ὄναρ οἰκτιζομένου. καλὸν εἰπεῖν τὸ, παννυχίη γάρ μοι ἡ τοῦ δεῖνος ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε, καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν. ἀχιλλεὺς δὲ καὶ ταῦτα περὶ τοῦ φίλου πατρόκλου φησίν.

Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι, φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων,
Οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν. ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειράς τ' εὐπλέκτους. πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν.
Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι. ταὶ δὲ, μεγάλα κτυπέουσαι
Πῖπτον. τὰς μὲν, ἔπειτα διαπλήσσοντες ἀχαιοὶ,
Ἔκδεον ἡμιόνων. ταὶ δὲ, χθόνα ποσσὶ δατεῦντο
Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον. ὣς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ. ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους. οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
Ἂνδ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε.
Πρόσθε μὲν, ἱππῆες. μετὰ δὲ, νέφος εἵπετο πεζῶν.
Μυρίοι. ἐν δὲ μέσοισι, φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἀχνύμενος. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' ἄϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
Κάτθεσαν. αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.

Ὅτι κοινοῦ θρήνου μακροῦ νυκτερινοῦ ἐπὶ νεκρῷ δηλωτικὸν τὸ, τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. μυρομένοισι δὲ τοῖσι, φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. λέγει δὲ νῦν ἐλεεινὸν, τὸν ὑπὸ πάντων οἰκτιζόμενον πάτροκλον. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις, καὶ τὸν μήπω μὲν ἐλεημένον, δεόμενον δὲ τοῦ ἐλεηθῆναι. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ ὤκνησε τὸ τοῖσι δ' εἰσθεῖναι ὡς ἐν σχεδιασμῷ. Ὅτι ἐπεὶ παντὶ ἔργῳ σπουδαίῳ, οἷα καὶ σώματι κεφαλὴν ἐπεῖναι δεῖ, ἐπιστατεῖν ἐνταῦθα μηριόνης ᾑρέθη τοῖς ἄγουσιν ὕλην εἰς τὴν τοῦ πατρόκλου πυράν. ὡς ἂν ἐπισπέρχῃ αὐτούς. ἢ καὶ ὡς εὖ πάλαι εἰδὼς τὰ τοιαῦτα κελεύειν. ὅς γε πρωϊὼν, ἀνώγει τοὺς ὑλοτόμους φέρειν φιτροὺς ἐπὶ τῶν ὤμων, γυμνάζων εἰδημόνως μὴ κούφοις ἐν ταῖς χρείαις διατελεῖν. καὶ οὕτω μὲν ὁ μηριόνης ἐπιστάτης τοῦ ἔργου πρὸς βασιλέως ᾑρέθη. ὁ δὲ βασιλεὺς, αὐτὸς ἐκεῖνος ἐξελαύνων ὡς ἡ καθ' ἡμᾶς νῦν φάσει ἂν γενεά, τοὺς ὑλοτομήσοντας, οὐρῆας τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν, ὅ ἐστι κλάσειν ὡς εἴρηται ἢ ἀγαγεῖν ὕλην, πάντοθεν ἐκ κλισιῶν κατ' ἐπιλογὴν δηλαδὴ, καὶ πρὸς ἔνδειξιν δὲ τοῦ, εὐρυχρείων εἶναι. εἶτα φράζει ὁ ποιητὴς τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὑλοτομίας, εἰπών. οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες, σειράς τ' εὐπλέκτους. πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν, ἤγουν προεπορεύοντο αὐτῶν. πολλὰ δ' ἄναν-

τα

τὰ κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον. ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης τῆς προγραφείσης, αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους τανακήκεϊ χαλκῷ τάμνον ἐπειγόμενοι. ταὶ δὲ, μεγάλα κτυπέουσαι, πῖπτον. τὰς μὲν, ἔπειτα διαπλήσσοντες ἀχαιοὶ, ἔκδεον ἡμιόνων. ταὶ δὲ, χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, τουτέστι συντεταγμένως ὥδευον, ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά. πάντες δ' ὑλοτόμοι ὡς μηριόνης ἐκέλευσε, φιτροὺς ὡς ἐῤῥέθη φέρον, ὅ ἐστι κορμούς, περὶ ὧν εἰ καὶ προείρηται, ἀλλὰ καὶ νῦν ἐπισημαντέον, ὡς μάλιστα ἔοικεν ὁ φιτρὸς, φίτυρός τις εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φίτυ, ὃ δηλοῖ φυτὸν ἢ φύτευμα, ὡς ἀριστοφάνης εἰρήνῃ. πόθεν τὸ φίτυ. τί τὸ γένος. τίς ἡ σπορά. πάντως δ' ἐκ τοῦ φιτύω φιτύσω τὸ γεννῶ, φίτυς ὁ γεννῶν. καὶ τὸ οὐδέτερον φίτυ. ὑλοτόμους δὲ πελέκεας εἶπε, πρὸς διαστολὴν τῶν προσφαγέων, καὶ τῶν εἰς ἆθλα τιθεμένων, καὶ τῶν ἄλλων ἐν οἷς καὶ αἱ προϊστορηθεῖσαι πολεμικαὶ ἀξῖναι. Σειραὶ δὲ, πλέγματά τινα ἢ ἀπὸ σχοίνων ἢ σπάρτων ἢ καννάβεως ἢ ἄλλοθεν. κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια. Οὐρῆες δὲ πόθεν ἐτυμολογοῦνται, προδεδήλωται. φαίνεται δὲ νῦν εὔλογον εἶναι, καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὰς παρωνομάσθαι. ἰδοὺ γὰρ νῦν χρησίμως ἐν κνημοῖς, ἢ κατά τινας κρημνοῖς τοῦ κατὰ τὴν Ἴδην ὄρους πονοῦνται. ὅτι δὲ ταὐτὸν ὀρέα εἰπεῖν καὶ ἡμιόνους, δηλοῖ τὸ, ἔκδεον ἡμιόνων. αἳ καὶ θηλυκῶς προφέρονται. ἄναντα δὲ, τὰ προσάντη καὶ ἀνωφερῆ. κάταντα δὲ, τὰ κατωφερῆ. πάραντα δὲ ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, πλάγια. ἑτεροκλινῆ. ἢ προσώμαλα καὶ γήλοφα. δόχμια δὲ, τὰ πλάγια. τούτοις δὲ πᾶσιν, ἡ πεδιὰς διαφέρει τῆς ὀρεινῆς, ἐφ' ἧς αἱ ἡμίονοι πονούμεναι, τοῦ πεδίου ἔλδονται. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ ἄναντα, ἐκ τοῦ ἀνάντεα δοκεῖ συγκεκόφθαι. ὡς γὰρ ἐξάντης ἀρσενικὸν, καὶ ἔξαντες οὐδέτερον, οὗ πληθυντικὸν ἐξάντεα, οὕτω καὶ ἄναντες ἀνάντεα. ὅθεν τὸ ἄναντα. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἐπὶ τοῦ κάταντα καὶ πάραντα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀνάντεα ἄναντα. καὶ ὅτι ποτὲ, ἢ ἐξ οὐσῶν κακιῶν τοῦ ἔπους, ὡς ἑτέρωθι σαφῶς δεδήλωται, κακίζεται καὶ τὸ, πολλὰ δ' ἄναντα καὶ ἑξῆς. καὶ λέγεται ἡ τοιαύτη ἐπικὴ κακία, ἐπισυνέμπτωσις οὖσα λέξεων ὁμοιοκαταληξία, καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλία. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοχμῆς ἢ δόχμης βαρυτόνως, γίνεται τὸ δόχμιον. περὶ ἧς Αἴλιος Διονύσιος φησὶν οὕτω. δόχμη, τὸ τετραδάκτυλον. ἀρίσταρχος δὲ, ὀξύνει. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. ἐν μέντοι, φησὶ, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις, ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ, κατὰ τὸ λόχμη. λόγχη. ὄχθη. ὄγχνη. ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχμη, ὡς ὄχθη καὶ στάθμη κατὰ τρύφωνα, εἰ καὶ ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ. Παυσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει. κύπριοι δὲ, τὴν παλαιστήν. ἴσως δέ φησι διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχμιον γοῦν τὸ πλάγιον. ὥστε, οὗτος προϋπάρχειν βούλεται τῆς δόχμης, τὸ δόχμιον. Κνημοὶ δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπωρείας. ἔνθα συλλειβομένων τῶν ὑδάτων, ὕλη πυκνοῦται. τὰ γὰρ κορυφαῖα τοῦ ὄρους, δισάρτη τε ὑλοτόμοις, καὶ οὐδὲ λάσιά εἰσι. τὸ δὲ κτυπέουσαι πῖπτον, καὶ αὐτὸ ἀνέστραπται. πίπτουσαι γὰρ μᾶλλον ἐκτύπουν. Διαπλήσσειν δὲ, τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν φησίν. ὅπερ ὁ παυσανίας κατακερμίσαι λέγει. ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ διαπλήσσοντες, διαῤῥήσσοντες γράφουσιν. Ἐκδεῖσθαι δὲ ἡμιόνων τὴν ὕλην, ἢ κατὰ λόγον φόρτου νοητέον, ἢ ἐφ' ᾧ ἕλκεσθαι αὐτὴν συρομένην, ὅπερ νοεῖν ὑπερβάλλει πως καὶ ὁ κολοσυρτός. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται. δατεῖσθαι δὲ χθόνα ποσὶν, ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. κόπτεσθαι. διὸ καὶ κόνις ἡ οὕτω κινουμένη γῆ, καὶ ἄλλως δὲ δατεῖται γῆ ποσὶν, ἐν τῷ εὐτάκτως βαδίζειν, καὶ ὡς ἐν μερισμῷ, τοὺς μὲν, τῇδε, τοὺς δὲ, ἑτέρωσε βαίνειν. ἔλδονται δὲ πεδιάδος αἱ ἡμίονοι, ὡς φύσει τῶν τραχέων τόπων μὴ φιλουμένων ζώοις. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τὸ, ἴωσος εἰς πεδίον. ἐν τούτοις δὲ τὸν μηριόνην θεράποντα ἰδομενέως εἰπὼν ἀγαπήνορος, ὑποδηλοῖ, οὕτω πως καὶ ἀγήνοράς τινας λέγεσθαι. ὡς γὰρ ἀγαπήνωρ ὁ ἀγαπῶν ἠνορέην, οὕτω καὶ ἀγήνωρ ὁ ἀγάμενος, ἤγουν θαυμάζων ἠνορέην. ὁ τοιοῦτος δὲ νοῦς, καὶ τὸν ἀγαπήνορα καὶ τὸν ἀγήνορα τὰ κύρια, παρήγαγε. πρὸς τοῖς εἰρημένοις, ἐπισημαντέον περὶ μηριόνου μὲν, ὡς καλῶς εἰς ἐπιστασίαν ἐπελέγη τῶν ὑλοτόμων οἷα εὖ εἰδὼς ἔθει κρητικῷ. εἶχε γὰρ ἡ κρήτη θεράποντας, οὓς ἐκάλουν οἱ ἐγχώριοι καλοφόρους ἤγουν ξυλοφόρους. κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα. ἐξ ὧν κατάλωνας, καὶ κῆλα τὰ βέλη. τάχα οὖν, καὶ ἐσπουδάζετο ἐκεῖ τὸ ξυλοφορεῖν. ἴσως δὲ, καὶ κρητικὴ λέξις τὸ κάλον. περὶ δὲ ἡμιόνων, ἐνθυμητέον παροιμίαν ἐκ τῆς τοῦ θεόγνιδος, τὸ, ἵνα γνοίη ὅσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι. ταλαεργοὶ δηλαδὴ ὄντες καὶ δεξιοὶ πονεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν. ἔτι ῥητέον καὶ ὡς οὐ μόνον ὑλοτόμοι πελέκεες, ἀλλὰ πάντως καὶ ἄνδρες, εἴγε καὶ δρυτόμος λέγεται ἀνήρ. εἰς τὸν αὐτὸν δὲ νοῦν ἄγεται δρυτόμος καὶ ὑλοτόμος. Ὅτι τὸ τὴν ὕλην ἐκ τῶν ἡμιόνων καταῤῥίψαι, καταβαλεῖν τε ἐπ' ἀκτῆς λέγει ἐν τῷ. κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ. καὶ πάντῃ παρακαταβαλεῖν, ἐν τῷ. πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. ἔστι δὲ καταβαλεῖν μὲν, τὸ κάτω θεῖναι ἢ ῥίψαι. παρακαταβαλεῖν δὲ, τὸ καταθεῖναι ἢ καταῤῥίψαι ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου. ὅπερ πρὸ ὀλίγου παρασχεῖν ἔφη, ὡς ἐκεῖ γέγραπται. ἀφ' οὗ καὶ νῦν οἱ περὶ τέχνας, παροχὴν λέγουσι τὴν εἰς τὸ κατ' αὐτοὺς ἔργον ὑλικὴν χορηγίαν. ὥσπερ δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ παρέχειν φασὶ παροχὴν, οὕτως οἱ σοφοὶ ἀπὸ τοῦ καταβάλλειν, καταβολὴν τὴν θέσιν ἤτοι δόσιν. ἐν τῷ, καταβολὴν χρέους, ἢ χάριτος. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ ἐκ τοῦ παρακαταβαλεῖν ὕλην ἤγουν παρακαταθεῖναι, τὸ τῆς παρακαταθήκης ἐπενόησαν ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὸ τῆς παραθήκης, ἐκ τοῦ παραβαλεῖν, ὅπερ ἀλ-

λαχοῦ γέγραπται. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ παρακαταθέσθαι καὶ τὸ καταθέσθαι, τὰ τῇ παραθήκῃ καὶ τῇ παρακαταθήκῃ σύστοιχα. Τὸ δὲ ἐπισχερὼ, τακτικόν ἐστι ἐπίρρημα. ὀξυνόμενον μὲν ὡς τὸ ἰὼ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. δηλοῦν δὲ τὸ ἐχομένως, ἀπὸ τοῦ σχῶ ἢ τοῦ ἔχω, ἐξ ὧν καὶ τὸ σχεδὸν, καὶ τὸ ἐφεξῆς. Ὅτι μέλλοντος ταφῆναι πατρόκλου, φρασάμενος ἀχιλλεὺς μέγα ἠρίον ἐκείνῳ τε καὶ ἑαυτῷ, ὅπερ οὐ φανεῖται πῶς μέγα ἐρρέθη, εἶτα μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε, χαλκὸν ζώννυσθαι ἢ χαλκῷ κατὰ δωρικήν. ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον ἵππους. οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσιν ἔδυνον. ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε. πρόσθε μὲν, ἱππῆες. μετὰ δὲ, νέφος εἵπετο πεζῶν. μυρίοι. ἐν δὲ μέσοισι, φέρον πάτροκλον ἑταῖροι. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον ἤγουν κατεκάλυπτον, ἃς ἐπέβαλλον ἤγουν ἐπέρριπτον κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος ἀχιλλεὺς ἀχνύμενος. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' ἄϊδόσδε. Καὶ ὅρα τὸ πέμπεν. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως εἰς μάχην οἱ μυρμιδόνες διετάχθησαν ἐπὶ τιμῇ τοῦ κειμένου. διὸ καὶ φιλοπτολέμους καὶ νῦν οὐ παρέργως ὁ ποιητὴς εἶπεν αὐτούς. χαλκῷ δὲ ζώννυσθαι, ὡς ἀπὸ μέρους τὸ ἁπλῶς ὁπλίζεσθαι. μέρος γὰρ ἡ ζώνη τοῦ ὅλου ὁπλισμοῦ. ὥσπερ καὶ ὁ θώραξ, ἀφ' οὗ τὸ θωρήσσεσθαι. καὶ ἡ αἰχμὴ, ὅθεν τὸ αἰχμάζειν ἢ αἰχμάσσειν. ὡς ἀπὸ τοῦ δόρυ. τὸ δορύσσειν. Τὸ δὲ ζεῦξαι, καὶ παθητικῶς ἐν ἄλλοις λέγεται. τό δ' αὐτὸ καὶ ζεύγνυσθαι. τὸ δὲ ἐνδύσασθαι τεύχη, ἐν τεύχεσι καὶ νῦν δῦναι εἶπε, διὰ καινοτοπίαν φράσεως. ἀλλαχοῦ δὲ, τεύχεα δῦναι φησί. καὶ κατὰ τεύχεα δῦναι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι καὶ ἐνταῦθα διαφορὰν φανερὰν παραιβάτου καὶ ἡνιόχου ἔδειξε. νέφος δὲ πεζῶν, καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. πλὴν ἐκεῖ μὲν, ἄλλως εἶχεν ἡ τῆς νεφώσεως διάθεσις. ἐνταῦθα δὲ, δοκεῖ πλῆθος μόνον δηλοῦν, διὸ ἐπήχθη σαφηνείας χάριν τὸ, μυρίοι. προείρηται δὲ καὶ ὡς νεκροῖς οἰκεῖον τὸ φέρεσθαι. τὸ δὲ καταείνυον, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύω καὶ οὕτω καλύπτω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι καὶ τοῦ ν, εἴνω. καὶ παραγώγως εἰνύω. ἐξ οὗ παρατατικὸς, εἴνυον καὶ καταείνυον, ἔοικε δὲ τὸ εἰνύω προσλαβεῖν τὸ ι, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐνύω, ἀφ' οὗ τὸ ἀμφιεννύω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἐπέβαλλον δὲ ὡς καὶ προεδηλώθη τρίχας τοῖς νεκροῖς, ὡς οἷά τινα τοῦ σώματος ἀπαρχὴν καθὰ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. οὐ γὰρ εἶχον τεμεῖν τι καὶ τῶν μελῶν. καὶ, ὡς ἀψύχοις τὸ ὅμοιον ἀφοσιούμενοι. διὸ καὶ τῶν ζώντων, τὰ μὴ γεννῶντα ζῶα ἔσφαζον ἐπ' αὐτοῖς. ὅσα τε ἐστέρουν, καὶ ὅσα μὴ ἦσαν ἔνορχα. ὅτι δὲ πολλάκις καὶ ζῶα ἔκειρόν τινες, ἡρόδοτος ἱστορεῖ. εἰπὼν ὡς ἐπὶ τῷ μασιστίῳ, μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς ἐπένθησαν, σφέας τε αὐτοὺς κείροντες, καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια. Τὸ δὲ κάρη τοῦ νεκροῦ ὁ ἀχιλλεὺς ἔχει, ὅτι μὴ ἐπί τινος ὀργάνου ὁ νεκρὸς ἐφέρετο, ἀλλ' ὑπὸ ἀνδρῶν. καὶ ἦν ἀνάγκη ἀπηρτῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰ μὴ ὑπανείχετο. ἐπιφωνηματικὸν δέ τι κόμμα τὸ, ἕταρον ἀμύμονα πέμπεν ἄϊδόσδε. δι' οὗ δηλοῖ, τὰ πρὸ αὐτοῦ πλατέως ῥηθέντα, νεκρικὴν εἶναι πομπὴν, ἀφ' ἧς ὁ νεκροπομπὸς σύγκειται. ἔχει δέ τι αὐτὸ καὶ οἴκτου ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ. Ὅτι ἐν μὲν ὀδυσσείᾳ ἐπὶ ἄρτων κεῖται τὸ ἐπήνεον τουτέστιν ἐσώρευον. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ξύλα. φησὶ γάρ. αἶψα δὲ μυριοδεκέα νήνεον ὕλην, ὅπερ ἐκεῖ παρονήνεον λέγεται. δῆλον δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νηεῖν λέγεται. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει, ὅ ἐστιν ἐσώρευε. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ, νῆα νηήσασθαι. πότερον δὲ πρωτότυπον τὸ νηῶ, ἢ τὸ νηῶ, οὐκ εὔδηλον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μυριοδεκέα, ἰδοὺ καὶ ὕλην λέγει. καὶ ὅτι ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦτο τοῦ, ἄσπετον ὕλην. μᾶλλον δὲ, διορθωτικόν. τὸ μὲν γὰρ ἄσπετον, ἔχει τι καὶ ὑπερβολῆς. τὸ δὲ μυριοδεκὲς, εἰ καὶ ἀορίστως φράζεται, ὅμως συμμετρίαν δηλοῖ τινὰ τὴν κατὰ τὸ ἀριθμόν.

Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Σπερχεί', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.
Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην.
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων. σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.

Ὅτι οὐδ' ἀχιλλεὺς ἐφέστατο κείρεσθαι, ἀλλὰ στὰς ἀπάνευθε πυρᾶς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. πυρὰν δὲ νῦν, τὸν τόπον ἔφη τῆς πυρᾶς. οὔπω γὰρ καὶ ἀνήφθη. ταύτην δὲ καὶ ἠρίον ἀνωτέρω ἔφη. εἰ δὲ παράκειται ἡ πυρὰ καὶ ξανθὴ χαίτη, ἀλλ' αὐτὸ ἐκ τοῦ παρατυχόντος γέγονεν. οὐ δήπου γὰρ ἀστεΐζεται ὅμηρος παραθεὶς τῇ πυρρᾷ κόμῃ τὴν διὰ ἑνὸς ρ ἐκφωνουμένην πυράν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καρηκομόωντες συνθέτως, ἢ κάρη κομόωντες ἐν παραθέσει, οὐ πάντοτε ἦσαν. οὐδὲ πάντες οἱ παλαιοί. καὶ ὡς μὲν οὐ πάντες, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὡς δὲ οὐδὲ πάντοτε,

Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς.

οὐδ' αὐτὸ ἄδηλόν ἐστιν. Ἀχιλλεὺς τὸν κόμης κουρὰν ὀφείλων τῷ Σπερχειῷ, κείρει αὐτὴν ἐνταῦθα τῷ Πατρόκλῳ πενθητήριον, κουρῆτες δὲ τῶν εἰς πλάτος προγέγραπται, χλιδῶντα πλόκαμον τρέφοντες ὥστε παρθένου ἁβρᾶς, κουρῆτες ἐκλήθησαν, κουρᾶς ἕνεκεν. Ἀγάθων γοῦν φασὶ τῶν αὐτῶν ἱστορεῖ λεγόντων ὡς ἐπεὶ τὴν Πτερώνακτος θυγατέρα μνηστεύοντες οὐκ ἐτύχομεν γάμου, κόμας ἐκειράμεθα μάρτυρας τῆς λύπης. ἤπου τὸ φθινὸν χρῆμα παίζουσι φασί. ἐπώνυμον γοῦν εὐθὺς ἐχόμενον κλέος, κουρῆτες εἶεν κουρίμου χάριν τριχός. κείρονται δὲ καὶ μέχρι νῦν, οἱ μὲν, ἐν χρῷ καθὰ καὶ Ἀλανοί. οἱ δὲ, σκάφιον ὃ παρὰ τῷ κωμικῷ κεῖται. τινὲς δὲ καὶ Ἑκτορείαν φιλοῦσι κουράν, ἣν παραλαλεῖ καὶ Λυκόφρων. φιλητὸς δέ τισι καὶ ὁ λεγόμενος κῆπος. καὶ ὅμως, ἥν φασι καὶ φορτικὴ κουρά. ὡς καὶ ἣν ἔπαχόν τινες ἀπὸ Σκυθῶν. ἣν καὶ μισοῦντες, τὸ οὕτω πάσχειν ἀποσκυθίζεσθαι προσηγόρευον. Ὅτι ἔθος ἦν, τρέφειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ ἀκμῆς. εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχωρίοις ποταμοῖς. ἐποίουν δὲ οὕτω, τιμῶντες τὸ καλὸν ὕδωρ. τρόφιμον γάρ φασι καὶ συστατικόν ἐστι τοῦ ζῆν. καὶ μάλιστα, τὸ γλυκύ, διὸ οἱ βουλιμιῶντες, πίνοντες κορέννυνται. καὶ τὰ βρέφη δὲ ὑγρῷ φασὶ μόνῳ διοικοῦνται. κουροτρόφοι οὖν ἐνομίζοντο οἱ ποταμοὶ διὰ τὴν ὑγρότητα. καθὰ καὶ ὁ ἥλιος Ἀπόλλων, διὰ θερμότητα. κουροτρόφους δέ φαμεν, τοὺς τὴν νεότητα τρέφοντας, εἰ δὲ καὶ κούριμος θρὶξ παρὰ τῇ ῥαψῳδίᾳ καί τις εἰπεῖν τολμήσει τὴν λέξιν καὶ ἀπὸ ταύτης, ἔσωσαν καὶ οὕτω κουροτρόφοι κατὰ θρασύτητα λέξεως. οἱ δὲ παλαιοὶ σεμνύνουσι τὸ ποτάμιον ὑγρὸν, καὶ ταῦτα λέγοντες. τὸ λουτρὸν ἐκ ποταμοῦ τοῖς νυμφίοις ἐκομίζετο, οἰωνιζομένοις τὸ γόνιμον, διὸ καὶ ἔνορχα μῆλα ἱέρευον ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι οὕτω καὶ τοῖς ποταμοῖς εἰς τὰς πηγάς. γόνιμα γὰρ καὶ τὰ ἄρρενα. καὶ τοῖς πρὸ γάμου δὲ τελευτῶσιν, ἡ λουτροφόρος φασὶν ἐπετίθετο κάλπις, εἰς ἔνδειξιν τοῦ, ὅτι ἄλουτος τὰ νυμφικὰ καὶ ἄγονος ἄπεισι. Κατὰ τοίνυν τὸ ἔθος κειράμενος καὶ Ἀχιλλεὺς χαίτην ἣν Σπερχειῷ ποταμῷ ἔτρεφε τηλεθόωσαν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον ὡς οἷα πρὸς τὸν πατριώτην ποταμὸν ῥίπτων τὰς ὄψεις, ὁποῖον δή τι καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐποίησε, προσφωνεῖ ἀφελῶς καὶ γλυκέως. λέγων. Σπερχεῖ' ἄλλως οὐγοῦν ὦ Σπερχειὲ μάτην σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς, ὅ ἐστιν ηὔξατο, κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλα ἱερεύσειν ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις. ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων. σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας. νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι. ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο θῆκε. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, καθὰ καὶ προεγράφη, οὐ διὰ τὸ τῆς μονῳδίας περιπαθές, οὐδὲν γάρ τι οἰκτοῦ ἔχει, ἀλλ' ἐπὶ τῇ μεταχειρίσει τοῦ ἔργου. ἐπεὶ ὡς οἷα ἐμψύχου ὄντος τοῦ ἑταίρου ὃν ὡς ἐκεῖ πάντες ἐφίλουν, ἐν χειρὶ τὴν κόμην τίθησιν. ὡς εἴπερ ἐς Σπερχειὸν ταύτην ἀνέθετο. ποταμὸς δὲ ὁ Σπερχειὸς ἐκδιδοὺς πλησίον Θερμοπυλῶν. τηλεθόωσα δὲ, οὐχ ἁπλῶς ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ἐρρέθη κόμη, ἀλλ' εἰς ἔμφασιν θάλλους. σκοπητέον γὰρ οἵαν εἶχε κόμην ἐκεῖνος. ἄλλως τε ἐπιμεμελημένην καὶ ἐς τοσοῦτον ἄκουρον. Ὅρα δὲ ὡς οὐ μόνον δένδρεα τηλεθόωντα, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, καὶ ὕλη τηλεθόωσα. ἀλλ' ἰδοὺ καὶ κόμη τηλεθόωσα. καί πως ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλαις ἡ κόμη καὶ τὸ τηλεθόωσα. κόμη τε γάρ ποτε τὰ τῶν δένδρων λέγεται τηλεθόωντα φύλλα, καὶ κατ' ἐπάλλαξιν αὖθις τηλεθόωσα κόμη κατὰ τὴν ἐκεῖθεν μεταφοράν. Τὸ δὲ ἄλλως ἀντὶ τοῦ μάτην, εὐφήμως πέφρασται. τὸ γὰρ μὴ κατὰ σκοπὸν ἢ κατ' εὐχὴν ἀποβεβηκὸς ἀλλ' ἑτέρως, ἄλλως ἀποβῆναι φαμὲν κατά τινα δηλαδὴ μάτην ἔργου, ὅ ἐστι ματαιότητα. διὸ καὶ ἀναγκαίως, ἀντὶ τοῦ μάτην νοεῖται τὸ τοιοῦτον ἄλλως, διὰ τὴν εἰς μάτην ἑτεροιότητα τῆς πραγματικῆς ἀποβάσεως. ἔνορχα δὲ διατί ἐθύετο, εἴρηται. Μῆλα δὲ εἰπὼν, καὶ ταύρους νοεῖν ὡς εἰκὸς ἀφίησιν, οὓς ἔθυον ὡς καὶ προϊστόρηται, θαλάσσῃ τε καὶ ποταμοῖς. ἐς πηγὰς δὲ ἱερεύονται μῆλα, διὰ τὸ τὰς γονίμους εἶναι τοῦ ὅλου ποταμοῦ. ἔτι δὲ καὶ τιμίας ἀρχικῷ λόγῳ καθὰ παραδηλοῖ καὶ Ἡσίοδος. διὸ καὶ βωμὸς ἦν ἐπ' αὐτὰς ἐπώνυμος τῷ ἐκεῖσε ὑγρῷ δαίμονι. πρὸ δέ γε τούτων δεδήλωται ὡς οὐ μόνον ταῦροι ποταμοῖς ἱερεύοντο, ἀλλὰ καὶ ἵπποι ζωοὶ ἐν δίναις καθίεντο οὐ μὴν ἐν πηγαῖς. Τέμενος δὲ νῦν, ἱερὸς τόπος ἀποτετμημένος τοῦ περίξ. οὗ μέρος, βωμὸς ἐφ' οὗ τὰ θυόμενα ἔκαιον. διὸ θυήεις λέγεται. ἐπεὶ καὶ θύος, τὸ θυόμενον. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ τέμενος ἱερῶται, ἀλλὰ πᾶς τόπος ἀποτομὴν τοῦ περίξ ἔχων, ἐκαλεῖτο τέμενος. Ἰστέον δὲ ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοίας παραγωγῆς τὸ πόρρωθέν που θυόεν νέφος ἐστὶ καὶ ὁ θυήεις βωμός. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς, κόμην Τεύκρου κείρας ἐν τῷ Μαστιγοφόρῳ Αἴαντι, τῷ παιδὶ Εὐρυσάκει δίδωσι φέρειν αὐτὴν οὐ μὴν τῷ νεκρῷ. ἑτεροῖον μέντοι ποιήσας Ὁμήρου, ἀπαθέστερον δέ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καὶ ταῦθα θρήνου δηλοῖ ἐπίτασιν τό, πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, καὶ ἑξῆς τό, καί νύ κεν ἤγουν καὶ δὴ ἂν ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο, εἰ μὴ τόδε ἐγένετο. ὅρα δὲ ὅτι εἰ καὶ ὁ λόγος πένθος δηλοῖ, ἀλλ' ὁ ἀκροατὴς, διαχέεται τοῖς περισσοῖς τῷ γόοιο καὶ ἠελίοιο.

Ἀτρείδη, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
Πείσονται μύθοισι. γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι.

Ὅτι τό, σοὶ μέν τε μάλιστά γε λαὸς πείσονται μύθοισιν, ἀνδρὶ πρέπει ὃν αἰδοῦνται οἱ ἀκροαταί. εἰς δὲ νεκροῦ ἐπιμέλειαν καὶ

Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νέκυς. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας.
Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην.
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ, νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον. ἐκ δ' ἄρα πάντων,
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας
Πρὸς λέχεα κλίνων. πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένως ἐνέβαλε πυρῇ μεγάλα στεναχίζων.
Ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Καὶ μὲν τῶν, ἐνέβαλε πυρῇ δύο δειροτομήσας.
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Χαλκῷ δηϊόων. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.
Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον ὄφρα νέμοιτο.
Ὤμωξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Ἕκτορα δ' οὔ τι
Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

τὸν ἐπ' αὐτῷ περίδειπνον, οἰκεῖον ὄν, δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς, τουτέστι φροντίδος ἄξιος. γίνεται δὲ παρὰ τὸ κηδεύω ἀποβολῇ τοῦ υ, ἀφ' οὗ καὶ κηδεμόνες μετ' ὀλίγα εὐθὺς οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. ὀξύνεται δέ φασι τὸ κηδεός, διότι τὰ εἰς ος καθαρεύοντα τοῦ ε παραληγόμενα, ὀξύνονται. ὀχεύω ὀχεός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ὀχεός. σωρεύω σωρεός, καὶ ἐν συγκοπῇ σωρός. φωλεύω φωλεός. οὕτω καὶ κηδεύω κηδεός. τινὲς δὲ, προπαροξύνουσι, λέγοντες ὅτι ὡς καθαρεύω καθάρειος, ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, οὕτω κηδεύω κήδειος, ἐξ οὗ τὸ καὶ ἐπικήδειος. ἀποβληθέντος δὲ τοῦ ι, ἔμεινε κήδεος. Τὸ δὲ ἄνωχθι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄνωγε, ὃ δηλοῖ τὸ κέλευε, γίνεται, καὶ ὅτι τὸ ὅπλεσθαι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὁπλίζεσθαι, προεγνώσθαι. Τὸ δὲ πείσονται μύθοις, διέσταλται τοῦ δι' ἔργων πειθοῦς. ἐνταῦθα δὲ μνηστέον, ὅτι μῦθος κοινῶς μὲν, ἐγνώσθαι ὅστις ἐστὶ παρά τε τῷ ποιητῇ καὶ τοῖς ὕστερον. ἡ δὲ ἱστορία, καὶ ἄλλο τι καινοτομεῖ, λέγεται γοῦν ἐν συρακούσαις εἶναί ποτε πολυτελὴς κῆπος ὃς ἐκαλεῖτο μῦθος, ἐν ᾧ Ἱέρων ἐχρημάτιζεν. εἰκὸς δὲ μῦθον αὐτὸν λεχθῆναι, ἢ διὰ τὸ, μύθου ἤγουν λόγου ἄξιος εἶναι πολλοῦ δηλαδή. ἢ διὰ τὸ μὴ ἂν πιστεύεσθαι τοῖς πολλοῖς οὕτω καλὸς εἶναι, ἀλλὰ μυθικὰ δοκεῖ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ λαλούμενα. κεῖνται δ' ἐν τούτοις καὶ ταγοὶ οἱ ἡγεμόνες, ἤγουν οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ, οἱ καὶ κοσμήτορες διὰ τὸ κοσμεῖν. φησὶ γάρ. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων, ἤγουν παραμενέτωσαν ἡμῖν οἱ ἔνδοξοι, τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ. Ὅτι ἑρμηνεύων τὸ, φάσατο μέγα ἠρίον, φησί. ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. ὅ ἐστιν ἑκατὸν ποδῶν ἔχουσαν ἑκάστην πλευράν. Ἀχιλλέως δηλαδὴ κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐπιτάξαντος τοῦ καὶ φρασαμένου τὸ ἠρίον ὡς εἴρηται. Ὅτι τὸ ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἑρμηνεύων μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς, φησί. ἐν μέσσῃ μὲν ἔκειτο πυρῇ. οἱ δ' ἄλλοι, ἄνευθεν ἐσχατιῇ. ἤγουν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς πυρᾶς. προδέδεικται μὲν ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ἀγροῦ ἡ ἐσχατιὰ λέγεται. ἔστι δὲ ὑπάτη, οὐχ ἁπλῶς ἡ μέση, ἀλλ' ἡ ἐν τῷ μέσῃ εἶναι ἔχουσα καὶ τὸ ὑπερέχεσθαι ὅ ἐστιν ὑπερέχειν. ἐπεὶ καὶ Ζεὺς θεῶν ὕπατος, οὐχ ὁ μέσος, ἀλλ' ὁ ὑπὲρ πάντας. ᾧ ἀντίκειται ὁ κατὰ χθαμαλότητα νέατος. Ὅτι πολλὰ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βόας ἐπὶ τῷ νεκρῷ πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον. ἐκ δ' ἄρα πάντων δημὸν ἑλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἵνα δηλαδὴ ῥᾷον καίοιτο. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει ἤγουν περιεσώρευε τὰ ἐκδεδαρμένα νεκριμαῖα. ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας πρὸς λέχεα κλίνων. μέλιτος μὲν, ὅτι νεκροῖς ᾠκείωται, καθὰ καὶ Πορφύριος δηλοῖ. ἀλείφατος δὲ, καὶ αὐτοῦ διὰ τὸ τῆς πυρᾶς εὐεξαπτον. πίσυρας δὲ ὅ ἐστι τέσσαρας ἐριαύχενας ἵππους ἐσσυμένως ἐνέβαλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων. περιώρου τούτους ἵππους τῷ ποτὲ ἡνιόχῳ χαρισάμενος. ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν. καὶ τούτων ἐνέβαλε πυρῇ δύο δειροτομήσας. ἵνα ὡς ἔοικε τῶν παρ' ἑαυτῷ ἀξίων λόγου πάντων, τῷ φίλῳ ἀπάρξηται. δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς χαλκῷ δηϊόων, ἐνέβαλε δηλαδὴ τῇ πυρᾷ. ἐκφωνῆσαι μὲν ὀκνεῖ τὴν πρᾶξιν ταύτην μετὰ καὶ ῥήματος ὁ ποιητής. καιρίαν καὶ ταύτην τεχνησάμενος ἔλλειψιν. ὃς καὶ τοὺς πεσόντας ἀποσεμνύνας, οὐ μόνον ἐσθλοὺς ὠνόμασε, καὶ υἱοὺς πατέρων μεγαθύμων, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐμέμψατο, εἰπών. κακὰ δὲ φρεσὶ μή-

δετο

δεῖται ἔργα. κρίνων, μὴ ἀγαθὴν εἶναι τὴν τοιαύτην τοῦ Ἀχιλλέως πρᾶξιν, ἀλλὰ θηριώδη ἢ καὶ ὄντι βαρβαρικήν. εἴ τις ἐνθυμοῖτο τὴν λέγουσαν ἱστορίαν ὅτι Γαλάταις ἔθος, ἡνίκα προτρόπαιόν τι ἐν τοῖς πολέμοις λάβωσι, θύειν τοὺς αἰχμαλώτους. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν, εἶχέ τινα λόγον. ἦν γάρ τις ἀπαρχὴ πρὸς τὸ θεῖον οἷα θυσία. τὸ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, πάντη ἀλλοῖον ἦν. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν παρὰ τοῖς ἥρωσι τῶν τραπεζέων κυνῶν ἐπιμέλειαν. Τοῦ δὲ δρατὰ σώματα, προϋπάρχει τὸ δαρτά. ὡς καὶ τοῦ κραδίη, τὸ καρδίη, καὶ τοῦ ἔδρακον, τὸ ἔδαρκον. Τὸ δὲ ἄλειφαρ, διενήνοχε τοῦ ῥηθέντος δημοῦ, ἴσως μὲν, ὡς ἐλαιῶδές τι ὂν ἢ αὐτόχριμα ἔλαιον. ἴσως δὲ, καὶ ὡς ἐκπιεσθὲν δημοῦ καὶ ἀγγείοις προσαποτεθέν. Πυρῆς δὲ καὶ πυρὸς, πολλὴ διαφορὰ παρὰ τοῖς ῥήτορσι. Τὸ δὲ ἐνέβαλε, ταυτὸν τῷ ἐνετίθει. διὸ εἰπὼν ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος ἀμφιφορῆας, ἐπήγαγε τὸ, ἵππους ἐνέβαλλε. καὶ δύο κύνας ἐνέβαλλε. δύναται δὲ τὸ ἐνέβαλλε νοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνέρριπτεν. Ὅτι ἐν τῷ, ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον ὄφρα νέμοιτο, ἀνταπόδοσις γέγονε τροπῆς. τὴν γὰρ σιδήρου μάχην ἐν πολλοῖς εἰκάζων πυρὶ, καὶ καυστειρὰν ὀνομάζων, καὶ δέμας πυρὸς μάχεσθαί τινας λέγων, ἐνταῦθα σιδήρῳ τὸ πῦρ εἴκασε. Τὸ δὲ νέμεσθαι, ἐσθίειν μετ' ὀλίγα φησὶν ἐν τῷ, τοὺς πάντας πῦρ ἐσθίει. διὸ οὐκ ἐπενοήθη τοῖς μεθ' Ὅμηρον, παμφάγον καλέσαι τὸ πῦρ. οὗ ὡς φάγου, καὶ τὸ δάπτειν ἐστὶν ὡς μετ' ὀλίγα Ὅμηρος ἐρεῖ. ὅθεν λαβὼν ἀρχὴν, καὶ χρόνος παμφάγος κέκληται. Ὅτι ὁ τελέσας οἰχομένῳ φίλῳ ἃ ζῶντι καθυπέσχετο, εἴποι ἂν, τὸ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον. χαῖρέ μοι ὦ δεῖνα καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, ἃ πάροιθεν ὑπέστην.

Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο.
Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἤματα καὶ νύκτας. ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μήμιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε. κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο τεθνηῶτος.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς. δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά.
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὴ φλεγεθοίατο νεκρὸν,
Ὕλη τ' ἐσσεύοιτο κάημεναι. ὠκέα δ' Ἶρις
Ἀράων ἀΐουσα, μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν, ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο. θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
Βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος.
Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον.
Οὐχ ἕδος. εἶμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱερῶν.
Ἀλλ' Ἀχιλλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε κάημεναι, ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα, ἀπεβήσατο. τοὶ δ' ὀρέοντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι. ὦρτο δὲ κῦμα

Ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτου τὸ ἀμφέπειν ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀμφιπένεσθαι. φησὶ γοῦν περὶ τοῦ Ἕκτορος ἀτάφου καὶ γυμνοῦ ἐκκειμένου, ὅτι τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο καθὰ ἤθελεν Ἀχιλλεὺς ἀπειλήσας ἐν τῷ, ὡς Ἕκτορα οὔτι δώσω πυρὶ δαπτέμεν ἀλλὰ κύνεσσιν. οὔκουν ἀμφεῖπον κύνες τὸν τοῦ Ἕκτορος νεκρὸν, ἀλλὰ κύνας μὲν φησὶν ἄλαλκεν ἡ μυθικὴ Ἀφροδίτη ἤματα καὶ νύκτας, ἤγουν ἀεί. ῥοδόεντι δὲ τουτέστι ῥοδίνῳ χρῖεν ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, οὐ μόνον τοῦ μὴ δυσόδμως ἔχειν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τὸν ποιητὴν, ἵνα μήμιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων ὁ Ἀχιλλεὺς δηλαδή. οἷα τοῦ ἀμβροσίου ῥοδίνου, στερεοῦντος τὸ σῶμα ὡς μὴ ἀποδρύπτεσθαι. νοητέον δὲ ὅτι τὸν Ἕκτορα εἵλκεν ὁ Ἀχιλλεὺς οὕτω συχνὰ εἰ καὶ ὁ ποιητὴς οὐκ ἐπισημαίνεται φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά, ὃ δή φησιν Εὐριπίδης. διὸ καὶ τὸ φίλου Ἀχιλλέως ὄνομα δέον ὂν εἰπεῖν ἐνταῦθα πρὸς λόγου σαφήνειαν, ὁ δὲ, σεσίγηκεν. ἀφεὶς ἀπὸ μακροῦ ἑλκύσαι αὐτὸ κατὰ κοινοῦ, ἤγουν ἀπὸ στίχων δέκα καὶ ὀκτὼ φθασάντων γραφῆναι. καὶ μὴν οὕτω φιλαχιλλεὺς δῆλος ὁ ἀνὴρ, ὥστε κατὰ τὴν πεμπτὴν τοῦ νεκροῦ ἀγαθὴν οὖσαν, ἐν στίχοις ἓξ τριακάκις τὸ Ἀχιλλεὺς ὄνομα ἔθετο. ἐνταῦθα δὲ ἀπέστερξεν ὀνομάσαι αὐτόν.

τόν. καὶ οὕτω μὲν ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ ποιεῖ ἐπὶ τῷ Ἕκτορι. Ἀπόλλων δὲ, κυάνεον φησὶ νέφος ἤγαγεν οὐρανόθεν πεδίονδε. κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα. ὃ δὴ πρέπει εἰπεῖν ἕως ὧδε, εἰς παράδοξον ἐκ νέφους σκιάν. ἡ δὲ ποίησις λέγει τὸν χῶρον καλύπτεσθαι ὅσον ἐπεῖχε νέκυς ὁ τοῦ Ἕκτορος δηλαδή,

Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην.
Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ.
Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως. ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσσόμενος, χαμάδις χέε. δεῦε δὲ γαῖαν.
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.

μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσι, τουτέστι μὴ ξηραίνῃ ὁ ἥλιος καὶ σκληρύνῃ τὴν χρόα. μάλιστα δὲ σκελετὸν ποιήσῃ ἀναιμηθέντος τοῦ ὑγροῦ τῇ θερμότητι τοῦ περιέχοντος. ὥστε ὅρα καὶ ταῦτα ὅτι τῶν ἐναντίων ποιητικὸς ὁ Ἀπόλλων. ἤγουν θερμότητός τε, καὶ ψύχους δὲ κατὰ συμβεβηκὸς διὰ τὴν σκιὰν, τὴν τὰς ὑγρότητας ἀναιμώμενος, ἐξ ὧν τὰ σκιάζοντα νέφη συνίσταται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θεῖόν τι καὶ οὐχ ἁπλῶς ἐκ τῶν κατ' ἀνθρώπους τὸ ῥηθὲν ὑπόκειται ῥοδόεν ἀμβρόσιον ἔλαιον. καὶ ὅτι ἐκ τῶν κάτω, καὶ τὰ θεῖα Ὅμηρος κοσμεῖ. σεμνὸν γὰρ ἀνθρώποις τὸ ῥόδον. διὸ οὐ μόνον ζεφύρῳ ἀνεῖσθαι λέγεται ἄγαλμα, καὶ γῆς καλεῖται ἄστρα, καὶ ἀνθέων βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς μύρου θεοπρεποῦς σκευὴν ἐκρίνεται. Ἀθηναῖος δὲ, λέγει καὶ ὡς Ἀρκάδες μὲν, εὐόμφαλον αὐτὸ καλοῦσιν ἤγουν εὔοσμον. Νίκανδρος δὲ ἀπὸ, ἀκανθοβόλον, ὡς ἀκάνθης προβολήν. ἱστορῶν καὶ ὡς οὐκ ἀγλαφύρως Ἀλεξανδρεύς τις ποιητὴς εἴρηκεν, οὔλην ἑρπυλλον τὴν καὶ ζυγίδα, λευκὸν κρίνον, ἠδ' ὑάκινθον πορφυρέην, καὶ ῥόδον εἰαρινοῖσιν ἀνοιγόμενον ζεφύροισιν. οὗ πρὸ ἕτερος τὰ φύλλα, γελᾶν τῷ ζεφύρῳ φησίν. ὡς δὲ μύρων μὲν χρῆσιν οἶδεν ὁ ποιητὴς, ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ μετ' ἐπιθέτου. καὶ ὡς μυρίσασθαι μὲν Ἀλκαῖος λέγει, τὸ δ' ὄνομα, μύρωμα καὶ οὐ μύρισμα. καὶ ὅτι Σόλων ἐκώλυσεν ἐν νόμοις, τοὺς ἄνδρας μυροπωλεῖν. καὶ ὅτι Λάκωνες ἐξήλαυνον τοὺς μύρα σκευάζοντας, καὶ τοὺς ἔρια βάπτοντας. τοὺς μὲν, ὡς διαφθείροντας τοὔλαιον. τοὺς δὲ, ὡς ἀφανίζοντας ἐρίων λευκότητα. καὶ ὅτι τὸ ῥόδον ὕστερον λευκοῖου ὃ πρῶτον αἰθέρων ἐκφαίνεται ἔτι δὲ καὶ ναρκίσσου, πρῶτον παύεται. ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ. λέγων καὶ ὅτι Κορίνθιοι ὡς Νίκανδρος ἐν γλώσσαις φησὶν, ἀμβροσίαν ἧς παρώνυμον τὸ ἀμβρόσιον, τὸ λείριον ἐκάλουν. ὁ κατὰ τὴν φιλίνου ἱστορίαν, οἱ μὲν, κρίνον. οἱ δὲ, ἴον ᾔδεσαν. ταῦτα τε οὖν οὕτως ἰστέον, καὶ ὅτι μυθικῶς μὲν, θεοφιλὴς ὁ Ἕκτωρ. οὗ καὶ Ζεὺς ἐκήδετο φίλον ἄνδρα καλέσας διὰ τὰς εἰς αὐτὸν θυσίας. ὅμως δὲ, νοῆσαι χρὴ, ὡς ὑπῆλθε φιλανθρωπία τις ἵνας τὸν Ἀχιλλέα, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἀχιλλέα. διὸ οὔτε κυσὶν αὐτὸς πάντῃ Ἕκτωρ ἐξέκειτο, οὔτε πυρὶ ἐδόθη. καὶ ἐν σκιᾷ δὲ ὡς εἰκὸς περιέπετο ἴσως μὲν, αἰδοῖ φύσεως, ἴσως δὲ, καὶ ἐλπίδι δώρων λήψεως ἐπ' ἀφορμῇ λύσεως ὡς δηλωθήσεται. δρύπτειν δὲ, ὅτι τὸ ξέειν καὶ ἀπάγειν τῶν σαρκῶν τὸ δέρμα ὄνυξιν ἢ ἑλκυσμῷ, δῆλόν ἐστι, φαίνεται δὲ διφορεῖσθαι καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα. δρύπτω τε γὰρ καὶ δρύφω, εἰπεῖν δὲ ὡς εὐκτικόν ἐστι παρακειμένου τοῦ δέδρυφα τὸ δρύφοι, οὐκ εὔοδόν ἐστιν. οἱ γὰρ τῶν παρακειμένων ἀναδιπλασιασμοὶ, οὐκ ἀφαιροῦνται ἰωνικῶς. εἰ μή τι ἄρα αἰολικῶς κατὰ τὸ δέγμενος. ὃ μᾶλλον συγκεκόφθαι δοκεῖ, οὐ μὴν παθεῖν ἀφαίρεσιν. τὸ δὲ ἑλκυστάζειν, τρεῖς ἔχει παραγωγὰς ἐκ τοῦ ἕλκω, ἑλκύω γάρ. εἶτα ἑλκυστῶ. ἐξ οὗ ἑλκυστάζω. Κυάνεον δὲ νέφος, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλαχοῦ χρυσέων, ἔτι δὲ καὶ τοῦ διαλεύκου. τὸ δὲ ἤγαγε, δῆλον ὡς οὐκ ἐμψύχῳ ὄντι τῷ νέφει ἐπιλαλεῖται. τὸ δὲ μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ, ἐλλέλειπται συνδέσμου ἀπολογικοῦ ἵνα λέγῃ, ὅπως ἢ ὄφρα ἢ ἵνα μὴ πρὶν ἥλιος σκήλῃ. ὅπερ ἔοικεν ἐκ τοῦ σκέλλω γενέσθαι. εἰ γὰρ ἐκ τοῦ σκέλλω ἦν, ὅθεν καὶ τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετὸς, διὰ διφθόγγου ἂν εἶχε τὴν παραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ ἀγγείλῃ καὶ ἀνατείλῃ καὶ τὰ ὅμοια. δῆλον δὲ ὅτι τὸ σκαλλόμενον, λύεται τὴν συνεχείας. καί πως ἀπεναντίας ἔχει πρὸς τὸ σκέλλειν ἐξ οὗ καὶ ὁ σκληρὸς, σκεληρός τις ὢν καὶ σκληρὸς κατὰ συγκοπήν. ὁμοίως δῆλον καὶ ὅτι τὸ σκέλλω συγκοπὲν, ποιεῖ ἄρρητον θέμα τὸ σκλῶ. ἐξ οὗ τὸ κατεσκληκέναι. τὸ μέν τοι παρὰ Ἀλκίφρονι, ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, καὶ ἀλλοῖόν τινα ἐνεστῶτα νοεῖν ἀπαιτεῖ. σκλῆμι γὰρ ἀχρεῖον ῥῆμα, ἐξ οὗ τὸ σκλῆναι. ὡς ἐκ τοῦ ἵστημι τὸ στῆναι. τὸ δὲ ἴνεσι καὶ μέλεσσι. τὰ μόρια δηλοῖ ἐν οἷς τὸ σκῆλαι γίνεται.

Ὅτι καίεσθαι λέγεται οὐ μόνον τὰ ἐν τῇ πυρᾷ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πυρὰ, ὡς δηλοῖ τὸ, οὐδὲ πυρὶ Πατρόκλου καίετο, ἤτοι ἀνήπτετο. ἔνθα φησὶν, δὴ ἐνόησεν Ἀχιλλεύς. ποῖον ἐκεῖνο; στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ. καὶ ὑπέσχετο, ἢ ὑπίσχετο ἱερὰ καλά. πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν ἐλθεῖν. ὃ δὴ παρακποιηθήσεταί ποτε καὶ εἰς ἱκεσίαν φιλοτήσιον. καὶ ἦν ἡ λιτὴ, ὄφρα τάχιστα πυρῇ φλεγεθοίατο νεκρόν. ὕλη τε σεύαιτο, ἤγουν ὁρμηθείη καταπνευσθείη, κινηθείη. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ ὑπέσχετο, κοινῶς λεχθέν. τὸ γὰρ ποιητικὸν, ὑπέστη λέγεται. λέγει δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, ὑπίσχεται ἱερὰ καλά. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ὑπισχνεῖσθαι γίνεται πλεονασμῷ συνήθει τοῦ ν. δοκεῖ δὲ τὴν τοῦ Βορέου καὶ Ζεφύρου καταπνοὴν, ἐναργεστάτην Ὅμηρος εἰδέναι περὶ τὰ ἐκεῖ. διὸ καὶ παράκλησις τοῦ Ἀχιλλέα, ἐπιλεγόμενον αὐτοὺς εἰς εὐχήν. τὸ δὲ φλεγεθοίατο, ἀττικῶς κατὰ πάθος ἐσχηματίσθη. τεθὲν ἀντὶ τοῦ φλέγοιεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε παραδίδωσι τὰ ἐφεξῆς, καὶ ἐνταῦθα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶν, ὁ ποιητής. καὶ ὅτι τὰς μὴ φαύλας εὐχὰς, ἀποκβαινούσας οἶδε παιδευτικὸς ὢν καὶ ἐν μύθοις. καὶ ὅτι τὸ ἀπὸ τύχης, ὅπερ ἐστὶν

ἡ τῶν

ἢ τῶν ἀνέμων πνοῇ, ὡς ἐκ προνοίας γενέσθαι λέγει· εἰ μή τοι ἄρα ἐπῳδή τις καὶ γοητεία ἐκείνους πνεῖν ἠνάγκασε. τὸ δὲ τό, πυρὴ φλεγέθοιτο, συστοιχεῖ πως τῷ, ἥφαιστος πυρὶ φλεγέθων ἐν παραθέσει καὶ τῷ, πυριφλεγέθων ποταμὸς ἐν ᾅδου κατὰ σύνθεσιν. καὶ ὅτι νοήματος ἀλλαγῇ οἰκεῖον ἐστὶν, οὐδὲ αὐτὴ ἀλλ' ἐνόησεν ὁ δεῖνα. ὥσπερ ἐκ τῶν ἐφεξῆς κειμένων, πεζῶς μὲν δηλωτικὸν τό, ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο. εἶπέ τε μῦθον. οὐχ ἕδος. εἶμι γὰρ τρικήσων τόδε, προκλήσεως δὲ βοηθητικῆς, τό, ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται τόδε. πρόθυμον δέ, τό, καὶ ὁ δεῖνα, ὃν πάντες αἰαστενάχουσιν οἱ δεῖνα λογογράφοις δὲ σχεδὸν καὶ οὗτος ὁ στίχος. καὶ οὐκ ἔχων διάρμα ποιητικόν. ἔστι δὲ αἰαστενάζειν, ἢ τὸ, ἄνω τὸν στεναγμὸν ὑψοῦν, ἢ τὸ πολλάκις στενάζειν. τὸ δὲ οὐχ ἕδος καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ, οὐ καθέδρα. ἤγουν οὐκ ἔστιν ἕζεσθαι. σοφοκλῆς δὲ σαφέστερον φράζει ἐν τῷ, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Ὅτι ἡ ἶρις ἀράων ἤγουν εὐχῶν ἀΐουσα τοῦ ἀχιλλέως, μετάγγελος ἦλθε τοῖς ἀνέμοις. οἱ μὲν, ἄρα ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον, εἰλαπίνην δαίνυντο. θέουσα δὲ ἶρις ἐπέστη βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι, πάντες ἀνήϊξαν. κάλεόν τέ μιν εἰς ἕκαστος. ἡ δὲ, ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, θέλουσα ἐπ' ὠκεανὸν ἐλθεῖν αἰθιόπων ἐς γαῖαν διὰ τὰς ἐκεῖ ἑκατόμβας. ἃς ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἐδαίνυντο ἀθάνατοι, καθὰ εἰλαπίνην οἱ ἄνεμοι. εἶτα δηλώσασα ὡς ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν τοῦ ἑταίρου πυρὰν βορέην ἠδὲ ζέφυρον κελαδεινὸν ἐλθεῖν ἀρᾶται, αὐτὴ μὲν ἀπέβη. οἱ δὲ, ἐποίησαν ἃ ἐξῆς λέγει ὁ ποιητής. καὶ ὅρα τὸ κατὰ τὴν ἶριν. ἡ γὰρ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ηὔξατο ἀχιλλεὺς καὶ αὐτῇ διὸ καὶ ὠκεῖα καὶ θέουσα ἦλθεν, ἢ ὀφειλέτης ἦν μυθικῶς, ἀγγέλλειν τὰ τοιαῦτα τοῖς ἀνέμοις. ἡ δὲ ἀλληγορία κἀνταῦθα ἶριν νοοῦσα τὸ φυσικὸν ἐν ἀέρι πάθος τοῦ καλουμένου τόξου, λέγει οὐ μόνον ὑετῶν καὶ πολέμων, ἀλλὰ καὶ ἀνέμων εἶναι σημαντικὴν τὴν κατὰ τὸν ἀέρα φανταζομένην ἶριν. καὶ φωνεῖσθαι κατὰ τοὺς ἀνέμοις. διὸ καὶ ἀναΐσσουσιν ἐπ' αὐτῇ, ὅτι ἔστιν ὅτε σημεῖον ἐγέρσεως ἀνέμων ἐστί. καὶ καλοῦσιν ἕκαστος. πάντας γὰρ ἄλλοτε ἄλλον ἐγείρειν φιλεῖ. καὶ οὐδὲ ἕζεσθαι θέλει. ἀστατεῖ γὰρ, ἐπ' ὀλίγον φαινομένη καὶ ὡς τάχος ἀφανιζομένη. καὶ εἰς ὠκεανὸν ἄπεισιν, ὡς ὑγρότητι χαίρουσα, καὶ σταγόσιν ἀερίαις ἐμφαινομένη ὁποῖα καὶ ποσὶ κατόπτροις. διὸ καὶ μεταδαίσασθαι τῶν ἐκεῖθεν ἱερῶν ἤγουν θυμάτων ἐθέλει. τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ ἀλληγορίαν. ὁ δὲ μῦθος, καὶ ὡς ἐρῶντας τοὺς ἀνέμους καλεῖν τὴν ἶριν ἕκαστον λέγει. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τὸ μετάγγελος ὅ ἐστιν ἄγγελος, καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν τῆς ἴριδος. εἰπεῖν γὰρ ἐν προσέσει, ἶρις ἡ ἄγγελός ἐστι παρὰ τὸ εἴρειν ὃ δηλοῖ τὸ ἀγγέλλειν. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἔχει τὸ μετ' ἄγγελος. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἄγγελος μετ' ἀνέμοισιν, ἤγουν ἐπ' ἀνέμοις καὶ εἰς ἀνέμους ἦλθεν ἡ ἶρις. τὸ δὲ παρὰ ζεφύρῳ τοὺς ἀνέμους πάντας λαχεῖν εἶναι, οὔτε μῦθον ἰδιαίτατον ἔχει, οὔτε βαθεῖαν ἀλληγορίαν, ἀλλ' ἢ μόνον ἔνδειξιν τοῦ, εἰς ἓν δύνασθαι τοὺς ἀνέμους ἥκειν τῇ κατ' οὐσίαν οἰκειότητι. πάντες γὰρ ὑγρὸν ὄντες εἰσὶ κατὰ τὴν ποίησιν, καὶ ἐξ ἀναθυμιάσεως, τῆς ἐκ νοτερᾶς δηλαδή. ἧς χορηγὸς ἡ γῆ. διὸ καὶ λίθεος αὐτοῖς ὁ βηλός, εἰς αἴνιγμα τῆς γῆς. ἐν δὲ τῷ, ζεφύρου ἔνδον, λείπει τό, δόμου, ἢ σπηλαίου, ἢ τοιοῦτόν τι. σιγήσαντος μὲν ὁμήρου τὸ λεῖπον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν εἰπεῖν τί τέως καίριον. ἐμφήναντος δὲ, σπηλαίου ἔλλειψιν διὰ τὸ εἰπεῖν βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. ὁ γὰρ λίθεος βηλὸς, σπηλαίου εἶναι ὑπονοεῖται. καὶ ἔχει τὸ εὔλογον ἡ ὑπόνοια, οὐ μόνον διότι τὰ σπήλαια κόσμου σύμβολα παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐκ ἐν οἷς τοῖς ἀνέμοις αἱ κατ' αὐτοὺς εἰλαπίναι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῶν ὑπὸ γῆν τόπων, ἐκπνεόντων ἀνέμων ὡς οἷα καὶ ἀπὸ θαλάμων τινῶν. δοτέον δὲ καὶ οἴκων εἰπεῖν. ἐπεὶ καὶ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα, οὕτω φησίν. οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι. ἄμφω προσαρμόσας αὐτοῖς, τόν τε οἶκον ῥητῶς, καὶ τὸ σπήλαιον συμβολικῶς καὶ ὡς ἐκ μέρους δὲ τοῦ λιθέου βηλοῦ. εἰ δ' εἴπου καὶ ἐπὶ ἀέρος οἶκος λέγεται ὡς ἐστὶν, οἰκία καὶ πόλις αὐτοῦ, ἀλλὰ προσφυέστερον ἐνταῦθα ἐπὶ ἀνέμων, οἳ καὶ ὁμιλοῦσι καὶ δαίνυνται κοινωνικῶς, καὶ θεῖόν τι εἰσί. τὸ δὲ θέουσα, τὸ τῆς ἴριδος θοὸν ὑπολαλεῖ. καίριον δ' ἐπὶ ἀνέμων τὸ ἀνήϊξαν, εἴγε τὸ ἀΐσσω ἐξ οὗ τὸ ἀναΐσσω, ἐκ τοῦ ἄω τὸ πνέω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἄνεμος. εἰ δὲ τὸ ἄω προϋπόκειται καὶ τοῦ ἀΐω, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν, ἄλλοιον ἄημα δηλοῖ, ψυχικὸν δηλαδή, οὗ ἔχεται καὶ τὸ ἀΐσθειν, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ ἡ αἴσθησις. τὸ δὲ νῦν λεχθὲν ἄω καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἄημα, πνοὴν ἀερίαν δηλοῖ οὐδέποτε παραμόνιμον. τὸ δὲ αἰθιόπων ἐς γαῖαν καὶ ἑξῆς, παραδηλοῖ ὡς ἀπηλλάγησαν ἤδη ἀγώνων οἱ θεοί. ὅθεν καὶ πανηγυρίζουσιν ἐπεὶ πέρας ἡ τοῦ διὸς εἴληφε βουλή. τάχα δὲ καὶ ἐπίτηδες ὁ ποιητής, τοῦτο μετὰ τὴν μῆνιν πολέμου τοῦ κατὰ τὴν ἰλιάδα, αἰθιοπικὰς θυσίας προσεπόρισε. καὶ νῦν δὲ τοῦ ἀγῶνος λωφήσαντος, ὁμοίων μέμνηται. εἰ δὲ μὴ ὡς ἐκεῖ, ἀλλ' ὅμως καὶ τοὺς δεινότης ὁμήρου, ἐκκλίνοντος τὸ τῆς γραφῆς ὁμοειδὲς εἰς ὅσον ἔνεστι. κελαδεινὸν δὲ ζέφυρον λέγει, ὡς τοῦ ἀχιλλέως τοιοῦτον προκαλουμένου ζέφυρον ἐπὶ ἐξάψει τῆς πυρᾶς. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ δυσαὴς ἀνωτέρω ἐρρέθη. οὐχ ὡς ἀεὶ τοιοῦτος, ἀλλ' ἢ ὅτε καταιγίζει ὡς καὶ νῦν ὀφείλει ποιῆσαι. ἄλλως γὰρ, προσηνής ἐστι. συνοητέον δὲ καὶ ἐπὶ βορέου τὸ κελαδεινόν. ἐξῆς οὖν, ἀμφότεροι φυσῶσι λιγέως. Ὅτι πνοῆς οὐκ ἠρεμαίας ἀνέμων δηλωτικόν, τὸ οἱ δ' ὀρέοντο ἠχῇ θεσπεσίῃ. νέφεα κλονέοντε πάροιθεν. αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι ἤγουν ὥστε πνεῖν. ὦρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ἠχὴν δὲ θεσπεσίην λέγει, τὴν μὴ τυχοῦσαν, ἀλλὰ θείως συμπεσοῦσαν ἤγουν συμβᾶσαν, ἢ ἐμπεσοῦσαν κατὰ τό, ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. τὸ δὲ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν, ὡς ἐπὶ διωκόντων μὲν ἀνέμων, φευγόντων δὲ νεφῶν εἴρηκεν. πολεμικὴ γάρ τις ἡ λέξις. διὸ οἱ αὐτοὶ μετ' ὀλίγα βάλλειν λέγονται ἐν τῷ, παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον. ἔστι δὲ βολὴ αὕτη, ἡ φύσησις. διὸ ἐπάγει. φυσῶντες λιγέως. τὸ δὲ πόντον ἵκανον, ἠδύνατο μὲν εἰπεῖν καὶ ἐν δ' ἔπεσον πόντῳ. ἐφύλαξε δ' αὐτὸ τῇ πυρᾷ. φησὶ γάρ. ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. ὃς τὸ πῦρ, θεσπιδαὲς τῷ λόγῳ καὶ θεσπεσίην τὴν τῶν ἀνέμων ἠχήν.

ἐπιφέρει γάρ. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ. ἔνθα πάλιν ὅρα διαφορὰν πυρᾶς καὶ πυρός. ἡ μὲν γοῦν, περιέκειτο. τὸ δὲ, περιείχετο. Ὅτι δαπάνην οἴνου πολλοῦ δηλώσει τὸ τὲ παραποιηθὲν τεχνικῶς, ὃ ἐποίει Ἀχιλλεὺς ψυχὴν κικλήσκων Πατρόκλοιο δειλοῖο. ἤγουν τό, ὁ δὲ, πάννυχος, χρυσέου ἐκ κρατῆρος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον, οἶνον ἀφυσσάμενος, χαμάδις χέε. δεῦε δὲ γαῖαν. τοῦτο δὲ καὶ μεθύσῳ ἂν ἐπισκωφθήσεται ἀνδρί. Ὅρα δὲ τὸ χέεν, ἀφ' οὗ χοαὶ λέγονται αἱ τῶν νεκρῶν σπονδαί. καὶ ὅτι τό, δεῦε δὲ γαῖαν, οὐκ ἀναγκαίως ἐπήχθη, ἀλλ' αὔτως εἰς ἀναπλήρωσιν στίχου. ἤρκει γοῦν αὐτὸ αὐτοῦ τό, χαμάδις χέεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀνωτέρω παννύχιοι τετρασυλλάβως Ὅμηρος εἰπών, ἐπήγαγε νῦν τρισύλλαβον τὸ αὐτοῦ πρωτότυπον ἐν τῷ, πάννυχος Ἀχιλλεύς. εἰ δὲ τὸ ἑλὼν καὶ τὸ χέεν, ἀστεῖόν τι ἐμφαίνουσι κατὰ τό, θυμὸς καὶ μῦθος καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔτι δὲ καὶ εἰ τό, φισῶντες καὶ ἀφυσσάμενος ἔχουσί τι κάλλους, εἰς τοσοῦτον καὶ μόνον ἐπισημαντέον.

Ὅτι καὶ τοιαύτην παραβολὴν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τίθησι δηλοῦσαν τὸ ἐπὶ Πατρόκλῳ πένθος τοῦ Ἀχιλλέως. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, νυμφίου. ὅς τε θανὼν, δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας, ὣς Ἀχιλλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων. ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. ἀδινὰ στοναχίζων. ἡ δὲ παραβολή φασιν, αὐξητική. πρὸς ἔνδειξιν πολλῆς στοργῆς. ὡς πατὴρ γάρ φησιν ἐπὶ υἱῷ, καὶ τούτῳ, οὐ τῆς τυχούσης ἡλικίας, ἀλλὰ νυμφίῳ. ἀφ' οὗ εἶχε μὲν ἐλπίδας ὄψεσθαι παῖδας. ὁ δὲ, ταῖς δευτέραις ἐλπίσι καὶ τὴν πρώτην προσαπολώλεκεν. Τὸ δὲ ἑρπύζων, κλίσιν μέν τινα τοῦ ἥρωος δηλοῖ, δυσανάπαυστον δὲ διὰ τὴν ἐπὶ τῇ πυρᾷ φροντίδα. διὸ παυσαμένης τῆς φλογός, ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωθι λιασθεὶς, κλίνεται καὶ ὑπνοῖ γλυκὺ ἐπ' ὀλίγον διὰ τὸ γενέσθαι ἡμέραν εὐθύς. ἔνθα καὶ φασικὸν γλυκέος ὕπνου τό, ἑτέρωσε λιασθεὶς, κλίνθη κεκμηώς. ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. Ὅτι καιρὸς πράξεως τό, ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, ὅν τε μέτα, κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς, τῆμος γέγονε τό δέ τι, τὸ δὲ ὁμηρικὸν ἑξῆς, ὅτι τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο. τοῦτο δὲ ἑρμηνεύων ἐπάγει. παύσατο δὲ φλόξ. μαραίνεται γὰρ πυρκαϊά, παυσαμένης φλογός. Καὶ ὅρα ὅτι τὴν πυρὰν, πυρκαϊὰν ἑρμήνευσε. καὶ ὅτι ἑωσφόρος εἰπὼν, ἑρμηνεύει αὐτὸ ἐτυμολογικῶς διὰ τοῦ φόως ἐρέων. ὡς ταὐτὸν ὄν, ἕω φέρειν καὶ φῶς ἐρεῖν ἤτοι ἀγγεῖλαι. ὡς καὶ φθάσας εἶπεν, ἀγγέλλων φάος ἠριγενείης. τοιοῦτον δὲ καὶ τό, ζωὴν φόως ἐρέουσα, τουτέστι φῶς ἀέει. ὅπερ ἐν ταῦθα ἐνέλιπεν. οὐ γὰρ εἶπε ζωὴν φόως ἐρέων, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω φόως ἐρέων. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ εἶπε, μετὰ τὸν ἑωσφόρον εὐθὺς προσεχῶς ἥκειν τὴν ῥοδοδάκτυλον ἠῶ, ἀλλὰ τὴν κροκόπεπλον μεθ' ἣν ἡ ῥοδοδάκτυλος. περὶ ὧν ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ ὑπὲρ ἅλα κίδναται, παρατετηρημένως φησὶν ὁ ποιητής. πρώτους τε γὰρ ἀκτῖσιν ἥλιος ἅλα βάλλει τὴν ἔξω ἥ ἐστιν ὠκεανός, καὶ ὑψωθεὶς δὲ, οὐχ οὕτως ἀλλαχοῦ διασκίδνησι τὸ φῶς, ὡς περὶ τὴν ἅλα, διὰ τὸ ἀναπεπταμένη αὐτῆς καὶ ἀνεπιπρόσθητον, διὸ καὶ οἰκειούμενος τὴν ἅλα, ἐξ αὐτῆς καλεῖται κατά τινας τῶν παλαιῶν, ἅλιος. καὶ ῥοπῇ, ἥλιος. καὶ ἔστι καὶ ἁλίου χρῆσις πολλὴ παρὰ ποιηταῖς. Ὅτι ὥσπερ θρηκηθέν ποῦ ἐρρέθησαν πνέειν ὁ βορρᾶς καὶ ὁ ζέφυρος, οὕτω καὶ ἐνταῦθα πνέειν οὐ θέλοντες, παλιννοστοῦσιν οἴκαδε, θρηΐκιον κατὰ πόντον, ὃς εἴη ἂν μάλιστα ὁ εὔξεινος, καὶ ἡ προκειμένη δὲ αὐτοῦ ἅπασα προποντίς. ἔστι δὲ ἡ ὁμηρικὴ φάσις, αὕτη. χρησιμεύουσα εἰς φάσιν ἀρχομένης γαλήνης, οἱ δ' ἄνεμοι, πάλιν αὖθις ἔβαν οἶκον δὲ νέεσθαι θρηΐκιον κατὰ πόντον. ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων. ὡς ἐκ τῆς παλιννοστήσεως δηλαδὴ τῶν ἀνέμων. ἴσως δὲ καὶ αὐτῶν παυσαμένων, ὁ πόντος ἔστενεν ἔτι ἐγείρων κύματα ὁποῖα τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλωθέντα κωφά. Ὅρα δὲ τὸ οἶκονδε, ἐπὶ ἀνέμων ῥηθὲν ὡς ἐπὶ θείων τινῶν. ἄλλως γὰρ, τὸ σπήλαιον ἐπ' αὐτῶν κυριολεκτεῖται ὡς καὶ προδεδήλωται. τὸ δὲ στένειν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, στένοντα πόντον. οὐκ εὔδηλον δὲ εἴτε ἐπὶ ζώων εἴτε ἐπὶ πόντου, ἡ τοῦ στένειν κυριολεξία ἐστί. περὶ δὲ θράκης ἤτοι θρήκης, ἧς παρώνυμον ὁ θρηΐκιος πόντος, παραπεπήχθω τοῖς ἀλλαχοῦ προγεγραμμένοις, καὶ ταῦτα ἐπιτομώτερον. ὅτι ἐπικῶς εἰπεῖν κατὰ τὸν Ἀθήναιον, ἡ θράκη ἐθαυμάζετο ὡς ἡδύοινος, ἔτι δὲ καὶ πολύοινος. διὸ καὶ οἱ περὶ Τροίαν Ἀχαιοὶ, ἐκεῖθεν οἰνίζοντο. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι. θρᾳκία δὲ πάντως καὶ ἡ Λῆμνος, καθὰ καὶ ἡ Θάσος, ἀγαθοῦ καὶ αὐτὴ εὐφοροῦσα οἴνου, καὶ εἴη ἂν ὥς που καὶ προδεδήλωται

Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων,
Νυμφίου. ὅς τε θανὼν, δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
Ὡς Ἀχιλλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στοναχίζων,
Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Ὅν τε μέτα, κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον. ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
Κλίνθη κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
Ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν.

διδήλωται, ἡ τοιαύτη κατ' οἶνον εὐφορία, αἰτία τοῦ, καὶ ἄρεος οἰκητήριον τὴν θρᾴκην λέγεσθαι. ὡς τοῦ πολλοῦ οἴνου ἔρεις καὶ στάσεις καὶ τὰ ἑχόμενα ἐξεγείροντος. ἐθνικὸν δὲ θρᾴκης, θρᾷξ. ὅθεν θρᾷττα γυνή. καὶ ἰχθύος δὲ ὄνομα παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. ταύτην δέ φησι θέτταν γράφει δωρόθεος, βιβλίῳ περιτυχὼν ὡς εἰκὸς ἡμαρτημένῳ. ἢ καὶ διὰ τὸ ἀηθὲς τοῦ ὀνόματος διορθώσας αὐτός. ὅλως δέ φασιν, θράττης ὄνομα παρ' οὐδενὶ τῶν ἀττικῶν ἐστιν. Ὅτι γλυκὺς μὲν ὕπνος ἐφώρμησε τῷ ἀχιλλεῖ κλιθέντι περὶ ἑωσφόρου ἀνατολὰς ὡς προείρηται. τοῦ δὲ βασιλέως καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐπερχομένων, ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν αὐτόν. ἐλαφρὸς γάρ φασιν ὁ τῶν ἐν λύπαις ὕπνος. καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν, ὕπνος ἄυπνος. σημείωσαι δὲ τὸ ὅμαδος οὐκ ἐπὶ ἀπαιδεύτου ἤχου ἐνταῦθα ληφθὲν ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ ἐπὶ μνηστήρων, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ σώφρονος ὁμοῦ αὐδῆς, ἤτοι συλλαλιᾶς. ἣ πάντως γίνεται ὅτε τινὲς ἀολλέες ἠγερέθονται, ὡς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα φησίν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἔχων ὁ ποιητὴς πλάσαι τι καὶ ἐνταῦθα περὶ ὀνείρου, ἔνθα καὶ μάλιστα τὴν τοῦ πατρόκλου ψυχὴν ὁ θᾶττον ἐκέκλησκεν, ἀφῆκεν οὕτω γράψαι, ὡς ἂν ἐκφύγῃ τὸ τῆς πλάσεως ὁμοειδές. πιθανευσάμενος διὰ τοῦτο, τὸν ταχὺν τοῦ ἀχιλλέως ἀφυπνισμόν.

Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες παναχαιῶν,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ,
Πᾶσαν. ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα,
Ὀστέα Πατρόκλοιο μενοιτιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαγινώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται.
Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ. τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες.
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ ἄϊδι κεύθωμαι.
Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα.
Ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον. ἔπειτα δὲ καὶ τὸν ἀχαιοί,
Εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.

Ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα παραδηλῶν διὰ τοῦ ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς ὡς περιοχήν τινα δηλοῖ ἡ πυρὰ ἤτοι πυρκαϊά, οὐκ ἔχει γοῦν καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν ὥσπερ οὐδὲ πυρᾶς οὕτως οὐδὲ πυρκαϊᾶς, φησίν. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ, πᾶσαν. ὁπόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. ἑρμηνεύων πυρὰν ἤγουν πυρκαϊὰν εἶναι, τόπον ὁπόσον ἐπέσχε τὸ πῦρ. ὃ περιφράζων ἐν τοῖς ἑξῆς, λέγει. πυρκαϊὰν σβέσαν ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθεν, δραττομένη δηλαδὴ τῆς τοπικῆς ὑποκειμένης ὕλης. διὸ ἐπάγει. βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη ἐκ τῆς ῥηθείσης ὕλης. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ καταπεσεῖν καιριώτατα λεχθὲν ἐπὶ βαθείας καὶ ὑγρανθείσης τέφρας. Τὸ δὲ σβέσατε, τὸ τῶν ἡρώων δηλοῖ αὐτοδιάκονον. ἀριστῆες γὰρ παναχαιῶν οἱ ἀμφ' ἀτρείδην, τὴν πυρὰν ἔσβεσαν. οἴνῳ δὲ σβεννύεται ἡ πυρκαϊά, διὰ τιμὴν τοῦ ἥρωος πατρόκλου. καὶ ἔστι τοῦτο χοή τις νεκρική. Τὸ δὲ ὁπόσον, ἐσχημάτισται κατ' ἔλλειψιν τοῦ, τόπον, ἢ τοῦ, μέρος, ἢ κατά τινα τοιαύτην λέξιν. ἄλλως γὰρ τὸ ὀρθὸν ἦν, εἰπεῖν σβέσατε πυρκαϊὴν πᾶσαν, ὁπόσην ἐπέσχε πυρὸς μένος. γέγονε δὲ ὁ σχηματισμὸς ἀναγκαίως. οὐ γὰρ ἦν χρήσιμον εἰς μέτρον, εἰπεῖν, ὁπόσην ἐπέσχε. Τὸ δὲ μένος πυρός, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ δέμας πυρὸς εἰπεῖν, τετόλμηται ὡς ἐπὶ αἰσθητικοῦ τοῦ πυρός. Ὅτι ἐπὶ πραγμάτων ἀριδήλων ἐρεῖ ἄν τις τό, εὖ διαγινώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται. τοῦτο δὴ ὁ περὶ τῶν τοῦ πατρόκλου ὀστῶν εἶπεν ἀχιλλεύς. ἃ εὔγνωστα ἦν λέγεσθαι, ὅ ἐστι συλλεγῆναι. ἐν μέσῃ γὰρ ἔκειτο πυρᾷ ὡς καὶ προερρέθη. οἱ δὲ ἄλλοι ἄνευθεν ἐσχατιῇ ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες οἱ συγκαυθέντες. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τό, ἐσχατιᾷ, ἀντὶ τοῦ ἐν ἐσχάτῃ πυρᾷ. ὃ τοῖς μεθ' ὅμηρον οὐ σύνηθες. οἱ ἐπὶ ἑτεροίου ἐκτοπισμοῦ τὴν λέξιν τιθέασι. ποτὲ μέν, ἀπολύτως. οἷον, ὁ δεῖνα ἐν ἐσχατιαῖς διατρίβει, ὡς οἷον ἐρημάζων. ποτὲ δέ, μετὰ προσθήκης. οἷον. ἐν ἐσχατιᾷ ὄρεος. οὕτω δὲ καὶ ὅμηρος. οἷον. ἀγροῦ ἐν ἐσχατιῇ. Τὸ δὲ ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες, καὶ ἐπὶ θεωρικῆς λεχθείη ἄν ποτε ἢ καὶ ἄλλως ὀχληρᾶς συντάξεως ὅτε καὶ ἔστιν ἴσον παροιμιακῷ τῷ, ἀναμὶξ ἀγκύλων ἵπτονται. Ὅτι τέως μέν, ἐθέλει ἀχιλλεὺς ἐν χρυσέῃ φιάλῃ τῇ προρρηθείσῃ καὶ δίπλακι δημῷ, θεῖναι τὰ τοῦ πατρόκλου ὀστᾶ. εἰσόκεν ἤγουν ἕως ἂν αὐτός φησιν ἐγὼ ἄϊδι κεύθωμαι. ἔστι δὲ ἡ μὲν φιάλη, ὡς οἷα σορός. ὁ δὲ δίπλαξ δημός, φυλακτικὸς τῆς τῶν ὀστέων εἰς χροῦν ἀλλαγῆς ἐξ ἄκρας ξηρότητος, ἣν πάσχουσι τὰ κραυρούμενα. ἔνθα ὅρα τὸν δίπλακα δημὸν χρήσιμον καὶ αὐτὸν ὄντα πως εἰς τό, δίπτυχα ποιήσαντες. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ νοεῖν ὡς καὶ δίπλαξ χλαῖνα, ἡ διπλῆ λέγοιτ' ἄν. σημειώδης δὲ ἡ τοιαύτη λέξις. οὔτε γοῦν τὸ ἁπλοῦν, οὔτε τὸ τριπλοῦν, οὔτε ἄλλο τοιοῦτον κατὰ τὸ δίπλαξ ἐσχημάτισται. Τὸ δὲ ἄϊδι κεύθωμαι, ἐχορήγησε τό, κευθμῶνας ᾅδου εἰπεῖν. καὶ νεκρῶν κευθμῶνα. εἶτα ὁ ἀχιλλεὺς καὶ τύμβον οὐ μάλα πολλὸν πονέεσθαι κελεύει, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον. ἔπειτα δὲ εὐρύν θ' ὑψηλόν τε γενέσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν, οἳ ἄν φησιν ἐμοῦ δεύτερον ἐν νήεσσι λίπησθε. Καὶ ὅρα ὡς ἑαυτῷ τὸ πλεῖον τῆς τιμῆς ἐσύστερον

στερον ἀποτεθῆναι ἀξιοῖ τοὺς ἀχαιούς, ὡς τὸν τῶν ἀρίστων ὁσιώτατα, κοινῇ γινομένης καὶ ὅ φασι δημοσίᾳ. καθὰ καὶ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον ἐπεκράτει τοῖς καὶ ῥητορεύουσιν ἐπὶ τοιαύταις ταφαῖς. καὶ οὔτε τὰ τοῦ πατρόκλου ὁ ἀχιλλεὺς ὀστᾶ, νῦν αὐτίκα τοῦ λαμπροῦ κρατῆρι ἐντίθησι πρὸ ἑαυτοῦ, καὶ τὸ πολὺ δὲ εὖρος καὶ ὕψος τοῦ τύμβου, ἑαυτῷ ταμιεύεται. Ἐπιεικέα δὲ καὶ νῦν, τὸν εἴκοντα καὶ πρέποντα τῷ πατρόκλῳ λέγει. ἔγνωσται γὰρ ὡς οὐκ οἶδε τὴν λέξιν ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου ὁ ποιητής, εἶχε δ' ἂν ἴσως καὶ μενοεικέα ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὡς καὶ πρὸ τούτων μενοεικέα ὕλην ἔφη τὴν τῆς πυρᾶς τοῦ πατρόκλου. Τὸ δὲ τοῖον ὅ ἐστι τοιοῦτον, οὐδέν τι οὐδὲ νῦν ὡρισμένον δηλοῖ, ἀλλὰ πάντη ἀσαφῶς ἔχει. ἐπίτηδες οὕτω ῥηθέν, ἵνα τῇ τῶν ἀχαιῶν ἐπικρίσει ἀνατεθῇ τοῦ τύμβου ὁ ποιότης. Ὅρα δὲ καὶ τό, δεύτεροι λίπησθε, οὐκ ἐπὶ ἐλαττώσεως τεθέν, ἀλλ' ἐπὶ ὑστεροχρονίας.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ πηλείωνι.
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη,
Κλαίοντες δ', ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν.
Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
Ἀμφὶ πυρήν. εἶθαρ δέ, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα.
Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα. λέβητάς τε. τρίποδάς τε.
Ἵππους θ'. ἡμιόνους τε. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα.
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους. πολιόν τε σίδηρον.
Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα, δύω καὶ εἰκοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ. ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ, ἵππον ἔθηκεν
Ἑξέτε' ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν.
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ, ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως.
Τῷ δὲ τετάρτῳ, θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα.
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.

Ὅτι τὰ κατὰ τὴν καῦσιν τοῦ νεκροῦ πλατύνας ὁ ποιητής, στενοχωρεῖ τὰ μετ' αὐτὴν ἐν στίχοις ἑπτά, ἵνα μὴ προσκορὴς εἴη ταῖς συχναῖς διασκευαῖς. εἰπὼν οὖν ἐν δυσὶ στίχοις τὴν σβέσιν τῆς πυρκαϊᾶς ὡς καὶ προείρηται, ἐν δὲ ἑνί, τὴν τῶν ὀστῶν ἀνάλεξιν ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν, ἐπάγει, ἐν κλισίῃ δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν. εἶθαρ δέ, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. κατὰ ὁμοίαν δὲ μέθοδον καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς πολλῶν ἀεθλευσάντων τὰ ἐπιτάφια, τοῖς μὲν ἡνιόχοις, τὸ ἥμισυ τοῦ λόγου καί τι δέ που πλέον, προσδαπανᾷ, μακροῦ λόγου αὐτοὺς ἀξιῶν. τοὺς δὲ ἑτέρους ἀθλοῦντας ἅπαντας, διὰ τοῦ λοιποῦ φράζει ἡμίσεως λόγου. ὃ δὲ καὶ αὐτὸ ἐπισημάνσεως ἄξιον, ἰστέον ὡς ὅλῳ γράμματι ἐμπλατυνάμενος ὁ ποιητὴς ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ ταφῇ τοῦ πατρόκλου. τὸν τοσοῦτον ἕκτορα διὰ πάνυ ταχέων ἔθαψεν. οὐδὲ ὅλα δεκαεπτὰ ἔπη λαλήσας εἰς τὴν ἐκείνου ταφήν. ἀλλὰ διὰ τῶν αὐτῶν μὲν τῆς ταφῆς νοημάτων ἐλθὼν δίχα γε τῶν ἀγώνων. οὕτω δὲ ἐπιδραμών, ὡς εἰ καὶ ὅ φασιν ἐδιώκετο καὶ τοῦ πλείω λαλεῖν ἐνεκόπτετο. αἴτιον δέ, τὸ συνεξομοιωθῆναι ἐκεῖ τὸν λόγον, τοῖς πράγμασιν. οὔτε γὰρ καιρὸς ἦν ἀργείας τοῖς ἐκεῖ, καὶ ὁ λόγος δὲ τοῖς ἐπείγουσι πολεμικοῖς ἔργοις συνετροχάζετο. Φιάλη δέ φασιν, ἀγγεῖον λεβητῶδες πεπλατυσμένον ἄνωθεν. Ὁ δὲ δίπλαξ δημός, ὡς τῶν ὀστέων ἀσήπτῳ καὶ ἀθρύπτῳ, καθὰ καὶ ἐρρέθη, συμβάλλεται. Τὸ δὲ ἐν κλισίῃ θέντες τὴν ὀστεοφόρον δηλαδὴ φιάλην, φανερῶς δηλοῖ κενήριον εἶναι τὸ ἀμφὶ τὴν ἔξω τῆς κλισίας πυρὰν γεγονὸς τῷ πατρόκλῳ σῆμα. Τὸ δὲ ἑανῷ λιτί, τί τε δηλοῖ, καὶ πῶς τὰ εἰς λέξιν καθίσταται, ἀλλαχοῦ γέγραπται. τορνώσασθαι δὲ κυρίως, τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι ὡς ἀπὸ τοῦ τόρνου. λαμβάνεται δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς περιγράψαι, ὡς δηλοῖ καὶ τό, ἔδαφος τορνώσεται νηός. προβαλέσθαι δέ, πάνυ κυρίως ἐπὶ θεμελίων λέγεται. ταὐτὸν ὂν τῷ προθέσθαι, ὅθεν τὰ θεμέλια. τὸ δὲ χυτὴν γαῖαν ἐπέχευαν, τρόπου μέν ἐστιν ἐτυμολογικοῦ. δηλοῖ δὲ συνήθως τύμβου ἀναχωματισμόν, σαφηνίζεται δὲ δι' αὐτοῦ κλιμακωτῶς εὐθὺς τεθὲν τό, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον, ὅ ἐστιν ὑπεχώρησαν. ὃ καὶ ἐπὶ ἕκτορος ῥηθήσεται. ἔστι γοῦν ἑρμηνεία τοῦ, χεύαντες τὸ σῆμα, τό, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. ὅπερ, σῆμά ἐστι τεθνεῶτός τινος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. σκοπητέον δὲ καὶ ἐν τούτοις διὰ τῶν ἅμα θανάτῳ ἀπάγοντας τῆς ψυχῆς τὴν τῶν γνωρίμων καὶ φίλων μνείαν, οἷαν

ἐπ' αὐ

ἐπ' αὐτοῖς τύρβον εἶχον οἱ παλαιοί. πάνυ ἐπιμελούμενοι τοῦ κατὰ τοὺς νεκροὺς, καὶ μάλιστα τοῦ αὐτῶν ὁσίου, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῆς πρὸ τούτων βουλῆς τοῦ τε νέστορος καὶ τῶν λοιπῶν. καὶ μεθ' ὅμηρον, ἐκ τῆς συμβάσεως πολλαχοῦ τῆς ἐπὶ ἀναλήψει νεκρῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων. ἔτι δὲ καὶ τοῦ κακῶς παθόντων δέκα στρατηγῶν, ἐπεὶ οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἐν ἀργινούσαις ἀπολομένους ἐν ναυμαχίᾳ. ὧν κατηγόρησε καλλίξενος, καθ' οὗ ἐμελέτησεν ἀριστείδης. ἦν δ' ἄρα τοῖς ἀρχαίοις ἐν σπουδῇ, καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς τάφοις μεγαλεῖον. καὶ ὁ μὲν τοῦ μαυσώλου μάλα πολλὸς τάφος, ἄκρως περιείργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. οἱ δὲ ἄλλοι ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ πατρόκλου ἑκατόμπεδον σῆμα, εἶχον μιμήσεις. αἰτία δὲ τοῦ περὶ τὰ τοιάδε ἀσχολίας, ἡ πραγματεία τοῦ, διὰ μακροῦ τὴν χάριν τοῖς κειμένοις εἶναι, καθὰ καὶ διὰ στηλῶν καὶ ἐπιγραμμάτων. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, καί ποτέ τις εἴπῃσιν. ἔνθα χρόνῳ ἀνατίθησιν ὁ ἕκτωρ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. ὃ δὴ καὶ ὁ καλὸς αἰσχύλος ἐποίει. ὃς τὰς αὐτοῦ τραγῳδίας τεμάχη λέγων εἶναι τῶν ὁμήρου μεγάλων δείπνων διὰ τὸ λαμπρῶς ἀπομάττεσθαι τὰς ὁμηρικὰς μεθόδους, ὡς ποτε ἀδίκως ἡττήθη, ἀνατιθέναι τὴν τραγῳδίαν ἔφη χρόνῳ. εἰδὼς ὡς κομιεῖται κατὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν ὀρθῶς ἀνακρινόντων, τὴν προσήκουσαν τιμήν.

Ὅτι οὐδὲ τὸ ἀεθλευτικὸν καὶ ἐναγώνιον εἶδος, ἀργὸν ὁ ποιητὴς ἐᾷ. σποράδην δὲ ἔπου αὐτοῦ τὰ πρὸ τούτων μνησθεὶς ἐν οἷς ἵπποις ἀεθλοφόροις ἔφη. καὶ ἄεθλον μέγα, τρίποδα ἢ γυναῖκα, ἐνταῦθα καιρὸν εὑρὼν ἀνέσεως, ἡμβλυνται γὰρ τῇ τοῦ ἕκτορος ἀναιρέσει ἡ τοῦ πολέμου ἀκμὴ, ἐμπλατύνεται περὶ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου. γινομένων μὲν ὡς εἰκὸς καὶ ἄλλων πρὸ τούτου ἐπιταφίων ἀγώνων περὶ τὸν ναύσταθμον, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖν τοὺς τοῦ ἀγαμέμνονος ἵππους ἡ κατὰ τὸ ι ῥαψῳδία ἐδήλωσε. τοῦ δὲ ἐπὶ πατρόκλῳ ἀγῶνος, πάντας ὑπερβεβηκότος τῷ μεγαλείῳ τῶν τε ἀθλητῶν, τῶν ἄθλων τε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀξιωθέντος λόγου πολλοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ. ὃς καὶ φησὶ προσεκθετικῶς ὅτι ἀχιλλεὺς μετὰ τὴν τοῦ πατρόκλου ταφὴν, αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε. καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα ἤγουν ἐκάθιζε. ὃ καὶ καθισὰν ἀγῶνα λέγεται. νηῶν δ' ἔκφερον ἄεθλα. λέβητάς τε. τρίποδάς τε. ἵππους θ'. ἡμιόνους τε. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα. ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους. πολιόν τε σίδηρον.

Καὶ ὅρα σχῆμα πολυσύνδετον, οὐδὲ ἓν γὰρ τῶν ἐπάθλων δίχα συνδέσμου προήγαγεν.

Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὃν ἐν ἄλλοις τιμήεντα ἔφη χρυσὸν, ἐσίγησε νῦν, οὐχ ὅτι ὀλίγος ὢν περὶ ἀχιλλεῖ οὐκ ἐξηνέχθη. πολὺς γὰρ χρυσὸς καὶ αὖ περὶ καὶ χαλκὸς ἐν κλισίῃ, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. οὐδ' ὅτι ἐξελάθετο τῆς οὕτω τιμίας ἐν ὕλαις, ἀλλ' ἢ ὅτι οὐ πολὺν χρυσὸν εἰς ἐπάθλων δόσιν προήγαγεν, ἢ ὅτι κατὰ λόγον συλλήψεως ἤτοι συνεκδοχῆς, περὶ τοῦ σιδήρου μετάλλῳ συνεπινοεῖται καὶ ὁ χρυσός. τῷ γοῦν τετάρτῳ ἡνιόχῳ, δύο χρυσοῦ τίθησι τάλαντα, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς τιθεὶν εἰς ἀγῶνος ἔπαθλον, περὶ αὐτὸν ἐπαινέσαντι ἐπιτίθησι. περὶ δ' αὖ περὶ λόγῳ, οὐδὲ ἀργύρου προέκθεσιν ἐποιήσατο. οὔτε μὴν ὅπλων. ἀφεὶς καὶ αὐτὰ συλληπτικῶς ἐκδέχεσθαι, ὥσπερ καὶ τὸν χαλκόν. ἵνα ὥσπερ ὄνομα χαλκοῦ εἰσάγῃ σίδηρον ἐν τῇ τῶν χαλκέων ὅπλων κλήσει, οὕτω καὶ σιδήρῳ νῦν χαλκὸς εἰς νοῦν συνεισάγηται.

Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄεθλα μὲν οὐδετέρως, τὰ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔπαθλα. ἄεθλοι δὲ, οἱ ἀγῶνες αὐτοί. γίνεται δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν. αἱρετὸν γὰρ καὶ θελητὸν καὶ ὁ ἄεθλος καὶ τὸ ἄεθλον. ἐν δὲ περὶ λέβητας καὶ τρίποδας διαφορὰ δηλοῦται φανερὰ τῶν σκευῶν. ἴσως δέ φασιν καὶ λέβης πόδας ποτὲ ὑποβεβλημένος, τρίπους εἴη ἄν. πολιὸς δὲ κἀνταῦθα σίδηρος, ἢ ὁ ἄτιμος παρὰ τὴν πολιάν, ἢ ὁ πολιτικός. πολιτικώτερον γὰρ ὁ σίδηρος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ διὰ τὸ εὐπορισότερον.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀθλητῶν ἐπισυρομένων καί τι ψόγου εἴ τις ἐνθυμηθείη ὡς καὶ κρέασιν ἀνοικοδομεῖσθαι σκώπτονται διὰ τὸ καὶ εἰς εὐσαρκίαν τοὺς τοιούτους γυμνάζεσθαι, καὶ οὕτω σκωπτικῶς παχεῖς καὶ αὐτοὺς λέγεσθαι, οἷα μὴ λεπτοὺς τὸν νοῦν καὶ ὀξεῖς μὴ δὲ οἵους ἀρέσκειν περὶ εἰπόντι ὅτι ξηρὴ ψυχὴ σοφωτάτη, ὅμως οἱ ὁμηρικοὶ ἀθληταὶ, οὐ φαίνονται κατὰ τοὺς ἄλλους εἶναι. ἀλλὰ πρὸ ἔργου μὲν, ἑτέροιας ἀρετὰς τίθεσθαι. πάρεργον δέ τι ἔχειν καὶ τὸ ἀθλεῖν. τοιοῦτος ὁ σοφὸς νέστωρ ὡς δῆλον ἐξ ὧν αὐχητικῶς ἱστορεῖ. τοιοῦτος ὁ καλὸς ὀδυσσεὺς, ὡς ἡ ἰλιὰς καὶ ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ. τοιοῦτοι δὲ ὡς εἰκὸς καὶ ἄλλοι τῶν ἡρώων. οὐκοῦν εὐριπίδου εἰπόντος τὸ, κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' ἑλλάδα, οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους. καὶ κατασκευάσαντος τὴν γνώμην καλῶς εἰς πλάτος. ἑτέρου δέ τινος φαμένου ὡς τὰ τῶν ἀθλητῶν, οὐ παίνει μὲν χοὺς πόλεως, κεῖται παρὰ ἀθηναίῳ τὸ, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταῦθ' οὕτως ἔχει, οἱ γοῦν ἕλληνες, οὐκ ἦσαν αὐτὸ τοῦτο ἀθληταὶ, ἀλλὰ καὶ μαχηταὶ ἄριστοι καὶ δεξιοὶ ἀθλεῖν ὅτε καιρός.

Ὅτι ἱππεῦσι μὲν πρῶτα προδώκασιν ἀγλαὰ ἄεθλα θῆκεν ἀχιλλεύς, τῷ πρώτῳ μὲν, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαν, καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον. περὶ δευτέρῳ δὲ, ἵππον ἔθηκεν ἑξέτε' ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ, ἄπυρον κατέθηκε λέβητα. καλόν. τέσσαρα μέτρα κεχανδότα. λευκὸν ἔτ' αὔτως. τῷ δὲ τετάρτῳ, θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα. πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.

Καὶ ὅρα ὅπως ἐφ' ἑκάστου ἐπάθλου ἔθετο τὸ ἔθηκεν. οὐκ ὀκνήσας τὴν ταυτολογίαν, διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ἀγῶσιν, οὕτω ποιήσει ὡς φανήσεται. κατακόρως χρησάμενος τοῖς ἐκ τοῦ τίθημι κινουμένοις ῥήμασι, διὰ τὸ μὴ εὐπρεπὲς κρείττονος. ἴσως οὖν ἢ ὁ ἀγωνοθέτης ἢ ὁ ἀθλοθέτης καὶ τὰ τούτων ῥήματα.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, γυναῖκα ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαν, τόπος ἀμφιβολίας ἐστί. δύναται γὰρ τὸ ἀμύμονα, καὶ τοῖς ἔργοις συνῆφθαι, ἵνα ᾖ ἀμύμονα ἔργα. καὶ τῇ γυναικὶ δέ. ἵνα λέγῃ, ἀμύμονα γυναῖκα ἔργα εἰδυῖαν. ὡς καὶ προϊὼν ἐρεῖ ἁπλῶς καὶ ἐπὶ ἑτέρας

γυναικὸς ὅτι πολλὰ ἐπίστατο ἔργα, κάλλιον δὲ τὸ πρῶτον. τὸ δὲ ὠτώεντα, γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ ὠτὸς, ἐκτείνει δὲ τὴν προπαραλήγουσαν ἐν αὐτῷ, καθὰ καὶ τὸ κητώεις καὶ εὐρώεις καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ μακρόν. τοιαῦτα γοῦν τὰ διὰ τοῦ ωεις. μακρὰν μὲν τὸ ω ὡς καὶ προπεδώθη, ἔχοντα τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν, ἐκτείνει δι' εὐχρησίαν μέτρου σπονδειακοῦ. ἐκείνης δὲ βραχυνομένης, καὶ ἡ παραλήγουσα τὸ αὐτὸ πάσχει. γραφομένη ἐν τῷ ο μικρῷ διὰ δακτύλου ἀπαρτισμόν. τοιοῦτον τὸ σκιόεις. ἐρόεις ὁ ἐπιθυμητός. κερόεις ὁ κερασφόρος. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ τὸ, θὴρ οὐατόεις ἤγουν ὠτώεις τουτέστιν ὄνος παρὰ Καλλιμάχῳ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν διὰ τὴν τῆς προπαραληγούσης βραχύτητα. τὸ δὲ δύω ἐν εἰκοσίμετρον, ὅμοιον κατὰ προφορὰν τῷ, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ. καὶ δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτα. τινὲς δὲ κατὰ τὸ δυοκαίδεκα, οὕτω προάγουσιν ὑφ' ἓν ὡς μίαν λέξιν, δυωκαιεικοσίμετρον. ὅπερ οὐκ ἂν ἀρέσκῃ τοῖς παρασημειωσαμένοις ὥς τι καινὸν τὸ, δυσαριστοτόκεια ὡς ἐκ τεσσάρων λέξεων σύνθετον. οὕτω δὲ καὶ τὸ, δυσάμμορος. τὸ δὲ ἐξέπτα, οἱ μὲν, προπαροξύνουσιν ὡς ὁ Ἀσκαλωνίτης, καθὰ καὶ τὸ, ὄτριχας οἰέτεας, ὡς καὶ ἐν Βοιωτίᾳ εἴρηται. οἱ δὲ, παροξύνουσιν, ὡς τὸ εὐγενέα. οἷς φασιν ἕπεται καὶ ἡ παράδοσις. Τὸ δὲ βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, δηλοῖ μὲν τὸ, ἐγκυμονοῦσαν. ἀσυνήθως δὲ, βρέφος εἶπεν ἐπὶ ἐμβρύου. ἔμβρυον γὰρ, τὸ ἐντὸς βρύον ἤτοι αὐξόμενον. κατὰ τὸ, καί τε βρύει ἄνθεσιν. ἐν δέ γε τῇ Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἀνάπαλιν ποιεῖ ἐν τῷ, ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. τὸ γὰρ ἔμβρυον ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔλαβε. πιθανῶς δὲ εἰς ἐπάθλου τιμιότητα οὐχ ἵππον ἁπλῶς ἱστορεῖ, ἀλλὰ κυοφοροῦσαν. καὶ οὐχ ὁμοίως ἔμβρυον, ἀλλὰ ἡμίονον. ἄπυρον δὲ λέβητά φησι, τὸν μήπω τεθέντα εἰς πῦρ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ λευκὸν ἀπὸ χεύματος δηλαδὴ κασσιτέρου. ὃ δὴ ἄλλοθι ἐρεῖ ὁ ποιητής. μέτρα δὲ, ξέσται ὥς φασί τινες. μείζονα δὲ ταῦτα εἶναι δοκεῖ τῶν ἐφεξῆς, ἔνθα κρατὴρ ἀργύρεος ἓξ μέτρα χανδάνει. οὐ γὰρ εὐπετῶς δέξεταί τις μείζω τὸν κρατῆρα ἐκεῖνον τὸ τοῦ δρόμου ἔπαθλον, παρὰ τὸν ἐνταῦθα λέβητα. τὰ δὲ δύο τάλαντα τοῦ χρυσοῦ, σμικρόν τι ποσὸν ὑποβάλλουσι νοεῖν τὸ τάλαντον. εἴ γε οὐ μόνον ἵππου τοῦ, τῷ δευτέρῳ τεθέντος ὑποδεές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τοῦ τετραμέτρου λέβητος, ὃς τῷ τρίτῳ κεῖται. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὐ μέγα τι τὸ τάλαντον, ἔνθα ἱμάτια καὶ χιτῶνας καὶ δεκατρία τάλαντα χρυσοῦ ἐν κιβωτίῳ κείμενα θεράπαινις μία μόνη ἐπὶ τὴν νῆα ἄγει. ἐν μέν τοι ταῖς λιταῖς, ἐπὶ μεγίστων τὰ ἐκεῖ βασιλικὰ νοοῦνται τάλαντα. ὁμοίως μεγάλα καὶ ἅπερ ὁ Μενέλαος ἐν τῷ πλανᾶσθαι ἀγείρει. ἅ τε καὶ νῦν συνάγεσθαι, ἄνισον εἶναι πάλαι ποτὲ τὸ τάλαντον καθὰ καὶ προδεδήλωται. ὅθεν ἀτάλαντος κατὰ τὸ φύελον, ὁ ἀπεοικὼς τῷ ταλάντῳ. καὶ μὴ ταλάντου ἀνισότητα ἔχων, ἀλλὰ ἴσος. ἀμφίθετος δὲ φιάλη, ἡ ἀμφοτέρωθεν αἰρομένη τῶν ὤτων, κατὰ τοὺς ἀμφιφορεῖς, ἢ κατὰ Ἀρίσταρχον, ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα ἤτοι πρόσωπον. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τιθέασι Μασσαλιῶται τὰς φιάλας ἐπὶ πρόσωπον. ἣν δὲ καὶ Ἰώνων φασὶν ἡ τοιαύτη. ἄλλως δὲ κατὰ τὸν Θρᾷκα Διονύσιον, ἀμφίθετος ἡ ἀμφιθέουσα ὅ ἐστι κυκλοτερὲς ἔχουσα σχῆμα, παρὰ τὸ θέειν, ἐξ οὗ καὶ ὁ θόλος, οὗ χρῆσις ἐν Ὀδυσσείᾳ. ἢ δύο βάσεις ἔχον ποτήριον ἐξ ἑκατέρου φασὶ μέρους. ὡς δὲ Παρθένιος νοεῖ, ἀπύθμενος. ἢ περιττῶς πεποιημένη. ἡ γὰρ ἀμφὶ, ἴσον δύναται τῇ περί. αὕτη δὲ, σημαίνει τὸ περιττόν. καὶ ἔστι καὶ ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία, μεταληπτικὴ διὰ τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν, μεταλαμβανομένην εἰς τὴν περὶ τὴν δηλοῦσαν τὸ περιττόν. περὶ δὲ τοιαύτης γραμματικῆς μεταλήψεως, προδεδήλωται ἱκανῶς. ἔστι δέ φασιν ἡ φιάλη αὕτη, χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες δύο ἔχον ὦτα, δεχόμενον ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθέμενον, διὸ καὶ ἀπύρωτον αὐτήν φησι. τῷ δὲ τοιούτῳ λεβητώδει χαλκείῳ, εἰκὸς παρόμοιον εἶναι, καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Φιλήμονι ἐμβαθυχύτην, ὃς καὶ ἔφηβος ἐκαλεῖτο. ποτηρίου δὲ ἦν εἶδος κατὰ τὴν τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν. Ἀπολλόδωρος δέ φασιν ἀμφίθετον λέγει, τὴν μὴ κατὰ πυθμένα, κατὰ μόνον δὲ στόμα δυναμένην ἐρείδεσθαι. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι καθότι λέβης, ὁ μὲν, ἐμπυριβήτης. ὁ δὲ, ἄπυρος ὁ δεχόμενος ἴσως ψυχρόν, οὕτω καὶ φιάλη ἀπύρωτος, ἡ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη. ἢ ψυχήλατος. ὅτι δὲ φιάλη κατὰ ἀντιστοιχίαν πιάλη ἐτυμολογεῖται, ἀφ' ἧς δηλαδὴ ἔστι πιεῖν ἅλις, μείζων γὰρ αὕτη ποτηρίου. καὶ ὅτι τὸ ῥηθὲν λεβητῶδες ἐκπέταλον ἀπύρωτον δακτυλωτόν τε ἐλέγετο, καὶ κέρας δὲ εἶναι ὑποπτεύθη ἐπεὶ μὴ γίνεται διὰ πυρὸς ὡς Ἴων ὁ ποιητὴς ὑπεμφαίνει, ἐν τῷ, ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί. καὶ ὅτι ψέγεται ὁ εἰπὼν τὴν τοιαύτην φιάλην ἔκπωμα. Δίδυμος γὰρ ὁ γραμματικὸς ποτήριον χαλκοῦν αὐτὴν οἶδεν ἐκπέταλον ὡς ἐρρέθη λεβητῶδες εὔθετον εἰς ψυχροποσίαν. καὶ ὅτι δακτυλωτὸν λέγεται, ὡς κοιλότητας ἔχον ἔνδοθεν οἷα δακτύλων κατὰ τὸν Δίδυμον. ἢ ὡς ἔχον ἐξοχάς. ἢ καὶ διότι ἀμφωτὸν ὄν, ἐδίδου διείρειν δακτύλους ἑκατέρωθεν. καὶ ὅτι ἀπύρωτος μὲν ἰδοὺ φιάλη παρὰ τῷ ποιητῇ, ἄπυρος δὲ οἶνος ὁ μὴ ἡψημένος, ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ ἑφθοῖς οἴνοις, ἔστιν ἐκ τῶν παλαιῶν πλατύτερον ἀναλέγεσθαι. ὡς δὲ φιάλη ἀμφίθετος, ἧς ἔστι πάντοθεν πίνειν ἐπιθέντα τὸ στόμα, ὡς Ἡρωδιανὸς λέγει. ὦτα γάρ φησιν οὐκ ἔχει. ἢ κατ' ἄμφω τιθεμένη, ἵνα σημαίνῃ φησὶν ἐκπέταλον. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὰ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τὰ τῶν ἐφεξῆς ἀγώνων ἔπαθλα, τῷ Πατρόκλῳ συνήθως προσλογίζονται οὐ μὴν τῷ τιθέντι ἀγωνοθέτῃ, καθὰ καὶ τὰ δαπανηθέντα εἰς τὴν ἐκείνου πυράν. καὶ ὅτι οὕτω δοκοῦν τῷ Ἀχιλλεῖ, ὁρμῶνται πέντε ἱππεῖς. ἐξῆν δὲ καὶ ὀλιγωτέρους τρέχειν καὶ πλείονας, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι. μάλιστα

λιστα δὲ πλείους ἠγωνίζοντο, ἐν τοῖς ὕστερον ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὅτι οὐκ ἂν φειδωλῶς εἶχον ἐπάθλων οἱ ἀθλοθέται, κοτίνων καὶ σελίνων καὶ πιτύων καὶ τῶν ὁμοίων λήρων. ὡς νῦν γε τῷ ἀχιλλεῖ ἐν τοῖς ὁμοίοις, χρεία φείδεσθαι διὰ τὸ πολυτελὲς τῶν προτιθεμένων ἐπάθλων.

Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.
Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν ἀχαιοί,
Ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν, κλισίηνδε φεροίμην.
Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι.
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι, Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ. ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι.
Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
Ἠπίου. ὅς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
Τὸν τώγ' ἑσταότες πενθείετον. οὔδεϊ δέ σφιν
Χαῖται ἐρηρέδαται. τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ.
Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅς τις ἀχαιῶν
Ἵπποισίν τε πέποιθε, καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.

Ὅτι δ', ἱππεῦσι τάδε τὰ ἆθλα κεῖται, καινότερον φράζων ὁ ποιητὴς ὡσεὶ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων τινῶν τῶν ἐπάθλων, φησίν. ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. τουτέστι τοὺς ἱππεῖς ταῦτα προσδέχονται, ἢ ἐκδέχονται. δῆλον δ' ὅτι τὸ κεῖται, σύστοιχόν ἐστι τῷ τίθεται. οὗ χάριν ὡς ἐῤῥέθη, ὁ ποιητής. Ὅτι σεμνολογῶν τοὺς οἰκείους ἵππους ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ἅμα καὶ προοίμιον συνήθως ἐκ τῶν περὶ ἀπόδασιν πλεκόμενος, φησὶν ὡς εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν ἀχαιοὶ, ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν, κλισίηνδε φεροίμην. ἴστε γὰρ ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι, καὶ ἐκ ποσειδῶνος ἱππείου δηλαδὴ, δῶρον τῷ πηλεῖ. ἐμοὶ δὲ ἐξ αὐτοῦ. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ, μενέω καὶ μώνυχες ἵπποι. τοίου γὰρ σθένος, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο ἠπίου, ἤτοι ἐνηέος, ὃ πολλαχοῦ ἐπεμαρτυρήθη τῷ πατρόκλῳ. εἶτα ἐπαινῶν ἐκεῖνον τῆς ἱπποκομίας, φησίν, ὅς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε λοέσσας ὕδατι λευκῷ. οἷα δηλαδὴ τοῦ ἵππου χαίροντος λουτροῖς ὡς καὶ προδεδήλωται. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐν πύθει ξενοφῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου καταπλύνειν ὕδατι ἀξιοῖ. τὸ δὲ ἔλαιον, οὐ μόνον δι' εὐκολίαν κτενισμοῦ κατεχέετο τῆς χαίτης, ἀλλὰ ἴσως καὶ διὰ στιλπνότητα εἰ μή τι ἴσως καὶ τεθυωμένον ἦν τὸ τοιοῦτον ἔλαιον, καὶ ὡς εἰπεῖν μεμυρωμένον, καθὰ καὶ τὰ ῥοδόεν πρὸ τούτων ἔλαιον. ὅμηρος γάρ φασι μύρων μὲν χρῆσιν, οἶδεν. ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ. μύρου δέ φασιν ὀνόματι, πρῶτος ἀρχίλοχος ἐχρήσατο. ἐφ' οἷς ὁ ἀχιλλεὺς φωνήσιν τινα καινὴν τοῖς ἵπποις ἐπιμαρτυρόμενος, λέγει ὅτι ἑσταῶτες πενθοῦσιν. οὔδεϊ δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται. τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ἑσταῶτες πενθοῦσιν. ἐγγὺς γὰρ λογικῶν ὡς καὶ θείους κατὰ μῦθον, τοὺς τοιούτους ἵππους ἔθετο, ἐφ' οἷς ἐπάγει τὴν τοῦ λόγου ἀξίωσιν. τὸ, ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, τουτέστιν ἐπεὶ ἐγὼ μενῶ, ὑμεῖς εὐτρεπίζεσθε εἰς ἀγῶνα. καὶ ὡς εἰπεῖν, κοσμήθητε. τοιοῦτον γάρ τι τὸ στέλλεσθαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ὁ στόλος. ὁ στολμός. ἡ στολή, εἶτα ὡς αὖ τὸ σύνηθες μεθελκύων τὸ πληθυντικὸν εἰς ἑνικὸν. φησίν. ὅς τις ἀχαιῶν ἵπποισίν τε πέποιθε, καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν. οὐ γὰρ πάντες ἄλλοι σταλήσονται, ἀλλ' ὁ πεποιθὼς δύναται. σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς ἂν μὴ λυπήσῃ τοὺς ἀριστεῖς οἷα κατ' αὐτῶν ἀλαζονευόμενος, οὐχ ἑαυτῷ ἀλλὰ τῇ τῶν ἵππων ἀρετῇ τὴν νίκην ἐπιγράφεται ἀχιλλεὺς, τουτέστι τῇ ἄγαν ὠκύτητι. ἀρετὴ γὰρ ζώου παντὸς, τὸ ἐν ἐκείνῳ ἄριστον. καθὰ καὶ ἐν ἀνθρώπῳ. οὕτως ἀρετὴ λέοντος, ἡ ἀνδρία. καὶ κίρκου, τὸ ὀξὺ πέτεσθαι καὶ ἑτέρου τινὸς, τὸ ὀξὺ δέρκεσθαι. καὶ ἄλλων ἄλλα. τὸ δὲ τὰ πρῶτα λαβὼν, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰ πρωτεῖα. ἢ μᾶλλον, τὰ πρῶτα ἄεθλα. ληφθείσης τῆς λέξεως τῶν ἄθλων, ἀπὸ ῥήματος τοῦ, ἀεθλεύοιμεν. ὃ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων γίνεται ὡς καὶ μετ' ὀλίγα φανήσεται. περιβάλλειν δὲ καὶ νῦν, τὸ ὑπερβάλλειν. ληφθείσης τῆς περὶ προθήσεως, ἰσοδυνάμου τῇ ὑπέρ. ἀθάνατοι δὲ ἵπποι ὅτι οἱ ἄῤῥενες διὰ τὴν ἐπιγονὴν, προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπιτηδείως ὁ ῥήτωρ ἀχιλλεὺς, μνήμην ἐπαινετικὴν παρέῤῥιψε τοῦ ἑταίρου πατρόκλου δι' ὃν οἱ ἀγῶνες. καὶ ἡ τῶν ἵππων δὲ παρένθεσις, τῷ ἱππικῷ ἀγῶνι ᾠκείωται. τὸ δὲ κλέος ἐσθλὸν, κλεινὸν εἶναι τὸν πάτροκλον δηλοῖ, τουτέστιν ἁπλῶς καὶ σεμνῶς εἰπεῖν, εὐκλεῆ, κρῆτες μέντοι, ἄλλως ἔρωτι τὸν κλεινὸν ὑπάγουσι. καθὰ καὶ τὸν ἐν ἄλλοις δεδηλωμένον ἀΐταν. ὃν οἱ ἀπειρότεροι, διὰ διφθόγγου γράφουσι. λέγοντες, φίλον ἁπλῶς τὴν τοιαύτην λέξιν δηλοῦν. ὡς δὲ συστοιχοῦσι τοῖς κρητικοῖς κλεινοῖς καὶ αἴταις καὶ οἱ παρασαθέντες, ὁ ἀθλώασος οἶδε. τὸ δὲ τοίου γάρ. σύνηθες ὁμήρῳ, εἰς ἐμφαντικὸν μυστηριώδη ἔπαινον. πολλαχοῦ γὰρ τῇ τοιαύτῃ λέξει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητα. ἔλαιον δὲ ὑγρὸν ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ μὴ ταχὺ ἰκμαζόμενον. ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις καὶ ἀποκωλῦον τὴν κραύρωσιν. τὸ δὲ λοέσσαι,

χρήσεις καὶ ἐν ἄλλοις. δοκεῖ δὲ μὴ ἐκ παρεμπτώσεως ἐντεῦθεν τοσοῦτον γενέσθαι τὸ, λοῶ λοέσω, ὅσον κατὰ ἀνάλυσιν ἐκ τοῦ λοῦσαι. κιρναμένη γὰρ ἡ ου δίφθογγος ἐκ τοῦ ε καὶ ο, εἰς αὐτὴν καὶ ἀναλύεται. ἔστιν οὖν ἡ πρωτοτυπία τοῦ λοέσσας, ἡ λούω καὶ ἐν διαλύσει λοέω. ἢ ἀνάπαλιν. καὶ ἐξ αὐτῆς, τὸ λοετρὸν καὶ τὸ λουτρὸν, καὶ τὸ λόεσθαι λοῦσθαι. ὕδωρ δὲ λευκὸν, τὸ ἀλλαχοῦ καὶ μέλαν, περὶ ὧν πολλαχοῦ δεδήλωται. εἰ δέ τις τοιοῦτον ὕδωρ καλλιλογῶν λιβάδα θεὰν δροσώδη αὐτὸ περιέφρασε, ποιητικώτερον ἔφρασε. τὸ δὲ ἐρηρέδαται, ἰωνικὸν μέν ἐστι. γίνεται δὲ συνήθως ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται τρίτου προσώπου τῶν ἰωνικῶν ἀποβολῇ δύο στοιχείων καὶ προσθέσει τῆς δα συλλαβῆς. ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὠνόμασται ὠνομάδαται, καὶ τῶν ὁμοίων. Ἱστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες οἰκεῖα τρίτα πληθυντικὰ ῥήματα ἐκ τρίτων κοινῶν ἑνικῶν ποιοῦσι, ποτὲ μὲν, μόνην ποιούμενοι προσθήκην τοῦ α ὡς καὶ προπαραδέδοται. οἷον. ἔσταλται ἐστάλαται. ἔσπαρται ἐσπάραται. πολλαχοῦ δὲ, καὶ τὸ ψιλὸν τοῦ τρίτου ἑνικοῦ σύμφωνον, εἰς δασὺ τρέποντες. τέτυπται τετύφαται. εἵρκται, ἕρχαται. ἐνίοτε δὲ τῷ συνήθως πλεονάζοντι α, καὶ τὸ δ προσελάμβανον ἀποβαλόντες τι τοῦ πρωτοτύπου τρίτου ἑνικοῦ. ἐν γοῦν τῷ ἐρήρεισται καὶ ὠνόμασται, ἐξεβλήθη μὲν τὸ σ, ἀντεισήχθη δὲ μετὰ τοῦ συνήθους τοῖς Ἴωσιν α, καὶ τὸ δ. καὶ γέγονεν ἡ δα συλλαβὴ συντελοῦσα εἰς τὸ ἐρηρέδαται καὶ ὠνομάδαται, ὡς καὶ ἐν τῷ πεφάδαται.

Ὅτι πρὸς τὸν τοῦ Ἀχιλλέως λόγον ταχέες ἱππῆες ἄγερθεν. ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν, Εὔμηλος. ἐπὶ δ' αὐτῷ, Διομήδης, ἐπὶ δὲ τούτῳ, Μενέλαος. Ἀντίλοχος δὲ, τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους. καὶ πέμπτος, Μηριόνης. ἐνταῦθα δὲ τοὺς μὲν τέσσαρας, ἐπαίνοις κοσμεῖ ὀνομάζων αὐτοὺς καὶ πατρόθεν. οἷον, ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο. καὶ, Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης. καὶ, Ἀτρείδης ξανθὸς Μενέλαος διογενής. καὶ, Ἀντίλοχος Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος τοῦ Νηληϊάδαο. τὸν δὲ Μηριόνην, ψιλῶς οὕτω παρήνεγκεν, οἰκονομήσας ἀποσεμνῦναι τὸν ἐκπεσούμενον ὕστατον καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι. Ὅρα δὲ καὶ ὡς προσπαθῶς Ὅμηρος ἔχει τῷ Νέστορι. οὐ Νεστορίδην εἰπὼν τὸν Ἀντίλοχον ὁμοίως τῷ, Τυδείδης, Ἀτρείδης. ἀλλὰ Νέστορος φίλον υἱὸν κατὰ τὸ, Ἀδμήτου φίλος υἱός. ἀλλ' ἐπαινέσας τὸν γέροντα ῥήτορα καὶ γενεαλογήσας καὶ αὐτὸν μετὰ τοὺς τέσσαρας ἱππέας διὰ τὸ μέλλειν καὶ αὐτὸν ἄεθλον λαβεῖν ἐν τοῖς ἑξῆς, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ τὸ, οἷον δοκεῖν καὶ αὐτὸν ἀγωνίσασθαι οἷς τῷ υἱῷ Ἀντιλόχῳ παραινέσει τὰ εἰς νίκην ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὅλως δὲ, εἰδέναι χρὴ ὡς ἐπιτήδειος τὸν Νέστορα ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα προσεκύκλησεν.

Ὣς φάτο Πηλείδης. ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν, ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο.
Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν. ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους.
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον.
Τὴν, Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος. ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι.
Τὴν, ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ, τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος
Τοῦ Νηληϊάδαο. Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες φέρον ἅρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς,
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ.
Ἀντίλοχ', ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας. τῷ καί σε διδασκέμεν, οὔτι μάλα χρεώ.
Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν. ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ φίλος μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι.
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι.
Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.

ὃς μὲν

Ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει.
Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν. οὐδέ ἑ λήθει
Ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν,
Ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει.

ὡς ἂν ὁ πολύπειρος, καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς παραρτύσῃ τὴν ὁμηρικὴν ῥητορείαν, τὰ συνήθη λαλῶν. μόνον γὰρ Ὅμηρος αὐτὸν ὡς οἷον αὐτορρήτορα εἰδοποιεῖ, τὸν ὀδυσσέα ἐμπλέκων ἄλλως ἱστορῶν σοφόν. δοκεῖ δὲ κατὰ τὸν νέστορα εἶναι καὶ ὁ ἀντήνωρ παρά γε τοῖς τρωσί. καὶ δηλοῖ αὐτὸ καὶ εὐριπίδης, εἰπών. εἴ μοι, ἤγουν εἴθε μοι τὸ νέστορος εὔγλωττον μέλος ἀντήνορός τε τοῦ φρυγὸς δοίη θεός. τὸ δὲ σὺν ἄρθρῳ εἰπεῖν τοῦ νηληϊάδαο, ἐξοχήν τινα ἐμφαίνει τοῦ γέροντος νέστορος. ἢ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μάλιστα νηλέως. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι διομήδους μὲν καὶ μενελάου καὶ ἀντιλόχου τίνες ἦσαν ἵπποι, ἐρεῖ. εὐμήλου δὲ, οὔ. ποιεῖ δὲ τοῦτο, διὰ τὸ ἤδη ἐν τῇ βοιωτίᾳ ἱστορῆσθαι τὸ καλλιστεῖον τῶν τοῦ εὐμήλου ἵππων. ὅθεν ἀρκεῖται νῦν εἰπὼν τὸ, ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο. ἤγουν τῇ ἡνιοχικῇ τέχνῃ, ὡς τῶν ἵππων ἤδη δεδηλωμένων. ἅμα δὲ καὶ ἄλλως οἶδεν ὁ ποιητὴς οἷς ἐκπεσεῖται τοῦ πρώτου ἄθλου ὁ εὔμηλος, ὀκνεῖ ἐνδιατρίψαι τοῖς κατ' αὐτόν. ἦσαν δὲ ἵπποι τοῦ διομήδους μὲν, οἱ τοῦ αἰνείου. φησὶ γάρ. ἵππους δὲ τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὓς ποτε ἀπηύρα ἤτοι ἀφείλετο αἰνείαν. αὐτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν ἀπόλλων. καὶ ὅρα ἐνταῦθα ἱστορίας κεφαλαιωτικὴν συντομίαν, δι' ἧς ὁ ἀκροατὴς τὰ περὶ τῶν τοιούτων ἵππων ἀναμνηστικῶς καὶ νῦν ἔγνω μαθών. οὓς καὶ τρωοὺς λέγει. ὅπερ ἕτερόν ἐστι παρὰ τὸ, τρώϊοι ἵπποι. τοῦτο μὲν γὰρ, τοὺς τοῦ τρωὸς δηλοῖ μάλιστα. τρωοὶ δὲ ἵπποι ἁπλῶς, οἱ τρωϊκοὶ ἐθνικῶς. φησὶ γάρ. ἵππους δὲ τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγεν, ὡς κατωτέρω ἐρεῖ. ἄλλως γοῦν, ἡ κοινὴ χρῆσις δοτικῇ τὸ ὑπάγειν συντάσσει. καὶ οὗτοι μὲν ἵπποι τοῦ διομήδους. μενέλαος δὲ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους, αἴθην τὴν ἀγαμεμνονέην τὸν ἑόν τε πόδαργον, ἤτοι τὸν ἴδιον ἵππον τὸν οὕτω καλούμενον πόδαργον. ὅπερ ἄλλοι ἐπίθετον ἵππου ἔγραψαν κατὰ τὸ, ὁ τὴν πόδαργον ψύλλαν ἡνιοστροφῶν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἀγαμεμνονέην, φησὶν, τὴν ἀγαμέμνονι ἔδωκεν ἀγχισιάδης ἐχέπωλος, δῶρ' ἵνα μή οἱ ἕποιτο ὑπὸ ἴλιον ἠνεμόεσσαν, ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε ζεὺς ἄφενος. ναῖε δ' ἐν εὐρυχόρῳ σικυῶνι, οὔσῃ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν τοῦ ἀγαμέμνονος βασιλείαν. εἶτα συμπεραίνων, φησὶν ἐπαναληπτικῶς. τὴν, ἤγουν ταύτην ὑπὸ ζυγὸν ἦγε. μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν, ἤτοι πάνυ ἐφιεμένην δραμεῖν. ὅπερ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἔπαινον τοῦ μενελάου εἶναι ὡς δυναμένου κατευθύνειν τὸ ἐξ ἀνομοίων ζεῦγος, καὶ ἐξισοῦν τῷ ποδάργῳ, τὴν ἰσχανόωσαν δρόμου, καὶ μὴ διδοῦσαν τῷ ποδάργῳ ἀνοχήν. παρασημειοῦται δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς κατὰ τὴν θήλειαν αἴθην, ὑπαινίττεται ὁ ποιητὴς περὶ μόνα τὰ παιδουργὰ μόρια διαφέρειν ἄρρεν καὶ θῆλυ. κατὰ δὲ ἀρετὴν καὶ τὰ λοιπὰ, οὐδεμίαν αὐτοῖς εἶναι διαφοράν. παρασημαίνονται δὲ καὶ τὸ τῶν ἀδελφῶν φιλάδελφον. οὐ γοῦν ἐντυγχάνει ὁ μενέλαος περὶ τῆς αἴθης τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλ' αὐτεξουσίως τῷ ἰδίῳ ποδάργῳ συζευγνύει αὐτήν. εἰ μὴ ἄρα κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἐντυχεῖν περὶ ταύτης τοῦ ἀδελφοῦ νοηθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ οἷον ὁ πλοῦτος καὶ ὅπως φιλοψυχεῖν ποιεῖ τὸν ἔχοντα. κακὸν ἐκεῖνος ὢν δειλὸν ὅ φασι καὶ φιλόψυχον. καὶ μᾶλλον εἴπερ φιλήδονος ὁ πλουτῶν, ὁποῖος καὶ ὁ ῥηθεὶς ἐχέπωλος. ὡς δηλοῖ τὸ, ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων. ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς μὲν, ἵνα μὴ στρατεύσηται, ἀλλ' ἀπολαύοι τοῦ οἴκαδε πλούτου, δῶρον ἐξαίρετον τὴν αἴθην δίδωσι. κακοῦ τούτου οἶμαι κατάρξας ἐκεῖνος τοῦ τῶν ὡς ἂν φορολογός τις εἴποι ἀνὴρ, ἀλόγων ἐκβολῆς. ὁ δὲ ἀγαθὸς βασιλεὺς, κρεῖττον ἡγεῖται πολεμιστὴν ἵππον ἤπερ ἀπόλεμον ἄνθρωπον. δοὺς ἐκείνῳ τρυφᾶν. καὶ ἀλλαξάμενος ἀρετὴν ἵππου, ψυχῆς ἀγεννοῦς. τί γὰρ καὶ ἔδει αὐτῷ ἐν μάχῃ, τοιούτου ἀνδρός; οὕτω κατὰ τὴν διοδώρου ἱστορίαν καὶ σκιπίων ὁ στρατηγὸς, τοῖς πρώτοις τῶν σικελιωτῶν προσέθηκεν, ἢ στρατεύειν μετ' αὐτοῦ εἰς λιβύην, ἢ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς οἰκέτας παραδοῦναι τοῖς μετ' αὐτοῦ. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ τρωϊκὸς μόνον ἀγχίσης, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἑλληνικὸς ὁ τοῦ ῥηθέντος σικυωνίου τυράννου πάππος. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ δῶρον, δῶρα εἶπε. πληθύνας τὸ ἑνικὸν συνήθως, ἵνα ἐνδείξηται τὸ τοῦ δώρου τίμιον. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως ἁπλοϊκῶς ποτε γίνεται, ἤγουν τὸ πληθῦναι τὸ ἑνικόν, ὡς μετ' ὀλίγα ἔχει τὸ, δῶκε μὲν ἀέθλιον δεύτερα. τὸ γοῦν σύνηθες ἦν, εἰπεῖν ἀέθλιον δεύτερον, τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα, ἤγουν ἄεθλον. ἐν γοῦν πάντως ἆθλον ἑνὶ δίδοται. τὸ δὲ ὑπὸ ἴλιον ἀλλαχοῦ ὑπὸ ἰλίῳ λέγων ἀττικῶς, ἐνταῦθα κατὰ αἰτιατικὴν σύνταξιν κοινότερον ἔφρασε. τὸ δὲ ἄφενος, οὐδετέρου γένους ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. παρ' ἄλλοις δὲ, καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος εὕρηται. περὶ δὲ σικυῶνος ἧς καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ μέμνηται, ἰστέον ὅτι δοκεῖ περιεκτικόν τι κοινότερον ὄνομα εἶναι καθὰ κρομμυών, οὕτω καὶ σικυών. τόπος δηλαδὴ περιέχων σικυοὺς ἢ σίκυας. ἐξ ὧν σύγκειται τὸ σικυήλατον. ἐκ δὲ κρομμύων καὶ σικύων, σικυὼν καὶ κρομμυὼν τὰ τοπικά. ὧν παράγωγα, ὁ σικυώνιος καὶ ὁ κρομμυώνιος. ὧν θηλυκὰ, ἡ σικυωνία αἴθη, καὶ ἡ κρομμυωνία σῦς. παρώνυμον δὲ τῇ ὁμηρικῇ σικυῶνι, καὶ ὑπόδημα σικυώνιον. παραφέρονται δὲ τὰ τοιαῦτα ὡς καὶ

ἱστορία δηλοῖ λέγουσα Πολυπέρχοντα τὸν ἔνδοξον Μακεδόνα στρατηγὸν ἐνδυόμενον κροκωτὸν καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. τὸ δὲ ἰσχανάαν. λέξις αὕτη οὐδὲν χρήσιμος αὐτὴ καθ' αὑτὴν λόγῳ πεζῷ, γίνεται κατὰ τρεῖς παραγωγὰς καὶ αὐτή. ἔχω γὰρ τὸ ἀντέχομαι. ἀφ' οὗ, ἴσχω. ἐξ οὗ, ἰσχαίνω, ἀπ' αὐτοῦ, τὸ ἰσχανῶ. ταῦτα καὶ περὶ τὸ κατὰ Μενέλαον. ἐπὶ δὲ Ἀντιλόχῳ, οὐ λαλεῖ πλέω, ἀλλ' ἢ μόνον ὅτι εὔτριχας ὡπλίσατο ἵππους. καὶ ὅτι Πυλοιγενέες αὐτῷ ἵπποι ὠκύποδες ἔφερον ἅρμα. οὐ γοῦν εἶχόν τι ἐπίσημον οἱ γέροντες ἵπποι οὗτοι ὡς ἱστορηθῆναί τι καὶ περὶ αὐτῶν. ὡπλίσατο δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ εὐτρέπισε τοῖς ὅπλοις, ὅ ἐστι τοῖς ἡνιοχευτικοῖς τεύχεσιν ἢ ὀργάνοις ἢ σκεύεσι. τὸ δὲ Πυλοιγενέες, ἀπὸ τοῦ Πύλος γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ι. ὁμοίως τῷ ὀλοότροχος ὀλοοίτροχος. ὁδοδόκος ὁδοιδόκος. ὁδοπόρος ὁδοιπόρος. ἣν δὲ οὐκ ἔξω λόγου καὶ διὰ τοῦ η γράφεσθαι τροπῇ τοῦ ο εἰς η. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ταχέες ἱππῆες ἄγρεθεν, τὸ μὲν ταχέες, ἐπιρρηματικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ κατὰ τάχος. τὸ δὲ ἄγρεθεν, δύναται μὲν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγείρω εἶναι, μάλιστα δὲ τὸ ἀνέστησαν δηλοῖ ἐκ τοῦ ἐγείρω. διὸ ἐπῆκται αὐτίκα τὸ ὦρτο. ταυτὸν ὂν τῷ, ἀνέστη ἐκπηδήσας. κάλλιον δὲ ὡς ἐν ποιήσει τὸ ὦρτο, διὸ καὶ δὶς ἐρρέθη. ὥσπερ καὶ τό, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν. καθὰ προέκκειται. Ὁ πότι ἰδυίῃ νοήμονι ἀνδρὶ ἀγαθά τις συμβουλεύεται, οἰκεῖον ῥηθῆναι τό, ὅδ' ἄγχι παραστάς, μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ. καθὰ καὶ Νέστωρ μυθεῖται τῷ υἱῷ πεπνυμένῳ ὄντι ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. διὸ καὶ ὁ πατὴρ ἐρεῖ ὡς οὔ σε χρὴ μάλα διδάσκειν. Ἔνθα καὶ ὅρα τὸ μάλα, διδαχθείη μὲν γάρ ποτε καὶ ὁ εἰδώς, οὐ μὴν μάλα κατὰ τὸν ἀΐδριν. θεοφιλεῖ δὲ σοφῷ πρέπει τό, ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησε θεὸς καὶ ἐδίδαξε παντοῖα, διὸ καί σε διδασκέμεν, οὔ τι μάλα χρεώ. οἶσθα γὰρ εὖ. παρῳδηται δὲ ταῦτα ἐξ ὧν ὁ Νέστωρ ἐνταῦθα νῦν λέγει τῷ υἱῷ ὅτι Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἱππότα ἱπποσύνας αὐτὸν ἐδίδαξαν παντοίας. διὸ οὐ χρεία διδασκαλίας αὐτῷ. οἶσθα γάρ φησιν εὖ περὶ τέρματα ἑλισσέμεν, ὅ ἐστι κάμπτειν περὶ τὸ τέλος τῆς νύσσης, ἔνθα οὕτω προοιμιασάμενος ὁ γέρων, καὶ σεμνύνας τὸν υἱὸν ὡς μὴ διδασκαλίας δεόμενος, ἐπάγει. ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι τουτέστι βραδύτατοι θείειν ὅ ἐστι θέειν. τῷ τ' οἴω ἤγουν διὸ οἴομαι, λοίγια ἔσεσθαι. λοίγια λέγων, τὸ τῆς νίκης ἐκπεσεῖν, οἷα τοῖς φιλοτίμοις ὀλέθριον. εἶτα τρίων ὁ γέρων ἀντανίσωσιν, λέγει ὅτι τῶν δ' ἄλλων ἵπποι μέν, ἔασιν ἀφάρτεροι τουτέστι ταχύτεροι. ὡς ἄφαρ ἤγουν εὐθέως καὶ οὐκ ἐκ περιόδου τινὸς κατευστοχοῦντες τῆς νίκης, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ πλείονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι. καὶ ἔστι τὸ νόημα τοῦ γέροντος ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, ὅτι σὺ μὲν ὦ υἱέ, εἰδήμων, βραδίστους δὲ ἵππους ἔχεις. τοῖς δέ, οἱ μὲν ἵπποι ταχεῖς. αὐτοὶ δέ, βραδεῖς βουλεύσασθαι. διὸ βουλευτέον σοι, καὶ εὐθὺς δεικνύων ἐπιχειρηματικῶς καὶ γνωμολογικῶς ὅτι τὰ κατ' ἀνθρώπους ἐν οἷς καὶ τὸ ἱππεύειν. μήτι τουτέστι μήτιδι καὶ βουλῇ ἀνύονται, φησὶ πρῶτον μέν, ἀλειπτικὸν εἰς ἀγῶνα νόημα τό, ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ φίλος μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἵνα μὴ ἡττηθῇς. εἶτα πιστούμενος ἐπαγωγικῶς διὰ δρυτόμου καὶ κυβερνήτου καὶ ἡνιόχου τό, πάντα βουλῇ καὶ τέχνῃ κατορθοῦσθαι, πρῶτος γάρ φασιν Ὅμηρος τῇ κατὰ φιλοσόφους ἐπαγωγῇ ἐνταῦθα χρᾶται ἤγουν τῇ τοῦ καθόλου πιστώσει ἐκ μερικῶν, φησίν. μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι. μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο. καὶ ὡς μέν ἐστι κυβερνήτου σοφία καὶ βουλευτικὴ μηχανή, πᾶς οἶδεν. ἔστι δὲ τέχνη καὶ δρυτόμου, τὸ κατὰ φύσιν τὰς τῶν ξύλων φασὶν ἁρμονίας κόπτειν. καὶ μὴ δὲ πρὸς ἀντίπνοιαν ἀνέμου, ἀλλὰ πρὸς πνεῦμα. ὡς ἂν ὠθούμενα πνεύματι, κατακλᾶται τάχιον. σοφίας δὲ εὕρημα καὶ οἱ σφῆνες. βουλὰς δὲ ἡνιοχικάς, ὁ γέρων ἐνταῦθα κατωτέρω παραδώσει τῷ υἱῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρματ' ἑλισσέμεν, οἰκεῖον ἐξ ἡνιόχων μετενεχθῆναι εἰς πάντα τὸν εὖ τοῦ κατ' αὐτὸν στοχαζόμενον πέρατος. τὸ δὲ βάρδιστοι, ἐκ τοῦ βράδιστοι μετατέθειται διὰ μέτρον. ἀνάπαλιν ἤπερ τό, δρατὰ σώματα ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἤγουν δαρτά. γυμνὰ δέρματος. τὸ δὲ σέθεν αὐτοῦ, πάνυ σεμνύνει τὸν Ἀντίλοχον. οὐ γὰρ μόνον φησὶ τοῦ πατρὸς διδάσκοντος, ὑπερτερεῖς ἄλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σὺ καταμόνας βουλευόμενος. Ὅρα δὲ καὶ τό, μή σε παρεκπροφύγῃ ἄεθλα. δοκεῖ γὰρ ἄπορον πῶς ἂν τὸν Ἀντίλοχον ὅπως ἂν καὶ ἱππεύσῃ, παρεκπροφύγῃ ἄεθλα, ὅπου καὶ ὁ ἔσχατος, ἄεθλον λήψεται. λύεται δὲ ἡ ἀπορία, ἐκ τῆς δεξιᾶς ῥητορείας τοῦ γέροντος, ὃς τὸν υἱὸν εἰς νίκην ἐρεθίζων, παραδηλοῖ ὡς ὁ τὸ ἔσχατον ἄεθλον λαβών, οὐκ ἄεθλον ἔλαβε. καὶ οὕτως ὑπαλείφει αὐτόν. μονονουχὶ λέγων, ὡς εἴπερ ἄεθλον τὸ ἐπὶ νίκῃ, τὸ ἔσχατον οὐκ ἄεθλον. ἀλλὰ τοῦτο μέν, ῥητορικώτερον. ἀληθῶς δέ, ἄεθλον καὶ ἐκεῖνό ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ νικῶντι, ἀλλ' ἀγωνιζομένῳ διδόμενον. ἄεθλα γὰρ τὰ τεθέντα πάντα εἶπε καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἱππεῦσι μὲν πρῶτα, ἀγλαὰ ἔθηκεν ἄεθλα. ὅμως μέντοι, οὐδενὶ τῶν ἐνταῦθα ἱππέων ἠξίωσεν ὁ ποιητὴς τὸ πέμπτον ἄεθλον δοῦναι, ἀλλ' ἀρετῇ ἀπρακτούσῃ τῇ τοῦ Νέστορος, αὐτὸ δίδωσιν. ἴσως γὰρ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ υἱῷ νενίκηκέ πως διὰ τῆς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι συμβουλῆς. διὸ καὶ χρεία καὶ αὐτῷ ἐπάθλου τινός. ἔτι δὲ λυθήσεται ἡ ἀπορία, προσυπακουομένου τοῦ, κρείττονα. ἵνα ᾖ, μή σε παρεκφύγῃ ἄεθλα τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἄεθλον περιλειπόμενα κρείττονα. ὅπερ Νέστωρ μὲν οὐκ εἶπεν, ὀκνῶν ἴσως τὴν λέξιν, διὰ τὸ δυσοιώνιστον. ἤθελε γοῦν τὰ πρῶτα εἰπεῖν ὃ πάλιν τῷ υἱῷ βραδίστους ἵππους ἔχοντι δυσχερές. διὸ καὶ ἄμφω σεσίγηκεν. οὔτε πρῶτα εἰπών, διὰ τὸ δύσελπι, οὔτε τὰ μετ' αὐτά, ἵνα μὴ οἰωνίσηται. Ἀντίλοχος δὲ προϊὼν καὶ ὁρῶν ὡς οὐ νικᾷ, φησίν. εἴπερ φερόμεθα χεῖρον ἄεθλον, ἤγουν τὸ μετὰ τὸ πρῶτον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ ῥήτωρ ἠρκέσθη ἐμφήνας ἆθλον ἀγαθὸν

καὶ

καὶ οὐκ ἔσχατον, ἐν τῷ, πληθυντικῶς καὶ οὕτω σεμνῶς εἰπεῖν ἄεθλα. Τὸ δὲ μῆτι ὅ ἐστι τῇ βουλῇ, οὐκ ἀπὸ τοῦ μήτιδι γέγονε κατὰ ἀποκοπήν. συνεστέλλετο γοῦν ἂν ἡ τούτου λήγουσα καὶ προπερισπᾶτο ἡ λέξις. ἀλλ' ἔστι μῆτις μήτιδος, καὶ ἰωνικῶς μήτιος. ὡς θέτις θέτιος. μῆνις μήνιος. ἡ δοτικὴ μήτιι καὶ κατὰ κρᾶσιν μήτι. Ἔνθα καὶ ὅρα ὅτι ἀσυνήθους τῆς λέξεως οὔσης, καὶ συνεμπιπτούσης κατὰ προφορὰν τῷ, μήτι ἐπιρρήματι, ἔφθη ὁ ποιητὴς ῥῆμα τε εἰπὼν τὸ μητίσασθαι, καὶ μῆτιν τὴν βουλὴν, ἵνα ὁ ἀκροατὴς ἀκούσας τὸ μήτι, ἐπὶ τῆς βουλῆς συστοίχως νοήσῃ καὶ αὐτό. κάλλους δὲ ποιητικὸν τὸ, κατὰ σχῆμα ἐπαναφορᾶς ἐν τρισὶ στίχοις τεθῆναι τὸ μῆτι κατ' ἀρχάς. Ἐρέχθεσθαι δὲ κατὰ ὀνοματοποιΐαν, τὸ ἐρεθίζεσθαι. δῆλον πάντως ὂν παρὰ τὸ ὀρεχθεῖν, ὃ πρὸ μικροῦ εἴρηται. Ὁ δὲ τέχνης ἱππικῆς λόγους ἐκτιθεὶς ὁ νέστωρ τῷ υἱῷ, ἄρχεται πρῶτον ἐκ τοῦ ἐναντίου. λέγων, ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς ἤγουν πέποιθε κατά τινας. ἢ μάλιστα, πεποιθὼς εἴη κατὰ σχῆμα ἐλλείψεως, ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα. ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον. οὐδὲ κατίσχει, ἤγουν οὐ κατέχει ἐπὶ πολὺ ἑλισσομένους, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ἀνὰ δρόμον πλανωμένους. Καὶ ὅρα ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ νοήματος τούτου, ἐκ περισσοῦ κείμενον τὸν ἀλλὰ σύνδεσμον, καὶ οὐδεμίαν δηλοῦντα ἑρμηνείαν αὐτῷ ἀνήκουσαν. εἶτα ὁ γέρων μετὰ τὸ ἐξ ἐναντίου νόημα ἤγουν τὸ περὶ ἡνιοχικῆς ἀτεχνίας, πρὸς τέχνην λαλῶν, φησίν. ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν. οὐδέ ἑ λήθει ὅπως τὸ πρῶτον τανύσει βοέοισιν ἱμᾶσι. τουτέστιν οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν πῶς ἡνιοστροφήσει τοὺς ἵππους, τὸ πρῶτον. ἤγουν πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως τοὺς ἵππους δηλαδή. οὐ μὴν ἀφραδέως κατὰ τὸν προρρηθέντα. καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, ἤγουν ἐπιτηρεῖ τὸν προελαύνοντα, ἁμιλλώμενος μὴ λιπέσθαι πολύ. Κέρδεα δὲ εἶπεν, οὐχ οὕτω τοὺς δόλους, ὅσον τὰς ἁπλῶς κερδαλέας, ὅ ἐστιν ἐπωφελεῖς ἐπινοίας. Τὸ δὲ ὃς ἵπποισι καὶ ἅρμασι πεποιθὼς, ἕτεροι γράφοντες πέποιθεν, ἀφίενται πραγμάτων διὰ τὸ κοινὸν τῆς συντάξεως. Τὸ δὲ αἰεὶ, ἐπίτασιν ἔχει προσοχῆς. οὐ γὰρ ἁπλῶς χρὴ τὸν ἡνίοχον τέρμα ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ αἰεί. Τὸ δὲ στρέφει ἐγγύθεν, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ, ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεσθαι ἔνθα καὶ ἔνθα. ἑλίσσεται μὲν γάρ τις ποτὲ ὡς εἰκὸς, οὐ μὴν ἐπὶ πολλὸν, ὃ δὴ πλανᾶσθαι τοὺς ἵππους ποιεῖ. Βοέους δὲ ἱμάντας λέγει, ἅπερ κατωτέρω ἡνία φησί. Τὸ δὲ ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, πρός τε τὸ, οὐδὲ κατίσχει ἀντίκειται, καὶ πρὸς τὸ, ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεσθαι καὶ πλανᾶσθαι δὲ τοὺς ἵππους, ὅτε οὐδὲ δύναται τὸν προὔχοντα δοκεύειν ὁ οὕτως ἀτέχνως ἡνιοχεύων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὃς κέρδεα οἶδεν, αἰεὶ τέρμα ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν οὐδέ ἑ λήθει, παραίνεσίς ἐστι τοῦ πάντα συνετὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ κατ' αὐτὸν τέλος ὁρᾶν. μιμήσεως δὲ ἀγαθῆς τὸ, ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ τὸν ἁπλῶς προὔχοντα δοκεύων ἐπὶ καλῷ, ἀγαθόν τι μιμεῖται. ὁμοίως δὲ, δῆλον καὶ ὅτι ὁμώνυμος λέξις τὸ προὔχειν. καὶ ἐνταῦθα μὲν ὡς προεδηλώθη, τὸ ἔμπροσθεν ἐλαύνειν δηλοῖ. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' ὅμηρον καὶ ἐπὶ ὑπεροχῆς τίθεται. οὕτω γοῦν προὔχοντας τοὺς ἐν ἀξίαις φαμέν. παρὰ μέντοι εὐριπίδῃ ὁ προὔχων τοῦ ἀσκοῦ πούς, ἑτεροίαν ἔννοιαν ἔχει. ὁποίαν τινὰ καὶ ἐν τῇ φῖ ῥαψῳδίᾳ τὸ, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι ἀσπίδα ἐρείσας. ἐν τούτοις δὲ ἰστέον ὅτι τε καλῶς προὔχοντα τὸν προελαύνοντα νοοῦμεν, ἐπειδὴ καὶ ἔχειν λέγεται τὸ ἡνιοχικῶς ἐλαύνειν κατὰ τὸ, ἔχε μώνυχας ἵππους. καὶ ὅτι τὸ τὸν προὔχοντα δοκεύειν, καὶ γυναικὶ μαχλάδι σκωπτικῶς ἂν ἐπιρρηθείη τῇ κατ' εὐριπίδην εἰπεῖν φιλάνδρῳ. αἱ γὰρ τοιαῦται, τὸν προὔχοντα καὶ αὐταὶ δοκεύουσιν. οὐ τὸν ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ τὸν ὡς εἴρηται ἀσκοῦ προὔχοντα πόδα, ἤγουν τὸν τοῦ κατ' ἄνθρωπον σώματος προϊσχόμενον. δῆλον γὰρ ὅτι καθὰ θύλακος τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, οὕτω κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἀσκός. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ προὔχειν, ἔστι καὶ παθητικὸν παρὰ σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, τάδε μὲν σὺ προὔχοιο, ἤγουν προφασίζοιο. τὸ δὲ τοιοῦτον προὔχεσθαι, προΐσχεσθαι κοινότερον λέγεται. καθ' ὃ λόγῳ συστοιχίας τροπικῆς, καὶ τὸ προΐσχεσθαι χεῖρας εἰς ἱκετείαν καὶ βρέφος δὲ εἰς ἀφόδευμα καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι σαφοῦς γνωρίσματος τὸ, σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀειφαδὲς οὐδέ σε λήσει.

Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης.
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης. τὸ μὲν, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.
Λᾶε δὲ τοῦ, ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς.
Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
Ἤ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Ὣ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους.
Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν. ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον,

Ὅτι ἡ τοῦ ἱππικοῦ δρόμου νύσσα ἤτοι ὁ καμπτὴρ, τοιαύτη τις ἦν τοῖς ἐνταῦθα ἱππεῦσιν ὡς εἰκὸς καθὰ δηλοῦται διὰ τοῦ νέστορος. ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυια, ὑπὲρ αἴης. ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης. τὸ μὲν, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. λᾶε δὲ ἤγουν λίθοι τοῦ, ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ, ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. ἤ τευ ἤγουν ἤ τινος σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατε-

θνήσκοντος, ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκεν ἀχιλλεύς. Καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον ἔθηκεν. οὐ γὰρ συνήθως εἴληπται, ἀλλὰ δηλοῖ τὸ ὥρισε. προϊὼν δὲ, ἄλλως ἐρεῖ. σήμηνε τέρματ' ἀχιλλεύς. ὡς ταυτὸν ὂν ἐνταῦθα, εἰπεῖν ἔθηκεν, ἢ ἐσήμηνε τέρμα. Ὅρα δὲ οὐ γρῖφον τὸ, τέρματ' ἔθηκεν. εἰ γάρ τις γράψοι ἐν χρόνῳ παρακειμένῳ αὐτὸ ἵνα ᾖ τέθεικε τέρμα, ἔχοι ἂν καὶ οὕτω λόγον καὶ οὐκ ἐξουθενοῖτο. ἀκολουθητέον δὲ ὅμως τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις.

Κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριφθήτω,
Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο, λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατά θ' ἅρματα ἄξῃς.
Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
Ἔσσεται. ἀλλὰ φίλος φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι.
Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθοι.
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν.
Ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί.

Σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔθηκε τέρματ' ἀχιλλεύς, ῥητῶς γὰρ ὁ ποιητὴς αὐτὸ οὐκ ἔγραψεν. ἀλλ' ὁ νέστωρ οἷα εἰδὼς, λαλεῖ. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ἐν τῷ, σήμηνε δὲ τέρματ' ἀχιλλεύς. ὁμοίως νοητέον ὅτι ἤδη φθάσας ἐσήμηνε κατὰ τὸν λόγον τοῦ νέστορος. Ὅρα δὲ εἰσβολὴν διηγήματος ἐν τῷ, ἕστηκε ξύλον, ἁπλῆν καὶ σαφῆ ὡς τῷ νῦν καιρῷ ἔπρεπε. Τὸ δὲ αὖον, κοινῶς μὲν, ψιλοῦται. ἐν δὲ τοῖς ἀπίωνος καὶ ἡροδώρου φέρεται, ὅτι δασυντέον τὸ αὖον. καὶ ἔστιν ἀττικὸς ὁ πνευματισμὸς οὗτος' καὶ ἐν τῷ αὐαίνω. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἀφαυαίνειν παρὰ τῷ κωμικῷ. εἴρηται δὲ περὶ τοιούτου πνευματισμοῦ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. πρωτότυπον δὲ τούτων τὸ αὔω. ἐξ οὗ καὶ πυραύστης ζωΰφιον καταπετόμενον φλογὸς καὶ οὕτως ὀλλύμενον. ὅθεν παροιμία τὸ, πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν καὶ ῥᾳδίως καὶ ἑκουσίως θνησκόντων ἀγεννῶς ἐξ ἀφροσύνης. Τὸ δὲ ὄργυια, κἂν ταῦθα περιπροξύνεται εἰ καὶ ἡ κοινὴ χρῆσις προξύνει αὐτό. Τὸ δὲ ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, πιθανεύεται ἀλήθειαν τῷ διηγήματι. ὡς τῶν μὲν γινωσκομένων, ἀνενδοιάστως λεγομένων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, διαζομένων δὲ τῶν μὴ ἐγνωσμένων. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ἢ σῆμα παλαιοῦ τάφου, ἢ νύσσα. Τὸ δὲ, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, ἐκ τοῦ τέλεως εἴρηται τῷ γέροντι. ὡς ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη τοῦ ξύλου ἐξαρκέσαντος ἵστασθαι. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ἑλληνικὴν ὅρα παίδευσιν ἐφ' οἷς εἴτε νύσσα τὸ ξύλον εἴτε σῆμα, οὐδεὶς αὐτὸ μετέστησεν, ἵνα μὴ ἀφανίσῃ μνήμην ἀγαθήν. προσνεμητέον δὲ μᾶλλον τῇ δρυῒ τὸ ὑπὸ ὄμβρου ἄσηπτον. τῇ πεύκῃ γὰρ οὐκ ἔπι τοσοῦτον. Τὸ δὲ ἐρηρέδαται, δηλοῖ μὲν τὸ, ἔχουσιν ἑδραίωσιν ἐν τῇ ἔρᾳ. πῶς δὲ γίνεται, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. Τὸ δὲ λευκώ, πρὸς πιθανότητά τινα εἰδήσεως εἴρηται, ὡς σεσημειωμένων ὄντων καὶ τῶν λίθων. τοιοῦτον δέ που καὶ τὸ, λίθον τρηχὺν μέλανα. εἰώθεια δὲ ἡ διὰ λίθων ἔρεισις τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἑστηκότων ξύλων. Ξυνοχὴ δὲ ὁδοῦ, ἡ στενότης καὶ ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν σύμπτωσίς τε καὶ σύγκλεισις. ὅθεν καὶ τὸ ἐπὶ στήθεσι συνοχωκότε ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. κατὰ δὲ παλαιοὺς εἰπεῖν, συνοχή ἐστι τὸ τῶν σταδίων σιγματοειδές. ὁποῖον μάλιστα τὸ κατὰ τὸν καμπτῆρα, εἴτουν τὴν νύσσαν. αὐτοὶ δέ φασι, καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀγάλματα ἦσαν τοῖς τύμβοις ἐφεστάμενα, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ξύλα ὡς ἐνταῦθα φαίνεται, καὶ λίθοι ἀεικόνιστοι. διὸ καὶ ὁ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐλπήνωρ, εὐῆρες ἐρετμὸν ἐθέλει στῆναι ἄνω τοῦ κατ' αὐτὸν τύμβου. Λεῖον δὲ ἱππόδρομον λέγει, τὸ περὶ τὸν καμπτῆρα μάλιστα χωρίον τὸ ἐν ξυνοχαῖς ὁδοῦ, περὶ οὗ ἦν ὁ λόγος. λέγει δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, τέρματα τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ. τὸ γὰρ ἄλλο πᾶν, οὐκ ἦν εἰκὸς λεῖον εἶναι. ὡς δηλώσει καὶ ὁ ῥωχμὸς ὁ τὸν μενέλαον ἀποκωλύσας τοῦ κατ' εὐθὺ δρόμου. Ἐν δὲ τῷ, ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο καὶ ἑξῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἀρίσταρχος γράφει. ἢ τό γε σκῖρος ἦν. νῦν αὖ θέτο τέρματ' ἀχιλλεύς, ἑνὸς τούτου στίχου τεθέντος ὑπ' ἐκείνου ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω γραφέντων δύο. καί φασι, σκῖρον τὴν ῥίζαν λέγεσθαι παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι. ὅθεν καὶ σκίρον, τὸ σκιάδιον παρὰ ἀττικοῖς. ἐπεὶ δὲ σκίρου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ σκιράδος ἀθηνᾶς. καὶ ὅτι ὁ σκῖρος. καὶ γύψον, ἢ γῆν γυψώδη δηλοῖ. σημαίνει δὲ καὶ τυροῦ ῥύπον, ἐξ ὧν καὶ τὸ σκιροῦσθαι ῥῆμα, ἀλλαχοῦ παρεσημάνθη καλῶς. ἐπὶ δὲ τούτοις, ὁ γέρων νέστωρ ὑποτίθεται τῷ παιδὶ, ὅπως χρὴ τόν τε δεξιὸν ἵππον διατίθεσθαι ἐν τῷ ἱππεύειν, τόν τε ἀριστερόν. καὶ ὅπως δεῖ αὐτὸν κλινόμενον ἐν τῷ κάμπτειν, σχηματίζεσθαι. καὶ τῷ δεξιῷ μὲν, ἀπειλησάμενον καὶ κεντήσαντα, εἶξαι τὰ ἡνία. τῇ δὲ νύσσῃ τὸν ἀριστερὸν ἵππον ἐγχρίπτειν. ἔστι δὲ ἡ ὅλη αὕτη φράσις τοῦ ποιητοῦ, τοιαύτη. σκληρότερον ἔχουσα διὰ τὸ τοῦ λέγοντος ἐναγώνιον καὶ σύντονον. καὶ οὐδὲ ἐσκευασμένη ὅλως πρὸς λειότητα γραφικήν. ᾧ τουτέστι τῷ τέρματι σὺ μάλ' ἐγχρίψας, ἐλάαν σχεδὸν, ἤγουν ἐγγὺς ἔλαυνε ἅρμα καὶ ἵππους. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι τουτέστι κλίθητι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ ἦκ' ἐπαριστερὰ τοῖιν ἤγουν τούτων τῶν δύο ἵππων. ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον, κένσαι ὁμοκλήσας. εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν. ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, ὡς ἄν τοι πλήμνη γε ἡ καὶ ἀλλαχοῦ περιγραφεῖσα, δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου ποιητοῖο. τού-

τέστιν

τέτριμ ὡς αὖ τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος τὸ κατὰ τὸν χνοχόν, τοῦτο γάρ ἐστι πλήμνη χνόης, δόξῃ ἐγγύσαι ἄκρα τῇ νύσσῃ περὶ ἣν ὁ λίθος. λίθου δέ φησιν ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, μήπως ἵππους τε τρώσῃς καθ' ἅρματα ἄξῃς, χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἔλεγχος δέ σοι αὐτῷ ἔσσεται ἢ ἔσεαι. Καὶ ὅρα ἐνταῦθα τέσσαρας ταύτας ἐννοίας αἰτιολογικὰς δυσὶ στίχοις ἐμπεριγραφείσας κομματικῶς διὰ τὸ σπεύδειν τὸν ταῦτα λαλοῦντα. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι εὔπλεκτον δίφρον φησίν, ἐπεὶ εἶχέ τι πλέγματος. ὡς δεδήλωται ὅπου ὁ ποιητὴς ἔφη ἱμάντεσσιν ἐντέταται. καὶ ποίων δὲ δίφροις εὐπλεκέας ἐρεῖ, ὡς μὴ γομφωτοὺς ὄντας καὶ κολλητοὺς ὅ ἐστιν ἡρμοσμένους ἐξ ὕλης βαρυτέρας, ἀλλὰ καὶ ἔκ τινων πλεγμάτων εὐθετισμένους διὰ ἐλαφρότητα. κύκλον δὲ ποιητὸν λέγει, ζωὴν θέως τὸν τοῦ ἅρματος χνοχόν, ὡς ἐστι αὐτὸν εὖ πεποιημένον. ἢ καὶ πρὸς διαστολὴν τῶν παρὰ τοῖς σοφοῖς διαιρουμένων κύκλων. Τὸ δὲ προσηρεῖσαι λίθῳ, εὐφήμως καὶ γλυκέως κατ' ἀφέλειαν ἐνταῦθα, εἶπε λίθου ἐπαυρεῖν ἤτοι ἀπολαῦσαι, οὐκ εἰς ἀγαθόν τι δηλαδή, ἀλλ' εἰς κάκωσιν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ τρώσῃς, ἀντὶ τοῦ βλάψῃς ἰωνικῶς, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐν τῷ, οἷός σε ῥάψμελιηδὴς, ἤγουν βλάπτει. καὶ οἶδε τὴν τοιαύτην σημασίαν καὶ Ἡρόδοτος. ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις, ὡς ἐστι τὸ τρῶ τὸ τιτρώσκω, ἐξ οὗ ὡς ἐστιν ἀλλαχοῦ προεσημάνθη, καὶ τὸ τετραίνω καὶ ὁ τόρνος. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατά τε ἅρματα ἄξῃς χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοις ἔσῃ. ὡρμήθη γράψαι τις τὸ ἰαμβεῖον ἐκεῖνο. σὸν ἅρμα, χάρμα καὶ γέλως ἐφθάσε. κεῖται δὲ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ μετ' ὀλίγα, καὶ τό, ἕλῃ ἀντὶ τοῦ καταλάβῃ ἐν τῷ στίχῳ. φησὶ γοῦν ὡς εἰ πρὸς νύσσῃ γε παρεξελάσηθα διώκων ἤτοι σπουδαίως θέων ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται, οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὔτε παρέλθοι. ἤγουν οὔτε ἐγγύσει, οὔτε νικήσειας. Καὶ ὅρα τὸ παρέλθοι κυριολεκτούμενον ἐνταυθοῖ. ἐξ οὗ τέτραπται ἀλλαχοῦ τό, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι. Ὅτι χρήσιμον εἰς προσοχὴν τό, ἀλλὰ φίλος ἤγουν ὦ φίλε φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἔσω. Ὅτι ὁ πολυΐστωρ Νέστωρ θαρρύνων τὸν υἱόν, λέγει ὡς εἰ πρὸς τὴν νύσσαν ὡς προηγγέλθη παρεξελάσει τουτέστι κάμψας παρέλθῃ, οὐδεὶς αὐτὸν νικήσει, οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν. ἢ τοὺς Λαομέδοντος οἳ ὡς δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνθάδε τέτραφον ἐσθλοί. καὶ ἰδοὺ ἱστορίαι χρήσιμοι πρὸς ἵππων σύγκρισιν χορηγηθεῖσαι ἀπὸ Νέστορος. ἀρείων δέ, ἵππου ὄνομα, ᾧ ἐποχούμενος Ἄδραστος ἐν τῷ θηβαϊκῷ πολέμῳ διέφυγε τὸν θάνατον εὐτυχῶς ὡς καὶ ἡ Βοιωτία δηλοῖ. θεῖον δὲ γένος ὁ Ἀρείων, ὅτι κατὰ τὸν μῦθον Ποσειδῶνος ἐστι ἀρπυίας ἢ ἐριννύος γενεαλογεῖται. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν μὲν αὐτὸν Κοπρεῖ δίδωσι τῷ Ἁλιαρτίῳ, Κοπρεὺς δὲ Ἡρακλεῖ. ἐφ' οὗ μαχόμενος, Κύκνον ἀνελών, εἶτα τῷ Ἀδράστῳ αὐτὸν ἐχαρίσατο. ἐπίτηδες δὲ κἀνταῦθα ἵππων ἀρίστων ἐμνήσθη πρὸς πιθανότητα τῶν τοῦ Ἀχιλλέως. περὶ ὧν προγέγραπται. ἀρείων δὲ ὁ μὲν ἵππος, διφθόγγῳ παραλήγεται. καθ' ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸ συγκριτικὸν ὃ δηλοῖ τὸν κρείττονα. τὸ μέντοι κύριον ὁ μελῳδὸς ἀρίων, διχρόνῳ τῷ ι μόνῳ παραλήγεται πρὸς διαστολήν, καὶ τὸ ω δὲ τῆς εὐθείας φυλάσσει ἐν τῇ ἐφεξῆς κλίσει τῶν πλαγίων. Ἱστέον δὲ ὅτι τὰ ἔν ποι τῶν ἀντιγράφων τὸ ὡς εἴρηται ἀρείονα ἵππον, διὰ τοῦ ι καὶ ο μικροῦ γράφουσιν. ὁμοίως τῷ, ἰξίων ἰξίονος, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα μακρῷ διχρόνῳ παραλήγεται. οἱ μέντοι πλείους καὶ ἀκριβέστεροι, διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸν τοιοῦτον ἀρείονα τυποῦσι. καὶ ὅτι ὁ εἰδὼς τί σημαίνει τῷ ποιητῇ τὸ πρὸ ἐξ ἐπίρρημα, καλῶς ἂν εἴποι ἐξ ἐκείνου συντεθεῖναι τό, παρεξέλθῃσθα, ἵνα ἢ παρὲξ ἔλθῃς.

Ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος, ἂψ ἐνὶ χώρῃ
ἕζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους.
Ἂμ δ' ἔβαν ἐς δίφρους. ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.
Πάλλ' Ἀχιλλεύς. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου. μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος.
Τῷ δ' ἐπὶ, Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν. ὕστατος αὖτε,
Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Σταν δὲ μεταστοιχεί. σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ, παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
Ἀντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ὡς μεμνέῳτο δρόμους καὶ ἀληθείην ἀποείποι.

Ὅτι τὴν ὅλην διδασκαλίαν τοῦ γέροντος κόμματι συλλαβών, φησίν. ὣς εἰπών, ἕζετο. ἐπεὶ ἑκάστου πείρατα ἔειπεν. ἤγουν ἐπεὶ τῷ υἱῷ, ἑκάστου πράκτέου πέρας ὑπέθετο. Ὅτι κλήρους ἐβάλλοντο ἤγουν ἔθεντο οἱ ἱππεῖς κατὰ τὴν ὡς εἰκὸς ἔθος. ἔπαλλε δὲ Ἀχιλλεύς. ἐξέθορε δὲ εὐτυχῶς ὁ τοῦ Ἀντιλόχου κλῆρος. μετὰ δὲ αὐτόν, ἔλαχεν Εὔμηλος ὁ τῶν ἄλλων προαναστάς. ἐπὶ δὲ τούτῳ, Μενέλαος. ἐπὶ δ' αὐτῷ Μηριόνης ἔλαχεν ἐλαύνειν. ὕστατος δέ, Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους. Καὶ ὅρα ὅτι τε τρὶς ἐνταῦθα εἶπε τὸ ἔλαχεν, ἐπιμείνας τῇ λέξει διὰ τὸ καίριον. καὶ ὅτι τοὺς μὲν εἶπεν ἁπλῶς ἔλαχεν, ἐλλ-

ψιν ἔχει δύο λέξεων. τὸ δὲ ἔλαχεν ἐλαύνειν, μιᾶς. τὸ γὰρ ἔλαχεν ἐλαύνειν ἵππους. ἀλλ' αὐτοῦ ἐντελέστατα ἔχει. Σημείωσαι καὶ ὅτι τό, ὕστατον τὸν Διομήδην λαχεῖν ἐξόχως ἄριστον ὄντα, διὰ τὸ τοῦ λάχους τε δυσκλήρημα ὅμηρος προεσημήνατο, καὶ εἰς ἔνδειξιν δὲ τοῦ μηδὲν ἂν ἐντεῦθεν αὐτὸν βλαβήσεσθαι, νικήσει γὰρ αὐτοὺς δραμών. τὸ δὲ τοῖς κλήροις λαγχάνειν, ἑτέρωθι προδεδήλωται. Ὅτι οἱ μὲν ῥηθέντες ἱππεῖς, σὰν ἤγουν ἔστησαν μεταστοιχεί, τουτέστιν ἐπὶ στοῖχον καὶ τάξιν τινά. Ἀχιλλεὺς δὲ ὡς καὶ προερρέθη, σήμηνε τέρματα. παρὰ δὲ σκοπὸν ἤτοι κατάσκοπον εἷσεν, ὅ ἐστιν ἐκάθισεν, ἀντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο ἤτοι ἀκόλουθόν ποτε τοῦ Πηλέως. ὡς μεμνέῳτό φησι δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. καὶ τινὲς μέν, γοργῶς ἐνταῦθα φασὶν ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τέρματος καθὰ ἐπὶ τῶν δρομέων, ἡ ἄφεσις. διὸ ἐκεῖνοι μὲν ἐν τοῖς ἑξῆς μεταστοιχεὶ στάντες, οὐ κληροῦνται. οἱ δὲ ἱππεῖς, κλήροισ' βάλλονται περὶ τῆς στάσεως, ἕτεροι δέ, πλατύτερον οὕτω φασίν. μεταστοιχεὶ λέγεται τὸ ἐπὶ στίχον. στίχος δέ, ἡ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν. ὁποία καὶ ἡ τῶν ὁμηρικῶν τούτων ἡνιόχων στάσις. οὐ γὰρ κατὰ μέτωπον ἔστησαν, εἰ γὰρ τοῦτο, τί φασὶν ἔδει κλήρου ἐπὶ τῇ στάσει, τοῖς ἐν ἰσότητι ἱσταμένοις ἐπὶ στίχῳ, ἐὰν κατὰ μόνον τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν ἦν αὐτοῖς διαφορά. ἡ δὲ μεταφορά φασι τοῦ μεταστιχεί, ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν στίχων, οὓς οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς νῦν ἡμεῖς κατὰ μέτωπον ἀλλὰ κατὰ βάθος ἔγραφον. ἓν φασίν. εἶτα ἕτερον. καὶ τρίτον. καὶ τέταρτον. καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοί. ἐξ ὧν ἔστι νοῆσαι, ὡς οὐ κατὰ τὸ λεγόμενον, ἐνορδίνως ἵσταντο οὗτοι κατὰ πλάτος. ἀλλ' ὁ μέν, ἔμπροσθεν, ὁ δ' ὄπισθεν. καὶ μετ' ἐκεῖνον, ἄλλος. καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ κατὰ βάθος τελευταίου. διὸ καὶ ὁ Τυδείδης δυσκληρεῖ ὡς εἴρηται λαχὼν ὕστατος, εἰ καὶ τῇ τῶν ἵππων ἀρετῇ προέδραμεν. ὅτι δέ ποτε καὶ ἡ ἐν βίβλοις γραφὴ οὕτως ἐτάττετο οὐ μόνον πυρκηδὸν καὶ πλινθηδὸν σχηματιζομένη, ἀλλὰ καὶ πυργηδὸν κατὰ βάθος, ὅθεν ἐξεύρηνται καὶ τὰ κοινῶς διπάγια λεγόμενα καὶ τριπάγια, ἑτέρωθεν ἔστι γνῶναι. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι οὐ δολιχὸς ὁ δρόμος, κάμπτουσι γάρ. ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ὁ καμπτήρ, τηλόθεν γὰρ ἐν λείῳ πεδίῳ τὰ τέρματα. διὸ οὐδὲ πολλάκις κάμπτουσιν ὡς οἱ ἐν Ὀλυμπίοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγῶσιν ὕστερον. ἔδει γάρ φασιν ἐγγὺς εἶναι τὸν καμπτῆρα εἰ πολλάκις δηλαδὴ ἔκαμπτον. ἅπαξ οὖν πρὸς τῷ αἰγιαλῷ ὁρῶνται πύματον τελοῦντες δρόμον ἀφ' ὅ ἐστιν ὀπίσω ἐφ' ἁλὸς πολιῆς ἔνθα δηλαδὴ καὶ τὸ τέρμα τὸ ξύλον ἵστατο. καὶ ἅπαξ φιλονεικίας γίνεται περὶ αὐτήν. δίαυλος οὖν φασι μακρότατος, ὁ δρόμος οὗτος τῶν ἱππέων. διὸ καὶ σκοπὸς κάθηται ὁ Φοῖνιξ. καὶ σημειοῦται τηλόθεν τὸ τέρμα, μήποτέ τις λάθῃ κάμψας ἐντὸς τοῦ μακροτάτου δρόμου. καὶ οὕτω μέν τινες μακρὸν εἶναι δίαυλον τὸν παρόντα δρόμον εἶπον. ἕτεροι δέ, πολλάκις κάμψαι τοὺς ἡνιόχους ὑπονοοῦσι διὰ τὸ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ὡς μεμνέῳτο δρόμου ὁ Φοῖνιξ. ἤγουν μνήμην ἔχοι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κάμψεων. ἀκριβέστερον δὲ εἶπον οἱ δίαυλον φάμενοι. ὡς τοῦ μεμνῆσθαι, μὴ μόνον διὰ τὸν καμπτῆρα λεχθέντος, ἀλλὰ καὶ εἴ τι που ἄλλο ῥᾳδιουργηθείη ὑπὸ τῶν οὕτω τηλόθι τρεχόντων. ὃ καὶ αὐτοῦ ἔδει τὸν Φοίνικα μεμνημένον, ἀπειπεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοί, καὶ ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἡνίοχοι ἀρξάμενοι ἀπὸ Σιγείου ἔνθα αἱ τοῦ Ἀχιλλέως νῆες ἦσαν, ἔτρεχον ἐπὶ τὸ Ῥοίτειον νόσφι νεῶν τῶν πρὸς τῷ αἰγιαλῷ, ἐφ' ἁλὸς ἢ ἀφ' ἁλὸς πολιῆς κατὰ τὸν ποιητήν. κατὰ μέντοι Ἀρίσταρχον, ὁ τῶν ἱππέων τούτων δρόμος ἐγίνετο, ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους ἄχρι τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἐκεῖ κλισιῶν, πενταστadίῳ διαστήματι. τὸ δὲ μεμνέῳτο, ἢ ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, ὁποῖα καὶ ἄλλα εὐκτικὰ τοιαῦτα ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖνται, ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο ἐπενθέντος τοῦ ε. σύστοιχον δὲ τῷ μεμνέῳτο πλὴν ἁπλούστερον, καὶ τό, ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴμεθα. ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ. Τὸ δὲ ἀποείποι, ἀντὶ τοῦ εἴποι, περιττῆς καὶ νῦν κειμένης τῆς προθέσεως, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων προδεδήλωται. κοινότερον μέντοι ἀπειπεῖν, ἢ τὸ ἀποφῆναι, δηλοῖ, ἢ εἰπὲ ἢ ἀπόειπε. ὅμοιον ὂν τῷ, ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι. ἢ καὶ ἄλλως, τὸ ἀπαγορεῦσαι καὶ μηκέτι ἔχειν τι εἰπεῖν, κατὰ τό, τάλαιν' ἀπεῖπον ἀλγεῖ. δῆλον δ' ὅτι τὸ ἀπειπεῖν, καὶ ἀπείπασθαί ποτε λέγεται.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Ἐσσυμένως. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
Νόσφι νεῶν ταχέως. ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
Ἵστατ' ἀειρομένη, ὥς τε νέφος ἠὲ θύελλα.
Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.
Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
Ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα. τοὶ δ' ἐλατῆρες
Ἕστασαν ἐν δίφροισι. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων. κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἵπποις. οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

Ὅτι διάθεσιν δρόμου ἁρματηλατῶν ὑπογράφων διασκευαστικῶς ὁ ποιητὴς ἥν κατά τε τὸ ἅρμα καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἐπιβάτας, φησίν. οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν, πέπληγόν τε ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τε ἐπέεσσιν ἐσσυμένως. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο νόσφι νεῶν ταχέως. ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη, ἵστατ' ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν

χθονὶ

Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι,
Ἂψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ'. ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα
Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρώϊοι, οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν. ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς.
Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην.
Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Θέρμετ'. ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε, πετέσθην.

χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα. τοὶ δ' ἐλατῆρες ἕστασαν ἐν δίφροισι. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων. κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος ἵπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι ἂψ ἀφ' ἁλὸς πολιῆς, ὡς προγράφη, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου φαίνετο. εἶτα ἑρμηνεύων τί λέγει ἀρετὴν ἵππου, ἐπάγει. ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος. οἱονεὶ λέγων, ὅτι ἀρετὴν ἵππου φημὶ, τὴν ταχεῖαν τοῦ δρόμου τάσιν, καὶ τοιαύτη μὲν ἡ περὶ τοῦ τρικτῆ τοῦ ἱππικοῦ δρόμου εἴτε διασκευὴ εἴτε ἔκφασις. Τὸ δὲ ὁμοκλῆσαι ὅ ἐστιν ἀπειλήσασθαι τοῖς ἵπποις, οἷα δύναται, καὶ ὡς ἐρεθίζει αὐτοὺς εἰς δρόμον, ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. ὅμοιον δὲ τὸ ὁμοκλᾶν, πρὸς τὸ κέκλεσθαι ὅ ἐστιν ἐγκελεύεσθαι. καὶ ἡ ὁμοκλὴ γὰρ, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέλεσθαι γίνεται, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ κέκλεσθαι, περὶ τὸ τύπτειν ὃν αὐτοῦ. κέλω γὰρ, καὶ ἐν διπλασιασμῷ, κεκέλω. ἐν συγκοπῇ κέκλω, ἐξ οὗ τὸ κέκλεσθαι. Ἐν δὲ τῷ, ὦκα διέπρησσον ταχέως, τὸ μὲν ὦκα καὶ τὸ ταχέως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ δηλοῦσι καθὰ καὶ τὸ ἐσσυμένως. Τὸ δὲ διαπρήσσειν, καταχρηστικῶς καὶ νῦν ἐρρέθη. ἐπὶ θαλάσσης γὰρ κυριολεκτεῖται ὥσπερ καὶ τὸ περᾶν. Τὸ δὲ ὡς νέφος ἠὲ θύελλα, ἐκ τῆς ὁμίχλης ὥρμηται, πρὸς ἣν ἀλλαχοῦ περιφκάσθη ἀειρόμενος πουλὺς κονίσαλος. καὶ οὐκ ἔστιν εἰς τοιαύτην παραβολὴν ἄλλό τι παρὰ τὰ τρία ταῦτα θεῖναι, τὴν ὁμίχλην τὸ νέφος τὴν θύελλαν. πάνυ δὲ ἐναργῶς καὶ οἰκείως τῷ καιρῷ παραβέβληται τὸ, ὡς νέφος ἠὲ θύελλα. δύο αὗται παραβολαὶ σύντομοι συνεπαπεύδουσαι τοῖς ἱππεῦσι. Τὸ δὲ κονίη ἵστατο, ἀντὶ τοῦ ἀνίστατο. ἀνυψοῦτο. διὸ καὶ ἐπῆκται πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, ἀειρομένη. ἤγουν εἰς ἀέρα ἐγειρομένη. ὅτε δὲ καὶ ὄρνυσθαι ῥηθείη, τότε ὁ κονιορτὸς, ἐκ τοῦ κονίη ὄρνυται σύγκειται. τὸ δὲ χαῖται ἐρρώοντο, κεῖται καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐπὶ Διός. πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν, ἄλλως ἐρρώοντο. ἐνταῦθα δὲ μετὰ πνοαῖς ἤγουν ἐν πνοαῖς ἀνέμου. Τὸ δὲ πίλνατο, δύο ἔχειν προφανῆ παραγωγάς. πέλω γὰρ τὸ πλησιάζω, ἐξ οὗ πιλνῶ. ἀφ' οὗ τὸ πίλνημι ὡς ἵστημι. καὶ πίλνατο, ὡς ἵστατο. Τὸ δὲ πουλυβοτείρῃ, φανερῶς πρὸς μόνην στίχου κεῖται ἀναπλήρωσιν καὶ εἰς πλέον οὐδέν. Τὸ δὲ μετήορα, ἐκ τοῦ ἀείρω γίνεται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. οὐκ ἐκ τοιούτου μέν τοι ὅθεν ὁ παρήορος ἵππος. Ἐν δὲ τῷ, τοὶ δ' ἐλατῆρες, ἀρέσκει μάλιστα, γράφειν τοὶ δ' ἐλατῆρες δωρικῶς, ἤγουν οἱ ἐλαύνοντες. Τὸ δὲ πατάσσειν, ὠνοματοπεποίηται μὲν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γέγραπται. δηλοῖ δὲ τὸν τῆς καρδίας ἐναγώνιον παλμὸν καὶ τὸν ποιὸν ἦχον τῶν ἐντός. Ἐν δὲ τῷ, ἑκάστου νίκης ἱεμένων, ταυτόν ἐστι πάντως τὸ, ἑκάστου, πρὸς τὸ, πάντων. τοιαύτη γὰρ ἡ ἐπιμεριστικὴ φύσις τοῦ ἕκαστος. ἵνα λέγῃ, ἑνὸς ἑκάστου. ἤγουν πάντων ἐφιεμένων τοῦ νικῆσαι. Τὸ δὲ πέτεσθαι τοὺς ἵππους, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, δηλοῦντος τοῦ δρόμου κατεσπευσμένον καὶ ταχύ. Τὸ δὲ κονίοντες πεδίοιο, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ κόνιν ἐγείροντες διὰ τοῦ πεδίου. ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ πεδίου ἤτοι τοῦ πεδιάδος· κατὰ τὸ, ἵππω· εἰς πεδίον. πρὸς διασάφησιν δὲ τοῦ, κονίη ἵστατο, εἴρηται τὸ, κονίοντες πεδίοιο. ἵνα ᾖ δῆλον, ὡς οὐκ ἄνεμος ἀνίστα κόνιν, ἀλλὰ οἱ ἵπποι συντόνως θέοντες. ἐκ δὲ τοῦ κονίειν πεδίοιο, καὶ τὸ ἐγκονεῖν ἐπενοήθη. ὡς τὸ, χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν. Ὅτι ἐν τῷ, αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι, τίνα μὲν λέγει Φηρητιάδην, ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἴρηται. ὅτι δηλαδὴ τὸν τοῦ Φέρητος υἱὸν Ἄδμητον ἢ τὸν ἔγγονον Εὔμηλον. ἐκφέρειν δὲ, ἀλλαχοῦ μὲν, τὸ εἰς ταφὴν τὸν τεθνεῶτα ἐξάγειν. ἔτι δὲ καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον ἐκφορεῖν. ἐνταῦθα δὲ, τὸ προέχειν ἢ καὶ ὑπερφέρειν τῶν ἄλλων. δῆλον γοῦν ὅτι ὁμοίως τῇ ὑπὲρ, καὶ ἡ ἐκ πρόθεσις ἐξοχήν τινά ποτε δηλοῖ καὶ ἐπίτασιν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κομικός. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ, τὰς δὲ, μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι. ἤγουν μετὰ τὰς θηλείας τοῦ Ἀδμήτου ἵππους, προέχον τῶν λοιπῶν οἱ τοῦ Διομήδους. οἱ πρὸς διαστολὴν τῶν τε προρρηθεισῶν ἵππων τοῦ Εὐμήλου. ἔτι δὲ καὶ τῆς Αἴθης, λεχθέντες ἄρσενες. ἔτι δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς ζημίας, οἵους ὡς εἰκὸς οἱ λοιποὶ εἶχον ἱππεῖς. ἴσως δὲ καὶ θεραπείαν τινὰ νοεῖν ὑποβάλλει τῆς προδηλωθείσης κατὰ τοὺς τοιούτους ἵππους μυθικῆς θειότητος καὶ ἀθανασίας. οἱ γὰρ ἄρσενες καὶ ὀχευτικοί, θεῖοι ἂν καὶ ἀθάνατοι μυθεύεσθαι νοηθεῖεν διὰ τὸ ὀχευτικὸν καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐπιγονήν, δι' ἧς ἐξαρκεῖ θειότερον τὰ γένη ἐπὶ μακρόν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μετεξέφερον, καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο κατ' αὐτὸ, ἰωνίζειν δοκεῖ, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡροδότου τὸ, μετεξέτεροι. ἐν τούτοις δὲ, καὶ τοὺς Διομήδους ἵππους δηλῶσαι θέλων ἐγγυτάτω εἶναι τῶν τοῦ Εὐμήλου, ποικίλως φράζει, στρέφων πολλάκις τὸ νόημα. φησὶ γὰρ πρῶτον μὲν, ἀορίστως. οὐδέ τι πολλὸν ἀπάνευθεν ἦσαν. εἶτα, ὡρισμένως. ἀλλὰ μάλα ἐγγύς. εἶτα πλατύτερον. αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοις ἐῴκεσαν. καὶ πάλιν ἑτέρως, πνοιῇ δ' Εὐμήλου μετάφρενον εὐρέε τε ὤμω θέρμετο, ἤτοι τῷ

ἄσθματι

ἄσθματι ἐθερμαίνετο. καὶ αὖθις ἄλλως τὸ αὐτό, ἐπ' αὐτοῦ κεφαλὰς καταβάντε, πετέσθην. εἶτα δυσκολωτέρων ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, φησί. καὶ δή ἄν, ἢ παρήλασσεν ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε, διὰ τὴν ἄγαν δηλαδὴ ἐγγύτητα. καὶ ἰδοὺ ἑξάκις ἦλθεν ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ αὐτοῦ νοήματος, εὐπορίαν ἐν οὕτω λόγου ἐν πλεῖστον ἐπιδεικνύμενος. τὸ δὲ θέρμετο, πρὸς τὸ μετάφρενον εἴρηται. ἴσως δὲ ἐν πρὸς τὸ, ὤμω, δωρικώτερον. δῆλον δὲ ὅτι ὅμοιον εἰπεῖν, μετάφρενον καὶ ὦμοι ἐθερμαίνοντο ἵππων πνοῇ, καὶ μετάφρενα ἵπποι κατέπνεον, ἐγγὺς δηλαδὴ ὄντες τοῦ προθέοντος. Ὅτι δὲ τὸ θέρμω πρωτότυπόν ἐστι τοῦ θερμαίνω, πολλαχοῦ δηλοῦται. οὕτω δὲ σὺν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ τὸ νήφω, τοῦ νηφαίνω. οὗ χρήσεως φανερᾶς μὴ οὔσης, ὅμως ἔμφασις γίνεται παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, νηφαντὸν καὶ ἄοινον. δῆλον γοῦν ὅτι ὡς ὀσφαίνω ὀσφαντὸν, θερμαίνω θερμαντὸν, οὕτω καὶ νηφαίνω νηφαντόν. ἐν δὲ τῷ, ἀμφήριστον ἔθηκε, ληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔλασμα, ἐκ τοῦ παρήλασε ῥήματος. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔθηκεν ἂν ἀμφίβολον τὸ ἔλασμα.

Καί νύ κεν ἢ παρέλασσεν ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας.
Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην. μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν.
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει.
Ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν. αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη.
Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε.
Θρυλλίφθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας, ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος. ἐν γὰρ Ἀθήνη
Ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.

Ὅτι καὶ τὰς ὡς εἰκὸς τῶν ἱππέων δυστυχίας παραδιδοὺς ὁ ποιητής, ὡς μὲν Μενέλαος δείσας τὸν τῆς γῆς ῥωχμὸν ἐπεσχέθη τοῦ τρέχειν, μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. νῦν δὲ λέγει ὅτι ἢ παρέλασσεν ἂν τὸν Ἄδμητον ὡς ἐρρέθη ὁ Διομήδης, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, εἰ μὴ κοτέσατο αὐτῷ Φοῖβος Ἀπόλλων. ἐκ χειρῶν δέ οἱ ἔβαλεν ἤτοι ἐξέβαλεν. ἐξέρριψε μάστιγα φαεινήν. εἶτα ἐν τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀγῶσι διαγράφων κενοσπουδίαν, καὶ οἵα ἡ τοῦ νικᾶν ἐν αὐτοῖς ἔφεσις, δάκρυον ἐπὶ τῇ ἐκβολῇ τῆς μάστιγος προκαλεῖται τῷ Διομήδει. ὃν δι' ὅλης τῆς Ἰλιάδος οὐκ ἐμάθομεν οὐδ' ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τῶν κινδύνων δακρύσαντα. φησὶ γάρ. τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο. τουτέστι λυπηθέντος, συγχυθέντος, ὡς πολλαχοῦ λέγεται. ἐπὶ ὀργῆς γὰρ νοηθῆναι νῦν τὴν λέξιν, οὐκ ἔχει λόγον στερρόν.

δακρύσει μὲν οὖν καὶ Εὔμηλος ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀλλὰ περιαλγὴς γενόμενος ἐξ ὧν δεινῶς ἔπαθε. Διομήδης δὲ ἐπὶ δυσελπιστίᾳ ἐνταῦθα ἐδάκρυσεν, οὕνεκα φησὶ τὰς μὲν τοῦ Εὐμήλου, ὅρα ἔτι ἐν πολὺ μᾶλλον ἰούσας. οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο ταυτὸν δ' εἰπεῖν μάστιγος, θέοντες. Καὶ ὅρα φανερῶς καὶ νῦν, θηλείας τὰς τοῦ Εὐμήλου ἵππους ὡς προείρηται. Τὸ δὲ παρήλασε, κεκοίνωται παρὰ τοῖς ὕστερον τροπικῶς ἐπὶ νίκης τῆς οἱασοῦν. τίς δὲ ἡ φαεινὴ μάστιξ, πολλαχοῦ ἐδηλώθη. Ἐν δὲ τῷ οἱ δέ οἱ, ἀστεία ἡ φράσις. ἀρκεσθεὶς γοῦν εἰπεῖν ἐπὶ Εὐμήλου τὰς μὲν, ἀρκεῖται καὶ ὧδε τῷ οἱ δὲ, πρὸς ἔνδειξιν τῶν τοῦ Διομήδους ἀρρένων ἵππων. γοργότητος δὲ καὶ ταῦτα. τὸ δὲ βλάφθησαν, σύνηθες τῷ ποιητῇ καθὰ προδεδήλωται. ὡς δὲ δύναται εἰπεῖν καὶ ἐβλάβησαν, δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς ἐν τῷ. ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ. Ὅρα δὲ ἐν τὸ ἐκ χειρῶν, εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ ἑνικοῦ νοηθῇ ἤγουν ἀντὶ τοῦ ἐκ χειρὸς, ἀμφιδέξιον ἐν τῷ ἱππεύειν τὸν Διομήδην εἶναι δηλοῖ. ὡς ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν μαστίζοντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἁπλότητος ἡρωϊκῆς καὶ τὸ μίαν ἔχειν μάστιγα ἐν τῷ ἡνιοχεῖν. οἱ μέντοι ὕστερον, πολλὰς ἐχόντων, καὶ τόπος ἦν ἐν τῷ δίφρῳ εἰς τὸ κεῖσθαι αὐτὰς, ὃς ἐκαλεῖτο γρώνη. ὁμωνύμως τῇ παρὰ Λυκόφρονι θαλασσίᾳ γρώνῃ. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος. γρώνη. τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματείου δίφρου εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο. τὸ δ' αὐτὸ, τοῦτο, καὶ λωόν τινες ἔλεγον. Ὅτι ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ μὲν, τὸ ἐλεφαίρω φαίνεται κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ, ἐλπίσιν ἀπατᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἐλπαίρω, ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς βλάπτειν. ἐν τῷ, ἐλεφηράμενος Τυδείδην Ἀπόλλων. οὗ τὴν βλάβην ἡ Ἀθηνᾶ ἐκθεραπεύει, δοῦσα ἑτέραν μάστιγα τῷ Διομήδει. ἴσως γὰρ, προὐνοήσατο Διομήδης μὴ ἔχειν μίαν μάστιγα, κατ' Ἀθηνᾶν ἐκεῖνος ἤτοι φρονίμως διανοηθείς. διὸ οὐκ εἶπε μετ' ἄρθρου τὴν μάστιγα τὴν ἐκπεσοῦσαν δηλαδὴ τῶν χειρῶν, ἀλλ' ἀορίστως μάστιγα. ἣν ὥσπερ καὶ ἑτέρας, εἰκὸς ἔχειν αὐτὸν, ἐπὶ δίφρου. βλάπτει δὲ τὸ Τυδείδην ὁ

Ἀπόλλων

Ἀπόλλων, φιλίᾳ τῇ πρὸς τὸν Εὔμηλον, ἣν εἶχε διὰ τὸν αὐτοῦ πατέρα τὸν Ἄδμητον ὡς μῦθος δηλοῖ αἰσχρορρημονῶν. ἔστι δὲ ἡ ὁμηρικὴ ἐνταῦθα φράσις, αὕτη. οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων, Τυδείδην. διὸ μάλα ὦκα μετέσσυτο. δῶκε δέ οἱ μάστιγα. μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν. ὁμηρικὸν δὲ τὸ καὶ τὰς τοιαύτας δυστυχίας τε καὶ εὐτυχίας εἰς τι θεῖον ἀνάγειν. Ὅτι κατὰ τὸν προσεχῶς εἰρημένον μῦθον κοτέσσα ὥσπερ Ἀπόλλων τῷ Διομήδει οὕτως Ἀθηνᾶ τῷ Εὐμήλῳ, εἰς ἔσχατον αὐτὸν κινδύνου κατέρριψεν. ἵππειον γάρ οἱ ἦξεν, ὅ ἐστιν ἔαξε, ζυγόν. αἱ δέ οἱ ἵπποι, ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ἤγουν ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ τῆς ὁδοῦ. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη στόμα τε ῥῖνάς τε. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. τὼ δέ οἱ ὄσσε, δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Καὶ ὅρα ὅτι τὴν παθητικὴν ἔννοιαν γλυκάζει παρίσοις ὁ ποιητής, τῷ ἐλύσθη. ἐξεκυλίσθη. ἐδρύφθη. ἐθρυλλίχθη. ὧν τὰ μὲν δύο, λεῖα καὶ εὔφωνα. τὸ δὲ ἐδρύφθη καὶ ἐθρυλλίχθη, τῷ πάθει συνεκτραχύνονται. Ἱστέον δὲ ὅτι ζυγὸν μὲν ἵππειον λέγει, πρὸς διαστολὴν βοείου καὶ λοιπῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ σταθμητικός. τὸ δὲ ἐλύσθη, ἀντὶ τοῦ συνεστράφη τοῖς ἡνίοις, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ εἰλύω ἀπελεύσει τοῦ ι. τὸ δὲ ἐδρύφθη, ἀπὸ τοῦ δόρυ τὸ ξύλον καθά που καὶ προδεδήλωται, δορύπτω καὶ συγκοπῇ δρύπτω. ἵνα λέγηται, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐκδερομένων καὶ ξυομένων δρυῶν, ὅ ἐστι ξύλων. τὸ δὲ θρυλλίσθαι, πλεῖόν τι κακὸν δηλοῖ τοῦ δρύπτεσθαι. ὠνοματοπεποίηται δὲ καθὰ καὶ τὸ θραύεσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ παρὰ Λυκόφρονι, τὸ θρύλλιγμα. ἴσως δὲ προϋπόκειται τοῦ θρυλλίζειν, τὸ θρυλλῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον θρύλλος. ταῦτα δέ, ἡ πλείων χρῆσις διὰ ἑνὸς λ οἶδε προφέρειν.

Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα.
Ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε μὴ δὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως. μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. τίη λίπεσθε φέριστοι;
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται.
Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἔσσεται. αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα.
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον. αἶψα δ' ἔπειτα,
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης.
Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα.
Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκτὸς ὁδοῦ. ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει.
Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι. ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους,
Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις,
Μή πως ἀμφοτέρους δηλήσεαι ἅρματι κύρσας.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,

Ὅτι γλυκὺ χωρίον, ἔνθα τοῖς ἵπποις ὁ Ἀντίλοχος οὐκ ὀλίγα καθάπερ ὁ Ἕκτωρ ἀλλὰ πολλά, λαλεῖ ἐπιτάσσων. κολακεύων. συμβουλευόμενος. ἀπειλούμενος. ὡς εἴπερ ἦσαν λογικοί. καὶ πρῶτα μὲν, κεκλόμενος ἤτοι ἐγκελευόμενος, φησίν. ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τουτέστιν ὑμᾶς αὐτοὺς τιταίνετον ὅττι τάχιστα. ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν, οὐ κελεύω Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθηνῆ νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν. εἶτα ἀξιοῖ, τοὺς τοῦ Ἀτρείδου καταλαμβάνειν ἵππους ταχύ. εἰπών. κιχάνετε μὴ δὲ λίπησθον, καρπαλίμως. μὴ σφῶϊν ἤγουν ὑμῶν ἐλεγχείην καταχεύῃ αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. εἶτα καὶ κολακεύσας ἐν τῷ, τίη λίπεσθε φέριστοι, ἐπάγει ἀπειλητικῶς. ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται. οὐ σφῶϊν ἤγουν ὑμῖν κομιδὴ τουτέστιν ἐπιμέλεια παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν ἔσσεται. αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ αἴ κ' ἀποκηδήσαντε, φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς καὶ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν Διομήδης. οἱ δὲ ἵπποι, ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς αἱ τοῦ Μενελάου πείσονται, αἰδεῖται γὰρ ὁ ποιη-

τῆς

Ὅν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης,
Τόσον ἐπιδραμέτην. αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρείδεω. αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
Ἐμ κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Ἔῤῥ'. ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι ἀχαιοί.
Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὧς, ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον.

τὴς καὶ τούτοις τὴν τοῦ λόγου ἀπραξίαν, μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον διὰ τὸ πολὺ γῆρας δηλαδὴ ὅπερ ἄλλοι ἐν τοῖς τοιούτοις ἵπποις δεικνύουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν τοῦ ἀντιλόχου, ἀφελές ἐστι μόνον ἐνταῦθα καὶ γλυκύ. ὅτε δὲ ὁ ἀχιλλεὺς ὡμίλει τοῖς οἰκείοις ἵπποις εἶχέ τι καὶ περιπαθὲς ὁ ἐκεῖ λόγος. καὶ ὅτι προσλαλεῖ τοῖς ἵπποις καὶ μενέλαος ὀλίγα μέντοι ἐν τοῖς ἑξῆς. φανήρης γὰρ ὁ ἀνήρ. καὶ οὐχ οὕτω προσήκων τῇ ἀφελείᾳ ὡς ὁ νεώτατος ἀντίλοχος. Ὅρα δὲ τὸ ἔμβητον, ὅπερ τοῖς νῦν ἀνθρώποις εἰς κοινολεξίαν κεῖται, λαμβανόμενον ἐπὶ ἐναγωνίου σπουδῆς. ὡς τοῦ ἀγωνιζομένου, ἐκ τοῦ ἔξω εἶναι, εἰς ἀγῶνα ἐμβαίνοντος. τούτου δὲ τὸ πρῶτον ἑνικὸν ἤγουν τὸ ἔμβηθι, ἔμβα λέγει ὁ κωμικός. καθὰ καὶ τὸ κατάβηθι, κατάβα. τὸ δὲ τιταίνετον ὅττι τάχιστα, διασαφεῖται ἐν τῷ, σπεύδετον ὅττι τάχιστα. τιταίνεσθαι γὰρ εἰς δρόμον, τὸ σπεύδειν ἐστί. Τὸ δὲ κιχάνειν καρπαλίμως, ταυτὸν τῷ, ἄφαρ ἵπποισιν τείνεσθαι δρόμον. ἐν τούτοις δ' ἔστιν ἰδεῖν συνήθη ἀδιαφορίαν δυϊκοῦ ἀριθμοῦ καὶ πληθυντικοῦ τοῦ, ἔμβητον τιταίνετον μὴ λίπησθον. καὶ αὖθις τοῦ κιχάνετε καὶ τοῦ λείπεσθαι. ἃ δὴ πάντα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ξυνωρίδος κεῖται. τὸ δὲ νῦν ὤρεξε τάφος, διαβλητικόν ἐστι τῶν τοῦ διομήδους ἵππων. ἵνα οἱ τοῦ ἀντιλόχου ἐνταθῶσιν εἰς δρόμον, οἷα δῆθεν αἰδούμενοι, ὡς ὡραιότερον ἐστὶ τὸ τάχος τοῖς ἀντιδρόμοις ἵπποις. τὸ δὲ θῆλυς, ἀντὶ τοῦ θήλεια κἀνταῦθα ἐστὶν ὁμοίως τῷ, θῆλυς ἐέρση. τὸ δὲ οὐκ ἔσσεται ὑμῖν κομιδὴ παρὰ νέστορι, καὶ τὸ, αὐτίκα ὑμᾶς κατακτανεῖ, οὐ μόνον ἀφελῶς ἐῤῥέθη, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον παιδευτικῶς. ὡς μηδενὸς παιδός. δυναμένου ποιεῖν ἐπὶ τοῖς τοῦ πατρὸς ἃ βούλεται, εἰ καὶ ἄριστος κατὰ τὸν νεστορίδην τοῦτον εἴη ἐκεῖνος ὁ παῖς. ὅρα δὲ ὡς ἔσσεται εἰπὼν ἀπαθῶς, ἀνωτέρω ἔσαι εἶπε τὸ συγκεκομμένον ἐκ τοῦ ἔσεται. Ἀποκηδῆσαι δὲ, τὸ ἀφροντιστῆσαι. ὃ πρὸ ὀλίγου ἀκηδῆσαι εἶπεν ὡς τῆς ἀπὸ προθέσεως, μὴ ἀργῆς οὔσης ἀλλὰ δὴ λυούσης, πέρας καὶ ἀπόθεσιν τοῦ κήδεσθαι. εἴη δ' ἂν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκηδιάσαντες, ἡ τοιαύτη λέξις. τὸ δὲ ἐὰν ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον, εἰ μὲν καὶ τὸν ἀντίλοχον συμπεριλαμβάνει, ὀρθῶς συντέτακται. ἵνα κοινούμενος τὴν πρᾶξιν, λέγῃ ὅτι ἐὰν ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἀμελήσαντες ποιήσωμεν τόδε. εἰ δὲ τῶν μόνων τῶν ἵππων ὁ λόγος ἐστὶ, σόλοικον τὸ σχῆμα φαίνεται. οὐ γὰρ ἀσολοίκιστον τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐὰν ἀκηδήσαντες οἱ ἵπποι φερώμεθα ἡμεῖς χεῖρον ἄεθλον. ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν νοῦν. ἡ πάνυ πολλὴ σπουδὴ καὶ ἀγωνία τοῦ ἱππέως, οὐκ ἐκράτησε τῆς ὀρθῆς συντάξεως μέχρι παντός. τὴν δὲ ἡνιοχικὴν ὁμοκλὴν ὅτι καὶ δεινὴ καὶ ἐξάκουστος ἦν καὶ συνεχὲς ἔργον τοῖς ἱππεύουσι, δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ὁ ἄνωθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας, ἤγουν τοῦ ἀπειλουμένου τοῖς ἵπποις ἡνιόχου. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς τὸ, ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω, οἰκεῖον λεχθῆναι ἐπὶ τῶν ἀναμφηρίστως ὑπερφερόντων ἐπὶ δὲ μηχανικῆς ἐπινοίας, τὸ, ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω. λόγος δὲ καὶ οὗτος ἀντιλόχου πρὸς τοὺς ἵππους. πρωτότυπον δὲ τὸ τεχνήσομαι τοῦ τεχνάσομαι. ὡς καὶ τὸ τεχνῶ τοῦ τεχνάζω. τέχνημα δὲ ἢ τέχνασμα καὶ νόημα τῷ ἀντιλόχῳ, στεινωπῷ φησὶν ἐν ὁδῷ, παραδύμεναι. καὶ ἔστι καιριωτάτη νῦν λέξις τὸ παραδῦναι ὅ ἐστιν ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γενέσθαι. ὃ καὶ παρεισδῦναι φαμέν. τὴν δὲ στεινωπὸν ἢ καὶ ἐφεξῆς κεῖται, στεῖνος εὐθὺς κατωτέρω φησί. χρῆσις δὲ στείνους καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, κυρίως δὲ στεινωπὸς ὥς που καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάννυσθαι εἰς θέαν ἀλλ' ἀποστενοῦνται οἱ ὦπες. Ἰστέον δὲ ὅτι τὲ τῷ στεινωπὸς, ἐναντίον ἐστὶ τὸ εὐρωπός. καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ πολὺ, στενωπὸς ἐλλειπτικῶς λέγεται κατὰ στέρησιν τοῦ, ὁδὸς ἢ ῥύμη ἢ τόπος. Ὅτι ὁ ἀντίλοχος κατ' εὐθὺ τρέχων ἀπεριπλάνητος καὶ τὸν προὔχοντα διώκων ὡς ὁ πατὴρ παρῄνεσεν, εἰδὼν στεῖνος ὁδοῦ κοίλης τῇ ῥα ἤγουν ὅπου δὴ εἶχε μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων, παρατρέψας, ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ τῆς εὐθείας δηλονότι. καθ' ἣν πρώην ἤλαυνεν. ὀλίγον δὲ παρακλίνας, ἐδίωκεν ἤτοι κατὰ σπουδὴν ἤλαυνε. μενελάου δὲ δείσαντος καὶ εἰπόντος. ἀντίλοχε, ἀφραδέως ἤτοι ἀνεπιστημόνως ἱππάζεαι ἀλλ' ἀνέχε ἵππους, στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις, μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι ἅρματι κύρσας, ἀντίλοχος ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἤλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐ κλύοντι ἐοικώς. δειλίαν ἐν δευτέρῳ νίκης θέμενος. μενέλαος δὲ, ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν. μή πως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι, δίφρους τ' ἀνστρέψαιεν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης. καὶ ἔστιν ἰδοὺ τοῦτο μῆτις ἀντιλόχου κατὰ πατρικὴν ὑποθήκην, δι' ἧς τοῦ ἀντιπάλου ἡνιόχου περιγίνεται, στεινωπῷ γὰρ ἐν ὁδῷ παραδὺς καὶ στενοχωρήσας τὸν ἀτρείδην ἔνθα γῆς

ἦν

ἡ ῥωχμός, ἣν ἀγωνιάσειν αὐτὸν ἔσεσθαι τὸ ἐλαύνειν διὰ τοῦ καὶ ταπεσεῖν ἀμφοτέρους εἰς τὸν ῥωχμόν. ὁ οὕτω περιδραμών. οἷα γὰρ ἀκούσει, ὁ δὴ ὄχλον διὰ τέχνην πεσεῖται, δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. κέντρον δὲ ᾧ ἀπείργονται ἵπποι, καὶ ταῦθα ἡ μάστιξ, παρὰ τὸ κεντεῖν ἀφ' οὗ καὶ κέντορες ἵππων, οἱ νόῳ ἐμβάλλοντες ἱμάσθλην, ἤγουν μάστιγα. ὅπερ ἐκ μέρους, τὸ πᾶν δηλοῖ. ἤτοι ἐκ μόνου τοῦ ἱμάντος, τὴν ἐξ αὐτοῦ καὶ τοῦ ξύλου συγκειμένην μάστιγα. δοκεῖ δὲ κέντρον εἶναι ἄλλως, ὁ τὸ ἁπλῶς κεντεῖν, ὡς τὸ βούκεντρον. καὶ τὸ τῆς πτέρνης σιδήρεον, ᾧ νύσσοντι ἵπποι. διὸ καὶ τρυγὼν θαλασσίας κέντρον λέγεται. καὶ σκορπίου δέ, καὶ σφηκός, καὶ ἀλκαίας λέοντος, καὶ ἑτέρων. τοιούτου δὲ κέντρου παρώνυμον, καὶ οἱ κέντρωνες οἱ περιραπτόμενοι καὶ οἱ γραφόμενοι. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγκεντρίζειν ἐπὶ φυτῶν. ἵνα ὥσπερ ἐγκεντρίζειν ἐστὶ τὸ ἐγκεντεῖν καὶ ἐμβάλλειν φυτῷ τινὶ κλαδίσκον ἀλλοίου φυτοῦ, οὕτω καὶ κέντρων ῥαπτὸς μέν, ᾧπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροαὶ ὑφασμάτων. γραπτὸς δέ, ᾧ παρατίθενται τοιούτου παρακεντήματος δίκην, μέρη ποιημάτων καὶ στίχων, ἄλλοθεν ἄλλα. ὁποῖα καὶ τὰ ἐντεῦθεν κληθέντα ὁμηρόκεντρα, τουτέστιν οἱ ὁμηρικοὶ κέντρωνες. οἷς ὅμοιοι γένοιτ' ἄν, καὶ ἐξ ἑτέρων ποιητῶν. ἤδη δέ που καὶ ἐκ πεζολογιῶν. ὁποῖοι σκωφθήσονται εἶεν οἱ μὴ γνῶται τῆς ῥητορείας οἰκείας. ἀλλ' ὡς εἰπεῖν, λωποσυλλεκτάδαι ὄντες, καὶ δι' ὅλου σπερμολογοῦντες ἐν ἐγκωμίοις. ἰστέον δὲ ὅτι κυρίως κέντρον, τὸ σίζον ἐστί, διὸ καὶ ταυτὸν παρ' Ὁμήρῳ κέντρον ὁ μάστιξ. ἐκ τοῦ σίζειν γοῦν ἤτοι κεντεῖν ἡ μάστιξ, ὡς καὶ ὁ μαστιγίας, ὁ τὰ σικτά. οἷς ὁ τὸ βαλιὸν φησέω, ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὅπερ ἐστὶ κεντεῖν καὶ σίζειν. Ῥωχμὸς δὲ καὶ ῥῆγμα, ταυτά ἐστιν. ὡς καὶ βρωχμὸς καὶ βρέχμα. καὶ πλεχμὸς καὶ πλέχμα. γίνεται δὲ ὁ ῥωχμὸς παρὰ τὸ ῥῆξαι τροπῇ τοῦ η εἰς ω. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐτυμολογῶν ἅμα καὶ ἑρμηνεύων τὴν λέξιν, φησί. ῥωχμὸς ἔην γαίης ἡ τουτέστιν ὅπη χειμέριον ἀλέν, ὅ ἐστι συστραφὲν συναχθὲν ὕδωρ, ἐξέρρηξεν ὁδοῖο. βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα ὡς εἶναι δηλαδὴ τὸν τόπον ταφρώδη. ἔστιν οὖν ῥωχμὸς καθ' Ὅμηρον ἔκρηξις ὁδοῦ ἐτυμολογικῶς. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ῥωχμός ἐστι, χῶρος ὃν ἐβάθυνε χειμέριον ὕδωρ ἐκρῆξαν ὁδοῦ. ἀπείρηκται γοῦν ὁ τοιοῦτος χῶρος τῷ τε συνεχείας καὶ τοῦ ὁδεύεσθαι. ὁ δὲ τοιοῦτος. καὶ στενὸς ὁδοῦ κοίλης ἀνωτέρω ἐλέχθη. Ἁμαξοχίαι δέ, αἱ ὁμοδρομίαι, ἢ μᾶλλον αἱ ὁμοῦ συμβολαὶ τῶν τροχῶν. εἰπεῖν δὲ καὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, αἱ εἰς ταυτὸ σύνοδοι τῶν τροχῶν. Τὸ δὲ παρατρέψας καὶ παρεκκλίνας παράλληλα κάμψας, δηλοῦσι ταυτό. Τὸ δὲ ἄνεχε, ἀντὶ τοῦ ἐπεῖχε. ἀνασείρασε. ὃ δὴ ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τό, εἶχε. Μενέλαος, τουτέστιν ἤλαυνε. καὶ Ἀντίλοχος ἔχεν ἵππους. οὐ ἑρμηνευτικὸν τό, καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν. ἡ δὲ εὐρυτέρα ὁδός, δῆλον ὅτι τῇ στενωπῷ ἀντίκειται. Καὶ ὅρα τὸ εὐρυτέρα, ὡς ἐχούσης δῆθεν καὶ τῆς στενωποῦ ὁδοῦ, εὖρος εἰ καὶ βραχύ. ὁ ὁδευομένης καὶ αὐτῆς. ἔοικε δὲ διπλοῦς μὲν ῥωχμὸς ἑκατέρωθεν ἀνεῳγέναι. μέσον δέ, στενωπὸς ὁδὸς ἤτοι στενὸς ὁδοῦ κλεισουροειδῶς ἐσφίγχθαι. ἔνθα ἓν μὲν ἅρμα, ἐχώρει. δύο δὲ συμβαλόντα, κίνδυνον ἂν ἔπαθον. αὐτὸ δὲ καθ' αὑτὸ τὸ κοῖλον ἤτοι τὸν ῥωχμόν, οὐκ ἄν τις νοήσοι ὁδόν. οἱ δὲ παλαιοί, λέγουσι καὶ ὅτι ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς τὰς ῥωγάδας Ἀντίλοχος ἑαυτὸν ἔδωκε. παρεξέλας ἵνα παρελάσῃ, οἷα τὸν ἐντὸς ἔχων δρόμον ὀρθότερον, καὶ φθάσῃ ἐπὶ καμπτῆρα. Μενέλαος δὲ ἐξωτέρω τὸν ἀσφαλέστερον ἤλαυνε δρόμον. ὅτι δὲ οὐ σαφῶς ταῦτα ἔχει, γνώσεται ὁ συμβιβάζων τῇ ὁμηρικῇ φράσει αὐτά. Τὸ δὲ παρελάσσεις, ἀντὶ τοῦ παραδραμεῖς. νικήσεις. ὡς ὁ πρὸ ὀλίγου. Τὸ δὲ ἀμφοτέρους, ἔχει τι ἀσαφὲς διὰ τὴν τοῦ λέγοντος σύγχυσιν. οὐ δηλοῖ μὲν γάρ, τίνας ἀμφοτέρους φησίν, εἴτε ἵππους, εἴτε καὶ μή. δοκεῖ δέ, μᾶλλον δηλοῦν τοὺς ἡνιόχους. τὸν ἀφέλην καὶ τὸν νέστορος. Κύρσαι δὲ ἅρματι ὁ ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, τὸ προσκροῦσαι δηλοῖ κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, ἤγουν εἰς ἓν ἐλθόντα. Μεθέηκε δέ, ἀντὶ τοῦ ἠμέλησεν. ἐκ τοῦ μεθίημι. ἐξ οὗ καὶ μεθήμων, ὁ ἀμελητής. καὶ μεθημοσύνη, ἡ ἀμέλεια, καὶ ἡ μέθη καὶ τὸ μέθυ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἐναντίον δὲ τὸ μεθεῖναι, πρὸς τὸ ἐφεῖναι ὃ δηλοῖ τὸ ἐντέλλεσθαι. ἀφ' οὗ ὁ ἐφίεσθαι τὸ ἐντελλεσθαι πρὸ ὀλίγου που εἶπεν ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ἀστείως πρόσκειται ὡς μὴ δέον ὂν προφανεῖ κινδύνῳ διὰ νίκην τοιαύτην, ἐμβαλεῖν. ἐν τούτοις δὲ καὶ μετρῶν ὁ ποιητὴς ὅσοι οἱ τοῦ Ἀντιλόχου μὲν ἐπέδραμον ἵπποι μετὰ τὸν κατὰ Μενελάου δόλον, αἱ δὲ τοῦ Μενελάου λειφθεῖσαι ἠρώησαν ὀπίσω, φησίν. ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται, ὅντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης, τόσσον ἐπεδραμέτην, τουτέστι προέδραμον, ἢ ἐπὶ πλέον ἔδραμον. οὕτω δὲ ἑξῆς καὶ οἱ τοῦ Μενελάου μᾶλλον ἐπεδραμέτην, οὐ προδραμόντες τῶν τοῦ Ἀντιλόχου, ἀλλὰ τὸν δρόμον ἐπιτείναντες. Τὸ δὲ ἠρώησαν ὀπίσω περιφραστικῶς καὶ διαλελυμένως ῥηθέν, δηλοῖ τὸ ἀνεχώρησαν, ἀνεπόδισαν. τοιοῦτον γάρ τό, ὀπίσω ὥρμησαν. ὅπερ ἠδύνατο ἀνηρώησαν εἰπεῖν εἴπερ ἤθελεν. ὥσπερ καὶ τὸ ἐκτὸς ὥρμησαν τῆς ὁδοῦ, ἐξηρώησαν ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. ἠρώησαν δὲ ὀπίσω αἱ τοῦ Μενελάου ἵπποι, ἀνασειραθεῖσαι δηλαδὴ ὡς ἂν μὴ ἐμπέσοιεν τῷ ῥωχμῷ. Οὖρα δὲ δίσκου οἱ παλαιοί, τὰ ὁρμήματά φασι παρὰ τὸ ὀρούω τὸ ὁρμῶ. ὁ νῦν μέν, διαλύσας τὰς λέξεις, ἔφη. μετ' ὀλίγα δὲ ὑφὲν συνθέτως ἐρεῖ δισκοῦρα. ἰστέα μέντοι τῶν ἀντιγράφων καὶ ἐκεῖνο, δίσκου οὖρα ἔχουσιν ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου κατὰ συναλοιφὴν μεταπεπλάσαι δὲ ὁ οὖρος εἰς τὸ ἐνταῦθα οὖρον ἤγουν ὡς ἐρρέθη ὅρμημα. καθὰ καὶ εἰς τὸ λύθρον. ὁ λύθρος. οὗ χρῆσις παρὰ τῷ ὀππιανῷ. καθὰ καὶ ὁ κατ' εἰρήνην ὅμηρος, εἰς τὸ ὅμηρον. ὅθεν καὶ τὸ ὁμηρεύειν, ὁ ἡ ὁμηρεία. Κατωμάδιος δὲ δίσκος, ὁ τῆς χειρὸς ἀνατεινομένης, ἀπὸ ὤμου πεμπόμενος. οὕτω γὰρ καὶ κατωμαδόν τις ἵπποις ἐλαύνει, ἀνάγων τὴν μάστιγα κατ' ὤμους, κἀκεῖθεν

αὐτὴν κατάγειν τῶν ἵππων. τὸ δὲ εἰπεῖν, κατωμάδιον δίσκον, ὃν ὡς εἰκὸς ἐπὶ τὰ ὀπίσω τὶς ἀφίησιν. ἀλλ' ἀόριστόν ἐστι καὶ ἀμάρτυρον. Αἰζηὸς δὲ, φανερῶς ἐνταῦθα ὁ νέος καὶ ἔχων ἥβην. ὃς καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔχοι ἂν πέμπειν τὸν δίσκον. Ὅτι πρὸς τὸ μὲν ἐν τοῖς νομίζεσθαι ἀγαθὸν, ἀλλοῖον φανέντα, οἰκεῖον εἰπεῖν ὅπερ ὁ Μενέλαος πρὸς Ἀντίλοχον. οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος. ἔρρ'. ἐπεὶ οὐκ ἔτυμόν γε ἤγουν ἀληθῶς φάμεν πεπνῦσθαι. παρῴδηται δὲ τὸ, βροτῶν ὀλοώτερος, ἐκ τοῦ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος. πρὸς δὲ τὸν μὴ δίχα ὅρκου ἀπιστούμενον ὃ θέλει, ῥηθήσεται τό, ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὡς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον. Μενέλαος δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τοῦτο φησί. σπουδῆς δὲ δηλωτικὸν τὸ, οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, μᾶλλον ἐπέδραμον. ὃ καὶ πρὸ βραχέων κεῖται.

Ὅτι τὴν τοῦ φθάσαι λέξιν, διὰ τοῦ η φησὶν Ὅμηρος ἐν τῷ, φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ἢ ὑμῖν. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται, ἤτοι στέρονται νεότητος. χρήσιμος δέ ποτε ὁ λόγος ἐρεθίσαι νέους εἰ συντρέχοιεν γηραιοῖς. Μενελάου δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους. ὃς λαλεῖ μέν τοι καὶ αὐτὸς τούτοις καθὰ καὶ Ἀντίλοχος. οὐ μακρὰ δὲ, ὡς καὶ προείρηται. οἷα ἀρκεσθεὶς εἰπεῖν τὸ, μή μοι ἐρύκεσθον, μὴ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ. φθήσονται γὰρ τούτοισι πόδες, καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη. ταῦτα γὰρ καὶ νῦν λαλεῖ, καὶ οὐ πολύμυθός ἐστι. γίνεται δὲ τὸ φθήσονται, ἢ ἐκ τοῦ φθῶ φθήσω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ φθῆμι. ὅθεν καὶ

Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε.
Μή μοι ἐρύκεσθον μὴ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ,
Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην. τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσορόωντο
Ἵππους. τοὶ δὲ, πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους,
Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
Ἔγνω. φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα.
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ,
Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο, περίτροχον ἠΰτε μήνη.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.

ὁ παραφθάμενος. καὶ ὁ φθάς. καὶ τὸ ἔφθη. τὸ δέ γε ἔφθασε καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, δοκεῖ ἐκ παραγώγου τοῦ φθῶ φθάζω γίνεσθαι. τὸ δὲ φθῶ, ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω πλεονασμῷ τοῦ θ. ἢ ἐκ τοῦ ὁμοίου φῶ, καὶ τοῦ θῶ τὸ τίθημι ἤγουν ποιῶ. τὸ γὰρ φθάσαι γενέσθαι, πέφανται καὶ τέθειται. Τὸ δὲ ἕστατον, ἐκ τοῦ ἕστακα παρακειμένου δασύνεται. ἑστάκατον γὰρ ἐκεῖθεν τὸ τρίτον δυϊκὸν καὶ συγκοπῇ ἕστατον. Ὅτι θεωρικὸν τὸ, οἱ δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσορόωντο ἵππους. τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. Ὅτι Ἰδομενεὺς ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ ὡς εἰχεν ἦν καθήμενος καὶ δὴ τούτο βλέπων ὀξύτερον τῶν λοιπῶν ὡς καὶ τῶν καθημένων ὁ ἱστάμενος, ἔτι δὲ καὶ ὁμοκλητῆρος ἀκούσας ὅπερ καὶ προεγράφη, καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ σημηνάμενος, ἐφράσατό φησιν ἵππους, τοὺς προθέοντας δηλαδή. ἔγνω δὲ καὶ τὸν ὡς προείρηται ὁμοκλητῆρα. μάλιστα δὲ, ἀπὸ παρασήμου χροιᾶς ἵππου, μανθάνει τὸ πᾶν. φησὶ γὰρ Ὅμηρος. φράσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα. ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ, λευκὸν σῆμα τέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη. Καὶ ὅρα ὅτι καθηγητὴς γέγονε τοῖς μετ' αὐτὸν ὁ ποιητὴς, καὶ τοῦ τοιαῦτα ἐν ἵπποις παρασημαίνεσθαι. ἅ φασιν οἱ χυδαΐζοντες, σύσσημα. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ἕκτορα μὲν πρὶν ἀκοῦσαι ὁμοκλητῆρα, ἔχει τι καὶ σκώμματος ὡς καὶ προδεδήλωται. ὁμοκλητὴρ δὲ νῦν ὁ Διομήδης, οὐχ οὕτως ἀλλ' ἁπλῶς ἄλλως λέγεται. ὡς δέον ὂν ἀναγκαίως τὸν ἡνιοχοῦντα ἐμβοᾶσθαι ἵπποις κατὰ ὁμοκλήν. Τὸ δὲ φράσατο ἵππον, ἐπιδιόρθωσίς ἐστι τοῦ, ἐφράσατο ἵππους. δηλοῖ γὰρ, μὴ τοὺς δύο, ἀλλὰ τὸν ἕνα μάλιστα φράσασθαι. Τὸ δὲ ἀριπρεπέα, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖς. ἐπίτασιν γὰρ σημαίνει καὶ ἡ ἐκ πρόθεσις ἐνταῦθα, ὡς καὶ τὸ ἀρι ἐπίρρημα. Τὸ δὲ τὸ μὲν ἄλλο τόσον, σχῆμά ἐστιν ὁμηρικὸν κείμενον ὡς καὶ προπαρεσημάνθη ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐντελῶς ἐχόντων κατά τι. καὶ σημαίνει τὸ πᾶν καὶ μικροῦ δεῖν ὅλον. τοιοῦτον πρὸ τούτων ἐπὶ Ἕκτορος τὸ, τοῦ δὲ, καὶ ἄλλο τόσον μὲν, ὅπλοις ἐκρύπτετο. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ Ἥφαιστον τὸ, οἱ τρίποδες τόσον μὲν, ἔχον τέλος καὶ ἑξῆς. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα φησὶν ὅτι ὁ ἕτερος τῶν τοῦ Διομήδους ἵππων, τὸ μὲν ἄλλο τόσον, ἤγουν τὸ μὲν ἄλλο ὅλον τοῦ σώματος, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ, λευκὸν εἶχε σῆμα. ὥσπερ καὶ ὁ Ἕκτωρ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα, ἐκρύπτετο. περὶ δὲ τὰς ἄνω κλεῖδας, ἐφαίνετο. καὶ οἱ τρίποδες δὲ, τὸ μὲν ἄλλο πᾶν εἶχον. οὔατα δὲ, οὔπω. οἱ μέν τοι γλωσσογράφοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ τόσον, ἀντὶ τοῦ σῶμα φασίν. ἵνα λέγῃ ὅτι τὸ μὲν ἄλλο σῶμα, εἶχε τοιῶσδε. φοῖνιξ δὲ νῦν, ὁ πυρρός. ὅθεν καὶ φοίνικες ἡ ὀπώρα διὰ τὸ ὁμοιόχροον. ἤδη δὲ καὶ τὸ ἐθνικόν. ἐπεὶ καὶ οἱ Ἐρυθραῖοι ἀνέκαθεν οἱ αὐτοί. ὡς ταυτὸν ὂν οὕτως αὐτοὺς ἢ οὕτω καλέσαι. ἐπεὶ καὶ ὅμοιόν ἐστιν ἐρυθρὸν εἰπεῖν χρῶμα καὶ φοινικοῦν. τὸ ἐπὶ

ὂν δὲ

ὧν δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. ἴσως δὲ, ἐντεῦθεν καὶ φοῖνιξ. τὸ κύριον ὄνομα, διὰ τὸ ὡς εἰκὸς ἐν αὐτῷ φοινίκεον τῆς χροιᾶς, ὃ καὶ τὴν ἐρυθρὰν τὸ κύριον ἐπενοήσατο. καὶ τὴν ἐρυθῖνον ἰχθὺν καὶ τὴν ἐρυθαλίωνα. προηγεῖται δὲ τοῦ φοίνικος ἢ ἵππου ἢ ἄλλου ἑτέρου, ὁ φόνος, ὃς δηλοῖ τὸ αἷμα. ἐκεῖθεν γὰρ τὰ τοιαῦτα, ἐρυθρά πως ὄντα κατ' αὐτό. Τὸ δὲ σῆμα, γενικὴ λέξις ἐπί τε τῆς νῦν δηλουμένης ἐννοίας λεγομένη, καὶ ἐπὶ ἄλλων διαφόρων. ἐν οἷς καὶ τὸ, ξύλον αὖον σῆμα βροτοῦ τεθνεῶτος. τούτου δὲ τοῦ γένους εἴρηται, καὶ τὸ νεκρικὸν σῆμα ἤγουν ὁ τάφος. καὶ αὐτὸ γὰρ οὕτω καλεῖται, διὰ τὸ σημαίνειν ὡς ἐν αὐτῷ κεῖταί τις. καὶ καλεῖται οὕτως, ἐξοχικῶς εὐφήμῳ λόγῳ κατά τι κύριον. διὸ σῆμα μὲν λέγεται, οὐ μὴν καὶ σημεῖον ῥητῶς. εἰ καὶ ἄλλως ἔχειν κατά γε τὸ, μνῆμα μνημεῖον. Τὸ δὲ περίτροχον ὅ ἐστι περιφερὲς, τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν ἔχει τῷ τροχῷ. Τὸ δὲ καθὰ μήνη ὅ ἐστι σελήνη, πιθανὸν ποιεῖ τὸ πόῤῥωθεν τὸν ἵππον βλέπεσθαι. διάδηλος γὰρ ἦν μακρόθεν τῇ τοιαύτῃ λευκότητι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοὺς τοιούτους ἵππους, ἀρίστους ὁ χαμαιλέων ἱστορεῖ, ὥς φασιν οἱ ὑπομνηματισταί. Τὸ δὲ ἠύτε μήνη, χρήσιμον γέγονεν καὶ πρὸ τούτων τῷ ποιητῇ σεμνότερον ἐν τῇ κατὰ τὸ ἀχίλλειον σάκος παραβολῇ περιγραφὲν καὶ ἐκεῖ τισὶν οὕτω λέξεσιν. ἐν τῷ, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠύτε μήνης. καὶ ἔστι λαμπροτέρα ἐκείνη τῆς ἐνταῦθα παραβολῆς.

Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἦε καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι.
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. αἳ δέ που αὐτοῦ
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
Ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
Νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. πάντῃ δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
Ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας.
Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω σύν θ' ἅρματα ἆξαι.
Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν, οὐ γὰρ ἔγωγε
Εὖ διαγινώσκω. δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς κρατερὸς Διομήδης.

Ὅτι ὁ μὴ ἀκριβούμενος ἅπερ ὁρᾷ, εἴποι ἂν, ὦ φίλοι οἷος ἐγὼν αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς; ὁμοίως καὶ τὸ, οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. πάντῃ δέ μοι ὄσσε ἀμπεδίον ἤγουν ἀνὰ πεδιάδα παπταίνετον εἰσορόωντι. ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν, οὐ γὰρ ἔγωγε εὖ διαγινώσκω. ἔστι δὲ ταυτὸν ἐνταῦθα αὐγάσασθαι καὶ ἰδεῖν. Ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα ἰδομενεὺς ἐρωτᾷ, ἢ ἀληθῶς ἴσως ἀπορῶν ἢ μᾶλλον ἀκκιζόμενος ὡς οἷα διαπιστῶν ἑαυτῷ, ὦ φίλοι ἀργείων ἡγήτορες, μόνος ἐγὼ ἵππους ὡς ἐῤῥέθη αὐγάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς; ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. αἱ δέ που, αὐτοῦ ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, ἤγουν ἐβλάβησαν, αἳ κεῖσε φέρτεραι ἦσαν. ἤτοι γὰρ, τὰς ἤγουν ταύτας πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας, νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. εἶτα τὸ, ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω κατά θ' ἅρματα ἆξαι. αἱ δ' ἐξηρώησαν ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν. ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν ὡς καὶ προείρηται, οὐ γὰρ ἔγωγε εὖ διαγινώσκω. δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ αἰτωλὸς γενεὴν, μετὰ δ' ἀργείοισιν ἀνάσσει, τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς κρατερὸς διομήδης. Καὶ ὅρα τὸν ἔπαινον τοῦ ἥρωος δοκοῦντα μὲν ἄκαιρον εἶναι, ἐμφαίνοντα δὲ ὡς φιλίως ὁ ἰδομενεὺς ἔχει τῷ διομήδει, καὶ οὐδὲ πάνυ ἄχθεται οἷς ὁ εὔμηλος δυστυχεῖ. Ἔτι ὅρα καὶ ὡς ἀπορήσας καὶ εἰπὼν, ἦε τὸν ἡνίοχον ἔφυγον ἡνία, οὐ προσέθετο ἀκολούθως ὁ ἰδομενεὺς ὅτι ἢ τόδε τι ἕτερον ἔπαθεν. ὡς μήτε τοῦ σχεδιασμοῦ διδόντος εὐπορεῖν ταῖς ἐννοίαις, καὶ ὅτι οὐδὲ εἰκῇ ἐθέλει δυσφημεῖν κατὰ τοῦ εὐμήλου, καὶ δυστυχίας αὐτοῦ λογίζεσθαι. δύναται δὲ, καὶ μὴ ἀπορητικῶς λεχθῆναι τὸ ἦε, ἀλλ' ὡς οἷον πρὸς λύσιν ἀπορίας ὁμοίως τῷ, ἢ οὐκ ἀργεῖος ἦεν ἀχαϊκοῦ. τουτέστιν ἴσως ἀργεῖ. κἀνταῦθα γὰρ ὁμοίως ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι ὁ δεῖνα ἐξέπεσε τοῦ τέρματος. καὶ πάντως ἢ ἴσως, αὐτὸν ἔφυγον τὰ ἡνία. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οὐ μάτην ἰδομενεὺς περιέργως θεᾶται, τῆς περιωπῆς γενόμενος. ἀλλ' ὅτι καθὰ τῷ νέστορι διὰ τὸν υἱὸν, οὕτω καὶ αὐτῷ μέτεστί τι τοῦ ἀγῶνος διὰ τὸν θεράποντα μηριόνην. διὸ καὶ παρασημειοῦται τὰ κατὰ τὸν ἄριστον εὔμηλον, ὡς δῆθεν ἀντίπαλον ἑαυτῷ. παραμυθησόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ μηριόνου ἐλαττώσει, ἐὰν καὶ ὁ ἄριστος ἔλθοι πανύστατος. καίτοι καὶ χαίρων εἴπερ ὁ τοιοῦτος λειφθῇ ἐν δρόμῳ, ἵνα συνατυχήσῃ τῷ μηριόνῃ. καὶ διὰ ταῦτα, οὐδὲ βαρυνόμενος εἰ παροίτεροί εἰσιν οἱ τοῦ διομήδους ἵπποι. ἔστι δὲ τὸ παροίτεροι, ταυτὸν τῷ φέρτεροι, καὶ οἱ πάροιθεν. ἄμφω δ' ἀντίκεινται πρὸς τὸ δεύτεροι. διὸ φησίν. οἱ δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν. ἡ δὲ παραγωγὴ τοῦ παροίτερος, ὁμοία τῇ, μυχὸς μυχοίτατος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ δοκεῖν, ταυτὸν εἶναι δοξάζει ὅμηρος τῷ

ἰνδάλλεσθαι, ἐν τῷ, ἄλλοι μοι δοκέουσι, καὶ ἄλλος ἰνδάλλεται. λέγεται δὲ ἐπὶ εἰκασμοῦ καὶ ὁμοιώσεως καὶ δοκήσεως τὸ ἰνδάλλεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ εἰδώλων τὸ ἴνδαλμα λέγεται. ἰνδάλλεται δέ τις, καὶ ἐν ὀνείρασιν. ἀντίκειται δὲ πρὸς τὸ ἰνδάλλεσθαι καὶ τὸ δοκεῖν, τὸ εὖ διαγινώσκειν. γίνεται δὲ τὸ ἰνδάλλω, ἐκ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ, τραπέντος τοῦ ι εἰς ν ὡς ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰὲν, καὶ αὐτίκα τετραμμένου καὶ τοῦ ε εἰς ι. ὡς ἐπὶ τοῦ ἔχω ἴχω καὶ τῶν ὁμοίων γίνεται. Τὸ δὲ, αἱ δὲ, ἔβλαβεν, παρασήμως καὶ νῦν δηλοῖ τὰς τοῦ Εὐμήλου ἵππους ἐν μόναις ταύταις ταῖς δυσὶ συλλαβαῖς. Τέρμα δὲ φανερῶς ἐνταῦθα τὸν καμπτῆρα λέγει ἐν τῷ περὶ τέρμα βαλούσας, ἤγουν καμψάσας καὶ τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. οὗ τὸ ἐναντίον, οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. οὗ ἑρμηνευτικὸν τὸ, οὐκ ἐδυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, ἤγουν οὐκ ἠδυνήθη σχεῖν τὰς ἵππους περὶ τὴν νύσσαν, ὥστε ἑλίξαι καὶ οὕτω περὶ τέρμα βαλεῖν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχεῖν τῆς ἑλίξεως. κατὰ τὸ, ἡ δὲ φερὰς ἐπέβαλλεν, ἤγουν ἐπέτυχε τοῦ εἰς αὐτὰς πλοῦ ἡ ναῦς. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐδυνάσθη, ὡς ἀπὸ τοῦ δυνάζω ἀῤῥήτου ῥήματος γεγονός. ἐνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι εἰωθότα καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰδομενέα ταῦτα ἐν ἀγῶνι. θρύπτονται γάρ τινες ὡς μὴ ἀκριβῶς θεώμενοι. οἱ δὲ καὶ ἐν ἤθει καταλαζονεύονται τῶν πολλῶν. οὐ μόνον γοῦν φησὶν Ἰδομενεὺς ὡς ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, καὶ ἄλλος ἡνίοχος ἰνδάλλεται, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκπεσέειν οἴω τὸν Εὔμηλον καὶ ἑξῆς. ἃ δὴ πάντα οὕτω συνέβη ἀληθῶς, καὶ οὐ κατὰ δόκησιν. πρωθύστερον δὲ τὸ ἐκπεσεῖν καὶ ἅρμα κατάξαι. δῆλον γὰρ ὡς κατεαγότος τοῦ ἅρματος, εἶτα κατέπεσεν ὁ ἡνίοχος. Τὸ δὲ ἐξηρώησαν, δίχα προθέσεως πρὸ τούτων ἐῤῥέθη. Τὸ δὲ μένος ἔλλαβε θυμὸν, ἀντὶ τοῦ προεθυμήθησαν ἢ καὶ ἐθυμώθησαν αἱ ἵπποι.

Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν
Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται.
Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε.
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τι σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
Ἵπποι δ' αὖτε ἔασι παροίτεραι, αἳ τὸ πάρος περ
Εὐμήλου. ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.
Τὸν δὲ χολωσάμενος κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα.
Αἶαν νεῖκος ἄριστε. κακοφραδές. ἄλλά τε πάντα
Δεύεαι ἀργείων, ὅτι τοι νόος οὐκ ἐστὶν ἀπηνής.
Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος.
Ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
Ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι, ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
Ὣς ἔφατ'. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι.
Καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον.
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν
Αἶαν Ἰδομενεῦ τε κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσοράασθε
Ἵππους. οἱ δὲ, τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης,
Ἐνθάδ' ἐλεύσονται. τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἵππους ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.

Οὐ φιλοτιμησάμενος ὁ ποιητὴς ὡς ἐξὸν, ἐκθέσθαι τὰ τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσι συμπίπτοντα ὡς εἰκός. ὧν ἐστι πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ, προσπαθῶς ἑκάστους ἔχειν μέρεσι, καὶ ἀμφιμαχίας ἐν λόγοις τίθεσθαι, καὶ χρήμασι ζημιοῦν ἑαυτοὺς ἐπὶ λύσει φιλονεικίας, καὶ κριτὰς ἑαυτοῖς καθίζειν, τὸν μὲν Ἰδομενέα ἐποίησεν, εἰπόντα ὅσα ἐῤῥέθη. Αἴας δὲ ὁ Λοκρὸς εἰς οὐδὲν δέον θυμὸν ἀναλαβὼν, αἰσχρῶς φησὶν ἐνένιπεν ἤτοι λόγοις ἐπέπληξεν. εἰπών. Ἰδομενεῦ. τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται. εἶτα καὶ ἀμβλυωπίαν εἰκῆ οὕτως ὀνειδίζων αὐτῷ, φησίν. οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' ἀργείοισι τοσοῦτον, οὔτέ τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε. ὥστε δηλαδὴ τῇ θέᾳ τέμνεσθαι ὀξὺ τὸν ὑποκείμενον ἀέρα. εἶτα καὶ ἐπιτείνων τὸ σκῶμμα καὶ διδάσκειν δὲ ἐθέλων, ἐπάγει. ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τι σε χρὴ λαβρογόρην ἔμεναι. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι. Καὶ ὅρα ἐνταῦθα οἷον τὸ ἀσκέπτως λαλεῖν. ὁ γὰρ λαβρογόρην τὸν Ἰδομενέα σκώπτων, ἁλώσεται ψεύδους εἰς τὸ πᾶν καὶ ἀφροσύνης αὐτὸς, εἰ μηδὲν ἰδὼν μήτε εἰδὼς, τὸν εὖ εἰδότα λόγοις αἰσχύνει. ἀπεναντίας πάντῃ ἐκείνῳ ἐλθὼν ἐν τῷ εἰπεῖν ὅτι ἵπποι δ' αὖτε ἔασιν ἤγουν εἰσὶ παροίτεραι, αἳ τὸ πάρος περ Εὐμήλου. ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκεν ἢ ἐμβέβηκε τῷ δίφρῳ ἡνιοχῶν. εὔληρα δὲ λέγει μὲν

τὰ

τὰ ἡνία. ἅπαξ δὲ καὶ τὴν τοιαύτην ἔφη λέξιν, ἐνταῦθα δηλαδή. γίνεται δὲ παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὅθεν καὶ ἡ εὐλή, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι. δι' ὧν ἐστι τοὺς ἵππους εἰλεῖσθαι ὅ ἐστι συστρέφεσθαι. ὁ ἐστι μὲν ταυτὸν ἡνία ἔχειν καὶ εὔληρα ἔχειν. πλὴν ἐκεῖθεν μὲν, ὁ ἡνίοχος σύγκειται συνήθους οὔσης τῆς λέξεως. ἀπὸ δὲ τοῦ εὔληρα ἔχειν, τολμηρὸς ἂν εἴη ὁ ἀναιδευσάμενος συνθεῖναι ὄνομα. ἀλλ' οὕτω μὲν ὡς ἐρρέθη, ὁ λοκρὸς αἴας. ἰδομενεὺς δὲ φιλόνεικον καὶ κακολόγον καί τινα οὐδαμινὸν ὡς ἀπειλῶν, τὸν αἴαντα καλεῖ. εἰπών. αἶαν νεῖκος ἄριστε. κακοφραδές. ἄλλά τε πάντα δεύεαι ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. ὃ καὶ ἀχιλλεύς που ἤκουσεν. Ἔνθα ὅρα ὅτι τὸ τε, πάντα ἀργείων δεύεαι, δριμύτερον ὁ ἰδομενεὺς ἀντέσκωψε πρὸς τὸ, πάρα δὲ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι. σφοδρότερον γὰρ τοῦτο ἐκείνου. καὶ ὅτι διὰ θυμὸν μὴ ὀρθώσας τὴν φράσιν, ἔφη τὸ, ἄλλά τε πάντα δεύεαι ἀργείων, καινῶς ὁ ἀκαταλλήλως συντάξας. ἦν γοῦν τὸ ὀρθὸν, οὕτω. κακοφραδὲς, ἄλλά τε πάντα δευόμενε ἀργείων. λέγει δὲ πάντα, τά τε ἐν ἔργοις, τά τε ἐν λόγοις, ἴσως δὲ καὶ τὰ κατ' ὄψιν, ἢ κατὰ γένος. εἶτα ἐπάγει, ἢ ὡς δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος, ἵστορα δ' ἀτρείδην ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω, ὁππότεραι πρόσθεν ἵπποι. ἵνα γνοίης ἀποτίνων. ἐπεὶ δὲ κίνδυνος ἦν προτέρω ἤγουν προσωτέρω ἔριν γενέσθαι ἀμφοτέροις· ἤδη γὰρ ὄρνυτο ὁ λοκρὸς χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν, ἀνίσταται ὡς ἀγωνοθέτης αὐτὸς ἀχιλλεὺς, καὶ καταπαύσει λαλήσας ὅσα ἔχει. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ στίχων, τὸ μὲν τί πάρος λαβρεύεαι, καὶ τὸ, ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην καὶ ἑξῆς. ἐπιστροφὴ στωμυλίας ἐστί. Τὸ δὲ νεῖκος ἄριστε. κακοφραδές. ἄλλά τε πάντα δεύεαι ἀργείων ἢ ἁπλῶς τῶν δέ τινων καὶ τὰ ἑξῆς, σκῶμμά ἐστι πολυφύλου ἀνδρός. ὥσπερ ἀμβλυωποῦντος τὸ, οὔτε νεώτατός ἐστι τοσοῦτον, οὔτε ὀξύτατον καὶ ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐκδέρκεσθαι, φιλοσόφως φασὶν ἔχειν οἱ παλαιοὶ τὴν ἐκ πρόθεσιν· διότι οὐ κατὰ εἰσδοχὴν ἀλλ' ἔκπεμψιν φωτοειδῶν δηλαδὴ ἀκτίνων, τὸ ὁρᾶν γίνεται. Τὸ δὲ λαβρεύεσθαι, καινὴ λέξις ἐστί, δηλοῦσα τὸ λάβρως καὶ οὐ μετὰ σκέψεως λαλεῖν. εἰ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, στωμύλλεσθαι καὶ τὸν ἀκούοντα λίαν βαρύνειν τῇ φράσει. ὅθεν καὶ λαβραγόρας, ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λάβρος. διὸ καὶ ἐπέμεινε τῇ λέξει συνήθως ὁ ποιητὴς διὰ τὸ καίριον. τῶν τις δὲ παλαιῶν, λαβρεύειν, τὸ προγλωσσεύειν φησί. ἀερσίποδες δὲ ἵπποι καὶ νῦν, ἐπὶ τάχους. ἵνα ὦσιν αἱ ὅσα καὶ πτεροῖς τοῖς ποσὶν αἰρόμεναι ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα καὶ ἑξῆς. ἀφ' οὗ ἀείρεσθαι, καὶ ἀράχνης ἀερσιπότητος. Τοῦ δὲ δίενται ὅ ἐστι διώκουσι, θέμα τὸ δίημι ἐκ τοῦ δίω. ἀφ' οὗ τὸ διάκω. ῥῆμα τοῦτο χρηστὸν πεζολόγοις. ἐκεῖνα γὰρ ποιήσεις ἀνασκάλλειν φιλεῖ, τουτέστι τὸ δίω, καὶ τὸ δίημι ἤγουν σπουδαίως τρέχω. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον δίημι ἀττικὸν, γινόμενον οὕτω. Ζεὺς διὸς ὅθεν οὗ διερὸς, ὁ δίυγρος. διὸς δὲ ῥῆμα, δίω. ἀφ' οὗ παρ' οὐ μόνον τὸ διαίνω καθὰ πολλαχοῦ δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ δίημι. οὗ μετοχὴ παθητικὴ, διέμενος ὡς τιθέμενος. ἀριστοφάνης. διέμενος ὄξει σφηκίῳ, ἤγουν ὑγρανθεὶς δι' ὄξους δριμέος ὡς ἐκεῖνος οἶδεν εἰπεῖν. Τὸ δὲ οὐ νεώτατος τοσοῦτον, λεαίνει τὸ τραχὺ τοῦ σκώμματος ἐπί τι βραχύ. ἄλλως γοῦν, ψεύδεται ὅλως οὐ μόνον τὸ νεώτατος ἐπὶ τοῦ μεσαιπολίου ἰδομενέως, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ νέος. νεῖκος δὲ, κεῖται μὲν καὶ ἐπὶ μάχης, καὶ μᾶλλον ὅτε πόλεμος, ἢ τοιοῦτόν τι ἐν τῷ πράττεται. οἷον νεῖκος πτολέμοιο. ἐνταῦθα μέντοι ἡ λέξις ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὴν ἁπλῶς φιλονεικίαν δηλοῖ ὁμώνυμος οὖσα. Τὸ δὲ πάντα δεύεαι ἀργείων, αὐξητικὴν ἔχει δριμύτητα σκώμματος, τοῦ λοκροῦ γὰρ εἰπόντος, ἀμείνονας καὶ ἄλλους εἶναι τοῖς ἀργείοις, ὁ κρὴς παντῇ ἀποφάσκει ἐκείνου τὸ ἄμεινον. εἰπὼν, πάντα δεύεσθαι ἀργείων αὐτόν. αἴτιον ἐπάγων τὸ, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. διὸ καὶ ἀπ' αἴνου ἐστὶ κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ἀπηνέος. εἰ δὲ εἶπεν ἄλλην αἰτίαν, ἠλέγχθη ἂν ὁ ἰδομενεύς. πολλὰ γὰρ εἶχεν ὁ λοκρὸς ἐπαίνου ἄξια. Ἐν δὲ τῷ, δεῦρό νυν, συνέσταλται ἀσυνήθως τὸ υ δίχρονον. καὶ ἴσως οὐδὲ περισπᾶν χρὴ τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀφιέναι κοινὴν κεῖσθαι τόνου. μή ποτε δὲ οὐδὲ χρονικὸν ἐπίρρημά ἐστιν, ἀλλὰ σύνδεσμός τις παραπληρωματικὸς ὁποῖος ὁ νὺ, κατὰ πρόσληψιν στοιχείου τοῦ ν. ὅθεν καὶ ὁ τοίνυν σύνδεσμος γίνεται, ἀπὸ τοῦ τοι καὶ τοῦ νῦν. τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ σοφοκλεῖ ἐν ἰάμβῳ τὸ, σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων. κἀκεῖ γὰρ τὸ νυν, ὅ, τι ἂν καὶ σημαίνει, συστέλλεται. ὁμοίως καθά που προγέγραπται, καὶ παρ' εὐριπίδει ἐν τῷ, σῶσόν νυν αὐτὸν, μὴ δ' ἔρα τοῦ πλησίον. Περιδώμεθον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν. καὶ ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις. ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτὴς ἢ μάρτυς, ἵστωρ ἐλέγετο παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ, ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Τὸ δὲ, ἵνα γνοίης ἀποτίνων, τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ, περιδώμεθα. στοιχήματος γὰρ τέλος, ἀπότισις. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ, τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, ἀπὸ κρείττονος τοῦ τρίποδος κατέβη ἐπὶ τὸν λέβητα. καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἠελίου αἴγλη ἠὲ σελήνης, καὶ ἐν ἑτέροις. εἰ μὴ ἄρα τυχὸν ὁ λέβης οὐκ εὐτελής ἐστι νῦν κατὰ τοὺς ὑποκειμένους τοῖς νιπτομένοις ὡς ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, ἢ ἔνθα τὰ ποδάνιπτρα τοῦ ὀδυσσέως, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἀναβράττειν τὰ ἐμβαλλόμενα κατὰ τὸ ζέοντα ἐν πυρὶ πολλῷ, ἢ κνίσην μελδόμενον ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. ὁ γοῦν τοιοῦτος λέβης, οὐ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἐστὶν, ἀλλὰ τριποδοειδὴς φαίνεται εἶναι, καὶ οὐκ εἰς ἔλαττον ἥκει τοῦ τρίποδος. ἢ ἔστι τηνικαῦτα τὸ, τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, μετάβασις ἀπὸ ὁμοίου εἰς ὅμοιον. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰσικὸν ἄνδρα φράζει τὸ, ὤρνυτο δ' αὐτίκα ὁ δεῖνα χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθ' ἐπέεσσι, καὶ νύ κε δὴ προ-

τέρω ἔτ' εἰς γένετ' ἀμφοτέροισιν, εἰ μὴ ὁ δεῖνα αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον. ἀχιλλεὺς δὲ οὗτος, ὁ ἐνταῦθα καταλλάσσων ὡς ἐρρέθη ἐρίζοντας τόν τε ἰδομενέα καὶ τὸν λοκρόν. καθίσας τε σκοπὸν τῶν ἀεθλευόντων τὸν φοίνικα, ὑπεκράτησεν ἑαυτῷ τὸ κριτὴς τοῦ τῶν θεατῶν νείκους γίνεσθαι. ὃς καὶ παραινῶν ἐπὶ λογομαχίας λύσει φησί. μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθ' ἐπέεσσι κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις ἤγουν ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι. ἐκ παραλλήλου δὲ ταῦτα τὸ χαλεποῖς, καὶ κακοῖς. τὸ δὲ νεμεσᾶτον, ἑνικὸν τὸ νεμέσα. εἶτα λαλῶν θεατρικῆς κατάπαυσιν ἔριδος, φησίν. ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσοράασθε ἵππους. οἱ δὲ, τάχα αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ἐνθάδ' ἐλεύσονται. τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος ἵππους οἱ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν. ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν ἰδομενέα καὶ τὸν λοκρὸν αἴαντα καὶ τῇ κατ' αὐτοὺς ἐναγωνίῳ λογομαχίᾳ, ἐνθυμητέον καὶ παλαιὰν γνώμην λέγουσαν ὅτι ἡ σκῶψις λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει, πολύ. τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται. ἂν δ' εἴπῃς ἅπαξ, εὐθὺς ἀντήκουσας. ἤδη λοιδορεῖσθαι λείπεται εἶτα, τύπτεσθαι. Ὅρα δ' ἐν τούτοις ἀσύνηθες ὂν τὸ, ἡ σκῶψις καθὰ ἡ ᾆσις ἡ ἁρμονικὴ ἡ παρὰ πτολεμαίῳ ἡ δηλοῦσα τὴν ᾠδήν. οὐ μὴν ἡ ὁμηρικὴ ἐξ ἧς καὶ ὁ ἄσιος λειμὼν καὶ ἡ ἀσία χώρα, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἔτι δὲ ὅρα καὶ τὸ, ἂν δ' εἴπῃς ἅπαξ, εὐθὺς ἀντήκουσας, ὡς χρήσιμον εἰς τὸ, ὁποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσῃς.

Ὣς φάτο. τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
Μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν. οἱ δέ οἱ ἵπποι,
Ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.
Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον. οὐδέ τι πολλὴ
Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ. τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος.
Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδ' ἐμάτησεν
Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον.
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα.
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν. ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος νηλήϊος ἤλασεν ἵππους,
Κέρδεσιν οὔτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον.
Ἀλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥα τ' ἄνακτα
Ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν,
Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
Χώρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος,
Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Λείπετ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ὅσον δίσκουρα λέλειπτο,
Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν, ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ
Ἵππου τῆς ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος αἴθης.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέ μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.

Ὅτι σπουδὴν ἡνιόχου ἱππευτικὴν τὴν πρὸς τὸ τέλος, οὕτω φράζει. ὁ δὲ, λέγει δὲ τὸν διομήδην, μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων. μάστιγι δ' αἰὲν ἤλαυνε κατωμαδὸν ὡς προδεδήλωται. οἱ δέ οἱ ἵπποι, ὑψόσε ἀειρέσθην. ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον. αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, ἃ δὴ καὶ παμφανόωντα εἶπεν αὐτὸς, ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον. οὐδέ τι πολλὴ γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ. τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην. ἔστι δὲ τὸ, ἅρματα χρυσῷ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐν λεπτῇ κονίῃ, ἐνδεικτικὸν κουφότητος καὶ κάλλους ἅρματος καὶ τάχους ἵππων. Τὸ δὲ μάστιγι, μάστι τινὲς γράφουσι δισυλλάβως ἐκτείνοντες τὴν λήγουσαν, ὁμοίως τῷ, μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, καὶ ἔστιν ὥσπερ μῆτις μήτιος μήτιι καὶ κατὰ κρᾶσιν μήτι, οὕτω καὶ μάστις μάστιος μάστιι μάστι, τοῦ δὲ μάστις, ἀρχὴ τὸ μαστίω μαστίσω, ὥσπερ τοῦ μῆτις, τὸ μητίω μητίσω. Τὸ δὲ ἀειρέσθην, τὸ ῥῆμα ἐστὶν ἐξ οὗ καὶ πρὸ ὀλίγου ἵππους ἔφη ἀερσίποδας. ἤγουν ἀειρομένους, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀερίους τοῖς ποσίν. οἷς καὶ προσαρμόζει διὰ τοῦτο τὸ πετέσθην. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀειρέσθην, ἀσφάλειαν ἔχει καὶ τὸ, πρήσσοντε κέλευθον, ὡς οἷα ἐπὶ νηὸς λεχθέν. ἥτις οὐ μόνον ἅρμα θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ ἵππος παρὰ τοῦ ποιητοῦ λέγεται. διὸ καὶ ἡ ἐν ὀδυσσείᾳ ναῦς τῶν φαιάκων ταχυπλοοῦσα, τετρώροις ἵπποις εἰκάζεται. ὅπερ τέτρωρον, ἀπὸ τοῦ ἀείρω καὶ αὐτὸ παράγεται ὡς οἱονεὶ τετράορον. ὅθεν καὶ τετράο-

ρου ταύρου φύσημα ἡ τραγῳδία φησί. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τοῦ ἀφρέεσθαι, ἀσφαλές τι ἔχει τὸ, πρήσσοντε κέλευθον. ἄλλως δὲ, οὔτε τὸ πρήσσειν ἐπὶ ἵππων κυριολεκτεῖται, οὔτω ἡ κέλευθος πάνυ ἐπὶ ξηρᾶς. Τὸ δὲ ῥαθάμιγγες, εἰωθὸς ἐπὶ αἵματος ἢ ὅλως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεσθαι, παρὰ τὸ ῥαίνειν θαμὰ, καινότερον ἐπὶ κόνεως ἐλέχθη ἐν τῷ, αἰεὶ κονίης ῥαθάμιγγες. καὶ ἴσως ἔχει συμβιβασθῆναι εἰς τὸ σύνηθες ἡ λέξις, διὰ τοῦ εὐθὺς δηλωθησομένου πολλοῦ ἱδρῶτος τῶν ἵππων. ὃς πολὺς εἰς γαῖαν ἐν τῷ τρέχειν καταρρέων, ὕγραινε τὴν κόνιν, ὡς οὕτω ῥαθάμιγγας ἐξ αὐτῆς ὑγρὰς βάλλειν τοὺς ἵππους. ἐνταῦθα δὲ, ὅρα καὶ τὸ αἰεὶ, ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου λεχθὲν, κατά τινα ὁμοιότητα τοῦ, αἰεὶ πυραὶ νεκύων καίοντο. καὶ τοῦ, αἰεὶ ῥίμφα θέων. καὶ τοῦ, τὸν εἰσαεὶ λευλατήσει χρόνον παρὰ Σοφοκλεῖ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ πάλαι πολλάκις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, οὐδ' αὐτὸ δηλοῦν ἀεὶ χρόνου μακρότητα. Τὸ δὲ ἐπέτρεχον, ἀντὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἔτρεχον καὶ ὡς οἷα ἔμψυχα τοῖς ἵπποις συνέτρεχον ὡς εἴπερ μὴ εἵλκοντο. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπιπολῆς ἔτρεχον. ὅπερ ἑρμηνεύων διεξοδικώτερον, εἶπε τό. οὐδὲ πολλὴ ἐγίνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. τουτέστιν ἐλαφρῶς οὕτως ἔτρεχον, ὡς μὴ πολλὴν γίνεσθαι τὴν τροχῶν ἐγχάραξιν, καὶ ταῦτα ἐν λεπτῇ κονίῃ. Ἁρματροχιὰ δὲ, ἄλλο ἐστὶ παρὰ τὴν ἁματροχιάν. ἐκείνη μὲν γάρ τι δηλοῖ, προείρηται. αὕτη δὲ, ἴχνος δηλοῖ τροχῶν ἅρματος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὴ βαθεῖαν γίνεσθαι νῦν ἁρματροχιὰν, οὐ λίαν ὑπερβολικῶς εἴρηται. διά τε τὸ πολὺ τάχος τῶν ἵππων, καὶ τὸ κοῦφον τοῦ ἅρματος. ἐξ ὧν, δοκεῖ πιθανὸν εἶναι τὸ μὴ πάνυ τοῖς τροχοῖς τὴν κόνιν χαράσσεσθαι. ὑπερβολὴ δὲ τὸ μέτριον ἔχουσα, πιστεύεται ὡς φασὶν οἱ παλαιοί. ἦν δὲ ἂν δὲ ἂν ὑπερβολὴ ἄμετρος, εἰ μὴ δὲ ψαύειν εἴπῃ τῆς γῆς τοὺς τροχοὺς, ἢ μὴ ἐντυπῶσαι ὅλως ἴχνος. ὅπερ οὐκ εἶχεν εἰπεῖν. οἷα θνητῶν ὄντων τῶν τρεχόντων ἵππων. ὅτι γὰρ ἀθάνατοι πλάττονται ἵπποι, ἄκρων ἐπὶ κυμάτων θέουσι. καὶ ὅσα ἄλλα περὶ τοιούτων ἵππων ἡ ποίησις ἔφρασεν. Ἐπίσωτρα δὲ, ὅτι τὲ οἱ κανθοὶ τῶν τροχῶν, καὶ πόθεν ἡ λέξις παράγεται, ἀλλαχοῦ προείρηται. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ λέξις αὕτη, ἔλλειψιν ἔχειν τοῦ σ ἐν τῇ παραληγούσῃ, κατὰ τὸ, γνωστὸς, γνωτός. καὶ τὰ ὅμοια. ἐπίσσωτρα γάρ ἤγουν σωστικὰ τῶν τροχῶν, τὰ ἔξω αὐτῶν σιδήρεα κύκλα, ἤγουν οἱ κανθοί. Ὅτι συντόμου δρόμου ἱππέως δηλωτικὸν τὸ, στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. λόφος δὲ ἐπί τε βοῶν καὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων, τόπος τοῦ τραχήλου, ᾧ ἐπιτίθεται ὁ ζυγός. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ὅθεν καὶ νότος εὔλοφος παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ εὔθετος. καὶ λοφιὰ, ἡ περὶ τὸν τοιοῦτον τόπον τρίχωσις. καὶ καταλοφάδια, ἐπίρρημα ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ λόφουρα ζῶα, τὰ οὐρὰν καὶ λοφιὰν ἔχοντα. γίνεται δέ φασι λόφος, ἀπὸ τοῦ λέπω τὸ ἐκλεπίζω λόπος καὶ λόφος. ἀφ' οὗ ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγέν. σημαίνει δέ ποτε, καὶ ἁπλῶς τράχηλον, ὡς ἐν τῷ, κνήμας ἠδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἄκρον ἐκ τειχῶν ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας. ὡς τὸ, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὕψους ὀρεινοῦ, ὅθεν καὶ γήλοφος, καὶ γεώλοφος. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λόφου, καὶ λοφνίδες παρὰ Λυκόφρονι αἱ ἐξ ὄρους μονόξυλοι λαμπάδες. Περὶ δὲ τοῦ ἀνεκήκιε, προείρηται. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα σαφῶς δηλοῖ ὡς τὸ ματᾶν, στάσιν καὶ βραδυτῆτα ματαίαν σημαίνει. φησὶ γάρ. οὐδ' ἐμάτησε σθένελος ἀλλ' ἐσσυμένως ἔλαβεν ἄεθλον, ὁ τοῦ ἑταίρου Διομήδους δηλαδή. Ἰστέον δὲ ὅτι δύναται τὸ οὐκ ἐμάτησε, καὶ ἄλλως, οὐκ ἀπὸ τοῦ μάτην γίνεσθαι, ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ μῶ μάσσω τὸ ζητῶ. ἵνα λέγῃ ὡς οὐκ ἐζήτησε τὸ νικητήριον, ἀλλ' εὐθὺς ἥψατο τοῦ πράγματος. ὥστε καὶ ματᾶν κατὰ λόγον τοῦτον, τὸ οἱονεὶ ζητεῖν καὶ ἐνίστασθαι καὶ μὴ θέλειν ἐγχειρεῖν ἔργῳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς διαφορὰ τοῦ ἄγειν ἐνταῦθα καὶ φέρειν τὸ, δῶκε δ' ἄγειν γυναῖκα, τὴν ἔμψυχον. καὶ τρίποδα φέρειν, τὸν ἄψυχον. ὃν εἰκὸς, ὑπὸ Διομήδους ἀνατεθῆναι ὕστερον ἐν Δελφοῖς ὡς δῆλον ἐξ ἐπιγράμματος τοῦδε. χάλκεός εἰμι τρίπους, πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα, καί μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Τυδείδης δ' ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης νικήσας ἵπποισι παρὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον. Ὅτι ἐπικρίνει αὐτὸς Ὅμηρος, δόλῳ νικηθῆναι Μενέλαον ὑπ' Ἀντιλόχου. φησὶ γάρ. κέρδεσιν οὔτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον. διὸ καὶ εἰς λογομαχίαν ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ ἀποίσεται ἄτερ ἀγῶνος τὸ ἄεθλον ὡς ῥηθήσεται. Ὅτι πρὸ μικροῦ μὲν, ἁρμάτων ἐναγωνίως τρεχόντων διάστασιν, ἐδήλωσεν ἐκ δίσκου. εἰπὼν, τοσοῦτον ἐπιδραμεῖν τοὺς Ἀντιλόχου ἵππους ἔμπροσθεν τῶν Μενελάου, ὅσον δίσκου οὖρα κατωμαδίου. ἐνταῦθα δὲ μεμνημένος ἐπαναληπτικῶς καὶ ἐκείνου τοῦ διαστήματος, λείπεσθαι τοῦ Ἀντιλόχου λέγει τὸν Μενέλαον, ὅσον τροχοῦ διέστηκεν ἵππος τοῖς ὀπισθίοις δηλαδὴ ποσὶν, ἐν τῷ ὑπεζεῦχθαι ἅρματι καὶ θέειν. καὶ πόσον τοῦτο; οὐ πολύ φησι. ψαύουσι γὰρ ἐπισσώτρου τρίχες αἱ τῆς οὐρᾶς. εἶτα τὸ αὐτὸ ἄλλως λέγων ἐν κόμματι. φησίν. ὁ δὲ, ἄγχι μάλα τρέχει. τουτέστιν ὁ δὲ τοιοῦτος ἵππος, τρέχει ἐγγὺς ὢν κατ' αὐτὸν ἐπισσώτρου. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἑτέρως φράζων, φησίν. οὐδὲ πολλὴ χώρα μέσον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ τροχοῦ. ἀλλὰ δηλαδὴ κατὰ μῆκος οὐρᾶς ὡς προείρηται. φράζει δὲ ταῦτα Ὅμηρος οὕτω. ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥα ἄνακτα ἕλκῃσι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν. τοῦ, μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι. ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει. οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος, ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, τιταινόμενος πεδίοιο, τόσσον Μενέλαος Ἀντιλόχου λείπετο. ἀτὰρ τὰ πρῶτα, καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. καὶ οὕτω μὲν κἀνταῦθα. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τὴν μειόνην λείπεσθαί φησι Μενελάου, δουρὸς ἐρωήν. πρὸ δὲ τούτων, ἑτεροίως ἔφρασεν ἐγγύτητα τῶν Εὐμήλου καὶ Διομήδους ἵππων. ἔνθα δίφρου ἐπιβησομέ-

νοις ἐώκεσαν θερμαίνοντες πνοῇ τὸ τοῦ Εὐμήλου μετάφρενον. ἐν δὲ τῷ τῶν δρομέων ἀγῶνι, κόνις μὲν γυναικεῖος καὶ ἰχνῶν τύψις καὶ ἆσθμα κατὰ κεφαλῆς, ἐνδείξεται τρεχόντων δύο πλησιασμόν. καὶ καλαῦροψ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὑπερβολὴν δηλώσει δίσκου ἀφέσεως. οὕτω καὶ τὰ τοιαῦτα ποικίλος καὶ πόριμος μετρητὴς ὁ ποιητής. Ὅρα δὲ ὅτι μετὰ τὸ, οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγύς, ἐπαναλήψει χρᾶται βραχείᾳ ὁ ποιητὴς πρὸς ἀνάμνησίν τε καὶ ἔνδειξιν τοῦ χρῆναι συλλογεῖν ἐν καιρῷ τὰ εἰς πλάτος προπεφασμένα. εἰπὼν γὰρ ἤδη πρὸ ὀλίγων ἐν δυσὶ στίχοις τὰ περὶ τοῦ κατωμαδίου δίσκου, ἐνταῦθα ἐν ὀλιγίστῳ αὖθις ἐκεῖνα παραλαλεῖ. εἰπὼν ὅτι τὰ δὲ πρῶτα, καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. ἡ δίσκου οὖρα, ὡς προγέγραπται, ἡ δὲ αἰτία τοῦ ὕστερον ἄγαν ἐγγύτητος, τὸ τάχος τῆς Αἴθης, φησὶ γάρ. ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης. καὶ εἴπερ ἔτι προτέρω ἤτοι προσωτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι, παρήλασεν ἄν, οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκε, τὸν δρόμον δηλαδή. ὁ δὲ λόγος οὗτος, καὶ ἐπὶ ἄλλων παρὰ βραχὺ ἐλθόντος τοῦ νικῆσαι, ῥηθείη ἄν ποτε. Ὅρα δὲ ὅτι ζύγιος ἵππος ἕλκειν ἐρρέθη ἄνακτα. φέρειν γὰρ εἰπεῖν ἢ ἄγειν, οὐκ ἐνέκρινεν Ὅμηρος. κέλητος γὰρ ταῦτα. διὸ καὶ ἐπήγαγε τὸ, σὺν ὄχεσφιν. ἅπερ ἕλκων ἵππος, συνέλκει πάντως καὶ τὸν ἀναβάτην. Τὸ δὲ ψαύουσι, πάνυ καιρίως ἐπὶ βραχείας κεῖται θίξεως, ὁποία καὶ ἡ τῶν οὐραίων ἐνταῦθα τριχῶν, αἳ ἀκροθιγῶς ἅπτονται τροχοῦ, ὡς δοκεῖν ψαύειν αὐτόν. ὅθεν τὸ ψαύειν παράγεται κατὰ ψῆσιν ἐοικός. γίνεται δὲ τὸ ψαύειν, ἐκ τοῦ ψάω αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ. ὁμοίως τῷ, λάω λαύω καὶ ἀπολαύω. χνάω χναύω τὸ καταπίνω. ἄω αὔω τὸ λάμπω. χράω χραύω τὸ παρ' Ὁμήρῳ. ὡς τὸ, χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. καὶ τὰ ὅμοια. ἡ δὲ ῥηθεῖσα μεσσηγὺς χώρη, ἀέριον διάστημα δηλοῖ μεταξὺ τριχῶν ἵππου καὶ τροχοῦ. ἵππου δὲ συντόνως ὑφ' ἅρματι θέοντος. τοῦ τοιούτου γὰρ αἱ οὐραῖαι τρίχες οὐ χαλαραί, ἀλλ' εἰς μῆκος οἷον ὀρθιάζουσαι. Τὸ δὲ λείπετο καὶ τὸ λέλειπτο, καὶ τοῖς ἄρτι κοινολεκτεῖται. τὸν γὰρ ἁπλῶς ἡττηθέντα, λειφθῆναι φαμέν. Τὸ δὲ ὀφέλλεσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ ἔργων ἁπλῶς, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ προθυμίας. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος, οὐ μόνον τὸ ὄφελος δι' οὗ αὔξεταί τις ὁπωσοῦν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὠφέλεια κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ οἰκωφελία. Ἰστέον δὲ ὅτι αἴθη βαρυτόνως ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἵππος κατά τινα κυριωνυμίαν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. αἰθὸς γὰρ ὀξυτόνως, ὁ οἷον ἀπηνθρακωμένος, κατὰ τὸ, αἰθὸς γεγένημαι παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐξ οὗ ἵππος αἴθη, ἡ πυῤῥά, καὶ ὡς εἰπεῖν, αἴθων ἵππος.

Αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος,
Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι.
Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.
Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
Ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθ' ἵππους.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς δ' ἄρ' Ἀργείοις, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.
Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους.
Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον ὡς ἐπιεικὲς
Δεύτερ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευε.
Καί νύ κεν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς.
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι αἴ κε τελέσσῃς
Τοῦτ' ἔπος, μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον.
Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς. ἔστι δὲ χαλκὸς

Ὅτι αἴτιον τοῦ λείπεσθαι ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, τὸν Μηριόνην Μενελάου δουρὸς ἐρωήν, ἤγουν εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι ἀφεθὲν δόρυ, τὸ τοῦ ἡνιόχου τε καὶ τῶν ἵππων ἀχρεῖον. βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν φησὶ καλλίτριχες ἵπποι. ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. καὶ ὅρα τὸ ἐν ἀγῶνι. ἐν πολέμῳ γὰρ ἐλαύνειν ἅρμα, οὐκ ἦν ἥκιστος ὁ Μηριόνης ὅς γ' ἐν τῷ Ἰδομενεῖ αὐτὸς ἡνιόχευεν. γίνεται δὲ τὸ ἥκιστος, παρὰ τὸ ἧκα ὅ ἐστιν ἡσυχῆ. ἠρέμα. ἐπ' ὀλίγον. ὅθεν καὶ ἥκιστα ἐπιῤῥηματικῶς τὸ, οὐδόλως. καὶ οὐχ ἥκιστα, τὸ μάλιστα. εἰ δὲ τὸ μὲν ἧκα ψιλοῦται κοινότερον, τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ παράγωγον τὸ, ἥκιστος, δασύνεται, ἀλλὰ δοκεῖ καὶ ἐκεῖνο δασύνεσθαι ἀττικῶς. δῆλον δ' ὅτι ἐξ οὐδετέρου πληθυντικοῦ οὗ εὐθεῖα τὸ ἥκιστον. γίνεται τὸ ἥκιστα ἐπίρρημα. ἔστι δὲ ἥκιστος, ὁ ὀλίγος καὶ οὐδαμινός. Ὁ Μηριόνης μὲν, οὕτω τέταρτος ἤλασεν. υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο, πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων. ἕλκ

ἅρματα

Καὶ πρόβατ'. εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ, καὶ μείζον ἄεθλον.
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον,
Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν ἀχαιοί.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω. περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν ὅς κε θέλησιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Καί μιν ἀμειβόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ τελέσω.
Δώσω οἱ θώρηκα τὸν, ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
Χάλκεον. ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
Ἀμφιδεδίνηται. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
Ἦ ῥά. καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
Οἰσέμεναι κλισίηθεν. ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν.
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.

ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσωθ' ἵππους. τὸν δὲ, ἰδὼν ᾤκτειρεν ἀχιλλεύς. διδάσκουσι φασὶν ὅτι δεῖ τοὺς παρ' ἀξίαν δυστυχοῦντας ἐλεεῖν. καὶ μὴ ἐθέλειν, τύχην ὑπερτέραν ἀρετῆς. ἄλλως δὲ καὶ ὡς θετταλὸν ὄντα τὸν εὔμηλον ἐλεεῖ. καὶ στὰς ἐν μέσοις, ἔφη. λοῖσθος ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. ὃ δὴ καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν κατά τι εὐδοκιμούντων εἰ τελευταῖοι ἐκπέσοιεν. καὶ ἐθέλει μὲν ὁ ἀθλοθέτης ἀγαθόν τι ἐπ' αὐτῷ, εἰπών. ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, δεύτερ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω τυδέος υἱός. καὶ πάντες ἀχαιοὶ ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευε. καὶ πόρεν ἂν φησὶν ἵππον τῷ εὐμήλῳ, εἰ μὴ ἄρ' ἀντίλοχος δικαίως ἐνστὰς ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, κωλύει. καὶ νικᾷ λέγων. καὶ εἰς μέμψιν ἅμα τὸν ἀχιλλέα προκαλεῖται. καὶ αὐτὸς μὲν, λαμβάνει τὰ δεύτερα. εὐμήλῳ δὲ δίδωσιν ἀχιλλεὺς θώρηκα. ὅν φησιν ἀστεροπαῖον ἀπηύρων ἤγουν ἀφειλόμην, χάλκεον. ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται ὡς πολύτιμος. δηλοῖ δ' ἐν τούτῳ ἡ ἀμφιδίνησις τοῦ κασσιτερίνου χεύματος. τὸ γάνωμα. ὅπερ ἐπινενόηται πρὸς ἀργύρου ὑποκόρισμα. καὶ εἰς ἀπάτην οὐ μόνον τῶν ἄλλως βλεπόντων, ἀλλά που καὶ τοῦ ἔχοντος. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τροχὸν δίκης εὐτέχνως περιηγμένον τῷ ποιητῇ. δι' οὗ ὁ μὲν ἄριστος εὔμηλος, καταπίπτει τῶν προτέρων. ὁ δὲ πέμπτος μηριόνης καὶ ἥκιστος, εἰς μεῖζον τὸ τοῦ τετάρτου ἆθλον ἀνάγεται. πανύστατον δὲ τὸν ἄδμητον μὲν, καλῶς εἶπεν ὁ ποιητής. ἀντίλοχος δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς πανύστατον ἐρεῖ τὸν τρίτον μενέλαον, οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ κατὰ λύπην καὶ θυμόν. Τὸ δὲ ἕλκων, ἔχει τι ἀστεῖον τῇ περιπετείᾳ, εἴπερ οὕτως ὁ εὔμηλος ἐσχημάτισται ὡς αὐτὸς ἕλκων τὸ ἅρμα κατά τινας καὶ τοὺς ἵππους ἐλαύνων, ἀβαρεῖς προϊόντας, ὡς εἴπερ ἡγοῦντο αὐτῷ τῆς ὁδοῦ. νοητέον δ' ἐντεῦθεν κατὰ πρότερον συλλογισμὸν ποιητικοῦ, εὐπειθεῖς καὶ πάνυ ἡμέρους τοὺς τοῦ εὐμήλου ἵππους. εἰ δὲ κακῶς παθὼν ἐν ᾧ πεσεῖν, εἶτα καὶ διὰ οὕτω δολιχοῦ ἱπποδρόμου τὸ ἅρμα ἕλκει, τὸ ῥωμαλέον συλλογιστέον τοῦ ἥρωος. καὶ οὕτω μέν τινες, ἕτεροι δὲ ἐνόησαν, ὅτι εὔμηλος οὐκ ἐφ' ἅρματος πάντως ἐλθὼν ἀλλὰ δὴ ἕλκων τὸ ἅρμα, ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν κατά τε αὐχένας καὶ πλευρὰς ὡς οἱ ζευγηλάται τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους προκαλούμενος ἤτοι καὶ πλήττων, ἤλαυνε. συγχωρῶν καὶ ὑποζεύξας αὖθις κατὰ τὸ σιωπώμενον, αὐτούς. ὤκνησε δὲ ἐπιβῆναι ἅρματος. κρίνας, πεζῇ θριαμβεῦσαι δεδυστυχηκότα ἑαυτὸν, διὸ καὶ οἰκτείρεται. οἰκτείρειν δὲ κυρίως, τὸ λαλεῖν λόγους οἳ κινοῦσιν εἰς οἶκτον ἤτοι ἔλεον. τοιοῦτος δὲ καὶ ἐνταῦθα λόγος τὸ, λοῖσθος ἀνὴρ ὁ ἄριστος καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ λοῖσθος, παρωνομασθὲν μετ' ὀλίγα, λοισθεὺς εὑρεθήσεται. ὁμοίως ὡς, μελάνθιος μελανθεύς. ἡνίοχος ἡνιοχεύς. Τὸ δὲ δεύτερα, ὤφειλε μὲν δεύτερον εἶναι ὡς πρὸς τὸ ἀέθλιον καθὰ καὶ προδεδήλωται ἵνα ᾖ δῶμεν ἀέθλιον δεύτερον. ἐπληθύνθη δὲ ἀττικῶς καὶ αὐτὸ, ἵνα καὶ τῷ μέτρῳ χρησιμεύσῃ, οὐχ ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ ἀέθλιον. οὐ γὰρ εἴωθεν ἁπλῶς οὕτω σχηματίζειν ὁ ποιητὴς ὑποκορισμοὺς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐφάνη. παρωνόμασται δὲ, ἐκ τοῦ ἄεθλον, ὁμοίως τῷ ἴχνιον, καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ ἐπῄνεον, ἐδίπλασεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν εὐθὺς πάλιν κατωτέρω ἐπῄνησαν γὰρ ἀχαιοί, καὶ δηλοῖ τῇ ταυτολογίᾳ, τὴν τοῦ ἐπαίνου ἐπιμονήν. τοῦ δὲ ἐπαινῆσαι καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται χρῆσις. καὶ παρ' ἡσιόδῳ δὲ ἐν τῷ, τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας. Ὅτι ἐλθομένου ὡς ἐρρέθη τοῦ ἀχιλλέως, εὐμήλῳ τῷ ἀρίστῳ μὲν δυστυχήσαντι δὲ, δοῦναι τὸ δεύτερον ἀέθλιον, ἀντεχόμενος αὐτοῦ ἐναγωνιώτερον ὁ ἀντίλοχος φησίν. ὦ ἀχιλλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι αἴκε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος. τὸ δοῦναι δηλαδὴ εὐμήλῳ δεύτερον ἄεθλον ὑστάτῳ ἥκοντι. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον. τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι. τό κεν ἤγουν διό, ἢ οὕτως ἂν, οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Καὶ ὅρα τὴν σύντομον τοῦ νεστορίδου ῥήτορος ἀντίθεσιν καὶ λύσιν. εἰπὼν γὰρ, τοῦτο φρονεῖν τὸν ἀχιλλέα δικαιολογικῶς, ὅτι ἐσθλὸς ἀνὴρ ὁ εὔμηλος αὐτός τε ἐβλάβη καὶ τὸ ἅρμα καὶ οἱ ἵπποι, καὶ διὰ τοῦτο ἐλεητέον καὶ δοτέον αὐτῷ τὸ γοῦν δεύτερον ἔπαθλον, λύει φάμενος ὅτι ὤφειλεν εὔχεσθαι, καὶ οὐκ ἂν τοιαῦτ' ἔπαθε.

καὶ ἔστι, φασὶν, ἡ λύσις, δεινή. ἡ μὲν γὰρ ἀντίθεσις, δυστυχίαν Εὐμήλου προβάλλεται. ἡ δὲ λύσις, περιφρονήσεως τοῦ θείου αἰτιᾶται αὐτόν. καὶ πῶς λέγει ὡς εἰ καὶ διὰ δυστυχίαν ἄξιος οἴκτου Εὔμηλος, ἀλλὰ μίσους ὅμως ἄξιος, ὅτι μὴ ηὔξατο. ἔνθα νοητέον ἐστὶν ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὁ Ἀντίλοχος ηὔξατο φθάσας τῆς νίκης. οὐ γὰρ ἂν, ὅμως ὠνείδιζεν Εὐμήλῳ τὸ μὴ εὔξασθαι. Ὅτι δὲ δικανίζει ὁ νεανίας ἐνταῦθα, ἐπεσημήνατο ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος, Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατο ἀναστάς, ἤγουν δικανικῶς. τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ δικαίως τὸ δίκῃ φασίν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, Νέστορος υἱὸς, οὐ λίαν ἐκ περιττοῦ κεῖται, ἀλλ' εἰς ἔμφασιν τοῦ, καὶ τὸν υἱὸν ῥητορικὸν ὡς εἰκὸς εἶναι τοιοῦδε ῥήτορος ἐκγενόμενον. Τὸ δὲ κεχολώσομαι, μετὰ ἁπλουστάτης διαθέσεως ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐν δίκαις προαναφώνησιν εἴρηται. διὸ καὶ ἀμείδησεν Ἀχιλλεύς. καὶ μᾶλλον ἐπεὶ προσέθετο εἰπεῖν ὁ ἑταῖρος, ὡς εἴπερ αὐτὸν οἰκτείρεις, ἔστι σοι πολλὰ ὧν ἀνελὼν, δὸς καὶ μεῖζον ἄεθλον. δῆλον γοῦν ὡς οἰκτιρμοῦ χάριν δώσεις καὶ οὐχ ὡς ἀέθλιον. ἔτι δὲ μάλιστα ἐμείδησεν, ἐπεὶ ἔφη περὶ τῆς ἵππου εἶναι χερσὶ μαχήσασθαι τῷ βουλομένῳ πειρηθῆναι. καθά που καὶ Ἀχιλλεὺς ἔφη, τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ἔστι θοῇ παρὰ νηΐ, τῶν, οὐκ ἄν τι ἕλοις. εὐγένειαν τοίνυν οἰκείαν ὁ ἥρως ἐν τῷ Ἀντιλόχῳ φαντασάμενος, μειδιᾷ. καὶ ἄλλως δὲ μειδιᾷ ὁ γλυκὺς εἰπεῖν Ἀχιλλεύς, ἐπεὶ καὶ τῷ Ἀντιλόχῳ ἀστεία ἡ ὅλη λαλιὰ φαίνεται. τοίνυν ἀποτεινόμενος ἀστείως πρὸς τὸ κεχολώσομαι ὡς οἷα δεσποτικῶς ῥηθὲν, φησίν. εἰ μὲν δή με κελεύεις καὶ οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ, τελέσω. δώσω οἱ θώρηκα καὶ ἑξῆς. καὶ δίδωσιν εὐθὺς Εὐμήλῳ μεῖζον ἄεθλον, τὸν τοῦ Ἀστεροπαίου ὡς ἐῤῥέθη θώρακα, κλισίηθεν ἀχθέντα. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ κεχολώσομαι, δικανικῶς ἐνταῦθα ὑπολαλεῖται, ἄμυναν γὰρ ἡ λέξις παρεμφαίνει. εἴγε καὶ μάχην μελετᾷ ὁ τοῦτο εἰπὼν Ἀντίλοχος περὶ τῆς ἵππου. ἀμύνεσθαι δὲ καὶ μάχεσθαι, οὐκ ἂν εἴη δίχα τοῦ καὶ χολοῦσθαι. ὅτι δικανικός ἐστι καὶ τὸ ἀμυντικὸν, δηλοῖ ὁ ἐθελήσας ὁρίσασθαι τὴν ῥητορικὴν διὰ τοῦ, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Τὸ δὲ μέλλεις ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον, ἀορίστως εἶπε. δυνάμενος μὲν εἰπεῖν, ἀφαιρήσεσθαί με. ὀκνήσας δὲ τάχα διὰ τὸ δεδιέναι τὸν Μενέλαον ὡς ἐρίσει δικαίως ἐν τῷ τοῦ δευτερείου. διό φησι ὅτι ἁπλῶς ἄεθλον ἀφαιρήσῃ, ἑτέρῳ οὐ μὴν τῷ Εὐμήλῳ προσῆκον. Τὸ δὲ οὔτι πανύστατος ἦλθεν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ ῥήτωρ παῖς ἔφη. ὡς γάρ τινος λέξοντος καὶ πῶς σὺ εὐξάμενος οὐκ ἦλθες πρῶτος; λέγει μονονουχὶ ὅτι οὐ μὴν οὐδὲ πανύστατος ἦλθον ὅ ἐστι δεύτατος, ἀλλὰ δεύτερος μετὰ τὸν πρῶτον. Ἰστέον δὲ ὅτι πλουσίου δωρουμένου τὸ ἀλλότριον φίλῳ τινὶ, κωλυτικὸν τὸ, εἰ δέ μιν οἰκτείρας, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ, ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς. ἔστι δὲ χαλκός. καὶ πρόβατα. εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι. τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν ἤτοι ὕστερον λαβὼν, δόμεναι ἤγουν δοῦναι καὶ μεῖζον ἄεθλον. ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοὶ τυχὸν, ἢ οἱ δέ τινες. ὁ δὲ τοιοῦτος πλούσιος ἔχοι ἂν ἀποκρίνεσθαι τὸ, εἰ μὲν δή με κελεύεις καὶ οἴκοθεν καὶ ἑξῆς. καὶ εἰσὶν ἐκεῖνα μὲν, Ἀντιλόχου λόγοι. ταῦτα δὲ, Ἀχιλλέως. οὗ ἡ πρὸς Ἀντίλοχον φιλία φαίνεται καὶ ἐν τῷ, μείδησεν Ἀχιλλεὺς χαίρων Ἀντιλόχῳ ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος. Ἐν τούτοις δὲ σημειωτέον καὶ ὅτι οὐχ ὡς κτήματος διὰ σμικρολογίαν ἀντιποιεῖται τῆς ῥηθείσης ἵππου Ἀντίλοχος, ἀλλ' ὡς ἐπάθλου. χρηστοῦ φασὶ νέου ἦθος ἔχων, καὶ φιλότιμος ὢν περὶ νίκην. ὃ φύσει πάντες πάσχομεν νικᾶν ἐθέλοντες. διὸ οὐ φθονεῖ καὶ μεῖζον δοθῆναι τῷ ἀντιπάλῳ, κτῆμα πάντως ἐκείνῳ καὶ δῶρον λογισθησόμενον. αὐτὸς δ' αἱρεῖται τὸ ἔλαττον. ποιότητι μεῖζον κρίνων αὐτό. διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ἀγαλλιασάμενος, ποιεῖ οὕτω. καὶ ἑτέρως δὲ φασὶ, τιμῆς ἀντιποιεῖται Ἀντίλοχος. καὶ οὐ χαίρει γέρας ἀφαιρούμενος οἰκεῖον. ἀλλὰ δικαιολογεῖται περὶ τούτου τῷ Ἀχιλλεῖ ὃς πεπειραμένος, οἶδεν οἷόν ἐστιν ἡ τοῦ γέρως ἀφαίρεσις. φράζει δ' Ἀντίλοχος οὕτω περὶ τοῦ δευτερείου, ἤγουν τῆς ἵππου. τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω. περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι. περιμάχητος ἄρα ἡ ἵππος αὕτη. ὅτι δὲ τὸ χερσὶ μάχεσθαι διαστολὴν ἔχει τοῦ θυμομαχεῖν καὶ λογομαχεῖν, προδεδήλωται. ὡς δὲ ἡδέα τὰ ἔπαθλα, δηλοῖ μὲν καὶ ἡ ἄρτι ἔρις. καὶ ἐφεξῆς δὲ, ἡ κατὰ τὸν Μενέλαον. καὶ τὸ, Εὐμήλῳ ἐν χερσὶ τίθει τὸν ῥηθέντα θώρακα. ὁ δὲ δέξατο χαίρων. μάλιστα δὲ ἡ τούτων ἡδύτης ἐν τῇ κοινῇ τῶν ἀεθλευόντων ὑπολήψει σαφῶς διαφαίνεται ἀεί. Ὅρα δὲ ὅτι τὲ προκλητικὸν τῶν ἐφεξῆς, τὸ, τῆς δ' αὐτῆς πειρηθήτω καὶ ἑξῆς. οἶδε γὰρ ὁ ἀγχίνοος Νεστορίδης ὡς ἐρίσει δι' αὐτὴν ὁ Μενέλαος. καὶ ὅτι ἐν τῷ, πρόβατα εἰσὶ δμωαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι, ἀπλοϊκῶς ἐστὶν οὐ κατά τινα τιμίαν τάξιν ὁ Ἀντίλοχος ἔφρασεν οἷα καὶ σχεδιάζων καὶ χολούμενος. διὸ καὶ δυσὶν ἐνταῦθα εἰς οὐδὲν δέον ἐχρήσατο συνεκδοχαῖς, ἤγουν συλλήψεσι. μνείᾳ μὲν προβάτων, συνεκδεξάμενος καὶ βόας καὶ αἶγας. ἵππους δέ γε τοὺς τεθνοῦς, ἰδίᾳ ἐκλαλήσας. τῷ ἀνελεῖν δὲ ἤγουν κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαβέσθαι χρυσὸν καὶ χαλκὸν καὶ τοιαῦτα, συλλαβὼν καὶ πρόβατα καὶ ἵππους καὶ λοιπὰ, ὧν οὐκ ἔστιν οἰκεῖον τὸ ἀνελεῖν. δοκεῖ δὲ ἀστείως ἐν τῷ χρυσὸς πολὺς ὑποδάκνειν τὸν Ἀχιλλέα, εἰ οὕτω πολύχρυσος ὢν, βραχύ τι χρυσοῦ προὐβάλλετο εἰς ἀέθλιον. ἔχει δέ τι δριμὺ καὶ τὸ, τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω. παρῳδηθὲν ἐκ τοῦ, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, τὴν Χρυσηΐδα δηλαδή. ἧς Ἀγαμέμνων πρὸ τούτων ἀντεποιεῖτο περιέπων ὡς γέρας καθὰ καὶ ὁ Μενέλαος ἀντιποιήσεται τῆς ἵππου μετ' ὀλίγα. πρὸς ὃν δυνήσεται εἰπεῖν ὁ Ἀντίλοχος, τὸ, τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω, καθὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ ἔφη τὸ, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὸς ἃ δὴ μειδιᾷ ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὅτι

Ὅτι μὲν δίκην Ἀντίλοχος ἄεθλον τὸ δεύτερον λαβών, εἶτα δευτέροις ἀγῶσι περιπίπτει, ἀντιπίπτει γὰρ αὐτῷ Μενέλαος, ἐπεί περ αὐτὸν ἐνίκησε, κέρδεσι κατὰ τὸν ποιητὴν οὔτι τάχει παραφθάμενος. καὶ τὸ ῥηθὲν ἄεθλον τὴν ἵππον εἰς ἑαυτὸν ἕλκει. καὶ ἐπεὶ ἔφη Ἀντίλοχος τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω, περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω καὶ ἑξῆς, οὐ κεχολώσεται κατ' ἐκεῖνον ὁ Μενέλαος, ἀλλὰ ἤδη χολοῦται ἄμοτον. καὶ ἀνίσταται θυμὸν ἀχεύων. καὶ ὁ κῆρυξ μὲν σκῆπτρον ἐν χερσὶν αὐτοῦ τίθησι, καὶ σιωπῆσαι κελεύει Ἀργείους. Μενέλαος δέ, φησίν. Ἀντίλοχε πρόσθε πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν οἳ πολὺ χείρονες ἦσαν. ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. μή ποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν, Ἀντίλοχον ψεύδεσι βιησάμενος Μενέλαος, οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ, τουτέστι τῷ Ἀντιλόχῳ, πολὺ χείρονες ἦσαν ἵπποι, αὐτὸς δὲ ἤγουν ὁ Ἀντίλοχος κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. οὕτως εἰπὼν ὁ Μενέλαος καὶ δικάσατε φάμενος εἰς μέσον, ἤγουν ἐξ ἴσου, ἵνα μέσοι γένησθε καὶ μὴ ἑτεροβαρεῖς ὥς φασιν οἱ παλαιοί. οὗ δὴ ἐκ παραλλήλου ἑρμηνευτικὸν τό, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. ταὐτὸν γὰρ τὸ ἐς μέσον καὶ τὸ ἐπ' ἀρωγῇ. ἤτοι μέσως καὶ μὴ κατὰ χάριν. οὕτω τοίνυν ζητήσας δικάσασθαι ὁ βασιλεύς, οἷα θαρρῶν τῷ δικαίῳ καὶ ὡς οὔτις αὐτοῦ καταψηφιεῖται, μεταβουλεύεται ταχύ. καὶ τὸ τίμιον καὶ βασιλικὸν φυλάττων ἑαυτῷ, τοὺς μὲν αἱρετοὺς ἀφίησι δικαστάς. γνωματεύει δ' αὐτὸς ἐκεῖνος κρίνας. καὶ φησίν.

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος. ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους. ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς.
Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
Ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους
Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μὴ δ' ἐπ' ἀρωγῇ.
Μή ποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
Οἴχεται ἵππον ἄγων ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινα φημὶ
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ' αἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ἣ θέμις ἐστί,
Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος. αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχε ῥαδινήν, ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες.
Ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.

εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινα φημὶ ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Ἀντίλοχ' αἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ἣ θέμις ἐστί, στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος. αὐτὰρ ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες, ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. Ταῦτα τὰ τοῦ Μενελάου, μὴ φέροντος ἢ νικηθῆναι, ἢ λαβεῖν μὲν τὸ ἄεθλον, δόξαι δὲ βιάσασθαι τοῦ αὐτοῦ ἡνιοχικώτερον καὶ διὰ τὸ ἀξίωμα πλεονεκτεῖν. ῥητέον δὲ ὅτι ἔνια καὶ τῶν ἐνταῦθα ῥηθέντων ἐπῶν, δύναται παραπλακῆναι λόγῳ πεζῷ. οἷον ἐπὶ ἀνδρὸς θαρροῦντος τῷ δικαίῳ ῥηθήσεται τό, ἀλλ' ἄγετε ὦ δεῖνα καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, μή ποτέ τις εἴπῃσι τάδε. ὁ δὲ τοιοῦτος εἴποι ἂν καὶ τό, εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι τό, εἰ δ' ἄγε δικάσω, κάλλιόν ἐστι νοηθῆναι ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἡρμήνευται, ἤπερ εἰπεῖν εἶα δὲ ἄγε καθὰ καὶ αὐτὸ εἴρηται. προϊὼν γὰρ εὐθύς, λέγει. Ἀντίλοχ' αἰ δ' ἄγε δεῦρο καὶ ἑξῆς. τὸ γὰρ αἰ δ' ἄγε, ταὐτόν ἐστι, ἐὰν δ' ἄγε καὶ ἔστιν, εἰ δ' ἄγε. καὶ δύναται μὲν γραφῆναι καὶ αὐτό, Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε. τὰ δὲ πλείω καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, αἰ δ' ἄγε φασίν. ὁμοίως ἐστί, αἰ δὲ λῇς, ἀντὶ τοῦ ἐὰν θέλῃς. καὶ ἐστί, αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄμοτον καὶ νῦν, τὸ πλῆρες ἁπλῶς καὶ μὴ κενὸν καὶ μόνου δεόμενον. Τὸ δὲ πρόσθε πεπνυμένε, δεξιῶς εἴρηται. ὁμολογεῖ γὰρ φρόνιμον τὰ πρὶν τὸν Ἀντίλοχον εἶναι, ἵνα τις οὐ θῇ μὴ πεπνῦσθαι νῦν αὐτόν. ἐνταῦθα δὲ φθάνει καὶ ἀπολογίαν τοῦ Ἀντιλόχου ἀναιρεῖν. ἵνα γὰρ μὴ ἁπλότητα ἤθους ἐκεῖνος προβάληται, φησίν, πρόσθε πεπνυμένε. ὃ δή φασι μεῖζον ἀποφαίνει τὸ ἔγκλημα. ὁ γὰρ πεπνυμένος, οὐχ ἁπλοῦς. ὅθεν καὶ ἑκὼν ἥμαρτε δολιευσάμενος. Τὸ δὲ ἔρεξας, διὰ μέτρον οὐ διπλασιάζει τὸ ρ. Τὸ δὲ ποῖον ἔρεξας, καλῶς κεῖται. τί μὲν γὰρ ἔρεξεν, οὐκ ἐρωτᾷ ὡς πᾶσι δῆλον ἐκ θέας. πολυπραγμονεῖ δὲ τὴν τοῦ πραχθέντος φαύλην ποιότητα, ἣν καὶ ἑρμηνεύει ἐπαγαγὼν τό, ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν. καὶ ἑξῆς. λέγει δὲ καὶ νῦν ἀρετὴν ὡς καὶ κατωτέρω, τὴν ἡνιοχικήν. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ᾔσχυνας, κυρίως λεχθέν. καὶ οὐ μόνον διότι ἀντὶ κάλλους, αἰσχύνη τὸ ἐναντίον ἐστὶ κάλλει καταχέεται τῶν προσώπων τοῖς ἡττωμένοις, ἀλλὰ καὶ ὅτι, καλὸν μὲν ἀρετὴ πᾶσα. αἰσχρὸν δὲ ἐξ

ἐναν

ἐναντίου, ἅπασαι κακία. αἱ δέ γε κατὰ ψυχὴν ἀρεταὶ ὅσαι τε κατὰ πρᾶξιν καὶ αἱ διανοητικαί, ἤδη καὶ καλλισταί. ὡς λείπεσθαι, ταῖς αὐτὰς ἀντιθέτους κακίας, αἰσχίστας εἶναι. καὶ ἀναλόγως αἰσχύνειν τοὺς ἐνισχομένους αὐταῖς. Τὸ δὲ ἔβλαψας ἵπποιο, κυριολεκτεῖται καὶ νῦν ὡς ἐπὶ ἐμποδισμοῦ. Τὸ δὲ τοὺς σοὺς ἵπποιο πρόσθεν βαλών, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς ἀγαγὼν ἔμπροσθεν. ὁποῖόν τι μετ' ὀλίγα καὶ τό, πλήθει πρόσθε βαλόντες. Τὸ δὲ ἐς μέσον δικάσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, ἀντὶ τοῦ μέσως καὶ δικαίως ὡς εἴρηται. Τὸ δὲ Ἀντίλοχον ψεύδεσι βιασάμενος οἴχεται ἵππον ἄγων, ἀποστατικῶς ῥηθὲν καὶ ἀσυνδέτως κατὰ ἦθος θυμοῦ, δοκεῖ καὶ ἔλλειψίν τινα ἔχειν. τὸ δὲ ἀνελλιπὲς ἦν, φάσαι οὕτως, μή ποτέ τις εἴπῃ ὡς Ἀντίλοχον ἐβιάσατο Μενέλαος. Τὸ δὲ βίῃ τε, λόγον ἔχει ὡς τῶν ψογερῶν αἰτιασομένων τὸν βασιλέα οἷα μήτε ἀρετὴν εὖ εἰδότα ἡνιοχικῆς, μήτε ῥωμαλέον ὡς δύνασθαι βιάζεσθαι καὶ περιάγειν θρασεῖς ἵππους ὅπῃ χρή. Τὸ δὲ ἰθεῖα, ἐλλειπτικῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. εἴληπται γοῦν ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκη ὄνομα ἐκ τοῦ δικάσασθαι ῥήματος. εἰς δὲ σαφήνειαν τῆς τοιαύτης λέξεως, χρήσιμον καὶ Ἡσιόδου τό, ἰθείῃσι δίκῃσιν, ἤτοι τὴν εὐθυτάτην δίκην. ἔστι δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ σχῆμα τοιοῦτον ἔνθα ἐπαχθῆ διαμοιρᾶται ὁ Εὔμαιος. Τὸ δὲ ἣ θέμις ἐστίν, ἔοικε δηλοῦν, μὴ πρὸς Μενελάου πρώτου ἐπινοηθῆναι τὴν ἐνταῦθα κρίσιν, ἀλλ' οὕτως ἐκ παλαιοῦ τὰ τοιαῦτα θεμιστεύεσθαι. ὡς δὲ καὶ περισπᾶται, καὶ αὖ πάλιν ὀξύνεται ἄλλως τὸ ἥ, ἐν τῷ ἣ θέμις δεδήλωται καὶ ἐν ἄλλοις. Ῥαδινὴ δὲ ἱμάσθλη, ἡ λεπτὴ καὶ μακρὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ διὰ ταῦτα καὶ λιγυρά. δοκεῖ δὲ γίνεσθαι, ἡ παρὰ τὸ ῥᾷον δινεῖσθαι ἤτοι κάμπτεσθαι διὰ λεπτότητα, ἢ παρὰ τὸ ποιεῖν τοὺς ἵππους ῥᾷον ἰέναι πλεονασμῷ τοῦ δ. Ἐν δὲ τῷ, αὐτὰρ ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων, δοκεῖ περιττὸς εἶναι ὁ σύνδεσμος τεθεὶς ἀντὶ τοῦ δή. δῆλον δὲ καὶ ὅτι συγκέκοπται ἡ ἱμάσθλη, διὰ τὸ εὐφωνότερον. τὸ γὰρ ἐντελές, ἱμαμάσθλη ἐστίν. ὡς οἷον εἰπεῖν, ἱμὰς ἱμάσθλης, τουτέστι λῶρος μεμαλαγμένος. Τὸ δὲ τῶν ἵππων ἅψασθαι, βούλεται τοῖς ἵπποις τὸ τῆς ἐπιορκίας κακὸν κατασκήπτειν εἰ ὁ ἡνίοχος ψεύσεται. ὥσπερ καὶ τὸ τὴν ἱμάσθλην ἔχειν, αἴνιγμά ἐστι τοῦ, καὶ αὐτὴν καὶ τὴν κατέχουσαν χεῖραν εἰς ἀχρεῖον ἐλθεῖν, ὃ τοῖς ἐπιορκοῦσιν ὀφείλεται. Τὸ δὲ ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν ἅρμα δόλῳ πεδῆσαι, φανερῶς δηλοῖ ὅτι καὶ ἐν τῇ υ ῥαψῳδίᾳ εἰς τό, μὴ μὲν ἐγὼ Βρισηΐδι χεῖρα ἐπενεῖκαι, λείπει τὸ ὄμνυμι. ἵνα λέγῃ ἐκεῖ, ὄμνυμι μὴ βιάσασθαι τὴν κόρην. Τὸ δὲ πεδῆσαι, δεινῶς εἴρηται. τὸ γοῦν κωλῦσαι τοῦ δρόμου, πεδῆσαι φησὶν ὁ βασιλεύς, αὐξάνων τὸ τοῦ νεανίσκου ἀδίκημα. φθάσας μέντοι, ἐρωῆσαι εἶπε τοὺς ἵππους ὁ ποιητής. πρὸ δὲ ὀλίγου καὶ βλαβῆναι ἔφη αὐτούς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἐξῆν ἐν τοῖς ἀγῶσι δόλους τεχνάζεσθαι, διὸ δίκην ἔλαχεν Ἀντίλοχος δόλου. ὡς εἰ μὴ τοῦτ' ἦν τί ἐκώλυε καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ὄπισθεν τρέχοντα πεζὸν καὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀντιτρέχοντος τύπτοντα, χερσὶν αὐτοῦ λαβέσθαι ἢ πρῶσαι καὶ καταβαλεῖν εἰς γῆν. δῆλον δὲ καὶ ὡς οὐ δυσσεβεῖς ὁ Μενέλαος ἑαυτὸν ἐκδικῶν ἐφ' οἷς ἐδηλώθη. ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἀληθῶς ἤπιος ὁ παρὰ χρῆμα φιλοτίμως διαλυσάμενος. ἡ δὲ ῥᾳδιουργία κολασθεῖσα παρὰ τὴν ἡρωϊκὴν πανουργευσαμένη ἁπλότητα. οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς τῷ βασιλεῖ ἐπιμεμφόμενος, φησίν. ἐκ γὰρ δή με ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, ὅ ἐστιν ἥμαρτεν, ἀφ' οὗ ὁ ἀλιτρός. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ Ἀντιλόχου κατὰ Μενελάου περιεργία καθ' ἣν παρατρέψας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ καὶ ὀλίγον παρακλίνας ἤνυσε κατὰ σπουδὴν εὖ τὸ τοῦ δρόμου τέλος, δοκεῖ συμβάλλεσθαί τι καὶ εἰς Πυθαγορικὸν ῥητὸν ἐκεῖνο. τό, λεωφόρους ὁδοὺς μὴ στεῖχε. τοδέ, ἦν φασὶν ἴσον τῷ, γνώμῃ τῶν πολλῶν μὴ ἀκολούθει. εὐθεῖαν μὲν γὰρ ἄγει, ὁ χρώμενος ἡγεμόνι μόνῳ τῷ νόῳ. τῶν δ' ἄλλων ἕκαστος, ὅπῃ ἂν δόξοι ἀποφαίνεται. ὡς καὶ ἐνταῦθα, Μενέλαος μέν, ἄλλα ἐβούλετο. τῆς λεωφόρου αὐτὸς ὤν. Ἀντιλόχου δέ, ἄλλως ὁ νοῦς ἠγνόησατο. παρακλιδὸν ἐλάσαντος καὶ ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι, δραμόντος ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά, εἰ καὶ στεινοτέρην ἤλασεν ὡς εἰκός. καθὰ καὶ αὐτὸ ἐκεῖνος ἔφη.

Ὅτι ὁ Ἀντίλοχος λαλῶν μετὰ τὸν Μενέλαον, τοιαῦτα φησί. ἄνσχεο νῦν, ἤτοι ἀνάσχου. πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι σεῖο ἄναξ Μενέλαε. σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων. οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι. κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις. τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη. ἵππον δέ τοι αὐτὸς δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἀπαιτήσειας ἢ μᾶλλον σαφέστερον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην ἢ σοί γε διοτρε-

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἄνσχεο νῦν. πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο ἄναξ Μενέλαε: σὺ δὲ, πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι.
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη. ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
Βουλοίμην, ἢ σοί γε διοτρεφὲς ἤματα πάντα
Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς

Ἰάνθη. ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρσῃ
Ληΐου ἀλδήσκοντος ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι
Ὣς ἄρα σοὶ Μενέλαε μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

φὲς ἤματα πάντα ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ θεοῖς εἶναι ἀλιτρός. ὡς εἰς τὸ θεῖον δηλαδὴ ἁμαρτανόντων τῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἀντιβαινόντων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ῥηθέντα ἔπη βραχύ τι προσδούμενα, δύνανται λέγεσθαι πρὸς νέον, ἐνδόξῳ γεραιτέρῳ εἴκοντος. καὶ ὅτι τὸ οἶσθα γὰρ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, λεπτὴ δέ τε μῆτις, γνωμικῶς εἴρηται. δι' ὧν ὑπογράφεται φύσις νεότητος. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ὁ Ἀντίλοχος ὑποπίπτει τῷ βασιλεῖ. καὶ ἑαυτὸν ὑποβιβάζων, ἐξαίρει ἐκεῖνον. κἀντεῦθεν πραΰνει. καὶ οὕτω τιθεμένου ἐκείνου, λαμβάνει ἀμάχως τὸ ἔπαθλον. λόγος γὰρ ἀφελής τε καὶ ἐπιεικής, οἶδε μαλθάσσειν ὀργήν. ποιεῖ δὲ οὕτως Ἀντίλοχος, οἷα τὴν ψευδορκίαν εὐπαιδεύτως εὐλαβηθείς. Ὑπερβασίαι δέ, αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος, αἷς ὡς ἐπὶ πολὺ ἁλίσκονται νέοι. ὁποῖος καὶ ὁ Νεστορίδης, πολὺ νεώτερος ἱστορούμενος εἶναι τοῦ Μενελάου νέου δηλαδὴ καὶ αὐτοῦ ὄντος. Σημείωσαι δὲ ὅτι οἷς ἑαυτὸν ὁ Ἀντίλοχος ταπεινοῖ, ἐμπλέκει λεληθότως τὸ καθόλου, καὶ οἰκεῖον ἐγκώμιον· ταχύτερον εἰπὼν εἶναι τοῦ νέου τὸν νοῦν, λεπτὴν δὲ τὴν βουλήν. ὡς τοῦ Μενελάου μὴ τοιούτου δῆθεν ὄντος, ἀλλὰ βραδὺν καὶ παχὺν ἔχοντος νοῦν· καὶ τὰς ὑπερβασίας δὲ οὐ τραχύνει, οὐ γοῦν εἶπε δειναὶ ἢ βαρεῖαι ἢ ὑπερφίαλοι ἤ τι τοιοῦτον. ἀλλὰ ἀορίστως, οἷαι. ὅπερ μέση λέξις ἐστὶ καθάπερ ἴσως καὶ ἡ ὑπερβασία, εἴ τις αὐτὴν ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίνειν λήψοιτο. ὑπερβαίνειν γάρ, οὐ μόνον τὸ ἁμαρτάνειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερνικᾶν· πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ὑπερέχειν καὶ ὑπερελαύνειν καὶ ὑπερακοντίζειν καὶ ὑπερβάλλειν. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ μία ἐπιφάνεια τῆς ὁμηρικῆς διπλόης, ἣν ὁ σοφὸς νεανίας ἐξύφηνε. μεμαθηκὼς ἐκ τοῦ σοφωτάτου πατρὸς εὖ ὑφαίνειν μύθους. ἐν ᾗ ἐπιφανείᾳ παραυγάζει ἔννοιαν κατὰ τοῦ ἄνακτος Μενελάου ὡς εἴρηται. ἡ δὲ ἑτέρα καθ' ἣν σχηματίζει καταλαλεῖν ἑαυτοῦ· οὐ δήπου γὰρ ἀναίδην κακολογῆσαι τὸν βασιλέα προὔθετο, τοιά δέ τις ἐστί. κραιπνὸν μὲν ἑαυτῷ μαρτυρεῖται νόον καὶ διὰ τοῦτο δῆθεν οὐδὲ ἀσφαλῆ. κατὰ γὰρ τὸν φιλόμηρον Σοφοκλῆ, οἱ ταχεῖς φρονεῖν, οὐκ ἀσφαλεῖς εἰσί. λεπτὴν δὲ μῆτιν λέγει τὴν αὐτοῦ, ὡς οἷα μηδὲν ἁδρὸν καὶ στερρὸν προμηθουμένου. οὐ γοῦν ἔπαινος ἐμφανῶς ἡ λεπτὴ μῆτις, εἴ τις ἐπὶ νοῦν φέρει τό, βράσσων τε νόος λεπτὴ δέ τε μῆτις ἤγουν ἰσχνή. εὐδιάλυτος· εὐδιάρρηκτος. οὐ δραστήριος. ἀπαχής. τοῦτο δέ, ἀπὸ ἰσχνῶν μετῆκται σωμάτων, οἷς οὐ δεῖν τι γενναῖόν ἐστιν ἀνύειν. ἵνα λέγῃ ὁ Ἀντίλοχος μηδὲν καινὸν εἶναι εἰ νέος ὤν, σοφὸς μέν ἐστι, οὐ φρόνιμος δέ. πρὸς δὲ ταῦτα, νοεῖται καὶ ἡ ὑπερβασία, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ. καὶ τὸ οἷαι δὲ ὁμοίως διὰ τὸ μέσως ἔχειν, πρὸς νοῦν ὅμοιον συμβιβάζεται. ἐσχημάτισαι οὖν τὸ τοῦ Ἀντιλόχου γνωμικὸν διχῆ. σχιζόμενον εἴς τε τὸ ἑαυτὸν ζωισᾶν ὑπὲρ τὸν Μενέλαον, καὶ εἰς τὸ δῆθεν ψέγειν ἑαυτόν. ἔχει δέ τι καὶ μεγαλόφρον ὁ τοῦ νέου λόγος, ἐν οἷς ἐμφαίνει τὴν ἵππον, οὐκ ἐκ μέσου ἀλλὰ παρ' ἑαυτοῦ διδόναι ὡς οἰκείαν φασὶν οὖσαν καὶ τοῦ ἄθλου ἑκὼν ἐξίστασθαι, ὡς δῆθεν τοῦ Μενελάου αἰτήσαντος. διὸ χώραν ἔχει καὶ τὸ ὡς ἐρρέθη ἐπαιτῆσαι. εἰ γὰρ ἐπὶ τῇ ἵππῳ καὶ ἄλλό τι μεῖζον αἰτήσειας, καὶ αὐτό φησι δώσω αὐτίκα. οὐ μὴν δέει τινί, ἀλλ' ἵνα σὺν τῷ φιλεῖσθαί σοι, μὴ δὲ θεομισὴς γένωμαι. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι διὰ τοῦ, καὶ ἄλλό τι μεῖζον, διδάσκει ὁ νεανίας, ὡς καὶ τοῦτο οἴκοθέν ἐστι καὶ ἤδη ἐμόν. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ, ἣν ἀρόμην. οὐ γὰρ φανερῶς ἔφη τὴν ἐμὴν ἵππον. οὐδὲ ἣν ἔσχον ἔπαθλον, ἀλλὰ μέσως πως, ἣν ἠρόμην, ὅπως ἂν καὶ ἠρόμην. θέλει γὰρ δεῖξαι ὡς οὐ πρόσθεν μόνον ἐπέπνυτο, ἀλλὰ καὶ νῦν πέπνυται καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐπέκρινε πεπνυμένον κἀνταῦθα εἰπὼν τὸν Ἀντίλοχον, εἰ καὶ ὁ Μενέλαος ἀφραδέως τι αὐτὸν εἶπεν ἐλάσαι, καὶ πρόσθε πεπνυμένον ὀνόμασε. διὸ τὸν νοῦν πρὸς ἑαυτῷ ἔχων, λαλεῖ ἐσκεμμένα. ὅθεν καὶ εἰπών, σὺ δέ, πρότερος ἤτοι ἀρχαιότερος, ἐπήγαγε τό, καὶ ἀρείων. ἵνα μὴ τὸ πρότερος, νοηθείη φορτικῶς ὁμοίως τῷ, ἀρχαιότερος ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Τὸ δὲ ἀρείων, συγκροτεῖ διὰ τοῦ, ἄναξ, καὶ διὰ τοῦ, διοτρεφές.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑπερβασία καὶ τὸ ὑπερβαίνειν ὃ ταυτόν πως ἐστὶ τῷ ὑπερπηδᾶν, προσφυῶς ἔχει πρὸς τό, κραιπνότερος νόος κατά γε τὴν ῥοπήν. κραιπνοῖς γὰρ οἰκεῖον τὸ ὑπερπηδᾶν, καὶ τὸ ὑπερπήδημα οἷς ὅμοια τὸ ὑπερβαίνειν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ὑπερβασία. ἧς καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ χρῆσίς ἐστιν ἐν τῷ, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί. Τὸ δὲ ἐκ θυμοῦ πεσεῖν, ἔχει τι καὶ ὀνείδους εἴπερ ὁ τοιοῦτος, τὸ ἔσω τῆς ψυχῆς ἔξω βάλλει καὶ τοῦτο διὰ τὴν τυχοῦσαν ἵππον. οὕτω δὲ διαθέμενος τὸν λόγον ὁ Νεστορίδης, ἐν χερσὶ Μενελάου ἄγων ἐτίθει τὴν ἵππον, ὅ ἐστιν ἔβαλλεν, ἐδίδου, καθὰ καὶ ἀνωτέρω κῆρυξ ἐν χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκεν. Τὸ μέντοι ἐν χερσὶ τίθει Νέστορος ἀμφίθετον φιάλην, ἑρμηνείας οὐ δεήσεται, ὡς οὐδ' ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος τό, ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω. ταῦτα δὲ ὅμοιά ἐστι πρὸς τό, δώσω οἱ θώρηκα, ὃ φθάσας εἶπεν ὁ ποιητής. ὡς καὶ τό, ἐν χερσὶ τίθει φιάλην, Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς, εἶπεν. εἰς ταὐτὸν ἄγων τὸ ἔθηκε καὶ τὸ ἔδωκεν. Ὅτι Μενέλαος Ἀντιλόχου εἴξαντος αὐτῷ τοῦ ἐπάθλου, πάνυ χαίρει ὡς τιμηθείς. φησὶ γάρ. τοῦ δέ, θυμὸς ἰάνθη ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρσῃ ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. ὅπερ λαληθῆναι οἰκεῖον ἐπὶ τοῦ μετὰ θυμὸν γαληνιάσαντος διὰ χρηστολογίας, ἢ τοιούτου τινός. ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς ἀποδεξάμενος τῆς ἐπιεικείας

τὸν βασιλέα, φησὶν ἐν σχήματι ἀποστροφῆς ἀποδιδοὺς τὴν παραβολήν, ὡς ἄρα σοι Μενέλαε μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, ὅ ἐστι διεχέθη. Καὶ σημείωσαι ὅτι τεσσάρων ἐνταῦθα στίχων ἐφεξῆς ἀλλήλοις κειμένων, τὸ ἰάνθη, ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου στίχου καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ τρίτου κείμενον, σχῆμα κύκλου ἀποτελεῖ. ὁ δὲ νοῦς τῆς παραβολῆς, τοιοῦτός τις. γέγονε τῇ ψυχῇ τοῦ Μενελάου ὁ τοῦ Ἀντιλόχου λόγος καὶ τὸ ἔργον, ἐάσαντος τέ φυλάξαντος τὸ σεμνὸν καὶ μὴ δὲ τῷ βασιλεῖ προσκρούσαντος, καθὰ δρόσος σταχύεσσι καὶ ἑξῆς, τουτέστι. καθάπερ ἡ δρόσος χαλαροὺς ἄλλως τυχὸν ὄντας τοὺς στάχυας ἀνιστᾷ καὶ φρίσσειν ποιεῖ εἰσδυομένη καὶ τὸ πνεῦμα τοῖς πόροις διαπερθμεύουσα καὶ ὀγκοῦσα καὶ φυσῶσα καὶ εἰς ὀρθὸν ἐγείρουσα, οὕτω καὶ τὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἔργον, ὤρθωσε τὸν Μενέλαον κατακεκλιμένον δῆθεν καὶ κάτω νεύοντα τῇ ἀποτυχώσει τοῦ ἄθλου. καὶ οὕτω μὲν ὁ νοῦς καθίσταται τῆς παραβολῆς. ἡ δὲ φράσις εἴη ἂν σαφεστάτη, στιγμῆς τελείας τεθείσης ἐν τῷ, τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη. ἵνα λέγῃ ὁ ποιητὴς ἀποστατικῶς ὅτι καθὰ δρόσος ἐν σταχύεσσίν ἐστι δηλαδή, ἢ γίνεται ὅτε τῇ τοῦ ληΐου αὐξήσει φρίσσουσιν ἄρουραι, φρίσσει γάρ πως τὸ αὐξόμενον, οὕτω σοὶ ὦ Μενέλαε ὁ θυμὸς ἰάνθη. ὡς καὶ τοῦ ληΐου τρόπον τινὰ ἰαινομένου ἐν τῷ διαχέεσθαι τῇ δρόσῳ πρὸς αὔξησιν. τινὲς μέν τοι τὸ, καθὰ περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, ἀντιπτωτικῶς συνέταξαν, εἰπόντες καθὰ οἱ στάχυες τῇ ἐέρσῃ ἰαίνονται δηλαδή. συνέταξαν δὲ οἱ τοιοῦτοι οὕτως, κατὰ ἀνάγκην, ἐπεὶ μὴ ἔστιξαν τελείαν ἐν τῷ, τοῦ δὲ θυμὸς ἰάνθη, ἀλλὰ συνημμένως ἀνέγνων, τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, ὡς ἐντεῦθεν δοκεῖν λέγειν τὸν ποιητήν, οὕτως ἰανθῆναι τῷ βασιλεῖ τὴν ψυχήν, ὡς περὶ σταχύεσσιν ἰαίνεται δρόσος. ὅπερ ἀπεμφαῖνόν ἐστιν. οὐ γὰρ ἐέρση ἀσταχύεσσιν ἰαίνεται, ἀλλ' ἀνάπαλιν οἱ στάχυες τῇ δρόσῳ. οἱ δὲ παλαιοί, φράζουσι καὶ οὕτως. ὡς λήϊον περιχυθὲν δρόσῳ φαιδρύνεται μεταβάλλον ἐκ τῆς πρώην συγνότητος ὅτε δηλαδὴ τελειοῦνται οἱ στάχυες. τότε γὰρ φανερὰ ἡ ἐπίδοσις, οὕτω καὶ σοὶ θυμὸς ἰάνθη. ὅτι δὲ τὸ ἰαίνεσθαι οὐκ ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων λέγεται, δῆλον. ἰδοὺ γὰρ νῦν κατά τινας καὶ ἐπὶ ἀσταχύων εἰρῆσθαι δοκεῖ. ἀλλαχοῦ δέ, καὶ χαλκὸς ἰαίνεται πυρούμενος, ὡς εἴτις εἴποι χλιαίνεται. Ἀλδήσκειν δὲ κυρίως, τὸ ἐκ ποτισμοῦ αὔξειν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρδω, τραπέντος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τοῦ ρ εἰς λ. φρίσσουσι δὲ ἄρουραι, ὡς πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ τὸ λήϊον.

Ὅτι ἔνδοξος ἀνὴρ νεωτέρῳ εἴκων ζημιοῦντι αὐτὸν διὰ φιλίαν, ἐπιλεξάμενος πολλὰ ὧν ὁ Μενέλαος ἔφη πρὸς Ἀντίλοχον, οἰκειώσεται αὐτὰ λέγειν ἢ γράφων. εἰσὶ δὲ τὰ ὁμηρικὰ τοιαῦτα. Ἀντίλοχε. νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς, χωόμενος, ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦσθα πάρος. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη. δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ὅ ἐστιν ἐκφυγεῖν ἀμείνονας ὑπεροπεύειν. οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας, σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμοῖο. τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν. ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. τοῦτο δὲ εἶπε, πρὸς τὸ, οἷαι νέου ὑπερβασίαι. οἱονεὶ λέγων, ὡς εἰ καὶ Ἀντίλοχος ὑπερβαίνει, ἀλλ' ὁ Μενέλαος οὐ τοιοῦτος ἐστίν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ τοῦ βασιλέως δημηγορίας τὸ μεγαλεῖον, ἀντεπεξαγομένου φιλοτίμως οἷς ὁ νεανίας

Ἀντίλοχε. νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
Χωόμενος, ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων
Ἦσθα πάρος. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο.
Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν. ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἦ ῥα. καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν. ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Ἀμφίθετος φιάλη. τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς.
Τῆ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
Ὄψει ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεύσεαι. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

οὕτως

ῥήτωρ δεινῶς ἐδημηγόρησε. καὶ γὰρ φανερῶς ἑαυτὸν ἀμείνονα τοῦ Ἀντιλόχου φησίν. ὡς καὶ ἐκεῖνος αὐτὸν ἀρείονα ἔφη. καὶ τὴν ἵππον αὐτοῦ εἶναι λέγει. καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ λισσομένῳ διδόναι τῷ Ἀντιλόχῳ. ὃ οὐ δὲ ὡς ἔπαθλον, ἀλλ' ὡς χάριν ἀνθ' ὧν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ πατήρ τε Νέστωρ καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς Θρασυμήδης ἔπαθον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐγὼν ὑπείξομαι, γνώσκειν δηλοῖ φασι τὸν βασιλέα, ὡς οἱ εἴκοντες, νικῶσι τοὺς φίλους. κατὰ τό, κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος, ἤγουν νικᾷς εἴκων τοῖς φίλοις. Τὸ δὲ χωόμενος, τὸ τοῦ βασιλέως αὔξει ἐπιεικὲς, εἰ καὶ χωόμενος, ὅμως ταχὺ μεταβάλλεται καὶ φιλοφρονήσεται τὸν Ἀντίλοχον. ἐν δὲ τῷ ἐπεὶ οὔτι παρήορος νῦν δὲ νόον ἐνίκησε νεοίη, ἑκάτερα συλλαβὼν φησὶν ὁ Μενέλαος. ἤγουν ὅπερ τε αὐτὸς φθάσας εἶπε πρὸς Ἀντίλοχον, καὶ ὅπερ ὁ Ἀντίλοχος ἔφη περὶ ἑαυτοῦ. ἤγουν τό, Ἀντίλοχε πρόσθε πεπνυμένε. καὶ τό, οἶσθα οἷαι νέου ὑπερβασίαι. τὸ μὲν γὰρ ἐπεὶ οὔτι παρήορος, παράφρασίς ἐστι τοῦ, πρόσθε πεπνυμένε. τὸ δὲ νόον νίκησε νεοίη, παραφράζει τὰς τοῦ νέου ὑπερβασίας σεμνότερον. ἔστι γὰρ οὐ παρήορος μὲν, ὁ οὐκ ἄφρων, ἀλλὰ δηλαδὴ πεπνυμένος. νεοίη δὲ, ἡ νεότης, ἧς αἱ ὑπερβασίαι. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοῦ ῥητοῦ, ὅτι πάρος μὴ ὄντα σε ἄφρονα, νῦν ἡ νεότης ἐνίκησεν. εἴρηται δὲ τὸ παρήορος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρηόρων ἵππων, ὧν ἡ ἐτυμολογία εἴρηται ἀλλαχοῦ. ὡς γὰρ αὐτοὶ οὐ κατὰ τοὺς ζυγίους ἀσφαλῶς καὶ στερεῶς (ὅμοιον δ' ἂν εἴη εἰπεῖν καὶ ἀραρότως) συνδέδενται τῷ ἅρματι, ἀλλ' ἄφετοι παραείρονται ἤτοι παραζεύγνυνται, οὕτω καὶ ὁ μὴ φρενήρης, οὐ συνῆπται εἰς ἑαυτὸν ὡς ὁ ἀρηρὼς τὰς φρένας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παρηόρους ἀνίεται θέλων πλάζεσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσιν οὕτω παρήορος, παρατεταμένος. ἄφρων. καὶ ἵππος συνδεδεμένος τῇ ξυνωρίδι. βούλεται δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος οὗτος δηλοῦν, ὡς βίᾳ ταῦτα τὰ ῥηθέντα σημαίνει ὁ παρήορος. ὁ δέ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος, δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήορος. γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος. ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων. ὁ μὴ πυκνός. ὁ μὴ φρενήρης. ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. πρὸς ὅπερ ἔχει ἂν ὁμοιότητα, καὶ ἡ κακορραφία τοῦ λογισμοῦ. καὶ τὸ μὴ εὖ μῆτιν ὑφαίνεσθαι. εἰς δὲ τὸ ῥηθὲν ἀραιὸν, συγκροτεῖται ἡ μανία παρὰ τὸ μανὸν γινομένη. ὃ δηλοῖ τὸ ἀραιόν. Τὸ δὲ ἀεσίφρων, ἑρμηνευτικὸν μέν ἐστι τοῦ παρήορος, οὐχ ἧττον δ' ἐκείνου ἀσαφές. εἰς δὲ γραφὴν πεζὴν, δυσχρηστότερον. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀέσω τὸ βλάπτω καὶ τὸ φρήν. καὶ δηλοῦται δι' αὐτοῦ ὁ φρενοβλαβής. καὶ ἄλλως δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἀεσίφρων, οὗ αἱ φρένες ἠερέθονται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀείρω. ἵνα ᾖ ἀερσίφρων, καὶ ὑπεξαιρέσει τοῦ ρ, ἀεσίφρων. εἰ δέ που ἐν δυσὶ σ γράφεται ἡ λέξις αὕτη, αἰολικόν ἐστι τὸ τοῦ ἡμιφώνου διπλασμα. νεοίη δὲ κυρίως, ἡ νεωτερικὴ κατάστασις ἀπὸ τοῦ νέος νεοῖος, οὗ θηλυκὸν ἡ νεοίη. ὥσπερ καὶ ἄλλος ἀλλοῖος ἀλλοίη. καὶ ἕτερα πολλά. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ἠὼς ἠόος ἠοῖος, καὶ θηλυκὸν ἠοίη. ὃ δηλοῖ πρωϊνὴν, ἢ ἀνατολικήν. ἔστι δὲ ἡ νεοίη, ἡ αὐτὴ τῇ ἀλλαχοῦ ῥηθείσῃ νηπιέῃ. ἵνα εἴη ὥσπερ ἠοῖος οὐχ ἡ πρωΐα ἢ ἡ ἀνατολὴ, ἀλλ' ὁ πρωϊνὸς καὶ ἀνατολικὸς, οὕτω κτητικῶς καὶ νεοῖος καὶ νεοίη, ὁ νεωτερικὸς νοῦς, καὶ ἡ νεάζουσα φρήν. Τὸ δὲ ἀλέασθαι ἀμείνονας ὑπεροπεύειν, καὶ γνωμικῶς ἐν τῷ καθόλου δύναταί ποτε λέγεσθαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, μὴ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Τὸ δὲ οὐ γάρ με τάχ' ἄλλος παρέπεισε, τὸ κατὰ φιλίαν ἐνηὲς δηλοῖ τοῦ βασιλέως. Τὸ δὲ μὴ πεισθῆναι μὲν γὰρ ὅλως, θυμοῦ ὑπερφιάλου καὶ ἀπηνοῦς, ὅπερ ἀπέφησεν ἑαυτοῦ ὁ βασιλεύς. Τὸ δὲ μὴ τάχα ἤγουν ταχὺ πεισθῆναι, εἰ καὶ κάλλιόν ἐστι τοῦ, ἀμετάθετα χολοῦσθαι, ὅμως ἀναρτᾷ τὴν χάριν καὶ εἰς κακόχαριν αὐτὴν ἄγει καὶ ἀχαρεῖ. Τὸ δὲ ταχέως οὕτω παραπεισθῆναι, ἀλλά τοσόν γε, ἀληθῶς ἠπίου ἀνδρὸς ὁποῖος καὶ Μενέλαος, ἐν ὀλιγίστῳ παραπεισθεὶς καὶ τοῦ δευτέρου ἑκὼν ὑπεκστὰς ἄθλου καὶ τὸ τρίτον λαβών. ἐνταῦθα δὲ τὸ παρέπεισε, πλεῖόν τι δηλοῖ τοῦ, ἔπεισε. πειθοῦς γὰρ τάχος ἡ παρὰ πρόθεσις ἐμφαίνει. σημαντικὴ οὖσα ἐγγύτητος. τὴν δὲ τοιαύτην παρασήμανσιν, ἑλκυστέον καὶ εἰς τὸ παραφάσκειν, καὶ εἰς τὸ παρειπεῖν, καὶ εἰς τὰ ὅμοια. ἐν δὲ τῷ, οὔ μοι θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, ἀλλὰ δηλονότι ἐνηὴς, οὐ καινὸν εἴπερ ἀνεπαχθῶς ἑαυτὸν ὁ βασιλεὺς ἐπαινεῖ. καὶ Νέστωρ γὰρ, οὕτως ἐν τοῖς ἑξῆς ἑαυτὸν ἐνηέα καλεῖ ἐν τῷ, ὥς μευ ἀεὶ μέμνηαι ἐνηέος. οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς ἄριστον Ἀχαιῶν ἑαυτόν που προσεῖπε. καὶ ἄλλοι δὲ ἄλλως τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐσέμνυναν. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ βασιλεὺς, Ἀντιλόχῳ μὲν ὑπεῖξε λαβόντι τὴν ἵππον ἣν ἐκεῖνος Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ ἄγειν. ὁ δ' ἔπειτα, λέβητα ἕλε παμφανόωντα, τὸ ὑποδεέστερον ἄεθλον. ὁ δὲ ῥηθεὶς Πύλιος Νοήμων, ὁμώνυμός ἐστιν ἑτέρῳ Ἰθακησίῳ τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ. Ὅτι ἐπειδὴ ὁ πέμπτος Μηριόνης ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα τέτρατος ὡς ἔλασε. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον ἀμφίθετος φιάλη ἡ προρρηθεῖσα, ταύτην Νέστορι ἔδωκεν Ἀχιλλεὺς ἄεθλον ἄπονον, Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων. εἰπών. τῆ, τουτέστι λάβε νῦν, καί σοι τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν ὄψει ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον, αὔτως. οὐ γὰρ πὺξ μεμαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις. οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι. οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει ἢ ἔπεισιν. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὅτι τό, Νέστορι ἔδωκεν Ἀχιλλεὺς, προληπτικῶς εἴρηται, ἤγουν ἀναπεφώνηται πρὸ τῆς δόσεως. μετὰ γὰρ τὰ ῥηθέντα, τότε δὴ ἐπάγει ὁ ποιητὴς, ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων καὶ αὐτὸς διὰ τὴν τιμὴν δηλαδή. ἔφερεν γὰρ καὶ αὐτή. ὅτι δὲ τὸ τιθέναι καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις ταὐτόν ἐστι τῷ διδόναι, πρὸ βραχέων εἴρηται. καθὰ δηλοῖ καὶ τό, δίδωμι δέ τοι τόδε ἄεθλον. ᾧ χαίρει ἂν ἴσως ὁ γέρων ὡς φιλότιμος. ὅς γε καὶ τὸ

περίπυστον δέπας εἶχεν, ὃ ἄλλος μὲν μογέων ἀπεκινήσασκε τραπέζης, αὐτὸς δὲ ἀμογητὶ ἄειρε. καινὸν δ' οὐδὲν φιλεῖσθαι τῷ γηραλέῳ ἥρωϊ τὰ τοιαῦτα. εἴγε κοινὸν τοῦτ' ἦν φίλημα τῷ ἡρωϊκῷ γένει. καὶ ᾧ μὲν Ἡρακλῆς λέγεται διαπεραιώσασθαι λέβητι εἰς τὴν ὠκεανῖτιν Ἐρύθειαν. ἰδίᾳ κείσθω θεραπείας μεταληπτικῆς δεόμενον. Τὸ δὲ τοῦ Ἄρεως χρυσόμαλλον ἀρνίον, συμφωνεῖται ποτήριον ἀργύρεον εἶναι, χρυσέῳ ἐμπεπασμένον ἀρνίῳ ἐπὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον. παραδίδεται δὲ καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ κρατὴρ τοῦ Διονύσου. παραδίδωσι δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ ὁ Δειπνοσοφιστής. ἐν οἷς καὶ Σοφοκλέους ἐπὶ ἀκρισίου τὸ, καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ παράργυρα ἐκπώματ' εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς. μνηστέον δ' ἐνταῦθα, καὶ τοῦ Ἀρκάδος Βαθυκλέους. ὃς ποτήριον ἀπέλιπεν ἆθλον τῷ κριθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν. Τὸ δὲ κειμήλιον ἔστω, τοῦ παλαιοῦ καὶ αὐτὸ ἔθους ἦν, ὃ πολλαχοῦ δηλοῦται. ἀπέκειντο γοῦν τὰ ξένια εἰς μνήμην φιλίας. διὸ καὶ ἐν τούτοις. φησί. μνῆμα εἶναι τουτέστι μνήμην, καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, ὑπόμνησιν. ὃ καὶ σημαίνει, ὡς μὴ ἀεὶ τοῦ μνήματος, τάφον σημαίνοντος. ἔστι δὲ τὸ δῶρον, νῦν μὲν τάφου μνῆμα ἤγουν ταφῆς, ὡς καὶ προεγράφη. ἀλλαχοῦ δὲ ξενίας, ἢ ὁδοιπορίας, ἢ ὅλως συναλλαγῆς φιλικῆς. Ἱστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τάφος νῦν ἡ ταφὴ ὡς ἐγράφη ὁμοίως τῷ χολὴ χόλος καὶ τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιτάφιος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐς τάφον ἔνθα πάντας ἐνίκα. Τὸ δὲ οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν ὄψει, πρὸς οἶκτον εἴρηται. ὡς τοῦ Πατρόκλου δι' ὃν τὸ δῶρον, οὐκ ὀφελέτην ἔχοντος ἀντιχάριτος τὸν αὐτὸ λαβόντα Νέστορα, διὰ τὸ θανεῖν. διὸ καὶ κυρίως ἂν εἴη δῶρον, ὡς μήτε ἀέθλιον ὂν μήτε πρὸς ἀντίδοσιν χαρισθέν. Ἀχιλλεὺς μέντοι, ὀκνεῖ δῶρον εἰπεῖν. ἄεθλον δὲ λέγει αὐτὸ, οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ τιμῶν καὶ οὕτω τὸν γέροντα. ἵνα λάβῃ αὐτὸ, ἄεθλον ἀρετῆς ἀποθέτου, ἤδη δὲ καὶ συμβουλῆς, δι' ἧς οἱ συνενίκηκε τῷ υἱῷ Ἀντιλόχῳ. διὰ τοῦτο γοῦν καὶ αὐτὸς διδόναι εἶπεν οὕτως ἁπλῶς καὶ ἀδιορίστως, διὰ τὸ εὐφημότερον. οὐ θέλει δὲ δῶρον εἰπεῖν ὡς εἴρηται εἰ καὶ ἀληθῶς δῶρον ἐστίν. ἔχρην δὲ ἄρα τὸν καὶ σοφὸν γέροντα ἦν δὲ ὅτε καὶ ἀνδρεῖον, γέρας ἔχειν ὑπὲρ ἀμφοῖν ταύταιν ἀρεταῖν, ὑφ' ὧν ὅσα καὶ ξυνωρίδος τιμίας μετέωρος ἐπόχος αἴρεται. Ἱστέον γοῦν ὅτι κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν εἰ καὶ μεγίστη τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν ἡ ἀνδρία ὑπελαμβάνετο εἶναι, ὅμως οὐδὲ τοῦ σοφοὶ εἶναι ἀπείχοντο οἱ ἀνδριζόμενοι. ἦν γάρ φασι χρεία καὶ τῇ ἀνδρίᾳ σοφίας, ὡς δηλοῖ Παλαμήδης, καίτοι καὶ Ἡρακλῆς. παραδίδεται δὲ καὶ ἱστορία Δίκτυος, ὃς ἦν στρατιώτης ὑπὸ τῷ Ἰδομενεῖ. τῶν τε ὕστερον μεγάλων Ῥωμαίων πολλοί, καὶ σοφοὶ καὶ ἀνδρεῖοι ἦσαν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀθηναίου μουσικώτατος γενόμενος, ὅμως μαρμαίρει φησὶ μέγας δόμος χαλκῷ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. καί τοι ἥρμοττεν ἴσως τὴν οἰκίαν εἰπεῖν πλήρη αὐτῷ εἶναι μουσικῶν ὀργάνων. καὶ Ἀρχίλοχος δὲ ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς, εἰμὶ δ' ἐγώ φησι θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος, καὶ Μουσάων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος. Λακεδαιμόνιοι δὲ, μετὰ αὐλῶν ἐστρατεύοντο. Κρῆτες, μετὰ λύρας. Λυδοὶ, μετὰ συρίγγων καὶ αὐλῶν. Γέται δὲ κιθάρας ἔχοντες, ἐπικηρυκείας ἐποιοῦντο φησι καταπραΰνοντες τῶν ἐναντίων τὰς ψυχάς. τοιοῦτον ἄρτυμα τῶν τε ἄλλων ἀρετῶν καὶ τῆς ἀνδρίας, ἡ σοφία. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τῶν ἀπηριθμένων τεσσάρων ἀγωνισμάτων, τὸ τῆς πάλης μόνον ἁπλῶς ἔφη. εἰπών. οὐδὲ παλαίσεις. τὰ δὲ λοιπὰ, περιέφρασε. τὸ πυγμαχήσεις. τὸ ἀκοντίσσεις. τὸ δραμῇ. τῇ δ' αὐτῇ τάξει τῶν ἀγώνων, καὶ Νέστωρ μετ' ὀλίγα χρήσεται ἀπὸ τῆς πυγμικῆς ἀρξάμενος ἐν τῷ, πυγμῇ μὲν ἐνίκησα καὶ ἑξῆς.

Σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ εἰς τέσσαρας Ἀχιλλεὺς τοὺς ἀγῶνας περιγράφει κατὰ σπουδήν. οὐ γὰρ ἦν ἀνάγκη καὶ ἀκριβοῦν, ἀλλ' οἱ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ, πλείους φανήσονται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. ὁ μὲν γὰρ, ἱππέων ἤδη δρόμος. ὃν Διομήδης νενίκηκε. εἶτα πυγμὴ, ἣν νικᾷ Ἐπειός. ἑξῆς, πάλη. ἧς ἡ ἀμφήριστον τὸ τέλος, ἢ Ὀδυσσεῖ τὰ τῆς νίκης προλογίζεται. μεθ' ἣν, ποδῶν τάχος. ὃ νικᾷ Ὀδυσσεύς. ἐπὶ δ' αὖ τῷ, ὁπλίται. καὶ εὐδοκιμεῖ καὶ ταῦθα Διομήδης κατὰ Αἴαντος. μεθ' οὓς, δίσκος. καὶ ὑπερβάλλει Πολυποίτης. ἐφεξῆς, τόξον, καὶ εὐστοχεῖ Μηριόνης. ἐφ' οἷς, ἄκων. καὶ λαμβάνει τὸ πρῶτον ἄεθλον Ἀγαμέμνων. λοῖσθος μὲν ἐν ἀγωνισταῖς Αἴας ὁ ἄριστος οὐ πύματος δὲ ἐκπεσών. ἐν οἷς καὶ τηρητέον ὡς ὁ τηλικοῦτος Αἴας, κατὰ πᾶν ἀγώνισμα δυσπραγεῖ ὃ μετῆλθε. τὴν πάλην. τὸν δίσκον. τὴν ὁπλιτικήν. καὶ ταῦτα μὲν ἐνταῦθα. ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δὲ, ἀγῶνες οὗτοι παρὰ Φαίαξι. θέειν ὄχ' ἄριστος, ὁ δεῖνα. πάλῃ ἐνίκα πάντας, ὁ δεῖνα. ἅλματι δὲ, ὁ δεῖνα προφερέστατος ἦν. πὺξ δὲ, ὁ δεῖνα ἦν ἀγαθός. Ὀδυσσεὺς δὲ, δίσκῳ ὑπερβαλὼν, εἶτα προκαλεῖται τὸν βουλόμενον, πειράσασθαι ἢ πὺξ ἢ πάλῃ ἢ ποσίν. οἱ μέντοι τὰ περὶ ἱερῶν ἀγώνων ἐπισκεψάμενοι, οὕτως ἐμμέτρως τοὺς ἄθλους μετροῦσιν. ἅλμα ποδῶν. δίσκου τε βολή. καὶ ἄκοντος ἐρωή. καὶ δρόμος ἠδὲ πάλη. μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. καὶ τοῦτό ἐστι φασὶ πένταθλον. ἕτεροι δὲ, οὕτως. ἅλμα. πάλη. δίσκευμα. κοντόν. καὶ δρόμος. εἴδη δὲ δρόμου, δίαυλος. δόλιχος. τέθριππον. κέλης. ἀπήνη. μανθάνομεν δὲ καὶ μουσικοὺς ἐπὶ τάφοις ἀγῶνας εἶναι. οὐκοῦν ἀοριστάνει ὁ τῶν ἄθλων ἀριθμός. κἀκεῖνο δὲ ἱστέον, ὡς οὐ πάντως ἐξ ἀνάγκης ὁ ἱππικὸς ἀγὼν προήγετο, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. μετ' ὀλίγα γοῦν, δηλώσει ὁ ποιητὴς ἐν Βουπρασίῳ ἡνιοχικὸν ἀγῶνα, ὕστερον τελεσθέντα. εἰπὼν, τὰ μέγιστα ἐν τῷ τοιούτῳ ἀγῶνι λείπεσθαι ἄεθλα. ὅτι γὰρ τὸ λείπεσθαι ὑστερότητα σημαίνει, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον ἤγουν ὕστερον ἔμεινεν. ὁ δὲ κωμικὸς καὶ ἡ κυριολεξία, ὑπολείπεσθαι ἐν δρόμῳ λέγει, καὶ τὸν ὑστεροῦντα ἐν τῷ τρέχειν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τί δὲ τὸ πὺξ, καὶ τίς ἡ ἀκοντιστὺς, ἑξῆς δηλωθήσεται. ἧς τὸ ἀνάλογον, κατὰ τὸ, ὀρχηστύς.

ἐδητύς.

ἐδητύς. βρωτύς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κοσμεῖ τὸν λόγον παρίσοις ὁ καλὸς ῥήτωρ, τὸ, μαχήσεαι. εἰσδύσεαι. θείσεαι. ποιητικὰ δὲ ταῦτα καὶ πρέποντα Ὁμήρῳ. Τὸ δὲ γῆρας ἐπείγει, εὐφήμως μὲν αὐτῷ ἐῤῥέθη κατ' ἔλλειψιν. δῆλον γὰρ ὡς εἰς ᾅδου κατεπείγει καὶ πρὸς θάνατον.

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα φίλος πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ. παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα.
Ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν.
Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον ὅς μοι ἀνέστη.
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα.
Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόθι λείπετ' ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι. ὁ μὲν, ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ'. ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
Ὥς ποτ' ἔον. νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
Ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
Πείθεσθαι. τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτέριζε.
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ.
Ὡς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος. οὐδέ σε λήθω
Τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.

Ὅτι λαβὼν ὁ γέρων ῥήτωρ τὴν φιάλην οὐχ ὡς ἀεθλεύων, κωλύει γὰρ τὸ γῆρας, ποιεῖ ὅμως τὸ βουλητὸν Ὁμήρῳ, καὶ ἐντεῦθεν ἱστορεῖ τινα προσήκοντα τῷ καιρῷ. καὶ μὴ ἔχων ἔργοις ἀγωνίζεσθαι, ἀθλεῖ ἀναμνηστικῶς οἷς πάλαι ἀγωνισάμενος εὐδοκίμηκε. καὶ πρῶτα τέως φησὶν ὃ δὴ πᾶς γέρων ὁμολογήσοι ἄν, καθ' ἑαυτόν. ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα φίλος ἤγουν ὦ φίλε, πόδες. οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἀπαΐσσονται, ἢ ἐπαΐσσονται, ἐλαφραί. Καὶ ὅρα τὸ ἐλαφραί. κινοῦνται μὲν γὰρ ὡς εἰκὸς οἱ πόδες, οὐ κοῦφα δὲ οὐδ' αὐταὶ ὡς καὶ παλαῖσαι καὶ πάντα τὰ δέοντα καλῶς διαχειρίσασθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χεῖρας ἀμφοτέρωθεν μὴ ἐλαφρὰς ἀΐσσεσθαι, εἰκὸς τοῖς ποσὶ προσαρμόττει τοῦ γέροντος. οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ τῷ γέροντι ἔχουσιν ἐλαφροὶ ὁρμᾶσθαι. εἰκὸς ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐλάφου, τὸ ἐλαφρὸν κυρίως ἐπὶ ποδῶν. οἱ κοῦφα θέοντες, ἐλαφροὶ ἂν κυρίως λέγοιντο, ὡς οὖν οἱ ἐλαφηροί. ὠκύπους γὰρ ἡ ἔλαφος. Ἰστέον δὲ ὡς τὸ μὲν ἀδρανὲς τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν τοῦ Νέστορος, πρὸς σαφήνειαν εἴρηται τοῦ, ἤδη γὰρ χαλεπὸν γῆρας ἐπείγει. αὐτὸ δὲ πάλιν ἐῤῥέθη πρὸς ἔνδειξιν τοῦ μὴ ἀφυῶς μὲν ἔχειν πρὸς ἄεθλα τὸν Νέστορα. ἀσθενῶς δὲ διὰ βαθὺ γῆρας. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν ἄλλοις εἰπὼν γυῖα πόδες, καὶ χεῖρες ὑπέρθεν. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. τῶν δὲ ἐφεξῆς λόγων τοῦ γέροντος, τὸ μὲν προοιμιακὸν νόημα, ὁποῖον καὶ ἀλλαχοῦ. εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη. ὡς μὴ ἀρκοῦν ἡβᾶν τινα εἰ μὴ καὶ βίην ἔχει. ἡ δ' εὐθὺς ἱστορία ἣν χορηγεῖ ὁ γέρων ῥήτωρ τῷ ποιητῇ, τοιαύτη. ἡβώοιμι, ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ Βουπρασίῳ. παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος, ἄεθλα. ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετο οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν, οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων, τῶν ἐκεῖ δηλαδὴ ὡς εἰκὸς μετοίκων. ἢ καὶ ἄλλως, τῶν παρατυχόντων τῷ ἀγῶνι, ὡς ὑποδηλοῖ μετ' ὀλίγα ὁ νικηθεὶς τότε παρ' αὐτοῦ Ἀγκαῖος Πλευρώνιος, ἤγουν πολίτης Πλευρῶνος τῆς Αἰτωλικῆς. εἶτα ὁ γέρων ἱστορῶν καὶ οὓς ἐνίκησε, φησί. πὺξ μὲν, ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν. Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. Ἴφικλον δὲ, πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα. δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον. καὶ μέχρι τούτων ἀήττητος ἐκβὰς, εἶτα ὁμολογεῖ μὲν ἧτταν αὐτοῦ ἐπὶ μείζονι ἄθλῳ ὑπεραπολογεῖται δὲ κατὰ τὸν αἰσχυντηλῶς ἐν τοῖς τοιούτοις ἔχοντας. εἰπὼν, ὅτι οἴοισιν ὅ ἐστι μόνοις μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε, πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόθι ἤγουν ἐν τῷ ἱππεύειν ἢ παρὰ τοῖς ἵπποις, λείπετ' ἄεθλα. οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι. ὁ μὲν, ἔμπεδον ἡνιόχευεν. ἔμπεδον ἡνιόχευ'. ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευε. καὶ τὰ ἑξῆς, ἱστορίαν μὲν οὐκέτι παλαιὰν ἔχοντα, χρήσιμα δὲ ἄλλως εἰς πεζολογίαν τοῖς χρήζουσιν ὡς ἑξῆς ἐκτεθήσονται. Ἰστέον δὲ ὅτι περὶ Ἐπειῶν μὲν, καὶ Βουπρασίου, ἐν τῇ Βοιωτίᾳ γέγραπται. καὶ περὶ

αἰτωλῶν δέ. οὓς ἡ ἱστορία φέρουσα, λέγει διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν, κατάχρεοι ἐγίνοντο. τὸ δὲ οὔτ᾽ αὐτῶν πυλίων, ἐξοχικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, ὡς τῶν πυλίων ἐξοχῶν ὄντων τότε ὄντων ἀεθλεύειν ἐν τοῖς ἐκεῖ. πολλαχοῦ γὰρ εὕρηται ἡ αὐτὸς ἀντωνυμία. ἐξοχική. τὴν δὲ τοῦ ἀγκαίου κλῆσιν, πεπλάσθαι φασί τινες ἀπὸ τοῦ τρίτου δεξιῶς οἷα ὄνομα οἰκεῖον παλαιστῇ, παρὰ τό, ἀγκὰς δ᾽ ἀλλήλων λαβέτην. τάχα δέ φασι καὶ τὸ πλευρώνιος, παρὰ τὰς πλευρὰς διὰ τό, πυκναὶ σμώδιγγες παρὰ πλευράς. ἄλλως μέν τοι, αἱ πόλεις ὡς εἴρηται ὁ πλευρώνιος. πόλις γὰρ αἰτωλῶν ἡ πλευρών. εἰ δὲ καὶ ὁ ἀγκαῖος οὕτως ὡς ἐρρέθη πέπλασται, ἀλλ᾽ εἰσὶ παρὰ τῇ ἱστορίᾳ ἕτεροι ἀγκαῖοι λόγου ἄξιοι. ὧν εἷς, ἤκουσε τὸ παροιμιῶδες ἐκεῖνο οὗ μέμνηται καὶ λυκόφρων παραφραστικῶς τό, πολλὰ μεταξὺ χείλους καὶ κύλικος. τὸ δὲ ὅς μοι ἀνέστη ἤγουν κατ᾽ ἐμοῦ ἢ ἄλλως ἐλλειπτικῶς ἀνέστη παλαίσων, ἁπλῶς ἐρρέθη πρὸς ἀναπλήρωσιν στίχου. καθὰ καὶ κατωτέρω τό, ἐσθλὸν ἐόντα. τὸ δὲ πόδεσσι παρέδραμον, πρὸς διασολὴν ἐρρέθη τοῦ, ἡνιοχικῶς παρατρέχειν. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ κοινὸν ὅπιον τό, ἐπεὶ οὐ προλεύσεται, οὐδέ με πείσεις.

Ὅρα δ᾽ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἀγῶσι, καὶ τὰς κυριολεξίας. τὸ παρέδραμον. τὸ ὑπερβάλον, ὅ ἐστιν ὑπερνικόντα. καὶ τὸ παρήλασαν, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνοντες ἐνίκησαν. καὶ ὅπως ἐφιλοτιμήσατο, μονόστιχον εἰπεῖν ἑκάστῳ τοῦ γέροντος νίκην τύπῳ ἐπιγράμματος. καὶ ὅτι φιλαλήθης ὁ γέρων δοκεῖ, προσθεὶς καὶ ἧτταν τοῖς κατ᾽ αὐτὸν ἀεισεύμασιν. ἀκτορίωνες δέ, παῖδες ἄκτορος, κτέατος καὶ εὐρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ ἡνιοχικοί, ῥηθέντες που καὶ μολίονες παρ᾽ ὁμήρῳ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, μολιονίδαι. οὓς ὅμηρος μὲν, διδύμους ἱστορεῖ ἁπλῶς οἱ δὲ κατ᾽ ἀρίσαρχον, οὐχ οὕτως. οὐδὲ κατὰ τοὺς διοσκόρους, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἡσιόδου μῦθον, καὶ διφυεῖς. δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότας δέ γε ἀλλήλοις. οὗτοι παρήλασαν τὸν νέστορα ὡς αὐτός φησι, πρόσθε βαλόντες τοὺς ἑαυτῶν δηλαδὴ ἵππους κατὰ τό, τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών. περὶ οὗ εἴρηται. καὶ οὐχ ἁπλῶς οὕτω παρήλασαν, ἀλλὰ πλήθει νικήσαντες ἤτοι διὰ πλῆθος. τουτέστι διότι δίδυμοι ὡς ἐρρέθη ἦσαν κατὰ ἀρίσαρχον. φασὶ δέ τινες, αὐτῶν ἀντάντων ἐκείνων εἰς ἀγῶνα τότε τῷ νέστορι, αὐτὸν μὲν, λέγειν ὡς οὐ δίκαιοι ἂν ἀγωνίζεσθαι ἀλλόκοτοι ὄντες καὶ τὴν φύσιν ἐκτράπελοι. τὸν δὲ δῆμον, συναγωνίζεσθαι τοῖς ἀκτορίδαις, λέγοντας. ἐν ἀμφοτέροις εἶναι ὡς συμπεφυκότας ὥσπερ ἓν εἶναι τὸ παρ᾽ ὁμήρου νῦν ῥηθέν, τό, πλήθει πρόσθε βαλόντες. ἀντὶ τοῦ νικήσαντες διὰ τὸ πολλοὶ εἶναι. ἀλλὰ πῶς ἂν εἴη πλῆθος ἡ δυάς; πῶς δὲ οἱ τῇ συμφυΐᾳ μοναζόμενοι, νοηθεῖεν ἂν πολλοί; εἰ μὴ ἄρα ὅτι ὄντως διφυεῖς ὄντες καὶ δισώματοι, καὶ ἀνὰ τέσσαρας χεῖρας εἶχον καὶ τἆλλα μέρη ὁμοίως. καὶ ὥσπερ αὖθις τὸ πλῆθος τὸ κατὰ μέρη δηλαδή. ἕτεροι δὲ τό, πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀντὶ τοῦ νικήσαντες πολλοῖς ἅρμασιν οἷς ἐνεπόδιζον. πολλὰ γὰρ ἴσως εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τῶν ὑπ᾽ αὐτοὺς θεραπόντων, καθῆκαν ἅρματα. ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, τῷ πλήθει τῶν θεατῶν νικήσαντες. ὡς τῶν ἀθλοθετούντων, πρὸς αὐτῶν ὄντων. ῥητέον δ᾽ ἐνταῦθα, καὶ ὅτι τῷ διφυεῖ τῶν ἀκτοριώνων πιθέμενος καὶ ὁ μελοποιὸς ἴβυκος ἐξ οὗ παρεφθάρθαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ βυκινίζειν, φησὶ καὶ τοὺς μολιονίδας ἐξ ὠοῦ γεννηθῆναι. ὁμοίως δηλαδὴ τοῖς διοσκούροις. εἰπὼν αὐτούς, ἅλικας ἰσοκεφάλους. ἑνιγυίους. ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ. καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν γέγραπται. ὅπου δεδήλωται, καὶ ὡς οὐ μόνον δισυλλάβως ὠὸν λέγεται, ἀλλὰ καὶ τρισυλλάβως ὤεον διὰ τοῦ ε. καὶ ὤιον διὰ τοῦ ι. καὶ τετρασυλλάβως δέ, ὠάριον. τὸ δὲ ζητεῖν ἐκ ποίου ὠοῦ οἱ διόσκουροι, καὶ αὖ πάλιν οἱ μολιονίδαι, μῦθος ἂν φιλοίη. ὅς οὐδὲ τὴν λήδαν ἀφίησιν εἶναι αὐτοῖς μητέρα. λέγουσι διὰ τὸν ποιήσαντα τὰ κύπρια, ὅτι διοσκούρους καὶ ἑλένην, ἡ νέμεσις ἔτεκεν. ἣ διωκομένη φησὶν ὑπὸ διὸς μετεμορφοῦτο. κύριον δὲ πάντως ἐνταῦθα ἡ νέμεσις. οὐ μὴν ἡ ψυχικὴ ποιότης, καθ᾽ ἣν εἴρηται τό, μή μοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ. ἤγουν μή με νεμεσήσῃ τὸ θεῖον. καὶ τοιάδε μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες. ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος, τὸ ἐπίφθονον. Τὸ δὲ ἀγᾶσθαι, καὶ ἀγαίειν λέγεται. Τὸ μέν τοι ἀγᾶσθαι προπαροξυτόνως, ἐπὶ ἐκπλήξεως νοεῖται καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ γίγνεσθαι τὸ ἀγαστόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰ μέγιστα ἄεθλα, φαίνεται εἰωθέναι τοῖς ἱππεῦσι κεῖσθαι. Τὸ δὲ ἔμπεδον ἡνιόχευεν, ἔμπεδον ἡνιόχευε, σχῆμά ἐστιν ἐπαναστροφῆς. ὅμοιον τῷ, οὐδ᾽ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ᾽ αἴθωνι σιδήρῳ. καὶ τῷ, παρθένος ἠίθεός τε. παρθένος ἠίθεός τε ὀαρίζετον, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἐνδιάθετος δὲ ἡ τοιαύτη ἐπανάληψις καὶ ἐνταῦθα, κατὰ θαῦμά τε καὶ πρὸς ἀλήθειαν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἡνιόχευεν, αὐτὸ ὥσπερ μόνον δηλοῦν τὸ τὰ ἡνία ἔχειν. τὸ γὰρ μάστιγι κελεύειν, θατέρῳ τὸν ἀδελφὸν δίδωσι. φανερῶς λέγων δύο εἶναι τοὺς ἀκτορίωνας ἐφ᾽ ἑνὸς ἅρματος τέσσαρσι διοικουμένους χερσί. πλεῖον δέ τι μὴ παρεμφαίνοντας ἐξ ὧν ὁ μῦθος τερατεύεται. ὅτι δὲ τὸ ἡνιοχεύειν, κοινῶς αἰτιατικῇ συντασσόμενον, οἱ ὕστερον γενικῇ συνέταξεν, δηλοῖ χρῆσις ἡ λέγουσα τό, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεῖ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι συμπληρῶν ὁ νέστωρ γεροντικῶς τὸ κατ᾽ αὐτὸν αὔχημα, ἐπιφέρει. ὡς ποτ᾽ ἔον. νῦν αὖτε νεώτεροι, καὶ ἑξῆς ὡς εὐθὺς γραφήσεται. ἔστι δὲ τὸ ἔον, ῥῆμα τοῦ ἐῶ μετοχῆς. ὡς τὸ ἔτυπον, τοῦ τυπῶ. Ὅτι γέρων ἀεισεὺς παραινούμενος ἀγῶνας, τὰ τοῦ νέστορος ἐρεῖ ἄν. νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, νυκτὶ πείθεσθαι, καὶ, δαιτὶ, συγγενῆ πείθεσθαι. τότε δ᾽ αὖτε φησί, μετέπρεπον ἡρώεσσι. περὶ ὅπου δὲ εἰς τιμὴν τεθνεῶτος φίλου τό, ἀλλ᾽ ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτέριζε, ἤγουν ἐνταφίαζε.

φίαζε. κτέρας δὲ ἰδοὺ ἐπιτάφιον. καὶ ὡς εἰπεῖν, κτιμάτιζε. τιμηθεὶς δέ τις ἀγαθὸς ἀνὴρ δώροις πρός τινος ἐνδόξου, εἴποι ἄν, τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι. χαίρει δέ μοι ἦτορ, ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος οὐδέ σε λήθω, τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι. σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν. ἐκ τούτου δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ, τὴν ἀντίχαριν οἱ ὕστερον συνέθεντο. ἐν δὲ τῷ, τιμῆς, λείπει ἡ διὰ πρόθεσις, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀεὶ μέμνησαί μου διὰ τιμῆς. τοῦτο δὲ πρὸς διαστολὴν ἑτέρας μνήμης τῆς ἐπιψόγου. ἢ καὶ ἄλλως. χαίρει μοι τὸ ἦτορ, ὅτι μέμνησαί μοι τῆς ἐοικυίας τιμῆς. Τὸ δὲ ἧς μ' ἔοικε τετιμῆσθαι, πρὸς ἀκολουθίαν συντέτακται τοῦ, τιμῆς. ἄλλως δέ, ἀσφαλὲς ἦν καὶ τό, ἥν ἔοικέ με τετιμῆσθαι. φασὶ δ' ἐν τούτοις οἱ παλαιοί, ὅτι ὕψωσεν ἑαυτὸν ὁ γέρων ἐνταῦθα, εἰπὼν ἄξιος εἶναι τιμῆς ὡς ἐνηής. καὶ εὐλόγιστον οὕτως ἀποδεδεχὼς τὸν τιμήσαντα. καὶ ὅτι τιμῆς μόνης ὁ νέστωρ ἐδεῖτο. τίνος γὰρ ἄλλου; πρεσβύτης, διῳκηκὼς μὲν τοσαῦτα ἐν νεότητι. πρὸς χάριν δὲ φίλων ἄρτι στρατεύων. ἐπ' ἀξιώματος δὲ τοιούτου ὤν, καὶ παίδων ἀγαθῶν πατήρ. καὶ οἴκου δεσπότης εὐδαίμονος. διὸ καὶ ὁ ἐν τῇ γ τῆς ὀδυσσείας φαινόμενος μέντωρ, οὐδὲν ἄλλ' ἢ κῦδος ἐπεύχεται τῷ νέστορι καὶ τοῖς υἱοῖς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, σὸν ἑταῖρον ὡς ἐρρέθη ἀέθλοισι κτέριζε, καινότερον εἴρηται οὐχ ὡς ἐπὶ ἐνταφιασμοῦ. ἄλλως γάρ, ἤδη προεντεταφίασται πάτροκλος. ἔστι δὲ ἁπλούστερον φάναι, ὡς τὰ πρὸ τούτων μέν, ἄλλως ἐκτερεΐσθη τουτέστι κτέρεα ἤτοι κτήματα ἔλαβεν ἐκεῖνος νεκρικά. νῦν δέ, καὶ ἀέθλοις κτερεΐζεται τοῖς ἐπ' ἐκείνῳ γινομένοις.

Ὣς φάτο. πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον ἀχαιῶν
Ὤιχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κατέδησ' ἐν ἀγῶνι.
Ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι.
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι, τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥπερ ἀρίστω
Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες ἀχαιοί,
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κλισίηνδε νεέσθω.
Αὐτὰρ ὁ νικηθείς, δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.

Ὅτι φιλοτίμως χαίρειν τὸν ἀχιλλέα τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἐπαίνοις δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ νῦν ἐν τῷ, πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον ἀχαιῶν ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε νηλείδαο. παρίσταται γὰρ δηλονότι αὐτοῦ φιλικῶς διὰ παντὸς τοῦ λόγου, δεικνύς. δεῖν εἶναι τὸν φιλότιμον μὴ ἐξουθενοῦν καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσθαι τὰ τῶν ἐπαίνων, ἵνα μή ποθεν ἀκούσοι τό, ὄνος λύρας παροιμιακῶς. καὶ ἅμα καὶ κατακριθείη ἀχαρίς τε εἶναι, καὶ μὴ δὲ ἑαυτοῦ φίλων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μὴ χαίροντες τοῖς εἰς σφᾶς αὐτοὺς ἐπαίνοις. Ὅρα δὲ τό, πολὺν καθ' ὅμιλον· ἐκ τούτου γὰρ οἱ μεθ' ὅμηρον, πολὺν ἄνθρωπον καὶ πολὺν λαὸν τὸν χυδαῖον φασίν. Ὅτι ἀχιλλεὺς μετὰ τοὺς ἱππεῖς, πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα, ἤγουν προέθετο. φιλοσόφως δὲ κἀνταῦθα, ἡ λέξις κεῖται. εἴτε γὰρ ἵστανται τὰ ἔπαθλα ζῷα ὄντα εἴτε κάθηνται εἴτε κεῖνται, οἰκεῖον γενικῶς ἐπ' αὐτῶν τὸ τίθεσθαι. εἶτα τὸ εἶδος τῆς θέσεως ἑρμηνεύων, ἐπάγει ἀσυνδέτως. ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κατέδησ' ἐν ἀγῶνι ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. τῷ δ' ἄρα νικηθέντι, τίθει δέπας ἀμφικύπελλον, ὅ ἐστι στρογγύλον ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. εὐτελοῦς δὲ ὕλης ἔοικε τοῦτο εἶναι. Ὅρα δὲ ὅτι εἰ καὶ διὰ συντομίαν οὐκ ἐπεσημήνατο ῥητῶς ὅτι τῷ νικήσαντι, ἀέθλιον ἡ ἡμίονος, ἀλλ' οἷς τῷ νικηθέντι τὸ δέπας τεθῆναί φησιν, ἐνέφηνε γοργῶς καὶ τὸ σιωπηθέν. ἐσιώπησε δέ, ἵνα προϊὼν περιφράσῃ τὴν νίκην. ἐρεῖ γάρ. ᾧ δέ κ' ἀπόλλων δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες ἀχαιοί, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κλισίηνδε νεέσθω. ὑποκαταβὰς δέ, διὰ τοῦ ἀχιλλέως ἄμφω λέγει. ὁ μὲν γὰρ ὡς ἐρρέθη, ἡμίονον ἀγέτω. αὐτὰρ ὁ νικηθείς, δέπας οἴσεται τὸ ῥηθέν. καμμονίην κἀνταῦθα εἰπὼν ὡς καὶ προερρέθη, τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην. ἣν καταμονὴν τουτέστιν ἐπιμονήν, δηλοῖ τό, ἄνδρε δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν πὺξ μάλ' ἀνασχομένω, πεπληγέμεν, ἤγουν πὺξ ἀλλήλους πλῆξαι ἀνατείναντας τὰς χεῖρας. ἦν γὰρ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτήδευμα πυγμάχων, τὸ ἐπὶ πολὺ ἀντέχειν ἀνατεταμέναις χερσίν. καί τινα πύκτην ἀριστείδης ἐπαινεῖ ὅτι διεκαρτέρει τοῦ ἀντιπάλου οὕτω περιγινόμενος. ἀλεγεινὴν δὲ τὴν πυγμαχίαν λέγει καθὰ προϊὼν καὶ τὴν παλαισμοσύνην, διὰ τὰ ἐξ αὐτῶν δυσχερῆ ὡς φανήσεται. Τὸ δὲ ταλαεργόν, τοῖς ἡμιόνοις ᾠκείωται μάλιστα εἰς ἐπώνυμον. βόες γὰρ καὶ ἵπποι, οὐχ οὕτω ταλαεργοί, ὧν ὡς τὰ πολλὰ τὸ ἀγελαῖον καὶ ἄνετον. ἄλλως δὲ καὶ φερέπονοι αἱ ἡμίονοι μάλιστα. διὸ καὶ οἰκεῖον ἡ τοιαύτη ἆθλον τῷ τλησιπόνῳ πύκτῃ. καὶ μᾶλλον, ὅτι καὶ ἀλγίστη δαμάσασθαι. ἀλεγεινὸς μὲν γὰρ καὶ βοῦς καὶ ἵππος, δαμασθῆναι μετὰ ἓξ ἔτη. ἀλγίστη δὲ καὶ οὐ ῥᾳδίως εἴκουσα ζυγῷ, ἡ σφριγῶσα ἡμίονος. δῆλον δὲ ὅτι ταὐτόν ἐστιν ἀλγίστην ὁμηρικῶς εἰπεῖν, καὶ ἀργαλέην ἁπλῶς. διὸ καλῶς οἱ ἐτυμολόγοι τὸ ἀργαλέον, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλγους ἐτυμολογοῦντες εὑρίσκοντε τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. Τὸ δὲ ἑξέτεα, διφορεῖται κατὰ τὸν

τόνον. καὶ ζητητέον περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἔνθα ἐρρέθη τὰ τοιαῦτα καὶ ὀξύνεσθαι κατὰ τὰς εὐθείας καὶ βαρύνεσθαι. Τὸ δὲ πύξ, ἀπὸ τοῦ πτύσσω πτύξω ἀποβολῇ τοῦ τ γίνεται. πτύσσοντες γὰρ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους καὶ οὕτω στρυφνοῦντες εἰς πύκνωσιν οἱ πυγμάχοι ἀθλοῦσιν. εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί. ῥῆμα τε παράγοντες ἐξ αὐτοῦ τὸ κονδυλίζειν ἤγουν τοιούτῳ κονδύλῳ παίειν. καὶ παροιμίαν προάγοντες τὴν, δὸς ἄρτον τυχόν, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ, ἤγουν χορήγησον τὸν ἀρκοῦν παιδίῳ ἤ τινι τοιούτῳ προσώπῳ. καὶ εἰ μὴ ἀρκεῖται ἀλλ' ὀχλεῖ ἐς πλέον, τότε δὴ ἐπίβαλε ἀντὶ τοῦ ὄψου, κόνδυλον. παίσας δηλαδὴ τὸν ἄφρονα. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου πτύσσω ἀφ' οὗ τὸ πύξ, καὶ τὸ πυκνὸν γίνεται καὶ ὁ πύξος. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πτύξω. ἡ δέ γε πυγμὴ ἐξ ἧς ὁ πυγμάχος καὶ ἡ πυγμαχία καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν πυγμαχεῖν, ἐκ τοῦ ἔπτυγα μέσου παρακειμένου σύγκειται. διὸ καὶ ἔχουσι τὸ γ ἢ μᾶλλον πυγμὴ μὲν, ἐκ τοῦ ἔπτυγμαι παθητικοῦ παρακειμένου. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔπτυγα, σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πυγὼν καὶ αἱ κατὰ σῶμα πυγαὶ καὶ τὸ πυγούσιον μέτρον. τοῦ δέ γε εἰρημένου παρακειμένου, καὶ οἱ πυγμαῖοι ἤρτηνται. περὶ ὧν εἰ καὶ προγέγραπται, ὅμως καὶ νῦν μνηστέον οὐκ ἀσωπελῶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μικροὶ ἄνδρες οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες, περδίξιν εἰς ὄχημα χρῶνται. κατὰ δὲ Μενεκλῆν, καθὰ γεράνοις πολεμοῦσιν, οὕτω καὶ περδίξιν. ὧν τινας τὸ ῥύγχος, οὐ κινναβάρινον ἔχειν ἐκεῖνός φησί. λέγεται δὲ καὶ γυναῖκα εἶναι ἐπίσημον ἐν αὐτοῖς, Γεράναν τοὔνομα. ἣ κατὰ θεὸν τιμωμένη, ταπεινούς φασιν ἦγε τοὺς θεοὺς καὶ μάλιστα Ἥραν. διὸ ἀγανακτήσασα ἐκείνη, μετεμόρφωσε τὴν ἀλαζόνα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν, ἀπορνιθώσασα. πολέμιόν τε καὶ συγητὴν φησὶ κατέστησε τοῖς τιμήσασι πυγμαίοις. τοῦ δὲ ῥηθέντος ἔπτυγμαι, παράγωγόν ἐστι τὸ τοῦ πετάλου πτύγμα καὶ ὁ πύκτης, ἐκβληθέντος τοῦ ταυ ἐκ τοῦ πτ, διὰ καλλιφωνίαν. ἐξ αὐτοῦ δὲ, παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν. οὗ χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι. ὅτι ὡς μὴ πρὸς τὸν ἔρωτα πυκταλίζω, ἤγουν πυκτεύω. ὡς δὲ ἐκ τοῦ πτύσσω πτύξω γίνεται καὶ τὸ, πτὺξ πτυχός. καὶ τὸ, πνὺξ πνυκὸς ὄνομα δικαστηρίου ἀττικοῦ, ὅπερ ἡ κοινὴ χρῆσις πνυκὸς κλίνει, καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς δεδήλωται. Ἀπόλλωνος δ' ἐνταῦθα μέμνηται ὁ ποιητὴς διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι, καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ. Τὸ δὲ γνώωσι πάντες, τὸ ἀναγκαίως ἀναμφήριστον τῆς νίκης δηλοῖ.

Ὅτι ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, ἐὺ εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός. δῆλος μέντοι καὶ ἀπόλεμος ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ. διὸ καὶ αὐτὸς εἰπὼν ἐνταῦθα ὅτι εὔχομαι ὅ ἐστι καυχῶμαι εἶναι ἄριστος πυγμῇ, ἐπάγει ἢ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι, καὶ ἑξῆς. προϊὼν μέντοι, γελοῖος ἐν τῷ δισκεύειν εὑρεθήσεται ὁ τὴν πυγμὴν ἄριστος. ὡς γὰρ αὐτὸς γνωματεύων φησὶν, οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσιν ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, οὐκ ἄρα θεὸς πάντα δῶκεν ἀνθρώποις.

Ὣς ἔφατ'. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός.
Ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε.
Ἆσσον ἴτω ὅς τις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
Ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν
Πυγμῇ νικήσαντ', ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω.
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.

οὕτω δὲ θαρρεῖ τὴν πυγμαχίαν ὁ Ἐπειὸς, ὥστε τοῦ ἡμιόνου ἁψάμενος, εἰπεῖν, ἆσσον ἤγουν ἐγγὺς ἴτω ὅς τις δέπας οἴσεται. τὸ δευτερεῖον δηλαδή. ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν πυγμῇ νικήσαντα, ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ὡς ἐρρέθη ἄριστος κατὰ τὴν πρόκλησιν δηλαδὴ τοῦ Ἀχιλλέως, εἰπόντος, ἄνδρε κελεύομεν ὥπερ ἀρίστω, πὺξ πεπληγέμεν ὡς εἴρηται. εἶτα καὶ ἀπειλούμενος εὐμεθόδως καὶ πρὸς ἀλήθειαν τῷ ἀντιπάλῳ, φησίν. ὧδε γὰρ ἐξερέω. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων ἤτοι μενέτωσαν, οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα. καὶ αὐτίκα ἔοικεν ἑλεῖν τὸ ἔπαθλον. ἀμέλει μετὰ τὸν ἀγῶνα, οὐ μέμνηται τούτου ὁ ποιητής, ἀλλὰ τῶν τοῦ Εὐρυάλου ἑταίρων οἳ ἐκόμισαν φησὶ δέπας ἀμφικύπελλον. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὴν τῶν γοργῶν πρίσων ἁβρότητα ἐν οἷς λαλεῖ ὁ θαρρῶν ἄριστος ἀθλητής. τὸ, χρόα ῥήξω, καὶ ὀστέα ἀράξω, τουτέστι θραύσω κατά τινα ὀνοματοποιΐαν. Τὸ δὲ εἰδὼς πυγμαχίης, οὐκ ἀσυνήθως συντέτακται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, τόξων εὖ εἰδὼς καὶ τῶν ὁμοίων. δῆλον δὲ ἐστὶν ὅτι ἄλλως ἐστὶν ὅτε κοινότερον συντάσσεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, εἰδότες ἄμφω κέρδεα. Τὸ δὲ ἀντικρὺ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ διόλου, ἐστὶν ὡς εἰπεῖν διαμπερές. ἐμφαίνει δὲ ἡ λέξις ἀντέρεισίν τινα τῶν ἔνδον ὡς ἀντικρουόντων καὶ οὕτω βλαπτόντων τὸ πληγέν. δοκεῖ γὰρ

κεῖ γὰρ ἐκ τοῦ ἀντικρούειν τὸ ἄντικρυ γίνεσθαι. καὶ δηλοῖ πληγὴν ἀντήρειδα. Κηδεμόνες δὲ, οἱ ἁπλῶς ἐπιμεληταί. οἱ μετ' ὀλίγα, φίλοι ἑταῖροι λέγονται. Τὸ δὲ ἐνθάδε καὶ αὖθι, κατὰ λόγον ἀηδίαν ἐκ παραλλήλου ἔτι δηλοῦσι. ἐπισημαντέον δὲ διὰ τοὺς καὶ τοιούτοις χαίροντας, ὅτι ὁ, πανοπῆος ἐπειὸς, ἔχει τι ψευδοπαρηχήσεως κατὰ τὰς παραληγούσας. ὥσπερ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος, τηρητέον δὲ, καὶ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς πυγμαχίας, ἀεὶ τοιαύτης οὔσης. πολλοὺς γὰρ τῆς κατὰ φύσιν σωματικῆς ἁρμονίας παρέλυεν.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Ὅς ποτε Θήβας ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο,
Ἐς τάφον. ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
Θαρσύνων ἔπεσιν. μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. αὐτὰρ ἔπειτα,
Δῶκεν ἱμάντας ἐΰτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα.
Ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω
Σύν ῥ' ἔπεσον. σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ'. ἔρρεε δ' ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος Ἐπειός.
Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἱστήκειν, αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμ' ἐκάλυψεν,
Ὣς, πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν, ὤρθωσε. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν.
Αἷμα παχὺ πτύοντα. κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε.
Κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα, μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες.
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι, κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

Ὁ δὲ Μηκιστεὺς υἱὸς Ταλαοῦ ἢ Ταλαϊόνος, ὅθεν καὶ Ταλαϊονίδης λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος, ἦλθέ ποτε Θήβας, δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἐς τάφον, ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας τῇ πυγμῇ δηλαδὴ, ὡς ἔστι νοῆσαι ἀπὸ τοῦ υἱοῦ. τούτου γὰρ υἱὸς Εὐρύαλος νῦν οἶος ἤτοι μόνος ἀνίστατο ἰσόθεος φὼς ἀντικαταστησόμενος πυγμαχικῶς τῷ Ἐπειῷ κατὰ τέχνην ὡς εἰκὸς πατρικήν. Καὶ ὅρα τὸ οἶος, δι' οὗ φαίνεται ἡ κατὰ πυγμὴν ὑπεροχὴ τοῦ Ἐπειοῦ. ἧς ἕνεκεν, οὐδεὶς ἐτόλμησε τούτῳ ἀντιστῆναι, ὅτι μὴ μόνος Εὐρύαλος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὐκ εὐτυχῶς ἑαυτῷ. ὁμοίως δὲ ὅρα καὶ τὸ ἀνίστατο, ἐν ᾧ μὴ πάντῃ θαρρεῖν ὁ Εὐρύαλος φαίνεται. οὐ γὰρ ἀνέστη φησὶν, ἀλλ' ἀνίστατο. σχολαίως ὀρθούμενος εἰς ἀγῶνα, δέει τοῦ μέλλοντος. καθά που καὶ ὁ γέρων Νέστωρ, ἵππου παρηορίας οὐκ εἶχε ῥᾷον τεμεῖν, ἀλλ' ἔτεμνε σχολαιότερον. Τὸ δὲ ἰσόθεος φὼς, ὑπερεξαίρει τὸν ὡς εἴρηται ἄριστον Ἐπειὸν εἴπερ ἰσόθεον Ἀντίμαχον καταβαλεῖ. Ἐν δὲ τῷ, Θήβας ἦλθεν, ἡ εἰς πρόθεσις λείπει. Δεδουπότος δὲ, ἀντὶ τοῦ πεσόντος. ἐκ τοῦ παρεπομένου δούπου ἤτοι ψόφου καὶ κτύπου τοῖς πίπτουσιν, ὡς δηλοῖ τὸ, δούπησε δὲ πεσών. εἴρηται δὲ ἡ λέξις, ὡς ἢ ἐν πολέμῳ θανόντος τοῦ Οἰδίποδος, ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος καὶ κατακρημνίσαντος ἑαυτόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς τραγικοὺς, ὧν καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀλλ' ἐν Θήβαις, θανεῖν τὸν Οἰδίποδα φαίνεται εἰδὼς ὁ ποιητής. καὶ ὅτι οὐδὲν οὐδὲ τὸν Εὐρύαλον τότε ἡ πατραγαθία ὤνησεν, ὃς κακῶς ἀπαλλάξει πυγμαχήσας τῷ Ἐπειῷ. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι συγγενὴς ἦν τῷ Διομήδει Εὐρύαλος, οὕτω. Ἀδράστου ἀδελφὸς, Μηκιστεύς. οὗ Εὐρύαλος. πάλιν, Ἀδράστου θυγάτηρ, Δηϊπύλη. ἧς, Διομήδης. διὸ καὶ καθὰ φανεῖται, ἀμφεπονεῖτο αὐτὸν ὁ Διομήδης θαρσύνων ἐπέεσσι. μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην. ἐθέλων κονεχυχέα δεῖξαι τὸν Ἐπειόν. ὁ δὲ Οἰδίπους, πολλαχοῦ εὕρηται πετραυλάβως καὶ Οἰδιπόδης λεγόμενος. τὸν δὲ εἰρημένον Ἐπειὸν, ὑδροφορεῖν τοῖς Ἀτρείδαις ἱστορεῖ Στησίχορος ἐν τῷ, ᾤκτειρε δ' αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούροις βασιλεῦσιν. Ἔνθα ὅρα τὸ, Διὸς κούροις καθ' ὃ καὶ Διὸς κούρη ἡ Ἀφροδίτη, ἐν παραθέσει, ὥσπερ κατ' ἐξοχήν τινα Διόσκουροι συνθέτως. οἱ τῆς Λήδας καὶ τοῦ Διός. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἱστορία τῆς τοῦ Ἐπειοῦ ὑδροφορήσεως, ὑπεκίνησε τὸ Σιμωνίδου αἴνιγμα θέσθαι ἐπὶ ὄνῳ ὑδροφοροῦντι αὐτῷ τε καὶ τοῖς μαθηταῖς, ἐν ᾧ Πανοπηϊάδην ἐκεῖνος τὸν ῥηθέντα ὄνον, εἶπεν, ἤγουν Πανοπέως υἱὸν Ἐπειόν. ὡς δὲ κατὰ γαστρὸς ἔτι ὢν ἔμβρυον ὁ Ἐπειὸς, ἐπύκτευσέ πως τῷ διδύμῳ ἀδελφῷ καὶ νικήσας προεξώδευσεν, ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Ὅτι Διομήδης τῷ ὡς ἐρρέθη

θη φίλῳ συγγενεῖ εὐρυάλῳ ζῶμα πρῶτον παρακάββαλεν ἤτοι περικατέβαλεν ἤγουν περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. αὐτὰρ ἔπειτα δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο. τὼ δὲ ζωσαμένω, βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα. ἄντα δ' ἀνασχομένω καθὰ προδεδήλωται, χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω σὺν ῥ' ἔπεσον. σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν. δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ'. ἔρρεε δ' ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὤρνυτο θεῖος ἤδιος ἐπειός. κόψε δὲ παπτήναντα, παρήϊον. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν εἱστήκειν ἢ ἑστήκειν. αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα. εἶτα διαγράφων τὸν τρόπον τοῦ πτώματος διὰ παραβολῆς, φησίν. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμ' ἐκάλυψεν, ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτο. αὐτὰρ μεγάθυμος ἐπειὸς χερσὶ λαβὼν, ὤρθωσε. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι, οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἑφελκομένοισι πόδεσσιν. αἷμα παχὺ πτύοντα. κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε. κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ὅ ἐστιν ἐκάθισαν, ἄγοντες. αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι, κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον. ἔστι δὲ τὸ ἀλλοφρονέοντα, ἀντὶ τοῦ ἐξεστηκότα φρενῶν κατὰ τοὺς παλαιούς. κρεῖττον δ' εἰπεῖν, ἠλλοιωμένον τὴν φρόνησιν. τὸ δὲ εἰπεῖν ἀλλοφρονοῦντα παρ' ὃ πρώην ἐφρόνει, καὶ κεῖται τοῖς πάλαι σοφοῖς. ἵνα μὴ τὸ παραφρονεῖν, φρονεῖν λεγόμενον καὶ αὐτὸ, νόμῳ καθυπαγάγῃ τὴν φρόνησιν κατὰ τὸ, νόμῳ γλυκὺ, καὶ νόμῳ πικρόν. ὁ δὲ ὡς ἐρρέθη ἀλλοφρονῶν, ὁ ἀλλότριος τοῦ φρονεῖν ἑρμηνευθείη ἄν. οἱ δέγε παρὰ τοῖς ἰατρικῶς ἰωνίζουσιν ἀλλοφάσσοντες, οὐδὲν τὸ ὅμοιον δηλοῦσιν. ἀλλὰ σημαίνουσι τοὺς ἄλλοτε ἄλλα φάζοντας, καὶ μηδὲν ὅλως διασαφοῦντας. Ζῶμα δὲ, οὐ μόνον ἐν πυγμαχίᾳ, ἀλλὰ ἐζώννυντο καὶ οἱ παλαίοντες, ὡς δηλώσει προϊὼν ὁ ποιητής. Ὅτι δὲ ἐγυμνοῦντο οἱ οὕτω ζωννύμενοι, σιγᾷ ὡς φανερόν. καθὰ παντελῶς ἐσίγησε καὶ τὸ ζώσασθαι τὸν ἐπειόν, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐρυάλου γνωσθησόμενον. ἐνέφηνε δὲ μόνον τὸ καὶ ἀμφοτέρους ἐνταῦθα ζώσασθαι, ἐν τῷ εἰπεῖν. οἱ δὲ ζωσάμενοι. περὶ δὲ τοῦ ζώματος φέρεται ἱστορία, ὅτι μετὰ τὴν ιδ' ὀλυμπιάδα, συνέβη ὄρσιππόν τινα ἐμποδισθέντα ὑπὸ τοῦ περιζώματος, πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. ἢ κατά τινας, νικηθῆναι. ὅθεν ἐθεσπίσθη, γυμνοὺς τοὺς τοιούτους ἀγωνίζεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ γυμνάσιον ὁ τόπος ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἐποιοῦντο. ὥς τι φασὶ, νεώτερος ὁμήρου ἡσίοδος γυμνὸν εἰσάγων ἱππομένην ἀγωνιζόμενον τῇ ἀταλάντῃ. οἱ δὲ τῶν πυγμάχων ἱμάντες οἱ βόειοι, περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῖς εἰλοῦντο, συνεργαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς. καὶ τοὺς δακτύλους δὲ συνέχοντες. καὶ ὡσεί τινα κορύνην σφαιροῦντες στερρῶς. καὶ ὤφθη οὐ πρὸ πολλοῦ, πέρσης ἀνὴρ πυγμικὸς ἐν τοῖς βασιλείοις οὕτω διατεθειμένος. ἐκαλοῦντο δέ φασι καὶ μύρμηκες οἱ τοιοῦτοι ἱμάντες. ὅθεν καὶ τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο ἱστόρηται. ὡς ἀνὴρ ἀχρεῖος τὴν πυγμικὴν καὶ πολλὰς παθὼν πληγάς, τόπον ὠνούμενος ἐν ᾧ μάθοι πολλοὺς εἶναι μύρμηκας, ἐφῆκε συναλλάξαι. βαρυνθεὶς ὡς εἴπερ καὶ ἐπλήγη τῷ τῶν μυρμήκων ὀνόματι. ἀλλὰ τοῦτο μὲν εἰ καὶ ἡδὺ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλ' ὁ ταπεινὸς ἐκεῖνος πύκτης, οὐκ εὐτραπέλως ἐποίησεν, ἀλλὰ δειλιῶν καὶ πρὸς μόνην ἀκοὴν μύρμηκος. ὁ δὲ ἀστεῖος μουσικὸς στρατόνικος, πρὸς ὄνομα κηρύκων ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται, ἄλλως εὐτραπελεύσατο. σχήματι δέους διαχέας τοὺς θεατάς. μαθὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐν ᾗ περιέτυχε πολλοὺς ἔχειν κήρυκας, δακτύλοις ἄκροις διέβαινεν, αἰτίαν εἰπὼν τοῦ δὲ τοῦ περιπάτου, τὸ δεδιέναι, μή ποτε πλατεῖ ποδὶ βαίνων, παραπαρῇ πατήσας κήρυκα. ὡς τοὺς θαλασσίους κήρυκας διὰ τὸ κογχυλώδεις, ὀξύτητας πέριξ ἔχοντας. Τὸ δὲ ἄντα δ' ἀνασχόμενοι τουτέστιν ἀνατείναντες τὰς χεῖρας ἕως τοῦ, ἐκ μελέων, ἔκφρασίς ἐστι τῆς τῶν πυγμάχων συμπλοκῆς. συμπεσεῖν δὲ, κυριωτάτη λέξις καὶ ταῦθα ὥσπερ καὶ ἐπὶ μάχης. καὶ ὅλως ἁπάσης συμβολῆς. Βαρεῖαι δὲ χεῖρες, αἱ ἐνταῦθα κυρίως εἴρηνται παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι. Χρόμαδος δὲ κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ὁ ἐν ταῖς γένυσι ψόφος καὶ οἷον τρισμός, ὃς μάλιστα ἐν ταῖς πληγαῖς γίνεται. Τὸ δὲ γενύων γένετο, ἔχει τι κάλλους ὁμοίως τῷ, προσκηνὲς προθύμως. Τὸ δὲ κόψεν, ἐπὶ πληγῆς φησὶν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ὀδυσσεὺς κόψεν αἴαντος κώληπα. ἐκ τούτου δὲ, καὶ κόπτεσθαι παθητικῶς ἐπὶ θρήνου. ὅθεν ὁ κοπετός. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ, καὶ τὸ πληκτικὸν κόπανον. ἵνα ᾖ ὡς ξέω ξόανον, οὕτω καὶ κόπτω κόπανον. τὸ μέντοι κατακόπτειν, ἐπὶ σφαγῆς οἱ μεθ' ὅμηρον τιθέασι ῥήτορες. οἷον. κατεκόπησαν ἐν πολέμῳ. καὶ ὁ κωμικὸς δὲ, ὄρνιθος κατακοπῆναι φησί. Τὸ δὲ παπτήναντα, σημαίνει μὲν τὸ, περιβλεψάμενόν που εἰς ἕτερον μέρος οἷα εἰκός. ἐμφαίνει δὲ περιοχὴν τοῦ ἐπειοῦ, ὃς καιρὸν τοῦτον εὑρὼν, ἔπληξεν εὐθὺς τὸν εὐρύαλον. πιθανεύεται δὲ οὕτω καὶ τὸ κατὰ τὰς παρειὰς κροῦσμα. εἰ μὴ γὰρ ἐπλαγίασεν εὐρύαλος, τὰ κατὰ στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς εἰκὸς ἦν κρουσθῆναι. ὧν καὶ αὐτῶν, ἐστοχάζοντο πάντως οἱ πύκται. καθὰ καὶ ὤτων. ὅθεν ὠτοκάταξις κατὰ αἴλιον διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ. καὶ ἀμφωτίδες κατὰ παυσανίαν, ἃς οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς ὠσὶν εἶχον. ἄλλως δέ γε, καὶ ἐκπώματος εἶδος αἱ ἀμφωτίδες. Παρήϊον δὲ, νῦν μὲν αὐτὴ ἡ παρειά. ἑτέρωθι δὲ, κόσμος ἵππου περιαγναθίδιος. Τὸ δὲ εἱστήκειν, δύναται μὲν καὶ δίχα τοῦ ν κοινῶς γράφεσθαι. ἡ δὲ ἀκρίβεια τῆς ἀντιγραφῆς, μετὰ τοῦ ν γράφει ἀπὸ ἰωνικοῦ τοῦ, ἑστήκεεν. ὡς εἶναι ὅμοιον τῷ, ἤσκειν εἴρια καλά. εἰς δὲ τὸ, ἀναπάλλεται ἰχθὺς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐπειδὰν τὸ πέλαγος σίζηται ἀρχομένου πνέειν ἀνέμου, ἀναπάλλονται ἰχθύες. σίζεται δὲ πάντως πέλαγος, ὅτε φρίκα πάχει, περὶ ἧς πολλαχοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε, φιλοίκτως τῷ ἐπειῷ πέπαικται, ὀρθοῦντι ὃν κατέρριψε. Τὸ δὲ ἄγον δι' ἀγῶνος, σὺν τῷ περιηχεῖν, καὶ ἐτυμολογεῖ. ἀπὸ τοῦ ἄγειν γὰρ ὁ ἀγών. ἔχων καὶ ἑτέρας ἐτυμολογίας, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς ω

ῥαψῳ-

ῥαψῳδίας ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἐφελκομένοις ποσὶν ὅ ἐστι συρομένοις, ἀκρατῆ ἑαυτοῦ δηλοῖ τὸν εὐρύαλον. ἐξ οὗ πιθανολογεῖται καὶ τὸ ἀλλοφονεῖν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου ἐφέλκεσθαι, παράγεται καὶ τὸ τοῦ φορτηγοῦ νηὸς ἐφόλκιον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν, αὐθωρὸν οἱ πυγμάχοι ἀλλήλοις ἐνέπεσον. ἦν δέ ποτε αὐτοῖς τέχνη, καὶ τρίβειν συχνὰς ὥρας ἐπὶ κενῷ τῶν ἀντιπάλων, ἀνατάσει καὶ καταφορᾷ χειρῶν, ὡς εἰ καὶ ἀέρα ὃ δὴ λέγεται ἔδαιρον. ἢ ὡς ἐσκιαμάχουν πολεμικῶς, ἐζηλοῦτο γὰρ τοῖς παλαιοῖς, καὶ σκιαμαχία εὐγενής. καίτοι γοῦν φασὶ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐνίοτε, πρῶτα μὲν, ἐν ὅπλοις ἐγερθέντες σκιαμαχοῦσι ὡς πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται. ὡς ἑξῆς τὰ τοῦ ἱστοροῦντος αὐτὰ Ποσειδωνίου. παρᾴδεται οὖν τις πυγμάχος ὡς προερρέθη, κρατερὸς ἑαυτοῦ εἰς τὸ φερεπόνως ἐπὶ πολὺ ἀνέχειν τὴν χεῖρα. ὡς πληγὰς μὲν μὴ καταφέρειν, ἀποκναίειν δὲ οὕτω τὸν ἀνταγωνιζόμενον. ὅτε οὖν τοιοῦτόν τι γίνεται ἢ ὡς ἄλλως παρατείνοιτο τὸ ἔργον, ἐγίνετο τηνικαῦτα τοῖς ἀθλοῦσι βοήθημα ὁποῖον ὁ Παυσανίας ἱστορεῖ. λέγων, ὅτι ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὅτε χρονοτριβοῖεν οἱ πύκται, κλίμαξ εἰσεφέρετο. ὥστε διαστάντας ὡς χώραν λαβόντας ἐκείνους, μένειν ἐν ταύτῃ ἕνεκεν τοῦ μὴ ποδιΐσασθαι τουτέστιν ὑφίστασθαι τὰς φερομένας πληγὰς, περιτρέχοντας. ἀλλὰ μένοντας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, τῇ ποιᾷ τῶν χειρῶν ἐκτάσει φυλάττεσθαι. ὡς ἐλέγετο τότε, ἐκ κλίμακος. παροιμιαζόμενον ἴσως ἐπὶ τῶν ἐκ προμηθείας τινὸς, λαμβανόντων ἐν πόνοις ἄνεσιν. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ ἱστορία, σὺν ἄλλοις τισὶ καὶ Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον ποιητὴν καὶ ἀθλητὴν, σεμνύνει ὡς πύκτην ἄριστον. ὅς φασι παρὰ τὸν μέγαν ἀφικόμενος βασιλέα καὶ ἐμφορηθεὶς βρωμάτων καὶ πολλὰ πιὼν εἶτα ἐρωτηθεὶς ὅ, τί ποτε ἀπὸ τούτων ἐργάζοιτο. ὡς εἰπὼν, Περσῶν ἀναριθμήτους συγκόψειν εἴπερ δηλαδὴ ἀεθλεύσει κατ' ἐκείνων, τῇ ὑστεραίᾳ πολλοὺς καθ' ἕνα νικήσας, εἶτα χειρονομήσας ὡς ζητηθεὶς τὴν τοῦ χειρονομῆσαι πρόφασιν, ἀπολείπεσθαι ἔφη τοσαύτας πληγὰς εἴ τις τολμήσει προσελθεῖν. δοκεῖ γοῦν καὶ ὁ Ἐπειὸς πολλοὺς ἂν ἔτι καταρρίψειν εἰ κατ' αὐτοῦ ἀνέστησαν. καί που ὡς χειρονομῆσαι κατ' ἐκεῖνον τὸν Τιμοκρέοντα. καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰπεῖν ὃ καὶ ἐκεῖνος ἔφη. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ Τιμοκρέων τῇ τοῦ κόψειν λέξει ὁμηρικῶς ἐχρήσατο ἐν τοῖς κατ' αὐτόν. λέγεται δὲ ὁ Φιλάμμων πύκτης Ἀθηναῖος νικᾶν τοὺς ἀντιπάλους πάντα τὸν χρόνον.

Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.
Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
Τὸν δὲ, δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.
Ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι, γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκεν.
Πολλὰ δ' ἐπίστατ' ἔργα, τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφαθ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε, βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα.
Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες. τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ἑλκόμενα στερεῶς. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς.
Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δύνατο. κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Ὅτι τὴν παλαισμοσύνην, ἔστιν εὑρεῖν καὶ παλαιμοσύνην δίχα τοῦ σ γραφομένην τοῖς παλαιοῖς καθ' ὁμοιότητα τοῦ Παλαίμων κυρίου ὀνόματος, ὃ καὶ αὐτὸ δοκεῖ ἐκ τοῦ παλαίειν γίνεσθαι. Ἰστέον δὲ ὡς ἆθλα παλαισμοσύνης Ἀχιλλεὺς τέθεικε τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην. τὸν δὲ, δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί. ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι, γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκε, πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα. τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα, σταθμός τις ἦν δι' οὗ τοσοίδε βόες ὠνοῦντο, προδεδήλωται. Ἰστέον δὲ ὅτι ὅπερ Ὅμηρος φησὶ δωδεκάβοιον τῖον καὶ τῖον τεσσαράβοιον, οἱ μεθ' Ὅμηρον γενικῇ συντάσσουσιν. οἷον, δωδεκαβοίου τιμῶμαι τόδε. καὶ τεσσαραβοίου ἐτιμῶντο. παθητικῶς τὸ τίειν σχηματίζοντες.

Ἐμπυριβήτης δὲ τρίπους, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀναθηματικοῦ, ὡς προγέγραπταί που. Τὸ δὲ ἐνὶ σφίσιν, ἀντὶ τοῦ κατ' ἑαυτούς. τοῦτο δὲ, πρὸς

Ἤμ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ. τὰ δ' αὖ Διῒ πάντα μελήσει.
Ὣς εἰπὼν, ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς.
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.
Κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω. ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
Κάππεσε. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε.
Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι. μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατέρυκε.
Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μὴ δὲ τρίβεσθε κακοῖσι.
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν. ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες,
Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.

πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλως ἐπί τινι συναλλάγματι ἐκφωνούντων τίμημα. Τὸ δὲ ἀνδρὶ νικηθέντι, ἔχει ἀντιθετικήν τινα γλυκύτητα. τοιοῦτον γάρ τι τὸ, ἀνδρὶ τοιούτῳ γυναῖκα ἔπαθλον δοθῆναι ὡς οἷα γυναικωθέντι καὶ αὐτῷ τῇ κατὰ τὴν πάλην μαλθακότητι. Πολλὰ δὲ ἔργα, τὰ γυναικὶ δηλαδὴ πρέποντα. ἐπ' ἄλλης δὲ φράσεως, ἀμύμονα εἶπεν ἔργα. Τὸ δὲ ἐπίστατο, παρ' Ὁμήρῳ μὲν, εὖ ἔχει· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καινότερον ἠπίστατό φασιν, ὁμοίως πως τῷ, ἠδύνατο, καὶ ἤμελλε, καὶ διηκόνησε, καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐκεῖνοι δὲ, καὶ ἄλλως καινοτομοῦσι τὰς αὐξήσεις. ποτὲ μὲν ἔξω αὔξοντες, ποτὲ δὲ ἔσω ἀφέντες ἀναύξητον. οἷον. τέλος ἔχει μοι τὰ πάντα ἱερὰ, καὶ δεδιοίκηται πάλαι. ποτὲ δὲ, διχῇ αὔξοντες. ἤγουν ἔσω καὶ ἔξω. τοιοῦτον γοῦν τὸ, δεδιῴκηται ἐκ τοῦ διοικῶ. καὶ τὸ, ἐκδεδιῃτημένος, ἀπὸ τοῦ ἐκδιαιτῶ. καὶ τὸ, μεμεθωδευμένος. καὶ τὸ, πεπαρῳνηκώς. καὶ τὸ, μεμελλοπεπριημένος. καὶ τὸ, ἠνώχλησε. καὶ τὸ, ἠνέωξεν. ἵνα μή τις τἄλλα λέγῃ ὅσα χύδην ἔχει καὶ εἰς γνῶσιν πρόκειται. Σημείωσαι δὲ ὅτι τόπος εἷς οὗτος ὁ ῥηθείς, ἐν μὲν τῷ, τῖον Ἀχαιοὶ, ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν τοῦ ῥήματος. ἐν δὲ τῷ, τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον, συστέλλει. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ δεικνύμενος ὃ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἐπιδεικνύμενος λέγεται, ἀντὶ τοῦ, φιλοτιμούμενος. φιλενδεικτῶν. φησὶ γάρ. Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσιν. τὰ δὲ, ἦν τὰ τοῦ ὡς ἐρρέθη πρὸ ὀλίγων, ἀλεγεινῆς παλαισμοσύνης. ἧς ἀναλογία, ἡ τοξοσύνη καὶ τὰ κατ' αὐτήν. ὡς γὰρ ἱπποσύνη ἡ ἱππικὴ, καὶ βενθοσύνη τὸ βάθος, καὶ τοξοσύνη ἡ τοξικὴ τέχνη, οὕτω καὶ παλαισμοσύνη ἡ πάλη. Ὅτι ἐφ' ἑκάστου ἄθλου δίχα δύο τῶν τελευταίων, ὀρθὸς ἀνιστάμενος Ἀχιλλεὺς ὡς ἔθος ἦν, κατακαλεῖται τοὺς ἀεθλεύσοντας. φησὶ γάρ. στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν. ὃ δὴ καὶ ἐν δημηγορίαις ἐγίνετο ἵνα ὁ λέγων ἀκούοιτο. λέγει δ' ἐνταῦθα προτρεπτικῶς εἰς ἀγῶνα τὸ, ὄρνυσθε, οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε. ὥσπερ ἀποτρεπτικὸν ἐν τοῖς ἑξῆς κείσεται τὸ, μηκέτ' ἐρείδεσθον, μὴ δὲ τρίβεσθε κακοῖσιν. εἰ δὲ καὶ ἰσοπαλεῖς οἱ ἀθλοῦντες, προσφυὲς εἰπεῖν καὶ τὸ εὐθὺς ἐφεξῆς. νίκη δ' ἀμφοτέροισιν. ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες, ἔρχεσθε ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί. πρὸς Ὀδυσσέα δὲ καὶ Αἴαντα ἐρεῖ μετ' ὀλίγα Ἀχιλλεὺς ταῦτα. ἔνθα καὶ ἀποροῦσιν οἱ παλαιοὶ ὡς τοῦ ποιητοῦ σιγήσαντος καὶ μὴ ἑρμηνεύσαντος, πῶς ἴσα λήψονται ὁ νικήσας καὶ ὁ μή. πῶς δ' ἂν ἴσα γένοιτο τὰ προσεχῶς ῥηθέντα, τὸ δυωδεκάβοιον καὶ τὸ τεσσαράβοιον; λύεται δὲ τὸ ἄπορον, ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον, οὐχ ὁ μὲν πρῶτος ἔλαβεν. ὁ δὲ δεύτερος ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἄθλων εἰκὸς, ἀλλ' ὁμοῦ οἱ δύο. καὶ οὕτως ἔδοξαν ἀνελέσθαι ἴσα, τῇ κατὰ τὸν αὐτὸν στιγμαῖον χρόνον ἀναλήψει. μᾶλλον δὲ, ὅτι κατά τινα συναλλαγὴν σιωπηρῶς ἀνισάσθησαν προσθήκης λόγῳ καὶ ὑφαιρέσεως. καὶ ὅλως, κατὰ ἰσομοιρίαν τινὰ ἢ νῦν αὐτοῖς γινομένην, ἢ ὕστερον ὁποία τις γίνεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῖς φερομένοις ἔπαθλον, ξυνήϊα τεύχεα. ἴσως γὰρ, διὰ τοῦτο καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἀέθλων ὁ ποιητὴς παρεσημήνατο. διδοὺς τοῖς ἀποροῦσιν ἀφορμὴν λύσεως. τάχα δέ τι καὶ ὁ ἀθλοθέτης ἐπέρριψε σιγαλῶς ἐπιθήκης λόγῳ πρὸς ἐξισασμόν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς ἱστορεῖ ὅτι ἀνέστησαν παλαίσοντες, μέγας Τελαμώνιος Αἴας καὶ Ὀδυσσεὺς πολύμητις κέρδεα εἰδώς. Καὶ σημείωσαι ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς παραδηλοῖ ὡς νικήσει τὴν πάλην Ὀδυσσεὺς ὁ κέρδεα εἰδὼς καὶ πολύμητις. ὡς δὲ μετ' ὀλίγα ὁ Αἴας ἐρεῖ, καὶ πολυμήχανος. εἰ δὲ καὶ ὁ Αἴας τῇ ἐκ μεγέθους βαρύτητι καταπονήσει τὸν Ὀδυσσέα, παρεσημάνθη τῷ ποιητῇ καὶ τοῦτο νῦν ἐν τῷ, μέγας Αἴας. εἶτα ἐκφράζων κἀνταῦθα τὰ τοῦ ἀγῶνος, φησί. ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε. βάτην ἐς μέσον ἀγῶνα. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσι. πρὸς δὲ τὴν τοιαύτην παλαιστικὴν λαβὴν, παραβολὴν εἰπὼν σύντομον τὸ, ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων δώματος ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων, ἐπάγει τὰ ἑξῆς τῆς ἐκφράσεως, φαίνων ἃ οἱ παλαίοντες ἔπασχον ὑπ' ἀλλήλων τῇ βιαίᾳ προσρίψει καὶ τῷ σφιγμῷ καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῆς διατάσεως. καὶ φησί. τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς. πυκναὶ δὲ σμώδιγγες

ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ᾽ αἰεὶ νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο. οὔτ᾽ Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι οὐδέτι πελάσσαι, οὔτ᾽ Αἴας δύναται, κρατερὴ δ᾽ ἔχεν ἤγουν ἀντεῖχεν ἲς Ὀδυσσῆος. ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ, ἤ μ᾽ ἀνάειρ᾽ ἢ ἐγὼ σέ. τὰ δ᾽ αὖ Διὶ πάντα μελήσει. ὣς εἰπὼν, ἀνάειρε. δόλου δ᾽ οὐ λήθετ᾽ Ὀδυσσεύς. κόψ᾽ ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. κὰδ δ᾽ ἔβαλ᾽ ἐξοπίσω. ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς κάππεσε, λαοὶ δ᾽ αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε. δεύτερος δ᾽ αὖτ᾽ ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. κίνησεν δ᾽ ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἄειρεν. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω πλησίοι ἀλλήλοισι. μιάνθησαν δὲ κονίῃ, καί νύ κε τὸ τρίτον αὖθις ἀναΐξαντ᾽ ἐπάλαιον, εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε. μηκέτ᾽ ἐρείδεσθον, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. οἱ δὲ, πειθέντες ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Καὶ ὅρα ὡς ἀξίως τῶν ἡρώων διεσκεύασται ὁ ἀγὼν πρὸς ἐμβρίθειαν τῇ τε φράσει καὶ τῇ περιττείᾳ τῆς ἀθλητικῆς διαθέσεως. καὶ τὸ μὲν ὅλον οὕτω. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ χωρίου τοιαῦτα. Ζώννυνται μὲν οἱ παλαισταὶ καθὰ καὶ οἱ πυγμάχοι. Ἀγκὰς δὲ κἀνταῦθα, ἢ ἐπιρρηματικῶς νοητέον, ἢ καὶ ὡς ὄνομα. ἵνα οὕτω μὲν, λέγῃ ὅτι τὰς ἀγκὰς ἀλλήλων ἔλαβον. ἄλλως δὲ, ὅτι ἀγκαλικῶς ἀλλήλων ἥψαντο. Ἀμείβοντες δὲ λέγονται, ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο ἐξ ἀποστάσεως τῆς κάτω ἄνω συναγόμενα, ἀντερείδουσιν ἄλληλα. οἷς δεξιῶς εἰκάζει ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τοὺς ἥρωας, ἀλλήλοις ἐν τῷ παλαίειν ἀντικειμένους, καὶ τὰ μὲν ἄνω, εἰς ἓν ἥκοντας κατὰ τοὺς δοκοὺς, καὶ ἐρειδομένους. τὰ δὲ κάτω, διεστῶτας. ὅτι δὲ κατὰ τοιούτους ἀμείβοντας ἀντερείδουσι, δηλοῖ καὶ τὸ, μηκέτι ἐρείδεσθον. ἐξ οὗ λαβόντες οἱ μετὰ ταῦτα σοφοὶ, τὴν τῶν πρός τι ἀντίθεσιν εἶπον πάνυ περιφυῶς εἶναι κατὰ τὴν τοιαύτην τῶν ξύλων ἀντέρεισιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀμείβοντες, ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται ὁ δὲ σύνδεσμος, ἢ φανερῶς παρέλκει. οὐ γὰρ ἀπαιτεῖ ὅλως ἀπόδοσιν ἡ τοιαύτη παραβολὴ, ἀλλὰ ψιλὴ ἐπῆκται πρὸς τὴν δεδηλωμένην τῶν ἡρώων ἀντέρεισιν. ὅτι δὲ ἀραρότως ἔχειν χρὴ τοὺς τοιούτους ἀμείβοντας καὶ μάλιστα τοὺς τῶν ὑψηλῶν δόμων ἵνα μὴ διασαλεύοιντο ὑπ᾽ ἀνέμων βίας, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. Τὸ δὲ τετρίγει, ὠνοματοπεποίηται καθὰ ἐπὶ τῶν πυγμάχων ὁ χρόμαδος. ὡς δὲ καὶ χιὼν τετριγέναι λέγεται πατουμένη, δῆλόν ἐστι. τέτριγε δὲ καὶ ὀδόντας ὁ θυμομαχῶν. εἰ δὲ καὶ ζυγός ποτε τρίζει, ἀλλ᾽ Ὁμήρῳ ἔδοξε, τὸ τρίζειν ἐν τοῖς ἑξῆς εἰπεῖν ἐπ᾽ αὐτῷ. ὡς δὲ καὶ διαφορὰ τούτου τοῦ τρίζειν ὃ καὶ ἐπὶ μυῶν καὶ νυκτερίδων λέγεται, καὶ τοῦ ἑτέρου τρύζειν ὅθεν ἡ τρυγὼν, οὐδ᾽ αὐτὸ ἐν ἀδήλῳ κεῖται. Θρασεῖαι δὲ χεῖρες, ἃς ἐν τῇ πυγμῇ βαρείας εἶπε. Τὸ δὲ νότιος ἱδρὼς, δηλοῖ μὲν τὸν ὑγρόν. παρήχηται δέ πως πρὸς τὸ νῶτα, ὁποῖαι καὶ ἄλλαι ψυχροπαρηχήσεις ἀνεπιτήδευτοι, παραρριπτεῖσθαι ταῖς γραφαῖς εἰώθασιν. Αἱ δὲ πυκναὶ σμώδιγγες περὶ ὧν που προδεδίδακται, πιθανὸν ποιοῦσι καὶ τὸ ὡς εἴρηται τετριγέναι. βίαιος γὰρ καὶ αὕτη καθὰ καὶ ἐκεῖνο. οἰκεῖον δὲ τῷ τῶν σμωδίγγων ἐπαναστήματι, τὸ ἀνέδραμον, ὅ ἐστιν ἐξωγκώθησαν. Τὸ δὲ φοινικόεσσαι, σαφῶς δηλοῖ καὶ φοίνικα ἵππον πρὸ μικροῦ ῥηθῆναι τὸν τοιουτόχροον, ἤγουν τὸν κατακόρως πυρρὸν, καὶ ὡς εἰπεῖν ῥόδεον, ἢ αἱμοβαφῆ. ὅθεν καὶ τὸ φοινικοῦν παρωνόμασται χρῶμα. παρὰ τὸν φόνον γὰρ, ὅς ἐστιν ὅτε τὸ αἷμα δηλοῖ. Τὸ δὲ αἰεὶ, κἀνταῦθα οὐ μακρὸν χρόνον δηλοῖ. τοῦτο δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου ἐφάνη. Τρίπους δὲ ποιητὸς, ὁ ἔντεχνος, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ εὖ. ἴσως δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ χρησμὸν τρίποδος, ὃς ἐδήλου τὸν γέροντα. οὕτω καὶ κρατῆρα μετ᾽ ὀλίγα τετυγμένον ἐρεῖ, ἢ τὸν εὔτυκτον, ἢ ὡς ὄντων καὶ μὴ τυκτῶν κρατήρων. ὁποῖοί τε ὁ ἀπόρριτος καὶ ἱεροχαρὴς Διογένης τῶν Ἑλλήνων. καὶ τῶν τοῦ Ἡφαίστου δὲ πολλαχοῦ γῆς πυροέντων, ὁποῖοί ποτε καὶ οἱ κατὰ Λῆμνον. Τὸ δὲ οὐδέτι πελάσσαι, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, σφῆλαι. σφῆλαι γὰρ κυρίως, τὸ συμποδίσαι καὶ ῥῖψαι εἰς γῆν. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ σφέλας ὡς ἐκεῖ φαίνεται. τὸ δὲ τοῦ σφῆλαι ἀνάπαλιν, ἀνασφῆλαι. ὅ ἐστιν ἀνεγερθῆναι τοῦ πτώματος. Τὸ δὲ οὔτε Αἴας δύνατο, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ, σφῆλαι οὐδέτι πελάσσαι. Ἰστέον δὲ, ὡς διὰ τὸ ἐναγώνιον τοῦ ἔργου, συχνὴ ἐνταῦθα ἡ ἔλλειψις. μετ᾽ ὀλίγα γοῦν ἐν τῷ, ἢ ἐγὼ σὲ, λείπει τὸ ἀναείρω. ἵνα ᾖ, ἢ ἀνάειρέ με ἢ ἐγὼ ἀναείρω σέ. καὶ ἑξῆς δὲ ἐν τῷ, κόψ᾽ ὄπιθεν, λείπει σύνδεσμος ὁ ἀλλὰ, ἢ ὁ δὲ. καὶ ἐν τῷ μηκέτ᾽ ἐρείδεσθον, λείπει τὸ εἰπών. ἵνα ᾖ, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐκώλυεν εἰπὼν μηκέτ᾽ ἐρείδεσθον. καὶ ἡ παραβολὴ δὲ τὸ, ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀμείβοντες, ἐλλελεῖφθαί ποι δοκεῖ συνήθους ἀποδόσεως. ὡς οἷα τῷ ἐναγωνίῳ τῶν ἡρώων συμπεπονθυίας καὶ τῆς φράσεως. εἰ μὴ ἄρα τις ἄλλως αὐτὸ συμβιβάσει θεραπεύσας ὡς προγέγραπται. Τὸ δὲ ἐν τούτοις ἀνιάζειν, σύνηθες. ἀηδὲς γάρ ἐστι θεαταῖς παλαιστῶν ἐπὶ πολὺ ἰσόρροπος ἅμιλλα. ἔστι δὲ τὸ ἀνίαζον Ἀχαιοὶ, ἀντὶ τοῦ, ἠνιῶντο. ἀνίαν εἶχον. γράφεται δὲ καὶ, ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἀνίαζον Ἀχαιούς. καὶ ἔστι τοῦτο σαφέστερον μὲν, οὐκ ἐν πολλοῖς δὲ ἀντιγράφοις κείμενον. Τὸ δὲ ἀναεῖραι, δηλοῖ μὲν τὸ ἀναβαστάξαι. κοινοτάτη δὲ λέξις ἐστί. διὸ καὶ ἐπιμένει αὐτῇ ὁ ποιητής. Τὸ δὲ τὰ δ᾽ αὖ Διὶ πάντα μελήσει, παρῳδηθὲν εὐχρηστεῖται εἰς τὸ, τάδ᾽ αὖ θεῷ πάντα μελήσει. Τὸ δὲ δόλου δ᾽ οὐ λήθετο, σημειῶδές ἐστιν. ὡς τοῖς μὲν ἱππεῦσι καὶ τοῖς δρομεῦσιν οὐ θεμιτὸν ὂν δολιεύεσθαι, τοῖς δὲ παλαισταῖς ἐξὸν ὄν. δῆλον δὲ ὡς ὅτι που ταὐτὰ κέρδος καὶ δόλος, εἴπερ ὁ κέρδεα εἰδὼς Ὀδυσσεὺς, δόλου οὐ λήθεται, ὃν οἶδε δηλαδή. περὶ δὲ τοῦ κόψε, προγέγραπται. Κώληπα δὲ λέγει, τὴν ἀγκύλην κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν ὑπὸ τὰς ἰγνύας. ἣν

τινες ἄρταν ἢ ἄνζαν φασί. ζήτει δὲ οἷου γένους ἐστὶ τὸ, κώληπα. γίνεται δὲ ὡς εἰκὸς παρὰ τὸ κῶλον. ὅθεν ἐστὶ ἡ κωλῆ βρωματικὸν καὶ αὐτὴ μόριον καὶ ἀφροδίτη κωλιάς. καὶ κωλῆν στρατηγός παλαιός, στερεός φασι τὰ κῶλα. σκοπητέον δὲ καὶ εἰ τὸ κόψαι κώληπα, ὅμοιόν ἐστι τῷ, πρὸς τὸ σκέλος κυρηβάσαι, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. Τὸ δὲ κὰδ δ' ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε. κατέρριψεν. ἐπεὶ δὲ πολυτρόπως ἐστὶ καταβαλεῖν, προσέθηκε τὸ, ἐξοπίσω, ἵνα πιθανὸν εἴη, ἐπὶ στήθεσι τὸν ὀδυσσέα καταπεσεῖν. Τὸ δὲ θηεῦντο θάμβησάν τε κείμενα ἐκ παραλλήλου, τὸ αὐτὸ δηλοῦσι. ἤγουν τὴν ἐκ θέας ἔκπληξιν. ἴσως δὲ, καὶ ἐπίτασίς ἐστι τοῦ θηεῦντο τὸ θάμβησαν. ὅτι δὲ ἀναλόγως πρόσκειται τὸ ν ἐν τῷ θηεῦντο, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, βεβούλευνται ποιεῖν παρὰ σοφοκλεῖ. Τὸ δὲ οὐδ' ἔτ' ἄειρεν, ἑρμηνεία ἐστὶν ἢ παράφρασις τοῦ, κίνησε δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, διὰ βάρος δηλαδή. ᾧ καὶ πιεσθεὶς, ἔκαμψε τὸ γόνυ. τυχὸν δὲ, καὶ δόλῳ τοῦτο οὐκ ἔπαθεν, ἀλλ' ἔδρασεν ὁ κέρδεα εἰδὼς, ὡς ἂν συγκατακυλίσῃ τὸν αἴαντα. καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον ἀληθὲς, ὀδυσσέως ἄρα τὸ πτῶμα. καὶ ἔχει τι ὁ αἴας σεμνύνεσθαι, εἰ καὶ μὴ πολύ. εἰ δὲ τὸ δεύτερον, ὡς πάντη δυστυχὴς ὁ αἴας δεύτερον καταπαλαισθείς. ὅπερ οὐ δοκεῖν φαίνεται τῷ ἀθλοθέτῃ ἀχιλλεῖ, ὃς ἀεθλίων αὐτοῖς ἐπιψηφίζεται ἰσότητα. ἐν δὲ τούτοις φασὶν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι παλαιὸς καὶ ἀγροικικώτερος ὁ τρόπος ἐνταῦθα τῆς ὁμηρικῆς πάλης. ἣν οὕτως αὐτοὶ φράζουσι. τὴν εὐώνυμον χεῖρα ἑκάτερος ὑπὸ τὴν πλευρὰν ἔβαλε τοῦ ἀγωνιστοῦ. τῇ δὲ δεξιᾷ χειρὶ, ἑκάτεροι τοῦ λαιοῦ ἀγκῶνος τοῦ ἐναντίου ἐλαμβάνοντο. τοῖς δὲ μετώποις ἀντηρείδοντο. καὶ εἶχον ὁμοιότητα πρὸς τοὺς ῥηθέντας ἀμείβοντας. οὓς ἡ τεχνικὴ χυδαία γλῶσσα, προσφιλεῦντας φησίν. οἱ δ' αὐτοὶ, λέγουσι καὶ ὅτι τὸ, ἤ μ' ἀνάειρε ἢ ἐγὼ σὲ, εἰώθει ἐπιλέγεσθαι παρὰ τῶν παλαιστῶν ἐν τῷ ἀγῶνι. καὶ ἐγίνετο, καὶ ἐκαλεῖτο λαβή. καθ' ὃ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται τὸ, λαβὴν ἐνδέδωκας. ἀντεδίδουν δὲ ἀλλήλοις, καὶ ἢ νῶτον ἢ αὐχένα ἢ καὶ πόδα πολλάκις, ἵνα λυθῇ τὸ τοῦ ἀγῶνος ἰσόρροπον· καὶ μὴ ἀνιάζωσιν οἱ θεαταί. παρὰ τοῖς αὐτοῖς δὲ, ἡ μὲν πρώτη πάλη οὕτως ἐκφράζεται. λαβόμενος τοῦ νώτου ὀδυσσέως ὁ αἴας, ἐπῆρεν. ὡς δὲ μετεωρισθέντος αὐτοῦ οἱ πόδες πρὸς τοῖς τοῦ ἀντιπάλου γεγόνασι γόνασι καὶ ἦν ὀπισθοβαρὴς ὁ αἴας, τότε δὴ τῇ πτέρνῃ βάλλει τὴν ἰγνύην. ταύτην γὰρ λέγει κώληπα. καὶ ὑπτιάζεται ὁ αἴας. καὶ ὀδυσσεὺς ἐπιπίπτει τοῖς ἐκείνου στήθεσιν. ὃ δὴ καὶ θαυμάζουσιν ἀχαιοί, ἐὰν τοῦ βουγαΐου, ὁ ὠμογέρων περιγίνεται. πρῶτος δέ φασι κηρυὼν εὗρε τὴν τοιαύτην παλαιστικὴν μηχανήν. καὶ καλεῖται, ἰγνύων ἀφαίρεσις. καὶ οὕτω μὲν αὐτοῖς ἡ πρώτη πάλη φράζεται. ἡ δὲ δευτέρα οὕτως. εἰς ὕψος μὲν ἆραι ὀδυσσεὺς τὸν αἴαντα οὐ δύναται διὰ τὸ βάρος. τάχα δὲ, οὐδὲ βούλεται, ἵνα μὴ πάθῃ ὅπερ ἐποίησεν. ἄρας δὲ ὀλίγον καὶ ὅσον τῆς στάσεως παρασαλεῦσαι, τῷ δεξιῷ γόνατι περιτρίβει τὸ ἀριστερὸν σκέλος. καὶ πίπτουσι πλησίοι. ἢ ἄκοντος ὀδυσσέως τοῦτο παθόντος, ἢ ἐντάσει τοῦ βάρους, συγκατακυλίσαντος ἑαυτῷ τὸν αἴαντα. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης, οἱ μὲν μεταπλασμόν. οἱ δὲ παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσι. καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοί. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πλησίοι, ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ πλησίος. οὗ ἡ κλίσις καὶ ἐν ἄλλοις εὕρηται πολλοῖς. Τὸ δὲ ἐρείδεσθαι, καὶ ἐν λόγοις γίνεται. ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεθα. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα. καθὰ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐρείδειν, ἐρρέθη ἔχειν οἰκείως πρὸς τοὺς ἀμείβοντας. Τὸ δὲ τρίβεσθε, ἔοικεν ὠνοματοπεποιῆσθαι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, τετρίγει δ' ἄρα νῶτα. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τοιούτου τρίβειν, ὥσπερ τρίβος ἡ ὁδὸς, καὶ τρίβων τρίβωνος τὸ τετριμμένον ῥάκος, οὕτω καὶ τριβακὸς κοινότερον, ὁ ἐντριβὴς πράγμασιν. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τρίβων τρίβωνος ἀττικῶς. ὡς τὸ καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε. τοῦ τοιούτου δὲ τρίβειν σύνθετον καὶ τὸ συντρίβειν. οὗπερ σημασίαι πολλαί. αἱ μὲν κυριολεκτικῶς. αἱ δὲ κατὰ μεταφοράν. Τὸ δὲ ἐπιτρίβειν ἐκεῖθεν ὂν καὶ αὐτὸ, δριμύτερόν τι τοῦ συντρίβειν σημαίνει ὡς δηλοῖ καὶ τὸ σύνθετον ὁ ἐπίτριπτος. ὅτι δὲ καὶ χρόνῳ τὸ τρίβειν ᾠκείωται, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. τρίβειν γάρ τις λέγεται χρόνον, καὶ συνθέτως δὲ χρονοτριβεῖν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ, καὶ οἰκότριβες οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι ὥς φησιν ὁ γραμματικὸς ἀριστοφάνης οἴκῳ καὶ κατατετρίφθαι. μετενήνεκται δέ φησιν ἀπὸ ἱματίων, ἢ τινῶν ἄλλων χρονίων σκευῶν. τῷ δὲ ῥηθέντι ἐπιτρίπτῳ, παρωμοίωται καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ τρίμμα, συγγενὲς ὂν τῷ ἐξ ὀπτῆς λίθου κροτάλῳ. οὐ τριβομένου, που πάλη καταπίπτει. φησὶ γοῦν, λέγειν γνώσῃ τρίμμα. κρόταλον. τὸ δὲ τρίβειν χρόνον, οὐ μακράν ἐστιν οὐδὲ τὸ, μή τι διατρίβειν ἐμὸν χόλον. Τὸ δὲ ἀπομόργνυσθαι, οὐκ ἐπὶ δακρύων μόνον ἢ ὅλως ὑγρῶν, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα οἱ ἥρωες ἀπομόρξαντο, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἀπεψήσαντο κονίην ἣ ἐμιάνθησαν. ὅθεν καὶ παροιμία ἐκ τῶν ἀναπαλαιόντων ἐφ' οἷς ἔπταισαν τὸ, τὴν κόνιν ἀποψησάμενος, ἠγωνίζετο.

Ὅτι ταχυτῆτος ἄεθλα ἐτίθει ἀχιλλεὺς, ἀργύρεον κρατῆρα τετυγμένον ὡς εἴρηται. ἓξ δ' ἄρα μέτρα τὰ καὶ προγραφέντα, χάνδανεν. αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν πολλόν. ἐπεὶ σιδόνες πολυδαί-

Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον. ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν. αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλόν. ἐπεὶ σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν.
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν.
Υἷος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο,
Ὅς τις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο.
Δευτέρῳ δ' αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ.
Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.

Τέλοι εὖ ἤσκησαν. φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, θόαντι δὲ τῷ λημνίῳ δηλαδὴ, δῶρον ἔδωκαν. εὔνηος δὲ ὁ τοῦ ἰάσονος, λυκάονος τοῦ πριαμίδου ὦνον ἔδωκε πατρόκλῳ ἥρωϊ. εἰ δὲ φθάσας ὁ λυκάων, ἁλῶναι εἶπε πρὸς ἀχιλλέως ἢ πραθῆναι κατὰ λῆμνον εἰς ἑκατόμβοιον, δῆλον ὡς καὶ ἐκεῖνα εἰκὸς γενέσθαι καὶ τὸ ἐνταῦθα λεχθέν. Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον εὔνηος τὸ κύριον, ἀλλὰ καὶ εὔνεως. ὅθεν εὐνεῖδαι γένος μουσικὸν, ἀπὸ εὔνεω δηλαδή φασι τοῦ, τοῦ ἰάσονος. Ἐπιστέον δὲ ὅτι τὸ, ταχυτῆτος ἄεθλον, περικαταπὼν οὕτω περιφραστικῶς ἑρμηνεύει. ἀέθλιον ὅς τις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. τὰ δὲ μέτρα, ξέσται τινες μέτριοι. Ὅρα δὲ ὅτι τοὺς ἐν ἄλλοις κοινότερον σιδονίους, σιδόνας ἐνταῦθα γράφει, συστείλας τὴν ἀρχοῦσαν καὶ κλίνας ὁμοίως τῇ πόλει τὸ ἐθνικόν. καλλίτεχνοι δέ κατ' ἐξαίρετον οἱ σιδόνες, καὶ μὴν καὶ πολύτεχνοι, οὐ μόνον τῆς δι' ᾠδῆς ἄγοντι πέπλοι σιδόνιοι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ κρατὴρ οὐχ ἁπλῶς καλὸς, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν. ἢ κατὰ τὸ πολύ. καὶ χαλκευτικῆς οὖν τεχνῖται οἱ σιδόνες, ἢ ἀληθῶς πολυδαίδαλοι. ὅτι δὲ οἱ φοίνικες ἐμπορικώτατοι, δηλοῖ σαφῶς καὶ ἡ ὀδύσσεια. ἔστι δὲ τὸ μὲν φοίνικες, ὅλον τι. ἔθνους γὰρ ὅλου τοῦτο ἐστὶν ὄνομα. τὸ δὲ σιδόνες, μέρος. μέρος γὰρ φοινίκων οἱ εἴτε σιδόνες εἴτε σιδόνιοι. καὶ συλλαλοῦνται κἀνταῦθα τὸ μέρος καὶ τὸ ὅλον, ἔθει ποιητικῷ. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ῥητορικῷ. κατὰ ἰδέαν δηλαδὴ περιβολῆς. φοίνικες δὲ ἄνδρες, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων φοινίκων. οἷοι ἵππου ἢ ὀπώρας. τίς δὲ ὁ ἠεροειδὴς πόντος, δηλοῖ καὶ ἡ ὀδύσσεια. Τὸ δὲ ἐν λιμένεσσι, τὸ ἀληθῶς πολυλίμενον τῆς λήμνου ἱστορεῖ. δῶρον δὲ θόαντι ἐκείνῳ δέδοται ὁ κρατὴρ, διὰ τὴν ἐν λιμένεσσι στάσιν. Τὸ δὲ ἢ τὸ, ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον, θαυμά τι ἐστὶν εἰ καὶ τὸν οὕτω κάλλιστον κρατῆρα προεῖδεν ὁ ἥρως προέμενος αὐτὸν ἐπὶ τιμῇ τοῦ ἑταίρου πατρόκλου. ἢ οὗτος μὲν ὁ κρατὴρ, τῷ νικῶντι ἀέθλιον τέθεισαι τῷ πατρόκλῳ κτηθεὶς ὡς εἴρηται. τῷ δευτέρῳ δὲ, ἀχιλλεὺς βοῦν ἔθηκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ, λοισθήϊ ἔθηκε. Καὶ ὅρα τὸ, λοισθήϊ ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ λοισθεὺς ὡς ἢ προεμνημονεύθη. ἐξ οὗ μετ' ὀλίγα. λοισθήϊον ἄεθλον, οἱονεὶ λοίσθιον ὡς ἀπὸ τοῦ λοισθεύς. ἢ διαλύσει ἢ ἐκτάσει, λοισθήϊον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἐκ δ' ἄρα μέτρα χάνδανε, καί τινι μυθούσῳ ἐπιφωνηθήσεταί ποτε. Τὸ δὲ αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα καὶ ἑξῆς, καὶ ἀνθρώπου ἔπαινος εἶναι δύναται.

Ὣς ἔφατ'. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις. ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος. ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
Σταν δὲ μεταστοιχεί. σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἄγχι μάλ'. ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος, ὣς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν. αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς, χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς
Αἰεὶ ῥίμφα θέων. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες ἀχαιοὶ
Νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπουδῆς κέλευον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν.
Κλῦθι θεά, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖιν.

Ὅτι δραμεῖν ἀνέστησαν, ταχὺς αἴας ὁ λοκρὸς καὶ ὀδυσσεὺς πολύμητις εἶτα νέστορος υἱὸς ἀντίλοχος. ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα. Καὶ ὅρα τὸ, νέους. οὐ γὰρ ἁπλῶς πάντας. τὸν γοῦν ὡς ἐρρέθη ταχὺν αἴαντα, οὐκ ἂν παρῆλθεν εἰ μὴ ἔσφηλεν αὐτὸν ἀθηνᾶ βλάψασα πόδας. ὀδυσσέα δὲ ἂν ἴσως ἐνίκησεν ᾧ τάχος οὐ προσεμαρτύρησεν ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ εὐξάμενος ἐκεῖνος, ἐλαφρότερος δραμεῖν γέγονεν. Ὅτι ὡς ἐπὶ τῶν ἱππέων οὕτω κἀνταῦθα ἐπὶ τῶν δρομέων φησίν. στὰν δὲ μεταστοιχεί. σήμηνε δὲ τέρματ' ἀχιλλεύς. εἶτα λέγει ὅτι τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος: ὦκα δ' ἔπειτα ἔκφερ' ὀϊλιάδης, ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος ὀδυσ-

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων. βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος, ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας.
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὢ πόποι. ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ
Μήτηρ ὣς Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.

στεὺς ἄγχι μάλα. καὶ τὰ ἑξῆς. φασὶ δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοί, ὡς κλήρου μὴ βληθέντος, ἴσως αὐτῇ μεταστοιχεῖ οἱ δρομεῖς, ὡς πρὸ τούτου οἱ ἱππεῖς. οἱ μὴ ἔχοντες λύσιν εἰπεῖν γενναίαν, φασὶν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἀγῶνος εἰκῆ οὕπω μετῆχθαι τὸν στίχον. ἕτεροι δὲ οὔπω φασὶ, δεῖ τὸ μὴ ἐπὶ στοῖχον νοεῖσθαι τὴν κατὰ μέτωπον τάξιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος ὡς προγέγραπται. ὡς εἴπερ ἦν στοῖχον τοῦ ἁπλῶς νοηθῆναι ὄρδινον, οὐκ εἶχεν ἂν ὁ λόγος ἀπορίαν τινά. εἰς δὲ τὸ ἀπὸ νύσσης, φασὶν ὅτι δόλιχος ἦν ὁ δρόμος. καὶ ἡ ἄφεσις ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἐγίνετο ἄνω πρὸς τὴν ἀφετηρίαν. καὶ ἴσως, οὗτός ἐστιν ὁ λεγόμενος ἄκαμπτος δρόμος. οὗ μέμνηται Παυσανίας, εἰπὼν ἄκαμπτος, δρόμος μακρὸς, καὶ διευθείας περίπατος. εἰς δὲ τὸ, τέτατο δρόμος, φασὶν ὅτι ἐπεὶ μὴ κάμπτουσιν, οὐ ταμιεύουσιν εἰς τέλος τὸ τάχος, ἀλλ' εὐθέως συντόνως προπηδῶσιν. ἐκφέρειν δὲ καὶ νῦν τὸ προφερῶς θέειν. πρεσβύτερον δὲ, τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λαβεῖν τίθησιν ἐν τῷ. Ἀντίλοχος ἔκφερεν ἄεθλον, ἤγουν ἐξήνεγκε λαβών. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Ὀδυσσέα εἰπὼν ἄγχι μάλα ὡς ἐρρέθη τοῦ Αἴαντος θέειν, ὁρίζει εὐθὺς τὸ ἄγχι μάλα, ἐν τρισὶ νοήμασι, ὧν ἐκ παραθέσεως γυναικείου κανόνος, καὶ τῷ ἀπὸ τοῦ κατ' ἴχνη ὅ φασι θέειν, καὶ τῷ καταπνεῖν τὴν τοῦ Αἴαντος κεφαλὴν ὡς κολοβωτέρου φασὶν ὄντος. φησὶ γοῦν. ἄγχι μάλ' ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ, πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν. αὐτὰρ ὄπισθεν ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι. κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα ἤγουν ἔχεεν πνοὴν δῖος Ὀδυσσεὺς, αἰεὶ ῥίμφα θέων. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ νίκης ἱεμένῳ ἢ ἱεμένων. μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον. ὅπερ παροιμίαν ἀπετέλεσε τὴν λέγουσαν, σπεύδοντα ἐποτρύνειν. ὅπερ ἀνόμοιον τὸ, κοιμώμενον ἐξεγείρειν. Τὸ δὲ κανὼν, οὐ συνταπτέον μετὰ τοῦ, στήθεος. ἀλλ' ἰδίᾳ καθ' αὑτό. ἔστι γὰρ ὁ νοῦς ὅτι ἄγχι μάλα Αἴαντος ἦν Ὀδυσσεὺς, καθάπερ στήθεος γυναικὸς ἄγχι μάλα ἐστὶν ὁ τοιόσδε κανών. ἔοικε δὲ ξύλον εὐθὺ εἶναι ὁ ῥηθεὶς κανὼν, τορνευτὸν οἷα εἰκός. ὁμώνυμον τῷ ἀπευθύνοντι τὰ ξεόμενα κανόνι. χρήσιμον γυναιξὶ μὴ κλώθειν ἢ ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἵστασθαι. σαφὲς γάρ που οὐκ ἐτύχομεν γνῶναι ἀπὸ τοῦ μαθεῖν κάλαμον μίτων τὸν κανόνα εἶναι, ἢ ἐργαλεῖον ἀτρακτῶδες εἴτε ἠλακατῶδες. τανύεται δὲ χερσὶν ὁ τοιοῦτος κανὼν, ἀντὶ τοῦ, πετανισμένος εἰς ὀρθὸν, ἵσταται. ἢ καὶ ἄλλως, τανύεται, ὡς καὶ ἄρουραι οἶδεν αὔξειν ἀσταχύεσσιν. αὐτή τε γὰρ σταχύων αὐξομένων αὔξεσθαι λέγεται. καὶ ὁ κανὼν διὰ τὸ ἐξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον, τανύεσθαι εἴρηται. πηνίον δὲ παρὰ τὸν πῆνον, ὅς ἐστι φασὶν εὑρετὴς ὑφαντικῆς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ πανίον ἡ ἀγοραία λέξις. ἐκ δὲ τοῦ πηνίου, καὶ τὸ ἐκπηνίζειν παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐρρέθη. καὶ τὸ χρυσεοπήνιον. ἑρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου, τὸ, μίτον. πηνίον γὰρ, τὸ εἰς μίτον χρήσιμον. ὃς δὴ μίτος, ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθα ἐστὶ διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. ἣν καὶ ῥοδάνην φασὶν ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. γενικὴ δὲ λέξις ἐν τούτοις καὶ τὸ νῆμα. Τὸ δὲ παρὲκ ὅτι ἐκ δύο προθέσεων σύγκειται. καὶ ὅτι καὶ πάρεξ λέγεται ὅτε φωνῆεν ἔμπροσθεν εἴη ὡς τὸ, πάρεξ ἅλα. καὶ ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν σύνταξιν. καὶ ὅτι ἐκ τούτου τὸ πάρεξ ἐπίρρημα παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπινενόηται. καὶ ὅτι διάστασιν μὲν δηλοῖ διὰ τῆς ἐκ ἢ ἐξ, ἐγγύτητα δὲ διὰ τῆς παρὰ, δῆλα μᾶλλον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Ἴχνιον δὲ, παρῆκται μὲν ὡς καὶ τὸ ἀέθλιον καθὰ πρὸ ὀλίγων γέγραπται. ὀφεῖλον δὲ δασύνεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ἰχνῶ, ψιλοῦται διὰ τὸ χ οὗπερ οὐ δύναται προκαθῆσθαι δασεῖα, δίχα τοῦ ἧχι. ὃ δηλοῖ τὸ ὅπου. Τὸ δὲ τύπτειν, πάνυ καιρίως ἐνταῦθα ἔχει τῆς ὀνοματοποιίας. κἂν ἐπ' ἄλλων τινῶν ῥηθείη, ἐντεῦθεν ἐκεῖ μετέπεσεν. ὅθεν ὁ βουτύπος. καὶ μάλιστα ὁ χοροιτύπος, ὁ ἐν τῷ χορεύειν τύπτων γῆν. τὸ δὲ τύμπανον, ἐντεῦθεν μὲν καὶ αὐτὸ, δηλοῖ δὲ ἦχον τραχύτερον. καιρίως δὲ καὶ τὸ ἀμφιχυθῆναι, ἐπὶ κόνεως ἔφη. ἐφ' ἧς ὥσπερ τὸ χέω οὕτω καὶ ὁ χοῦς κυριολεκτεῖται. Ὁ δὲ ἀϋτμὴν, κλίνεται μὲν ὡς ὁ ποιμὴν, ὁ αὐτὸς δέ ἐστι τῇ ἀϋτμῇ ὅ ἐστι τῇ πνοῇ, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄω, καὶ παραγώγως ἀΰω, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἄω ἀΰω τὸ φωνῶ.

ἐκ δὲ τοῦ προῤῥηθέντος ἄω, καὶ τὸ ἄσθμα γίνεται. Τὸ δὲ ἴαχον πάντες ἀχαιοὶ διὰ τὸν ἱέμενον ἢ τοὺς ἱεμένους νίκης, παρακολούθημα καὶ αὐτὸ ἀγῶνος. ὡς τῶν θεατῶν συναγωνιζόντων τοῖς τοιούτοις. οἱ συνδιατιθέμενοι, ἐρίζουσιν. ἰάχουσι. σιωπῶσιν αὖθις. ἡδὺ γελῶσιν. ἄχθονται. παιανίζουσι. καὶ ὅλως, παντοῖοι γίνονται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς μετ' ὀλίγα ἐπὶ τῆς τοξείας, οὕτω κἀνταῦθα ἐνεργεῖ ἡ εὐχῆς ἐν τῷ, εὔχετο ἀθηναίῃ ὃν κατὰ θυμὸν ὀδυσσεὺς, κλῦθι θεά. ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖιν. Καὶ ὅρα συντομωτάτην προφορὰν εὐχῆς διὰ τὸ μὴ εἶναι πολυλογίας καιρόν. ὤνησε δὲ τὸν ὀδυσσέα ἡ εὐχὴ, οὕτω. ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον, ἔνθ' αἴας μὲν, ὄλισθε θέων, βλάψε γὰρ ἀθήνη, τῇ ῥα ἦγεν ἔνθα δὴ βοῶν κέχυτο ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, οὓς ἐπὶ πατρόκλῳ πέφνε πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς. ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε, κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος ὀδυσσεὺς, ὡς ἦλθε φθάμενος. ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος αἴας. στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο. ὄνθον ἢ ὄνθου ἀποπτύων. καὶ εἶπεν. ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ μήτηρ ὣς ὀδυσῆϊ παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει. ὅπερ παντὶ προσαρμόζει ἀντιληπτικῷ προσώπῳ. Καὶ οὕτω μὲν ἔφη αἴας. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν, ὥς που καὶ ἐπὶ θερσίτῃ γέγονεν, εἰ καὶ κατ' ἄλλων λόγον ἐκεῖ. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁ τὸν πρεσβύτην λαβραγόραν εἰπὼν, οἰκείως κολάζεται κατὰ στόματος οὗ περ ἡ ὕβρις προήνεκτο. καὶ ἄλλως δὲ, νικᾷ μὲν ὁ εὐξάμενος, μιαίνεται δὲ τὸ στόμα ὁ μὴ οὕτω ποιήσας. τάχα δέ φασι κεχηνὼς οἷα εἰκὸς, ἔτρεχε. διὸ ἐπλήσθη ὄνθου τὸ στόμα, δυστυχήσας εἰ τὸ ἄεθλον χειρὶ ληψόμενος εἶτα ὄνθου τὸ στόμα ἀνελαμβάνεται. καιρία δὲ ἡ λέξις ὁ ὄνθος, καθὰ καὶ τὸ ἔβλαψε. διὸ ἐπέμεινεν αὐταῖς ὁ ποιητής. Ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι τρὶς τῇ λέξει τοῦ ὄνθου ἢ τοῦ ὄνθου χρησάμενος, οὐχ ὡσαύτως ἔφρασεν. ἀλλὰ πρῶτον μὲν, βοῶν ὄνθον ἔφη. εἶτα βόειον ὄνθον. εἶτα ὄνθον ἐν ἁπλότητι. ἐνταῦθα δὲ, σκοπητέον εἰ καὶ τὸ ὀνθυλεύειν, ἐκ τοῦ ὄνθου παράγεται κωμικώτερον διὰ τὴν τῶν ὀνθυλευόντων περιεργίαν. χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως, καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι ὡς ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον πράμνιον ὥς τε αὐτὸν σαπρόν. ἐκεῖθεν δὲ καὶ σηπία ὀνθυλευομένη. τὸ δὲ σχῆμα τῆς τοῦ αἴαντος στάσεως, ἔχει τι γραφικῆς ἀστειότητος. ἵσταται γὰρ, κέρας ἔχων καὶ ὡς εἰκὸς ἐπικύπτων ἐν τῷ ἀποπτύειν ὄνθον, καὶ οὕτω διακεκομμένα λαλῶν. ὅθεν καὶ γελῶσιν οἱ θεαταί. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ εἰς εὐτυχίαν ὁ νικηθεὶς ἀνάγει τὴν εὐδοκιμίαν τοῦ ὀδυσσέως ἀλλ' εἰς θεοφίλειαν, εἰωθότος ὁμήρου οὕτω ποιεῖν. Τὸ δὲ ὃν κατὰ θυμὸν, ἀγωνίαν ἐμφαίνει πολλὴν δρομίως πνευσιῶντος, καὶ μὴ ἔχοντος μεγάλα εὔχεσθαι κατὰ προφοράν. ἔχεται δέ πως ἡ τοιαύτη τοῦ ὀδυσσέως εὐχὴ, καὶ τοῦ, οὐδέ σε λήθω κινύμενος. ὅπερ ἀλλαχοῦ σεμνῶς ἔφη ὁ αὐτὸς ἥρως. Τὸ δὲ ἐπίῤῥοθος, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐπιτάῤῥοθος. Τὸ δὲ ἐπαΐξεσθαι, ἀττικόν. ἄλλως γὰρ καὶ ἐπαΐξειν λέγεται. Ἐν δὲ τῷ, ὄλισθε θέων, καιρίαν ἔχει λέξιν ὥσπερ τὸ θέων, οὕτω καὶ τὸ ὄλισθεν. ὃ ἰσοδυναμεῖ τῷ βλάπτεσθαι. διὸ ἐπάγει. ἔβλαψε γὰρ ἀθήνη. ὃ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. ἐπαναφορά δέ τις καὶ τὸ, ὄλισθε θέων, ὡς καὶ τὸ, βοὴν ἦν καὶ τὰ ὅμοια, ὧν πολλαχοῦ μνεία γέγονεν. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, ἀντιάασθε θεοὶ γάμου. καὶ τὸ, αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. ἐκ δὲ τοῦ ὄνθου, ἢ θηλυκῶς τῆς ὄνθου δόξοι ἄν τις ἴσως καὶ τὴν παρ' ἀττικοῖς μηλολόνθην συγκεῖσθαι. τό δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ ἄνθους γὰρ ἐκείνη γέγονε τροπῇ συνήθει τοῦ α εἰς ο, καθὰ δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. μηλάνθη, ζῶόν ἐστι μεῖζον σφηκὸς, ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μηλεῶν γεννώμενον. ἢ ἀρχομέναις ἀνθεῖν προσιπτάμενον. οὗ παῖδες λίνον τρίπηχυ ἐξάπτοντες, ἐῶσι πέτεσθαι. καὶ φερομένου δι' ἀέρος ἑλικοειδῶς, ἡδόμενοι τῇ θέᾳ, τέρπονται, τὰς χεῖρας ἐπικροτοῦντες. ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν μηλολόνθην ὀνομάζουσιν. ἐκάλουν δέ φησιν αὐτὴν καὶ χρυσαλλίδα. καὶ οὕτω μὲν ὁ παλαιός. τὰ δὲ νῦν τοῦ κωμικοῦ ἀντίγραφα, μηλολόνθην αὐτὴν τετρασυλλάβως οἴδασιν. ἔπαιξέ τις ὕστερον ὀλόνθον γνάθον εἰπὼν, τὴν ὅλην ὄνθου, ἤτοι γέμουσαν κοπρίας. ἔστι δὲ κατὰ λόγον δριμύτητος. ἄλλως γὰρ κοινότερον, ὄλυνθος μετὰ πνεύματος ψιλοῦ, ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἄκαιρον εἰπεῖν καὶ ὅτι στόμα τὸ οὕτως ἀποπτύον ὄνθου, λεχθείη ἂν καὶ βορβόρου ὀπή, ὅπερ κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν συνθεὶς ὁ βαρύγλωσσος ἱππῶναξ, βορβορόπην ὕβρισε γυναῖκά τινα. σκώπτων ἐκείνην, εἰς τὸ παιδογόνον ὡς ἀκάθαρτον. ὃν καὶ ἀνασεισίφαλλον ἄλλην τινὰ διέσυρεν ὡς ἀνασείουσαν φασὶ τὸν φάλητα. καὶ μὴν ὁ ἀνακρέων, τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς ἀλλὰ περιεσκεμμένως, πανδοσίαν ὠνείδισε. καὶ λεωφόρον. καὶ πολυύμνον. ἄλλο δέ τις, χαλκιδίτιν, δι' εὐτέλειαν φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος. ἀρχίλοχος δὲ, παχεῖαν. καὶ δήμιον. ἤγουν κοινὴν τῷ δήμῳ. καὶ ἐργάτιν. ἔτι δὲ καὶ μισάχνην πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἁλὸς ἄχνη. καὶ εἴ τι τοιοῦτον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἐριμύκων, οὐ πάνυ δοκεῖ πρὸς διαστολήν τινα εἰρῆσθαι. μᾶλλον δὲ κατά γε τὸ ἔτυμον, βρονταῖς καὶ τυφώνων ἐκπνοαῖς οἰκειότερον τὸ ἐρίμυκον. Τὸ δὲ δίκην μητρὸς τὴν ἀθηνᾶν τοῦ ὀδυσσέως κήδεσθαι, ἄκραν στοργὴν δηλοῖ. καὶ ἔχει δι' ὅλου ὁ μῦθος τὸν ὀδυσσέα οὕτω φιλούμενον τῇ ἀθηνᾷ. ἔστι δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ὁμοία στοργὴ, ἔνθα θεόθεν βέλος ἔκ τινος κωλύεται, ὡς εἰ καὶ μυῖαν τις διώκει ἀπὸ παιδός. Τὸ δὲ καὶ ἐπαρήγει, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. οὐ γὰρ πᾶς ὃς παρίσταταί τινι, ἤδη καὶ ἐπαρήγει. Ἀθηνᾶ δὲ ἐνταῦθα ποιεῖν λέγεται ἄμφω. ἐν τούτοις δὲ ὅμηρος, παραδίδωσι καὶ ὡς αἱ ἀνάγκαι προκαλοῦνται μάλιστα εὐχάς. τὸν γὰρ ὀδυσσέα ἔπλασεν εὐξάμενον, οὐκ ἀπ' αὐτῆς νύσσης. ἀλλ' ὅτε δή φησι πύματον τέλεον. ἤγουν ἐτέλουν δρόμον.

Ὁ δὲ ἀντίλοχος ὕστερος ἐλθὼν καὶ τὴν ἧτταν παραμυθούμενος καὶ τὸ τῶν νικησάντων δὲ ὑπεκλύων φιλότιμον, εἰς τὸ τῶν παλαιοτέρων ἀνθρώπων θεοφιλὲς ἀναφέρει τὴν αἰτίαν. φησὶ γοῦν ὅμηρος. Ἀντίλοχος δ' ἄρα λοισθήϊον ἔκφερεν ὡς καὶ προεγράφη, ἄεθλον. μειδιόων. εἶπεν δὲ δὴ ὁ ἕτερος μεταποιήσας ἐφ' ὁμοίοις πράγμασιν ἐρεῖ ἄν. εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσι φίλοι. ὡς ἔτι καὶ νῦν ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. Αἴας μὲν γὰρ, ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν. οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων.

Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων. καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν.
Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων.
Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο. κύδηνεν δὲ ποδώκεα πηλείωνα.

ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. ἀργαλέον δὲ, ποσὶν ἐριδήσασθαι ἀχαιοῖς, εἰ μὴ ἀχιλλεῖ. τουτέστι, δυσχερὲς τοῖς ἄλλοις ἀχαιοῖς, ἐρίσαι τῷ ὀδυσσεῖ περὶ δρόμου εἰ μὴ μόνῳ τῷ ἀχιλλεῖ. Καὶ ὅρα καὶ ταῦθα ἔλλειψιν. τὸ γοῦν εἰ μὴ ἀχιλλεῖ, ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἄρα μόνῳ τῷ ἀχιλλεῖ οὐκ ἀργαλέον ἐστί. τοῦτο δὲ πάλιν, κατ' ἐναλλαγὴν ἐῤῥέθη σχήματος. ἤγουν ἐνδοιαστικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποφαντικοῦ. τὸ γὰρ εἰ μὴ ἀχιλλεῖ, ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ τῷ ἀχιλλεῖ. οὐ γάρ ἐστιν ἐνδοιάσαι, ὡς ἀχιλλεὺς ὀδυσσέως ποδωκέστερος. φράζει δὲ οὕτως ὁ τοῦ ῥήτορος παῖς, διὰ τὸ μὴ μόνον αὐτοσχεδιάζειν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνιᾶν. διὸ πάνυ σεμνῶς ἔφρασεν ἐν τρισὶ λέξεσι τὸ, εἰ μὴ ἀχιλλεῖ. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτως. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐξ αἴαντος ἔχει λαβὼν ἀντίλοχος τὸ περὶ θεοφιλίας νόημα. ὁ μὲν γὰρ μερικῶς ἔφη, τὸν ὀδυσσέα φιλεῖσθαι ὑπ' ἀθηνᾶς. ὁ δὲ, σεμνότερόν φησιν ἐν τῷ καθόλου κατὰ κοινὴν εἴδησιν ὅ ἐστι δόξαν καὶ ἔννοιαν, ὡς θεοφιλεῖς εἰσὶν οἱ πρεσβύτεροι. ἐπεὶ καὶ τίμιον τὸ πολυχρόνιον οἷα καὶ θεῖόν τι. πρεσβύτεροι δὲ ἀντιλόχου δηλαδὴ αἴας τε καὶ ὀδυσσεύς. συλλογιστέον δὲ καὶ ὡς εἴπερ θεοῖς τίμιοι κατὰ τὸν ποιητὴν οἱ παλαιότεροι, τῷ παντὶ πλέον ἀνθρώποις τιμηθήσονται. μειδιᾷ δὲ ἀντίλοχος, ἢ προκαταλαμβάνων τὸν ἐκ τῶν ἄλλων καταγέλων, ἢ καὶ συγγελᾶν μὲν ἅπασιν ἐθέλων ἡδύ. τῇ δὲ τοῦ νικηθῆναι βαρύτητι, καταλύων τὸν ἄθεσμον γέλωτα εἰς μειδίαμα. καὶ ὅλως δὲ σκυθρωπάζειν μὲν ἴσως θέλων αἰδούμενος δὲ, καὶ διὰ τοῦτο σαρδάνιον σχηματιζόμενος μειδιᾶν. ἵνα ᾖ τὸ τοιοῦτον μειδίαμα ὅμοιον τῷ παρ' ἡσιόδῳ ἐκγελᾶν. ἤγουν ἔξω ἐπιπολῆς γελᾶν. Τὸ δὲ ἔτι καὶ νῦν, τὸ ἀεὶ δηλοῖ τὸ προχρόνιον, καὶ εἰς πέραν ἐλθόν. Τὸ δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων, ἢ ἐκ παραλλήλου ταυτὰ λαλεῖ, ἢ πρὸς διαστολὴν τοῦ ὁμωνύμου γενεᾶς λεγομένης καὶ ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ἐπήχθη τὸ, ἀνθρώπων.

Ὠμογέρων δὲ, ἡλικία πρεσβυτική. μεθ' ἣν γέρων. εἶτα πέμπελος, ἔπειτα σύφαρ καθὰ καὶ λυκόφρων οἶδεν. ἅπαξ δὲ καὶ αὕτη ὁμήρῳ ἡ λέξις εἴρηται. καὶ ἔστιν ὠμογέρων, ὁ μήπω καθεψηθεὶς καὶ διὰ τοῦτο ἐφθὸς τῷ γήρᾳ γενόμενος. ἢ ὁ ἄωρος καὶ στεῤῥὸς καὶ σκληρὸς καὶ μήπω πέπων, ἐξ οὗ ὁ πέμπελος. ζητητέον δὲ εἰ ταυτόν ἐστιν ὠμογέροντα εἰπεῖν καὶ προπόλιον. ἔστι δὲ προπόλιος κατὰ αἴλιον διονύσιον, ὁ πάπλον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκώς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἄψογα πρεσβυτικὰ ὀνόματα. ἐν δὲ ἰδέᾳ σκώμματος βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες, κρόνοι, ἰαπετοί, τιθωνοί, σαπροί, βεκκεσέληνοι, προσέληνοι, τυμβογέροντες, παρεξηυλημένοι ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖοι, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων γλωσσίδων αὐλοῦ. ἔτι δὲ, σοροπληκτοι, καὶ σοροπλῆγες, καὶ σορέλλωες. περὶ οὗ καὶ προεγράφη. τούτου δὲ, καὶ θηλυκόν φασιν ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάκρουσιν. οἱ δὲ τὰ τοιαῦτα γράψαντες, λαλοῦσι καὶ περὶ τιθωνοῦ, ὅτι τε εἰς τέττιγα διὰ γῆρας μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ, ἢ ἐν καρτάλῳ ἐκρεμάσθη. Ἐριδήσασθαι δὲ τὸ ἐρίσαι ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ ἀφ' οὗ ἐριδαίνω καὶ ἐριδμαίνω. ὡς γὰρ δεύτερος μέλλων τοῦ καθέξω ὁ καθεδῶ, οὕτως ἐρίζω ἐριδῶ. οὗ ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, γίνεται τὸ ἐριδῶ ἐριδήσω ποιητικῶς. Τὸ δὲ εἰ μὴ ἀχιλλεῖ, οἱ μεθ' ὅμηρον ῥήτορες, ὅτι μὴ ἀχιλλεῖ εἴποιεν ἄν. οἷς ἔθος οὕτω φράζειν. οἷον τό, οὐκ ἄλλο τι ἐποίησα εἰ μὴ τόδε, ὅτι μὴ τόδε φασί, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως.

Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,

Ὅτι οὕτω μεγαλοπρεπὴς καὶ φιλότιμος ἀχιλλεὺς, ὡς διὰ βραχὺν ἔπαινον τοῦ νεστορίδου ῥήτορος ὃς αὐτὸν ἐν δισὶν ἡρώοις ποσὶ κύδηνε. τοιοῦτον δὲ τὸ εἰ μὴ ἀχιλλεῖ ὡς προσεχῶς γέγραπται, δωρεῖται αὐτόν. εἰπών. ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέ-

λεος

Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
Στῆ δὲ ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ανδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥπερ ἀρίστω
Τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
Αλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
Οππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, θρηΐκιον. τὸ μὲν Αστεροπαῖον ἀπηύρων.
Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων.
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.
Ως ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας τελαμώνιος Αἴας.
Ανδ' ἄρα τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ες μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω. θάμβος δ' ἔχε πάντας ἀχαιούς.
Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν.
Ενθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο,
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
Καί τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδείσαντες ἀχαιοί,
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως,
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.

λεος εἰρήσεται αἶνος, ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω, ἤγουν ἐπιβαλῶ, ἐπέκεινα τῶν ἀέθλου δώσω. δεῖ δὲ οὐ νοητέον, ὅτι ἐκ παλαιοῦ τοῖς ἀγωνοθέταις ἔκειντο καὶ τὰ εἰς φιλοτιμίαν εἴπου δεήσειε. καὶ οὕτω μὲν ὁ φιλόδωρος ἥρως. οἱ δὲ μὴ κατ' αὐτὸν ἔλοιντο ἂν πρὸς τοῖς ἐπαινετηρίοις λόγοις, καὶ δῶρα ἐκ τῶν ἐπαινούντων δέχεσθαι ὡς μὴ μέλεος εἴη ὁ ἔπαινος. ὅτι δὲ ἐπὶ ἐπαίνῳ ἔφη ἀντίλοχος τὸ, εἰ μὴ ἀχιλλεῦ, παρεσημήνατο καὶ ὁ ποιητής. εἰπών. ὣς φάτο. κύδηνε δὲ ποδώκεα πηλείωνα, ἐκ τῶν περὶ πόδας ἐκείνου ἔργου ἤτοι τοῦ δρόμου, λαβὼν ἔπαινον. διὸ καὶ τὸ ποδώκεα πηλείωνα, οὐχ ἁπλῶς νοητέον, ἀλλ' ὅτι ἐκύδανε τὸν ἀχιλλέα νῦν, ὡς ποδώκεα. Σημείωσαι δὲ ὅτι αἶνον οἱ παλαιοὶ τὸν ἀπόκρυφον λόγον καὶ ἐσχηματισμένον λέγοντες καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν αἰανὸν διὰ τὸ βάθος, ὡς τὸ, νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὅθεν καὶ τὸ αἰνίζομαι ἐπὶ αἰνίγματος, οὐκ ἂν ἔχοιεν τῶν τοιούτων νῦν συμβιβάζειν καὶ ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα κειμένου αἴνου. νῦν δὲ, φανερῶς αἶνος, ὁ ἔπαινος. εἰ μὴ ἄρα καὶ αὐτὸς αἶνος λέγεται, διὰ τὸ βάθος ἔχειν. κεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων. χαρτὰ γὰρ ὥσπερ τὰ ἄεθλα, οὕτω καὶ τὰ τῶν δωρεῶν. Ὅτι τοῖς ὑπομνήσασι τὸν ὁπλιτικὸν ἀγῶνα ἤγουν τῶν μονομάχων, δολιχόσκιον ἔγχος ἀχιλλεὺς ἔθηκεν ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν. τεύχεα σαρπήδοντος τοῦ κοινῶς σαρπηδόνος, ἃ πάτροκλος δηλαδὴ ἐκείνου ἀφείλετο. καὶ τῷ μὲν νικήσαντι, δώσειν αὐτὸς ἰδίᾳ ἔφη φάσγανον ἀργυρόηλον καλὸν θρηΐκιον, τὸ τοῦ ἀστεροπαίου ἐκείνου. φησὶ γάρ. τὸ μὲν ἤγουν ὃ δὴ, ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, ὡς καὶ πρὸ τούτου ἐγράφη. τὰ δὲ ῥηθέντα τοῦ σαρπηδόνος τεύχεα, ἀμφοτέρους ἐκέλευσε ξυνήϊα φέρεσθαι. τουτέστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, κοινά. κατωτέρω δὲ. ἀέθλια ἶσα ἀνελέσθαι φησὶ, μοιρασαμένους ὡς βούλονται. καθὰ καὶ ἐπὶ τῶν παλαισάντων γέγονεν. ὑπέσχετο δὲ ὡς καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν. ὅπερ ἐπ' ἄλλου ἀγῶνος οὐκ εἶπε. περιφράζει δ' ἐνταῦθα τὴν μὲν τῶν μονομάχων αἰχμὴν, ταμεσίχροα χαλκὸν ὡς τμητικὸν τοῦ χροὸς, παρὰ τὸ ταμῶ, ταμεσῶ. δηλαδὴ οὐ κατὰ συγκοπὴν τὸ τμῶ τμήσω. τὸν δὲ ὁπλίτην νικητὴν, οὕτως ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. τὸ δὲ μονομαχῆσαι. ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι. ἔστι δὲ τὸ μὲν φθῇσιν, ἀντὶ τοῦ φθῇ καὶ κοινότερον εἰπεῖν, φθαίη καὶ προλάβῃ. Τὸ δὲ ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, ἁπλῶς μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐκταθεὶς εἰς τὸ σῶμα. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν ὀρεκτὸν δόρυ τείνας εἰς τὴν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθοπλίτου ἐπιφάνειαν. Ενδινα δὲ, κατὰ μέν τινας, ἔντερα παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι ἰνῶν, ἢ ἐντὸς δινεῖσθαι. κατὰ δὲ ἑτέρους, ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σάρξ. ἣν δὲ σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις ἀεθλευταῖς, ψαύειν ἐνδίνων ἐν τῷ διαχεῖν δόρατι τὰ ἐπιπλάζοντα ὅπλα. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ὅπερ ἢ τὴν διὰ πρόθεσιν ἀντὶ τῆς κατὰ σύνταξιν, ἢ ἀντιπτωτικῶς εἴληπται, ἀντὶ τοῦ διά τε ὅπλων καὶ αἵματος. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς φορτικὸν ἡγησάμενος τὸ οὕτως ἐπικινδύνως ὁπλομαχεῖν, μεταγράφει τὸν τρόπον τοῦτον, οὕτως. ὁππότερός κεν πρῶτος ἐπιγράψας χρόα καλὸν φθήῃ ἐπευξάμενος διά τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρός. καὶ μὴν καὶ τὸ ψαύσῃ,

ταῦτα ἐδήλου. τάχα δὲ καὶ ἧττον ἐκεῖνο κινδυνῶδες κακὸν τὸ τοῦ ποιητοῦ, ἤπερ τὸ μεταγραφέν. ὅτι δὲ οὐκ ἐπικινδύνως ἠγωνίζοντο, δῆλον δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἐκ τοῦ δαιτός. πῶς γὰρ αὐτὴν ἀχιλλεὺς τοῖς ἐπὶ θανάτῳ ἀγωνιζομένοις ὑπέσχετο; ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις, μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἔνδειξιν ἐπιτηδειότητος τῆς εἰς μάχην. ὃ δὴ καὶ εἰσέτι νῦν πολλοὶ μιμούμενοι, σπεύδουσιν ὡς αὐτοί φασι, μόνον ἀλλήλους εὑρεῖν. Ὅτι δὲ ζηλωτὸν ἐν τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ μονομαχεῖν ὡς μέγα πολέμου γύμνασμα καὶ ὡς ἀνδρίας καὶ ῥωμαλαιότητος ἔνδειξις, πρόδηλόν ἐστιν. ὡς δὲ οὐκ ἀεὶ σκοπὸς ἦν μονομαχίας ἐνδίνων ψαύειν, ἀλλ' ἔστιν οὗ εἰς μόνην σκιαμαχίαν ἀπετελεύτα τὸ ἔργον, ἤδη προδεδήλωται. διὸ πολλοὶ καὶ ῥαβδίοις ἢ καλαμίσκοις ἀλλήλων καταπτύσκοντο, οἷα μὴ στοχαζόμενοι πληγῶν. ἡ δὲ ἱστορία, μονομαχούντων ζηλωτὰς γενέσθαι φησί, κυρηναίους καὶ μαντινεῖς. Τὸ δὲ σαρπήδοντος, ἀπὸ εὐθείας βαρυτόνου ἐστὶ τοῦ, ὁ σαρπήδων, ἥτις προέγνωσται. Δαῖτα δὲ ἀγαθὴν λέγει, τὴν σωφρόνως ἔχουσαν ὡς ἡρωϊκήν. Ἐπὶ δὲ τούτοις, κατὰ τὸν ποιητὴν ὁπλῖται ἀνέστησαν, μέγας τελαμώνιος αἴας καὶ κρατερὸς διομήδης. περὶ ὧν φησὶν ὅπερ ἐπὶ δεινῶν ἀντιμάχων οἰκεῖον λέγεσθαι. οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγουν ἐπειδὴ ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι, δεινὸν δερκομένω. θάμβος δ' ἔχε πάντας ἀχαιούς. ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν διὰ τοῦ η ἢ ἴσαν διὰ τοῦ ι, ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, τρὶς μὲν ἐπήϊξαν. τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν, ἔνθ' αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν, ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ. τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, τουτέστιν ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δουρὸς ὀξύτητι. Ἔνθα καὶ ὅρα ὡς ὁ μὲν αἴας, ἀπληστέρον τὴν τοῦ διομήδους ἀσπίδα νύσσει. διὸ οὐδὲ γενναῖόν τι δρᾷ ὡς μὴ δὲ προθέμενος. διομήδης δὲ, κατατέχνως τὸν ἀγῶνα μέτεισιν, ἐπὶ τῷ αὐχένι πανουργευόμενος. ὅθεν αἴαντι περιδδείσαντες ἀχαιοί, ἑώρων γὰρ τοὺς κρατοῦντας ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τούτῳ δυστυχοῦντας καὶ ἡττωμένους, παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ὡς καὶ προεγράφη, ἀνελέσθαι ἶσα. ἀχιλλεὺς δὲ τῷ διομήδει μέγα φάσγανον τὸ ῥηθὲν ἔδωκεν ὡς νικητῇ, σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι. εἰ δὲ μὴ ἔψαυσεν ἐνδίνων, ἀλλὰ τὸ αἰὲν κυρεῖν ἤγουν ἐπιτυγχάνειν, ἀντὶ ψαύσεως ἦν. τάχα γοῦν καὶ τούτου μόνου τὸ πλέον ἐστοχάζοντο. ἡ δέ γε τῶν λοιπῶν ὅπλων ἀνάληψις καὶ ὁ μερισμὸς κατὰ τὸ, σιγᾶται διὰ τὸ συνεπινοεῖσθαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καθ' ὅμηρον οὐ τὴν πλευρὰν μόνην τρωτὸς ἦν ὁ αἴας, ὡς οἱ μεθ' ὅμηρον εἶπον, εἴπερ ὁ διομήδης καταθαρρεῖ τοῦ αὐχένος διὰ τὸ τοῦ λοιποῦ κατάφρακτον σώματος. ἐκράτησε δὲ φήμη τοῦ μηδαμοῦ τρωτὸν ἢ βλητὸν εἶναι τὸν αἴαντα, εἰ μὴ ὅτι γε κατὰ μόνην πλευράν, ἐπεὶ οὐδαμοῦ τῆς ἰλιάδος εὕρηται τρωθείς. ὡς δ' ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσι δυστυχῶς ἔσχεν ὁ σαλαμίνιος, προέγνωται. οὔτε γὰρ παλαίσας εὖ ἀπήλλαξε, καὶ νῦν δεύτερος ἥκει. καὶ τὸν σόλον δὲ μετ' ὀλίγα, οὐ πρὸς νίκην ῥίψει. ὁ δὲ τοξικὸς ἀγών, καὶ τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν τεῦκρον οὐ νικῶντα ἕξει. Ὅρα δὲ καὶ τὸ περιδδείσαντες, καὶ τὸ ἐκέλευσαν. φθάνουσι γὰρ οἱ θεαταὶ πόθῳ τῶν ἀριστέων, λύσαντες τὴν συμπλοκήν, ἵνα μὴ εἰς κακὸν μέγα τελευτήσῃ ὁ ἀγών. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἔπειτα, ὡς ἐν τῷ, αἴας μὲν ἔπειτα ἀσπίδα νύξεν, ἀργὸν κεῖται. ἐν δὲ τῷ, τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα, τὸ μετὰ ταῦτα χρονικῶς δηλοῖ.

Ὅτι τοῖς δισκεύουσιν, ἀχιλλεὺς θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον. τὸν ἤγουν ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος ἠετίωνος, ἤγουν ἔρριπτεν ἠετίων ὁ πενθερὸς ἕκτορος. ἀχιλλεὺς δὲ κτείνας ἐκεῖνον, τὸν σόλον ἄγετο ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοις κτεάτεσσι. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅτι ἐνοσφίζετό τι τῆς λείας ὁ πολέμαρχος, τυχὸν δὲ καὶ κατὰ λάχος ἐδόθη αὐτῷ. καὶ ὅτι μόνῳ τῷ νικήσαντι, γέρας ἐνταῦθα ὁ σόλος. δευτερεῖον δὲ οὐκ ἔστι. καὶ ὅτι τὸ ῥίπτειν ὅ ἐστιν ἀφιέναι καὶ πέμπειν, κυρία λέξις ἐπὶ σόλου ὅ ἐστι δίσκου. διὸ καὶ τρὶς ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ χρᾶται αὐτῇ ὁ ποιητής. καὶ ὅτι ἐθελήσας μετρῆσαι τὸν τοιοῦτον σόλον, οὐ σταθμῷ παριστᾷ, ἀλ-

Αὐτὰρ πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,
Ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρεώμενος. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
Ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ, εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης.
Ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο.
Ἂν δ' Αἴας τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
Ἑξείης δ' ἵσταντο. σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειός.
Ἧκε δὲ δινήσας. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος ἄρηος.

Τὸ τρίτον αὖτ᾽ ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ὅσσον τίς τ᾽ ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ,
Ἡ δέ θ᾽ ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας,
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. τοὶ δ᾽ ἐβόησαν.
Ἀνστάντες δ᾽ ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο,
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.

λα τῇ ἐξ αὐτοῦ πολυχρονίῳ χρήσει ἐμφαίνει τὸ μέγεθος. εἰπών. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί, ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς χρεώμενος. ὅπερ ἑρμηνεύων, φησίν. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου ποιμὴν οὐδ᾽ ἀροτὴρ, εἶσιν ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει. τουτέστιν οὐκ ἀγρόθεν εἰς τὴν πόλιν ἥξει κατὰ σιδήρου χρείαν ποιμὴν αὐτοῦ ἢ ἀροτήρ. ἀλλ᾽ ὁ χρώμενος τῷ σόλῳ, παρέξει αὐτοῖς. εἰς πολυετῆ δαπάνην τὸν σόλον κτησάμενος. οἰκονομικὸν δὲ καὶ τοῦτο παράλλαγμα τοῦ ποιητοῦ. ὑποτιθεμένου χρῆσθαι καὶ τοῖς ἐπάθλοις εἰς οἰκωφελίαν. πολυειδείας δὲ ὁμηρικῆς καὶ τὸ παραδοῦναι ἄθλον ἐνταῦθα οὗ περ οἱ δεύτεροι κερδαίνουσιν οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ μόνον αἰσχύνην ὡς εἰκός. γίνεται δὲ σόλος μὲν, παρὰ τὸ σεύεσθαι ὅλος τουτέστι περιδινεῖσθαι. σφαιροειδὴς γὰρ ἦν. οὕτω δέ πως καὶ ὁ σωλήν. ἐκεῖνος μέν τοι, γίνεται κατὰ κρᾶσιν δύο ο. τοῦ τε ῥηματικοῦ τοῦ γινομένου ἀπὸ τοῦ σέω σεύω, καὶ τοῦ ὅλος. οἱονεὶ σοολὴν, καὶ κράσει σωλήν. δῆλον δ᾽ ὅτι σόλος, καὶ πόλεως ὄνομα. ἧς οἱ πολῖται, σολεῖς. ἦσαν δὲ καὶ κύπριοι σόλοι. ὧν ἱστορεῖται βασιλεὺς, εὔνοστος. ὁμώνυμος εὐνόστῳ, δαίμονι ἐπιμυλίῳ. περὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὡς δὲ καὶ ὁ σολοικισμὸς τοιαύτης σόλου ἢ τοιούτων σόλων ἐστὶ σύνθεσις, ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ κεῖται. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ νομοθέτης σόλων, ἐκεῖθεν παρωνομάσθαι. Αὐτοχόωνος δὲ, ὁ αὔτως ἤτοι εἰκῆ κεχωνευμένος ἐπ᾽ οὐδενὶ ἄλλῳ χρησίμῳ τέλει, ἀλλ᾽ ἢ μόνον ἐπὶ γυμνασίῳ. ἐντεῦθεν δὲ, ἤτοι χαλκοῦν αὐτὸν εἶναί τινες οἴονται. σίδηρος γάρ φασιν, οὐ χωνεύεται. εἰ δὲ καὶ σίδηρος ἐξ αὐτοῦ πορίζεσθαι τοῖς ἀγρόταις λέγεται, ἀλλὰ τοῦτο διὰ τὸ εἰς σίδηρον φασὶν αὐτίκα ταλλάσσεσθαι. εἰ δ᾽ ἄρα τις καὶ σιδηροῦν αὐτόν φασι δέχεται, καταχρηστικῶς ἂν αὐτοχόωνος λέγοιτο. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. εἰ δέ τις μάθοι ὅπως τὴν ἀρχὴν τὰ σιδηρᾶ μέταλλα πυρὶ τηκόμενα κατεστάζοντο, οὐκ ἂν κατάχρησιν τὸ τοῦ σιδηροῦ σόλου καταγνοίη χωνείας ὅτε τις ἐπίτηδες αὐτὸν μεθοδεύοι ἐν τῷ χωνεύειν μέταλλα. ἦσαν δὲ ἤτοι λίθινοι δίσκοι ὅτι τε καὶ ὁ ἐν ὀδυσσείᾳ μεσόθι ἔχων ὀπὴν, ἧς διείρετο καλώδιον, ἐξ οὗ μετεωρίζοντες ἐρρίπτουν αὐτόν. παυσανίας δέ φησιν ὅτι αὐτοχόωνος, ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χώνου ἄλλην μηδεμίαν προσειληφὼς ἐπισκευήν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ἡ αὐτὸς ἀντωνυμία σύγκειται. ἡ δέ γε αὐτόχειρ ἐστία ἡ τοῦ χείρωνος, ἄλλοίαν ἔχει τὴν σύνθεσιν. δηλοῖ γοῦν τὴν αὐτοφυῆ καὶ σπηλαιώδη, ἣν ἕτερός τις λέγει αὐτόροφον. ὁ δὲ τῷ βασιλεῖ ἐλθὼν αὐτόματος ἀδελφὸς εἰς δαῖτα, ὁμοιότητα ἔχει ἄλλως πρὸς τὸν ἐφεξῆς ῥηθησόμενον αὐθέντην, ὅ ἐστιν αὐτοφόντην. οἱ αὐτορέται δὲ, ἄλλο τι δηλοῦσιν. ὅτι δηλαδὴ οἱ αὐτοὶ, ἐρέται εἰσὶ καὶ ὁπλῖται. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωνον, τὸ αὐτοκάβδαλον ἤτοι τὸ παρὰ σοφοκλεῖ αὐτόξυλον ἔκπωμα. καὶ ὅλως, ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασαι. Τὸ δὲ χρεώμενος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχαίαν, ὁποῖον καὶ τὸ, μεμνέωτο, οὗ τὸ ἀπαθὲς, δίχα τοῦ ε. ὡς δηλοῖ παρὰ σοφοκλεῖ τὸ, οὐδαμῶς μεμνῴμεθα. Ἐν δὲ τῷ εἴ οἱ καὶ μάλα ἀπόπροθεν ἀγροί, ὅρα τὸ τῆς ἀντωνυμίας ἀόριστον εἴτε ἀγνώριστον. οὐ γὰρ δῆλον τίνι οἱ ὅ ἐστιν αὐτῷ, μακρὰν οἱ ἀγροί. ὥσπερ ἄδηλον ἤτοι τίς ὁ δώσων ἐν τῷ. ἀλλὰ παρέξει. εἰ μὴ ἄρα ἢ ἔξωθέν τις προσλήψεται τὸν τοῦ σόλου κτήτορα. ἢ ἀναγάγῃ πρὸς τὸ, χρεώμενος, ἵνα λέγῃ ὅτι ὁ χρώμενος τῷ σόλῳ, εἴ οἱ καὶ μάλα μακρὰν ἀγροὶ πίονες, ἕξει αὐτὸν ἐπὶ πολύ. Τὸ δὲ εἰ ἤτοι μάλα μακρὰν ἀγροί, διὰ τοὺς καθ᾽ ἑλλάδα τόπους εἴρηται. εἰ γάρ φησι καὶ ἀποκναίει τινὰ τὸ μήκιστον τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ τὸ τοῦ σόλου χρειῶδές τε καὶ πολύχρηστον, ἐφελκύσεται τὸν νικητὴν μὴ ἀμελῆσαι νῦν αὐτοῦ. Τὸ δὲ πίονες, αὔξει τὸ τοῦ σόλου μέγεθος. οἱ γὰρ τοιοῦτοι, καὶ πολλοῦ τοῦ σιδήρου διὰ τὸ τῆς ἐργατείας συχνόν τε καὶ ἐπιμελὲς, δέονται. κεῖται δὲ καὶ εἰς βιωτικὴν παραγγελίαν, ὡς μὴ δέον ὂν ἀγροὺς κτᾶσθαί που, εἰ μὴ γῆν εὑρήσει τις πίονα. Τὸ δὲ ἀτεμβόμενος, σποράκις τέον μὲν ἐν γραφῇ πεζῇ. δηλοῖ δὲ ἤτοι νῦν συνήθως τὸ, στερισκόμενος. σκοπητέον δὲ διὰ ζητήσεως εἴτε ἤτοι ὁ ἁπλῶς δίσκος, σόλος που εὕρηται, εἴτε καὶ μόνῳ τῷ αὐτοχοάνῳ κεκλήρωται τοὔνομα. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν σόλον. ὦρτο δέ φησι μενεπτόλεμος πολυποίτης. ἂν δὲ λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο. ἂν δ᾽ αἴας τελαμωνιάδης, καὶ δῖος ἐπειός. δισκεύσοντες οὗτοι. ἑξείης δ᾽ ἵσταντο. σόλον δ᾽ ἕλε δῖος ἐπειός. ἧκε δὲ δινήσας ὡς ἔθος. γέλασαν δ᾽ ἐπὶ πάντες ἀχαιοί. δεύτερος δ᾽ αὖτ᾽ ἀφέηκε λεοντεὺς ὄζος ἄρηος. τὸ τρίτον δ᾽ αὖ ἔρριψε μέγας τελαμώνιος αἴας χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα ἢ πάντων ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος πολυποίτης. ὅσσον τίς τ᾽ ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, ἡ δέ θ᾽ ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας, τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. τοὶ δ᾽ ἐβόησαν. οἱ θεώμενοι δηλαδὴ, καὶ ἔστι καὶ νῦν ἡ βοὴ διὰ τὸν νικητήν. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τὸν ποιητὴν ἀφειδῆ τῶν ἐπιθέτων συνήθως. τὸν μὲν γὰρ νικήσαντα πολυποίτην, δὶς μενεπτόλεμον λέγει. ὥσπερ καὶ δῖον, τὸν ἐπειόν. ὃς τέταρτος μὲν ἠρίθμηται

πρῶτος

προδότος δὲ ἀφῆκε τὸν σόλον, διά τε τὸ τῆς φράσεως συνεχές, καὶ ἵνα δὲ μὴ μακρὸς γέλως ταθείη, ἀλλ' ἐγκοπείη ταῖς ἐφεξῆς ῥίψεσι. τὴν δὲ λεοντέα ὃν ἁπλῶς ἀφεῖναι εἶπε μηδὲν τι πλέον ἐπισημηνάμενος περὶ αὐτοῦ διὰ τὸ τῆς τοῦ σόλου ἀφέσεως ἀφανές, πλείοσιν ἐπιθέτοις τῶν ἄλλων κοσμεῖ, εἰπών. λεοντῆος κρατεροῦ μένος ἀντιθέοιο. καὶ, λεοντεύς, ὄζος ἄρηος. τὸν δὲ αἴαντα, τελαμωνιάδην καὶ μέγαν τελαμώνιον αἴαντα καλεῖ. Τὸ δὲ ἑξείης ἕτερον ὂν τοῦ μεταστοιχεῖ, τὴν κατὰ μέτωπον πάντως τάξιν δηλοῖ. Τὸ δὲ γέλασσαν ἀχαιοί, τὸ τῆς ῥίψεώς τε δηλοῖ ἀγεννές, καὶ ὅτι φασίν, οὐδὲ τοὺς πόδας τάχα διέστησεν, οὐδὲ τὰς χεῖρας τεχνικῶς ἐσχημάτισε. Τὸ δὲ ἀφέηκεν ὥσπερ καὶ τὸ ἧκε, ταυτόν ἐστι τῷ ἔρριψε. Τὸ δὲ σήματα πάντα, τὰ τῶν δύο δηλοῖ. καὶ εἶχε μὲν δύο εἰπεῖν, ἢ δοιώ. χαίρει δὲ πάντα λέγειν καὶ πάντας καὶ τὰ τοιαῦτα ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. εἰ δὲ ἐν τῷ ὑπέρβαλεν εἶχεν ὑπέρπτατο σήματα πάντα, ἀλλ' ἐσίγησεν αὐτὸ φυλάξας τὴν τοιαύτην λέξιν τῇ καλαύροπι, ἵνα μὴ τὴν τῶν δισκευτῶν ἀρετὴν αἰσχύνῃ ὡς μὴ βαρέος ὄντος τοῦ δίσκου ἀλλ' ὑπό τινος οὖν δι' ἐλαφρότητα. Καλαῦροψ δὲ ῥόπαλον ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ. οὗ τὸ κᾶλον ὅ ἐστι ξύλον, αὖ ῥέπει. ἅπαξ δὲ καὶ τοῦτο εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἴσως δὲ ὅμοιόν τι ἐστὶ καλαύροπι καὶ τὸ παρὰ θεοκρίτῳ ῥοικὸν λαγώβολον ἀπὸ τοῦ ῥέπειν γάρ τινες ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ῥοικόν. πέπεται δὲ κατὰ βοῦς, ὅτε φασὶ τυχὸν χρὴ συμμιγείσας αὐτὰς διακρῖναι. Τὸ δὲ ὑπέρβαλε παντὸς ἀγῶνος, οὐκ ἐξ ὀρθοῦ τὸ ῥῆμα ἔχει μετὰ γενικῆς, ἀλλ' αὐτὸ μὲν, ἀπὸ κοινοῦ προσυπακουόμενον ἔχει τὸ, σήματα πάντα. Τὸ δὲ παντὸς ἀγῶνος, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως, ἵνα ᾖ, διὰ παντὸς ἢ ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος. Τὸ δὲ τοὶ δ' ἐβόησαν, τοῖς τε θεαταῖς ἔθιμον πάθος, καὶ τῷ ποιητῇ σύνηθες ἐπιφώνημα. ὅμοιον τῷ, ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες ἀχαιοί. καὶ τῷ, ἀτὰρ κελάδησαν ἀχαιοί. τοῦ δ' αὐτοῦ τύπου, καὶ τὸ, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. καὶ τὸ γέλασσαν δ' ἐπὶ πάντες ἀχαιοί. καὶ τὸ, λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ κατὰ τὸν πολυπρίτην ἀφιέντες ἐν τῷ δισκεύειν, ἀκρότονοι ἐλέγοντο. καθά φασι δηλοῖ, τὸ, ἱππῶναξ ὁ ποιητὴς καί τοι μικρὸς ὢν τὸ σῶμα καὶ λεπτός, ὅμως ἀκρότονος οὕτως ἦν ὡς πρὸς ἄλλοις, καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα. καὶ ταῦτα τῶν ἐλαφρῶν σωμάτων ὁποῖα καὶ ἡ κενὴ λήκυθος, οὐκ ἐχόντων βιαίας φορὰς, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι φασὶ τὸν ἀέρα τέμνειν.

Ὅτι τοῖς τοξευταῖς ἀχιλλεὺς ἐτίθει ἰόεντα σίδηρον, τουτέστι μέλανα ὁμοίως τῷ. ἰοειδέα πόντον. ἢ ἐπιτήδειον εἰς ἰούς, ἤγουν εἰς βελῶν ἐργασίαν, ἐξ οὗ νοεῖται ὁ καθαρός. ἡ γοῦν λέπτη φασὶ κατατομή, καθαροῦ δεῖται σιδήρου. ἢ τὸν μάλιστα ἰοῦ δεκτικόν. εἶτα ἑρμηνεύων ὡς καὶ εἰδοποιεῖται ὁ τεθεὶς σίδηρος, ἐπάγει ὅτι κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα, οἷς ἐπιφέρων τὰ ἐφεξῆς, φησίν. ἱστὸν δ' ἔστησε νηὸς κυανοπρῴροιο τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσε ποδός. ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φέρεσθαι, ἢ φερέσθω. ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἁμαρτὼν, ἥσσων γοῦν δὴ κεῖνος, ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα. καὶ ὅρα κἀνταῦθα συνήθως προτεθειμένον τὸν γὰρ σύνδεσμον. τὸ γοῦν ἀκόλουθον, οὕτως ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα, ἥσσων γοῦν δὴ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὃς μέν κε βάλῃ πέλειαν,

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.
Κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.
Ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο
Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο. ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός. ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω.
Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἁμαρτὼν,
Ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε. μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων.
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα τῇ δέδετ' ὄρνις.
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Ἡ μὲν, ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανόν. ἡ δὲ παρείθη
Μήρινθος ποτὶ γαῖαν. ἀτὰρ κελάδησαν ἀχαιοί.
Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης, ἐξείρυσε χειρὸς
Τόξον. ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.

λέπτη

Ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν.
Τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην.
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. τὸ μὲν, ἂψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός. αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν. σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Κάππεσε. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε.
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

λείπει τὸ εἰπὼν ἤ τι τοιοῦτον. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἀπροσδοκήτως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ μετέβη ἐπὶ τὸ μιμητικόν. ἕως μὲν γὰρ τοῦ, αἶψ' ἄγε τοξεύειν, αὐτὸς ὁ ποιητὴς διηγεῖτο. ἀπὸ δὲ τοῦ, ὃς μὲν βάλῃ τρήρωνα πέλειαν καὶ ἑξῆς, μιμεῖται τί ἂν εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς. οὕτω καὶ πρὸ τούτου ἐσχημάτισται τὸ, μηκέτ' ἐρείδεσθον καὶ τὰ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι τῷ, πέλειαν δῆσεν ἐκ ποδὸς, συνακουστέον τὸ καὶ καθεστηκέναι τὴν πέλειαν εἰθὺς, καὶ δοῦναι εἰς σκοπὸν βέλους ἑαυτήν. καὶ ὅτι παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων, τὸ, ἡμένη πελειὰς, διὰ τὸ εὔηθες τοῦ ζῴου. Τὸ δὲ ἡμιπέλεκκα διὰ μέτρον κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διπλάζει τὸ κ. σημαίνει δὲ μονοστόμους πελέκεις. καὶ δοκεῖ ἀττικὸν μὲν καὶ κοινὸν εἶναι τὸ, πελέκεας. αἰολικὸν δὲ τὸ, ἡμιπέλεκκα. καὶ ἦν μὲν καὶ τὸ πελέκεας δυσχερὲς εἰς μέτρον, εἰ μὴ συνιζήσαν αἱ δύο τελευταῖαι βραχεῖαι εἰς μίαν μακράν. τὸ δὲ ἡμιπέλεκκα, οὐδ' ἂν αὐτὸ χρηστὸν ἐγένετο ἡρωϊκῷ ἔπει δίχα τῆς τοῦ κ διπλώσεως. Τὸ δὲ ἱστὸν ἔστησε, τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογικὸς κείμενος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπὶ τοῦ τῆς Πηνελόπης ἱστοῦ. Τὸ δὲ νηὸς, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑφαντικοῦ εἴρηται ἱστοῦ. Τὸ δὲ κυανοπρώρου, παρατετήρηται διεστάλθαι τῶν τοῦ Ὀδυσσέως. μόναι γὰρ ὡς καὶ προϊστόρηται αἱ ἐξ Ἰθάκης νῆες, μιλτοπάρῃοι. Τὸ δὲ τηλοῦ, διὰ τὴν τοξικὴν ἑκηβολίαν εἶπε. καὶ διότι τὸ τόξον, τηλεβόλον ἐστὶν ὄργανον. μήρινθος δὲ, λεπτὴ σχοῖνος. ἡ δὲ ταύτης κυριολεξία, ἐπιμονὴν πεποίηκε. πεντάκις ἐνταῦθα χρησαμένου τοῦ ποιητοῦ τῇ λέξει. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν μήρινθον οἶδε. Παυσανίας δὲ, καὶ μετὰ τοῦ σ, σμηρίνθους τινάς. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ ὅτι σμήρινθοι, δεσμοὶ ἢ σπασμοί. Πλάτων νόμων πρώτῳ. ταῦτα τὰ πάθη, νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν. ἐκ τοῦ μερίζεσθαι δὲ ἡ λεπτὴ μήρινθος, τροπῇ ὁποίαν πάσχει καὶ τὸ μαρμαρίζειν. καὶ ὁ μηρὸς καὶ μέρμηραι αἱ φροντίδες, δοκοίη γὰρ ἂν συμπιέζεσθαι μὲν καὶ ἐστοιβάσθαι τὸ παχύ. μεμερίσθαι δὲ, τὸ λεπτόν. λεπτὴ δὲ ἡ μήρινθος, ἵνα διακοπεῖσα μετ' ὀλίγα ῥᾷον καὶ ἀπολύσασα τὴν πέλειαν, ἀστεῖον ἀποτελέσῃ τὸν ἄεθλον. ἥσσονα δὲ λέγει τὸν τοῦ μηρίνθου μὲν τυχόντα, τῆς δὲ ὄρνιθος ἁμαρτόντα, ἐπεὶ κἂν τοῦ λεπτοτάτου ἔτυχεν, ἀλλ' οὐχ ἑκών. τί γὰρ μὴ μᾶλλον τοῦ μείζονος τυγχάνει ὃ καὶ εἰς σκοπὸν κεῖται; καὶ ἰστέον ὡς εἰ μὴ προεῖπε τὸ περὶ τῆς μηρίνθου, εἶχεν ἂν ὕστερον λόγον καθά φασι καὶ οἱ παλαιοὶ ὁ τῆς μηρίνθου τυχὼν, ἀντιποιούμενος τοῦ ἄθλου ὡς οἷα τοῦ δυσχερεστέρου ἐπιτυχών. ἔστι δὲ ἡ εἰς τοῦτο παλαιὰ φράσις τοιαύτη. ὡς εἰ μὴ προεῖπε περὶ τῆς μηρίνθου, ἐναγώνιον ἂν ὕστερον ἦν συμβεβηκός. Ἰστέον δὲ ὅτι τοιοῦτόν τι καὶ τὸ, κατὰ τὸν περιφερόμενον χρυσοῦν δακτύλιον ὃς τείχους μὲν ἐξήρτητο, ἐκρέματο δὲ ὑπὲρ στομίου φρέατος. καὶ ἔδει τοῦ δακτυλίου διοϊστεῦσαι τὸν εἰς τοῦτο λαχόντα. εἰ μὲν δὴ τούτου ἔτυχεν, εὐστόχησεν ἄν. εἰ δὲ τὴν τρίχα ἔβαλε, τῷ λεπτοτάτῳ μὲν προσέβαλεν. ἔξω δὲ σκοποῦ τοξεύσας, εἶχεν οὐδὲν χάριτος. ὅτι δὲ δυσχερὲς ἐνταῦθα καὶ τὸ τῆς περιστερᾶς, δῆλον. τοῦ ἑνός τε γάρ φασι δέδεται ποδός. πτερυσσομένη δὲ, δυσχερής ἐστιν εἰς βολήν. κατὰ δὴ ταύτης κληροῦνται ὥσπερ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ πρώτῳ ἀγῶνι, οὕτω νῦν οἱ τοξόται. κλήρους γάρ φησιν ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες. ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτοῖς ἐξ ἀνάγκης δεῖ εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον. καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔσχε Τεῦκρος. πρῶτος γὰρ κλήρῳ ἔλαχε. τὰ δὲ εἰς ἀρετὴν, οὐκ ἐπιτυχῶς ἔσχεν. ἐπεὶ μὴ δ' αὐτὸς εὔξατο καθὰ φαίνεται. αὐτίκα μὲν γὰρ ἰὸν ἧκεν ἐπικρατέως. οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. ὃ δή που καὶ περὶ ἄλλου τινὸς προεγράφη. ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε, μέγηρε γάρ οἱ τό γ' Ἀπόλλων. αὐτὰρ ὃ, μήρινθον βάλε πὰρ πόδα τῇ δέδετ' ὄρνις. ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. ἡ μὲν, ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανόν. ἡ δὲ παρείθη μήρινθος, ὅ ἐστιν ἐχαλάσθη ποτὶ γαῖαν. ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης, ἐξείρυσεν ὅ ἐστιν ἐξείλκυσε χειρὸς τῆς τοῦ Τεύκρου δηλαδὴ τόξον. ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν ἤδη εἶχε πάλαι ὡς ἴθυνεν. αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι ἀρνῶν ἑκατόμβην ὁποίαν που καὶ ὁ Πάνδαρος. ὡς οὕτως εἰωθὸς ὂν εὔχεσθαι τοὺς τοξεύοντας. ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν. τῇ ῥ' ὅγε ἤγουν ἐκεῖ δὴ οὗτος δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσης, ἢ μέσσην. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. τὸ, μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός. αὐτὰρ ὄρνις ἱστῷ ἐφ' ᾧ ῥηθέντι ἐφεζομένη, αὐχέν' ὑπεκρέμασε. σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν. ἤγουν ἡ δὲ τῶν πτερῶν πυκνότης ἐξέκλινεν. ὡς ἢ ἀραιωθεῖσα τῇ πτώσει, ἢ ψιλωθεῖσα τῇ βολῇ. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο. τοῦτο δὴ τὸ τοῖς ὠκυμόροις

ἐπιλε-

ἐπιλεγόμενον. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσε. μικρόν τι δηλαδὴ ἐπικαθεσθεῖσα διὰ τὸ τοῦ νηὸς ἱστῷ. εἶτα ἐν τῷ ἐκπετασθῆναι ἐκψύξασα καὶ καταπεσοῦσα. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε ὡς καὶ προεγράφη, θάμβησάν τε. μάλιστα μὲν δηλονότι, τὸ τοῦ Μηριόνου περισπερχὲς καὶ εὔστοχον. τάχα δὲ, καὶ τὸ τοῦ Τεύκρου δυστυχές, ἐφ' οἷς οὕτω παρ' ὀλίγον ἦλθε τοῦ τυχεῖν. καὶ τὴν τοῦ ὀϊστοῦ δὲ κατάπηξιν ἐγγὺς τοῦ Μηριόνου, καὶ ὡς ἡ ὄρνις μὴ ἐλθοῦσα πόῤῥω που φυγεῖν, καθῆκεν ἑαυτὴν αὖθις ὅθεν ἐξεπετάσθη. ἔχει δέ τι γραφικὸν εἰς θέαν, καὶ τὸ τοῦ αὐχένος ἀποκρέμασμα, καὶ ἡ τῶν πτερῶν χαλαρότης. ὁποίαν καὶ Πίνδαρος Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν Δία ἔπλασεν ἀετοῦ. Ἱστέον δὲ ὡς ἡ πρὸ ποδὸς τοῦ Μηριόνου κατάπηξις τοῦ βέλους, νοεῖν δίδωσιν ὅτι τμηθείσης τῆς μηρίνθου, ἐπάνω αὐτοῦ ἐπετάσθη ἡ πέλεια. καὶ οὕτω βληθείσης αὐτῆς, κατῆλθε τὸ βέλος ὡς ἐπὶ τὸν βαλόντα κατά τινα κάθετον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πολλῶν ἐκδόσεων Ὁμηρικῶν γενομένων ὡς καὶ προδεδήλωται, ἡ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις κατὰ τοὺς παλαιούς, δισὶ τόξοις χρωμένους ἐνταῦθα τοὺς ἀγωνισμένους ποιεῖ, μεταγράφουσα οὕτως. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης, ἐπέθηκ' ὀϊστὸν τόξῳ. ἐν γὰρ χερσὶν ἔχε πάλαι ὡς ἴθυνεν. Ἀντίμαχος δὲ οὕτω γράφει. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης, ἐξείρυσε Τεύκρου τόξον. χερσὶ δ' ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν. συντρέχων μὲν αὐτὸς τῷ Ὁμήρῳ, σαφέστερον δὲ μεταγράψας. ἑνὶ γὰρ τόξῳ ἠγωνίζοντο οἱ τοξόται, ὡς καὶ οἱ δισκευταὶ σόλῳ ἑνί. διὸ τοξεύσαντος Τεύκρου, ἁρπάζει τόξον ὁ Μηριόνης κατὰ σπουδήν, ὡς ἂν μὴ φύγῃ τὸ πτηνόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι φεύγων ὁ ποιητὴς παρήχησιν φλύαρον, οὐδαμοῦ τὸν Μηριόνην τῇ μηρίνθῳ παρέθετο, ἵνα μὴ δόξῃ παιγνίων εἶναι. ἴσως δ' ἄν τις οἰηθείη, ὡς διὰ τοῦτο καὶ τὸν Τεῦκρον ἁμαρτόντα μὲν πλάττει τῆς ὄρνιθος, τυχόντα δὲ τῆς μηρίνθου, ἵνα μὴ μεμνημένος ἐγγὺς Μηριόνου καὶ μηρίνθου, περιπέσοι ἄκρῳ ψυχρότητι. Τὸ δὲ ἐπικρατέως οὐ μόνον γενναιότητα δηλοῖ ῥωμαλέου ἀνδρός, ἀλλά τι καὶ ψεκτόν. ἀγροικίαν γὰρ ἀλαζονικήν. διὸ οὐδὲ εὔξατο Τεῦκρος ἀρνῶν ἑκατόμβην. ὃ καὶ σημείωσαι διὰ τὸ ἀκύρως λεχθῆναι κατὰ τό, νέκταρ ἐῳνοχόει. καί, ἵπποι ἐβουκολεῦντο. καί, ἐχειρονόμησε σκέλεσι. καί, ἐκέρασεν ἐν χρυσῷ δέπαϊ. μάλιστα δὲ κατὰ τό, ᾠῶν ἑκατόμβην. καὶ ὅσα τοιαῦτα προεσημειώθησαν. μόσχων μὲν γὰρ ἑκατόμβην ἐστὶν εἰπεῖν, ἀρνῶν δὲ οὐκ ἂν κυριολεκτικῶς. Τὸ δὲ οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι, ἀσαφῶς ἔχει καὶ διθυραμβικῶς, οἷα κατεπειγμένως φραθέν. καὶ τέως μὲν μετ' ὀλίγον διασαφεῖται τὸ ἄνακτι, ἐν τῷ, μέγηρε γὰρ Ἀπόλλων, ὡς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξοχικῶς ῥηθέντος ἄνακτος. ἐξῆς δὲ αὐτίκα, τὸ ὅλον περιφραστικῶς ἑρμηνεύεται νόημα ἐν τῷ. ἠπείλησεν Ἀπόλλωνι ἀρνῶν ἑκατόμβην, τουτέστιν ηὔξατο. ἀφ' οὗ καὶ ἀπειλή, ἡ μετά τινος ἀρᾶς ἐκφόβησις. γίνεται δὲ τὸ μὲν μεγαίρειν, ἀπὸ τοῦ μέγα καὶ τοῦ αἴρω. ὁ γὰρ μεγαίρων ἤτοι φθονῶν, τὸ μεγαλεῖον αἴρει πως τοῦ φθονουμένου. Τὸ δὲ ἀπειλεῖν, ἐπὶ μὲν εὐχῆς κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὰς πέλλας ἤτοι φιάλας αἷς ἔσπενδον. πλεονασμῷ τοῦ ι. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀργίλου, παρὰ τὸ ἀπὸ ἐλέους εἶναι ἢ ἀπὸ εἰλεῖν ἀφελειστικῶς τὸν ἐκφοβούμενον. Τὸ δὲ πρὸς οὐρανόν, ὅτε τὸ ὑψοῦ δηλοῖ, ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς εἰπών. ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων. ἤγουν ὑψοῦ ὑπὸ τὰ νέφη, ὅ ἐστιν ὑποκάτω τῶν νεφῶν. ᾧπερ ὅμοιον καὶ τό, ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσης ἤγουν ὑπὸ τὴν πτέρυγα. Ἐν δὲ τῷ, ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, φανερῶς τὸ πάλαι ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου ἔθετο. ταὐτὸν ὂν τῷ, πρότερον. Τὸ δὲ πτέρυγος ὁ δηλοῖ τὸ σαρκῶδες τῆς πτέρυγος, καὶ ταῦτα ὡς καὶ ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ παρεξήνεγκεν Ἀρίσταρχος, τῶν ἄλλων προπαροξυνόντων ὡς τό, ὄρτυγος. Τὸ ἀπεκρέμασεν, οὐκ ἔχει μεταληφθῆναι εἰς λέξιν κρείττονα.

Ὅτι ἥμονες, ἄνδρες οἵ ἐστιν ἀκοντισταί, ἀνέσταν. ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων Ἰδομενῆος, ὃν ἡ προσεχὴς νίκη τῆς τοξείας ἐπῆρεν. ὄγδοος δὲ καὶ τελευταῖος οὗτος ἀγών. ἐν ᾧ πρὸς Ἀχιλλέως τεθῆναι φησὶν εἰς ἀγῶνα, κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος, κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, ἤγουν ὡς προεγράφη, ἀπύρωτον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα ἤγουν ἀνθηρὸν ἢ ἀναθηματικὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προγέγραπται. Ἀχιλλεὺς δὲ κωλύει ἀγωνίσασθαι τὸν βασιλέα, εἰπών. Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον

Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων. καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν.
Ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος.
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων, κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ. ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλεις, κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως,
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

προβέ-

προβέβηκας ἁπάντων ἠδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἤμασιν ἔπλευ ἄριστος. ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων, κοίλας ἐπὶ νῆας ἔρχευ, τὸν λέβητα δηλαδὴ τόνδε, τὸν ὑποδεδειγμένον ἢ καὶ δεδομένον εὐθύς. ἀτὰρ δόρυ μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν ἤτοι δόσωμεν, εἰ σύγε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. κέλομαι γὰρ ἔγωγε. καὶ ὁ βασιλεὺς πείθεται. καὶ λαβὼν ὁ μηριόνης ἄεθλον, ταλθυβίῳ τῷ κήρυκι δίδωσιν, ἢ ὥς τι εἰς τὰς σκηνὰς καταθέσθαι, ἢ κατά τινας ὡς δῶρον αὐτὸν ἔχειν, μεγαλοψύχως καὶ βασιλικῶς. Καὶ ὅρα ὅτι τοῦ μὴ ἀχιλλέως εἰπόντος, ὄρνυσθε οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε. ἢ ἄνδρε δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν ἀγωνίσασθαι. ἢ ὅτι ἡμῖν ὅσας ἂν δρας τάδε ἄεθλα δεδεγμένα κεῖται ἀγῶνι. ἢ ὅτι ὃς βάλῃ τοιῶσδε, ἐκεῖνος οἴσεται τόδε. ἃ δὴ προέλεγε τῶν ἀγώνων ὁ ἀχιλλεύς. ὅμως ἀνέστησαν ἀγαμέμνων καὶ μηριόνης ἀγωνιούμενοι. καὶ τάχα μὲν κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἔφη τοιοῦτόν τι κἀνταῦθα ὁ ἀγωνοθέτης. ἴσως δὲ καὶ ἐπεὶ ὕστερος πάντων ἦν ὁ τῶν ἡμόνων ἀγών, οὐκ ἀναμένουσιν οἱ ἀθλεύσοντες κήρυγμα. καλῶς δέ φασιν ἀγῶνα τοιοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀγωνίζεται, ἔνθα οὐκ ἦν ἀνάγκη τῆς βασιλικῆς γυμνοῦσθαι στολῆς. ἠγωνίζοντο δὲ οἱ ἀκοντισταὶ καθὰ καὶ οἱ δισκευταί, τίς πλέον ἀκοντίσας ἥσει, ὅ ἐστι πέμψει, ἀφήσει. φησὶ γοῦν ὀδυσσεὺς παρὰ φαίαξι, δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ. θαρρεῖ δὲ τὸν ἀγῶνα ὁ βασιλεύς, ὡς πανταχοῦ ἀκοντιστὴς ὢν εὔστοχος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἀγῶνι, πολλοὺς καὶ ποικίλους ἐκένωσε λόγους ὁ ποιητής. τῷ δὲ τελευταίῳ ἐπεξῆλθε συντομώτατα. καὶ ὡς ἐκεῖ τε καὶ ὧδε, βασιλεὺς ἀγωνίζεται. ἀλλ' ὁ μὲν ἐκεῖ ἐπὶ τῷ δευτερείῳ ἵσταται. ὁ δ' ἐνταῦθα τὸ πρωτεῖον ἔχει ἀναμφήριστον. ὅτι δὲ οὐδ' ἀκλεὴς ὁ ὕστερος ἀγών, ὁ βασιλεὺς δείκνυσιν ὁ τοῦτον καθυποδύς. εἰ δὲ καὶ μὴ πολυτελὴς οὗτος κατὰ τὸ ἔπαθλον, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς φιλότιμος οὐ μὴν φιλοχρήματος ἦν καὶ ὡς ἀχιλλεὺς ὠνείδισέ που, φιλοκτέανος, διὸ οὐδ' ἀνέστη ἐπί τινι ἀέθλῳ ἑτέρου οὐ μεῖζον τὸ ἔπαθλον, ἀλλ' ἐν τῷ τελευταίῳ καὶ οὐδὲ ἄλλως πολυζήλῳ. τιμῶν οὕτω καὶ ἑαυτὸν ὡς οὐ φιλοχρήματα, καὶ τὸν κείμενον πάτροκλον. καὶ δι' αὐτοῦ, τὸν ἀχιλλέα. Ἐν δὲ τῷ, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας καὶ ἑξῆς, ὅρα πάλιν τὸν γὰρ σύνδεσμον προτεθέντα, οὗ ἀπόδοσις τὸ, ἀλλὰ σὺ μέν. ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ, σὺ μὲν δή. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐπεὶ ἴσμεν ὅσον ὑπερέχεις τῶν ἄλλων, σὺ μὲν δὴ τόδ' ἄεθλον ἔχε. πολλὴ δὲ τοῦ τοιούτου σχήματος χρῆσις καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. Τὸ δὲ προβέβηκας, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς προέχεις. διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται ἀσυνήθως μέν τοι, κυρίως δὲ προβεβηκέναι, ἐπὶ τῶν ἐν ὁδῷ ἢ δρόμῳ προβαινόντων. ἐξ αὐτοῦ δέ. καὶ ἡλικίᾳ καὶ ἁπλῶς χρόνῳ, προβεβηκέναι τις λέγεται. Ἧμα δὲ τὸ ἀκόντισμα, καὶ ἥμων ὁ ἀκοντιστής, παρὰ τὸ ἵημι ἥσω τὸ πέμψω. ὅθεν καὶ ὁ ἀφέτης καὶ ἡ ἀφετηρία. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν ἴδμεν ὅσον προβέβηκας ἁπάντων καὶ ὅσον δυνάμει ἔπλευ ἄριστος, ὑψηλῷ πρέπει ἀνδρί. εἰ δὲ καὶ νοήμων ἐκεῖνος, δύναται παρῳδηθέντος τοῦ, ἤμασι ῥηθῆναι δυνάμει τε καὶ νοήμασιν ἄριστος. Τὸ δὲ ἀτὰρ πόρωμεν τόδε εἰ σύγε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. κέλομαι γὰρ ἔγωγε, ἤθους ἐστὶν εἶδος φίλῳ ἐθέλοντος. Ἔνθα καὶ σημείωσαι τὸ κέλομαι ἁπλῶς λεχθὲν ἀντὶ τοῦ θέλων λέγω. οὐ γὰρ ἂν ὁ ἀχιλλεύς, δεσποτικῶς τῷ βασιλεῖ κελεύειν ἐρεῖ. μυριαχοῦ δὲ τὸ τοιοῦτον εὕρηται σημαινόμενον. ὡς δὲ τό, κατὰ μὲν ἔγχος κατὰ δὲ λέβητα θῆκε. καὶ τό, ἀνέσταν ἂν μὲν ἄρα ἀγαμέμνων, ἂν δ' ἄρα μηριόνης, ἀναφορικὸν κάλλος ἔχουσι, δῆλον. Δύναμιν δὲ κἀνταῦθα τὴν ἰσχὺν ὅ ἐστι ῥώμην ἔφη, καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε πάρεστιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ω. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΖΕΥΣ κηδόμενος ἕκτορος, θέτιν πρὸς ἀχιλλέα πέμπει, ὅπως ἀποδῷ τοῦ ἥρωος τὸ σῶμα. ἶριν δὲ πρὸς πρίαμον, ὅπως λύτρα κομίσας ἀχιλλεῖ, τὸν νεκρὸν τοῦ παιδὸς ἀπολάβοι. ὁ δὲ προπεμφθεὶς ὑπὸ ἑρμοῦ, καὶ κοιμίσας τοὺς ἑλληνικοὺς φύλακας, παραγίνεται πρὸς ἀχιλλέα. καὶ ἱκετεύσας αὐτόν, ἀπολαμβάνει τὸν υἱόν. καὶ ἀνακομίσας εἰς τὴν πόλιν, θάπτει. καὶ ἐπ' αὐτῷ δεῖπνον ἄγει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἐπιγραφὴ τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ἔμμετρος, αὕτη. ω, νέκυν Ἕκτορα πατρὶ λύτρων πόρεν ὠκὺς ἀχιλλεύς, κοινὴ δὲ, ἥδε. ἕκτορος λύτρα. Ἡ ἀκροστιχὶς τῶν πρώτων πέντε τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ἐπῶν, λεύκη. ὅπερ καί τι πάθος δηλοῖ σωματικὸν, καὶ εἰς φυτοῦ δὲ τέθειται ὄνομα. οὐκ ἐπιτηδεύθη δὲ τῷ ποιητῇ, ἀλλ' οὕτω παρατυχὸν τὸ τῆς ἀκροστιχίδος συνέπεσεν. ὁποῖα καὶ ἄλλα παραπίπτουσιν, εἰ καὶ μὴ τοιαῦτα ἦν. τινες γοῦν παλαιῶν ἀστείως περιεργαζόμενοι, ἐζήτουν στίχους εὑρέσθαι, ἐν οἷς ἢ τὰ τέλη καὶ αἱ ἀρχαὶ εἰς τὸ αὐτὸ φωνῆεν κατέληγον. οἷον, ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα. καὶ, εὗρε λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. ἢ ἐφ' ὧν στίχων ἀπὸ πρώτης καὶ ἐσχάτης συλλαβῆς δηλοῦται κύριον ὄνομα. οἷον. αἴας δ' ἐκ σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας. ἢ ὧν στίχων ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ πούς σκευόεις ἀπαρτίζει ὄνομα. οἷον. ὄλμος μὲν ἀναφαίνεται ἐν τῷ, ὀλλυμένων δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός. μῆλος δὲ ἐν τῷ, μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος. λύρη δὲ ἐν τῷ, λυγρὸς ἐὼν, μή πού τι καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ. οὕτω δὲ καί τινα ἐδώδιμα στίχοι φαίνουσιν ἐν ταῖς αὐτῶν ἀρχαῖς λήξεσι. κεῖται γοῦν ἄρτος μὲν, ἐν τῷ, ἀργυρόπεζα θέτις θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος. μῆλα δὲ ἐν τῷ, μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο μηδὲ μετάλλα. οἱ δὲ ταῦτα ἐνοπτευσάμενοι παρὰ τῷ ποιητῇ, εὑρόντες παρ' αὐτῷ καὶ ἄσιγμον ἔπος τὸ, πάντ' ἐθέλων δόμεναι καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιδοῦναι, ἀρχὴν ἐνδεδώκασιν εἰκαίου ζήλου καὶ πόνου τοῖς ὕστερον. λέγεται γοῦν καὶ πινδάρῳ ποιηθῆναι ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή. καὶ τῷ ἑρμιονεῖ δὲ λάσῳ, ἄσιγμος ὕμνος εἰς δήμητραν.

ΑΥΤΟ δ' ἀγών. λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν, δόρποιο μέδοντο
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος. οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ.
Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.
Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς,
Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. οὐδέ μιν ἠὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν.
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐν κλισίῃ παυέσκετο. τὸν δὲ δ' ἔασκεν
Ἐν κόνι, ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνηότα περ. περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.

Ὅτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἢ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ, λῦτο δ' ἀγών. λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι ἐσκίδναντ' ἰέναι. ἀγὼν δὲ καὶ νῦν, τὸ πλῆθος. παρὰ δὲ βοιωτοῖς ἀγὼν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ ἀγορά. ὅθεν καὶ ἀγορανόμος ὁ ἀγωνάρχης. καὶ παρ' αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀγὼν, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἢ ἀπὸ ἀγώνου ἡνιόχου φασὶ πέλοπος. ἢ παρὰ τὴν α στέρησιν καὶ τὴν γωνίαν, ἀγὼν, οἱονεὶ τόπος κυκλοτερὴς γωνίαν οὐκ ἔχων, καὶ διὰ τοῦτο εὐρύς. καὶ ὅμηρος γὰρ φθάσας, ἱερὸν κύκλον ἔφη τὴν ἀγοράν. καὶ σοφοκλῆς δέ που, κυκλόεν

τα θῶκον ἀγορᾶς εὐκλεῆ λέγει καὶ εὐριπίδης δὲ οὕτως οἶδεν ἐν τῷ, ἀγορᾶς χραίνων κύκλον. Ὅτι λύπην ἀχιλλέως ὑπογράφων τὴν ἐπὶ πατρόκλῳ δι' ἣν καὶ ἄσιτος καὶ ἄϋπνος ἦν, φησὶν ἃ καὶ ἐπὶ ἑτέρων ῥηθήσεται τινῶν παθόντων ὅμοια. ὡς οἱ μὲν ἄλλοι, δόρποιο μέδοντο ὕπνου τε γλυκεροῖο, ταρπήμεναι. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος. οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, ἅπερ καὶ ἐνταῦθα ὥς που καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἐκ παραλλήλου τὴν ἀνδρίαν δηλοῦσιν. ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. τῶν νῦν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ, ἐστρέφετο ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐπάγει. ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς, δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε, διὰ τὸ ἀγρυπνεῖν δηλαδὴ καὶ φροντίζειν. ὁποῖόν τι καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ λέγει ὁ ποιητὴς ἔνθα τῷ δούλῳ μελανθίῳ ἐμπαίζων τις, ἦγεν αὐτὸν μετέωρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν πανδαμάτορα τὸν ὕπνον ἔφη. σιμωνίδης δὲ σμικροπρεπῶς φασὶ δαμασίφωτα. δέει τοῦ μὴ καὶ τὸ θεῖον κοιμᾶσθαι. παραιτήσας τὴν ὁμηρικὴν ἀκρίβειαν. ὃς οὐ πάντας, ἀλλὰ πάντα δαμάζεσθαι ὕπνῳ φησὶ τὰ πεφυκότα ὑπνοῦν, ὡς οἷα τῶν τοιούτων πάντων ἰσχυροτέρῳ ἢ πάντων ἄνακτι. κατὰ τὸ, ὕπνε ἄναξ. δαμᾶν γὰρ καὶ δαμάζειν, τὸ ταπεινοῦν καὶ ὑποτάσσειν. ὅθεν καὶ δμῶες καὶ δμωΐδες, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι. τοῦτο δὲ, ἀπὸ κτηνῶν φασὶν ὑποζυγίων, ἃ δαμαζόμενα, εὐπειθέστερον ὕπεισι τὸν ζυγὸν καὶ ἡσυχαίτερον σφαδάζουσι. καὶ ἡ δάμαρ δὲ, ἐνθένδε κέκληται φασὶ, ἀνδρὶ συνεζευγμένη καὶ δεδαμασμένη. τοιαύτην δὲ ὑποβάλλει ἔννοιαν καὶ ὁ λαοδάμας, καὶ ὁ λαγέτας. ὃς δηλαδὴ δαμάζει καὶ ὑφ' ἑαυτῷ ἄγει λαὸν ὑπὸ ζυγῷ νώτῳ εὐλόφως φέροντα. καὶ οὕτω μὲν πανδαμάτωρ ὁ ὕπνος. εἰ δὲ καὶ λυσίπονος καὶ λυσιμελὴς ἐστὶν ὡς λύων μελεδήματα θυμοῦ, ἐῤῥέθη ἀλλαχοῦ. ὡς δὲ καὶ καμάτων λιμήν ἐστι, δηλοῖ ὁ καὶ τὴν ὑγείαν εἰπὼν τερπνοτάτην θεὸν βροτοῖς. καὶ τὴν σωφροσύνην, εὐσεβείης γείτονα. ἄλεξις δὲ σεμνύνων τὸν ὕπνον, βροτείων πόνων παυστῆρα καλεῖ, καὶ γρῖφον ἐπ' αὐτῷ τοιοῦτον προβάλλει. οὐ θνητὸς οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ σύγκρασιν ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει μήτ' ἐν θεοῖς ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαί τε ἀεὶ καινῶς φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν. ἀόρατος ὄψιν. γνώριμος δ' ἅπασιν ὢν ἀεί. ἔστι δὲ τοῦ τοιούτου γρίφου τὸ, ἀόρατος ὄψιν, ἐξ ὁμήρου. ὃς ἀόρατον διὰ τὸν ὕπνον πεποίηκε. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐρίων σφαῖρα. ὅθεν τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἐν συγκεφαλαιοῦν, τολυπεύειν λέγεται καὶ ἄλλως δὲ τολυπεύειν ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται, τὸ κατεργάζεσθαι. παρ' ὅσον καὶ ἡ τολύπη κατείργασται. τὸ δὲ λέγειν τολυπεύειν τὸ κακοπαθεῖν ὡς ἀπὸ τολύπης θανατηρᾶς βοτάνης, οὐχ ὁμηρικόν. τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐδὲ παθητικὴ παρ' αὐτῷ λέξις τὸ τολυπεύειν, οὔτ' ἐνταῦθα οὔτ' ἐν ὀδυσσείᾳ. ἐνεργητικῶς γοῦν εἴρηται τὸ, ὅσα τολύπευσεν. οὐκ ἐναντίον τὸ, καὶ πάθεν ἄλγεα. Τὸ δὲ πείρων, τοῖς κύμασι προσνεμητέον. τοῖς δέ γε πτολέμοις, ἐπιλογιστέον οἰκείαν τινὰ ἑτέραν μετοχήν. συνήθη δὲ τῇ ποιήσει καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁποῖον σὺν πολλοῖς ἄλλοις καὶ τὸ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες. πάμφιλος δέ φασι περισπᾷ τὸ πείρων, παράγων εἰς ὁμοιότητα τὸ, περόωσι καὶ τὸ, περάα μέγα λαῖτμα. ἀφ' ὧν φησὶν εἶναι καὶ τὸ πειρῶν. τὴν γοῦν τοῦ ι πρόσθεσιν, μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον. ἀρίσταρχος δὲ, βαρύνει ὡς τὸ, κείρων. ἐν ὀδυσσείᾳ γοῦν λέγεται πανυχίη πεῖρε κέλευθον. ὡς οὖν ἔκειρε κείρων, οὕτως ἔπειρε πείρων. διαιτῶσιν οὖν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν σὺν τῷ ι, βαρυνθήσεται. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ι, περισπασθήσεται. Τοῦ δὲ εἴβειν, καὶ ὄνομα παράγεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ εἴβιμος. Τὸ δὲ ἐπὶ πλευρὰς τε ὅ ἐστι κατὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ τὸ ὕπτιος καὶ πρηνὴς, εἰλεῖσθαι κύκλῳ δηλοῖ τὸν ἥρωα ἤγουν κατὰ μίαν συζυγίαν τὴν τῶν πλευρῶν, καὶ καθ' ἑτέραν τὴν τοῦ ὑπτίου καὶ πρηνοῦς. ὅπερ ἀμφὶς ὂν διὰ τὰ δύο συζυγοῦντα, χρήσιμόν ἐστιν εἰς τὸ ἀμφίαλος νῆσος. Τὸ δὲ ἀλύειν, ψιλοῦται ὡς ἡ συναλοιφὴ δηλοῖ τὸ, δινεύεσκ' ἀλύων. ἔστι δὲ ἀλύειν, τὸ ἀδημονεῖν καὶ τὸ οἷον ἐκλελύσθαι. ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνάπαλιν τίθεται. ἐν ἄλλοις δεδήλωται. καὶ μάλιστα ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. Τὸ δὲ ὑπὲρ ἅλα καὶ ἠϊόνας, οὐκ ἀναγκαίως μὲν κεῖται, ἀλλὰ πρὸς ἀναπλήρωσιν στίχου. ἔχει δὲ ὅμως ἀνθρωπίνως. οὐ γὰρ ἐφιλοτιμεῖτο τὴν τῆς ἠοῦς θέαν ὁ ἀχιλλεὺς, ἀλλ' ἔβλεπεν ἄλλως αὐτὴν ὅτε πρῶτον τὸ ναύσταθμον περιέλαμψεν. Ὅρα δὲ ὅπως μετὰ τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα μέλλων ὁ ποιητὴς περιαγαγεῖν τὸν λόγον εἰς τὰ κατὰ τὸν ἕκτορα, εὐτάκτως ἐκ τῶν ὧδε πρόεισιν. ἄχθεται γὰρ ἀναμνησθεὶς τοῦ πατρόκλου. καὶ χολοῦται κατὰ τοῦ ἕκτορος ὡς εἰκός. καὶ εὐθὺς δήσας, ἕλκει ἀεικῶς. καὶ οἱ μάκαρες εἰσορῶντες ἐλεοῦσιν ἀναγκαίως καὶ πρῶτα μὲν, βουλεύονται κλαπῆναι τὸν νεκρὸν ὑπὸ ἑρμοῦ. καὶ κινοῦνται εἰς τοῦτο λόγοι καλοὶ καὶ ὁμήρῳ πρέποντες. καὶ ἐπέχεται μὲν ἡ κλοπή. γίνεται δὲ ἄλλως τὸ πιθανὸν, διὰ τῆς μητρὸς μὲν θέτιδος ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ. διὰ δὲ τῆς ἴριδος ἐπὶ τῷ πριάμῳ, καὶ αὐτὸς μὲν θαῤῥεῖ τὴν λιτήν. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς πραΰνεται καὶ κατακάμπτεται. καὶ οὕτω τῇ τοῦ ἕκτορος λύσει καὶ ταφῇ, συγκαταπαύεται καὶ ἡ ἰλιάς. οὐκ ἀνεχομένη ἐμπεσεῖν καὶ εἰς ἀφήγησιν καὶ διατριβὴν τοῦ κατὰ τὸν φίλον ἀχιλλέα θανάτου. καὶ ἐπικλαῦσαι πεσόντι οὗ χάριν ζῶντος, τοσαῦτα ἐχόρευσεν. Ὅτι ἀχιλλεὺς ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. ἕκτορα ἕλκεσθαι καὶ νῦν δησάσκετο δίφρου ὄπισθε. τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα πα-

τρόκλου, αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο. τὸν δὲ δ' ἔασκεν ἐν κόνι, ἐκτανύσας προπρηνέα, ἐν οἵῳ δηλαδὴ σχήματι καὶ πρὸ τούτων αὐτὸν ἐτάνυσεν. ἵνα δηλαδὴ μὴ βλέποιτο ἡλίῳ τὸ αὐτοῦ πρόσωπον. ἢ καὶ πρὸς ὁμοιότητα τῶν κατὰ γῆς τεινομένων, ὥς τε τὰ ὀπίσω κολάζεσθαι. καὶ ἵνα δὲ ἀποδρύπτοιτο τὰ κατ' ὄψιν. ὅτι δὲ ἀπηνὲς τὸ ἔργον, ἐπισημαίνεται καὶ ὁ ποιητὴς εἰπὼν ὅτι ἐφ' οἷς ἕκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίνων ἀχιλλεύς, ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν καὶ ἅρματος ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη καὶ ἵππων ὑπ' αὐτὸ ζευχθέντων. προϊὼν δὲ σιγᾷ μὲν τὸ ἅρμα, λέγει δὲ ὅτι ἀχιλλεὺς ἕκτορα δῖον ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμα ἑτάρου ἕλκει. ὁσημέραι δὲ τοῦτο ἐποίει. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, ἐπὶ δυώδεκα ἡμέραις. ὃ καὶ ποιεῖ τὴν παραδοξίαν τοῦ μὴ σαπῆναι τὸν ἕκτορα. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς τοῦτο εἰς θεῖόν τι ἀνάγων, ἀπόλλωνι ἐνταῦθα τὸ αἴτιον ἀνατίθησιν, εἰπών. τοῖο δ' ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, ἤγουν ἀπεῖχε. πόῤῥω εἶχε τοῦ χροός. ἐκώλυε. φῶτ' ἐλεαίρων καὶ τεθνηότα περ. περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ὡς καὶ προγέγραπται. Καὶ ὅρα καὶ ἀπόλλωνος ταύτην αἰγίδα. θείαν μὲν οὖσαν, σκέπουσαν δὲ τὸν θεοῖς ὡς ὁ μῦθος φησὶ φίλτατον ἕκτορα διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν θυσιῶν, ἃς ἐκεῖνοι γέρας ἔλαχον. ἄλλως γάρ τοι, οὐκ εὐκάθαρτον τοῦ νεκροῦ ταύτην περίβλημα γίνεσθαι. νοεῖται δὲ νῦν αἰγὶς ἀπόλλωνος, ἡ σκιὰ καὶ τὸ νέφος. ὃ καὶ πρὸ ὀλίγου περὶ τὸν κείμενον ἀπόλλων ἔστησεν ὡς ἂν ἀνίκμος διαμένῃ. κωλύσει δὲ οὐδὲν εἰς ἔννοιαν νέφους τὸ τῆς αἰγίδος χρύσεον, εἴγε καὶ νέφη πολλάκις τῷ χρυσῷ παρονομάζονται, ὥς που ἐδήλωσεν ὅμηρος. τὴν δὲ ἀεικίαν ὅ ἐστιν αἰκίαν ἑρμηνεύων ὅμηρος, ἐπάγει. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, ἤγουν ἵνα μὴ αἰκίζηται τὸν νεκρόν. ὡς ταυτὸν ὂν ἀεικίαν καὶ δρύψιν εἰπεῖν. καὶ ἀεικίζεσθαι καὶ δρύπτεσθαι. διφορεῖται δὲ κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἡ παραλήγουσα τῆς ἀεικείας. οὐ μόνον γὰρ διὰ τοῦ ι γράφεται τῷ λόγῳ τῆς αἰκίας, ἀλλὰ καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀεικής. ὅθεν ἀείκεια, ὡς ἐπιεικὴς ἐπιείκεια. δῆλον δ' ὅτι ὡς ἀπὸ τοῦ ἀείρω καὶ φαείνω, τὸ αἴρω καὶ φαίνω γίνεται, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀεικίζω καὶ τῆς ἀεικίας, τὸ αἰκίζω καὶ ἡ αἰκία.

Τὸ δὲ καὶ τεθνηότα περ, ἐπεσημήνατο εἰς δεῖξιν τοῦ καὶ ἐπὶ νεκρῶν κυριολεκτεῖσθαι τὸ ἐλεεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ σώζειν καθὰ δηλοῖ μετ' ὀλίγα τό, νέκυν σαῶσαι. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ τεθνηότα, συνέστειλε καὶ νῦν κοινῶς τὴν παραλήγουσαν τῷ συνήθει λόγῳ τῶν μετοχῶν. τὸ γάρ τοι ἐκτεταμένον, ἰωνικόν ἐστιν, ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ μενεαίνειν οὐκ ἐπὶ προθυμίας ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπὶ θυμοῦ. φησὶ γάρ. ὡς ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν ἀχιλλεὺς μενεαίνων.

Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες.
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν. οὐδέ ποθ' ἥρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ.
Ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο ἴλιος ἱρὴ
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
Ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο.
Τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα φοῖβος Ἀπόλλων.

Ὅτι ἐνδεικνύμενος ὅμηρος δυνατῶς ἔχειν ὥσπερ λύσασθαι δώρων τὸν ἕκτορα, οὕτω καὶ διὰ κλοπῆς ὑφελέσθαι, πλάττει τοὺς μάκαρας ἐλεαίροντας αἰκιζόμενον ἕκτορα, καὶ ὀτρύνοντας τὸν ἑρμῆν εἰς κλοπήν. κλέψαι γάρ φησιν ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἤρεσκεν, τρισὶ δέ τισιν οὔ. διὸ κεκώλυτο ἡ κλοπή. φησὶ γάρ. ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν. οὐδέ ποθ' ἥρῃ, οὐδὲ ποσειδῶνι, οὐδὲ ἀθηνᾷ, ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο ἴλιος ἱρὴ καὶ πρίαμος καὶ λαός, ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης. ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ καὶ ἑξῆς. πλάττει δὲ τὴν ῥηθεῖσαν κωλύμην ὁ ποιητής, δι' ὃ τὴν μὲν κλοπὴν οὐ πάνυ πιθανῶς ἔχειν ἂν πλασθῆναι, τὴν δὲ λύτρωσιν, καὶ εὐπλαστοτέραν ἔσεσθαι, καὶ πρὸς τιμῆς δὲ τῷ ἀχιλλεῖ. καὶ ἔτι γλυκυτέραν διὰ τὸ τῆς ποιητικῆς ἐνταῦθα ῥητορείας πολυειδὲς ὡς φανήσεται. δῆλον δὲ ὅτι κλοπῆς ἐπεστάτει ἑρμῆς. ὃς καὶ βρέφος ἔτι ὤν, λουομένων τῆς τε μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν, τὰς ἐσθῆτας ὑφείλετο. καὶ γέλωτα ποιήσας, ἀπέδωκεν. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τὰς ἀπόλλωνος ἔκλεψε βοῦς. ἀνθ' ὧν καὶ τὴν χέλυν, ὅ ἐστι τὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης γινομένην κατ' ἀρχὰς λύραν, ἀντέδωκεν. ἐπιστατεῖ δὲ κλοπῆς ὥσπερ καὶ λόγου καὶ κερδῶν, καὶ ἀστὴρ ἑρμῆς κατὰ τοὺς οὐρανογνώμονας. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον καὶ ἑξῆς τοὺς πέντε στίχους, ἀθετοῦσιν οἱ παλαιοί. διά τε ἄλλα, καὶ ὅτι ἀπρεπὲς τοὺς ἀμφὶ τὴν ἀθηνᾶν, θυμὸν ἔχειν τὸν αὐτὸν τῷ ἀχιλλεῖ. καὶ ὅτι θεοῖς οὐ πρέπον τὸ κλέπτειν. Εὔσκοπος δὲ ἑρμῆς, μυθικῶς μὲν, ὁ δεξιὸς σκοπεῦσαι, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ἀγαθοῦ ἀγγέλου ἔργον ἐστίν. ἀλληγορικῶς δὲ, ὁ πάντα κατὰ σκοπὸν ποιῶν. οὐδεμία γὰρ λογικὴ μέθοδος ἄλλως προβάλλεται εἰ μὴ πρός τινα βάλῃ σκοπόν. ὃς δὴ σκοπὸς, παντὸς ἔργου πρόκειται. ὁ δὲ τοιοῦτος εὔσκοπος ἑρμῆς ἤγουν λόγος εἰ καὶ βρέφος ἔτι ὤν, ἀμε-

θόδως καὶ οὐδὲ εὐσκόπως ἔκλεπτον ὡς εἴρηται, ἀλλὰ πελφωθεὶς καὶ τοῦ εὖ γενόμενος, κατὰ σπουδὴν κλέπτοι ἄν, ἤγουν ἐπὶ καλῷ. οὕτω δὲ καὶ δολιεύσηται. καθότι κλέπτης ὁ αὐτὸς ὑπόκειται καὶ δόλιος. καλῶς ἄρα ἑρμοῦ λέγεται κατάγεσθαι καὶ ὀδυσσεύς, ὁ καὶ δόλων ἄδ' καθ' ὅμηρον, καὶ κλέπτειν δὲ εὖ εἰδὼς ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν αὐτοῦ. Ὅτι ἐνταῦθα ὅμηρος μέμνηται τῆς ἀλλαχοῦ ῥηθείσης τοῦ πάριδος κρίσεως, εἰπών. ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο. τὴν δ' ᾔνεσεν ἤγουν ἐπῄνεσεν ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν. σεμνῶς κἀνταῦθα φράσας τῇ τε σιωπῇ τῶν θείων προσώπων, καὶ τὸ τῆς διηγήσεως ἀπλατεῖ καί πως καὶ μυστικῷ διὰ τὸ ἀσαφὲς τοῦ νείκεσσε καὶ τῶν λοιπῶν. Καὶ ὅρα ὅπως τὴν τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου αἰτιωτάτην πρᾶξιν, τὸ τέλος τῆς ἰλιάδος ἐταμιεύσατο. ἐπὶ τοσοῦτον ἀναρτήσας τὸν ἀκροατήν. τινὲς δὲ ἀθετοῦσι καὶ τοῦτον τὸν τόπον. εἰ γὰρ ᾔδει φασὶ τὴν περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν ὁ ποιητής, πολλαχοῦ ἂν ἐμνήσθη αὐτῆς. καὶ μὴν ἔστι πρὸς τοῦτο εἰπεῖν, ὅτι πολλῶν καὶ ἄλλων ἅπαξ ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη, ἅπερ οὐκ ἠθέτηνται. ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὴν τῆς μαχλοσύνης λέξιν, ἀθετεῖ τὸν στίχον. νεωτέρων γὰρ ἡ λέξις, καὶ ἡσίοδος. ἐκείνου πρώτου χρησαμένου αὐτῇ ἐπὶ τῶν προίτου θυγατέρων. καὶ ἔτι μαχλοσύνη φησί, κοινῶς ἐστὶν ἡ ἐν γυναιξὶ μανία. ἐπὶ ἀνδρῶν δὲ οὐ τίθεται. δέδωκε δὲ ἀφροδίτη τῷ πάριδι, οὐ ταύτην, ἀλλὰ τὴν καλλίστην ἑλένην. διὸ τινὲς γράφουσιν οὕτως, τὴν δὲ ᾔνεσεν ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε. καὶ ἄλλως δὲ φασίν, ἀθετοῦνται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὥσπερ οἱ ἄνω αὐτῶν πέντε στίχοι, οὕτως καὶ οἱ ῥηθέντες δύο. νεωτέρων τε γὰρ λέξις ἡ μαχλοσύνη. καὶ οὐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται. οὕτω δὲ καὶ δύο ἀνωτέρω ἠθέτηντο ἐν τῷ περὶ αἰγίδος λόγῳ. νέφει τε γάρ φασι σκέπεταί τις κυανέῳ, καὶ ἡ αἰγὶς δὲ οὐκ ἔστιν ἀπόλλωνος. ὡς δὲ ἀντιλέγεται ἡ τοιαύτη ἀθέτησις, δῆλον τοῖς εὐφυῶς ἐπιβάλλουσιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν νείκεσσεν, ἀντὶ τοῦ, κατεδίκασε φιλονείκως καὶ ὀνειδιστικῶς. εἰκὸς γὰρ τὸν χαρισάμενον τῇ ἀφροδίτῃ, φιλόνεικον ἐξενεχθῆναι ταῖς ἀντιδίκοις. μέσσαυλον δέ, ποιμενικὴ κατοικία, ἤτοι ἔπαυλις. ἀγροτικὸς σταθμός. πολλαχοῦ δὲ ἡ λέξις κεῖται, παραγομένη ἐκ τῆς αὐλῆς, ἥτις ἐκ τοῦ ἄω τὸ πνέω ἐπενθέσει τοῦ υ, γίνεται. ὅθεν καὶ ὁ αὐλὸς καὶ ὁ αὐλών. ἀπὸ δὲ τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ αὔλιον ὑποκοριστικῶς, ἢ κατὰ παραγωγὴν ὡς τὸ ἴχνιον. καὶ ἡ αὔλειος θύρα. καὶ ἐπαύλια, τὰ μετὰ τὸν γάμον. ὡς δηλοῖ καὶ παυσανίας ἐν οἷς λέγει ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται. καὶ ἐπαύλια, τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα, παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς φερόμενα τοῖς νυμφίοις ἐν σχήματι πομπῆς. παῖς γάρ φησιν ἡγεῖτο, χλανίδα λευκὴν ἔχων, καὶ λαμπάδα καιομένην. ἔπειτα παῖς ἑτέρα κανηφόρος. εἶτα λοιπαί, φέρουσαι ληκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας. ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μύρα, νίτρα. ἐνίοτε φησὶ καὶ τὴν προῖκα.

Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ δηλήμονες, οὔ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων.
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ἥτ' ἀλόχῳ ἰδέειν. καὶ μητέρι. καὶ τέκεϊ ᾧ.
Καὶ πατέρι Πριάμῳ. λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι. λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν
Ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσιν,
Ὣς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν.
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος, μεθέηκε.
Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπτων. περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει. οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον,

Ὅτι τό, σχέτλιοί ἐστε δηλήμονες, ἀπόλλωνός μέν ἐστι λόγος πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν δία. φαύλως δὲ ἀνδράσιν ἐπερρηθήσεται, ἐκ τούτου δὲ παρῳδήσας, ἐν ὀδυσσείᾳ φησί. σχέτλιοί ἐστε θεοὶ ζηλήμονες.

Ὅτι σχῆμα γοργὸν κατὰ κόμμα, τό, οὐκ ἔτλητε νέκυν σαῶσαι, ἀλόχῳ τε ἰδέειν, καὶ μητέρι. καὶ τέκεϊ ᾧ. καὶ πατέρι πριάμῳ. λαοῖσί τε. κεῖται καὶ αὐτά, ἐν οἷς ἀπόλλων ὀνειδίζει θεοῖς ὡς τοσαῦτα τοῦ ἕκτορος αὐτοῖς θύοντος ὅτε ζῶν ἦν, ὑμεῖς φησὶν οὐκ ἔτλητε οὐδὲ νεκρὸν αὐτὸν περισώσασθαι τοῖς ἑαυτοῦ, χάριν ταφῆς. ἀλλὰ ἀλοῷ φησὶν ἀχιλλεῖ ἐπαρήγετε. καὶ ἑξῆς ὡς εὐθὺς γραφήσεται. Καὶ ὅρα τὸ οὐκ ἔτλητε. δηλοῦν, ὡς ἔχρην τλῆναι. καλῶς ἄρα σχέτλιοι προσεχῶς ἐρρέθησαν οἱ τοιοῦτοι. ὡς χρεὼν ὂν σχέσθαι αὐτοὺς καὶ τλῆναι κα-

Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

θὰ εἴρηται. ὁ δὲ τοῦ ἀχιλλέως ἐνταῦθα ψόγος ἀπὸ ἀπόλλωνος, δίγλωσσον καὶ αὐτὸς τὸν ποιητὴν παρίστησι. περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ διὰ τοῦ διὸς ἀπεναντίας τοῖς ἄρτι, ὡς οὔτε ἄφρων ὁ ἀχιλλεύς, οὔτε ἄσκοπος, οὔτε ἀλιτήμων. ἀνεκτὸν δέ, ὀλοὸν ἀχιλλέα λέγεσθαι πρὸς τοῦ ἐχθροῦ, ὃ καὶ τοῦ διός ποτε καταλέγεται ἐν τῷ, θεῶν ὀλοώτερος. κεφάλαιον δὲ τοῦ ψόγου ἐνταῦθα τό, ἀπηνῆ τὸν ἀχιλλέα εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς καὶ τὰ ἑξῆς δείξει. Ὅτι τοῖς ἀγαπῶσιν ἀπηνῆ ἄνδρα ὁποῖος ἐνταῦθα λέγεται, ἐρεῖ τις βραχὺ παρῳδήσας τό, ἀλλὰ ὀλοῷ ἀνδρὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν. ᾧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι. λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν, ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, εἶσιν ἐπὶ μῆλα βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσιν. ὣς ὁ δεῖνα ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν. ἀπόλλων δὲ ταῦτα φησίν, αἰτιώμενος ὅτι τὸν ἀχιλλέα ἐφ' οἷς ἀπηνῶς ἔχει ἐφ' ἕκτορι, οὔτε ἔλεος ὕπεισιν οὔτε αἰδώς. ὧν καὶ θάτερον, καταπαύει οἶδεν ἄμετρον ὀργήν. νόημα δὲ γναμπτόν, τὴν ἐπιείκειαν λέγει καὶ τὸ ἐκ μεταμέλου στρεπτόν, κατὰ τό, στρεπταὶ δέ τοι φρένες ἐσθλῶν. καὶ κατὰ τό, ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας ἥρη. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα μετοχὴ ἀντὶ ὁριστικοῦ ῥήματος κεῖται. τὸ γὰρ ἐπεὶ εἴξας θυμῷ, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐπειδὰν εἴξῃ. τοιοῦτον δὲ ἦν σὺν ἄλλοις καὶ τό, μήκων, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βεβριθομένη, ἀντὶ τοῦ βρίθεται. ἔστι δὲ καὶ ὧδε ὑποτακτικοῦ ῥήματος ἔλλειψις ὡς καὶ ἐκεῖ. τὸ γοῦν ἐπεὶ θυμῷ εἴξας, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐπειδὰν θυμῷ εἴξας εἴη. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, θυμωθείη. εἰ δ' ἴσως γράφεταί που, ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἑξῆς, τότε δὴ ἀπράγμων ἐστὶν ἡ φράσις. λέγει γάρ, ὅτι ὃς ἤγουν ὁ λέων ἐπὶ σθένει καὶ θυμῷ πεποιθώς, εἶσιν ἐπὶ μῆλα. ὃ καὶ νῦν ἁπλῶς δηλοῖ τὰ βοσκήματα. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα ἔπαινον ἀχιλλέως συναναμεμιγμένον οἷς πρὸς ἀπόλλωνος ἐσκώπτει. τὸ γὰρ μεγάλῃ βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ, ἀνδρίαν τῷ ἥρωι καὶ θαῤῥαλεότητα ἐπιμαρτύρεται. ἀστεῖον δὲ ἐνταῦθα τὸ εἴξας. εἴκειν γὰρ δοκεῖ ἀχιλλεὺς τῇ μεγάλῃ βίᾳ καὶ τῇ ἀγηνορίᾳ, ὅσα καὶ δεσπόταις ἐγκελευομένοις αὐτῷ. τὸ δὲ ἵνα δαῖτα λάβῃσι, σκώπτει εἰς ἀχιλλέα, ὃς καὶ μετὰ τὴν ἄνεσιν τοῦ σκοποῦ καὶ τὴν ἐφετὴν ἄγραν, ἔτι ἐκθηριούμενος. Τὸ δὲ περὶ τῆς αἰδοῦς γνωμικὸν διοῦ δηλοῦται ὡς ἡ αἰδὼς διπλῆ ἐστιν. ἡ μὲν μέγα βλάπτουσα. ἡ δὲ ὠφελοῦσα, καὶ παρ' ἡσιόδῳ κεῖται. καὶ εὐριπίδης δὲ οὕτω δοξάζει. γνωμολογεῖ δὲ οὕτω καὶ ἡ ὀδύσσεια. Ὅτι παραμυθητικόν ποτε πένθους τό, μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον, ἄλλον ὀλέσαι ἢ καὶ κασίγνητον ὁμογάστριον ἠὲ καὶ υἱόν, ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος, μεθέηκε. τουτέστιν ἠμέλησε. τλητὸν γοῦν μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισι, τοῦτο δέ, γνωμικῶς εἴρηται. διὰ τὸ ἐν ἀνθρώποις τλησίπονον. ὑφ' οὗ καὶ ὁ τοῦ γόου κόρος ταχὺ γίνεται. ὡς καὶ αὐτὸ λέγει που ὁ ποιητής. δείκνυται δὲ τλητὸς ὁ τοῦ ἀνθρώπου θυμός, ἐν ἄλλοις ὅπου γνωματεύει ὁ ποιητής, πολλάκις δυστυχοῦντα τὸν ἄνθρωπον, ἀποφάσκειν μὴ ἂν ὑπομεῖναι τοῦ λοιποῦ δυσπραγίαν, φέροντα δὲ ὅμως εἶπου καὶ εἰσαῦθις κακόν τι καταράξει εἰς αὐτόν. διὸ καὶ ὀϊζυρότατον ἀποφαίνεται τὸ κατ' ἄνθρωπον γένος, ὅτι καὶ τλημονέστατον. Ἱστέον δὲ ὅτι τό, μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον καὶ ἑξῆς, ὀνειδιστικῶς ὁ ἀπόλλων φησὶ κατὰ προσώπου διαφοράν, περὶ ἀχιλλέως. λέγων ὡς οἱ μὲν ἄλλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ τῶν γνησιωτάτων μεθίενταί ποτε τοῦ ἐπὶ τεθνεῶσιν αὐτοῖς ὀδύρεσθαι. ἀχιλλεὺς δὲ οὐ τοιοῦτος ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ, ἀλλὰ τὸν τοῦ ἕκτορος νεκρόν, χάριν ἐκείνου ἀπηνῶς ἀεὶ αἰκίζεται, ἵππων ἐξάπτων ὥς που καὶ ἀλλαχοῦ προείρηται, καὶ περὶ τὸ ἐκείνου σῆμα ἕλκων. Τὸ δὲ ὁμογάστριον, οὐ μάτην πρόσκειται ἀλλ' ἢ πρὸς σαφήνειαν, ἔφθη γάρ που κασιγνήτους καὶ τοὺς αὐτανεψιοὺς εἰπεῖν. ἢ μᾶλλον ὅτι οὗτοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, ἐνδιάθετοί εἰσι τοῖς ἀδελφοῖς. τούτους μὲν γάρ, ἴσασιν ἀδελφοὺς ὄντας. τοὺς δὲ μόνους ὁμοπατρίους, οἴονται. ὅθεν καὶ λυκάων εἶπεν οὐχ ὁμογάστριος εἶναι τῷ ἕκτορι, διὸ μὴ δὲ πάνυ φιλεῖσθαι. καὶ ἑλένη δέ, φιλίας ἀδελφικῆς ἐπίτασιν ἐμφαίνει ἐν τῷ. οὕς μοι μία γείνατο μήτηρ. Ὅτι ἀπειλὴ μεγιστάνων πρός τινα ἥττονα μὴ εἴκοντα, τό, οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον οὐδ' ἔτ' ἄμεινον, μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς. ἀπόλλωνος δὲ καὶ ταῦτα κατὰ ἀχιλλέως, ἐφ' οἷς οὐκ ἐλεεῖ ἐκεῖνος αἰκιζόμενος τὸν ἕκτορα. Ὅρα δὲ τὸ νεμεσσηθῶμεν, παθητικῶς τε προφερόμενον, καὶ ἐνεργητικῶς δὲ πολλαχοῦ. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν, ἐπάγει ὁ φοῖβος καὶ τό, κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων, ὃ δὴ οὐκ ἐπὶ νεκρικῆς μόνον ὕβρεως, ἀλλά ποτε καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως δυστυχῶς καταβεβλημένων παροιμιακῶς λέγεται. κωφὴν δὲ γῆν ἁπλῶς φησιν, ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητον, διὰ τὸ καὶ ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γαιῶδες. τὸ δέ γε σῶμα τοῦ ζῶντος, γαῖα μέν, οὐ κωφὴ δέ. σεμνότερον δὲ ὁ ποιητὴς ἐμπεδοκλέος εἶπεν. ἐκεῖνος γάρ, νέκυες φησὶ κοπρίων ἐκβλητότεροι.

Τὸν δὲ χολωσαμένη, προσέφη λευκώλενος ἥρη.
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος ἀργυρότοξε,

Ὅτι φορτικός τις τοξότης τυχὸν ἢ ἄλλως ἑκηβόλος μεσιτεύων ἰσότητα τιμῆς τοῖς μὴ ἐπίσης ἀρίστοις, ἀκούσοι ἂν

περὶ

Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν, θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς, ὅ ἐστι θεᾶς γόνος. τὴν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλεῖ. ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι.
Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου. ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε.

πόθεν τὸ, εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἤγουν σὸν ἔπος ἀργυρότοξε, εἰ δὴ ὁμοίαν τῷ δεῖνι καὶ δεῖνι θήσετε τιμήν. ὁ μὲν γὰρ τοιός δε. ὁ δὲ τοιός δε. Ἥρα δὲ ταῦτα φησὶ τῷ Ἀπόλλωνι, ὑπερτιθεῖσα τὸν ἐκ θεᾶς Ἀχιλλέα, Ἕκτορος. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οὕτω μετὰ τὸ ἀργυρότοξε.

εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. Ἕκτωρ μὲν, θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς, ἐστὶ θεᾶς γόνος, τὴν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ. ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι. πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ' αἰὲν ἄπιστε. οὐ ἀπόδειξις, καὶ τὸ μυθικῶς προϊστορηθέν. ὅτι δηλαδὴ μετὰ Ποσειδῶνος συνθητεύσας τῷ Λαομέδοντι, καὶ μισθὸν ὀφείλων τὸν ἐξ ἐκείνου καθὰ καὶ ὁ Ποσειδῶν διάσκεται, ὅμως ἑταιρισάμενος αὐτόν, ἐπικουρεῖ τῷ ἅρπαγι καὶ κακῷ παιδὶ βοηθῶν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν μὲν κατὰ πράξεις ἐγκωμίων, ἄλις ἤδη ἔχει ὁ Ἀχιλλεὺς παρὰ τῷ φίλῳ ποιητῇ. τὰ δὲ νῦν λεχθέντα, τοῦ κατὰ πράγματος ἐγκωμιαστικοῦ κεφαλαίου ἔχεται, περὶ ὧν πολλαχοῦ μὲν δεδήλωται ἰσοεικώτερον. ἐνταῦθα δὲ σεμνότερον διὰ τὸ ἀπὸ θείου προσώπου τὰ λεγόμενα φράζεσθαι. εἰ δὲ καὶ πρὸ τούτων συγκρίσεις τοιαῦταί τινες ἦσαν, ἀλλ' αὕτη οὐχ ὁμοία ἐστὶ ἐκείναις. οὐδὲ ἀνδρείαν παραβάλλουσα, ἀλλὰ μόνην εὐγένειαν. τὸ δὲ ὁμὴν ὅ ἐστιν ὁμοίαν, εἴρηται καὶ οὐδέτερον οὐ πρὸ πολλῶν ἐν τῷ, ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνῃ. ἐξ ὧν ἐπίρρημα μεσότητος, τὸ ὁμῶς ἤγουν ὁμοίως. Τὸ δὲ Ἕκτωρ μὲν θνητός, τὴν ἂν τέλειον μετὰ συνδέσμου λεχθέν. ἤγουν, Ἕκτωρ μὲν γὰρ θνητός. εἴρηται δὲ ὅμως ἀσυνδέτως, οἷα τῆς Ἥρας θυμῷ ἐγκοπτομένης τοῦ λαλεῖν ἐντελῶς. Τὸ δὲ γυναῖκα μαζόν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον κτητικοῦ ὀνόματος. ἀττικοὶ γὰρ καὶ δωριεῖς, τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ἤγουν Ἑλλήνων στρατὸν, τὸν ἑλληνικόν. ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινον. Ἑλλάδα διάλεκτον. δοῦλον γένος. σκύθην οἶμον. ἔνιοι δὲ τῶν κριτικῶν, κατὰ συνωνυμίαν νοοῦσι: μεταλαμβάνοντες καὶ ταυτὸν εἶναι λέγοντες γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον θνητόν. ὡς λέγειν, ὅτι θνητὸν Ἕκτωρ ἐθήλασε μαζόν. ἄλλως μέν τοι ἁπλούστερον ὁμηρικὸν τὸ σχῆμα. ἢ τῆς μιᾶς αἰτιατικῆς ἤτοι τοῦ ὅλου, νοουμένης ἀντὶ γενικῆς. ἤγουν γυναικὸς μαζόν, ἢ σιωπουμένης προθέσεως. ἵνα λέγῃ ὅτι γυναῖκα ἐθήλασε κατὰ τὸν μαζόν. ἢ τῷ ὅλῳ ἐπαγομένου τοῦ μέρους διὰ σαφήνειαν. ἤγουν, γυναῖκα ἐθήλασεν, ἤγουν μαζόν. οἱ μέν τοι στωϊκοὶ τοῦ περιλογεῖν ἀφέμενοι, σόλοι κατὰ τοιαῦτα φασίν. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἔννοιαι κεῖνται συχναὶ κομματικαὶ κατὰ ὀργὴν καὶ αὗται Ἥρας, ἃς ὁ θέλων ἀναλέξεται εἰς μίμησιν. Θρέψε δὲ τὴν Θέτιν ἡ Ἥρα λέγει, μυθικῶς μὲν, χάριν σεμνότητος κατά τι ἔθος βιωτικόν. κατὰ ἀλληγορίαν δὲ, ὡς τῆς Θέτιδος καὶ εἰς ἀτμίδα νοουμένης, ἥτις κουφιζομένη πρὸς ἀέρα, τρέφεται ὅ ἐστι πήγνυται καὶ πυκνοῦται, καὶ οὕτω συνίσταται. ὅτι δὲ τὸ τρέφεσθαι καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου νοεῖται, δῆλον ἐξ οὗ καὶ τρόφι κῦμα εἴρηται. καὶ τροφαλὶς δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν ἐπὶ τυροῦ. ἧς χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ Ἀντιφάνει ἐν τῷ, τροφαλίδας τε λινοσάρκους. μανθάνεις; τυρὸν λέγω, ἵνα εἴη αἰνιγματωδῶς λέγων λινοσάρκους ἤγουν λεπτὰς καὶ ἁπαλὰς τροφαλίδας, τὸν τοιοῦτον τυρόν. χρῆσις δὲ τοῦ εἰρημένου τρέφεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι. τῷ δὲ τοιούτῳ τρέφειν, καὶ τρέφεσθαι ἀκολούθως καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἡ Ἶρις ἄγγελος τῇ Θέτιδι πέμπεται. συνεστηκυίαις γὰρ ἀτμίσι καὶ ἤδη πεπυκνωμέναις ὡς σταγόνας. ἡ κατ' οὐρανὸν Ἶρις φαίνεται ἀγγέλλουσα ὑετόν. Τὸ δὲ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα καὶ τὸ πόρον παράκοιτιν, συχνὴν ἔχει χάριν. πολλοὶ γὰρ τρέφουσι μὲν θρεπτοὺς ἢ θρεπτάς τινας, οὐκ ἀτιτάλλουσι δὲ, ἀλλὰ βίῳ τρύχουσι τάλανι. ἢ καὶ ἄμφω ταῦτα ποιοῦντες, οὐ τελοῦσι καὶ γάμους αὐτοῖς. ἀλλ' ἀφιᾶσιν ἀσπέρμους οἴχεσθαι. Τὸ δὲ ἀνδρὶ πόρον, Ὁμήρῳ σύνηθες λέγειν. οὐ γὰρ ἀνὴρ γυναικί, ἀλλὰ γυνὴ ἀνδρὶ ὀρθῶς λέγεται δίδοσθαι, ὡς μὴ ἄρξουσα τοῦ ἀνδρὸς ἀλλ' ἀνάπαλιν πεισομένη. ἔχει δέ τι καὶ ἀστειότητος τὸ, πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ, ὡς οἷά τι δηλαδὴ δῶρον. κατὰ τὸ, ἀτὰρ δόρυ μειλόνῃ πόρωμεν. δῶρον δὲ καὶ ἐκεῖνο τὸ δόρυ. ὅτι δὲ τοιοῦτον δῶρον ἀγαθῆς δηλονότι γυναικὸς οὐκ ἔστι ληΐσασθαί τι ἄμεινον, ποιητικὴ γνώμη μαρτυρεῖ. Τὸ δὲ πάντες ἀντιάασθε θεοὶ γάμου καὶ ἑξῆς, χρησιμεύσει μέν πως καὶ εἰς λόγον γαμήλιον παρῳδηθέν. παρατηρηθήσεται δὲ ἐν μέρει, καὶ εἰς ὄνειδος ἀνδρὸς βλάπτοντος τοὺς συμποσιάσαντας. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ, ἐν δὲ σὺ τοῖσι, ἐκ περισσοῦ κεῖται. ἐν γὰρ τῷ πάντες ἀντιάασθε, νοεῖται πάντως τὸ σύ. θυμοῦ δὲ ὅμως παράπτοντος καὶ διὰ λήθης γινομένης, ἰδίᾳ τὸ σὺ κατὰ τὸ πλεονάζον ἐκπεφώνηται. Κακῶν δὲ ἕταρον τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, δι' Ἀλέξανδρον ὡς ἐρρέθη καὶ Ἕκτορα, καὶ ὅλως τῶν ὑπερφιάλων Τρώων. μέγα δὲ πάντως εἰς ὕβριν, τὸ τοὺς κακοὺς ἑταιρίζεσθαι. διὸ καὶ Ἡσίοδος παραινεῖ, μὴ κακῶν ἕταρον εἶναι. Τὸ δὲ αἰὲν ἄπιστε, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ, ἀλλοπρόσαλλον σκῶψαι καὶ τὸν Ἀπόλλωνα.

Ὅτι ἀπλύων τις ἑαυτὴν αἰτίας ἐφ' οἷς ὀργὴν ἔχει ὡς μεγίστῳ τινὶ πταίσματι, ἐλάσσονα φιλότιμον ἄνδρα, εἴποι ἄν, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε. οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. ἀλλὰ καὶ ὁ δεῖνα φίλτατος ἔσκεν. ὡς γοῦν ἔμοιγε. ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων, ἤγουν ἐπεὶ μεγαλόδωρος ἦν. Ζεὺς δὲ ἄλλως τοῦτο φησὶ πρὸς Ἥραν περὶ Ἕκτορος, λέγων μὴ δεῖν ἐκείνου σκυδμαίνειν ἐκείνην. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἐν μιᾷ ἔσται τιμῇ Ἕκτωρ καὶ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Ἕκτωρ φίλος οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ φίλτατος Ἰλιέων, διὰ λοιβὰς καὶ κνίσσας. ἃς οἱ κατὰ τὸν Δία γέρας ἔλαχον. Τὸ δὲ μία ἐν τῷ, τιμή γε μία, ἴσον ἐστὶ τῷ, τιμὴ ὁμή. ὅπερ εἴρηται περὶ βραχέων. Τὸ δὲ ὡς γὰρ ἔμοιγε, γοργῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, οὕτω γὰρ ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ οὕτω γὰρ ἐμοί γε ἦν. φίλτατος δηλαδή. Ὅτι ἀπανοῦργον ἦθος τὸ, ἀλλὰ κλέψαι μὲν ἐάσομεν. οὐδέ πη ἐστὶ λάθρῃ τοῦ δεῖνος. τοῦ Ἀχιλλέως δὲ ὁ λόγος ὡς δὴ κωλύοντι κλαπῆναι τὸν Ἕκτορα διὰ τὰς προρρηθείσας αἰτίας. καὶ μάλιστα κατὰ μῦθον, ἐπεὶ μὴ δυνατὸν λαθεῖν τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ τὴν μητέρα Θέτιν ἀεὶ σὺν αὐτῷ εἶναι παραμυθουμένην. κεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ παρμέμβλωκεν, ἀντὶ τοῦ παραμεμέληκεν, ἢ παραμεμόληκε. τοῦ οὖν προσδε δήλωται. φησὶ γὰρ ὅτι τῷ Ἀχιλλεῖ, αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ. ὅπερ ἐπιμέλειαν δηλοῖ παράμονον. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ὡς οὐδὲν κωλύει νύκτας τε καὶ ἦμαρ εἰπεῖν, ἐν τῷ νύκτας καὶ ἤματα. καὶ γοῦν ἐν τῷ ἦμαρ κατὰ προσηγορίας ἔννοιαν καθολικήν, ταυτόν ἐστι τῷ, ἤματα. Ὅτι τὸ, ἀλλ' εἴ τις καλέσειε Θέτιν, ὁ Ζεὺς δὲ ἐν τούτῳ φησί, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀλλ' ἄγε τις καλεσάτω. κατ' ἔλλειψιν δὲ δοκεῖ καὶ αὐτὸ ἐσχηματίσθαι. ὡς τοῦ ὅλου, τοιούτου ὄντος. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε τὴν Θέτιν,

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν.
Ὣς γὰρ ἔμοιγ'. ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσης τε. τὸ, γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν. οὐδέ πη ἔστι
Λάθρῃ Ἀχιλλῆος θρασὺν Ἕκτορα. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν, ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
Ὄφρά τι οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό τ' Ἕκτορα λύσῃ.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγὺς δὲ σάμου τε καὶ ἴμβρου παιπαλοέσσης
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ. ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν. ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
Εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί. ἣ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ὄρσο Θέτι. καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τίπτέ με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μὲν. οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται ὅττι κεν εἴπῃ.

βουλοίμην ἂν τοῦτο. ἢ βουλοίμην. ἢ τοιόνδε τι. ὡς τε καὶ ἐν τῷ, εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι ἐν τοῖς ὁμοίοις, λείπει ῥῆμα. ἵνα λέγῃ, εἰ δὲ βούλει, ἢ θέλεις. οὕτω γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ σύνδεσμος, ῥῆμα ἐπαγόμενον ἔχει τὸ, καλέσειε. δύναται μέντοι ἄλλως καὶ αὐτὸς νοεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εἶα δὲ φέρε, καθάπερ καὶ ἐκεῖ. ἵνα νοηθέντος τοῦ καλέσειε προστακτικῶς, λέγῃ, ἀλλ' εἶα δὴ φέρε καλέσειεν, ἤτοι καλεσάτω τις. Ὅτι ἀνωτέρω τὸ λαχεῖν αἰτιατικῇ συντάξας ἐν τῷ, τὸ, γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. ἐνταῦθα γενικὴν ἐπ' αὐτοῦ ποιεῖται σύνταξιν εἰπών. ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμου λάχῃ ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ. ἡ δ' αὐτὴ σύνταξις καὶ ἐν τῷ, πυρὸς λαχεῖν. κυροῦται δὲ ἐν τούτοις παρὰ Διός, ἡ διὰ δώρων λύσις τοῦ Ἕκτορος διὰ μέσης τῆς μητρὸς Θέτιδος. ἣν λύσιν καὶ ἐπαινῶν ὁ τοῦ μύθου Ζεύς, πυκινὸν ἔπος λέγει τὴν περὶ ταύτης συμβουλήν. δῆλον δὲ, ὡς τὸν ἐν ἑαυτῷ Δία νοῦν Ὅμηρος ἐπαινεῖ διὰ τὸ πιθανὸν τῆς τοιαύτης πλάσεως. Ὅτι πεμφθεῖσα πρὸς Διὸς εἰς Θέτιν ἡ μυθικὴ Ἶρις, μεσσηγὺς σάμου τε καὶ ἴμβρου παιπαλοέσσης ἔνθορε μείλανι πόντῳ, οὕτω κειμένῳ τοπικῶς. σάμον δ' ἐνταῦθα, τὴν Θρῃκίαν σάμον ἤτοι σαμοθρᾴκην φησίν. ἢ λευκωνία

νία φασὶ πρότερον ἐκαλεῖτο. εἶτα ὑπὸ σαμίων οἰκισθεῖσα, ὧν τὰ σκάφη αὐτόθι αἰχμάλωτοι θρῇσσαι κατέκαυσαν, σαμοθράκη ὠνόμασται. σάμος δὲ ἐλέγετο, διὰ τὸ ὑψηλόν. σάμους γὰρ οἱ τότε, τοὺς λόφους ἔλεγον, ὡς ἔν τε ἄλλοις, καὶ τοῖς τοῦ περιηγητοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ μείλανι, ἐπενθέσει τοῦ ι γέγονεν ἐκ τοῦ μέλας μέλανος. ὃν τρόπον καὶ ὁ μελανίων τὸ κύριον, μειλανίων λέγεται. καὶ τὸ θεμέλιον θεμείλιον. καὶ τὸ μελίσσειν καὶ μέλιχος, μειλίσσειν καὶ ὁ μείλιχος. ὅθεν καὶ τὰ προηρμηνευθμένα ἐπιμείλια. μέλας δὲ πόντος, ὁ ὕστερον καρδιανὸς κόλπος ἀπὸ καρδίας πόλεως. καλεῖται δὲ μέλας, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ μέλανος ἐκεῖ που ἐμβάλλοντος. ἢ διὰ τὴν ἐκ βάθους μελανίαν. ἢ διότι ποταμὸς διὰ μελαγγείων ῥέων, μελαίνει αὐτόν. ἐκεῖ δέ που ἐστὶ καὶ ἡ λεγομένη σαρπηδονία ἄκρα. γέγονε δέ τις μνεία τοῦ τοιούτου πόντου ἤτοι κόλπου, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. ὃν ὁ ποιητὴς καὶ λίμνην λέγει, εἰπών. ἐπεστονάχησε δὲ, ἢ ἐπεστονάχησε λίμνη. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα τῇ ποιήσει. καθὰ καὶ τὸ στένειν, ἐπὶ θαλάσσης καὶ αὐτό που λεχθέν. Ὅτι θέτιν μὲν ἀνιοῦσαν ἐκ θαλάσσης, εἴκασεν ὁμίχλῃ ἀλλαχοῦ ὡς δεδήλωται. ἶρις δὲ ἐνταῦθα τῇ θέτιδι ἄγγελος ἐκ διὸς κατὰ μῦθον ἥκουσα. ἡ γὰρ ταύτης ἀλληγορία πρὸ βραχέων εἴρηται, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. τὴν γὰρ ἐκεῖ μὲν, χρεία κουφότητος εἰς ἄνοδον ἤπερ οἰκεῖον τὸ τῆς ὁμίχλης ἀνωφορούμενον. ἐνταῦθα δὲ, βάρους εἰς κατάδυσιν, ἣν ῥᾷον πάσχει μόλυβδος. εἶτα ἑρμηνεύων τίνα λέγει μολύβδαιναν, φησίν. ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, ἔρχεται ὅ ἐστι κατέρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα. ἔστι γὰρ μολύβδαινα, ὁ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιθέμενος μόλυβδος διὰ τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι ὅ ἐστι καθίεσθαι τὸ ἄγκιστρον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν παραλήγουσαν τοῦ μόλυβδος, διὰ τοῦ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ τοῦ βύβλος. αἴλιος γοῦν διονύσιος φησίν, ὅτι μόλυβδος, διὰ τοῦ υ καὶ δ. ὅθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος καὶ ἡ μολύβδαινα. ἐν δὲ τῷ μόλιβος ὡς ἐτράπετ' αἰχμὴ, διὰ μέτρον φασὶν οὕτω γέγραπται. ἐπεὶ καὶ ἴωνες ὁμοίως ἀττικοῖς μόλυβδον λέγουσιν. ὅθεν καὶ τὸ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη. Βοὸς δὲ κέρας, μέρος τι ἀπὸ ὅλου κέρατος. ᾧ τρόπῳ, καὶ ἐλέφας ἀλλαχοῦ, τὸ ἐξ ἐλέφαντος ὀστοῦν. τὴν γοῦν σύριγγα κερατίνην ἐκ βοὸς, τὴν προσηπτομένην μεταξὺ ὁρμιᾶς καὶ ἀγκίστρου διά τε τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμόχροον τοῦ κέρατος, καὶ ὅπως μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸν λίνον. οἱ δὲ νεώτεροι, κέρας καὶ νῦν εἶπον, συμπλοκὴν τριχῶν. ὡς εἶναι κέρας βοὸς, πλέγμα βοείων τριχῶν. οἷα τοιαύτης πάλαι ποτὲ οὔσης τῆς ὁρμιᾶς. ὁ δέ γε ποιητὴς, λίνῳ φησί που καὶ οἴνοπι χαλκῷ, ὡς καὶ λιναῖς χρωμένων ὁρμιαῖς. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἱππείαις θριξὶ χρῶνται. ὅτι δὲ κέρας καὶ ἐπὶ τριχῶν λέγεται, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐπὶ ἀλεξάνδρου τὸ, κέρας ἀγλαὲ εἰπόντες, ἀντὶ τοῦ λαμπρὲ τὴν ἐμπλοκὴν τῶν τριχῶν. Τὸ δὲ βυσσὸς, ὃ πλεονασμῷ ἢ ἐπιτάσει γίνεται ἄβυσσος, ὀξύνεται κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ος ὀνόματα δισύλλαβα μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα διπλοῦν ἔχοντα τὸ σ, ὀξύνεται. κισσὸς, πεσσὸς, βυσσός. ἀντιπίπτει τὸ, νέσσος κύριον ὄνομα. Τὸ δὲ ἐμβεβαυῖα, ταυτὸν ἂν εἴη τῷ, ἐπιβεβηκυῖα, ἤτοι ἐπικειμένη. οἱ δέ γε μεθ' ὅμηρον, καὶ στασιώδη τὴν τοιαύτην οἴδασι λέξιν ὅτε μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ πρὸς προθέσεως σύγκειται. ἐπεμβαίνει γοῦν τις ἐχθρῷ κειμένῳ. ναὶ μὴν καὶ προσεμβαίνει κατὰ τὸ, οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή. Τὸ δὲ ὠμηστὴς, οὐ μόνον ἰχθύων, ἀλλὰ καὶ λεόντων καὶ τῶν ὁμοίων θηρίων ἐπίθετόν ἐστιν. Ὅτι θέτις ἐν μέσαις νηρηΐσιν ἃς καὶ ὧδε καλεῖ ἁλίας θεάς, ἔκλαιε τὸν υἱὸν ἀχιλλέα θανούμενον. Καὶ ὅρα ὡς οὕτω πάνυ συχνὰ ὁ ποιητὴς ἀναφωνεῖ τὰ κατὰ τὸν ἀχιλλέα, μεμνημένος αὐτοῦ τὸν μὲν καιρὸν τῆς μήνιδος, ὡς ἐξελευσομένου εἰς μάχην. εἶτα ὕστερον καὶ ὡς τεθνηξομένου. περιπαθὲς δὲ τὸ κλαίειν τὸν ζῶντα, ὅπερ ἡ θέτις ἐπὶ τῷ υἱῷ ποιεῖ. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐπεὶ μέλλει καταστρέφειν ἤγουν τελειοῦν τὸν λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὰς τοῦ ἕκτορος ταφὰς, ἐγκαταλείπει πόθου τι κέντρον τοῖς ἀκροαταῖς δι' ὧν ἐν τούτοις λαλεῖ, ὥς τε ποθεῖν ἀκοῦσαί τι καὶ περὶ τῆς ἀχιλλέως ἀναιρέσεως. καὶ ἐννοεῖσθαι οἷος ἂν ὁ ποιητὴς ἐγένετο καὶ αὐτὰ διατιθέμενος. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οὕτως. εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ θέτιν ἡ ἶρις δηλαδή. ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί. ἣ δ' ἐν μέσσῃς ἔκλαιε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε φθίσεσθαι, καὶ ἑξῆς. ταῦτα δὲ προῳδηθήσεταί ποτε καὶ εἰς ἑτεροῖον συγγενικὸν κλαυθμόν. ὥσπερ καὶ ὁ ἐν τῷ πάνυ λυπεῖσθαι κληθεὶς ὑπό τινος μεγάλου καὶ ὑπακούσας ἐρεῖ ἂν, προῳδήσας τὰ ἑξῆς τῆς θέτιδος πρὸ δύο μόνας λέξεις. τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. εἶμι μὲν. οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται ὅττι κεν εἴπῃ. ἀλλαγὲν γὰρ τὸ θεὸς εἰς τὸ ἀνὴρ, καὶ τὸ ἀθανάτοισιν εἰς τὸ κρείττοσι, ποιήσοι ἂν προῳδίαν εὔχρηστον. ὁ δέ γε τοιοῦτον πρόσωπον καλέσας, ἐρεῖ ἂν ἐλθόντι κατὰ προῳδησιν ὁμοίαν τὸ, ἤλυθες κηδόμενός περ πένθος ἄλαστον ἔχων μετὰ φρεσίν. οἶδα καὶ αὐτός. ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα. ζεὺς δὲ τὸ τοιοῦτον πρὸς τὴν θέτιν εἶπε κατὰ σχηματισμὸν δηλαδὴ γένους θηλυκοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ οἱ οἶκοι ἀνθρώποις, οὕτω καὶ σπήλαια δαίμοσι τοῖς κάτω κατὰ τὸν μῦθον. οὕτως ἡ καλυψὼ οἰκεῖ. οὕτως ἡ κίρκη. οὕτω καὶ ἡ θέτις, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν δαιμόνια. Ἄκριτα δὲ ἄχεα, τὰ πολλά. ὡς καὶ ἀκριτόμυθος, ὁ πολύμυθος. κομματικὸν δὲ ἡ ῥηθεῖσα φράσις τῆς θέτιδος, ἀναλόγως προσώπῳ ἐγκοπτομένῳ τὸ πνεῦμα ὑπὸ κλαυθμοῦ. Τὸ δὲ πένθος ἔχειν ἄλαστον ἐξ οὗ τὸ ἐπαλαστεῖν, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ κήδεσθαι, ἵνα ᾖ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, κήδεαι, ὅ ἐστι πενθικῶς βλάπτεσθαι.

Ὅτι

Ὅτι διὰ πένθος τὸ ἐπὶ Ἀχιλλεῖ καὶ ταῦτα ζῶντι ἔτι, κάλυμμα ἡ Θέτις ἕλε κυάνεον, ὡς εἰκὸς πρέπειν τοῖς ἐπὶ νεκροῖς ἀθαινομένους, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος. προσέθετο δὲ τὸ ἔσθος, διά τε νύκτα βαθεῖαν, καὶ νέφη μέλανα. ἴσως δὲ καὶ πίσσαν κατὰ τὸ, μελάντερον ἠΰτε πίσσαν, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. ἤδη δὲ μᾶλλον διὰ τὴν τοῦ ᾅδου κυνέην, ἥτις εἰ καὶ μελαντάτη, ἀλλ' ὅπλον ἦν, οὐ μὴν ἔσθος. ψιλοῦται δὲ τὸ ἔσθος, κανόνι τοιούτῳ. τὸ σ πρὸ δασέος κείμενον, ψιλοῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν, ὀσφύς, ἀσφόδελος. ἀσφάραγος, ἀσχάλλω, ὄσχεος, ἰσχάς, ἐσθλός. οὕτως οὖν καὶ ἔσθος. Ὅτι λιάζεσθαι ἐνταῦθα, τὸ διαχωρίζεσθαι ἢ διΐστασθαι. ἢ καὶ ἁπλῶς κινεῖσθαι. φησὶ γοῦν. ἀμφὶ δέ σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης. ἤγουν ἀμφὶ τῇ Ἴριδι καὶ τῇ Θέτιδι ἐκινεῖτο οἷά τι αἰσθητικὸν καὶ νοοῦν. καθὰ καὶ εἴ τις ὁδοῦ ὑπεξίσταιτο διερχομένοις τοῖς κρείττοσιν. Ὅτι τὸ, ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι εἰς οὐρανὸν ἀϊχθήτην, παρῳδηθήσεται ἄν, εἴς τινας ὡς ἐκ βυθοῦ δυστυχίας ἠρέμα παρυψωθέντας εἰς τὸ τῆς εὐδαιμονίας ἀκρότατον. Ἶρις δὲ καὶ Θέτις ἐνταῦθά εἰσιν αἱ ἐκ βάθους θαλάσσης οὐρανόθι ἀΐξασαι. εἰ δὲ ἀναβαίνεται ἡ ἀκτή, καλῶς ἄρα εἴρηται τὸ, ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοισι.

Τὸ δὲ εὗρον εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες, παρῳδήσοι τις ἄν, εἰς συνεδρίαν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὅτι δεξιωτικὴν δηλοῖ πρόποσιν τὸ, Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε, καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα, ἤτοι ἀντέστρεψε τὸ ποτήριον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εὔφρην' ἐπέεσσιν, ἔπαιξέ τις ἀσυναλείπτως οὐ πρὸ μακροῦ, ἐπὶ γυναικὸς ἣν ἔγνω χαίρουσαν εἰς τὸ πιεῖν, ὃ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πειώλης παράγεται. Ὅτι πτολίπορθον καὶ ἐνταῦθα τὸν Ἀχιλλέα λέγει συντάσσων καὶ τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν μετὰ δοτικῆς, ἐν τῷ, ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Καὶ ὅρα πάλιν τὸ ἐννῆμαρ, ἀμάρτυρον μὲν ὄν, ποθητὸν δὲ τῷ φιλομύθῳ ποιητῇ. λέγει δὲ νεῖκος, τὸ περὶ τῆς ὡς ἐρρέθη μελετωμένης κλοπῆς ἐπὶ Ἕκτορι. ἐπάγει γοῦν. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον, Ἀργειφόντην ὡς καὶ προγέγραπται. ὅπερ κωλύων ὁ τοῦ μύθου Ζεύς, λέγει πρεπόντως χάριτι φιλικῇ τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάττων. Καὶ ὅ-

Ὣς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον. τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
Βῆ δ' ἰέναι. πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ' ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην.
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
Ἡ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε.
Καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἤλυθες Οὔλυμπον δὲ θεὰ Θέτι κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν, οἶδα καὶ αὐτός.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν,
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ καὶ υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον,
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυσεν,
Αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἔνθ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἁδινὰ στενάχοντα. φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον.
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ.
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.

ρα

ρα τὸ προσάπτω, ἤγουν προσάπτω καὶ ὡς εἰπεῖν προσκολλῶ. ἐξ οὗ λαβόντες οἱ μεθ' ὅμηρον, φασὶ προσάπτεσθαί τινι αἰτίασιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰ δὲ γράφεται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων προϊάπτω, σημειωτέον ἄλλο ποιὸν τὸ προϊάπτειν παρὰ τὰ δεδηλωμένα ἤδη πρὸ τούτων. Ὅτι κρίνων ὁ ποιητὴς οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὸν ἀχιλλέα τοῦ ἕκτορι, ποιεῖ τὸν δία δηλοῦντα τῷ ἀχιλλεῖ διὰ τῆς μητρὸς θέτιδος, ὡς μαινόμενος τὸν ἕκτορα ἔχει παρὰ νηυσὶν οὐδ' ἀπέλυσεν. ἐπεὶ δὲ ἄλογον δοκεῖ τὸ λεχθὲν, πῶς γοῦν ἂν ἀπέλυσεν ἀχιλλεὺς τὸν μὴ πρόσθεν αἰτηθέντα, λύει δὲ καὶ σφοδρὰ ἡ λέξις τοῦ μαίνεσθαι, φησίν. αἴ κέν πως ἐμέ γε δείσῃ καὶ ἑξῆς. διδάσκων ἐν τούτοις, ὡς ἔστιν οὗ, ὁ ἐνδόξως μειῶν τὸ πάνυ ἐλάττονι, αὐστηρότερον τοῦ λόγου μεταχειρίζεται, καὶ βαρύτερον ἐνσκήπτει. οὕτω γὰρ καὶ ἐνταῦθα οὐ μόνον σφοδρὸν τὸ μαίνεσθαι τὸν ἀχιλλέα φρεσὶν, ἀλλὰ καὶ ἀληθινὸν δὲ, οὐδ' ἀπέλυσε. μονονουχὶ γὰρ ἀπαιτεῖ τὸν ἀχιλλέα, ἐκεῖνον φθάσαι πρυτανεύσασθαι πρὸς τῶν τρώων τὴν λύσιν τοῦ ἕκτορος. ὅτι δὲ ἄλλως ὁ ὁμηρικὸς ζεὺς ἤτοι νοῦς, οὐ φύσει μαινόμενον φρεσὶν οἶδε τὸν ἀχιλλέα, δηλοῖ ἐν οἷς ἐρεῖ ὅτι οὔτε ἄφρων ἐστὶ καὶ ἑξῆς. ἡ δὲ ποιητικὴ ἐνταῦθα φάσις, τοιαύτη. αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ καὶ υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον. σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶν οὐδ' ἀπέλυσεν, αἴ κέν πως ἐμέ γε δείσῃ, ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. εἶτα καὶ προέκθεσιν γράφων τῶν ἐφεξῆς ἱστορηθησομένων, ἐπιφέρει. αὐτὰρ ἐγὼ πριάμῳ μεγαλήτορι ἶριν ἐφήσω λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. δῶρα δ' ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ, τουτέστιν εὐφράνῃ. διαχέῃ. οὓς δὴ δύο στίχους, καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἶριν θήσει ὁ ποιητής.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὲ πάνυ πιθανολογεῖ τὴν τοῦ ἕκτορος λύσιν ἡ τοῦ διὸς ἀπειλὴ κατὰ ἀχιλλέως, καὶ ἡ τῆς μητρὸς πρὸς αὐτὸν ἀγγελία καὶ ὁμιλία. καὶ ὅτι τὸ, υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον, ταυτόν ἐστι τῷ, ἄγγειλον. ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, ἄγγειλον πριάμῳ, ὃν μεγαλήτορα λέγει, ὡς μεγάλου κατατολμήσοντα πράγματος τοῦ, εἰς τὸν ἔχθιστον ἀχιλλέα τε καὶ στρατὸν νύκτωρ ἐλθεῖν. Ὅρα δὲ ὅτι τοῖς παίζειν τὰ σχεδικὰ ἐθέλουσιν, ἀφορμὴν δίδωσι τὸ, αἴ κέν πως ἐμέ γε δείσῃ ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. ὡς τοῦ δείσῃ. καὶ δειλίαν δηλοῦντος, καὶ δεσμὸν κατά γε μόνην τὴν προφοράν. ᾧ δὴ δεσμῷ, λύσις ἀντίκειται, ὡς καὶ τῷ δήσειν τὸ λύσειν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πλείστη ἐν τῷ γράμματι τούτῳ ἡ χρῆσις τῆς κινήσεως τοῦ λύω ῥήματος, ἁπλῶς τε, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως. καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς. οἷον, οὐδ' ἀπέλυσε. καὶ, ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. καὶ, λύσασθαι φίλον υἱόν. καὶ, ἀλλά γε δὴ λῦσον. καὶ ἄλλα. οὐ γὰρ ἔχει λέξιν καιριωτέραν ἐπὶ τῆς τοῦ ἕκτορος λύσεως, ἤγουν ἀποδόσεως τῆς διὰ λύτρων. Τὸ δὲ ἐφήσω, ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω κεῖται. ἀλλαχοῦ δὲ, δύναται, ἴσον τῷ ἐντελοῦμαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐφημοσύνη ἡ ἐντολή. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι δύο ἀγγελιῶν γενομένων ἐνταῦθα. μιᾶς, ἣν ἡ θέτις ἤγγειλε τῷ υἱῷ, ἑτέρας δὲ, ἣν ἡ ἶρις τῷ πριάμῳ, αἳ δὴ καὶ ἄμφω διὸς εἶεν εἴπερ ἄγγελοι, αὐτὰ ἐκεῖνα ὁμηρικῷ ἔθει λέγουσιν ἀπαραιτήτως αἱ ἀγγέλουσαι, ἅπερ ὁ στείλας ἐκέλευσε ζεύς. ἡ θέτις μὲν, ἐν στίχοις τρισίν. ἡ δὲ ἶρις, ἐν ιβ. μικρὸν δὲ παρατρέψασαι τὰς τοῦ διὸς ἐντολὰς ἐν ἀντωνυμίαις καὶ ἑτέροις ὀλίγοις, ὡς ἂν ἐκ πρώτου προσώπου τοῦ κελεύοντος, ἑτέρῳ τρίτῳ δηλαδὴ προσώπῳ τοῦ κελευομένου οἱ λόγοι ἁρμόζωσιν. Ὅτι πενθίμου τραπέζης δηλοῖ σχῆμα τὸ, φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ἀδινὰ στενάχοντα, ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. Καὶ ὅρα ὅτι κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν, ἅπαξ νῦν ὧδε ἄριστον εἶπε τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. οὕτω δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ ζητητέον ἐκεῖ περὶ τούτου. τί δὲ νῦν τὸ ἡρωϊκὸν ἄριστον; τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. καίρια δ' ἐνταῦθα παρείσαται τὸ ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ ἐμέ γε δείσῃ, ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. Ὅρα δὲ τὸ τῆς φράσεως γοργὸν, ἔν τε τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀρίστου ταύτῃ, ἀδιάσκευος γὰρ πάντῃ κεῖται. καὶ ἐν τῷ, ἀδινὰ στενάχοντα. ὡς γὰρ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ κλαίειν μόρον οὗ παιδὸς, ἀπεριλάλητον ἀφῆκε τὸν κλαυθμόν. οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀδινὴν στοναχήν. οἷα μεθοδεύσας, μὴ δέον εἶναι ἀκαίρως νῦν τοιούτοις ἐμπλατύνεσθαι. Τὸν δὲ λάσιον ὄϊν, στεγνόμενον μαλλοῖς φησιν ἡ ὀδύσσεια. Τὸ δὲ ἱέρευτο, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἔσφακτο, ἐπεὶ καὶ ἱερεῖα τὰ σφάγια.

Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
Οὔτ' εὐνῆς, ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα. διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἓ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Ὅτι τὸ κατὰ πυθαγόραν μὴ ἐσθίειν καρδίαν ὅ ἐστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διαμένειν τὸν ἄνθρωπον. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀλυπίαν ἀσκεῖν, ἐκ τῶν ὁμήρου παρέξεσαι. εἰπόντος, τέκνον ἐμὸν τέο μέχρις, ἤγουν μέχρι τίνος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου οὔτ' εὐνῆς, καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ ἔδεαι, οὐκ ἐνέργειαν δηλοῖ κατὰ τὸ ἔδοντες καὶ ὅσα τοιαῦτα. παθ-

θος

θος δὲ μᾶλλον. ἐσθίει γάρ τις τὴν καρδίαν, ἀχεύων. ἔχει δέ τι καὶ ἀντιθετικὸν ὁ τόπος οὗτος. οἱονεὶ γάρ φησιν ὥς τί δή ποτε τὴν καρδίαν ὀδυρμοῖς ἐδόμενος, αὐτὸς ἄσιτος μένεις; Ἰστέον δὲ ὅτι θέτιδος εἰπούσης ἐν τῇ πρὸς τὸν υἱὸν

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὣς οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς,
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἶριν δ' ὄτρυνε κρονίδης εἰς ἴλιον ἱρήν.

προσαναφωνήσει, χρῆναι μεμνῆσθαι τὸν ἀχιλλέα σίτου ὡς ἐρρέθη καὶ εὐνῆς, ἀγαθὸν δέ φησι γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, ἀθετοῦσι τοὺς στίχους τούτους οἱ παλαιοὶ, διά τε ἄλλα, καὶ μάλιστα διὰ τὴν εὐνὴν ὅ ἐστι μίξιν. τοῖς γὰρ πολεμοῦσιν, οὐ τοιούτων ἀλλ' εὐτονίας χρεία φασὶ καὶ πνεύματος ὡς καὶ τοῖς γυμναζομένοις. διὸ καὶ οἱ ἀθληταὶ, τὸν τοῦ ἀθλεῖν πάντα καιρὸν οὐκ ἀφίεντο πλησιάζειν γυναιξί. Τὸ δὲ βέῃ, δηλοῖ μὲν, τὸ βιώσῃ. ἔχει δὲ πρῶτον πρόσωπον μετὰ προσθέσεως τοῦ ι, τὸ. τέκνον τίνυ βείομαι, τουτέστι βιώσομαι. Μοῖρα δὲ κραταιὴ, ἡ αὐτὴ τῷ θανάτῳ πρὸς διασολὴν ῥηθεῖσα μοιρῶν ἑτέρων, ὧν οὐδεμία κραταιοτέρα θανάτου ἐστί. Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα σύνθετος ἀντωνυμία, ἑὲ ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. ἔνθα διὸς εἰπόντος σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων, θέτις ἀγγέλλουσα, φησί. σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων. ἴσως δὲ καὶ κατὰ πρόσθεσιν διδίπλασται ἵνα ᾖ ἒ ἓ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν τὸν δία. παρὰ τὸ τούτου δέ ἐστι τοῦ σκυδμαίνειν, τὸ σκύζεσθαι, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. ὡς καὶ τοῦ κειδμαίνειν, τὸ ἐρίζειν. Ὅτι ὁ ὑπὲρ χρεὼς τοῦ ἀρρώστου μεσιτεύων, εὐφυῶς ἂν εἴποι τὸ πρὸς ἀχιλλέα ὑπὸ θέτιδος περὶ ἕκτορος ῥηθέν. ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα. Ὅτι μαθὼν ἀχιλλεὺς τοὺς θεοὺς αὐτῷ σκύζεσθαι διὰ ἕκτορα. καὶ ὅτι δοκεῖ φρεσὶ μαινομέναις αὐτὸν κατέχειν. καὶ ὅτι ἐπιτέλλουσιν ἀπείνων λῦσαι αὐτὸν, ἁρπάζει πιθανῶς τὸν λόγον οἷα ἐχέφρων καὶ κατ' ἀγχίνοιαν προεσκεμμένος. καὶ φησὶν ὅπερ ἂν καὶ ἄλλος τις ἐρεῖ ἐπὶ δώροις καταλαμβανόμενος. τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο. μεταβουλευσάμενος ὁ ἥρως ὡς εἰκός. Καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὡς ἐπὶ νεκροῦ ἐρρέθη τὸ ἄγοιτο, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. Ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι παθητικῶς τὲ ἄγοιτο εἶπε, καὶ αὖθις ἄγοι ἐνεργητικῶς. καὶ ὡς τὰ δῶρα, θυμοῦ πραϋντικά. καὶ ὡς ὁ φόβος τῶν κρειττόνων ὑπενδιδόναι ποιεῖ τοὺς ἀγριουμένους. καὶ ὡς ὁ δὴ μέσος καιρὸς μαλάττει τὴν ἐν τοῖς θυμουμένοις σκληρότητα. ὥς τε ἀληθεύειν τὸν εἰπόντα, ὅτι χρόνος εὐμαρὴς θεός.

Τὸ δὲ τῇδε εἴη ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔρχοιτο. δῆλον γοῦν ὅτι ἔστιν ἐνεστὼς εἴω τὸ πορεύομαι, οὗ καὶ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς προδεδήλωται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἴον, ὅθεν ἡ μετοχὴ ἰών. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ εἴω, καὶ ἤειν ὑπερσυντέλικος ἀντὶ τοῦ ἦλθον ὡς καὶ αὐτὸ προπαραδέδοται. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ εἴδω, τὸ ᾔδειν ὅ ἐστιν ἠπιστάμην. ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μὲν εἴη, δυσκόλως ἂν λογισθείη εὐκτικόν. ἔστι γὰρ μάλιστα ἐνεστῶτος θεματικοῦ καὶ σημαίνει τὸ ἔρχεται. κρεῖττον οὖν κανονίσαι αὐτὸ ἐκ τοῦ εἶμι ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ εἰρημένου εἴω γίνεται. ἵνα ᾖ ὥσπερ τίθημι τιθεὶς τεθέντος τιθείη, οὕτω καὶ εἶμι εἲς ἔντος εἴη. Ὅτι θείαν δηλοῖ κέλευσιν τὸ, εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. ζήτει δὲ εἰ ταυτὸν εἰπεῖν, πρόφρονα θυμὸν, καὶ ἐπίφρονα βουλήν. Ὅτι τὸ ναύσταθμον, νηῶν ἄγυριν λέγει, ὅ ἐστιν ἄθροισιν. ἢ ὡς εἰπεῖν, πανήγυριν. φησὶ γάρ. ὡς οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς, πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ταυτὸν δὲ νηῶν ἄγυριν εἰπεῖν καὶ ἀγῶνα. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, νηῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὅτι συνετοῦ μεσίτου τὸ μὴ θέλειν ζημιοῦν τὸν φίλον διὰ φιλίαν ἑτέρου. Ζεὺς γοῦν ὁ ὁμηρικὸς, κελεύει τὸν πρίαμον δῶρα φέρειν ἀχιλλεῖ, ἅκεν θυμὸν ἰήνῃ, ὡς εἴρηται ἤγουν εὐφράνῃ. ἀπὸ τοῦ ἰαίνω τὸ διαχέω. οὐ γὰρ εἰ καὶ μέγας τὸ κράτος ὁ μέσος, εὖ ἔχει ζημιῶσαι τὸν ἀχιλλέα διὰ τὸν πρίαμον. Ὅτι προεκτίθεται διὰ τοῦ διὸς ὁ ποιητὴς, ὡς χρὴ τὸν πρίαμον ἐς ἀχιλλέως ἀπελθεῖν, οἶον, τουτέστι μόνον. ὃ καὶ αὐτὸς περιφραστικῶς ἑρ-

Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα λιποῦσ' ἕδος οὐλύμποιο,
Ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι ἴλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τάκεν θυμὸν ἰήνῃ.
Οἶον. μὴ δέ τις ἄλλος ἅμα τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον. ἠδὲ καὶ αὖτις,
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μὴ δέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μὴ δέ τι τάρβος.
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν ἀργειφόντην.
Ὃς ἄξει εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.

μιωνόρ

Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

μνωεύων, φησί. μὴ δέ τις ἄλλος ἅμα ἴτω ἀνήρ. κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος ὅς κ' ἰθύνῃ ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὔτροχον, καὶ ἑξῆς. οὕτω γὰρ ἐκεῖνε δέον εἶναι ὁ ποιητής, ἐπεὶ μηδεμία χρεία ἦν πολυπληθότητος τῷ πριάμῳ εἰς ἔργον ἀπιόντι. ἔνθα εἰ μὴ καὶ γέρων ἦν καὶ λύτρα ἦγεν, ἔδει πεζῇ αὐτὸν ἀπελθεῖν, ὡς ἂν καὶ λάθῃ τοὺς ἑλληνικοὺς φύλακας. διὸ ἅρμα μὲν ζεύγνυσιν ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ἵπποις ἄτερ ἡνιόχου. ταλαεργοὺς δὲ ἡμιόνους ὑπὸ ἅμαξαν ἄγειν ἐνταῦθα κελεύει τοῖς υἱοῖς εὔτροχον ἡμιονείην. ἣν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ καὶ ἀπήνην τετράκυκλον, ὅ ἐστι τετράτροχον καὶ καλήν. πρωτοπαγέα. εὐξέστην. ἡ μόνος κῆρυξ ἕπεται, νῦν μὲν λύτρα φερούσῃ. ὕστερον δὲ νεκροφορούσῃ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὧδε μὲν τὸ τίς φύσει βραχὺ ὄν, ἐκτείνεται ἄλλως πολυτρόπως λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. μετ' ὀλίγα δὲ ἐν τῷ, κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο, θέσει μακρὸν ἑτέρως γίνεται. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ γεραίτερος, ἀφοβίαν στερεοῖ τῷ γέροντι πριάμῳ. εἰ γὰρ γέρων μὲν ἐκεῖνος, παραγγέλλεται δὲ καὶ γεραίτερον προσλαβέσθαι ἡνίοχον, οὐδαμοῦ ἄρα κίνδυνος ἔσται αὐτῷ. ἐκ τοῦ γεραιὸς δέ, ὁ γεραίτερος, συγκοπεὶς ἐκ τοῦ γεραιότερος. οὐδή πω γὰρ ἐκ τοῦ γέρων γέγονε. μνηστέον δ' ἐνταῦθα, καὶ ὅτι γέρων, οὐ μόνον ἡλικίας ὄνομα τοῦ κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ ἀκάνθης ἐπάνθημα κατὰ τὸν δειπνοσοφιστήν. ἐφ' ᾧ καὶ αἴνιγμα ἦν τό, κἂν γέρων ᾖ, ἄπτερος ὤν, κοῦφον πέτεται. διὸ καὶ χαίρουσιν αὐτῷ παῖδες, φυσῶντες ὡς πέτεσθαι. ὁ δὲ τοιοῦτος γέρων, ἀστείως καὶ πάππος ἐκλήθη, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης ὢν κατὰ τὸν ἄρατον. καὶ ἦν ἂν τῷ τοιούτῳ γηρείῳ εὐτράπελος ὁμωνυμία πρὸς τὸν κατὰ συγγένειαν πολιὸν πάππον. ἴσως δὲ καὶ τοῦ πρὸς τὸν πάππαν ἐξ οὗ τὸ παππάζειν προέγνωσται. οὐκοῦν ὁ τῆς ἀκάνθης γέρων ὁ καὶ κάππος, ἐξάνθημα μὲν ἀκάνθης οἷον κινάρας καὶ τῶν τοιούτων, διασαφητικῶς λέγεται. λευκῆς δὲ γήρειον ἀκάνθης, δεισικῶς, ἐν οἷς τὸ γήρειον, ἐκ τοῦ γῆρος γίνεται οὐδέτερον ἐθνικοῦ ὀνόματος, ὁμοίως τῷ, κῆτος κήτειον. κῆδος κήδειον. καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ὅτι ἀσφαλοῦς πομπῆς εἰς ὁδόν, δηλωτικὸν τό, μή δέ τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μή δέ τι τάρβος. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν. εἰ δὲ καὶ λόγος εἴη ὁ τῆς ὁδοῦ προάγων, εἰπεῖν ἁρμόσει καὶ τό, ἀργειφόντην, ὃ δηλοῖ τὸν ἑρμῆν λόγον. ἵνα ᾖ, τοῖον πομπὸν ὀπάσσομεν ἀργειφόντην, ὅς ἄξει ἕως τῶδε. Τὸ δὲ μή οἱ θάνατος μελέτω φρεσίν, ἀλλαχοῦ παραφραστικῶς μή δέ τι οἱ θάνατος καταθύμιος ἔστω φησίν.

Ὅτι ἀγαθοῦ ἐχθροῦ σέμνωμα τό, αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην ἤγουν ἐς τὴν σκηνήν, οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει. ἔπαινος δὲ τελείου καὶ φιλοξένου ἀνδρὸς πρὸς διὸς καὶ αὐτὸ περὶ ἀχιλλέως ῥηθέν, τό, οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων, ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἤγουν ἐπιμελῶς ὡς προγέγραπται, ἱκέτεω ἤγουν ἱκέτου πεφιδήσεται ἀνδρός. καθόλου αἰδοῖοι πανταχοῦ ὥσπερ οἱ ἁπλῶς ξένοι, οὕτω καὶ οἱ ἱκέται. ὁποῖος ἔσται καὶ ὁ πρίαμος τῷ ἀχιλλεῖ. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, διέλαβεν ὁ ποιητής, διαταχέων, ὅθεν ἔρχονται εἰς τὸ ἀδικεῖν ἄνθρωποι. ἢ γὰρ δι' ἀσυνεσίαν ὃ δηλοῦσι διὰ τοῦ ἄφρων. ἢ ἀκόντως, ὃ δηλοῖ ὅμηρος διὰ τοῦ ἄσκοπος, ὃ σημαίνει τὸν μὴ τοῦ συμφέροντος προνοούμενον κατὰ τὸν εὔσκοπον ἑρμῆν. ἢ ἑκουσίως, ὃ διὰ τοῦ ἀλιτήμων ἐδήλωσεν. ἀλιτήμων γάρ, ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων τοῦ δέοντος. τινὲς δὲ τὸ ἀλιτήμων, ἀντὶ τοῦ ἀλιτάνευτος. διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλὰ μάλα ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται. τίς δὲ ἡ φειδὼ αὕτη; οὔτ' αὐτός φησι κτενέει, καὶ τοὺς ἄλλους κωλύσει. προαναφώνησις δὲ ὁμηρικὴ καὶ αὐτό. προεκτεθεῖσα μηδὲν δεινὸν πρὸς ἀχιλλέως τὸν πρίαμον πείσεσθαι. κάλλους δὲ σχῆμα ἡ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν φράσις ἐν τῷ, οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους ἐρύξει. τὸ γὰρ κοινὸν ἦν, οὔτ' αὐτὸς κτενέει, οὔτ' ἄλλον ἐάσει.

Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρα ἀμφικαθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον. ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιός,
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος.
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι,
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἠδὲ νυοὶ ὀδύροντο.
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.

Ὅτι διασκευάζων ὅμηρος τὸ ἐν τῇ πόλει πένθος ἐπὶ τῷ ἕκτορι, φησίν, ὡς ἡ ἶρις ἐλθοῦσα ἐς πριάμου, κίχεν ἤγουν εὗρεν ἐνοπήν τε γόον τε. παῖδες μὲν πατέρα ἀμφικαθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς, δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον. ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος. τήν ῥα, ἤγουν ἣν δὴ κυλινδόμενος καταμή-

σατο χερσὶν ἑῇσι. θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἠδὲ νυοὶ ὠδύροντο. τῶν μιμνησκόμεναι οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.

Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τυτθὸν φθεγξαμένη. τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.

Καὶ σημείωσαι θρήνων τρόπον, Ἕκτορα πρόφασιν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, Πάτροκλον πρόφασιν. οὐ γὰρ ἐπὶ Ἕκτορι, ἀλλὰ τοῖς πολλοῖς καὶ ἐσθλοῖς τοῖς ἑαυτῶν δηλαδὴ, ἔκλαιον αἱ γυναῖκες. Ὅρα δὲ τὸ ἔφυρον ἐνταῦθα, ὡς γὰρ χείλη αἵματι φύρεται, οὕτω καὶ εἵματα δάκρυσιν. οὐ πάνυ δὲ πολὺ ἐνταῦθα τὸ δάκρυον, καθάπερ ὅπου καὶ ψάμαθοι δεύοντο. Τὸ δὲ ἐντυπὰς, ἀντὶ τοῦ ἐντυπωδῶς καὶ ἤγουν ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ. ὥστε δι' αὐτοῦ, σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι. καὶ διὰ τοῦ σκέποντος, ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. ἕτεροι δὲ οὕτω συντόμως φράζουσιν. ἐντυπὰς ἐν χρῷ. ἐντετυπωμένως ἐν ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπειν. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐπίρρημα ποιότητος τὸ ἐντυπάς. τῷ τόνῳ. ὡς ἑκάς. ἀνδρακάς. κεκάλυπτο δὲ οὕτως ὁ γέρων, τάχα μὲν καὶ ἐπεὶ ἄυπνος ἦν ἀφ' οὗ Ἕκτωρ τέθνηκε. μάλιστα δὲ διὰ τὸ πένθος οὕτω διάκειται. ὑπερβολὴν γάρ φασι πένθους ἀξίαν οὐχ εὑρίσκων ὁ ποιητὴς τῷ γέροντι περιθεῖναι, καλύπτει αὐτόν. καὶ οὐ μόνον σιγῶντα ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ μηδὲ βλεπόμενον. ἐντεῦθέν φασιν ὁ Σικυώνιος γραφεὺς Τιμάνθης τὴν ἐν Αὐλίδι γράφων σφαγὴν τῆς Ἰφιγενείας, ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. ὅπερ καὶ Αἰσχύλος μιμησάμενος, τήν τε Νιόβην καὶ ἄλλα πρόσωπα ὁμοίως ἐσχημάτισε. σκωπτόμενος μὲν ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ, ἐπαινούμενος δὲ ἄλλως, διὰ τὸ τῆς μιμήσεως ἀξιόχρεον. οὐ γὰρ μόνον βλέπεσθαι ἀπαξιοῖ ὁ ἐν ἄκρᾳ θλίψει, ἀλλ' οὐδὲ βλέπει, ὡς οἷα νυκτερινὸν βίον αἱρούμενος ἢ καὶ ὑπόγαιον. διὸ καὶ τῇ κεφαλῇ κόπρος ἐπαμᾶται τῷ γέροντι πρὸς τύπον ἐπιταφίου κόνεως καὶ οὐδὲ αὐτοῦ, αἱρετοῦ τοῖς πλείοσι. Τὸ δὲ τοῖο γέροντος, ἢ τούτου τοῦ γέροντος, ἢ μᾶλλον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ γέροντος. ἵνα ᾖ ἄρθρον τὸ τοῖο καὶ μὴ ἀντωνυμία. Τὸ δὲ καταμήσατο χερσὶν, ἀντὶ τοῦ συνῆξε ταῖς δραξὶ, κατὰ μίμησιν τῶν ἀμώντων. Ἱστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου ἐφ' ὅσον ἐχρῆν διασκευάσαντος τὸ κατὰ Πρίαμον πάθος, οἱ μεθ' Ὅμηρον, καὶ κείρουσιν αὐτόν. ὅθεν καὶ πριαμωθῆναι, τὸ ξυρηθῆναι. ἦν δέ φασι σκῶμμα. ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πρίαμος ξυρίας εἰσήγετο. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον, σύνηθες εἶναι τοῖς παλαιοῖς. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, δεσπότου κεκαρμένου.

Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει.
Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
Ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον.
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ
Οἶον. μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος. ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης.
Ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.

Ὅτι Ἶρις μὲν λαλεῖ πρὸς Πρίαμον, τυτθὸν φθεγξαμένη ὡς μὴ καταπλήξῃ τὸν ἐντυπὰς καθήμενον. τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. τοῦτον ἡ ψυχὴ προπεπονθυῖα, εὐθορύβητος καὶ ἐν τοῖς τυχοῦσιν οὖσα, τὸ δὲ τῆς Ἴριδος, θαρσοποιὸν τό. θάρσει Δαρδανίδη φρεσὶ μηδέ τι τάρβει. οὐ μὲν γάρ τι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Καὶ ὅρα ὅτι ἕτερον τὸ κακωσσόμενος, καὶ ἕτερον τὸ κακὸν ὀσσομένη. ἐκεῖνο μὲν γὰρ τί δηλοῖ, προδεδήλωται. Τὸ δὲ κακὸν ὀσσομένη, ἀντὶ τοῦ, προλέγουσα κακόν. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα, ὅτι τὰ γυῖα Πριάμου τὰ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα ἔφη, καὶ ὅτι ἐν ἄλλοις ἡ λέξις, ἐπὶ ποδῶν τε ἰδιάζεται, καὶ ἔτι ἐπὶ χειρῶν μόνον ὅτε καὶ ἐγγυαλίζειν νοεῖται τὸ παρέχειν καὶ ἐν χερσὶ διδόναι. καὶ ἡ ἐγγύη γίνεται. ἐγγύοις ὅ ἐστι χερσὶ τεθεῖσα τὸ πρᾶγμα τῷ δεχομένῳ τὴν ἐγγύην. καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα ὡς εἰ καὶ ἐνέχυρα ἐκεῖνος ἐχρήζετο. καὶ ὅτι ἡ τῆς Ἴριδος εἰς τὸν Πρίαμον πάροδος, ἀγγελίαν συνήθως δηλοῖ, δηλώσασαν τῷ γέροντι βασιλεῖ ὅτι ὡς εἰκὸς ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπομαλαχθεὶς ἑτοίμως λύσασθαι δώσει τὸν Ἕκτορα. διὸ καὶ ὁ γέρων κατὰ τὴν τοιαύτην ἄγγελον, ποιήσει τὰ εἰρησόμενα ἐν τοῖς ἐφεξῆς. καὶ

ἔστιν

ἔστιν ἐνταῦθα λογίσασθαι ὅτι τὸ, οὐδ' ἀπέλυσεν Ἕκτορα ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ φθάσας ὁ Ζεὺς ἠπάσατο ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, προαναφώνησίς ἐστιν ἐμφαίνουσα ὡς μικρὸν ὅσον λελύσεται ὁ Ἕκτωρ ὑπ' Ἀχιλλέως. αἰτίαν ἤδη ἔχοντος ὅτι μὴ πάλαι φθάσας, τοῦτο ἐποίησεν.

Αὐτὰρ ὅγ', υἷας ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Οπλίσαι ἤνωγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.
Ες δ' ἄλοχον Εκάβην ἐκαλέσατο φώνησέν τε.
Δαιμονίη, Διόθεν μοι ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε
Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγει,
Κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. κώκυσεν δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Ὤμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ' ᾗς τὸ πάρος περ
Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρεόν νύ τοι ἦτορ.
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τι σ' αἰδέσεται, νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ. τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ ὅτε μιν τέκον αὐτή,
Ἀργίποδας κύνας ἆσαι ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι προσφῦσα. τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
Παιδὸς ἐμοῦ, ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
Ἀλλὰ πρὸ τρώων καὶ τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἑστaότ'. οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.

Ὅτι ἐν τῷ ἅμαξαν ὁπλίσαι ἤνωγει ἐΰτροχον ὡς εἴρηται ἡμιονείην. πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, ὁπλίσαι μὲν λέγει συνήθως, τὸ εὐτρεπίσαι. πείρινθα δέ, τὸ πλινθίον τὸ ἄνω τῆς ἁμάξης ὅπου τὰ φορτία ἐπιτίθενται. ὃ καὶ ὑπερτερίη λέγεται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος. οἱ δὲ παλαιοί, οὕτω φασί. πείρινθα, τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν. ῥίπες δὲ οἱ τῆς οἰσύας λύγοι. ὥσπερ οὖν ῥίπινθα. καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, πείρινθα. ὁ δὲ Ξενοφῶν, κάνναθρον αὐτὸ φησί. κάννη γάρ, ἡ ψίαθος. πλέγμα δὲ καὶ αὐτὸ ψιαθῶδες συνέχειν φόρτον ἰσχῦον. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ περιθεῖν γίνεσθαι, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Πειρίθους. ἢ ἀπὸ τοῦ πέρας εἶναι τοῦ κατὰ ἅμαξαν ὕψους. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης λέξεως κεῖταί τι καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

Ὅτι τὸν μὲν τοῦ Πριάμου θάλαμον, κηώεντα κέδρινον ὑψόροφον λέγει, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, ἤγουν πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια. γλήνη δέ φασιν, οὐ μόνον ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη καὶ ἡ πρόσοψις, ἀλλὰ καὶ κυρία μελισσῶν, ἢ παίγνιον. οἱ δὲ τὸ οὐδενὸς ἄξιον. ὡς δὲ καὶ διὰ τοῦ ι γλίνη εὕρηταί που ὁ ῥύπος ὅ ἐστι γλοιός, ἕτεροι δηλοῦσιν. ἄλλοι δὲ γλήνεα ἑρμηνεύουσι, τὰ ποικίλα. οἱ δέ τινες ζῴδια, καθάπου ὑποδηλοῦται καὶ ἐν τῷ, γίγγλυμα μορόεντα. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλοι τῶν ποιητῶν, τοὺς τῶν βασιλέων οἴκους ἐκ κέδρων ποιοῦσι διὰ τὸ τοῦ δένδρου ἄσηπτον καὶ εὐῶδες. ὅθεν καὶ κεδρωταὶ παστάδες παρά τινι. ἡ δὲ ὕστερον πολυτέλεια, οὔπω τότε ἦν. τὰ μέντοι τοῦ Μενελάου, εἶχόν τι τῆς μεταγενεστέρας περινοίας ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ φαίνεται. Τοῦ δὲ κεχάνδει, ἔστι καὶ μετοχὴ τό, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά. φαίνεται δ' ἐκ τούτων, ὅτι ἐν τῷ, Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἔχαδε δεῖ γράφειν ὡς δεύτερον ἀόριστον. εἰ γὰρ ἦν κέχαδεν, ὤφειλε καὶ αὐτὸ εἶναι διὰ τοῦ ν κέχανδε, καὶ γεννᾶν ὑπερσυντέλικον κεχάνδει. Τὸ δὲ γλήνεα. ζητητέον εἴτε γλῆνος ἡ εὐθεῖα, εἴτε μᾶλλον γλήνειον καὶ ἰωνικῶς γλήνεον, ὡς δαιδάλειον δαιδάλεον. καὶ κήλειον κήλεον. τὸ δ' ὅμοιον ζητητέον καὶ περὶ τοῦ, δήνεα τὰ βουλεύματα. Ὅτι κοινοῦται τῇ Ἑκάβῃ ὁ γέρων Πρίαμος τὰ περὶ τῆς λύσεως τοῦ νεκροῦ Ἕκτορος. καὶ ἔστιν ὡς καὶ οἱ παλαιοί φασιν, ἀνθρώπινον τὸ ἀνατίθεσθαι τὸ πρᾶγμα γυναικὶ κοινωνῷ τῶν παθημάτων. καὶ αὐτὸς μέν, ἤδη κέκρικε τὸ ποιητέον. ἐρωτᾷ δὲ ὅμως εἰ καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῖς δεδογμένοις σύμψηφός ἐστιν. ἡ δὲ πενθεῖ μὲν καὶ τὸν υἱόν. ἀδύνατος δὲ νομίζουσα ἐκεῖνον κομίσασθαι, κωλύει τὴν ὁδόν, ἵνα μὴ προσαποβάληται καὶ Πρίαμον. ὁ δ' οὐ πείθεται, κρίνας καθάπαξ ὃ ποιήσει ὡς ὁ Ζεὺς ἐκέλευσεν, ὁ παρ' αὐ

τῷ δηλαδὴ νοῦς. ἤδη δὲ καὶ ὡς ἡ ἶρις ἐδήλωσε, φήμη τις δηλαδὴ ἀγγείλασα ὡς εἰκὸς, ὅτι δῶρα λαβὼν ἀχιλλεὺς, λύσει τὸν ἕκτορα. ἔστι δὲ ἡ μὲν ἐρώτησις τοῦ πριάμου τοιαύτη. ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι; αἰνῶς γάρ με αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει κεῖσ' ἴεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν; ἤγουν εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατόν. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἡ δὲ γυνὴ ταῦτα μαθοῦσα, κώκυσε, ὢ μοι φησί. πῆ δή τοι φρένες οἴχονθ' ἧς ἤγουν αἷς τὸ πάρος περ ἔκλεο τουτέστιν ἐδοξάζου ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις; πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλεήσει, οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν ἥμενοι ἐν μεγάρῳ. τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ ὅτε μιν τέκον αὐτὴ, ἤγουν τῷ δὲ ἕκτορι, οὕτω πως ἦν ἐκ γενετῆς πεπρωμένον. πῶς οὕτως; ἀργίποδας κύνας ἆσαι ὃ ἐστι κορέσαι, ἑὼν ἀπάνευθεν τοκήων ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ. τοῦ δ' ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἐσθέμεναι προσφῦσα. τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ. ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα· ἀλλὰ πρὸ τρώων καὶ τρωϊάδων βαθυκόλπων ἑσταότα. οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. καὶ ἔστιν ὁ τῆς γραὸς λόγος, κεκραμένος ἀποστροφῇ τοῦ ἀνδρὸς, οἴκτῳ τοῦ παιδὸς, καὶ χόλῳ κατὰ ἐχθροῦ. Ἔνθα ὅρα ὅτι ἑκάβη μὲν ὡς ἡ γυνὴ ἡ πρεσβῦτις καὶ μήτηρ ἀγαθοῦ τέκνου, καὶ οὐ μόνον ἀναιρεθέντος, ἀλλὰ καὶ ἀτάφου αἰκιζομένου, εἰ καὶ ἀγριώτερον λαλεῖ καὶ οὐ φαγεῖν ἁπλῶς ἐθέλει ἀλλὰ ἐν παρατάσει ἐσθίειν. καὶ οὐ λαβοῦσα, ἀλλ' αὐτῷ προσφῦσα τὸ στόμα τῷ ἥπατι ὡς εἴ τι σαρκοφάγον θηρίον, εὐπαράδεκτός ἐστιν ὅμως. καὶ ἡ ὑπερβολὴ πιθανή. προείληπται γὰρ τὸ κατ' αὐτὴν ὑπερπαθές. Ἀχιλλεὺς δὲ εἴπερ φθάσας οὕτως εἶπεν, ἀσύγγνωστος ἂν ἦν. διὸ οὐ τοιαῦτα ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ ἐλάλησεν ἕκτορι. ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο εὔξατο, γενέσθαι οἱ ἐπιθυμίαν γεύσασθαι τῶν τοῦ ἕκτορος σαρκῶν, ὡς μὴ ἔχοντι αὐτὸ διὰ ἐφέσεως, καὶ οὐδὲ σαρκῶν ἁπλῶς φαγεῖν ἀλλὰ τῶν ἐντοσθίων κορέσασθαι, ὡς εἴπερ σπλάγχνα ἱερείου ἐπεθύμει φαγεῖν. ἐξ ὧν ἀστείως ὁ κωμικὸς πλάτων ἔφη κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν, τὸ,, ἄγευστος, ἄσπλαγχνος ἀπλάκουντος. ἀλιβάννωτος, δῆλον οὖν ὡς καὶ ταῦθα, πάνυ ἀχιλλέως ἀγριωτέρα ἡ γραῦς αὕτη. ὁ μὲν γὰρ οὐδέν τι πλέον ἑλκυσμοῦ εἰς τὸν ἕκτορα πλημμελεῖ. σῶον γοῦν ἐκεῖνον ἀπολύσει. αὕτη δὲ ἀναῤῥῆξαι τὸν ἥρωα ἐθέλει, ὡς ἂν τῶν ἐντὸς αὐτοῦ ἐμφάγοι. μῦθος δὲ τοιαύτης κρεωφαγίας ἐν τοῖς ὕστερον, καὶ ἐκ τοῦ κατὰ τὸν κακὸν διονύσιον. οὗ γυναῖκα καὶ τέκνα λαβόντες ὑποχείρια οἱ ἑσπέριοι λοκροὶ, ἐνακολασταίνοντες αὐτοῖς, ἐπεὶ τῆς ὕβρεως πλήρεις ἦσαν, κεντοῦντές φασιν ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις ἀνεῖλον. εἶτα τὰ μὲν ὀστᾶ ἐν ὅλμοις κατέκοψαν, καταλέσαντες αὐτῶν τὰς σάρκας. τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι, ἐπηράσαντο τοῖς μὴ γευσαμένοις αὐτῶν, εἰ δὲ δεινὸν καὶ ὁ ἀλλαχοῦ δηλωθεὶς μιλήσιος ἀλωπὸς καὶ ἡ καταπίπτωσις, ἀλλὰ τοῦτο, θηλειωδέστερον διὰ τὴν κρεωβορίαν. Ὅρα δὲ ὅτι ὡς ἡ μήτηρ ἐπέκρυψε τὸν τοῦ υἱοῦ ψόγον. ὁ μὲν γάρ τρὶς περιέδραμε τὴν ἴλιον φεύγων. ἡ δὲ ταῦτα μὲν σιγᾷ, τοῦ δὲ ὕστερον ἀντιστάσεως μέμνηται καθ' ἣν οὐκ ἔτι ἔφυγεν. ἡ δ' αὐτὴ ἐν τῷ, ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, ψεύδεται. ἀμάρτυρον γὰρ, ἄπιστον εἶναι τὸν ἀχιλλέα. τρῶες μέν τοι τοιοῦτοι, οἱ πριαμίδαι, καὶ αὐτὸς μάλιστα ἕκτωρ. ᾧ πρὸ τὸν λῦσαι τὸν πόλεμον κατὰ τοὺς ὅρκους ὡς προϊστόρηται. ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν οὕτως. ἡ δὲ καὶ εὐχομένη ἔχειν μέσον τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἧπαρ ἐφ' ᾧ ἀποσθίειν, οὐκ ἂν ἀληθῶς ὠμηστὴν λέγοι, ἐκεῖνον τὸν μηδὲν τοιοῦτον ἐπὶ τῷ ἕκτορι δράσαντα, εὐξάμενον δὲ μόνον ἐπιθυμίαν ἐγγενέσθαι αὐτῷ, ἀποταμνόμενον ὠμὰ κρέα ἔδμεναι τὰ τοῦ ἕκτορος. εἴη δ' ἂν, τὸ ἐκείνου ὀργίλον στοχαστικῶς χαρακτηρίζουσα ἐξ ἑαυτῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς θαυμάσας τὴν τοῦ πριάμου ὁδὸν, ἐρεῖ τινα τῶν τῆς ἑκάβης. οἷον τὸ, σιδήρειον νύ τοι ἦτορ. ὃ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. καὶ πῶς ἔτλης ἐλθεῖν μόνος εἰς ἄνδρα ὅσοι πολλοὺς καὶ ἐσθλοὺς υἱοὺς ἐξενάριξα; Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔκλεο τουτέστιν ἐφημίζου. τὸ θέμα κλέω, ἀφ' οὗ τὸ κλείζω. χρῆσις δὲ αὐτοῦ σὺν τῷ ι, ἐν ὀδυσσείᾳ. ἵνα ᾖ ὡς θέω θείω τὸ τρέχω. οἷον. θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. οὕτω καὶ κλέω κλείω. Τὸ δὲ ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις, ἐξαλλαγὴν ἐποίησε σχήματος. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν, ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους καὶ τρῶας ὧν δηλαδὴ ἀνάσσει ὁ πρίαμος. Τὸ δὲ πολέας υἱοὺς, ἐπιτείνει τὴν δυστυχίαν τῇ προσθήκῃ τοῦ, καὶ ἐσθλούς. ὡς δὲ πολύτεκνος ὁ πρίαμος, φανεῖται μὲν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ ῥητέον, ὅτι καθὰ ὁ πρίαμος πολλοὶ δὲ ὕστερον καὶ ἄλλοι, οὕτω πολυγύναιος παραδίδοται καὶ ὁ παλαιὸς αἰγεὺς, τήν τε τοῦ ὅπλητος θυγατέρα σχὼν, καὶ τὴν τοῦ χαλκώδοντος γάμου νόμῳ. πολλαῖς δὲ καὶ ἄλλαις χωρὶς γάμων συνών. αἴθραν τε γοῦν μετ' αὐτὰς ἔλαβεν. εἶτα μήδειαν. καὶ θησεὺς δὲ πολλὰς τὰς μὲν ἐξ ἔρωτος, ἃς δ' ἐξ ἁρπαγῆς φασι καὶ νομίμων γάμων, ὡς ἑλένην. ἀριάδνην, ἱππολύτην τὴν ἀμαζόνα. φαίδραν τὴν ἐκ κρήτης. καὶ φίλιππος δὲ ἐν τοῖς ὕστερον, φεραίαν μέν φασιν ἔγημε γυναῖκα, νικησίπολιν. ἐξ ἧς αὐτῷ ἐγένετο θετταλονίκη. καὶ λαρισσαίαν φίλινναν, ἧς ὁ περιαδόμενος ἀῤῥιδαῖος. προσεκτήσατο δέ φασι καὶ τὴν ἐκ μολοττῶν ὀλυμπιάδα τὴν ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ κλεοπάτρας μητέρα. δῆλον δὲ ὡς ἐν ἔτι νεότητι τὰς πολλὰς εἶχε γυναῖκας ὁ νῦν γέρων πρίαμος. ἄλλως γὰρ κατὰ τὸν ποιητὴν θέογνιν, οὐ σύμφορος γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι. οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος. οὐδ' ἀγκύραν ἔχουσιν. ἀποῤῥήξασα δὲ δεσμὰ, πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. τοῦτο δὲ προσφυὲς καὶ τοῖς κατὰ τὸν γέροντα τιθωνὸν, καὶ τὴν ἠῶ τὴν ἢ μυθευομένην ἢ κυριωνυμουμένην. μάλιστα δὲ τὴν τοῦ μύθου. οὐδ' αὐτὴ γὰρ ἀεὶ νεάζουσα, προσήκοι ἂν ἐρασθῆναι ὑπερπαλαιῳ. Σιδήρειον δὲ ἦτορ, νῦν μὲν, τὸ στεῤ-

ρόν.

ρόν. οὗ δέος οὐχ ἅπτεται. δηλοῖ δέ ποτε καὶ τὸ σκληρὸν καὶ ἄτεγκτον ὡς ἀνηλεές. καθὰ καὶ ὁ προγεγραμμένος σιδήρεος θυμός. Τὸ δὲ εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται, σύγχυσιν λογισμοῦ δηλοῖ διὰ τοῦ προθυστέρου σχηματισμοῦ. πρῶτον γὰρ φύσει τὸ ἰσόψεται, εἶτα τὸ αἱρήσει. Τὸ δὲ οὔ σ' ἐλεήσει οὐδ' αἰδέσεται, καὶ Ἕκτωρ προλαβὼν εἶπε περὶ αὐτοῦ. Τὸ δὲ γεινομένῳ ἐπὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει τὸ, ὅν τέκον αὐτή. Τὸ δὲ κλῶσμα τοῦ λίνου τῆς μοίρας τί ποτε δηλοῖ, ἀλλαχοῦ γέγραπται. Τὸ δὲ ἕων ἀπάνευθε τοκήων, γενναίως βούλεται κωλῦσαι τῆς ὁδοῦ τὸν γέροντα. εἰ γὰρ μεμοίραται ὀλέσθαι τὸν υἱὸν ἀπάνευθε τῶν αὐτοῦ, οὐδ' ἄρα ἐκείνους χρὴ ἀπελθεῖν ἔνθα ἐκεῖνος κεῖται. Κρατερὸς δ' ἐνταῦθα, οὐχ οὕτως εἰς ἔπαινον, ὅσον μάλιστα εἰς ψόγον ὡς ἐπὶ βιαίου. Τὸ δὲ προσφῦσα, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐμφῦσα ὅ ἐστιν ἐμπλακεῖσα. μᾶλλον δὲ ἐμφατικώτερον ἐκείνου εἰς ἐπιθετικὴν ἐμπλοκήν. Τὸ δὲ ἄντιτα ἔργα παιδὸς ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀντίτινα, ἀντιτιμώρητα. ἀντίστοιχα τοῦ Ἕκτορος φόνου. καὶ ἔστι χρήσιμον εἰς τὸ, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. Καὶ ὅρα τὴν ἀντιστοίχωσιν. οὐ γὰρ ἀξιόχρεων ἡγεῖταί φασιν, ἀντιθανεῖν τὸν τοῦ ἐχθροῦ φονέα ἡ μήτηρ εἰ μὴ καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐμφάγοι. Τὸ δὲ ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενον κατέκτα, αἱ κοιναὶ ἤγουν αἱ πλείους ἐκδόσεις, γράφουσιν, ἐπεὶ οὔτι κακιζόμενον. δηλοῖ δὲ ὅτι οὐχ ὁ τυχὼν ἦν, οὐδὲ γυνίς. πῶς γὰρ τοιοῦτος ὁ πρὸ τῶν πολιτῶν μόνος ἑστώς; αὔξεται οὕτω φασὶ τὸ πάθος, εἰ ἀναξίως ὕβρισαι δέον ὃν μὴ οὕτω παθεῖν. τοιαῦτα δέ τινα καὶ Πρίαμος ἐρεῖ πρὸς Ἀχιλλέα πεφεισμένως μέντοι, ἐν τῷ, τὸν δέ, σὺ πρώην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης. Τὸ δὲ πρὸ Τρώων καὶ ἑξῆς, εἰ γράφεται πρὸς Τρώων, φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφή, δηλοῖ τὸ ἔμπροσθεν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ βαθύκολπον ὅτι ἐπὶ βαρβάρων τίθησιν ὁ ποιητής, προγέγραπται. Τὴν δὲ ἀλεωρὴν διαστέλλει τοῦ φόβου, ἐπεὶ ὁ μὲν, φυγὴν δηλοῖ. ἀλεωρὴ δὲ, ἡ κατ' ἐπιτηδειότητα ἔκκλισίς ἐστι κατὰ τὸ, ἔγχος ἐμὸν ἀλέασθαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ γέρων λαλεῖν τῇ Ἑκάβῃ ἀρξάμενος, δαιμονίην ἐκείνην αὐτίκα προσέφη ὅ ἐστι δυστυχῆ. εἰπών. δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ. οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
Ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.
Νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην.
Εἶμι. καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς
Ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ. καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.
Ἔνθεν, δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους.
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. τόσσους δὲ τάπητας.
Τόσσα δὲ φάρεα καλά. τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσοῦ δὲ στήσας, ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα.
Ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας.
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὅ οἱ Θρῇκες πόρον ἄνδρες
Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας. οὐδέ νυ τοῦ περ
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ, Τρῶας μὲν ἅπαντας
Αἰθούσης ἀπέεργεν ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων.
Ἔρρετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες. οὔ νυ καὶ ὑμῖν
Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε
Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες.

Ὅτι ὁ διὰ θεῖον θάῤῥος μὴ πειθόμενος τῷ εἰς ἀγαθὸν ἔργον κωλύοντι, ἐρεῖ ἄν. μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι, κατερύκανε. μηδέ μοι ὄρνις ἐν μεγάροις κακὸς πέλευ. οὐδέ με πείσεις. εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευε, ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον. νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην, ἤγουν καὶ αὐτοπτικῶς εἶδον. εἶμι. καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. ἢ οὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται. Πρίαμος δέ φησι ταῦτα πρὸς Ἑκάβην. ἐπάγει, καὶ ὅτι εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν, βούλομαι. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱὸν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, ἤγουν ἐπειδὰν ἐκπληρώσαιμι τὸν τοῦ κλαίειν ἔρωτα. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. διὸ καὶ δασύνεται τὸ εἵην ὡς ἐκεῖ τὸ ἕντο. καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ εἶεν ἐν τῷ, ἐξ ἔρον εἶεν. ὁ δὲ γέρων καὶ μετὰ τὸ, εἰ γάρ τίς με ἄλλος ἐκέλευεν, ἑρμηνεύων τίς ἂν ὁ ἄλλος; ἐπάγει. οἷοι, μᾶλλον δὲ, ἢ οἳ μάντιές εἰσι. θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες. προθεὶς μὲν καὶ νῦν ὡς καὶ

Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν. αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ. καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα
Νεικείων. Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Γάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην.
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ Δῖον ἀγαυόν.
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας, ἐκέλευε.
Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες. αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ὤμοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ. τῶν δ' οὔ τινα φημὶ λελεῖφθαι.
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην.
Ἕκτορά θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν. οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο.
Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται.
Ψεῦσταί τ', ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι.
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;

ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, τὸ γενικὸν τὸ, μάντεις. ἐπαγαγὼν δὲ τὰ εἴδη, τὸ ἱερῆες, καὶ τὸ θυοσκόοι. ὅπερ ἐκεῖ οὐκ ἐξεφώνησεν. ἕτερον εἶδος εἰπὼν τὸν ὀνειροπόλον. Εἰσὶ δὲ θυοσκόοι μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς, περὶ ὧν δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδυσσεία, οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι. οἱ καὶ ἐμπυροσκόποι, καὶ λιβανομάντεις. Ἱερεῖς δὲ οἱ διὰ σπλάγχνων. θύη μὲν γάρ φασι, τὰ θυμιάματα. ἱερὰ δὲ τὰ σπλάγχνα. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Τὸ δὲ μή μοι ὄρνις κακὸς πέλευ ἤγουν πέλε ὅ ἐστι γίγνου. καὶ προοιμιῶδες γέγονεν. ἐν ἴσῳ τῷ, κακὸς οἰωνός. Ὅτι δὲ πᾶν σύμβολον μέλλοντος, ὄρνις ὡς ἀπὸ μέρους ἐλέγετο, καὶ ὁ κωμικὸς ἐν ὄρνισι δηλοῖ σαφέστατα. ὄρνις δὲ κακὸς ἡ Ἑκάβη τῷ ἀνδρί, διό τι δυσφημεῖ καὶ κλαίει ἀπιόντος λύσασθαι τὸν υἱόν. ὅπερ ἐν τῷ περὶ ὀλολυγῆς λόγῳ, ἀπαίσιον εἶναι δεδήλωται. Τὸ δὲ ψευδός κεν φαῖμεν καὶ ἑξῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα μᾶλλον οἰκεῖον εἶναι ῥηθῆναι, ἤπερ ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ. ἐκεῖ μὲν γάρ, ὁ στίχος εἶχεν ἀπορίαν. ἐνταῦθα δὲ ἀσφαλὴς ἡ ἔννοια. οὐ γὰρ οὕτω πιστὸν ἑτέροις ὡς θεῷ αὐτῷ. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ θαρρεῖ ἄλλως ὁ γέρων μὴ ἂν παθεῖν τι κακόν, ὅμως ἵνα παύσῃ τὴν Ἑκάβην, φησὶν ἀντιπαραστατικῶς ὡς εἰ καί με χρὴ θανεῖν, πεσοῦμαι ἀγκὰς ἑλὼν ἐμὸν υἱὸν καὶ ἑξῆς. οὐχ ἁπλῶς ἀποφηνάμενος ὁ γέρων, ἀλλ' εὐξάμενος οὕτω παθεῖν. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα τοῦ λόγου ὅμοιόν τι τῷ, ἰδόντα με καὶ λίπῃ αἰών. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ τό, ἐμὸν υἱόν, δριμέως πρὸς ἐντροπὴν τῆς Ἑκάβης ῥηθέν. αὐτῆς γὰρ οὐκ ἂν εἴη τῆς κωλυούσης τὰ εἰς ἐκεῖνον τιμήν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα. προϊὼν δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἀποσεμνύνων, ἀπονοσφίσει πως ἑαυτοῦ. εἰπὼν ἐκεῖνον ἐκ θεοῦ εἶναι. οὐχ ἁπλῶς μέν τοι, ἀλλ' ἐοικέναι. Τὸ δὲ εἶμι, ἀσυνδέτως εἰπὼν ὁ γέρων, εἴπερ ἂν ὡς αὐτίκα ὁρμᾶται. διὸ καὶ τὴν φράσιν τῷ ἔργῳ συνετρόχασεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀγκάς, κἀνταῦθα συνέσταλται κατὰ τὴν λήγουσαν, εἴτε ὄνομά ἐστιν, εἴτε ἐπίρρημα. Ὅτι τὸ ἀνοῖξαι κιβώτια, οὕτω φράζει. φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγε. λέγει δὲ ἐπιθήματα, τὰ πώματα ἤτοι τὰ σκεπάσματα. παρὰ τὸ ἐπιθεῖναι τὸ κλεῖσαι. κατὰ τὸ ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι. ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἐπιθεῖναι, ἤγουν ἐπάνω θεῖναι. μετ' ὀλίγα γοῦν, ἐρεῖ ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε. ἐντεῦθεν δὲ μεταφορικῶς καὶ ἐπιθεῖναι τὸ ἐπιβαλεῖν, ὡς τό, ἡμιτάλαντον ἐπιθήσω. Φωριαμὸς δὲ ἢ παρὰ τὸ αὐτόθι τὰ φάρη ἀμᾶσθαι ὅ ἐστι συνάγεσθαι, ἢ διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν. ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις, κανόνι τοιούτῳ. τὰ διὰ τοῦ αμος τριβράχεα μὴ ἐπιθετικὰ ὄντα, βαρύνεται, κάλαμος, πρίαμος. τὸ ἰταμός, ἐπίθετον. τὸ ποταμός, ἐκ τοῦ ποτασμὸς γέγονεν ἀφαιρέσει τοῦ σ. ἔτι δὲ τὰ ἔχοντα τὴν ἄρχουσαν μακρὰν θέσει βαρύνεται. ὄρχαμος. τύρταμος. πέργαμος. τὰ δὲ φύσει, εἰ μέν εἰσι κύρια, βαρύνεται. πύραμος. πεύταμος. εἰ δὲ μή, ὀξύνεται. χηραμός. οὐλαμός. οὕτω καὶ φωριαμὸς ἡ κιβωτός. Ὅτι τὰ ὑπὲρ Ἕκτορος δῶρα ὅ ἐστι λύτρα, οὕτω μετρεῖ Ὅμηρος. ἔνθεν, δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους. δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. τόσσους δὲ τάπητας. τόσσα δὲ φάρεα καλά. τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας. χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα. ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας. πίσυρας δὲ λέβητας. ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὅ οἱ Θρῇκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην δ' ἐλθόντι ἢ ἐξεσίην ἐλθόντι. μέγα κτέρας. Καὶ ὅρα τὴν τοῦ σκεύους αὔξησιν. καλόν τε γὰρ αὐτὸ καὶ παλαιὸν κειμήλιον εἶναι δηλοῖ, καὶ ἐξεσίας ἤτοι πρεσβείας δῶρον. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ἔθνους ὅλου δῶρον πρέσβει βασιλεῖ. καὶ καλὰ μὲν καὶ τὰ ἄλλα. τοῦτο δέ, καὶ

δὲ, καὶ περικαλλὲς καὶ μέγα κτέρας. ὡς καὶ ἀπερείσια σὺν αὐτῷ τὰ ῥηθέντα δῶρα ῥηθῆναι ἐν τοῖς ἑξῆς. διὸ ἐπάγει πρὸς ὑπεροχὴν, ὡς οὐδὲ τούτου ὁ γέρων ἐφείσατο διὰ τὸν φίλον υἱόν. φησὶ γάρ. οὐδένυ τοῦ περ φείσατ' ἐνὶ μεγάροισ' ὁ γέρων. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ λύσασθαι φίλον υἱόν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τοῦτο πρὸς τὸ, καὶ θῆκεν, ἀχιλλεὺς θῆκεν ἄεθλον, ἤγουν τὸν ἀργύρεον κρητῆρα, οὗ ποτε ὁ πριαμίδης λυκάων ἐξωνήθη. καὶ ἰδοὺ δέπας καὶ τοῦτο περιώνυμον καθὰ καὶ κρατὴρ ἐκεῖνος. Καὶ ὅρα ἐν τούτοις ὡς παρελάλησε μὲν ὁ ποιητὴς ἱστορίαν, ἀφῆκε δὲ διασκευάσαι αὐτήν. εἶχε μὲν γὰρ ἱστορῆσαι τὸ τῆς ἐξεσίας αἴτιον. ἀφῆκε δὲ εἰπεῖν, ὡς ἂν μὴ καὶ ἐγκόψῃ τὴν τοῦ λόγου συνέχειαν καὶ ὑπτιάσῃ τὸ ἐναγώνιον διὰ τοῦ ἀφηγηματικοῦ εἴδους ἔξω καιροῦ. εἴρηται δὲ ἐξεσία, παρὰ τὴν ἔσιν τὴν πέμψιν. ὡς γὰρ θήσω θεσία καὶ συνθεσία. καὶ θύσω θυσία, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἥσω δασυνόμενον μέλλοντα ὡς δηλοῖ τὸ ἀφήσω καὶ πέμψω ὡς δὲ, ἥσω γὰρ καὶ ἐγὼ, ἐσία καὶ ἐξεσία ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολή. διό φασι καὶ ἀρίσταρχος. δασύνει τὴν λέξιν ἐν τῇ μέσῃ δηλαδὴ συλλαβῇ κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, τὴν δηλωθεῖσαν καὶ ἀλλαχοῦ. Νεοπτόλεμος δέ φασιν ὁ παριανὸς, ψιλοῖ. ἀπὸ τοῦ ἐξιέναι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἵημι ἥσω ἐξ οὗ ὡς εἴρηται ἐξεσία ἡ ἔκπεμψις, κεῖται καὶ ἐν τῇ λ ῥαψῳδίᾳ τὸ ἐξέμεν ἀντὶ τοῦ ἐκπέμψαι. χρῆσις δὲ τῆς ἐξεσίας, καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Πέπλοι δὲ γυναικεῖον φόρημα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἃ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες. οἳ καὶ ἑανοὶ ἐκαλοῦντο. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀρράφους ὑφάσματος ἡ λέξις ἐλαμβάνετό ποτε. ἐτυμολογουμένη παρὰ τὸ διαπεπτάσθαι. τοιοῦτος γοῦν πέπλος δοκεῖ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τῷ τηλεμάχῳ παρὰ τῆς ἑλένης δεδόσθαι, καὶ τῇ ζωϊκῇ δὲ ἀθηνᾷ, ὅμοιος ἐν γούνασι τεθῆναι. ὡς δὲ καὶ ταυτόν τι πέπλος καὶ ἑανός. παραδηλοῦται ἀπὸ τοῦ, ἐς φιάλην χρυσῆν τὰ τοῦ πατρόκλου ὀστᾶ τεθέντα, ἑανῷ λιτὶ καλυφθῆναι. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τοῦ ἕκτορος πορφυρέοις πέπλοις ἐν τοῖς ἑξῆς καταθέντα εἰς χρυσῆν λάρνακα. Αἱ δὲ χλαῖναι, περιβλήματά φασιν ἦσαν κλίνης. ἐοίκασι δέ ποτε καὶ δὲ διπλοῦσθαι ὡς ἂν πλέον χλιαίνοιεν. ὧν πρὸς διαστολὴν, αἱ ἁπλοΐδες ἐνταῦθα εἴρηνται. Οἱ δὲ τάπητες, παρ' ἀλλαχοῦ φαίνονται ὑποκεῖσθαι κατά τι εἶδος στρωμνῆς, ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ καλούμενα ἐπεύχια. διὸ καὶ ἡ πολλὴ ἐτυμολογία, ἐκ τοῦ πατεῖσθαι αὐτὰ παράγει. εἰ δέ τις μάθοι ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, δέμνια θεῖναι καὶ ῥήγια ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, ἕτερόν τι νοήσει τοὺς τάπητας. οὓς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῆς λέξεων ἐν πρὸς ἐν φράζοντες, ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσι. συγκροτούμενοι ἐκ τοῦ, ἐφύπερθεν. καὶ ἀργεῖ ἐνταῦθα ἡ ἐκ τοῦ πατεῖν ἐτυμολογία. κρεῖττον δὲ ἡ ἐκ τοῦ θάλπω εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, θάλπης, καὶ μεταθέσει ἰωνικῇ καὶ ἐκβολῇ τοῦ λ, τάπης. ἢ ἐκ τοῦ ταφὼν ὁ ἐκπλαγεὶς, τάφης καὶ τάπης ὁ τὸν ὁρῶντα ἐκπλήττων. λέγονται δέ φασιν οἱ τάπητες, καὶ δάπιδες παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι. Τὰ δὲ φάρεα, γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἱμάτια. Χιτῶνες δὲ ἀνδρεῖα ἐνδύματα καθὰ καὶ ταῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ στήσας, ἀντὶ τοῦ σταθμήσας ὡς πρὸς ἀκρίβειαν, ἵνα μὴ καὶ ψεύσηται τὸν σταθμὸν τυχὸν ἐρωτηθεὶς, ἐκ τούτου δὲ, καὶ πρὸ τούτων τὸ, χρυσὸν ἀποστήσονται χρέος ὡς προσημειοῦνται. καὶ μεταστῆσαι ἐν ὀδυσσείᾳ, τὸ μεταλλάξαι εἴρηται μεταφορικῶς. αἴθωνες δὲ τρίποδες, οἱ αἰθόμενοι ὅ ἐστι λάμποντες ὡς γεγανωμένοι. οὐ γὰρ ἂν εἶεν ἄπυροι ὡς ἀπὸ πυρὸς αἰθομένου. τιμιώτεροι δὲ λεβήτων ὄντες, ὑποδιπλασίονες ἐκείνων εἰσί. Τὸ δὲ ῥηθὲν δέπας, ἴσως ἂν χρυσοῦν ἦν, ὡς ἔστιν ἐκ τοῦ περικαλλὲς τεκμήρασθαι. χρυσοῦ γὰρ ἐν πολλοῖς ἐπίθετον τὸ καλόν. διὸ καὶ τὸ περικαλλές. ὅπερ ἐστὶ καλὸν λίαν, ὅθεν συγκοπὲν τὸ κάλλος, ἐν δυσὶ λ προφέρεται. οὕτω δ' ἐπαγωγὸν φαίνεται τὸ ῥηθὲν δέπας, ὡς φυλαχθῆναι μέχρι καὶ νῦν διὰ τὸ γέρον ἐν τοσαύταις δαπάναις ταῖς εἰς πόλεμον. Ὅτι τὰς αἰθούσας, οὐχ ὑψηλάς τινας ἀλλὰ περί που τὴν αὐλὴν οὔσας ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα δηλοῖ λέγων, ὅτι ὁ πρίαμος τρῶας ἅπαντας αἰθούσης ἀπέργεν ἢ ἀνέργεν ἔπεσιν αἰσχροῖσιν ἐνίπτων ἤγουν ἐπιπλήττων. καὶ προϊὼν δὲ, φησί. ἐκ δ' ἔλασεν ἤτοι ἐξήλασεν ἔφιππος, προθύροιο καὶ αἰθούσης. ἣν καὶ ἐρίδουπον συνήθως ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ λέγει, διὰ τὸ ἐκκεῖσθαι ἀνέμοις καθὰ καὶ τὴν αὐλὴν, περὶ ἣν ἡ αἴθουσα ἦν. καὶ ἡ αὐλὴ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω λέγεται. οἱ δὲ παλαιοὶ, φασὶ καὶ ταῦτα. αἴθουσαι, αὐλῆς τειχία. σικελοὶ δὲ τὴν αἴθουσαν, αὔλειον θύραν φασί. κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔπεσιν αἰσχροῖσιν ἐνίπτων ἐξ οὗ καὶ ἐνιπὴ ἡ δι' αἰσχρολογίας ἐπίπληξις, γράφεται καὶ ἐνίσσων. καὶ ἔστι γλώσσης καὶ αὐτὸ, ὁποίας καὶ τὸ πέπτω πέσσω περὶ οὗ προγέγραπται. Ὅτι ἔπεσιν αἰσχροῖς ὁ γέρων τὸν λαὸν ἀπάγων ἑαυτοῦ, φησίν. ἔρρετε λωβητῆρες. ἐλεγχέες. οὔνυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες; ἦ οὔνεσθε τουτέστιν ὀνόσασθε ὅτι μοι θεὸς ἄλγε' ἔδωκε, παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε κείνου τεθνειῶτος, ἐναιρέμεν ἤτοι φονεύεσθαι. ἢ μάλιστα, ῥᾴονες εἰς τὸ ἐναίρειν ἐκείνους δρῶντας τοῦτο ἐφ' ὑμῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν οὐχὶ καὶ ὑμῖν οἴκοι γόος ἕως τοῦ, κηδήσοντες, ῥηθήσεται πρὸς τοὺς πενθεῖν τινα ἐρεθίζοντας ἐν τῷ ἀκαίρως συμπαθεῖν. Τὸ δὲ ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ἑξῆς, πρὸς τοὺς μὴ ἐξ ὀρθοῦ ἀχθομένους ἐπὶ ἀριστέως θανάτῳ. νοητέον δ' ἐν τούτοις, ὡς γοῶντες ἦσαν οἱ τρῶες ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ. Λωβητῆρες δὲ ἢ οἱ λώβας ποιοῦντες. ἢ οἱ λωβᾶσθαι ἄξιοι. αἰσχρὸν δὲ πάντως ἔπος τοῦτο καθὰ καὶ τὸ, ἐλεγχέες, τουτέστιν αἰσχυντηλόν. ὑβριστικόν. ὡς ὁ ποιητὴς προεθεώρησεν. ἡ δὲ ἔννοια τοῦ, οὐ καὶ ὑμῖν γόος, διπλῆ. οὐχὶ καὶ ὑμῖν οἴκοις ἴδιός τις γόος ἐστὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἥκετε λυπήσοντές με μᾶλλον ἢ συμπενθήσοντες; ἢ ὅτι οὐχὶ καὶ οἴ-

κἀδὲ γνώσεσθε τὸν Ἕκτορα ἕκαστος· ἀλλὰ παρ' ἐμοί; οἱ δὲ παλαιοί, κάλλιον φράζουσιν οὕτως. οὐκ ἔχοντες πένθος, ἐμὲ παραμυθεῖσθε. ἢ καὶ ἄλλως. ἐμοί φησι συμπαθήσοντες ἥκετε, οὐχὶ δὲ ἕκαστος ἴδιον ὁρίζεται πένθος, τὸν θάνατον Ἕκτορος. βούλεται δέ φασι λέγειν, ὡς δεῖ ἕκαστον οἴκοι μένοντα πενθεῖν τὸν Ἕκτορα. Τὸ δὲ κηδήσοντες, καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ λυπήσοντες. Τὸ δὲ οὔνεσθε, ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὀνῶ ὀνήμι. οὗ παθητικὸν, ὄνομαι ὄνασθε. Τὸ δὲ ἄλγε' ἔδωκεν, οὐ πολλά τινα μετρεῖ κήδεα, στενοχωρεῖται δὲ εἰς μόνον τὸν μέγαν Ἕκτορα ὡς δηλοῖ τὸ, παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον. οὗ τὸ ἐξοχικὸν μεγαλεῖον, ἡ σὺν τῷ ἄρθρῳ δηλοῖ προφορά. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφη ἄριστον, ἀλλὰ καθ' ὑπεροχὴν, τὸν ἄριστον. Ὅτι φιλοπάτριδος ἀνδρὸς λόγος τὸ, ἀτὰρ ἔγωγε πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω. Ὅτι πρὸ βραχέων μὲν, αἰθούσης ἀνέειργεν ἢ ἀπέειργεν τοὺς Τρῶας ὁ Πρίαμος λόγοις αἰσχροῖς ἐπιπλήττων, ὑπνικαταβὰς δὲ, οὐκ ἔτι λόγοις ἀλλὰ σκήπτρῳ ὡς εἰκὸς ἀπείργει. φησὶ γάρ. ἦ. καὶ σκηπανίῳ τῷ καὶ προερμηνευθέντι, δίεπ' ἀνέρας. τουτέστιν, εὐθὺς μετὰ τὸν λόγον ἐποίει ἔργον. οἱ δ' ἴσαν ἔξω, ἤγουν ἐξῆλθον, σπερχομένοιο γέροντος· σεμνῶς δὲ τὸ δίεπεν εἶπεν ὡς ἐπὶ βασιλέως. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ἐδίωκεν, ἢ ἔπληττε. Τὸ δὲ σπερχομένοιο, ἐνεργητικῶς νῦν ἐῤῥέθη ἀντὶ τοῦ σπέρχοντος καὶ κατάλογον λεληθότως Ὅμηρος ποιούμενος τῶν ὑπολελειμμένων τῷ Πριάμῳ παίδων, ἔφη. ὅδ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων. οἱ δὲ ἦσαν, Ἕλενος. Πάρις. Ἀγάθων. Πάμμων. ὃ σύνθετον ποιεῖ τὸν πολυπάμμονα, ὅ ἐστι πολυθρέμμονα. Ἀντίφονος. Πολίτης βοὴν ἀγαθὸς Δηΐφοβος. Ἱππόθοος. καὶ Δῖος ἀγαυός. ἐννέα οὗτοι. ἐνταῦθα δὲ οἱ μὲν, τὸ Δῖος φασὶν κύριον. οἱ δὲ τὸ ἀγαυός. νικᾷ δὲ εἶναι Δίου ἐπίθετον τὸ ἀγαυός. ἦν δέ φασιν ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς τῷ μέτρῳ συνήνεγκεν, ἀπηριθμήσατο τοὺς παῖδας ὁ ποιητής. οὐ γὰρ ἂν ἕβδομον τὸν Δηΐφοβον ἔταξεν ὑπερτεροῦντα τῶν ἄλλων μετὰ τὸν Ἕκτορα. περὶ οὗ φασὶ, καὶ ὅτι Ἀλεξάνδρου πεσόντος, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθετο τῷ τὴν μάχην ἀρίστῳ. Δηΐφοβος οὖν γενναίως ἀγωνισάμενος, ἔσχεν αὐτὴν ἀριστεῖον μάχης. τῷ δ' αὐτῷ λόγῳ, καὶ ἐφεξῆς τὸν Ἕκτορα ἐν τεθνεῶσιν υἱοῖς, τρίτον ἔθηκε μετὰ Μήστορα ἀντίθεον καὶ Τρώϊλον ἱππιοχάρμην, ὅν φασιν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα, λόγχῃ πεσεῖν ὑπ' Ἀχιλλέως. πλὴν σημείωσαι ὡς εἰ καὶ τὸ μέτρον τρίτην τάξιν ἔνειμεν Ἕκτορι, ἀλλὰ τῷ ἐπαίνῳ πάντων ὑπερτίθεται τῶν τε ἀπόντων καὶ τῶν περιόντων. θεῷ γὰρ εἰκάσει αὐτὸν ὡς ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τοὺς υἱοὺς Πριάμου τῷ ἐννέα μετρουμένους ἀριθμῷ, ὃν στέργειν δέδεικται ὁ ποιητὴς μάλιστα. ἐν δὲ τῷ, υἱάσιν οἷσιν, τὸ μὲν υἱάσιν ὁμοίως τοῖς συγγενικοῖς ἐσχημάτισται, τῷ πατράσι. μητράσι. θυγατράσιν. ἄλλως γὰρ, υἱεῦσιν ἢ υἱέσιν ὤφειλεν εἶναι. Τὸ δὲ οἷσιν ἤγουν ἰδίοις, διασαφήσεως ἔχει τὴν, οἳ ἑτέρων πατέρων εἰσὶν υἱοί. Τὸ δὲ ὁμόκλα καὶ νεικείων, ὅμοιόν ἐστι τῷ ὡς ἐῤῥέθη ἔπεσιν αἰσχροῖς ἐνίπτειν. ἄλλως δὲ τὸ νεικείειν, εἶδός ἐστιν ὁμοκλῆς καὶ οὐκ αὐτόχρημα ὁμοκλή. ὁμοκλᾷ γοῦν τις καὶ ἀπειλῆς δίχα καὶ νείκους. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ὁμοκλήσαντος, ἐκέλευσεν. εἰ μὴ ἄρα νεικεῖν ἐστι καὶ ἐκεῖνο. κατολογήσει γὰρ ὑβριστικῶς καὶ τοὺς ῥηθέντας υἱοὺς ὁ Πρίαμος εὐθὺς αὐτίκα, εἰπών. σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα. κατηφόνες. αἴθ' ἅμα πάντες Ἕκτορος ὠφέλετε ἀντὶ, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. εἶτα οἰκτιζόμενος ἃ δὴ πατρὶ χειρόνων παίδων ἁρμόττει ἐστερημένῳ τῶν κρειττόνων, φησὶν ἠθοποιητικῶς. ὤμοι ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι. ἐν οἷς μεμνήσατο τὸν προῤῥηθέντα Μήστορα καὶ τὸν Τρώϊλον μετ' ἐπιθέτων σεμνῶν ὡς προελέχθη. καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ ἄνευ ἐπιθέτου, ὅμως ἄλλως αὐτὸν σεμνύνει, εἰπών. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι ἀλλὰ θεοῖο. τοὺς μὲν, ἀπώλεσ' Ἄρης. τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται. ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. ἦν δὲ τὸ ἔργον ὃ τοὺς υἱοὺς ἐπέσπευδεν, ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, καὶ ἐπιθεῖναι τὰ λύτρα. μικρὸν μὲν ὂν καὶ ἐλαφρὸν, δριμέως δὲ ἐπιταχθὲν ἐν ὀλιγίστῳ. φησὶ γάρ. οὐκ ἄν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσητε, ἢ ἐφοπλίσαιτε τάχιστα, ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν δηλαδὴ κείμενα δῶρα, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο τουτέστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ὁδεύσωμεν; Καὶ ὅρα ὅπως τόπον εὗρεν ὁ ποιητὴς, ἐν ᾧ εὐαφόρμως κατηγόρησε τῶν Πριαμιδῶν, χαρακτηρίσας αὐτοὺς σκωπτικῶς. Εἰσὶ δὲ κατηφόνες μὲν, οἱονεὶ αὐτόχρημα κατήφειαι. θηλυκὴ γὰρ ἡ προσηγορία κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. διασαφητικὸν δέ πως ἐστὶ τοῦτο τοῦ, κακὰ τέκνα. καὶ ἄλλως δὲ κατηφόνες, καθ' ὧν φόνος ψηφιστέος. ἵνα ᾖ, τὸ μὲν πρῶτον, ἀνάλογον τῇ κατηφείᾳ, ὧν εἶναι χρὴ κάτω τὰ φάη ἐπικρυπτομένων τὸ βλέπεσθαι. τὸ δὲ δεύτερον, ὡς ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω, ἵνα εἶεν κατηφόνες, οἱ φόνου κατάξιοι. * ἤρα *

Τὸ δὲ πανάποτμος, ταυτὸν τῷ δύσαμμορος, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι, ἢ ἐνδοιάζει πιθανῶς κατὰ τὸ, φημὶ, ἢ καὶ ἄλλως σεμνῶς εἴρηται κατὰ ἀπόφανσιν ὡς οἷα τῶν ἄλλων, μὴ προσλογιζομένων περιεῖναι. πολλαχοῦ δὲ καὶ οὕτω σχηματίζει ὁ ποιητής. Σημείωσαι δὲ καὶ Μήστορα τὸ κύριον συστεῖλαν τὴν παραλήγουσαν. ἐπὶ δέ γε τοῦ βουλευτοῦ, ἐκτείνεται. οἷον. μήστωρα φόβοιο. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πολλῶν υἱῶν θανόντων τῷ γέροντι, τρεῖς ἐξῆρε τοὺς ῥηθέντας. Καὶ ὅτι ἐπεὶ μέγα ἦν εἰπεῖν θεὸν ἐν ἀνδράσιν εἶναι τὸν Ἕκτορα, ἐμφαίνει εὐθὺς ὁ ποιητὴς, δεῖν κἀνταῦθα προσυπακούειν συνήθως τὸ ὡς, ἵνα λέγῃ, ὅτι ὡς θεὸς

ἦν, διὸ

τὴν, διὸ ἐπάγει. οὐδὲ ἐῴκει θνητοῦ παῖς εἶναι, ἀλλὰ θεοῦ. ἠθικῶς φασὶ λέγων, τὸν παῖδα κρείττονα τοῦ δοκεῖν ἐξ αὐτοῦ γεγεννῆσθαι. καὶ Ὅμηρος μὲν οὕτω ῥητορικῶς τε καὶ ἀσφαλῶς. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, ἀναιδέστερον λέγοντες, ἐξ Ἀπόλλωνος αὐτὸν σπερματίζουσι τὰ συνήθη παίζοντες μυθικά. πρόφασις δέ εἰσι τὰ εἰρημένα τοῦ ἀντίθεον καὶ τὸν Ἕκτορα εἶναι καθὰ καὶ τὸν Μήστορα, πλατυνθεῖσα εἰς πλεῖον σέμνωμα τοῦ ἥρωος. Τὸ δὲ ἐλέγχεα, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐλεγχέες. σαφέστερον δὲ τούτου ἐκεῖνο. τὸ γοῦν ἐλέγχεα, καὶ ποιότητός ἐστι δηλωτικόν ποτε. Τὸ δὲ ψεῦσται, ταυτόν πως τῷ ἄπιστοι, κατὰ τὸ, παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. ἐκ Πάριδος δὲ τοῦτο τὸ σκῶμμα καθήκει τοῖς ἀδελφοῖς. ὃς τοιοῦτος ἐφάνη περὶ Μενελάῳ κατὰ τὴν τοῦ Λυκόφρονος ἱστορίαν. μή ποτε δὲ τοιοῦτος καὶ ὁ Ἕκτωρ, καὶ πρὸ αὐτοῦ Πρίαμος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν, οἳ μετὰ τὸ νίκην μὲν δὴ φαίνεσθαι Μενελάου, κατεπάτησαν τὰ πιστὰ ὅρκια. Τὸ δὲ ἀρνῶν καὶ ἐρίφων, τρυφήν τε ἄκραν δηλοῖ, τῶν οὕτως ἁπαλοῖς χαιρόντων ἐδέσμασι, καὶ τὴν ἁρπαγὴν δὲ πιθανεύεται. τοιαῦτα γοῦν ζῶα διὰ ταχὺ καὶ ῥᾷον ἁρπάζονται. εἰκὸς δὲ ὀνειδίζειν ταῦτα τοὺς Πριαμίδας, ἢ ὡς ἀναλίσκοντας τὰ μὴ νενομισμένα τοῖς κατὰ Τροίαν. ἐπεί τοι καὶ Ἀθήνησι, νενόμιστο ἤγουν νόμος ἦν, ἀπέκτου ἀρνὸς μηδένα γεύεσθαι. ἐπιλιπούσης ποτέ φασι τῆς τῶν ζώων τούτων γενέσεως. ἐρίφων δὲ εὐφορία εἴπερ που, ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ ἦν, περιᾴδονται γάρ οἱ ἐκεῖσε ἔριφοι, ὡς ὁ Δειπνοσοφιστὴς καὶ τοῦτο ἱστορεῖ. ἄπεκτον δὲ ἄρνα ἡ ἱστορία ἔφη, τὸν μήπω πεχθέντα, ἤγουν καρέντα, καὶ εἰπεῖν κατὰ Θεόκριτον, πεκχθέντα. ὅτι δὲ ὁμωνυμίας λόγῳ, ἔριφοι ὠνομάσθησαν καί τι κατ' οὐρανὸν ἀστροθέτημα, δῆλον ἀπὸ λεπάδος ἣν σεμνύνων τις παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἀστείως, ἔφη τὸ, παρετέθη ὑπερήφανος ὄζουσα τῶν ὡρῶν λεπὰς, τὸ τοῦ πόλου παντὸς ἡμισφαίριον. ὃ καὶ κατασκευάζων ἐξ ὁμωνυμίας ἀστέρων πρὸς ζῶα ἐδώδιμα λεπάσιν ἑψόμενα, φησὶν ὡς ἅπαντ' ἐκεῖ ἐνῆν τὰ οὐράνια καλά. ἰχθῦς. ἔριφοι. σκορπίος. ἃ δηλαδὴ καὶ ἐν οὐρανῷ εἰσίν. εἶτα εἰπὼν ὡς ὑπέφαινεν ᾠῶν ἡμίτομα τοὺς ἀστερίας, ἐπάγει. περὶ ταύτης ὁ πᾶς ἀγὼν ἐπ' ἐμὲ κατηώτα. τὸ πέρας ἤγουν ὕστερον, οὐκ ἀνῆκα ἕως τὴν λεπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον. καὶ οὕτω μὲν, εἰσὶ καὶ οὐρανοῦ ἔριφοι. Τὸ δὲ ὄζουσα ὡρῶν, παραπεποιῆσθαι δοκεῖ ἐκ Θεοκρίτου. ὃς πλυθῆναί τι ἔφη, πρὸς κράναις ὡρᾶν, ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν ὡρῶν. ἃς κάλλος ἐστὶ νοεῖν. σεμνύνων ἐκεῖνος οὕτω τὸ καλῶς πλυθέν. Ὅμηρος δὲ μεγάλα λέγων πρὸς ὄγκον σεμνὸν, ἄλλως ταῖς ὥραις ἀνατίθησι τὰ οὐράνια, οὐ σμικρολογούμενος ταπεινῶς. ὅτι δὲ ὥρα καὶ ἐπὶ κάλλους λέγεται, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἐν Σάμῳ Ἀφροδίτην ἑταῖραι ἱδρύσαντο, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, γυναῖκες αἱ ἐν ὥρᾳ. ἴσως δὲ αὐτὸ καὶ χρόνον δηλοῖ, καθὸ καὶ αἱ ὡραῖαι γάμου αἱ αὐταὶ λέγονται. ὡς καὶ βότρυς ὡραῖος τρυγᾶσθαι. ἡ δὲ τοιαύτη ὥρα, καὶ τὸ ὡρολογεῖν ποιεῖ. καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ ὡρολογητήν, ὃν ὁ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Τίμων, λαβάργυρον ἔφη, ὡς ἐπὶ μισθῷ ὡρολογοῦντα. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ ὡς ἐρρέθη ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἅρπαγες, καὶ ἀναίδειαν καὶ θηριωδίαν καταλαλεῖ τῶν εἰρημένων Πριαμιδῶν. θῆρες γοῦν ἁρπακτῆρες, εἰσὶν οἳ καὶ δημοτικοῖς ἐπιτίθενται ζώοις. ὁποῖος καὶ ὁ τοῦ Ἀράτου μονόλυκος ὅτε λιμὸν καραδοκεῖ. Ὅτι δὲ σκῶμμα στρατιωτικόν ποτε καὶ τὸ, λύκος, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος ἔνθα ἱστορεῖ ὡς Γνάθαινα ἡ ἑταιρὶς ἐπεὶ δύο τινὲς αὐτὴν ἐμισθώσαντο στρατιώτης καὶ μαστιγίας ὁμώνυμοι ὡς ἔοικε ποταμοῖς, καὶ ὁ στρατιώτης ἀναγωγότερον ἤγουν ἀπαιδευτότερον. λάκκον αὐτὴν ὠνόμασε. πῶς ἔφη; καὶ αὐτίκα λύουσα ἡ αὐτὴ, ἐπεῖπεν. ἢ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετόν μοι ὁ λύκος καὶ ὁ μαστιγίας. σκώψασα ἐκείνη τὸν στρατιώτην μὲν, διὰ τοῦ λύκου ὀνόματι. τὸν δὲ δοῦλον ἐραστὴν, τὸ τοῦ μαστιγίου. ἐπερείσατο δὲ τὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, εἰς ἕνα λάκκον ἡ Γνάθαινα νόημα, ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν δύο μεγάλων κρουνῶν, οἳ συμβάλλουσιν εἰς μίαν μισγάγκειαν. σοφὴ δὲ ἡ ῥηθεῖσα Γνάθαινα ὑποκοριζομένη καὶ εἰς Γναθαίνιον. ἧς ἀπομνημονεύεται καὶ ὅτι φαῦλον παλαιστὴν ὀνηλάτην ἀπειλήσαντα καταβαλεῖν γυναῖκα σὺν τοῖς ὀναρίοις καὶ ταῖς ἀστράβαις, ἔσκωψεν εἰποῦσα ἰαμβικῶς. μὴ δῆτ' ἄνερ, οὐδέ ποτε γὰρ τοῦτ' ἐστί σοι πεπραγμένον ἤγουν τὸ ῥίψαί τινα. Τὸ δὲ ὀρχησταὶ, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν πολέμῳ ὀρχησταὶ οἷός που ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐρρέθη τις τῶν ἡρώων. οὐδὲ τὰ ἐνόπλια πυρριχίζοντες ὃ δὴ πολλάκις βασιλεῦσιν ἔργον ἦν ἡδύ. Ἀντιλόχῳ γοῦν βασιλεῖ περὶ μεγάλῳ, πρὸς ὅπλα τινὲς ὠρχοῦντο ἐν τῷ δείπνῳ. ἀλλὰ τὰ ἐς χοροὺς ὀρχούμενοι. ἐπιδήμιοι δὲ, οἱ μὴ τὰ τῶν πολεμίων ἀλλὰ τὰ τοῦ ἰδίου δήμου ἁρπάζοντες. καὶ δημοβόρων δίκην ἀδικεῖν τοὺς οἰκείους γενναῖοι. ὅθεν παροιμία, οἴκοι λέοντες, ἐν δὲ μάχῃ ἀλώπεκες. λέγει δὲ καὶ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα, τοὺς ἀτυχεστέρους τῶν ἀρχόντων, ἰσχυροὺς εἶναι κατὰ τοῦ ὑπ' αὐτοὺς δήμου. Τὸ δὲ ἐπιδήμιον, ἔγνωσται καὶ τοῖς Ἀσκληπιάδαις, ἐπὶ νοσημάτων μέντοι. Τὸ δὲ ἁρπακτῆρες, ποιηταῖς φίλη λέξις, καθὰ καὶ τὸ φιλακτῆρες. καὶ ὁ πρηκτήρ, καὶ ῥητήρ. καὶ θηρητήρ. Τὸ δὲ ἐπιθεῖτε, ἐκ τοῦ ἐπιθείητε συγκέκοπται. καὶ ἔστιν ἀκόλουθον τῷ, ἐφοπλίσαιτε εὐκτικῷ. οἱ δὲ γράφοντες ἐπιθῆτε διὰ τοῦ η, ποιοῦσιν οὕτω πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ ἐφοπλίσητε κατὰ ἔγκλισιν ὑποτακτικήν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπιθεῖναι λέγεται, καὶ τὸ προσθεῖναι εἴπουν ἐπιβαλεῖν, ὡς καὶ προδεδήλωται ἐν τῷ τοῦ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἀγῶνι. καὶ ἐξ αὐτοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον, ἐπιθήκη ἡ προσθήκη. διὸ, ἐπιθήκη θαύματος ἡ ἐκπλήξεως. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ ἐπενθήκη. ἡ δὲ λέξις τῆς ἐπενθέσεως, γραμματικοῖς μάλιστα ἔγνωσται.

Ὅτι βελτιώσας Ὅμηρος κατὰ συνήθειαν φιλοτιμίαν διασκευάσαι ζεῦγμα ἡμιονείας ἀπήνης, φησίν. ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν οἱ Πριαμίδαι δηλαδὴ, εὔτροχον ἡμιονείην, καλήν. πρωτοπαγέα ὡς που προεγράφη. πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς, ὡς καὶ αὐτὸ προγέγραπται. οὐ τότε ποιηθὲν ὑπὸ τῶν Πριαμιδῶν, ἀλλ' ὅτε ὁμοκλῆς ἀκούσαντες ὑπέδεισαν. κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον. πύξινον. ὀμφαλόεν. εὖ οἴηκεσσιν ἀρηρός. ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ, ἐννεάπηχυ. καὶ τὸ μὲν, εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. αὐτὰρ ἔπειτα, ἑξείης κατέδησαν. ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν ἤγουν ἔκαμψαν. ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ' ἀπήνης νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς, ἀπερείσι' ἄποινα. ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς. τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα. καὶ ταῦτα οὕτω διασκευάσας, τὸ ζεῦγμα τῶν ἵππων οὐ πολυλογεῖ, ὡς ἀλλαχοῦ που καὶ περὶ τοιούτων λαλήσας. λέγει δὲ μόνον ὅτι ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν. οὓς ὁ γεραιὸς αὐτὸς ἔχων, ἀτίταλλεν ἐϋξέστῳ ἐπὶ φάτνῃ. καὶ ζευγνύσθην ἤγουν ἐζεύγνυον τούτους ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν, κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες. Καὶ ὅρα ὡς κἀνταῦθα βασιλικοὶ ἄνδρες αὐτὸ διακονοῦσι καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὡς ἡρωϊκὸς νενομοθέτητο βίος.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν. πρωτοπαγέα. πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς.
Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον.
Πύξινον. ὀμφαλόεν. εὖ οἴηκεσσιν ἀρηρός.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν.
Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς.
Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων, ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ.
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

Τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ χωρίου τοιαῦτα. ἅμαξαν μὲν καὶ ἀπήνην εἰπεῖν, ταυτόν ἐστιν. ἀείρεται δὲ, ὅ ἐστιν αἴρεται ὑψοῦ βασταζομένη, ὡς ἐλαφροτέρα. τοιαῦται γὰρ ὡς εἰκὸς αἱ ἡμιόνειαι. ἅμα καὶ τὸ ζυγὸν, ἀναλόγως εἶχε πρὸς ἐλαφρότητα. Τὸ δὲ εὔτροχος, εὔκυκλος ἐν ἄλλοις λέγεται. καλὴ δὲ, ἢ ἄλλως τε οἷα εἰκὸς εὐειδὴς, καὶ διὰ τὸ πρωτοπαγὲς δέ. καθ' ὃ εἴη ἂν καλὴ, καὶ ναῦς πρωτόπλοος. εὐπηγῆ δὲ εἰπὼν ἄνδρα ἐν Ὀδυσσείᾳ κατὰ χρείαν μέτρου, ἐνταῦθα πρωτοπαγέα λέγει ἀπήνην διὰ τοῦ α. Τὸ δὲ καθήρεον ἐκ πασσάλου, ἀντὶ τοῦ κατῆγον. κατεβίβαζον, εἴρηται δέ που ἡ λέξις οὕτω, καὶ ἔνθα ὁ ποταμὸς καθῄρει τὸν Ἀχιλλέα. Τὸ δὲ ἀπὸ πασσαλόφιν, συνήθως εἴρηται, πολλὰ γοῦν χρήσιμα, πασσάλων ἠώρηντο, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ μάλιστα φαίνεται. εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον, τὰ μὴ εὔχρηστα οὕτως αἰωρεῖσθαι φασὶ καθὰ καὶ τὰ ὑπὲρ καπνοῦ, παροιμιωδῶς. δοκεῖ δὲ τοῦ πασσάλου προηγεῖσθαι ὁ πάσσος ἐκ τοῦ πήσσω ῥήματος. ἐκεῖθεν δὲ, πλεονασμῷ μὲν τῆς αλ συλλαβῆς γενέσθαι πάσσαλος. ἄλλως δὲ καθ' ὑποκορισμὸν, ὁ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πάσσαξ. οὗ γενικὴ πάσσακος. Τὸ δὲ ζυγὸν, καθὰ καὶ τὸ ζυγόδεσμον, οὐδετέρως φησὶ κατὰ γένους μεταπλασμὸς ὡς δηλοῖ τὸ ὀμφαλόεν. καὶ τὸ ἀρηρός. Τὸ δὲ πύξινον, ἔστι μὲν καὶ πρὸς στερρότητα. ἔχει δέ τι καὶ κάλλους βασιλικῇ πρέποντος ἀπήνῃ. οὐκ ἂν δὲ, ζυγὸς βοός τοιοῦτος εἴη. γίνεται δὲ ὡς καὶ πρὸ ἐῤῥέθη ὁ πύξος, ὅθεν καὶ τὸ πυκνόν. ἐκ τοῦ πτύσσω γοῦν πτύξω. ἐπειδὴ πάνυ πυκνὸν ξύλον τὸ πύξινον ὡς δέ τις τῶν παλαιῶν ὠχρὸς τὴν ὄψιν πύξινος ἐσκώπτετο διὰ τὸ τῆς χρόας ὁμοιοειδὲς, ἀναλεκτέον ἐξ ἱστορίας. Ὀμφαλόεν δὲ, τὸ, ἢ κύκλους τινὰς κοίλους ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, ἢ γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται ὡς δηλοῖ τὸ, τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ὀμφαλόεν φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς οἱ ἱμάντες περιπλέκονται. ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Οἴηκες δὲ νῦν, οἱ κρίκοι τινὲς συνέχοντες τὸν ζυγὸν, ἢ δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι ἡνίαι. ὁμώνυμον ἄρα καὶ ὁ οἴαξ. οὐ μόνον κύριον ὂν καὶ ἐπὶ νηὸς δὲ λεγόμενον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ἀπήνης. Τὸ δὲ ζυγόδεσμον, ἱμάς ἐστιν, ἢ σχοινίον. ὅπερ Ὅμηρος κατὰ πάρεργον λόγου ὡς ἐκ παρόδου μετρῶν, ἐννεάπηχυ εἶναι φησί. Πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτην, τὸ ἄκρον φησίν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. λέγεται δὲ πέζα, ἐπεὶ κάτω καὶ αὐτὸ ἐπὶ γῆς

γίνεται

γίνεται ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμός. ὃς οὕτω λέγεται, παρὰ τὸ ῥύειν καὶ ἑλκύειν τὴν ἅμαξαν. Ὁ δὲ κρίκος, ἐξ ὀνοματοποιίας πέπηκται καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ ὁ κίρκος ὄρνις, τουτέστιν ἐκ τοῦ κρίζειν. οὗ ἡ χρῆσις παρὰ μενάνδρῳ. (δῆλον), ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη κρίζει τις. ὅ ἐστι ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖ. ἐξ οὗ καὶ κρὶξ δεύτερος ἀόριστος καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἤρυγε καὶ τῶν ὁμοίων. Ἕστωρ δὲ πάσσαλος ὁ τῷ ζυγῷ ἐνιέμενος. ἐν ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ πεπηγώς. ἔνθα κρίκος ἐμβάλλεται καὶ τὸ ζυγόδεσμον ἀποδέδεται εἰς συνοχὴν τοῦ ζυγοῦ. τινὲς δὲ, ἕστορα εἶπον, γλύμμα ἤτοι κύκλωμα ζυγοῦ, εἰς ὃ ὁ τῶν ζώων ἐνίεται ἤγουν ἐντίθεται τράχηλος ἑκατέρωθεν. δασύνεται δὲ ὁ ἕστωρ, ἀπὸ τοῦ ἡμι ἥσω καὶ τῆς ἐκεῖθεν γινομένης ἕσεως ἤτοι ἐμβολῆς. ὁ ἐνιέμενος ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ζυγοῦ, περὶ ὃν ὁ κρίκος ἐντίθεται. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἕστωρ ἀπὸ τοῦ ἥσω, ἐξ οὗ καὶ ἧλος. ἵνα ᾖ ἕστωρ, ὁ ἐνηλούμενος τῷ ζυγῷ. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται οὕτως. ἕστωρ, σφὴν, ἔμβολος, γόμφος. ἢ πρῶτος τύλος τοῦ ῥυμοῦ. ἢ κοίλωμα ζυγοῦ, ὑφ' ὃ ὁ τράχηλος. Τὸ δὲ ἔδησαν καὶ κατέδησαν, διλογεῖται ὡς καίειον. Γλωχῖνα δὲ κάμψαι φησὶ, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον καὶ γωνιῶσαι αὐτὸ ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον, διὰ τῆς χυδαίοις λεγομένης θηλέας. οἱ δὲ γλωχῖνά φασι τὴν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ ζυγοῦ γωνίαν, ἔνθα κάμπτεται περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν, τὸ ζυγόδεσμον, δηλοῖ δέ φασι καὶ γλωσσίδα τινά. γίνεται δὲ τὸ γνάμψαι, ἐκ τοῦ γόνυ καὶ τῆς κατ' αὐτὸ γωνίας ὅτε κάμπτεται. ἵνα ᾖ, γονυάπτω καὶ συγκοπῇ γνάπτω καὶ πλεονασμῷ διὰ στομφασμὸν εὔφωνον, γνάμπτω. Εὔξεστος δὲ ἀπήνη, καθὰ καὶ ἅρμα εὔξοον. Τὸ δὲ νήεον ἤτοι ξυνηγον, ἐστόρευον, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ, προνήνεον ἐν κανέοισιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ, νῆα νηησάσθω ἐν τοῖς πρὸ τούτων που εἴρηται. πρώτης ὂν συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς φαίνεται. ἡ δὲ ἑκτορέη κεφαλὴ, ἁπλοϊκῶς νῦν τὸν τοῦ ἕκτορος φράζει νεκρόν. τὸ μέν τοι τεῦκρε φίλη κεφαλὴ, ἄλλην ἀγωγὴν ἔχει. οὐ πρὸς ὁμοιότητα, φίλτατον κάρα φησὶ σοφοκλῆς. Τοῦ δὲ ζεῦξαν ὁ ἐνεστὼς τὸ ζεύγω, οὐχ εὕρηται χρηστόν. εὐχρηστεῖται δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸ παράγωγον ζευγνύω. Κρατερώνυχες δὲ ἡμίονοι, ὡς ἀλλαχοῦ ἵπποι χαλκόποδες. καὶ λύκοι δέ που κεῖνται κρατερώνυχες. Ἐντεσιεργοὶ δὲ ἡμίονοι. οἱ ἐν ἔντεσιν ἐργαζόμενοι. τουτέστιν οἱ ἁμάξας ἕλκοντες, καὶ μὴ ἁπλῶς νωτοφόροι. ἔντεα γὰρ παρὰ πινδάρῳ, τὰ ἅρματα. καὶ ἄλλως ἐντεσιεργοὺς λέγει, τοὺς ἑτοίμους εἰς ἔργον. εἰ δὲ γὰρ ἡ ἅμαξα ὥπλισται ὡς ἐρρέθη, εἶεν ἂν εἰς ἔργον ὡπλισμένοι καὶ αὐτοὶ, διὰ τὸ συνώνυμα εἶναι τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἔντεα. συντελεῖ δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν, ἔντυεν ἵππους ἤγουν ηὐτρέπιζεν εἰς ἅρμα. ὅτι δὲ τὰ ἔντεα δοκεῖ δασύνειν τὴν ἀρχὴν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ καὶ ὁ αὐθέντης οὐχ ὁ δεσπότης ὡς φησὶν αἴλιος διονύσιος, ἀλλ' αὐθέντης καὶ αὐτοχειρίᾳ φονεὺς, ὁ καὶ αὐτοφόντης. μυσοὺς δὲ ποίους ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς, ἄδηλον εἴτε εὐρωπαίους, εἴτε ἀσιανούς. ἐμφαίνει δὲ καὶ νῦν ὅτι ἔχων ἱστορίαν εἰπεῖν, παρίησιν, ὃ καὶ πρὸ ὀλίγου πεποίηκεν. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν τῷ γέροντι ἀτάλλοντες ἵπποι, φιλίππον αὐτὸν παραδεικνύουσι καὶ ἐν γήρᾳ βαθεῖ. ἡ δὲ εὔξεστος φάτνη, ἄδηλον εἴπερ ἐκ λίθων ἢ ξύλων ἤσκηται. ἐπεὶ καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τὸ ξέειν λέγεται. ὡς καὶ ὁ λιθοξόος δηλοῖ, καὶ ἡ εὐξέστη ἀπήνη. καὶ ὁ ξεστὸς δίφρος. Ἐν δὲ τῷ, δώμασιν ὑψηλοῖσι, δοκεῖ περιέλκειν τὸ ὑψηλοῖσι τεθὲν πρὸς ἀναπλήρωσιν ἔπους. ἄλλως δὲ, οὐκ ἐν μετεώρῳ ἐπὶ ὑπερῴου ἵπποι ἐζεύγνυντο, ἀλλ' ἁπλῶς ἔσω οἴκου. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ζεῦξαι καὶ ζεύξασθαι πολλαχοῦ λέγεται. καὶ ἐνταῦθα γοῦν, ζεῦξαν ἡμιόνους φησὶ, καὶ ζευγνύσθην ἵππους. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐπεὶ φρονήσεως μάλιστα ἔδει τοῖς πρὸς ἀχιλλέα πρεσβευσομένοις ὑπὲρ τοῦ ἕκτορος, οὔτε νέους τινὰς ὅμηρος πλάττει τούτους, ἀλλὰ καὶ φρόνησιν αὐτοῖς ἐπιμαρτύρεται κατ' ἐξαίρετον. εἰπὼν ὡς προείρηται τὸ, κῆρυξ καὶ πρίαμος πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τῆ σπεῖσον διὶ πατρὶ καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι
Ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Ἀλλ' εὔχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφέϊ κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅς τε τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται.
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν. ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς δαναῶν ταχυπώλων.

Ὅτι ἑκάβη μὴ πείσασα τὸν γέροντα, παραινεῖ σπείσαντα γοῦν τῷ διῒ, ἀπελθεῖν. καὶ παρίσταται οἶνον ἔχουσα ἐν χειρὶ, ὥς ποτε καὶ ἐπὶ ἕκτορος, καὶ εὔχεσθαι ὑποτίθεται σπείσαντα. εἰποῦσα ταῦτα ἐν μέσῳ στᾶσα ἵππων προπάροιθεν. τῆ ὅ ἐστι λάβε ὡς καὶ προδεδήλωται, σπεῖσον διὶ πατρί, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας ἱκέσθαι δηλαδὴ, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης. ἀλλ' εὔχευ ἢ εὔχεο σύ γ' ἔπειτα διὶ ἰδαίῳ, ὅς τε τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται

Εἰ δέ τι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' ἀργείων ἴεναι μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη Πρίαμος θεοειδής.
Ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
Ἐσθλὸν γὰρ διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. ἡ δὲ παρέστη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο.
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον
Οὐρανὸν εἰσανιδών. καὶ φωνήσας, ἔπος ηὔδα.
Ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε,
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν.
Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοὶ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν. ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς δαναῶν ταχυπώλων.

ὁρᾶται. αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ αὐτῷ ἤγουν ἑαυτῷ φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον, δεξιόν. ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, τῷ ἤγουν αὐτῷ πίσυνος τουτέστι θαρρῶν, ἐπὶ νῆας ἴῃς δαναῶν ταχυπώλων. ὡς εἴγε μὴ γένοιτο. οὐ θέλει ἡ γραῦς ἐποτρῦναι αὐτὸν ἀπελθεῖν. Καὶ ὁ γέρων, πείθεται. καὶ εἰπών. ὦ γύναι οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένη τουτέστιν ἐντελλομένη σοι ἀπιθήσω. καὶ ἐπαγαγὼν γνωμικῶς τὸ, ἐσθλὸν γὰρ διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν ἤγουν ἀνατεῖναι αἴκ' ἐλεήσῃ, ὅπερ ἐστὶν, εἴπως ἐλεήσῃ. ταυτὸν ὂν τῷ, ὅπως ἐλεήσῃ, εἶτα ἀμφίπολον ταμίην, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. ἡ δὲ παρέστη χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. νιψάμενος δὲ καὶ δεξάμενος κύπελλον ἐκ τῆς ἑκάβης, εὔχεται μέσῳ στὰς ἕρκεϊ, λείβων οἶνον, καὶ οὐρανὸν εἰσανιδών, φησί. Ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, δός μ' ἐς ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν. πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. καὶ ἑξῆς τοὺς τέσσαρας στίχους ὡς ἡ ἑκάβη ἐδίδαξε. καὶ ὁ ζεὺς ὑπακούει, καὶ στέλλει δεξιὸν οἰωνόν. ἐν τούτοις δὲ δηλοῖ ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ταυτὸν εἶναι λεῖψαι καὶ σπεῖσαι. ὡσαύτως καὶ δέπας καὶ κύπελλον. ἔχει δὲ καὶ τὸν μὲν σύνδεσμον ἀναπόδοτον ἐν τῷ, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης. καὶ τὸν ἰδαῖον δέ πως παρετυμολογῶν ὡς καὶ τῆς ἴδης ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν λεγομένης ὅ ταυτόν ἐστι τὸ ὁρᾶν, φησί. διὶ ἰδαίῳ, ὃς ὁρᾶται ἤγουν καθορᾷ πᾶσαν τὴν τροίαν. λέγει δὲ καὶ τὸν τῆς σπονδῆς οἶνον μελίφρονα. καὶ τὸ δέπας χρύσεον. κρατούμενον χειρὶ δεξιᾷ, εἰς ἀγαθὸν καὶ αὐτὸ οἰώνισμα. ἔφη γὰρ ὡς ἀγχίμολον ἦλθεν ἑκάβη οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε ὅ ἐστι σπείσαντες, κιοίτην. οἰωνὸν δὲ καὶ νῦν λέγει, οὐχ ἁπλῶς πτηνὸν, ἀλλὰ σύμβολον μέλλοντός τινος ἀγγελτικόν. διὸ καὶ ἐπάγει τὸ, ταχὺν ἄγγελον. ἔνθα τὸ ταχὺν, ἢ ὡς ἐπίθετον κεῖται πτηνοῦ, ἢ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ χρῆναι ταχὺ καὶ αὐθωρὸν δοθῆναι τὸν αἰτούμενον ὄρνιν, ὃς ὅτε διὸς ἄγγελος λέγεται οἷα σημαίνων μόρσιμόν τι ἐπεὶ καὶ εἰς μοίρας μεταλαμβάνεται ὁ ζεὺς, οὐκ ἂν προσφυῶς ἐτυμολογοῖτο κατὰ τὸν κοινῶς λεγόμενον ὄρνιν, ἀλλὰ μάλιστα παρὰ τὸ εἴρω τὸ ἀγγέλλω. ἄγγελος γὰρ ὑπόκειται διὸς ὁ τοιοῦτος ὄρνις. ἵνα τὸ μὲν ο τῆς ἀρχούσης, ἀντιπαρακέοιτο τῷ ψιλῷ ε τοῦ ῥήματος, ἤγουν τοῦ εἴρω. τὸ δὲ ν, πλεονάζοι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Ὅρα δὲ ὅτι ὀνειδισθεῖσα πρὸ ὀλίγου ἡ γραῦς, ὄρνις κακὸς τῷ γέροντι πέλεσθαι, νῦν δι' ὧν παραινεῖ, ἀγαθὸς ὄρνις αὐτῷ γίνεται, αἰνίττεται δὲ τὸν ῥηθέντα οἰωνὸν, εἰς ἀετόν. αὐτὸς γὰρ φίλτατος τῷ διὶ ᾄδεται. ἢ ὡς βασιλεῖ βασιλεύς, ἢ ὅτι κατὰ τὸν μῦθον, τῇ αὐτῇ ᾧ διὶ ἐγγεννήθη ἡμέρᾳ. ἢ ὅτι ὁρμῶντι ἐπὶ βασιλείαν, εὐτυχίας σύμβολον ἐμφανισθεὶς, ἔφηνε τὸ μέλλον. ἢ ὅτι γεννηθέντα τὸν δία, εἰς οὐρανὸν ἀνεκόμισε. φέρεται δὲ μῦθος, καὶ ὅτι μέροψ κῷος ἀπαύστως τὴν γυναῖκα πενθῶν θανοῦσαν, ξενίσας ῥέαν, μετεβλήθη εἰς ἀετόν. καὶ σύνεσιν ἀεὶ τῷ διί. αἰλιανὸς μέν τοι, λῃστὴν ποτε γενόμενον, μεταβληθῆναι εἰς ἀετὸν λέγει. διὸ καὶ γαμψώνυχον μὲν εἶναι καὶ θηρατικόν. ἐν γήρᾳ δὲ, ἀχρειοῦσθαι τὸ ῥάμφος τῇ ἄγαν ἐπικάμψει. καὶ ἔχει ποινὴν τῆς πρότε θηριωδίας. τὸν ἐν γήρᾳ λιμὸν, ἤδη δὲ καὶ τὸν ἐκ κανθάρων πόλεμον ὡς εὐθὺς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἡ δὲ βυζαντία μοιρὼ ποιήτρια δὲ καὶ αὕτη, γράφει κατὰ τὴν τοῦ ἀθηναίου ἱστορίαν, ἐν ᾧ περὶ πελειάδων περὶ αἰετοῦ, ὡς ἐτρέφετο μὲν ζεὺς ἐνὶ κρήτῃ. νέκταρ δ' ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσων γαμφηλῇς, φορέεσκε διὶ μητιόεντι. τὸ, ἤγουν διὸ καὶ νικήσας κρόνον εὐρύοπα ζεὺς, ἀθάνατον ποίησε καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσεν. ἀστροθετηθέντα δηλαδή. ὡς δ' αὕτως φησὶ τρήρωσι πελειάσιν ὤπασε τιμὴν, αἳ δή τοι, θέρεος καὶ χείματος ἄγγελοι εἰσίν. ὃ δὴ καὶ ἡσιόδῳ δοκεῖ. Ὅρα δὲ ἐν ᾧ, ὡς δ' αὕτως πελειάσιν ὤπασε τιμὴν, ὅτι ὁμήρῳ συμφωνεῖν ἡ μοιρὼ ἐθέλει. ὡς γὰρ κατ' αὐτὴν ὁ ἀετὸς, οὕτω καθ' ὅμηρον αἱ πελειάδες, ἀμβροσίαν

φέρουσι τῷ Διί. διό φασι καὶ ἐν τῇ ἀσπιδοποιΐᾳ, τὸ δῆλον ἄστρων τὰς πλειάδας ταυτὸν δ' εἰπεῖν πελειάδας, προὔταξε διὰ τὸ πάντη ἐπίσημον, εἰπὼν πληϊάδας θ' ὑάδας τε. ἐκ τοῦ δῆλον δὲ πλειόνων, αὐτὰς ἐχώρισε κατά τι ἐξαίρετον, ἐν τῷ. τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι. ὡς δὲ ταυτίζονται πρός τινων πελειάδες καὶ πλειάδες, δηλοῖ μὲν καὶ ἀσκληπιάδης ὁ μυρλεανὸς, ἐθέλων τὰς πλειάδας ἀμβροσίαν τῷ Διὶ φέρειν. ἄσεμνον γάρ φησι τὰς πελειάδας φέρειν αὐτό. ἔχει δέ τι γραφεῖν ἐπὶ αὐτῶν, καὶ ὁ νεστορίς. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, τὸ παρ' ὁμήρῳ καλὸν ποτήριον τοῦ σοφοῦ νέστορος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ φίλτατος, εἰς πλέον διασαφῶν ὁ ποιητὴς, φησὶν αὐτὸν ὑποκαταβὰς, καὶ οἰκεῖον ἄγγελον τῷ Διί. εἰπών. εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον, οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην νῆας ἔπ' ἀργείων ἴεναι μάλα περ μεμαῶτα. Τὸ δὲ φίλτατος οἰωνῶν. οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἰωνοὺς λέγει τοὺς μαντικοὺς συμβόλους. ἀλλ' ἴσως γενικῶς εἴρηται, ἵνα πάντων ὀρνέων φίλτατος ᾖ ὁ ἀετὸς τῷ Διί. ὃς καὶ στελεῖ τῷ γενικῷ λόγῳ οἰωνὸν ἀετὸν, ὡς ἄλλως μαντικὸν οἰωνόν. Τὸ δὲ καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον, ἤγουν οὗπερ ἀετοῦ ὡς βασιλικοῦ ζώου πολλὴ ἰσχὺς, γράφεται καὶ κατ' ἔγκλισιν, καί ευ. καὶ τὴν μὲν φασι λειότερον, καί οἱ κράτος ἐστὶ μέγιστον. προεκρίθη δὲ τὸ κτητικώτερον. γίνεται δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη τὸ εὗ, ὡς τὸ ἐμεῦ καὶ τὸ σεῦ. Τὸ δὲ δεξιὸν, δῆλον ὅτι πανταχοῦ χρηστόν ἐστι καὶ αἴσιον. διὸ καὶ χειρὶ ὡς ἐρρέθη δεξιτερῇ τὸ δέπας ἑκάβη ἔχει. καὶ οἰωνὸν δεξιὸν βούλεται. καὶ ὁ αἰτηθεὶς δὲ οἰωνὸς, ἐφάνη δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. Τὸ δὲ ὀφθαλμοῖς νοήσας, ἐδίδαξε ῥηθῆναι πρὸς τὴν ὕστερον τὸ, νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. Ὕδωρ δὲ ἀκήρατον, τὸ καθαρὸν ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν κῆρά τινά, ὃ λόγῳ, καὶ οἶνος ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ ἀκηράσιος. καὶ κτήματα δὲ ἀκήρατα ἐκεῖ, τὰ ἀκέραια. Χέρνιβον δὲ ὁμήρῳ μὲν ἀσυνήθως ἅπαξ γοῦν νῦν εἰπεῖν, ἡμῖν δὲ συνήθως, τὸ χερόνιπτρον ὡς παρασημειοῦνται ἐκ οἱ παλαιοί, τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον ὃ λέβητα καλεῖν αὐτοὺς οἴωθεν. ἄλλως μέν τοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ, τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. πρόχοος δὲ ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης. μέσῳ δὲ ἵσταται ὁ γέρων ἕρκεϊ, ὡς ἴσως βωμοῦ ὄντος αὐτόθι ἑρκείου διός. ὁποῖός τις καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κατὰ τὸν τοῦ ὀδυσσέως οἶκον ἐστί. Τὸ δὲ φίλον γενέσθαι ἐκ ἐλεεινὸν, καὶ ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς φαίαξιν εὔχεται, αἰτεῖται δὲ ὁ γέρων ὡς μὲν ἐχθρὸς, λύσιν ἔχθρας. ὡς δὲ δυστυχὴς, ἐλέοιο τυχεῖν. ὃ καὶ εὑρίσκει. δικαία γὰρ εὐχὴ, οὐ διαπίπτει παρὰ τῷ ποιητῇ. ἔστιν οὖν φίλος μὲν ἐνταῦθα, ὁ μὴ ἐχθρὸς ὥς φασι προσδεχθείς. ἐλεεινὸς δὲ ὁ ἐλέοιο ἄξιος. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, κεῖσθαι καὶ λόγος πριάμου ἐφάνη, ἐνδεικτικὸς εὐσεβοῦς ἤθους τό, ἐσθλὸν θεῷ χεῖρας ἀνασχεῖν εἴ πως ἐλεήσει. προδηθὲν βραχύ τι ἐκ τοῦ ποιητικοῦ. λέγει δὲ ὁ γέρων τοῦτο πρὸς ἑκάβην ἐφιεμένην ὃ ἐστιν ἐντελλομένην ὡς εἴρηται αὐτῷ τὰ περὶ σπονδῆς.

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν.
Μόρφνον θηρητῆρ'. ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
Ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
Ἀνέρος ἀφνειοῖο ἐϋκληῗς ἀραρυῖα.
Τόσσ' ἄρα τοῦ, ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. εἴσατο δέ σφιν
Δεξιὸς ἀΐξας διὰ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου.
Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων. αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί. τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν
Ἐς πεδίον προφανέντε. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
Αἶψα δ' ἄρ' ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα.
Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν

Ὅτι εὐξαμένου ὡς ἐρρέθη πριάμου, αὐτίκα ζεὺς αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν. μόρφνον. θηρητῆρα. ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. τελειότατον δὲ λέγει, τὸν ἐπιτελεστικώτατόν φασιν οἷς ἂν ὀφθείη διὸς ἄγγελος. ἢ καὶ ἄλλως, τὸν ἐν ἀξιώματι καὶ ὑπεροχῇ. ὡς εἴπῃς καὶ λέοντα φῇ τελειότατον θηρῶν. ἤτοι βασιλικώτατον. μόρφνος δὲ τῷ μὲν τόνῳ, βαρυτόνως ὡς ὕπνος, ἔστι δὲ οἷον μορόφονος, ὡς φόνιος καὶ μόρου αἴτιος τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις. ἢ μεμορημένος τὸν φόνον. ἢ μόρον φέρων. οἱ δὲ εὔμορφος κατὰ δὲ ἑτέρους, μέλας παρὰ τὴν ὄρφνην πλεονάσαντος τοῦ μ ὡς καὶ ἐν τῷ μοχλός. ἢ συλληπτικὸς τῶν διωκομένων. παρὰ τὸ μάρπτω τὸ συλλαμβάνω μέμαρφα, τροπῇ τοῦ α εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. ὁ δὲ χαρακτὴρ τοῦ τόνου, τοιοῦτος κατὰ τοὺς παλαιούς. τὰ εἰς ος δι-

σύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν ἀπαραχημάτιστα θηλυκῷ γένει, βαρύνονται. χόρτος, φόρβος, ὄρκος, πόρνος, ὄρθος ὁ μονογενής. ἦν δὲ κύων γηρυόνου.

Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα,
Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν
Ὣς ἄγαγ' ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων δαναῶν, πρὶν πηλείωνάδ' ἱκέσθαι.

πόρθος. παραφυλακτέον ἐν τῷ κανόνι, τὰ εἰς μος δισύλλαβα. κορμός. φορμός. τὸ δὲ περκνός, ὀξύνεται ὡς τὸ, πυκνός. Σημείωσαι δὲ τὸν μέλανα ὡς ἀπὸ τῆς περκαζούσης μελαίνης σταφυλῆς, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μέλας οἶνος. ὁ μέν τοι ἀρίσταρχος ὥς φασιν, ἐβάρυνε τὸ περκνός. ἀλλ' ἡ παράδοσις, ἐπείθη τοῖς ὀξύνουσιν. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν τοῦ πτηνοῦ διωνυμίαν, ὃς γὰρ μόρφνος καὶ περκνὸς λέγεται ὁ αὐτός. οἱ δὲ παλαιοί, τὸν ῥηθέντα περκνὸν θηρητῆρα λογίως ἐπισκεπτόμενοι, φασὶ καὶ ὅτι μέλας μὲν ὤν, τὸ τῆς εἰσόδου τῷ γέροντι ἐδήλου λαθρίδιον. ὁ δὲ θηρητήρ, τὸ ἐπιτευκτικόν, οὐδὲν δὲ κτείνων ἢ κατέχων ἐπιφαίνεται ἀλλ' ἥμερος, δηλῶν τοιοῦτον τῷ πριάμῳ τὸν ἀχιλλέα ἔσεσθαι. ἔτι ὡς οὐδὲ συλληφθήσεται ὑπὸ τῶν φυλάκων. καὶ ὅτι ὁ ἀχιλλεύς ἐστιν ἐπὶ τοῦ κρείσσονος προσχήματος. ἤγουν ὁ ἀχιλλεὺς νοεῖται διὰ τοῦ βασιλικοῦ τούτου ἀετοῦ, ὁ καὶ ἐπιτελεστικὸς ὧν ἐθέλει ὁ πρίαμος. Ὅτι τὰς τοῦ φανέντος ἀετοῦ πτέρυγας πεταμένας διὰ μέτρων ὁ ποιητὴς φησίν. ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται ἀνέρος ἀφνειοῖο ἐϋκληῒς ἀραρυῖα, τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. Καὶ ὅρα ὡς διὰ τὰς θύρας διαπετάννυσθαι καὶ διὰ πεπταμένας πύλας ἔχετε. καί, αἱ δὲ πετασθεῖσαι φάος τεῦξαν. καὶ τὰ ὅμοια, ἐνταῦθα ἡρμήνευσεν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ἁπλώσεως τῶν τοῦ ἀετοῦ πτερύγων ἃς θύραις εἴκασεν. εἰ γὰρ αὗται θύραι ὡσανεί, καλῶς ἄρα καὶ αἱ θύραι πτέρυγες ὡσανεὶ διαπεπετασμέναι. Σημείωσαι δὲ τὴν στροφὴν τοῦ νοήματος. πύλας γὰρ ἀλλαχοῦ ἀναπεπταμένας εἰπὼν ὡς ἀπὸ ἡπλωμένων πτερύγων, ἐνταῦθα πτέρυγας ἁπλωθείσας, θύραις εἴκασεν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ζώου, καὶ μέρος τι τῶν ναῶν, οὐ μόνον ἀέτωμα ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ αἰετοί. διὰ τὸ ἐοικέναι φασὶ πτέρυξιν ἀετοῦ. καὶ ζήτει περὶ τούτου καὶ ἔνθα ὁ κωμικός, ἐρέφεσθαί τι λέγει πρὸς ἀετόν. ὁ δὲ μῦθος, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἀετοῦ παιδεύων ὡς ὑφεδρεύει ἀεὶ τοῖς μεγάλοις, εἰ μὴ μεγάλα μικρά γοῦν τινα δυσχερῆ, πλάττει τὸν ἀετὸν κανθάρῳ μὴ φίλον. ὅς φασιν ἀνέρπων εἰς τὰς τοῦ ἀετοῦ καλιάς, ἢ καὶ ἀντιπτάμενος κατὰ τὸν τοῦ κωμικοῦ ἱπποκάνθαρον, ἐλυμαίνετο τοῖς ἐκείνου ᾠοῖς. ὁ δ' ὑπ' ἀμηχανίας ἱκετεύσας, ἐννεοττεύει τοῖς τοῦ διὸς κόλποις. καὶ ὁ κάνθαρος κατατολμᾷ καὶ τῶν ἐκεῖ. καὶ λαθών, γίνεται καὶ αὐτὸς τοῦ δίου κόλπου. καὶ ὁ ζεὺς ἰδών, μυσάττεται. καὶ ἀνίσταται ὡς εἶχε. καὶ τὰ ᾠὰ καταπίπτει καὶ ῥήγνυται, τὸ θελητὸν τῷ κανθάρῳ. ἐκ τούτων δὴ παροιμία τό, αἰετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι. ἧς τὸ ἀληθές, ἐπεὶ τὰ τῶν ἀετῶν ᾠὰ κάνθαροι διαφθείρουσι. Τὸ δὲ ἐϋκληῒς κἀνταῦθα συνήθως ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. Πτερὰ δὲ καταχρηστικῶς τὰς πτέρυγας λέγει. κυρίως μὲν γὰρ πτερά, τὰ πτίλα. τὸ δὲ ὅλον, πτέρυξ. ἡ ὀξυτόνως πτερὺξ κατὰ ἀρίσταρχον ὡς προδεδήλωται. Ὅτι χαρᾶς μὲν τῆς ἐπὶ θέᾳ δηλαδή, οἱ δέ, ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. λύπης δ' ἐπὶ φίλου ἀποδημίᾳ, δηλαδή, φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο. πόλλ' ὀλοφυρόμενοι ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα. ὃ δὴ ἔπαθον οἱ τρῶες ἐπὶ πριάμῳ ἀπιόντι νύκτωρ εἰς ἀχιλλέα. Ὅτι φθάσας μέν, εὐπλεκέα καὶ εὔπλεκτον δίφρον ἔφη, ἐνταῦθα δὲ ξεστόν, ἐκ μέρους καὶ ἄμφω εἰπών. τῇ μὲν γάρ, ἔξεστο καθ' ὅσον εἶχε ξύλινον. τῇ δὲ ἐπέπλεκτο, ἐν τούτοις δὲ καὶ αἴθουσάν φασιν ἐρίδουπον δίχα τοῦ γ. ἥτις ὅτι καταλάμπεται ἡλίῳ καὶ ἀνέμοις ἔκκειται ὕπαιθρος οὖσα, ἔγνωσται. ὥσπερ γὰρ ὅτι περί που τὴν αὐλὴν ἦν. ἔστι δ' ἐνταῦθα γὰρ σχῆμα προθύστερον ἐν τῷ, ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. πρῶτον γὰρ αἴθουσα. εἶτα πρόθυρον οὗ ἔξεισί τις. λέγει δὲ καὶ ἐφέπειν ἵππους μάστιγι, ἀντὶ τοῦ πλήττειν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου σκηπανίῳ διέπειν ἄνδρας. εὕρηται δ' ἐνταῦθα, καὶ ἅρμα ἐλαυνόμενον ἡνιόχῳ μόνῳ τῷ πριάμῳ. καθὰ καὶ τὴν ἀπήνην μόνος ἰδαῖος ἐλαύνει προπορευόμενος τοῦ γέροντος. φησὶ γὰρ ὅτι πρόσθε μέν, ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην. τάς, ἤγουν ἃς ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων, αὐτὰρ ὄπισθεν ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευεν. Ἰστέον δὲ ὅτι προϊὼν ὁ ποιητής, ἀναπληρώσει τὸ λεῖπον τῷ γέροντι ἔνθα ἑρμῆς ἐπαΐξας ἅρμα καὶ ἵππους, μάστιγα καὶ ἡνία λήψεται χερσὶν ἐμπνεύσας μένος ἵπποις τε καὶ ἡμιόνοις. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἔστιν εὑρεῖν ὡς καὶ πρὸ τούτων τὴν ζῆνα αἰτιατικήν, κουφίσασαν μὲν τὸ α διὰ ἐκθλίψεως ἐντελεῖ στίχῳ. τὸ δὲ ν, προσθεῖσαν τῷ ἐφεξῆς στίχῳ ἐν τῷ, οὐ λάθεν εὐρύοπα ζῆν' ἐς πεδίον προφανέντε. ἔτι ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης στοιχειακῆς συνθήκης προδεδήλωται. Ὅτι ἀνδρὶ φιλοποιῷ οἰκεῖον τό, ὦ δεῖνα. σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. περὶ ἑρμοῦ δὲ ἐκ διὸς ὁ λόγος. ὃς φιλεῖ ἑταιρίσαι ἤγουν φιλιωθῆναι ἢ φιλίαν καταπράξασθαι. ὡς τῶν τοιούτων πράξεων τῷ μυθικῷ ἢ τῷ ἀστείῳ ἀνακειμένων ἑρμῇ κατὰ τοὺς οὕτω φρονοῦντας, καθὰ καὶ τῆς κλεπτικῆς καὶ τοῦ, δόλῳ καὶ λάθρᾳ τι ποιεῖν καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς φαίνεται, ὅπου ὁ ἑρμῆς ἑαυτὸν γενεαλογεῖ. Πομπῷ δὲ ἤτοι ὁδηγῷ ἀγαθῷ προσρηθήσεται τό, βάσκ' ἴθι, καὶ τὸν δεῖνα ὣς ἄγαγ' ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ τῶν ἄλλων, πρὶν τὸν δεῖνα ἱκέσθαι. ὃ δὴ καὶ αὐτό, ζεύς φησι τῷ ἑρμῇ περὶ πριάμου. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ

τὸ κατ' ἐπιστήμας τετραμερὲς τῆς φιλοσοφίας τέσσαρες ὡς ῥηθέν τι Ἑρμῇ κατὰ τὸν πάλαι μῦθον προσπλάττονται κεφαλαί, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἄλλως πολυδύναμον. οὐ μόνον γὰρ φιλιοπιὸς ὡς ἐρρέθη, καὶ κλοπῆς τε καὶ δόλου αἴτιος, καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, ἁπάσης ἀπάτης, ἀλλὰ καὶ ἐμπολαῖος. καὶ ἑρμαίων δοτήρ. καὶ πειθοῦς δὲ τεχνίτης, καὶ ἑτέρων τοιούτων. ἀνάκειται δὲ αὐτῷ καὶ ὡς δίχα ψόγου φασὶ τετραγώνου, ἡ τετράς, ἄλλον τρόπον ἤπερ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐξ οὗ παροιμία τό, ἐν τετράδι γέγονας, ἤγουν ἐν ἀποφράδι ἡμέρᾳ. ἐπεὶ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τοιαύτῃ γεννηθείς, κακὸν διήθλει βίον. δηλοῖ δὲ τὰ κατὰ τὸν Ἑρμῆν, καὶ ὁ γράψας οὕτω ῥητῶς. Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ, Τελεσαρχίδου ἔργον, ᾧ ἐπεγέγραπτο, Ἑρμῆ τετρακέφαλε καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον, πάνθ' ὁράας. καὶ ἡ τετρὰς δέ φησιν ἱερὰ τοῦ θεοῦ. στροφαῖος δὲ Ἑρμῆς φησιν, οὐ μόνον ὁ παρὰ ταῖς στροφεῖ ἱδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν διὰ στροφῆς. Τὸ δὲ ἔκλυες ὧν ἐθέλησθα, ἀντὶ τοῦ ὑπήκουσας. ἄλλως γάρ, οὐκ ἔστι τὸ κλύειν δοτικῇ συντάσσεσθαι. Ὅρα δὲ καὶ ὡς διέστειλε τὸ ἰδεῖν πρὸς τὸ νοῆσαι οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἐπειδὴ νοεῖ ποτέ τις καὶ δίχα αἰσθήσεως.

Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος ἀργειφόντης.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης.
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε.
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικὼς
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ. δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν. ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε.

Ὅτι κάλλιον ἐνταῦθα ἐπὶ Ἑρμοῦ ἤπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια. τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν ἠδ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει. τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων, πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης. αἶψα δὲ ἵκανε, καὶ ἑξῆς. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτων ἡ ποίησις, τὸ βέβαιον καὶ λαμπρὸν καὶ ταχὺ τοῦ εἰς λόγον ἀλληγορουμένου Ἑρμοῦ. τὸ βέβαιον μὲν καὶ ὡς εἰπεῖν ἔμπεδον, διὰ τῶν πεδίλων. τὸ δὲ λαμπρὸν, διὰ τοῦ χρυσοῦ. τὸ δὲ ταχύ, διὰ τῆς πτήσεως. ὅπερ ἐπ' αὐτῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ διὰ τῆς τοῦ λάρου ᾐνίξατο παραβολῆς. εἰ δέ πως ὁμοίως καὶ ἡ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ σκευάζεται, οὐκ ἂν εἴη ἀνεύλογον. εἴγε συγγενές τι λόγος καὶ φρόνησις ὧν τὸ μὲν, Ἑρμοῦ. τὸ δ' Ἀθηνᾶς. ἡ δὲ τερασεία καὶ τὰ ἐναντία δυναμένη ῥάβδος, μυθικῶς μὲν, δῶρόν ἐστι τῷ Ἑρμῇ πρὸς Ἀπόλλωνος, ὅτε τὰς βοῦς Ἀδμήτου ἐκεῖνος ἐβουκόλει. ἀντιδοθεῖσα τῆς χέλυος ἤτοι λύρας, ἣν ὑφ' Ἑρμοῦ ἔλαβεν. ἄλλως δέ, ὡς οἷά τι σκῆπτρον, τὸ τοῦ λόγου δηλοῖ βασιλικόν τε ἅμα καὶ ὑπερφυσικόν. ὕπνου δὲ καὶ ἐγρηγόρσεως δεσπόζει, ἐπεὶ λόγος κηλεῖ, καὶ αὖθις ἀναπτεροῖ, ὃς καὶ λύραν εὗρε τὴν καὶ κηλοῦσαν καὶ πόλεμον κινοῦσαν. καὶ ἑτέρως δὲ εἰπεῖν, ἡ ῥάβδος, τὴν τοῦ λόγου αἰνίττεται δύναμιν. ἥτις δυοῖν ἐναντίων κρατεῖ. τοῦ τε ποιεῖν ἐγρηγορέναι τοὺς ἐπιγνόντας ὅ,τι ποτέ ἐστι τὸ τοῦ λόγου καλόν, καὶ αὖ πάλιν ἀπονυστάζειν τοὺς μὴ κατευμεγεθοῦντας αὐτοῦ. καὶ ἄλλως δὲ θεωρῆσαι, τὸ διττὸν τοῦ λόγου αἰνίττεται. ὃς ἐν κατηγορίαις μὲν καὶ λόγοις καταφορικοῖς καὶ ὅλως ἐν τῷ δικανικῷ εἴδει, ἐρεθίζει θυμοῦσθαι. αὖθις δὲ κατακοιμίζει θυμὸν ἐν οἴκτοις καὶ ἐλεεινολογίαις. καὶ ὅλως, αἰνέσει καὶ ὑφ' ἡδονῆς κατακηλεῖ καὶ ὑπνιάζει ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς. θέλγων, ὡς εἴωθε νοεῖν Ὅμηρος τὸ θέλγειν, ἐπεὶ οὐ σαφῶς προδεδήλωται. Τὴν δὲ ῥάβδον, οἱ μὲν προσπελάζωσι δὴ τὸ ῥᾷον. φάμενοι, γίνεσθαι παρὰ τὸ ῥᾷον βαδίζειν ποιεῖν. ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ ῥαπίζειν λέγοντες αὐτὴν γίνεσθαι, φασὶ καὶ ὅτι τὸ α πρὸ τοῦ β συστέλλεσθαι θέλει, ἁβρός. ἄβδηρος. ἀβαρβαραία. ἐπιγράβδην. οὕτως οὖν φασὶ καὶ ῥάβδος. σεσημείωται τὸ ἄβαλε. τοῦ δὲ κρατύς, δοκεῖ κλίσις εἶναι ὡς ὁ ἡδύς. καὶ ἴσως αὐτόθεν τὸ ἐπικρατέως ἐπίρρημα. Ὅτι ἐν τῷ, αἶψα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανεν Ἑρμῆς, δηλοῖ μὴ τὸ Αἰγαῖον ἀλλὰ τὸν Ἑλλήσποντον ὑποκεῖσθαι τοῖς περὶ Τρῳάδα τόποις. ὅπερ ἀλλαχοῦ πλατὺς ἐρρέθη Ἑλλήσποντος. Ὅτι δὲ Ἑρμῆν ἐνταῦθα Ὅμηρος νέῳ αἰσυητῆρι εἰκάζει, εἰπών. βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. Καὶ ὅρα ὅτι ἥβην ἐπὶ τοῦ πρῶτον ὑπηνήτου λέγει. ὃς καὶ κυρίως ἡβᾶν λέγεται. ἡ δὲ ἡλικία τοῦ ὑπηνήτου κατὰ τοὺς παλαιούς, μεθόριόν ἐστιν ἀνδρὸς καὶ παιδός. ἁβροτέρα μὲν ἡ κατὰ ἄνδρα. γυναικοτέρα δὲ ἡ κατὰ παῖδα. ὅτι δὲ τῆς ὑπήνης παράγωγον καὶ ὁ ἀνύπηνος καθὰ τῆς ἥβης ὁ ἄνηβος, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. σημαίνει δὲ ὁ ἀνύπηνος, τὸ ἀγένειος. Τὸ δὲ χαριεστάτη, χρήσιμον εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἥδω παλαιὰν

ἐτυμολογίαν τῆς ἥβης. ἡδὺ γὰρ πάντως ἅπαν τὸ χαρίεν. οἰκεῖον καὶ ἡ ἥβη καὶ ὁ ἡβῶν ὁ καὶ ὑπηνήτης. ἔστι δὲ αἰσυντὴρ μὲν, βασιλεὺς ἢ βασιλικός. οἱονεὶ, τηρῶν τὰ αἴσια. ὃν ἄλλοι αἰσυμνητῆρα καὶ αἰσυμνήτην φασὶν, ἤγουν ἄρχοντα τῶν αἰσίων ἤτοι δικαίων μνήμην ποιούμενον. ὅθεν καὶ αἰσυμνᾶν, τὸ ἄρχειν. οἱ δέ φασιν, ὅτι αἰσυντὴρ, ὄνομα ἡλικίας. ἢ ὁ ἄγαν ἐῤῥωμένος. παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν καὶ τὸ σύω τὸ ὁρμῶ. ὁ ἄγαν συόμενος. καὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, κεκινημένος. ἐντρεχὴς νεανίας. ἢ καὶ ἄλλως κατ' αὐτοὺς, εὔμοιρος. κόσμιος. καθήκων. παρὰ τὴν αἶσαν. ἀφ' ἧς αἰσύω ῥῆμα. καὶ αἰσυντήρ. καὶ ἄλλως δὲ ἀσυντὴρ, ὁ ἐπιτελεστικὸς παρὰ τὴν αὐτὴν αἶσαν. κατὰ δέ τινας, νομεύς. ἢ εὐκίνητος παρὰ τὸ ἀΐσσειν. ἀρίσταρχος δὲ ἀρέσκεται βασιλέα λέγειν ὡς εἴρηται. βασιλεῖς γάρ φησι τὸ αἴσιμον νέμουσιν. ὅθεν καὶ ὁ αἰσυμνητήρ. εἰ δὲ παρώνυμος τοιούτου αἰσυντῆρος ὁ βοιωτικὸς αἰσυήτης τὸ κύριον, οὐκ ἔστι μετὰ μαρτυρίας εἰπεῖν. Ὑπήνη δὲ ἡ κοινῶς τὸ γένειον κατά τινας. ἢ καὶ ἄλλως, μύσταξ μέν φασιν αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες. αἱ δὲ κάτω, πάππος. τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν, ὑπήνη. καὶ ὁ κωμικὸς οὕτω νοεῖ, ἐν οἷς λέγει μολύνειν τινὰ τὴν ὑπήνην. ἤδη δὲ ὅτι οὐ μόνον ἡλικία νεωτερικὴ, ἀλλὰ καὶ τόπος σωματικὸς ὧ παρώνυμον καὶ τὸ ἐφήβαιον, ὡς τῇ κεφαλῇ τὸ κεφάλαιον. καὶ ὡς ἐκεῖθεν καὶ τὸ ἡβηδὸν ἐπίῤῥημα. καὶ ῥῆμα παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ ἡβηλλιᾶν. καὶ ὁ παρθήβης καὶ ὁ ἄνηβος καὶ ὁ ἄκρηβος καὶ τὰ τοιαῦτα, πολλαχόθεν φαίνεται. Ὅτι τὸ παρὲξ τὸ οὐ πολλαχοῦ διείληπται, κἀνταῦθα κεῖται μετὰ αἰτιατικῆς ἐν τῷ, μέγα σῆμα παρὲξ ἴλοιο ἔλασαν, ὁ πρίαμος δηλαδὴ καὶ ὁ κῆρυξ. ὁμοίως καὶ ἑξῆς ἐν τῷ, δῶρα παρὲξ ἀχιλῆα δέχεσθαι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ τοῦ ἴλου σῆμα ἔξω τῆς πόλεως ἦν μέσον κατὰ πεδίον ὡς προείρηται. ταφέντος ἐκεῖ, ἐπεὶ πρῶτος ἐθάῤῥησέ φασιν ἐν πεδίοις θέσθαι τὴν κατοικίαν. Ὅτι κατάλυσιν ἐξ ὁδοῦ φράζει τὸ, στῆσαν ἄρ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ. δὴ γὰρ ἐκεῖ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν. τοῦ πριάμου δὲ ὄντος καὶ τοῦ σὺν αὐτῷ κήρυκος. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ κνέφας γενικὴ πρὸς ἀναλογίαν οὐχ εὕρηται. κνέφους δὲ, κεῖται παρὰ ἀριστοφάνει ἐν ἐκκλησιαζούσαις, ὡς ἀπὸ τοῦ κνέφος. πρὸς ἀναλογίαν τοῦ, γήρους. οὐ καινότερον τὸ, γῆρας γήραος, καὶ ὅτι τοῦ φάος τὸ μὲν α φυλάσσεται ἐν τῷ κνέφας, ὅπερ ἐστὶ κενότης φάους. τὸ δὲ ο, τηρεῖται ἐν τῷ νέφος. ὃ στέρησις φάους ἐστί. παράγωγον δὲ τοῦ κνέφας, ὁ κνεφαῖος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. Ὅτι ἐν τῷ, ποτὶ πρίαμον φάτο φώνησέν τε. ἢ ταυτολογεῖται τὸ φάτο καὶ τὸ φώνησεν, ἢ διαφέρετον, καθότι πρότερον τοῦ φάναι τὸ φώνησεν.

Ὅτι βουλευτικὸν τὸ, φράζεο ὦ δεῖνα. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. εἰ δὲ καὶ πολέμιός τις καθορᾶται, οἰκεῖον καὶ τὸ, ἄνδρα ὁρῶ. τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω, ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν. ἢ γούνων ἁψάμενοι, λιτανεύσομεν αἴ κ' ἐλεήσῃ. ἰδίᾳ οὖν δὲ τοῦ κήρυκος ταῦτα λόγοι πρὸς πρίαμον ὅτε ἐξ ἀγχιμόλου ἤτοι ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἰδὼν, ἐφράσατο τὸν ἑρμῆν. Ἔνθα ὅρα τὸ φραδέος, ἐκ τοῦ ὁ φραδής. οὗ κατὰ στέρησιν ὁ ἀφραδὴς, καὶ τὸ ἀφραδέως ἐπίῤῥημα. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ πριάμου τὸ ἐπὶ τούτοις πάθος, δεῖ λῷ πρέπει ἐπιλογισθῆναι. φησὶ γὰρ ὅμηρος, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο δείδιε δ' αἰνῶς. ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, τουτέστι δηλαδὴ τρίχες. στῆ δὲ ταφὼν ὅ ἐστιν ἐκπλαγεὶς, ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Τὸ δὲ ὀρθὰς στῆναι τρίχας, τοῦτο ἦν τὸ φρίσσειν. μεγάλου δὲ φόβου πάθη ἐνταῦθα ἐδήλωσεν ὁ ποιητής. ἐν τούτοις δέ φασιν οἱ παλαιοὶ πρὸς μὲν τὸ φεύγωμεν καὶ λιτανεύσομεν, ὅτι ὁ

Φράζεο Δαρδανίδη. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
Ἄνδρ' ὁρόω. τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἤ μιν ἔπειτα
Γούνων ἁψάμενοι, λιτανεύσομεν αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. δείδιε δ' αἰνῶς.
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Στῆ δὲ ταφών. αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε.
Πῇ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἔδεισας μένεα πνείοντας ἀχαιοὺς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν, εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τόσσα δ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέ κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων πρίαμος θεοειδής.
Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα.
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός.
Πέπνυσαί τε νόῳ. μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων.

κῆρυξ

κῆρυξ, τῆς ἰδίας μᾶλλον φροντίζει σωτηρίας ἢ τῆς τοῦ νεκροῦ λυτρώσεως. εἰς δὲ τὸ, σὺν δὲ γέροντι χύτο νόος, ὅτι τὴν ταραχὴν τῆς γεροντικῆς διανοίας ὅμηρος μεμίμηται διὰ τοῦ ὑπερβατοῦ σχήματος. εἶπε δέ που πρὸ τούτων ὅμηρος τὸ συγκεχύσθαι, καὶ ἐπὶ ἡνίων. λέγεται δὲ καὶ λόγου σύγχυσις. καὶ νημάτων. καὶ οἰκημάτων πεσόντων. καὶ πολυειδῶν ὀσπρίων ἢ στρατευμάτων δέ. καὶ ἑτέρων πολλῶν. μετωνόμασται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ χύσεως ὑγρῶν ὁμοῦ γινομένης. ὧν μιγέντων, οὐ φυλάττεται τὸ ῥεῖθρον εὐκρινές. δῆλον δ' ὅτι τοῦ λιτανεύω, δύο θέματα προϋπόκεινται. πρωτότυπον μὲν, τὸ λίτω. παράγωγον δὲ ἐξ αὐτοῦ, τὸ λιτάνω. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μάθω μανθάνω, καὶ τῶν ὁμοίων. ὅτι παρ' ἑτέροις τὴν ἐριούνης ἑρμῆς τετρασυλλάβως, ὅμηρος δὲ πεντασυλλάβως φησὶν ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. καὶ, ἑρμείας ἐριούνιος ὦρτο γέροντι. καὶ, αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθών. καὶ ἑξῆς. τί δὲ ἡ λέξις δηλοῖ, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι φιλόφρονος ἤθους τὸ, αὐτὸς δὲ ἐγγύθεν ἐλθὼν, χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ μετέειπε. Ὅτι τὴν ἀρχὴν μὲν, ἡμέρα ἦν ἐξελάσαντι ἐκ τροίας τῷ γέροντι, ἐλθόντι δὲ περὰ τὸ ῥηθὲν τοῦ ἴλου σῆμα καὶ στήσαντι τὰ ζῶα πιεῖν ἐν ποταμῷ, κνέφας ἦν ὡς ἐρρέθη ἐπεληλυθός. ἑρμῆς δὲ ἐπιφανεὶς, καιρὸν εἶναι νυκτός φησι βαθείας. ἐν τούτοις δὲ ὁ ποιητὴς πόρρω τε τῆς πόλεως εἶναι πραγματικῶς δηλοῖ τὸν ναύσταθμον, καὶ καιρὸν τοῦ ἱκετεύειν παραδίδωσιν ὁ σοφὸς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐπικριθὴ ἐς φαίακας ἱκνεῖσθαι τῷ ὀδυσσεῖ. ὁ πηνίκα δηλαδὴ ὁ ἱκετευόμενος παραϋνθεὶς ἐκ δαιτὸς, ἀνίεται καὶ εὐείπετος γίνεται, διὸ καὶ πρίαμος εὐτυχήσας ἐντυχεῖν τῷ ἀχιλλεῖ νέον ἀπολήξαντι τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν, ἐμείλιξε τὸν ἄγριον, ὡς εἴγε μὴ τοῦτο ἦν, οὐκ ἂν ἴσως διεξέφυγε τὸ κακῶς παθεῖν. ὃς καὶ οὕτω βαρύ τινα βραχὺν ἐξ ἀχιλλέως λόγον μαθὼν, ἔδεισεν. Ὅτι πρὸς γέροντα ζωοτρόφον νυκτὸς ἰόντα διὰ πολεμίας γῆς. νεώτερός τις ἀντήσας, ἐρεῖ. πῆ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις νύκτα δι' ἀμβροσίην ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι, οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας μένεα πνείοντας ἀχαιοὺς δεινὰ, οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν ἤγουν εἰσί· τῶν, εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν τὴν καὶ ἀλλαχοῦ κειμένην, τόσσα δὲ, ἢ ποσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα ἢ ἔχοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη, ἤγουν τί νοεῖς παθεῖν, ὃ δὴ ἐνεργῶς οὕτω ῥηθὲν, μέγαν ὑποδηλοῖ καὶ δυσέκφραστον κίνδυνον. εἰ δὲ καὶ γέροντα ὁ τοιοῦτος ἔχει θεράποντα, προσαρμόττει καὶ τὸ ἑξῆς, οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, ἐὰν δὲ ταῦτα λέγων οἷός τε ἦ ἐπαρῆξαι τῷ γέροντι, καλὸν εἰπεῖν καὶ τὸ, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν. ἢ δέκεν ἢ καὶ δέκεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι τουτέστι καὶ ἄλλον ἄν σου ἀποσοβήσαιμι. φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω. ὁ δὲ τοιοῦτος γέρων προσφυῶς ἂν ἐρεῖ τῷ τοιούτῳ ἀλεξητῆρι νέῳ εἴπερ εὐγενής ἐστιν ἐκεῖνος καὶ ἄλλως ἀγαθὸς, τὸ, οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐμοῦ θεὸς ὑπερέσχεθε χεῖρα, ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι, αἴσιον. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων. ἅπερ εὐγενοῦς ἀγαθοῦ ἀνδρός εἰσιν ἔπαινος. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ, ἐνεργῶς παρατέφρασται ἀπὸ τοῦ, ὦ γέρον, σὴ δὲ λίην λέληται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων. Τί δέ ἐστι τὸ μένεα πνέειν, προδεδήλωται. Δῆλον δὲ καὶ ὅτι ταυτὸν δυσμενεῖς καὶ ἀνάρσιοι. Θοὴ δὲ καὶ ἐνταῦθα νὺξ κατὰ τοὺς σοφοὺς, ἡ ὀξεῖα τῇ σκιᾷ καθ' ἣν γίνεται. Ὀνείατα δὲ νῦν, τὰ δῶρα. ὡς ἂν ὠφελήματα. οὐκ ἄρα τὰ βρώματα μόνον ὀνείατα. Τὸ δὲ οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ γέρων. ὅμως μέν τοι, εὐφήμως ἐπεφωνήθη τῷ πριάμῳ. δυσχεραίνουσι γὰρ οἱ πολλοὶ τὴν προσωνυμίαν τοῦ γέροντος. Τὸ δὲ γέρων οὗτος ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, χαλεπήναντα, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἀσθενής. ἀπάλαμνοι γὰρ φύσει πρὸς ἄμυναν ἰσχυρὰν οἱ γέροντες. Τὸ δὲ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἀπαλεξήσω, καὶ ἀχιλλεὺς προερρέθη δύνασθαι κατὰ τὸν τοῦ διὸς λόγον. εἰπόντος ὡς οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπό τ' ἄλλους ἐρύξει. Ἐν δὲ τῷ, πῆ πάτερ, καὶ φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω, διδάσκει ὁ ποιητὴς τοὺς φιλοπάτορας, σέβεσθαι τοὺς ἡλικιώτας τῶν πατέρων. διὸ καὶ πρίαμος πρὸς τὸν ἀχιλλέα φησί. μνῆσαι πατρὸς σοῦ τηλίκου ὥσπερ ἐγὼ καὶ ἑξῆς. πλάτων δὲ κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας ἐκέλευσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς πατέρες τιμῶνται. Τὸ δὲ θεὸς ὑπερέσχεθε χεῖρα ἤγουν ὑπεράνω ἔσχεν ἐσκέπασε, τροπικῶς ἐφράσθη ἐκ τῶν ἐν καιρῷ κινδύνου σκεπόντων κεφαλὴν μὴ καὶ πληγεῖσα διάνδιχα κεασθῇ. Τὸ δὲ ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι αἴσιον, τὸν αἰσυητῆρα ὑπολαλεῖν δοκεῖ κατὰ τοὺς ἐκεῖνον ἐτυμολογοῦντας ἀπὸ τοῦ αἰσίου ἢ τῆς αἴσης. Τὸ δὲ μακάρων ἔξ ἐσσι τοκήων, στοχαστικῶς ἐκ τοῦ ὄψεως εἴρηται. ὡς τῶν ὅσοι δέμας καὶ εἶδος ἀγητοὶ, βασιλικῶν τε καὶ θείων νομιζομένων ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ εὕρηται. ἐφ' ὧν ἐστιν ὁμηρικῶς εἰπεῖν μικρόν τε παρῳδήσαντα, καὶ τὸ ἐπεὶ οὐκ ἄν γε θνητοὶ τοιούς δε τέκοιεν. προσενθυμητέον δὲ καὶ ὅτι ἀλέξανδρος διὰ μόνον καλὸν εἶδος τὸ θεοειδὴς ἔσχεν ἐπίθετον. Ἑλένη δὲ ὅτι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, διὸς ἐκγεγαυῖα λέγεται. οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ ταῦτα φασί. δέμας καὶ εἶδος, σωματικά. τὸ πέπνυσαι, ψυχικόν. μακάρων δὲ τοκήων ἐξεῖναι ὡς εὐγενῆ, ἐστὶ τῶν ἐκτός. ἐξ ὁμήρου ἄρα οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου τὴν τριάδα τῶν ἀγαθῶν εἰλήφασιν. ἅπερ εἰσὶ, τὰ κατὰ σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ ἐκτός. ὡς δὲ καὶ ἡρῷα τοῖς πολυκαλλέσιν ἐγίνοντο τουτέστι ναοὶ πρέποντες ἥρωσι, προγέγραπται.

Ὅτι πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς φιλοτιμούμενος τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἐνδείκνυσθαι διαφόροις ὡς εἰκὸς περιγινομένην αἰτίαις καὶ οὕτω πολυπειρίαν τε τῷ ἀκροατῇ καὶ τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει πλατυσμὸν ἐμποιεῖν, πλάττει κἀνταῦθα τὸν ἑρμῆν ἐρωτῶντα ἐν τοιαύτῃ μεθόδῳ, πῶς ὁ γέρων πρίαμος ἄγει τὰ τῆς ἀπήνης. φησὶ γάρ. εἰπέ μοι, ἠέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἄνδρας εἰς ἀλλοδαποὺς ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, ὃ καὶ διὰ τοῦ τραγῳδουμένου πολυδώρου πεποίηται, ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν, δειδιότες. ἐφ' οἷς ὡς μὴ εὐστοχήσαντος τοῦ ἑρμοῦ, ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ὁ γέρων αὐτὸ τὸ ὄν, οὐκ ἐν ἀφηγήσει ἀλλὰ πάνυ συντόμως. εἰπών. πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν ὄφρ' ἂν ἐς κλισίην ἀχιλλέως ἀφίκωμαι. μονονουχὶ φάμενος, ὡς οὔτε εἰς ἀλλοδαπίαν πέμπω κειμήλια, οὔτε φεύγω σὺν τοῖς ἄλλοις ἀλλ' ἐς ἀχιλλέως ἥκω. ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπάγεται ἔπαινος ἀριστέως τεθνεῶτος, τὸ, τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε. σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' ἀχαιῶν. ἐξ οὗ προσκαλεῖται ὁ γέρων εὐθὺς εὐαφόρμως εἰς τοὺς περὶ τοῦ παιδὸς ἕκτορος λόγους. Ἰστέον δὲ ὡς εἴγε ἀρίστου ἀνδρός. πτῶσις τὴν ἴλιον ὀλέσει, καλῶς ἄρα καὶ ὁ ἑρμῆς ἑνὸς τούτου γέροντος τοῦ βασιλέως λιπόντος τὴν πόλιν, λέγει καὶ τοὺς ἄλλους πάντας οὕτω ποιήσειν.

Ὅτι ἐπὶ ἐνδόξῳ ἀγνῶτι ῥηθείη ἂν τὸ, τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε; τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων;

Ὅτι κἀνταῦθα κεῖται τὸ καλὰ. ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ καλῶς. ἐν τῷ, ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. ἔνθα λογιστέον ὡς εἰ μὲν ἐπὶ θανάτου κεῖται οἶτος καὶ πότμος, λέγει ἂν θάνατον δυσθανάτου παιδός, εἰ δὲ ἐπὶ τύχης ἀμφότερα, εἴη ἂν λέγων τύχην δυστυχοῦς παιδός, δοκεῖ δὲ περιττὸν κεῖσθαι τὸ ἄρθρον καὶ οὐ συνήθως φράζεσθαι. ἐχρῆν γὰρ, ἢ τὸν οἶτον τοῦ παιδὸς εἰπεῖν ἐν δυσὶν ἄρθροις, ἢ ἀνάρθρως, οἶτον παιδός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Ἠέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν,
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλεν,
Σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε; τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων;
Ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον.
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσι ὄπωπα, ὅτ' εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσας
Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι κεχολωμένος ἀτρείωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων. μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής.
Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί. πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ.
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί. γέρων δέ μοι ὡς σύ περ ὧδε.
Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ τι ἕβδομός εἰμι.
Τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι.
Νῦν δ' ἦλθον πεδίον δ' ἀπὸ νηῶν. ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες ἀχαιοί.
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵ γε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἴσχειν ἐσσομένους πολέμου βασιλῆες ἀχαιῶν.

Ὅτι πρὸς γηραιὸν πειράζοντα, οἰκεῖον εἰπεῖν, πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ εἴρεαι. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ παραιτητικὸν δώρου τὸ, πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου οὐδέ με πείσεις ὅς με κέλῃ σέο δῶρα δέχεσθαι. ἀριστέως δὲ καθ' ἕκτορα ἔπαινος τὸ, τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ ὀφθαλμοῖσι ὄπωπα ὅτε τοὺς δεῖνα κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ, ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν. ἑρμοῦ δὲ καὶ ταῦτα πρὸς πρίαμον.

Ὅτι προϊὼν μὲν ἑρμῆς. ἐκφήνει ἑαυτὸν ἀναγκαίως. ἐνταῦθα δὲ πρὸς τὸν γέροντα βασιλέα ὑποψευδόμενος. καὶ εἰπὼν τοῦ, γὰρ ἤγουν τοῦ ἀχιλλέως ἐγὼ θεράπων. μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής. μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί. ἅπερ πάντη ψευδῆ. εἶτα ἐπάγει μέσως λέγων. πατὴρ δέ μοι ἐστὶ πολύκτωρ, ἀφνειὸς μὲν ὅγ' ἐστί. γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε. ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν. ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι. τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι. Καὶ ὅρα τὸ ἐνθάδε, μέσως ῥηθέν. πρὸς μὲν γοῦν τὸ ψευδῶς λεχθὲν ἐκ μυρμιδόνων εἶναι τὸν φανέντα, δηλοῖ τὸ εἰς τὴν τροίαν. κλήρῳ τι δῆθεν λαχών. ἐκ θετταλίας ἦλθε σὺν ἀχιλλεῖ. πρὸς δὲ τὸ ἀλληγορούμενον, ἀντὶ τοῦ εἰς σέ. εἴληχα γοῦν ὥσπερ ἐκ κλήρου ὁ ἀστὴρ ἑρμῆς, τοῖς τοιούτοις περιεῖναι ὡς φιλιοποιός.

λιοποιός. τούτῳ δ' ἀκόλουθα καὶ τὰ λοιπά. Πολύκτωρ μὲν γὰρ πατὴρ τοῦ τοιούτου ἑρμῆ, ὁ πάντα εἴσω σφίγγων καὶ δι' κεκτημένος, οὐρανὸς ἢ αἰθὴρ ἢ ζεὺς ἢ πρόνοια ἢ ψυχὴ τοῦ παντός, Ἄφνειος δὲ οὗτος, δι' τὴν τοῦ παντὸς περιοχὴν ἤτοι τὸν κατὰ τὸ πᾶν δι' περιουσιασμόν. Γέρων δὲ διὰ τὸ αἰὲν εἶναι. καὶ ὅτι αἱρεῖ γενέτης κατὰ τὸν μῦθον ὁ αὐτός. ἓξ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ ἐν οἷς οὗτος ἕβδομος οὐ λάχος ἢ ἐνθάδε ἔλευσις, οἱ ἓξ πλάνητες, οἷς συντέτακται καὶ ἑρμῆς. ἐταιρίζειν τε λαχών, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς προγέγραπται. Τὸ δὲ ὡς σύ περ ὧδε, ἀφιδρύματα θεῖα τοὺς γηραιοὺς εἶναι δηλοῖ καὶ μάλιστα τοὺς καὶ βασιλικοὺς ἤτοι ἀγαθούς, κατά τε ἀρετὴν καὶ τιμὴν καὶ τὸ μακροχρόνιον. Ἰστέον δὲ ὅτι ποιητικώτερον μὲν καὶ τερατωδέστερον, ἑρμῆς αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ σωματοειδὴς νοοῖτο ἂν ἐναργὴς φανῆναι τῷ πριάμῳ, ἵνα πολλὰ λύσῃ τῶν ἀπόρων. τὸ λαθεῖν ἐν τῇ εἰσόδῳ τοὺς πυλωρούς. τὸ τὰς πύλας τοῦ τείχους καὶ τὰς τοῦ ἀχιλλέως ἀνοῖξαι. τὸ εἰς ἀχιλλέα ἐλθεῖν, καὶ αὖθις ἀκινδύνως ἐπανελθεῖν. καὶ οὕτω μὲν ποιητικώτερον. ἑτέρως δὲ ἀναγωγικῶς, ἑρμοῦ ταῦτα ἔργα, τοῦ ἀστέρος. οὗ συλλαβομένου, ἔλαθέ τε καὶ ἐφιλιώθη ὡς αὐτοῦ καὶ τούτοις ἐπιστατοῦντος. ἱστορικῶς μέντοι καὶ κατά τινα ἠθικὴν ἀλληγορίαν, ἔοικε τὸν τῶν μυρμιδόνων ἐντυχεῖν περὶ πρὸ τοῦ τείχους ἀγαθῇ τύχῃ τοῦ πριάμου, καὶ καταπράξασθαι αὐτοῦ ἐλλόγως καὶ οὕτως ἑρμαϊκῶς, τὰ καιριώτατα. ὃν διὰ τὸ ἄγαν εὐτυχῶς ἐπιφανῆναι καὶ κερδῷον γενέσθαι καὶ ὡς οἷα δὴ ἀγαθὸν ἕρμαιον εὑρεθῆναι τοῦ τε δόλῳ συμπράξαντα καὶ ἐπορίσαντα ταῦτα δὴ τὰ ἑρμαϊκά, εἰς ἑρμῆν ὁ μῦθος εἴκασεν. ὥσπερ καὶ τὸν διὰ φονήσεως ἐνεργοῦντα, ἡ ποίησις εἰκάζει πολλαχοῦ τῇ ἀθηνᾷ. ἤτοι τὸν ἀρεϊκόν, ἄρει. Ὅρα δὲ ἤτοι τὸ μεταπαλλόμενος κλήρῳ λάχον. πάνυ γὰρ δεξιῶς τὰς συγγενεῖς λέξεις ὁμοῦ προέθετο, ἑτέραν καιριωτέραν οὐκ ἀφείς. Ἰστέον δὲ ἤτοι ὅτι ἐνταῦθα μὲν τό, ὡς σύ περ ὧδε, σαφῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ, οὕτως ὡς σύ. ἀλλαχοῦ δὲ τό, ὡς νύ περ ὧδε, οὐ πάνυ σαφῶς ἔχει ὡς ἐκεῖ φαίνεται. Ὅτι προθυμίας ἄκρας εἰς μάχην τό, ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες ἀχαιῶν, ἑρμῆς δὲ τοῦτο πλάττει ὡς οἷα εἰδὼς οὕτω γενησόμενον εἰ μὴ ὁ πρίαμος ἐπρέσβευσεν.

Τόν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Εἰ μὲν δὴ θεράπων πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἴς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον.
Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προύθηκεν Ἀχιλλεύς.
Τόν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Ὦ γέρον, οὔπω τόν γε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί,
Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι. δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ. οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται. οὐδέ μιν εὐλαὶ
Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέστως ἠὼς ὅτε δῖα φανήῃ;
Οὐδέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών;
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται.
Οὐδέ ποθι μιαρός. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ' ἐτύπη. πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
Ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος.
Καὶ νέκυός περ ἐόντος, ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι.

Ὅτι στοχαζόμενος ὁ γέρων τῆς ἀχιλλέως ὠμότητος, ἐρωτᾷ μή ποτε τὸν ἕκτορα κυσὶ μελεϊστὶ ταμὼν προύθηκεν. ἀκούει δὲ παρὰ ἑρμοῦ, ὡς οὔπω τόν γε φάγον κύνες οὐδ' οἰωνοί. Καὶ ὅρα τὸ οὔπω, δηλοῖ γάρ, ὡς εἰ μὴ ἐπρέσβευσεν ὁ γέρων, ἐσπαράχθη ἂν ζώοις ὁ νεκρός. ἤτοι ἄλλως δέ, ἀπειλήν τινα ὑποτείνει τὸ οὔπω, ἵνα δηλοῖ ὡς εἰ ἤτοι μή πω ἔφαγον αὐτὸν κύνες, ἀλλὰ μικρὸν ὅσον, ἔσται καὶ τοῦτο. προαναφωνεῖ δὲ ἤτοι τοῖς ὁμηρίδαις ὁ λόγος, ὅτι οὐ ποιητέον ὡς μάτην ὁ γέρων πρεσβεύσει περὶ νεκροῦ μηκέτ' ὄντος. θηλυκῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα αἱ κύνες, ὡς δηλοῖ τό, ἧσιν ἤγουν ἰδίαις κυσὶ προύθηκεν. ἐπὶ δὲ τούτοις, πάνυ τερατωδῶς ὁ ποιητὴς καὶ πρεπόντως τῇ κατ' αὐτὸν ποιήσει, φησὶ διὰ ἑρμοῦ περὶ ἕκτορος τὸ ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ οὕτως ἢ αὔτως ἐν κλισίῃσι. δυωδεκάτη δέ οἱ ἠώς. ἢ δυωδεκάτη δέ οἱ ἤδε, κειμένῳ. οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται. οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσιν. ἢ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο ἕλκει ἀκηδέστως ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. οὐδέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών, οἷον ἐερσήεις κεῖται. περὶ δ' αἷμα νένιπται. οὐδέ ποθι μιαρός. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν ὅσ' ἐτύπη. πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν. ἃ δὴ ἀνάγων παιδευτικῶς εἰς θεοφιλείαν, ἐπάγει, ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος καὶ νέκυός περ ἐόντος. ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι, ἢ σὺ ὁ πατήρ. δι' ὃν ταῦτα πρὸς εὐσεβείας χαίρειν,, ἢ μάλιστα ὁ ἕκτωρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἔστι δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ μὲν αὔτως, ταυτὸν τὸ οὕτως, ὡς ἐξ

ἀρχῆς δηλαδὴ ἐτέθη. εὐλαὶ δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, οἱ τοῖς τεθνεῶσιν ἐγγινόμενοι σκώληκες. διὸ ἑρμηνεύων ὁ ποιητής, φησί. αἳ φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν. ὡς εἰ ἔλεγε σκώληκας νεκροφάγους, τὰς εὐλάς. Ἀκηδέσως δὲ, τὸ ἀκηδέως δίχα τοῦ κήδεσθαι. ἐκ τοῦ κήδω κηδέσω. ἐξ οὗ καὶ κηδεμὼν καὶ κηδεστής. ἀπὸ δὲ τοῦ κήδω, κηδέω. οὗ δεύτερον τὸ κηδεύω, ἐπί τε ταφῆς καὶ ἐπιγαμβρείας. Τὸ δὲ φανέη, ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ η συνήθως ἔχει τὴν παραλήγουσαν μετὰ καὶ προσγραφῆς τοῦ ι λόγῳ διφθόγγου. δύναται δὲ καὶ ἐκ τοῦ φανῶ δισυλλάβου εἶναι τὸ φανήη δίχα προσγραφῆς τοῦ ι, διὰ τὸν τοῦ η πλεονασμόν. Τὸ δὲ αἰσχύνει, ῥῆμά ἐστιν ἀντίθετον τοῦ καλὸν εἶναι, καθὰ καὶ τὸ αἶσχος τῷ κάλλει ἀντίκειται. αἰσχύνεται δὲ νεκρός, ὅτε ἀποδρυφθῇ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πάθῃ. Τὸ δὲ θηεῖο ἀντὶ τοῦ θαυμάσιος, πρὸς τὸ θνητὸν συστοιχεῖ. Τὸ δὲ ἐερσήεις ὅ ἐστι δροσώδης, τεράστιον εἶπεν ἀντὶ σηπεδόνος καὶ τοῦ μυδᾶν, δρόσος αὐτοῦ περικέχυται. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο εἰπών, θηεῖό κεν αὐτός, τουτέστιν θνητὸν κρινεῖς ὡς ἐερσήεις κεῖται. οὕτω δὲ τέρας, καὶ τὸ τὰ ἕλκη πάντα μεμυκέναι. οὐκ εἶπε δὲ οὐλωθῆναι, διότι πάνυ ἀτηρὰ ἡ τοιαύτη τόλμα. εἰ δὲ καὶ τὸ μεμυκέναι παράδοξον, τὰ γὰρ μετὰ θάνατον γινόμενα ἕλκη οὐ μύει ἀλλὰ σήπεται, ὅμως οὐ τοσαύτην ἔχει παραδοξίαν ὅσην ἡ ἀπούλωσις. πλὴν δὲ καὶ ἡ ὁμωνυμία καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ μύειν. μύει γὰρ οὐ μόνον ἕλκη, ἀλλὰ καὶ χείλη καὶ ὄμματα. καὶ ῥόδα δὲ τὰ ἔτι ἐν κάλυξι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τοῦ μύειν, ἔστι καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη ἀττική, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μύστης καὶ ἡ μύησις. οἷς ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. τοῦ δὲ μύειν παράγωγον, καὶ τό, μῦθος, πρὸς ὃν μύομεν ὄψιν. καὶ οἱ μύες δὲ οἵ τε κατὰ σῶμα, καὶ τὰ ζωΐδια, καὶ ἡ μυῖα δέ. καὶ οἱ μυῶνες. καὶ ἄλλα δέ τινα. Τὸ δὲ οὐδέ ποθι μιαρός, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ βεβαμμένος αἵματι. ἐπεὶ τὸ αἷμα ὡς ἐρρέθη, πέριξ νένιπται. κἀνταῦθα μὲν, ἰδίᾳ εἶπε τὸ αἷμα, καὶ ἰδίᾳ τὸ μιαρός. ἀλλαχοῦ δὲ ὁμοῦ παράκεινται ἐν τῷ, μιάνθην αἵματι μηροί. ἐν δέ γε τῷ, μιαιφόνος ἄρης, συνετέθη ὁ αὐτὸς νοῦς, οὐ ψόγον δηλῶν ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον ἀλλὰ πολεμικόν τι παρακολούθημα, τὴν ἐξ αἵματος δηλαδὴ βαφήν· ὁποίαν δή τινα πάσχει καὶ ἐλέφας ὃν γυνὴ κάειρα φοίνικι μιήνῃ ὡς προδεδήλωται. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλαὶ λέξεις πάλαι περιμέσως λεγόμεναι, ὕστερον ἐπὶ οὐκ ἀγαθῷ ἐδέχθησαν. ὥσπερ καὶ μιαρὸς παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον, ὁ λυμάτων ἄξιος, ὅ ἐστι ῥυπαρός. λυμεών. ἀκάθαρτος. οὕτω καὶ ἅγιος παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐ μόνον ὁ καθαρός, ἀλλὰ καὶ ὁ μιαρός, διὰ τὸ τοῦ ἄγους διπλόσημον. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐναγὴς καὶ ὁ εὐαγής. καὶ αὖ πάλιν, ὁ ἐξάγιστος καὶ τὰ τούτῳ ἐναντία, ἡ ἁγιστεία καὶ τὸ καθαγίζειν. οὕτω καὶ φαῦλον, οὐ μόνον τὸ κακόηθες ὡς παρὰ δημοσθένει δηλοῖ τό, οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς συμμάχοις χρῆσθε, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγαθόν, ὡς εὐριπίδης. φαῦλον, κομψόν, τάχιστον. οὐδὲ μόνον ἐπὶ μεγέθους ὡς τό, φαῦλον στόμα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικρότητος. ὅθεν καὶ φαύλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, ἡ καὶ φαυλία. γινομένη φασίν, ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. λέγεται δέ φασι φαῦλον, καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ μέτριον. καὶ φαύλως. τὸ ἁπλῶς καὶ ἡσυχῇ. ἀριστοφάνης. φαύλως φέρειν νῦν τὸ κακόν. κατὰ ὅμοιον τρόπον καὶ πανοῦργος ἦν μὲν ὁ ὅτι πανοῦργος, νῦν δὲ θεῷ ἡ λέξις ἐπίκειται. καὶ καθωσιωμένος τὸ ἀρχαῖον, ὁ ὅσιος. καὶ οὐχ ὡς ὕστερον ἐπὶ ψόγου. μυρία δὲ καὶ ἄλλα ὅμοια. ἐν οἷς καὶ ἡ συνωμοσία. χρόνῳ μέν ποτε, λαγχάνουσα ἔπαινον ὡς ἐπὶ καλῷ οὖσα. νῦν δὲ ἀποκληρωθεῖσα τοῖς φαύλως εἰς ὅρκον συνιοῦσι. καὶ ἐπιτρίβουσα τοὺς οὕτω συνομότας. Τὸ δὲ ἐτύπη κατὰ κυριολεξίαν φησίν. οὐ γὰρ ἐβλήθη πεσὼν ὁ ἕκτωρ, ἀλλ' ἕκαστος τότε οὐτήσασκε παραστάς. Ὅτι ἐπὶ θεοφιλεῖ νεκρῷ ῥηθείη ἂν παραδηλωθὲν τό, ὥς τοι κήδονται μάκαρες τοῦ δεῖνος καὶ νέκυός περ ἐόντος ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι.

Ὅτι ἐνάγων θεοσεβεῖν ὁ ὁμηρικὸς πρίαμος, φησίν. ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι ἀθανάτοις. εἶτα ῥητορικῶς πιστούμενος ἐκ μέρους τὸ καθόλου, φησίν. ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς παῖς εἴ ποτ' ἔην γε, λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. τῶν οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ. Καὶ ὅρα τὸ εἴ ποτ' ἔην. περιπαθῶς λεχθὲν καὶ συνήθως ὡς εἰ μηδὲ γέγονέ ποτε ὁ τοσοῦτος ἕκτωρ. Αἴσιμα δὲ δῶρα, τὸ εὔχεσθαι. τὸ σπένδειν. τὸ θύειν. καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ διδόναι τελευταῖος ὢν ποὺς ἐν τῷ, δῶρα διδόναι, καινῶς πεδίζει τὸ

Ὣς φάτο. γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι
Ἀθανάτοις. ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴ ποτ' ἔην γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν οἳ ὄλυμπον ἔχουσι,
Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον,
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
Ὄφρά κεν ἐς κλισίην πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆος δέχεσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν ἄργος ἱκοίμην,

ἡρῷον

Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων,
Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.
Ἦ. καὶ ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν.
Ἐν δ᾽ ἔπνευσ᾽ ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
Τοῖσι δ᾽ ἐφ᾽ ὕπνον ἔχευε διάκτορος ἀργειφόντης
Πᾶσιν. ἄφαρ δ᾽ ᾤιξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας.
Ἐς δ᾽ ἄγαγε Πρίαμόν τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ ἐπ᾽ ἀπήνης.

ἡρῷον μέτρον. ἐκταθῆναι μὲν γοῦν αὐτὸ κατὰ τὸ γνῶναι καὶ βιῶναι, οὐ παραδέδοται. διδοῦναι δὲ γράψαι, οὐκ εὐσυγχώρητον. λείπεται οὖν ἐκτείνεσθαι τὸ μικρὸν ο τοῦ διδόναι ὁμοίως τῷ, ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. τινὰ δέ γε τῶν ἀντιγράφων, ἐτόλμησαν γράψαι διδοῦναι, πρὸς ὁμοιότητα ἴσως τοῦ τιθέναι τιθεῖναι διὰ διφθόγγου, ἢ τιθῆναι διὰ τοῦ η, ἐξ οὗ τὸ τεθήμεναι. παθὸν [illegible]

οὕτω πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου. Τὸ δὲ ἀπεμνήσαντο, γράφεται καὶ ἐπεμνήσαντο. ἀκριβέστερον δὲ τὸ ἀπεμνήσαντο, ὃ δηλοῖ τὸ ἐμνήσαντο. ὁμοίως τῷ, ἀπομηνίσαι ἀντὶ τοῦ μηνίσαι καὶ τοῖς ὁμοίοις, περὶ ὧν δεδήλωται. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀπομνήσασθαι καὶ τὸ ἀπομνημόνευμα γέγονε παρὰ τοῖς ὕστερον. Ὅτι ἐν τῷ, ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον αὐτόν τε ῥῦσαι πέμψον δέ με σύν γε θεοῖς καὶ ἑξῆς, νοητέον ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον, προμηθέστερον διατεθεὶς ὁ γέρων, ἔφερε καί τινα ἕτερα δίχα τῶν λύτρων εἴπως καὶ τούτων χρεία παραπέσοι. ἐν οἷς καὶ τὸ ἄλεισον ὃ δίδωσι τῷ ἑρμῇ. οὐ γὰρ ἂν ἐκεῖνο τὸ περικαλλὲς δέπας τὸ μέγα κτέρας, ἐδίδου. εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνο τυχὸν ἐθέλει δοῦναι, ἔστι τοῦτο τῆς τοῦ γέροντος ἀθλίας τε καὶ συγχύσεως. εἶδος δὲ ποτηρίου τὸ ἄλεισον. οὗ ἐτυμολογίαι διάφοροι. ἀρέσκει δὲ τοῖς πλείοσιν, ἀπὸ τοῦ λεῖον γενέσθαι πλεονασμῷ τοῦ σ μετὰ τοῦ α στερητικοῦ ἢ ἐπιτατικοῦ. οἱονεὶ τὸ μὴ ὂν λεῖον ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν, ἢ τὸ ἄγαν λεῖον. λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς κατά τινας. οἳ καὶ χρῆσιν τούτου προφέρουσιν. εἰ δὲ καινὸν τοῦτο δοκεῖ, ἐνθυμητέον εἰς ὁμοιότητα, ὃ τὸ σύμβολον. οὕτω γὰρ εὕρηται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων, καὶ ἄρρεν ὁ σύμβολος.

Ἰστέον δὲ ὡς εἰ μὴ ἡ παράδοσις ἦν, οὐκ ἂν εἶχέ τις ὄκνον γράφειν τὸ ἄλισον ἐν μόνῳ τῷ ι, καὶ ἐν δισὶ σ. ὡς ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λισσὸν τὸ λεῖον. οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, λισσὴ δ᾽ ἀναδέδρομε πέτρη. Ὅτι ὁ δῆθεν ἀχιλλέως θεράπων ἑρμῆς, πιστὸν ἑταῖρον ὑπογράφων, φησὶ μὴ δέξασθαι δῶρα πρὸς πριάμου παρὲξ ἀχιλλέα ὡς προεγράφη, δέξασθαι. ἐπεί φησιν αὐτὸν ἐγὼ δέδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι, συλεύειν μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένοιτο. ἢ θεόθεν δηλαδὴ ἢ ἐξ ἀχιλλέως εἴπερ φωραθῶ. Καὶ ὅρα τὸ συλεύειν, φανερῶς ῥηθὲν ἐπὶ κλοπῆς. οὐ τοίνυν ἡ λέξις μόνον δηλοῖ τὸ λαφυραγωγεῖν. ἀστεῖον δὲ εἴπερ ὁ κατὰ τὸν μῦθον οἰκειούμενος τὴν κλεπτικήν, ἀποτροπιάζεται τὸ συλεύειν. πάντως δὲ ἐν καιρῷ τοῦτο ποιεῖ. παιδευτικὸν δὲ τὸ δοξάζειν κλεπτικὸν θεράποντα εἶναι καὶ τὸν παρὲξ τοῦ δεσπότου δῶρα λαμβάνοντα. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα, ὡς αἰδὼς καὶ δέος συνέχει τὴν πρὸς τοὺς μείζονας εὔνοιαν. ὃ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι φίλε ἑκυρὲ δεινός τε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εὔλογος τῷ δῆθεν μυρμιδόνι ὁ ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ φόβος, εἴγε καὶ ῥᾴων εἰς θυμὸν ὁ ἥρως ὡς φανεῖται. καὶ ἀναίτιον δὲ αἰτιᾶσθαι πρόχειρος ὡς δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ὅτι πομποῦ ἀγαθοῦ τὸ, σοὶ δ᾽ ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν ἄργος ἱκοίμην ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο. ἄδηλον δὲ ποῖον λέγει ἄργος. δόξει δ᾽ ἂν μάλιστα ὡς μυρμιδὼν, τὸ θετταλικὸν λέγειν. ἐπιστήμων δὲ πομπὸς ὁ καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάττης πέμπειν εἰδώς. Ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὸ ἐπαΐξαι, δοτικῇ συντάσσεται. ὅμηρος δ᾽ ἐνταῦθα φησίν, ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. ἤγουν ὀΐξας ἐπὶ ἅρμα καὶ ἵππους. ἄλλως δὲ πάντως ἐπαΐσσει τις ἅρμα, καὶ ἄλλως ἵπποις. τὸ μὲν ἀναβαῖνον. τοὺς δὲ ἰθύνων. εἶτα κεῖται ἡνιόχου ἀρετὴ τὸ, ἐν δ᾽ ἔπνευσ᾽ ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. Ὅτι προθυστέρου τρόπου καὶ τὸ, ὅτε πύργοις νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο, πρῶτον γὰρ τάφρος, εἶτα πύργοι. ὅμοιον καὶ μετ᾽ ὀλίγα τὸ, ᾤιξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. ἀπωσθέντων γοῦν ὀχέων, οἴγονται μετὰ τοῦτο πύλαι. Ὅτι ἐνδεικνύμενος ὁ ποιητὴς ὅπως ἡ τοῦ ἑρμοῦ ῥάβδος κατὰ μῦθον, ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. φησίν. οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο. τοῖσι δ᾽ ἐφ᾽ ὕπνον ἔχευε διάκτορος ἀργειφόντης πᾶσι. Καὶ ὅρα τὸ πᾶσιν, εἰς ὃ καὶ μάλιστα χρεία ἑρμοῦ τῷ ποιητῇ. ἐχρῆν γοῦν ὀλίγους τινάς, ἢ ἀλλ᾽ ἕνα γοῦν ἐγρηγορέναι, εἰ μὴ ἐθέλχθησαν πληγέντες καὶ τῇ ῥάβδῳ κατὰ τὸ σιωπώμενον, δι᾽ ἧς οἶδε θέλγειν ἑρμῆς. Σημείωσαι δὲ καὶ διὰ τὸ ἀναπίπτειν ὅτε δοκεῖ μηδὲν εἶναι πόθεν κακόν. ἰδοὺ γὰρ οἱ φύλακες ἀναπεσόντες ὅτι μὴ ἐδεδίεσαν, αἰτιάσει περιέπεσον ἄν, ὡς εἰκὸς εἰ καὶ μηδὲν τοιοῦτον ὁ ποιητὴς ἔφθη ἐπισημήνασθαι οἷα ταχὺ παύσας τὴν ποίησιν. ἔστι δ᾽ ἐν τῷ ῥηθέντι μετὰ δόρπον ὕπνῳ, ὑπονοῆσαι ἀλληγορικῶς καὶ ὡς ἡ καθ᾽ ἑρμῆν ὑπνοποιὸς ῥάβδος καὶ αὖ πάλιν ἐξεγερτική, τὸν εὔλογον ὕπνον δηλοῖ, καὶ τὴν ὁμοίαν αὖθις ἐγρήγορσιν. εἴη δὲ ἂν τοιοῦτος ὕπνος, ὁ ἐξ ἀνάγκης καὶ φύσει νύκτωρ μετὰ τὸ φαγεῖν. πάνυ γὰρ πιθανῶς ὁ μῦθος κατακοιμίζει νῦν φαγόντας τοὺς φύλακας. Τὸ δὲ δόρπα, μεταπέπλασται, καθὰ καὶ τὸ ζυγὸν πρὸ ὀλίγου. [illegible]

καὶ

καὶ ὡς τὸ δεσμὸν καὶ τὸ κέλευθον. φησὶ δὲ ὁ Αἰσχύλος, ἄριστα δεῖπνα δόρπα θ᾽ αἱρεῖσθαι, τρία, καὶ μὴν οἱ Ὁμηρίδαι ψέγουσι τοὺς λέγοντας τρὶς τῆς ἡμέρας ἐσθίειν τοὺς παρ᾽ Ὁμήρῳ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ προσεσημάνθη. Πλάτων δέ γε ὕστερον ἔφη, ὡς ἐλθόντα με εἰς Σικελίαν, ὁ ταύτῃ βίος, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. δίς τε τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, καὶ τὰ ἑξῆς τῷ ὄντι γοῦν τὸ τρὶς ἐσθίειν δι᾽ ἡμέρας, τρυφῆς ἐστιν ἄκρας, δι᾽ ἣν πολλοὶ καὶ κατ᾽ ἄνδρα καὶ κατά τι πλῆθος καὶ κατὰ πόλεις δέ, ὤλοντο. καὶ τὸ συβαριτικὸν μὲν πάθος, τεθρύλληται. Μιλήσιοι δὲ καὶ αὐτοὶ ἕως μὲν φασὶν οὐκ ἐτρύφων, ἐνίκων Σκύθας, καὶ πόλεις ἐφ᾽ Ἑλλησπόντῳ ἔκτισαν, καὶ τὸν Εὔξεινον κατῴκισαν πόλεσι λαμπραῖς. καὶ πάντες εἰς Μίλητον ἔθεον. ὡς δ᾽ ὑπήχθησαν ἡδοναῖς, κατερρύη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον ὡς Ἀριστοτέλης φησί. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν ἐξεπόρισε τό, πάλαι ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, αὐτοὶ δὲ καὶ ἄλλοις διαδιδόντες τὴν τρυφὴν, ἤκουσαν ὀνειδιστικῶς ἐν Λακεδαίμονι τό, οἴκοι τὰ Μιλήσια κἀπιχώρια, ἤγουν οἴκοι τρυφᾶτε καὶ μὴ ἐνθάδε. κατὰ δὲ ἑτέραν γραφὴν, οἴκοι τὰ Μιλήσια μὴ γὰρ ἐνθάδε. οἱ δὲ μὴ μαθόντες λέγονται οἱ τῆς Ἀβύδου, ἐσκώπτοντο ἐπὶ τρυφῇ, Μιλησίων ὄντες ἄποικοι, ἀνειμένοι δὲ τὴν δίαιταν καὶ κατεαγότες ὡς γράφει ὁ Δειπνοσοφιστής.

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Ὑψηλὴν τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ᾽ ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
Λαχνήεντ᾽ ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι,
Σταυροῖσιν πυκινοῖσι. θύρην δ᾽ ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος. τὸν, τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
Τρεῖς δ᾽ ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων,
Τῶν ἄλλων. Ἀχιλεὺς δ᾽ ἄρ ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος.
Δή ῥα τόθ᾽ Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι.
Ἐς δ᾽ ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι.
Ἐξ ἵππων δ᾽ ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε.
Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
Ἑρμείας, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ᾽ Ἀχιλῆος
Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ᾽ εἰσελθὼν, λάβε γούνατα Πηλείωνος.
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
Λίσσεο καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.

Ὅτι ἐκφράζων τὴν τοῦ Ἀχιλλέως κλισίαν καὶ δι᾽ αὐτοῦ ἐμφαίνων ὡς εἰκὸς καὶ ἄλλας ὁποῖαί τινες ἦσαν, φησί. κλισίην Πηληϊάδεω ὑψηλὴν. τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι, δοῦρ᾽ ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ᾽ ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι, σταυροῖσιν πυκινοῖσι. θύρην δ᾽ ἔχε μοῦνος ἤγουν εἷς ἐπιβλὴς, εἰλάτινος. τὸν, τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί. τρεῖς δ᾽ ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων, τῶν ἄλλων. Ἀχιλεὺς δ᾽ ἄρ ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος, ἤγουν ἐπετίθει. καιρία δὲ ἡ λέξις, καὶ οὐκ εἶχεν ὁ ποιητὴς εὑρεῖν κρείττονα. διὸ καὶ δὶς εἶπεν αὐτήν. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα τοὺς τρεῖς, χρησιμεῦον εἰς τὴν ὑπόνοιαν τοῦ, ὡς προερρέθη, Μυρμιδόνα τινὰ ἴσως εἶναι τὸν ἐπιφανέντα ὡς Ἑρμῆν. εἰ γὰρ τρεῖς ἐπιρρήσσεσκον τὸν ἐπιβλῆτα, ἰδοὺ εἷς ὁ Πρίαμος. δεύτερος ὁ κῆρυξ. καὶ τρίτος, ὁ λεγόμενος Μυρμιδών. καὶ πιθανῶς ἀναβαλοῦντι ἂν οἱ τρεῖς τὸν ὑπὸ μόνου Ἀχιλλέως ἐπιβαλλόμενον μοχλὸν, ὑπερβάντες τοὺς σταυροὺς καὶ ἔνδον γενόμενοι τῆς αὐλῆς. Τὸ δὲ ἐπιρρήσσειν, οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον καταρρήσσειν καὶ καταράσσειν φασίν. ὅθεν καὶ ὁ καταράκτης. λέξις αὐτή, ὁμώνυμος. ὀρνέου τε γὰρ ἅρπακτος ὄνομά ἐστι, καὶ μέρους ποταμῶν οἳ διὰ πετρῶν καταράσσουσιν ὁποῖοι καὶ οἱ Αἰθιοπικοί. καὶ πύλης δὲ ἐνδομύχου συντελούσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως. ἰδοὺ δὲ καταράκτης, καὶ ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλὴς περὶ οὗ εἴρηται. ῥωμαλεότης δὲ Ἀχιλλέως τό, τριῶν ἄλλων ἐπιρρησσόντων, αὐτὸν μόνον τοῦτο ποιεῖν. ὃ δὴ καὶ ὁ μυθικὸς Ἑρμῆς ῥᾷον ἤνυσε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὡς ἄνακτι τῷ Ἀχιλλεῖ, τοσαύτη κλισία πεποίηται. τοῖς γὰρ ταπεινοτέροις, τοιαῦται μὲν οὐ τηλικαῦται δέ. διὸ προϊὼν ὁ ποιητὴς, ἀξιώσει καὶ οἶκον εἰπεῖν αὐτὴν ἐν τῷ, γέρων δ᾽ ἰθὺς κίεν οἴκου. καὶ οἴκοιο ἄλλε θύραζε. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως οἶκος ἡ κλισία, ὀνόματι γενικῷ. Τὸ δὲ ποίησαν, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ταυτόν ἐστι τῷ, ποιητικῶς εἶπον ὡς καὶ προδεδήλωται, ἀλλ᾽ Ὅμηρος καὶ ὧδε καὶ ἀλλαχοῦ, συνήθως ποιεῖν λέγει, τὸ κατασκευάζειν καὶ τεχνᾶσθαι. Τὸ δὲ ἄνακτι, δὶς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται ἐν τέλει στίχων, ἁπλοϊκῶς οὕτω πρὸς ἀναπλήρωσιν καθὰ καὶ τὸ ποίησαν. κλισίην γάρ φησι ποίησαν ἄνακτι. καὶ αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι. δοκεῖ δὲ ἀρέσκεσθαι ταῖς ἐλάταις ὁ ποιητὴς εἰς κλισίας ποίησιν. Κέρσαι δὲ ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ξύλων. εἰ δὲ δοκεῖ καινὸν διὰ τὸ ἀκερσεκόμης, ἀλλ᾽ οἶδε καὶ ἐπὶ δένδρων κόμην ἡ μεταφορά. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου κείρειν, καὶ ὁ κορμός. Τὸ δὲ ἔρεψαν,

τοῦτο

τοῦτο ἐστὶν ὁ ἐτυμολογικῷ τρόπῳ ποιεῖ τὸν ὄροφον. ὄροφος δὲ καλαμίσκου εἶδος ὑδροχαροῦς ἐπιτηδείου εἰς ὀροφήν. ὃς ἐν λειμῶνι ἐπανθεὶς, δασεῖαν ἐπανθοῦσαν ἔχει λάχνην, ὅτι καὶ ἔστιν ἀγαθὸς ἐρέφειν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ διὰ τὴν παλαιοτάτην χρῆσιν, καὶ ἁπλῶς αἱ τῶν οἰκιῶν στέγαι πᾶσαι, ὄροφοι λέγονται. ἀφ' ὧν καὶ φάλαγγες ἤτοι ἀράχναι ὑπωρόφιοι, οἱ φωλεύοντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους. Λειμὼν δὲ εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ἀπὸ τοῦ λέλειμμαι παρακειμένου. ὃν ἡ πολλὴ γλῶσσα, λιβάδιον λέγει ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου τοῦ ἔλιβον. Ἀμῆσαι δὲ τὸ συναγαγεῖν. ἢ μάλιστα, θερίσαι. Σταυροὶ δὲ, οἱ σκόλοπες καὶ ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὰ κατὰ φθορὰν λεγόμενα σαύαρα. οἷς ὅσα καὶ ἑρκίῳ τοίχου, αὐλὴ φράττεται. διὸ καὶ πυκνοῦσθαι αὐτοὺς χρή. σκολόπων δὲ ὄντων τῶν σταυρῶν, εἰκότως καὶ τὸ ἀνασκολοπίζειν, ἀνασταυροῦν λέγεται. Ἐπιβλὴς δὲ ξύλον συνέχον ἐπικεκλεισμένας τὰς θύρας ἐν τῷ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον ἢ ἀπὸ ξύλου εἰς ξύλον τῇ θύρᾳ ἢ ταῖς θύραις ἐπιβάλλεσθαι. ὁ δὲ ποιητὴς ἑρμηνεύων τὴν λέξιν, καὶ μεγάλην κληῖδα θυρῶν αὐτὴν φησί. ταυτὸν ἐστὶν κληῖδα καὶ ἐπιβλῆτα παραδιδούς. ἀμφότερα δὲ μοχλὸν δηλοῦσιν. ὃς καὶ κλεῖθρον λέγεται. ὁποῖόν τι καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. κληῖδα γὰρ καὶ ἐκεῖ, τὸ κλεῖθρον καλεῖ. μικρὸν ὂν ὡς μὴ χειρὶ καταῤῥήσσεσθαι, ἀλλὰ ἱμάντι τείνεσθαι. ὁ δὲ τοιοῦτος μοχλὸς, καὶ ὀχεύς ἐστιν ἢ ὀχῆες. κατὰ τὸ ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. ὧν ῥῆμα τὸ ἔχειν. διὸ θύρην ἔχε φησὶν ἐπιβλής. φησὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀχιλλεὺς, ὅτι οὐκ ἂν ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετέρων. Ἔνθα καὶ σημείωσαι τὸ μετοχλίσσειεν ἐξ οὗ γίνεται ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται ὁ μοχλός. ὥς τε ταυτὰ κατὰ πολυωνυμίαν, μοχλός. ὀχεύς. ἐπιβλής. κληΐς. καὶ κλεῖθρον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐξ ἑρμηνείας τοῦ ἐπιῤῥήσσειν, ἔοικεν ἐπινοηθῆναι ὁ ἐπιβλής. ἐπιῤῥήσσειν γὰρ ὡς ἐρρέθη, τὸ ἐπιτιθέναι ἤτοι ἐπιβάλλειν. ὅθεν παρῆκται ὁ ἐπιβλής. οὗ ἀνάπαλιν, τὸ ἀποθεῖν. ἄνωθεν μὲν γὰρ κάτω ἐπιῤῥήσσεται. κάτωθεν δὲ ἄνω, ἀπωθεῖται ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ἀπῶσεν ὀχῆας. εἰ δὲ ἐπιβλὴς μὲν, ἑνικῶς. ὀχῆες δὲ πληθυντικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου κείμενα, καινὸν οὐδέν. ἐπεὶ καὶ τὴν θύραν ἣν ἔχει ὁ ἐνταῦθα ἐπιβλὴς, καὶ πληθυντικῶς θύρας λέγει. ὥσπερ καὶ πύλας ἀνωτέρω ἔνθα καὶ οἱ αὐτοὶ ὀχῆες. ὀξύνεται δὲ ὁ ἐπιβλὴς, ὡς τὸ προβλής. ἡμιθνής. ἀδμής. τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ἀρσενικὰ σύνθετα ἔχοντα ἐν τῷ τέλει μίαν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος καὶ διὰ τοῦ τος κλινόμενα, ὀξύνεται. διὸ καὶ παρὰ ἀριστοφάνει τὸ, ὁ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς ὅ ἐστι ῥίψασπις καί τοι ἐκ τριῶν συγκείμενον λέξεων, ὅμως ὀξύνεται. οὐ καλῶς οὖν φασι τὸ ἐπιβλὴς, βαρύνει ἀρίσταρχος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐλάττω ἀνωτέρω τὸ φυτὸν εἰπὼν διὰ μόνου τοῦ ε, εἰλάτινον ἔφη τὸ αὐτοῦ παρώνυμον κατὰ διχρόνου ἐπένθεσιν, μέτρου τούτου θέλοντος. Ὅτι ἐναργείας θείας τό. ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα ἑρμείας, ταυτόν δ' εἰπεῖν λόγος, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν. Ὅτι τὸ νεμεσητὸν δέ κεν εἴη ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην ὃ δὴ ὁ τοῦ μύθου ἑρμῆς φησι μὴ θέλων εἰς ὀφθαλμοὺς ἤγουν εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τῷ ἀχιλλεῖ, ποιεῖν δοκεῖ δυσεντεύκτους τοὺς ὕστερον ἄρχοντας, ἀποθεοῦντας δὴ ἑαυτοὺς καὶ ἀπαξιοῦντας βλέπεσθαι. Ὅτι ὁ λόγιος ἑρμῆς ὁ παρὰ τῷ συνετῷ γέροντι δηλαδὴ ἐνδιάθετος λόγος, τόπους τε αὐτῷ ἱκετικῶν νοημάτων μεθοδεύει. λέγων εἰσελθὼν, λάβε γούνατα πηλείωνος. καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἠϋκόμοιο λίσσεο καὶ τέκεος ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. τουτέστιν ἵνα σὺν τοῖς δώροις, ὀρίνῃς αὐτὸν καὶ λόγοις εἰς οἶκτον. καὶ ἐν καιρῷ δὲ εὐθέτῳ καθὰ καὶ προεγράφη, ἄγει πρὸς ἀχιλλέα. ὅτε δηλαδὴ ὁ ἥρως ἀνειμένος τὴν γνώμην, ῥᾷον ἂν δυσωπηθείη. νέον γάρ φησιν ἀπέληγεν ἐδωδῆς καὶ τὰ ἑξῆς. διὸ καὶ εἰς δάκρυον κινηθεὶς ἀχιλλεὺς, παντοῖος γίνεται. καὶ ποτὲ μὲν, εἰς θρῆνον ἐρεθισθεὶς, κλαίει τὸν πατέρα καὶ τὸν πάτροκλον. ποτὲ δὲ παραμυθεῖται οἰκτιζόμενος τὸν γέροντα. καὶ ἐπαινεῖ δὲ ὡς φανήσεται. οὐκ ἐξίσταται μέν τοι ἐν πᾶσι τούτοις, οὐδὲ τοῦ ἀληθῶς μὲν ἐμβριθοῦς ἡρωϊκοῦ ὡς δέ τινες φασὶ, παλιμβόλου ἤθους. ἀτὰρ ὅτι μικρόν τι ὁ γέρων ἀπηρέσεν αὐτῷ ἐν οἷς οὐκ ἐπείσθη καθεσθῆναι εἰς θρόνον, ἀλλὰ τάχιστα λῦσον εἶπε τὸν ἕκτορα ἄλλως δὲ μήμ' ἐς θρόνον κάθιζε, ταράσσεται εἰς θυμὸν πλέω τοῦ δέοντος ὡς ῥηθήσεται ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ προεκθετικῶς τῷ γέροντι ἔδωκε καὶ ἀπὸ μητρὸς ὡς εἰρήσεται καὶ τέκνου ἱκετεύσειν τὸν ἀχιλλέα, ὅμως οὐ γίνεται τοῦτο. τάχα μὲν, καὶ διότι ἐξεκρουσεν ἡ λύπη τῆς τοῦ γέροντος ψυχῆς τὴν τοῦ διδασκάλου ἑρμοῦ μέθοδον. μάλιστα δὲ ὡς τοῦ ἀχιλλέως τῇ τοῦ πατρὸς καὶ μόνου μνήμῃ καταμαλαχθέντος εἰς ἔλεον. ἔτι, τὸν μὲν πηλέα προὐβάλετο πρίαμος εἰς δυσωπίαν, ὡς ὅμοιόν τι πρὸς ἐκεῖνον ἔχων καθὰ καὶ ἑξῆς δηλωθήσεται. τῇ θέτιδι δὲ καὶ αὐτῷ, οὐδέν τι κοινὸν θεᾷ οὔσῃ καὶ κακῶν ἀπαθεῖ. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ τοῦ ἀχιλλέως παῖς, οὐδ' αὐτός πω δυστυχεῖ ὡς οὕτω πρὸς ὁμοιότητα συμβαλέσθαι τῷ γέροντι. αἰδεῖται δὲ ἴσως ὁ τηλικοῦτος γέρων καὶ καταβαλεῖν οὕτω τὴν ἀξίαν ἀγεννῶς δι' ἐπιχύσεως οἰκτρῶν ἐπιχειρημάτων, οἷά τι θαῤῥῶν καὶ τῇ τῶν δώρων μεγαλοπρεπείᾳ. Ὅρα δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ, θυμὸν ὀρίνῃς, τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν δηλοῖ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τὸ, μή μοι μᾶλλον θυμὸν ὀρίνῃς. καὶ τὸ μὴ ἀχιλῆϊ ὀρινθείη φίλον ἦτορ, τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμὸν συνήθως δηλοῦσιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ λάβε γούνατα, κατὰ αἰτιατικὴν σύνταξιν. ὅπερ ἀλλαχοῦ λάβε γούνων φησί. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, χερσὶν ἀχιλλῆος λάβε γούνατα. Ἰστέον δὲ ὅτι μέθοδος ἱκετείας τὸ, τύνη δ' εἰσελθὼν, λάβε γούνατα τοῦ δεῖνος, καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἀνωτέρω κεῖται. Τὸ δὲ τύνη δωρικὸν, καὶ ὁμήρῳ ἔγνωσται, καὶ παρ' ἡσιόδῳ ἐστὶ, γίνεται δὲ ὡς ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀπὸ τοῦ τὺ ἤγουν σὺ κατὰ πλεονασμὸν ὅμοιον τῷ, ἐγὼ ἐγώνη. Τὸ δὲ ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ πρὸς μητρὸς ἔφη καὶ πατρὸς ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ κεῖται.

Ὅτι

Ὅτι τὸ, Ἰδαῖος ἔμιμνεν ἐρύκων ἵππους, ἀντὶ τοῦ, πεζεύοντος Πριάμου, κατεῖχεν ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱστάμενος. Ὅτι ὁ γέρων ἰθὺς ἐλθὼν οἴκου ἔνθ' Ἀχιλλεὺς ἵζεσκε Διῒ φίλος, εὗρε μὲν αὐτόν. ἑταῖροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. ἔθος δὴ τοῦτο Ῥωμαίοις ἔτι καὶ νῦν ἀρέσκον. δύο δὲ μόνοι περὶ αὐτὸν ἐπενοοῦντο παρόντες, ἥρως Αὐτομέδων, καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος. συγκοπεὶς ἐκ τοῦ Ἀλκιμέδων κατά τινας. οὓς δὴ τούτους δύο ἑταίρους ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, μάλιστα ἑταίρων Ἀχιλλεὺς ἐτίμα μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα. οἳ καὶ τοῦ ζυγοῦ λύσουσιν ἐν τοῖς ἑξῆς τοὺς τοῦ γέροντος ἵππους ἡμιόνους τε. καὶ τὰ λύτρα ἐκ τῆς ἀπήνης λήψονται, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα. νῦν δὲ λέγεται καὶ τὸ, νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς ὁ Ἀχιλλεὺς δηλαδή, ἔσθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας. ὃν δηλαδὴ οὐ λαθεῖν ἔδει ἐλθόντα οὕτως οἰκτρῶς, μέγαν ἄλλως ὄντα καὶ δι' ὃ χρῆναι προϊέναι περίκλυτον. ἄγχι δ' ἄρα στὰς, χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους. αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ οἰκτρὸν, εἴπερ ἃς ἡδέως ἀπέτεμοι ἄν, ταύτας φιλεῖ. Ὅρα δὲ καὶ τὸ τοῦ γέροντος δεξιὸν, οὕτω μετρησαμένου τὸν καιρὸν εὐτυχῶς, ὡς εὑρεῖν ἔπι τὸν Ἀχιλλέα μετὰ δόρπον, καθήμενον. μεθ' ὃν δόρπον, ὕπνωσεν ἂν πάντως κατὰ τοὺς φυλακτῆρας καὶ αὐτός.

Ὣς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας. Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν. ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἡμιόνους τε. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου
Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε Διῒ φίλος. ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ'. ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. τὼ δὲ δύ' οἴω
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος
Ποίπνυον παρεόντε. νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἔσθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας. ἄγχι δ' ἄρα στὰς.
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους. αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
Ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος, πρὸς μῦθον ἔειπεν.

Τὸ δὲ μὲν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸν ἐκεῖνον κατ' ἐξοχὴν, ἀμέσως καὶ οὐ διά τινος τῶν ἑταίρων, ὧν ἕκαστος κατὰ τὴν παροιμίαν τῇ πρὸς τὸν φίλον παραθέσει, ἄλλος αὐτός ἐστιν, οὐ μὴν αὐτὸς αὐτός. λαμβάνεται δέ ποτε ὡς καὶ προδεδήλωται, τὸ, αὐτόν μιν, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἑαυτόν. Τὸ δὲ χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους, λυτικόν ἐστιν ἀμφιβολίας τῆς ἐν τῷ, χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου. δοκεῖ γὰρ κρεῖττον εἶναι καὶ ἐκεῖ χεῖρας ἀνδροφόνους, μὴ τὰς τοῦ Πατρόκλου, ἀλλὰ τὰς τοῦ Ἀχιλλέως μάλιστα νοεῖν. Τὸ δὲ ἔτι παρέκειτο τράπεζα, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, νέον ἐπέληγεν ἐδωδῆς. ἔνθα ὡς φησὶν Ἀθήναιος, ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς δηλαδή, μὴ τιθέναι μετὰ τοῦ, ἔσθων καὶ πίνων, ἀλλὰ συντάσσειν τοῖς ἐφεξῆς. ἵνα ᾖ ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. εἰ δὲ καὶ ἐσιώπησεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἔσθων καὶ πίνων, τί δή ποτε ἤσθιεν ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ἔστι νοεῖν ἐκ τῶν ἑξῆς ὡς τοιαύτην καθὰ εἰκὸς εἶχε δαῖτα, ὁποία καὶ τῷ Πριάμῳ παρετέθη. τυχὸν δὲ καὶ δαψιλεστέρᾳ ἐχρῆτο. εἰ γοῦν καὶ ἁπλῆ παρασεσημείωται τοῖς παλαιοῖς ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἡρωϊκὴ δίαιτα, καὶ αὐτοί γ' οἱ τρυφεροὶ Φαίακες καὶ μνηστῆρες οἱ ὑβρισταὶ παρ' Ὁμήρῳ, κρεῶν ὡς ἐπὶ πολὺ βοείων καὶ αὐτῶν ὀπτημένων ἤσθιον, καὶ οὐδὲ ὀπώρα παρέκειτο οὐδ' αὐτοῖς Φαίαξι καίπερ οὖσα πολλὴ καὶ ἥδιστα μνημονευομένη καί πως ἀθανατιζομένη φασὶν ἐν τῷ, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, ἀλλ' ἐπιμελοῦντο καὶ τῶν ἄλλων ἡδέων ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, καὶ οὐ μόνον ἀκροδρύων καὶ δενδρέων καλῶν ἐκφύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν λαχανειῶν, οἷς ὄρχοι κοσμητῶν ἦσαν πρασιῶν. οἱ δὲ περὶ Σικελίαν ἀγκίστροις ἰχθύας ἀνάγοντες ἐν τῷ πάντως οἴκοθεν ἔχειν ἄγκιστρα, ἐκεῖ τε ἰχθυοφαγοῦσι, καὶ τέχνην ἔχειν τοῦ ἁλιεύειν δηλοῦσιν. οἱ δὲ παρ' ἐκείνοις ὀρνιθοθῆραι, καλῶς λέγονται μηδὲ τὸν ἀέρα ἐᾶν ἐλεύθερον, διὰ τὸ ἐπιβουλεύειν καὶ αὐτοῖς ὄρνισι. Τὸ δέ γε, κρειῶν πίνακας παρέθηκε παντοίων, οὐ μόνον κρεῶν φασι δηλοῖ ἐξαλλαγὴν, δι' οὗ ὀρνιθείων χοιρείων ἐλαφείων βοείων, ἀλλὰ καὶ σκευασίαν αὐτῶν ποικίλην. δι' ἧς ἀνακύπτουσι τράπεζαι Σικελικαί φασι καὶ Συβαριτικαὶ καὶ Ἰταλικαὶ, ἤδη δὲ καὶ Χῖαι. μαρτυροῦνται γὰρ καὶ Χῖοι ὀψαρτυσίαν ἀσκεῖν οὐκ ἔλαττον τῶν εἰρημένων. οὐκοῦν οὐκ ἂν εἴη ἀπεικὸς καὶ τὸν ἐκ Θέτιδος ἥρωα εἰ καὶ μὴ βορὸν καὶ παμφάγον, ἀλλ' οὖν μηδὲ πάντῃ ἁπλοῦν εἶναι τὴν δίαιταν. Ὅτι παραβολικῶς ὑποδηλῶν ὁ ποιητὴς ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς διετέθη ἐπὶ τοῖς κατὰ Πρίαμον, φησίν. ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον ἀνδρὸς ἐς

ὡς δ'

ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας, ὡς Ἀχιλλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα. θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο οἷα εἰκός, ὃ γίνεται ἄλλως γενέσθαι. σχῆμα δὲ ἐστὶ τοῦτο θάμβους καὶ ἀπορίας. καὶ οἷον πύσμα σιωπηρόν, τί ἂν εἴη τὸ βλεπόμενον. σημειωτέον δὲ τὴν παραβολὴν πρὸς μόνον τὸ πολὺ τοῦ θάμβους γενομένην. ἄλλως γὰρ ἀντέστραπται πρὸς τὸ πρᾶγμα. ἐν γὰρ ὁ ἱκετεύων, φονεὺς νῦν ἀλλ' ὁ ἱκετευόμενος. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐν τῷ θάμβος καὶ θαμβεῖσθαι ἐπιμονήν, διὰ τὸ καίριον τῆς λέξεως. ἄτην δέ τινες πυκινὴν ὅ ἐστι πυκνὴν καὶ πυκνοτέραν λέγει, ὡς τὸ κατὰ τὴν ἡδονὴν θαλπωρῆς, ἀνάπαλιν δηλαδὴ χαυνούσης καὶ ἀραιούσης καὶ διαχεούσης. ὅθεν καὶ διάχυσις καὶ χάρμα ἡ χαρὰ δὲ λέγεται. Ἡ δὲ πάτρη, τὸ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ, πάτρις, πατρωνύμου ἐκείνου ὄντος οὐχ ὑποκοριστικοῦ. Τὸ δὲ ἐς ἀφνειοῦ, καλῶς καὶ αὐτὸ κεῖται, ὡς τῶν φονέων τοιούτοις μάλιστα προσιόντων, οὐ διὰ τροφήν, ἀλλ' ὡς ἂν βοηθοῖντο βλαπτόμενοι.

Μνῆσαι πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
Καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες,
Τείρουσ'. οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα.
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔ τινα φημὶ λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν.
Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
Τῶν μὲν πολλῶν, θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ὃς δέ μοι οἶος ἔην. εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
Τόν, σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Ἕκτορα. τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρός. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ.
Ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος.
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὅτι τοιαύτη τίς ἡ τοῦ Πριάμου πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἱκετεία. οἵα τε οὖσα πολὺν οἶκτον ἐνθέσθαι τῷ ἀκούοντι τοιοῦτος ὢν ὁ ταῦτα ποιῶν καλὸς Ὅμηρος, ὁ τὴν μοῦσαν παντοῖος. περὶ ὧν καὶ πονήσεταί τις που ἀκούων. ἡ ἀναθαρρήσει δὲ ἀλλαχοῦ. καὶ γελάσει ἑτέρωθι. καὶ οὐκ τίσεται ἐν ἄλλοις. καὶ ὅλως παντοδαπὸς γενήσεται. εἰκότως οὖν ὁ ποιητὴς ἐφιλεῖτο τοῖς γε τὸ καλὸν εἰδόσιν. ἱστοροῦνται γοῦν φιλόμηροι, μάλιστα μὲν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. ἤδη δὲ καὶ Κάσσανδρος ὁ καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεύς, οὕτω φιλῶν Ὅμηρον, ὡς διὰ στόματός φασιν ἔχειν τῶν ἐπῶν αὐτοῦ τὰ πολλά. ἦν δὲ τοιοῦτος ἡ ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος, ὃς πρῶτος εἰς θέατρον παρήγαγέ φασι ῥαψῳδοὺς τοὺς καὶ Ὁμηριστὰς καλουμένους. οἳ ἐμελῴδουν τὰ τοῦ Ὁμήρου, καθάπερ ἄλλοι τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου καὶ ἑτέρων. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

Ἡ δὲ τοῦ Πριάμου ὡς εἴρηται ἱκεσία, ἦν τοιαύτη. μνῆσαί φησι πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες, τείρουσ'. οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων, χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα, ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους Τροίῃ εὐρείῃ, τῶν δ' οὔ τινα φημὶ λελεῖφθαι. εἶτα μετρῶν τοὺς τόκους, φησί. πεντήκοντά μοι ἦσαν ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν. ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες. τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ ἡ αὐτούς, τόν, σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης. Ἕκτορα. ὑπὲρ οὗ ἱκετεύειν εἰπὼν φέρειν δὲ ἢ ἄποινα οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἀπερείσια ἃ ἡ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἀποφαίνεται, ἐπάγει τὴν ἀξίωσιν. ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλλεῦ. αὐτόν τ' ἐλέησον, μνησάμενος σοῦ πατρός. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ. ὃ καὶ κατασκευάζων, φησίν. ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρας ὀρέξαι ἤγουν ἐκτεῖναι. ἢ χεῖρ' ὀρέγεσθαι. Καὶ σημειῶσαι ὅπως νῦν καινότερον περιέφρασε τὸ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν, διὰ τοῦ ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξαι, φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὅτι ἐν τῷ, τηλίκου ὥσπερ ἐγὼ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ψεύδεται ὁ Πρίαμος ἐπίτηδες. πρεσβύτερος γάρ φασιν ὁ Πηλεύς, εἴγε ὁ πηνίκα τῷ Ἡρακλεῖ τέλειος αἰχμητὴς συνεστράτευσεν ἐκεῖνος εἰς Ἴλιον, τηνικαῦτα ὁ Πρίαμος ἀπεδόθη, τουτέστι διεπράθη, Τρωϊκὸς μὲν ὢν βασιλικὸς νέος παῖς, Ποδάρκης δὲ καλούμενος, ἴσως δὲ εἰ καὶ ψεύδεσθαι φαίνεται ὁ γέρων, ἀλλὰ τῇ φάσει ἐκφεύγει τὸ εἰκῆ κολακικόν. ἐπὶ γήραος γὰρ οὐδῷ εἶναί τινα, διπλόην ἔχει. ὅ, τε γὰρ ἔτι ὠμογέρων ἐπὶ γήραός ἐστιν οὐδῷ οἷα πρόθυρόν τινα τὸ γῆρας ὑπεισ-

ἐρχόμενος ὁποῖος ἴσως εἴη ἂν ὁ Πρίαμος, καὶ ὁ ἤδη δὲ πέμπελος ἐν οὐδῷ γέγονε γήραος, ὡς ἤδη τὸν βίον ὑπεξιών, ὁποῖον εἶναι τὸν Πηλέα εἰκός. γήραος δὲ οὐδὸν εἰπὼν ὁ Πρίαμος, ἀφίησι νοεῖν τὸν συνετὸν ἀκροατὴν ἐπί τε αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ Πηλέως, τὸ εἰκός. οἷα τοῦ οὐδοῦ ὑποκειμένου καὶ εἰς εἴσοδον καὶ εἰς ἔξοδον. ἔστι δὲ τό, ὥσπερ ἐγὼ καὶ ἑξῆς, διασαφητικὸν τοῦ, τηλίκου. ὁμοιότητα δέ φησιν ὁ Πρίαμος ἔχειν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ καθότι καὶ ἐκεῖνόν που ἤγουν τυχὸν ἴσως, οὐ γὰρ ὁμολογούμενόν ἐστιν, οἱ περίοικοι τείρουσιν ὥσπερ ἡμᾶς οἱ Ἀχαιοί. καὶ ὅτι οὐδ' ἐκείνῳ ἐστὶν ὃς νῦν ἐκεῖσε παρών, ἀμύνεται, ὥσπερ οὐδὲ ἐμοὶ ὁ μόνος ὁ Ἕκτωρ ἦν. εἶτα μετὰ τὴν τοιαύτην κοινωνίαν, ἐπάγει διαφοράν, ὅτι ἀλλ' ὁ μὲν Πηλεύς, ἐλπίσι θάλπεται ὄψεσθαί σε νοστήσαντα. οὐ πρόφασις τό, ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. ἐμοὶ δὲ οὔ τινα τῶν ἀρίστων υἱῶν λελεῖφθαί φημι κἂν ἄλλοι τάχα τινὲς εἴπωσι περιεῖναί μοι. ὅτι δὲ περιναιέται καὶ περιναέται, οἱ περίοικοι λέγονται, πρόδηλόν ἐστιν. ὁ δὲ ποιητὴς ἐνταῦθα ἡρμήνευσεν αὐτούς, ἐπαγαγὼν διὰ συγγένειαν τοῦ ἀμφὶ καὶ τοῦ περί, τό, ἀμφὶς ἐόντες. ἐπειδὴ καὶ περινάεται καὶ περίοικοι, οἱ πέριξ ὅ ἐστιν ἀμφὶς οἰκοῦντες καὶ ναίοντες. γενικῶς δὲ εἰπεῖν, ἐόντες. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τό, πεντήκοντά μοι ἦσαν, ἀσαφῶς εἶπεν ἐπίτηδες. ὡς ἂν εἴη νοεῖν εἰ βούλοιτό τις, υἱοὺς εἶναι τοὺς πεντήκοντα πρὸς ἐπίτασιν ἀθλιότητος. διὸ καὶ τὸ υἷες Ἀχαιῶν εὐθὺς ἔφη, ὡς ἂν τὸ υἷες, δοκεῖ μερίζεσθαι τῇ ἄγαν ἐγγύτητι, καὶ πρὸς τὸ πεντήκοντα. ὅτι δὲ οὐχ οὕτως ἔχει τἀληθές, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἔνθα καὶ θυγατέρων Πριάμου θαλάμους μετρεῖ. καὶ μὴν ἄλλως οὐδέν τι προΐσταται καὶ υἱοὺς εἶναι τῷ Πριάμῳ πεντήκοντα καὶ θυγατέρας δὲ κατ' ἐπιθήκην, τὰς προϊστορηθείσας. χρήσιμον δὲ τῷ τοιούτῳ λόγῳ καὶ τό, τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον γυναῖκες. εἰπὼν γὰρ τοὺς δ' ἄλλους, διαστολὴν αὐτῶν ἐποίησεν, οὐ πρὸς θηλείας ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐκ μιᾶς νηδύος. οἳ ἀλλήλοις μὲν ἦσαν ὁμογάστριοι. τοῖς δὲ ἄλλοις, ἀμφιμήτριοι. Τὸ δὲ ἔτικτον γυναῖκες, αἱ παλλακαὶ δηλαδή, αἳ τοῖς παλαιοῖς εἰς πλῆθος ἦσαν, καὶ μάλιστα τοῖς βαρβάροις, οἳ ἐκ πλειόνων ἐπαιδοποιοῦντο. πρεσβύτατον δὲ τῶν Πριαμιδῶν, τὸν Πολίτην εἶναι φασί. Τὸ δὲ ὃς δέ μοι οἶος ἦν, ὡς περὶ ἀριστέως λέγει τοῦ Ἕκτορος, οἷα τὸν ἀντιζυγοῦντα μὴ ἔχοντος. ἄλλως γὰρ ὡς πρὸς τὰ πεντήκοντα τέκνα ὅπερ ἡ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Ἑκάβη λέγει κοινοποιουμένη αὐτὰ τῷ ἀνδρί, οὐ μόνος ὁ Ἕκτωρ ἁπλῶς ἦν υἱός. Ἱστέον δὲ ὅτι καθὰ καὶ προεγράφη καὶ ἄλλως δὲ ἔγνωσται, ὥσπερ ὕστερον ἡ παρὰ Πέρσαις βασιλεία, τοῦ πλήθους τῶν παλλακίδων ὡς φησὶν ὁ δειπνοσοφιστὴς ἠνείχετο, διότι τε ὡς δεσπότης ἦρχέ φησι τῆς γαμετῆς ὁ βασιλεύς, καὶ διότι ἡ βασιλὶς ὑπὸ τῶν παλλακίδων ἐθρησκεύετο, οὕτω πού καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων ἐγίνετο. Πρίαμος γοῦν, πολλαῖς φασὶ χρῆται γυναιξί, καὶ ἡ Ἑκάβη οὐ δυσχεραίνει. παρὰ δὲ Ἕλλησιν, οὐκ ἀνέχεταί φησιν ἡ τοῦ Φοίνικος μήτηρ τὴν τοῦ Ἀμύντορος παλλακίδα· καὶ Μήδεια δὲ ἡ ἐκ βαρβάρων εἰς τὰ ἀμείνω καὶ ἑλληνικὰ ἤδη ἐκδεδιῃτημένη, οὐ φέρει τὸν τῆς Κορινθίας Γλαύκης γάμον. καὶ Κλυταιμνήστρα δὲ διὰ Κασσάνδραν, τὸν ἄνδρα ἔκτεινεν. ᾧ κατὰ τὸν Θερσίτου λόγον ὡς πολυγυναίῳ, πολλαὶ γυναῖκές εἰσιν ἐν κλισίῃ ἐξαίρετοι. εἰ καὶ μὴ πρὸς χρῆσιν, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης ἔφη, ἀλλ' ὡς εἰκός, εἰς γέρας. ἐπεί φησιν οὐδὲ τὸν πολὺν οἶνον εἰς τὸ αὐτὸς μεθύειν παρεσκευάσατο. ἴσως οὖν φασὶν ὁ Μενέλαος ἵνα μὴ τὴν γαμετὴν Ἑλένην λυπείῃ τῇ φήμῃ, ἐφυλάττετο τὴν πρὸς ἄλλην κοινωνίαν ὡς καὶ προδεδήλωται. ᾧ δὴ Ἀριστοτέλης ἐπέστησε θαυμάζων εἰ πᾶσι δοὺς γυναῖκας Ὅμηρος, οὐκ ἐποίησε καὶ Μενελάου παλλακίδα. καὶ ταῦτα μέν, περὶ πολυγυναίων. τὰ δὲ πρὸ τοῦ Κέκροπος, ἀτεχνῶς θηλιώδη καὶ ἄλογα ἦσαν. ἀνέδην γάρ φασι τὸ πρότερον κοινογαμείων ὄντων, αὐτὸς πρῶτος Ἀθήνησι μίαν ἑνὶ ἔζευξε, διὸ καὶ διφυὴς ἐδοξάσθη ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. οὐκ εἰδότων τῶν προτέρων διὰ τὸ πλῆθος τὸν πατέρα. ὃ δὴ καὶ Διογένης ἔσκωψεν εἰς παῖδα πόρνης λίθους ἐν δήμῳ ῥίπτοντα, εἰπών. Ὅρα νεανίσκε μή ποτε τὸν πατέρα βάλῃς, ὃν δηλαδὴ οὐκ οἶδας. Τὸ δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς, ἢ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας ἀπὸ κοινοῦ καὶ νῦν συνήθως λαμβανομένους ἐκ τοῦ ἄστεος, ἢ τὴν πόλιν καὶ τοὺς υἱούς μου. Τὸ δὲ ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, σεμνύνει τὸν Ἀχιλλέα εἰπὼν μὴ ἀγεννῶς φεύγοντα κτείνειν, ἀλλ' ἀνδρείως ἱστάμενον. Τὸ δὲ θεοὺς αἰδέσθητι αὐτόν τ' ἐλέησον, σαφέστερον ἡρμήνευται τῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων ἔνθα αἰδοῦς καὶ ἐλέους ἐμέμνητο. Τὸ δὲ αἰδεῖο θεοὺς ὅ ἐστιν αἰδέσθητι, ὡς εὐκτικὸν μέν, οὐκ εὐχερῶς ἂν συμβιβασθείη. τὰ γὰρ εἰς μην περισπώμενα εὐκτικά, οὐ τοιαύτῃ διφθόγγῳ περαίνονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ποιοίμην ποιοῖο. χρυσοίμην χρυσοῖο. βοῴμην βοῷο. οἷς ἀναλόγως, ὤφειλεν εἶναι καὶ αἰδοίμην αἰδοῖο. ἢ γοῦν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἴδω βαρυτόνου, ἐχρῆν αἰδοίμην αἴδοιο εἶναι, ὡς τυπτοίμην τύπτοιο. ἴσως οὖν ἐκ προστακτικοῦ τοῦ αἴδεο, ὅθεν τὸ δέ τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον, γέγονε τὸ αἰδεῖο ἐπενθέσει τοῦ ι, καὶ ἅμα καταβιβασμῷ τοῦ τόνου πρός τινα ἔμφασιν εὐκτικοῦ. ἄλλως γάρ, οὐκ ἦν ἀνάλογος οὐδὲ ἡ τοῦ αἴδεο προπαροξυτόνησις. Τὸ δὲ μνησάμενος σοῦ πατρός, πρὸς ἀναφορὰν εἴρηται. τοῦ δοκεῖν τὸν Πηλέα ἐλεεῖσθαι διὰ τοῦ ὁμοιοπαθοῦς Πριάμου. ὅτι δὲ καὶ ἐλεεινότερος οὗτος ἐκείνου, προκατεσκεύασε τῇ τε ὁμοιότητι τοῦ καὶ ἐκεῖνον τείρεσθαι ὑπὸ τῶν πέριξ, καὶ τῇ διαφορᾷ τοῦ ἐκεῖνον μὲν εὔελπιν εἶναι, τούτῳ δὲ μὴ περιλελεῖφθαι τὸν ἀμυνούμενον. Ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι τῷ πένθει νικώμενος ὁ γέρων, οὐκ αἰδεῖται προφαίνων τὸ ἀληθὲς ὡς ἐπιλελοίπασι τοῖς ζῶσιν οἱ ἀριστεῖς. Τὸ δὲ οὔπω, ἀποφαντικῶς ὁ ποιητὴς ἔφη διὰ τοῦ Πριάμου, πρός τινα παράπηξιν καινότητος, ὡς μὴ ἱστορουμένου ἑτέρου τοιούτου συμβάματος.

Ὅτι τοῖς λόγοις τοῦ πριάμου οἰκτρόν τι ὁ ἀχιλλεὺς παθὼν, καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δὲ πηλεῖ παθαινόμενος, ἀπωθεῖ μὲν ἐκ τοῦ στόματος τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, κινεῖται δὲ εἰς κλαυθμόν. φησὶ γάρ. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα. Καὶ ὅρα οἵα ἡ τοῦ γέροντος λαλιά, δυνηθεῖσα καὶ αἰδοῖον τῷ ἀχιλλεῖ καὶ ἐλεεινὸν αὐτὸν θέσθαι. καὶ δάκρυον δὲ κινήσασα τῷ ἥρωϊ, φιλοῦντι οὕτω πάσχειν ἑτοίμως ἐφ' οἷς χρὴ ὡς προδέδεικται. καλῶς δὲ κεῖται τὸ ἀπώσατο ἦκα, εἰ γὰρ ἀτιμίως ὤσατο γέροντα, ἐξέβαινεν ἂν τῷ δέει ὁ γέρων. Ὅτι ἐν τῷ, τὼ δὲ μνησαμένω, ἤγουν οἱ δύο, ἀναμνησθέντες ὁ μὲν, ἕκτορος, ἔκλαιεν ἀδινά. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ἔκλαιεν ἑὸν πατέρα, ἄλλοτε δὲ πάτροκλον, καινὸς δὲ σαφηνείας ἐσχημάτισεν ὁ ποιητής. ἠδύνατο γὰρ ὅλως τὸ ὅλον στρυφνῶς οὕτω φάσαι, μνησαμένω ὁ μὲν ἕκτορος, ἀχιλλεὺς δὲ πατρὸς, ἔκλαιον. ὁ δὲ καιρία λέξις ὂν, δὶς ἐνταῦθα κεῖται. οἰκτρὸς δὲ νῦν ὁ τοῦ γέροντος κλαυθμὸς, εἰ καὶ ἀδινὰ κλαίεται προπάροιθε ποδῶν ἀχιλῆος ἐλυσθεὶς, ὅ ἐστι συστραφείς. ὃ τοῦ μέγας ὄντος, μεταβαλὼν οὕτως εἰς τὸ μικρὸς φαίνεσθαι καὶ οἷον δοκεῖν κατακρύφθαι. πρωτότυπον δὲ τοῦ εἰλύειν καὶ ἐπειλύειν τὸ ἐλύειν. οὗ μετοχὴ ὁ ἐλυσθείς. Ὅτι ἐν τῷ, γόοιο τετάρπετο ἀχιλλεὺς καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ὅ ἐστι φρενῶν ἦλθεν ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων, ταυτόν ἐστι τὸ διὰ μιᾶς λέξεως εἰπεῖν, τερφθῆναι. ὃ αὖ περιφραστικῶς, ἀπελθεῖν φρενῶν καὶ γυίων τὸν ἵμερον, τὸν τοῦ γόου δηλαδή. τοῦτο δὲ καὶ κορεσθῆναι γόου δηλοῖ τὸν ἥρωα. παρελκόντως δὲ κεῖται τὸ, ἠδ' ἀπὸ γυίων, ἤρκει γὰρ καὶ μόνον τὸ, ἠδ' ἀπὸ φρενῶν. προσκεῖται δὲ ὅμως ἐκ περιουσίας καὶ αὐτὸ, διὰ τὸ τοῖς πενθικῶς κυλιομένοις τούς τε χεῖρας τούς τε πόδας σφαδάζειν ἕως ἂν κατάπονοι γένωνται καὶ οὕτως ἀπέλθοι ὅλων αὐτῶν ὁ ἵμερος, τοῦ τε κλαυθμοῦ τοῦ τε σπασμοῦ. Ὅτι κορεσθεὶς γόου ἀχιλλεὺς, αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. καὶ ἰδοὺ ὡς ἱκέτευσεν, ἐλεεῖται τῇ πρὸς τὸν πηλέα ὁ γέρων πρίαμος ἀνα-

Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς, κλαῖεν ἑὸν πατέρ'. ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον. τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δείλ' ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.
Ὧ μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.
Ὧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε.
Καί ἑ κακὴ βούβρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
Ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκασο
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. ἄνασσε δὲ μυρμιδόνεσσι.
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι, θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν.
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττί οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. οὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
Καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσον λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ φρυγίη καθύπερθε, καὶ ἑλλήσποντος ἀπείρων.

Τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε,
Ἄνσχεο. μὴ δ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος.
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.

φορᾷ. οἷα δὲ καὶ ἐρεῖ ὁ Ἀχιλλεύς, εὐθὺς δηλωθήσεται. Σημείωσαι δὲ τό, οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. διὸ δηλοῦται μὴ μόνον αἰδεσιμώτερον τὸ γῆρας νεότητος εἶναι, ἀλλὰ καὶ οἴκτου ἐπὶ πλέον ἄξιον. Ὅτι οἱ πρὸς Πρίαμον λόγοι τοῦ Πηλείδου, τοιοῦτοι. ἆ δεῖλ', ἦ δὴ τουτέστιν ὦ δειλὲ ὄντως δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος, ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς υἱοὺς ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. ἃ δὴ καὶ ἡ γραῦς Ἑκάβη πρὸ τούτων ἔφη πρὸς Πρίαμον κατ' Ἀχιλλέως. ἐξ οὗ καὶ νῦν δηλοῖ Ὅμηρος, δυνατὸν εἶναι τὰ αὐτὰ νοήματα εἰς διαφόρους ἔρχεσθαι αὐτοφυῶς. δάκνει δὲ ἄν τὸν γέροντα εἰπὼν αὐτὸς μὲν παιδοφόνον ὡς εἰκὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔφη διὰ τὸν τοῦ παιδὸς Ἕκτορος φόνον, ὁ δέ, ὡς δοκεῖ εὐτελίζων ἐκεῖνον, οὐ μόνον πολλοὺς ἀλλὰ καὶ ἐσθλοὺς Πριαμίδας ἐξεναρίξαι λέγει. εἶτα παραμυθούμενος ὁ ἥρως τὸν γέροντα, φησίν. ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένους. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν. ἐπὶ τούτοις δὲ φιλοτιμούμενος ὁ ποιητὴς τὸν αὐτοῦ φιλούμενον Ἀχιλλέα καὶ λόγιον δεῖξαι οἷα καὶ ἀγαθοῖς διδασκάλοις φοιτήσαντα τῷ τε Χείρωνι τῷ τε πατρὶ τῷ τε Φοίνικι, πλάττει αὐτὸν καὶ περὶ τῆς κατὰ Δία εἱμαρμένης λογοποιοῦντά τι καινότερον. ἢ αὐτὸν πλασάμενον εὐφυῶς, ἢ καὶ παραλαβόντα ἐκ διδασκαλικῆς παραδόσεως, καὶ λέγοντα οὕτω, δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει δώρων οἷα δίδωσι κακῶν ἕτερος δὲ ἑάων, ἤτοι ἀγαθῶν. ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε ἤγουν ὁ τοιοῦτος κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε. καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσι. καὶ οὕτω καθόλου καὶ δι' γνωμικῶς εἰπὼν ὁ Ἀχιλλεύς, εἶτα μεθελκύει τὸν λόγον κατάγων συνήθως εἰς τὸ ὑποκείμενον, πίστιν τεχνικῶς τῷ λόγῳ πορίζων ἀπὸ τοῦ περὶ τοῦ κεράματος τῶν πίθων, ἐκ τοῦ ὃ φασὶ παραπόδας, ἤγουν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Πηλέα καὶ τὸν Πρίαμον ὁμοιότατος. καὶ φησίν. ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι. καί οἱ θνητῷ ἐόντι, θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν καὶ στήσας ἐνταῦθα τὰ τοῦ Πηλέως ἐσθλά, ἐπάγει καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἑτέρου πίθου λυγρά. εἰπών. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ, ἤγουν καὶ ἐπ' αὐτῷ, θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων, ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. οὐδέ νυ τόν γε γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα. εἶτα ἐν ὀλιγίστῳ λαλῶν καὶ τὸ ἐνθένδε μίγμα τῷ Πριάμῳ ἐκ τοῦ περὶ τῶν δύο πίθων δι' ὧν ἡ κατ' ἄνθρωπον εὐδαιμονία αἰνιγματωδῶς δηλοῦται οὐ παντελῶς εἶναι κακὸν ἀμιγής, λέγει. καὶ σὲ γέρον, τὸ πρὶν μέν, ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι ὅσσον Λέσβος ἄνω μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει, καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων. τῶν, ἤγουν ἐφ' ὧν ἢ ὧν πάντων πλέον, ἢ καὶ ἄλλως δίχα τοῦ ν, τῶ, ἀντὶ τοῦ διό σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ γέροντος ἐσθλά. τὰ δὲ μὴ ἐσθλά, φράζει οὕτως, αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγε θεός, αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε, ἐφ' οἷς περατοῖ τὸν λόγον, εἰς παραμυθίαν φησὶν ἀσυνδέτως. ἄνσχεο. μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος ὃ πολλαχοῦ κεῖται, οὐδέ μιν ἀνστήσεις. πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα, καὶ ταῦτα μὲν ὁ καὶ ἀνδρεῖος καὶ λόγιος ἑταῖρος φίλος τοῦ ποιητοῦ. πολύχρηστον δὲ τὸ ῥηθὲν χωρίον, καὶ μάλιστα ἐν λόγοις παραμυθητικοῖς, ὡς ἔστιν ἀναλέγεσθαι τῷ βουλομένῳ. ἐν δὲ τῷ, ἆ δειλέ, κλητικὸν συνήθως ἐπίρρημα τὸ ἆ. οὐ μόνον οἰκτικώτερον τοῦ ὦ, ἀλλὰ καὶ θυμουμένοις καὶ ἐκπληττομένοις καὶ ἀπειλοῦσι σύνηθες καθὼς καὶ προηρμήνευται. Τὸ δὲ θυμῷ οἷά τινι πίθῳ κατακεῖσθαι τὰ ἄλγη, ὅμοιόν ἐστι τῷ, πέπεσθαι. ἢ καὶ δοκεῖ κειμήλια εἶναι ἀνέκφορα. ἀλλὰ τοῦτο μέν, ἐπὶ ἄλγους. ὅτε μέν τοι χόλος θυμῷ κατάκειται πεφθείς, κότος τότε ἀποτελεῖται. Τὸ δὲ οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται ἤγουν πέλει γόοιο, ἀντὶ τοῦ, οὐδέν τι πράσσει τις θρηνῶν, ἀλλὰ μᾶλλον πάσχει. διὸ καὶ ὑποκαταβάς, φησίν. οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος ἐπὶ τῷ υἱῷ. οὗ διασαφητικὸν εὐθὺς ἐπαχθὲν τό, οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Τὸ δὲ δειλοῖσι, παραμυθητικόν ἐστι τοῦ γέροντος ὡς μὴ περιυβρισμένου ἐν τῷ, ἆ δειλέ, ἀλλὰ προσφωνηθέντος κατὰ κοινὸν ἐπίθετον. δειλοὶ γὰρ πάντες ἄνθρωποι, ὅ ἐστι δείλαιοι. τοῦ δὲ τοιούτου δειλοῦ, σύνθεσιν ἔχει καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ δειλάκρα, ὅ ἐστιν ἄκρως δειλαία. παιχθεῖσα, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ, φαλάκρα. πρὸς δὲ τό, τοῖς βροτοῖς τοὺς θεοὺς ἐπικλώθειν τὸ ἄχνυσθαι, αὐτοὺς ἀκηδέας ὄντας, Ἐπίκουρος ἐπαινούμενος, φησὶν ὅτι τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον, οὔτ' αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτ' ἄλλοις παρέχει. διὸ οὔτε ὀργαῖς οὔτε λύπαις συνέχεται. καὶ Πλάτων δὲ ἐν Πολιτείαις, φησὶν ὡς ὁ θεός, ἀγαθός. οὐδὲν δὲ ἀγαθόν, βλαβερόν. οὐδὲ βλάπτει. καὶ οἱ μὲν φιλόσοφοι, ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς ἀνθρωποπαθεῖς τοὺς θεοὺς εἰσάγων, δίδωσιν ὡς μυριαχοῦ δηλοῦται, χώραν πάθεσι περὶ αὐτοὺς ὁπόσα καὶ ἄνθρωποι πάθοιεν ἄν. ἐν οἷς καὶ τὸ μὴ

ἐθέλειν

ἐθέλειν τοὺς ὑπερέχοντας, ἴσα τοῖς ταπεινοτέροις φέρεσθαι. ἀλλὰ κολούειν αὐτοὺς, εἴτε ἀγαιομένους καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴπῃ φθονοῦντας, εἴτε καὶ ἑτέρως ὁπωσοῦν. οὐκοῦν ἐπεὶ θεῖον τὸ μετὰ ῥᾳστώνης ἔμφονον ζῆν, ὅ φησιν ἡ ποίησις θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, οὐκ ἂν οὕτω βιῷεν καὶ οἱ θνητοί. ἀνθρώπῳ δὲ ἀγαπητὸν εἰ μὴ ἀκράτου τοῦ τῶν κακῶν ἀπαντλήσαι αὐτῷ πίθου. ἔχει δ᾽ ἀναμεμιγμένα καὶ ἀγαθὰ τοῖς κακοῖς. κατὰ τὸ ἀλλά σοὶ μὲν τάδε καὶ κακῷ καλὸν ἔθηκε δαίμων. διὸ καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ Δημόδοκος τῇ μούσῃ πεφιλημένος, οὕτω τὸν βίον κέκραται φησὶ γάρ. ὃν περὶ μοῦσ᾽ ἐφίλησε. καὶ τί ἐστι τὸ ἐφίλησε περισσῶς; ἐδίδου φησὶν ἀγαθόν τε κακόν τε. ποῖα ταῦτα; ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσεν, ἐδίδου δὲ ἡδεῖαν ἀοιδήν. καὶ οὕτω μὲν οἱ ὁμηρικοὶ πίθοι ὅ τε τῶν ἐσθλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν, κιρνῶσι τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν. μίγμα οὖσαν ἢ συγκύρημα ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δὲ ἐσθλῶν. ὡς τόγε καταμόνας ἐξ ἑνὸς πίθου δῶρον, ἐκ μὲν τοῦ τῶν ἐσθλῶν πίθου, ἀνθρώπῳ οὐκ ἂν, ἐκ δὲ τοῦ τῶν λυγρῶν γένοιτ᾽ ἄν. καὶ τοίνυν πανάθλιος ἐκεῖνος, πάσχων ὅσα ἐν στενῷ εἶπεν ὁ ποιητής. εἰ δὲ ταῦθ᾽ οὕτω δοκεῖ περὶ τοῦ κατὰ βίον μίγματος τῶν τε ἐσθλῶν τῶν τε λυγρῶν, μάταιος ἄρα θεόμανδρος ὁ Κυρηναῖος. ὅς φασι περιϊὼν, ἐπηγγέλλετο διδάξειν τὴν δι᾽ βίου εὐτυχίαν. εἰ δὲ αὐτὸς μάταιος, οἷος τις ἄρα Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος Αἰγύπτου βασιλεύς; ὅς φασιν ἀγαθὸς τὰ ἄλλα ὢν, ὅμως οὕτως ὑπὸ τρυφῆς διεφθάρη, ὡς τὸν πάντα χρόνον ὑπολαβεῖν βιώσεσθαι. καὶ λέγειν, ὡς μόνος εὕροι τὴν ἀθανασίαν. εἴη δ᾽ ἂν κατ᾽ αὐτὸν γελοῖος καὶ ἰατρὸς ἐκεῖνος, ὃς ὑγιεινὴν παραδιδοὺς δίαιταν, ηὔχησε δι᾽ αὐτῆς ἀπαθανατίσαι ἢ κατά τινας ἀπαθανατῶσαι ἄνθρωπον. Ἡσίοδος μέν τοι ἕνα πίθον κεραμεύων κατὰ ἄλλην ἔννοιαν, κακῶν αὐτὸν γέμοντα ποιεῖ πάλαι ποτέ. ὃς ἀνοιγεὶς, ἐσκέδασε κατὰ γῆν ἅπασαν τὰ κακά. οὐ δίκην σώματος ἐξαντλεῖσθαι πεφυκότος, αὐτῷ ἐγκείμενα καὶ ἐξαντλούμενα ὃ δὴ τοῖς ὁμηρικοῖς ἐμφαίνεται, ἀλλ᾽ ἔμψυχα ὄντα ὡς οἷα δαιμόνια. καὶ ἐγκεκλεισμένα καθά ποτε Ἄρης ἦν ἐν χαλκέῳ κεράμῳ. ὕστερον δὲ πτερυξάμενα καὶ τὸν πίθον κενώσαντα ὅπερ οἱ ὁμηρικοὶ πίθοι οὐκ ἂν πάθοιεν. τοῦ δὲ τοιούτου τῶν κακῶν πίθου, εἴη ἂν καὶ ἡ πιθοιγία, οὐχ ἑορτάσιμος κατὰ τὴν παρ᾽ Ἡσιόδῳ ἐν ᾗ ἀρχομένου πίθου ἐχρῆν κορέννυσθαι, ἀλλ᾽ εἰς τὸ πᾶν ἀποφράς.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ περὶ τῶν εἰρημένων δύο πίθων λόγῳ, ἔνθα οἱ πλείους εἱμαρμένην ὑπονοοῦσι καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς δοκοῦντα συγκυρεῖν ἀνθρώποις, δύναταί τις καὶ ἄλλως, δία μὲν ἐκλαβέσθαι εἰς νοῦν ὃς ἀμφοτεροδύναμός ἐστιν, ἀγαθά τε δυνάμενος καὶ κακά. ὃ καὶ ὁ τῶν πλαστίγγων λόγος αἰνίττεταί πως, ἃς ὁ Ζεὺς ἐν τοῖς πρὸ τούτων μετεχειρίζετο, ἵνα μὴ μόνον κατὰ τὴν παροιμίαν λέγηται ὡς πολύπους κεφαλὴ ἐν ᾗ μὲν καλὸν ἔνι δὲ καὶ ἐσθλόν, ἀλλὰ καὶ ὅτι νοῦς ἀνθρώπινος ὁ κατὰ βίον καὶ πράξεις πολιτικὰς, γέμει μὲν καλῶν φύσει, γέμει δ᾽ ἄλλως κακῶν ὅτε μὴ τὰ ἐπαινετὰ βούλοιτο. εἰ δὴ αἱ τοιαῦται δυνάμεις ὡς εἰς πίθους δύο πλασθεῖεν γέμοντας τῶν μὲν, ἀγαθῶν, τῶν δὲ, μὴ τοιούτων, εὐοδεῖται τὸ νόημα, εἰς τὸ εἶναι τὰ μὲν ἐξ ἀκράτου τοῦ τῶν ἀγαθῶν πίθου, ἄκρας μακαριότητος. τὰ δ᾽ ἐκ μόνου τοῦ τῶν κακῶν, ἀθλιότητος ψυχικῆς. τὰ δὲ ἐξ ἀμφοῖν, καταστάσεως πολιτικῆς. μέσως ἐχούσης κατὰ τὸ ἐγχωροῦν ἀνθρώπῳ ἐν τοῖς κεραννύσθαι οὕτω καὶ οὕτω κατάγε τὸ ἐν πράγμασιν ἐνδεχόμενον. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον, οἱ δὲ ὁμηρικοὶ πίθοι, πρὸς ὁμοιότητά τινα σφαιρώσεως ἐπλάσθησαν, ἥτις τὰ ἄνω σεμνύνει, ἔνθα καὶ αὐτοὶ κατακεῖσθαι λέγονται, διὸς λόγῳ ἤγουν εἱμαρμένης. ἦν δὲ καὶ ἄλλως σεμνότερον, πίθοις ἂν ταμιεύσασθαι τὰ ῥηθέντα θεῖα δῶρα ἤπερ εἰπεῖν κατὰ ἐδάφους κεχύσθαι ἢ κιβωτίοις ἐγκεκλεῖσθαι εἴτε σιροῖς. εὐεπίφορος δὲ ὁ μῦθος εἰς πιθοπλασίαν ὃς καὶ χάλκεον κέραμον ὅ ἐστι πίθον, εἰς δεσμὸν τεχνάζεται Ἄρεος, καὶ Δαναΐδων πίθον ἐκτίθεται. τολμᾷ δὲ ἀσφαλῶς καὶ παροιμία, φρενῶν πίθον εἰπεῖν, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Διογένην πίθου ἀπαντληθεῖσα. ὅσπερ ἐνοικοῦντος πίθῳ δὴ τὸ κατὰ βίον ἀπερίττον, ὁ μέν τις, ὦ πίθε μεστὲ φρενῶν εἶπεν. ἕτερος δέ τις ἐκφαυλίζων τὸ ῥηθὲν, ἔφη. θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον. ὅτι δὲ πίθος αἰνίξεταί ποτε παροιμιακῶς καὶ ψυχὴν, δηλοῖ ὁ γράψας ἔν τινι σκωπτικῷ λόγῳ, τὸ, ταῦτά σοι γεῦμα τοῦ πλήρους πίθου ἤγουν βραχέα νοήματα ἐξ ὧν πολλῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἔχω. ἀνάπαλιν δέ ποτε, καὶ ψυχὴ τὸν πίθον αἰνίττεται, καθὰ καὶ ὁ ἀσκὸς, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δεδήλωται. ἡ γοῦν Ἡσιόδειος πιθοιγία, εἰς τοιοῦτόν τι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκλαμβάνεται. παραγγέλλουσα συμβολικῶς, νέον μέν τινα ὄντα ἢ γηραιὸν, ἀνίεσθαι ἀναγκαίως. ἀκμάζοντα δὲ μὴ οὕτως ἔχειν. ἀλλ᾽ ἐν σπουδῇ γινόμενον, φείδεσθαι χρόνου τοῦ πολυτελεστάτου δαπανήματος. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. ἡ δὲ ὁμηρικὴ φράσις τὸ, οἱ δὲ δύο πίθοι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἀγαθῶν, ἀμφίβολον ἔννοιαν ἀπετέλεσε, πίθους τρεῖς νοησάντων τινῶν. δύο μὲν, κακῶν. ἕνα δὲ ἀγαθῶν. Πίνδαρος γοῦν οὕτω νοεῖ ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν οἷς λέγει, ἓν παρ᾽ ἐσλὸν ὅ ἐστιν ἐσθλὸν, πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. λέγει δὲ ἐκεῖνος ἓν μὲν ἐσθλὸν, τὸ ἐκ τοῦ ἑνὸς πίθου. σύνδυο δὲ τὰ ἐκ τῶν ἑτέρων δύο πίθων. καὶ μὴν τὸ ἕτερος, οὐκ ἐπὶ τριῶν ἢ πλειόνων παρ᾽ Ὁμήρῳ κεῖται ἀλλ᾽ ἐπὶ μόνων δύο. καὶ μερίζον, παρίστησι τὸ ἕτερον αὐτῶν. ἔπταισε γοῦν ἡ ὁμηρικὴ φράσις, ὡς ἀσαφής. καὶ θεραπεύεται ὡς σχῆμα ἐλλείψεως, ἵνα ᾖ κακῶν ὁ εἷς. ἕτερος δὲ ἀγαθῶν. περὶ δὲ τοῦ ἑάων, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν τοῖς, θεοὶ δωτῆρες ἑάων ἤγουν ἀγαθοδόται. οὐ περιττὸν δὲ καὶ νῦν εἰπεῖν ὡς ἔοικε γένους οὐδετέρου ἡ λέξις εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἐὸν τὸ ἴδιον. ἰδιοποιεῖται γάρ τις τὸ ἀγαθόν. ἔχει δὲ πλεονασμὸν τοῦ α, οὐ συνήθη μὲν, ὅμοιον δὲ τῷ, βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων. ὅπερ ἐν τῇ τοῦ Ἡσιόδου ἀσπίδι κατ᾽ ἀρχὰς κεῖται. τὸ δὲ δώρων. καὶ δίδωσι. καὶ δῷη τὸ δὶς λεχθέν. καὶ τὸ δόσαν, σχῆμα ἐπιμονῆς ποιεῖ. Τὸ δὲ κύρεται, δὴ

λοῖ μὲν τὸ ἐντυγχάνειν. ἐξ οὗ τὸ δὲ γίνεται καὶ τὸ συνέκυρσε. καὶ ἡ συγκυρία. λέγεται δὲ καὶ παραπωμένως κυρεῖν, ἐξ οὗ τὸ ἐκύρησεν. ὡς τό, συντυχία κρειάων ἐκύρησε. Λωβητὸς δὲ ἐστὶ νῦν, ὁ ἐφύβριστος καὶ ἄτιμος. οὐ γὰρ ἑρμηνεία τό, οὔτε θεοῖς τετιμένος, οὔτε βροτοῖς, δῆλον δ' ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων θεῷ τιμώμενοι ὡς θεοφιλεῖς, ἀνθρώποις ἀπρόσοποί εἰσιν. ἄλλοι δ' αὖ ἀνθρώποις προσεχόμενοι, ἀποθύμιοι τῷ κρείττονι διεκπίπτουσι. Τὸ δὲ ἔθηκε κοινῶς ῥηθέν, κατωτέρω θῆκεν ἰωνικῶς φησίν. οἷα πολλὴν ἔχων ἄδειαν ἐγχορεύειν αἷς ἂν διαλέκτοις βούλοιτο. Βούβρωσις δὲ κυρίως μὲν κατὰ τὸ τῆς λέξεως ἔτυμον, ὁ μέγας λιμός. ἡ μεγάλη πεῖνα. καὶ ὡς εἰπεῖν, βούπεινα. ἢ πολλὴ τῆς βρώσεως ἔφεσις. δηλοῖ καὶ ἁπλῶς τὴν μεγάλην ἀνίαν ὑφ' ἧς ἄσιτοι πολλοὶ γίνονται. ἢ τὴν σύντονον ὀδύνην κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς ἀναλωτικήν. ὑπὸ γὰρ λύπης, ἑαυτοὺς ἐσθίομεν κατὰ τό, ὃν θυμὸν κατέδων. εἰ δὲ καὶ ὁ βούλιμος ἐστὶ τὸ βουλιμιᾶν παρέοικε τοῖς ῥηθεῖσι, δηλοῖ ὅμως ὁ χαιρωνεὺς σοφὸς τὴν αὐτοῦ πρὸς ταῦτα διαφοράν, ἐν τοῖς αὐτοῦ συμποσιακοῖς. οἱ δὲ βούβρωσίν φασι, δαίμονα ἰώνων, παρ' ἣν κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις. ἧς ἱερόν φασιν ἐν σμύρνῃ. Χθὼν δὲ δῖα καθὰ καὶ θάλασσα δηλαδὴ τὸ ἔνζυμον. ἐκείνη δὲ καὶ μετὰ τὸ δέος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁμοίως τῷ, δῖα χάρυβδις. Τὸ δὲ τετιμένος, ἢ ἐκ τοῦ τετιμημένος συγκέκοπται, ἢ ἐκ τοῦ τίω τὸ τιμῶ κεκανόνισται. τοῦτο δὲ ἀνομοίως πάντως ἔχει πρὸς τὸ τετιημένος, ἐκεῖνο γοῦν οὐκ εὔκλειαν ἀλλὰ τιμωρίαν δηλοῖ ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ θεοῖσι τετιμημένος, θεόσδοτα παρ' ἀνθρώποις βούλεται εἶναι ἐστὶ τὰ κατὰ βίον ἐπίσημα καλά. οἷον, τὸ ἐκ γενετῆς ἐπὶ πάντας κεκοσμῆσθαι ὄλβῳ καὶ πλούτῳ. τὸ ἀνάσσειν. τὸ ἀγαθοῦ γάμου τυχεῖν. τὸ εὐτυχῆσαι εἰς πολλὰ τέκνα, ὑφ' ὧν γηράσκων, κομισθήσεται. Ὄλβος δὲ κατὰ μέν τινας, ἡ εὐδαιμονία, ἢ ἡ φρόνησις. ὅθεν κατωτέρω μέν, ὄλβιος πρίαμος. ἄνολβος δὲ παρὰ σοφοκλεῖ, ὁ ἀπαίδευτος ἐν τῷ, ἄνολβον ἄνδρα νουθετεῖ. παρ' ὧν ἴσως δὲ καὶ ταὐτὸν ὄλβος καὶ πλοῦτος. διὸ εἰπὼν ἀνωτέρω ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ὑπερκαταβὰς πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φησίν. ὡς τῷ πλούτῳ διὰ τὸ ταυτοδύναμον συνονουμένου καὶ τοῦ ὄλβου. ἕτεροι δὲ ὄλβον φασί, τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν, παρὰ τὰς ὀλὰς ὅ ἐστι κριθάς. ἵνα ἢ ὄλβος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γέγραπται, ὁ ἀπὸ ὀλὰς βίος. τουτέστιν ἐκ μέρους, ὁ ἐκ γεωργίας. Τὸ δὲ θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν ὅ ἐστιν ἔθεντο οὐ γάρ ἐστιν ἑρμηνεῦσαι κυριώτερον, τὸ ἐξαίρετόν ἐστι τῆς τοῦ πηλέως εὐδαιμονίας καθὸ ὑπερέσχε πριάμου. ἄλλως γοῦν, μείζων πηλέως ὁ πρίαμος, εἴπερ ὁ μέν, μυρμιδόνεσσιν ἀνάσσει, πρίαμος δὲ εὐρυκρείων φαίνεται ἀφ' ὧν αὐτὸς εἶπεν ἐνταῦθα ὁ ἀχιλλεύς. ἐστὶ πηλεῖ μὲν κακόν, ὅτι μὴ πολλοὺς ἔσχε παῖδας. πριάμῳ δὲ τοσοῦτοι ἐγένοντο. εἰ δὲ καὶ ἡ θέτις ἑπτὰ παῖδας ἔτεκε τῷ πηλεῖ οὓς ἐσπόδησε κατὰ τὸν λυκόφρονα φέγγαλος, ἀλλ' ἐκείνους οὐδὲ εἶδε τάχα που ἥλιος. εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸν μῦθον ἀφῆκε τὸν πηλέα ἡ θέτις ἀχθομένη συνοικεῖν θνητῷ, ἢ κατὰ τὸν κωμικόν, ὅτι περ οὐκ ἦν ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, ἄλλο τοῦτο λυγρὸν τῷ πηλεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν ὅ ἐστιν ἔθεντο καθὰ εἴρηται, δηλοῖ μὴ φύσει δοθῆναι τοιαύτην γυναῖκα τῷ πηλεῖ ὡς οἷα θείῳ, ἀλλὰ θέσει ἤγουν θετήν, καὶ οἷον εἰπεῖν ποιητήν. διὸ οὐδὲ παραμεμένηκεν αὐτῷ μέχρι γήρως. ἀλλ' ἔπαθεν ὁ πηλεὺς ἐπ' αὐτῇ, ὅπερ ἡ προειρηθεῖσα μάρπησσα ἔδεισεν ἐπὶ τῷ ἀπόλλωνι. εὐλαβηθεῖσα ὃ δὴ καὶ γέγονε. μὴ γηράσκουσαν αὐτὴν ἐκεῖνος ἀφήσει μονάζειν ἀνδρός. ἀλλὰ τὸ μὲν οὕτω περὶ θέτιδος εἰπεῖν, μύθου παίγνιόν ἐστιν. ἄλλως δὲ θανοῦσα ἡ γυνὴ θέτις πρὸ ὥρας, ἐσεμνύνθη μὲν ἐπωνυμίᾳ νηρηίδος, ἐστὶ θαλάσσῃ ἐνοικεῖν ἔλαχε θαλασσία νομισθεῖσα θεὰ κατὰ τὴν ἰνὼ δήπουθεν. οὐκ ἀφαιρεῖται δὲ τὸν πηλέα οὐδ' οὕτω τῶν λυγρὰ παθεῖν. ἀχιλλεὺς μέντοι μόνος τῶν τῶν γονέων συνοικήσεως μνησθεὶς πρὸς ῥῆμα. τὰ λοιπὰ ἐνέφηνε δεξιῶς, δηλαδὴ τὸ μὴ ἐν τοῖς τοῦ πηλέως μεγάροις παίδων γενέσθαι γονὴν κρειόντων. ἤγουν κοινῶς μὲν εἰπεῖν, βασιλευόντων. κατὰ δέ τινας, κρατούντων τῷ πλήθει, ὅ ἐστι πολλῶν. ἀττικῆς δὲ φράσεως πάνυ συνήθους τό, γονὴ γένετο. Παναώριον δὲ ἢ τὸν πάντῃ ἄωρον λέγει, παρὰ τὴν ὥραν τὸν καιρόν, διὸ καὶ ἐδασύνετο παρά τισι κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν. ἢ παρὰ τὸ τὴν ὥραν τὴν φροντίδα, τὸν πάνυ πεφροντισμένον. ἢ ἀνάπαλιν ὡς ἐν ἤθει, τὸν πάνυ δίχα φροντίδος. ὅθεν τινὲς καὶ ἐψίλουν αὐτό. νοῆσαι γὰρ φιλαύτως, τὸν πάντῃ ὡραῖον ὃ δή τινες εἶπον, ὀκνήσοι τις ἄν. παρασύνθετον δὲ ἰδοὺ ὄνομα ἐστὶ ὁ παναώριος καθὰ ἐστὶ τὸ δυσάμμορος καὶ ὁ πανάποτμος καὶ ἡ δυσαριστοτόκεια, οἷοις οὐ πάντῃ ὅμηρος ἔφανη ἐμφιλοχωρῶν. Τὸ δὲ γηράσκοντα κομίζω ἐξ οὗ τὸ γηροκομεῖν σύγκειται, φιλοπάτορα τὸν ἀχιλλέα δηλοῖ. αἱρούμενον, οὐχ ἑαυτῷ ζῆν ἀλλ' ἵνα ἐπιμέλοιτο πατρὸς γέροντος. ὃ δηλοῖ ἐστὶ ὁ ἐν ὀδυσσείᾳ καθ' ᾅδου ἀχιλλεύς. αἱρούμενος πτωχικῶς ἄνω γῆς εἶναι δηλαδὴ τὸν πατέρα, ἢ πᾶσιν νεκύεσσιν ἀνάσσειν. Τὸ δὲ σὲ κήδων καὶ σὰ τέκνα, διττόν τινα ἔχει μυκτῆρα. ἕνα μὲν ὅτι σὺ μὲν ὁ γέρων ἔφης διστάζων, ὡς τὸν πηλέα τείρουσί που οἱ περίοικοι, ἐγὼ δέ σε κήδω κατὰ τὸ ὁμολογούμενον. ἕτερον δέ, ὅτι σὺ μὲν ἔφης πολλὰ τέκνα ἔχειν. τί δέ σοι τῶν πολλῶν ὄφελος, εἴπερ ὁ εἷς ἐγὼ κήδω καὶ σὲ καὶ αὐτά; ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου κήδειν, καὶ ἀκηδέες ἀνωτέρω εἴρηνται οὓς οὐκ ἔστι κήδειν, ἢ κήδεα ἔχειν. Ἐν δὲ τῷ, μέγαν εἶναι τὸν πρίαμον περὶ τόπον ὅσον λέσβος ἐντὸς εἴργει καὶ φρυγία καθ' ὕπερθεν καὶ ἑλλήσποντος, περιορισμὸς κεῖται ἰσοειδὴς τῆς πριάμου ἀρχῆς. ἣν περιώριζεν ἐκ μεσημβρίας μέν, λέσβος. φρυγία δέ, ἐξ ἀνατολῆς. ἐκ δὲ ἄρκτων, ἑλλήσποντος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ὑπὸ τῷ πριάμῳ χώραν κατὰ τὴν τοῦ γεωγράφου ἐν τρισκαιδεκάτῳ αὐτοῦ βιβλίῳ παρατήρησιν, εἰς ἐννέα δυναστείας διαιροῦσιν οἱ παλαιοὶ ἐξ ὁμήρου ὁρμώμενοι. ὧν δυναστειῶν, ὁ πρίαμος ἦρχε φησίν. ὡς δηλοῖ τό, καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν ἀκούομεν. καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, καὶ ἑλλήσποντος ἀπείρων. ὑπ' αὐτῷ γάρ φησιν ἦν, καὶ ἡ τοῦ μύνητος πόλις ἡ λυρνησσός. ἐστὶ

ὑπό

ὑπὸ Πλάκῳ Θήβη. Φοινίκη δὲ καὶ ἡ τῶν Λελέγων. ἧς ὡς προϊστόρηται ὁ Ἄλτης ἦρχε. Τρῶές τε καὶ οἱ ὑπὸ τῷ Αἰνείᾳ Δαρδάνιοι. καὶ οἱ ὑπὸ τῷ Πανδάρῳ δὲ Λύκιοι, καὶ οἱ μεταξὺ Αἰσήπου καὶ Ἀβύδου. καὶ οἱ Περκώσιοι. ὥστε κατὰ τὸν γεωγράφον ἐξ ὧν κατ' αὐτὸν, ἀειδήλως εὐρυκρείων ὁ Πρίαμος φαίνεται. Μάκαρος δὲ ἕδος ἡ Λέσβος νῆσος περὶ ἣν καὶ ἡ Μιτυλήνη, ὡς Μάκαρός τινος ἐκεῖ βασιλεύσαντος, καθὰ καὶ ἡ Λευκόφρυς, Τένου ἕδος, ὅθεν εἰς Τένεδον οἴκισται. Τὸ δὲ καθύπερθεν, ἀντὶ τοῦ ἡ ἐξ ἀναβολῆς. ἔστι γὰρ ἡ ἄλλη Φρυγία ἡ ἀμπελόεσσα ἡ παρὰ Σαγγαρίῳ. ἀλίαστον δὲ ὀδύρεσθαί ἐστι, τὸ ἀεὶ καὶ ἀχωρίστως ὡς μὴ ἔχειν λιασθῆναι ὅ ἐστιν ἐκκλῖναι τὸν ὀδυρμόν. Τὸ δὲ οὐδέ μιν ἀνστήσεις, ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς ἐπὶ Ἑκάβης ἄλλως μεταχειρισάμενος, οὕτω σχηματίζει τὸ νόημα. ὡς ἔπεφνε μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς τάδε δὴ Πάτροκλον, ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ὥς. Σοφοκλῆς δὲ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως μιμούμενος, φησίν. οὐδέ μιν ἐξ Ἀΐδου παγκοίνου λίμνης ἀναστήσεις. Τὸ δὲ πρίν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃς, ἀπειλῶ ἵνα παραρριπτεῖ τῶν μενόντων πολλῶν κακῶν τὸν γέροντα. οἷς μὴ φθάσας ἐνσκῆψαι ὁ ποιητὴς τραγικῶς, ὅμως ἄλλως προαναφωνεῖ αὐτά.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Μή με πω ἐς θρόνον ἵζε διοτρεφὲς ὄφρα κεν Ἕκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής. ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν ἐπεί με πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν, καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον. νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι. Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
Μήτηρ ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Καὶ δέ σε γινώσκω Πρίαμε φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις
Ὅττι θεῶν τίς ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ἐς στρατόν. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι. οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῶ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε,
Οὐκ οἶος. ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο.
Ἥρως Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε.
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος,
Κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν. ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἥρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκον δὲ φέρεσθαι.
Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀείρασας ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν.
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο
Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
Καί ἑ κατακτείνειε. Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.

Ὅτι ὁ παραιτούμενος ἀνάπαυσιν ὅτε φίλος κατευχέσθη, εἴποι ἂν κατὰ Πρίαμον τὸ, μή με πω ἐς θρόνον ἵζε διοτρεφὲς ὄφρα κεν ὁ δεῖνα κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής. ὁ δὲ ἐπί τινι παραχωρήσει δῶρα ξένῳ τινὶ εὐγνωμόνως διδοὺς, ἐρεῖ ἂν, ὁμοίως τὸ, σὺ δὲ δέξαι ἄποινα πολλὰ, τά τοι φέρομαι ἢ φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν ἐπεί με πρῶτος ἢ πρῶτον ἔασας. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι τε τὸ ἔασας ἔλλειψιν ἔχει μυστικωτέραν, οὐκ ἔχει γοῦν αὐθωρὸν ἐντελῶς φάσαι τί ἔασεν ὁ Ἀχιλλεὺς, μὴ καὶ λυπήσῃ ἐκεῖνον ἴσως, εἰπὼν, ὅτι με εἴασας λαλῆσαι. ἢ ζῆν ἢ πελάσαι σοι. μήποτε ὁ ἥρως δόξας εἰς ἀγριότητα ὠνειδίσθαι βλάψῃ τὸν γέροντα. καὶ ὅτι ἀκηδῆ ἔφη οὐ τὸν ἀβλαβῆ ὡς πρὸ βραχέων ἐφράσθη, ἀλλὰ τὸν ἀκήδεστον καὶ οὗπερ οὐδεὶς κήδεται, ὁμώνυμος γὰρ καὶ ἡ τοιαύτη λέξις. καὶ ὅτι ἀπερείσιον εἰπὼν ἀπερείσια ἄποινα, πολλὰ λέγει. ἑρμηνεύων ἐκείνην τὴν λέξιν ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ πολλὰ δ' ἔδωκας. καὶ ὅτι τὸ φέρω, παθητικῶς φησι φέρομαι ὡς διαφορουμένου καὶ τούτου τοῦ ῥήματος. καὶ ὅτι δὶς εἶπε τὸ, σὺ δέ. οὐκ αἰδεσθεὶς τὴν ἐν σχετλιασμῷ ταυτολογίαν. ἡ δὲ εὐχὴ τοῦ ἀπόνασθαι τῶν δώρων τὸν Ἀχιλλέα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Χρύσου πεποίηται. ὃς καὶ αὐτὸς δεόντως τοῖς πολεμίοις ηὔχετο, καὶ οὐ κολακεύει μόνον ἡ τοῦ Πριάμου εὐχὴ, ἀλλὰ καὶ δυσχέρειαν ἐμφαίνει πράγμα-

τος. ὡς δὲ ἐκεῖ τὸ εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι τοὺς ἀχαιοὺς ὁ χρύσης ηὔξατο οἷα εἰδὼς ὡς εἰκὸς ἂν μετὰ τροίας ἅλωσιν πέσονται, οὕτω καὶ πρίαμος μαθὼν ἴσως μαντικῶς ὡς ὁ νεκροπέρνας ἀχιλλεὺς ὕστερον πεσὼν οὐκ ἄλλως ἐκ τῶν πολεμίων λυθήσεται ἀλλὰ τὸν ἀντίτιμον καθά τις ἔφη χρυσὸν ἐκχέας ἴσον, εὔχεται τὴν ἄρτι δώρων ἀπόνασθαι τὸν ἀχιλλέα. Ὅτι δὲ θρόνος οὗ καὶ ἐνταῦθα ὁ πρίαμος μέμνηται, καὶ ἡ λοιπὴ δὲ ἅπασα κοινὴ χρῆσις ὁμωνυμίᾳ ὑπέπεσε, δηλοῖ ὁ δειπνοσοφιστής. ἱστορήσας ὡς καὶ εἶδός τι ἄρτου ὁ θρόνος. Ὅτι ἐν τῷ, τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ἀχιλλεύς, μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς ἕκτορά τοι λῦσαι· διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε μήτηρ, καὶ ὀξὺς ἐλέγχεται εἰς θυμὸν ὁ ἀχιλλεὺς εἰς οὐδὲν δέον χολωθεὶς κατὰ πριάμου, ὃς εἰ μή τι φανερῶς εἶπεν ὁ γέρων οὐδέν, καὶ ἀληθὴς δὲ φαίνεται. οὔ τι πρὸς χάριν κενὴν ὡς ἐλεῶν, ἀλλ' ὡς διόθεν κελευσθεὶς λύσειν φησὶ τὸν ἕκτορα. τοῦτο δὲ καί τι βάρος ἔχει. παραλαλεῖ γάρ, ὡς εἰ μὴ ἐδεδίει θεόν, οὐκ ἂν ἀπέλυσε τὸν τοῦ πατρόκλου φονέα. καὶ ἄλλως δὲ παραμυθεῖται τὸν γέροντα, ὡς θεοφιλοῦς ὄντος καὶ τοῦ ἕκτορος. παύει δὲ πάνυ δεξιῶς καὶ τὰ ἐφεξῆς τοῦ πριάμου. ἵνα, μὴ καὶ πλεῖόν τι ῥητορεύσῃ. μὴ καὶ τραχυνθείη κατὰ τοῦ ἀχιλλέως μὴ καὶ κωκύσῃ ἐπὶ τῷ νεκρῷ, καὶ μακρολογήσῃ ἐπ' ἐκείνῳ. καὶ ἅμα, ἵνα καὶ τρέσας, τάχιον ἀναχωρήσῃ ἐς τροίαν. ἔστι δὲ ὡς μάλιστα τῷ ἀχιλλεῖ ὁ θυμός, διὰ τὴν τοῦ πατρόκλου τε ἀνάμνησιν, καὶ τὴν εὐθὺς ἐπ' ἐκείνῳ λύπην. καὶ δὴ τοὺς ὑπὲρ τοῦ ἕκτορος λόγους. διὸ ὑποκαταβὰς καὶ διασαφῶν τό, μή μ' ἐρέθιζε γέρον, φησί. μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. ἤγουν ἀλιτρὸς καὶ ὡς οἷον ἀλιτήριος γένωμαι ἁμαρτὼν δηλαδὴ εἰς διὸς ἱκεσίου ἐντολάς. δοκεῖ τοίνυν ὁ ἀχιλλεὺς ἡρακλέος τι ὄζειν, ὃς οὐ δὴ δάκρυον, ἀλλὰ δὴ γέλωτα ἱστόρηται ἀνελεῖν τινα. καὶ οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ λίνῳ μεμψαμένῳ αὐτὸν ἐπὶ μουσικῷ κρούματι, ἀποτίσαι ἀγαθὰ δίδακτρα. ἰδοὺ γὰρ καὶ ὁ ἥρως οὗτος, εἰς οὐδὲν δέον παραβραχὺ ἔρχεται τοῦ εἰς ἱκέτην ἐφαμαρτὸς ἐκβῆναι. εἶτα λέγει καὶ λόγον γνωριμότητος καὶ θεοφιλείας τό, καὶ δέ σε γινώσκω φρεσίν, οὐδέ με λήθεις ὅττι θεός σ' ἦγαγεν, εἶτα φράζει ἀσφαλῆ φυλακὴν στρατοπέδου ἐν τῷ, οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ἐς στρατόν. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι. τὸ δὲ ἑξῆς, οἴκου φράζει ἀσφάλειαν, τό, οὐδέ κ' ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων. ἱστέον δὲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ τριχῶς λέγονται οἱ τοῦ φυλάσσειν. φυλακτῆρές τε γὰρ ὡς πρὸ ὀλίγου, καὶ φύλακες κοινῶς, καὶ ποιητικῶς φύλακοι. οὓς ἀρίσταρχος λέγεται οὐ βαρυτόνως φυλάκους προφέρειν, ἀλλ' ὀξυτόνως, κατὰ κανόνα παράγειν, ὡς καθ' ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ α ἐπιθετικὰ ὄντα, ὀξύνονται· μαλακός. παρδακός. φαρμακός. ἀνακός. ὅθεν καὶ τὸ ἀνακοῖν διοσκούροιν, καὶ οὕτω μὲν κατὰ ἀρίσταρχον. ἄλλως δὲ τὸ βαρυτονεῖσθαι τὴν λέξιν πιθανόν, ἐκ τοῦ φύλαξ φύλακος, ἐξ οὗ ὁ φύλακος, ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν τῆς γενικῆς. Ὅρα δὲ καὶ τό, οὐ μετοχλίσσει τοὺς ὀχέας τῶν θυρῶν, ἀντὶ τοῦ οὐ μετακινήσει. ἀπὸ γοῦν τοιαύτης στερήσεως καὶ τοῦ ὀχλίζειν ῥήματος, γίνεται μοχλός, ὁ μὴ ὀχλιζόμενος ἤγουν οὐ μετακινούμενος, ἐκθλιβέντος τοῦ η. Ἱστέον δὲ καὶ ὡς ἀγρίου ἤθους παραδηλωτικὸν τό, μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὡς εἴρηται ὀρίνῃς μὴ τὸ δ' ἔπι τιμήσας ἀλίτωμαι ἐφετμάς. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως αἰδοῖος ὁ ἱκέσιον δία. εἰς ὃν ὁ ἁμαρτών, εἰς θεοῦ ἐφετμὰς ἤλιτε. Τὸ δὲ οὐδ' αὐτὸν ἐάσω, εἴρηται πρὸς τό, ἐπεί με πρῶτος ἔασας. οἱονεὶ γὰρ λέγει, ὡς εἰ καὶ εἴασάς σε τὴν δηλαδὴ ὡς προείρηται, ἀλλ' οὐκ ἔτι ἐάσω. Τὸ δὲ οὐδ' αὐτόν, ὡς πρὸς τὸν ἕκτορα τείνεται. οὐ γοῦν μόνον οὐ δώσω ἐκεῖνον, ἀλλ' οὐδὲ σὲ αὐτὸν ἐάσω. εὐφήμως δὲ τὸ ἐάσω εἶπε, χεῖρόν τι ὡς εἰκὸς εἰπεῖν βουλόμενος. ὅπερ ἐστὶ τὸ κτεῖναι τὸν γέροντα ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται. καὶ ἑρμῆς δὲ προϊών, τῇ λέξει ταύτῃ χρᾶται ὡς καιρίᾳ ἐν τῷ, ἐπεί σ' εἴασεν ἀχιλλεύς. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀριστοτέλης ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἀνώμαλον εἶναι τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἦθος συνάγει. ὃς τὰ πρῶτα μειλιχίοις δεξιωσάμενος τὸν ἱκέτην πρίαμον, εἶτα λεοντωθεὶς οἷον ὡς δηλοῖ τό, λέων ὣς ἆλτο θύραζε διὸ καὶ νῦν ἔδεισεν ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ, ἀγριοῦται καὶ ἀπειλεῖται τὰ προῤῥηθέντα. καὶ δοκεῖ μὲν ἐπίτηδες οὕτω ποιεῖν ὡς ἂν ἐκπλήξῃ τὸν γέροντα. καὶ ἀποστήσῃ τοῦ οἴκτου. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον. καὶ προϊὼν γάρ ὁ ποιητὴς ὑπολαλεῖ, δέος εἶναι μή ποτε πρίαμος μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο παῖδα ἰδών, ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ καί ἑ κατακτείνειε, διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς, ὅ ἐστιν ἐντολάς, ἀπὸ τοῦ ἐφίημι τὸ ἐντέλλομαι. ὡς τὸ οὔ σοι ἐφιεμένη ἀπιθήσω. ὃ δὴ πρίαμος ἔφη τῇ ἑκάβῃ. ὅλως γοῦν ταράσσεται ὁ ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ὡς μάλιστα εἰ καὶ μόνον ἀκούσοι ἕκτορος ὄνομα. ὃ δὴ καὶ φίλιππος λέγεται πάσχειν μετὰ τὴν ἐν μάχῃ πήρωσιν θατέρου τοῖν ὀφθαλμοῖν, εἴπου ὀφθαλμοῦ ὄνομα λαλοῖτο. διὸ οὐδ' ἐμφανίζει αὐτῷ τὸν υἱόν. μὴ καὶ ὁ ἐπὶ τῷ νεκρῷ οἶκτος τοῦ πατρός, ἀναζωπυρήσῃ χόλον τῷ ἀχιλλεῖ. ἅμα δὲ ἤτοι φαινομένη, ὃ ψέγεσθαι αὐτὸν λέγει συνάγεται δὲ τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἄστατον, καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ καὶ ἐν ταῖς λιταῖς. ἡ δὲ τοῦ λέοντος παραβολὴ ἐστένωται, ὅτι μὴ ἔχει ἐνέργειαν λέοντος εὑρεῖν, τοιούτῳ πράγματι πρέπουσαν. ἀλλὰ μόνην τὴν τοῦ ἀχιλλέως ὁρμὴν εἰκάζει ἁπλῶς κινήσει λέοντος ἀπρακτοῦντος. οὗ καθ' ὁμοιότητα ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ἐν οἷς οἰκτίζεται, φρικτὸς φαίνεται. Ὅτι πεπαιδευμένως ἅμα καὶ βιωτικῶς ἐπιμελόμενοι τῶν τοῦ πριάμου οἱ ἀμφὶ τὸν ἀχιλλέα, ἤγουν ἥρως αὐτομέδων καὶ ἄλκιμος οἱ προῤῥηθέντες, ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε. καὶ τὸν κήρυκα ἰδαῖον εἰσαγαγόντες, ἐπὶ δίφρου ἐκάθισαν ἐϋξέστου. Ἱστέον δὲ ὅτι τῷ μετὰ τοῦ πριάμου κήρυκι, κύριον μὲν ὄνομα τὸ ἰδαῖος, ἐκ τοῦ τρωϊκοῦ ὄρους τῆς ἴδης ληφθέν. ἐπίθετα δὲ τό, τε καλήτωρ, οἷον, ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, ὡς ἐκ τοῦ καλῶ καλήσω ἐξ οὗ καὶ κύριον

που

του ἤτοι τὸ καλήσιος, καὶ κατὰ ἀστυβοώτης παρὰ τὸ κατὰ ἄστυ βοᾶν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἠπύειν ὃ δηλοῖ τὸ φωνεῖν, ἠπύτα κῆρυξ ἤτοι ὁ φωνητικός. ἐνδείκνυται δὲ κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς εὐπορεῖν ὀνομάτων τοῖς κήρυξιν εἰ βούλοιτο.

Ὅτι πυκάσαι κυρίως μὲν, τὸ πυκνῶσαι. ἄλλως δὲ καὶ τὸ σκεπάσαι ὅ ἐστι καλύψαι. φησὶ γοῦν δύο φάρεα καὶ ἐΰνητον ὅ ἐστιν εὔνητον εὔκλωστον χιτῶνα καταλιπεῖν ἔξω τὸν Ἀχιλλέως ἑταίρους κελεῦσαι ἐκείνου δηλαδὴ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὄφρα νέκυν πυκάσας δώῃ τῷ Πριάμῳ οἴκονδε φέρεσθαι. λοῦσι δὲ καὶ δμωαὶ τὸν Ἕκτορα, οὐ λόγῳ κηδεμονίας ἀλλ' ἵνα μὴ ὡς ἐρρέθη ὁ γέρων ἰδὼν καὶ χολωθεὶς, ὀρίνῃ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἦτορ καὶ πάθοι τι κακόν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται κυριολεκτικῶς καὶ ἐκκαλέσαι, τὸ ἔξω καλέσαι. φησὶ γάρ. δμωὰς δ' ἐκκαλέσας, λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, νόμῳ δηλαδὴ τῶν ἐν ζωῇ λουομένων. Λιβάνιος δὲ τὸ τοιοῦτον ἐκκαλέσαι, παθητικῶς εἶπεν ἐν τῷ, καὶ τὸ πτερὸν ἐξεκαλεῖτο, ἤγουν ἔξω τῆς σαρκὸς ἔρριπτεν ὁ κολοιὸς δηλονότι, ὁπόσα οἱ ὥραν οὐκ ἔφερεν. ἄλλως δὲ κοινότερον ἐκκαλεῖσθαι τί ἐστιν, οἴδασιν οἱ περὶ τὰς δίκας. ἐκεῖνο δὲ καὶ ἀσυνθέτως καλεῖσθαι λέγεται. δι' οὗ. καλοῦμαι τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐκκαλοῦμαι εἰς ἕτερον.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας·
Σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
Ὤμωξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύθηαι
Εἰν Ἄϊδός περ ἐὼν ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα.
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ ἔνθεν ἀνέστη
Τοίχου τοῦ ἑτέρου· ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται γέρον ὡς ἐκέλευες.
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου.
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο.
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ· τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
Τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων.
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο.
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ
Σίτου· ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.

Ὅτι ἐπεὶ τὸν τοῦ Ἕκτορος νεκρὸν Ἀχιλλέως κελεύσαντος δμωαὶ λοῦσαν, καὶ ὡς ἐρρέθη χρῖσαν ἐλαίῳ, ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας. ἀνατλὰς τὸ τοιοῦτον κατά τινα τρόπον ὁσίας, δι' ἣν τὰ ἐπὶ τῷ νεκρῷ δῶρα. Καὶ ὅρα οἷόν τι χρῆμα ἡ δωροληψία, πραΰνουσα καὶ τὸν ἐχθίστους. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ ἀνεμέσητον καὶ δέει τῶν καταχθονίων, οὕτω καθυπουργεῖ Ἀχιλλεύς, ἀφοσιούμενος οἷον δούλευμά τι τῷ νεκρῷ. ἄλλως γὰρ, οἱ ἑταῖροι ἐκείνου τὸ πλεῖον ἔδρασαν. φησὶ γάρ. σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην. πέφρασται δὲ ἐϋξέστη ἀπήνη, ὡς ἡ ἄσβεστη φλόξ. Ὅρα δὲ τὸ, αὐτὸς Ἀχιλλεὺς ὃ δηλοῖ καινόν τι δοκεῖν εἰ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἕκτορος ὁ Ἀχιλλεὺς τημελεῖ. Τὸ δὲ λεχέων ἐπέθηκεν ἤγουν ἐπάνω ἔθετο, οἱ μεθ' Ὅμηρον, ἄλλως ἂν συντάξαιεν. ἤγουν λεχέεσιν ἐπέθοντο. Ὅτι θρηνῶδες τὸ, ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Καὶ σημείωσαι ὅτι ὀνομαίνειν μὲν, τὸ πρὸς ὄνομα καλεῖν. ἐπάγει γοῦν· μή μοι Πάτροκλε καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ ἐξονομάζειν, ἑτεροῖόν ἐστιν ὡς πολλαχοῦ πέφανται. Ὅτι ὁ παραιτούμενος νέμεσιν ἐφ' οἷς οἰκτίζεται νεκρὸν ἐχθροῦ φίλου τεθνεῶτος, ἐρεῖ ἂν κατὰ τὸν Ἀχιλλέα μικρὸν παρῳδήσας, μή μοι ὦ δεῖνα σκυδμαινέμεν αἴ κε πύθηαι εἰν Ἄϊδός περ ἐὼν, ὅτι ἐποίησα

παρασφάμην τῷ δεῖνι. εἰ δὴ καὶ δῶρα ἔλαβεν. ἁρμόττει καὶ τὸ ἑξῆς. ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δ' ἀποδάσομαι ὅσσ' ἐπέοικε. Καὶ ὅρα ὅτι ἀπερείσιον εἰπὼν ἀπερείσια καὶ πολλά, νῦν οὐχὶ ἀεικέα δηλονότι δὲ ἐοικότα, φησίν, ἅπαξ μὲν φθάσας μεγαλῦναι τὰ δῶρα. ταῦτα δὲ ὡς πρὸς εἰδότας ἀορίστως δηλῶν, καινὸν δὲ οὐδὲν εἰ καὶ τῷ φιλτάτῳ Πατρόκλῳ τῶν δώρων Ἀχιλλεὺς ἀποδάσεται, ὃ καὶ τῷ ἐχθίστῳ ἐνδεῖ παραχωρήσας τινῶν χάριν τιμῆς ὡς προείρηται. Τὸ δὲ ἀποδάσομαι, τὸν ἀπόδασμον παράγει. ὥσπερ τὸν δασμὸν, τὸ δάσασθαι. Ὅτι μετὰ τὴν τοῦ Ἕκτορος ἐπιμέλειαν, Πρίαμον μὲν ἐς θρόνον ἷζεν Ἀχιλλεύς. τὴν κυρήνην δὲ ἐπεὶ ἤδη δίφρου ἐκάθιζον οἱ τοῦ Ἀχιλλέως ἑταῖροι. αὐτὸς δὲ ἕζετο ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ ἔνθεν ἀνέστη, τοίχου τοῦ ἑτέρου. ἤγουν ἀντικρὺ κατὰ τὸν ἕτερον τοῖχον. Καὶ ὅρα ταυτότητα ὡς ἐν πολυωνυμίᾳ. θρόνου, δίφρου. καὶ κλισμοῦ. ἐξαίρετον δὲ τῷ τοῦ Ἀχιλλέως θρόνῳ, τὸ κατὰ γλυφὴν ἢ γραφὴν πολυδαίδαλον· ὅτι δὲ καὶ θρόνος λέγεται ὁ κλισμός, αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα δηλοῖ. πρὸ ὀλίγων μὲν γὰρ, ἔφη ὡς ἀπὸ θρόνου ὦρτο Ἀχιλλεύς. ἐνταῦθα δὲ ὅτι ἕζετο ἐν κλισμῷ ἔνθεν ἀνέστη. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄγειν, ἐπὶ νεκροῦ τοῦ Ἕκτορος ἐν τῷ, ὄψεαι αὐτὸς ἄγων. ἐρεῖ δὲ ὁ ποιητὴς, Ἴλιον εἰσαγαγών. καὶ, ἡμίονοι νέκυν ἄγον. καὶ, ξύμβλητο νεκρὸν ἄγοντι. καὶ, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε. καὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα. φθάσις δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ζῶντος εἶπεν ἐν τῷ, ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα. ἔστι δὲ τοῦτο μὲν, δηλοῦν εἴσοδον τοῦ κήρυκος. ἐκεῖνα δὲ φορὰν τοῦ νεκροῦ. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐπιδεικνύμενος Ἀχιλλεὺς κἀνταῦθα πολυπειρίαν ῥητορικὴν ἣν ὡς εἰκὸς ἀπώνατο τοῦ Φοίνικος, ὃς αὐτῷ οὐ μόνον ἔργων πρηκτὴρ ἔσεσθαι ἀλλὰ καὶ μύθων ῥητὴρ ὡς προδεδήλωται, φθάσας μὲν φιλοσοφώτερον τὸν γέροντα τοῦ πενθεῖν ἀνεκτήσατο. ἐνταῦθα δὲ ὀτρύνων αὐτὸν φαγεῖν. ἐξ ἱστορίας πειρᾶται πείθειν ὡς ἐν λόγῳ καὶ τοῦτο παραμυθητικῷ. ἐπεξεργαζόμενος τὸ ἱστορικὸν σιωπῶντι τῷ γέροντι, ὡς ἢ ἀγνοοῦντι τυχὸν, ἢ καὶ ὡς εἰκὸς ὑποκρινομένῳ τὴν ἄγνοιαν πρὸς χάριν Ἀχιλλέως καὶ μείλιγμα. ἔστι δὲ ὃ λέγει, τοιοῦτον. υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται γέρον ὡς ἐκέλευες. κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι ὄψεαι αὐτὸς ἄγων ὡς ἐρρέθη. νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου. καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο. ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, χωόμενος Νιόβῃ. τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ. φῆ, δοιὼ τεκέειν. ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν. οἱ μὲν ἄρ ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ. οὐδέ τις ἦεν κατθάψαι. λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες. ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατο ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα. μέχρι τούτου ἡ ἱστορία. εἶτα ἐπιπλέκει καὶ μῦθον. λέγων, ὅτι νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς νυμφάων αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο, ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. εἶτα ἐπάγει τὴν ἀξίωσιν μετὰ τοῦ ἐπαίνου, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ τουτέστιν ἡμεῖς, μεδώμεθα δῖε γεραιὲ σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίησθα Ἴλιον εἰσαγαγών. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. εἴγε δηλαδὴ διὰ αὐτὸν, καὶ οὕτω κατετόλμησας καὶ τοσαῦτα λύτρα δέδωκας. καὶ ὧδε παρ' ἡμῖν τοῖς ἐχθίστοις πενθεῖς. Ὅρα δὲ ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα κλαίειν ἀφίησιν ἄρτι τὸν Πρίαμον ὁ Ἀχιλλεὺς, διὰ τὰ προειρημένα. καὶ ὅτι τὴν μυθικὴν εἶπε ἀφέλειαν εἶπε γλυκύτητα. καλῶς ὁ ποιητὴς ἐκόσμησε σχήμασιν. ἤγουν παρίσοις τρισὶ μὲν, κατὰ πτῶσιν δοτικήν. πέτρῃσιν. οὔρεσιν. οἰοπόλοισιν. δυσὶ δὲ κατὰ γενικήν. θεάων. νυμφάων. ἔτι δὲ καὶ ἐπαναφορᾷ τῇ κατὰ πρόθεσιν. ἐν πέτραις. ἐν ὄρεσιν. ἐν Σιπύλῳ. Ἱστέον δὲ ὅτι τὴν Νιόβην οἱ μὲν, Ταντάλου, οἱ δὲ Πέλοπος καταγουσι. καὶ γυναῖκα δέ τινες μὲν, Ζήθου φασίν. οἱ δὲ Ἀμφίονος. ἕτεροι δὲ Ἀλαλκομενέως. καὶ ἡ συμφορὰ δὲ αὐτῆς, κατὰ μέν τινας, ἐν Λυδίᾳ. κατὰ δέ τινας ἐν Θήβαις, γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῆς, ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν. αὐτὴν δὲ, εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. ὁ δὲ τῶν παίδων αὐτῆς ἀριθμὸς, Ὁμήρῳ μὲν κατὰ ἑξάδα μετρεῖται θυγατέρων, καὶ ἑξάδα υἱῶν. προτεθεισῶν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν θηλειῶν, ἢ ἀπλοϊκῶς ὡς Ὁμήρῳ ἔδοξεν, ἢ καὶ συνδιατιθεμένης τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ προσπαθέστερον ἡ μήτηρ εἶχεν αὐταῖς. Εὐριπίδης δὲ θυγατέρας ἑπτὰ Νιόβης ἱστορεῖ. τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων, οἱ μὲν ιδ' τοὺς παῖδας εἶπον. οἱ δὲ εἴκοσι. δοκεῖ δὲ ὁ τῶν παίδων τῆς Νιόβης θάνατος, ἐξ αἰτίας λοιμώδους γενέσθαι· ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ αἰφνιδίου πάθους τινός. ὅθεν Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι ἀνάπτεται οἳ τοῦ τοιούτου θανάτου εἰσὶν αἴτιοι. τόξοις λεγόμενοι βάλλειν τοὺς οὕτω θνήσκοντας, φησὶν οὖν καὶ Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ ὀξέων, ὅτι τοὺς ὑπὸ ὀρθοπνοίας καὶ κυνάγχης ἀπολλυμένους, ᾤοντο βλητοὺς εἶναι διὰ τὸ αἴφνης δηλαδὴ καὶ μετ' ὀδύνης τελευτᾶν. τροπικῶς δὲ ὥσπερ Ἀπόλλωνος τόξα, οὕτω καὶ Ἀρτέμιδος αἱ λοιμώδεις βολαί. δίδωσι δὲ ἡ τροπὴ, καὶ τῷ ἔρωτι τόξον. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τὸν εἰς μέθην οἶνον, τόξα καλεῖ κωμικώτερον ἐν τῷ, ἀέξονται φένας ἀμπελίνοις τόξοισι δαμέντες. ἐνταῦθα δὲ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, κεῖσθαι διηγηματικὴν ἀναστροφήν. εἰπὼν γάρ φασι δώδεκα παῖδας ἐν μεγάροις ὀλωλέναι τῇ Νιόβῃ, τότε δὴ ἐπάγει τὸ φύσει πρῶτον ἤγουν τὴν προηγησαμένην τοῦ ὀλέθρου αἰτίαν τὸ, ὅτι ἰσάσκετο τῇ Λητοῖ. παρασημαίνονται δὲ οἱ αὐτοὶ, καὶ ὅτι οὐχ ἧττον τὸ τῆς Νιόβης πάθος, τοῦ κατὰ τὸν Πρίαμον. εἰ γὰρ καὶ πλείους αὐτῷ παῖδες ὤλοντο, ἀλλὰ Νιόβη μὲν, πάντων ἅμα ἐστέρητο, καὶ ἄθροον αὐτῇ τὸ κακόν. ὁ δὲ οὐχ οὕτως. Ὅρα δὲ, ὅτι τε τὸ, Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. καὶ τὸ, Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, λύεταί πως κατὰ νοῦν. ἐκ βιοῦ γὰρ ἰοὶ χέονται.

καὶ

καὶ ὅτι πάνυ συντόμως ἡρμήνευσε καθ' ὅτι παρεξισοῦτο τῇ Λητοῖ ἡ Νιόβη. λέγων· ἔφη δύο τεκεῖν. ἡ δὲ γείνατο πολλούς. τοῦτο δὲ καινότερον ἐσχημάτισαι. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, ἔφη τὴν Λητὼ μὲν δύο τεκεῖν αὐτὴν δὲ πολλούς, ἤλλαξε τὸ σχῆμα. Τὸ δὲ οἱ δὲ καὶ δύο ὄντες πάντες ἀπώλεσαν, ὅμοιόν ἐστι τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. καὶ αὐτὸς εἷς ὢν τῇ θέλει, τοὺς τοῦ Πριάμου πολλοὺς ἀνῄρει. καθὰ καὶ τοὺς τῆς Νιόβης Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. Τὸ δὲ ἐννῆμαρ, οὐ τῇ ἱστορίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ ὁμηρικῇ προσλογιστέον γνώμῃ. φιλήδει γοῦν τῷ τοιούτῳ ἀριθμῷ Ὅμηρος. παραμυθεῖται δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὸ ἐν πολλαῖς ἡμέραις ἄταφον τῶν τῆς Νιόβης παίδων, οἷς ὁμοίως καὶ ὁ Ἕκτωρ οὕτω κεῖται. ταῦτα δὲ καὶ τὸν Πρίαμον πλαγίως ὑποσεμνύνει ὡς ἰσαζόμενον θεοῖς. καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ ὡς τοιούτους παῖδας υἱόν. Ἔτι δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὡς ἀνθισάμενον αὐτὸν ἕνα, κατὰ Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν. ἀπολογίαν δὲ αὐτὰ ἔχει, καὶ ὑπὲρ τοῦ, ἀτημέλητον ἐπὶ τοσοῦτον κεῖσθαι τὸν Ἕκτορα. εἰ γὰρ ἐπὶ τῆς Νιόβης οὐδεὶς ἦν θάψαι τοὺς ἐκείνης νεκροὺς ἔνθα πολὺ τὸ ὁμόφυλον, πῶς ἂν ἐν ἐχθροῖς κηδεμονίας ὁ πολέμιος Ἕκτωρ ἔτυχεν; ὃν ἔδει καὶ κυσὶ καὶ οἰωνοῖς παραβληθῆναι; Ἐν δὲ τῷ ἐκεῖντο ἐν φόνῳ, φόνον φασὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ οἱ φονευθέντες ἔκειντο. Τὸ δὲ λαοὺς δὲ λίθους ἐποίησεν ὁ Ζεύς, ἀντὶ τοῦ λιθίνους τὰς ψυχὰς ἐκείνους ἀπέδειξε καὶ σκληροὺς καὶ ἀσυμπαθεῖς. ἄτεγκτοι γάρ φασιν ἦσαν τῇ Νιόβῃ. ὀργιζόμενοι αὐτῇ, ἐπεὶ διὰ τὴν αὐτῆς ἀσέβειαν, μικροῦ δεῖν πάντες ἂν ἀπώλοντο λοιμῷ. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον ὁ λόγος. εἴπερ ὁ μῦθος μὲν λαοὺς ἐκ λάων ὅ ἐστι λίθων ποιεῖ ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται, ἐνταῦθα δὲ οἱ λαοὶ λίθοι γίνονται. νοητέον δὲ ἐντεῦθεν κατὰ θεραπείαν μυθικήν, ὅτι καθάπερ νῦν οἱ λαοὶ λίθοι ὡς ἀντὶ τοῦ τέγγεσθαι εἰς ἔλεον σκληρυνθέντες εἰς τὸ μὴ ἐλεεῖν, οὕτως ἀνάπαλιν οἱ λίθοι ἐκεῖ λαοὶ ἐποιήθησαν, ὡς ἐξ ἀγριότητος καὶ τοῦ σκληροὶ οὕτως εἶναι μαλθακισθέντες εἰς τὸ ἥμερον. Τὸ δὲ θάψαν θεοί, τὸ ὑπὸ μειζόνων τινῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ταφῆναι τοὺς νεκροὺς ἐκείνους δηλοῖ· ὁ μὲν γοῦν λαός, ἐσκληρύνετο. προὔχοντες δέ τινες οὓς εἰς γένος θεῖον οἱ παλαιοὶ ἀνῆγον, ἔθαψαν ἐκνικήσαντες. Τὸ δὲ σίτου μνήσατο, δὶς εἶπε μὴ θελήσας ἀλλάξαι τὴν λεκτικήν. Τὸ σίπυλον, πόλις ἢ ὄρος φρύγιον, ὅπερ οἴονταί τινες εἶναι τὸν νῦν λεγόμενον κουζινᾶν. περὶ τοῦτο τὸ ὄρος, Ἀχελῷος εἶναί τις δοκεῖ ποταμός. οὗ φασιν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα μέμνηται εἰπὼν νύμφας τινὰς αἳ ἀμφ' Ἀχελῷον ἐρρώσαντο, τουτέστιν ἐρρωμένως ἐκινήθησαν ὅ ἐστι κινοῦνται. ὅπερ ἀντίθετόν ἐστι πρὸς τό, θεάων ἔμμεναι εὐνάς, ὅπερ ἐκ τοῦ ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς, παραπέφρασαι. εὐνάζονται μὲν γοῦν αἱ νύμφαι αὗται, κατὰ τὴν ἐν σιπύλῳ διατριβήν, ῥώονται δὲ κατὰ τὸν Ἀχελῷον. καινὸν δὲ οὐδέν, ὁμωνυμεῖν τὸν Ἀχελῷον τοῦτον τῷ Αἰτωλικῷ. καὶ γάρ τοι καὶ περὶ Θετταλίαν, Ἀχελῷος ποταμὸς ἱστόρηται. εἰ μὴ ἄρα τις ὡς καὶ προεγράφη, Ἀχελῷον ἁπλῶς τὸ ὕδωρ καὶ ἐνταῦθα νοεῖν βούλεται. ὡς εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ τὰς νηΐδας ἁπάσας, νύμφας ἀχελωΐδας. τινὲς δὲ τὸν ἐνταῦθα εἰρημένον ἀχελώϊον, ἀχελήϊον γράφουσι. λέγοντες, ποταμὸν εἶναι ἀπὸ σιπύλου εἰς τὴν τῶν Σμυρναίων ῥέοντα γῆν. τὸν δὲ ἀχελῷον ἀπὸ τοῦ ἄχη λύειν ἐτυμολογοῦσί τινες. Ἰστέον δὲ ὅτι τριῶν τούτων κειμένων ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τοῦ, ἐν πέτρῃσι τοῦ, ἐν οὔρεσι τοῦ, ἐν σιπύλῳ, τὸ μὲν ἐν οὔρεσι, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἐν πέτρῃσι. τὸ δὲ ἐν σιπύλῳ, ἀμφοῖν ἐκείνοιν ἐστὶν ἑρμηνευτικόν. καταβεβηκὸς ἐξ ἀορίστου πληθυντικοῦ εἰς ὡρισμένον ἑνικόν. ἡ δὲ τῆς Νιόβης ὕστερον ἀπολίθωσις καὶ τὸ ἐκεῖθεν δάκρυον δοκεῖ ἐνταῦθα ὑπαινιχθῆναί πως τῷ ποιητῇ πρὸς ἀλήθειαν, διὰ τοῦ, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. ὡς γοῦν ἐκείνους ἐρρέθη ἀπολιθωθῆναι * πρὸς τοὺς κειμένους ἄτεγκτον καὶ ἀνεπίστροφον καὶ ἀπαθές, οὕτως ἂν κατ' ἄλλον λόγον ἀπολιθωθῆναι καὶ ἡ Νιόβη νοηθείη ὡς εἰς ἀφωνίαν ἢ καὶ παντελῆ ἀναισθησίαν καὶ ἠλιθιότητα μεταπεσοῦσα τῇ τοῦ πένθους ὑπερβολῇ. δάκρυον δὲ ὅμως ἐκπέμπουσα τῇ συνοχῇ τῆς ψυχῆς ἐν τῷ τοὺς παῖδας φαντάζεσθαι. φέρεται δὲ χρῆσις ὡς καὶ ὁ κωμικὸς Φιλήμων λέγει. ὅτι λίθον μὲν τὴν Νιόβην μὰ τοὺς θεοὺς οὐδέ ποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος. καὶ τοῦτο μὲν οὕτως. ὁ δὲ Λυδός, φησὶν ὅτι Ἀσσωνίδης ἐρασθεὶς αὐτῆς μὴ πειθομένης, τὸν οἶκον ἐνέπρησεν. ἡ δὲ φεύγουσα ηὔξατο λιθωθῆναι καὶ ἐλιθώθη. Παλαιφάτῳ δὲ δοκεῖ, ἄγαλμα Νιόβης ἑστάναι ὕλης στερεᾶς. ὃ τῇ κάτωθεν ἕως καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς συντρήσει διά τινων ἀναγέων ὕδωρ ἀναθλίβον κατά τινα μηχανήν, διηθεῖ αὐτὸ διὰ τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς πυκνῶν πόρων εἴτ' οὖν τρημάτων. ὡς δοκεῖν ἐκεῖθεν καταρρέειν δάκρυον. ἕτεροι δὲ ἄκρον τι πετρῶδες περὶ τὸν σίπυλον εἶναί φασιν, ὅπερ ἄκρον, φαντασίαν τε γυναικὸς πέμπειν τοῖς πόρρω, καὶ ὕδωρ καταλείβειν. καὶ οὕτω μῦθον διαδοθῆναι, τὴν Νιόβην εἰς ἐκεῖνον τὸν λίθον μεταβεβλῆσθαι, καὶ καταστάζειν ἔτι δάκρυον, πενθοῦσαν ἐπὶ τῷ τῶν παίδων ὀλέθρῳ. καὶ τοιοῦτον μέν φασι τὸ ἀκρωτήριον τοῖς ἔκαθεν βλέπουσιν. εἰ δέ τις πελάσει, ἐσκέδασται ἡ φαντασία καὶ ὁρᾶται τὸ ἀκριβές, πέτρα δηλαδὴ ἀφ' ἧς ὕδωρ ἐκπιδύον, κάτω φέρεται. οὕτω θεραπεύει τὸν μῦθον τῶν τις παλαιῶν ἐπιποιῶν. εὖ μὲν ποιῶν, καθόσον τὸ τοῦ μύθου νοσοῦν θεραπεύει. οὐ μὴν εὐστόχων τοῦ τῇ ποιήσει πρέποντος σκοποῦ. ποιητοῦ γὰρ ἴδιον, ἀπαραμυθήτους παραρριπτεῖν μύθους. καὶ ἄλλοις μὲν ἀφιέναι ὑπονοεῖν ἀλληγορίαν. αὐτὸν δὲ τὸ φαινόμενον λέγειν. καὶ τοῦ ὡς ἐν μύθῳ πιθανοῦ μόνου γίνεσθαι. μὴ ἐξαφανίζειν δὲ δι' ἀλληγορίας αὐτόν. πλὴν εἴπου λέξεις τινὰς παραρρίψει, λαβὰς διδοὺς εἰς ἀλληγορίαν. ὃ καὶ Ὅμηρος ποιεῖ. ὃς καὶ ἐνταῦθα τὴν τοιαύτην θερα-

θεραπείαν τοῦ κατὰ τὴν ἀπολίθωσιν μύθου ἐνέφηνεν ἐν τῷ μνησθῆναι σιπύλου καὶ πετρῶν ὀρεινῶν καὶ νηΐδων νυμφῶν. τοιαῦται γὰρ αἱ ἀμφ' ἀχελῷον ὡς εἴρηται. ὅτι δὲ τοῖς τῶν ὀρέων ἄκροις φαντασίαι ζώων ἐμφαίνονται, δηλοῦσι καὶ παῖδες ζωγράφων χειρογραφοῦντες μιμητικῶς τὴν ἀλήθειαν. γράψαντες γὰρ ὄρος, ἐμφαντάζουσι τεχνικῶς διὰ τῶν χρωμάτων τοῖς ἄκροις, λεόντων ἢ τινων ἑτέρων ζώων μορφάς. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. εἰκὸς δὲ καὶ μετὰ τὸν ὄλεθρον τῶν παίδων ταχὺ τὴν νιόβην θανοῦσαν καὶ κατορυγεῖσαν εἶτα στεγανωθεῖσαν λίθοις, ὃ πᾶν ὁποῖόν τι καὶ περὶ τὸν ἕκτορα γενήσεται τάφον, διὰ τοῦτο μύθῳ ἐντεῦθεν ἐπιγραφῆναι. ἐνάγει δὲ εἰς νοῦν τοιοῦτον, καὶ σοφοκλῆς. ὃς τὴν ἀντιγόνην οὕτω κατορυχθεῖσαν ὅτε τὸν ἀδελφὸν πολυνείκην ταφῇ καθωσίωσε, τῇ νιόβῃ παρείκασε. φέρεται δὲ καὶ ἀστεῖον ἐπὶ τῇ νιόβῃ ἐπίγραμμα, τοῦτο. ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν. ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον. ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ νεκρός ἐστι καὶ τάφος. καὶ μή ποτε, σοφοκλῆς καὶ τούτου τὴν ἀρχὴν ἐνδέδωκεν, ἔνθα φησὶν ἐν πετραίῳ τάφῳ τὴν νιόβην δακρύειν. Τὸ δὲ κήδεα πέσσει, ὅμοιόν ἐστιν ὡς καὶ προείρηται, τῷ, ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν. Τὸ δὲ κλαίοισθα, δηλοῖ καὶ τοῖς εὐκτικοῖς ῥήμασι προσέρχεσθαι τὴν θα ἐπέκτασιν. Τὸ δὲ πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται, ἢ ἀφελῶς οὕτως εἴρηται ὡς τῆς ἐνταῦθα ἀποχῆς τοῦ δακρύου. πολλῆς ἀναῤῥαγησομένης ἐκεῖ, ἢ δηλοῖ ὡς ἐνταῦθα μὲν, οὐ πολὺ γέρας τῷ κειμένῳ, ἑνός τινος ἐπ' αὐτῷ δακρύοντος. ἐν δὲ τροίᾳ πλεῖον τὸ γέρας, πολλῶν δακρυόντων.

Ἦ. καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ'. ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον.
Μίστυλλόν τ' ἄρ ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν.
Ὤπτησάν τε περιφραδέως. ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
Καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἤτοι δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφὲς, ὄφρά κεν ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν.
Ἐξ οὗ σῇς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν.
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέηκα, πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἡρωϊκὸν αὐτοδιάκονον φαίνεται, ἐν οἷς ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀναΐξας, ὄϊν ἄργυφον σφάζει διὰ τὸν γέροντα. ἔνθα γοργῶς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ διασκευάζων τὰ κατὰ τὴν δαῖτα καὶ τῷ στενῷ τοῦ καιροῦ συνεπιτέμνων τὸν λόγον, φησίν. ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον, μίστυλλόν τ' ἄρ ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν. ὤπτησάν τε περιφραδέως. ἐρύσαντό τε πάντα. αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἀτὰρ κρέα νεῖμεν ἀχιλλεύς. ἐνταῦθα δὲ ὅρα τὸ ἄργυφον ἐπὶ προβάτου τεθὲν, ὥστε οὐκ ἐπὶ μόνου ἱματίου παρὰ τὸ λευκὸν τοῦ ὕφους, ἡ λέξις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώου ἀργοῦ φανῆναι, ἤτοι λευκοῦ. τραπέντος ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀργύφεον σπέος, αἰολικῶς τοῦ ο εἰς τὸ υ. Τὸ δὲ εὖ καὶ τὸ κατὰ κόσμον, τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσίν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ μιστύλλειν, οὐ μόνον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη τὸ μιστυλλᾶσθαι πρόκειται κατά τινα ἐμφαινομένην ἀμυδρὰν ὁμοιότητα ὃ παρὰ τῷ κωμικῷ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ μιστύλη. ἣ φασὶ καὶ μύστρος λέγεται. ὡς δηλοῖ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ, τὸ, δοθέντων μύστρων χρυσῶν. καὶ τὸ ἀλφιτοπώλαις. μυστριοπώλαις, καὶ ἑξῆς. δῆλον δ' ὅτι, ὑποκοριστικὸν τὸ μυστρίον ὅθεν οἱ μυστριοπῶλαι. Τὸ δὲ ὀπτᾶν, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα προσήκεται, καὶ ἡ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ δὲ ὀπτήσιμος γογγυλὶς, ἤγουν ἐπιτηδεία ὀπτᾶσθαι. Τὸ δὲ νεῖμε ταὐτὸν δ' εἰπεῖν ἐπένειμεν, ἔστιν εἰπεῖν καὶ νεμήσασθαι. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι. τοῦτο δὲ καὶ νωμῆσαι οἶδε λέγειν ὁ ποιητής. Ὅτι πρίαμος μετὰ τὸ φαγεῖν καθήμενος, θαύμαζ' ἀχιλῆα ὅσσος ἔην οἷός τε. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. εἶτα ἀντιστρέφων τὸ θάμβος ὁ ποιητής. φησίν. αὐτὰρ πρίαμον θαύμαζεν ἀχιλλεύς, εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων. αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, ζητεῖ κοιμηθῆναι ὁ γέρων ὡς ἤδη ἐκφροντίσας, εἰπὼν ὅσα καί τις ἐν πένθει μείνας ἐπὶ μακρὸν ἄυπνος

ἄϋπνος καὶ ἄσιτος. φησὶ γάρ. λέξομ ἤγουμ κοίμησόν με νῦν μετάχιστα διοτρεφές. ὄφρα καὶ ἤδη ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν. ἀλλ' αἰεὶ στενάχω. καὶ κήδεα μυρία πέσσω αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην ὅ ἐστιν ἐγευσάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα τουτέστι λαιμοῦ, ὡς προγέγραπται ἐν τῷ φόνῳ τοῦ ἕκτορος. πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην. μέγα τοίνυν εἰς οἶκτον, καὶ τὸ διὰ τοσούτων ἡμερῶν καὶ ἄϋπνον διατελέσαι τὸν γέροντα πενθοῦντα, καὶ μηδέν τι πάσασθαι. Ἰστέον δὲ ὡς εἶχε μὲν ἀπαγαγεῖν ὅμηρος αὐτίκα νῦν τὸν ναυστάθμου τὸν πρίαμον. ἐπεὶ δὲ τὸ ὑπνῶσαι αὐτὸν παρὰ τῇ σκηνῇ τοῦ ἀχιλλέως ἔχει καὶ χύσιν ἀγαθὴν λόγου ποιεῖν, πλάττει καὶ τοῦτο πιθανῶς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ὅσσος ἔην οἷός τε, τῷ ἀορίστῳ τῆς φράσεως αὔξει τὸν τοῦ ἥρωος ἔπαινον. ἐμφαίνει γὰρ μὴ ἂν εἶναι ῥᾷον περιηγήσασθαι τὰ ἐκείνου ἐμφατικῶς. Τὸ δὲ θεοῖσιν ἄντα ἐῴκει, ὁμοιοῦται μὲν πρὸς τὸ, θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε. βούλεται δὲ θεοειδέα τὸν ἀχιλλέα εἰπεῖν. καὶ ἔστι τὸ, θεοῖς ἐοικώς, περίφρασις τοῦ, θεοειδής. Τὸ δὲ εἰσορόων ὄψιν ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων, δοκεῖ παραφρασθῆναι ἐκ τοῦ, ὅσσος ἔην οἷός τε. ὡς καὶ τοῦ πριάμου, θαυμάσαντος κατὰ τὸν ἀχιλλέα. ἵνα ἡ μὲν ὄψις, εἴη δηλωτικὴ τῆς ἐν τῷ ὅσσος ποσότητος. ἡ δὲ ἐν μύθοις δεξιότης, τῆς ἐν τῷ οἷος ποιότητος. Τὸ δὲ λέξον, ἀντὶ τοῦ κοίμησον, κελεύσας ὑποστρωθῆναί μοι δηλαδὴ λέχος. ἐπεὶ δὲ ὁμώνυμον ἄλλως τὸ λέξον, διασαφεῖ ἐπαγαγὼν ὄφρα ὕπνῳ ταρπώμεθα καὶ ἑξῆς. Τοῦ δὲ ὕπνῳ ταρπώμεθα, ὁμοιότης ἀνωτέρω ἐν τῷ, τάρπησαν ὁρόωντες. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, τάρπησαν τῇ ὄψει. Τὸ δὲ οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε, μύσιν λέγει τὴν ἐπὶ ὕπνῳ. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν εἴη ἀληθὴς ὁ λόγος. Τὸ δὲ κήδεα πέσσειν ἐρρέθη καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ νιόβης, τὸ κύριον δηλοῖ τῆς φράσεως, δι' ἣν ἡ ἐπιμονή. Τὸ δὲ αὐλῆς ἐν χόρτοις τοῦ οὗ κεῖταί τι καὶ ἐν ταῖς λιταῖς, οἱ μὲν φασὶν ἐν τοῖς περιχωρήμασι τῆς αὐλῆς, ἔνθα χόρτοι τὰ πολλὰ φύονται εἴπερ εὐρεῖα ἡ αὐλὴ καὶ κόπροις πίων. οἱ δὲ περιφραστικῶς ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αὐλῇ, ὡς ἀπὸ ἀρχαίου ἔθους ἀγροτικοῦ. οἳ τὰς αὐλὰς περιορίζοντες, χόρτοις περιέγραφον, ἀφιέντες αὐτομάτως φύεσθαι αὐτούς. Τὸ δὲ σίτου πασάμην, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἔφαγον, ὡς καὶ τὸ αἴθοπα οἶνον καὶ ἑξῆς, τοῦ ἔπιον. Τὸ δὲ πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην, ἀλλαχοῦ προδηλωθὲν ἐπὶ ἀκοῆς, ἐρρέθη, πάρος γε μὲν οὔτι πεπύσμην ἤγουν οὐδὲν τοιοῦτον προέμαθον. Τὸ δὲ καθέηκα, πάνυ ἐστὶ κυριώτατον. ἀνίησι μὲν γάρ, ὁ ἐξεμῶν. ὁ δὲ ἐσθίων καὶ πίνων, καθίησι πάντως τοῦ λαιμοῦ.

Ἦ ῥα. Ἀχιλλεύς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθ' ἕσασθαι.
Αἳ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξομ γέρον φίλε, μή τις ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι ἣ θέμις ἐστί.
Τῶν, εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,
Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω, καὶ λαὸν ἐρύκω.

Ὅτι σαφῶς καὶ ἐνταῦθα δηλοῦται τί ἐστιν ἡ αἴθουσα, ὅτι δηλαδὴ ἐξωτάτω πρὸς τῇ αὐλῇ τόπος ἐν ᾧ ἀναγκαίως κατακοιμίζεται πρίαμος, ὡς ἂν ῥᾷον πιθανῶς ἀναχωρήσῃ. πρoϊὼν δὲ τὴν αἴθουσαν πρόδομόν φησιν ἐν ᾧ, οἱ μὲν ἐν προδόμῳ κοιμήσαντο. ὅπερ καὶ κάλλος ἔχει φράσεως ὅπισθεν τὸ, σαμία μία καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν τούτοις δὲ ἑρμηνεύων τὴν διάθεσιν τῆς στρωμνῆς, φησί. δμωῇσι κέλευσε, δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρεα ἐμβαλέειν. στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι τουτέστιν ἐνδύσασθαι. ταῦτα δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖνται ὁμοίως. Καὶ ὅρα ὅτι ταὐτὸν τὸ ἐμβαλεῖν καὶ τὸ ἐνθέμεναι, ὅπερ δὶς ἔφη ὁ ποιητὴς διὰ τὸ τῆς λέξεως ἐν ποιήσει κύριον. καὶ ὅτι ὑπόκειται μὲν τὰ δέμνια, ἐπιβέβληται δὲ τὰ ῥήγεα. ἐστορέσθησαν δὲ οἱ τάπητες ὕπερθεν. ἐπιφανείας γοῦν τὸ στόρεσμα πανταχοῦ. ἔτι δὲ ὕπερθεν αἱ χλαῖναι. ὡς ὑποκεῖσθαι μὲν δέμνια δίκην κλίνης, καὶ ῥήγεα χάριν ἀναπαύσεως. ὑπερκεῖσθαι δὲ τάπητας μὲν, εἰς σκέπην κατὰ τινάς. χλαίνας δὲ εἰς ἔνδυσιν. δῆλον δὲ ὡς δέμνια, ἐκ μέρους καὶ ἡ ὅλη στρωμνὴ λέγεσθαι εἴωθε. παρὰ δὲ αἰλίῳ διονυσίῳ καὶ ἑτέροις, φέρεται καὶ ταῦτα. δάπιδες στρώματα ἁπλᾶ. Φερεκράτης ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχε δάπιδας ῥυπαρὰς καὶ στρωματοδέσματα. λέγουσι δέ φησι καὶ ἐν τῷ ταυ, τάπιδας. καὶ δάπητας δέ φησιν ἔλεγον οἱ παλαιοί, τὰ ἐπιβόλαια. οἱ δὲ νεώτεροι, τάπητας ἐν δυσὶ ταυ ὧν κατὰ τὴν ἀρχὴν ὧν κατὰ τὸ τέλος. ὅτι δὲ οἱ τάπητες οὐ σκέπουσιν ὡς ἐρρέθη ἀλλ' ὑπό-

κέχυνται μᾶλλον ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ, στρατὸ πατεῖσθαι γὰρ γίνονται, πολλαχοῦ φαίνεται. εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ πρὸ μικροῦ. Τὸ δὲ στορέσαι καθὰ καὶ τὸ στρῶσαι, καὶ ἐπὶ λίθων λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ, ἔστρωσε λίθοις τὴν ὁδόν. ἢ τὸ λίθοις κατεστόρεσαν μεγάλοις τὸ τοῦ ἕκτορος σῆμα. καὶ ἐπὶ σανίδων δὲ ἐξ ὧν τὸ ἐν νηῒ κατάστρωμα. καὶ ἐπὶ κυμάτων δὲ γαλήνης ἡ λέξις κεῖται. Ὅτι δὲ ῥήγεα κυρίως τὰ βαπτὰ καὶ τίνες αἱ οὖλαι χλαῖναι, ἐν ἄλλοις εἴρηται. Ὅτι ἐν τῷ ἐστόρεσαν αἱ δμωαὶ λέχε' ἐγκονέουσαι, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς τὸ πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν, ἰακῶς ἐγκονεῖν λέγεται, ὥσπερ καὶ τὸ ὅπως, ὅκως. καὶ τὰ ὅμοια. δουλίδων δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔργον τὸ τοιαῦτα διακονεῖν. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' ὅμηρον, καὶ ἄνδρες οὕτως ὑπούργουν ὡς καὶ οἱ στρῶται δηλοῦσιν οἱ περὶ πέρσαις. Ὅτι ἐπικερτομέων ὁ ἀχιλλεὺς τουτέστι μετρίως χλευάζων, εἶπε τῷ πριάμῳ. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο τουτέστι κοιμήθητι γέρον φίλε. μή τις ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι ἣ θέμις ἐστί. τῶν, εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, αὐτίκ' ἂν ἐξείποι τῷ βασιλεῖ καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένοιτο, τουτέστιν ἀναβολὴ καὶ ἀργία. ὃ δὴ μάλιστα δάκνει τὸν γέροντα. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἀχιλλεύς. οὐκ ἀληθῆ λέγων ἀλλ' ὑποπαίζων. καὶ ὡς εἰπεῖν, λέων καὶ οὗτος γελῶν. Ἔνθα καὶ σημείωσαι τὸ κερτομεῖν, οὐ τραχύτητα ἔχον ὑβριστικὴν ἢ ὀνειδιστικὴν, ἀλλ' εἰσηγητικὸν φόβου ψευδοῦς ἵνα μὴ ὁ γέρων βασιλεὺς λυπηθῇ ὡς ἔξω παραρριπτούμενος. ἑρμῆς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ὅστις ἂν καὶ εἴη αὐτὸς εἴτε ὁ κατὰ ἀλληγορίαν ἐνδιάθετος εἴτε καὶ ὁ τοῦ μύθου εἴτε ὁ καθ' ἱστορίαν ὑπονοούμενος, μείζω φόβον ἐπισείει τῷ γέροντι. εἰπὼν, ὡς νῦν μὲν, φίλον υἱὸν ἐλύσαο. πολλὰ δ' ἔδωκας. σεῖο δέ κε ζωοῦ, καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ὡς εἰκὸς ἄποινα παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴ κε βασιλεὺς γνοίησι, γνώωσι δὲ πάντες ἀχαιοί. καὶ τοῖς λόγοις τούτοις, ἀχιλλεὺς μὲν τὸν γέροντα πιθανῶς ἔξω κοιμίζει ἑρμῆς δὲ εἰς ὁδὸν ἀφυπνίζει δείσαντα ὡς δηλοῦται ἐν τῷ, ἔδεισεν δ' ὁ γέρων, ὃ δὴ που ἢ ἐπὶ χρύσου εἴρηται. καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ συνταξάμενον τῷ ἀχιλλεῖ ὡς οὐδὲ ὁ τηλέμαχος νέστορι ἐν τοῖς κατὰ τὴν ὀδύσσειαν. ταῦτα δὲ οἰκονομίαι εἰσὶ τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸ λαθεῖν τὸν πρίαμον ὥσπερ ἐλθόντα, οὕτω καὶ ἀπελθόντα. μὴ καὶ ἄλλους, πράγματα παρέχει ὁμήρῳ εἰς τὸ πιθανεύσασθαι δεξιῶς τὴν αὐτοῦ λύσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν οἷς ὁ ἀχιλλεὺς κερτομεῖ, δοκεῖ καὶ σεμνύνεσθαι βεβαιῶν ὡς πάντα δι' αὐτοῦ γίνεται, καὶ ὡς πάντες πρὸς αὐτὸν φοιτῶσι. θρυπτόμενος πρὸς τὸν γέροντα ἵνα καὶ ἡ ῥηθησομένη τῆς μάχης ἀνοχὴ, πιστὴ δόξῃ αὐτῷ. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ζωΐλῳ καὶ ἄλλοις ἐπηρεασταῖς, τόπους ἀνασκευῆς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ δέδωκεν ὅμηρος. δοκεῖ γὰρ οὐ πιθανὸν, ἐθελῆσαι νύκτωρ τὸν πρίαμον ἐμβαλεῖν τῷ ναυστάθμῳ, μὴ φθάσαντα πρεσβεύσασθαι καὶ χεῖρ ἐνδόσιμον. Ἔτι δὲ καὶ τὸ, λαθόντα τοὺς νυκτοφύλακας εἰσελθεῖν. καὶ τὸ, ἔσω τῆς τοῦ ἀχιλλέως γενέσθαι κλισίας οὕτω κατησφαλισμένης. καινότατον δὲ καὶ τὸ πεῖσαι τὸν ἄγριον. καὶ λόγοις θέλξαι τὸ θηρίον, τὸ δηλαδὴ ὁ ἀχιλλεύς, ἀπίθανον δὲ καὶ τὸ τολμῆσαι τὸν γέροντα, παρρησιάσασθαι τὴν δέησιν. καὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ δὲ παθήνασθαι, οὗ καὶ μνήσασθαι μόνον ὤκνει ὁ ἥρως. καὶ τὸ μὴ ὑποπτῆξαι, ὡς εἰ καὶ τὸν ἀχιλλέα πείσει, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἴσως αὐτὸν συλλαβὼν, ἢ λύτρα μυρία λήψεται, ἢ ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλένην προσαπαιτήσας λάβοι. ἔχει δ' ἀπορίαν καὶ ὁ κατὰ τὸν γέροντα ὕπνος. καὶ πῶς ἔλαθεν ἐπανερχόμενος. καὶ πῶς ὁ ἕκτωρ ἄταφος ἐπὶ πολὺ κείμενος καὶ γυμνὸς δὲ περικαλυπτόμενος, οὔ πω ὦζεν ἄρτι, καὶ οὐδὲ ἀπεδρύφθη τῶν σαρκῶν. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ὅσα τοιαῦτα, ὑποκηρυξάμενος τοῖς ὁμηρισταῖς ὁ ποιητὴς, αὐτὸς αὖθις ἐπελύσατο διά τε θείων προσώπων. καὶ διὰ λόγων δεξιότητος. καὶ δι' ὀνείρου. καὶ ἑτεροίων τρόπων ἐθάδων αὐτῷ καθὰ δέδεικται. ὡς δὲ φιλοτιμότερον ὁ ἀχιλλεὺς ἐρρητόρευσεν ἐπιδεικνύμενος τῷ σοφῷ γέροντι, δέδεικται καὶ αὐτό.

Ὅρα δὲ ὅτι τὸ συναίτιον καὶ τὰ δῶρα οὕτω κατήλλαξαν τῷ ἀχιλλεῖ τὸν πρίαμον ὥς τε κατὰ ἑρμοῦ ἔργον, καὶ ἑταιρίσασθαι καὶ γέροντα φίλον αὐτὸν προσειπεῖν. Τὸ δὲ ῥηθὲν λέξο, ἐκ τοῦ ἐλελέγμην. ἐλέλεξο κλιθεὶς, κατὰ τὸ ἐτέτυψο ἀφαιρέσει ποιητικῇ τῶν αὐξήσεων, ὅμως οὐ χρηστόν ἐστι λέξει πεζῇ. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐπέλθῃσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμὲ ἔλθῃ ἀσύνηθες ὂν τοῖς μεθ' ὅμηρον. αὐτοὶ γὰρ μάλιστα λέξιν ταύτην οἴδασιν. διὸ. ἐπῆλθε στρατός. Τὸ δὲ βουληφόρος, προσηγορικῶς ἔχει, ἀντὶ πληθυντικοῦ γὰρ εἴρηταί πως. ὡς δηλοῖ τὸ οἵ τέ μοι αἰεὶ καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ βουλὰς βουλεύουσιν, ἀττικῶς κεκίνηται ὡς πολλαχοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ καθὰ θέμις ἐστὶ καὶ τὸ αἰεὶ, τῆς τοῦ ἀχιλλέως ἐστὶ σεμνότητος. ὡς ἀεί τε τῶν βουληφόρων περὶ αὐτὸν ἀθροιζομένων, καὶ ὡς θεμιτὸν ὂν οὕτω γίνεσθαι διὰ τὸ περιφανὲς τοῦ ἥρωος.

Τῆς δὲ ἀναβλήσεως, θέμα τὸ παρ' ἡσιόδῳ ἀναβάλλεσθαι ὅθεν καὶ ὁ ἀμβολιεργός. Ὅτι οὕτω φιλίως ἔχει ὁ ἀχιλλεὺς τῷ ἱκέτῃ πριάμῳ, ὡς καὶ ἐρωτῆσαι αὐθορμήτως ἐκεῖνον, ποσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν ἕκτορα δῖον. ὄφρα τέως ἤγουν ἐν τοσούτῳ, αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, ὡς πολέμαρχος δηλαδή. καὶ οὕτω μὲν ἀχιλλεύς. ὁ δὲ γέρων, δώδεκα ἡμέρας ὁρίζει τῷ πράγματι ὡς ῥηθήσεται.

Ὅρα δὲ ὡς καθ' ὁμοιότητα τοῦ αὐτῆμαρ καὶ ἐννῆμαρ, λέγει ἐνταῦθα καὶ ποσῆμαρ, ἤτοι πόσας ἡμέρας. καὶ ὅτι δῖον τὸν ἔχθιστον ἕκτορα λέγει, ὡς ἤδη καταμαλαχθεὶς εἰς πρᾳότητα. δι' ἣν καὶ τὸν πρίαμον γέροντα φίλον προσέφη. ὃς δὴ γέρως θαρρήσας ἤδη ὡς οὐ χολοῦται ἀχιλλεὺς, δῖον καὶ αὐτὸς τὸν υἱὸν καλεῖ ὡς αὐτίκα εἰρήσεται. εὐκαιρήσας εἰς ἔπαινον τοῦ φιλτάτου παιδός.

Ὅτι ὁ Πρίαμος δώδεκα ἡμέρας ἐνδοθῆναι ὡς ἐρρέθη αὐτῷ ζητεῖ πρὸς Ἀχιλλέως ὡς πολεμάρχου δηλαδή. εἰπών. εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ, ὧδέ κέ μοι ῥέξας ἢ ῥέζων Ἀχιλλεῦ, κεχαρισμένα θείης. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, χαρίσαιο. τουτέστι τὰ πρὸς χάριν ποιήσοις. οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, ὅ ἐστιν εἰλούμεθα. συγκλειόμεθα. τηλόθι δ' ὕλη ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. ἐννῆμαρ μὲν αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν. τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν. δαίνυτό τε λαός. ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν. τῇ δὲ δυωδεκάτῃ, πολεμίξομεν εἴπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
Ὧδέ κέ μοι ῥέζων Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα. τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
Ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν.
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαίνυτό τε λαός.
Ἐνδεκάτῃ δέ κε, τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν.
Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἔσται τοι καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμ' ὡς σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ἔλλαβε δεξιτερήν, μή πως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο.
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς, εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου.
Τῷ δ' ἄρ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ πέπρωται οὕτως ἀνάγκη γὰρ νῦν μάλιστα, ἡ δοξαζομένη κρείττων εἶναι καὶ τῶν μοιρῶν. δύναται δὲ νοηθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐὰν περ ἀνάγκη. ὡς μὴ φύσει μηδὲ ἀναγκαίου τοῦ πολέμου ὄντος. θέσει δὲ καὶ ἐξ ἔριδος οἷα τινὸς τοῦ κακοῦ ὥς που προείρηται. Καὶ ὅρα ὅπως ἐνεργῶς διὰ τὸ μὴ εὐκαιρεῖν, ἐν ὀλίγοις ἔπεσι διασκευὴν ἐνδόξου ταφῆς προεξέθετο. Ἰστέον δὲ ὅτι βαρβαρικὸν τὸ ἐννῆμαρ κλαίειν τὸν νεκρόν, ὥσπερ καὶ αἱ μετ' ὀλίγα δηλωθησόμεναι ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι. ὁ γάρ τοι ἄγαν φιλῶν τὸν Πάτροκλον Ἀχιλλεύς, ἄλλως ἐκεῖνον ἑλληνικῶς ἐτίμησεν. τάχα δὲ καὶ διότι τηλόθεν ἡ ὕλη τοῖς ἄνω ἐπὶ τὴν Τροίαν καθάπερ ὁ γέρων λέγει, ταῖς ἡμέραις τῆς κομιδῆς ἐκείνης ὁ γόος συμμετρεῖται. Ὅρα δὲ καὶ τὰ ἐν πενθικῷ λόγῳ παρεισαχθέντα κατ' ἐπιτήδευσιν εὑρημένα. οἴκτοις γὰρ οὐ πάνυ δοκεῖ πρέπειν τὰ τοιαῦτα. τεθειμένα δὲ κατὰ φύσιν ἀφελῶς. τό, γοάοιμεν. θάπτοιμεν. ποιήσαιμεν. πολεμίξομεν. δῆλον δ' ὅτι καὶ ὁ γόος καὶ τὸ γοᾶν, ὠνοματοπεποίηται. ἐξ ὧν καὶ ὁ γόης ὡς ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ γὰρ συνδέσμου κἀνταῦθα ἤρξατο, εἰπών. οἶσθα γὰρ καὶ ἑξῆς. ὅπερ καὶ ὁ ἐπεὶ σύνδεσμος ποιεῖ, φίλαρχος ὤν ποτε καὶ αὐτός. λέγει οὖν. ἐπειδὴ τὰ καὶ τὰ πάσχομεν, ἐννῆμαρ μὲν γοάοιμεν καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐν λόγῳ συνήθους προαναφωνήσεως. Τὸ δὲ ἄγειν ὕλην, καὶ νῦν ἢ τὸ κλᾶν δηλοῖ ὅθεν καὶ ἡ ἀξίνη, ἢ ἁπλῶς τὸ φέρειν. Τὸ δὲ δαίνυσθαι ἐνταῦθα, τὸν τάφον δηλοῖ. τουτέστι τὸ ἐπὶ τῷ νεκρῷ περίδειπνον. ὃ καὶ αὐτό, δαῖτά ἐστι λέγειν γενικῶς. εἴη δὲ ἂν ἐνταῦθα τὸ δαίνυτο, συγκοπὲν ἴσως ἐκ τοῦ δαινύοιτο ἵνα ὁμοεγκλίτως εἴη, θάπτοιμεν δαινύοιτό τε λαός. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ γέροντος δωδεκαήμερον ὡς εἴρηται προθεσμίαν αἰτήσαντος, Ἀχιλλεύς φησιν, ἔσται καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμε ὡς σὺ κελεύεις. σχήσω γὰρ τόσον πόλεμον χρόνον ὡς σὺ ἄνωγας ἢ ὅσον ἄνωγας. Ἔνθα ὅρα ὅτι τὸ ταυτὸν κελεύειν καὶ ἀνώγειν, καὶ ὡς τὸ πᾶν δύναται Ἀχιλλεὺς παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι οὕτως εἰπὼν Ἀχιλλεύς, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερήν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ. μέγα οὖν εἰς πίστωσιν, τὸ δεξιοῦσθαι ὅ ἐστι τῶν δεξιῶν χειρῶν ἅπτεσθαι. Ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ θέναρος οἱ δεξιούμενοι, ἀλλὰ καρποῦ ἥπτοντο. οὐδαμοῦ δὲ τὸ τοιοῦτον σαφέστερον ἡρμήνευσεν ὁ ποιητής. κεῖται δ' ἐν τούτοις πάλιν τὸ εὔπηκτον ὡς καὶ ἐν τῇ ι ῥαψῳδίᾳ, ἐπὶ σκηνῆς. ὡς ἑτέρωθι ἐπὶ οἴκου τὸ τυκτὸν καὶ εὔτυκτον. φησὶ γάρ. αὐτὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτοιο, ἤγουν εὐπαγοῦς. ἔστι δὲ τὸ μυχῷ, πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ τὴν αἴθουσαν προδόμου, ἔνθα καὶ κοιμήσαντο κῆρυξ καὶ Πρίαμος. εἶτα μέμνηται Ὅμηρος εἰς οὐδὲν ἀναγκαῖον, καὶ τῆς Βρισηίδος. ὑποκινῶν τῷ ἀκροατῇ μνήμην αὐτῆς, ὡς μυρίων περιπετειῶν αἰτίας διὰ τὴν ἐπ' αὐτῇ μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως. φησὶ γάρ. τῷ δὲ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί,
Εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ.

Ὅτι κἀνταῦθα σχῆμα κεῖται τῷ ποιητῇ σύνηθες. τό, ἄλλοι μὲν θεοὶ καὶ ἄνδρες εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι

Ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν. οἷον ἔθ' εὕδεις
Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας.
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων
Γνοίησ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφατ' ἔδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
Τοῖσι δ' ἄρ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους, ἡμιόνους τε.
Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
Ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην.
Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι.
Κώκυσεν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ.
Ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρῳάδες Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴ ποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι
Χαίρετ', ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.
Ὣς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνήρ,
Οὐδὲ γυνή. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος.
Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν ἐΰτροχον ἀΐξασαι,
Ἁπτόμεναι κεφαλῆς. κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
Καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δάκρυ χέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα,
Εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε.

ὕπνῳ. ἀλλ' οὐχὶ τὸν δεῖνα ὕπνος ἔμαρπτεν ὁρμαίνοντα ἀνὰ θυμὸν ὅπως τὸ δέ τι ποιήσῃ. τὸ ἑρμοῦ δὲ ἐριουνίου ὁ λόγος. ταυτὸν δ' εἰπεῖν ὁμήρου τὸ κατὰ λογιότητα ἑρμαϊκοῦ, μελετῶντος, ἐκ τοῦ ναυστάθμου τὸν πρίαμον πιθανῶς περισώσασθαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸ τῶν φυλάκων τάγμα, τέλος ἱερὸν εἶπεν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φησίν, ὅπως ἑρμείας πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. καλέσας ἐμπερισώσει αὐτοὺς ἱερούς, διὰ τὸ ἄγρυπνον αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ φροντιστικόν, ᾧ λόγῳ καὶ πόλεις φησὶν ἱεράς. Ὅτι ἐγερτικὸν τοῦ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ ἀναπίπτοντος, τό, ὦ γέρον οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν. οἷον ἔτι εὕδεις ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν ὅ ἐστι πολεμίοις. ὡς ἐν τῇ τῶν φίλων, οὐ χαλεπὸν ὂν ἀναπαύεσθαι καθ' ὕπνον δὲ στὰς ὑπὲρ κεφαλῆς ὁ ἑρμῆς, οὕτω πρὸς πρίαμον ἐλάλησεν ἐπαγαγὼν τό, καὶ νῦν μέν, φίλον υἱὸν ἐλύσαο καὶ ἑξῆς ὡς προέκειται. ἔνθα κεῖται καὶ τό, παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἔτι ζῶντες. τοῦ τοι, δωρικῶς λεχθέντος ἀντὶ τοῦ οἱ προτακτικοῦ πληθυντικοῦ ἄρθρου. εἰ μὴ ἄρα ἐγκλιτικῶς γράφουσι παῖδές τοι.

Ἰστέον δὲ ὅτι τε πιθανῶς ὁ γέρων βασιλεὺς καὶ ταχὺ ἐκοιμήθη καὶ βαθὺ δέ, ὡς καὶ ὀνειροπολεῖν, οἷα πολυήμερον ἀϋπνίαν ὑπομείνας. καὶ ὅτι τὸ οὔ τι σοί γε μέλει κακόν, κάλλιόν ἐστιν ἀναγινώσκεσθαι ἀποφαντικῶς. τὸ γὰρ κατ' ἐρώτησιν, οὐ τοσαύτην ἔχει χάριν ἤθους. Ὅτι θρηνῶδες τό, οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε ἵππους. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ φέρειν κυριολεκτικῶς ἐπὶ νεκροῦ ἐν τῷ, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. Ὅτι τὴν κασσάνδραν τὴν ἰκέλην χρυσῇ ἀφροδίτῃ λέγει διὰ τὸ κάλλος, φιλάδελφον πάνυ παρίστησι καί που ἴσως καὶ μαντικήν, ἐν οἷς λέγει προμαθεῖν αὐτὴν ἀνακομιζόμενον τὸν ἀδελφόν. φησὶ γάρ. οὐδέ τις ἄλλος ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν. ἀλλ' αὐτὴ πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρα εἰσενόησεν ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην τὸν καὶ καλήτορα προρρηθέντα. τὸν δὲ νέκυν, ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον

ἐν λεχέεσσι. κώκυσεν τ' ἄρ ἔπειτα. γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ, λόγον προκλητικὸν εἰς νεκροῦ πομπήν. καὶ αὐτὸν, σύντομον διὰ τὸ πένθος ὡς ἐν σχήματι κηρύγματος. ὁ δὲ ἦν τοιοῦτος. ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρωϊάδες ἢ Τρῳάδες, Ἕκτορ' ἰόντες εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι χαίρετε. ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τε ἦν, παντί τε δήμῳ. καὶ αὐτὴ μὲν, οὕτως. οἱ δὲ ὡς ὑπὸ κήρυκι τῇ Κασσάνδρᾳ προεχέθησαν τῆς πόλεως. φησὶ γάρ. ὣς ἔφατο. οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λείπετο ἀνὴρ οὐδὲ γυνή, πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος. ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων τουτέστιν ξυνέβαλον, συνήντησαν τῷ βασιλεῖ δηλαδή, νεκρὸν ἄγοντι. πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν ἀΐξασαι, ἁπτόμεναι κεφαλῆς. κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος. χρήσιμα δέ ποτε ταῦτα, εἰς πομπὴν ὡς εἴρηται νεκρικήν. ὥσπερ καὶ ἐφεξῆς τὸ, καὶ δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα δάκρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων, εἰ μὴ ὁ δεῖνα ὅδε ὁ γέρων, λαοῖσι μετηύδα. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν. αὐτὰρ ἔπειτα ἄσεσθε τουτέστι κορέσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε. Ὅρα δὲ ὅτι τὲ τὸ ἔγνω, ἡρμήνευσεν ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ εἰσενόησεν. ἐν ᾧ πολιτικὴ ἡ πρόθεσις ὡς καὶ ἐν τῷ, πέργαμον εἰσαναβᾶσα. οὕτω καὶ τοὺς ἡμιόνους ὡς καὶ πρὸ τούτου ἑρμηνεύει οὐρῆας αὐτοὺς εἰπών. Καὶ ὅτι λέχος ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ἀνακλίσεως ἔφη. ἐν ᾧ φάρος ἴσως ἦν κατὰ ἔλεον Ἀχιλλέως, τῷ νεκρῷ ὑπέστρωτο Ἕκτορι ἐπὶ ἁμάξης κειμένῳ. ἐν μέντοι τῇ πόλει, οὐ τοιαῦτα λεχέα τούτῳ ἔσονται ὑπνοῦντι ἀνέγερτον. ἀλλὰ ῥηθεὶς ἐν λεχέεσσι τεθήσεται. Τὸ δὲ γέγωνε, συνήθως κἀνταῦθα δηλοῖ τὸ, γνωστὸν καὶ ἐξάκουστον ἐβόησε. Τὸ δὲ ἰόντες, ἐξενίκησεν ἀποδοθῆναι πρὸς τὸ Τρῶες, ὡς ἀρσενικόν. κατὰ τὸ Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω. Τὸ δὲ ἐχαίρετε, εἰς λύπην προκαλεῖται ἀνάλογον. εἰ γὰρ ἔχαιρον ζῶντι μάχης ἐκνοστοῦντι τῷ Ἕκτορι, δῆλον ὅτι τεθνεῶτος, μεγάλα πενθήσουσιν ἐπεὶ μέγα τότε χάρμα ἦν ὅ ἐστιν ἡδονή, οὐ μὴν ἐπίχαρμα δυσμενέεσσι. Τὸ δὲ πόλει παντί τε δήμῳ, ἢ ὡς ἐν σχεδιασμῷ ταυτολογεῖ, ταυτὸν γὰρ πόλις καὶ δῆμος καθὰ δηλοῖ εὐθὺς ῥηθὲν τὸ, οὐδέ τις ἐν πτόλεϊ ἐλείπετο. καὶ Ἕκτωρ δέ που χολούμενος τῷ ἀδελφῷ, ἔφη. πῆμα πόληΐ τε πάντι τε δήμῳ, ἢ δῆμος μὲν, οὐ δηλοῖ καὶ γυναῖκας. ἡ πόλις δὲ καὶ αὐτάς. Τὸ δὲ ἐνὶ πτόλεϊ, συνίζησιν ἔχει τῶν τελευταίων δύο φωνηέντων τοῦ ε καὶ τοῦ ι εἰς μίαν βραχεῖαν. ὃ δὴ σπανίως γινόμενον, συνέβη καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπεὶ οὔποτε θυμὸν καὶ ἑξῆς ὥσπου προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἀάσχετον ἀντὶ τοῦ λίαν ἄσχετον, πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ μὴ λίαν ἀσχέτου οἷος καὶ ὁ γόος οὗ αἶψα κορεννύμεθα. καὶ ἔστι καὶ ἡ τοιαύτη λέξις, τρισύνθετος εἰ καὶ μὴ κατὰ τὸ, δυσαριστοτόκεια μηδὲ κατὰ τὸ, παναπότμος καὶ δυσάμμορος καὶ παναώριος, ἀλλά γε κατὰ τὸ, ἀάατος. Τὸ δὲ προσῆπται τόν γε τιλλέσθην, ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτον ἢ διὰ τοῦτον τὸν φερόμενον δηλαδὴ νεκρόν. δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι, ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἔκσπασιν. ἡ δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀττικὴ χρῆσις οὐκ εὐσχήμονα σημασίαν δηλοῖ. δρωπακισμόν τε σημαίνουσα, καί τι κακοσχημονέστερον ἕτερον. Τὸ δὲ ἐπ' ἄμαξαν, ἰωνικὴν ψίλωσιν τῆς ἁμάξης δηλοῖ. εἰ δέ τις ἰσχυρογνωμονεῖ γράφων ἐφ' ἅμαξαν, εἴη ἂν προσήκων ταῖς ἐξ ἁμάξης ὅ φασιν λοιδορίαις διὰ τὸ φίλερι. Τὸ δὲ ἁπτόμεναι κεφαλῆς τῆς ἦν ὅτε φιλτάτης, οἰκτιστὸν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ αὐτό. μετ' ὀλίγα δὲ οὖν καὶ ὁ φίλανδρος λευκώλενος ὡς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ Ἀνδρομάχη, ἐξάρχει γόου, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Ὅτι τὸ, τὸν ὄχλον ὧδε καὶ ἐκεῖ χωρισθῆναι, οὐ μόνον διασχεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἴκειν καὶ διαστῆναι. φησὶ γοῦν. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν, οὓς φθάσας ἡμιόνοισι ἔλεγε. καὶ μετ' ὀλίγα, οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς
Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
Ἄνερ. ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. κὰδ δέ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι. πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὐδέ μιν οἴω
Ἥβην ἵξεσθαι, πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
Πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
Πύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα.

Ὅτι παρεκάθισαν τῷ τοῦ Ἕκτορος νεκρῷ ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους. οἱ δὲ ἦ, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες. ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης ἐρεῖ. ἔτι δὲ τῆς Ἑκάβης, γόον ἁλιαστὸν ὤρινεν. ἐπὶ δὲ Ἑλένης, ἔστενε δῆμος ἀπείρων, βαρβαρικὸν δὲ καὶ οἱ τῶν θρήνων ἔξαρχοι ἀοιδοί. ἦσαν δὲ καὶ ᾠδαὶ θρηνητήριοι. ὁποῖα ὕστερον καὶ τὰ λεγόμενα μέλη καρικά. καὶ οἱ ἑλληνικοὶ δὲ ἔλεγοι ὅ ἐστι θρῆνοι, οἳ μετ' αὐλοῦ φασιν ᾔδοντο. πένθιμος γὰρ ἦν τὸ πρῶτον, φασὶν ὁ αὐλός. Μίδας δὲ ὁ Γορδίου, προβώμιον αὐτὸν ἐποίη-

σιν ἀποθεῶσαι τὴν μητέρα βουληθείς. Τὸ δὲ οἱ μὲν ἄρ, περιεσσὸν κεῖται διὰ καινὸν σχηματισμόν. καὶ χωρὶς δὲ αὐτοῦ, ὁ λόγος εὐσύντακτος. ποιεῖ δὲ ὅμως αὐτὸ, καινότητα σχήματος. ἧς αἴτιος δοκεῖ εἶναι ὁ σχεδιασμός. ἐπεὶ γὰρ ἡ στονόεσσα ἀοιδὴ ὅ ἐστιν ὁ θρῆνος οὐκ ἦν τῶν ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, ἀλλ' αἱ μὲν, ἐστενάχοντο οἱ δ' ἐθρήνουν. διὰ τοῦτο εἰπὼν οἳ στονόεσσαν ἀοιδὴν ὃ οὐκ ἦν ἀμφοῖν κοινὸν, ἐπαναλαβὼν καὶ μερίσας διευκρίνησεν. οἱ μὲν ἐθρήνεον διὰ τῆς εἰρημένης ἀοιδῆς. αἱ δὲ γυναῖκες ἐστέναζον. ὡς οἷον ὄργανόν τι οὖσαι βομβητικὸν αὐταὶ διὰ στεναγμοῦ ἐπὶ τῇ ἐμμελείᾳ τῆς ῥηθείσης ἀοιδῆς. Ὅρα δὲ τὸ, θρήνου ἔξαρχοι. ὅθεν ἐπὶ μὲν ἀνδρομάχης ἐρεῖ. ἦρχε γόοιο. ἐπὶ δὲ ἑκάβης καὶ ἑλένης, ἐξῆρχε γόοιο.

Ὅτι ἐπεὶ ἐχρῆν μὴ μόνον ἔξω τῆς πόλεως κείμενον τὸν ἕκτορα ἐν τοῖς πρὸ τούτων, μονῳδηθῆναι ἀλλὰ καὶ μάλιστα εἰς τροίαν ἀχθέντα, τὸν μὲν πρίαμον οὐδέν τι πένθιμον ὁ ποιητὴς πλάττει λαλοῦντα, ἱκανῶς γὰρ ἤδη ὁ γέρων ἐπαθήνατο ἔν τε τῇ τροίᾳ. καὶ παρὰ τῷ ἀχιλλεῖ. τὴν γυναῖκα δὲ ἀνδρομάχην ἐπιλεξάμενος ἣ μάλιστα καὶ ἐφίλει τὸν ἕκτορα καὶ αὖ πάλιν ἀντεφιλεῖτο. μετὰ δὲ τὴν μητέρα. οὐδὲν ἧττον τῆς γυναικὸς διατεθειμένην περὶ τὸν κείμενον. καὶ ἐπὶ ταύταις, τὴν ἑλένην διὰ τὸ καινότερον, ξενίζει γὰρ τὸ τὴν ἔπηλυν ὑπὲρ τοὺς τοῦ ἄστεος ἐπὶ τῷ κειμένῳ παθαίνεσθαι, μονῳδεῖ τεχνικῶς διὰ τῶν τριῶν τούτων προσώπων τὰ καίρια. ἀπαξιώσας μὲν ἄνδρας πενθεῖν ἐξάρχοντας θρήνου ἀοιδῆς. γυναιξὶ δὲ τοὺς ὀδυρμοὺς ἀναθείς. καὶ ἀνδρομάχη μὲν, πλατύτερον διὰ πολλῶν κεφαλαίων τὸν οἶκτον ἐργάζεται, ἡ δὲ μήτηρ, τὸ θεοφιλὲς τοῦ παιδὸς, ἴσχει τοῦ λόγου κεφάλαιον. οὗ χάριν καὶ ἄσηπτος πεφύλακται. τῇ δὲ ἑλέ

Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
Καὶ δὴ ἐγὼ μετὰ τῇσι. σὺ δ' αὖ τέκος ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο
Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἤ τις ἀχαιῶν
Ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος. ᾧ τινι δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ.
Τῶ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας
Ἕκτορ. ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας.
Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνήμην, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' αὖθ' ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.
Ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
Οἳ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρνασκ' ὅν τιν' ἕλεσκε πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς σάμον, ἔς τ' ἴμβρον, καὶ λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες. ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ὥς.
Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
Ὣς ἔφατο κλαίουσα. γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο.
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων.
Ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ὅς μ' ἄγαγε τροίην δ' ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης,
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.
Ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι,
Δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων
Ἢ ἑκυρή, ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεὶ,
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
Τῶ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ.
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ

Ἤπιος οὐδὲ φίλος. πάντες δέ με πεφρίκασιν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.

νη, τοῦ λόγου ὕλη τὸ πρὸς αὐτὴν μάλιστα μειλίχιον τοῦ Ἕκτορος. ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς Ἀνδρομάχης. ἅπερ ἔλεγεν, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο καθὰ εἴρηται κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. ὅπερ, ὅτε ἡ Ἑκάβη νῦν ὡς προβραχέων ὅτε ἡ Ἑλένη ποιεῖ, ὡς τὸ σχῆμα προκαταρχούσης ἄρτι τῆς γυναικός. ἆνερ. ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. κὰδ δέ με χήρην λείπεις ἐν μεγάροισι. πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὕτως ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι. πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται, ἦ γὰρ, ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ. ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα. αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι. καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσιν ἤγουν σὺν ταύταις. σὺ δ' αὖ τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ ἕψεαι ἔνθά κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἤ τις Ἀχαιῶν ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον. χωόμενος. ᾧ τινι δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ ἢ πατέρα ἠὲ καὶ υἱόν. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν, Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ. τῷ, καί μιν λαοὶ ὀδύρονται κατὰ ἄστυ. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον ἢ πένθος ἔθηκας Ἕκτορ. ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά. οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας, οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος. οὗ τέ κεν αἰεὶ μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέουσα. ὡς δηλαδὴ τῶν ἐξοδίων καὶ σχημάτων ἢ λόγων ἐπὶ μνήμης φερομένων μάλιστα τοῖς ἐνδιαθέτως ἀκροωμένοις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀπ' αἰῶνος ὤλεο νέος, ἀντὶ τοῦ ἐν νεότητι ἐξεκόπης τῆς τεταγμένης ζωῆς. ὃ δή ἐστιν οἰκτρότατον. τοὺς γὰρ ἐν γήρᾳ θανόντας, μᾶλλον εὐδαιμονίζομεν. εἰ ἢ ἄλλως, λόγος τε σοφοῦ περιφέρεται τὸ, νέος θνήσκει ὃν φιλοῦσι θεοί, καί τι βάρβαρον μὲν ἔθνος ἑλληνίζον δὲ ὅμως τὰ εἰς τὴν κατανόησιν τὸ τοῦ βίου πραγματειῶδες, ἐπὶ γενέθλῃ μὲν παιδὸς, πενθοῦσι. γέροντος δὲ οἰχομένου, χαίρουσι. τὸ μὲν ὅτι πειράσεται δεινῶν ὁ γεννηθείς. τὸ δ' ὅτι ἀπήλλακται κακῶν ὁ γηρῶν. Τὸ δὲ ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων παίδων ἐῤῥέθη, οὓς οὐ πάνυ στέργουσιν οἱ σύνευνοι διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς οὐ γνήσιον. Τὸ δὲ κατ' ἄκρης τί δηλοῖ, προηρμήνευται. Τὸ δὲ ἐπίσκοπος, ἑρμηνεύων, φησίν. ὅς αὐτὴν ἐφύλαττες. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ῥύσκεσθαι. ὃ πάλιν ἑρμηνεύων, ἐπήγαγεν. ἔχες δ' ἀλόχους καὶ τέκνα. ἐπισκοπεῖν γὰρ καὶ ῥύσκεσθαι καὶ ἔχειν, ταὐτὸν δηλοῦσι. γίνεται δὲ καὶ τὸ ῥύσκω, ἀπὸ τοῦ ῥύω ῥύσω πλεονασμῷ τοῦ κάππα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ θνῶ θνήσω θνήσκω, δαίω τὸ μανθάνω δαίσω δαίσκω ἢ ἀναδιπλασιασμῷ ἢ ἀπελεύσει τοῦ ἰῶτα τῆς διφθόγγου, διδάσκω. οἷς ἐν τῇ εἰς τὸν μέλλοντα κλίσει, οὐ προσλογίζεται τὸ φισὶκὸν σ. ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς παραληγούσης κάππα κλίνεται. ὡς εἴπερ ἦν, θνήκω ἢ διδάκω. ὧν δηλαδὴ μέλλοντες, θνήξω ἢ διδάξω. ὅτι δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων τοιαύτη κλίσις γίνεται, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν, τῶν γὰρ εἴσκω ἢ ῥύσκω ἢ ῥυίσκω καὶ κικλήσκω καὶ μιμνήσκω ἢ ἄλλων, οὐδ' ὅλως εἰσὶ μέλλοντες. Τὸ δὲ ὅς τέ μιν αὐτὴν ἤγουν τὴν Τροίαν, κατ' ἐξοχήν τινα κεῖται. ὡς ἢ μετ' ὀλίγα τὸ, ἐμοὶ αὐτῇ ἕψεαι. ἐν ἑτέροις δὲ σύνθετον ἐφάνησαν ἀντωνυμίαι δηλοῦσθαι διὰ τῆς παραλληλίας τῶν τοιούτων ἀντωνυμιῶν. παράγωγον δὲ τοῦ ῥύεσθαι ὡς ἐῤῥέθη, τὸ ῥύσκεσθαι καὶ ποιητικώτερον. ὥσπερ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ ῥυστάζεσκε, τρεῖς ἔχον παραγωγάς. ῥύω γάρ. ἀφ' οὗ ῥυσῶ. ἐξ οὗ ῥυστάζω. ὅθεν τὸ ῥυσταζέσκω. Τὸ δὲ σὺ δὲ τέκος ἢ ἐμοὶ ἕψεαι ἢ ἀπὸ πύργου ῥιφήσῃ, ὡς ἐν ἠθοποιίᾳ τοῦ μέλλοντος ἅπτεται χρόνου. λαλεῖ δὲ ἢ πολέμου ἔθος. οἱ γὰρ ἐν ἁλώσει πόλεως μὴ δυνάμενοι δουλεύειν παῖδες, ῥίπτονται ἢ συντρίβονται. καὶ μᾶλλον εἰ καὶ ἀμυνάτις προσοφείλεται. ὅπερ Ἀνδρομάχη μὲν στοχαζομένη, τὸν παῖδα νομίζει παθεῖν ἢ καὶ εἰποῦσα τὸ, οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἱστοροῦσι. φάμενοι, τὸν Ἀστυάνακτα κατὰ τοῦ τείχους ῥιφῆναι διὰ τὰ εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς κακὰ τοῦ πατρὸς, ἃ καὶ ἡ γυνὴ ἐκτίθεται. Τὸ δὲ ἔργα ἐργάζοιο, μυρία ὅμοια ἔχει κατὰ ἐτυμολογίαν ἀττικῶς οὕτω φραζόμενα. Τοῦ δὲ ἀεικέα ἔργα, ἑρμηνεία εὐθὺς ἐπάγεται τὸ, ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἤγουν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑπὲρ δεσπότου κακοπαθῶν. ὅθεν ὁ Πίνδαρος φησί. λιπόπονοι δεσποτῶν θεράποντες. ὑπὲρ ὧν δηλαδὴ, πλέουσι γεωργοῦσιν ἀχθοφοροῦσι καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα πάσχουσι. Τὸ δὲ λυγρὸν ὄλεθρον, ἔλλειψιν προθέσεως ἔπαθε. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ εἰς λυγρὸν ἢ κατὰ λυγρὸν ὄλεθρον. ἴσως δὲ καὶ ἀσυνδέτως ἀναφωνεῖται κατά τι πάθος ἁπλοϊκώτερον. οὕτω δὲ ἁπλοϊκὸν καὶ τὸ, ᾧ τινι δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν, οὐ γὰρ ἀδελφοὺς μόνους ἔκτεινεν Ἕκτωρ ἀλλὰ καὶ ἑτεροίαν συγγένειαν. ἤδη δὲ καὶ θεράποντας ἑταίρους φίλους ὁποῖος καὶ ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ. διὸ καὶ τὸ δή που, διστακτικὸν ἐνταῦθα εἶναι δοκεῖ οὐ μὴν βεβαιωτικὸν ὡς καὶ τὸ δήπουθεν παρὰ τοῖς ὕστερον. Τὸ δὲ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, ἐκ μέρους τοὺς ἁπλῶς ἀναιρεθέντας δηλοῖ. οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης πᾶς ἐν πολέμῳ θανὼν, δάκνει τὴν γῆν. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄσπετον, τῆς ὅλης γῆς ἐπίθετον ὂν καθὰ καὶ τὸ ἄπειρον, ὅμως ὥσπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι συνήθως ἐπὶ βραχυτάτης καὶ νῦν ἐλέχθη γῆς. Τὸ δὲ οὐ μείλιχος ἐν μάχῃ, ἐῤῥέθη ὡς ἄλλως μειλιχίου ὄντος Ἕκτορος, καὶ ὡς ἡ Ἑλένη ἐρεῖ, ἀγανόφρονος. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, πένθος ἔθηκας Ἕκτωρ. ἐνήλλαξε γὰρ ἀνελπίστως τὸν λόγον ἀπὸ τρίτου προσώπου εἰς δεύτερον κατὰ σχῆμα ἐνδιαθέτου ἀποστροφῆς, ἵνα καταλήξῃ ὁμοίως τῇ ἀρχῇ κλητικῶς ἐκτεθείσῃ τῇ, ἆνερ ἀπ' αἰῶνος ὤλεο. ἔστι δέ τις ἐνταῦθα ἢ ἑτέρα ἐναλλαγὴ σχήματος. Ἑκάβη μὲν γὰρ καὶ Ἑλένη, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἕκτορος κλητικῆς ἄρχονται. Ἀνδρομάχη δὲ προτιμησαμένη ἐκ τοῦ ἆνερ κατάρξασθαι, εἶτα εἰς τὸ Ἕκτορ κατέληξεν. οἱονεὶ οὕτως εἰποῦσα. ἆνερ Ἕκτορ. ὥσπερ καὶ ἐχρῆν τὴν γυναῖκα εἰπεῖν. καθὰ ἢ ἡ μήτηρ Ἑκάβη. Ἕκτωρ φησὶν ἐμῷ

θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων. καὶ ἡ νυὸς ἑλένη κατὰ παρῳδίαν, ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων, καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τῆς γυναικός. ἐν οἷς τὸ μὲν λελείψεται ἄλγεα λυγρά, ὅμοιον τῷ, τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ ὅ φησιν ἡσίοδος. τὸ δὲ μεμνήμην, ἀνάλογον εὐκτικὸν κατὰ τὸ κέκλημαι κεκλήμην καὶ τὰ ὅμοια ὡς οἱ τεχνικοὶ κανονικῶς παραδιδόασιν. ἡ δὲ μήτηρ, καὶ ζῶντα, θεοφιλῆ τὸν κείμενον δεικνῦσα καὶ θανόντα, φησίν. ἕκτορ καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν. οἱ δ᾽ ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ. ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς, πόδας ὠκὺς ἀχιλλεὺς, πέρνασκεν ὅν τινα ἢ ὅν τινα ἕλεσκε πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. ἐς σάμον ἔς τ᾽ ἴμβρον καὶ λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. σεῦ δ᾽ ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ, πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμα ἑταίροιο πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες. ἀνέστησε δέ μιν οὐδ᾽ ὥς, ὡς καὶ προεγράφη. νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι. τῷ, ἴκελος ὅν τ᾽ ἀργυρότοξος ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε. τουτέστιν, ὅμοιος οὐ πεφονευμένῳ ἀλλά τινι ἐξαίφνης θανόντι ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. τοῦτο δὲ ἡ γραῦς εἶπε, διὰ τὸ μεμνηκέναι ὡς καὶ προερρέθη τὰ ἕλκη τοῦ νεκροῦ καὶ μηδὲν ἔχειν σημεῖον ῥώσεως. τριῶν δὲ νήσων μέμνηται, ἢ γυναικικῶς οἷα πολυΐστωρ, ἢ ὅτι ὡς εἰκὸς, ἐν αὐταῖς ἐπέρνατο. οἱ τῶν τρώων αἰχμάλωτοι. ὅ ἐστιν, ἐπωλοῦντο πέραν ἁλὸς ἀγόμενοι. ἀφ᾽ οὗ παρῆκται τὸ πέρνασθαι πολλαχοῦ κείμενον παρὰ τῷ ποιητῇ. ὡς εἶναι τὸ πέρνασκε πέρην ἁλὸς, τρόπου καὶ αὐτὸ ἐτυμολογικοῦ. Ορα δὲ καὶ ταῦτα ποιητικὰ παρεῖσα τὸ πέρνασκε καὶ τὸ ἕλεσκεν, ἀφελοϊκῶς οὕτω παραπεσόντα τῇ ἠθοποιΐᾳ τῆς γραός. Θανάτοιο δὲ αἶσα, περιφραστικῶς ὁ θάνατος, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας αἴσης. ἐν τούτοις δὲ ἡ κρίσις τὸν θεοφιλῆ ἄνδρα, καὶ ζῶντα καὶ τεθνεῶτα φιλεῖσθαι λέγει θεῷ. Τὸ δὲ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς ἀχιλλεὺς, ἔχει τι κάλλους κατὰ τὸ παῖδας καὶ πόδας. Σάμον δὲ καὶ νῦν τὴν θρακίαν λέγει. αὕτη γὰρ τοῖς περὶ λῆμνον καὶ ἴμβρον τόποις παράκειται οὐ μὴν ἡ ἀνατολικωτέρα ἰωνική. Αμιχθαλόεσσα δὲ οἱονεὶ ἀμικτόεσσα ῥοπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασεῖα καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς ἐκ τοῦ ἄμικτος. ἀπρόσμικτος γὰρ ἦν ἡ λῆμνος τοῖς πλέουσιν, ἐπεὶ σίντες οἱ λήμνιοι καὶ πειρατικοί. ἢ καὶ διὰ τὸ πετρῶδες ἐν πολλοῖς καὶ δυσπρόσιτον. περὶ ὧν καὶ σοφοκλῆς φησίν. οὐκ ἐνθάδ᾽ οἱ πλοιζόμενοι σώφροσι βροτῶν. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι κατὰ κυπρίους ἀμιχθαλόεσσα, ἡ εὐδαίμων. τοῦτο δὲ ὡς οἷα πολύμικτος. Τὸ δὲ σεῦ δ᾽ ἐπεὶ ἐξέλετο θυμὸν ῥυστάζεσκεν, οὐκ ἀναγκαίως πάντη πεπλαγίασται. εἶχε γὰρ καὶ κατὰ αἰτιατικὴν εἰπεῖν, σὲ δὲ ῥυστάζεσκε, εἰ μὴ τὸ μέτρον ἀπῄτησε πλαγιασμόν. Τὸ δὲ ὃν πέφνες, ἡ παραμυθία τῆς ἑκάβης ἐστί. λέγει δὲ αὐτὸ καὶ εἰς ἔπαινον τοῦ παιδός. Τὸ δὲ ἀνέστησε δέ μιν οὐδ᾽ ὥς, κατοφορὰ τοῦ τοῦ ἀχιλλέως ἐστὶν ὠμότατος, ὡς ἐπὶ ἀνιανύτοις χολῶντος. Τὸ δὲ ἑρσήεις, ἀπόφασις τοῦ ἕκτορος τὴν νεκρικὴν ξηρότητα. εἰ γὰρ ἑρσήεις ἐστί, δῆλον ὡς οὐκ ἔστιν ἀλίβας. τοῦτο δὲ σὺν καὶ τοῖς ἑξῆς, τὴν πρὸς ἕκτορα τῶν μακάρων φιλίαν δηλοῖ. Τὸ δὲ πρόσφατος, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ καὶ ἐγγὺς φατὸς, ὅ ἐστι πεφονευμένος. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἀρηΐφατος. παρὰ δὲ τοῖς μεθ᾽ ὅμηρον, πρόσφατον, τὸ νεκρὸν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγγὺς φατὸν ἤτοι φανὲν καὶ δειχθέν. ἢ καὶ ἄλλως, ἐγγὺς καὶ προσεχῶς φατὸν ἤτοι λεκτόν. ἐξ οὗ καὶ φατειός. ὃ καθ᾽ ὁμοιότητα, καὶ ποταίνιον οἱ ὕστερον, τὸ νεωστὶ συμβὰν εἶπον. ταυτὸν θέντες εἶναι τὸ ποτὶ καὶ τὸ πρός. ὁμοίως καὶ τὸ αἶνος καὶ τὸ φατός. κἀντεῦθεν εἰς ὅμοιον ἥκειν τὸ ποταίνιον καὶ τὸ πρόσφατον. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ ἡ φάσις, οὕτω καὶ ὁ αἶνος ἐπὶ λόγου δύναται τίθεσθαι ἁπλῶς. καὶ τοιάδε μὲν καὶ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἑκάβην. Η δὲ ἑλένη, τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο, καὶ ἀρξαμένη ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ καὶ δευτέρῳ κατὰ τὴν πενθερὰν ἑκάβην, ἕκτορ φησὶ καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν ἀλέξανδρος θεοειδής. ὅς μ᾽ ἄγε τροίην δ᾽ ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. ἢ ὄφελλ᾽ ἀπολέσθαι ἐκεῖνος δηλαδή. ἤδη ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ᾽ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. ἀλλ᾽ οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ᾽ ἀσύφηλον. ἀλλ᾽ εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι ὅ ἐστιν ἐπιπλήττοι δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων ἢ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεί, ἀλλὰ σὺ τόν γ᾽ ἐπέεσσι παραιφάμενος, κατέρυκες. σῇ τ᾽ ἀγανοφροσύνῃ. καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι. τῷ, σέθ᾽ ἅμα κλαίω καὶ ἐμὲ ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ. οὐ γάρ τίς μοι ἔτ᾽ ἄλλος ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ ἤπιος, οὐδὲ φίλος. πάντες δέ με πεφρίκασιν. ἤγουν μισοῦσι κατά τινας. μάλιστα δὲ δειλιῶσιν ὡς ὀλεθρίαν. καὶ ὡς ἂν καιρίως εἴποι τις, ἐρρίγασι καὶ στυγοῦσιν. ὅθεν καὶ ῥιγεδανὴ πού καὶ στυγερὴ ἐρρέθη ἑλένη. Καὶ ὅρα τὸ τῆς ἡρωΐδος φιλάληθες. ἥτις ἀκροωμένης καὶ τῆς ἑκάβης, φιλαίτιον ἑαυτῇ ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους οὕτω καὶ τὴν ἑκυρὰν εἶναι δηλοῖ. δίχα γε ὡς εἰκὸς πριάμου καὶ ἕκτορος. ὡς εἴγε καὶ αὐτοὶ οἱ προέχοντες ἀπήχθοντο τῇ ἑλένῃ, τί ἔδει τηλικοῦτον γενέσθαι πόλεμον καὶ μὴ ταχὺ ἐκδοθῆναι αὐτὴν τῷ ἀνδρί; ὅτι δὲ ἀγαθὸς ἦν αὐτῇ ὁ ἑκυρὸς, καὶ ἐν τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ δεδήλωται. Ορα δὲ τῆς αὐτῆς ἑλένης καὶ τὸ, ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν ἀλέξανδρος προλαμβάνει γὰρ κολακικώτερον καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς, ἐπὶ εὐνοίᾳ. ἵνα μὴ δόξῃ πρὸς τῶν ἀχαιῶν εἶναι καὶ διὰ τοῦτο χαίρειν τῇ πτώσει τοῦ ἕκτορος. διὸ καὶ ἐπῄνεσε θεοειδῆ τὸν πάριν εἰποῦσα. εἰ δὲ τῆς ἀνδρομάχης εἰπούσης ἄνδρα τὸν ἕκτορα ἐν τῷ, ἄνερ ἀπ᾽ αἰῶνος ὤλεο, ἑλένη οὐκ ἄνδρα τὸν πάριν ἔφη ἀλλὰ πόσιν, ζητητέον εἴ τις ἐστὶ διαφορὰ πόσιος καὶ ἀνδρός. καθὰ σοφοκλῆς ἐν τραχινίαις ἐμφαίνει. ὅπου ἡ δηϊάνειρα δέδοικε μή ποτε ὁ αὐτὴν ἔχων ἡρακλῆς, τῇ μὲν αἰχμαλώτῳ ἰόλῃ, εἴη ἀνὴρ, αὐτῇ δὲ πόσις. Τὸ δὲ ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, ἀκριβέστερον τοῦ, ὤφελλ᾽ ἀπολέσθαι. οὐ γὰρ ἂν ἐπαινετικῶς θεοειδῆ τὸν ἄνδρα εἰποῦσα, εἶτα εὐθὺς μεταβαλλομένη, ἐπαρῷτο ὡς οἷον ἐκλαθομένη. εἰ μὴ ἄρα κατὰ ψυχῆς βαρύτητα τοῦτο ποιεῖ. ὃ δὴ πολλαχοῦ γίνεται. Εἰκοστὸν δὲ τετρασυλλάβως νοητέον ἔ-

τος, ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς. ὡς δεκαετίας μὲν παρελθούσης τῇ στρατολογίᾳ, διὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι ὄντας τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀθροίζεσθαί τε, καὶ μανθάνειν ὅσον πλοῦτον οἱ Τρῶες καὶ ἰσχὺν περιεβέβληντο. ἄλλων δὲ δέκα ἐτῶν συντετελεσμένων τῇ τῆς Τροίας πολιορκίᾳ. τῇ μέντοι εἰκοσαετεῖ ἐπανόδῳ τοῦ Ὀδυσσέως, οὐ προσλογιστέον τὰ ῥηθέντα τῆς στρατολογίας δέκα ἔτη ἐν ᾗ φασὶ τοὺς Ἀχαιοὺς χειμάζειν μὲν ἐν ταῖς ἰδίαις θέρους δὲ ἐν Αὐλίδι διάγειν. ἀλλὰ τὰ δέκα τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἴσα τῆς πλάνης. παρασημείωσις δὲ ὁμηρικὴ τὸ ῥηθὲν, ὡς ἂν εἰδείη ὁ τῆς Ἰλιάδος ἀκροατὴς περὶ τίνων ἡ τοῦ βιβλίου πραγματεία τῷ ποιητῇ. Τὸ δὲ ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, ἑρμηνεύει, εἰπών. καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. Ἀσύφηλον δὲ τὸ ἀπαίδευτον καὶ βλαπτικὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. παρὰ τὸ ἆσαι τὸ βλάψαι καὶ τὸ φηλῆσαι ἀσόφηλον καὶ αἰολικῶς ἀσύφηλον ὡς ὄνομα ὄνυμα. καὶ τὰ ὅμοια. ἐπεὶ δὲ ἡ φάσις τοῦ, οὐ κακὸν ἔπος οὐδ᾿ ἀσύφηλον, διαφέρειν ἀλλήλων ἐμφαίνει τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀσύφηλον, ζητητέον εἴ τι διαφέρουσι. Περὶ δὲ δαέρων καὶ τῆς κατατεθείσης τούτων τῶν συγγενικῶν λέξεων, προγέγραπται. Ἐν δὲ τῷ, ἀλλὰ σὺ ἐπέεσσι παραιφάμενος, τὸ μὲν ἀλλὰ, περιττεύει ἀττικῶς.

Τὸ δὲ ἐπέεσσι, κυρίως πρόσκειται. παραίφασις γὰρ δίχα ἐπῶν, οὐ γίνεται. τί δέ ἐστιν ἡ παραίφασις, εἴρηται καὶ ὅπου μνεία παρφάσεως γέγονε τῆς κατὰ τὸν κεστόν. ἥ τις ἦν παραλογισμός. οὐ μὴν κατὰ τὴν φιλικὴν παραίφασιν, ἣ καὶ παραμυθία λέγοιτ᾿ ἂν. κατὰ τὸ, καὶ ἄλλοις ἐγὼ παραμυθησαίμην ὡς ἐν τῇ ι ῥαψῳδίᾳ κεῖται. δεξιῶς δὲ ἡ Ἑλένη πρὸς τὸ εἴ τίς με ἐνίπτοι, ἀντέθηκε τὸ, ἀλλὰ σὺ ἐπέεσσι παραιφάμενος, κατέρυκες. οἱονεὶ φαμένη, ὡς ἐὰν καί τις ἐλύπει με λόγοις, σὺ αὖθις παρεμυθοῦ κατεπᾴδων λόγοις καὶ κωλύων τὸν ἐνίπτοντα. ὃν καὶ ἐνίσσοντά ἐστι λέγειν ἐκ τοῦ ἐνίσσω τὸ κακολογῶ. οὗ χρῆσις πρὸ βραχέων ἔκειτο. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Ἕκτωρ καθὰ καὶ οἱ δημογέροντες οἱ ἐν τῇ γάμμα ἐπὶ τῷ τῆς Ἑλένης κάλλει ἐξεπλήττοντο, διαπεπεῖσθαι καὶ αὐτός. καί που συλλαλεῖ ἐκείνοις τὸ, οὐ νέμεσις καὶ ἑξῆς. καὶ πρὸς τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης ἐγκεκωφῆσθαι. ὅπερ Εὐελπίδης γλυκέως ἅμα καὶ τολμηρῶς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιφωνηματικῶς, ἐπὶ ξιφῶν ἔγραψεν. εἰ δὲ τὸ κάλλος τοῖς παλαιοῖς τίμιον ἐκρίθη, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. ἡρῴας τε γὰρ τοὺς καλοὺς ἐφήμιζον. καὶ ἡρῷα ἵδρυον αὐτοῖς. δι᾿ αὐτὸ δὲ καὶ τὸν ἔρωτα πολλαχοῦ ὑπερετίμων. Θεσπίοις γοῦν Ἔρωτος χάριν, τὰ ἐρωτίδια ἦγον, ὡς οἷά τινα Ὀλύμπια καὶ Παναθήναια. καθίστων δὲ πολλοὶ καὶ βασιλέας τοὺς καλλίστους, ὡς οἱ ἀθάνατοι καλούμενοι Αἰθίοπες, καθὰ καὶ ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ. ὃς εἰπὼν καὶ ὅτι ἔοικε τὸ κάλλος βασιλείας οἰκεῖον εἶναι, καὶ λαλήσας εἰς τοῦτο, περαιοῖ τὸν λόγον. ὡς καὶ ἡμεῖς τῶν ἀψύχων τὰ κάλλιστα προκρίνομεν. θεὶς ἐν μέσῳ καὶ ὡς διὰ κάλλος καὶ Ζεὺς διὰ κεράμων χρυσὸς ἔρχεται. ταῦρος γίνεται. ἀετός. πτεροῦται πολλάκις. ὥσπερ καὶ ἐπ᾿ Αἰγίνῃ. Πρίαμος δὲ εἰπὼν οὔπω καλὸν ἰδεῖν βασιλέα κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, πρὸς ἑτέροις καλοὺς βασιλεῖς αὐτὸν παραβάλλει. ἐθαυμάζετο δέ φασι καὶ κατὰ Σπάρτην μᾶλλον ὁ κάλλιστος καὶ ἡ καλλίστη, πολλῶν δὲ τοιούτων ὁ τόπος εὐφόρει. διὸ καὶ Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς ἐζημιώθη πρὸς τῶν ἐφόρων, οἷα καλῆς γυναικὸς αἰσχρὰν πλουσίαν ἀλλαξάμενος, ἐπεὶ βασιλικοὺς ἀντὶ βασιλέων ἡ Σπάρτη γενναῖν προαιρεῖται. ἡ δὲ ἀγανοφροσύνη, διαφέρει ἀγανῶν ἐπέων, παρόσον οὔτε ὁ ἀγανόφρων ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ ἀγανὰ λαλεῖ, ἔστι γὰρ ὅτε καὶ διαμύξεται. οὔτε τὸ ἀγανὸν ἔπος, ἀγανοφροσύνην δηλοῖ ἀεί. τί γὰρ εἴπερ ὑποκέκριται; Τὸ δὲ ἄμμορον, σύμφωνόν ἐστι τῷ, ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. δύσμορος γὰρ, καὶ ὁ μὴ δέον ὂν ζῶν. ὅμως τῷ βίῳ περιών. καὶ ἐν τούτοις μὲν καὶ τὰ τῆς Ἑλένης. σημειωτέον δὲ ὡς ἐν κεφαλαιώδει ἐπαναλήψει, ὅτι εἰς ἔλεον καταστρέφει τὴν Ἰλιάδα ὁ ποιητής. ὅθεν λαβόντες ἀρχὴν καὶ οἱ δικανίζοντες, ἐσχάτους ἐν λόγοις τοὺς οἴκτους ἐτίθεσαν, κινοῦντες τὸν ἀκροατήν. καὶ προκατάρχει μὲν θρήνου, ἡ Κασσάνδρα κωκύσασα, καὶ τὸν λαὸν δὲ συγκαλεσαμένη πρὸς θέαν ὡς οἷα καὶ κῆρυξ. καί τινα βραχὺν ὑπειποῦσα ἔπαινον, ὅτε καὶ οὐδεὶς ἐν τῇ πόλει ἐλείπετο ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ νεκροῦ. καὶ ὅτι ὁ γέρων βασιλεὺς παραδόξως σέσωστο. εἶτα θρηνοῦσιν ἄνδρες ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι ᾄδοντες τὰ συνήθη ὡς εἰκός. Ὅμηρος γὰρ οὕτω δόξαν αὐτῷ, οὐδὲν περὶ τούτων ἐπισημαίνεται. ἐπὶ δ᾿ ἐστενάχοντο γυναῖκες. εἶτα δὴ αὐταῖς Ἀνδρομάχη ἄρχει γόοιο, μονῳδοῦσα γυνὴ σώφρων ἐπ᾿ ἀγαθῷ καὶ ἀνδρείῳ ἀνδρὶ κειμένῳ. μετὰ δ᾿ αὐτὴν, κλαίει Ἑκάβη, οὐδέν τι λέγουσα ὡς μήτηρ πρὸς παῖδα. ὀλίγον δὲ εἰποῦσα καὶ αὐτὴ ἔπαινον τοῦ υἱοῦ, ὡς θεοῖς φίλου καὶ μετὰ θάνατον. ἀγροικότερον γὰρ ἡ γραῦς διάκειται. ἣ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, τῷ προκολπίῳ καὶ τῷ μαζῷ ἐπέτρεψε τὴν εἰς τὸν Ἕκτορα ἱκετείαν οὐ πολλά τινα φθεγξαμένη. ἐπὶ δὲ πᾶσι, λαλεῖ καὶ ἡ Ἑλένη τεχνικῶς. τόν τε κείμενον ἐπαινοῦσα εἰς πρᾳότητα, λέγουσα δέ τι καὶ ὑπὲρ Πριάμου, καὶ ἑαυτῆς καταφερομένη. ταύτῃ δὲ ἐπιστένει καὶ δῆμος ἀπείρων. καὶ τὸ ἐντεῦθεν, τῶν μακρῶν θρήνων ἀπαλλαγεὶς ὁ νεκρὸς, ὀψέ ποτε θάπτεται. Σημείωσαι δ᾿ ἐν τούτοις ὅτι οὐ λέγει ὁ ποιητὴς τί ἂν εἶπον ὁ δῆμος, ἢ αἱ γυναῖκες, ὥσπερ οὐδὲ οἱ ἀοιδοὶ, ἐπὶ τῷ κειμένῳ. δυσχερὲς γὰρ τὰ τοιαῦτα μιμεῖσθαι. τὴν δὲ ἰσχὺν αἱ ἠθοποιΐαι, ἐπὶ τῶν καθέκαστα μάλιστα ἔχουσι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς, ἐν τοῖς κοινοῖς ἠθοποιεῖ ἀρχόμενος οὕτω. ὧδε δέ τις εἴπεσκε. μερικεύων τὸ κοινὸν, διὰ τοῦ τίς ἀορίστου ὀνόματος. οὐ λέγει δέ τι ἐν τούτοις οὐδ᾿ ὁ Πρίαμος, διότι τὲ τὴν τοῦ γέροντος ῥητορικὴν ἔφθη ὁ ποιητὴς ἐπιδείξασθαι ἀλλαχοῦ, ὡς καὶ προεδηλώθη, ὃν καὶ Ἀχιλλεὺς ἐθαύμαζε μῦθον ἀκούων. καὶ ὅτι τὸ πᾶν τῆς ταφῆς ἀνύων, θρήνοις οὐκ ἐνευκαιρεῖ.

Ὅτι

Ὅτι πλατύνας ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς πυρᾶς τοῦ Πατρόκλου, ἐπιτρέχει ἐνταῦθα τῇ τοῦ Ἕκτορος ταφῇ, τεχνικῶς καὶ συνήθως ἑαυτῷ ποιῶν. ἵνα μὴ ταυτολογῇ καθὰ καὶ προσεσημείωται, καὶ μυθολογεύῃ τὰ ἀριζήλως εἰρημένα ὥς που αὐτός φησι. καὶ λέξεσι μὲν καὶ στίχοις τισὶ χρᾶται τῶν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. οὐδὲν δὲ ἐνδιασκεύως λαλεῖ, ἀλλὰ φράζει γοργῶς, ὡς ἐκέλευσεν ἄξειν Τρῶας ξύλα ἄστυδε, μηδὲ θυμῷ δεδιότας πυκινὸν λόχον, ὡς Ἀχιλλεύς φησι πέμπων μ' ὧδε ἤγουν οὕτως ἐπέτελλεν. ὑποσχόμενος μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.

Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν.
Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν. αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Καὶ τότ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες.
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα,
Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἕταροί τε,
Μυρόμενοι. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καί τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. αὐτὰρ ὕπερθεν,
Πυκνοῖσιν λάεσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν. περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

καὶ αὐτὸς μὲν ὣς ἔφατο. οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν. αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο. ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, ὡς τηλόθι τῆς ὕλης οὔσης καθὰ ἐδηλώθη. ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς, καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν ὥς που καὶ ὁ τοῦ Πατρόκλου ἐτέθη νεκρός. ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. περὶ δὲ ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός. οἳ πρῶτον μὲν, κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ πᾶσαν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, ὁππόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα, ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἑταῖροί τε, μυρόμενοι. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν. καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν. αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. αὐτὰρ ὕπερθε πυκνοῖσιν λάεσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι. ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν. περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο ἤγουν ἐκάθηντο πάντῃ. καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὅτι ὁ Πρίαμος εἰ καὶ μή πω ἦν δωδεκάτη ὥστε καὶ πολεμίζειν εἴπερ ἀνάγκη, ὅμως προμηθευτικῶς ἀσφαλείας χάριν στρατηγικῆς, ἐκάθισε σκοποὺς οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ πάντῃ μὴ πρίν φησιν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. ὃ δὴ ἐλλιπῶς ἐλέχθη καὶ συντόμως καθ' ὁμοιότητα τῶν πραττομένων. δηλοῖ γὰρ τό, μὴ πρὶν ταφῆναι τὸν νεκρὸν καὶ σῆμα χωσθῆναι, ἐφορμηθῶσιν οἱ πολέμιοι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὲ τό, αἶψα δ' ἔπειτα, δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρὸ ἄστεος, τὸ προάστειον παρὰ τοῖς ὕστερον σύγκειται. καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀγίνεον ὕλην ὅ ἐστιν ἄγειν φέρειν μετακομίζειν, δηλοῦται ὡς καὶ τὸ ὕλην ἄξεμεν, τὸ ἀγαγεῖν μᾶλλον δηλοῖ οὐ μὴν τὸ κλάσαι. πάντως γὰρ ἀγινεῖν, μόνον τὸ ἄγειν οὐ μὴν καὶ τὸ κλᾶν. τὴν δὲ ὕλην, ξύλα πρὸ βραχέων ὁ γέρων ἔφη. Τὸ δὲ ἄσπετος ὕλη, μεγεθύνει τὴν ξυληγίαν. ἵνα μὴ τῇ περὶ αὐτῆς βραχυλογίᾳ, συγκατασμικρύνοιτο. Τὸ δὲ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς, κυριολεξίαν τε ἔχει τοῦ ἐφάνη, καὶ τρόπον δὲ ἐτυμολογικόν, ἀπὸ τοῦ φάειν γὰρ τὸ φαίνειν γίνεται. ἅμα δὲ καὶ συγγενεῖς αὗται τρεῖς ὁμοῦ συνῆλθον λέξεις ἐν παραθέσει. ἠώς τε γὰρ ἀπὸ τοῦ αὔειν ὅ ἐστι λάμπειν. καὶ τὸ φαίνειν δὲ καὶ τὸ φαέθειν ἐξ οὗ ἡ φαεσίμβροτος, τῷ λάμπειν ᾠκείωνται. καὶ ἄλλως δὲ τό, ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς, πάνυ σαφῶς φράζει τὴν περίοδον ὕπερ κατωτέρω τό, ἠρι-

γένεια

γεῖσα φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, ὃ πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως κεῖται. Τὸ δὲ ἐξέφερον εἰς ταφὴν δηλαδή, τὴν παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον παράγει ἐκφοράν, ἣ δηλοῖ ταφήν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ ἐκφορεῖν, γόμον δηλαδὴ νηός. πρὸς ὃ ἔχει ὁμοιότητα καὶ τὸ διαφορεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, διαφορήσωσι, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. θρασὺν δὲ ἕκτορα λέγει, τόν ποτε δηλαδὴ τοιοῦτον. ὥς που καὶ πρίαμον εὐμμελίην, τὸν ἦν ὅτε αἰχμητήν. παραπέμπει γοῦν σεμνῶς ὁ ποιητὴς τὰ καλὰ ἐπίθετα τοῖς ἥρωσι καὶ ὅτε μὴ ἔχουσι κατ' αὐτὰ ἐνεργεῖν. καί πως κειμήλιοι ἐκείνοις οὕτως αὐτά. Ορα δὲ καὶ ὅτι χρᾶται κἀνταῦθα τῇ λέξει τοῦ λάρνακος. καὶ ὅτι ἐφιλοτιμοῦντο οἱ παλαιοὶ τὴν ἐν λαμπροῖς σκεύεσι ταφήν, χρυσῆ γοῦν καὶ ἐνταῦθα λάρναξ. πρὸ δὲ ταύτης ὁμοία φιάλη. κειμήλια ταῦτα τοῖς ἐθέλουσι τυμβωρυχεῖν. Ἄδεται δὲ καὶ κύρου τάφος πολύολβος, κακὰ δὲ παθὼν ὑπὸ τῶν τὰ τοιαῦτα λιχνευομένων. ἐτέθη δὲ καὶ ἀλέξανδρος ὁ μακεδὼν ἐν χρυσῇ πυέλῳ· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἔκβλητος πεσών, ὑελίνην ἔλαχε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἄχρι μὲν τοῦ καταστρωμοῦ τῶν λίθων, τάφος ἦν. τὸ δὲ ἐπάνω χῶμα, σῆμα ἦν, ὅ ἐστι σημεῖον καὶ δήλωσις τοῦ, τεθάφθαι τινὰ ἐκεῖ. ἐζωγνοῦντο δὲ χώμασιν οἱ τάφοι. τυχὸν μὲν διὰ κενὴν δόξαν ὡς ἂν εἶεν ἀπόβλεπτοι. καὶ τῷ περὶ αὐτοὺς καὶ συμφύτῳ χροῒ κρυβέντες; τῷ ἀλλοτρίῳ καὶ ἐπιθέτῳ φαίνοιντο. ἴσως δὲ καὶ ἵνα μὴ τοῖς ἀνορύττειν βουλομένοις, ὦσι ῥᾴονες. ὡς δὲ πάνυ ἐσπουδάζετο καὶ ἡ πυρὰ καὶ ἡ λαμπρὰ ταφὴ τῶν νεκρῶν, οὗ ἕνεκεν εἴρηται καὶ τό, θάπτε με ὅττι τάχιστα πύλας ἀΐδαο περήσω, δηλοῦσι μὲν καὶ τὰ παλαιὰ τῶν πολυανδρίων χώματα. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ γράψας ὡς πολλὴ καὶ τῶν τοιούτων ἐπιμέλεια ἦν ποτε. καὶ αἱ τῶν νεκρῶν πυραί, θυμὸν ἀνδρικὸν ἀνῆπτον καὶ ἦν καὶ τοῦτο ταῖς πόλεσιν ὠφέλεια ἐκ τῶν κειμένων. ἡ δὲ ἱστορία, ἐπαινεῖ τὸν πεισίστρατον, ἐπειδὴ περιήγετο ἀεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς ἔχοντας κέρματα, ἐξ ὧν διδοὺς εἰσέφερέ τι καὶ εἰς ταφήν. δηλοῖ δὲ τὸ τῆς ὁσίας ταυτὸν δ' εἰπεῖν ταφῆς τίμιον, καὶ ὁ μάστωρ πέρσης. ὃν θαπτόμενον, ἀνέπτυεν ἡ γῆ ποινῆς λόγῳ, ἵνα μὴ ὁ τὴν μητέρα γήμας, καθαροῦ νεκροῦ τιμὴν λάχοι. καὶ ὅσοι δὲ διηγοῦνται ἄταφοι παρεῤῥίπτεσθαι, διαφαίνουσι ταφῆς τιμιότητα, ἧς αὐτοὶ στέρονται. μνηστέον δ' ἐνταῦθα καὶ καλλιξένου τοῦ ἀττικοῦ, ὃς ἐτιμήσατο θανάτῳ στρατηγοὺς ἀθλίους ἐκείνους, οἳ χειμῶνος ἐπικειμένου σφοδροῦ, ἐκωλύθησαν ὁσιώσασθαι ταφαῖς τοὺς ἐν ναυμαχίᾳ πεσόντας. κάπετος δὲ καὶ νῦν, ὁ ἐσκαμμένος λάκκος. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ σοφοκλεῖ. ἔστι δὲ ἡ τάφρος συνηθέστερον ὄνομα τοῦ καπέτου, ἥτις παρὰ τὸ σκάπτειν γίνεται ἐλλείψει τοῦ σ. Τὸ δὲ πέπλοισι μαλακοῖσι καὶ τὸ πυκνοῖσι λάεσσι μεγάλοισι τὰ κατὰ κάλλος πάρεισα, καλόν τινα δῆθεν κόσμον ὁ ποιητὴς τῇ ταφῇ τοῦ ἕκτορος ἀνατέθεικεν, ἵνα μὴ δι' ὅλου σκυθρωπὸν αὐτῷ ἄλλως εἴη τὸ δρᾶμα. Ορα δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ οὕτω κἀνταῦθα, ἐπὶ χύματος τὸ χέειν τίθησι κυριώτατα. ἐξ οὗ καὶ ὁ χοῦς καὶ τὸ χῶμα. φησὶ γάρ. ῥίμφα δὲ σῶμα ἔχευαν. καί, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον ἤγουν ἐπαλιννόστησαν. Τὸ δὲ ῥίμφα, αἶψα εἶπεν ἀνωτέρω, θελήσας τὴν τοῦ ἔργου σπουδὴν διὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων τούτων ἐνδείξασθαι. ταῦτα δὲ ποιητικώτερα μὲν τοῦ τάχα, ἰσοδύναμα δέ. Ἐπὶ δὲ πᾶσιν, ὁ ποιητὴς ἐν βραχεῖ γράψας ὅτι εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα καὶ οἱ ἀμφὶ πρίαμον, τουτέστιν ἐποιήσαντο συνήθως τὸν ἐπὶ τῷ νεκρῷ τάφον, ὃς δαῖτα ἐδήλου. εἶτα σχήματι συμπληρωτικῷ κατακλείει τὴν ποίησιν. εἰπών. ὥς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον ἕκτορος ἱπποδάμοιο. ἀμφιέπειν κἀνταῦθα εἰπών, τὸ ἐνεργεῖν. ἢ λόγοις παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω. ἢ σωματικαῖς κινήσεσι παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ. Ορα δὲ τὸ συναγειρόμενοι δαίνυντο δαῖτα. ὅτι τε ἀττικῶς πέφρασται κατὰ τό, βουλὴν βουλεύουσι καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὅτι μὴ συμποσίου προκειμένου καθὰ οὐδὲ ἐν τῷ δόρπῳ τῷ ἐπὶ τοῦ πατρόκλου, οὔτε εἰς δεκάδας ἀριθμοῦνται οἱ δαινύμενοι ὥς που ὁ βασιλεὺς ἀγαμέμνων διώρισεν. οὔτε μὴν εἰς μετριώτερον ἀριθμὸν ὡς ἔπαιξε συμποσιακῶς ἀρχέστρατος ὁ συρακούσιος, γράψας τό, ἐν μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβροδίαιτι τραπέζῃ. ἔστωσαν δέ φησι ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες οἱ ξύμπαντες. ἢ τῶν πέντε γε μὴ πλείους. ἤδη γοῦν ἂν εἴη μισθοφόρων ἁρπαξιβίων σκηνὴ στρατιωτῶν. ἀλλ' οὐδὲ εἰς τόπους ῥητοὺς ὥσπερ καὶ ἄνδρας. μερίζονται κατὰ τὸν ἱστορήσαντα ὡς ἡ τῶν καρνείων παρὰ λάκωσιν ἑορτή, μίμημα οὖσα στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. τόπους μὲν γάρ φησιν ἐννέα τῷ ἀριθμῷ, σκιάδες μὲν καλούμενοι, σκηναῖς δέ τι ἔχοντες παραπλήσιον. ἐννέα δὲ καθ' ἕκαστον ἄνδρες ἐδείπνουν. φιλία ἴσως καὶ ἐκεῖ ἀριθμοῦ ὁμήρου φίλου τοῦ ἐννέα. διὸ καὶ ἐπάγει ὁ τοῦθ' ἱστορήσας τό, γίνεται δὲ ἡ ἑορτὴ ἐφ' ἡμέρας ἐννέα. καί πως ἔοικε πρὸς ταῦτα τό, ἐννέα δ' ἕδραι ἦσαν. προὔχοντο δὲ ἀφ' ἑκάστης ἐννέα ταύρους, ὅπερ ἡ ὀδυσσεία ἱστορεῖ. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. εἰ δὲ καὶ ὁ ἀγερμὸς τῶν δαινυμένων οἷός τε καὶ ὅσος ἦν σιωπᾶται, καὶ ἡ τῆς δαιτὸς ποιότης, δοτέον καὶ αὐτὸ τῇ προσημανθείσῃ ἐπιτομῇ, δι' ἣν καὶ ἀέθλων ἀγέρασος ὁ ἕκτωρ κεῖται. οἰκεῖος μὲν ἄλλως τάγε. Ὁμήρῳ δὲ οὐ τοιοῦτος, ὅτι μηδὲ ἀχιλλεῖ τῷ φίλῳ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ.

BIBLIOTECA UNI[V]. SEVILLA

FRO BEN

18925361

35

HOMERUS
CUM COMMENT.
EUSTHATII
GRÆCE

2

164

calibrite
colorchecker CLASSIC
mm